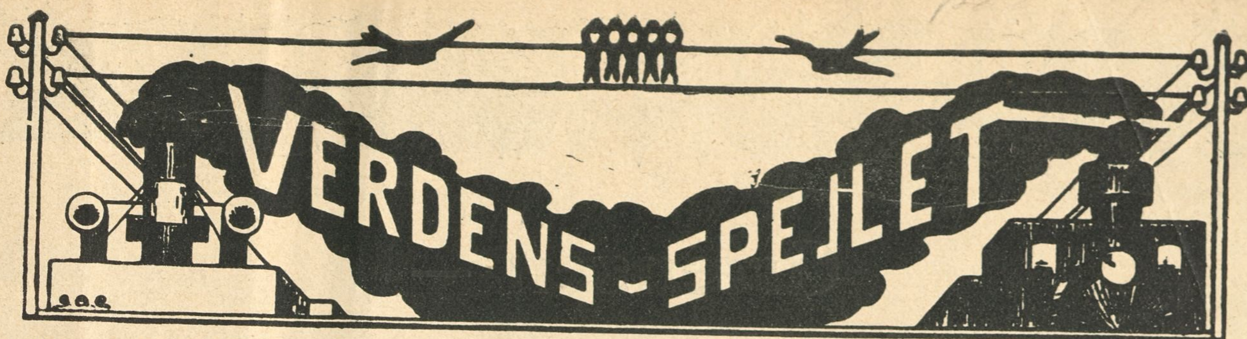
Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Verdens-Spejlet Nr. 1, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 2. Oktober 1904.

Aaen ved Grænsen. *P. Skjøth. Kolding, fot.*

Grænsen —

Denne sort-hvide Grænsestav — —

Gid alle, hver en Dansk, vilde gaa hen for at betragte den.

Ikke for at sørge men for at styrkes — i sin Ansvarsfølelse og i sin Pligt.

Thi denne Grænsepæl tør aldrig flyttes længere frem. Her maa Grænsen blive.

Disse sort-hvide Farver taler til hver af os og maner os til at værne Fædrelandets Liv og Rest af Jord.

Men vi kan kun værne ved vort Arbejde. Arbejdet for alt, hvad der er vort. Arbejdet for vor Kultur, vort Sprog, for det bestandige Fremskridt i vort Folk. Og saa faa er vi, at vort Arbejde vil ikke forslaa og vil intet gælde, om ikke vi alle og hver enkelt, hver eneste, kender sin Pligt og gør sit . . .

Denne sort-hvide Stav er Danmarks Grænse.

Den er mer:

Den er vor Samvittighed.

Herman Bang.

En Anarkist.

For nogle Maaneder siden blev Forfatteren *Sven Lange* udnævnt til Sceneinstruktør paa det kgl. Teater til Kollegers og Venners, Liebhaveres og Fjenders Overraskelse, Glæde, Misundelse og Forbitrelse.

Og for nogle Dage siden — efter kun et Par Prøver — erklærede samme *Sven Lange* i en kort Notits, som blev optrykt i alle Hovedstadens Blade, at han ikke syntes, han egnede sig til Stillingen, og vilde fratræde den lige saa godt først som sidst.

Dette skete i Danmark i Aaret 1904, og det kom som en Bombe.

For saadan noget plejer man ikke at gøre i Danmark.

Enkelte forsøgte en tvungen Latter, men de fleste tav, fordi de ikke vidste, hvad i Alverden man skulde sige til det. . . Dersom det blev Skik og Brug i Danmark, hvor blev saa alle faste Forhold af. . .? Dersom det at gaa fra sit Embede, ærlig og redelig sige: „Jeg egner mig ikke" og gaa, ja, dersom det blev Sæd, hvem blev saa siddende. . .? Mon vort første Venstreministerium, mon Kammeradvokaten, mon Teaterdirektøren, mon nogen. . .?

Men det er heldigvis ikke Sæd. Naar vi faar et Ben i Danmark, saa gnaver vi det, til der ikke er mere, lige til vi ikke har Tænder i Munden og Maven gør Knuder og Hjærnen slaa Sludder.

Sven Lange.

Sven Langes Handlemaade er anarkistisk, den gør Samfundsforholdene flydende, den ophæver den offentlige Sikkerhed. Den er som et Tordenvejr i Januar.

I Danmark nøjes man med at sige — til sine Venner med et Suk: „Jeg tror ikke, jeg duer til mit Embede," for at de skal trøste, — og ligesaa til sine Fjender for at dupere.

Sven Lange er ikke nogen ægte dansk Mand, og han skal tage sig i Agt.

Vi bør lukke Teatrene og Læsetaskerne for ham, og vi kan ligesaa godt skrive hans Nekrolog med det samme.

„Forfatteren *Sven Lange* blev født d . . . ., skrev en Samling ejendommelige Noveller, en Del Dramaer, som viste meget Talent, Teateranmeldelser, som vakte Opmærksomhed, og blev Sceneinstruktør ved det kgl. Teater, men sagde sin Plads op, da han skønnede, at han ikke kunde udfylde den.

Denne Handling kostede ham selvfølgelig hans borgerlige Agtelse. En Kritiker slog ham ihjel som Kritiker, fordi han ikke var Sceneinstruktør! Og siden døde han ogsaa paa andre Maader. Han var en uhyggelig Anarkist.

Danmark har Gudskelov ikke mange saadanne Sønner!"

Jens Pedersen.

„Teatret"s nye Redaktør.

Samtidig med at Maanedsskriftet „Teatret" med denne Sæsons Begyndelse udgaar hver 14de Dag, overtager Hr. *Paul Sarauw* Redaktionen ved Forfatteren *Albert Gnudtzmanns* Fratræden.

Redaktør *Paul Sarauw*, der kun er 20 Aar, er i Øjeblikket Landets yngste Redaktør. Han vil være velkendt af *„Verdens-Spejlet"s* Læsere, idet han siden April har været Bladets Redaktionssekretær.

Til Trods for sin unge Alder har han dog allerede været Journalist i hele 3 Aar, idet han som 17-aarig Rus skrev Boganmeldelser i „Aftenbladet" og siden har været knyttet til „København".

Samtidig har han præsteret en ret omfattende Oversættervirksomhed, og han har saaledes for Dir. *Martinius Nielsen* oversat op imod en halv Snes Teaterstykker, blandt andet *Oscar Wildes* „Salome".

Redaktør Paul Sarauw.

Det er *Sarauws* Jernflid, der har skabt hans hurtige Karriere, og det var ønskeligt, om nogle af alle de jævnaldrende, skrivende unge Mennesker heraf vilde lære, at man slet ikke skal kimse ad den prosaiske Flid.

Her i Landet, hvor Talent og Begavelse som Regel er inderligt knyttet til Lediggang og Dovenskab, bliver derfor denne unge Mand et manende og efterfølgelsesværdigt Eksempel. *Paul Sarauw* forener et net lille Talent med en stor Elskværdighed, der skaber ham mange Venner.

A. W. H.

Sonet.

To Væsener mit Indre rummer inde.
Det ene bryder vildt Fornuftens Skranke
og vil ad egne stejle Veje vanke.
Det andet er sagtmodig som en Kvinde.

Det ene maa de mørke Planer sanke;
det andet maa mig blidt om Pligten minde.
Og skal jeg Navnet paa de tvende finde:
Den gode Vilje og den onde Tanke.

Tidt stredes vildt og hæftigt disse tvende:
hvergang den gode Vilje harmfuld stod
og Regnskab af den stride Tanke kræved'.

Og altid véd jeg, hvordan det vil ende:
En Kain, der staar med Asenskæben hævet,
en Abel, der er slagen, ved hans Fod!

Frederik Skousbo.

Læretid.

Med Tegninger af **Eigil Petersen.**

Fra Værkstedet kunde Pelle se ud over Svinegaarden og Møddingen ind i Æblehaven. Derinde hang Lyset grønt med utallige smaa gule Orme i, der svingede frem og tilbage under Æblegrenene, hver i sin egen fine Traad. Smaafugle smed sig i Gyngekast fra Gren til Gren; ustanseligt kastede de sig ud, saa det til sidst virkede paa éns Sind som hang Luften derinde fuld af usynlige Masker — et helt Næt. I hvert Kast snappede de en Orm bort, men lige mange blev der igen. Hvert Øjeblik rullede en ny Orm sig ned, hang der, indbydende gul, og svingede — og ventede blot paa sin Tur til at blive spist.

Inde til Siden, fra Urtekræmmerens Pakhus, lød en enstonig Raslen; de brændte Kaffebønner i den nye Bliktrumle. Og til den anden Side hørte man den kæmpestore Bager gaa og skælde Kvindfolkene ud — i høj Fistel.

Henne ved Tilskærerbordet sad Mester og læste i en Roman; han var i Skindtrøje og Skødskind af grønt Billardklæde; hans halte Fod stak langt bagud fra Trebenen. „Lille Nikas", Svenden, sad og svedte over et Par Laksko med gul Opstikning, og ældste Dreng forsaalede Søstøvler. Pelle lavede Risp til de andre og havde mest Øjnene ude i Haven.

Æblehaven afgrænsedes af et lavt Stengærde, og bag det laa Skipper Jørgensens Have. Derinde gik nogle sommerklædte Pigebørn og legede. De havde oversøiske Navne, som Faderen havde bragt hjem fra Langfarten: Dolores, Aïna, Sjermana. Tunge, røde Koraller havde de i Ørerne og om Halsen, og rundt paa Stengærderne, der hegnede Haven, laa der store Konkylier, en Skildpaddeskal og tunge Koralblokke.

Sjermana gik saa voksent om derinde og lod som om han slet ikke var til. Men Dolores og Aïna gjorde

Fagter til ham for at faa ham til at lé; de efterabede hans Bevægelser, holdt et eller andet op for at han kunde se det — og puttede det hurtigt i Munden. Saa lo de og nikkede, og han nikkede igen, saa Krøllerne faldt ham ned over Panden. Til et Dunk fra Svenden fik ham til at tage Øjnene til sig.

De dumme Tøser, det var deres Skyld, at Sjermana ikke turde se til ham aabenlyst mere, de drillede hende for meget.

Ti og tolv Aar var de, men hun gik i sit syttende og han ogsaa. Akkurat som de var nu, kaade og ligefremme, havde hun ogsaa været for to Aar siden, da han kom i Lære. Første Dag kom hun løbende ind paa Værkstedet og skulde have en Knap syet i sine Sko. Hvad er det for en ny en? sagde hun og dunkede Pelle i Ryggen. De andre lo, men Pelle saa forskrækket paa hende; hun var endnu i korte Skørter men allerede halvt udviklet, og de fjorten Aars Frejdighed lyste ud af hende.

Pelle var ogsaa nok frejdig, men ikke her, hvor Mester og Svend sad over ham som den truende Retfærdighed. Ellers kunde han godt have taget et Tag med hende, naar hun kom bag paa ham og væltede ham af Trebenen; nu nøjedes han med stille at samle sig op. Men om Søndagen, naar de tre Piger kaldte paa ham ovre fra Haven, hoppede han over Gærdet og legede med dem. Saa var han som en tam Bjørn i deres Hænder, de red paa ham og trampede paa ham, undertiden kastede de sig over ham alle tre og myrdede ham. Og han maatte ligge stille og finde sig i, at de begravede ham med Jord bagefter. Græd han saa for sit pæne Konfirmationstøj, kunde deres Hænder blive saa nænsomme til at børste ham af igen; og vilde han slet ikke lade sig trøste, kyssede de ham alle tre. Mellem de tre hed han altid „Mannas Kærest".

Saadan gik der et Aar, og „Manna" blev konfirmeret og fik halvlang Kjole. Hun kunde endnu finde paa at knibe ham i Armen, naar hun kom rendende med sine evige Smaareparationer, men hun smed ikke længer Foden op i hans Skød og befalede ham at knappe. Ellers var alt ved det gamle.

Til nu pludselig det underlige skete, at hun trak sig ud af Kammeratskabet. Paa tre Uger saa at sige rystede hun Barnet af sig og stod der med en næsten voksen Erkendelse af, at dette gik virkelig ikke an længer. Hun sprang pludselig fra sin Barnekærestes Side ind i de Voksnes Lejr; og Pelle, som ikke kunde gøre Springet med, stod tilbage, barnligt uforstaaende, og tyggede paa den tunge Kendsgærning: at han var ladt i Stikken, til den blev som Viskelæder i Munden paa ham.

Paa Værkstedet kom hun ikke mere, de sidste Søndage var han ikke blevet opfordret til at komme over i Haven, og mødte han hende paa Gaden, besvarede hun fremmed hans Hilsen.

I Formiddags han løb ud med et Par Støvler, havde han mødt hende med et Par Veninder og hilst som sædvanlig. Hun havde slet ikke hilst igen, men hun havde i et Nu sat sit Blik i hans paa en Maade, som fik det til at løbe rundt for ham.

Og hele Eftermiddagen gik hun derovre i Haven. Hun holdt sig synlig — bestandig — som *vilde* hun ses af ham, og hun hindrede ikke sine Søstre i at paakalde hans Opmærksomhed. Men ikke en eneste Gang rettede hun selv Blikket mod hans Vindue.

Søndagene havde været saa hyggelige derovre, Pigebørnene havde altid haft et eller andet rart til ham, og der var noget eget ved saadan at blive tumlet om med af fornemme, velklædte Børn.

Han var i de forløbne to Aar vokset en hel Alen i borgerlig Anskuelse og forstod godt nu, at han var af meget simplere Stof end de. Ogsaa det føjede sin Part til af Fortryllelsen. Og saa kunde deres Hænder være saa nænsomme — omtrent som Moderens saadan som han fjærnt huskede hende.

Og alt dette var nu forbi! Det gjorde ondt i ham, og saa meget mere, fordi han af mange Ting kunde forstaa, at Sjermana ikke var vred paa ham. Forgæves brød han sin Barnehjærne for at forklare sig disse modstridende Kendsgærninger; han arbejdede helt mekanisk, greb fejl af Tingene, lod Værktøjet falde ud af Hænderne paa sig — var opløst som en ung Pige i den kritiske Alder.

Han kom til sig selv ved, at Mesteren rejste sig.

„Hvad skal jeg saa tage fat paa?" spurgte Forbundteren.

„Er Styrmand Jessens Støvler færdige?"

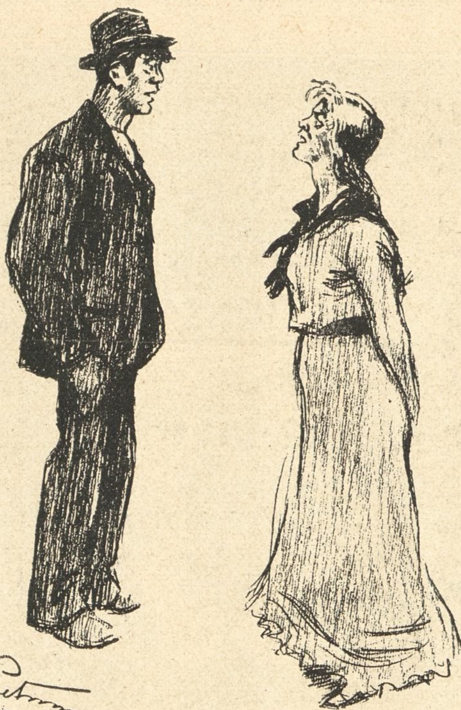
„Ja."

Mesteren saa paa Uret: „Saa kan Du gnave dine Skinneben!"

Det var Fyraften. Mester tog Hat og Stok og hinkede afsted til Ølhansens Kælder, Svenden klædte sig om og gik, Forbundteren gav sig til at holde Halsvask — i Blødeballen. Saa skulde han ud paa Viften.

Da Pelle var ene, gik han i Gang med at feje og rømme op paa Værkstedet. Han tænkte paa at løbe ud til den søndre Strand og bade, men inden han blev færdig og havde vasket sig, var det Aften. Han tændte sin Kridtpibe og drev ned bag Udhuset til Brønden, der laa midt i Gærdet og var fælles. Der stod han hængende over Karmen og stirrede tomt ind i Skipperens Have. Hans Hoved var hedt efter Vasken, men der steg Kulde op af Brønden og lagde en egen Lindring om ham, og Flagermus gled lydløst rundt i Luften, kom hans Ansigt ganske nær og vendte saa med et Smæld — han følte den inderligste Trang til at græde.

Noget bevægede sig længere oppe i Haven, og Sjermana kom til Syne, hun gik og kiggede over mod Værkstedet. Saa fik hun Øje paa ham og kom ilsomt hen. „God Aften,“ hviskede hun. „God Aften,“ svarede Pelle højt og henrykt. „Hys, er Du gal!“ hviskede hun, „Du maa ikke raabe saadan op!“ — „Men hvorfor dog?“ Pelle hviskede ogsaa nu og var blevet hed om Ørerne. — „Fordi Du ikke maa — dit Fæ! Kom, skal jeg hviske Dig noget. Nærmere endnu!“

Pelle rakte sit Ansigt over mod hendes, og pludselig greb hun ham om Hovedet med begge Hænder og kyssede ham voldsomt. Han trak sig fortumlet tilbage, men hun stod og lo, hendes Ansigt glødedede i den lyse Nat. „Du hørte det ikke,“ hviskede, hun „kom, saa skal jeg sige Dig det.“ Denne Gang lo han over hele Ansigtet og rakte sig igen frem, og i samme Nu havde han hendes knyttede Haand paa sin Kind.

Han blev staaende i Stillingen, lammet. „Hvorfor slaar Du mig?“ spurgte han grædefærdig. — „Fordi jeg ikke kan udstaa Dig — Du kunde jo ladet være at kysse mig.“

Pelle kunde ikke svare, hele hans tidligere Erfaringsverden ramlede sammen for ham ved dette Svar. „Det — det var vist ikke mig,“ stammede han endel g hjælpeløst, „for det kunde ikke falde mig ind.“

„Nej, det kunde det vist ikke,“ lo hun drillende. „Men tror Du, Du kan komme over Gærdet, din dumme Klods? Aïna og Dolores kommer lige straks, saa vil vi lege.“

Pelle kravlede over Gærdet, og hun trak ham efter sig ved Haanden ind mellem Ribsbuskene. „Jeg troede, de to var i Seng nu,“ hviskede han forundret. Hun svarede ikke, men tog en hel Haandfuld Ribs og masede ind i Munden paa ham.

Saa sad de inde i Lysthuset, og Manna badede hans Kind med vaad Muld, mens de „ventede paa de andre to“. — „Kommer de ikke snart?“ spurgte Pelle uroligt. „Nej, de kommer slet ikke — det var for at narre. Jeg vilde tale med Dig bare.“ — „Hvorfor maa jeg ikke komme herover om Søndagen mere, da?“ — „Fordi jeg ikke vil have det. Og Du skal ogsaa lade være at hilse paa mig paa Gaden, jeg *vil* ikke ha'e det.“ — „Jamen hvorfor dog, naar Du alligevel godt vil tale med mig.“

Hun traadte vredt i Jorden, saa sagde hun langsomt: „Ved Du, hvad jeg tror? Jeg tror, jeg elsker Dig.“ — „Saa kan vi jo gifte os,“ udbrød Pelle glad. — „Du er nu et Fæ,“ hviskede hun leende og lod den vaade Jord rinde ned paa hans Ryg.

Pelle pønsede et Øjeblik paa Gengæld og stak kaadt sin Haand ned paa hendes Barm. Den faldt blødt hen, i myg forundret Følen, og en ny Erkendelse vældede op i ham og fik ham til at gribe stærkt om hende.

Hun saa forfærdet paa ham og vilde blidt fjærne hans Haand fra sin Barm, men da var det for sent. Drengen havde gjort det store Spring over til hende.

Da Pelle sneg sig hjem, var han overvældet men ikke glad. Hans Hjærte hamrede vildt, i hans Hjærne var der Kaos. Men rent instinktmæssigt gik han meget stille.

Og for Fremtiden forraadte han ikke med en Mine, at han kendte Sjermana. Hans lyse Dage havde med et Slag forvandlet sig til lyse Nætter. Han var Barn nok endnu til at ønske Forvandlingen usket, men han forstod Betydningen af det hemmelighedsfulde.

Natten havde gjort ham delagtig i sine Mysterier.

Martin Andersen Nexø.

NIELS R. FINSEN.

Til Trods for at Professor *Finsen* døde i en ung Alder — han blev kun 43 Aar, og det er kun 14 Aar siden, at han blev medicinsk Kandidat — har han oplevet den Lykke at faa den væsentligste Del af sit Livsværk fuldført og at se det blive anerkendt som et videnskabeligt Storværk overalt i Verden. Han naaede at faa fuldført, hvad der kun falder i meget faa Forskeres Lod: at skabe en helt ny Gren af sin Videnskab, og se den vokse saa stor, at hvor meget den end udvikler sig i Fremtiden, vil den dog rimeligvis aldrig komme udenfor de Rammer, hvis Grundtræk han har skabt. Lysbehandlingen er for alle Tider uløseligt knyttet til *Finsens* Navn.

Professor *Finsen* blev oprindelig ført ind paa den Virksomhed, som i Løbet af faa Aar har gjort ham til en af Lægevidenskabens Stormænd, gennem den Iagttagelse, at han befandt sig bedre i Sollys end i Værelser uden Sol. Det er noget, som utallige Mennesker har iagttaget før ham, men der behøvedes hans klare og vidtskuende Forskerblik for heri at finde Spiren til det frodige Skud af Lægevidenskaben, som Lysbehandlingen nu er. Det var fra første Færd de praktiske Opgaver, han rettede sin Opmærksomhed mod. Han tænkte sig, at naar man fik undersøgt Lysets Indflydelse paa vor Organisme i alle dens Enkeltheder, maatte man kunne bruge denne Viden i den praktiske Lægekunsts Tjeneste. Det var selvfølgelig fra første Færd Anelser, der stod for ham, men efterhaanden som han arbejdede antog de Vishedens Form.

Professor Niels R. Finsen.

Den første Form for Lysbehandling, *Finsen* først tænkte sig, var Solbade, d. v. s. Udsættelse af det nøgne Legeme for Sollysets Paavirkning. Han havde ved Forsøg med Smaadyr overbevist sig om, at Lyset har en stimulerende Indflydelse paa Organismen, og antog, at det ogsaa havde andre Almenvirkninger. Han vilde ved Solbadene dels bidrage til at bevare Sundheden, dels helbrede Sygdomme. Som Følge af, at vor Viden om Lysets Almenvirkninger paa vor Organisme er meget ufuldstændig, viste der sig imidlertid saa mange Vanskeligheder ved Gennemførelsen af denne Plan, at han foreløbig maatte opgive den. Men sin Tro paa Lysets store Fremtid som Lægemiddel opgav han ikke. Han arbejdede ihærdigt videre paa at undersøge dets Virkninger paa den sunde Organisme.

Det første Resultat af *Finsens* Forskning var den Idé at behandle Koppepatienter i Værelser, hvortil kun rødt Lys har Adgang. Det er en gammelkendt Erfaring, at Koppeudslettet er stærkest i Ansigtet og paa Hænderne. *Finsen* indsaa, at dette rimeligvis maatte skyldes, at disse Legemsdele er mest udsatte for Lyset. Han gik ud fra, at eftersom Lyset kan frembringe en Betændelse i den sunde Hud — det er denne Betændelse, vi kalder Solbrændthed — maa det ogsaa kunne forværre den allerede tilstedeværende Betændelse, Koppeudslettet. Den Del af Lyset, der frembringer Betændelse i Huden, er de blaa og violette Straaler. Naar man stænger dem ude fra Sygeværelset ved Hjælp af Vinduesforhæng, der kun lader røde Straaler passere, forhindres altsaa Lysets skadelige Virkning paa Huden.

Finsens Slutninger var saa simple og logiske som muligt, og de første Forsøg med den nye Behandlingsmetode, der udførtes i Bergen og København i 1895, gav udmærkede Resultater, men desuagtet har Metoden haft vanskeligt ved at trænge igennem lige til de sidste Aar, da *Finsens* senere Virksomhed har vænnet Lægerne rundt om i Verden til at tage Hensyn til Lysbehandlingen.

Ganske vist er Koppesygdommen ikke længere for Flertallet af de civiliserede Lande den Svøbe, som den var indtil for 100 Aar siden; men i enkelte Lande, særlig Rusland og Tropelandene, dør der fremdeles hvert Aar Tusinder af Mennesker af Kopper, saa at der er et stort Virkefelt for Finsens Behandlingsmetode.

Professor *Finsens* andet Storværk, Behandlingen af Lupus og andre bakterielle Hudsygdomme med koncentreret Lys, er det, der har bidraget mest til hans Berømmelse. Det er grundlagt paa ligesaa simple Principer som Behandlingen i det røde Værelse. De Kendsgerninger, hvorpaa Metoden er grundlagt, er delvis gammelkendte, men ingen havde hidtil indset, at de

kunde faa praktisk Betydning. Det er gaaet Finsen her som ved saa at sige enhver Sag, han har kastet sig over: alt, hvad han tog fat paa, blev til fremragende Opfindelser. Han kunde kombinere Kendsgærningerne til Slutninger, der nu bagefter tager sig ud som den ligefremmeste og selvfølgeligste Sag, men som straks var saa forbløffende nye, at de havde vanskeligt ved at vinde Tiltro. I Begyndelsen af *Finsens* Virksomhed blev den endogsaa betragtet med en saadan Skepsis, at de udenlandske Tidsskrifter ikke vilde optage hans Artikler. Hans banebrydende Idéer blev ansete for at være Fantasteri.

Fra første Færd havde *Finsen* selv den sikreste Tiltro til Lysbehandlingens Fremtid. Den Sag, som han havde viet sit Liv, satte han alt ind paa, selv med Tilsidesættelse af sine personlige Interesser. Det gjaldt for ham først og fremmest om, at hans Idéer kunde faa Vækst og Lysbehandlingen udvikles under gunstige Forhold. Han indsaa, at dette ikke kunde ske paa betryggende Maade i en Privatanstalt, og fik derfor i 1896 stiftet en offentlig, selvejende Institution, *Finsens medicinske Lysinstitut*, i hvis Bestyrelse han formaaede en Kreds af fremragende Mænd til at indtræde; selv blev han kun Institutets „Bestyrer". Trange Tider havde det været for ham hidtil, men fra nu af tog Udviklingen Fart og førte i Løbet af faa Aar hans Navn frem i første Række blandt al Verdens Lægers. Hans ideelle Opfattelse fik sin Løn. Inden han døde, fik han ført sit Livsværk saa vidt frem, at han altid vil mindes i Taknemmelighed som en af dem, der har givet de store Bidrag til at lindre deres Medmenneskers Lidelser.

* * *

Niels Ryberg Finsen tilhørte en gammel islandsk Slægt. Han var Søn af Stiftamtmand *Finsen*, fødtes i Thorshavn den 15. December 1860, blev Student fra Reykjavik Skole i 1882, tog medicinsk Eksamen i København i 1890. Hans tidligt udviklede Lyst til at gaa ad sine egne Veje i Stedet for ad den skolerette, slagne Landevej viste sig bl. a. ved, at han fik 2den Karakter til begge disse Eksaminer. Fra 1890 til 1893 var han Assistent hos Professoren i Anatomi; siden har han udelukkende helliget sig sin videnskabelige Virksomhed. I 1896 stiftedes *Finsens medicinske Lysinstitut*. *Finsen* blev titulær Professor i 1898, han var R. af Dbg. og Dbmd., havde Fortjenstmedaljen i Guld og flere udenlandske Ordener. Han var Æresmedlem af flere udenlanske videnskabelige Selskaber. I December 1903 fik han den højeste videnskabelige Udmærkelse: Nobelpræmien.

Dr. med. **Valdemar Bie.**

En Tur i Zoologisk Have.

Med Fotografier af *A. W. Sandberg*.

Jeg gik ind og vækkede *Lisse*, der har faaet den grimme Vane at sove alt for længe om Morgenen.

Hun laa der i sin hvide Seng, saa henrivende og sød, at det var mig ganske umuligt ikke at lægge Mærke til, hvor stærkt forelsket jeg var i hende. Men jo mere jeg saa paa hende, jo mere jeg arbejdede mig ind i den Forestilling, at jeg ikke kunde undvære hende, ja, jo mere jeg gjorde mig Rede for, hvor dejlig hun var, — desto ubetvingeligere blev min Lyst til at pine og plage hende lidt.

Jeg vækkede hende ublidt: „*Lisse*, Du maa staa op nu! Hører Du!"

Min Hjærne og mit Hjærte arbejdede i Fællesskab paa at sammensætte noget, der paa samme Tid kunde glæde og bedrøve hende.

Jeg vidste, at hun ikke kunde lide Dyr, og jeg kendte til Bunds hendes romantiske Lidenskab for at tage i Skoven med mig.

Hun elskede at tage i Skoven med mig, for der havde hun mig alene, sagde hun, og hun hadede Dyrene af den ret urimelige Grund, at hun var jaloux paa dem.

„*Lisse*, jeg har besluttet, at vi skal tage i Skoven sammen. Vi kan tage ud til *Josty* og drikke Kaffe," sagde jeg for at glæde hende. Men jeg tilføjede for at plage hende lidt: „Saa kan vi jo bagefter gaa i Zoolo gisk Have."

Vi rullede derud i en Droske. Hos *Josty* var Stemningen mat. Jeg sad i det stille og frydede mig over *Lisses* mutte Ansigt. Hendes kønne blaa Øjne blev ligesom længselsfulde af bare Resignation, og Munden, som hun pressede sammen i blodrød Harme over mit Tyranni, gav Ansigtet et Præg af erotisk Energi, som kunde have faaet mig til at græde af Glæde.

Jeg sad imidlertid med en Kaffekop i den ene Haand, et Stykke Smørkage i den anden og nedbad Himlens Velsignelse over hendes yndige Hoved.

Men i Zoologisk Have *skulde* hun, — og vi kom der ogsaa.

Jeg præsenterede i Afstand *Lisse* for Direktør Jul. Schiøtt — men hun vedblev at se mut og tvær ud.

Vi gik ind til det nye Isbjørnebassin, hvor to store, dejlige, elfenbensfarvede Is-Bamser trillede rundt i Vandet.

Der stod en tre, fire Smaapiger og saa paa Dyrene.

„Se," sagde jeg til *Lisse* og samlede Smaapigerne og Dyrene og det hele i en uvilkaarlig stor Haandbevægelse. „Af saadanne allerkæreste Bachfischer og andre smaa nydelige Dyr er der saare mange i denne Have."

Lisse saa fornærmet ud, — jeg smilede fint, thi jeg indsaa jo, at min Ironi havde ramt hende.

Vi gik videre og standsede pludselig udenfor *Gnuen*, dette mærkelige Dyr. Der stod mange Mennesker rundt omkring. *Lisse* og jeg blandede os i Mængden. En lille Dreng, der stod ved Siden af os, trak pludselig sin Moder i Kjolen og raabte: „Moer! Moer! Hvad er den en Bastard af?"

Jeg tog *Lisse* haardt i Armen, og vi fjærnede os fra denne alt for moderne unge Mand. Men galt blev kun værre, thi vi kom i Nærheden af en Professor, der stod og demonstrerede sin Viden overfor en Flok fjorgamle Studenter. Professoren talte meget højt og meget tydeligt: „Gnuen, mine Herrer, er i Besiddelse af ganske usædvanlig gode Sanser. Den har et fortrinligt Syn, den hører storartet og den lugter udmærket godt —."

Den lille moderne Dreng fra før var igen kommen i Nærheden af os, og han skingrede op med sin Barnestemme: „Moer! Moer! Jeg synes slet ikke, Gnuen lugter godt, Moer!"

Da bad jeg *Lisse* om at forlade Gnuen, og hun gjorde det hellere end gerne.

Vi stod stille og saa paa Hejrer, Ibiser og Flamingoer. Jeg beskrev for hende saa godt jeg kunde min Beundring for disse slanke, farvefine Dyr:

„Der er noget kvindeligt over dem," sagde jeg, „Kvinden virker jo ogsaa nærmest dekorativt."

Lisse forsøgte at frigøre sin Arm, men jeg holdt fast.

Tilsidst gik vi hen foran Abeburet. Jeg mærkede,

at *Lisse* nødig vilde derhen. Derfor styrede jeg netop lige løs paa disse Dyr, der ligner os saa meget. Jeg tog mig sammen, saa alvorligt paa hende og lod hende forstaa, at det at gaa i Zoologisk Have var ej blot til Lyst, men et nyttigt og lærerigt Tidsfordriv. Særlig Aberne da.

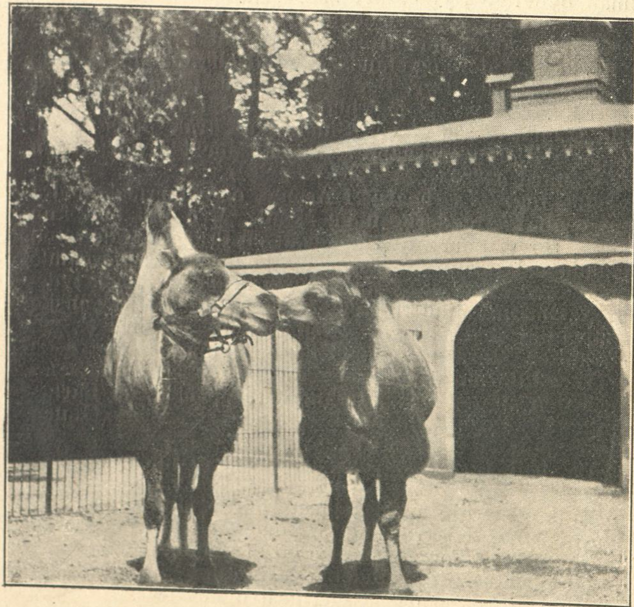
„Ser Du, *Lisse*, den lille Hunabe der kan Du lære umaadelig meget af. Se, hvor kvik og væver den er,

Den afdøde Giraf „Mimi".

hvor tjenstvillig og venlig den téer sig overfor den gamle Hanabe. Se, — kan Du se, *Lisse*, — den lille Hunabe smiler til den gamle, — se dog, nu lysker hun ham!"

Lisse stod og saa stille til. Hun trykkede sig let op til mig, og jeg forstod, at nu var *Lisse* besejret. Thi det er det elskelige ved hende, at naar hun har været gnaven en Times Tid og hun mærker jeg bliver ondere og ondere overfor hende, saa bliver hun angst

Et Par Dromedarer.

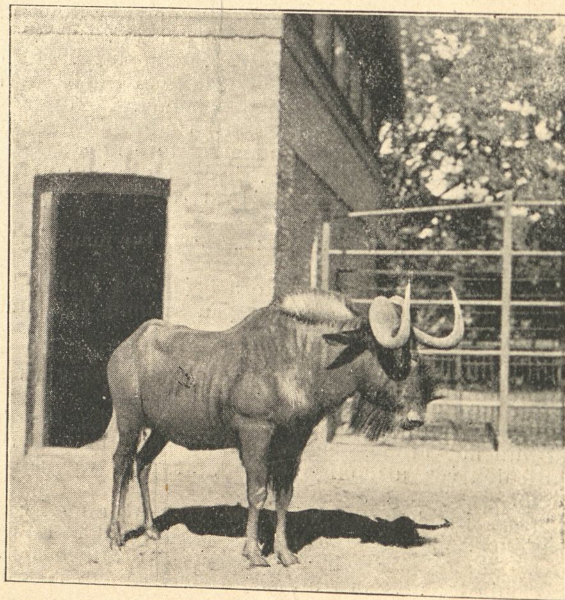
I Bjørneburet.

og tror, at det er mig, der er fornærmet, — og saa bliver hun god igen af sig selv.

Jeg kunde mærke Forandringen paa *Lisse*. Mit Hverv i Zoologisk Have var da til Ende, og vi gik.

Da vi vandrede hjemad gennem Frederiksberg Have, holdt jeg et belærende Foredrag for hende:

„Hør nu, *Lisse*, man kunde egentlig ligesaa godt kalde *Zoologisk Have* for *Psykologisk Have*. Thi det man i Virkeligheden kan og bør studere derinde er Dyrenes Virkning paa Mennesket eller Menneskets Virkning paa Dyrene.

Gnuen.

Og jeg kan forsikre Dig, *Lisse*, og denne Visdom skulde Du prøve paa at fatte, at man bliver et bedre Menneske af at se paa Dyr.

Hvorvidt Dyrene bliver bedre af at se paa Menneskene, det ved jeg naturligvis ikke, — men jeg tror det absolut ikke. Det er jo ogsaa mindre vigtigt, ikke sandt, *Lisse?*"

„Jo," sagde *Lisse*, — og da smilede hun.

Pen.

Før Rigsdagens Aabning.

Karrikaturtegning af **Axel Nygaard.**

Statsrevisoren: Skattelovene har jeg nu altid syntes var gode.
Overfolketingsmanden fra Aalborg: Ja, de er jo ialfald **frijs**sindede.

Verdensudstillingen i St. Louis.

Den store Verdensudstilling 1904 nærmer sig sin Afslutning, og enstemmigt er den blevet erklæret for over al Forventning imponerende.

Vore Billeder viser, hvor megen Smag og Stilfuldhed Amerikanerne er i Besiddelse af, og at Rygtet, i hvert Fald for Udstillingens Vedkommende, har Uret i at beskylde Amerikanerne for at tilsidesætte Sansen for Skønhed for de mere prosaiske Nyttekrav.

Den store *Louisiana-Søjle* er opført netop paa det historiske Sted, hvor Aabningshøjtidelighedens pragtfulde, imponerende Skuespil gik for sig, efter at Præsidenten havde givet Signalet telegrafisk, direkte fra sit Palads i Washington.

En Præsident, der aabner en Kæmpeverdensudstilling pr. Telegraf! — kan man tænke sig noget mere amerikansk, noget Træk, der mere karakteriserer Anno 1904?

Og dog var Udstillingen ikke amerikansk i dette Ords nedsættende Betydning.

Tværtimod. Den viste, at Amerikanerne har optaget al den Skønhedssans som er affødt af det gamle Europas, Aarhundreder gamle, Kultur og Kunst.

Og det ses klart af denne Udstilling, at Amerikanerne ikke blot har taget Lære af den gamle Verden, men også, at de har afhøvlet alle de upraktiske Kanter og Særheder. De har netop, ved at lægge den gamle Kulturs smukke Skal om det 20de Aarhundredes praktiske Kærne af elektricitetsgnistrende og dampprustende Maskiner, frembragt en ganske ny Fremtidens Stil.

Udstillingens Midtpunkt var den overvældende Forhal, der omgivet af brusende Kaskader hævede sin Domkirkekuppel højt mod Himlen — som et Tempel for Fredens Værk, for Menneskearbejdets mangfoldige Udfoldelse.

Denne Kæmpebygning, der er opført af New Yorker Arkitekten *Casz Gilbert*, naar op i en Højde af 140 Fod og ses vidt ud i Omegnen.

Men om Aftenen, naar Festhallens 400,000 elektriske Glødelamper er tændt og Fontænerne bruser i vekslende Farver, da er det, som sad man midt i Æventyrets pragtfuldeste Féslot.

Men *St. Louis*-Udstillingens Herligheder har ogsaa draget Sværme af Mennesker til fra alle Jordens Hjørner og Kanter.

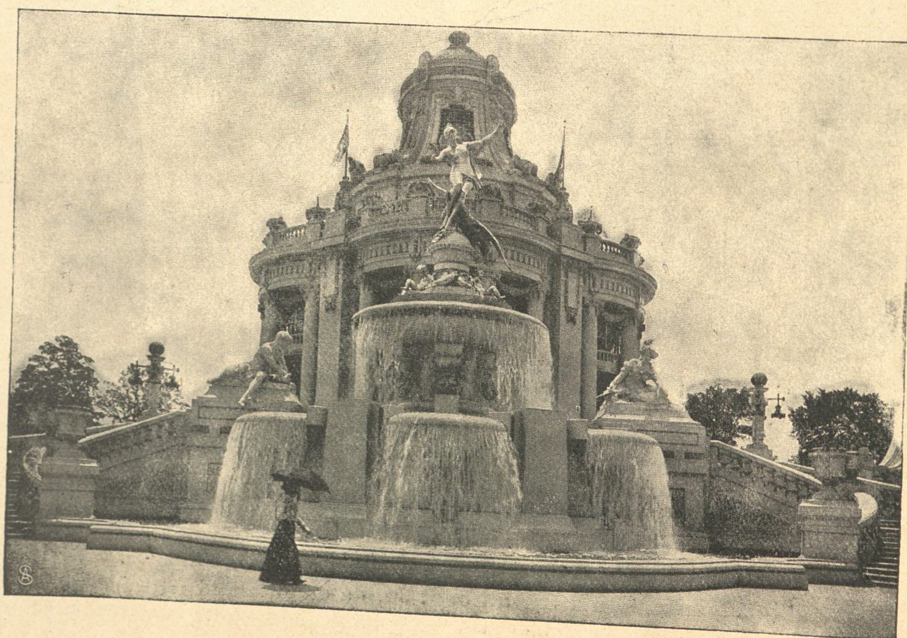
Det blev midt i dette Krigens Aar Louisiana-Udstillingens Opgave at samle alle Jordens Folkeslag under Fredens og Arbejdets Tegn.

St. Louis,
September 1904.

Otto R.

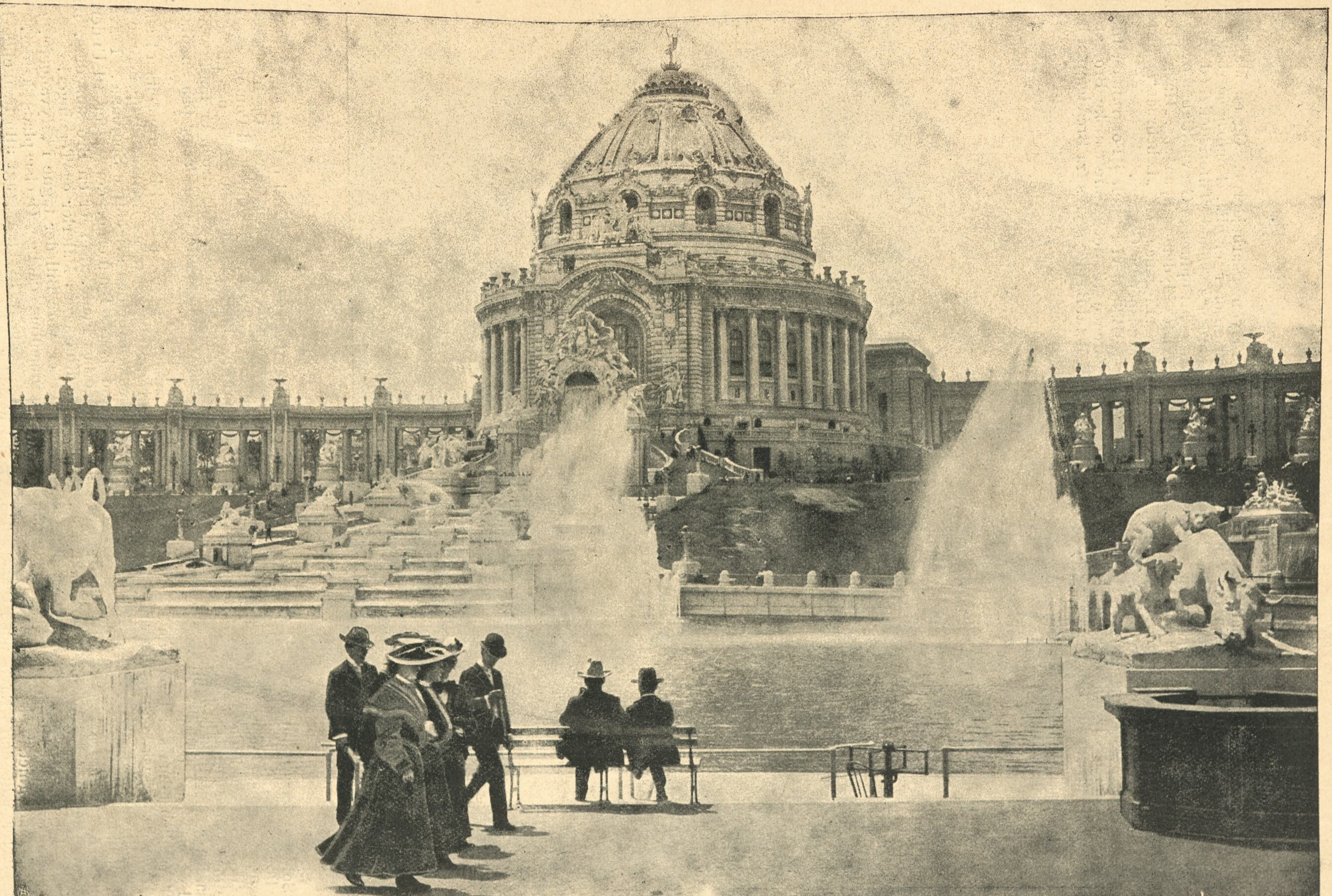

Louisiana-Mindesøjlen.

En Fontæne.

Festhallen og Kaskaderne.

Soldater.

Brokompagniet.

Med Fotografier af *A. R. Christensen.*

Et dansk Landskab er som et Smil, det ler og smiler og ler igen. Og Smilet kommer fra Vandenes lysende og blinkende Baand, der glider gennem Marker og Enge, kysser Bakkens Fod og jubler gennem Skovens lyse Dunkelhed.

Søer og Vandløb, Aaer, Bække og blanke Sunde. Men det lyser og blinker, det smiler og ler. Sjælland har sine Stengærder, Fyen sine levende Hegn, men hele Landet har Vandenes lyseblaa Baand lagt over og gennem sin dejlige, straalende Dragt.

dygtiggøre Brobygningsarbejderne. Og en Mangfoldighed af Konstruktioner er det, Kompagniet bemestrer. Fra „Pontonbroen"s solide Tilforladelighed gennem „Flydebroen"s smart opfundne Gesvindtighed over „Tøndebroen"s joviale Flyden-ovenpaa og „Hængebroen"s luftigt poetiske Elegance til „Løbebroen"s pirrende Gliden over Vandspejlets Gyngen.

Vort første Billede viser helt i Forgrunden tilhøjre en Ponton hørende til det gamle danske Bromateriel. Disse brede „Metal-Baade" styres fra Bredden paa begge

En Ponton — Svømmeøvelser.

Men Soldaten har kun sjældent Tid at tænke over Naturens Poesi, hvis denne tillige optræder som en Hindring for ham og hans Færden i Terrænet. Da betragtes den som en Fjende, og det gælder om at overvinde den og dens Vanskeligheder.

Og saaledes ogsaa med den blinkende, blanke Aa. *Over* skal og maa man, og saa —

Ja, er Vandløbet kun smalt og Vanddybden ringe, da vader Soldaterne rask gennem det vaade Element: Geværet og Patrontasken løftet over Hovedet, og det hele er et Øjebliks Sag.

Men hvor Afstanden fra Bred til Bred blev større, hvor Bunden ligger under „den militære Vanddybde", ɔ: en Dybde af 1,80 Meter, ja, der maa Ingeniørernes 3dje Kompagni træde hjælpende til. 3dje Kompagni, der kaldes Brokompagniet. Der *er* Brokompagniet.

Og de bærer ikke deres Navn uden Grund. Thi deres eneste Opgave i Krig bliver den at være her og der og overalt, hvor de andre Vaabenarter, til Fods, til Hest og med lettere Skyts, skal passere de blaanende Terrænhindringer, og i Fred at øve og atter øve og

Sider af Brobygningsstedet ud til det Sted i Vandløbet, hvor deres endelige Plads vil blive. Og fra Bredden lægges saa Plankedækket fra Ponton til Ponton, medens Aarerne rejses langs Brofladens Sider og Liner udspændes fra Aare til Aare. Og Broen er færdig. Solid og tryg. Den kan tage alle Vaabenarter paa sin Bæren fra Bred til Bred.

Paa samme Billede ses helt i Baggrunden en Hængebro. Kun støttet paa Aaens Bredder slynger Broen sit Bræddedække over den svigefulde Spejlflade. I svære Metalbaand bæres Bjælkerne, der tjener til Underlag for Brædernes Flade. Det er en Bro som dem, man kender fra Kinesernes Malerier og Tegninger.

Iøvrigt er vore Billeder tagne i „Ryvangen", som Ingeniørregimentets daglige Øvelsesplads kaldes. Og *her* findes Modeller af snart sagt alle tænkelige Brokonstruktioner, som kan finde Anvendelse i Felten. Men Billederne har end mere Interesse, idet de er tagne under Garde-Husarregimentets Svømmeøvelser over „Ryvangen"s ret brede Grav.

Helt ufarligt er det jo nemlig ikke at afholde Svøm-

meøvelser med Mandskab og Heste, der ikke er vant til dette. Derfor holder Pontonerne parate til at assistere, om det skulde gøres Behov. Eller de ligefrem ledsager den svømmende Rytter og Hest, lodser dem fra Bred til Bred.

En særlig Interesse har endelig vort tredje Billede. Det, hvor man ser en Slagning af „Flydebroen“. Denne er det, der udgør „det nye danske Materiel“. Og Materiellet bærer sit Navn med Rette. Thi det er en dansk Officer, der har opfundet Systemet, Brokompagniets Chef, den prægtige og saa afholdte Kaptajn *Christensen.* Det var Kaptajnen, der var Danmarks Generalsekretær i Paris 1900.

Paa Billedet ses han i Samtale med Gardens Chef, Oberst *Lemvigh,* og bag ham staar hans uadskillelige Ven, Hunden „Lassen“.

Smart og sindrigt er Konstruktionen tænkt og udført. Fire Mand kan bære det enkelte Broled, „Kassen“ eller Pontonen. Og i flyvende Fart gaar det at naa fra Bred til Bred, at hæve Vandløbets hæmmende Krydsen af Troppernes Vej. 7—8 Minutter gaar der, og Soldaterne gaar sikkert og trygt der, hvor ingen Overgang øjnedes før.

Oberst Lemvigh overværer Husarernes Svømmeøvelser i „Ryvangen“.

Og hvor intet Materiel haves paa Stedet selv, hverken Pontoner, Tønder. Brobukke eller Planker, ja, der klarer 3dje Kompagni sig med, hvad findes kan. Portflager af en Lade, gamle Arbejdsvogne, Bohave og hvadsomhelst: Broen improviseres.

Det er en Lyst og Fornøjelse at se Kompagniet arbejde, saa flinkt og strygende gaar alt fra Haanden. Og helst maa man se det ved Nat. Selv i Nattens Stilhed høres ingen Støj fra de glidende Pontoner, ingen Lyd fra det ivrigt arbejdende Mandskab, ingen Plasken, hvor Materiellet møder Vandfladens vigende Spejl.

Og som baaret af Drømmenes Eventyrevner kædes Broens bærende Flade Aabred og Aabred imellem.

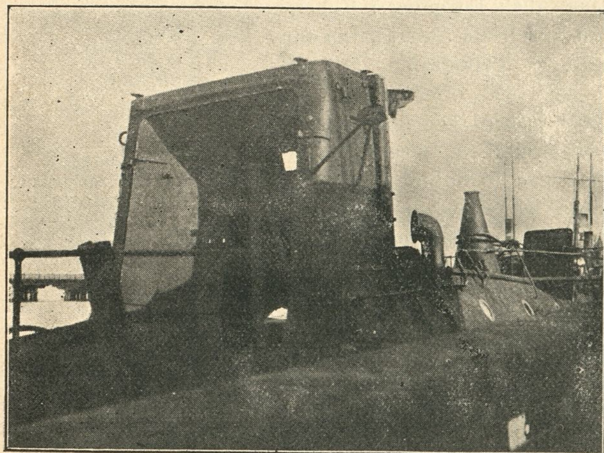
Brokompagniet har banet Vejen for Kammeraterne i de andre Vaaben.

Stellan Rye.

Ingeniørerne slaar Flydebro.

Den havarerede Torpedobaad „Havhesten“.

Vraget af „Havhesten“.

„Havhesten“ og Svitzers Bjærgningsdamper.

I Lysinstitutets Have.

Dagen efter Døden.

I Villahaverne i det fredeligt tilbagetrukne „Rosenvænget“ er Flagene hejst paa Halv. Sørgmodigt blafrer de i den lette Efteraarsbrise, og Løvet, det sortbrune, det rødgule og det gyldne, daler tyst ned over Plænerne og lægger sig langs de græsgroede Villaveje, hvor til daglig kun de spredte Huses Beboere og de Lupussyge to og to eller tre i Klynge færdes.

Alt er saa tyst, saa knugende stille i Dag.

I den store Villa, hvor de aabne Vinduer vender mod Øst, *imod Solen*, sover han, som gav disse Bygninger Navn, den evige Søvn. Den bredbladede Acanthus, den dunkelgrønne Vedbend og Vildvinen med de blodigrøde Blade slynger sig højt opad Muren. De spæde, spinkle Skud bøjer sig vemodigt over Vinduesaabningen, som vilde de endnu en Gang sende ham, der elskede dem og alt det friske, solbadede Liv i Naturen, en sidste Hilsen. Stiv og kold ligger han derinde, Øjnene for evigt lukkede, aldrig mere skal de se Solens livsalige Lys.

I den brede Allé, som fører op til Laboratoriet, knejser *St. Jørgen*, den lansesvingende Lysridder, højt paa sin stejlende Hest, tvingende Dragen, Mørkets skælklædte Bundsforvandt, til at vride sin edderslimede Bug i Støvet.

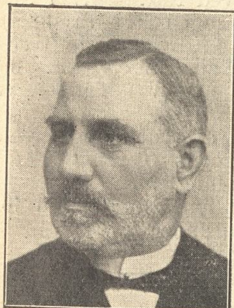
Og de visne Blade daler stille mod Jorden og dækker Skellet mellem Græsset og de gruslagte Gange. Et Telegrafbud trækker sin Cycle op til Hovedindgangen. Han afleverer en Haandfuld Telegrammer — Kondolencer. Saa tænder han en Cigaret, springer op paa Cyclen og kører bort. Alt er atter stille, som uddødt, i denne Have, denne ellers saa sirligt holdte Have, der i Dag er klædt i saa broget en Dragt — broget, fordi Døden pludseligt har lagt sin Haand paa alt Liv herinde fra det Øjeblik, han kaldtes bort. Saa pludseligt kom Døden, at den lille Dreng stillede sit Dannebrogsflag op mod et Træ — hvor det staar endnu i Dag — da der kaldtes paa ham midt i hans Leg, forat han kunde komme op til Fader. der vilde sige ham Farvel — det Farvel, der blev det sidste . . .

Og nu lægger Løvet sig lunende langs Havens Gitterværk; men Solen har gemt sig bag den lave, graa Efteraarshimmel.

Rosenvænget, d. 25. Septbr. 1904.

Georg Nygaard.

Ugens Navne.

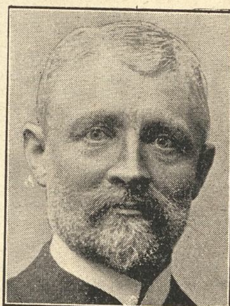
Grosserer Theodor Lund.

Den 23. September fejrede Grosserer *Theodor Lund* i København sin 70-aarige Fødselsdag. Hr. Lund har for nogle Aar siden trukket sig tilbage fra Forretningen, det kendte Grosserer-Firma Theodor Lund & Petersen, men er endnu en rask og rørig Mand. Af adskillige Tillidshverv, som har været ham betroet, er han endnu Medlem af Sø- og Handelsretten. I det offentlige Liv har Grosserer Lund deltaget som Borgerrepræsentant; han valgtes i 1895, da han blev opstillet paa Borgerlisten. Efter Udløbet af sin Valgperiode trak han sig tilbage fra fortsat offentlig Virksomhed.

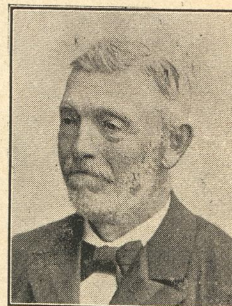
Kontreadmiral Bruun.

— Dagen efter, den 24. September, var Kontreadmiral *C. A. Bruun* ligeledes 70 Aar. Admiralen blev Officer i 1855 og kan se tilbage paa en lang og smuk Virksomhed i Marinens Tjeneste. I 1899 traadte han ud af Marinen paa Grund af Alder, efter at han de sidste 7 Aar havde beklædt Stillingen som Chef for Orlogsværftet. Han er den væsentligste Ophavsmand til Stiftelsen „Georg Stages Minde“ og har selv været Chef paa det bekendte Skoleskib. Admiralen har haft Sæde i flere Regeringskommissioner og er Medlem af Sø- og Handelsretten.

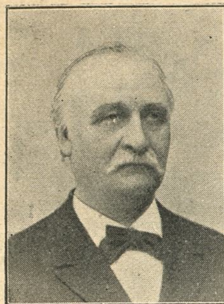
Læge C. W. M. Olrik.

— Læge *C. W. M. Olrik*, der er født den 9. Oktober 1852 i København og tog medicinsk Eksamen i 1879, nedsatte sig den 1. Oktober 1879 som Læge i Frederiksværk. Han kan altsaa i Aar paa denne Dag fejre sit 25-Aars Jubilæum. I Juli 1890 var han Overlæge ved det af det Clasenske Fideikommis oprettede Rekonvalescenthjem „Arresødal“ ved Frederiksværk, oprettede i 1898 et privat Sanatorium for Brystsyge og overtog i 1901 Ledelsen af det af Typografisk Forening i København oprettede Sanatorium for brystsyge Typografer. Hr. Olrik har med offentlig Understøttelse foretaget flere Rejser til Tyskland og Frankrig for at studere Forholdene ved Hospitaler og Brystsygesanatorier, ligesom han ogsaa har skrevet en Del Artikler af videnskabeligt og populær-videnskabeligt Indhold. Læge Olrik er forøvrigt meget afholdt i Frederiksværk og Omegn. I Aarene 1884—96 var han Medlem af Frederiksværk Kommunalbestyrelse og dennes Formand, og han har haft mange andre Tillidshverv, bl. a. Formand i Foredragsforeningen, sønderjysk Forening, Læseselskabet o. s. v.

Fhv. Navigationsl. Heegaard.

— Fhv. Navigationslærer *P. H. Heegaard* fylder 70 Aar den 2. Oktober. Han er født i Slangerup, kom som halv-

Direktør Gunnarsson.

voksen til Søs og ansattes kun et Par og tyve Aar gammel som Lærer ved Københavns Navigationsskole, hvor han virkede over 30 Aar, indtil en tiltagende Døvhed tvang ham til at søge sin Afsked i 1887. I sine yngre Aar var Heegaard meget politisk interesseret; han hørte med til Hovedstadens Venstre fra dets allerførste Periode i „Onsdagsforeningen", og han var ved et varmt Venskab knyttet til afdøde Christen Berg. Iøvrigt færdes han rask og rørig om og er højt skattet indenfor sine Venners Kreds. De vil paa hans Fødselsdag berede ham adskillig Opmærksomhed.

— Chefen for den islandske Landsbank, Direktør *Tryggvi Gunnarsson*, R af Dbg., Dbmd., er i disse Dage bleven udnævnt til Kommandør af Dannebrog, 2. Grad. Direktør Gunnarsson hører til Islands bedste Navne . . . en udmærket og dygtig Bankmand og en Foregangs- og Fremskridtsmand, der ved sin store Indsigt og sin fremragende Dygtighed har faaet indført mange og store Reformer derovre og gjort sig fortjent som faa. Bankdirektøren er en overmaade elskværdig og sympatisk Personlighed, og den Udmærkelse, der er bleven ham tildelt, maa siges at være fuldt ud fortjent.

Skrædermester Kristensen.

— Den gamle Skrædermester, *Oluf Kristensen*, der i 40 Aar har været Lærer ved det kgl. Opfostringshus, er afgaaet ved Døden i Søndags. Han blev 76 Aar gammel. Opfostringshusdrengene holdt meget af ham, og mange andre vil mindes den gamle Mand med det brusende, hvide Haar og Skæg og det noget Ibsenske Ydre.

Til Læserne!

Med næste Numer begynder „Verdens-Spejlet" en ny Kriminalroman af Carl Muusmann, med Illustrationer af Tegneren Nørretranders; dens Navn er „Anarkistens Søn", og den bliver en Art Fortsættelse af den afsluttede Roman „Anarkisten", men vil dog kunne læses som en selvstændig Fortælling.

Desuden har vi sikret os gode Bidrag af vore bedste Forfattere. I Dag indeholder Bladet en Fortælling af Martin Andersen-Nexø. I et af de første Numre følger en Novelle af Herman Bang: „Madame de Quironat", som samtidig offentliggøres i et tysk, et hollandsk og et svensk Tidsskrift, samt en Suite novellistiske Artikler af Thomas P. Krag. Endvidere har vi Løfte om Bidrag af L. C. Nielsen, Prof. Karl Larsen, Jeppe Aakjær, Johannes V. Jensen, Edv. Søderberg, Fr. Skousbo o. m. fl.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clicheerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlets Præmie for Oktober-Kvartal

1 Kr.
25 Ø.
Kvar-
talet.

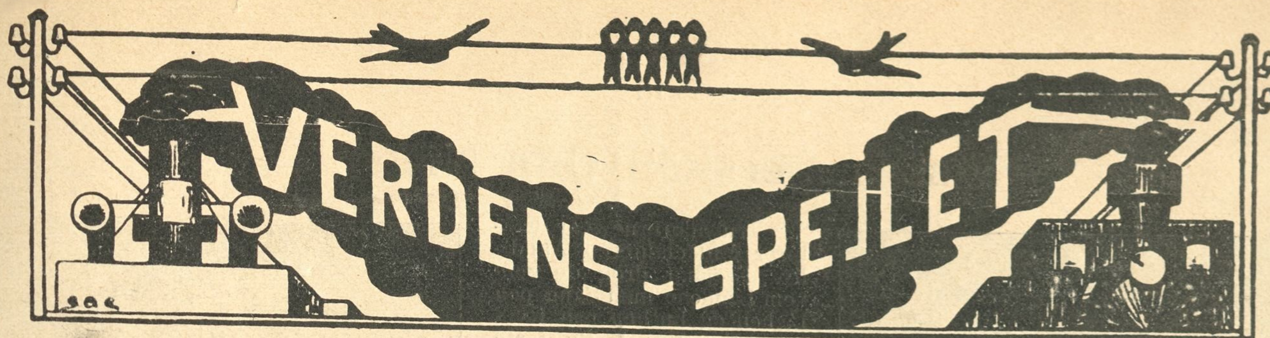

10
Øre
pr.
Numer

P. Ilsted: Eventyr paa Fodrejsen.

Enhver Kvartalsabonnent faar **straks** ovenstaaende Fotogravure (29 × 21 Kv.-Ctm.), og Ugeabonnenter faar det ved Kvartalets Slutning. Bogladeprisen er 5 Kr.

Verdens-Spejlet Nr. 2, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 9. Oktober 1904.

Fru Oda Nielsen som Visesangerske. *Juncker Jensen fot.*

„Fra Kroen Pjerrot kom en Nat . . .“

(Visen om Pjerrot og Maanen.)

Visesangersken Oda Nielsen.

"Första gång, Du kysse vill ..."
(„Flickor och kyssar".)

Trubadurerne var Faktorer i Middelalderens Aandsliv. Frejdigt drog de gennem Landene med Sang paa Læben og Luthen paa Ryggen. Fra By til By førte deres Fod dem, og overalt var de velkomne og blev modtaget med Gæstfrihed, som de kvitterede for ved at give deres muntre og sørgmodige Viser til bedste. Som Løvetandens Frø spredes for Vinden og vejres vidt af Sted for at finde Muld og spire, saaledes bares Trubadurens Sange ud over Landene og fæstnede sig i Folkenes Sind og bevaredes fra Slægtled til Slægtled.

Oda Nielsen er vor Tids Trubadur. Sejrrig drager hun fra Koncert til Koncert i alle Byer Landet over og synger sig en mægtig, stadig voksende Folkeyndest til med sine Sange; Luthen er erstattet af den trofaste Akkompagnatrice. Fru *Oda* synger de gamle danske, halvt eller helt glemte Folkesange om den lille Karen, som sættes i Spigertønden, fordi hun ikke vil bønhøre Dannerkongen, og om Agnete, der giver Havmanden sin Tro. Og hun vækker deres Ord og deres Melodier til Live i Bevidstheden. Eller hun traller Gadens muntre og forsorne Sange, hvis Digter maler et troværdigt og ægte Billede af sin By. Men hun er ikke blot national; hendes Repertoire rummer Viser, digtede paa alle Verdens Sprog, hentede fra alle Verdens Lande. Der er baade naive, skælmske Bondeviser fra Norge og Sverige, vovede og kaade Digte, som er hentet fra Montmartres larmende, øldunstende Knejper, barokke og pudsige amerikanske Negerviser, melankolske og klagende plattyske Folkesange.

„Han ser paa mig saa spørgende ..."
(„Pigetanker".)

Det er en egen og en svær Kunst at kunne foredrage en Vise; men Fru *Oda* forstaar den. Lige siden hun som 22-aarig ung Pige boltrede sig paa Casinos Brædder, har hun dyrket og uddybet den. Selv den enkleste, simpleste Sang faar i hendes Mund et sælsomt, spillende Liv. Ingen kan give et Ord saa pudsig en Betoning som hun, ingen smelder en Pointe ud med mere Virkning og Sikkerhed, ingen giver Sorg og Smerte saa rørende og dybt et Udtryk som hun i sine Viser. Og de hundrede smaa barokke og særegne Indfald, der ledsager hendes Foredrag, virker paa en Gang saa umiddelbare og saa henrivende uimodstaaelige.

Der gik for et Par Aar tilbage paa Folketeatret en gyselig Komedie, der hed „Gadens Børn". Dens Indhold vil man allerede have glemt, men en lille Episode vil man mindes. Det var en halvvoksen og forpjusket ung Pige med en lang gul Fletning og store skælmske Øjne, og hun laa paa Knæ foran en Stol, hvorpaa der var anbragt en Cither. Dette unge Gadens Barn foredrog en Vise om en ond Maler saa sindrigt og saa barokt og uden dog et Øjeblik at overdrive eller parodiere, at Teatret genlød af Begejstring, da hun var færdig. Den unge Pige spilledes af Fru *Oda Nielsen.*

Fru *Oda* er ikke gerrig med sin Kunst; hun gør sig ikke kostbar. Hver Gang, der skal afholdes en Koncert med filantropisk Øjemed, saa sender man Bud efter *Oda Nielsen* og appellerer til hendes gode menneskekærlige Hjærte; og man appellerer sjældent forgæves. Fru *Oda* kommer, og saa kan man være sikker paa, at alt bliver udsolgt, og at de Stakler, som skal hjælpes, faar rigelig Hjælp.

Paul Sarauw.

Kong Peters Kroning.

Da Kong *Alexander* og Dronning *Draga,* dette Fyrstepar, der havde givet Anledning til saa megen europæisk Munterhed, vel var vandret over i Evigheden, blev Hr. *Peter Karageorgewitsch* hentet hjem fra sit utvungne Garçonliv i Paris.

Den stakkels *Peter* skulde være Konge i Serbien.

Bladene vidste at fortælle, at han baade i Paris og Schweiz havde holdt til mellem Fritænkere og Socialister, og enkelte Socialistblade skrev allerede jublende Artikler med Overskriften: En Socialist paa Tronen.

Alderdommen slog syv Kors for sig, og Ungdommen jublede.

Men Glæden blev kort. Det gaar nu engang saadan med Meningerne, at de forandres efter det mer eller mindre ophøjede Stade, hvorfra man beskuer Tilværelsen.

Peter blev en Konge, som Konger er flest, og det vilde være Synd at bebrejde ham noget, naar man véd, hvor meget en ganske almindelig Ministerportefølje kan ændre et Menneskes Anskuelser.

Hele den guddommelige Komedie har han spillet fra først til sidst. Den 21. September lod han sig krone i Belgrads Domkirke og red gennem Gaderne paa en hvid Hest i Hermelinskaabe og med Serbiens saa ofte pantsatte Krone ned om Ørene, omgivet af en skrækindjagende Livvagt af amnesterede Kongemordere. Og netop i disse Dage salves han i Klostret *Zitcha,* hvor 7 Serberkonger før ham har faaet Himlens Velsignelse til den livsfarlige serbiske Kongegerning.

Alt er saaledes saare godt. Kun er hans Søvn ikke fuldt saa rolig, som da han var Socialist og gik til Bal i *Moulin rouge* i Paris.

Fra Kroningsfesten i Belgrad.

Kong Peter den første i Kroningsdragt paa Vej fra Domkirken til Slottet.

Fra et Garnisonssygehus.

Alvilda.

Med Tegninger af **Eigil Petersen.**

Da vi en Søndag Morgen kom ind paa Samlingsstuen, skulde det times os at se Vasby sidde og pudse Knapper. Han havde tilmed købt et stort Stykke Smergellærred, der allerede var halvt opslidt. Vi stirrede maalløse paa hinanden, og skulde vi have udtalt os om Vasbys mentale Tilstand, var han straks blevet anbragt i en polstret Celle. Thi lige siden vi forlod Skolen i Vildersgade, havde vi betragtet Pudsestaal som mærkelige Fortidslevninger, hvis Betydning og Brug ingen længer kendte.

— Hvad er i Grunden Meningen med dette her? spurgte Hansen, da han var kommet sig af sin Sindsbevægelse.

— Ikke andet, end at jeg skal ud og spasere med Pigen i Dag, sagde Vasby. Jeg er blevet forlovet.

— Hvorfor siger Du os ikke saadan noget, sagde Hansen bedrøvet. Her gaar vi to andre og aner ingen Verdens Ting. Du er ingen Kammerat, Vasby.

— Jeg vilde ikke fortælle Jer noget, før I kunde se Væsnet med det samme. Det er en dejlig Pige. Jeg fangede hende sidst jeg var i København. Og nu har hun foretaget denne Rejse til Helsingør bare for min Skyld.

Vi vilde gerne have erfaret de nærmere Omstændigheder ved Fangsten, men Vasby hyllede sig i en mystisk Tavshed og pudsede videre med en beundringsværdig Iver. Saa tog han Frakken paa og lod Solen spille i de blanke Knapper. Han spændte Livremmen to Huller ind for at faa Figur, og vi saa med stigende Forundring, at Remmen var pudset med Voks, og Spændet og Sabelhæftet luede som Guld. Han satte Huen ned over det højre Øje, brystede sig og svansede ud af Døren. Hans Skridt dundrede i den lange Korridor udenfor Sygestuerne.

— Det er mærkeligt og ubegribeligt, sagde Hansen, da vi sad alene tilbage og røg. Jeg har aldrig hørt, at nogen Sygepasser satte sig til at pudse, naar der ikke ligefrem forelaa en Bataljonsbefaling for det. Saa Du, at han ogsaa havde faaet anskaffet sig hvide Vaskeskindshansker? Hun maa være meget rig, den Pige, siden han saadan strør om sig med Penge. Og han som ellers aldrig har Held med sig overfor Pigebørn! Jeg er vis paa, at hun har baade Træben og Glasøje. Det er forfærdelig sørgeligt.

Og begge beklagede vi stakkels Vasby, der var faldet i denne rige men rænkefulde Kvindes Garn. Nu vilde hun naturligvis komme hver Søndag og drage ham ind i en Hvirvel af skadelige Fornøjelser, der nedbrød hans Helbred. Han vilde efterhaanden blive ganske fremmed for os, sidde om Aftenen og skrive lange Breve til hende i Stedet for at spille Kort og ende med at vanære Uniformen ved at ringforlove sig.

Vi ventede ikke at se Vasby til Middagen, men da vi sad midt i den søde Suppe, hørte vi nogle langtrukne Brøl ude fra Vejen. Vi løb til Vinduet og saa Vasby marschere langsomt forbi med en lille, sommerklædt Kvinde under Armen. Han viftede med sin frie Haand over mod os, og hele hans Ansigt var et forjættelsesfuldt Smil. Pigebarnet gik med bøjet Hoved og rykkede ham formanende i Armen. Hun bar et langt, hvidt Sjal over Skuldrene.

— Ved Gud i Himlen, raabte Hansen, hun har taget sit Badehaandklæde med. Jeg tør dø paa, at de skal i Vandet sammen.

— Hun ser desværre ganske pæn ud, bemærkede jeg.

— Det lader til, at hun ikke har Træben, sagde Hansen skuffet. Men et Glasøje er i og for sig ogsaa tilstrækkeligt til at kompromittere Vasby. Tro mig, hun er en farlig og lumsk Kvinde, Vasby kommer sikkert til at undvære sin Middagsmad i Dag for hendes Skyld. Nej, nu sætter hun sig paa Bænken deroppe i Alléen... Han kommer, Gud fordømme mig, med hendes Badehaandklæde.

Et Par Minutter efter traadte Vasby ind paa Samlingsstuen med Pigebarnets hvide Sjal over Armen.

— Hvad er det, Du løber med paa Armen, spurgte Hansen. Hører Haandklæder nu med til Sygepasseres tjenstlige Paaklædning?

— Jeg tog det med, for at I kunde se, hvad det er for en flot Pige, jeg har fanget. Lugt til det. Se, der er lange Frynser paa.

Sjalet blev kritisk besnuset og befølt, vore Hjærter blødgjordes, og vi maatte indrømme, at hun var en køn Pige, fri for aabenlyse og skjulte Fejl. Maaske Vasby alligevel kunde blive lykkelig med hende. Og Vasby gav sig glad i Færd med Suppen, men hvert Øjeblik maatte han hen til Vinduet og vifte til hende med Skeen. Hun sad stille paa Bænken og kradsede med sin Parasol i Jorden.

— Skal hun ingen Mad have? spurgte Hansen.

Vasby saa paa ham med et Blik, der udelukkede enhver Mulighed af, at Pigebarnet kunde foretage sig noget saa jordisk som at spise.

— Kære Ven, det er jo ingen Tjenestepige. Hun bryder sig kun om Træer og Skyer og Blomster og den Slags. Vi har ligget ude i Skoven hele Formiddagen og ikke nydt Spor. Det er en meget fin Dame, skal jeg sige Dig.

Vasby satte Tallerkenen fra sig og tog fat paa Klipfisken. Men først var han henne ved Vinduet og vinke kærligt med Gaflen. Pigebarnet signaliserede tilbage med Parasollen.

Vi spurgte Vasby, om det ikke kunde interessere hende at bese Sygehuset. Vi brændte af Begærlighed efter at staa Ansigt til Ansigt med denne Kvinde, der oven i Købet var en Dame.

— Paa en Betingelse, sagde Vasby strængt. I bander ikke i hendes Nærværelse, spytter ikke og ryger ikke. Hun er kun vant til at omgaas Kulturvæsner. Lov mig det.

Vi svor at optræde saa gudhengivent som Missionærer, saa længe hun beærede Sygehuset med sit Besøg.

Og da Vasby lidt efter kom spaserende med hende ned ad den lange Korridor, blottede vi Hovederne og intonerede paa Redekam: Det er saa yndigt... et Indfald, der fik den Skønne til at smile huldt.

For køn var hun. Hun havde det gyldneste Haar og de største Øjne, og Mønstret i hendes Musselinskjole var som en herlig Drøm. Hun duftede overdaadigt, mættede Samlingsstuen med Bølger af berusende Vellugt.

— Gud, hvor her lugter af Mandfolk, lo hun. Nej, hvor her er sjov. Hvad er der i de Skabe?

Hansen aabnede Madskabene og Klædeskabene, hvor Linned, Sokker, Ost, tørret Kød, Tobak, Brødstumper og andre Artikler flød om i broget Blanding. Hun vilde se og røre ved alting, og hun lo uafbrudt. Hun var ogsaa inde paa Belægningsstuen, hvor Sengene stod reglementeret opredt med tydelige Spor af Støvler paa Lagenerne. Og Hansen smækkede geskæftig Døren op paa Klosetgangen og forklarede hende Fordelene ved Tørvesmuldsystemet.

Tilsidst førtes hun ind i Mæslingestuen, hvor Patienterne laa for nedrullede Gardiner, skoldende hede i Hovederne og med betændte Øjne. Vasby pirrede dem op af Feberdøsen med sin Sabel og fik dem til at vaande sig og brøle som Dyr i Fangenskab. Nogle viste Tænder og snærrede meget livagtigt, mens deres udslukte Øjne rullede. Pigebarnet klappede i Hænderne af Henrykkelse.

— Morer Du Dig, Alvilda, spurgte Vasby ømt.

— Storslaaet, sagde Alvilda. Skal vi saa gaa lidt i Byen igen.

Men før hun gik, maatte hun skrive sit Navn paa Bordet i Samlingsstuen. Hun skrev det med Tryk og yndige Kruseduller, og Hansen indfattede Navnet i en Ramme af Blanksværte og lyste *tabu* over det til evig Tid. Og da hun var forsvundet med Vasby, takkede vi Gud, fordi han i sin Naade havde forundt os at skue en saadan Aabenbaring.

Hen paa Eftermiddagen kom Vasby alene tilbage med Sjalet trofast hængende over Armen.

— Er Alvilda allerede rejst? spurgte Hansen.

— Hun sidder oppe paa Bænken, sagde Vasby. Jeg stak lige herind for at slukke min Tørst, for man bliver vældig tør i Halsen af at løbe omkring med en saa køn Pige. O. I skulde have set hendes Ben, jeg saa dem, da vi gik op ad Trappen til Flagbatteriet. Træk fire Bajere op i en Fart, lille Ven.

— Vi er jo kun tre.

— Den fjerde skal staa ensom og udrukket her paa Bordet og minde mig om Alvilda. Saa klinker vi med den og drikker hendes Skaal.

Det gjorde vi, og det gentog vi adskillige Gange. Tiden gik. Tilsidst tømte en af os i Distraktion Alvildas Flaske.

— Død og Pine, raabte Vasby pludselig. Alvilda har jeg jo helt glemt. Jeg lovede at være tilbage om fem Minutter, og nu er der vel snart gaaet fem Kvarter. Den er grulig gal.

Han fløj ud af Døren, men kom et Øjeblik efter tilbage for at hente Sjalet, som han havde glemt. Det var under Symposiet faldet paa Gulvet og bar utvetydige Mærker af Støvlesaaler og Øl. Han rullede det sammen i en Kugle og forsvandt med drønende Skridt nedad Korridoren.

Lidt efter saa vi Parret drage af Sted i Retning af Skoven. Vasby gik noget usikkert og havde kun den øverste Knap i sin Vaabenfrakke knappet, thi Hjærtet svulmede mægtigt i hans Bryst.

Han kom ikke hjem før langt over Sengetid. Jeg hørte ham rumstere inde i Samlingsstuen, skære Brød af og larme med Snapseflasken. Han indtog et forsvarligt Maaltid, og da han var færdig, kom han ind og vækkede os for at give et Referat af de sidste Timer. Det fremgik heraf, at han hele Aftenen havde ligget og sovet med Hovedet i Alvildas Skød.

— Hun er ikke som de andre, sagde han tilsidst. Hun gik hele Dagen uden Næring, mit ringe Selskab var hende nok. Hun vilde knap nok tillade, at jeg betalte Rejsen frem og tilbage. Du gode Gud, hvor hun dog maa elske mig!

Næste Dag savnede Vasby sit Ur. Lidt senere opdagede han, at han havde tabt sin Lommekniv. Og da han ransagede det hemmelige Rum i sin Portemonnæ, hvor han vidste, der skulde ligge en Tikroneseddel, var ogsaa den væk.

I Skabene, hvor Alvildas hvide Haand nysgerrigt havde dvælet, manglede ved den foretagne Opgørelse 6 Kr. 32 Øre i rede Penge, et Cigaretui af Sølv og en Operationskniv. Men den sidste tilhørte heldigvis Staten, og Hansen havde kun midlertidig forundt sig Brugsretten til den, saalænge hans Barberkniv var til Slibning.

Den følgende Søndag blev ved en lille Sørgehøjtidelighed en Flis skaaret ud af Bordet paa det Sted, hvor Alvilda havde prentet sit Navnetræk. Vi nedgrov alvorsfulde denne Flis i uindviet Jord og lyste Forbandelse over Graven.

Arne Jensen.

Niels Finsens Jordefærd.

Med Fotografier af *P. Elfelt.*

En rig Høst har Døden gjort i Aar blandt de Mænd, der har forstaaet at samle Folkets Opmærksomhed om sig.

End ikke vor bedste Søn har den skaanet ... thi det tør vel uden Overdrivelse siges, at *Niels Ryberg Finsen* for Øjeblikket var Danmarks største og berømteste Mand.

Dette vil de *Fremmede*, der overværede hans Jordefærd, næppe have faaet noget synderligt levende Indtryk af. Navnlig da ikke de, der kun saa Sørgeprocessionen gennem Gaderne og ikke var med i Kirken.

Det viste sig nemlig paa den Dag, hvor Hovedstadens Befolkning skulde yde *Niels Finsen* den sidste Ære, at Publikum komplet manglede *Instruktion.*

Og de, der undertiden kan gribes af en højst forstaaelig Lyst til at trække paa Skuldrene og smile ad den Art sindrigt udspekulerede og højst approberede Ceremoniel-uhyrer, som lejlighedsvis udgaar fra vort Hofmarskallat, vil indrømme, at det ingen Skade havde været til, om Mængden havde haft „noget Trykt“ at rette sig efter og holde sig til paa Jordefærdsdagen.

Dér fyldte Folk den smukke Marmorkirkes Pulpitur uden i Klædedragt eller Optræden at vise mindste Forstaaelse af, at det var en Sørgehøjtidelighed, de overværede. Ja, man saa Damer, der tilsyneladende ikke følte sig i ringeste Maade trykket ved at være mødt frem med *højrøde* Hatte og Slør — ganske som var de til et fashionabelt Bryllup i „Vor Frue“.

Det er dog i Grunden for galt!

Naar altsaa bortsés fra, at adskillige af dem, som af ren Nysgærrighed — maaske nærmest for at sé de kongelige — var kommet til Stede i Kirken, undlod at vise den *Takt*, der er saa sjælden her til Lands, formede Sørgefesten i Kirken sig forøvrigt som en pompøs og stilfuld Højtidelighed.

Professor Finsens Baare i Marmorkirkens Kor.

Men saasnart *Finsens* palmesmykkede Kiste var baaret ud af den blomsterprydede Kirke, var det ogsaa forbi med Højtideligheden.

Nu viste sig Mangelen paa Publikums Organisation. Hvorfor var der ikke oparbejdet en Stemning for et *Folketog* fra Kirken til Graven? Hvorfor skulde *Finsens* Ligtog være fattigt og trist, naar det akkurat lige saa godt kunde have været festligt og mægtigt?

Men Folk gik paa denne Dag hver sin Vej, fordi ingen samlende Haand ordnede og styrede dem. Og de Faa, der havde Takt nok til at blotte Hovedet, da den tarvelige — alt for tarvelige — Ligvogn passerede, blev betragtet med dansk nærgaaende Nysgærrighed af dem, for hvem Takt er et Ord, som ikke anvendes til Hverdag.

Sørgetoget passerer Kongens Nytorv.

Men der var mer end En, som syntes, at Lægen *Finsen* burde have været begravet fra *Raadhuset* med al den Honnør, en Bys Borgere kunde yde!

Men beskedent baade levede og jordedes han.

Niels Th. Thomsen.

Soldater.

Skarpskydning. Brevkort fra Lejren ved Jægerspris.

Lejren ved Jægerspris.

Det er noget nyt for Fæstningsartilleriet at køre paa Jernbane. Det er jo ikke saadan noget mobilt Vaaben, Fæstningsregimentet. Mest vant, egentlig, til at være paa et Fort. Og saa *være* der, og det hele Tiden. Og gaa op og ned med et Forsvindingstaarn eller dreje rundt med en Panserlavet.

Men Tirsdag den 20de September var 5te Fæstningskompagni under Kaptejn *Skade* kommet op at køre paa Jernbane. Paa Frederikssundsbanen. Og Maalet var Jægerspris, hvor Fæstningsartilleriet i Aar for første Gang skulde afholde Skarpskydninger. Sligt har jo tilforn været Feltartilleriet forbeholdt. Men nu er ogsaa Fæstningsregimentet blevet delagtiggjort i de virkelig feltmæssige Skydningers Lyksalighed.

Og Tirsdag den 20de September ankom som nævnt 5te Fæstningskompagni til Frederikssund. Og straks afmarscheredes til Lejren ved Jægerspris. Ned gennem Byens smaa, eller rettere sagt eneste lille, hyggelige Gade gik Kompagniet og videre frem gennem det smilende og straalende Efteraarslandskab. Frem ad Vejen, langs hvis Sider Jordens Bølger vugger Agrenes graa og gule Skift, vugger og vugger, til de gynger dem ud i den blaanende blanke Isefjords aabne Favn. Og videre over Pontonbroen, gennem den lille Flække, Draaby, og saa er de i Jægerspris.

„Têten til højre! Giv Agt — se til — højre!" Vagten, Lejrvagten, honoreres, og Kompagniet svinger ind i Lejren. Ind i Artilleriets Lejr ved Jægerspris.

Smukkere Beliggenhed for en Lejr skal man lede længe om, lede, og saa dog ikke finde. I Høsteftermiddagens skarpt kølige, hvidligt gule Lys ligger de hvide Teltes snorlige Rækker og Rader i blank Skønhed mod Nordskovens farvemættede Bryn. Efteraarets Farvekaskader spiller, og springer, og glider i et og mange: fra glødende gult og dryppende rødt mod vemodigt visnende brunt ridser Bladene de skælvende Konturer op paa det tungsindige, mørke, grønne Løvs Baggrund eller mod de bladblottede Træers violette Tomhed. Og i Øst grænser Isefjordens kølige Blankhed, som en dragen Sværdklinges straalende Skinnen, af mod Agrenes vigende Vuggen.

Og ingen af Sotdaterne ser noget af al denne sælsomme Efteraars-Skønhed. De synes blot, „at her ser s'gu meget rart ud". Og saa fordeler de sig i Teltene, ordner „Klunset" lidt, giver Knapperne „en Gang Klud" og vandrer saa ned i „Byen".

Næste Dag skal de i „Terrainet". Og ude ved „Julianehøj", dette Mærke, som „Arveprinsen satte den bedste Moders Minde", ude foran „Julianehøj" staar de 9cm. og de 12cm. Haubitser. Og paa Bakkekammene ned mod Fjorden skimtes Skyttekæde ved Skyttekæde, bag Markernes grænsende Gærder staar Artilleri-Deling ved Artilleri-Deling, der er kort sagt fuldt op af de dejligste Maal derude i Forterrainet. Og Skydningerne begynder.

Naturligvis er det langt, langt interessantere at skyde heroppe, hvor Omgivelserne er nye, hvor det hele Arrangement byder Overraskelsernes stadige Pirren. Morsommere her end Amagerfælledens flade og evindelige Uforanderlighed. Og alt gaar saare vel: Konstablerne arbejder flinkt og viser sig fuldt ud som Situationens Herrer, og det dræbende Metal fænger de fjendtlige Papskiver.

Alt gaar saare vel, til det sidste Skud i den sidste Dags sidste Skydning. Da sker det ulykkeligvis, at Haubitsen affyres i Utide, som det viste sig ved det af Krigsministeren paa Stedet afholdte Forhør, ved Uagtsomhed fra Betjeningsmandskabets Side. Haubitsens sidste Granatkardætske — Skuddet gaar af og — tre Mand saares.

Det vakte naturligvis stor Sorg blandt de tilstedeværende. Men snart viste den tilstedekommende Læge, at heldigere kunde dette Ulykkestilfælde overhovedet ikke være gaaet. I Løbet af kort Tid kunde de alle tre være friske og kvikke igen. Og naar Ritzaus Bureau har meldt om en lettere Hjærnerystelse, er det nok ikke helt rigtigt underrettet.

Om Eftermiddagen har Konstablerne fri. Og efter et større, gennemgribende Toilette vandrer de, brede og sejge, tre eller flere i Følge, ned gennem Jægerspris' Hovedgade. Midt ud ad Gaden gaar de, hver dampende paa en af Marketenderens Havanna til „6 for 25". Men paa Gangstien langs Vejen eller inde bag Havernes Laager staar, hvad Jægerspris ejer af ung Kvindelighed.

Og op og ned ad Gaden gaar de brede Artillerister.

Og hverken de eller Pigerne i Haverne ser til hinanden. Soldaterne damper og ryger, og Pigerne bare fniser og ler. Meningsløst, støjende, forventningsfuldt.

Men som Aftenens stilfærdige Mørke glider frem om den lille By, bliver Øjnene mere usikre, Latteren mere dæmpet, og det er, som vuggede de alle til Tonerne af en uhørlig Melodi.

Og Lygterne tændes ved Indgangen til Lejren. Og der er ingen Konstabler, der længere gaar midt ad Landevejen.

Og der er ingen lille Pige, der gaar ene paa Gangstien.

Men da Retræten blæses i Lejren, er der slet ingen at se mere. Jo. Oppe under et gammelt Lindetræ staar to. Og i Havernes Lysthuse høres skælvende Hvisken og smaa blide Latterklynk. Og medens Maanen diskret og distræt sejler ude over Fjordens blinknynnende Vande, glider alle Evighedens varmeste og stærkeste Ord mod de svimmelt lyttende Smaapigers Øren.

Men Morgenen efter rejser Fæstningsartilleriet. Og der kommer Feltartillerister i Stedet.

Og den samme Scene gentager sig i Jægerspris' Hovedgade.

Det er bare nye Soldater, der damper paa de „Havanna til 6 for 25".

Stellan Rye.

Fra Drachmanns Aften.

Med Tegninger af **Axel Nygaard.**

Finere kunde Sæsonen i den lille Palæsal vist ikke begynde. Det blev en stor Festaften med stopfyldt Hus og et Publikum, der var blandet af *Drachmanns* gamle Vennekreds og mange gode Borgere, som før korsede sig over ham, men endelig maatte derhen nu, da han har naaet de Aar og den Haarfarve, som skaber en Profet i Danmark.

Der var rigtig god Spænding i Salen; Hviskningen løb langs Væggene, og den havde god Tid, for *Drachmann* lader altid vente lidt paa sig; det er saadan en Egenhed, han siger, den er medfødt.

Men da han traadte ind, blev der stille et Øjeblik, og saa knaldede Bifaldet pludseligt; det kom som et Udbrud af uventet Glæde, Folkets Hyldest til den store, smukke Mand, som stod dér, høj og overlegen, hvid og sort mod Salens nye, hvide Væg.

Saa satte *Drachmann* sig ned, smilede, begyndte at tale og vandt med det samme alle dem, som kan vindes i København. Det saa ud som en gammel Borgherre, der snakker med sit Folk i Audiens.

Men da *Drachmann* begyndte at deklamere, blev Billedet anderledes; nu var han helt og holdent Poeten, der i Bevidsthed om sine Rytmers Klang raabte Versene ud over Mængden og slog op med Haanden — af og til i store, kejtede Bevægelser, som vilde have klædt de fleste andre ilde. Saa gik han ud under Bifald, og i Stedet for kom Fru *Bokken-Lasson* ind.

Det var som en Sceneforandring. Hun saa lille og nydelig ud i en fin, lysegrøn Silkekjole med mange Rynker og Læg, fantastisk prydet af Paafuglefjer. Forrige Gang kom hun i en Gadesangerskes pjaltede Dragt her til Byen, og nu stod hun som et nyt Menneske, med ny Luth og nye Sange — men som altid skælvende af Nervøsitet.

Det skadede kun lidt i den første Vise; saa forstod hun, at nu var Publikum med, og greb fat med et Humør, der bragte alle hendes Kunsts varme Farver frem i Lyset. Og Folk klappede for Sangene, for de smaa Forklaringer og de store Smil. Det var lige meget, hvad hun saa gav dem af sig selv og sin Musik, hun vakte Henrykkelse med det hele.

Men til allersidst, da den gamle, hvide Digter og den unge, farverige Sangerinde kom ind med hinanden i Haanden, blev Billedet fuldkomment; og det var vist ikke mange, der lod være at klappe og takke for Aftenens Fest. Det lød da, som alle var med.

Sten Drewsen.

Københavnerkæledægger.

De to Amerikafarere, Valdemar Kolding og Johannes Herskind.

Tegning af **Sophus Jürgensen.**

Af **„Flugten til Amerika“:**

Og hør Du, *Valde*, Du skal gaa med,
som Brødre vi bør holde sammen;
her er ej længer blivende Sted,
hist finder vi Trøst og Gammen.

Forsvarskommissionen i Bagsværd.

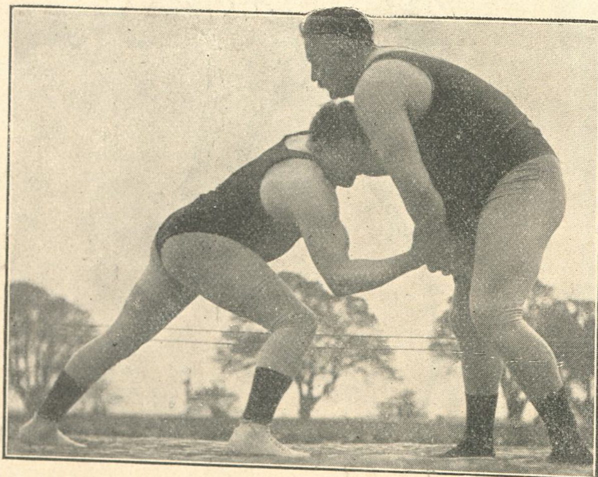
Man vil kunne forstaa min Henrykkelse, da jeg forleden Dag paa en lille Efteraarsskovtur til Bagsværd fik at vide, at der var bestilt Frokost af *Herman Trier* til et Antal Mennesker, der akkurat passede paa Forsvarskommissionens Medlemsantal. — Jeg gik til den mægtige Overformand og spurgte om Lov til at fotografere Kommissionen. — Men *Herman Trier* tog sin alleralvorligste Mine paa og erklærede, at der ikke kunde være Tale om Fotografering, da saavel Kommissionsmødernes Tid som deres Sted var en dyb Statshemmelighed.

Nu blev Sagen interessant, jeg skulde og maatte have en Plade. Saa bestak jeg Staldkarlen og kom op i et lille Kammer, hvis Rude, der var fastgroet af aargammelt Smuds, maatte slaas ud, og gennem Skaarene blev ovenstaaende verdenshistoriske Billede snubbet. Det betyder sikkert intet mindre end en Revolution, at det nu er bevist, at Forsvarskommissionen d. 30. — 9. — 1904 spiste en bedre Frokost i Bagsværd Kro.

Fotograf.

Revanchen.

Jess Pedersen var blaastemplet Kød, og *Bech-Olsen* var prima Flæsk; derfor gik det vel, som det gik.

Vi var et yderst destingveret Publikum, som havde givet Møde, Kunstnere, Musikere, Kritikere og det halve København. Vi maatte vente et Kvarter, før Bryderkongen *Bech-Olsen* og Kronprinsen *Jess Pedersen* gav Møde, saa først kom de og smed Slobrokkerne og Slæberne og hang i.

Først hilste de paa hinanden, derpaa klaskede de hinanden paa Kinderne, og endelig tog de fat.

Ganske vist saa det ud, som om det var Spøg, de tog hinanden om Halsen og nikkede venligt og smilende til os eller til hinanden, det forekom det i alt Fald mig; men min Nabo sagde, at det var Alvor, og da de blev helt røde i Kammen, tør jeg ikke sige min Nabo imod. Derpaa smed den ene sig og lod sig ikke rokke ud af Pletten, hvad Folk jublede over, — saa den anden, og endelig den ene igen.

Det var umaadelig højtideligt, men ogsaa kedeligt at se paa.

Fotografen blev staaende og tog Plader, hvilket kan ses ovenfor, jeg gik rundt og saa paa Mennesker, fandt flere i Træerne udenfor, end jeg havde tænkt mig, de kunde bære, noterede mig pæne Navne som *Georg Brandes, Peter Nansen, Vilh. Wiehe, A. C. Meyer* og den lille Komponist *Fini Henriques* samt — ja, videre kom jeg ikke. For med ét sagde de omkring mig, at nu faldt Danmarks *Bech*, og saa saa jeg, at *Jess* laa ovenpaa, *Bech* underneden.

Det var underligt! — Bladene faldt sagtelig af Træerne, det var halvmørkt, Skyer dækkede for den nedgaaende Sol — der var noget sært højtideligt ved Øjeblikket.

Og saa sagde en Mand, der stod ved Siden af mig, at det var bedst, vi drak en Bajer, for Bryderkongen *Bech-Olsen*, som var færdig.

Det syntes jeg ogsaa, og den fik jeg, og en for den nye Mand, sagde han; men den fik han ikke, for *Bech-Olsen* kom ned af Tribunen og sagde, at *Jess Pedersen*

havde stukket ham i Siden med Tommelfingeren, og det var Snyderi simpelthen, uagtet han ikke vilde protestere offentlig.

Det kan gærne være, at det var ædelt af *Bech*, men jeg gav ikke min Nabo nogen Øl.

For Fremtiden, holder jeg paa, bliver det *Jess Pedersen*, som skal vogte Danmarks Ære — i Brydekamp.

Bech-Olsen er færdig, leve *Jess Pedersen!* — det var sikkert Meningen mellem Folk, skønt de ikke nænnede at sige det rent ud for *Bechs* Skyld.

Kort sagt: der er nu en Dansker, der har taget Arven op efter *Bech-Olsen*, han hedder *Jess Pedersen* og er en Jyde fra Odder.

Naa, men forhaabentlig hviler Danmarks Ære paa solidere Fødder end *Jess Pedersens* forøvrigt stærke og gode Ben.

Chr. E.

Dagmarteatret.

„Kusine Kate“.

Med Fotografier af *A. W Sandberg.*

Det er aabenbart den engelske Forfatter *H. H. Davies'* Mening, at man skal tage hans „Lystspil“ alvorligt. Det er nu lige fordringsfuldt nok.

Fru Oda og Hr. Albrecht Schmidt som Kusine Kate og Kunstmaleren.

Man kunde imidlertid have tilgivet baade Forfatteren, Teatrets Direktion og Fru *Oda Nielsen*, der selv har bragt *„Kusine Kate“* med fra London, hvis Stykket havde været en god Spekulation. Men ikke en Gang det var det.

Kusine Kate er Forfatterinde, hvad der egentlig ikke vedkommer Stykket, og hun er 29 Aar, hvilket heller ikke spiller nogen Rolle; men Kusine Kate er et godt og hjælpsomt Menneske, der ordner alt paa det bedste for andre, men klarer sine egne Privatiteter mindre heldigt.

Stykket sættes i Gang ved, at Kusine Kate skal bringe den kedelige Historie i Orden med sin lille Kusine *Amy*, der i misforstaaet Pligtfølelse har givet sit Prageksemplar af en Forlovede — en Kunstmaler — Løbepas otte Dag før Brylluppet. Kusine Kate er imidlertid saa uheldig at forelske sig i Prageksemplaret, hvorved Stykkets ikke meget mærkværdige Konflikt opstaar. Alt ordnes dog paa det bedste, idet Amy tilstaar at elske en Broder i Aanden, en dum og altfor veltalende Kapellan, og Kusine Kate faar saaledes Lov til at beholde Maleren for sin egen Mund.

Fru *Oda Nielsen* spillede Titelrollen og viste sig som Kusine Kate for første Gang paa Scenen i denne Sæson. Men Fru *Oda* er virkelig altfor klog en Dame til at kolportere en saa ubegavet Herre som Mr. Davies' aandsforladte Thevandsrepliker.

Thi *en* Taabe kan nemlig skrive langt mere end selv en af vore største Skuespillerinder kan faa noget ud af.

Og det skal siges Gang paa Gang, at Fru *Oda* er for stor en Skuespillerinde til bestandig at nøjes med disse mere og mere intetsigende Opgaver.

Kusine Kate er — hvor beundringsværdig Fru *Odas* Kunst end formaar at dække over Hulheden — lidt af en Fornærmelse mod hende selv.

Albrecht Schmidt var baade klog, naturlig og elskværdig som den sirupsøde Kunstmaler, og Fru *Oda Rostrup*, hvis Talent Teaterinteresserede burde faa Øjnene mere op for, gengav Frk. Amys Kedelighed med den rørende Inderlighed og næsten lidt for udviskede Naturlighed, som den unge Frue saa godt som altid meddeler sine Fremstillinger. Fru *Rostrup* vil sikkert med Held kunne forstærke sine Virkemidler.

Fru *Mathilde Nielsen* som Moderen, Hr. *Hertel* som Kapellanen og Hr. *Jönsson* som Sønnen gjorde alle deres til at redde, hvad der kunde reddes.

Fruerne Oda Rostrup og Mathilde Nielsen og Hr. Jönsson i „Kusine Kate“.

Men „Kusine Kate“ vil næppe længe forskaffe Dagmarteatret nogen større Fornøjelse.

Axel Kjerulf.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann**. Med Illustrationer af *Nørretranders*.

KAPITEL I.

Fra Fyrsteslottet førte en lang, pragtfuld Allé af gamle tætkronede Lindetræer, mellem hvis Stammer der i Forsommeren flød en bred Flod af hvide Blomster og Vellugt.

Hos Fyrstehusets Familiemedlemmer vakte denne Vellugt altid Barndomsminder, selv om de havde været længe hjemmefra, og naar de atter forlod Slottet i de fine Ekvipager med de røde Kuske, var det som Adskillelsens Tomhed først indtraadte i det Øjeblik, Duften fra Lindetræerne aandede sit sidste, svage Pust.

Alle elskede denne Allé. Den var som en hyggelig Forbereder af Glæden ved Ankomsten og en nænsom Dulmer af Sorgen ved Afskeden.

Paa hver Side af Alléen havde der i Aarenes Løb rejst sig smaa Villaer i de forskelligste Stilarter, men alle lignende hverandre i det, at de kappedes om at omgive sig med et Flor af Blomster indrammede i tætte klippede Hække og skærmede af frodigt voksende Træers Skygge.

Det var, som strømmede der ud fra Slottets dejlige Have med de hvide Marmorstatuer og de sortgrønne Træer en Kærlighed til Blomster og alt Levende i Naturen.

Denne Kærlighed flød i Alléens Flodleje, for ved Enden af denne samme Allé at sprede sig til alle Sider rundt langs Bredderne af den lille Indsø, der laa saa malerisk med smaa Villaer som Legetøjshuse mellem grøntklædte Bakker.

Blandt alle de Huse, der fandtes omkring Søen, var det mindste det skønneste. Det havde vist oprindelig været en lille Pavillon, der havde hørt til Slottet, og hvor der havde boet en Portner i Tider, hvor Indkørslen til Alléen havde været afspærret for Publikum, der med blottet Hoved var gaaet forbi Skilderhuset.

Nu var Tiderne blevet mere demokratiske. Det gik ikke længere an at stænge Folket ude fra Fyrstens Omgivelser. Skildvagten var forsvundet og var rykket helt op ved Siden af Hovedtrappens bistert gabende Løver.

Det lille Portnerhus var blevet liggende som en Idyl fra Fortiden. Det var helt dækket af Vedbend og Espalier, og i Haven lagde Rosernes Ranker sig mange Steder saa tæt over hverandre, at det var ligesom et Tæppe af smaa, mangefarvede Silkestumper.

Hist og her mellem de grønne Blade og Ranker saa man et Stykke rød Mur med Sandstensforsiring, der fortalte om den lille Bygnings Familieskab med det store Slot.

Hos Befolkningen var der en vis Ærefrygt overfor dette lille, idylliske Hus. Det kom dels af Ælden og den fine Herkomst og dels af, at her boede Enken efter den Mand, der i sin Tid havde reddet Fyrsteparrets Liv for det forfærdelige Attentat.

De ældre mindedes endnu dette som en hæslig,

ond Drøm, de yngre huskede endnu Uhyggen i Hjemmene og Forældrenes blege Ansigter, de yngste var uforstaaende overfor, hvad der den Gang var sket, og de følte, at det hørte en svunden Tid til. Men netop derfor faldt der næsten en mystisk Glans over Enken efter Fyrsteparrets Redningsmand.

Saadan noget kunde ikke mere ske nu til Dags, tænkte de yngste. Og hvorfor skulde det ogsaa ske! Fyrsteparret var elsket af Alle paa Egnen og ikke mindst af den ganske unge Slægt, som hver Juleaften blev inviteret op paa Slottet, hvor det mægtige Træ stod pragtfuldt pyntet og naaede fra Gulv til Loft i den store Sal. Fra disse uforglemmelige Juleaftener havde mangen lille Dreng og Pige bragt Gaver hjem, der længe havde glædet Fa'er og Mo'er. Og altid havde der i Juleugen været Mad og Drikke i de smaa Hjem, og Alle vidste, at dette ikke kom fra Julenissen — thi man var ikke overtroisk men troende dér paa Egnen — men at det næst Gud skyldtes det høje Fyrstepar.

Til dette søgte Moder, naar der var Sorg og Fattigdom i Huset, til det søgte Fader, naar der var Kulde og Mangel paa Arbejde, og Fyrsteparret hjalp overalt og lod selv strikke Strømper, Muffediser og Vanter, naar det var koldt for Smaafolks Børn.

I hvert Hjem kendte man da Fyrsteparret ikke blot af de to store Billeder, der hang paa Væggen — det ene i Uniform, det andet i en pragtfuld Kjole med mange Brillanter — men ogsaa af dets egne Gerninger.

Og var der noget Hjem, i hvilket den høje Herre og den høje Dame var kendte, saa var det i Almas.

Overfor Alma, hvem de havde overladt det lille idylliske Hus i Forening med en Aarspenge, havde Fyrsten og Fyrstinden altid været mageløse. Og ikke mindre overfor hendes lille Søn Beatus. Han var vokset op i den Forestilling, at over os alle er Gud, men mellem Gud og Menneskene er Fyrsten som en Art mindre Forsyn og Vorherres Statholder.

Han kunde ikke tænke det anderledes, thi var der noget, der gik galt for Alma, var der den mindste Sorg, var der lidt Trang til Livets Goder, altid havde det været Fyrsteparret, der havde været Ordneren, Trøsteren, Hjælperen, altid det, som han havde hørt sin Moder nævne med Forventning og Tillid.

Selv naar han om Søndagen var i Kirken, var han jo vant til at se Fyrsteparret højt oppe mellem udskaarne Engle, som sad det i sin egen lille Himmel, nærmere Gud end alle de andre.

Og saadan havde han ogsaa set Fyrsteparret i Dag, medens han selv stod paa Kirkegulvet sammen med de andre Drenge og Piger, der havde svaret flinkt og derefter bekræftet deres Daabspagt.

Og alle havde de under Eksaminationen næsten tænkt mere paa Fyrsteparret end paa Gud, baade Pigerne og Drengene og Præsten med, thi Pigerne og Drengene havde faaet det Tøj, de „stod" i — fra inderst til yderst — af Fyrsteparret, og Præsten kom skridende frem, bærende paa sin hellige Kjole det verdslige Tegn, som Fyrsten havde forlenet ham med til Tak for hans Sjæletrøst.

Nu var Højtideligheden forbi, og atter var det Fyrsteparret, som alle Tanker kredsede om, thi Fyrsteparret havde stillet to Vogne til Disposition, og de rullede ustandseligt afsted, medens deres Kuske mødte hinanden midt i Alléen med hilsende Piske.

Thi den ene Vogn kørte de smaa trippende Konfirmandinder hjem, den anden Vogn kørte de smaa sorte Konfirmander hjem med samt deres bredtridsede Kasket og deres guldsnittede Salmebog.

Alt dette var man vant til, og det vakte ikke større Sensation, kun vanlig Glæde og Taknemlighed og en enkelt lille Spydighed. Thi Engle var de heller ikke alle dér paa Egnen!

Men hvad der vakte Sensation var, da Fyrsteparret om Eftermiddagen efter Taflet kørte ned gennem Alléen, medens man flagede fra Husene og nejede og bukkede i Haverne, og da saa Fyrsteparret ikke som ellers kørte ud af Alléen ad Skoven til, men lod Ekvipagen standse ved det lille Hus, hvor Alma boede.

Fyrsteparret vilde selv bringe sin personlige Lykønskning i Dagens Anledning til Enken efter den Mand, der havde reddet dets Liv under det frygtelige Attentat.

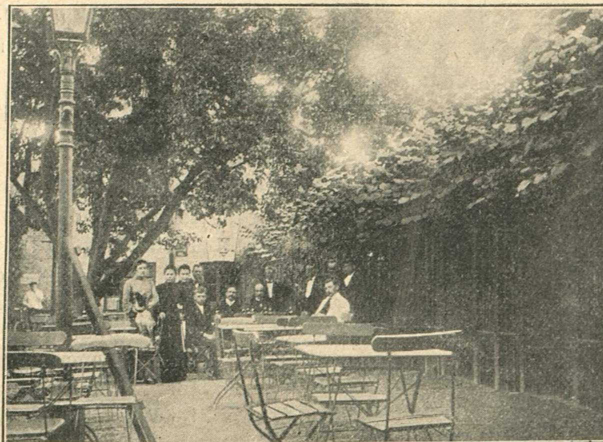
(Fortsættes).

Slotskroen.

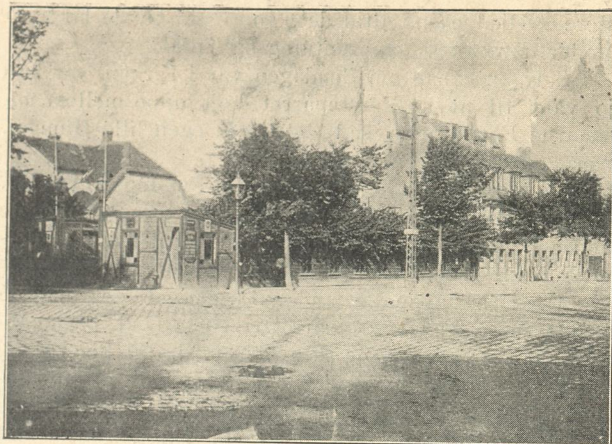
Med Fotografier af *Backhausen.*

Kristian den 7de var en Formiddag i straalende godt Humør. Han kom just frisk og forpustet hjem fra sin Morgenridetur, der den Dag havde bekommet Hans Kongelige Højhed særlig godt. Luften havde været saa let og vederkvægende. Solen havde straalet og tindret over Byen, og Folk havde hilst saa ærbødigt og beundrende, da deres unge Konge red forbi; ja, Københavnerne var ret nogle skikkelige og loyale Borgere.

Den kongelige Herre smed sig forpustet i en Lænestol og trak Vejret dybt og tilfreds. Lidt efter kom gamle *Henrik*, Kammertjeneren, sjokkende ind med en dampende Kop Chokolade paa en Bakke. Herregud, hvor han er blevet aflægs paa det sidste, tænkte Hans Højhed, og han kom i det samme i Tanker om, at *Henrik* saa tit i den senere Tid havde ladet falde Bemærkninger om, at han snart blev for gammel til sin anstrængende Gærning paa Slottet og vilde ønske, at

I Slotskroens Have.

Slotskroen, set fra Frederiksberg Bakke.

der maatte blive tilstaaet ham en Beværterbevilling paa Frederiksberg, saa at han kunde henleve sin Alderdom ubekymret og fredeligt og i al Magelighed drive sin lille Kro.

Hans Højhed kom i det samme til at tænke paa visse smaa Tjenester, som *Henrik* havde ydet ham i hans første Ynglingeaar, og med hvilken taktfuld Diskretion han ved forskellige Lejligheder havde forstaaet at optræde.

Jo, min Salighed, raabte Hans Højhed og sprang op fra Lænestolen, om *Henrik* ikke skal have den Bevilling, og det endnu i Dag!

En Maaned efter sad *Henrik* med sin Bevilling i et lille Hus ved Foden af Valby Bakke. Inde i den lille lave Skænkestue stod han smilende og tilfreds ved Skænken, hvor de mange store og smaa Flasker stod opmarscherede i sirlige Kolonner. Det hvidskurede Gulv var bestrøet med friskt Sand, og gennem de blankpolerede, skinnende Ruder tittede Solen fornøjet ind.

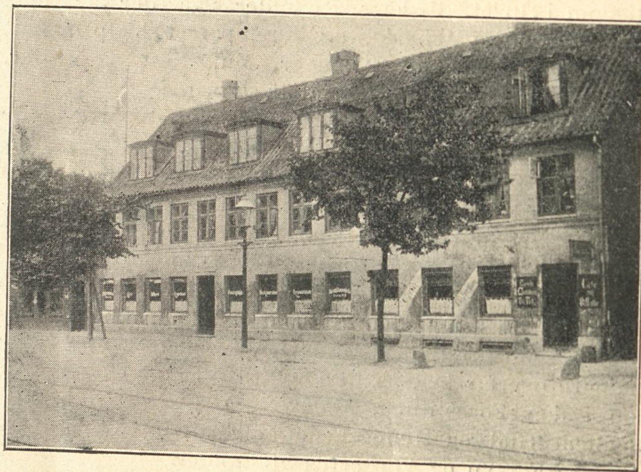
Udenfor hang der et stort hvidt Skilt, hvorpaa der var malet med store Bogstaver: *Slotskroen.*

— — — — —

Nu skal Slotskroen rives ned. I det lille Hus ved Foden af den høje Bakke er der i disse Dage rykket en Hærskare af Haandværkere ind, som er travlt beskæftiget med at jævne det med Jorden. Snart eksisterer den ikke mere, den lille Kro, hvortil Københavnerne i forrige Aarhundred s Begyndelse valfartede i store Flokke med deres Madkurve over Armen, og hvorfra de saa de kongelige Herskaber komme jagende forbi i deres firspændede høje Vogne. Den vil blive savnet af de Vejfarende, der havde faaet den idylliske, gamle Bygning kær — og den vil blive savnet af Mælke-Bønderne fra Københavns Opland, som tilbragte mangen behagelig Søndag Formiddag indenfor dens lave, gule Mure, naar de Søndag Morgen havde været i Byen med deres Mælk.

Atter er et af Fortidens Minder forsvundet fra vor By.

Paul.

Slotskroen mod Vesterbrogade.

Fra Krigsskuepladsen.

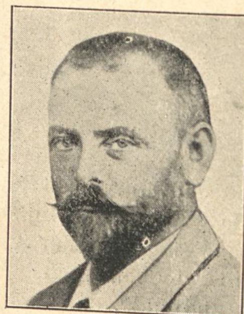

General Gripenberg.

Czaren har foretaget en væsentlig Omordning af de militære Forhold paa Krigsskuepladsen, idet han har delt de Tropper, som befinder sig i Mantschuriet, i to Feltarmeer.

Den Øverstbefalende for den nye Feltarme blev udnævnt den 25de September og er den tidligere Generalkommandant for Militærdistriktet Vilna, Infanterigeneralen *Gripenberg.*

Kunstmaler Schlichting Carlsen.

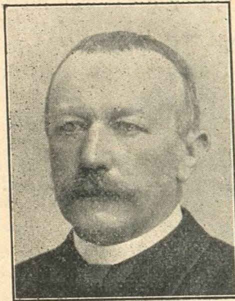
Schlichting Carlsen.

Der finder i disse Dage paa Charlottenborg en Udstilling Sted over afdøde Landskabsmaler *Schlichting-Carlsens* efterladte Arbejder. Den bestaar mest af Billeder fra hans sidste Rejse til Italien og Tunis, men desuden vil flere af hans danske Landskaber give et klart Indtryk af hans Kunstnerejendommelighed.

Han døde for et Aar siden i Hellebæk netop i det Øjeblik, han foredrog sin Yndlingssang *Siebels* Arie af Faust, og den 51-aarige Kunstners smukke Død gjorde et dybt Indtryk paa hans mange Venner.

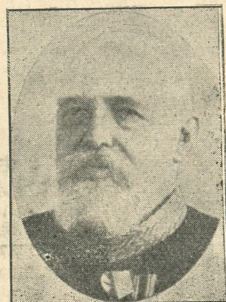
Denne Udstilling paa Charlottenborg bliver den sidste Ære, som vises den beskedne Kunstner og hans stilfærdige Kunst.

UGENS NAVNE

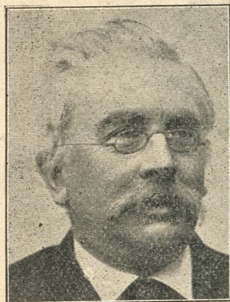
Grosserer Madsen.

Grosserer *Adolph Madsen*, en af Frimurerordenens betydeligste Mænd — han indtog den højeste Stilling efter Stormesteren — er den 29de September afgaaet ved Døden, 65 Aar gl. Den Afdøde, der nød stor Anseelse baade som Menneske og som Forretningsmand, grundlagde i 1862 sammen med sin for 4 Aar siden afdøde Broder, Grosserer *Marius Madsen*, en Papirforretning en gros i Odense, som hurtig blev en af Landets betydeligste og i en lang Aarrække var den eneste af den Branche i Provinsen. Efter i 1891 at have overdraget Forretningen paa andre Hænder, flyttede han her til Byen, hvor han væsentlig helligede Frimurerordenen og Velgørenheden sine Kræfter.

Borgmester Damkier.

— Blandt Ugens Dødsfald er ogsaa Borgmester *S. Damkier* i Faaborg, der var meget afholdt i sin Jurisdiktion. Han havde været syg i længere Tid og blev 66 Aar.

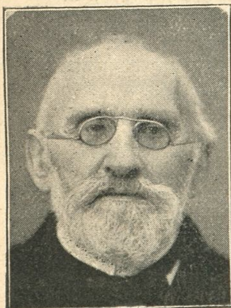
Redaktør Riegels.

— Bladet „Landbovennen“ fejrede med dette Kvartals Begyndelse sit 25-Aars Jubilæum. Redaktøren, Hr. *F. Riegels*, har siden dets Stiftelse været en ihærdig Forfægter af agrariske Krav, og Landbruget har meget at takke ham for. Den endnu slagfærdige 75-aarige Redaktør fejredes ved en Festmiddag i Hotel „Føniks“.

— En kendt Københavner, Assistent paa Byfogedkontoret, *Fritz Hansteen*, fejrede den 1. Oktober sit Jubilæum; det var nemlig den Dag 50 Aar siden Hr. Hansteen fik Ansættelse paa Overrettens Justitskontor. Han modtog fra sine Venner en Sølvpokal med mange Kronestykker i.

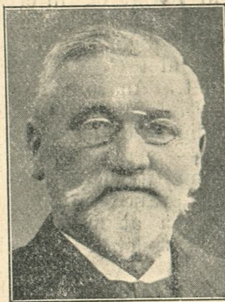

Assistent Hansteen.

Kontorchef Møller.

— Kontorchef i Krigsministeriet, Stabsintendant *A. P. B. Møller* har ogsaa fejret sit 50-Aars Jubilæum som Embedsmand, idet han den 1. Oktober 1854 blev ansat i samme Ministerium. Den ansete Kontorchef er bleven udnævnt til Kommandør af 2. Grad af Dannebrog.

Skoleinspektør Nissen.

— Endvidere er der to af Lærerne ved Københavns Skolevæsen, som har haft Jubilæum den 1. Oktober. Den ene er Inspektør ved Østerfarimagsgades Skole, *Nicleander Nissen*, der har været ansat i 40 Aar (han er Sønderjyde), og den anden er Inspektør *Fr. Sørensen* ved Skolen i Ryesgade, der har haft Ansættelse i 25 Aar. Sidstnævnte er blandt Skolefolk kendt som speciel Sagkyndig paa Skrivningens Omraade.

Skoleinspektør Sørensen.

— Fra denne Maaneds Begyndelse har den unge *Theodor Lumbye* dannet sit eget Orkester og modtaget flere Engagementer i Sverige. Som Orkesterchef har han dog haft sin Debut i Sommer, da han vikarierede for Musikdirektør Gottschalcksen i Charlottenlunds nye Koncertsal. Nogen Musikuddannelse har han faaet i Paris og Berlin; men forresten vil Navnet bane ham Vejen. Han er nemlig en Sønnesøn af H. C. Lumbye — Faderen er Georg Lumbye — og allerede som 13-aarig Gut spillede han Zither-Solo i Bedstefaderens „Drømmebilleder“ i Tivoli. Ved Tilfældets Tilskikkelse er han født i Stockholm. Han er 24 Aar gammel. For Tiden koncerterer han i „Hotel Continental“ i Helsingborg.

Musikdir. Theodor Lumbye.

— Skomagermester *O. Jørgensen* fejrede i Søndags, den 1. Oktober, 50-Aars Jubilæum som Skomagerlærer ved det kgl. Døvstummeinstitut i København. I den Anledning er han i disse Dage bleven benaadet med Fortjenstmedaillen i Sølv. I Forvejen var han Dannebrogsmand. Hr. O. Jørgensen er født i Villingerød ved Helsingør den 18. Januar 1830 og konfirmeret fra det herværende Døvstummeinstitut 1846. Otte Aar efter kom han tilbage til Institutet, og i de nu forløbne 50 Aar har han virket som de smaa Døvstummes Skomagerlærer.

Skomagermester Jørgensen.

Guy Charles Cros.

Je vis une vie hérétique
Et que le monde a condamnée;
Si jécoutais la voix publique
Je croirais perdre ma journée. . . .
Guy Charles Cros

Den unge franske Digter *Guy Charles Cros*, der for Tiden opholder sig her i Byen, holdt forleden Aften Foredrag i „*Alliance Française*“ (i Koncertpalæet) om Anatole France. Foredraget var livligt og interessant, og Behandlingen af det vanskelige Emne var brillant, idet *Guy Cros* — trods det, at Anatole France i sin Digtning er meget forskellig til de forskellige Tider — ved en heldig Inddeling havde trukket Anatole France op i faste Linier, saa at man fik et klart og tydeligt Indtryk af ham.

Guy Charles Cros.

Guy Cros er en lidt spinkel, meget mørkladen Mand. Han er lidt i Familie med os Danske, idet hans Moder var Dansk — Vestindianerinde —, medens Faderen, Digteren *Charles Cros*, var Fransk.

Guy Cros er født i Paris i 1879 og er altsaa kun 25 Aar gammel. Hans Navn har dog allerede god Klang i Frankrig, han er udgaaet af en bekendt Kunstnerfamilie og kan føre sin Stamtavle tilbage til ingen ringere end *Jean Jacques Rousseau*.

Selv er *Guy Cros* Kunstner med Liv og Sjæl. Han har — foruden nogle Noveller — skrevet mange smukke Digte. Hans Digtning er noget i Slægt med den franske Digter *Baudelaire*, men dog mest med *Heinrich Heine*, af hvis Digte han har oversat en Del. Af nordisk Literatur har han oversat „Troens Magt“ af *Johan Bojer* og „Den danske og norske Literatur“ af *Emil Fog*. Trods sin unge Alder har han allerede været meget produktiv, og han udsender i Begyndelsen af næste Aar i Paris en Digtsamling, betitlet „*Vespérales*“, hvori foruden hans egne Digte, tillige fremkommer nogle af Heines i hans Oversættelse.

Guy Cros er meget livlig og elskværdig og en brillant Selskabsmand.

Som et lille karakteristisk Træk af af *Guy Cros'* Natur kan vi fortælle, at han et Aarstid i Paris levede et fuldstændig omvendt Liv, han gjorde Dag til Nat og Nat til Dag, arbejdede om Natten og sov om Dagen, levede, som han skrev i et Digt fra den Periode, — af hvilket vi over denne Artikel har citeret nogle Linier — „une vie hérétique“ — —

Guy Cros taler godt Dansk. Omkring sit tolvte Aar kom han her til Danmark og gik et Aarstid i Skole i Kongens Lyngby, hvorefter han atter rejste til Frankrig. I 1900 besøgte han igen Danmark og holdt da Foredrag i „Fransk akademisk Forening“ om *Marcel Prévost*.

Guy Cros, der har Slægtninge her i København, holder meget af Danmark. **H. Chr. Ridter.**

Kolonnemarsch.

At Interessen for Fodsport er i stadig og jævn Stigning, er en Kendsgerning, der ikke kan bestrides.

I forrige Maaneds Slutning afholdtes der en Kolonnemarsch paa Strækningen: Søborghus Kro — Farum og retur, ialt 5 danske Mil. Kolonnerne bestaar af 8 Mand og en Fører og maa efter Reglerne kun holde ½ Times Hvil undervejs, og da ingen af Deltagerne maa forlade Kolonnen for at gaa enten forud eller bagefter, bliver de enkelte Deltagere saaledes tvungne ind paa en smuk, kammeratlig Hensyntagen til hinandens Præstationsevne og Udholdenhed.

Ved Kolonnemarschen i Aar blev *Idrætsforeningen „Ben Hur“* Nr. 1 i den fine Tid: 4 Timer 40 Min. 53⅖ Sek., hvilket er en ny dansk Rekord. Kun 15 Sekunder mere brugte „Københavns Fodsportforening“, medens „Idrætsforeningen Sparta“ blev Nr. 3.

Holdene kom alle ind fuldstændig friske og med godt Humør, om end det ublide Vejr med Regn og Blæst det meste af Dagen havde været ret generende.

Vort Billede viser Deltagerne paa det sejrende Hold.

Bjørnø.

Idrætsforeningen „Ben Hur“s sejrende Hold.

FRA EKSPEDITIONEN.

Ærede Kvartalsabonnenter, som faar „Verdens-Spejlet“ gennem Bog- og Papirhandlere, bedes forlange det gratis medfølgende Fotogravure hos den Bog- eller Papirhandler, hvorfra de modtager Bladet.

I Henhold hertil anmodes Dhrr. Bog- og Papirhandlere godhedsfuldt at indsende til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15, Rekvisition paa det Antal Fotogravurer, som de maatte have Brug for.

Postabonnenter erindres om, at de ved Indsendelse af Postvæsenets Kvittering for Oktober Kvartal + 20 Øre i Frimærker til Ekspeditionen i København faar tilstillet Fotogravuret pr. omgaaende.

Klager over Bladets Omdeling ved vore Bude bedes afgive til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15.

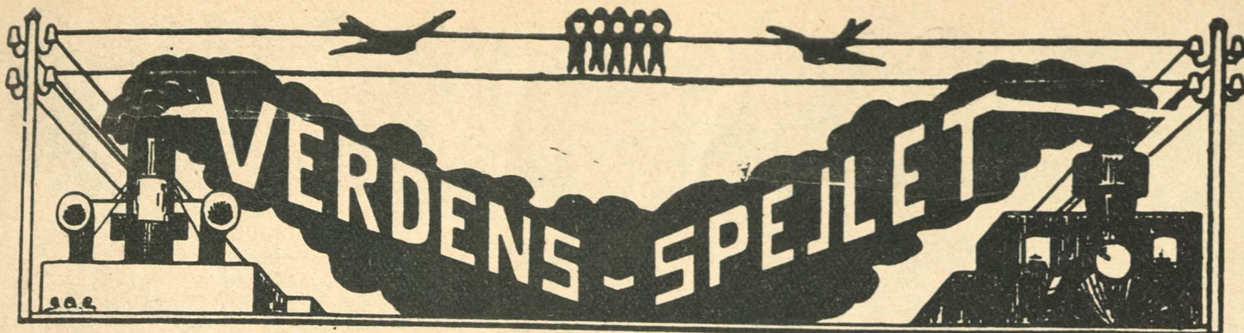
Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

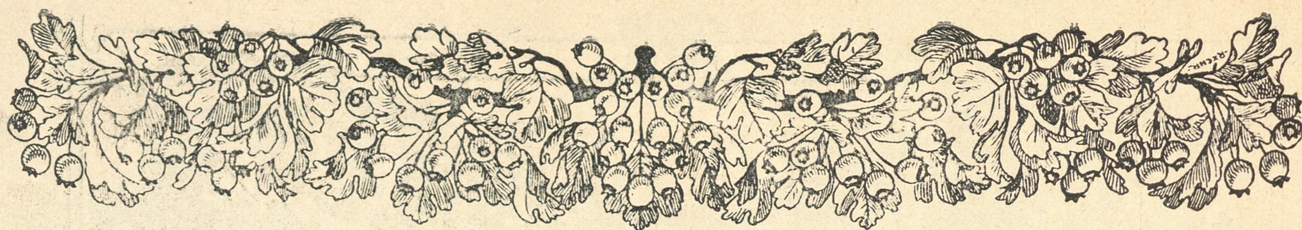
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 3, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 16. Oktober 1904.

V. Hørup.

Efter en Tegning af „Politiken"s Tegner, *Rasmus Christiansen.*

Hørup.

Saaledes som *R. Christiansen* har tegnet *Hørup*, mindes mange af hans Tilhængere ham bedst. Paa Talerstolen. Da han døde, var det ti Aar Aar siden, han havde talt i Folketingssalen. Han saas sjældent de Steder, hvor man ellers kan udpege berømte Mænd for hinanden. Paa sit Redaktionskontor holdt han just ikke af at tale med Folk. Der kom han ikke for som saa mange andre Redaktører at lade sig plage med Forslag og Klager og Bønner og Udveksling af Anskuelser. Han kom for i Fred at skrive sine Artikler. I Timevis vandrede han frem og tilbage i sit Værelse eller sad han foran Skrivebordet. Folk maatte have megen Betydning eller en uhyre Paastaaelighed, for at nogen skulde falde paa at slippe dem ind. Det var en Selvfølge, at *Hørup* skulde lades ene.

Men paa Talerstolen viste han sig endnu. Mange udmærkede Mænd har ironiseret over selve Talerstolens Væsen og den Ublufærdighed, der syntes dem nødvendig for at stille sin Person frem for en tilfældig Mængde og aabne sit Indre. De samme Satirikere har maaske hundrede Fortrolige, for hvem de aabenbarer de allerintimeste Rørelser i deres Hjerter og Indvolde. Jeg tror, *Hørup* holdt af Talerstolen, fordi den udelukker Fortrolighed. Der er en passende Afstand mellem Taler og Tilhører. Tilhørerne kan ikke trænge sig ind paa Livet af én som i en Samtale, puste én ind i Ansigtet og fritte ud og ved en tilfældig eller beregnet Vending faa den anden Parthaver i Samtalen langt bort fra Udgangspunktet.

Efter at *Hørup* ikke længer stillede sig til Folketinget og saaledes ikke behøvede at holde Vælgermøder, gik han overhovedet ikke til nogen Forsamling for at diskutere. Han kom for at sige, hvad han i Forvejen havde besluttet, og ikke et Ord derudover. Han skyede det tilfældige Indfald. Selv om Ordene ikke var paa Forhaand nedskrevne, saa var de baade tænkte og vejede. Han improviserede aldrig. At træde op paa en Talerstol var som at nedskrive en Artikel. Igrunden var han ene. Udenfor — spredt over Byen — samlet nede i Salen — er der en Mængde, som skal paavirkes, stemmes, omstemmes, opstemmes. Det mundtlige Ord er det samme som det skrevne, forstærket med alle de Betoninger, som Læseren ikke selv kan læse sig til i Bladet. Ironien tilspidses, Spotten bliver mere skærende, Harmen og Patosen dybere. *Hørup* talte i det sidste Tiaar nøjagtig som han skrev; eller han skrev nøjagtig som han talte.

En stor Taler og en stor Skribent mødes sjælden i samme Person. Talerens Kunst indbyder til en Udtrykkets Bredde, der let sløver Læseren. Hvad der igaar *talt* syntes bevinget og baaret, snegler sig idag trægt henad Papiret. De Ord, der *læste* synes en bevæget Strøm, der fylder Sindet med fine Velklange, de var tunge, stive og klangløse i Talerens Mund. *Hørup* var lige stor i Skrift og Tale, fordi han havde fundet samme endeligt gyldige Udtryk for sit Væsen — et i dyb Forstand kunstnerisk Udtryk; derfor klang hans Ord med frisk og rig Mundtlighed, skønt de næste Dag kunde læses som det fornemste Forfatterskab.

— — I Boghylden staar nu tre Bind *Hørup i Skrift og Tale**), der gør et fattigt Forsøg paa at erstatte *Hørup*. Det er, hvad der er tilbage af et af de sjældneste Mennesker, de nulevende Generationer har set og hørt. Det er dog intet ringe Efterladenskab. Slaa op hvorsomhelst i disse Bind, og *Hørup* stiger lyslevende frem. Man ikke blot genoplever de mange Morgeners Nydelse, naar hans ledende Artikel var det første, man læste, og dens gennemstraalende Klarhed i Bevisførelsen, dens lidenskabelige Styrke i Paavirkningen længe fyldte ens Tanker, medens overlegne Himmelspræt med Modstand og Modstanderne opmuntrede og forfriskede. Man hører ogsaa *Hørups* Stemme. Den klinger udaf alle de skrevne Ord. En Stemme, der uden stor oprindelig Velklang var blevet et rigt Instrument for alle Talens Tanker og Stemninger.

Endnu deltager og virker *Hørup* i det politiske Liv. Man strides om hans Person og hans Ord. Fører „Vidner og Bevisligheder" paa, hvorledes han teede sig i én Situation, og hvad han mente i en anden. *Hørup* har ligesom alle store Mænd efterladt sit Rygte i sine Fjenders Hænder. Men den, der vil vide, hvem Hørup var, han skal opsøge disse tre Bind, og han vil faa et Svar af aldrig bristende Klarhed.

Ove Rode.

*) *Hørup i Skrift og Tale*, udgivet af Hørups Svigersøn, Vilh. Nielsen, nylig afsluttet som Subskriptionsværk hos Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag.

FOLKETEATRET.

Bjørnstjerne Bjørnsons „Over Evne".

Dette skønne Digt om Mirakelpræsten *Sang,* der kæmper for at helbrede sin egen, syge Hustru, svulmer af den farverigeste og mest forkoglende Poesi.

Gennen to Akter jages man i Feber, i en eneste stigende Længsel frem mod Underet, frem mod Miraklet.

Og *Bjørnson* kender os alle: Hustruen der elsker denne lyse, trosstærke Præst, højere end hans Tro; Børnene, der ude i Verden har tabt deres Faders Tro; Præsteskabets professionelle Trosforkyndere og bedst af alle Tvivleren, hvis Tvivl har Troens Styrke.

Men alle som én kræver de Underet, alle længes de efter at tro, hvis dog blot noget kunde ske saa ubestrideligt, at alle de, som saa det, troede.

Og saa stærk er *Bjørnsons* Magt over Sindene, at han kan lade Miraklet ske, saa at alle tror det.

Den syge *Clara Sang* rejser sig, gaar sin Mand i Møde og breder sine Arme ud imod ham i en eneste stor Selvopgivelse.

„Aa Du lyste, da Du kom. — Hvor jeg dog elsker Dig" — — siger hun, og med de Ord dør hun.

Miraklet er sket.

Men ingen véd, om det er et Kærlighedens Mirakel eller et Troens Jærtegn.

Kun Døden viser, at Miraklet er over Evne.

— — — — —

Paa Publikum virker Stykket dog vist nærmest som en Slags dramatiseret Gudstjeneste.

Hr. *Johannes Nielsen* genfandt da ogsaa som Præsten den troende Menighed, han forlod, da han i sin Tid blev Instruktør ved det kongelige Teater; og dog havde Hr. *Adam Poulsens* mesterlige Karakteristik af Tvivleren denne Gang nær bragt Menigheden til Frafald.

Iøvrigt gav Fru *Nansen* et gribende Billede af den Nerveødelæggelse og sjælelige Sprængning, som Præstens evindelige Ekstase skaber omkring ham.

Det er i det hele en Opførelse, hvorfor man skylder Teatret baade Tak og Ære. A. W. H.

Johannes Nielsen og Fru Betty Nansen som Præsten Sang og hans Hustru.

Hr. Helsengreen. Hr Ring. Dir. Dorph-Petersen. Hr. Lindstrøm. Hr. Blom. Hr. Hellemann. Hr. Zøylner. Hr. Garde. Hr. Reumert. Hr. Tscherning.

Præstescenen i anden Akt af „Over Evne".

Findlay.

(Af **Robert Burns**).

„Hvem staar dér ved min Kammerdør?“
„Hvem vel uden Findlay?“
„Da maa Du gaa! Du taales ej her.“
„Vist gjør jeg saa!“ sa' Findlay.
„Hvi gaar Du som Tyv i By?“
„Ja, kom og se!“ sa' Findlay.
„Du gjør en Ulykke før næste Gry!“
„Vist gjør jeg det,“ sa' Findlay.

„Staar jeg op og ta'r Dig ind —“
„Tag mig ind!“ sa' Findlay,
„jager Du Drømmene fra min Kind.“
„Vist gjør jeg saa,“ sa' Findlay.
„Kommer Du under mit Kammers Tag —“
„Bare jeg kom!“ sa' Findlay,
„bliver Du her til højlys Dag.“
„Det gjør jeg vel,“ sa' Findlay.

„Hvis Du bliver i Nat, min Ven —“
„Hvad jeg gjør!“ sa' Findlay,
„frygter jeg for, Du kommer igen.“
„Det gjør jeg nok!“ sa' Findlay.
„Hvad der end sker i mit Kammers Skjød,“
„Ske, hvad der vil!“ sa' Findlay.
„saa maa Du dølge det til din Død!“
„Stol kun paa mig!“ sa' Findlay.

Fra Skotsk ved

Jeppe Aakjær.

Frederiksberg Teater aabner.

Holger Drachmanns „Det grønne Haab“.

Med Fotografier af *A. W. Sandberg.*

Saa har København da faaet et Teater til. Bygningen var der jo ganske vist, men det er dog helt nye Skuespillere og helt nye Principer, der er rykket ind paa Morskabsteatret med Direktør *Emil Wulff*. Da Direktøren selv traadte ind paa Scenen i Tummelumsens velkendte Skikkelse for at fremsige *Gustav Wieds* Prolog, var det da ogsaa alt, hvad der duer i Danmark, som hilste ham velkommen. Der [illegible]r alle de kendte Ansigter, som man med Rimelighed kan vente at se paa Postkort og Tændstikæsker i den første Snes Aar. Man var mødt allesammen; hele den literære kære Familie, lige fra Bedstefa'r *Brandes* til gamle Tante *Ottomine Borchsenius.*

Christian (Gunnar Helsengreen) — Kaptejn Gorm (Bewer) — Peter Kanel (Erhardt) — Hans (Seemann) — Frederik (Alstrup) — Paula (Frk. Frida Olsen)

I Tummelumsenske Vendinger bød Direktøren Velkommen til Fadderstadsen for Barnet.

Men oppe fra den forreste Sideloge skinnede Drachmanns bomuldshvide Julenisse-Haar mod hans vejrbidte Ansigtsfarve, mens han støttede Premieren paa sit grønne Haab ved at sidde og se gudbenaadet ud. Derimod har den store Skjald ikke været særlig gudbenaadet, da han skrev „Det grønne Haab“.

Det er et rigtig typisk Drachmannsk Stykke med flotte Friskfyrsviser og dejlige Digte, Ædelhed med store Haandbevægelser og fordrukken Forsorenhed.

Men en Sukces blev det. Først og fremmest fordi det er en udmærket literær Folkekomedie, og navnlig fordi man altid

Paa Glædes-Øen.

bliver ved at klappe, naar han selv er til Stede i Haab om, at Pjerrot vil sige noget.

Og han sagde ogsaa noget.

Den lille Prinsesse (Fru Edith Buemann).

Han udbragte et Leve for alt, hvad der er „ungt, sundt og stærkt i den gode, gamle Kælder, vi alle kender saa godt“.

Ideen er ægte Drachmannsk. Danmark minder jo virkelig om saadan en lille, muggen Kælderbeværtning paaChristianshavn, hvor Solen skinner paa „alle de røde Tage“, men saare sjældent naar ned til den gamle, lamme Bedstemoder i det skumle Værelse bag Skænken.

Hvor kender vi dog denne lille Kælder, hvor den fedtede *Peter Kanel* staar bag Disken og skænker ud af vestindisk Rom og den ædelige danske Brændevin. Her er løse Fugle, saftige Sømænd og naturligvis en pæredansk Elsker, der farer op som en Løve, naar han drikker sig kæphøj, og græder som et Pattebarn, naar han har syndet mod den Elskede — en Hamlet i Folkeudgave.

Og i denne lille fugtige Kælder, hvor den mest svampede Mugplet dækkes af den grundlovgivende Frederik den Syvendes Billede, sidder der en lille guldhaaret Pige og vogter sin Dyd, til Sømanden faar raset ud mellem Glædes-Øens viltre brune Piger.

Hvor er det Drachmannsk — og hvor er det dansk, dette, at Dyden altid har kanariegult Haar og øresundsblaa Øjne.

Men bedst af alt er dog Stykkets Slutning.

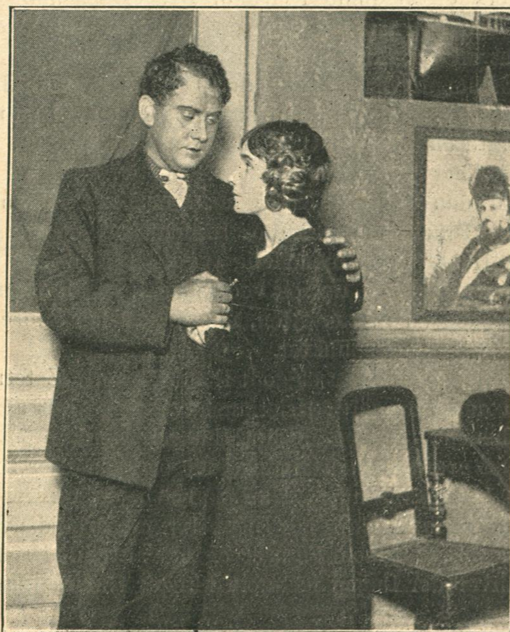
Man har frydet sig over at være vendt tilbage til den gamle Kælder, og den bovlamme Bedstemor har med sin Aabenbaringsrøst givet moralske Fingerpeg til det ophøjede Digterværks Forstaaelse. Saa pludselig vender alle sig med løftede Glas mod Bedstemoderens lille Hummer, hvorfra Sygeluftens Fims oser ud, og man drikker betaget en Skaal for vor gamle, kære Mor.

Det falder unægteligt for Brystet, men man maa jo ogsaa huske, at vi er vante til den guldhaarede unge Pige med Dannebrogsflaget i den gyldne Kornmark.

Men Sammenligningen er alligevel god, og Morskabsteatrets Revyforfattere har al god Grund til at misunde *Drachmann.*

Stykket blev gennemgaaende fortræffeligt spillet, og det vil ikke vare længe, før Hr. *Bewer, Gunnar Helsengreen* og *Jutta Lund* indtager en fast Position i Publikums Bevidsthed — Akten paa Glædes-Øen var saa pragtfuld, at man ikke forstaar, at det kgl. Teater har kunnet staa for denne Fristelse til Masseudfoldelse af Balletben.

Et er givet, Dir. *Wulff* kan med det grønneste Haab se Fremtiden i Møde. **A. W. H.**

De elskende (Hr. Alstrup og Frk. Frida Olsen).

Det rigtige „grønne Haab“
paa
det gamle Kristianshavn.

Med Fotografier af *A. W Sandberg.*

Der er saa meget, der er grimt i denne Verden. Men der er virkelig ogsaa en hel Del, der er ganske kønt. Og blandt noget af det allernydeligste er det

Tre gamle Sømænd foran Bombebøssens Port.

gamle Kristianshavn. Den, der har lidt Sans for den dagligdags Poesi, for de smaa, kønne Billeder, som hver Dag er at se paa vore Gader, den, der — lidt resigneret af Væsen maaske — gaar og glæder sig over et smukt gammelt Hus, en karakteristisk Gaard, eller hvad der nu ellers er at finde i en stor By, er saasandt ikke blevet skuffet i sin Søgen, naar han paa sine Ture er kommet ud paa Kristianshavn.

Drachmann har i sit Skuespil „Det grønne Haab“ koncentreret denne Kristianshavner-Stemning, behandlet den digterisk og sat Ord til de mange Tanker, som han ikke har været ene om.

Lad den literære Kritik med nok saa megen Ret sige, at Drachmann ikke er Dramatiker, og at „Det grønne Haab“ er et umaadelig tyndt Stykke.

Hvad kommer det os ved, som ikke altid maaler Verden med en literær Alen, men ogsaa har andre rent menneskelige Synspunkter.

Mon ikke det var et godt Raad til vore Æstetikere at gaa ud paa selve Kristianshavn og se lidt af hele Herligheden? Det er absolut Umagen værd.

„Det grønne Haab“ indeholder og behandler Drachmanns Livsbetragtning: Man skal arbejde, om man vil være lykkelig. Han har benyttet de arbejdsdygtige Kristianshavnere som Figurer og har anvendt Kristianshavn, hvor der Dagen igennem klinger Hammerslag fra Værfterne, tunge Drøn fra Pladserne, og hvor Luften er er opfyldt af Slid og Møje, som Ramme om sin Arbejds-Moral.

Der kunde være skrevet et dybt, socialt Arbejderdrama herude fra Kristianshavn. Drachmann har nøjedes med at give en Stemning i sit lille Sangspil.

Vi tog en Dag ud paa Kristianshavn i den Hensigt at praktisere som praktisk Æstetiker. Vor Hensigt lykkedes. Vi fandt det rigtige „grønne Haab“, den gamle Beværtningskælder, som har givet Drachmanns Stykke Navn.

Drachmann svarede en Dag paa Spørgsmaalet om, hvor „Det grønne Haab“ laa, at Kælderen i sin Tid fandtes inde paa Wilders Plads — men at han forøvrigt ikke vidste, om den eksisterede mere.

Men den findes der altsaa, og paa Billederne ses Interiører derfra.

Vi kom en Aften derud ved Sekstiden. Arbejderne havde nylig faaet Fyraften, og der var fuldt i den lille, lave Stue, hvor der var en sødlig, vammel Lugt af Øl og Sved og Tobak.

Kælderbeværtning paa Kristianshavn.

Vi sad stille i en Krog og saa til. Der var et Par fulde Smede fra Dokken, som lavede et frygteligt

Halløj, bag Skænken stod en ung Pige — og længere tilbage var der en lille Trappe op til en mørk Stue,

Bag Skænken i det virkelige „grønne Haab“.

hvorfra man godt kunde vente sig at høre Bedstemoders Stemme.

Det var underligt at se disse arbejdstrætte Mennesker. De tog med store, brede Næver om Ølkrusene, og naar de svælgede Øllet, saas det paa de strakte, senede Halse.

Der blev spyttet og skraaet og bandet. De fulde Smedesvende fik Øje paa den usædvanlige Gæst og begyndte at true med Haandgribeligheder. Hvorfor, maa for Resten Guderne vide! Men vi var dog saa praktisk en Æstetiker, at vi forsvandt, uden at der skete noget, og slap ud paa Gaden i god Behold med Æstetiken — og beriget med adskillige realistiske Indtryk.

Som sagt, vi anbefaler et Besøg i Kælderen paa Kristianshavn. Ganske vist staar der ikke over Døren noget Skilt med „Det grønne Haab“. Men den er lige god og lige ægte for det.

Axel Kjerulf.

Krig i Fred.
Derovre fra Grænsen.

Vejle, Oktober 1904.

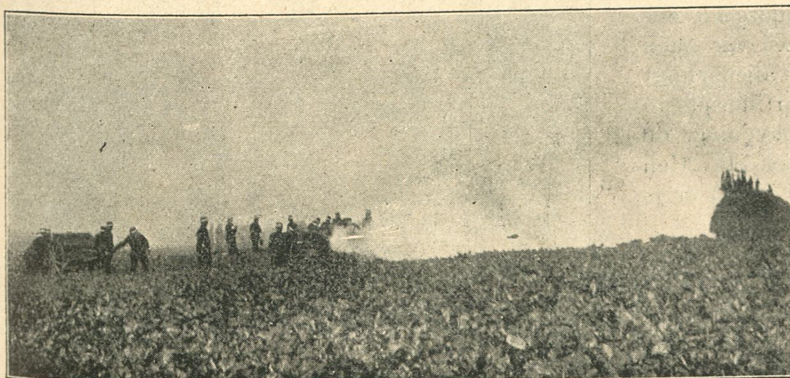
Nu stander Landet udi Vaade!

Ja, misforstaa mig ret, ikke „udi Væde“. Thi tørrere Sommer end denne skal man lede efter. Hvis man altsaa kan lide den tørrere.

Men Landet stander, eller staar, lige som man vil, udi Vaade fra Vejle og Nord paa. Krigen raser, og fra Markernes ellers saa fredsommelige Gærder smælder det med Skud paa Skud. Vaadeskud, om man vil. „Løse Skud“ er, nu for Resten korrektere. For det er jo Manøvrerne, „Septemberkrigen“, der raser herovre i Jydernes fredelige, dvask rolige Land. „Septemberkrigen“, hvis Rædsler er som Størsteparten af de op-

Morgentoilette.

En Kanon affyres

trædende Kriger-Styrker, nemlig supponerede, og hvis Glæder i Aar, med det straalende Efteraarsvejr, er lige saa veritable som de i Fjor, hvor endog Forplejningen var supponeret, var imaginær.

Og det er ganske morsomt, at Krigen gaar sin Gang just herovre, hvor for saa længst „den tapre Landsoldat“ slaas'edes. Ikke sandt? Elbodalen, Almindc, Vinding og Højen, det er Navne,

vi mindes at have hørt før. Og netop i disse Egne har Kampen staaet.

Kampen mellem de to Øvelsesdivisioner, af hvilke den sydlige er delt i to Korps, der er draget frem, nordpaa. Fremad mod Vejle By, for saa senere at naa videre. Men de naaede det ikke.

For Nordpartiet havde bidt sig fast i Skovbrynet ret sydfor Byen, og skønt Angriberne forsøgte det ene Fremløb efter det andet, beholdt Forsvarerne deres sikre og solide Stilling.

Ja, hvorledes Dagenes Øvelser iøvrigt forløber, derom ved naturligvis alle gennem Dagbladenes Referater fuldt vel Besked. Kun saa meget skal siges, at det har været en Tid herovre just som en Kantonnementstid skal være: det løse

Foran Marketenderens Vogn under et Hvil

Tropperne passerer en Pontonbro over Gudenaa.

Krudts Pirren i de spilede Næsebor, Hornsignaler og Lyden af Rytteriets ringlende og klirrende Trav og Artilleriets tungt gungrende Raslen, gennem de ivrigt anspændte Øren, fremmede Officerer og høje Chefers Stabe for Øjets hidsige Undren. En Tid med det nye, det uvantes rige Eventyrglans over de mindste Hændelser.

Og naar om Aftnen, efter at Dagens Marcher og Fægtninger og tilfældige Smaabegivenheder er lagt bag, Jenserne samles i Bondens Gaard, der hvor de i Morges henne ved Pumpen lagde ren Grund i de af Sol og Vejr brunede Ansigter, naar de om Aftnen samles heftigt og usminket beundret af Gaardens og Nabogaardenes Piger og lige saa iltert om end ikke saa aabenlyst misundt af Karlene, ja, saa udvikler de i store og stærke Ord *deres* Syn paa Dagens Øvelser. Og under Paavirkning af de betagne Pigers „Nej-da“er og „Menjøsses-dog“er kommer der i deres Beretninger maaske nok nogle flere Soldater, end der overhovedet kunde være stillet paa Benene, Vejle Aa bliver netop paa det Sted, hvor de slog Bro over, for det var jo naturligvis dem selv, netop dem, og aldeles ikke Ingeniørerne, der byggede Broen, og der, paa just dette Sted var Aaen saa uhyre bred og dens stilfærdige og saa øjensynligt udmattede Vande en rivende Strøm; Feltartilleriets to fattige løse Skud, der „markerer“ deres Skydning, de to Knald, er nu pludselig blevet en morderisk Ild. „Men vi ku’sgu mønstre ham“, ender de saa. For det er jo Pointet.

Og saaledes gaar Aftnerne, til Jenserne skal i Seng, det vil sige i Loens eller Ladens Halm. Og Dagen derpaa begynder det med nye muntre Hændelser. For nyt er her nok af. I Morgen er det Rastdag og tilsidst er der Revy.

Lane.

Prins Christian omringet af Vejles Ungdom.

Københavnerkarrikatur.

Tegning af **Eigil Petersen.**

Fra Septemberkrigen.

Oversætteren af „Krig og Fred“ under Krig i Fred.

En Fædrelandsforsvarer, som Fæstningen bestormer,
den gamle Vagtparade i nye Uniformer.

Arbejdernes Læseselskab gennem 25 Aar.

1879 — 7de Oktober — 1904.

Blandt de Faktorer, som virker i dansk Folkeoplysnings Tjeneste, har Arbejdernes Læseselskab været en af de stærkeste. Denne Forening har i sin 25 aarige Levetid erobret en Førsteplads, dels fordi den stadig er blevet ledet af intelligente, indsigtsfulde Arbejdere, som forstod, hvor i Arbejderkredse der skulde tages fat og med hvilke Midler, og dels ved at udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere stedse har hjulpet, naar Læseselskabet har anmodet derom. Det er derfor forstaaeligt, at Arbejdernes Læseselskab blev hædret fra mange Sider, da det den 7. Oktober kunde se tilbage over 25 Aar og begynde de næste.

Formand C. N. Bjerne.

Arbejdernes Læseselskab er forsaavidt en Frugt af den socialdemokratiske Arbejderbevægelse, der i Halvfjerserne bragtes hertil, som det oprindelig var bestemt, at Biblioteket og Foredragene skulde ledes i en bestemt politisk Retning. Men ret hurtigt tog Læseselskabet Afstand fra ensidige politiske Synspunkter, og dette Standpunkt holdes den Dag i Dag til Gavn for den omfattende Virksomhed.

Da Foreningen blev stiftet den 7de Oktober 1879, talte den kun elleve Medlemmer med en Bogsamling paa 210 Bind, som det havde faaet i Arv efter det socialistiske Samfund, der af Mangel paa Tilslutning havde opløst sig. Et Par Maaneder senere talte Læseselskabet 15 Medlemmer, men med enkelte Stilstandsperioder, væsenligst foraarsagede af store Arbejdsstandsninger, har Medlemsantallet været i stadig Stigning og tæller nu over 2000. Selvfølgelig er ogsaa Bibliotheket blevet stærkt forøget, mest ved Gaver; det har nu 10,000 Bind, og især om Vinteren er der hver eneste Aften en stor Tilstrømning af Læselystne, Gamle og Unge, Kvinder og Mænd, der søger hertil for at kunne læse en god Bog og berige deres Kundskaber ovenpaa Dagens Slid.

Med det voksende Medlemstal blev ogsaa Læseselskabets Lokaleforhold for smaa til Behovet; og fra den lille Kælder i Rømersgade 20, hvor Foreningen boede i sin Barndom, og til nu, hvor den i Nansensgade 53 har fire store Herskabslejligheder, der optages af Bibliothek, Læse- Spille- og Konversationsværelser, er der et stort Spring, som bedre end noget forklarer Selskabets Vækst. I Læsestuerne, der alene omspænder tre store Værelser, findes alle københavnske Dagblade, en Mængde Provinsblade og alle danske Ugeblade. Af Udlandets Presse er særlig de skandinaviske og tyske Blade fyldigt repræsenterede.

Den store Fremgang, som Læseselskabet har haft i sin 25-aarige Levetid, kommer selvfølgelig af, at Foreningen virkelig er uundværlig for en oplyst Arbejderstand, men ogsaa fordi Mænd af Arbejderklassen i Forstaaelse af den gode Sags Betydning er gaaet i Breschen for Læseselskabets Mission. Som en af disse fortjener ganske særlig den nuværende Formand, Belysningsarbejder *C. N. Bjerne*, at nævnes; ikke langt fra at kunne holde 25-Aars Jubilæum som Medlem af Foreningen er han kendt med og sammenlevet med den som faa, og i snart 16 Aar har han haft Sæde i dens Bestyrelse. Som Bestyrelsesmedlem har Hr. Bjerne haft rig Lejlighed til at virke for Læseselskabets Interesser, og han har derfor mere end nogen anden Andel i Æren for det gode Resultat, som er naaet i de forløbne 25 Aar.

— Ved Stiftelsesfesten, som afholdtes i Larsens Lokaler den 8de Oktober, kunde Foreningen som Tegn paa den Anerkendelse, den gennem sin Virksomked har opnaaet, blandt sine Gæster tælle Borgmestrene *Jacoby, Jensen* og *Marstrand*, Professor *Georg Brandes*, Direktør *Schiøtt* og en Mængde andre kendte og repræsentative Personligheder, som i Tidens Løb har hjulpet Foreningen paa forskellig Vis.

Alle har Grund til at se med Tilfredshed paa en Virksomhed som den Arbejdernes Læseselskab udfylder, og mange er sikkert de gode Ønsker, som er udtalt for dets Fremtid, nu, da man har set Resultatet af de første 25 Aars Virksomhed.

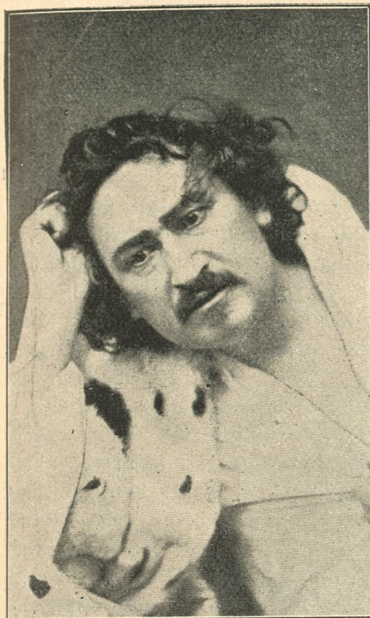
A. St.

I Bibliotheket.

Jens Larsen Nyrop.

Den 4. Oktober døde kgl. Operasanger *J. L. Nyrop* i en Alder af 73 Aar. For den yngre Slægt er hans Navn ikke engang en Klang, men for den ældre betyder han det, som *Herold* nu er for os. Han hørte til den lykkelige og skønne Klasse Kunstnere, der kaldes de gudbenaadede Naturbegavelser, som ikke har læst og lært sig til Kunsten, men er *fødte*.

Operasanger Nyrop som Masaniello i „Den Stumme i Portici".

For en 42 Aar siden debuterede han som Masaniello i „Den Stumme i Portici". Og med ét Slag var han Lykkens Pamfilius: den af alle Kvinder drømte Tenor, af Naturen forlenet med det mandigste og skønneste Ydre og — hvad der for en Sanger er sjældent — en dramatisk Femstillingsevne, der vilde have gjort ham til stor Skuespiller, om han ikke havde talt — uovervindeligt — Dialekt.

Thi *Nyrop* var oprindelig en fattig lille Hyrdedreng fra Refsnæs, hvor han havde vogtet Køer og Kræ, alt mens han sang om Kap med Fuglene under Himlen. Musikalsk som han var, lærte han sig at spille Violin og fik ogsaa nogen Vejledning, saa at han kunde spille ved Bøndergilderne. Men hans Drøm var at blive Kunstner, og derfor flygtede han hjemme fra til den store By, hvor han, som saa megen higende Ungdom, led Skuffelser og Skibbrud, til han atter maatte vende Næsen hjemad.

Den, hvem Kunsten har kaldet, opgiver imidlertid sjældent Ævred, og atter søgte han Eventyret i København. Først som Musiker, men saa vilde han være Skuespiller og aflagde Prøve for selveste *Høedt*. En ny Skuffelse blot, thi han fik den Trøst, at Scenen ikke havde Brug for ham, fordi han talte Dialekt. Og imens gik Aarene — han var nær ved de 30. Men da kom Lykken ham til Hjælp i hans Nød — han opdagede den Sangfugl, som boede i hans Bryst, og for den aabnede det kgl. Teater sine Porte. Større Yndest og Bifald har næppe nogen anden Kunstner kunnet glæde sig ved end denne Heltetenor, der debuterede hin 12. Februar 1862, og hvis første og største Beskytter blev Frederik VII. Han sang fra Hjertet og sang sig ind i alle Hjerter, han, hvem Kritiken døbte „Operaens Michael Wiehe" — Michael Wiehe, Danmarks største hidtil levende Skuespiller!

Men Eventyret var kort, selv om han blev ved Teatret i 20 Aar. Sent var han kommen til Scenen, og Tenorernes skøre Stemmer falder — som bekendt — oftest med Aldersgrænsen for Premierløjtnanter. Da han maatte tage sin Afsked, var det med Vemod, hans trofaste Publikum sagde ham Farvel. Og ham selv fyldte Afskeden med en Bitterhed, der altid ytrede sig i Samtaler — vi Mennesker forstaar jo saa lidt, at Lykken let brister, som den kommer let.

Mere levende kan denne bitre Sorg næppe give sig Udtryk, end den gav sig hos Nyrop. — Jeg søgte ham en Dag for at skrive om ham en lille Jubilæumsartikel. Først frabad han sig det, men meget snart gav han efter og fortalte om sit Livs Eventyr, den ranke, stoute og smukke Olding. Og han laante mig sin *scrap-book* med alle de rosende Anmeldelser, for at jeg kunde læse, at han talte Sandhed. Da jeg kom hjem, bladede jeg i den. Først læste jeg kun idel Begejstring, saa begyndte en behersket Kritik — Stemmen tabte sin Glans — og pludselig var der klistret en Anmeldelse ind, ikke om Nyrop, men om den opdukkende Konkurrent, og den var ikke rosende! Derpaa fulgte alle de smukke Afskedsord i Vers og Prosa fra Presse og Publikum.

Sine sidste Aar levede den kraftige Mand i Minder om et Eventyr og i en trist Virkelighed, som han aldrig kunde forsone sig med. Han saa, at Ingen er uundværlig i Livets Økonomi, saa en ny og genial Sanger tage Scenen i Besiddelse, mens han selv sad paa Tilhørerpladsen.

Men ved hans Død vil mange Sind stemmes mildt vemodigt ved Minder om de glade og skønne Timer, hans flygtige Kunst skænkede dem.

Jens Pedersen.

MASANIELLO.

Fjærnt herfra, hvor Strandens milde,
azurdybe Bølger blaane,
ligger Eventyrets Stad i Skær af
Sydens underskønne Maane.

Skarpe Blink og dunkle Skygger
veksler paa den tavse Scene,
Kirkespir og Borgetaarne
funkler stolt som Ædelstene.

Lydløst ud fra Skyggen løsner
sig en Skyggebaad og glider.
Ingen véd, hvorfra den kommer,
ingen sér, hvorhen den skrider.

Natten brydes af en Stemme,
som fra Skyggebaaden klinger,
stiger, daler, daler, stiger
paa usanselige Vinger.

Sangens Sjæl fra Nattens Øde
for Sekunder Sceptret vrister. —
Baaden gribes af en Skygge. —
Stemmen dirrer, flakker, brister.

C. Arctander.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann**. Med Illustrationer af *Nørretranders*.

KAPITEL II.

Fyrsteparret traadte ind i Almas lille Dagligstue, der var præget af en egen gammeldags Hygge.

Gennem Vinduerne var der trukket Ranker fra Espalieret udenfor ind i Stuen, og i dens varme, lune Luft, som man kun kender den i Værelser, hvor der ikke kommer Mænd, trivedes skønne blaa og grønne Vindruer i pragtfulde Klaser som i et Drivhus. Karmen var fuld af allehaande sjeldne og smukke Planter, der var drevne med varsom Haand. Foran Vinduerne var Forhøjninger med brede Stole.

Langs Midtervæggen stod en stor Hestehaarssofa opad Væggen foran et gammeldags indlagt Klapbord. Over Sofaen hang et stort Maleri af en Mand i en Art Uniform og med en Medalje paa Brystet.

Fyrsten standsede midt paa Gulvet og betragtede Billedet, idet han sagde:

— Er De tilfreds med det?

— Jeg takker Deres Højhed mange Gange for den store Naade, De har bevist mig ved at skænke mig det Billede af min afdøde Mand. Jeg synes, Ligheden er fortræffelig, selv om . . .

— Selv om?

— Ja, Deres Højhed, jeg mener blot, Fredo bar jo ingen Uniform.

— Ikke! Saa kunde han have gjort det. Var han ikke ansat i Statens Tjeneste? Naa lige meget, han var en brav Fyr, der ofrede sit Liv for at redde mit og min Hustrus. Hofmaleren har gjort Ret i at lade ham bære Uniform, den er en Ære for en Mand, og han har gjort Ret i at give ham det Hæderstegn paa, som det desværre først blev mig forundt at skænke ham, efter at han allerede havde fuldført sin opofrende Daad. Men lad os nu tale om Dem selv, min gode Kone.

Alma bragte med mange dybe Kniks Fyrsteparret til Sæde i Sofaen.

Fyrsten lod sig villig byde et Glas Portvin, der havde en mistænkelig mørk Farve, medens Fyrstinden tog et Par af Almas hjemmebagte Kager med sine behandskede Hænder og sagde: Ym!

Fyrsten nippede til sit Glas med en undertrykt Grimace og sagde:

— Til Lykke med Drengen! Jeg vil ikke bære Festen ud af Huset. Lad os haabe, at han vil arte sig godt og slægte sin Fader paa, saa at De ret kan faa Glæde af ham.

— Tusind Tak! Deres Kongelige Højhed, stammede Alma forvirret, medens Beatus var lige ved at trykke sig selv ud gennem en af Dørfyldingerne af Generthed.

— Naa, kom kun frem, min Dreng, sagde Fyrsten venligt. Han er jo ikke saa stor af sin Alder, men han er kraftig og ser ud til at være sund og rask.

— Ja, han har, Gud være lovet, altid haft en god Helsen.

— Det er den bedste Lykkegave, sagde Fyrsten, men i den Alder skønner man ikke paa Helbredet alene. Det tager man som noget selvfølgeligt. Man vil ogsaa gerne have lidt af Livets Goder. Jeg har taget min Gave med i Dagens Anledning.

Dermed tog Fyrsten op af sin Baglomme en fin rød Æske med Guldkanter og rakte den til Beatus, der stirrede paa ham med aaben Mund, ildrød i Ansigtet.

— Naa, luk den kun op, og lad os se, hvordan det klæder Dig.

Der undslap Beatus et Udbrud af Forbavselse, da han frem af Æsken tog et Guldur med Kæde.

Fyrsten morede sig over hans Overraskelse og klappede ham venligt paa Hovedet, da Drengen næsten grædende af Glæde vilde kysse hans Haand. Derefter gav han ham Tegn til at trække sig tilbage.

— Naa, hvad skal han saa være? spurgte Fyrsten.

— Ja, se det ved jeg jo ikke saa lige, stammede Alma.

— Vil De have ham ind paa Underofficersskolen, saa skal jeg skaffe ham en Friplads, og saa er De af med ham, og han gaar en smuk og sikker Fremtid i Møde.

— Ja, undskyld, Deres Højhed, De maa ikke blive vred, men jeg tror ikke, det er hans Lyst.

— Har han ikke Lyst til at blive Soldat og faa en smuk Uniform. Det var mærkeligt. Naa, men maaske er han musikalsk, saa kan vi gøre ham til Spillemand, eller han kan blive uddannet til Lakaj eller Kusk eller Kok. Det sidste er maaske det bedste. Der er altid Folk, der gerne vil have noget ordentligt at leve af, og som vil betale for det.

— Ja, undskyld, Deres Højhed, svarede Alma, der næsten var ved at forgaa af Skræk over den Frækhed, som hun af Kærlighed til sin Søn fik Mod til at udvise, men . . .

— Vil han heller ikke være noget af det. Han er for Resten en lidt vanskelig Herre. Det er ikke alle, der faar saadanne Tilbud, sagde Fyrsten ikke uden Utaalmodighed.

— Deres Højhed maa ikke blive vred, sagde Alma hurtigt med en Kraftanstrængelse, idet hun for at gøre Ende paa Skærsilden tilføjede: Han vilde gerne være Gartner!

— Gartner! gentog Fyrsten noget blidere. Gartner! Ja, det er jo en meget net Bestilling. Det kunde De blot have sagt straks. Saa lad ham blive Gartner.

Beatus, der, skønt han havde været hensat i den yderste Spænding, alligevel havde faaet Tid til at se flere Gange paa sit Ur, styrtede frem fra sin Krog og kyssede Fyrstens Haand.

— Tak, Tak, deres Højhed!

— Naa, det er ikke noget at takke for, sagde Fyrsten med en vis Godmodighed, mig kan det jo være ligegyldigt, hvad Du bliver, naar Du blot bliver et godt og dygtigt Menneske, der ærer Gud, din Fyrste og dit Land, og vokser op til en tro, loyal Borger, der vandrer i din Faders Fodspor.

Alma havde Taarer i Øjnene, og Fyrsten, hvem intet glædede mere, end naar han kunde fremkalde Rørelse ved sin Tale, tilføjede derfor med udsøgt Venlighed:

— Tror De, min gode Kone, at han har særlige Anlæg for Gartnerfaget?

— Han har aldrig haft Lyst til andet, lige fra han var lille Dreng. Hvis Deres kongelige Højheder vilde have den Ulejlighed at gøre mig den Ære at komme herhen til Vinduet, saa skal Deres kongelige Højheder se.

Baade Fyrsten og Fyrstinden gik hen til det ene Vindue, der fortsattes i en Art Drivhushave.

— Nej, de er pragtfulde, de er vidunderlige, udbrød Fyrstinden begejstret. Har Du nogensinde set en saa dejlig Samling Orchideer, Franz.

— Nej, svarede Fyrsten med en vis Bonhomie. For mig ser det hele nærmest ud som Sildesalat.

— Du er saa prosaisk, Franz. Jeg vil sige Dig, vi har ikke Mage til de Blomster i selve Slottets Drivhuse.

Almas Øjne straalede af Moderglæde, medens hun hurtigt plukkede en Buket af de smukkeste Blomster og rakte Fyrstinden den.

Derefter sagde Fyrsten:

— Saa er den Sag afgjort. I Morgen møder deres Søn hos Slotsgartneren. Farvel!

Fyrsteparret forlod et lille Hjem, i hvilket Hjærtefryd, Stolthed og Loyalitet fik Bønner for dets Fremtid til at lyde fra taknemlige Læber. (Fortsættes)

Kvinder.

Dyd.

Hun kommer i *Tivoli* hver eneste Aften Sæsonen rundt . . . undtagen det Par Aftner, hun som god Københavnerinde er til Stede ved Premiérerne i Cirkus og paa Morskabsteatret, eventuelt Sommerlyst.

Der er jo da Ting, man *skal* sé!

Naar *Herold* synger i Koncertsalen, sikrer hun sig trofast Sæde 3 Kvarter før Koncertens Begyndelse. Men give 50 Øre for en reserveret Plads kunde aldrig falde hende ind.

Iøvrigt fordeler hun sin Tid skønsomt mellem Hovedalléen og *Joachim*, hvis lille Allé hun kender som faa og beundrer som ingen.

Selvfølgelig har hun Kort til Etablissementet. Det vil sige, hun har indset Nødvendigheden af at lade Papa anskaffe et saadant, efter at hun engang i forrige Sæson blev ubehagelig overbevist om, at det ikke *altid* er tilstrækkeligt at blinke til *Hartmann*, naar man passerer Abonnentindgangen.

Først paa Sæsonen kommer hun utrolig hurtigt „paa Øje“ med en af de unge Herrer, paa hvilke Tivoli er saa rigt i de lyse, lune Sommeraftner.

Det er hvert Aar en ny. For der skal da være lidt Afveksling i det.

En Gang var hun blevet hængende ved en, hun saa „gik“ med — som forlovet — i hele to Sæsoner. Men det blev for kedeligt, baade for hende og ikke mindst for ham. Saa nu er hun vendt tilbage til „sit System“ med Sæsontilbederen fra før Forlovelsen.

I Aar var *han* en Løjtnantsaspirant, der længe har aspireret troligt men forgæves til det rige Uniformssortiment, han nu vilde have at vælge imellem til Prydelse for sin kønne Mandskrop — det eneste, han ejer.

Deres Blikke mødtes en Aften foran Pantomimeteatret. Det var midt i 2den Akt af „Fyrtøjet“.

Efter Pantomimen skulde hun som vanligt have været ned til sidste Afdeling i Koncertsalen; men i Stedet for styrede hun, ej ukyndig i „Tivolikærlighed“, sine Fjed over i det diminutive Parkanlæg ved Rutschebanen, hvorhen ingen næsvis elektrisk Lyskaster naar.

Han efter!

Og dérnede under de 7 smaa Træer blev de enige om et Kindkys. Men heller ikke mér. For det var jo første Gang, hun var sammen med „den Herre“.

Bagefter hørte de den sidste Halvdel af Joachim. For „Løjtnanten“ havde ingen Penge . . . hos sig. —

Saa fulgte Aftner med behersket Flirt *im wunderschönen Monat Mai und Juni*, lønlige Ture omkring Søen og forborgne Visitter i The- og Alsterpavillonen. Konversationen var oftest en pikant Oversavling af Begrebet „den fri Kærlighed“ eller en ærkekøbenhavnsk Tryneroden i vore Skuespilleres Privatintimiteter.

Selvfølgelig galdt det om, at Mama ikke opdagede noget . . . videre, men vedblivende kunde leve trygt i sin Forvisning om, at Datteren væsenligst er hos Joachim, naar hun ikke er hos hende. Mama overværer med Heltemod hver af Afdelingerne i Glassalen, hvor hun hengiver sig til forarget og højtknebrende Undren over, at Smørsmageren *Herskind* ikke forlængst er kommet til Operaen. De trænger jo dog saadan til „unge Mennesker“ deroppe. Men den *Greve* er nu ikke til at blive klog paa — for almindelige Mennesker, uden Grevekløgt. —

Noget før Midten af Sæsonen var den unge Civilist med de ulykkelige Løjtnantsaspirationer avanceret til Pokker ikke dydsirede Mundkys; paa Tivolis Fødselsdag blev de to i Publikums Bevidsthed længst forlovede Du's i Whisky hos *Nimb* lige efter Fyrværkeriet, og under den store Haandværkerfest debaucherede de en Aften saa livligt hos *Bodega*, at det var saare heldigt, Mama troede sin Datterlil til „Venindefødselsdag“.

Den kender vi jo nok. At Mødre stadig tror den, er bare saa ubegribeligt.

Naa, men dem om det! Vi andre kan jo sagtens være tilfredse, saalænge det blot ikke er *vore* Døtre, det gaar ud over. —

Samme Bodegatur var forøvrigt ved at blive kritisk for den store Pige. Og det gik lummert til i den Droske, der førte Jomfru og „Løjtnant“ hjem fra — „Fødselsdagen“.

Men *uskyldig* er hun!

Niels Th. Thomsen.

De barmhjertige Søstres Hospital.

Grundstenen nedlægges.

Smældende Flag og Vimpler under en skyfri, solklar Himmel, svage, blaa Røgelseskyer fra gyldne Kar svungne af Drenge i halvlange, hvide Messeskjorter, Præster i Højtidsgevanter reciterende latinske Bønner og Velsignelser, smaa hvidklædte Piger med lange, hvide Slør om Hovedet, brændende Vokskærter og forrest i Spidsen en Ministrant med et skinnende Krucifiks paa en høj Stang — det var det ydre, pragtfulde Sceneri ved Grundstensnedlæggelsen til Elisabethssøstrenes Hospital paa Amager. Paa denne straalende, festlige Baggrund tog Hovedpersonerne i Festen, de barmhjertige Søstre, sig dobbelt uanselige ud i deres beskedne, tarvelige Ordensdragt, som vil være kendt fra de mange Hjem, hvor Søstrene har ydet Sygepleje.

Messen læses ved Grundstensnedlæggelsen.

Men Søstrenes Ansigter straalede om Kap med Solen, thi det var for dem det store Øjeblik, da de saa det Maal naaet, de i saa mange Aar har arbejdet henimod: at bygge deres eget Hospital.

Efter at Grundstenen er nedlagt, sætter den gejstlige Procession sig i Bevægelse og gaar rundt om Fundamentet til Bygningens Ydermure stadig reciterende „Miserere mei Deus“, mens Stenene bestænkes med Vievand og Røgelsekarrene svinges. Endelig naar Processionen tilbage til sit Udgangspunkt, Klokkerne i St. Annakirken lige overfor begynder at ringe, og det stemningsfulde, farverige Optog drager ind i Kirken, hvor Takkehymnen „Te Deum“ afsynges som Slutning paa Højtideligheden.

Men udenfor staar endnu tætte Klynger og betragter den indviede Grund til det Hospital, hvor maaske en og anden af de tilstedeværende engang skal finde Lindring og Helbredelse under de barmhjertige Søstres Pleje.

R.-H.

Grundmuren bestænkes med Vievand.

UGENS NAVNE

Grosserer Goldstein.

— Grosserer *J. Goldstein*, Chefen for den store og ansete Pelsvarefabrik *J. Goldstein & Søn*, fejrede den 8de Oktober sin 75-aarige Fødselsdag. Forretningen, som han selv har grundlagt under meget beskedne Forhold, har han ved sjælden Flid og Dygtighed arbejdet op til at være en af de største i sin Art her i Landet, og han har anlagt Fabrikker baade i Berlin og Malmø. Trods sine 75 Aar kan gamle Goldstein glæde sig ved et udmærket Helbred, idet han endnu er i Stand til selv at lede hele sin omfattende Virksomhed. Hans personlige Elskværdighed i Forbindelse med stor Godgørenhed har skaffet ham mange Venner. Disse — ligesom ogsaa hans store Personale, som han er meget afholdt af — hædrede ham i Dagens Anledning paa forskellig Maade.

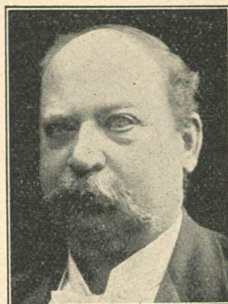

Skrædermester Granzow.

— Den 5te d. M. var det 50 Aar siden, at Hr. *W. C. Granzow* løste Borgerskab som Skrædermester i København. Skønt han snart fylder de 75, kan han endnu rask og rørig deltage i Arbejdet i Forretningen. Udenfor Faget er han i vide Kredse kendt for sit Arbejde i Veldædighedens Tjeneste, bl. a. i Understøttelsesforeningen, og han er et virksomt Medlem i Foreningen „Fattiges Juleglæde“. Paa Jubilæumsdagen modtog Hr Granzow ca. 100 Telegrammer og Lykønskningsbreve, hvoraf flere fra Folk, som han i Tidens Løb har rakt en hjælpsom Haand. En kostbar Krystal-Velkomst blev bragt ham af Oldermanden paa Skræderlavets Vegne.

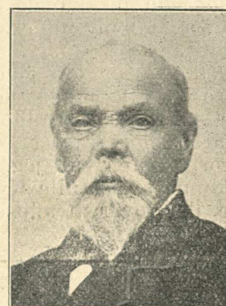
Trafikassistent Bauditz.

Overbetjent Bentzen.

— Blandt de Embedsmænd, som den 1. Oktober i Aar kunde fejre deres 25 Aars Jubilæum, var ogsaa Trafikassistent *H. A. J. Bauditz*. Han blev ansat i 1879 og gør for Tiden Tjeneste paa Hovedstationen i København, hvor han er anset og afholdt af sine Kolleger.

— Overbetjent *Vilhelm Ferdinand Bentzen* har i disse Dage indgivet Begæring om Afsked fra Politiets Tjeneste. I over 40 Aar har han været Politimand. Han avancerede hurtigt. Allerede et Aarstid efter sin Ansættelse, den 5. September 1865, havde han sin første Politikommando ved Indvielsen af den slesvigske Sten i Dyrehaven, og han har forresten fungeret som Overbetjent i over 39 Aar. I 1870 overgik han til Opdagelsespolitiet, og i de sidste 15 Aar har han gjort Tjeneste i Kriminalretten. I 1889 blev han hædret med Dannebrogsordenen. Overbetjent Bentzen er almindelig afholdt, og den endnu statelige Mand vil efter bevilget Afsked forhaabenlig have mange Hvileaar at leve i.

Wilhelm Hansen.

— Stifteren af det gamle, kendte Musikforlag *Wilhelm Hansen* er i Lørdags afgaaet ved Døden i en Alder af 83 Aar. Wilh. Hansen var oprindelig Gravør og havde faaet sin Uddannelse paa det kongelige Akademi, men hans Syslen som saadan med Noder og hans Interesse for Musik bragte ham til at anlægge en Musikhandel, og denne er i Aarenes Løb vokset saadan, at Wilh. Hansens Musikforlag nu ikke blot er det største i Norden, men tillige verdenskendt. Personlig var Wilh. Hansen en elskværdig, jovial Mand, og hans Interesse for Musik — han spillede selv Bratsch — forblev, trods den høje Alder, usvækket. I de senere Aar har hans to Sønner, Jonas og Alfred Wilh. Hansen, ledet den store Forlagsforretning, og de vil fortsætte den i samme Spor, som deres gamle Fader har ført den ind i.

Læsø.

Har De været i Paris? Har De set Søerne i Norditalien?

Ja — vil mange Danske sige.

Men har De set Læsø?

Nej — det har kun faa. Hvad skulde vi vel ogsaa se der?

Flyvesand!

Ja — lidt, men ogsaa meget andet, som ikke ses andet Sted! En Damper besørger daglig Overfarten fra Frederikshavn, besørger den i Storm og Stille lige trygt; thi den er solid, og den ledes og styres — hver dansk Sømand ufortalt — af nogle af Landets kækkeste og dygtigste Sømænd. Kun 2 Timers Sejlads; men smag den Luft, der fylder Lungerne her; nyd den, og De vil — forudsat at De ikke er søsyg — føle et ukendt Velbefindende; — Sørejsen er en Nydelse.

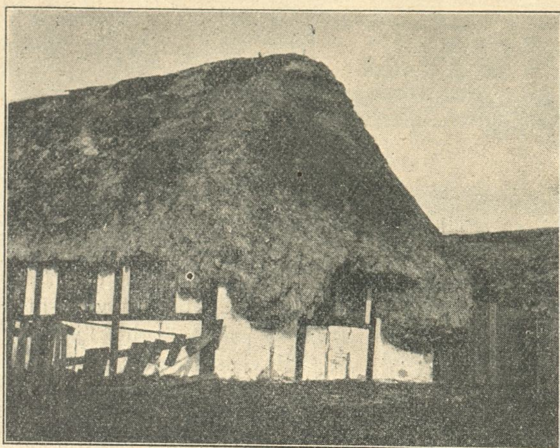
Kan nok være; men paa Land — hvad er dog det for Hytter?

Er det menneskelige Boliger?

Det er jo Tanghytter. Ja — de er tækkede med Tang; paa lidt forskellig Vis, — som det ses paa Billederne, eftersom de er bestemt til Menneskeboliger eller til Udhuse.

Det ser ved første Øjekast lidt underligt ud, som intet andet Sted i Danmark.

Og paa det ene vokser et gammelt Asketræ, ligesom der ofte er frodig Græsvækst; men gaa ind under disse Tage, da vil De finde hyggelige Stuer, smukke

Et Læsø-Hus med Tangtag.

Stuer og gæstfri Modtagelse af Folk, der kan fortælle af Selvsyn om Verdens Herligheder baade paa denne og hin Side Jordkloden, men som dog søger tilbage hertil for at hvile under det lune Tangtag — det bedste af alle Tage.

Det kan ligge i flere hundrede Aar, er lunt om Vinteren, svalt om Sommeren.

Ja — og saa skulde De se den skønneste af alle Kvinde-Nationaldragter og — jeg havde nær sagt det og tror næsten, at jeg ikke havde sagt for meget — de skønneste af alle Kvinder! De skulde se de nye Skove, der lover at afløse de gamle, der var de sidste i Danmark — De skulde se — ja, De skulde se meget ukendt og smukt paa den c. 2 □ Mil store, dejlige Ø.

Ja — ved De hvad? — De skulde se Læsø, før De ser Paris og Comosøen!

Harald J. Plesner.

Indgang til den tangtækte Kro i Byrum.
(Paa Taget vokser et Asketræ.)

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

FRA EKSPEDITIONEN.

Ærede Kvartalsabonnenter, som faar „Verdens-Spejlet“ gennem Bog- og Papirhandlere, bedes forlange det gratis medfølgende Fotogravure hos den Bog- eller Papirhandler, hvorfra de modtager Bladet.

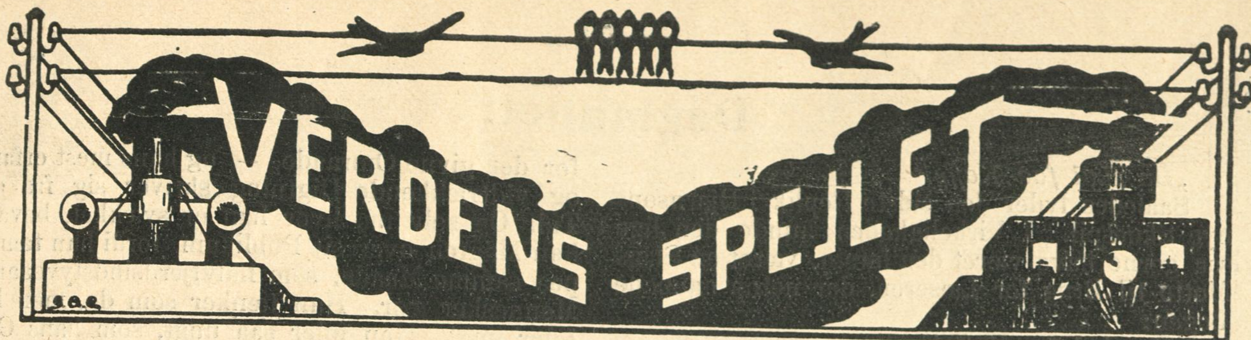
I Henhold hertil anmodes Dhrr. Bog- og Papirhandlere godhedsfuldt at indsende til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15, Rekvisition paa det Antal Fotogravurer, som de maatte have Brug for.

Postabonnenter erindres om, at de ved Indsendelse af Postvæsenets Kvittering for Oktober Kvartal + 20 Øre i Frimærker til Ekspeditionen i København faar tilstillet Fotogravuret pr. omgaaende.

Klager over Bladets Omdeling ved vore Bude bedes afgivne til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 4, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 23. Oktober 1904.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Daglannet.

„Du skal faa Kaffe!“

Saaledes lyder den sidste Replik i Bjørnsons nye Skuespil. I Virkeligheden kunde den lige saa gerne have været den første, været en Slags Motto til Brug for Læseren, der netop aabnede Bogen:

„Du skal faa Kaffe!“

For Tonen i dette Stykke er mild og munter, en Smule snakkesalig. Her taler et Menneske, der efter mangehaande Tilskikkelser omsider er kommet saa vidt, at han ser Tingene, som de synes at være. Han har sit paa det Tørre. Vennerne smigrer for ham nu som før, Fjenderne vil ham intet ondt længer. De Unge har Ret: deres Hjerte skyder dem i Spring ud over sig selv, ind i Fremtiden. De Gamle har ogsaa Ret: deres Forstand holder dem tilbage i et ubrydeligt Sammenhæng med Fortiden. Begge har Ret, og han smiler forstaaelsesfuldt til dem begge.

Om disse Ting fortæller Bjørnson nu sit Publikum, — men Spørgsmaalet er, hvad Publikum er for ham. Jeg tror, han skriver for gamle Folk. Da han var ung, skrev han for de tunge og brændende Naturer, de Længselsfulde, de Umættelige. Senere, da han i Smærte stødte imod Grænsen for sine Ønsker, ramte han Manddommens Resignation og dens Virketrang inden for det givne Omraade, — og hans mest erfarne og vidtrækkende Digtning skriver sig fra den Tid. Og selv nu, hvor han er svækket, bevarer han Magten over sit Publikum, fordi han tænker paa samme Maade, som halvfjerdsindstyveaarige Mennesker gør. Han tænker som de, men han føler ungt. Han føler saa ungt, som hans Geni er. Og derfor kan han endnu — som i sine sidste to Skuespil — trøstigt sætte sig hen i et Kaffeselskab af sine Jævnaldrende og snakke løs om Tingene, som han ser dem. Han elsker de unge Piger, han føler ømt med dem, men naar hans Publikum smiler ad deres uforstandige Overmod, smiler han med. Han begriber de gamle Mænds ufattelige Stædighed, men han ler ad dem og faar derved ogsaa sit Publikum til at le. Han er i Samklang med dets mest forbenede Instinkter, — men som han morer sig over dem!

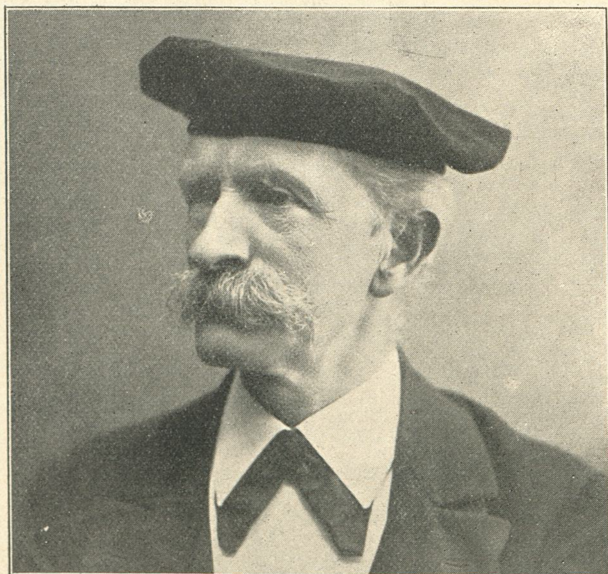
„Daglannet“ er Resultatet af en saadan halv munter, halv bevæget Kaffeslaberas med Publikum. Det fortæller intetsomhelst nyt, men det vil virke overbevisende paa de mange Mennesker, som taabeligt tror, at Livet er det, som Gamle og Unge, Gode og Onde nu engang er kommen overens om. Det, som skiller dem, belyser det ikke, og herpaa kommer alt an.

Sven Lange.

Viggo Matthison-Hansen.

Matthison-Hansen'ernes Dynasti i vor Musikverden er stort, maaske i Udstrækning det største, vi har.

For slet ikke at tale om Musik-Stamfaderen, den

rigtige gamle *M.-H*, den patriarkalske Roskilde-Domorganist *H. Matthison-Hansen* (Komponist til Dronning-Kantaten m. m. m. og Orgelspiller stor Stil), der døde højt bedaget, har Medlemslisten i Dansk Tonekunstnerforening ikke mindre end fem nulevende *M.-H.'er* at opvise, nemlig Professor, Organist *Gottfred M.-H.*, Kantor, Bratschist *Viggo M.-H.* og Domorganist i Roskilde *Waage M.-H.* (alle tre i denne Følgeorden Sønner af den rigtige gamle ovennævnte), desuden to Repræsentanter for den næste og yngste Generation, nemlig Pianisten og Konservatoriedirektør *Wilhelm M.-H.* (Søn af *Viggo M.-H.* og Broder til Digteren *Aage M.-H.*) samt Organist og Sanger *Frederik M.-H.* (Søn af *Waage M.-H.*). Endelig er der endnu en Datter af *H. M.-H.*, den 74-aarige Pianistinde Fru *Nanny Melbye*.

Af hele denne Skare er det Stamfaderens næstældste Søn, Kantor *Viggo Matthison-Hansen*, der den 24de ds. fylder 70 Aar, idet han er to Aar yngre end den ældste Søn *Gottfred*. Han er ganske vist ikke saa højt paa Musikens Rangstige som denne, har overhovedet aldrig gjort sig gældende som Orgelspiller eller Komponist, ellers Slægtens Enemærker, men han er maaske nok som Personlighed den mest kendte og overhovedet en fortræffelig Musiker paa sit specielle Instrument: Bratschen.

Oprindelig var han slet ikke bestemt for Musik, kom efter Konfirmationen ind som Ekspedient i det slesvigske Ministerium og senere som Fuldmægtig for Stempelpapirforvalter-Embedet i Flensborg — Slægten *M.-H.* stammer nemlig fra Slesvig. Men efter 64 mistede han sine Stillinger, og skønt han allerede da var 30 Aar gammel, søgte han sin Tilflugt i Familjens vante Havn: Musiken.

Han uddannede sig videre paa Bratsch under Ballet-repetitør *Holms* kyndige Ledelse og blev en meget søgt Bratschist i vore store Koncertorkestre. I henved 30 Aar kunde man se ham ved Bratsch-Pulten i Musikforeningen, i henved 20 Aar har han spillet i Kasinos Orkester, hvor man ikke kan lade være at lægge Mærke til *Matthison-Hansen'ernes* karakteristiske Hoved, en mærkelig Blanding af en Sømands- og Musiker-Type, der er absolut forudbestemt til før eller senere at bære den traditionelle *Matthison-Hansen'ske* Krone, den store Wagner-Baret af sort Fløjl eller Silke. Den Familje er utænkelig uden Kalot paa.

Desuden har *Viggo M.-H.* virket som Kantor ved Petri Kirke og som Lærer i Sang ved Søværnets Underofficersskole og Hærens Elevskole. Paa de aarlige Marsch- og Skovture er den gamle Sanglærer den yngste og friskeste og gladeste blandt hele Ungdommen.

Der er udmærket Tømmer i en Skikkelse som gamle Kantor *M.-H.* Baade som Menneske og Musiker er han netop saa rigtig paa sin Plads, hvor han sættes, og til Overflod saa ganske særlig dekorativ. Han hører til de meget faa endnu levende af vore ægte „Haupt- und Staatsmusikanten".

Charles Kjerulf.

Kongeskifte i Sachsen.

Kong Georg.
Født 8. August 1832 — Konge af Sachsen 19. Juni 1902.
Død 15. Oktober 1904.

Kong August den Tredje.
Født 1865 — Konge af Sachsen 16. Oktober 1904.

Hymne til Sproget.

Fremsagt ved det filologisk-historiske Samfunds 50-Aars Jubilæum 17de Oktober 1904.

Havets Vidder og den brede Jord
lever gennem vore Læbers Tale,
hvor Kulturen traadte sine Spor,
Sproget var det første Geniale.

Som en Bambus, bøjelig og stærk,
fletter Sproget sine grønne Ranker
om vor Viden, om hvert Manddomsværk,
hvori Livets Pulse varigt banker.

Stormen splintrer Egen i dens Kraft,
ingen Storm kan Bambusstænglen kue,
i dens mindste Kviste Livets Saft
atter ranker den mod Himlens Bue.

Skal en Gærning have varigt Værd,
vi i Sprogets Klædebon den slynger,
Hellas' Fortid, Romas Heltefærd
ud fra Græsken og Latinen synger.

Derfor dyrker vi de gamle Sprog,
Sanskrit og Ostindiens Palmebreve,
men vi glemmer ej, vort Modersmaal
er det Sprog, hvor *vore* Minder leve.

Skønt vi sætter os ved Buddhas Fod,
lytter til Laotse's høje Tanker,
er dog Nordens Ygdrasil den Rod,
hvor vor Norne Skæbnens Traade sanker.

Aage Matthison-Hansen.

Madame de Quirokat.

En Fortælling fra Marienlyst af **Herman Bang** med Illustrationer af *Sophus Jürgensen.*

Samtidig udkommer en autoriseret Oversættelse til Hollandsk, Tysk og Svensk.

Jeg saa' hende første Gang ved Stranden.

Hun kom frem imod mig — rank, med en egen Holdning, trædende saa fast og dog saa ganske let og syntes alligevel træt.

Og det første, jeg saa', var hendes Dragt. Den var dog helt almindelig. Kun en hvid Kjole af det Stof, jeg tror, man kalder Alpacca, og knyttet om Livet med et sort Bælte. Men Dragtens Snit var saa nænsomt skønt, som kun Modens Mestre kender det. Og det sorte Bælte, det ganske matte Bælte af Skind og fastholdt med en Laas af Jern, brød Dragtens Linjeskønhed saa voldsomt — helt brutalt, saa fast som det var knyttet, sammensnøret, snøret, som vilde hun, der bar det, ved Bæltets Grumhed bedøve en Smerte.

Hendes Ansigt var sydlandsk af Hud og helt lige. Men sit Lys fik det fra Øjnene. De var mørke, egenlig uden Glans, men store og dog straalende, straalende mod deres Vilje. Himlen kan have deres Farve, sjældne Nætter i Oktober.

Jeg vendte Hovedet mod hendes Ledsager. Han var treds og vilde synes otte og fyrre. Glat Ansigt, lidt møjsom Rankhed og Æreslegionens Baand. Han havde, saa tidligt det ogsaa var paa Dagen, udringede Sko.

De talte ikke. Og mens hun stirrede frem mod Kronborg og bemærkede næppe hverken Taarn eller Spir, saa' han ud som en Mand, der keder sig høfligt.

De gik videre.

Siden saa' jeg dem otte Dage hver Dag.

De kom om Formiddagen til deres bestemte Tid og satte sig paa den samme Bænk, den yderste, lige ved Strandkanten. Der sad de to Timer — mens hendes Øjne ufravendt, ufravendt hvilede paa Vandet, paa Øresund, som var den selve Livets Strøm, som de Øjne allerede havde skuet til Bunden.

Dragten var den samme.

Og Bæltet.

Herren sad hos, korrekt og distræt — som den, der opfylder en Pligt, mens hans Tanker var andetsteds, hvis han havde Tanker.

Til Middagen skiftede hun sin Dragt.

Den blev af Silke, men forblev hvid. Og Bæltet var det samme.

Herren vaagnede under Maaltidet op. Han lod sin Champagne frappere, han forstærkede sin Mayonaise med Eddike, han blandede sin Salat med tre Slags Sennep og befandt sig vel — mens han engang imellem rokkede let paa sit Hoved til Orkestrets Udtog af Operaer, saadan som en gammel Abonnent fra Balkonen.

Medens hun blandt de mange Mennesker smilede som den, der er paa Scenen, bliver vant til at smile — mens hendes Hænder, der slappe bar Brillanternes Byrde, sønderplukkede alle Dugens Blomster og atter lod dem falde over de Damaskes Maager:

— Du strøer Blomster som paa et Lagen, sagde Herren.

— Ja, min Ven, sagde hun og holdt op — for at begynde igen, mens hun stadig smilte.

En dansk Frue, hvis Mand besøger hende hver Lørdag, sagde til sin Sidemand og lagde sin Betoning deri:

— Et fransk Ægtepar.

Men Herren havde endt sit Maaltid og stod op.

— *Le numéro?* spurgte den unge Tjener, som bøjede sig.

— 88, svarede Herren, og han bød Damen Armen. De gik hen gennem Salen forbi de store Vinduer, hvor Solen faldt ind. Hendes hvide Silkedragt med den høje Krave lignede en Sølvrustning i Solen.

Jeg gik ud til Portieren:

— Hvem boer paa 88? spurgte jeg.

— Vi kan jo se ad, sagde Portieren og slog med Sindighed Rejsebogen op.

— *La Comtesse de Quironat. Château de Quesnay. Blois.*

— Hun har selv skrevet det, sagde Portieren.

— Ja, sagde jeg, der saa' paa den fremmede Haandskrift. Det var en engelsk Haand — rank og meget stor. Men i de enkelte Linjer havde Haanden skælvet, med en næsten usynlig Skælven, og som den Skrivende maaske havde villet skjule.

— Og det er Herren, sagde Portieren og pegede paa Numrene 94 og 95, hvor jeg læste:

— *Monsieur de Vide, membre de la Chambre. Paris.*

— Det er hendes Onkel, sagde Portier'en.

— Ja, svarede jeg, og idet jeg saa' Herren for mine Øjne, ligegyldig høflig, en Opera-Abonnent, en Figur, tænkte jeg:

— Det er rigtigt. Hun har villet være skærmet uden at blive forstyrret . . .

— Han er Deputeret, sagde Portieren.

— Ja, sagde jeg, det kan saamænd endogsaa godt være, han har været Minister — for Posten og Telegrafen.

Og da jeg løftede Hovedet, saa' jeg ham, Mr. *de Vide*, sidde inde bag Glasvæggen i Vestibulen, hvor han fordøjede sit Maaltid bøjet over *Le Temps.*

Men de næste Dage saa' jeg Mme *de Quironat* og Mr. *de Vide* hver Dag til de samme Tider og paa de samme Steder. De talte med ingen, og der var ingen, som kendte dem.

Gæsterne døbte Fru *de Quironat* „Damen med Bæltet".

— Men, spurgte Portieren en Morgen: Ved De, hvad der staar i Spændet?

— Nej.

— Det er et Jernspænde, sagde Portieren.

— Ja, sagde jeg: Men hvad staar der?

— *Je t'appartiens,* svarede Portieren, og hans Øjne lyste bag Lorgnetten, mens han gentog Spændets Devise: Jeg tilhører dig.

— Hvor véd De dog det? spurgte jeg.

Men Portieren, der er en Vismand, hvis Pupiller straaler halvt af Fryd og halvt af Ondskab, lo og svarede:

— Paa min Post faar man altid noget at vide.

Og Dagene gik, og der hændte slet intet . . .

Eller, jo, der hændte en lille Ting . . . mindre end ingenting og dog . . .

Det var en Middag. Den unge Tjener ved Mme *de Quironat's* Bord havde den Dag pyntet Dugen med Stedmodersblomster — af de meget mørke og saa dybe i Farven. Ofelia sagde en Gang til Kongen af Danmark, at deres Kalk betød Glemsel.

Mme *de Quironat* sad, som hun plejede, ligeoverfor Mr. *de Vide*, der spiste Artiskok.

Saa sagde hun og saa' paa én Gang paa de skønne Blomster:

— Hvor de er smukke.

Og mens hendes slanke og trætte Hænder gled hen over Dugen, samlede hun Ofelias Blomster, og hun fæstede dem over sit sorte Bælte — over Spændet.

Mr. *de Vide*, der var naaet til Artiskokkens Bund, begyndte paa én Gang at rokke sit Hoved meget energisk:

— Hør, sagde han,

Det var Orkestret, som spillede Siebels Sang.

Han vedblev at vugge det skallede Kranie, mens hans Øjne pludselig lyste:

— Man mindes, sagde han: saa mange Ting.

Jeg kom til at smile ad Betoningen og ad Udtrykket i hans Ansigt. Men ogsaa jeg saa' pludselig for mig „Operaens“ dejlige Trapper og Silkekaaberne, der løstes fra matskinnende Skuldre og Salens Logerækker, hvor saa mange Hjerter banker . . . og hvor ogsaa jeg havde levet saa mange lykkelige Timer.

Men inde i Mme *de Quironats* Øjne tændtes brat som et Lyn en hastig Flamme, en Flamme, der forandrede hele hendes Ansigt, og hun sagde med en Stemme, jeg aldrig havde hørt, en Røst, der skjalv af Liv:

— Siebels Sang.

Og næppe var Ordene sagt, før hun med begge Hænder greb ned om sit Bælte, og hun pressede Hænderne ind mod sin Side med en Bevægelse, som en Saaret, der knuger Haanden mod sit Saar — mens hun blev saa bleg som Marienlysts „Maageduge“.

. . . Saa var det i forgaars.

Jeg kom ned til Stranden Klokken tre. Mme *de Quironat* og Mr. *de Vide* sad paa deres vante Plads.

Men allerede paa Afstand saa' jeg den Deputerede bevæge Hænderne og kaste Hovedet frem og tilbage, og da jeg kom nærmere, hørte jeg Mr. *de Vide* tale højt og næsten hidsigt. Da jeg kom helt forbi, kunde jeg ikke undgaa at høre hans Ord.

Og han sagde, mens han — næsten som en Italiener — førte Hænderne hen mod Mme *de Quironats* Ansigt:

— Men, kære Ven, Du maa dog være fornuftig . . . Hvad er det, han forlanger? hvad er det, han forlanger? . . . Der er ingen, som vilde opføre sig smukkere — *i dette Tilfælde* . . . vær dog fornuftig . . . man maa dog være fornuftig . . .

Mme *de Quironat* svarede ikke.

Ubevægelig og snøret sammen i eller baaret af sit sorte Bælte stirrede hun paa Sundet som paa sit eget Livs Strøm.

Da jeg kom ned i Parken igaar Morges, mødte jeg Bagagevognen, der var i fuld Fart og bepakket med Kufferter.

Morten sad straalende paa Bukken:

— Det er 88, der rejser, raabte han, mens Vognen fór forbi.

Henne i Alleen kom den lille Piccolo. Han er ny i Tjenesten og stolt af hver Depeche, han skal bringe paa Stationen, og som er paa et fremmed Sprog.

— Det er fransk, sagde han kry og rakte et Telegram hen imod mig.

— Er det fransk, Rasmus, sagde jeg og tog det ganske ligegyldigt.

Men, brat, beholdt jeg Telegrammet fast i Haanden.

Der stod:

„*Vicomte de Quironat. Château de Quesnay. Blois.*

Altsaa — jeg vender tilbage.

Louise.“

— Altsaa — jeg vender tilbage.

Og „Altsaa“ var skrevet meget stort, fast, som under Presset af en Beslutning, der blev bleg og uvis i „jeg vender tilbage“'s mindre og sitrende Bogstaver.

„— Altsaa jeg vender tilbage.“

Jeg var blevet staaende med Telegrammet i min Haand, da Piccoloen sagde:

— Men jeg maa afsted.

— Ja, sagde jeg og for sammen.

Og Drengen fløj paa sin Cycle bort med Depechen — til *Blois.*

Da jeg kom ind i Portierværelset, sad Portieren foran den opslagne Rejsebog. Han sad og saa' paa Side efter Side. Saa slog han Haanden ned mod 88—93:

La Vicomtesse de Quironat. Château de Quesnay. Blois.

— Hvad var egentlig det? sagde han.

— Jeg ved det ikke, Portier, svarede jeg.

Men han løftede Hovedet:

— Ja, jeg ikke heller, sagde han: Men Livet har s'gu mange Komedier.

— Og Dramer, Portier, sagde jeg.

I det samme kom Stuepigen ind:

— Portier, sagde hun: Fruen paa 88 har glemt sit Bælte.

— Hva' Satan?

— Ja, sagde Pigen og rakte det sorte Bælte frem: her er det.

Portieren tog det og sagde:

— Naa, vi har Adressen.

Da Pigen var gaaet, stod Portieren endnu og betragtede Spændet. Saa sagde han:

— *Je t'appartiens.*

— Det sender vi *ikke* af, sagde han:

— Det har *La Comtesse* ikke glemt — men ladet blive tilbage.

Herman Bang.

Københavnerkarrikatur.

Tegning af Eigil Petersen.

Den norske Digter Thomas P. Krag.

Et Kig bag Plankeværket paa Raadhuspladsen.

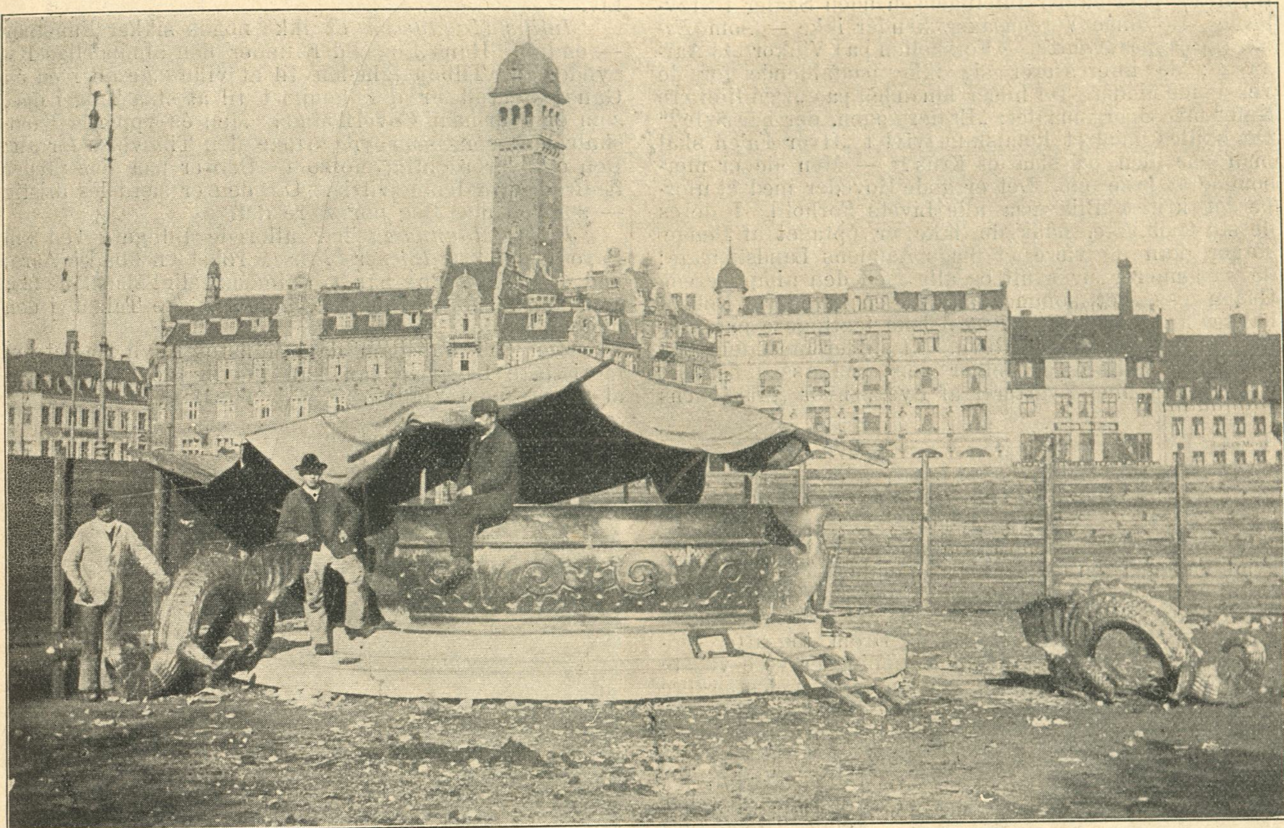
Ja, saadan ser der ud bag *det* Plankeværk.

De Plankeværker er Københavnernes Kælebørn, lidt paatvungne maaske — men saa vante er vi blevet til dem, at vi rimeligvis vilde savne dem, om vi skulde undvære den Smule Mystik, de sætter ind i den dagligdags Selvfølgeligked.

Herregud, lidt Gætteri om, hvad *der* laves, giver de dog Anledning til. Men de kan jo desværre ikke alle være ligesaa interessante og gaadefulde som det, der nu for Tiden omgærder den Springvandskumme, som *Skovgaard* og *Bindesbøll* i Fællesskab er Mestre for.

— Vi saa vor Fotograf tage Billedet.

Naar han stod paa Tæerne med Apparatet i de oprakte Hænder kunde han lige naa at faa Objektivet op over Plankeværkets Overkant.

Igennem en Sprække kunde vi se Folkene, der arbejdede inde paa Pladsen. Med Rædsel stirrede de paa den formastelige, som vovede at tage en Plade til Trods for det lille, nydelige Cirkustelt, der er rejst over den halvfærdige Springvandskumme, og som dog tydelig nok tilkendegiver, at her „maas ikke kigges", før de høje Avtoriteter højtidelig har indviet og afsløret dette sidste Rodskud paa vort pragtfulde Raadhus.

Fl.

Julius Magnussen: Smaa Verdensaxer.

Holger Ferlovs Forlag.

Julius Magnussen.

Der gives en Mængde urimelig Videnskabelighed. Man har Professorer i „Klodevig den 1stes Ungdom"; man har Doktorer i „Brugen af Neglerenser hos Aztekerne" og saa fremdeles. De Folk kunde tage sig noget nyttigere for. De kunde f. Eks. studere det moderne Storstadslivs Udvikling. Man kunde skrive Doktordisputats om „Det elektriske Lys' Indflydelse paa Sædeligheden". Den straalende Erotik, der nutildags udvikler sig en Vinteraften under den wivelske Verandas sejrssikre Lysvæld, vilde jo aldrig kunne trives under Gasflammers søvnige Flakken. — Det er vistnok lettere at studere Klodevig end at trænge til Bunds i et Storstadsmilieu. At give en altomfattende Redegørelse for de Forhold, der betinger f. Eks. det moderne Københavns Liv og Udvikling, vilde rent ud være umuligt. Det er et Virvar af sociale, tekniske, klimatiske, økonomiske, politiske, videnskabelige, religiøse og æstetiske Faktorer, der griber ind i hinanden. Men selv de Strejflys, som videnskabelige Specialstudier og skønliterære levende Billeder kan kaste ind paa Krys og Tværs over vor lille Storbys Liv, vil altid være af højeste Værdi for Forstaaelsen af den Tid, vi lever i — den eneste, som ret egentlig kommer os ved.

Gustav Esmann har i den gamle Samling *„I Kjøbenhavn"* saavel som i den nys udkomne *„Livet er —"*

givet mesterlige Skitser af københavnsk *fin de siècle*. Den klassiske Fortælling *„Hjort og Michelsen“* rummer en vis Periodes hele Levemandsverden i en Nøddeskal. — Men *Esmann* lever ikke mere. Og for øvrigt: Det tyvende Aarhundredes første Decennier maa selv frembringe de nye Mænd, der skal skildre den ny Tid. Kun den, der selv er med til at skabe en Periode, kan skildre den med fuld Forstaaelse.

En saadan ny Mand er *Julius Magnussen*. En saadan Skildring er *„Smaa Verdensaxer“*.

Den Kres, *Julius Magnussen* indfører os i, hører til, hvad man kalder Intelligensen uden Saaler i Støvlerne. De unge Verdensaxer kender ikke — som *Esmanns jeunesse dorée* — Forskellen paa Vinkortets Aargange; de interesserer sig ikke paafaldende for de vekslende Moder. De hilser hinanden paa „Den literære Kafé“ med Spørgsmaalet: „Er der nogen, der har Syle?“ De skilles med et komisk-fortvivlet „Hvor Fa'en skal man gaa hen og slaa et Krus?“ — Men de er morsomme at læse om. Det er gode Hoveder med et uforfærdet kritisk Blik paa alle Livets Forhold. I deres bedste Øjeblikke, naar de ikke er optaget af Pengesorger, kan de være et Slags Aandens Landsknægte; de ræsonnerer over alt og alle med den uimponerede Gaaen paa, der sømmer sig for en tyveaarig Københavner anno 1904. For disse friske Iagttagere passerer det ganske København Revu. Vi sidder med dem paa den literære Kafé; vi følger dem paa Assistenshuset eller ned i hine Kvarterer af Byen, hvor „Missionens Apostel“ om Natten røgter sin gudvelbehagelige Gerning; vi træffer dem paa politiske Møder, paa Redaktionskontorer, i Studentersamfundet og Gud véd hvor.

Julius Magnussen har skildret denne Kres med fuld Forstaaelse, med megen Sympati, men tillige med aarvaagen Ironi. Ikke et Nu tager han den højtideligt — dertil kender han den for godt — men alligevel er det lykkedes ham, med megen Finhed, gennem Ironien at lade skimte en Anelse om, at en og anden af disse tyveaarige som trediveaarig med Ære vil kunne hævde sin Plads indenfor sit Slægtleds aandelige og politiske Liv.

Julius Magnussen er ikke nogen sikker Kunstner — endnu. Hans Bog lider under den almindelige Begynderfejl, Tilbøjeligheden til at ville sige alt med én Gang; derved er der kommet til at staa Ting i den, som er overmaade overflødige. Men én ypperlig Egenskab har den, som vil bringe den Tilgivelse for alt: Den er overordentlig morsom. Den er paa sine Steder ligefrem straalende vittig. Og den er særdeles dristig — som en ung Bog bør være det.

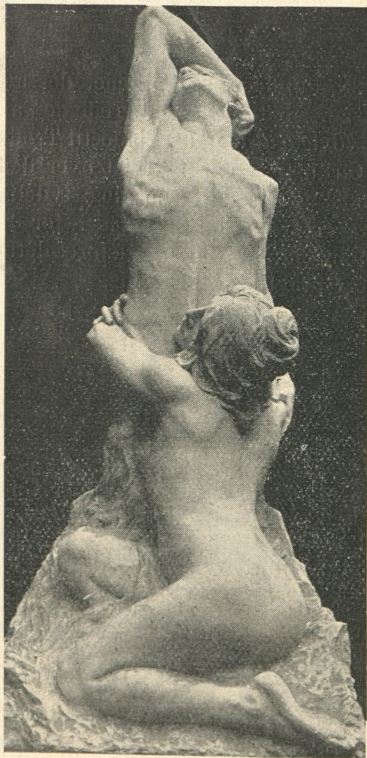
Julius Magnussen har allerede tidligere ved sin Parodi paa Fru *Blicher Clausen* røbet en komisk Aare; ved denne nye Bog har han uimodsigeligt slaaet sig fast som foreløbigt det eneste humoristiske Talent i den unge Literatur.

Men saa lad ham da i Mefistos Navn faa det humoristiske Legat — han kan nemlig godt trænge til at se sig om i Verden.

Paul Fjeldgaard.

Rudolph Tegner.

Efter den Rus, som gik gennem Verden, over alt, hvad Videnskaben og Kunsten kunde forklare os om Naturen, Livet og Menneskene, kom der en Reaktion, der gjorde os forvirrede over alt det, de ikke kunde forklare. Symbolik og Mystik og Drøm tog atter Sindene fangen, og under denne Stemning er vore yngste Kunstnere voksede op. Fantasien har taget stærkere Fart og søgt dristigere Udveje hos dem, og blandt vore Billedhuggere staar *Rudolph Tegner* som det mest levende og storladne, det vovsomste og viljestærkeste Udtryk herfor.

Jordbundet.

Den, der har kendt *Tegner*, fra han var halvvoksen, kunde kun dunkelt ane denne Udvikling.

— En Dag ringede det paa Døren hos en bekendt, meget smuk Skuespillerinde — det var vist i 1889 — og et Kort, hvorpaa der stod *Rudolph Tegner*, blev overleveret af Tjenestepigen. Fruen rejste sig fra Middagsbordet og kom lidt efter tilbage til sin undertegnede Gæst og fortalte, at det var en lille ung Mand paa 16 Aar, som gik i Skole. Han vilde modellere hende og havde frem af en lille Kurv taget en Statuette, der fremstillede hende i en Rolle — den var gjort efter Hukommelsen.

Han modellerede Fruen, og i hendes Hus gjorde jeg hans Bekendtskab. Og det slog mig, at han allerede da var stærkt optaget af det karakterfulde — han modellerede en ung Mand, fordi han havde noget mefistofelisk over sig eller, som han sagde, lignede Satan.

Frigjort.

Nogle Aar efter rejste han til Paris, og først her, i Byen for Alverdens Søgende, foregik de afgørende Brydninger i hans Liv — de, som har sat sig saa kraftige Spor i hans Kunst.

Udkast til et Mindesmærke for Finsen.

Den voldsomme, sprængefærdige Lidenskab, den himmelstormende Idealisme, Trangen til at sige det uudsigelige i Kunst — det blev her Tegners Evangelium. . .

I denne Tid har han aabnet en Udstilling over Skitser, Studier og Udkast samt enkelte mindre Arbejder ude hos Kleis, og den er god at faa Forstand af baade for ham selv og os andre. Thi denne Rigdom af Udkast bærer Bud fra det Værksted, som en Kunstners Hjerne er. De veksler fra Indfald, der næppe har forladt Raastoffets, Lerets, groveste Uformethed, til andre, der aldrig endnu er kommet til Udførelse, og atter til andre, som har fundet deres endelige Resultat efter en Vækst, der kan følges i flere Led og Trin.

Vi bliver slaaet af den Feber og Rastløshed, hvormed denne Kunstner arbejder, og finder heri Forklaringen paa, at saa mange af hans udførte Værker bærer Ufærdighedens Præg — i saa stærk en Grad endda, at han, efter Fuldendelsen af sin oprindelige Plan, stadig maa sysle med samme Idé, som vi ser det i hans haardnakkede Forfølgen af Ødipus-Motivet. Tegn, der tyder paa, at han selv indser, at han, naar han vil sige det uudsigelige, først og fremmest maa kunne sige alt, hvad der kan siges, og saa sige det, han vil.

Dertil lader hans vulkanske Temperament ham ofte ikke Tid og Ro. Ødipus' Smerte bliver en Maske, hans Legeme bliver ikke Kød, men tørrer hen i vissen Rad- og Skindmagerhed, Bevægelsen bliver teatralsk, Formen løs og overfladisk, og Billedet mangler Livets Udtryk.

Og vi forstaar den forfærdelige Splittelse i Tegners Følelses- og Idé-Liv, hvor Modsætningerne staar stejlt mod hinanden — hans „Frigjort" og „Jordbundet", hans „Guddommen og Mennesket", et helt parodisk Værk, taler derom, — ligeledes Statuerne „Nutid", en nydelig Kvinde, hvis Blik dvæler ved Jorden, og „Fremtid", en himmelvendt Mandsskikkelse; de røber en skematisk Adskillelse mellem Mand og Kvinde, hvor han er den opadstræbende, hun den nedaddragende. Men Sammenspil og indbyrdes Forhold mangler, og dog *kan* Tegner formæle disse Modsætninger saa lykkeligt og inspireret som i den skønne Gruppe „Jordbundet".

Formens Ufærdighed og Tankens Uklarhed er da Farerne for Tegners Kunst. Mest levende ses de af „Frigjort", hans mislykkede Kolos-Gruppe. Hvorfor denne Søjlehelgen, der sidder oppe paa et Kapitæl, mere sløv end en Pascha, der ryger sin Vandpibe, er frigjort, det er vanskeligt at opdage. Hvorfor de vansirede Krøblinge, der dekorativt danner det ramponerede Kapitæl, ikke er det, forstaar man derimod lettere.

Men Tanken, som var den, at Menneskene arbejder sig mod Frigørelsen, men ligger under for deres Lidenskaber, levendegøres ikke ved, at den underlige Herre sidder paa Toppen, end mindre ved, at de kæmpende Mennesker har ophørt at være Mennesker og nu er indgaaet som dekorativt Led i et Kapitæl, og allermindst derved, at den menneketomme Søjle ophæver ethvert Billede af en myldrende Menneskehærs Kamp fra Jorden og de jordiske Lidenskaber mod Frigørelsen. Paa Udkastet ser man i alt Fald nu, at de kæmpende ikke oprindelig var tænkt som meningsløs, død Dekoration. — Her er *Tegner* gaaet op i den nøgne Idés Ballon og blevet et Bytte for Vind og Vejr trods nogen Luftskipper, og han mangler ganske Ballast til sin himmelsvævende Fart. . .

Alt mens man vandrer om i denne Udstilling, skifter Ens Stemning imidlertid fra Ærgrelse, Vrede og Sorg til Glæde, Beundring, ja Begejstring, og den opløser sig aldrig i Ligegyldighed.

Overalt, hvor *Tegner* bunder sit Stof og arbejder ud fra Livets faste Grund, er hans lidenskabelige Fantasi hel og klar. Dér faar han sagt, hvad han véd, og aabner Udsigt over det, han aner. Saaledes i Gravmonumentet over Kunstnerens Moder — Kvinden, der søger tilbage til Jorden — alt er gennemført og ligefremt. Ligesaa i „Jordbundet", i Ødipus-Gruppernes dejlige Kvindeskikkelser og i enkelte Portrætbuster, f. Eks. Johannes Holbeks, — fuldgyldige Værker af rig Skønhed og ædel Dybde, af virkelig Storhed og evnerig Dygtighed. Og aldrig lefler han for noget nedarvet eller tillært Skønhedsideal — han dyrker sin egen Skønhed, som han finder i *Karakteren* fremfor alt. Undertiden overdriver han rigtignok til en Grad grelt, saa man protesterer, fordi man uden Dogmatiseren i al Kunst — ikke mindst i den nøgne Skulptur — vil kræve Naturens og det menneskeliges Ret respekteret, hvis Kunst overhovedet skal forstaas af Mennesker som det menneskeliges dybeste Udtryk. Hvis man — som *Tegner* — vil det Store og skabe ny Skønhed for det, maa man først se det Smaa og dets Skønhed i nyt Lys, ligesom man i det Hele kun kommer bort fra den Virkelighed, som er, ved at skabe ny Virkelighed.

Naar Tegner altid vil stille lige saa store Krav til sig selv i Retning af Studium, Udarbejdelse af Enkeltheder og klar Redegørelse, som han stiller til sine Idéers Storhed, vil Danmark eje en Kunstner, hvis Navn vil bæres viden om.

Og nu er Tiden inde. Thi en Hjerne, der er vant til at tumle med store Opgaver og arbejder hurtigt som Ilden — for der er Glød og Ild i Tegners Fantasi, — en saadan Hjerne skulde der til at føde et simpelt og genialt Udkast til et Monument over *Niels Finsen.* En glimrende Holdning har denne Gruppe med Manden, Kvinden og Barnet, der rækker sig mod Solen — Lysets Kilde. Staaende paa en fri Plads, i en Park, paa et Torv eller i Lysinstitutets Have, i Solen kort sagt, vilde den være det skønneste og bedste Minde over den afdøde Stormand. Saa menneskelig sandt og simpelt som selve Finsens enkle Opdagelse af Lyset til Menneskehedens Frelse er *Tegners* Udkast, og der er ingen Tvivl om, at her har Livet grebet og vendt *Tegners* Sind mod den Klarhed og Bevidsthed, som hans brændende Kunst ofte maa savne.

Her er Opgaven, som han vil kunne løse bedre end nogen anden.

Der vil han naa det Største.

Jens Pedersen.

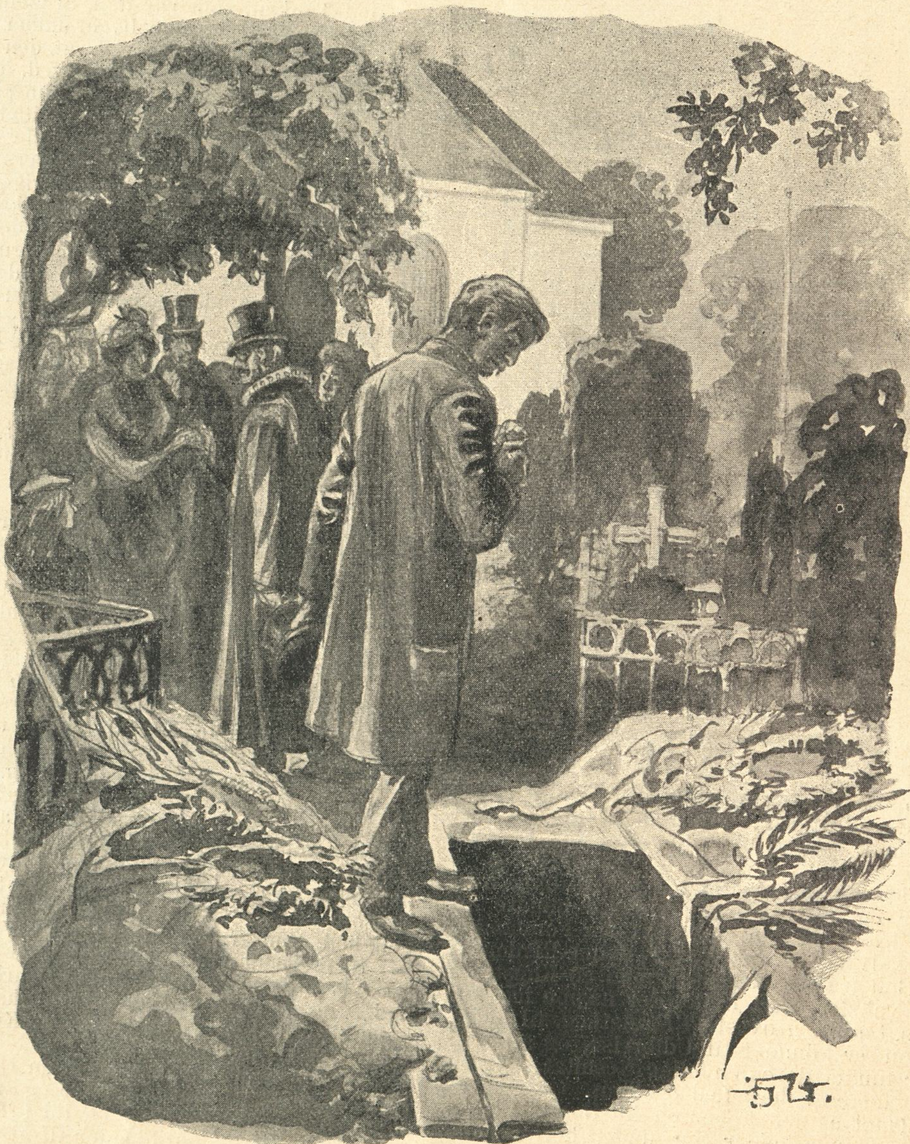
Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann**. Med Illustrationer af *Nørretranders*.

KAPITEL III.

Aarene er gaaet. Beatus er blevet en Mand med et sundt, kraftigt Legeme, et roligt og lyst Syn paa Livet, et Par klare, venlige Øjne, saadan som man finder alt dette hos Folk, der hele deres Tid har færdedes i fri Luft, kun optaget af Naturen og dens evige Veksler.

Al den Trang, der findes i Mennesket til at ødsle med Kærlighed og til at støtte, værne og fremelske det spæde, svage og spirende, den har han ofret for sine Blomster og Planter. Hver evige Dag, saa lang Dagen var, har han tilfredsstillet denne Trang i Haven, i Mistbænkene og i Drivhuset, og Trangen har derfor aldrig faaet Tid til gennem Utilfredsstillelse at vokse til en stor brændende Længsel, som tænder Kærlighed, Kærlighed til en Kvinde.

Og Længsel efter et Hjem er heller aldrig opstaaet hos ham. Han har jo haft det gamle Hjem, der har været som en lun Drivkasse, i hvilken han har hæget og plejet og lunet for Træk og Vindpust den Livets Plante, han har elsket højst, som han har elsket som den eneste, hans gamle Moder, den lille, sarte, kuldskære Alma.

Thi Alma er blevet forvænt, som kun en Enkesøn, der tidlig er blevet selvstændig, kan forvænne sin Moder. Hun synes, at hun altid har haft det, som hun har det nu, og hun synes, at hun aldrig kan faa det anderledes. Hendes milde, bløde, lune Kærlighed lægger sig om Sønnens Sind som sitrende, dulmende, tyngende Drivhusvarme, der aldrig sætter de store Lidenskaber i Bevægelse, som aldrig isner ved sin Kulde og aldrig skolder ved sin Hede, men som heller aldrig modner de store Forsæt og hærder Viljen til at føre dem igennem.

Saadan har de da levet ved Siden af hinanden, de to: hun som en sart Stueplante med et mildt, blødt Udtryk i de næsten gennemsigtige Træk, ret Typen paa en smuk, ældre Kone; han som et kraftigt Træ, der altid har staaet i Havens Muldjord, men som aldrig har prøvet Stormens Rusktag i sin Krone: en Mands stærke Legeme, men en Sjæl uden Mænds Erfaring.

Og saa er Adskillelsens Øjeblik kommet, den Adskillelse, som aldrig nogen af dem klart havde forestillet sig vilde komme. Ganske langsomt er den fuldbyrdet, langsomt som Døden fuldbyrder sig i Drivhuset uden Kriser og Svingninger mellem Haab og Fortvivlelse.

Alma er død stille, mildt og roligt med et Smil paa Læberne, en Tak i de bristende Øjne og et svagt Haandtryk til Farvel for evigt.

Beatus kan ikke forstaa, at hendes Sjæl har forladt Legemet. Hun ligger der i sin store, gammeldags Seng saa fin og hvid og gennemsigtig i alle Trækkene, som

31

sov hun. Han græder derfor ikke, han lister blot rundt endnu sagtere, end han har gjort det i de sidste Dage, og han vedbliver at smykke Sengen stadig med nye Blomster, indtil hendes lille Skikkelse i det fine, hvide Linned er sænket som i et Hav af Jasminer og Kameliaer, Roser og Nelliker i alle Farver.

Først da de kommer med den sorte Kiste, er det, som vaagner Beatus af en Drøm og forstaar, hvad der er sket.

Men hans Sorg har da allerede i de forløbne Dage faaet Lov til at udfolde sig gradvis under Skønhedsindtryk, saa at den store Smerte, der raser kort og voldsomt som et Uvejr, udebliver fra hans Sind, der er afvænt med de stærke Følelser.

Stille sidder han i den lille Kirke, medens Taarerne under Præstens Tale rinder som et spædt Kildevæld fra de gode, venlige Øjne. Hans Hjærte bliver varmt ved Synet af de mange Blomster, med hvilke kærlige Hænder har smykket hans Moders Kiste, ved Synet af de mange Mennesker, der fylder den lille Kirke med deres deltagende Skare, ved Synet af selve Fyrsteparret, der sidder deroppe mellem Englene som i selve Himlen.

Midt i sin Sorg faar han en stor, trøsterig Fornemmelse af, at alle Mennesker er gode, og en dyb Lykkefølelse af Medskabningernes varme Hjærtelag.

Der blander sig da i hans Smerte en ejendommelig Sødme, en mild, næsten behagelig Træthed, da han forlader Kirkegaarden efter at have kastet det sidste Afskedsblik ned i den aabne, blomsterfyldte Grav.

Beatus trænger til at være alene, og han søger derfor op i den gamle Granplantage, hvor han sætter sig paa sin Yndlingsplads, en forfalden Naturbænk, fra hvilken man har Udsigt over hele det vidtstrakte Landskab, med de to og tredive smaa Kirkegavle, der nysgerrigt kigger frem overalt bag de grønne Træer.

Beatus føler Lykken ved Ensomheden heroppe i Naturen og Rædslen ved Tanken om Ensomheden hjemme i den lille tomme Rede, hvor han end ikke mere skal se de smalle, hvide Hænder, der foldede sig over den Dødes Bryst som i en sidste Bøn.

Da hører han Skridt ved Siden af sig, Skridt, der kommer humpende med en underlig død og tør Lyd, som han kender, og som altid fylder ham med en vis Rædsel.

Han ved, hvem det er, der nu standser for at tage Plads ved Siden af ham, og uden at se op siger han:

— God Dag, Sebastian.

Der lyder til Svar en løs astmatisk hivende Hosten og en Stønnen, der kvæler Ordene. Saa sætter Sebastian sig, medens han vedbliver at gentage:

— Aah ja! aah ja! aah Gud ja!

Beatus har ikke Lyst til at se op. Han er opdraget i Skønhed mellem sine Blomster, og alt uskønt virker paa ham med en ejendommelig Uhygge. Og af alt uhyggeligt paa Egnen kender han intet saa uhyggeligt som Sebastian.

Hans Skikkelse røber den gamle Militær. Overkroppen er stærk, bred og retrygget. Han fører sig med Resten af militærisk Holdning, til Trods for at han har et Træben og gaar besværligt ved en Krykkestok. Hans oppustede, røde Ansigt bærer til den ene Side en mægtig Knebelsbart, der giver ham et kraftigt, martialsk Udseende, naar man har Held til at se ham i den rette Profil, som han saa vidt mulig sørger for at holde mod den, med hvem han taler.

Men drejer han tilfældig Ansigtet om, saa vender den, der ser det, uvilkaarligt Hovedet til Siden og tager Øjnene til sig.

I den anden Halvdel af Sebastians Ansigt mangler den Knebelsbart, der i hans unge Dage gjorde ham saa uimodstaaelig for Landsbyens Smaapiger. Overlæben er flaaet af, og mellem de forrevent sammenvoksede Flænger titter kun enkelte lange, stride Haar som Børster mellem haarde, hvide Ar. Et Par gule, ormstukne Tænder griner grimt under den lemlæstede Mund, der, medens den anstrengte sig for at læges, har trukket Kødet ned fra det ene Øje, saa at dette stirrer stift og uhyggeligt bag væskende Vipper. Drejer han Hovedet til Siden, ser man, at Øreflippen helt mangler, som var den mejet af.

Sebastian har vendt sit uhyggelige Ansigt mod Beatus. Hans Stemme har en underlig snerrende, næsten hoverende Klang, medens han siger:

— Du holder nok ikke af at se paa mig, Beatus, men gør det alligevel. Du har godt af det netop i Dag, for at Du ikke skal faa altfor store Tanker om Menneskenes Godhed og Taknemlighed. Det er en skrøbelig Vare at bygge paa, og nu, da Du, dit store Barn, skal til at staa paa egne Ben uden at hænge i Moders Skørter, saa vil jeg give Dig en Bitter med paa Vejen. Det er godt for Maven, naar den har faaet for meget sødt. Tro ikke, jeg taler af Ondskab. Jeg vil blot spare Dig for Skuffelser, thi Livet har gjort mig klogere end nogen Professor, og den Klogskab har jeg købt saa dyrt, at Du maa være glad ved at faa lidt af den ganske omsonst. Vil Du høre paa mig, Beatus? Sig ikke nej, for det vil Du fortryde.

Beatus, der altid tidligere har betragtet Sebastian som en indskrænket, næsten idiotisk Særling, for hvem han fra sin Barndom har haft en uvilkaarlig Modbydelighed, nikker og siger med en underlig Følelse af at staa overfor det Ukendte:

— Tak, Sebastian, jeg vil være glad netop i Dag for ethvert godt Ord, Du kan give mig at tære paa i Fremtiden.

(Fortsættes)

Kvinder.

Sancta simplicitas.

Kis var vist alligevel — naar jeg rigtig skal tænke mig om — den kæreste Kvinde, jeg har kendt.

Hun *løj* — som alle af hendes Køn gør det.

Thi Kvinder lyver nu en Gang af Lyst og Natur, medens Mænd lyver af Kløgt, og naar det er nødvendigt.

Da vi Mænd jo desværre *er* saa utroligt klodsede i Elskov og oftest slet ikke kan *taale* Sandheden, blev Løgnen givet Kvinden som Værn mod Mandfolks altfor store Kejtethed.

Og hun bruger min Tro den Gave helt vel!

Betænker man yderligere, at den Kvinde, vi elsker, staar nøjagtig to Tusinde Aar tilbage for os i intellektuel Kultur — som *Holbek* siger — hvormeget maa vi da ikke holde hende til Gode —.

Kis havde visselig lugtet Krudtet under mangen varm Elskovsbatalje, men opfundet det havde hun næppe.

En Ven af mig gav engang paa en behagelig diskret Maade Udtryk for en lignende Tankegang, da han bemærkede: Ja, Kis er vidunderlig — men „særlig begavet“ kan man vist egentlig ikke kalde hende! —

— — — — —

Jeg mødte hende en Dag paa Kunstmusæets Trappe, hvor jeg blev yderst overrasket ved at træffe hende.

Hun saa ud som en forstokket Synderinde, der bliver grebet paa fersk Gærning i Færd med at smutte ind i en Kirke, da jeg kom bag paa hende og sagde:

— Men Gud, Kis! Kommer Du her?

— Ja, ser Du, Mor var taget ind til Byen, og jeg sad alene hjemme og kedede mig. Men saa kom jeg i Tanke om, at jeg godt kunde gaa op og se, hvad det egentlig er for noget *Bras*, de har her... Folk har saa tit undret sig over, at jeg aldrig har været paa Kunstmusæet...

Saa gik vi ind sammen, og da vi havde faaet set os lidt om, standser Kis med et foran en Buste af *Wessel*, ser lidt paa den og siger saa med megen Alvor:

— Naa, det er *Wessel*; saa har De vel osse en af *Vett?*

Jeg var ved at dø af Latter, da Kis, der naturligvis var gnaven over sit lille Uheld, reddede mig ved at spørge:

— Naa, Herregud, hvem er det saa?

Jeg tog mig sammen og svarede — endnu halvkvalt:

— Kære Kis... det er jo den ikke ubekendte Digter *Johan Herman Wessel*... ham, der skrev „Kærlighed uden Strømper“. Har Du aldrig hørt Tale om ham?

Kis, hvis Principper altid er gaaet i Retning af en solid, praktisk og fremfor alt ikke *strømpeløs* Kærlighed, svarer foragteligt:

— Naa... ikke andet!

Mut Tavshed.

Vi havde gaaet lidt, da Kis pludselig siger:

— Hvor kan man egentlig forlange af *mig*, at jeg skulde kende den skidt Digter?

Næh — jeg maatte indrømme, at *forlange* det kunde man strængt taget ikke.

— Vilde Du holde mere af mig, hvis jeg havde kendt ham?

Jeg ser naturligvis helst, at Du kender saa faa Herrer som muligt...

— Ja, der kan Du selv se.

Kis smiler sejrrigt.

Og jeg føler mig overbevist om, at hvis den Stund skulde komme, hvor jeg maaske har glemt gamle *Wessel*, saa husker jeg endnu den gyldenthaarede Kis!

Niels Th. Thomsen.

UGENS NAVNE.

Dr. Jersild.

Fornylig forsvarede Reservelæge paa Kommunehospitalet, Dr. *Jersild*, sin Afhandling for Doktorgraden over „Cervicalsekretet hos Prostituerede“. Det var med stor Interesse man imødesaa Afhandlingen, for hvilken der laa et meget omfattende og dygtigt Samlerarbejde til Grund.

Som Opponenter mødte Professorerne *Leopold Meyer* og *Carl Salomonsen*.

— Inspektør i Hôtel d'Angleterres Kafé, *Chr. Nielsen*, er bleven engageret til Aarhus som Direktør for Hôtel Royal, vort eleganteste og fineste Provinshotel. Hr. Nielsen, hvis ubestridte Dygtighed og Elskværdighed har vundet ham mange Venner, tiltræder straks sin betydningsfulde Stilling, hvortil hans solide Uddannelse i Hotelfaget gør ham særlig skikket.

Dir. Chr. Nielsen.

— — Den kendte københavnske Restauratør, Hr. *Andreas Pedersen* — Indehaver af „Mellemhaven“ paa Alleenberg og Vært for Sct. Andreasordenen — har fra Flyttedag overtaget Driften af Hotel „Metropole“ med tilhørende Kafé og Bodega'en. Andreas Pedersen er en dygtig Mand i sit Fag, og dertil forener han personlig en jovial Elskværdighed, som vil øve Tiltrækning paa Hotellets Fremmede. Under denne ny Ledelse tør derfor det paa Raadhuspladsen udmærket beliggende og komfortabelt indrettede Hotel sikkert paaregne et nyt Opsving.

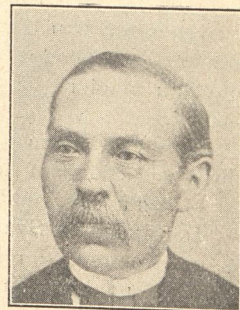
Restaurat. Andreas Pedersen.

— En af Hovedstadens Næringsdrivende, Købmand *C. C. Fabian*, fejrede Onsdag den 12. ds. 40-Aarsdagen for sin Etablering som Købmand. Hr. Fabian var en af de første, der løste Næringsbevis som Købmand efter Næringslovens Ikrafttræden. Efter at have drevet et Par Købmandsforretninger paa Landet nedsatte han sig 1874 i Hørsholm, hvorfra han 1881 flyttede til København og etablerede „Københavns Partivareforretning“, noget den Gang ukendt, der senere har fundet talrige Efterlignere. Jubilaren er velkendt og skattet i Auktionskredse.

Købmand C. C. Fabian.

— Portør *P. Nielsen* havde den 16. Oktober været i Statsbanernes Tjeneste i 40 Aar. Han var med som Billettør paa det første Tog fra København til Korsør for 40 Aar siden og fik senere Ansættelse paa Charlottenlund Station, hvor han endnu gør Tjeneste. Hr. P. Nielsen regnes med blandt Jærnbaneetatens paalidelige Folk. Han er 72 Aar og var med i sidste Krig.

Portør P. Nielsen.

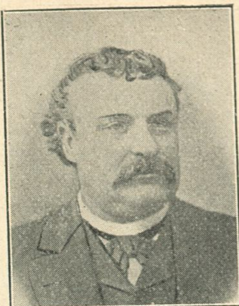
— Dr. phil. *M. G. G. Steenstrup*, en Broder til den berømte Forsker Japetus Steen-

Dr. phil. Steenstrup.

strup, er afgaaet ved Døden i en Alder af 82 Aar. Indtil 1868 var den Afdøde Redaktør og Udgiver af „Dansk Maanedsskrift“ og senere af de af Udvalget for Folkeoplysningens Fremme udgivne Skrifter. I Firserne var han Statens Tilsynshavende ved Folkehøjskolerne, hvilke han under den politiske Kamp tog varmt og heldigt i Forsvar.

— Den bekendte Romanfabrikant *Louis de Moulin* er død i en Alder omkring de 60. Hans borgerlige Navn var *Louis Møller*. Han har skabt sig Berømmelse ved den forbløffende Produktionsevne, han lagde for Dagen i sin „Revue“ ved samtidigt at arbejde paa 5–6 Romaner. For at holde Orden paa sine mange Romaners utallige Personer, havde han paa sit Skrivebord en Række Propper med Personernes Navne. Naar en døde, saa knipsede han en Prop ned; og der døde altid mindst tre i hvert Kapitel. Kun én Gang slog Princippet fejl, da en nyfæstet Tjenestepige stillede Propperne op igen, og de afdøde Personer saaledes pludselig genopstod fra de døde. Louis de Moulin var virkelig en meget original Mand.

Louis de Moulin.

Billeder fra en lille By.

Tekst og Fotografier af *Reiffenstein-Hansen*.

Det daglige Liv i den lille Provinsby er gennemgaaende fattigt paa den Slags Adspredelser, som Hovedstadsbeboerne har Adgang til i saa rigt Maal.

Bryllupper og Begravelser er altid vis paa at vække Interesse hos samtlige den lille Bys Beboere, ligesom i det hele taget Næstens Vé og Vel til enhver Tid kan gøre Regning paa at blive omfattet og drøftet med Deltagelse og Grundighed.

Den ugenlige Torvedag, da Byens Fruer og Piger mødes paa Torvet for at gøre Indkøb, giver Damerne en nem og stærkt benyttet Lejlighed til at stikke Hovederne sammen, spørge Nyt om Naboer og Genboer og forsyne sig med Samtalestof til Eftermiddagskaffen.

Og hvor Spidserne føler sig i den lille By! Baade de virkelige og de halv virkelige. En Guldsnor om Kasketten kan faa sin Mand til at knejse som en Kat med et Aalehoved, for slet ikke at tale om Galauniform! Se til Eksempel Brandmajoren. Som Byens velmeriterede Ligkistesnedker har han god Lejlighed til at mindes, at al Herlighed forgaar. Slige triste Tanker giver han dog ikke Rum for, naar han i sit Livs store Øjeblikke er trukket i Uniformen og som et nyt og bedre Menneske med den blankpudsede Brandhjælm paa det dertil ikke indrettede Hoved, lig en hel lille Napoleon, spankulerer gennem Byen for at mønstre sin stolte Skare, de syv og en halv Mand, med Brandskiltet i et Baand om Halsen.

Den enkelte Provinsboers Interesse for sin By og sine Medborgere kan undertiden give sig ret mærkelige Udslag og udvikle ham til ligefrem Specialist paa et eller andet Omraade.

Sprøjteprøve i Provinsen.

Torvedag i Provinsen.

Saaledes traf jeg paa Byens Kirkegaard en gammel Mand, som gik rundt mellem Gravene og med tilsyneladende Interesse betragtede Gravstenene. Da han formodentlig kunde se, jeg ikke hørte til de Indfødte, benyttede han sig af Lejligheden til at gøre Bytte. Uden mange indledende Formaliteter og med en vis Stolthed over, hvad hans lille By kunde præstere paa dette Omraade, begyndte han at holde Foredrag over de forskellige Gravsteder og gav en detailleret Beskrivelse af de Afdødes Liv og Levned, Sygdom, Død og Begravelse.

Dette Specialstudium havde aabenbart været hans største og maaske eneste Adspredelse i Smaabyens rolige, ensformige Liv.

Til de sjældnere, men derfor saa meget mere oplivende Adspredelser hører Ankomsten af en omvandrende tredje Rangs Cirkus, Byens aarlige Sprøjteprøve,

Pattegrise til Salg.

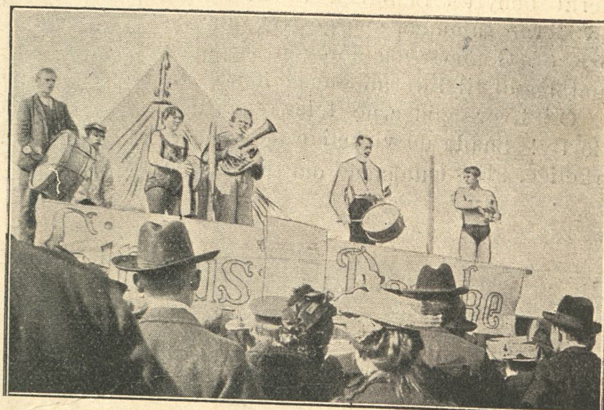
Farende Folk.

der opfattes som en Folkeforlystelse i stor Stil, og Gaardsangerne, der i hvert Fald er nok saa interessante som de københavnske Lirekassemænd.

Det er saaledes hverken store eller nervepirrende Adspredelser, den lille By har at byde paa; men det er netop dens Dyd. Livet bærer ikke det Præg af nervøs Hast og Uro som i Hovedstaden, man trænger derfor heller ikke til stærke Pirringsmidler for de slappede Nerver.

En velgørende Fred hviler over de smalle Gader med de lave, gamle Huse og de smaa Haver, der ligger badet i Solen som en fredelig, dragende Idyl.

Den lille By er sig selv nok.

Cirkus paa Markedspladsen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

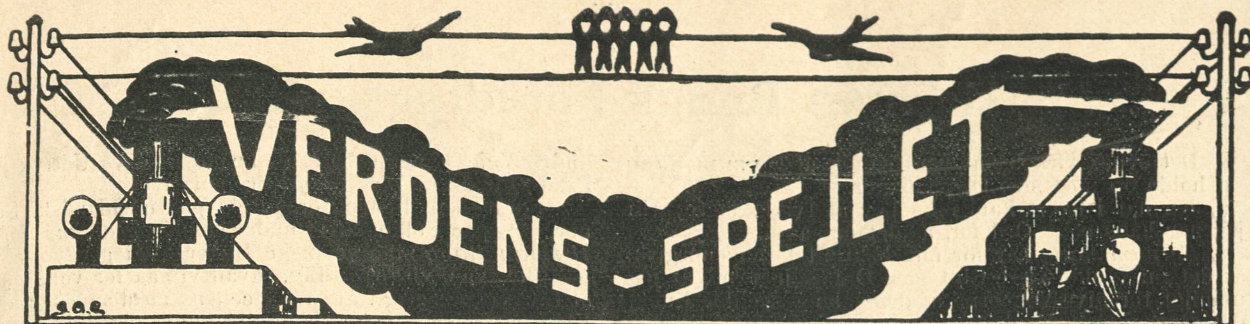
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

FRA EKSPEDITIONEN.

„Verdens-Spejlet“ skal ved vore Bude være omdelt overalt i København med Forstæder i Løbet af Torsdag. Klager over Omdelingen bedes afgivne til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15. — Postabonnenter anmodes om at klage over uregelmæssig Forsendelse til det Poststed, hvor de har bestilt Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 5, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 30. Oktober 1904.

Herman Bang fortæller . . .

P. Elfelt fot.

. . . Men Mesteren sagde roligt:
— For Mennesker skal ikke rejse
Mindesten for En, de ikke kendte.
Mesterens Død af „Mikaël“.

Herman Bangs Foredragskunst.

Det synes virkelig at være sandt, at *Herman Bang* vil holde op med sine Oplæsninger.

Jeg har i hvert Fald ikke Lov at tvivle mere; thi jeg har hans egne Ord for, at det er sandt.

Herman Bang har for mig bekræftet saa energisk, at det nu skulde være Slut med Oplæsningerne, at jeg umuligt tør give Vennerne af denne hans sjældne Kunst det allermindste Haab.

Man vil spørge om Grunden. Det gjorde jeg ogsaa.

Og *Herman Bang* svarede:

„Jeg har tre vægtige, uomstødelige Grunde. For det første sætter jeg Penge til paa de evindelige Oplæsningsrejser, der koster mig langt mere, end de udsolgte Huse kan bringe ind. For det andet, véd De, at jeg aldrig siger nej, naar man beder mig om at læse op i velgørende Øjemed. Men de Anmodninger, jeg har modtaget i den sidste Tid, overstiger — ved Gud — mine Kræfter.

Og endelig for det tredje — og dette er for mig den væsentligste Grund — jeg bliver gammel.“

Her protesterede jeg.

Men *Herman Bang* faldt mig i Talen og sagde:

„Ja, forstaa mig vel, jeg bliver for gammel til at optræde. Scenen er nu en Gang ubarmhjertig overfor sine Dyrkere. Den kræver — i hvert Fald af min Kunst — en Ungdommelighed og Elasticitet, som jeg ikke ret længe vil være i Besiddelse af.

Jeg *vil* ikke, *vil* ikke overleve mig selv; derfor holder jeg op netop nu.“

Overfor saa klar en Erklæring tør man dog virkelig ikke tvivle, selv om man har Lyst til at protestere mod adskillige af *Herman Bangs* Grunde.

Lad os da altsaa betragte det som givet, at *Herman Bang* holder op med sine Oplæsninger, og lad os søge at samle for os Indtrykket af de mange Aftner.

De, der har læst *Herman Bangs* første Bog, „Haabløse Slægter“, vil fornemme en stilfærdig Klage fra en Mand, hvis Ungdomshaab har været at staa i Rampens fulde Lys og digte om store Mennesker i sit eget Kød og Blod og med sin egen Stemme.

Og Bogen ender med en bitter Klage over, at det ubønhørlige Jerntæppe stængede den unge Mand ude og gjorde hans lyseste Forhaabninger haabløse.

Denne unge Mand var *Herman Bang* selv.

Han blev Forfatter; og vi, der beundrer hans Digtning, kan ikke andet end glæde os over hans sceniske Miskendelse, som dog vist har affødt den bitre Vrede, der først gav ham Pennen i Haanden.

Men *Herman Bang* selv opgav aldrig Scenen. Ad andre Veje naaede han at lægge sit Livs Udtryk ind i det Billede af Livet, som Scenen er.

Først som Instruktør. Dels paa udenlandske Scener, dels paa Folketeatret under gamle *Abrahams* gjorde *Herman Bang* sine sceniske Undergærninger.

Det var virkeligt Liv, hvad vi saa for vore Øjne, et Liv saa mægtigt, at selv Scenens mest aandsforladte Klods-Hans'er maatte bøje sig under den lille hypnotiserende Troldmands Vilje.

Herman Bang, saa at sige, gennemlevede Skuespillene, Scene for Scene, med disse Mennesker, gav til de aandsfattige og tog fra de faa, som var altfor idérige, afstemte de enkelte Instrumenter til en Helhedsvirkning, som gav Skuespillets Tanker og Stemninger Udtryk i de mindste Enkeltheder.

Her fandt *Herman Bang* det fuldgyldigste Udtryk for sine sceniske Evner, her, hvor hans Person og sælsomme Ydre, den oprindelige Anstødssten for hans Skuespilkunst, holdtes gemt bag Kulisserne.

Og dog var det *Herman Bang*, der spillede alle Rollerne. Han mærkedes og genkendtes i hver enkelt; ja, man kan godt sige, at Skuespillerne laante deres Kroppe til hans Talent, som Erstatning for det sceniske Ydre, han selv manglede.

Saaledes fik *Herman Bang* altsaa dog indirekte sin Debut paa Scenen.

Men det varede ikke længe. Skuespillerne, der følte deres meget saarbare Forfængeligheder krænkede, begyndte at intrigere mod denne Mand, som under sin Personligheds Vægt knuste deres selvfremhævende Optræden i Helhedens Interesse, og efter kort Tids Forløb havde samtlige Teatre lukket af for *Herman Bang*.

Saa greb *Herman Bang* til Oplæsningerne som det sidste Middel til Hævdelse af sine sceniske Evner, som en Slags Retfærdiggørelse overfor Publikum.

Og *Herman Bang* fik fuld Oprejsning. Han gjorde stormende Lykke.

Oplæsning er et skidt Ord, det passer slet ikke.

Nej, det, *Herman Bang* gjorde, var at gennemspille de Scener, han havde paa sit Program.

Han spillede selv alle Rollerne, og saa mægtigt var hans Talent, at det lykkedes ham at illudere, skønt Publikum sad Ansigt til Ansigt med hans sære, lille Person, som Bladene har gjort Grin med og Karrikaturtegnerne fraadset i.

Bedst er han, naar han laver gamle Damer, og naar han fremstiller et myldrende Virvar af alle Slags Mennesker, der taler i Munden paa hinanden.

En Betoning, en Bevægelse, en Ansigtsrynke, der

— — — — — — Og som i en Jubel, der vilde sprænge hans Væsen, stormede han frem over Pladsen, raabende hendes Navn, udslyngende hendes dejlige Navn, fangende Mure, Stenmasser, Tagene ind under Lyden af hendes elskede Navn.

— Lucia, Lucia.

— — — — — — — — —

Scenen i Tuilleriernes Gaard af „Mikaël“.

siger alt; af saa smaa Midler er det, at *Herman Bang* skaber den store Virkning.

Eller han skildrer Smerten, Lidelsen.

Ogsaa deri er han fuldkommen sikker paa sine Midler. Man husker for altid hans Fortolkning af *J. P. Jacobsens* Digt: Det bødes der for — — —

Hver enkelt Linie i dette Mesterværk havde han gennemlevet, lige fra det opfarende, forpinte til det altopgivende i den matte Hensynken, ved Digtets sidste Verslinie.

Og der er talrige andre Eksempler paa hans Magt over Sindene, hvor han viser sig som Smertens og Lidelsens Mester.

Helt uheldig er *Herman Bang* egentlig kun, naar han skal gengive gamle, verdenskloge Mænd. Han mangler her den ophøjede Ro og Stenalvor, som disse monumentale Oldinge maa udstyres med for at leve.

Det er, ligesom om han ikke rigtig kender det Ydre og Stemmeklangen selv hos den gamle Ekscellence og Mesteren, som han dog ellers i sine Bøger kommer saa tæt ind paa Livet af.

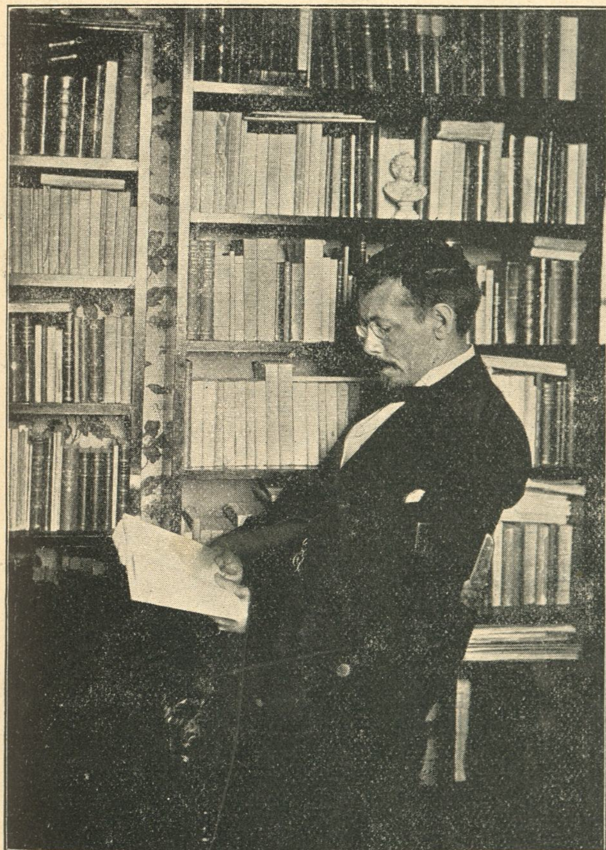
Men alt ialt vil det blive et føleligt Savn for det teaterinteresserede Publikum, naar *Herman Bang* siger helt Farvel til Scenen og alt, hvad Scenens er.

Og med et vildt Raseri vender man sig truende mod Forsynet, der har fyldt vore Teatre med gode Skikkelser uden Indmad og ladet dette Scenens Geni være forbandet til en uhjælpelig Kropsløshed.

Anders W. Holm.

Johannes Jørgensens nye Bog „Græs“.

Blandt alle vor Digtekunsts Virtuoser er der En, hvis vidunderlige dejlige Spil er som et sagte, rislende Væld af dragende, bløde og sælsomt vemodige Fløjtetoner — der skælver os i Møde, fjærnt og dæmpede, som fra en Skovs dybe Stilhed.

Denne ene er *Johannes Jørgensen.*

Denne Digter er en af vor Kunsts faa Store.

Og dog er han en af dem, om hvis Navn og Værker, der staar Strid og Gny ... forkætret og angrebet, mens dog næsten alle beundrer ham *hemmeligt!*

Man kan ogsaa daarlig andet end beundre en Digter som *Johannes Jørgensen* . . . en Sprogets og Stilens fuldendte Mester, der ubestrideligt skriver det bedste Dansk, og som tilmed er Filosof. Hans Prosa er som svulmende Poesi, og hans Digte hører til de betydeligste, der skrives paa Dansk.

Derfor er en Bog af ham altid en kunstnerisk Begivenhed og en Berigelse . . . og især naar det er en Bog som *„Græs“*. Thi det kan jo ikke nægtes, at en Del af *Johannes Jørgensens* sidste Bøger, hvor mesterligt de end har været skrevet, og hvor meget dejligt der end har været at glæde sig over, dog har lidt under et vist tendentiøst Præg, der har hindret Digteren i at udfolde alle sine rige kunstneriske Evner, skadet Bøgernes Helhedsvirkning og forringet deres literære Værd.

Men i *„Græs“* — der findes intet af dette. Der er det atter den store Kunstner, der mestrer sit Emne til Fuldkommenhed . . . det er Digteren *Johannes Jørgensen,* som vi alle kender og elsker.

„Græs“ be-staar af to Fortællinger.

Den ene hedder *„Den hvide Dør“* og er en overordentlig smuk og nydelig Julefortælling, der med den fineste og stilfærdigste Kunst skildrer en ung Præsts Sjælekrise.

Men Hovedinteressen samler sig dog om Fortællingen *„Græs“*, der er et lødigt Mesterværk. *„Græs“* og *„den yderste Dag“* hører — foruden de vidunderlige Digtsamlinger — til de skønneste og uforgængeligste Ting, *Johannes Jørgensen* har frembragt.

„Blade af en Ungkarls Papirer“ — saaledes lyder Undertitlen . . . og gennem en Række Dagbogsblade skildres en gammel Mand — en Kontorchef i et af vore Ministerier . . . skildres, hvorledes han en Morgen i det tidligste Foraar pludselig rives ud af sit triste og ensomme Livs Vanedvale — og kommer til at mindes sit eget Foraar . . . sine egne længst forsvundne Ungdomsdage.

I mange og lange Aar har han levet sit stille, ensformige Liv, hvor Aarene og Dagene har sneglet sig frem paa selvsamme Maade . . . indtil pludselig denne Foraarsmorgen alle Minderne og hele Fortiden lyslevende staar op af Graven og faar alle de Følelser, han forlængst troede at have faaet Bugt med, til at bryde frem igen med mægtig Styrke.

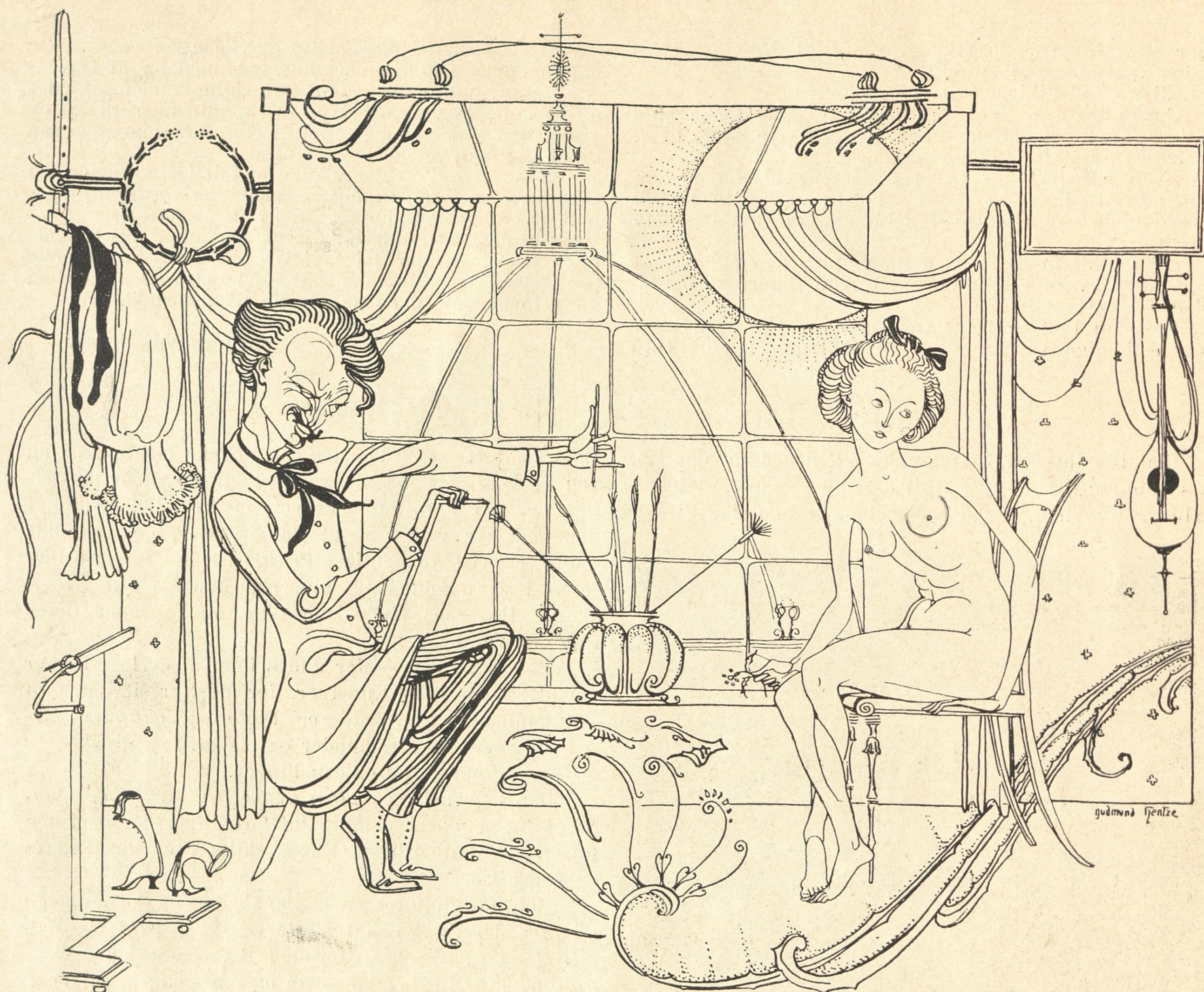
„Men hvad nytter det at tænke derpaa? Sket er sket, faret hen er faret hen. . .

Men for den, der kunde have været som Blomsten, der kun dør for at sætte Frugt, er det bittert at være bleven som Græsset — Græsset, der grønnes og gror og visner, unyttigt og goldt. . .“

— — Saaledes ender denne Novelle, der rummer saa store Skatte af den fine og stilfærdige Kunst, som kun *Johannes Jørgensen* raader over.

Og alle, der læser den, — alle som en, vil de bøje sig og hilse Mesteren.

Oscar Olafsson.

Studie efter Naturen

Hvem var smuk som Karoline,
hvem talentfuld som Hr. Peder,
ja, jeg tror, de efter sine
Lige her paa Jorden leder.

Peder boede paa Kvisten,
ak, det gør jo Mal're altid,
Peder var en ærlig Kristen,
men han bandede dog a' og til.

Les extrêmes se touchent ret ofte,
Karoline bor i Kæl'dren,
og da hun har runde Hofter,
sidder hun Model for „Mæl'ren".

Peder elsker Karoline.
Naar hun sidder for Hr. Peder,
lider han al Sjælens Pine,
af sin Kærlighed han sveder.

Og en skønne Dag kan Peder
ikke længer nære sig,
tager Mod til sig og beder
Karoline elske sig —

O, hvad vil dog Moder sige,
naar hun i sin Rullekælder
hører alt, hvad Folk fortæller.
Husk, jeg er en dydig Pige.

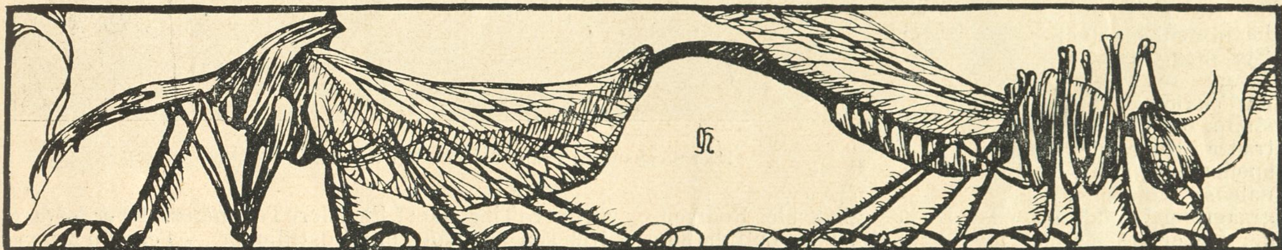
Vil Du mig da ringforlove,
vil Du, Peder, gifte mig,
vil Du Dig i Kirken vove,
da vil jeg tilhøre Dig. —

Jeg sværger Dig ved Asaloke,
ved Frigg, ved Freja og ved Thor,
naar jeg faar mit Billed' anta'et,
skal jeg tale med din Mo'r. —

Saa gav hun den Herre Peder
sin Ære og sin Tro.
Saa fik den Herre Peder
hans unge Hjærte Ro — —

Ak, Censuren var saa slem,
sendte Peders Billed' hjem.

Gudmund Hentze.

Efteraarsudstillingen.

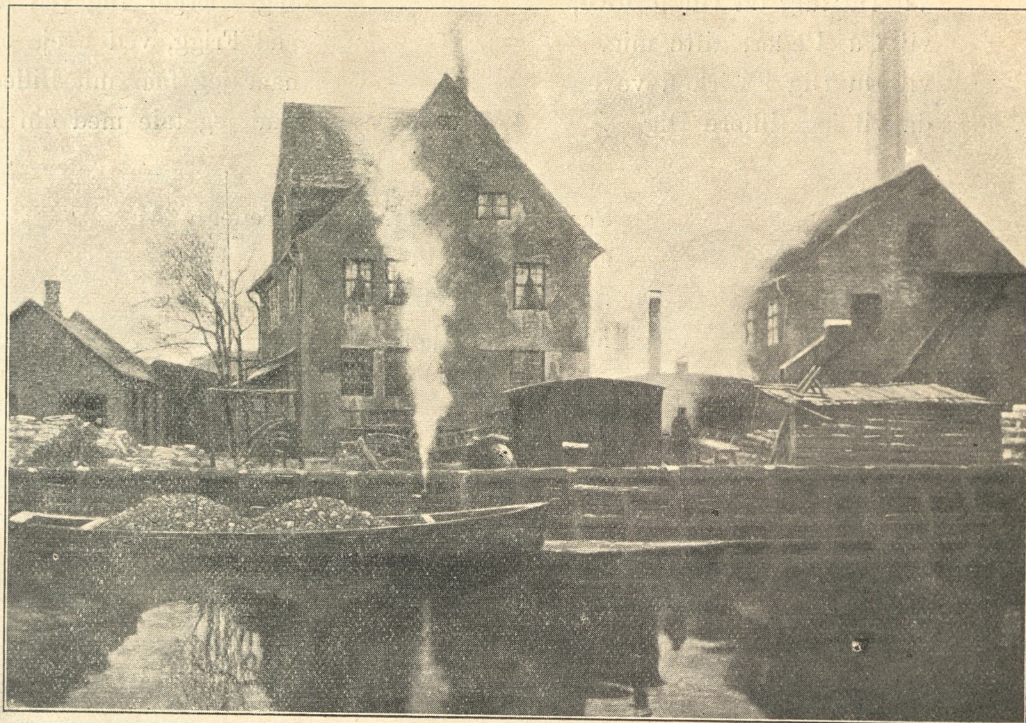
Naar Dagene bliver kortere og Bladene falder af Træerne, vender Kunstnerne hjem til Byens Slid og Slæb — med fyldte Mapper, men med tomme Lommer. Da er Efteraarsudstillingens Tid inde.

Lidt mere tvangfri end den højofficiøse Foraarsudstilling har den lidt af Skitsens Friskhed over sig. Men den har alligevel — ved sit fornemme Naboskab — noget af det kongelige Akademis fornemme og kedelige Glans over sig. Den faar derved det rette Præg som solidt, første Klasses Handelshus, saadan noget som „kgl. Hof-". Og det købende Publikum bør forstaa, at man trygt og tillidsfuldt kan begive sig did. Dér, i Foraarsudstillingens hellige Haller, dér vokser intet revolutionært Ukrudt, det friske Havpust er kun fra Furesøen eller Øresund. Om disse Billeder end hang paa Væggen i Grossererens Spisestue — Fordøjelsen vilde ikke lægges øde derved. Kort sagt, Fader Meldahls Aand svæver over Vandene — og se, alt er saare godt!

Og den gode og tillidsfulde Borgers Sjæl beskæmmes ikke. Thi alt, hvad er at se og — las not least — at købe, er saa overmaade hæderligt. Danske, let svajede Engdrag med en gylden Aftensols varme Tone — Aaer, der fredsommeligt lunter af Sted gennem de frodige Marker — en dybblaa Himmel, der hvælver sig over Træernes mørke Gruppe — dette Landskab, der er saa velkendt til de inderste og lønligste Kroge, og som netop derfor altid vækker en Følelse af hjemlig Hygge i os — minder os om lange og glade Sommerferier. Denne stille og smaatskaarne Kunst, der intet ejer af de store Mestres Luner, men til Gengæld giver den Hygge, som kun de smaa Byer og de stille Stuer kender. Landskabet og Interiøret — det ensformige Lands og de smaa Rums indelukkede, men hjemlige Stemning. den er det, man finder paa Udstillingen. Blandt de smukkeste er et Vinterlandskab — af *Soya-Jensen* — med den blaakolde Tone, der er saa ejendommelig og saa vanskelig at træffe — med Sneens og Vinterluftens Kulde farvet af et let gyldent, varmt Skær af den nedgaaende Sols Straaler. Men hvorfor ellers nævne Navne — de er der jo ellers alle, alle de ældre, dem vi kender saa godt — og de viser sig ikke fra nogen ny Side. Véd vi ikke, at der skal være gode, danske Landskaber af *Balle* og *Hans Schmidt* og *Viggo Pedersen* og hvad de nu alle hedder? Og at *Zacho* ikke mere er morsom, og at *C. V. Nielsen*, Perspektivisten, aldrig har været det, og at Professor *Rosenstand* er skrækkelig. Og skulde en af Samfundets Støtter være lidt svagere nu, saa véd vi, at det dog intet har at sige, at han saa kun næste Gang bliver bedre.

Er det nødvendigt at nævne, at Hr. *Friis-Nyboe* fejrer sit Jubilæum som Udstiller, idet han for 150de Gang udstiller sit velkendte Interiør. I Festens Anledning er Belysningen lidt ændret, men ellers er Jubilar-Interiøret for velkendt, til at vi her behøver at bringe dets Portræt.

Men Udstillingen rummer, foruden dette velkendte, ogsaa noget nyt. De yngste er i Aar sluppet ind. Men den Glæde, der vokser op i en, naar man hører dette, svinder desværre bort, naar man ser, *hvad* disse unge udstiller. Stakkels Danmark, hvis disse er dit grønneste Haab! Lad være, at de ældre nøjes med det, der ligger lige for — at Mænd som *Bache* og *Jerndorff* nøjes med Repræsentationsportrætter — saadanne Mænd vedbliver at være lige værdifulde i Kraft af det, de en Gang har præsteret — men de unge, de, der intet Bevis gav endnu paa Evne eller Dygtighed — bør de nøjes med at vandre i de andres Fodspor? Hvem bryder sig vel om et Landskab, malet — eller rettere: sjusket hen — af en ung, naar en ældre og dygtig har malet det samme?

Axel Stephansen: Fra det gamle Kristianshavn.

Teknisk Fuldkommenhed kan man vel ikke fordre, men Hæderlighed og Alvor og Stræben ud over det nødtørftige til det daglige Brød. Burde ikke de unge — for at bruge en banal Vending — holde Idéens Fane højt? Burde de ikke, naar de ældre giver dem Plads hos sig, da vise deres Alvor ved at deltage paa en værdigere Maade? Ja, blandt alle de mange unges Billeder er der en eneste — siger og skriver en — som man erindrer, *Axel Stephansen.* Der er af ham et Billede fra Kristianshavn, med den store Bys tunge og graa Taage over sig, med Værkstedernes slidte og arbejdstrætte Huse, der spejler sig i Kanalens smudsige, graagrønne Vand, og med Essens glødende Rødmen, der væver sig sammen med den kulfarvede Luft derude — et Billede, der er alvorligt uden Affektation, hæderligt uden at være kedsommeligt. Og dette er da Udstillingens største Begivenhed, ikke, at mange unge er med, men at denne ene er blandt de mange.

Udstillingen rummer ogsaa Møbler — en rar og behagelig Afveksling mellem Billederne, men i sig selv lidet interessant som Kunst — og Møblernes Ophav gør jo Fordring paa, at man skal betragte dem saaledes. Man ønsker, at noget af al den Plads var fyldt af alvorligere Ting, som f. Eks. flere Tegninger. Der er desværre altid saa faa paa vore Udstillinger — her kun *Rasmus Christiansens* dygtige og Frk. *Anna E. Munchs* smukke Illustrationer og nogle af *Krauls* kendte Omslagstegninger. Sapienti sat!

Mæt af den megen Hæderlighed hos de ældre, den megen Kedsommelighed hos de unge, forlader man Udstillingen og den kønne, pæne Kunst — og glæder sig for én Gangs Skyld over det udenlandske Humbug i Kunsthandlervinduerne, forfrisket af denne glade Uhæderlighed.

Louis Kohl.

Dir. Martinius Nielsen i „Borgfruen".

To Skuespil om Penges Magt.

Folketeatret og Dagmarteatret.

Med Fotografier af *A. W. Sandberg*

Det er interessant at sammenligne de to Stykker, som Dagmarteatret og Folketeatret i denne Tid spiller.

Det ene er engelsk, det andet er fransk. *Iris* er af Englænderen *Arthur W. Pinero* og *Borgfruen* af Franskmanden *Alfred Capu.*

Begge Stykker har som Hovedemne Pengenes Magt, et sjældent Emne, som ikke burde være sjældent, efter som dog disse smaa Skillemønter i sig rummer Adgang til al Livets Herlighed og Magt.

Og begge Forfatterne løser Spørgsmaalet som Børn af de Lande, de er fødte i, og hvis Tankegang de er gennemtrængte af.

I *Borgfruen* er det paa ægte fransk Vis Kærligheden, der behersker Pengene, i *Iris* er Tankegangen engelsk, og Pengene bærer al Magten og Æren.

Borgfruen har ved Skilsmissen med sin Mand faaet et gammelt forfaldent Slot. Det sælger hun til en meget rig og elegant Fabriksejer med en pikant Fortid.

Det er altsammen fransk nok.

Fru Augusta Wiehe som Borgfruen.

Han giver selvfølgelig det dobbelte af, hvad han behøver at betale, blot fordi han elsker Borgfruen. Det er usandsynligt, men stadig saare fransk, og en saadan Finansmand findes sikkert kun hos franske Forfattere.

Hr. Aggerholm i „Iris“.

Men det gør altsammen ikke noget. Kærligheden sejrer over Pengene. Det er ganske vist sjældent, men baade smukt og franskt, og som Publikum vil have det.

Derimod forbavser det unægteligt, at *Iris*, der er et langt interessantere Skuespil, enstemmigt slaas ihjel af Kritiken, mens den tækkelige Borgfrue trækker fuldt Hus.

Ikke desto mindre fortjener dette kloge Stykke at modtages med den største Agtpaagivenhed.

En Dame i Stykket forklarer, at en Finansmand er en Aagerkarl med Fantasi.

Saadan noget lignende er Stykkets mandlige Hovedperson, kun at Ordet Aagerkarl maa erstattes af et mere passende Udtryk.

Man ser, hvordan denne lidt ældre Herre kæmper for at vinde den smukke Fru *Iris*. Han kæmper med sine Penge, det eneste virkelige brugbare Vaaben i Kampen for Liv og Tilværelse, det eneste, han kender. Han er ikke ond, og dog gør han ondt, han hersker over de andre mere for de andres end for sin egen Skyld. For ham er Livet et stort Regnestykke, en fantasifuld Digtning i Tal, skrevet paa Banknoter.

Han fjerner sin Medbejler ved at give ham en glimrende Stilling i en fjern Verdensdel, han drager *Iris* i sit Næt ved at overlade denne i Luksus gennemforfinede Kvinde en ubeskreven Anvisningsbog, da hun mister Hovedparten af sin Formue ved en Sagførers Spekulationer.

Selvfølgelig nægter *Iris* at modtage Bogen, men han hævder, at den i sig selv intet Værd har, og at hun dog kan beholde den for at berolige en gammel Ven af Huset.

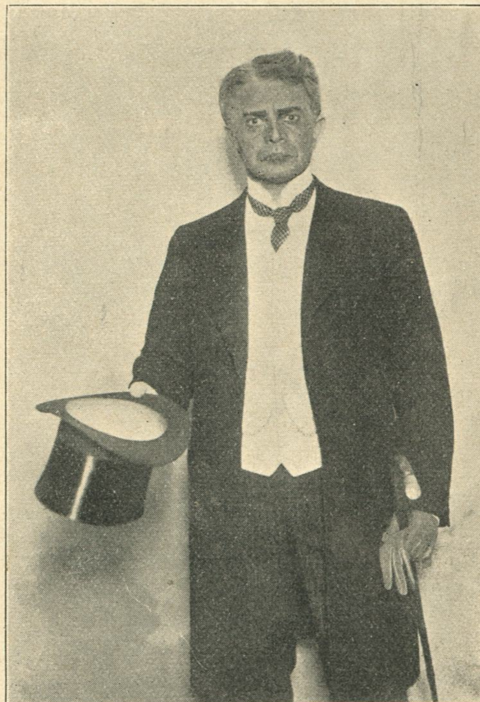
Selvfølgelig begynder hun at trække paa Bogen og bliver ved med det, indtil hun en skønne Dag har trukket et større Beløb, end den lyder paa.

Fælden klapper sammen, og her ligger Forfatterens eneste Fejl, idet han i Stedet for at føre *Iris* til Brudeskamlen med Finansmanden lader hende vandre bort. forstødt af den unge, fordi hun har brugt den gamles Penge, og forstødt af den gamle, fordi hun stadig har holdt en Udvej aaben for at blive forenet med den unge.

Men Stykket er overordentlig sundt og fornuftigt, og man maa forbavses over den Mangel paa Forstaaelse, hvormed Kritik og Publikum har modtaget det.

Som Borgfruen viste Fru *Augusta Wiehe* sin dydsirede Skønhed fra en ny Side, mens Fru *Nansen* som Iris med Elegance frembar *Ove Thomsens* Digterværker af Dameskræderkunst, og med ridderlig Bravur i fransk Kavallerstil gav Dir. *Martinius Nielsen* nye Beviser paa sin smidige Konversationskunst.

Men helt mesterligt havde *Johannes Nielsen* opfattet den engelske Finansmand og forenet hans Pengeforstand med den forlorne Lyrik, som der bliver Plads til i et saadant Menneskes Sjæleliv.

Hr. Johannes Nielsen i „Iris“.

Hr. *Aggerholm* gav i en Birolle et rørende Billede af en reduceret Velhaver.

A. W. H.

„Den gamle Præst“

Det kgl. Teater.

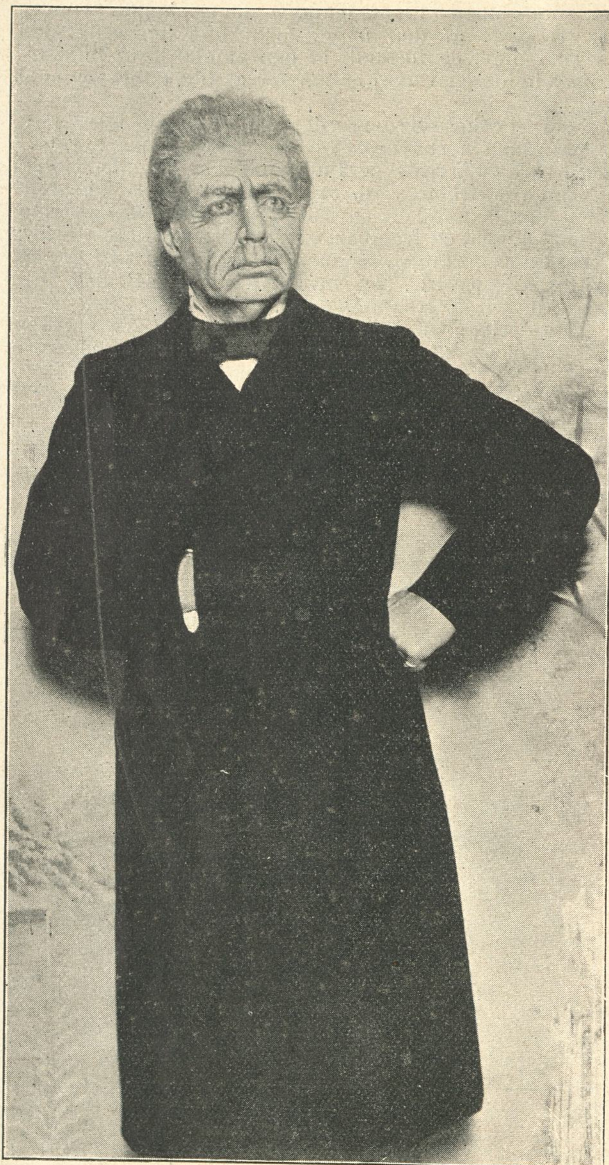
Med Fotografier af *A. W. Sandberg.*

Efter alle de engelske Honningkagekomedier og franske Afklædningsfarcer, som i de senere Aar mere og mere lægger Beslag paa vore Scener, bør vi være det kgl. Teater taknemmelige for, at det endelig engang har givet Plads for et moderne, dansk Skuespil, der betyder noget andet og mere end alle Rosenbergske og Edgar Høyerske dramatiske Kunstfyrværkerier og folkeligt Drachmannske Beniciakomedier.

Som Grundlag for „Den gamle Præst“ har dets Forfattere — *Jacob Knudsen* og *Sven Lange* — benyttet den Roman af *Jacob Knudsen*, der for et Par Aar tilbage vakte stor og berettiget Opsigt. Dog er Dramaets Kærnepunkt ikke det samme som Romanens; dennes Hovedperson er den gamle, kloge Pastor Castbierg, mens i Skuespillet Hovedinteressen samler sig om Grev Trolle.

Iøvrigt følger Dramaet saa temmelig i Romanens Fodspor. De tre første Akter slutter sig nøje til tre

af Bogens Kapitler. En af dem skildrer et stor Møde, hvor Højskolesagen diskuteres, en anden et Bondegilde; der gives kort sagt en Række Billeder, der lader Til-

Jerndorff som Pastor Castbierg.

skueren en Smule ligegyldig, og som danner en lidt vel bred og lys Ramme om Handlingens mørke Uhygge.

Man stifter i disse første Akter Bekendtskab med den godhjærtede, men hidsige Godsejer Grev Trolle, med den gamle, milde Sognepræst og med den sleske og hyklerske Højskolemand Pastor Jensen, der vil benytte den store Indflydelse, han har over Greven, til at faa ham pekuniært interesseret i Højskolesagen. Man erfarer endvidere, hvorledes Pastor Jensens Søn, en uvoren Knægt, der er Landvæsenselev paa Trolles Gaard, forfølger Trolles Datter med Kærlighedserklæringer og tilsidst forøver Voldtægtsforsøg mod hende. Grev Trolle, der erfarer dette, overmandes af sin Hidsighed og dræber ham.

I fjerde og sidste Akt — der rummer Stykkets ypperligste, monumentaleste Scener — skildres nu den bittre, grusomme Kamp, der udkæmpes i Grev Trolles Hjerte, uvis som han er, om hvorvidt han skal angive sig selv til Øvrigheden som Morder, hvad hans Ære byder ham, eller — saaledes som den gamle Præst indtrængende og manende opfordrer ham til — fortie, at Drengen er død for hans Haand, da han véd, at Budskabet derom vil dræbe hans dødssyge Hustru. Han lader sig overtale til at tie, men da senere hans Æresfølelse krænkes og tirres, kan han ikke styre sig, men angiver sig selv og tager sig derpaa af Dage.

Den dramatiske Stigning i denne Akt er saa mægtig, at den fuldstændig overrumpler Tilskueren og faar ham tll at overgive sig paa Naade og Unaade, og de Scener, hvor den ulykkelige, forpinte Grev Trolle, hjælpeløs som et lille Barn, udøser sit Hjerte for den gamle Præst og sønderknust lytter til den hvidhaarede Oldings kloge milde Ord, ejer en Magt og en Skønhed, der er hjertegribende.

Af de Rollehavende kan Dr. *Mantzius* som Grev Trolle ikke roses nok. Hvor rammende og fuldendt en Karakterisering, hvor gennemført et Spil! Hver eneste Side af den skildrede Persons Karakter fik han belyst: Ridderligheden, Naiviteten, Hjertensgodheden, Hidsigheden. Saa fuldendt Kunst er ikke længe ydet. Ved Siden af ham virkede Hr. *Jerndorff* lidt blegt som den gamle Præst, men hans Spil var baade klogt og smukt. *Neiiendam* var troværdig i Maske og Mæle, om end han enkelte Steder drev sin Højskolemand lidt vel langt over mod

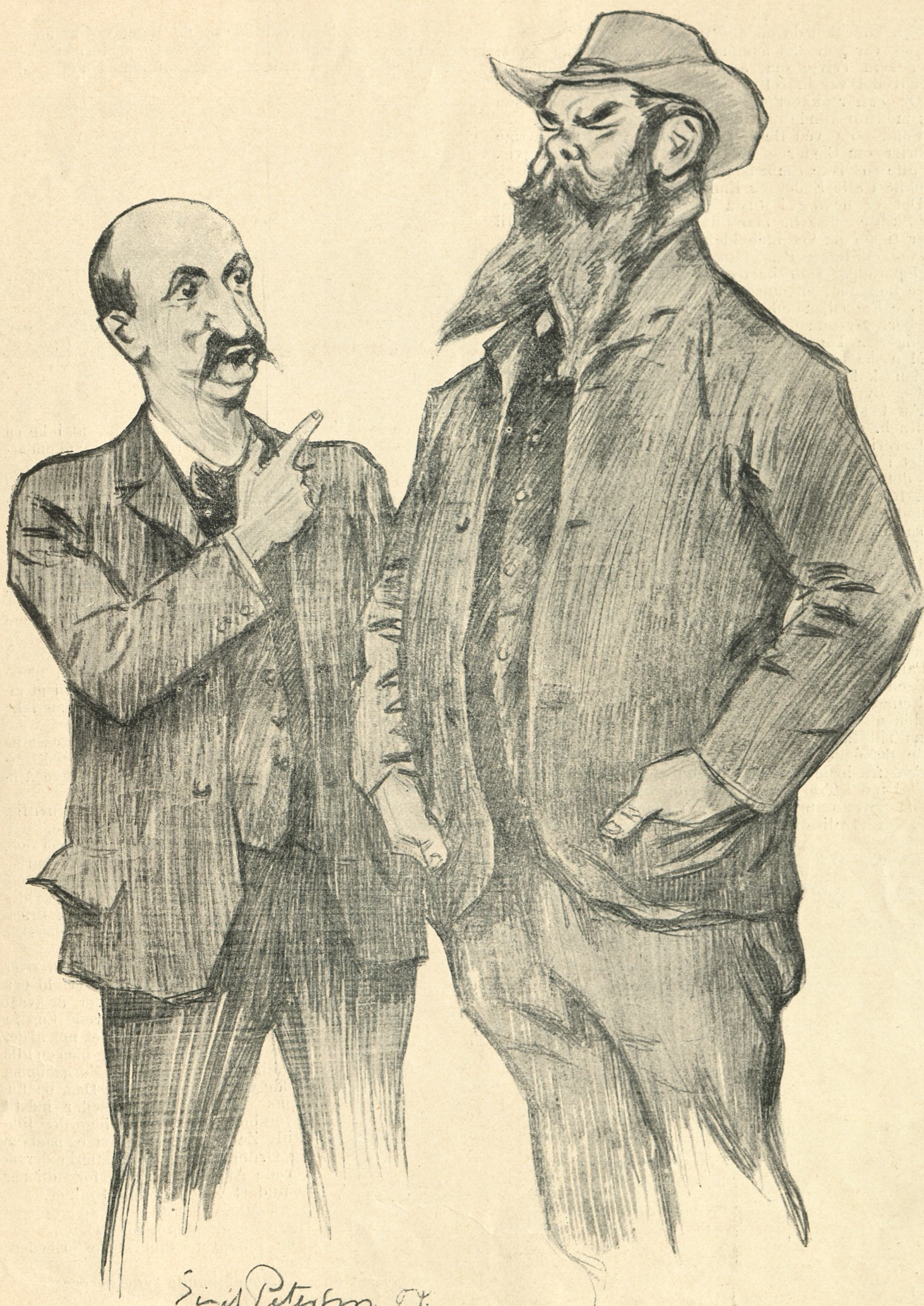
Karl Mantzius som Grev Trolle.

Karrikaturen. I to Biroller gjorde *Holger Hoffman* og *Soffy Walléen* sig bemærkede som den snedige, tykmavede Væver og den forkuede, klynkende Præstekone.

Paul Sarauw.

Fra Rigsdagen.

Karrikaturtegning af **Eigil Petersen.**

Folketingsmand Jeppesen-Borgbjerg: Hvordan mon det vil gaa med Prostitutionsloven og Prygleloven?
Folketingsmand Alfr. Christensen: Aa, jeg tænker næsten, at Alberti faar Prygl for Prostitutionsloven og prostituerer sig med Prygleloven.

Den russiske Østersøflaade.

Saa kom den da endelig ud.

Det var godt det samme. Thi man var saa smaat begyndt at tvivle om, at den russiske Østersøflaade overhovedet var indrettet til at sejle med.

Og det har sikkert ogsaa drøjet haardt, at faa den saa vidt; men nu kunde det ikke trækkes ud længere.

Folk, som véd Besked, kan ogsaa fortælle artige Historier om Cheferne og Officererne, der naturligvis, som alle russiske Embedsmænd, er bundfordærvede og bestukne i alle Ender og Kanter.

Det er nemlig i Rusland saa snildt indrettet, at hver Skibschef aarlig faar udbetalt en bestemt Sum til Reparationer og Vedligeholdelse af sit Skib, som jo for en langt billigere Pris kan gøres præsentabelt til en Flaadeparade. Man behøver da næppe at antyde, i hvilke Lommer Pengene gaar, naar man kender lidt til russiske Embedsmænds Pligttroskab og Hæderligheds-begreber. Systemet er nu engang bestemt til det Øjemed lige fra Toppen og nedefter.

Men saa hænder det Uheld, at der bliver Krig, og Flaaden skal bruges for Alvor Idyllen revner, og gode Raad er dyre.

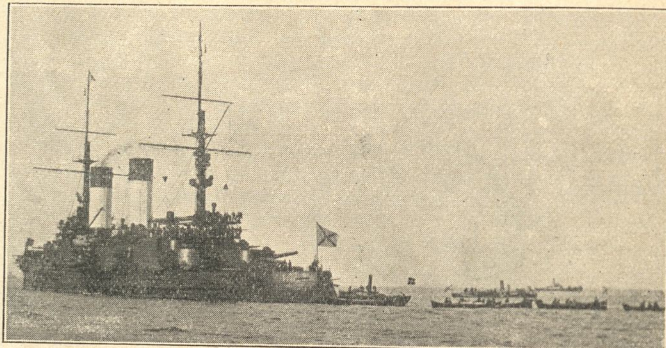
Først søgte man at sinke Afrejsen med alle mulige Kneb.

Lærerig er Historien om Panserskibet *Orel*. Først laa det i Dok til Reparation, og man fik travlt med at gøre det sejlklart, men aldrig saa snart var det sat i Søen, før det viste sig, at Sammennitningerne ved de vandtætte Rum var ganske løst tilnittede, og den sank lige saa nydeligt i den ene Ende. — Saa maatte den i Dok igen. Men da saa det var bragt i Orden, og den skulde ud, var Maskinen fuld af Sand, som man beskyldte Japanerne for pr. Komissionærer at have fyldt i Maskinolien. Og da endelig det var i Orden sejlede selve Generaladmiral *Apraxin* Panseren paa Grund mellem Kronstadt og Petersborg, som enhver russisk Marineofficer kender ligesaa godt, som vore egne kender Farvandet omkring Trekroner.

Egentlig kamplystne kan man altsaa ikke kalde Søheltene fra Kronstadt.

Men nu har det da ikke været muligt, at hale Afrejsens Tid længere ud, og Onsdag den 19de Oktober sejlede da endelig Østersøflaaden gennem Storebælt, beundret fra begge Sider af Bæltet som de Skuespillere, der skal ind i Tragediens sidste og blodigste Akt.

Paa Sprogø turde man knapt nyse af Frygt for at krænke Nevtraliteten, og Politimesteren paa Skagen, der i sin Tid blamerede sig og sit Land ved at forvise den lille japanesiske Baron *Takikava* og formene ham Ferieglæderne paa Brøndums navnkundige Hotel, mødte

Russisk Krydser i Storebælt.

bevæbnet ved hvert Tog for at passe paa, at ikke en Japaner skulde liste sig ud paa Grenen med en Lommekanon.

Og i Virkeligheden skal der vist ikke stort mere til for at ødelægge Russerflaaden, der er, som hele Rusland hulet ud indvendig fra af Embedsmændenes graadige Myreflok.

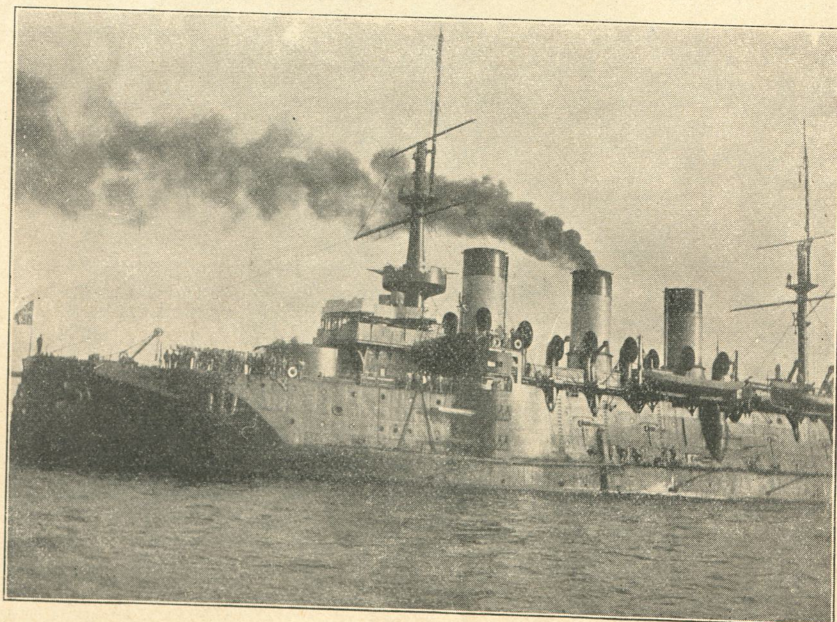
Flaaden talte 16 egentlige Krigsskibe, 7 Torpedobaade og 7 Transportskibe og var 4 Timer om at passere Sprogø med 10 Miles Fart, et imponerende Optog, der saa farligere ud, end det er.

Det vil sige for fredelige Fiskere, kan det da være slemt nok; det viser den vanvittige Bedrift med at fyre paa de fredelige engelske Fiskefartøjer.

Man har søgt at undskylde Russerne med, at de frygtede for, at Fiskedamperne var bestukne til at afskyde Torpedoer mod dem. Den Forklaring duer ikke en Reje.

Noget bedre lyder det, naar man siger, at Russerne intet hellere vil end ophidse Englænderne til en Krigserklæring, da i saa Fald Franskmændene i Følge Alliancen er forpligtede til at hjælpe Rusland.

Og Hjælp trænger de til. Men Idéen er vanvittig, altsaa forsaavidt ikke utænkelig fra russisk Side.

Det russiske Panserskib Osljablja.

Men det mest sandsynlige er dog, at Skylden for dette uhørte, barbariske Overgreb paa Folkeretten, som saa meget andet i Rusland skyldes den berømte russiske *Wodka*, Brændevinen, den virkelige Enehersker over alle Russere.

Men midt i Forfærdelsen over dette skurkagtige Røveroverfald paa fredelige Folk dæmrer der et svagt Haab, om at det kultiverede Europa nu endelig skal have faaet nok af det halvassiatiske Barbari, og med en lille lykkelig Antydning af Forhaabning imødeser man den store Dag, da Europas samlede Flaade sejler ind til Petersborg for at anbringe den lille hvide Zar i et mildt Asyl og paatage sig Ordningen af hans stærkt derangerede Affærer til Frelse for Millioner af undertrykte, lidende Stakler.

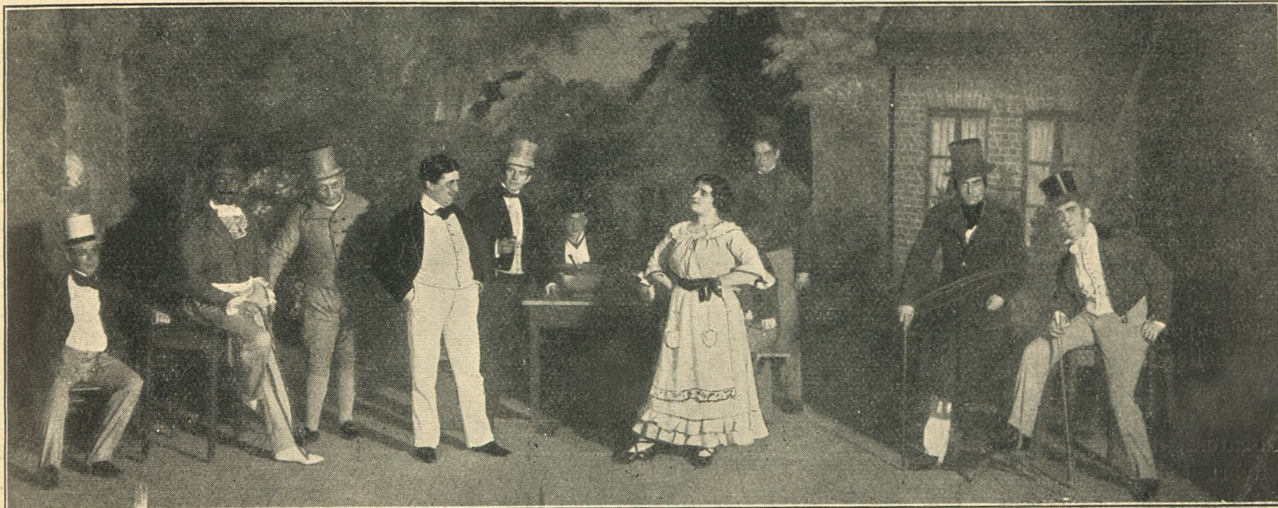
Skulde den Sol, som under blodig Rødmen er steget op i Østen, mon ikke indvarsle den store Frihedens Dag?

Meget kunde tyde derpaa.

Røde Anders.

Capriciosa paa Sønderbros Teater.

En Sommeraften paa Frederik den Sjettes Tid hændte det, at den underskønne Fe for alle Tilfældigheder og viltre Luner, Capriciosa, fandt den skikkelige unge Sømand, Peter Kaninstok, ude i Frederiksberg Have, hvor han var faldet i Søvn i Græsset ved Kanalen lige foran Slottet, fordi han var træt og bedrøvet og meget vred paa sin Fader og Moder og sin lille søde Kæreste og pensioneret Renteskriver Kakadue, som med et var dukket op derude og havde sat dem alle Fluer i Hovedet. Og saa lod Capriciosa en af sine Dryader berøre Peters Bryst, hvorved hans Sjæl fyldtes med en ubændig Trang til Æventyr; og hun fik ham og Kakadue til at gaa paa Hovedet i Kanalen, drog dem begge to dybt ned paa Bunden, viste dem alle Dybets Herligheder, skænkede Peter en Fortunatos Pung, som aldrig kunde blive tom, blot han ingensinde gav sine nærmeste og kæreste en Hvid af dens Indhold, og skikkede dem derpaa op paa Landjorden igen, hvor den gamle Kakadue skulde følge ham alle Vegne som hans Skygge og med og mod sin Vilje minde ham om gamle Dage og være hans onde Samvittighed.

Geldhammer (Alstrup) Wilson (Kayrød) Kakadue (Saxild Lund) Peter Kaninstok (Jørgen Lund) Line (Agnes Larsen) v. Köhler (Arne Jensen) v. Tausend (Schiöler-Linck)

De to gaar saa paa Sold sammen baade paa Rosenlund og andre af Frederiksbergs smaa Knejper, kommer med til Maskerade hos en sort Dame og oplever mange sære Ting.

Men hvem modstaar det Godes Røst?

Peter gør det ikke. I femte Akt vender han hjem, smider Pungen ud af Vinduet og modtages med aabne Arme, som den forlorne Søn, han er, og Capriciosa viser sig i Scenens Baggrund og velsigner den unge Mand, som vendte om.

Saadan er Historien om Capriciosa, som den gamle Teaterrotte, *Thomas Overskou*, digtede til en Komedie og vandt en Sejr med paa det kgl. Teater i 1836, skønt enhver kunde se, at denne romantiske Vaudeville hverken var saa aandrig eller smagfuld som Heibergs. Men den holdt sig paa Teatret lige til 1872, den har siden fyldt Casino og Folketeatret mangen god Gang, og nu faar den Klapsalverne til at runge igennem det lille smukke Sønderbros Teater ude paa Amager.

Der er nemlig det underlige ved det gamle Stykke, at det brede Gemyt og virkelighedstro Lune, hvormed de jævne Folk er skildrede, er lige saa sandfærdigt nu som for de mange Aar siden, og de romantiske Uhyrligheder er saa elskværdige i al deres Naivitet, at man maa være en underlig Kaninstok for ikke at kunne faa dem til at glide ned.

Der er smukt og hyggeligt ude paa Amager-Teatret i disse Aftener. Der hviler den rette, rolige, nydelige Stemning over Stykket i det hele, den som anslaas af Carl Lunds smukke Dekorationer fra Frederiksberg Have, der er lige saa idyllisk den Dag i Dag som den Gang, og af de gamle Sange, der er gode Bekendte af os allesammen.

Og Stemningen underbygges og øges af de unge Skuespilleres morsomme og frejdige Spil.

Der var fuldt Hus derude, og det viser, at Folk ogsaa har Lyst til andet end Revygrin.

Chr. E.

Gamle Knudsen.

Gamle Knudsen.

Gamle Knudsen fyldte 70 den 17de Oktober.

Gamle Knudsen — ja, ham kender jo enhver, der har været Medlem af Studentersamfundet.

Som ung Landbrugskandidat var han 1854—58 Højskoleforstander i Nærheden af Odense (den nuværende Odense Landbrugsskole), rejste saa til København, hvor han tog Artium og siden har virket som Lærer paa Schneekloths Skole og von Westens Institut.

Knudsen har stærkt taget Del i det politiske Liv. 83—92 var han Formand for de Liberale i 1ste Kreds, og han arbejdede ivrigst af alle for at gennemføre Herman Triers Valg i 84, hvis ordførende Stiller han siden har været.

Han var en af Studentersamfundets Stiftere og har to Gange siddet i dets Bestyrelse og i flere Aar været dets Bibliothekar. Og nu sidder han hver Eftermiddag oppe i Samfundets Dagligstue og drøfter Døgnets Politik eller fortæller politiske Anekdoter fra sine yngre Dage, altid omgivet af unge Medlemmer, hvis Anskuelser og Udvikling han interesserer sig mere for end de fleste andre af Samfundets Grundlæggere.

Paa hans 70-aarige Fødselsdag fejrede en Kreds af Medlemmerne ham med et Festmaaltid, hvor der blev overrakt ham en Mindegave, og hvortil der indløb en Mængde Telegrammer fra gamle Medlemmer og Venner.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann**. Med Illustrationer af *Nørretranders*.

KAPITEL IV.

Sebastian havde slaaet en lille Pibe ud paa sit Træben og stoppet den paany med en sauset Tobak af en uhyggelig sort Skraatobaksfarve. Røgen stod nu i et tykt, fedt Væld ud af hans forrevne Mund og fyldte Luften med en Stank, saa Beatus kom til at hoste.

— Hvad Fanden, kan Du ikke taale en Smule Røg, sagde Sebastian og lo grimt.

— Jeg har aldrig røget, svarede Beatus i en næsten undskyldende Tone.

— Det var som Pokker! Ja, der kan man se, hvad der kommer ud af det, naar man ikke har en Fader. Lutter Tøseri og Forkælelse. Saa drikker Du formodentlig heller ikke noget.

— Nej, svarede Beatus, det er i hvert Fald meget sjældent, højst en Solbærrom.

— Fy for den Lede! sagde Sebastian og spyttede langt henad Vejen. Saadant noget sødt Syltetøj. Nej, Ungdommen nu til Dags er nogle Splejser. Ja! fare af Sted, som om den Onde selv var i Hælene paa dem og gøre Vejene usikre for stakkels Krøblinge med de forbandede Hjulkøretøjer, det kan de, og det kunde vi ikke, heldigvis, men ellers! Aah, Gud forbarme sig! Sikke nogle Rejeben, de møder med. Man maa jo formelig skamme sig paa sit Køns Vegne. Nej, hvis vi vilde have gaaet halvnøgne, saa skulde man have set Ben. Vi var Karle den Gang!

— Var Fader ogsaa en Karl, som Du udtrykker dig, spurgte Beatus og betragtede Sebastian med en vis Forventning i Udtrykket.

Sebastian, der for at tale om sit Yndlingsemne helt var kommen bort fra, hvad han egentlig vilde sige, trykkede med tavs Betænksomhed Asken sammen i sin Pibe. Saa rev han en Tændstik af paa sit Træben, tændte med filosofisk Mine Tobaksresterne og kastede en Røgsky fra sig, idet han sagde:

— Ja, det var netop din Fader, jeg vilde tale med dig om, Beatus.

— Du kunde ikke gøre mig nogen større Tjeneste. Netop i Dag, medens jeg sad i Kirken og lod Tankerne gaa tilbage, saa slog det mig, at jeg egentlig kendte ham saa lidt.

— Sig hellere: Slet ikke! svarede Sebastian, saa kommer Du Sandheden nærmere.

— Ja, det vil jeg dog ikke sige. Mo'er har da fortalt mig et og andet om ham, og hans Billede hænger da ogsaa hjemme paa Væggen.

— Mener Du Hofbilledet?

— Ja, om Du vil. Men jeg kan ikke lide, at Du altid lægger en saa haanlig Betoning i Ordene, naar Du taler om noget, der stammer fra Fyrsten eller Fyrstinden.

— Naa, det kan Du ikke! Ja, ja! Det kan der jo være noget i. Du er dem jo kun Tak skyldig, og da jeg var i din Alder, vilde jeg have slaaet den, der blot med en Mine havde vist Foragt for vor ophøjede Hersker. Gud, Fyrsten og Fædrelandet, det var mit Valgsprog, og for det var jeg gerne gaaet i Døden. Ja, var man blot død den Gang, saaledes som din Fader, saa havde man ligget i sin Grav med Hæder, og man havde ikke været til Besvær for sig selv og andre.

Sebastian pustede atter en stor Tobakssky fra sig, saa tilføjede han med Eftertryk:

— Og man havde fortjent det!

— Mener Du dermed, at min Fader ikke havde fortjent at blive hædret, som han blev?

— Ja, ser Du, Beatus, det er nu noget, der er vanskeligt at tale om. Men jeg vil dog sige dig saa meget, at allerede den Gang, jeg som Dreng læste Religion, saa var der et Skriftsted, som jeg ikke rigtig kunde tygge, og som jeg aldrig har kunnet forsone mig med siden, og det var dette hersens om, at der er mere Glæde i Himlen over en Synder, der omvender sig, end

over ni og halvfemsindstyve Retfærdige, som ikke har Omvendelse behov. Det er ikke sundt tænkt, at de, der har slidt og stridt troligt i de mange Aar, skal stilles i Skygge, saasnart der er en ny Mand, som melder sig til Fanen.

— Jeg forstaar dig ikke, Sebastian. Er det stadig min Fader, Du taler om?

— Ja, naar Du endelig vil vide det. Din gamle Moder, Gud glæde hende i hendes Himmel, talte aldrig ud om ham til Dig. Jeg tror for Resten nærmest, hun havde glemt, hvem han var. Naar hun saa ham hænge paa Væggen med Medaille og i Uniform, saa var hun lige ved at tro, at han virkelig havde set saadan ud.

— Havde han da ikke det? Moder sagde en Gang for mange Aar siden til mig, at han havde været Politimand ligesom Du. Senere, naar jeg berørte dette Emne, svarede hun blot: Han var Fyrstens Redningsmand, min Søn, derfor skal Du ære og agte ham, som Du ser Fyrsteparret selv ærer og agter ham i hans Grav.

Sebastian lo bittert med sin uhyggelige Mund.

— Politimand, Fyrsteparrets Redningsmand! Ja, naar man bliver gammel, Beatus, saa maa man høre mange Krøniker om Fortiden. Af og til er mange lige ved at tro, at det er en selv, der har mistet Hukommelsen. Men ser Du, Beatus, jeg har kendt din Fader, medens han blev regnet for en for Samfundet farlig Person. Jeg har selv spildt Nætter og Dage paa at vogte paa hans mistænkelige Færden, og jeg har set ham lige paa Trapperne til Skafottet. Saa en Dag dukkede han pludselig op mellem vore, og vi saa selve Opdagelsespolitiets Chef blive saa glad, som man bliver i Himlen, naar en Synder omvender sig. Den Slags Ting giver Bitterhed hos de ni halvfemsindstyve Retfærdige. Der er ingen, vi Politimænd foragter saa meget som Renegater og Kronvidner. Vi bruger dem, men vi foragter dem.

Beatus rejser sig. Hans Ansigt er rødt af Vrede, og hans ellers saa blide Øjne lyner.

— Du vil vel ikke paastaa, at Fader var saadan en, siger han. Jeg forstaar ikke, hvad Du mener, og jeg antager, at dit Hoved er blevet uklart af Alkoholen. Men det ved jeg, at vi to ikke har mere at snakke med hinanden om, naar Du omtaler min Fader paa den Maade.

Sebastian bliver ikke vred; han stopper med filosofisk Ro en ny Pibe og siger:

— Sæt dig nu blot ned igen, Beatus. Det er rigtigt, at en Søn forsvarer sin Faders Minde, og det var maaske ogsaa noget Vrøvl, det, jeg sagde før. Men lad mig nu sige Dig, det jeg før kom fra.

Beatus sætter sig atter.

— Livet har som sagt gjort mig til Filosof. Jeg har faaet den sikre Tro, at Fortiden i alle Forhold bærer Spiren til Straf og Belønning i sig selv.

Da jeg kom fra Militæret til Opdagelsespolitiet, var jeg et af de kvikkeste Hoveder. Jeg gjorde mange af de bedste Kup, og jeg blev altid benyttet paa de mest betroede Pladser. Den Dag, Attentatet paa Fyrsteparret fandt Sted, var jeg i umiddelbar Nærhed af min Chef, og den Bombe, der dræbte ham, rev mit ene Ben af og skamferede mit Ansigt, saa jeg blev det Skrog, jeg nu er. Der blev kun talt lidt om mig. Jeg var jo kun en almindelig Opdager, der havde gjort sin forbandede Pligt, intet andet.

Paa Hospitalet troede de først, jeg skulde dø. Det havde maaske været det bedste for mig. Men Lægerne sætter jo nu en Gang en Ære i at redde selv det usleste Liv, og saa blev jeg da lappet saa nogenlunde sammen. Men Du ser, hvordan jeg var blevet maltrakteret.

— Stakkels Sebastian, siger Beatus med oprigtig Deltagelse. Jeg har aldrig vidst, at det var gaaet saadan til.

— Nej, selvfølgelig! Hvem taler om et Skrog som mig. De siger, at jeg drikker, og de gaar helst uden om mig. Lidt Pension og en Smule Hus med Lys og Brændsel til Husbehov, det har jeg faaet som Naadensgave. Men kommer jeg op paa Slottet, faar de alle sammen travlt med at vende Hovedet til Siden.

Uh! Hvor han er ækel! Det læser jeg paa alle Ansigter, og det hører jeg dem hviske i alle Kroge. Undertiden faar jeg ligefrem Lyst til at vise dem mit hæslige Fjæs, medens de skælver af Frygt for, at jeg kommer for at tigge, eller at jeg skal rive Hul i Tæpperne paa Trappegangen med mit Træben. Det er Fortiden, jeg trækker rundt med. Enhver kan læse den paa mig, men for dit Vedkommende, Beatus, er Skriften endnu ikke blevet tydelig.

— Hvad mener Du? spørger Beatus ængstelig over den uhyggelige Klang, der er i Sebastians Stemme.

— Jeg mener, at ogsaa Du en Gang vil træffe din Fortid eller din Faders Fortid paa din Vej. Hvordan den vil komme, hvad ved jeg om det, men komme vil den for Dig som for alle Mennesker. Og naar den kommer, saa husk paa gamle Sebastians Ord:

— Du har været lykkeligere, end Du havde Ret til, Beatus. Du er Skyldner hos Fortiden, og den vil en Dag komme og tage Dig i Kraven som en ubarmhjertig Kreditor.

Sebastian har rejst sig. Hans Ansigt har et uhyggeligt Udseende. Det er, som om han frydede sig ved at se det ængstelig spørgende Blik i Beatus' Øjne.

Saa forsvinder han med et Nik og et stygt Smil i det forrevne Ansigt, idet han siger:

— Nu kan Du jo tænke over, hvad jeg har sagt Dig, Beatus.

Beatus sidder tavs og stirrer hen for sig, længe efter at den skrabende Lyd af Træbenet har tabt sig i det Fjerne.

Saa rejser han sig endelig og siger med et drømmende Blik hen for sig:

— Hvordan skulde jeg kunne møde Fortiden?

(Fortsættes)

Varde tekniske Skole.

15. Oktbr. 1879 — 15. Oktbr. 1904.

Udviklingen indenfor vort tekniske Skolevæsen har i det sidste kvart Aarhundrede været

ganske enorm. Der er jo ikke den Købstad og ingen større Stationsby, som ikke har sin tekniske Skole. Købstædernes Haandværkere har allerede længe nydt godt af disse Skolers heldige Indflydelse paa hele det praktiske Liv. Paa Landet har Udviklingen først i de senere Aar ført dem med sig; nu kan ogsaa Haandværkerne her drage Nytte deraf.

Man saa vel undertiden en ældre Mester, der trak paa Skulderen og pegede paa, hvorledes han var kommet igennem Verden uden „den nymodens Teknik", som han sagde. Men de yngre havde et andet Syn paa Sagen, og for det maatte de ældre, som oftest bøje sig. Vore tekniske Skoler har da ogsaa overalt været i Stand til paa den herligste Maade at gøre alle Skumleres Betragtninger til Skamme.

— Den direkte Aarsag til disse Bemærkninger er det 25 Aars Jubilæum, som nylig kunde fejres af Varde tekniske Skole. Fremgangen har her været ret iøjnefaldende, og Resultatet er forholdsvis stort, idet Skolen i den lille vestjydske Købstad nu kan staa ved Siden af de bedste i Provinserne og med Hensyn til Tegning endogsaa overgaar de fleste.

Skolen aabnedes den 15. Oktober 1879, et heldigt Tidspunkt, da Provinsskolerne netop havde faaet en særlig Tilsynshavende i Tegneinspektør *C. J. Andersen.* Der var den Gang kun 49 Elever, delt i to Klasser; men man havde været saa heldig at faa en dygtig og en energisk Forstander i Lærer *W. Marke*, der har ført Skolen fremad i det rette Spor og i høj Grad vakt Interessen blandt de unge. Han har stadig føjet flere Fag til Undervisningsplanen, og Skolen har nu ca. 115 Elever i 19 Klasser, ca. 2200 Undervisningstimer hvert Halvaar, 9 Lærere og 6 tidssvarende Lokaler. Skolen er oprettet paa Foranledning af Haandværkerforeningen og skulde egentlig haft sin egen Bygning, men af økonomiske Grunde enedes man om at opføre en Fællesbygning, hvortil Staten ydede sin Hjælp.

Forstander W. Marke.

Sammen med Skolens Bestyrelse er det utvivlsomt Forstanderen, der har den væsenligste Del af Æren for den stærke Fremgang. Han er en Mand med store pædagogiske Evner, en Lærer, der forstaar at gøre sig afholdt af sine Elever uden at sætte den tilbørlige Respekt over Styr. Hans Medborgere har da ogsaa særdeles smukt tilkendegivet ham deres Taknemlighed.

N. M. Nielsen.

Mindesmærket over Fru Ottilia Jacobsen.

Til Minde om sin afdøde Hustru, Fru *Ottilia Jacobsen*, har Direktør *Carl Jacobsen* i Forhaven til sin Privatbolig paa Ny Carlsberg rejst et meget kønt og stilfuldt Monument.

Med enkel Symbolik og enkle Linjer har *Kampmann* tegnet det og opbygget det arkitektonisk i hvidt Marmor, medens den franske Billedhugger *Paul Dubois* har udført Statuen af en Kvinde i matforgyldt Bronce.

Paa Bagsiden af Marmorstøtten læses paa Latin:

Elskede!

Den er stærkere, der besejrer sig selv, end den, der besejrer den stærkeste Stad.

Og længere nede paa Dansk:

Lovet være Herren, som gav mig at leve 29 Aar sammen med hende.

Paa Forsiden staar over Kvindefiguren det ene Ord:

Ottilia.

Det har været Jacobsens Tanke at ville gøre Mindesmærket skønnere end noget andet, som er rejst for en Kvinde i vort Land.

J. P.

UGENS NAVNE

Professor, Dr. med. Ørum.

— I Ugens Løb er Professor, Dr. med. *H. P. Ørum* afgaaet ved Døden efter et længere haabløst Sygeleje, 57 Aar gammel. Han tog medicinsk Eksamen 1872 og Doktergraden 1884. Den ansete Læge passede sin meget betydelige Praksis med stor Omhu og Samvittighedsfuldhed, men fik alligevel Tid til baade at tage virksom Del i det offentlige kommunale Liv og at lede en Række humant-medicinske Institutioner. Han kom ind i Borgerrepræsentationen 1894, var Medlem til 1900 og blev atter valgt i ind 1903.

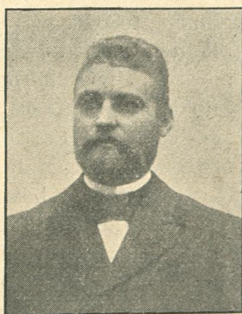
Postholder Larsen.

— Et andet Dødsfald er den ogsaa kendte Københavnerskikkelse Postholder, Kammerraad *O. Larsen.* I en lang Aarrække havde han besørget Postvæsnets Kørsel i København, der Aar for Aar voksede til en stor Forretning, og han døde som en meget velhavende Mand.

Peter Busholm.

— To af Tivolis kendteste Skikkelser: *Peter Busholm,* der spillede Pjerrot, og Inspektør *K. H. Leisted,* er ligeledes afgaaet ved Døden. Busholm optraadte i sine unge Dage som Akrobat; Pjerrotstillingen arvede han efter gamle Volkersen. Leisted ledede den store Styrke af Arbejdere og Funktionærer, der Sommeren igennem er knyttet til Etablissementet.

Inspektør Leisted

— Senest i Ugen døde Grosserer *Sophus Plum,* — en dygtig Købmand og god Borger og i sin private Færd elskværdig og ligefrem. Sammen med Broderen var han Indehaver af Firmaet Th. & S. Plum, der har en meget betydelig Andel i det danske Smørs Indarbejdelse paa Englands-Markedet.

Grosserer Plum.

— Forrige Søndag blev Pastor *W. Lampe* fra Hannover af Stiftprovst Paulli indsat som Sognepræst for Sct. Petri Kirke.

Pastor Lampe.

Den tyske Menighed har i Pastor Lampe faaet en sympatisk Person og en dygtig Prædikant.

— Barbér *C. Dahl* fejrede den 19. d. M. sit 50 Aars Fagjubilæum. Han er født i Norge og kom i Lære 1854. Efter endt Læretid etablerede han sig i København og flyttede 1878 til Gammelholm, hvor han i Aarenes Løb har behandlet adskillige af vore berømte Mænd. De var daglige Gæster paa Stuen, og den fik derfor Tilnavnet: *Den literære Barberstue.* Hr. Dahl er tilmed en fortræffelig Skakspiller, men herom siger han selv beskedent: *„nil admirare“.*

Barber C. Dahl.

— Firmaet P. Breum & Komp. i Odense, Indehaver *P. Breum,* kunde den 28. d. M. fejre sit 25 Aars Forretningsjubilæum. I Mode- og Konfektionsbranchen regnes Forretningen nu for Provinsens største Kjole- og Overstykke-Magasin. Hr. Breum beskæftiger nu daglig 30 Mennesker i sine store og tidssvarende Lokaler.

Købmand P. Breum.

— Den 1. November kan Lærer *Sindberg,* Ølgod ved Varde, fejre sit 50 Aars Jubilæum som Lærer. Blandt Lærerne i Ribe Amt har han den største Anciennitet og var derfor ogsaa blandt de særlig indbudne til Kongemiddagen ved Domkirkens Indvielse. Sindberg er kendt og skattet i vide Kredse som en særdeles dygtig Skolemand, trods sin Alder stadig ung

Lærer Sinding.

— Handelsrejsende hos det bekendte, store Firma Holger Petersen, Hr. *Chr. Weincke,* fejrer den 1. November sit 25 Aars Jubilæum i Firmaets Tjeneste. H. Weincke er skattet af sine Chefer, og han har en stor Vennekreds. Dagen vil sikkert forme sig til en stor Højtidsdag for Jubilaren.

Handelsrejsende Weincke.

Magdalene Thoresen.

Afsløring af et Mindesmærke paa hendes Grav.

Søndag den 2. Oktober afsløredes paa Assistens Kirkegaard en Mindesten over Forfatterinden *Magdalene Thoresen.*

Efter at Professor *Nicolaj Bøgh* havde holdt en kort Mindetale, faldt Dækket for Mindestenen, der er af lys Granit og cirka fire Alen høj. I Forsiden af Stenen er indsat en af Professor *Saabye* modelleret Portrætmedaljon i Bronce.

Paa „Dansk Kvinderaad"s Vegne lagde Forfatterinden, Fru Admiralinde *Emma Gad* en Krans paa Graven og holdt en kort Tale, i hvilken hun navnlig pointerede *Magdalene Thoresens* Betydning for den danske Kvindesag.

„Norske Kvinders Nationalraad" havde ladet henlægge paa Graven en Laurbærkrans med Baand i de norske Nationalfarver.

Den Afdødes Datter, Fru *Ludvigsen* takkede paa Familjens Vegne Bidragyderne.

Apr.

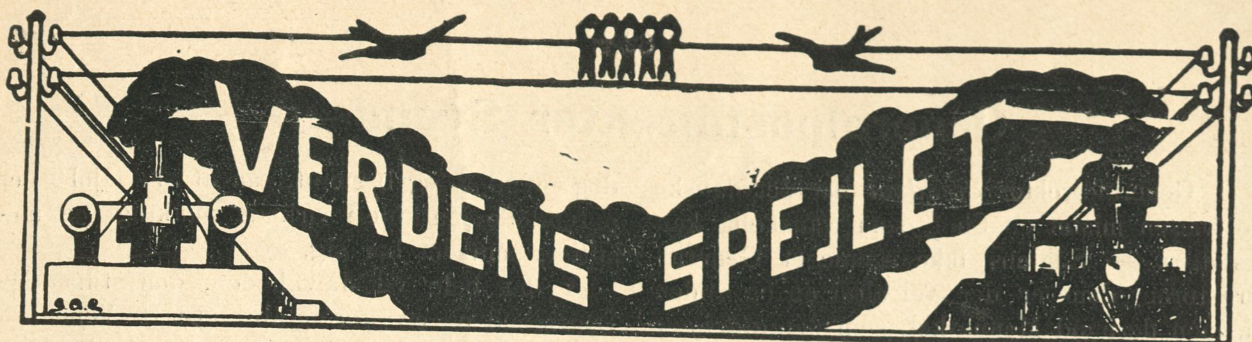
Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

FRA EKSPEDITIONEN.

„Verdens-Spejlet" skal ved vore Bude være omdelt overalt i København med Forstæder i Løbet af Torsdag. Klager over Omdelingen bedes afgivne til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15. — Postabonnenter anmodes om at klage over uregelmæssig Forsendelse til det Poststed, hvor de har bestilt Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 6, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 6. November 1904.

Generalpostdirektør Chr. Svendsen.

Født 24. August 1846. — Død 27. Oktober 1904.

Marius Christensen fot.

Generalpostdirektør Svendsen.

I Generaldirektør *Svendsen* har det danske Postvæsen mistet en Chef, som vanskelig kan erstattes. — Sagtens ikke saameget Generaldirektøren, dem er der vel altid en og anden af, men derimod Mennesket, som der *aldrig* er saa mange af.

Christen Svendsen var født i Helsingør 1846, og hans Embedsbane var ikke nogen usædvanlig. — Han havde efter vel overstaaet juridisk Embedseksamen tilbagelagt den almindelige Tur gennem forskellige offentlige Kontorer og med den dannedes Takt og Smag udfyldt disse Pladser, som enhver elskværdig og beleven Person vil kunne udfylde dem, — stilfærdigt og pligtopfyldende, uden nogensomhelst Reklame for egen Fortræffelighed, uden at smile opadtil og hugge paa og snerre nedadtil.

Efter tilbørligt at have tjent for Lea og Rachel blev han i 1885, efter danske Forhold temmelig ung, Postinspektør og i 1894 Generaldirektør for Post- og Befordringsvæsenet, som den pompøse og repræsentative Titel lyder.

Af Befordringsvæsenet var allerede da egentlig kun Navnet tilbage, et Par venlige alderstegne Diligencer, ellers havde Jernbanen forlængst slugt hele Resten.

Med saameget større Energi kastede han sig saa over Postvæsenet, og man kan uden at logre for den Afdødes Minde meget vel paastaa, at hvad han her udrettede, var næppe hver Mands Sag. Han bragte vort Postvæsen til at være noget af et Mønster for Paalidelighed og elskværdig Imødekommen overfor Publikum.

Og med Jævnhed og Bramfrihed naaede han det, uden at fordre mere af sine Medarbejdere, end der kunde udføres, med en ikke almindelig Retfærdighedssans til alle Sider, uden at stille sit eget Lys frem for andre til Beskuelse, og dog myndigt og bestemt, saa at alle Hjul i det indviklede Maskineri virkede punktligt og nøjagtigt, som det bør sig.

I det hele vil Jævnheden, den stilfærdige Dygtighed og en stor og absolut ægte Venlighed overfor alle Underordnede være de Dyder, som vil huskes om Generaldirektør *Svendsen*, og hvormed han rolig kan gaa i sin Grav. Mon der er saamange Chefer og Ledere, som tør tillægge sig *dem?*

Nu han er død, vil disse Egenskaber bedst huskes, — ogsaa af dem, der mente, at hans Imødekommen til Tider gik *for* vidt, naar den i Ønsket om at gøre alle vel, af og til lovede mere, end den kunde holde. For den, der har Hjerte, er det ogsaa lettere at give et halvt Haab end et brutalt Nej. Og den Mand, der nu er død, var ingen brutal og — hvor sært det end lyder for vor strugglende og smarte Tid — alligevel meget af en Karakter og en Dygtighed.

Ikke Ugen før sin Død var Generaldirektøren endnu i sit Kontor.

Den, der skriver disse Linier, havde da en Samtale med ham, hvorunder han bl. a. ytrede følgende: „Naa! Er De stadig tilfreds med Deres Arbejde? Det kan jo nok være lidt ensformigt af og til!“ Og sidenhen: „Ja! bare man kunde skaffe de Herrer heroppe noget mere at leve af!“ — —

Disse to Ytringer er betegnende: Interessen for andre og Manden, der er menneskeligt forstaaende, hvor saamangen bare er Embedsmanden og *kun* eller *knap* det. Og endnu det vigtigste: Manden, som *mente*, hvad han sagde.

Generaldirektør *Svendsen* havde alle de Ordner, hans Stilling medfører.

Vilhelm Thaning.

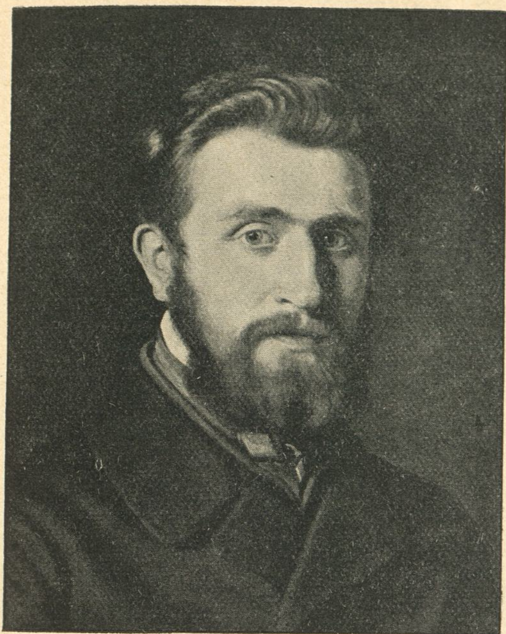
Maleren Christen Dalsgaard.

Det er ofte saa, at de, der vokser op i øde Egne, af Karakter bliver sære og menneskesky. De, der bor nær ved de vide Heder, er tidt og ofte henviste til deres eget Selskab, og ved den megen Ensomhed lærer de tidligt at gaa deres egne Veje.

Derfor vil ogsaa de Kunstnere, der lever deres hele Ungdom under saadanne Forhold, hurtigt finde sig selv og dermed en fast Form, hvori de udtrykker deres Længsler og Tanker. Livet om dem kan larme saa meget, det vil — de hører intet dertil — kan eller vil ikke høre. Intet paavirker dem, thi de lever et eget, uvirkeligt Liv inde i sig selv, uden Forbindelse med den Verden, de dog tilhører — ensomme, om de end er sammen med Venner.

I dansk Literatur er *Blicher* og *Ingemann* Kunstnere af den Type — hver paa sin Vis lever de i deres egen, drømte Verden.

I dansk Malerkunst er *Dalsgaard*, der nu har fyldt de firs, en af disse Eneboere. Tidligt fandt han sin egen Teknik — den spidse, uhyre soignerede, undertiden lidt slikkede Malemaade, der altid blev hans egen. Fra Udlandet kom Bud om en ny Teknik, om en ny Kunsts Verden — *Dalsgaard* hørte dem ikke. For ham var der ingen Verden udenfor Verona, det Verona,

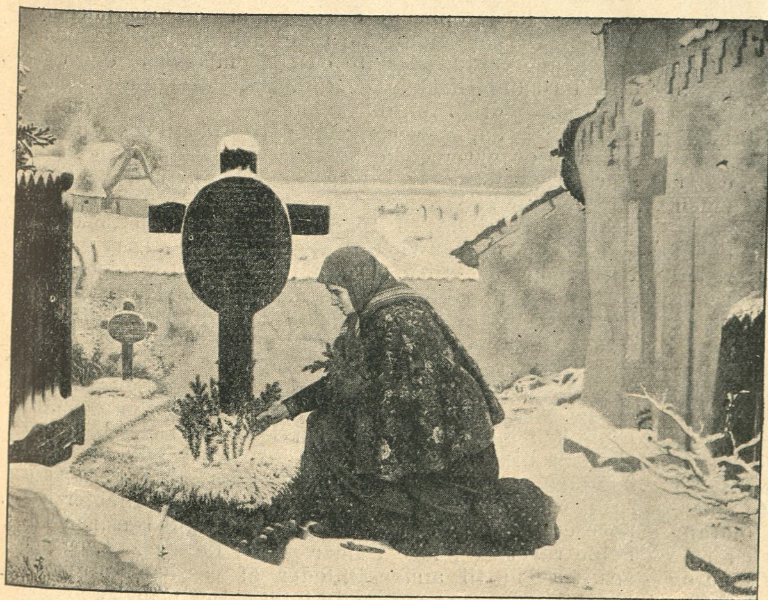
Ungdomsportræt af Chr. Dalsgaard (ca. 36 Aar gl.), malet af Prof. Vermehren.

kendte man ikke hos *Dalsgaards* Ungdom, der løber og støjer; og dog er Kunstneren Nabo til Sorø Akademi. Derfor er Dalsgaard ogsaa bedst i de Billeder, hvor Naturen gør Motivets Stilhed end større. Saaledes — som i Billedet af *„en ung Pige, der pynter en Grav“*, hvor Sneens lysende Hvidhed gør alt saa tavst, mens den unge Pige knæler ned og lægger sine fattige Blomster paa den kolde Grav. Saa bedrøvet og stille er han saa tidlig fandt. Allerede som ung vendte han den babyloniske Skøge Ryggen, rystede Sodomas og Gomorrhas Støv af sine Fødder og bosatte sig i Sorø's idylliske Stilhed — og af den prægedes hans Kunst.

Der er over hans Billeder den lille Provinsbys fredsæle Ro, den Ro, der hviler over Købstaden ved Solnedgangens Tid — naar alt er forventningsfuld Tavshed, indtil pludselig Kirkeklokkens dybe Toner fylder den solgyldne Luft. Alt er saa stille hos *Dalsgaard.* Mændene har taget Træskoene af, før de gik ind, og kommer listende paa Hosesokker, de gamle Kvinder sidder ganske stille eller staar med foldede Hænder — og de unge Piger, der — som alle Bønderpiger i det hele taget — nylig har gennemgaaet et Kursus ved Balletten, triner saa roligt og stille, som

„Maden er færdig!“
Dalsgaards eneste Genrebillede.

En Pige, der pynter en Grav (1858).

det Billede, at der ikke behøvedes den Indskrift, der staar paa Tavlen, og som i al sin rørende Enfold er saa betegnende for *Dalsgaards* Kunst: „Ak, ved din Død min Glædes Lys gik ud, men en Gang skal jeg se Dig som min Ven hos Gud!“ — Og dog strækker *Dalsgaards* Kunst videre end til de smaa Stuers Følelser, de forlegne Pigers forelskede Rødmen. Ogsaa Elskovens Lidenskab kan han skildre, de bristede Illusioners blodige Tornekrone — som i hint lille Billede af en ung Pige, der ser efter Breve og intet finder fra *ham*, og som saa — med en forelsket og forkælet Piges Arrigskab — spreder alle de andre Breve for alle Vinde. Med fin Symbolik kaldte da ogsaa Kunstneren Billedet: *„Er der da ikke noget Brev?“* Da svinger *Dalsgaard* sig i psykologisk Skarpsyn op til *Ingemann's* og *Blicher-Clausen's* svimlende Højder.

En Kunst, der er fredeligt oplivende som *Dalsgaards*, kan man bedst ligne ved Kaffen, alle Jomfruers og Emeritussers Nektar — den store Kop sort Kaffe, med rigtig meget Sukker i — eller hvad der er bedre endnu — med en vældig Skefuld Sirup.

Louis Kohl.

Det moderne Tyrkis Kvinde.

Som Barn.

Som ung Pige.

Som Forlovet.

Moderne Tyrkinder.

Korrespondance fra Konstantinopel.

Som bekendt er alle billedlige Fremstillinger banlyste fra Moskeernes Indre. Udsmykningen bestaar af Kaligrafi og Ornamentik, hvori indgaar Plante- og Blomstermotiver. Saaledes byder Koranen det for Bedehuse og for alle Rum, hvor der bedes. Da den troende Muselmand forretter de foreskrevne fem daglige Bønner dér, hvor han netop befinder sig, naar Bønnens Time kalder, saa har der hos alle fromme Muhamedanere udviklet sig den Skik, at billedlige Fremstillinger banlyses fra Hjemmene saavel som fra Moskeerne. Ellers er der, i og for sig, intet til Hinder for, at en Muhamedaner kan smykke sit Hjem saa godt som en Kristen.

Nu er det imidlertid hos de dannede Muhamedanere, navnligt hos de dannede Tyrkere i deres Hovedstad Konstantinopel, gaaet lige som hos de dannede Kristne: Tallet paa de fromme er svundet ind i en svær Grad. Hermed er ogsaa Beboelsesrummene ophørte at tjene som Bedestuer, og Grunden til at undlade deres billedlige Udsmykning er dermed bortfaldet. Til en Begyndelse, inden Fromheden var kastet helt over Bord, valgtes med Forkærlighed Landskaber uden Staffage, dernæst Motiver med alle Slags Fugle, endelig, mere nølende, Pattedyr. Selv i disse Omgivelser kunde der i Nødsfald, naar Dyrebillederne vendtes med Vrangen ud ad, forrettes en Bøn. Først da der slet ikke mere i disse fornemme, moderne, tyrkiske Huse var Tale om Bønner, kom Turen til Genrebilleder og Portrætter. Ja, der er nu paaviseligt enkelte tyrkiske Huse, hvor der ophænges Billeder af kristeligt Indhold, naar Motiverne ellers tiltaler fra et kunstnerisk Synspunkt.

Dette skulde synes at være den sidste Etape paa Vantroens Vej. Dog har de unge, tyrkiske Damer *comme il faut* i de senere Aar indført en Mode, som er endnu mere i Strid med den gode Tone fra de gamle Dage og med Koranens og Lovenes direkte Forskrifter. De lader sig fotografere utilslørede og i evropæiske Dragter for at skænke Billederne til nærmere og fjernere Slægtninge og Bekendte. I smaat og stort Format indrammes disse Billeder for at smykke de Rum, der i de gode gamle Dage kun havde kolde, nøgne Vægge og intet Møbel til derpaa at henstille Staarammer.

Dette er meget langt fra de Forskrifter, der paabyder den muhamedanske Kvinde ikke at vise sit Aasyn udenfor Haremets snævre Enemærker. Men de moderne, tyrkiske Damer *comme il faut* er ogsaa meget langt fra det Stadium, paa hvilket hine Kvinder befandt sig, som fuldt ud respekterede Forskrifterne. Nogle tyrkiske Pigeskoler og en omfattende Undervisning i Hjemmene af evropæiske Gouvernanter har i Løbet af den sidste Menneskealder indenfor de fornemme og velhavende tyrkiske Samfundsklasser skabt en Generation af unge Kvinder, som er ganske evropæiske af Tankesæt og Optræden.

Foruden deres Modersmaal og Græsk, hvilket de i Opvæksten lærer af det talrige, græske Tyende, behersker disse Damer stedse Fransk og hyppigt endnu et eller to evropæiske Sprog, som de gerne taler flydende. Derhos sidder de inde med almindelige Skolekundskaber og nyder ofte en ret omfattende Undervisning i Haandarbejde, Tegning, Maling og Musik.

Deres ydre Habitus er lige saa evropæisk som den indre. De har indtil de mindste Enkeltheder tilegnet sig alle de evropæiske Modedamers Paaklædningskunster, og de fører sig i deres elegante evropæiske Dragter med en Ynde og Sikkerhed, der vilde gøre mangen Vestevropæerinde til Skamme. Kun er de jo endnu forhindrede fra at vise al denne Elegance frem udenfor Hjemmene, da Spadseredragten stadig er den foreskrevne, nonneagtige Kappe med det obligatoriske Slør. Dog har de ogsaa forstaaet at give denne Udedragt, som hos Damer *comme il faut* stedse er af sort Silke, en elegantere og mere koket Form.

Efterat Isen først var brudt, da disse Damer havde fundet paa, at de gennem Fotografier kunde gøre deres Dejlighed mere gældende, end der ellers gaves Lejlighed til, saa gik Udviklingen forholdsvis rivende, og efterhaanden er der sikkert ingen tyrkisk Dame *comme il faut*, som ikke oftere og i de forskelligste Dragter har poseret hos Fotografen. De har endog i mange Tilfælde revet de ældre Damer med i Bevægelsen, og der ses fra Tid til anden Billeder af værdige Matroner i overlæssede, evropæiske Dragter. Der mangler nemlig

hos disse ældre Damer den fine Smag for et elegant Toilette, som de unge uimodsigeligt har.

Som de unge, tyrkiske Damer er blevet evropæi-

Tyrkisk Kvinde i muhamedansk Dragt.

serede i Dannelse og Optræden, saaledes er de ogsaa blevet det i Tankesæt. De hader Flerkoneriet som Pesten og har ogsaa gennemgaaende forstaaet at sætte sig paa det Standpunkt, at den Udkaarede paa Forhaand kontraktligt maa forpligte sig til at underkaste sig Enegiftet. Herved er det gensidige Valg mere end tidligere blevet betydningsfuldt, et Valg for Livet, og den evropæiske Skik at udveksle Forlovelsesringe har ogsaa fundet Vej til de moderne, tyrkiske Hjem. Evropæiske som disse Damer selv er det, forlanger de ogsaa, at deres Forlovede og Mand skal være det i Optræden som i Ydre. Fezen, der efter god gammel Skik skulde bæres hele Dagen over det glatragede Hoved, indtil den afløstes af Nathuen, hænges nu som en Hat op i Forstuen, og den unge Tyrk præsenterer sig i Værelserne med sin evropæiske Frisure. Han lader sig ogsaa, naar det skal være, fotografere sammen med sin Forlovede og har herved frigjort sig for de sidste Rester af Haremstraditionerne, hvorefter han var Hustruens Herre og ikke hendes Ligestillede.

De moderne, tyrkiske Damer, og de er nu ikke saa ganske faa, har altsaa, som det ses, forstaaet at lufte godt ud i de gamle, tyrkiske Huse, som helt igennem har faaet et ganske evropæisk Udseende ogsaa i Henseende til Omgangsformen mellem Familiens mandlige og kvindelige Medlemmer, der nu er langt mere fri end tidligere. Det er uden Tvivl Forløberne for en frisindet Periode, der venteligt vil komme, naar den nuværende Sultan, som er bigot og konservativ, en Gang har lukket sine onde Øjne.

De Artiklen ledsagende Billeder er valgt som typiske og giver en ret god Idé om den moderne, tyrkiske Kvinde. Om hun end ikke altid er smuk, saa er hun dog stedse nydelig og meget indtagende. Uden Spor af det storstadsmæssige Koketteri, som hun aldrig har lært, er hun smilende, naturlig, venlig og ligefrem. Hun bærer Hjertet paa Læberne, og Hjertet synes næsten stedse at være godt. En dansk Videnskabsmand, som i de senere Aar har været en hyppig Gæst i Konstantinopel, har om disse moderne Tyrkinder brugt følgende meget karakteriserende Vending: „Naar man ser en af dem, ønsker man stedse, at det maatte være en Søster.“ — Det vil sige: de ser saa elskelige, saa rene ud, at man aldrig, som Tilfældet er overfor mange andre skønne Kvinder, kunde komme paa det Ønske at besidde dem. Blot have dem som Søstre for til Stadighed at nyde den Skønhed og Ynde, som de ejer i langt rigere Maal end de fleste andre Kvinder. — Alene deres dybe, fløjelsbløde Øjne med de lange Vipper og de fint buede Bryn er nok til at bringe andre smaa Mangler ganske i Forglemmelse. Og ikke at disse Øjne, saaledes som det oftere er paastaaet, kun lyser ud over det Ansigtet dækkende Slør, at de kun synes saa mørke i Modsætning til det hvide Tyl; ogsaa under den evro-

Tyrkisk Kvinde i vestevropæisk Dragt.

pæiske Frisure og i det utilslørede Aasyn bevarer de deres fortryllende Glans, den Ild, der er egen for ægte orientalske Øjne. —

A. C.

Dagmarteatret.

Karl Gjellerup: Wuthhorn.

Med Fotografi af *A. W. Sandberg.*

Karl Gjellerup er Theologen blandt vore Digtere.

Det er sagt saa uendelig tid, at det næsten er flovt at gentage det, og dog er det det mest betegnende, man kan sige om ham.

Alt, hvad i Sagnet Kong Midas rørte ved, blev til Guld; alt, hvad *Karl Gjellerup* faar imellem Hænderne, bliver til Theologi.

I saa høj Grad formaar den theologiske Tankedressur, maatte skamme sig, om de ikke satte Alverdens Love til Side for hans Skyld.

Men over det hele knejser „Wuthhorn"s snehvide Tinde i guddommelig Majestæt og lader sine rullende Laviner tordne ned i Hovedet paa retfærdige og uretfærdige.

Denne udogmatiske Suverænitet maa nu imidlertid have ærgret *Gjellerup*.

Redaktør Flor (Emmanuel Larsen). Føreren Seppi (Svend Kornbeck). Dr Strande (Dir. Martinius Nielsen).

Scene af „Wuthhorn".

han underkastede sin Hjærnevirksomhed i de unge Aar, at præge hans Tankeliv, at end ikke saa utheologiske Emner som den erotiske Lidenskab, den frie Kærlighed og den frie Tanke, ja endog den pure Trosfornægtelse undgaar at blive dogmatiserede i denne vindtørre Theologhjærne.

Selv i „Wuthhorn" spores dette.

Han kan ikke lade være at klassificere og fastslaa Dogmer, at skille sine Mennesker, som paa Dommens Dag Faarene skal skilles fra Bukkene.

Gjellerup har med den vilde Bjærgnatur som en symbolsk Baggrund skildret Menneskenes Kærlighed i dette stort anlagte Drama.

Men han hildes straks i Dogmernes Snare.

Som Naturforskerne klassificerer Plante og Dyrelivet og anbringer de enkelte Foreteelser i skematiske Bælter efter de forskellige Højder, saadan anbringer *Gjellerup* sine Mennesker.

Længst nede i Dalens Sommerpension færdes Hverdagslivets fordomsbundne Samfundsmennesker i smaatskaaren Lovlydighed.

Lidt højere op ad Bjærget i *Freialps* idylliske Sæterhytte bor derimod et kurrende Duepar, som har sat sig ud over de Love, der forhindrer dem i at leve sammen. Selvfølgelig er Forholdet ædelt og smukt, og deres uægte Dreng er saa dejlig en lille Fyr, at de

Han vil under ingen Omstændigheder finde sig i denne guddommelige Munterhed, der er aldeles blottet for Hensyn til Sommerpensionens Begreber om Ret og Uret, Moral og Umoral, Ægteskab og Ægteskabsbrud.

I en Haandevending faar han da ogsaa Wuthhorns uberørte hvide Tinde lavet om til en retfærdig Hævner og Hævder af det Urmenneskelige.

Wuthhorn bliver Urkraften, der holder Justits og tilintetgør alle Sommerpensionens Vedtægter og Fordomme.

Saaledes faar *Gjellerup* os anbragt i en ny Dogmatik, der ad Aare vil kunne danne det solideste Grundlag for en Sommerpensions Leveregler. Vi maa da nøjes med at glæde os over, at han har luftet vort Samfunds lumre Pensionsluft ud med et kraftigt Pust fra Wuthhorns hvide Tinder.

Som Levendegørelsen af Wuthhornsprincipet kæmper det suveræne Menneske, Dr. *Strande*, mod Redaktør *Flor*, der er den allermodbydeligste Inkarnation af Samfundets vedtægtslydige Fornægtelse af Menneskenaturen i den hellige Sommerpensions Navn.

Meningen med Wuthhorn er altsaa den allerbedste, og Stykket, der første Gang opførtes paa Dagmarteatret i 1893, virker den Dag i Dag med den største Stemningsfylde.

Direktør *Martinius Nielsen* giver Dr. Strande det

rette egenartede Præg af Selvstændighed og Selvhævdelse, to Egenskaber, han er som født til at tolke, og *Emmanuel Larsen* gør den snu Redaktør og Publikumssnob saa utiltalende, som saadanne Personager nu engang er.

Blot han havde haft Mod til at give Angrebet en bestemt Adresse ved at maskere sig som en af disse Redaktørtyper, som vi desværre ikke har saa faa af.

Som Bjærgføreren *Seppi* gav Hr. *Kornbeck* et rørende Billede af en naiv og enfoldig Almuesmand, mens Hr. *Dinesen* og Fru *Olivia Jacobsen* fandt et indtagende Udtryk for det illigitime Ægtepar.

Anders W. Holm.

Prinsesse Lili.

Frederiksberg Teater.

Med Fotografier af *A. W. Sandberg.*

Endelig blev da den yndige Rose fundet, den haardt tiltrængte Operetteprimadonna.

Nu har vi længe maattet slaa os til Taals med, at

Johnny. (Seemann). Løjt. Løwendahl. (Alstrup). Lili. (Dagmar Buch). Konsul Olsen. (Bewer).

Scene fra „Prinsesse Lili".

der i det hele Kongerige Danmark kun fandtes to højst tre Operettesangerinder, og saa springer pludselig den purunge *Dagmar Buch*, fuldt færdig, frem paa Frederiksberg Teaters Brædder.

Guldblond bleg af Lød, som den sarteste Therose.

Af Koristindernes taagede Mælkevej er denne Stjerne pludselig straalet frem i sin fyrigste Glans; og det skal ikke vare længe, inden *Dagmar Buch* fordunkler alle de andre.

Det vil blive overflødigt for Fremtiden at importere Fru *Anna Petterson-Norrie's* Pæon-Skønhed; og den lille fløjlsbløde Stedmodersblomst, *Gudrun Carlson*, vil selvfølgelig ganske falme ved Siden af denne gyldne Pragtblomst.

Selv vor fornemste Eksport, den smørgule *Charlotte Wiehe*, er besejret.

Thi *Dagmar Buch* ligner hende, som det ene Glas gyldentperlende Champagne ligner det andet.

Frejdigt kvidrer hun sine Sange, alt imens hun slanger sin smidige Ynde i indtagende Rytmer, fin og skær som en farvesart Pastel.

Selvfølgelig strømmer da ogsaa det ganske København til Teatret. Man vil dog nok se denne *Charlotte Wiehe*, der til og med har Ungdommen og Ufordærvetheden forud for den snart alderstegne Lotte, selv om hun endnu trykkes af den Naivitet, som hendes Forbillede længst har lagt bag sig.

Og det er i hvert Fald hævet over enhver Tvivl, at Komponisten, Hr. *Nicolaj Hansen*, der har undfanget dette naive gammeldags Syngespil, maa være den unge Dame over al Maade taknemmelig for hendes fortryllende Prinsesse Lili.

A. W. H.

Frk Dagmar Buch som Prinsesse Lili.

Højbro Frugtmarked.

Til Fordel for Brystsygerekonvalescenter.

Dersom man over Indgangen til det store Frugtmarked, der 3 Aftner i Træk afholdtes i Odd Fellow-Palæet, havde anbragt Ordene *„Ej blot til Lyst“*, vilde man derved dels have givet en nogenlunde træffende Karakteristik af Markedet i dets Helhed og samtidig have antydet, at der laa et alvorligt Formaal bag 3 Dages-Festen i det gamle fornemme Koncertpalæ.

Al Ære være Hensigten, der var at tilvejebringe Begyndelsesmidlerne til Stiftelsen af en Landkoloni for Brystsygerekonvalescenter, — helst vilde man se at faa den spist op, inden den raadner. Og naar nu de værdige Lægematroner, de nydelige unge Lægefruer og de 34 yndefulde Lægedøtre satte en passende Portion Smil og æggende Munterhed ind paa at faa en Del af al denne velsignede men ikke altid duftende Frugt til at gaa i Folk, kunde d'Hrr. Læger jo bagefter faa godt at bestille med at kurere al den Mavepine, der for adskillige maa være bleven Festens Frugt!

Paa den Maade fik baade Brystsygerekonvalescenterne, hvad de skulde have, og Lægerne, hvad der

I Frøken Tschernings Frugtbod. *A. W. Sandberg, fot.*

en Gaard ude paa Landet i en af Sjællands smukkeste Egne, skovrig og i Nærheden af det friske Sund.

Men Bestyrelsen af *„Boserups Minde“*, den Forening, som havde arrangeret Frugtmarkedet, burde have erindret, at ikke alle kan være lige saa optagne af Kampen mod Tuberkulosen som netop denne Forenings Medlemmer. Det er jo en selvfølgelig Kendsgerning, at Folk, der indfinder sig ved slige Basarfester, ikke kommer blot for at „støtte den gode Sag“. Nej, de vil skam *more* sig lidt — eller rettere helst meget — ved Siden af, og hvem kan vel fortænke dem i det?

Nu burde det imidlertid være uimodsigeligt, forøvrigt ogsaa uimodsagt, at Frugtfesten i Koncertpalæet ikke var slet saa morsom, som den burde og kunde have været.

Idéen var jo i og for sig ikke ilde. Det mærværdige Aar 1904 har bragt en saadan Overdaadighed af Frugt, at der ikke er nogen rimelig Udsigt til at faa retteligt tilkom dem, naar de var saa elskværdige at laane deres Fruer og Døtre ud til Bazar og Tombola for Gud og Hver.

Desværre vilde Feststemningen imidlertid ikke rigtig indfinde sig. Især kneb det den første Aften, hvor det utvivlsomt var alle de assisterende, der morede sig bedst. Søndag og Mandag Aften gik det ikke saa lidt bedre, hvilket især skyldtes vore ihærdige Skuespillere og Skuespillerinder, der med Madame *Oda* og *Peter Fjelstrup* i Spidsen synes utrættelige, naar det gjælder om at assistere velvilligt. De møder frem lige til den mindste *Einar Jönsson*; og enkelte af de yngste har sikkert vejret, at der ogsaa gennem Basartjenesten gaar en Vej til Publikums Hjerte.

Heldigt da, at Frugtmarkedets Overskud kom til at staa i et rimeligt Forhold til de udfoldede Anstrængelser og det hæderværdige Formaal!

Niels Th. Thomsen.

De store Nordmænd.

Karrikaturtegninger af den landflygtige finske Maler **Sigurd Wetterhoff-Asp.**

Den for sin Fredelighed præmierede norske Løve Bjørnstjerne Bjørnson.

En Side af vor Kunstindustri.

Hofmetalstøber Rasmussens 50-Aars-Jubilæum.

Udenfor Politik og Teateraffærer er der vel næppe herhjemme nogen Sag, der saaledes kan sætte Sindene i Bevægelse og afføde uendelige Avisdiskussioner som Monumentspørgsmaalet. Altid er man uenige om, hvem der skal modellere Berømthedens Monument, og om, hvor det skal staa, og som Regel er man gerne misfornøjet med den Fremstillingsmaade, Kunstneren har valgt. — Kun om et mødes alle i den skønneste Enighed: Udførelsen skal lægges i Hofmetalstøber *Rasmussens* Hænder.

Lauritz Rasmussen.

Enhver vil heraf kunne forstaa, at Firmaet forlængst er blevet knæsat, at det har tiltvunget sig den almindelige Anerkendelse. Noget saadant kommer man i Almindelighed ikke sovende til, og dette er da heller ikke Tilfældet for *Rasmussens* Vedkommende. Dygtighed og Energi parret med kunstnerisk Forstaaelse, har været Virksomhedens Nerve gennem halvhundrede Aar.

I Onsdags, den 2den November, passerede Firmaet den store Mærkedag, 50-Aars Jubilæet.

Stifteren af den betydelige Virksomhed, *Lauritz Rasmussen*, der fødtes 1824, var Søn af jævne Borgere, Faderen var Spækhøker og boede paa Hjørnet af Aabenraa og Hausergade. *Lauritz Rasmussen* kom i Lære hos den senere saa bekendte Hofgørtler *Dalhoff*, og efter endt Læretid drog han til Udlandet, hvor han i 8 lange Aar studerede og arbejdede i de forskelligste evropæiske Støberier. En lang Tid opholdt han sig saaledes i Wien, hvor han bl. a. oplevede Revolutionen; senere tog han til Sachsen og Rusland, ja endog i Konstantinopel arbejdede han et helt Aar som Formand paa et stort Støberi. I 1853 vendte han saa tilbage til København og begyndte saa smaat at anlægge et Støberi i de mørke og trange Forhold, Faderens Kælder afgav. De ydre Betingelser var saaledes ikke glimrende, men den unge Mand forstod dog hurtigt at gøre sig gældende, og den 2den November 1854 dristede han sig til at udtage Borgerskab.

Carl Rasmussen.

Professor *G. F. Hetsch*, hvem den danske Kunstindustri kan takke for saa meget, fik imidlertid Øje paa *Rasmussens* Dygtighed; han skaffede ham forskellige Arbejder: som Gravmonumenter, Jerichaus Løver til Toldbodindkørslen osv., og da Begyndelsen først var gjort, indgik Bestillingerne saa rigeligt, at Zinkstøberen — det Navn, under hvilket *Rasmussen* hele sin Levetid var bedst kendt — allerede to Aar efter maatte se sig om efter et bedre Lokale og i den Anledning flyttede til St. Annægade paa Kristianshavn. Ti Aar efter var Lokaliteterne igen blevet for trange, og *Rasmussen* anlagde da Støberiet i Læssøesgade, hvor Forretningen i de følgende Aar tog et betydeligt Opsving, idet han ikke alene udvidede Fabrikationen af støbte Zinkvarer, der var blevet hans Specialitet, men ogsaa i større Grad end tidligere kastede sig over Broncestøbningen.

Forretningen var saaledes meget anselig, da *Lauritz Rasmussen* i 1893 afgik ved Døden, men det blev dog først under Sønnen, *Carl Rasmussens* Ledelse, at den oparbejdedes til det fuldkomne Standpunkt: paa alle Omraader at kunne byde den udenlandske Konkurrence Stangen.

Efter at have faaet sin Uddannelse baade som Billedskærer og Broncestøber drog *Carl Rasmnssen*, 20 Aar gammel, til Udlandet for udelukkende at kaste sig over Broncestøbningen, som det var hans Lyst og Vilje, i fyldigere Grad end tidligere, at skaffe Indpas herhjemme. Med Iver og Energi tog han fat paa Opgaven, arbejdede i de største Støberier i Berlin, München og Dresden, samt navnlig hos Turbain i Wien, og vendte derpaa hjem for at gøre de indvundne Erfaringer frugtbringende.

Hans første Værk var *Jerichaus* „Panther-Jægerne", og som Aarene gik forstod han at gøre Broncestøbningen til den, om ikke just eneraadende, saa dog til den betydeligste Del af Virksomheden. Den Række af store kunstneriske Skabninger, der i Aarenes Løb er udgaaet fra *Rasmussens* Metalstøberi, er da ogsaa saa noget nær det meste af, hvad vi ejer af den Art Prydelser og Mindesmærker, lige fra de første Statuer af Frederik VII. og Apollogruppen til det kgl. Teaters Attika og ned til den seneste Tids mange Mindesmærker: som Kongens Rytterstatue i Esbjerg og Absalons i København.

Kongestatuen fra Esbjerg i Værkstedsgaarden.

45

Forretningens rivende Udvikling nødvendiggjorde da ogsaa Opførelsen af det nye, store Støberi i Raadmandsgade (1896), og dette havde igen en fortsat Udvikling af Virksomheden til Følge. *Carl Rasmussen* har haft det rette Blik for Betydningen af Kunsten og Haandværkets Samarbejde; han har søgt Kunstnerne, og som de har skattet ham, er han igen blevet deres Støtte, de har hjulpet ham med de utallige kunstindustrielle Frembringelser, han nu forarbejder til Bygnings- og Belysningsbrug og til Hjemmenes Udsmykning, han har støbt deres smaa som store Broncer, og han har ved sit „Kopieringsværksted“ gjort det muligt for dem at faa den lille Originalmodel forstørret ad mekanisk Vej til en hvilken som helst Størrelse.

Kunsten har rakt den dygtige Haandværker Haanden, og ved deres fælles Bestræbelser har den vaagnende Forstaaelse af Kunstens og Skønhedens rette Krav faaet et mægtigt Skub fremad i den offentlige Bevidsthed.

Andr. Bruun.

I Støberiet.

Fru Anna Gnudtzmann.

Det var med en saadan underlig usikker og utryg Følelse, at den lille indbudte Del af Pressen tog Plads i Koncertpalæets Riddersal den Aften, da *Fru Gnudtzmann* skulde synge.

Man kunde jo ikke paa Forhaand vide, hvordan det

vilde blive. Og dér sad vor kære Kollega, vores alles Partiers Forfatter *Gnudtzmann*, ved Klaveret og paakaldte Tanken om det gamle Forbud mod at skyde paa Pianisten, et Forbud, som vi straks udvidede til ogsaa at gælde Fruen.

Og sæt, at Fruen nu virkelig havde trængt til Beskydning? Havde man mon saa ikke indirekte overtraadt det store Bud om Pianisten?

Men, Gud ske Lov, der blev slet ikke Tale om nogen Skydning. Alt var idel Glæde og Henrykkelse.

Fru *Gnudtzmann* var virkelig vendt hjem fra Paris med noget nyt, som ingen dansk tidligere havde kunnet. Hun viste sig som en fuldt færdig *Diseuse*, en Betegnelse, som vist ikke lader sig oversætte.

Hun foredrog Viser. Det vil sige, snart sang hun og snart fremsagde hun, idet hun stadig udnyttede Visens dramatiske Enkeltheder. Dramatisk Viseforedrag kunde man maaske passende kalde Fru *Gnudtzmanns* Kunst.

I hvert Fald er det givet, at Fruen gjorde Lykke, særlig da, naar hun sang Viser om forhutlede Individer, og allerbedst, naar der var Galgenhumor i Visen.

Rent ud mesterligt var Fruens Foredrag af *Yvette Guilberts* kendte Bravurvise: Mit Ho'de — —. Med en Fantasi uden lige gav Fruen et Billede af denne parisiske Leddiggænger-Type, „hvis Næringsvej det er at være gift med no'en flere paa en Gang“ og slaa Bedsteborgere med velspækkede Tegnebøger for Panden.

Navnlig blev Slutningsstrofen, hvor Fyrens Hoved falder for Guillotinen, i Fruens Gengivelse en hel lille dramatisk Epoke af den mest gribende Virkning.

Og dog var der mange, mange andre Viser, hvis Udførelse lige saa skarpt vil huskes af den, som en Gang har hørt Fruen foredrage dem.

Men i en nær Fremtid vil Publikum selv faa Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Fruens Kunst, selv om de maa renoncere paa den celebre Pianist.

A. W. H.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL V.

Beatus bor ikke mere i den lille, idylliske Pavillon. Han er rykket op i den gamle Slotsgartners Stilling, og han har faaet dennes Embedsbolig.

Den er mulig endnu mere af et Stykke Æventyrland. Huset, han bor i, er smalt, lavt og graat, men man ser det ikke, thi det ligner nu ved Sommertid en levende Vold af Blomster og Ranker. Ude i Haven er en lille Sø med to Svaner, der med deres altid sejlende Spejlbillede under sig synes at være fire.

I Søen er en Ø, der ligger som en mægtig duftende Buket i et Fad med altid rindende klart Vand.

Og paa Øen er en lille kinesisk Pavillon med en Dagligstue og to smaa tilstødende Værelser. Det er som en Plet Paradis paa Jorden, et Stykke udskaaret Edens Have, der end ikke har sin Slange.

Thi i det kinesiske Hus, der nylig er sat i Stand og pudset op, efterat det i mange Aar har faaet Lov til at forfalde, har Hofmaleren, Professor Hvide lejet sig en Sommerlejlighed. Beatus er glad og stolt ved at have den berømte Mester som Lejer, og Professoren vilde ikke bytte sin lille, idylliske Plet og sine tre smaa Værelser bort for den skønneste Park med et udstrakt Villaslot.

En Baad, der som en Art Færge kan trækkes fra den ene Bred til den anden i en Kæde, er Forbindelsen mellem Beatus' Have og Professorens lille Ø, som han har døbt Ædelstenen.

Ofte om Aftenen, naar Skyggerne begynder at falde, og de dugsprængte Blomster aander tung Vellugt af deres Kalk, gaar Beatus ned til Søens Bred. Mellem vuggende Siv og sejlende Aakander færger han sig over til Øen, og naar Lyden af Baadens Plasken faar Fiskene til at flygte og slaa op i Vandkanten, gaar Professoren ned til Landgangen og staar smilende for at række sin Gæst en hjælpende Haand.

Saa gaar de sammen op i den lille Dagligstue, hvis Døre staar paa vid Gab for som med udstrakte Arme at modtage al Naturens balsamiske Vellugt. Slotsgartneren bliver trykket ned i den gamle Empiresofa, som paa hvert af sine høje Endestykker bærer en lille Marmorbuste af Landets to berømteste Digtere. Midt mellem de to Buster hænger et smukt Solnedgangsbillede, der paa en lille Guldplade bærer Titlen: Aftenhvile.

Den berømte Professor, der har stort, hvidt Skæg og langt Mankehaar hængende ned over Skuldrene, har bevaret hele Kunstnerens Ildfuldhed. Hans Øjne lyner med frisk, brun Glans, hans Bevægelser er livlige, og han holder meget af at tale, mest om sine Rejser i Ungdommen i Italien og Spanien, om Solen, om det brogede Liv og om Kvinderne, de skønne, mørke Kvinder, som han endnu ikke har glemt.

Fine Folk søger hans Selskab og inviterer ham til Middag og Aften. Ofte er han uhøflig nok til slet ikke at svare. Det har givet ham et daarligt Ry i visse Kredse for at være en gammel Bohême. Men med denne jævne Mand, der elsker Naturen, og som lever og aander for den, og som ser op til Kunstneren som til et højere Væsen, med ham kan Professoren sidde

og snakke den halve Nat, medens Roserne dufter og Maanen sejler som en blank Dukat mellem de smaa hvidkrappede Skyer.

Ogsaa i Aften staar Professoren med sin store bløde Hat paa den hvide Løvemanke, da Beatus med blottet Hoved stiger i Land.

— Sæt Hatten paa! Sæt Hatten paa! I Aften skal vi have det dejligt. Jeg har faaet en herlig Vin hjem lige fra Spanien.

De gaar op i Dagligstuen. Professoren forsvinder et Øjeblik og kommer tilbage med et Par vidunderlig skønne venetianske Glas og en støvet Flaske i en Kurv. Med mange Ceremonier trækker han Proppen op og lugter til Flaskehalsen med et langt: Aah!

Saa skænker han op i Glassene, og medens han skænker, ler han af det rent æstetiske Velbehag:

— Nej, se! nej, se! Hvor den Farve dog er vidunderlig skøn. En Maler som den gode Gud bliver dog aldrig nogen af os. Han have Tak for sine Gaver.

Professoren klinker med Beatus, der har faaet et helt højtideligt Udtryk, saa drikker de tavse, medens deres Øjepar synes gensidig at nyde hinandens Velbehag.

De har talt længe sammen, eller rettere Professoren har talt meget, medens Beatus begærligt har lyttet til. Saa vover Beatus et Spørgsmaal:

— Tror De, Professor, at ethvert Menneske møder sin Fortid paa sin Vej gennem Livet.

Professoren ser op, noget forbavset over dette filosofiske Spørgsmaal fra en Mand, der ellers i Reglen holder sig til Naturens simple, store Foreteelser. Saa svarer han:

— Tilvisse! kære Beatus. Vi møder alle før eller senere vor Fortid paa vor Vej. Gjorde vi ikke det, var Livet ikke værd at leve, thi kun deri ligger dets Retfærdighed, at man ikke høster mere, end man saar. Det er med Mennesket som med de Planter, De hver Dag hæger og plejer om, hver Gang de har faaet for lidt eller for meget af det, de trænger til: Sol, Regn, Blæst, Røgt, saa sætter det sine Spor i Plantens Frugt, Vækst eller Alder. Naar Træets Liv er forbi, og De skal skrive dets Levnedsløb i Deres Erfarings Bog, saa kan De altid sige: det skete af den Grund, og det skete af den Grund. Skulde det da ikke være ligesaa i Menneskers Liv. Skulde der være mindre Retfærdighed for de ædle Skabninger end for de lavere. Nej, kære Beatus, vi møder hver Dag vor Fortid, men det er ikke altid, den straks kræver os til Regnskab. Undertiden gaar den os næsten ubemærket forbi, forsvinder i Vrimlen af det, der bevæger sig om os, og giver os lang Kredit med Opgøret.

— En lang Kredit! siger Beatus eftertænksom.

— Ja, en lang Kredit. Det kan undertiden endogsaa se ud, som om den havde strøget sin Debitor i sine Bøger, eller som den havde glemt at betale sin Kreditor, thi vi er ikke udelukkende Skyldnere hos Fortiden; undertiden er det den, hos hvem vi har opsparet Kapital. Men Regnskabet bliver altid gjort op. Undertiden først gjort op med vore Børn, med vore Børnebørn. I Naturen er intet Brud, selv dér hvor vi ser Død og Fødsel. Det er en jævn Udvikling, og derfor giver Naturen sig af og til god Tid, men ialt, hvad som sker, vil den gode Iagttager kunne efterspore Fortidens Følger.

— Gennem flere Led!

— Selvfølgelig! Se paa Dem selv. De er en dygtig og brav Mand. Men hvad vilde De have drevet det til alligevel, hvis Fortiden ikke havde været. Deres Fader ofrede sit Liv i en højere Idès Tjeneste. Tilsyneladende døde han uden Belønning, men Fortiden gik Dem i Møde og gjorde Dem til en lykkelig Mand. Havde der været Straf til Gode fra Fortiden, saa vilde den ogsaa før eller senere have ramt Dem.

Den gamle Professor har talt sig varm. Han lægger ikke Mærke til, at Beatus er blevet helt bleg. Han løfter sit Glas og afbryder sig selv, idet han siger:

— Det er Pokkers, saa man bliver filosofisk om Natten. Her sidder jeg og siger en hel Del Ting, som jeg egentlig aldrig har tænkt over. Men jeg synes minsandten selv, det lyder ret fornuftigt. Mange Gange tænker jeg næste Formiddag: det var dumt, Du ikke skrev det op, som Du sagde i Aftes. Naa, maaske vilde det ikke tage sig ud i Dagens Lys, og jeg er et Lysets Barn. Tak, kære Beatus, for hvad De gør for mig. Jeg har her fundet mit lille Paradis. Men i dette Paradis har der alligevel manglet noget: Den lille Eva!

— Den lille Eva?

— Ja, den lille Eva! Men hun kommer i Morgen, og pas paa, at hun ikke knuser Deres Hjerte, Beatus. Hun er farlig. En Pokkers sød lille Skabning, som nok skal gøre Lykke paa Udstillingen. Her bagved Pavillonen har jeg indrettet mig en Plads, hvor hun kan staa Model for mig, som Vorherre har skabt hende, i sikkert Ly af Roser og Jasminer. Det er noget andet end at male i Atelier, min Fa'r! En Skaal for, at den lille Eva maa blive vort Lykkebarn, Beatus.

En underlig anelsesfuld Stemning ligger over Beatus, da han ved Midnatstid færger sig gennem det spejlblanke Vand, paa hvilket Svanerne med Hovedet under Vingen sover som et Par Stykker flydende Porcellæn.

(Fortsættes).

KRIGEN.

Vi bringer hosstaaende et Kort over Krigsskuepladsen med Angivelse af de to Hæres Stilling overfor hinanden.

I forbavsende lang Tid har de to Hære staaet i denne Stilling, og et afgørende Sammenstød kan ventes naarsomhelst. Situationen bliver yderligere kritisk derved, at et saadant Slag vil blive udkæmpet i den umiddelbare Nærhed af Byen *Mukden*, der som bekendt rummer det kinesiske Dynastis Kongegrave.

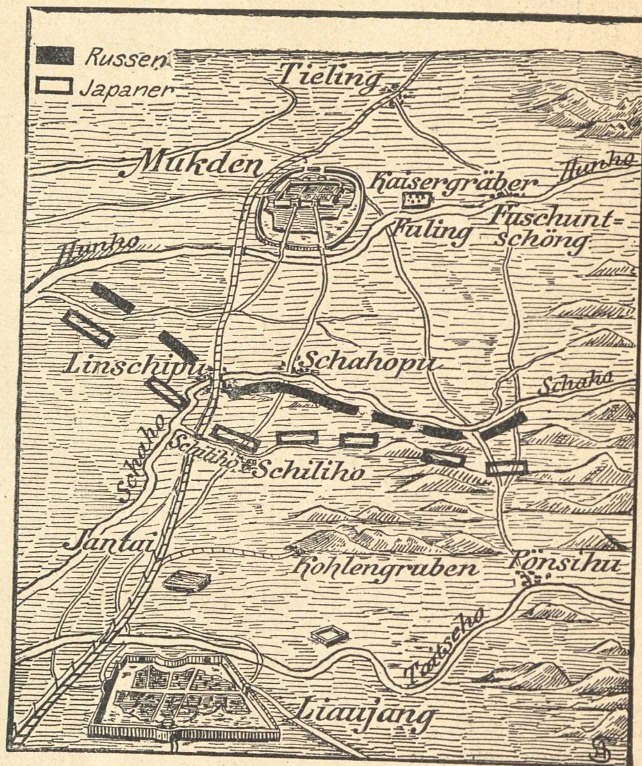

Admiral Roschdjestwensky.

Imens dette er Situationen i Østen, har Tilstanden i Europa yderligere forværret sig i Ruslands Disfavør efter Admiral *Roschdjestwenskys* uhørte Overfald paa de engelske Fiskere og hans Beskydning af andre venskabeligtsindede Magters Koffardiskibe.

Det Heltemod og den Tapperhed, som Russerne har været saa sparsommelige med i Østen, synes de saaledes at udfolde langt over Ønske og Forventning i de europæiske Farvande.

Men den russiske Hærledelses Løsen burde nok efter Sagkyndiges Udsagn ogsaa være: Uden Drikke, duer Helten ikke.

De to Hæres øjeblikkelige Stilling ved Mukden.

Generalmajor E. C. L. Koefoed.

Med Generalmajor Koefoeds Død, den 25de i denne Maaned, har den danske Hærs Officerskorps mistet en

Generalmajor E. C. L. Koefoed.

af sine mest sympatetiske og tillige mest afholdte Skikkelser.

Generalmajoren var Søn af Herredsfoged Koefoed og blev født i Nibe den 6te Juli 1830. Sin militære Uddannelse fik han paa den kongelige militære Højskole, hvorfra han blev Sekondløjtnant under vor første slesvigske Krig.

1853 blev han Premierløjtnant i Ingeniørkorpset, hvori han blev Kaptajn 1864 og Oberst 1877, samtidig med at han ansattes som Chef for 2den Ingeniørdirektion. 1890 blev han udnævnt til Ingeniørgeneral, hvilken Stilling han beklædte i 10 Aar, til han i 1900 faldt for Aldersgrænsen.

Generalen har, under sin lange militære Løbebane, deltaget i Udkastet til og Anlæget af Dybbølstillingen. Han har været med ved Anlæget af Københavns Søbefæstning og repræsenteret Ingeniørerne ved Udkastet til Landbefæstningen. Han har deltaget i begge vore sønderjydske Krige; og var fra 1864 til 1877 Lærer i Krigsbygningskunst ved Officersskolen.

Naturligvis har General *Koefoed*, som den anerkendte Dygtighed han var, været Medlem af talrige Kommissioner. Her skal blot nævnes: Forsvarskommissionerne fra 1872 og 1883, Jernbanekommissionen, Frihavnskommissionen og af nyere Dato Kommissionen for Tilvejebringelsen af et Sejlløb gennem Kallebodstrand og de store Amager-Inddæmningsarbejder.

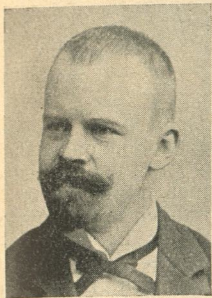
Koefoeds store Interesse for Kunst knyttede ham i en Række af Aar som Formand til Raderforeningen, der, ved Generalens Afgang som Ingeniørregimentets Chef, udgav en smukt udført Radering af ham.

Det var den afdødes store Jævnhed, hans rige, elskværdige Personlighed, og hans, trods ulykkelige Familieforhold, evigt ligevægtige, smittende, sprudlende Humør, der vandt ham Venner blandt hvert Kuld unge, der lærte ham at kende, og knyttede de gamle Venner fast og taknemmeligt til ham.

Det var ikke alene Hæren, Generalens rige Evner kom til Gode. Han var inde i mange Virksomheder, ogsaa i det civile Liv. Nævnes skal kun, at han ved sin Død var Formand for Bestyrelserne for Lyngby-Vedbæk- og Gribskovbanerne og for Bestyrelsen i Recks Opvarmningskompagni.

St. R.

Ugens Navne.

Dr. med. Forchhammer.

— Forholdene paa Finsens Lysinstitut ordnes saaledes, at to forholdsvis unge Videnskabsmænd skal løfte den betydningsfulde Arv. Administrationen deles saadan, at Klinikken fremdeles som hidtil vil blive ledet af Overlæge *Forchhammer*, — medens Institutets Bestyrelse har valgt den kun 30-aarige Dr. med. *Karl Hasselbalch* til Laboratoriechef.

— Etatsraad *S. Seidelin*, Stifteren af det store Manufakturfirma S. Seidelin, er i en Alder af 85 Aar afgaaet ved Døden paa sin Ejendom Lønstorp ved Landskrona, hvor han, efter at han i 1884 havde trukket sig tilbage fra den aktive Ledelse af Forretningen, henlevede sin høje Alderdom. Seidelin var født i Skanderborg, hvor Faderen var Apoteker.

Dr. med. Hasselbalch.

Etatsraad Seidelin.

Sin Uddannelse som Købmand havde han faaet dels i Aarhus, dels i Hamborg. I 1843 etablerede han sig i Holbæk. Her afstod han Forretningen i 1856 og tog til København, hvor han Amagertorv 11 — den saakaldte Melchior'ske Gaard, nu Rasmus Nielsens — aabnede den kendte *en gros* Forretning i Manufaktur. 1867 grundede han en Filial i Manchester. Nu er Svigersønnen, Grosserer Emil Hjorth, Firmaets eneste Indehaver. Den livlige og virksomme Mand var nogenlunde rask indtil den sidste Uges Tid før sin Død.

Forretningsfører Nielsen.

— Nogle Dage før Grosserer Seidelin døde Forretningsføreren i Varelotteriet *C. E. Nielsen*. Den Afdøde, der blev 66 Aar gammel, var Snedkermester, og i 1887 blev han Lotteriets Forretningsfører. Han har udført et betydeligt Arbejde for dansk Haandværk og Industri, ikke mindst som Bestyrelsesmedlem i Foreningen til Lærlinges Uddannelse og sidst som dens Formand. I 1899 udnævntes han til Ridder.

Skræderm. Jacob Nielsen.

— En i vide Kredse kendt Københavner, Skrædermester *Jacob Nielsen*, er afgaaet ved Døden efter et kort Sygeleje, 58 Aar gammel. Han vil især mindes i Foreningen af 9. Marts (Fattige Børns Juleglæde), hvis Formand han havde været i 24 Aar.

Cand. polyt. Jacob Holmblad.

— Den 1. November fejrede Ingeniør ved Københavns Gasværker, cand. polyt. *Jacob Holmblad* et yderst sjældent Jubilæum. Han havde da virket 25 Aar i Københavns Understøttelse-forening og har i denne Aarrække, først som Undersøger, derpaa som Formand for Borgergade- og Rosenborg-Afdelingen, udrettet et ualmindelig stort og uegennyttigt Arbejde, ligesom han ogsaa som Hovedbestyrelsesmedlem i det hele har haft en mærkbar Indflydelse paa den store filantropiske Forenings Virksomhed. Hans Medarbejdere har hædret ham ved en lille Festivitet som Tak for vel udført Arbejde.

Kasserer Sørensen.

— Samme Dag (1. Nov.) fejrede Prokurist og Kasserer hos det bekendte Handelshus Jørgen Jensens Eftfl., Hr. *Anton Sørensen*, 25 Aars Dagen for sin Ansættelse i Forretningen. Hr. Sørensen begyndte som Volontør og vandt hurtigt ved Flid og Dygtighed sin daværende Chef, gamle Jørgen Jensens Tillid, saa at han efterhaanden indtog betroede Stillinger i Forretningen. I en Aarrække varetog han saaledes Firmaets omfattende Toldbodforretninger, i hvilken Gærning han blev bekendt i vide Kredse for elskværdig Optræden. For et Par Aar siden tiltraadte han sin nuværende Stilling som Prokurist og Hovedkasserer.

Gartner Fløystrup.

Postmester Rohlfs.

— Handelsgartner *C. G. Fløystrup* døde i Søndags Morges i en Alder af 86 Aar. Den Afdøde var født paa Lolland. I 1859 anlagde han sit store, bekendte Handelsgartneri paa Nørrebro. Det solgte han til Byggegrunde og indvandt derved en betydelig Formue. Et nyt Gartneri anlagde han derefter paa Jagtvejen. Han var en dygtig og i vide Kredse anset Mand. Hans Sønner er Overlæge Fløystrup, Lic. theol. Fløystrup og Handelsgartner Fløystrup, der fortsætter Forretningen.

— Postmester *A. N. Rohlfs* i Varde — vistnok Landets ældste fungerende Postmand — fyldte den 29. Oktober 80 Aar. Postmesteren er Sønderjyde, født i Flensborg.

Soldater.

Telefonen i Hæren.

Med Fotografier af *R. C. Christensen.*

Hvert Aar før Efteraarskrigens Udbrud hersker der en rastløs Travlhed overalt i Fæstningsterrænet.

Der skal etableres Udkigsposter. I et højt Træ dannes et Sæde for en enkelt Mand, der herfra kan holde Øje med Forterrænets vide, af Træer og Gaarde brudte Flade, og for at lette Tilgangen til Observationsstandpladsen, slaaes der Trin, Tværlægter op langs Træets Stamme. Og endelig sættes Udkigsposten telefonisk i Forbindelse med sit Fort.

Ingeniørerne sætter Telefonledninger op.

Ja, der slaaes Telefonledninger. Telefonen spiller en uhyre Rolle i Nutidens Krige. Et Fort er som en væbnet Mand, hvis Vaaben er i den skønneste Orden, han kan dræbe alt og alle, — men han kan ikke se. Telefonerne gør ham seende. Telefonerne er Forternes Øjne.

Og Ledningerne spænder deres blanke Net over Veje og Marker og Enge. Som et Edderkoppespind er det.

Netop saadan.

Naar Fluen, den intetanende lille Flue, paa sin letsindige Vej med ungdommelige virrende Kast støder paa en af Spindets fine, næsten usynlige Traade, ja, saa dirrer og dirrer denne Traad, til Nabotraadene dirrer med, til hele Spindet dirrer og skælver, og Edderkoppen, Rovdyret, der sidder midt i det snildt dannede Spind, farer frem mod Stedet, hvor Traaden med sin dirrende Alarmering averterede den om, at her, netop her, var noget at gøre.

Og netop saaledes med Telefonerne. Kommer Fjenden under sin Fremrykning nær en af de blanke Traades Spids, ja, her behøves ikke engang Berøring, det blotte Syn er tilstrækkeligt, saa ringer Traaden, og Nabotraadene ringer med, til Ringningen gaar som et kaldende Raab gennem det ganske System, til sluttelig Edderkopperne, Forterne, i Nettenes Hjærter véd det: *der*, netop *der*, har vi ham.

Vore Billeder viser Ingeniørerne i Færd med at slaa en saadan Telefonledning. Den bygges langs Vejens permanente Stænger, og i Stedet for Porcelænsklokker bruges som Isolation lange tre-Tommers-Søm omvundne med Isoleringsbændel. Og i flyvende Fart, uden Standsninger, her eller hist bygges Ledningen ud ad Vejen.

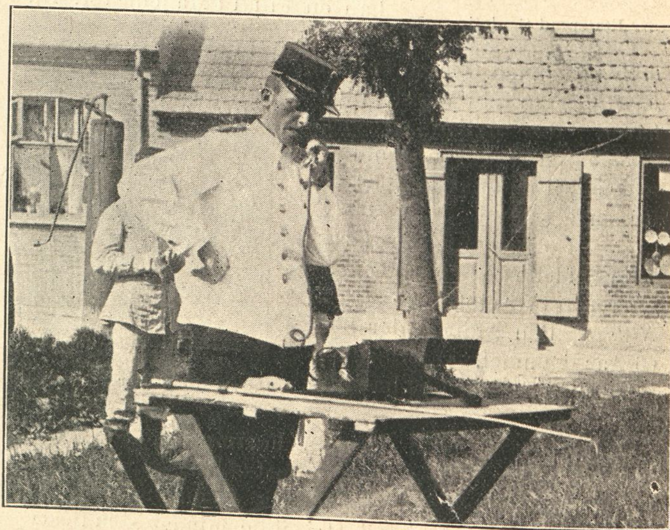
Der, hvor ingen permanente Stænger findes, eller hvor Forbindelse maa ske tværs over Marker og Enge, der bygges Ledningen langs Hærens Felt-Telefonstænger, smalle og spinkle Stænger med en Ebonit-Isolator paa Spidsen, — nemme at rejse og nemme at tage ned igen.

Men hjemme paa Fortet, ved Centralstationen, sidder en Befalingsmand og ringer for at prøve Forbindelserne, efterhaanden som disse bliver færdige. Og det hænder vel, at han ringer for tidligt, og Strømmen lyner ud gennem den blanke Traad, til den havner i en Konstabels røde Hænder. Og Folk derude paa Vejen, der ser paa Telefonslagningen, begriber ikke, hvorfor Manden, der holder Traaden, pludselig raaber: ak og ve! og springer rundt i Pløjejordens Klumper, som var Traaden gloende. De begriber det ikke, for de véd jo ikke, at netop saadan føler den ulykkelige Konstabel det.

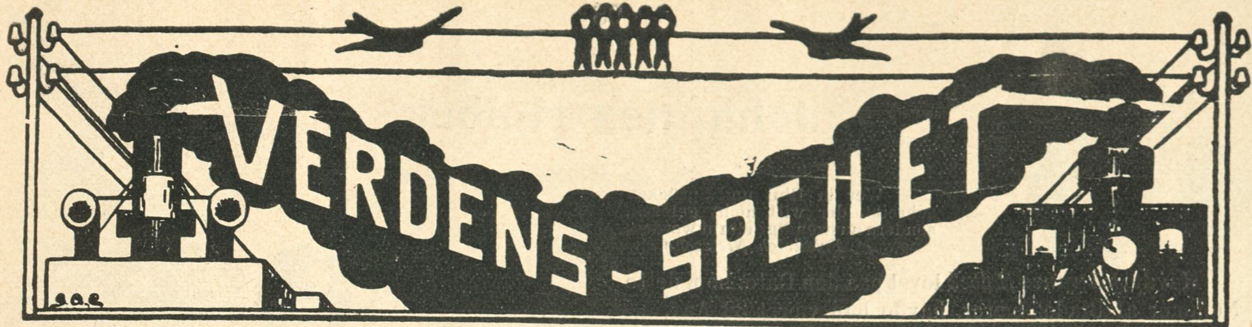
Og foruden Telefoner og Udkigsposter etableres der Pigtraadshegn, Kilometer lange og flere Alen brede, Fort og Fort imellem og udenom dem. Bælter med Pigtraad paa kryds og tværs. Og der anlægges Fodfolksskanser og Skyttegravsanlæg og Vedetbrønde og alskens andre, udefra usynlige, Fordægtigheder.

Og som Timerne gaar, vokser alt, antager Form og Façon, til det et skønne Øjeblik kan meldes: alt klart! Værsgo'! lad blot Fluerne komme: Edderkoppens Spind og dens Kindbakker er i Orden!

Stellan Rye.

Telefonledningen prøves.

Verdens-Spejlet Nr. 7, 3. Aarg. **Redaktør: Anders W. Holm.** **Den 13. November 1904.**

Johannes Holbek.

Selvportræt fra 1902.

Født den 13de November 1872 — Død den 14de Maj 1903.

Johannes Holbek.

Wer in Blut und Sprücken
schreibt, der will nicht gelesen,
sondern auswendig gelernt werden.
Friedrich Nietzsche.

Havde *Johannes Holbek* levet paa den Dato, som dette Nummer af Bladet bærer, havde han været 32 Aar.

Nu, da 2 Aar er forløbet, siden han døde, er det blevet muligt skarpere og præcisere at forme hans Billede end i Dagene lige efter hans bitre Død, der ved sin overraskende Pludselighed fortumlede alle os, der var hans Venner og elskede ham.

Tegneren *Johannes Holbek* kaldtes han. Man kunde med ligesaa stor Ret have kaldt ham baade Digter og Tænker, fordi han gav sine klare Tanker og skønne Drømme Form snart i Digterens Ord og snart i Tegningens Linjer.

Vil man forstaa hans Tegnekunst, maa den oftest betragtes som en Gengivelse af det indre Hjernesyn, hvorunder hans Tanke er blevet til; thi ikke altid tegner han, saa at Forstaaelsen er ligetil for enhver.

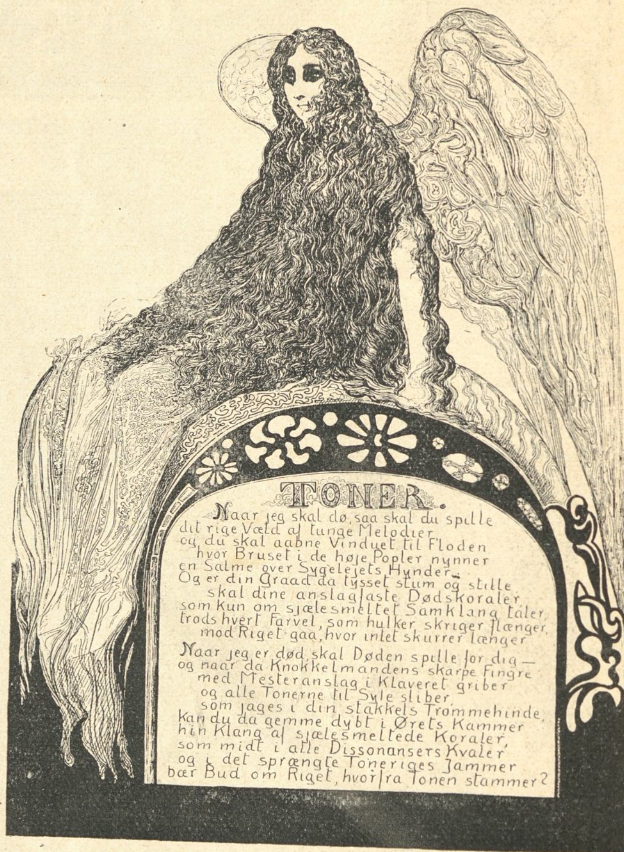
Og talrige smaa Mennesker, der ikke gad være over Tilegnelsens Anstrængelse, gik halvfornærmede bort og glemte for den sære Tegnings Skyld den herlige, klare Tanke, der laa bag.

De erklærede ham simpelthen for gal.

„Men det pudsige ved Sagen er, at Kunstneren ikke personlig er gal" — siger han selv. Og han har Ret.

Holbeks Trang til at vide Besked med Livets sidste Aarsager, Nerven i hele hans Livsværk, har sikkert sit første Udspring i Præstegaardshjemmets Barnelærdom om altid at holde sig Evigheden for Øje. Og med en sjælden Styrke samler *Holbek* hele sin Tankeklarhed, al sin viljestærke Lidenskab, sine skønne Drømme og hallucinerede Fantasier om dette Ene.

Han er velbevandret i al „den Videnskab, som er bunduvidende om alt, hvad han vil vide, men véd saa udmærket Besked om alt, hvad han ikke bryder sig en Døjt om". Han kender grundigt Verdens historiske Udvikling.

Toner.

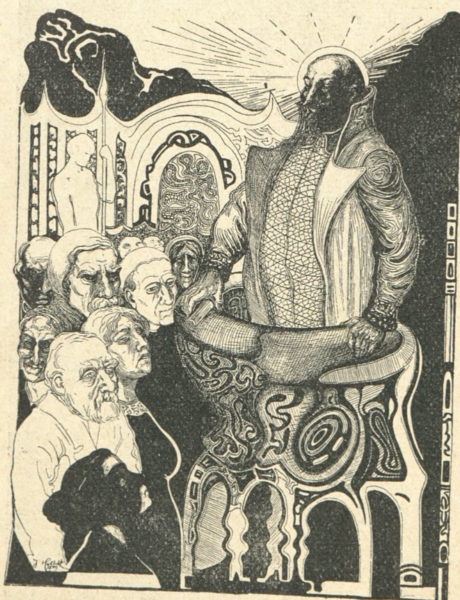
(Seks Tegninger til Digte af *Erik Waage.*)

Han ser Gud meddele sig gennem Udviklingen og more sig over os, uden at røbe noget — og han hører ham lé lystelig i Evighed.

Naturvidenskabens Syn paa Verdensudviklingen giver han et bundvittigt Udtryk i et lille overstadigt Vers:

Verden stadig sig fornyer.
Uddør Mennesket, kommer Dyr.

Hvor vor Tanke brast, begynder
glade, velbelæste Bønder,
og naar de Humøret taber,
flinkt afløses de af Aber.

Falsk Profet.

Mindernes Taarn.

Borgerdyd.
Jeg er ikke snærpet, naar jeg er alene: men i min Hustrus og mine Børns Nærværelse forarges jeg let.

Da først naar Kulturen Toppen,
naar engang vi naar til Loppen.

Ogsaa Kønslivets Moral følger han gennem Tiderne. Han vredes over „Kvinden, der elsker En og bliver lykkelig med en Anden“;

Kvinden, som i haabløs Dumhed føder
hele Dynger jammerfyldte Børn,
og gør Front, hver Gang han møder
Skaberkraftens hvide Bjørn.

Han harmes over Menneskenes Sløvhed overfor alt, hvad der er af Aand, men dog øjner han bag al Livets Forvirring, bag Tilværelsens store Hele sin Gud.

Drik noget Svoger! Jeg kan ikke lide at se Dig saa fuld af Ingenting.

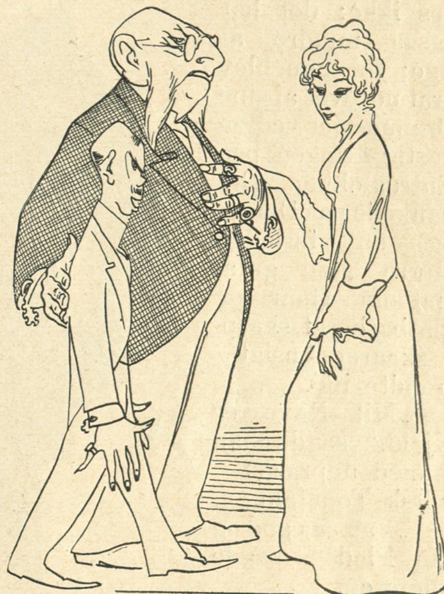
Han ser Jorden styrte
gennem lysende Dybder
til evigt Liv.
— — — —
Og Menneskene er Guds
Tanker.

Johannes Holbek ser da i Jesus den Frelser, som i sig har levet og indoptaget alt Menneskeliv:

Store Mænd lever mange Menneskers Liv, og Følgen deraf er, at den, som beslutter sig til at „følge Jesus“, samtidig beslutter sig til at indoptage Livsmodsætningerne.

Og endvidere siger han:

Spottende snakkes der om Gud — alvorligt om Øl.

Denne unge Mand har jeg indrømmet den mest ubegrænsede Ytringsfrihed: Han tænker som jeg.

Udødelighed er Individets Maal, og der gives intet andet glædeligt Budskab om Udødelighed end *Geniets* individuelle Nyfødsel, Vækst og ubegrænselige Fylde og Magt.

Alt andet er Samfundsborgerlighed og Satanas.

Saa mægtigt et Livssyn rummer *Johannes Holbeks* Livsværk.

Omkring Midlet og *Dekadent Barbari* er Navnene paa de to Arbejder, hvori *Johannes Holbek* har samlet denne Sum af Viden og Tænkning, af Digt og Drøm.

Og alle disse forskelligartede Enkeltheder samler sig til den skønneste Helhed, til *Holbeks* eget mangfoldigt virkende Væsen.

Ligefra *Omkring Midlets* spotske Ungdom og indtagende Gratie til *Dekadent Barbaris* sidste tankemættede, erfaringstunge Taler om *Frelse* er der den inderligste

MOLOK

Sammenhæng, hvorunder selv Karrikaturernes *smilende Dyr* bøjer sig ind som en bitter Erfaring om Menneskenes jordbundne Smaalighed.

Holbek, der aldrig selv opnaaede at se sit Livsværk *Dekadent Barbari* udgivet, var sig dog fuldt ud sin Magt og sit Kald bevidst.

Er et Menneske mættet med Erfaring — siger han selv — og har han foldet sig ud og fundet sin Anvendelse, da er ogsaa Naturen udnyttet af ham — som en Ret Mad, han har spist —, og Døden gives ikke mere for ham; men Sjælen brænder Legemet op og gaar ind til det evige Liv.

Saaledes døde *Holbek* selv.

Men i *Johannes Holbek* ser vi en „Geniets Nyfødsel“, vi som var hans Venner og elskede ham.

Anders W. Holm.

En uhyggelig Gæst.

Med Tegning af *Eigil Petersen.*

En ung Digter, — han havde skrevet et Par Bøger og gjort sig bemærket ved sin gode Forstand og sit bitre, alvorlige Livssyn — sad i sin Stue og drømte. Maaske drømte han om en ung Pige med røde Kinder og blanke Øjne; maaske lullede han sig ind i de skønneste Forhaabninger om 100 à 200 i aarlig Understøttelse paa Finansloven; det vides ikke; det har ogsaa mindre at sige; thi han blev brat udrevet af sine Drømmerier ved en hastig Ringen paa Entréklokken. Det bankede paa Døren, og en førladen Herre med graasprængt Haar og glatbarberet, skarpskaaret Ansigt traadte ind.

„Mit Navn er Kjeld,“ sagde han med udpræget norsk Tonefald.

„Vær saa god og tag Plads“, sagde Digteren.

„Den hele Verden er en Klat Humbug. Ja, synes De ikke ogsaa det? Religion, Moral, Kærlighed, Patriotisme, alt er Geschäft, Humbug — alt. Den Anskuelse har jeg længe næret; jeg tror at have fundet den i Deres Bøger. Det er, som om de havde udrevet mig af Ensomheden. — Tak, Tak!“

„Vi er altsaa Partifæller,“ smilte Digteren.

„Ja, ja, just derfor følte jeg Trang til at tale med Dem og fortælle Dem noget om min Livsskæbne; den er ikke almindelig. Maaske vil De en Gang føre den i Pennen; den fortjener det. Selv formaar jeg det ikke, jeg er kun Forretningsmand, jeg har ikke den Fantasi, den formende Evne, den — den Menneskekundskab, som udfordres. Jeg har kun Oplevelserne.“

„Hvem er De da?“

„De kender mig ikke?“

Digteren rystede paa Hovedet.

„De kender mig ikke — mit Navn er Kjeld; for Verden gaar jeg under Navnet Per Gynt.“

„Hvad for noget?“ Skulde Manden være gal? tænkte Digteren.

„Jaha, det er mig, der har staaet Model til Per Gynt; har ogsaa gaaet i Skole sammen med Henrik Ibsen; er udgaaet store Mænd fra den Skole.

Ja, hvad er menneskelig Storhed? Der rejser en Mand som Darwin Jorden rundt, og han kommer hjem og skriver sin Bog og betaler Reklamen, og han bliver en stor Mand.

Ogsaa jeg har rejst; i Amerika har jeg været; Barbados, Martinique, Trinidad; i Lilleasien, Armenien, Polen —“

Gæsten standsede et Øjeblik for at trække Vejret:

„Ja, og i Skaane har jeg ogsaa været,“ tilføjede han mattere.

Digteren bød en Cigar. Den Fremmede skar Spidsen af Cigaren med en stor Kniv, som han beholdt i Haanden og i de følgende Øjeblikke idelig fægtede ud i Luften med.

„Ja, som en fredløs, en forstødt har jeg flakket gennem Verden; men én Gang faar jeg vel Hævn —“

Her gjordes et vældigt Udfald med Kniven. Digteren snappede efter Vejret. I dette Øjeblik mindedes han allehaande grufulde Beretninger om Samvær paa Tomandshaand mellem gale og kloge. Endnu for nylig havde han læst om et uhyggeligt Møde i en Jærnbanekupé. Den ene, en skikkelig Værtshusholder, der rejste

hjem til Kone og Børn — den anden, en Gal, der var besat af den fikse Idé, at han var Jesus og havde til Opgave at frelse Verden. Og pludselig gik det op for den Gale, at han for sig havde Antikristen i egen Person, hvorfor han sprættede hans Mave op med en Kniv. Denne Historie blev særdeles levende i Digterens Fantasi, og det løb ham koldt ned ad Ryggen.

„De sagde, De vilde fortælle noget om Deres Oplevelser,“ ytrede han spagfærdigt.

„Om dem kan der læses i Aviserne fra den Tid, da Affæren stod paa. Ja, en Gang var Navnet Kjeld kendt fra Lindesnæs til Nordkap — store Plakater, Guld paa sort Grund; og elleve Spejlglasruder i Forretningen, laa lige overfor Grand, flot Strøg —“

„De var altsaa Grosserer?“

„Om jeg var! Ja, den Gang kom de til mig, alle de fine Herrer, Provster og Præster og Professorer og Officerer — o — ho! — Den Gang var jeg god nok. Og Pigen op fra Kælderen med hele Barmen fuld af Flasker. Men da jeg saa gik fallit, væk, som blæst væk af en Storm.“

„Saadan er nu en Gang Menneskene,“ sagde Digteren.

„Ja, saadan er de. Saadan er Ens Venner, og saadan er Ens Kone. Da jeg kom hjem fra Retten — hvem tror De saa jeg fandt i Køkkenet i dyb Negligé? Hvem? Min Kone og Løjtnant Berghammer fandt jeg. Men det kunde jeg ikke taale. Den Gang var det, at jeg mistede min Forstand og kom paa Rigshospitalet.“

Jeg tænkte jo nok, Manden var gal, sagde Digteren til sig selv.

„For Resten vilde den Scene gøre sig i Drama, Vanvidsscenen i femte Akt — hva' — hva'beha'r?“

„Ubetinget,“ sagde den forfærdede Digter.

„De forstaar jo nok —“

Her huggede Gæsten vildt ud i Luften med den usalige Kniv, som han stedse holdt i Haanden. —

„— at et saadant Drama skulde være en Art Oprejsning for mig og et Slag —“ — her et nyt Udfald med Kniven — „i Ansigtet paa disse fine, pæne Mennesker, som den Gang kaldte sig mine Venner. De maa gærne nævne mig ved Navn; De maa gøre ved mig, hvad De vil.“

„Det var altsaa efter Katastrofen, at De foretog Deres Rejser?“

„Ja, siden har jeg flakket om som et anskudt Dyr —“

Kjeld rejste sig og greb sin Hat.

„Skriv efter mig, hvis min Skæbne interesserer dem. Adressen er: John Kjeld, Livsforsikringsselskabet „Haabet“, Hauserplads.

Ja, se ikke saa forundret paa mig; dér tjener jeg nu paa kummerligste Vis mit Brød. Hvor ofte har jeg ikke ønsket mig Døden i min Elendighed — og dog lever jeg. Som Galejslaven lænkes til Galejen, saaledes lænkes vi Mennesker af Selvopholdelsesdriften til Livet, hvor meget vi end afskyr og forbander det.

Men jeg faar gaa; jeg har længe nok spildt Deres og min egen fattige Tid, med mindre —“

Her gled et uendelig vemodigt og blidt humoristisk Smil hen over Livsforsikringsagent Kjelds Ansigt —

„— jeg skulde forsikre Dem, De kan i hvert Fald se Papirerne.“

Nu kom Papirerne frem, og Kjeld talte med stor Tungefærdighed om de enestaaende Fordele, hans Selskab bød: „Lutter ansete Mænd i Bestyrelsen“ — „det vil til enhver Tid være muligt at laane paa Policen hos Selskabet selv“ — „ogsaa i Tilfælde af Selvmord udbetaler vi Assurancen.“

„Jeg véd dog ikke, jeg tror næsten ikke —“ vovede Digteren at fremføre.

„Vil 5000 Kr. ikke passe?“

Og den noget fortumlede Digter lod sig forsikre.

Da Agenten tog Afsked og allerede stod ude paa Trappen, sagde han, og hans Stemme klang nu adskilligt mere forretningsmæssig end før:

„Saa fik vi da en lille Forretning i Stand. Men — som sagt, skriv bare til mig, hvis De ønsker yderligere Oplysninger —“

Jacob Hansen.

Dæmring.

Var der Lykke i det stolte Hus,
hvor de lyse, glade Stemmer lyder?
Var der Lykke *efter* Nattens Rus,
dér hvor Vinen Ild i Aaren gyder,
Farver, Skønhed døver, ægger, fryder?

Eller hvor helt andre Toner lyder,
dybt i Haabløshedens dagsky Stræder,
dybt i Mørkerædslens trange Gyder,
hvor en Stemning sig i Sjælen æder
som af syge Børn, der angstfuldt græder? —

Nej — ak, nej — mon ikke Lykken bor,
dér hvor tavse, sorte Vover dukke
hvælvingdæmpet under mørke Broer,
hvor Kanalens Vande kan sig lukke
lydløst over Livets sidste Sukke — —?

Eller — eller bor den i det Høje?
Her er Suk og Graad, hvor Vejen fører —
bor den skjult for hver en Tvivlers Øje,
er den Jubel, intet Øren hører,
er den Renhed, ingen Haand berører?

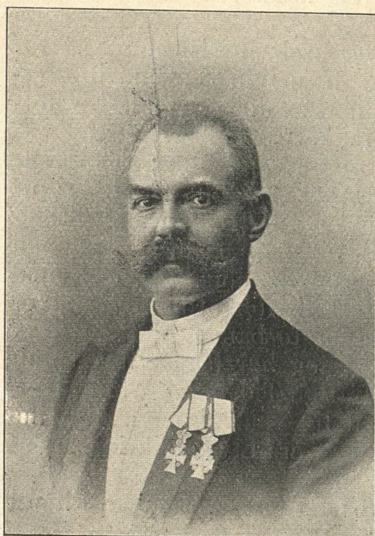
Dagen dæmrer, graahvid Luften vugger,
Nattens sidste Skygger dør og gyser;
Menneskene kommer frem og slukker,
hvor den sidste Nattelampe lyser —.
Livet vaagner. Jeg er træt, jeg fryser — —

Axel Juel.

Elevskolens Minde.

1879 — 3. November — 1904.

Forrige Lørdag fejrede Foreningen af Mænd, udgaaede fra Hærens Elevskole, ved en større Festlighed i Odd Fellow-Palæet Foreningens 25-Aars Bestaaen.

Kaptajn Valdemar Lauritzen.

1816 stiftede Generalmajor Hans v. Beck Elevskolen, der fra den Tid og indtil nu, aarlig, har dimitteret et Antal af 16 til 35 Elever, der saa er indtraadt i Hæren.

Og saa var det, i 1879, at de to, fra Skolen udgaaede, Mænd, Forvalter J. F. W. Hassel og Premierløjtnant J. C. G. Frankel, stiftede en lille Forening, de kaldte „Elevskolens Minde“ eller blot og bart „Mindet“. En lille, ganske privat Forening var det. Og betegnende som Navnet er Formaalet for og Anledningen til denne Forening. For at møde til Begravelse og at sende en Krans, naar en af de Mænd, der var afgaaet fra Elevskolen, døde, og for at samles, lejlighedsvis, i kammeratlig Lag var det, Foreningen dannedes.

Og Aarene gik. Der blev, hvad ikke var Tilfældet det første Aar, givet Love og fastsat Kontingent. Og alt imens skiftede Foreningen Navn og Form adskillige Gange. Som alle andre levedygtige Foreninger gennemgik den i sine første Livsens Aar en hel Række af Børnesygdomme. Men Foreningen stod dem alle mandelig igennem.

Og den 3dje November 1892 havde den overvundet den sidste Modstand, den mødte. Og fra den Dag gik dens Vej lige og banet, klar for alle, mod de store og smukke Maal, dens Ledere gav den.

Thi Maalet er, som Foreningens Grundlov i jævne og klare Ord siger: at samle alle, der har været Elever paa Elevskolen, og at vejlede og understøtte saavel yngre som ældre Elever og deres efterladte.

Foreningen har intet med Politik at skaffe. Har ikke og har aldrig indenfor sine Mure haft dette Frø til alt, hvad Kiv og Splid er.

Og Maalet og Arbejdet, de Mænd fra Elevskolen valgte som deres, maa jo dog for enhver alvorlig Tanke synes uoverkommeligt og unaaeligt, for en Forening, der højst kan komme til at tælle 6—700 Medlemmer, og disses pekuniære Omstændigheder kan vel i Almindelighed ikke tillade særlige Ekstravagancer.

Og dog — Regnskabet for 1903 viser en Formue af 58,000 Kr., saaledes at, om alt gaar, som ventes maa, vil man, fra og med 1908, aarlig have Raadighed over 6000 Kr. til Understøttelser og Dannelse af et Fond.

Ikke sandt? det er et Honnør værdigt Arbejde, der her er præsteret. Præsteret i Ly af et sjældent og ubrydeligt Kammeratskab. Aldrig blev i „Elevskolens Minde“ Kammeratskab et Slagord, et Begreb. blot og bart.

Det er fra den 3dje November 1892, Foreningen tager Fart og Vækst. Det Aar blev Kaptajn Valdemar Lauritzen Formand og har været det siden da. Ligeledes har Grosserer C. T. Morsing gennem de sidste 12 Aar været Medlem af Bestyrelsen.

Og saa i Torsdags oprandt da 25-Aars-Dagen for Foreningens Stiftelse. Og den fejredes som nævnt i Odd-Fellow-Palæet.

I Palæets mindre Sal samledes Festens circa 500 Deltagere til en stemningsfuld og smuk Aabningshøjtidelighed.

Odd-Fellow-Palæet var dekoreret, paa Trapper og i Sale med grønne Planter og med Opstillinger af den gamle Hestgardes Harnisker og Palasker. Og trindt om stod de unge Elever som dannebrogsskærfede Marskaller.

Og Højtideligheden begyndte.

Smukt og djærvt fremsagde Oversergent Hagelberg den af ham selv skrevne Prolog og tog, som ved et tæt: „Giv Agt!“, alles Opmærksomhed fangen. Saa tonede fra Salens Podium 60 klare og lyse Drengestemmer: det var det yngste Kuld Elever, dem der gaar derude paa Frederiksberg Slot endnu. Og den lyse, frejdige Sang bares ind i ens Sind som selve Foreningens ranke Trosbekendelse.

De unge, stærke Drengestemmer bar Tanken bort og frem mod Elevskolen. Den gamle: „Som Sønner af det gamle Norden“, var det, de sang. Og Formanden, hvem det meste af Foreningens Vækst skyldes, fortalte Foreningens Historie i smaa og rolige

„Elevskolens Minde“s Ejendom i Farimagsgade 42.

Ord, der, netop fordi de var rolige og smaa, gjorde det stærke Indtryk.

Og de smaa Elever sang „Unge Genbyrds Liv i Norden“; sang den saaledes, at man pludselig med et hørte denne Sang for første Gang. Og syntes den var smukkere end alle andre.

Saa gik man til Bords.

Taler vekslede med Sange, og Sange med fri og fornøjelig Skæmt. Og bagefter samledes de om Kaffebordene, de Mænd fra Hærens Elevskole og deres Gæster. Og man saa, hvorledes de i deres Rækker talte betydelige og dygtige Repræsentanter for alle det militære og civile Livs mest forskellige Virksomheder, saa, hvorledes her Minderne fra Skolens korte Treaar bandt og knyttede dem, Mand til Mand, Ven til Ven.

Og smukkere Fest kunde vel ikke tænkes andet Steds end netop her. Saa umiddelbar, hjærtenaaende, saa frejdig, frisk var Tonen, saa stout og djærv denne Forsamling, der udgik fra Skolen paa Frederiksberg Bakke. Denne Skole, der bevirker, at dens Sønner bliver *Mænd*, fordi den først og sidst gør dem til *Drenge*.

Ja! — I Lørdags blev da saa „Elevskolens Minde“ voksen. Opnaaede med de fyldte 25 Aar sin Myndigheds-Alder. Og rank og stolt kan den gaa de næste 25 Aar, de næste, mange Aar i Møde, sikker paa alles Agtelse, paa alles Beundring. Gaa frem og fremad som en Fanevagt om Minderne fra Elevskolen.

Stellan Rye.

Mortensaften.

Den ellevte November var det Mortensdag og Aftenen før den sidste Helligaften før Jul: en gammel Festaften, som fejres ordenligvis over hele Skandinavien

ved, at man spiser Gaas med Rødkaal til og Æbleskiver ovenpaa.

Til Tider er det forsøgt at forandre Festens Karakter noget. Frederik den Anden indbød saaledes engang kun Kvinder — alle adelige Fruer og Frøkener uden Mænd og Fædre til Gaasegilde paa Slottet. Og det skal have været en munter Fest, men den rette Højtidelighed har vel manglet. — Den blev aldrig siden gentaget.

Til Tider har man ogsaa været paa Veje til at glemme Mortensaften. I „Julestuen“ fortæller Magdalone om en Karl fra København, som ikke troede paa, at Doktor *Morten Luther* havde forordnet, at man skulde æde Gaas Mortensaften.

Hvordan det staar sig med Troen nu om Dage, faar staa hen; men der ligger mange fede og lækre Gæs i Spækhøkernes Vinduer, og der er ingen Grund til at glemme Mortensaften, nu Katolikkerne fejrer den med os andre; de gør det til Ære for den fromme *Morten af Tours*, der har givet Mortensdagen Navnet.

Han var en ydmyg Kirkens Tjener — da der kom værdige Mænd og vilde gøre ham til Bisp, flyede han og gemte sig i sin Gaaserede. Men Gæssene skræppede og hvæsede, Morten forraadtes, de værdige Mænd halede ham ud, slæbte ham for Alteret og gjorde ham til Bisp endda.

Og derfor tror Katolikkerne om ham, at han forordnede denne almindelige Slagtedag for Gæs, og tilføjer, at han selv aad Gæs med stor Hitzighed. Og hvis hverken Protestanternes eller Katolikkernes Forklaring af Festens Oprindelse er den rigtige, bliver Festen kun endda mere ærværdig og gammel, for saa er den en *hedensk* Offerfest.

Derpaa tyder den Omstændighed, at man efter Folketroen kan tage Varsel af Gaasebenet om Vejr og Vind — hvis det er brunligt, faar man en svar Kulde, hvis det er hvidt, Sne og Regn.

Salmedigteren *Kingo* siger i et Leverrim:

Jens Dalby hendes Brystben fik til Almanake,
han slikked det saa rent og tog med det til Takke.

Skønt Tegnet er saa som saa: det holder vel undertiden, men slaar ofte fejl.

Men Mortensaften er en ypperlig Fest, som vi allesammen har Aarsag til at fejre, enten vi er Protestanter, Katolikker eller Hedninger. Ved den Højtid er der ingensomhelst Grund til, at de gudelige faar al Gaasestegen.

Christian Straa.

SCALA.

SAHARET.

SAHARET.

9000 Mark er mange Penge — og det betalte vor Tids berømteste Kvindemaler, *Frantz von Lenbach*, dog med Glæde Mrs. *Saharet* for blot at sidde for ham én eneste Maaned.

Resultatet blev det saa bekendte Billede med de store drømmende, maaske noget for belladonna-agtige Øjne.

Men henrivende er baade Billedet og Originalen, og saa meget fordybede *Lenbach* sig i sin Opgave, at da han kort Tid efter skulde male sin egen Datter — fik hun *Saharets* Øjne.

Man møder altsaa med store Forventninger — og et af de sjældneste Tilfælde i Menneskelivet indtræffer — man bliver ikke skuffet.

Straks hun staar paa Scenen — eller maaske først naar hun har slaaet sit store, sorte, krøllede, silkepuddelagtige Haar ud, forbavses man over hendes ejendommelige Skønhed, og Forestillinger som: Troldunge, Huldre, Ellepige foresvæver Ens Fantasi.

Legende, kaad, netop ellevild er hendes Dans. Man forstaar saa godt Sandheden af hendes egen Historie om, hvordan hendes Dans er blevet netop som den er og ikke anderledes: „Fra ganske lille Pige har jeg altid følt Trang til at give mine Følelser af Glæde eller Sorg Udtryk i en Slags Dans“ — og med et lille, drillende Smil betragter hun Ens Forbavselse over ikke at høre hende referere til diverse berømte Koreografer — og man kan ikke lade være at tænke paa den himmelvide Forskel mellem hendes Friskhed og Oprindelighed og vor egen kongelige Ballets kedsommelige, autoriserede Spjæt.

Slank og svaj, næsten mager og dog vidunderlig plastisk skøn i enhver Stilling, hun indtager, forvirrer hun ganske Ens Begreber om, hvad der kan gøres af Bevægelser med et Menneskelegeme, uden at Skønhedens Love krænkes.

Hvad hun end hitter paa af vanvittige Stillinger, Bøjninger og Spring, alt klæder hende, synes genialt og fint.

Selve hendes Dans er som bekendt Højden af Elegance og Teknik — hun har flere smaa Tricks, som det er hendes Konkurrenter umuligt at gøre efter.

Hun kan bære sit ene Ben højt løftet over Hovedet ved at bide fast i sit Strømpebaand, alt imens hun staaende paa det andet hvirvler sig rundt i vildeste Fart.

Maaske er hun aller smukkest, naar hun henrivende nonchalant trisser rundt paa Scenen, medens hendes sammenknebne missende Øjne bare synes at sige: „Ikke sandt — jeg er — — dejlig.“

Og Publikums Svar er en vild Jubel, der naar sin højeste Kulmination, naar hun efter sidste Fremkaldelse tager Afsked — som vort Billede viser — ved at vinke Farvel med sit ene Ben frem bag Tæppets Kant.

Naar man saa oven i Købet hører, at Mrs. *Saharet* er lykkelig Hustru og Moder — at en efter Billeder at dømme henrivende lille Pige, der for Tiden gaar i Skole i Berlin, er hendes Et og Alt — saa kan man ikke værge sig mod at faa et ualmindeligt fint og sympatetisk Indtryk af denne Varietédronning, der maaske er den mest fejrede og forgudede af dem alle.

Det øvrige Program berører alle Artistgrene ligefra Serpentine- til Linedans.

Den sidste fik man endda i forskellige Udgaver, hvoraf en overordentlig velskabt Japaner hovedsagelig virkede ved sin Nationalitet; medens et Selskab paa 10 Damer og en Herre tiltrak sig speciel Opmærksomhed ved, at den Line, Manden gjorde Kunster paa, blev holdt stram ved at være lagt om Halsen paa de assisterende Damer.

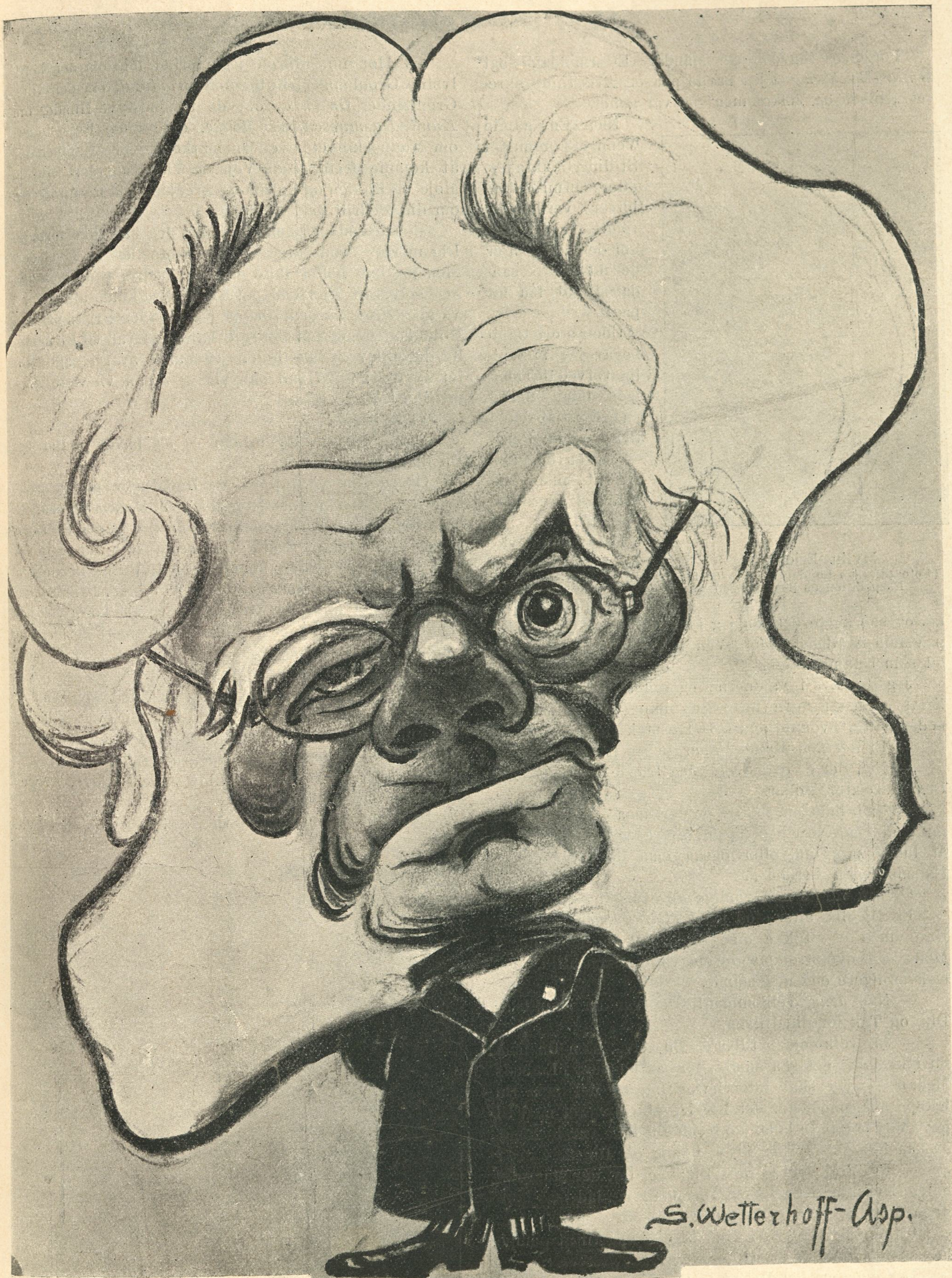
Det maa ikke være rart for Damerne — men det ser flot ud.

Direktør *Thomas S. Lorenzen* faar sikkert en fornøjelig November.

Fl.

De store Nordmænd.

Karrikaturtegninger af den landflygtige finske Maler **Sigurd Wetterhoff-Asp.**

Den norske Sfinx.

Af et Brev fra *Henrik Ibsen* til *Georg Brandes:*

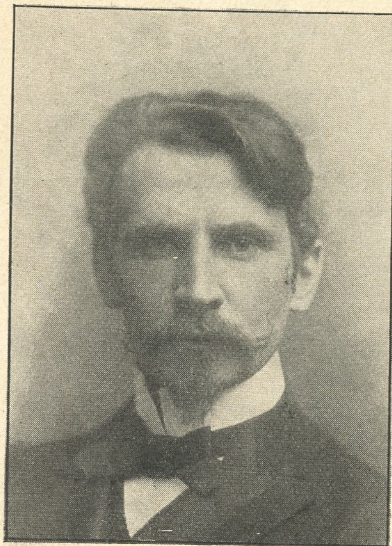
Rom, den 3. Januar 1882.

Kære Brandes!

Igår havde jeg den store Glæde gennem Hegel at modtage Deres glimrende klare og for mig så hædrende anmeldelse af „Gengangere". Modtag min varmeste og hjerteligste tak for den uvurderlige venskabstjeneste, De igen har vist mig! Enhver, der læser Deres artikel, må, synes jeg, få øjnene op for, hvad jeg har ment med min nye bog — — — —

Mylius-Erichsen.

Forgæves havde jeg Mandag Eftermiddag søgt *Mylius-Erichsen*, og jeg havde paa en Avisstump skrevet „Hilsen og Velkommen“ og var gaaet.

Mylius-Erichsen.
(Fotograferet i London en Maaned før Ekspeditionens Begyndelse.)

Naar Ens gamle Venner kommer i Stilling, tænkte jeg, eller som nu *Mylius* bliver verdensberømte, er der Rift om dem, og saa er de nok ikke saadan til at faa fat paa.

Uden stort Haab begav jeg mig alligevel ved 10-Tiden igen langt derud paa Kristianshavn til Bodenhoffs Plads — jeg havde jo lovet at hilse paa ham fra „Verdens-Spejlet“.

Det stridregnede, jeg havde som en Grønlænder smøget Kraven op om Ørene, og saa skete det, da jeg kom derud, at jeg fik fat paa min verdensberømte Ven akkurat saadan og saa let som i gamle Dage.

Jeg saa Lys i Vinduerne og raabte „*Mylius*“ af al Kraft, men Stormen førte kun mine Ord til Etagen nedenunder, hvor en ældre Dame stak Hovedet ud.

— Er det hos *Mylius*? spurgte jeg paa Skrømt.

— Nej, det er ovenover. Jeg troede, at De raabte, De var Doktor Møller.

— Naa, men nu, da De er der, maa De enten tjene mig i at ringe paa hos *Mylius-Erichsen* og faa ham til at lukke mig ind, eller ogsaa maa de kaste Deres Gadedørsnøgle herned . . .

Og saa valgte min venlige Fé at kaste Nøglen ned.

Et Øjeblik efter stod jeg i *Mylius-Erichsens* Stue. Han smed et Stykke med Sildesalat og kom mig i Møde saa overstrømmende elskværdig som altid, nej, elskværdigere end nogensinde.

— Næ, *Jens*, velkommen! Det var da smukt af Dig, og Tak for din Hilsen.

— Ja, velkommen tilbage, Du selv. Men Du maa nu ikke finde det saa smukt, for jeg kommer i Embeds Medfør — jeg skal interviewe Dig, og det maa Du hjælpe mig med, for det har jeg aldrig været med til før. Kan vi ikke lade, som om Du ikke var hjemme, og saa kan Du lave et Brev til mig om Dig selv . . . ?

— Aa, Folk har jo læst Bladene, Du, dér staar det hele. Nej, tag nu en Kop The med, og lad mig høre noget om Dig selv og Jer andre.

Og saa gav han sig Gud hjælpe mig til at pumpe mig, den gamle, drevne Interviewer.

Der var en hel Del at fortælle — *Mylius* har jo været borte i et Par Aar —, og mens jeg fortalte om os allesammen, der engang i Fællig med ham skulde storme Verden, sad jeg med en daarlig Samvittighed.

— Hør nu, afbrød jeg, fortæl mig om den lærelystne Grønlænder, Kateketen *Brønlund*, om den vilde Grønlænder *Osarkra*, om de tresindstyve Hunde, om *Knud Rasmussen* og *Moltke*, dine gode Rejsefæller, om Maaneskinnet over Snemarkerne, om Kampen for at komme frem trods Vejr og Vind, om Jert Slid og Møje og Kulden og Sulten og Arbejdet, om Resultaterne, om din Bedrift.

— Du véd det hele, lo han. Jeg kan ikke fortælle Dig mere — Journalisterne har været her og faaet det. Men jeg kan heller ikke sige det bedre, end Du sagde det selv, en Fjortendagstid før jeg skulde afsted . . . Vi gik, *Karl Larsen*, Du og jeg udenfor Kristiansborg-Kolonnaden, og saa spurgte han: — Hvad vil De egentlig deroppe? — og inden jeg kunde svare, sagde Du let spydigt: — Hvad han vil? — han vil være *Ekspedition!*

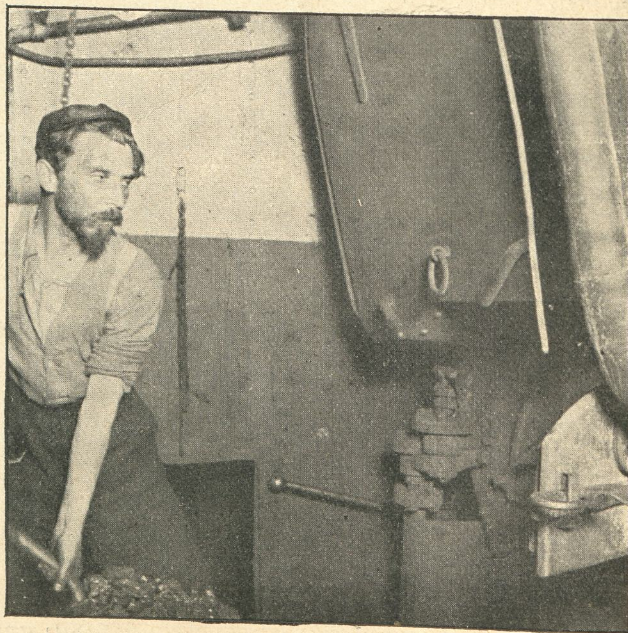
Vi lo begge.

— Ja, det var ingen Løgn — jeg havde jo Ret, og Du fik det.

Og saa lod vi Rapport og Reportage ligge og snakkede løs. Men jeg sad og saa paa *Mylius* og saa, at han, denne nye Nordpolsfarer, var den gamle eller den unge, den samme *Mylius-Erichsen*, som for godt en halv Snes Aar siden kom her til København imellem en Flok andre jydske Studenter, og som vilde være med, arbejde som en Hest og gøre sig for Alvor bekendt ved sit literære Arbejde og erindret derhjemme i Fødebyen Ringkøbing, meget gærne ved sine Poesier, i hvert Fald ved sit Arbejde.

Han var en firskaaren, rank, nærmest spinkel ung Mand med noget trohjertet, ærligt og djærvt i Blikket, som kunde virke irriterende, fordi det var, ligesom om han vilde virke paa den Maade, og saadan var ogsaa hans Poesier, som om de skulde være frejdige, ærlige, naive, barnlig oprindelige.

Naar han havde budt os til Gæst — et blandet Sel-

Mylius-Erichsen som Fyrbøder.

5 3

skab af dem, der duede, og dem, der ikke duede, dem, der kunde bruges, og dem, der ikke lod sig bruge, — saa spiste og drak og snakkede vi andre kun for at beruse os i Nuet, men han lod sig ikke beruse, han sad, som om han blot samlede Kræfter.

Og naar vi maatte hvile os Dagen derpaa, skrev han — han opfandt Vestjylland for os, han „gjorde“ Harboøre, han „gjorde“ Heden og „gjorde“ Fangerne paa Heden.

Han fór ilfærdigt om imellem os altid, medens han hastigt fortalte om sine Planer, som gik i alle mulige Retninger, og gik i Staa, naar han skulde gøre dem til Bøger.

Alle hans Avis-Artikler havde et lyrisk Sving, der gjorde dem tiltalende, og alle hans Vers og Bøger havde et Mærke af Døgnets Hast, der skæmmede dem.

Men han gjorde sig bemærket, han blev omtalt i Landets Blade, og han blev husket i Ringkøbing.

— Og nu er Du verdensberømt, sagde jeg pludselig. Og din Bog om Ekspeditionen skal vel oversættes paa alle Verdens Sprog?

— Ja, paa Tysk og Engelsk i alt Fald.

— Du har vel tit deroppe taget Dig et billigt Grin af os, der sad paa Livets Linjebetaling, mens Du gjorde din Bedrift . . . ?

— Nej, Du, jeg har tænkt meget paa Jer allesammen. I hører jo med i mit Livs de gode Aar.

— Du er meget mere berømt end *Cavling*. Pas nu paa, at din *Osarkra* ikke laver os saa mange Ballader som hans *Sebastian*.

Saa maatte jeg fortælle ham Historien om *Cavlings* Neger, der blev dømt og vist ud af Landet for Røveri; men jeg maatte bryde op, og efter at jeg havde faaet *Mylius'* Billede, bad jeg ham kun vise mig paa Kortet det ukendte og ubetraadte Land, han havde opdaget og kortlagt, og han viste mig den umaadelige Strækning paa Vestgrønland, *han* havde skaffet os Kundskab om — fra Tasiusak (Fjordarmen) lige til Cap Alexander, skønt Ekspeditionens Maal kun havde været Cap York.

Og et Brev saa jeg, hvori den gamle Nordpolsfarer, Kommandør *Holm*, takkede ham for hans Bedrift — og alle Telegrammerne og Blomsterne.

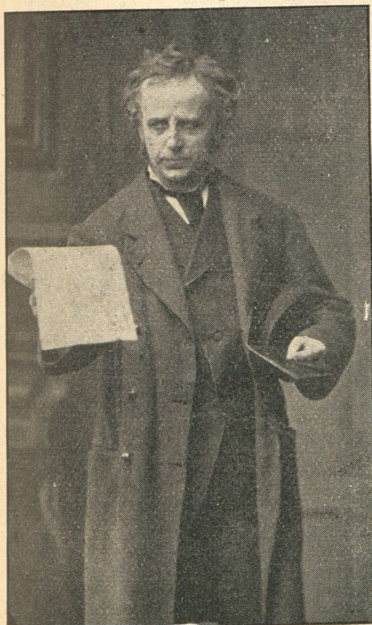
— Saa maa vi altsaa vente med at faa mere at vide, til din Bog kommer. Godnat da.

— Godnat, sagde hans Frue.

— Godnat, sagde *Mylius*. Tak fordi Du kom — akkurat den gode gamle gæstfri, hjælpsomme *Mylius* . . .

Jens Pedersen.

Sophus Petersen.

Sophus Petersen som Krogstad.

Skuespilkunsten kræver Kunstnere, *Teatret* har ogsaa Brug for Skuespillere.

Sophus Petersen, der døde den 31te Oktober i en Alder af 67 Aar, var Skuespiller af Fag eller hvad man kalder en Brugbarhed.

Den, der vil høre om hans fejrede og lykkelige Ungdom, maa gaa til de Ældre, som saa den ranke, smukke unge Mand paa Folketeatret i Folkekomedier, Sangspil og Farcer — i *Louise Holsts* og *Laurids Stigaards* og *Frederik Madsens* Dage, da der stod Gny af det muntre og fuglefrie Liv bag Kulisserne, da Skuespillerne ikke som nu saa Idealet i Borgerlighed og Parade og Ordner, da de paa Scenen svælgede i Ædelhed og Blod og Skurkestreger, mens Begejstring, Glæde, Sorg, Harme og Taarer flød ud over Tilskuerpladsen.

Da *Sophus Petersen* senere gik til Kasino, var hans bedste Tid omme, men Heldet førte ham til det kgl. Teater.

Her kom hans store Rutine ham til Hjælp, og her ydede han i mange Aar solid, omhyggelig Teatertjeneste.

Hans Navn er knyttet til en hel Del moderne Roller i meget berømte Stykker, navnlig i Ibsen-Repertoiret. Med udpræget Folkekomediesnit, uden psykologisk Indtrængen spillede han Krogstad i „Et Dukkehjem“, Grosserer Werle i „Vildanden“, Kammerherre Bratsberg i „De unges Forbund“, og i alt Fald Krogstads Rolle bar ham frem til Anerkendelse, ligesom han gjorde Lykke som en Sportsidiot, en Birolle i Gunnar Heibergs „Kong Midas“.

For nogle Aar siden forlod han Scenen, og derefter hørte man kun til den gamle Skuespiller, da han som Krogstad nede i Berlin deltog i en af Fru *Hennings'* Foryngelses-Tournéer fjernt fra Danmark.

I sit private Liv syslede *Sophus Petersen* med Blomster- og Naturemorte-Maleri og udstillede paa Charlottenborg sine sirlige Arbejder.

J. P.

Professor Vilhelm Østergaards 25-aarige Forfatterjubilæum.

For nogle Aar siden skrev *Vilhelm Østergaard* en Selvbiografi i „Samtidens Kunst“.

Det var et smukt Aktstykke til denne Mands Bedømmelse. Der stod nemlig først og sidst og allevegne Ordet: Beskedenhed. Og det var træffende for Prof. *Østergaards* hele Liv og Virksomhed og tillige hævet over enhver Tvivl, at han selv mente det.

Vilhelm Østergaard.

Det skulde være fristende i Anledning af Jubilæet at give en samlende Karakteristik af dette Utal af historiske Romaner, Folkekomedier, Almanaker, Æventyrsamlinger og andet, som har skabt hans store Læsekreds.

Men paa en Festdag skal man aldrig gøre en Mand imod.

Prof. *Østergaard* er beskeden, og vi bringer derfor hans Billede i en beskeden Størrelse og paa en beskeden Plads.

Vilh. Østergaard er en hjærtevindende og fredsommelig Natur med en stor Evne til at tilfredsstille et folkeligt Publikums beskedne Smag.

Beskedenheden har — i Sandhed — været denne 25-aarige Forfatter-Ynglings skønneste Dyd.

A. W. H.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL VI.

Det er en varm, mild Sommerdag med en Himmel saa blaa som under Sydens Sol.

Den gamle Professor sidder foran sit Staffeli i sit lille Eden paa sin Paradisø. Han har valgt den fjerneste Krog, hvor et broget Tæppe af vilde Roser hænger som et tæt, uigennemtrængeligt Dække mod alle nyfigne Blikke.

Og mange nyfigne Blikke vilde sikkert prøve paa at bane sig Vej, om de vidste, hvad de vilde faa at se.

Foran Rosentæppets brogede, duftende Baggrund staar en ung, skøn, nøgen Kvinde, medens hun rækker sin hvide, runde Arm op mellem Grenene, som for at plukke en af de Frugter, der endnu kun er Blomst.

Professoren, der har villet male det evigt unge Motiv om vor Stammoders Fristelse og Fald, har i det herlige, lune Sommervejr faaet sin Model til at staa for sig i fri Luft.

Medens han sidder foran Lærredet og fordyber sig i sit Arbejde, falder end ikke den mindste Skygge af Urenhed i hans Tanker ved Synet af den nøgne Model. Og Kvinden, der staar dér, som hun er skabt af Naturens Haand, hun mærker denne Renhed i Blikket, der hviler paa hende i kunstnerisk Glæde over at fordybe sig i Skaberens Værk. Hun føler intet af den Skam

5 H

der først kom i Følge med Syndefaldet. Som før det véd hun dette Øjeblik ikke, at hun er nøgen.

Den gamle Professor, der er fuldt optaget ved sit Staffeli, udbryder henrykt:

Hvad er det dog for en Forskel at faa Lov til at male det menneskelige Legeme i Guds fri Natur i Stedet for at se det indelukket i Atelierets overgemte Luft, der dræber al Friskhed i Farven.

I det samme ser han, at der gaar en Kuldegysning gennem hans Model, og han siger med et Suk:

— Syden bliver det dog aldrig her i Norden, selv om Vejret er nok saa skønt. Du fryser, mit Barn, gaa ind og klæd Dig paa.

Den unge Pige forsvinder ind i Pavillonen, medens den gamle Kunstner kaster et sidste tilfreds Blik paa sit Billede og derefter begynder at samle sine Sager sammen.

Da han er færdig, staar den lille Eva, som han ynder at kalde hende, fordi hun for ham er selve Figuren i hans Billede, fuldt paaklædt, foran ham og siger med sin glade Stemme:

— Farvel, Hr. Professor! Saa kommer jeg igen i Morgen ved samme Tid.

Han kaster et mønstrende Blik paa hende. Hun er en Kvinde, der forstaar at klæde sig med lidt. Kjolen, der uden Linning er skaaret dybt ud i Halsen, saa at man aner det smukke Brysts Runding, er glat og stramtsiddende, kun med et samlende Bælte om det smækre Liv. Stoffet er mørkt med store brogede Blomster. Under det sorte Haar har hun ved Ørerne anbragt et Par Klaser røde Rønnebær, der fremhæver Øjnenes mørke Dybde. Hun er nu i Færd med at sætte Hatten paa sit Hoved.

Professoren ser paa hende med Velbehag og siger:

— Du véd, hvad der klæder Dig, lille Eva. Men er den Hat ikke for stor? Jeg synes ikke, den passer rigtig til det øvrige?

— Det var kedeligt, siger Eva nedslaaet. Jeg var saa glad ved den.

— Maaske tager jeg fejl. Men Du har en naturlig Smag, og den skal Du vogte. Hold Dig først og fremmest fra alt, hvad der kan gøre Dig simpel.

— Det skal jeg nok prøve paa, siger Eva. Men det er ikke altid saa let at holde paa Smagen, naar man maa tage, hvad man kan faa. Farvel, Hr. Professor.

Saa gaar hun ned mod Bredden, medens hendes brune Sommerstøvler kabriolerer koket under den fodfri Kjole som et Par smaa vælige Arabere, der har Utaalmodighed efter at naa frem.

Professoren ser efter hende med et Smil og siger for sig selv:

— Der er en god Bund i den lille Pige. Naar blot hun ikke kommer paa gale Veje.

Nede ved Vandet er Eva traadt op i Baaden. Varm af Iver og Anstrengelse staar hun nu og færger sig over ved Hjælp af Tovet. Hendes Kinder blusser, og der er Glans i hendes dybblaa Øjne, der kan le med en saadan mærkværdig varm Munterhed, men som ogsaa kan faa et sørgmodigt, melankolsk Præg, som bar hun i stille Timer paa en Sorg.

Nu er hun naaet helt over og bemærker Beatus, der staar helt betaget og betragter hende. Han er formelig faldet i Staver med en pragtfuld Buket metalglinsende Krysantemums i Haanden.

Eva ler, og idet hun blotter de hvide, skinnende Tænder, danner der sig paa hver Side af hendes Mund to dybe Smilehuller i de bløde, let dunede Kinder, der minder Beatus om et Par modne Ferskener i Solskin.

— De staar, ligesom De var faldet ned fra Maanen! siger Eva og vedbliver at le.

— Det er saa sjældent, vi ser Kvinder her, svarer Beatus. Har De været ovre hos Professoren?

— Ja, jeg har staaet Model for ham.

— Er De Eva, spørger Beatus og spærrer Øjnene endnu højere op.

— Hvor falder De paa at kalde mig Eva?

— Fordi Professoren har sagt, at i Dag skulde jeg faa Eva at se.

— Kender De Professoren videre?

— Ja, det er min Ven, eller rettere, han behandler mig, som om jeg var hans Ven.

— Saa? Og han har talt til Dem om mig? Jeg skal sige Dem, han kalder mig aldrig andet end Eva, fordi jeg staar Model til hende for ham. Men jeg hedder ellers Norna.

— Maa jeg ikke hjælpe Dem ud af Baaden, Frøken Norna?

— Nej tak! Jeg kan godt klare mig selv, svarer Norna og springer med et let Hop op paa Land,

Beatus staar nu saa fortabt, at Norna formelig har ondt af ham. Hun synes, hun maa sige noget, og idet hendes Blik falder paa Buketten, som Beatus holder i Haanden, udbryder hun med lidt overdreven Begejstring:

— Det var nogle dejlige Blomster!

— Synes De, svarer Beatus, og idet han strækker dem ud imod hende, siger han glad:

— Vil De have dem, saa vær saa god!

— Det er altfor meget.

— Aah, nej! Jeg er Gartner her, og jeg har nok af dem.

— Er De Gartneren. Saa har Professoren ogsaa talt til mig om Dem. Det maa være en dejlig Beskæftigelse. Er De ikke lykkelig ved den?

— Jo, jeg er. Jeg har aldrig haft Lyst til andet, svarer Beatus troskyldigt og lader sine gode Øjne hvile paa Norna med et halvt ubevidst varmt Udtryk.

— Og jeg maa virkelig have de Blomster? Véd De, at inde i Byen er de rigtignok sjældne.

— Saa kan De have saa meget mere Fornøjelse af dem.

Norna ser længe paa Beatus med et Blik, der faar ham til at rødme. Saa tager hun ham pludselig med sine smaa Hænder om begge Kinder og siger:

— Det skal De have et Kys for.

Et Øjeblik senere er hun forsvundet mellem Træerne, medens hun vifter med Buketten, som hun har revet ud af hans Haand og svinger med til Hilsen.

Beatus bliver staaende ubevægelig som en Saltstøtte. Han føler endnu Berøringen af Nornas Læber mod sine.

Det er det første Kys, han i sit Liv har faaet af en ung Kvinde.

(Fortsættes).

En Moders Kærlighed.

Casino.

Med Fotografier af *A. W. Sandberg.*

Casino er blevet Folkekomediernes Hjem, og det egner Teatret sig udmærket til at være. Tilskuerplads saavel som Scene er udstyret med den Pragt, som sætter det brede Publikums Sind i Bevægelse. Der er ødslet med Guld, som glimrer, og Tæpper, som gør alle Lyde højfornemt dæmpede; og Husrummet er stort som Folkekomediens Hjærterum.

Desuden viser Direktør *Martinius Nielsen* en forbavsende Evne til Gang paa Gang at finde netop de rigtige, spændende Folkekomedier, som kan sætte aabne Sind og enfoldige Hjærter i Bevægelse.

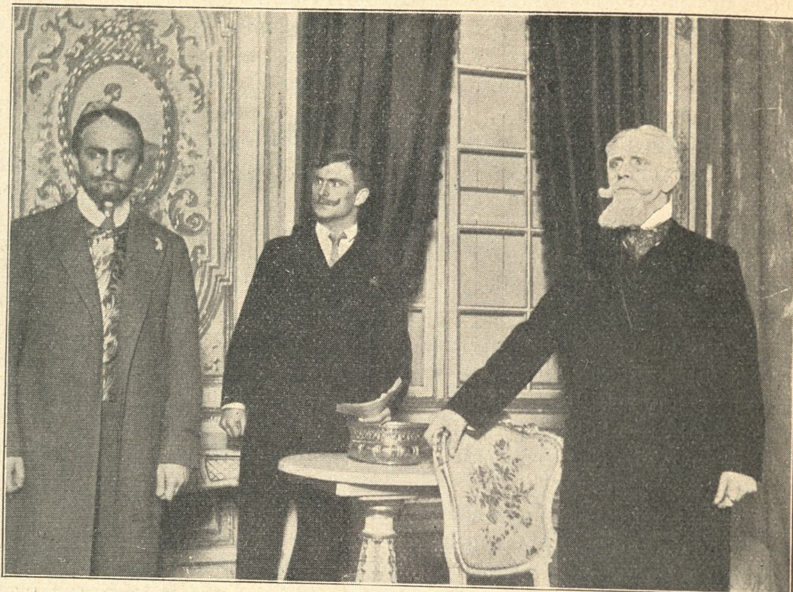
„En Moders Kærlighed“ er noget nær Idealet af en Folkekomedie, fordi den forener Sensationsromanens Spænding med en virkelig, dyb Menneskefølelse. At gengive Stykkets Handling i faa Ord vilde være umuligt. Kun ét husker man: Moderens Kærlighed, denne smukke, lidt naive, primitive Følelse, der forstaas af hvert eneste Menneske, der véd, hvad det vil sige at have én Moder.

Moderens rørende Rolle blev i Fru *Marie Dinesens* Udførelse til et helt lille Kunstværk af Naturlighed og Hjærtelighed, og man kom Gang paa Gang til at mindes Fru *Nansens* navnkundige Agnes Jordan-Fremstilling, der i al sin tekniske Fortræffelighed manglede den inderlige Varme, som Fru *Dinesens* Moderskikkelse gennemglødes af.

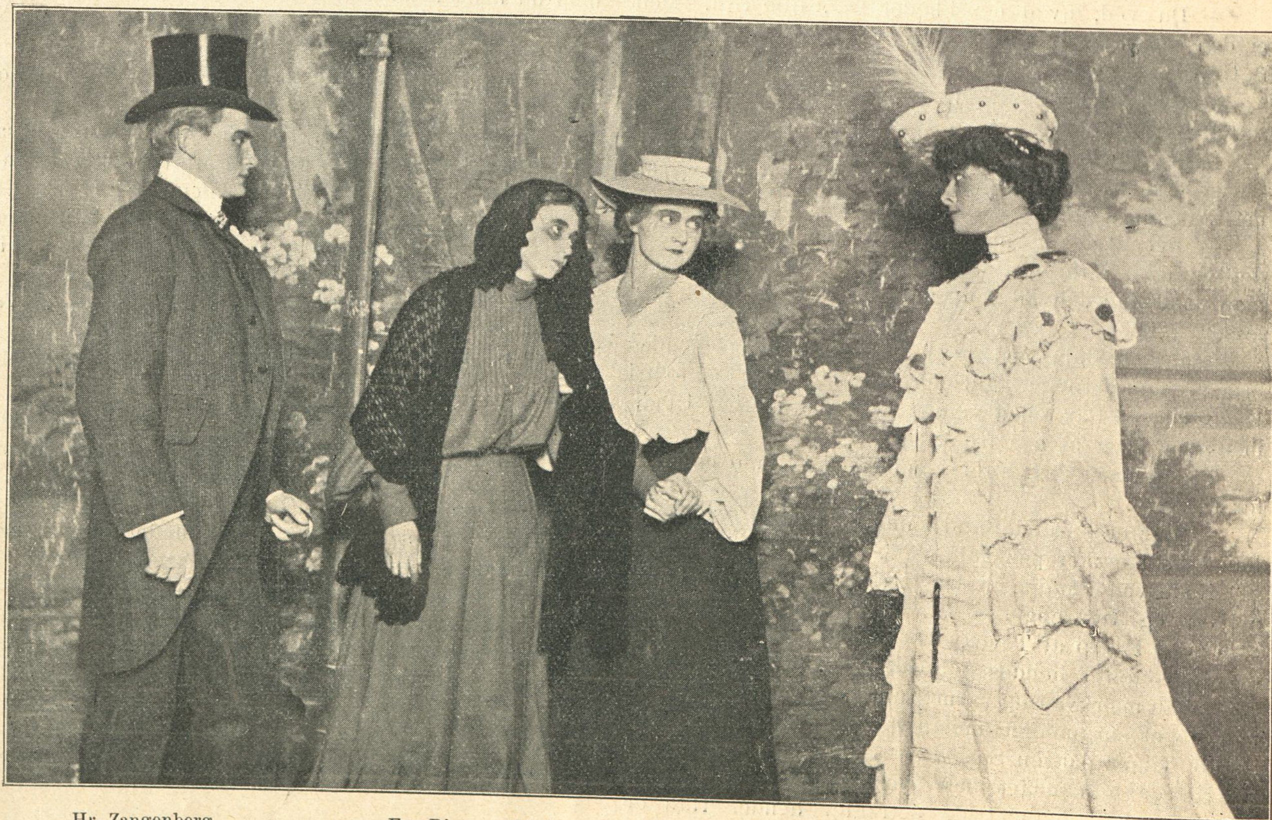
Om denne Moder vrimler Stykkets øvrige Skikkelser i et broget Virvar, hvoraf man tydeligst skelner Hr. *Rostrups* Skurk og Frk. *Alfi Prinz'* adelige Skønhed.

Som den ædle unge Mand debuterede Hr. *Fønss*, der viste en Del Talent for det dystert Mandige og det brutalt Tragiske.

A. W. H.

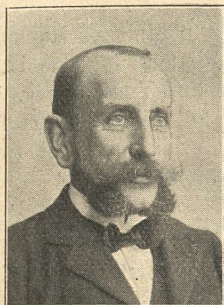
Skurken (Hr. Rostrup). Den ædle, unge Mand (Hr. Fønss). Den gamle Greve (Hr. Strøm).
Skurken afsløres i Slutningsscenen.

Hr. Zangenberg. Fru Dinesen (Moderen). Frk. Niedermann. Frk. Alfi Prinz.
Scenen i Champs-Elysés.

UGENS NAVNE

— I Mandags (den 7de d. M.) fejrede Købmand *Valdemar Holm* og Hustru *Sofie Holm* i Rønne paa

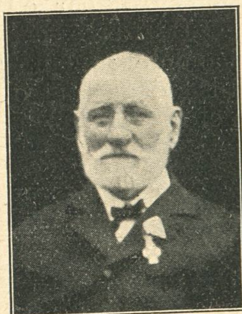
Købmand Valdemar Holm og Hustru.

Bornholm deres Sølvbryllup. Parret er agtet og anset i Rønne. Samme Dag var det forresten ogsaa 25 Aar siden Hr. Holm nedsatte sig som Købmand der i Byen.

Grosserer R. Rasmussen.

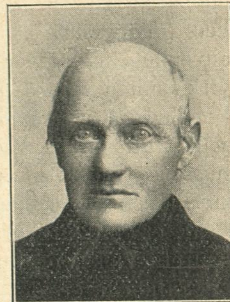
— Den over hele Landet kendte Forretning *Bro Humlemagasin* i Middelfart fejrede den 18de f. M. sit 25 Aars Jubilæum, samtidig med, at dens Indehaver, Grosserer *R. Rasmussen*, nogle Dage forud havde kunnet fejre 50 Aars Jubilæum som Humlehandler. Hr. Rasmussen begyndte Handelen som ung Gaardmandssøn og med saa godt som tomme Hænder. Nu staar han som Ejer af den store Forretning med tilhørende Ejendom, hvis meget store og prægtige Park strækker sig fra Banegaarden helt ned til Lillebælt. Den virksomme Mand er nu 68 Aar gammel. En af hans Sønner er den bekendte Forfatter Dr. Emil Rasmussen, og en Datter er for et Aarstid siden bleven gift med Arkitekt Mynster i København.

Fhv. Skibsfører Trolle.

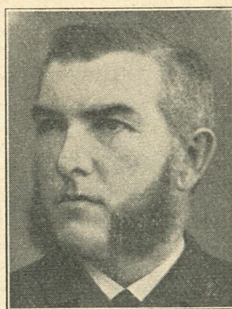
— Den 30. Oktober fyldte fhv. Skibsfører *A. J. C. Trolle* 90 Aar. Han deltog i Krigen 1864 som Chef paa Dampskibet „Ægir". Førte derefter i 17 Aar Skibe for Rederiet Puggaard, indtil han i 1882 trak sig tilbage til Privatlivet. Trods sin høje Alder er Trolle baade rask og rørig. Hans ene Søn er den bekendte Direktør for de forenede Papirfabrikker, Herman Trolle.

— Væver *Kristen Andreasen*, Horsens, fejrede den 1. November sit 50 Aars Jubilæum som Vævermester. Haandvæveriet synger paa sit sidste Vers. En af de faa, der trods Tekstilindustriens rivende Udvikling har holdt Stand, er den ærede Jubilar.

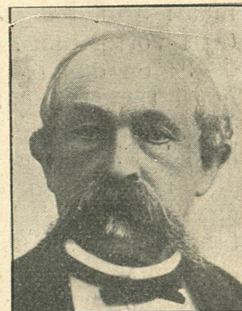
Vævermester Andreasen.

— Den 2. November afgik Købmand *Niels Sund* ved Døden i København. Den Afdøde, der kun blev lidt over de 60 Aar, var oprindelig Medindehaver af Firmaet „Sund & Harder" i Skive, men overtog senere en større Købmandsforretning i Kolonialbranchen i Hjørring. Her tjente han sig saa meget, at han med en net lille Formue for nogle Aar siden kunde trække sig tilbage og bosætte sig i København. Købmand Sund var en afholdt og meget godgørende Mand.

Købmand Niels Sund.

— Den 13. November kan en gammel Hædersmand, Krigsassessor, Dannebrogsmand *Asmus Martens*, fejre sin 80-aarige Fødselsdag. Hr. Martens er Veteran fra begge de slesvigske Krige. Den elskværdige, smukke, gamle Mand, som har Venner trindt om Landet, nyder stor Agtelse, især i Horsens, hvor han de sidste 25 Aar har boet.

Krigsassessor Martens.

— Praktiserende Læge *Martin Trier* er Natten til i Onsdags afgaaet ved Døden i en Alder af 54 Aar. Dette betyder et føleligt Tab ikke blot for den københavnske Lægestand, men ogsaa for hans store Klientel og mange personlige Venner. Martin Trier var ret Typen paa en Læge: med aldrig svigtende Iver, med villig Opofrelse uden noget Hensyn til egen Person og med tillidvækkende Dygtighed stod han parat til, tidlig og silde, at være Hjælper og Trøster. Alt i alt: en sjælden fin og nobel Personlighed.

Læge Martin Trier.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Haarets Pleje.

Enkelte Læger søger Aarsagen til næsten alle Haarlidelser i Mikroorganismers Virksomhed, og selv om man ikke vil gaa saa vidt, har man dog størst Sikkerhed for at naa et godt Resultat af Haarpleje ved at anvende Midler, der forebygger og standser Bakterievirksomhed, altsaa passende, antiseptiske Midler.

Ved passende Behandling af Haarbunden med et godt antiseptisk Middel holdes Haarbunden ren og sund, og da intet som helst Behandlingsmiddel, men kun den menneskelige Organisme selv kan frembringe Haar, er det klart, at man kun ad denne Vej kan fremme Haarets Vækst og hindre, at det falder af.

Salubrin er det bedste Middel til Haarets Pleje, idet man ved jævnlig at fugte Haarbunden i nogle Minutter med en Del Toilet-Salubrin, blandet med en Del Vand, stimulerer Haarbundens Virksomhed og forebygger Infektion.

For stærk Fedtafsondring i Hovedbundens Talgkirtler kan jævnlig fremkalde Forstyrrelser i Haarvæksten. Salubrin virker i dette Tilfælde overordentlig heldigt ved at fjerne Overskud af Fedtstof uden dog at gøre Haaret tørt, naar Toilet-Salubrin anvendes som ovenfor omtalt.

Men Salubrin er tillige et paalideligt Middel mod Saar og mange Haarlidelser. Vil man fuldstændig befri sig for Skæl i Hovedbunden, bør man hyppig, bedst hveranden Dag i 12—16 Dage, holde Haarbunden fugtet med Toilet-Salubrin, ublandet eller fortyndet med en Del Vand i ca. 20 Minutter, men man bør da ogsaa omhyggeligt rense Kamme og Børster for at undgaa ny Infektion.

Ved Saar i Hovedet anvendes bedst Salubrin A, i andre Tilfælde Toilet-Salubrin.

Hygiejne.

Enhver, der har læst Hr. Inspektør J. P. Müllers Bog „Mit System", vil have lagt Mærke til, at han blandt de forskellige Midler til Opnaaelse af Sundhed og legemligt Velvære, som tilsammen udgør hans System, anbefaler Hørlærred til Underbeklædning, og mange har sikkert i den Anledning stillet sig selv det Spørgsmaal: Kan det gaa an at bruge Hør til Undertøj i vort Klima?

Siden den Tid er der fremkommet noget nyt her i Landet, nemlig *Hørtrikot-mesh Sundheds-Underbeklædning*, som fremstilles af et indenlandsk Firma og eksporteres i større Omfang.

Vi har fulgt dette Fabrikat med Interesse og har gjort os bekendt med ikke saa faa Udtalelser af Fagfolk — deriblandt mange Læger — som roser denne Underbeklædning; men ikke desto mindre har vi stillet os selv det nævnte Spørgsmaal: Kan det gaa an at bære *Hørtrikot-mesh* i Stedet for Uld- eller Bomulds-Undertøj i vort Land? Vi savnede en klar og tydelig Begrundelse heraf samt Beviser for denne Underbeklædnings lovpriste Egenskaber.

Dette har vi nu faaet i Form af en lille, kortfattet Pjece — skrevet af Hr. Direktør *C. Commichau* — saalydende: *Egner Hørtrikot-mesh Sundheds-Underbeklædning sig for vort Klima, og kan den bruges af Gamle og Unge?*

Vi kan give denne lille velskrevne Pjece vor bedste Anbefaling, idet vi har faaet et klart Begreb om Hørrens høje hygiejniske Værdi og dens Brugbarhed som Underbeklædning.

Desværre er Pjecen ikke udkommen i Boghandelen; men vi er sikker paa, at den bliver tilsendt gratis og franko ved skriftlig Henvendelse til Hr. Direktør Commichau i Silkeborg.

Joë.

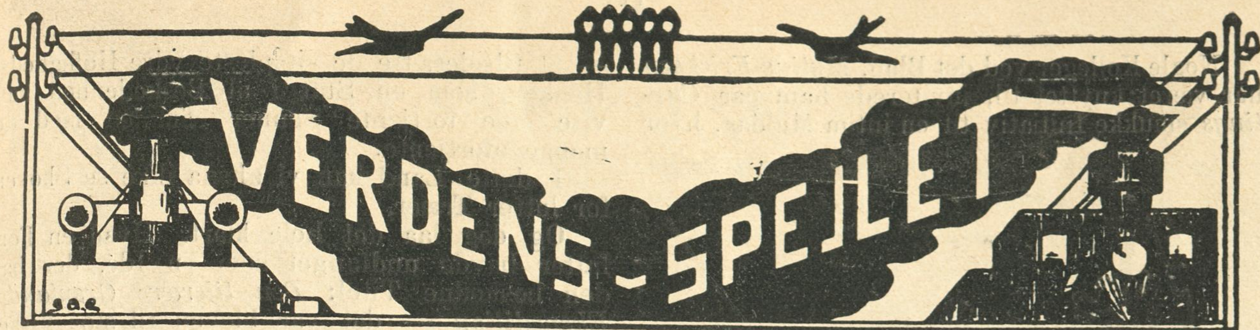
FRA EKSPEDITIONEN.

„Verdens-Spejlet" *bestilles fremdeles for Oktober Kvartal hos Boghandlerne, paa alle Postkontorer og i Ekspeditionen, Frederiksberggade 15, København K. (Telefon 7621), samt sælges pr. Enkeltnummer fra alle Kiosker og af alle Bladforhandlere saavel i København som i Provinserne. Abonnementspris: 1 Kr. 25 Øre pr. Kvartal, 10 Øre pr. Uge. — Baade Kvartals- og Ugeabonnenter faar gratis Fotogravuren efter Kunstmaler Ilsteds Maleri „Eventyr paa Fodrejsen".*

„Verdens-Spejlet" skal ved vore Bude være omdelt overalt i København med Forstæder i Løbet af Torsdag. Klager over Omdelingen bedes afgivne til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15. — Postabonnenter anmodes om at klage over uregelmæssig Forsendelse til det Poststed, hvor de har bestilt Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 8, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 20. November 1904.

Mylius-Erichsens Grønlands-Ekspedition.

Hvor et lille Lands Mennesker kan vise sig smaa og snæversynede!

Da Skonnerten *Fox II.* den 7 November 1904 om Formiddagen Kl. 11½ gled ind i Nordre Redhavn, modtoges Grønlandsfareren *Mylius-Erichsen* og hans trofaste Rejsefælle *Knud Rasmussen* paa en øde Kaj af hans Hustru og Svigerforældre, en grønlandsk Embedsmand, en enkelt Ven og de søndagspligtige Journalister.

Fox II., hvis Fører forstod *Mylius-Erichsens* Daad, havde alle Flag oppe. Men ingen Ministre, ingen Overpræsident, ingen Borgmestre, ingen Byraad, ingen By, intet Land hilste den hjemvendende store Søn. —

Ingen Deputationer, intet Fakkeltog af Studenter, ingen Festmaaltider, foranstaltede af Byens. Raad — Tavshed!

Assist. Harries fot.

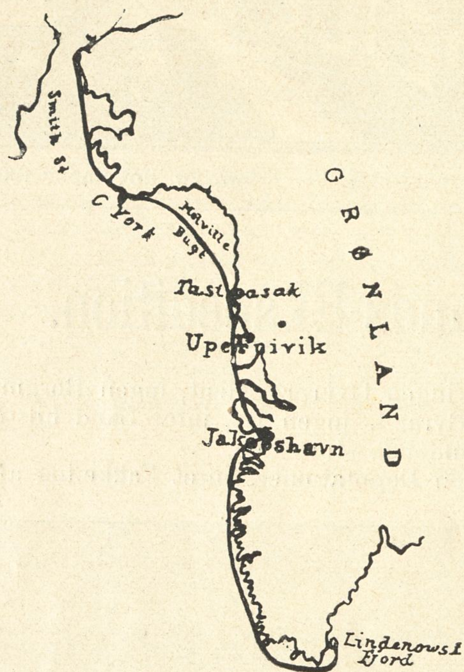
Hedningen Smerarsunguak. Kateket Brønlund. Mylius-Erichsen. Hedningen Osakrak. Knud Rasmussen. Hedningen Panigpak.

Ekspeditionen efter Rejsen over Melville-Bugten.

Mylius-Erichsen fik sin Artikel i Mandagens Aviser de nødvendigste Linjer efter Typografernes Søndags-Takst, og saa — Tavshed!

Ikke en af vore Husmands-Digtere eller Rejserim-Smede greb Pennen.

Nogle Kolleger ved det Blad, *Mylius-Erichsen* har været knyttet til, inviterede ham paa *Cavlings* smukke Initiativ til en intim Middag, hvor

Mylius-Erichsens Grønlands-Ekspedition
1. Juni 1902 — 7. Marts 1904.

Paa ovenstaaende Kort er Ekspeditionens Vej betegnet af en sort Linje. Udrejse fra *Godthaab* intil *Kap Alexander*, hvor Linjen paa Kortet ender. Tilbagerejsen fra *Kap Alexander* til *Lindenows Fjord* (20 Mil op ad Østkysten). Kortlagt skitsemæssigt 150 Kystmil — den ubeboede og ubeboelige Melvillebugt.

Georg Brandes, der dog *kunde* have reddet lidt af vor Ære, talte saa fersk og flovt som en Senior i Studenterforeningen ved et Rusgilde.

Mens man — Mand og Mand imellem — paa Skumleres og Misunderes Vis gav sig til at diskutere, om der nu ogsaa var nogen *Resultater*.

Ingen skar gennem Vrøvl og Betænkeligheder — som da *Helge Rode* med uskrømtet Begejstring sang til *Fridthjof Nansen:*

Jeg elsker Daadens Unyttighed . . .

I dette Justitsraads-Land, hvor man glat væk betitler og beordner alle *Umulius'er* og andre *Borchsenius'er*, betænkte man sig selvfølgelig paa at indstille *Mylius-Erichsen* til Ridderkorset. Tværtimod fortalte et Rygte, at det i Ministerraad var besluttet ikke at indstille ham dertil — at tilsidesætte de simpleste ydre Høflighedshensyn, som en Stat i al Beskedenhed kan vise sine fortjente Sønner sammen med de mange ufortjente.

I dette Land kan vi altsaa ikke se Skoven for lutter Træer.

Og dog laa det hele klart. Hvad en Forfatter havde undfanget som en Idé, der bar den beskedne Titel: *Den literære Grønlands-Ekspedition* — det var bleven til stor Virkelighed.

Ikke blot havde vi *Mylius-Erichsen* tilbage, og han havde gennemført sin Plan, men han havde gjort mere. Ikke blot var han kommen Grønlænderne paa nærmere Hold end nogen før ham — ikke blot havde han studeret de hedenske Eskimoer ved Cap York, de kristne Grønlændere og de nylig kristnede Grønlændere paa Østkysten. Ikke blot havde *Knud Rasmussen* gjort sproglige og folkloristiske Studier og hjembragt et stort Materiale af Eventyr og Fortællinger. Ikke blot havde Ekspeditionen befaret og efter Evne kortlagt Melvillebugten, studeret Grønland og dets Rigdomskilder.

Nej, endda havde *Mylius-Erichsen* under Afsavn og Farer, som kun den, der staar alene uden Udsigt til Hjælp, kender dem, vandret paa hidtil ubetraadt Land, og hans Færd var bleven besværliggjort af en syg Rejsefælle, Grev *Moltke*, som han intet Øjeblik svigtede. Det Hjerte, som kun hans Venner kendte, bevarede han ubesmittet, og han bevarede det vaagent, varmt og *ungt*.

For da han kom hjem, satte han sig ikke selvgod til Hvile paa sine Laurbær for at falde til Patten og holde Mund om de Uting, han havde set ved det danske Styre paa Grønland.

Hans Hjerte fulgte de Grønlændere, hvis Liv han har delt, og han lovede en usminket Kritik af deres Samfunds-Vilkaar.

Derfor, sagde man, vil vort Venstreministerium ikke indstille ham til Ridderkorset. Men Gud, hvor det er ligegyldigt! Vi, der skatter og forstaar en Daad, vil i hvert Fald hilse *Mylius-Erichsen* som en *Ridder* for hans store Bedrift, der mindede Verden om Danmark, for hans Resultater, som vi glæder os til at læse om, og for hans ubestikkelige Hjerte, der blev sin Ungdom tro.

Faar han ingen Festmaaltid, tjener han vel til Maden, faar han ingen Orden, er han dog en Stormand og en frygtløs Stridsmand for Menneskeheden og Kulturen.

Og *Mylius-Erichsen* er sandelig en stor Idealist, naar han vover saa meget for Mennesker, der lønner ham saa usselt!

Jens Pedersen.

To Breve.

Naturligvis modtog Grønlandsfarerne de mest anerkendende og smigrende Takskrivelser fra de Sagkyndige, de Mænd, som af Selvsyn og Selvoplevelse kendte de farefulde Forhold ved den saa lykkeligt og dristigt fuldendte Ekspedition.

Knud Rasmussen.

Fridthjof Nansen sendte et langt firsidigt Brev, og i det hele hilste alle de, der i sin Tid gav *Mylius-Erichsens* Plan deres absolutte, enstemmige Tilslutning, den stolte Bedrift.

Som et kort og fyndigt Udtryk for Begejstringen tillader vi os at bringe i Facsimile hosstaaende Brev fra Nordpolsfareren, Direktøren for Søkort-Arkivet, Kommandør *G. Holm.* Arkivet vil nu benytte Ekspeditionens Kort-Skitser over Melville-Bugten, som hidtil har manglet i dets ny Kort over den grønlandsk-arktiske Region, hvis Udgivelse kun har ventet paa denne Fuldstændiggørelse. Omtrent 32 Øer har Ekspeditionen skaffet os Kundskab om, og den har plantet det danske Flag og taget Land i Besiddelse for den danske Stat, der gennem Udenrigsministeren har udtalt sin Godkendelse heraf til Ekspeditionens Leder.

Desuden henvendte vi os til Ekspeditionens sprogkyndige Medlem, Hr. *Knud Rasmussen,* for at faa en skriftlig Udtalelse i faa Ord om Ekspeditionens Hensigt og Resultater. Og vi modtog følgende Brev:

Hr. Redaktør!

De har bedt mig om en Udtalelse om, hvad der særligt har været mit Arbejde paa Ekspeditionen, $2^1/_2$ Aars Rejsers Resultat? Ja, som jeg sagde Dem, foreløbig er jeg kun kommen hjem med et Materiale, der skal bearbejdes; intet færdigt, altsaa endnu intet Resultat.

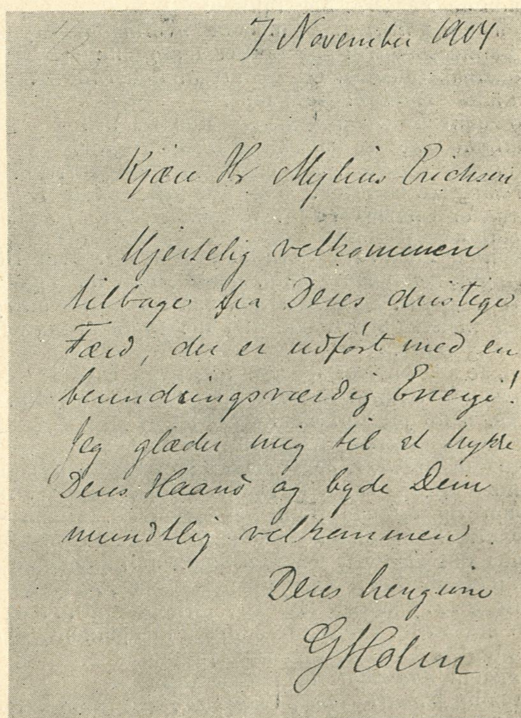
Min Arbejdsmetode har været den: ud ad til at kaste al Civilisation af mig og blive ganske som en af de Eskimoer, hvis Form for Tilværelse jeg skulde studere. Saaledes blev vor Opgave naturlig først og fremmest den: ikke at rejse som Ekspedition. Thi saa snart man rejser med det mindste officielle Præg over sig i Grønland, løber man Fare for overalt kun at træffe netop det, man vil. Vi smed øjeblikkelig Frakken og trak i den grønlandske Anorak — aandelig talt, og saa stod Eskimoens Dør os ogsaa aaben. Det, der altsaa skiller os ud fra andre Ekspeditioner, er dette: at vi i egentligste Forstand har levet sammen med vore Studieobjekter. Vi har delt ondt og godt med dem; vi har vundet deres Fortrolighed.

Hvilken Fordel, jeg vil høste af mit specielle Kendskab til det grønlandske Sprog? — den, ganske simpelt, at jeg selv vil træde saa meget i Baggrunden som muligt i de Skildringer, jeg vil give af Grønlænderne. Det bliver dem selv, som skal føre Ordet. Thi jeg vil af Evne bestræbe mig for at give deres Liv, saaledes som de selv gav mig det: gennem de daglige Bekymringer og Glæder, gennem deres Eventyr og Sagn, gennem deres Had og deres Kærlighed. —

Og saa sandt Menneskettilværelse under hvilken som helst Form vedkommer os, haaber vi, at de nye Mennesker, vi vil føre ind i dansk Literatur, maa faa en god Modtagelse.

Knud Rasmussen.

Sluttelig skal det kun bemærkes, at saavel *Knud Rasmussen* som *Mylius-Erichsen* vil udgive en Bog om Ekspeditionen.

7. November 1904.

Kjære Hr. Mylius Erichsen

Hjertelig velkommen tilbage fra Deres dristige Færd, der er udført med en beundringsværdig Energi! Jeg glæder mig til at trykke Deres Haand og byde Dem mundtlig velkommen.

Deres hengivne

GHolm

Knud Rasmussen er en circa, 25-aarig ung Mand med et Par alvorlige, tænksomme Øjne, der i deres Tavshed mer end mange Ord fortæller om den Livets Alvor, som den farefulde Færd har stillet dem Ansigt til Ansigt med.

Den nyeste Fare.

Tragedie i 2 Akter, meget frit efter *Maurice Donnay:* Den nye Fare.

Personerne:

Madame *Theatre* } Moder og
Mademoiselle *Variete* } Datter
Monsieur *Charles Velin*, Sagfører og Oversætter.

1ste Akt.

Madame *Theatre*, en venlig og majestætisk ældre Dame, sidder, diskret sminket ved Vinduet og vifter sig med nogle gamle Anmeldelser.

Madame *Theatre* (ser ud af Vinduet): Nej, sikken et net lille Menneske, som gaar dér ovre paa den anden Side Gaden! Han har en Rose i Haanden — skulde den mon være til mig? Ak ja, Friere har jeg nok af, men ingen af dem har kunnet hjælpe mig ud af dette Fængsel! Skulde jeg prøve med ham der? (Vinker ud af Vinduet. Hvisker.) Kom, kom, min Helt! Kom, min Befrier! . . .
Han kommer!

Monsieur *Charles Velin* kommer ind af Døren. Han er en meget beskeden og forlegen ung Mand; han bærer en Rose i Haanden. Han bliver staaende tæt indenfor Døren og staar forvirret og træder sig selv over Tæerne.

Monsieur *Charles* (rømmer sig): Hm hm . . . Hm hm hm . . .
Madame *Theatre* (huldsalig): Hvad ønsker De, min Herre? Kom kun frit nærmere.
Monsieur *Charles* (nærmer sig forfjamsket): Hm hm . . . hirr hirr hirr! . . . bom! (vælter en Stol.)
Madame *Theatre*: Sæt Dem ned! . . . . Saadan . . . . (Pause.) Ja, jeg forstaar nok Meningen med Deres Besøg, min Herre. . . . (Pause.) Skal jeg hjælpe Dem paa Gled? . . . De har set mig i Vinduet, ikke sandt?
Monsieur *Charles* (springer pludselig op): Jeg har set Dig med Lyst . . .
Madame *Theatre*: Jeg takker!
Monsieur *Charles*: — med dit svulmende Bryst!
Madame *Theatre*: Jeg takker mangfoldigst!
Monsieur *Charles*: Og dit straalende Blik . . .
Madame *Theatre*: Nok, nok!
Monsieur *Charles*: — af Apollon Du fik!
Madame *Theatre* (forfærdet): De er Digter!
Monsieur *Charles*: Jeg er Digter! Jeg skriver! Jeg digter! Jeg oversætter! Jeg gør alt, hvad De vil! Mit Navn er Charles Velin! (Kaster sig paa Knæ og rækker Rosen op til hende.)
Madame *Theatre* (behersket): Jeg er rørt over Deres Erklæringer, Monsieur Velin, men sandt at sige har jeg hørt dem før, og endda nok saa veltalende udtrykt. Men jeg maa sige det, som det er: Digterne kan ikke hjælpe mig mere.
Monsieur *Charles*: Jeg gør alt, hvad De vil!
Madame *Theatre*: Sig det ikke, Monsieur Velin. De ved ikke, hvad jeg forlanger af Dem.
Monsieur *Charles*: Alt, hvad De vil!
Madame *Theatre*: Jeg paaskønner Deres Fyrighed, Monsieur Velin, — men Fyrighed alene gør det ikke. Rejs Dem op og sæt Dem ned. Saadan, — saa skal jeg fortælle Dem noget. Jeg har jo kendt adskillige Digtere i mit Liv, og jeg kan sige, at ingen stod mit Hjerte nærmere end de. Børn var de . . . fyrige og naive Børn . . . ligesom De selv, lille Velin . . . og de elskede mig altid. De forstod mig kun sjældent, gjorde de, — men de elskede mig allesammen.
Monsieur *Charles*: Jeg elsker Dem!
Madame *Theatre* (klapper kam ømt): Mit ildfulde Barn! . . . De er nærved at erobre mig. . . . Men jeg tør ikke! Jeg er angst for Jer Digtere! For det er jo Jer, der har kastet en Brand i min Sjæl, som aldrig vil slukkes!
Monsieur *Charles*: Hvad for en? En Brand?
Madame *Theatre*: En Brand i min Sjæl! (Hun rejser sig bevæget.) Stræk Dig ud, Thalia! har de sagt til mig, — vis os al den Skønhed, der bor i dit Væsen!
Monsieur *Charles*: Bravo!
Madame *Theatre*: Vis os dine Former, Thalia, i Lysets fulde Straalespil!
Monsieur *Charles*: Bravo! Bravo!
Madame *Theatre*: Ja, saadan siger I, men hvad kan det nytte? For jeg maa jo ikke, og ingen af Jer kan hjælpe mig.
Monsieur *Charles*: Maa De ikke?
Madame *Theatre*: Loven er over os, Monsieur Velin.
Monsieur *Charles*: Loven! Ikke andet! (springer op) Jeg er jo selv Loven! Er mit Navn maaske ikke Velin, he he?
Madame *Theatre*: Mit aandfulde Barn!
Monsieur *Charles*: Men forresten, hvis det er Censor, De mener, saa har han ikke noget med Loven at bestille. Han er ganz einfach ulovlig!
Madame *Theatre*: Lovlig eller ulovlig, — Lov giver han os aldrig.
Monsieur *Charles*: Det skal vi faa at se. Jeg skal hjælpe Dem, Madame Thalia. Jeg er jo ikke Digter alene. Jeg har Indflydelse.
Madame *Theatre*: Nej, — er det sandt?
Monsieur *Charles*: Om det staar til mig, skal ingen i Verden faa noget at sige over Dem, — uden De selv og Deres Digter!
Madame *Theatre*: Da er jeg din! (Omfavner ham.)
Monsieur *Charles*: Thalia! Nu har jeg Dig endelig!
Madame *Theatre*: Min Helt! Min Befrier!

Lang, stormfuld bevæget Pause. Pludselig høres udenfor Døren sagte Latter og Nynnen: *ça fait toujours plaisir!* De farer fra hinanden.

Madame *Theatre*: Det er min Datter! Mademoiselle Variete!
Monsieur *Charles*: Hvad for noget, — din Datter?
Madame *Theatre* (ophidset): Hun er mit Livs største Forvildelse! Jeg fik hende med en Ritmester ved Husarerne!
Monsieur *Charles*: Det var jo nydeligt.
Madame *Theatre*: Jamen vi spærrer hende inde, ikke sandt? Hun løber ogsaa omkring og gør Skandale paa Gaderne! Hun vifter med sine Bændler og trækker alle mine gamle Venner fra mig! Gid jeg aldrig havde født hende! Hun gør mig Skændsel! Hun bliver min Ruin!
Monsieur *Charles*: Hende skal vi nok faa tæmmet! Men lad os se paa hende.
Madame *Theatre*: (kalder) Yvette! Yvette!

Mademoiselle *Variete* kommer ind. Hun er et langt, spinkelt syttenaarigt Pigebarn, pyntet med brogede Baand for og bag. Hun taler og fører sig med en uforstyrrelig Frækhed.

Madame *Theatre*: Hvordan er det dog, Du staar, Barn! Ind med Benene! Ikke klaske saadan med Hælene! Og nej saa! . . . Nu har jeg aldrig! . . . Alle mine pæne Manerer for vrænger hun paa det afskyeligste! Staa stille! Nej for den Herre!
Mademoiselle *Variete*: Ham dér?
Madame *Theatre*: Monsieur Charles Velin, ja, — som snart vil komme til at lære Dig Dyd og gode Sæder.
Mademoiselle *Variete*: Han dér?
Monsieur *Charles*: Ja netop han, min gode Frøken! Stol trygt paa det!
Madame *Theatre*: Kom saa, min Charles. Nu vil vi digte sammen indtil den Stund kommer, da Du skænker mig den store Befrielse.
Monsieur *Charles*: Det vil vi, Thalia, — det vil vi visselig. (Han skotter nysgerrigt hen til Mademoiselle Varieté, men gaar ud med Madame Theatre.)
Mademoiselle *Variete*: (vender en baglæns Saltomortale) Jeg er spændt paa Enden!

Tæppet falder.

2den Akt.

Samme Dekoration. En Maaned senere.

Mademoiselle *Variete* gaar omkring og vifter skødesløst med sine Bændler, mens hun nynner nogle tøjlesløse Strofer.
Charles Velin kommer ind. Han ser stræng og bister ud, men ved Synet af Mademoiselle Variete opklares hans Ansigt.

Monsieur *Charles*: Goddag, min lille fortryllende Yvette.
Mademoiselle *Variete*: Jeg hedder Mademoiselle Variete med Forlov.
Monsieur *Charles*: Jamen din Moder har dog kaldt Dig...
Mademoiselle *Variete*: Mor! Saa skulde jeg vel hedde Frøken Melpomene! (Slaar et Knips.) Nej, jeg bærer min Faders Navn heldigvis.
Monsieur *Charles* (ryster paa Hovedet.): Du gør mig megen Sorg i den sidste Tid, lille Pige.
Mademoiselle *Variete*: Saa forbyd mig!
Monsieur *Charles:* Hva'? Skulde jeg forbyde Dig?
Mademoiselle *Variete*: Ja værs'go. De kan jo gøre alt, hvad De vil nu.
Monsieur *Charles* (strammer sig op): Det kan jeg, ja. Gud ske Lov, — det kan jeg. Jeg er inappellabel, min Ven, — simpelthen inappellabel er jeg, min gode Ven. Det er jeg, Gud være lovet. (nærmer sig hende.) Men overfor Dig, min lille lækre delikate honningsøde Snussebasse, der ved Du nok....
Mademoiselle *Variete*: Væk med Fingrene!
Monsieur *Charles* (ydmyg): Kunde jeg da aldrig gøre mig Haab om at vinde din Gunst?
Mademoiselle *Variete*: Det kunde De maaske nok.
Monsieur *Charles*: Kunde jeg? Hvordan? Hvordan?
Mademoiselle *Variete*: Skaf mig af med den Gamle derinde.
Monsieur *Charles*: Med Thalia? Din Mor?
Mademoiselle *Variete*: Min Mor? — naa ja, lad gaa. Men hun ærgrer mig, den antikverede Skabekrukke. Hun tror, hun er bedre end jeg, fordi hun ruller med Øjnene og slaar om sig med ædle Følelser. Saadan en Sjæledunk — hun skulde puttes i Jorden straks. Hun kan takke sit Slægtskab med mig for, at der overhovedet engang imellem drypper en Person ind og ser, om hun lever endnu. Skaf mig af med hende.
Monsieur *Charles*: Men min Gud, — hvordan skal jeg....
Mademoiselle *Variete*: Slaa hende, hæng hende, stik hende, mas hende, kvæl hende, *forbyd hende*, — jeg er ligeglad. Men lad mig blive fri for at se paa hendes fortørrede Uglefjæs længer! Er De med?
Monsieur *Charles*: Der kommer hun! Ja ja, lille Du, jeg skal nok — jeg skal nok....
Mademoiselle *Variete*: Saa bli'r jeg din! (Hun slaar en Vejrmølle og forsvinder.)
Monsieur *Charles* (stirrer henrykt efter hende): Aa Helledusse... de smaa Pusselanker!...

Madame *Theatre* kommer ind. Hun hilser ham smilende og med en yndefuld Bøjning.

Madame *Theatre*: Min høje Herre og Mester, jeg bringer Dig....
Monsieur *Charles*: Gud, hvor Du skaber Dig! Hvad i Dævlens Navn skal alle de Svejs med Enden til? Skal det være ædelt? For min Skyld maa Du hellere staa paa Hovedet!
Madame *Theatre*: (sagte og bedrøvet): Jeg har jo nok lagt Mærke til, at Du ikke er saa god ved mig som før. Men maaske kan en lykkelig Nyhed formilde Dig.
Monsieur *Charles*: En Nyhed? Naa, hvad er det for en?
Madame *Theatre*: Jeg har sluttet et nyt, et højst smigrende Bekendtskab.
Monsieur *Charles*: Et Bekendtskab? Hvad er det for et?
Madame *Theatre*: En berømt ung Digter, Charles.
Monsieur *Charles*: Naa, skal Du nu til at flane igen...
Madame *Theatre*: Maurice Donnay.
Monsieur *Charles*: Maurice Donnay? Kender ham ikke. Hvad er det for en Flab?
Madame *Theatre*: Du tager ganske fejl, min Ven. Donnay hører hjemme i det bedste Selskab. Han er en kær Gæst paa Verdens fornemste Scener.
Monsieur *Charles*: Kan han slaa Vejrmøller?
Madame *Theatre*: Du spøger. Ifjor blev han ved en Fest i Paris af Præsident Loubet præsenteret for Kongen af England.
Monsieur *Charles* (rasende): Kan han danse Kagevals, spørger jeg?
Madame *Theatre:* Spøgen gaar for vidt.
Monsieur *Charles*: Jeg er ligeglad. Jeg forbyder Dig at omgaas ham. Jeg forbyder ham! Forbyder ham, forstaar Du?
Madame *Theatre*: Men, min kære Velin, før Du blev Censor, førte Du mig selv sammen med Henri Lavedan, som Du den Gang kaldte for Donnays aandelige Tvillingbroder.
Monsieur *Charles*: Tvillingbror! Sagde Du Tvillingbror?
Madame *Theatre*: Ja, aandelig, vel at mærke.
Monsieur *Charles*: Aandelig? Hvad er aandelig? Jeg kender det ikke! Jeg forbyder det! Og jeg er inappellabel!
Madame *Theatre*: Jamen....
Monsieur *Charles*: Naa saa de er Tvillingbrødre! Du udvikler Dig, min Salighed? Først flirter Du med den ene Tvillingbror, og saa flaner Du med den anden! Véd Du, hvad det kaldes for i Straffeloven, min lille Perle! Det kaldes for Blodskam!
Madame *Theatre*: Men min Gud....
Monsieur *Charles*: Jeg forbyder Dig! Du er forbudt! Afsted med Dig!
Madame *Theatre* (synker hulkende sammen.)
Monsieur *Charles*: Du er færdig, Thalia! Du eksisterer ikke længer! For jeg er inappellabel! (Han driver hende ud.)

Mademoiselle *Variete* kommer ind. Monsieur *Charles* gaar hende i Møde, gnidende sine Hænder.

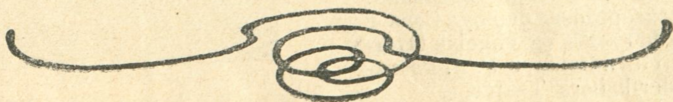
Monsieur *Charles*: Nu er det besørget! Jeg har forbudt hende! Hun er simpelthen forbudt! Hvad faar jeg saa?
Mademoiselle *Variete* (om hans Hals): Mig!

Lang, stormfuld bevæget Pause.

Mademoiselle *Variete*: Hvad havde Mor gjort?
Monsieur *Charles*: Jeg kaldte det for Blodskam, — men jeg er forresten ligeglad, naar bare jeg har Dig!
Mademoiselle *Variete:* Det er jeg ogsaa, — naar bare jeg er fri for hende!

Tæppet falder.

Sven Lange.

Teatrene.

Dagmarteatret og Frederiksberg Teater.

Det er ikke store Begivenheder, vort Teaterliv byder paa. Dagmarteatret, der i den forløbne Uge fik en ubehagelig Overraskelse ved Censors Forbud mod Opførelsen af *Maurice Donnays:* „Den nye Fare", har lagt et gammelt Trækplaster paa den nyslaaede Vunde, og der er næppe Tvivl om, at dette Stykke, *César Girodots Testamente*, vil give Kassen rigelig Erstatning for de Summer, som det forbudte Stykke med de 100 parisiske Opførelser skulde have indbragt.

Stykkets Idé er saa god, at end ikke *Edgard Høyer* formaaede at ødelægge den, da han forsøgte at efterabe Idéen i „Tante Cramers Testamente".

En mere fyldestgørende Attest for en Idés Levedygtighed kan man næppe forlange.

I dette Stykke har *Sophus Neumann*, som den salig Afdødes pengegriske Broder, en af sine store Aftner, og han sekunderes fortræffeligt af sin Søster *Mathilde Nielsen*, og ganske forbavsende er det at se, hvor meget

Fruerne Rostrup og Wiehe i „Spøgelser".

Fru Mathilde Nielsen og Sophus Neumann i „César Girodots Testamente".

Menneskeskildring *Jacques Wiehe* formaar at liste ind i en fra Forfatterens Side ret ufuldstændigt tegnet Person, en arrig, stundesløs Pengepuger, der sprutter af Hidsighed og stinker af Lumpenhed.

Aftnen indledes med en en lille engelsk Enakter, en spiritistisk Bagatel, der giver en spøgefuld Skildring af et ungt Pars Møde med deres afdøde Slægtsahner, som netop i dette samme Værelse har haft et Kærlighedsopgør med dødelig Udgang.

Stykket fremførtes med et stilfuldt Spil, der var en bedre Sag værdig. Baade Fruerne *Wiehe* og *Rostrup* og Herrerne *Dinesen* og *Hertel* tog sig fortræffeligt ud i Rollernes klædelige Dragter, og dem skyldes det, at denne spøgefulde engelske Genganger-Farce faar Interesse for et dansk Publikum, for hvem Spiritismen kun repræsenteres af *Sigurd Trier* og hans aandelige Ligemænd.

Mens den indre Bys Teatre ophidser den nye Censor med at importere fransk Fordærvelse og engelsk Overtrædelse af Loven om Gravfred, udfordrer *P. A. Rosenberg* Lovens Vogter paa Frederiksberg Teater.

„Hyggeligheden" handler om en Landsby-Kolportør, der øver Pengeafpresning og sammenkobler mere eller mindre elskende, og Censor havde næppe ladet ham

William Wandahl og Jacques Wiehe i „César Girodots Testamente".

gaa fri, hvis han ikke ved disse relativt mindre Forbrydelser havde bragt Lys i en Brandstiftelsesaffære og forhindret et Testamentes bedrageriske Tilintetgørelse.

Naar „Hyggeligheden“ er blevet et godt Stykke, skyldes det den Omstændighed, at Kolportøren med den forlorne Dannelse og de mange udenadlærte Bogfraser er en Type, som *P. A. Rosenberg* — af gode Grunde — kender til Bunds.

I dette Stykke viste det sig fuldtud, hvor fortræffeligt et Personale, Direktør *Wulff* i Virkeligheden har samlet sig.

Carl Alstrup, der i „det grønne Haab“ viste sig umulig som Elsker, har siden faaet fuldtud Oprejsning i det komiske Rollefag, hvor nu sidst hans Kolportør har fastslaaet Sukcessen. Men ogsaa de andre Roller, alle typiske danske Landsbyfolk, tegnedes og gennemførtes med Bredde og Lune.

Hr. *Bewers* svedent durkdrevne Møller, Hr. *Ringheims* voldsomme Smed og Direktørens brandstiftende Gaardmand var Ydelser, som fortjener at huskes, selv efter at den Rosenbergske Poesi er gaaet ind til den evige Glemsels Hyggelighed.

A. W. H.

Else Marie (Theodora Petersen) De elskende (Fru Buemann Hr. Seemann) Gaardmand Mikkelsen (Emil Wulff) Kolportør Nicolajsen (Hr. Alstrup)

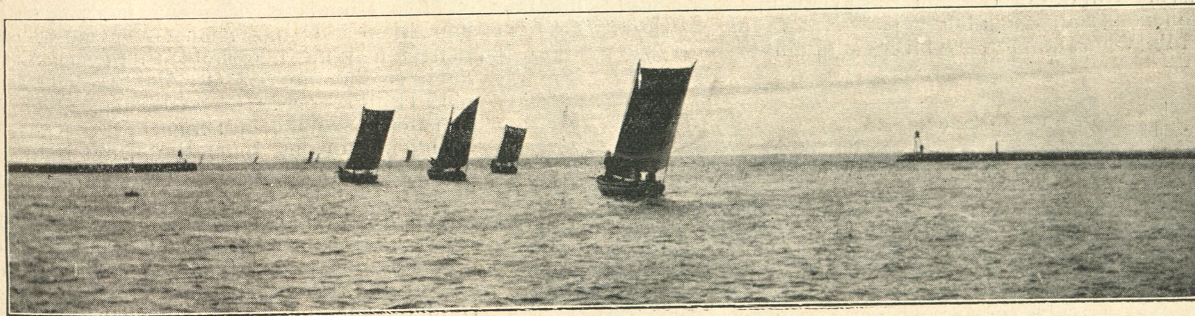
„Hyggeligheden“ — Scene af 2den Akt.

Sildetiden.

September, Oktober og Begyndelsen af November er Sildemaaneder.

Fra Sundet og Smaaøerne rundt omkring valfarter saa faa Hundrede Kroner i den store Sparebøsse. — —

Den lille Bæltby forandrer helt Udseende i Sildetiden. Hvor man ser glimter Sildeskæl, hvor man rører

Baadene gaar ud.

Fiskerne til Bæltbyerne; — — de husker det saa godt fra tidligere Aar: der er god Fortjeneste ved Sildefangsten, derfor kommer de igen, nu Silden gaar gennem Bælterne i store Stimer.

Allerede først i September er de paa Pladsen, — en enkelt Baad kommer maaske nogle Dage senere, men midt i September, naar Fangsten først rigtig begynder, da sværmer de om i de smaa Bæltbyers Baadehavne som Bier om en Bistade. I en enkelt Havn kan der i Løbet af Sildetiden let samle sig henved et Hundrede Baade, som hver er bemandet med to, tre Mand, og alle lever de af Silden, alle lægger de Penge op til Vinteren.

Man ser det bedst om Middagen i Banken. En for en kommer de med deres Checks, store eller smaa, det løber op, og naar Sildetiden er forbi, staar der ikke faar man dem paa sig. Og der bliver Fart over det hele. Læs efter Læs af store Sild køres paa Banen, ustandseligt frem og tilbage, frem og tilbage. — Og Garnene bringes op paa Tørrepladsen, renses for Tang, spredes ud over to Rækker af Pæle, tørres, tages ind, og om Bord igen, og Dagen gaar, Maaneden gaar, der arbejdes meget og der tjenes meget. — Aar efter Aar kommer de igen, flere og flere for hvert Aar der gaar, og Silden føder dem alle, — — Sildetiden er Fiskerens bedste Tid.

— — — — — —

Om Eftermiddagen gaar Fiskeren ud. Henimod Aften, naar Mørket bryder frem, kastes Drivgarnene over Bord. Som Regel tages Sejlene ind, og Strømmen fører nu Garnene frem, slæbende Baaden efter sig. — Der driver han saa frem gennem Mørket, frem gennem

Bølgerne. Vinden piber i Rebene, suser koldt op i Ærmegabet, og en Tanke lister sig hjem til dem, der sidder lunt i Stuen derhjemme; — men som Vinden flyver den bort igen, — ud i Mørket stirrer han, spejdende, og ned i Dybet, hvor de Skatte gemmes, for hvis Skyld han kom derud. Og Haabet baner sig frem, — hvad om *han* drev ind i en Stime, om *hans* Garn fyldtes med Sild, men han aner intet, véd intet, kan kun haabe, — — først i Morgen, naar Garnene drages ind, faar han Vished, — Glæde eller Skuffelse. — — —

Der fiskes med fra fem og tyve op til halvtredsindstyve Garn, og hvert Garns Længde varierer fra atten til seks og tredive Favne. Man forstaar den Skade, en Damper kan anrette, naar den kommer ind i en Sildeflaade, hvor hver Baad drives med to—tre, ja fire Tusind Alen Garn. Skruen skærer Garnene tværs over, saa Fiskeren kun beholder den Ende, der er nærmest Baaden, og det Tab, han derved lider, er uberegneligt.

Om Morgenen vender Fiskerne hjem. En for en kommer de med Garnene tilsyneladende i en stor sammenfiltret Masse, men to Mand tager fat i hver sin Side, og uden at uredes gaar disse Hundreder af Alen, fulde af store, blanke Sild, gennem Hænderne, der har fuldt op at gøre med at pille alle de Sild ud, der saa frivilligt har hængt sig i Nettets Masker.

Snart er hele Baaden fyldt med Sild, — ikke smaa og rødøjede — nej, store, fede, blanke Sild.

Sildegrossereren bedømmer i Forbifarten, hvor mange der er, saa farer han videre, han er baade her og der, han er allevegne. Allerede før Baadene lægger til, har han købt Lasten, stor eller lille — hans Medhjælpere modtager Sildene. I Kasser med fem Ol i hver læsses de paa Vognen, der holder parat, og af Sted med dem paa Banen — faa Timer efter sælges ferske, nyfiskede Sild i København.

Og der er Sildemanden, den lille Grosserer, med den hvide Hund, der trækker Sildevognen. Tidlig om Morgenen er han i Baadehavnen for at faa de faa Sild, hans lille Vogn rummer, saa billigt som muligt. — — Saa gaar han ud i Byen, med sin Hund og sin Vogn, Hunden trækker trofast i Selen — Gade op og Gade ned, til Sildene er solgte. Langsomt svinder det i Vognen,

God Fangst.

og langsomt fyldes Lommen med Kobberet, — rig bliver han ikke ved den Handel, men han tjener lidt til Hjælp, og om Eftermiddagen passer han saa sit andet Arbejde. — —

Og der er de gamle Fiskekoner med Kurven paa Armen, ingen faar Sildene saa billigt som de. De har hver sin Leverandør, der halvt af Godhed, halvt ude af Stand til at modstaa deres energiske Prutten, lader Sildene glide ned i Kurven til en Pris, langt under den almindelige. — —

Har Vejret været godt — mørkt med frisk Kuling — og Fiskeren heldig, kan han paa en enkelt Nat tjene henimod en fem Hundrede Kroner; men undertiden kommer han hjem med nogle faa Ol i Baaden, og da staar Fortjenesten ikke i Forhold til Dagens Slid og Nattens Vaagen. — Og der kan ligge Baade med Hundreder af Ol ved Siden af en med kun nogle ganske faa; men der er ingen Misfornøjelse for det, inget Had, intet Nag; — og dog stod de lige for det, begge har de vaaget, begge arbejdet — begge sat Livet paa Spil; — men Lykken følger ham ikke hver Nat, kan hænde, der gaar Nætter uden Fangst, saa kommer der maaske en Nat, hvor han har mer end de andre, — — det er Troen paa Lykke, Heldet, der lader al Ondskab, al Misundelse ude.

Undertiden blæser det op om Natten til Storm, da sendes der mangen Tanke hjem til Hytten, hvor alt det, som de elsker, og de, som elsker dem, lever, og om Morgenen, naar Baadene efter en saadan Nat vender hjem, mangler der som oftest nogle af dem, hen paa Dagen kommer de vel hjem, de fleste af dem, efter at have søgt Læ under Land for Stormen Natten over, men det hænder ogsaa, Dagen gaar, der kommer ingen, — — næste Morgen driver der Lig i Land, — saa véd man Besked, — han blev derude. Men saadan er Fiskerens Liv, — Spil om Livet, altid er det Livet, hans eget Liv, der sættes ind mod Eksistensen, mod Føden til dem derhjemme.

Sildemanden.

Z.

Den nye Fare og den gamle Fare.

Karrikaturtegning af **Axel Nygaard**.

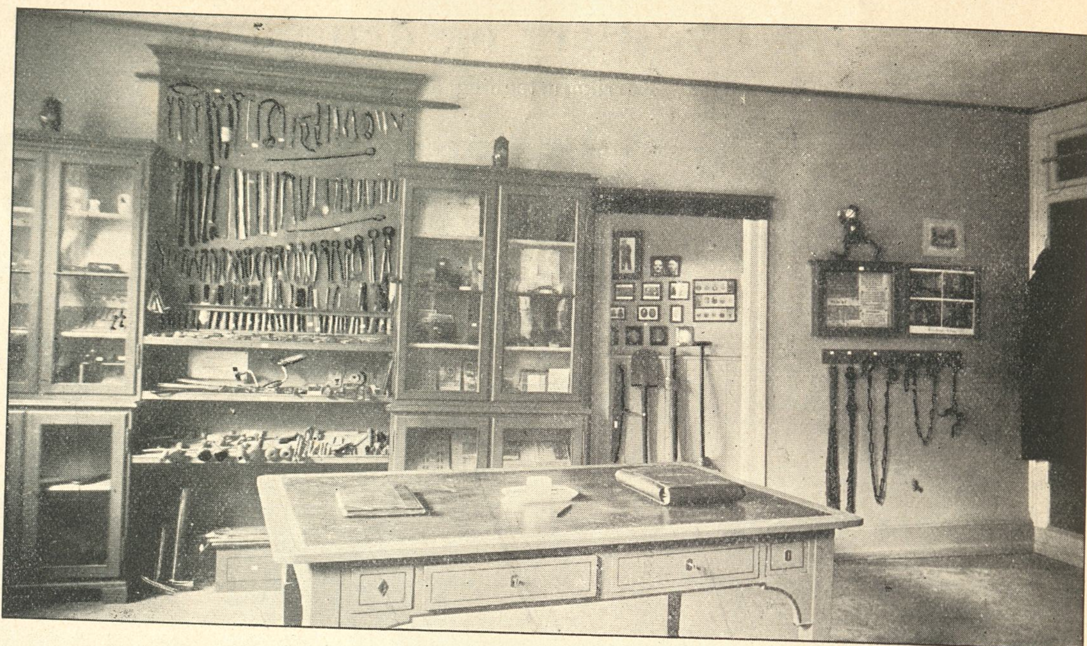
Maurice Donnays Skuespil, Den nye Fare, hvis Opførelse paa Dagmarteatret Censor, Overretssagfører Carl Levin har forbudt, er i disse Dage gaaet paa Théâtre Français for 100. Gang. *Politiken,*

Duet for Strygere.

Ministeren: Hvad er det for en Bog, De har dér?
Censor: Det er Shakespeares dramatiske Værker, som jeg har behandlet for Scenen.

Det nye Kriminalmusæum paa Domhuset.

Kære Læser, i Fald Du finder Dig pint og plaget af Næringssorger, i Fald Dine Kreditorer klemmer Dig som en Lus mellem to Negle, i Fald Du er dumpet til Din Eksamen og aldrig ser nogen Udsigt til nogensinde at faa den, i Fald Din Forretning vakler paa Fallittens Rand og ethvert Fremtidshaab for Dig synes slukt ... saa bliv Tyv, Indbrudstyv! Det er en spændende, underholdende og indbringende Bestilling! Slaa

Interiør fra Kriminalmusæet.

Mordvaaben.

Dig paa den, Du vil kunne blive rig som en Krøsus, Din Fremtid vil være sikret, Du vil komme til at leve hædret og beundret af Dine Medborgere ... hvis Du da ellers er fingernem!

Men hvordan skal jeg da bære mig ad med at blive Indbrudstyv, vil Du spørge?

Det skal jeg saamænd sige Dig. Du skal blot gaa op paa Domhuset og spørge efter *Carl Hansen* og bede ham vise Dig „Kriminalistskolemusæet“, da Du ønsker at fuldende Din Uddannelse som udøvende Tyveknægt.

Carl Hansen vil saa føre Dig ind i sit nye Musæum, hvor Du i nogle store Montrer vil finde en Samling af det fineste og snildeste Tyveværktøj, som vil faa Din Mund til at løbe i Vand.

Den Tønde, hvori Morderen Philipsen sendte Meyers Lig til Amerika.

„Er det Indbrudstyv, De ønsker at uddanne Dem til?“ vil *Hansen* først spørge Dig og føre Dig hen til et stort Skab, kaldet „Indbrudstyvens Paradis“. Her kan Du lære, hvilke Dirke Du skal anvende for at faa selv den sindrigste Laas dirket op, og Du vil faa Anvisning paa, hvilke Slags Brækjærn, Mejsler, Tænger og Stemmejærn der er de hensigtsmæssigste til Brug ved Indbrud.

Eller ønsker Du maaske at være Bondefanger, for saa kan han vise Dig en yndig Samling af fint mærkede Kort og falske Tærninger.

Eller endnu bedre: vil Du være Møntforfalsker? Thi saa skal Du blot studere de store Montrer, som er fyldt med herligt eftergjorte Sølvpenge og grønne Hundredkronesedler, hvis Fremkomst ikke skyldes nogen Statsinstitution.

Og hvis Du ønsker at skaffe Dig Rigdom ved at slaa ihjel, saa vil han vise Dig et Udvalg af bekvemme Mordredskaber; Du kan faa Kaptajn *Becks* Todtenschläger at se og *Lindbergs* Økse og *Philipsens* Strikke og *Jens Nielsens* dræbende Mursten; han vil endvidere alvorligt lægge Dig paa Sinde ikke at være saa dum at slaa en Mand ihjel blot for at faa en sølle Cycle saadan som Drengen fra Ringsted gjorde; og han vil vise Dig Spaden, hvormed det haabefulde Barn forøvede sin lille raske Gerning, og hvorpaa Du endnu kan se den dræbte Mands Hjærne som en tyk levret Masse.

Og naar Du saa nøjagtigt har sat Dig ind i, hvad *Carl Hansen* og hans Musæum kan lære Dig, saa er der al Sandsynlighed for, at Du kan blive en flink og ferm Lovovertræder, der kan gøre Nationen Ære.

Paul.

Adam Oehlenschläger.

Den fjortende November var det et hundrede og femogtyve Aar siden, at Nordens Digterkonge blev født ude paa Vesterbro, skraas overfor Jærnporten, i et lille Hus, som ikke er mere, dér hvor Oehlenschlägers Gade nu begynder.

Nationalteatret mindedes ikke Digteren ved at opføre en af hans Tragedier, hans Bronce blev ikke kranset med friske Laurbær, men Teatret flagede til hans Ære.

Der staar i en gammel Vise: Om hundrede Aar er alting glemt . . .

Oehlenschläger er ikke glemt. Hans Liv og Levned læres omhyggeligt i alle bedre Skoler, en stor Del af hans Vers og Prosa opgives som „læst" til Præliminæreksamen, og det inpræntes Landets Ungdom, at hans Sprog er pragtfuldt, malmtungt, Grundlaget for vort Bogsprog, at hans Digtning er det nittende Aarhundredes Digtertræ's stærke Stamme, han vor Guldalders kronede Kongeskjald.

Men vore Skuespillere spiller ham meget kedeligt. Vi læser ham meget lidt, naar vi er bleven gamle nok til at kunne det — vi elsker ham mindre, de konservative af os beundrer ham som den ærværdige, og *Vilhelm Andersen*, der omhyggelig har læst alt, hvad han har skrevet, og lavet tre, fire tykke Bind om hans Liv og Levned og Digtning, har derved vundet stort Ry for Lærdom og er bleven Dr. phil.

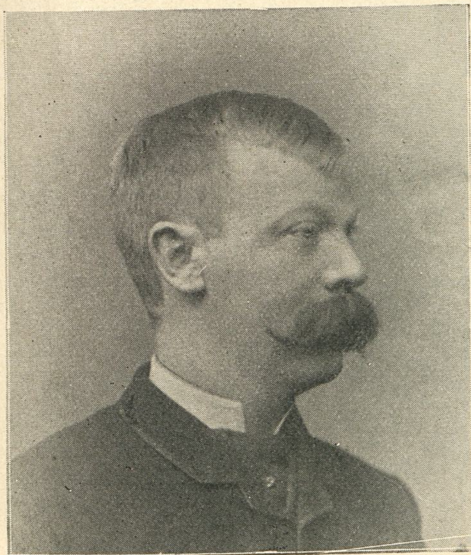
Hans Minde er bleven balsameret. Der vil blive mange, mange flere lærde Mænd imellem os paa ham. Hans Digtning er klassisk, men Godtfolk tror ikke paa, at det er sandt, at der i de gamle støvede Bind og de smaa blaa Hefter gemmes en Skønhed, en lyrisk Kraft, en poetisk Pathos og ærlig Simpelhed, som de fleste af vore Dages Digtere slikker sig om Munden efter, og Godtfolk gider ikke søge den op, de nøjes med deres Børnelærdom:

Visselulle nu, Barnlil;
Sov nu sødt og sov nu længe,
Skønt din Vugge stander til
Uden Dun og uden Gænge . . .

Christian Straa.

Den nye Generalpostdirektør.

Generalpostdirektør *Kiørboe* er født den 22. Januar 1852. Efter at han i 1876 havde taget sin statsvidenskabelige Eksamen, fik han Ansættelse som Postekspedient og avancerede i 1887 til Postmester ved de sjællandske Jærnbaners Postkontor. Herfra gik han i 1893 til Aalborg. Efter fire Aars Forløb kaldtes han den 9. September 1897 til København som Overpostmester og er nu i disse Dage blevet udnævnt til Generalpostdirektør.

Generalpostdirektør Kiørboe.

Den nye Springvandskumme.

Den Kumme, hvortil Tegningen er givet af Kunstnerne *Th. Bindesbøll* og *Joachim Skovgaard*, er netop i disse Dage blevet udleveret til Københavnernes Beskuelse og Kritik, idet endelig det Plankeværk er faldet, bag hvilket vi for nogen Tid siden lod en dristig Fotograf vove sig ind for at kunne bringe vore Læsere en Forsmag paa den Overraskelse, som ventede Københavnerne og som nu er aabenbar for enhver.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL VII.

Det gamle Fyrstepar er død.

Fyrstinden har allerede været højsalig i over et Aar. Hun er blevet stedt til Hvile under almindelig Landesorg, som den gode og kloge Kvinde hun var.

Efter Dødsfaldet var Fyrsten utrøstelig. Han viede hende en formelig Kultus. Alt skulde blive staaende, som da hun levede. End ikke det mindste Stykke Nips maatte røres fra sin Plads.

Slottets Værelser lige til det lille, rødtbetrukne Toiletrum med Onyxservicet paa Marmorservanten blev som Kapeller, i hvilke Fyrsten tavs spadserede om i stille Kultus af Fortidsminderne. En sort Sorgs tunge, knugende Haand laa over Hoffet, hvor der aldrig blev danset, aldrig lét og aldrig en Gang talt højt.

Saa døde ogsaa Fyrsten som en trofast, sørgende Hund, der lægger sig til Hvile paa sin Herskerindes Grav. Endnu tættere trak Sorgens og Tristhedens sorte Skyer sammen om det lille Hof, hvor Tomhed og Savn blandede sig med bitter Kamp inden Døre mellem gammel og ny Indflydelse.

En Dag sprængtes saa de tunge, graa Masser som ved et Trylleslag, og Solen brød lys, sejrrig og straalende igennem.

Den unge Fyrst Henrik havde giftet sig med den for sin Skønhed vidt berømte Prinsesse Ragnhild. Der var Jubel og Glæde i Befolkningen, da det unge Par holdt sit Indtog i Residensstaden. Man længtes efter atter at faa Lov til at bruge Lungerne. Aldrig har Hurraraab haft en saa hjertelig befriende Klang som

dem, der overalt lød Fyrsten og Fyrstinden i Møde paa deres Vej gennem de flagsmykkede Gader med de talrige Æreporte, Skjolde og Blomsterdekorationer.

Hvor var hun dog sød, den lille Prinsesse med de fine engelske Træk, de dybe, blaa Øjne og det store, ravnsorte Haar. Nydelig, bly og beskeden, det var de Ord, med hvilke Befolkningen betegnede det Indtryk, hun havde gjort paa den. Man mente ret at have faaet en Fyrstinde efter sit Hjerte, og man glædede sig ved atter at høre Musik gennem Slottets aabentstaaende, oplyste Vinduer og at se dekorerede Uniformsbryster blandede mellem blottede Damerygge hvirvle rundt i vild Dans.

Herregud! Den unge Fyrstinde kunde saamænd nok trænge til lidt Adspredelse. Men efterhaanden begyndte Ansigterne at blive betænkelige.

Første Gang det skete, var ved en Tropperevy paa Fyrstindens Fødselsdag. I Dagens Anledning var Hendes Højhed blevet udnævnt til Æresoberst for de smukke, Garderhusarer med de skinnende hvide Sølvhjælme. Hun tog Udnævnelsen saa bogstavelig som muligt og mødte til Revyen i en Uniform, der var uden nogen Art kvindelig Tillempning. I stramme Benklæder red hun i Herresaddel langs sit Æreskompagnis Front, medens Jenserne maabede under Honnøren, og de unge Løjtnanters Kinder blussede, medens de fulgte hendes slanke Skikkelse, der sad saa vidunderlig til Hest.

Anden Gang mødte Hendes Højhed til Jagt i engelsk Gentleman-Kostume og nedlagde selv en Hjort, som hun havde forfulgt over Stok og Sten, over Diger og Hegn i to Timer, indtil kun et Par af de bedste og yngste Ryttere kunde følge hende.

Tredje, fjerde, femte, sjette og syvende Gang, ja, alle de følgende Gange, dem kunde man ikke saadan tælle, og man nævnede dem kun sagte indbyrdes. Hendes Højhed var blevet Hoffets *enfant terrible*, der hver Dag havde et nyt Lune og hver Dag et nyt Paafund.

Paa Fyrsten, der var opdraget i Slottets Stuekultur under lummer Drivhusvarme, virkede dette kapriciøse, kvindelige Friluftstemperament i høj Grad betagende. Fyrst Henrik nærede en til Afguderi grænsende Beundring for sin unge, flotte, kække Hustru, og han syntes, at alt, hvad hun gjorde, klædte hende, og det gjorde det da for Resten ogsaa.

Nu i Dag kom Fyrst Henrik ridende ned gennem den lange Allé til Slottet. Det var dejlig, friskt Efteraarsvejr, og i den tidligt dalende Sols dybrøde Glans saa de halvt afbladede Træer ud, som om de var kunstfærdigt smedede af Kobber og Jern. Fyrst Henrik, hvis Ansigt var venligt og godmodigt til Trods for den martialske Knebelsbart, der dominerede hans lidt tomme Træk, hilste høfligt til højre og venstre paa alle Beboerne i Villaerne.

Høflighed skylder man sine Undersaatter! Det havde Fyrst Henrik lært af sin Fader. Og høflig var han imod dem, medens de til Gengæld næsten var for ærbødige mod ham. Særlig var dette Tilfældet med Damerne, mest de ganske unge og de helt gamle, af hvilke nogle nejede saa dybt, at de truede med at flyde ud paa Jorden.

Prins Henrik smilede og pustede den lette, blaa Røg fra sin Havannacigar ud i den klare, blege Luft.

Da hørte han hastige Hovslag bag sig i Vejens tykke, tørre, raslende Bladtæppe. Et Øjeblik efter galoperede hans Gemalinde op paa Siden af ham Hun sad kækt til Hest iført en stramtsluttende graa Fløjlsridedragt med grøn Krave og grønne Opslag. Kjolen var ligesom tilfældig fæstet op, saa at man saa den lille Fod i en høj Ridestøvle af graat Ruskind, der sluttede saa tæt som en Handske og kildede den fine Arabers nervøse Sider med sin elegante Guldspore. Fyrstindens Kinder blussede, og hendes Øjne havde en mærkværdig dyb metallisk Glans.

Fyrst Henrik standsede sin Hest og udbrød overrasket:

— Er det Dig, Ragnhild! Men næsten i samme Aandedræt tilføjede han: Hvor Du dog ser prægtig ud i Dag.

— Ja, Tak! Det har jeg hørt saa tidt, at det begynder at kede mig. For Dig ser jeg altid *prægtig* ud, som Du siger, hvad jeg saa har paa. Det er jo et af mine allerældste Kostumer, som jeg næsten skammer mig for at vise mig i.

— Jeg synes netop . . .

— Ja, det er nu netop ogsaa ligemeget. Jeg har noget, jeg vil tale med Dig om, derfor prøvede jeg paa at indhente Dig, medens jeg endnu var varm og optaget af Sagen.

— Det er vel igen en Afskedigelse, Du forlanger af mig.

— Hvor kan Du gætte det?

— Du har jo næsten ikke bedt mig om andet, Ragnhild, i de forløbne Maaneder.

— Er det saa underligt? Her maa virkelig luftes ud. Alt gaar i den samme Slendrian og den samme Søvnighed som i dine Forældres og Bedsteforældres Dage. Et Hof maa ogsaa følge med Tiden ligesom alt andet, det kan saamænd blive stift og tomt og kedeligt nok endda.

— Hvem er det nu, det skal gaa ud over.

— Gaa ud over! Du skulde have været Præst, Henrik. Du bruger altid saadanne højtidelig Samaritanudtryk. Det skal slet ikke gaa ud over nogen. Vi skal bare simpelthen have en yngre Mand i Stedet for en ældre, ligesom vi har faaet en ung Fyrste i Stedet for en gammel Fyrste og en ung Fyrstinde i Stedet for en gammel Fyrstinde.

— En yngre Mand i Stedet for en ældre som hvad?

— Som Gartner.

— Som Gartner?

— Ja, som Gartner! Fald dog ikke af Hesten af Forskrækkelse.

— Du vil altsaa have en anden Mand i Stedet for Beatus?

— Jeg véd saamænd ikke, om han hedder Beatus, jeg ved kun, at jeg nu er ked af at se evig de samme dumme, fantasiløse Buketter og Borddekorationer, der ser ud, som om de var lavet af en Bondeknold. Dem vil jeg ikke have mere, Henrik.

— Men Beatus har frelst mine Forældres Liv!

— Saa? ja det gør ham jo ikke bedre som Gartner. Det forpligter Dig højst til at sørge for, at han har saa meget at leve af, at han ikke lider Nød. For min Skyld kan Du gerne give ham den samme Betaling som tidligere, naar jeg blot bliver fri for hans Sildesalatsmag.

De to Ridende var nu naaet op til Hovedtrappen, hvor Staldknægtene havde taget Hestene. Fyrstinden stod lige overfor sin Gemal. Hun gav ham med sin behandskede Haand et let Slag paa Kinden og sagde:

— Du ved, Henrik, at jeg aldrig blander mig i noget, men dette ønsker jeg nu skal være saadan, forstaar Du?

Fyrst Henrik nikkede og blev staaende betaget, medens han stirrede efter sin bedaarende Gemalinde, der paa sine smaa guldsporede Ridestøvler hurtigt sprang op over de hvide Marmortrin, ledsaget af Kammerjomfruen, der bar hendes lille, kokette guldknappede Ridepisk.

(Fortsættes.)

Kultusminister J. C. Christensen og Hustru.

Sølvbryllup den 21. November 1904.

Jens Christian Christensen er født 1856 i Paabøl, Houen Sogn, hvor hans Fader var Gaardejer. Efter at have gaaet paa Højskole kom han paa Gedved Seminarium. 21 Aar gammel blev han Lærer i Hinding ved Holstebro og kom, efter at have beklædt flere Lærerembeder, til Stadil ved Ringkøbing. Den 21. November 1879 viedes han til *Karen Kirstine Pedersen*, født 1857 i Søndergrene Houen.

J. C. Christensen blev Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet den 24. Juni 1901.

Ret før Sølvbrylluppet, i Tirsdags, viedes deres ældste Datter, *Karen*, til Sognepræsten i Hee, Hr. *Jørgen Hansen Jensen*. Kun Brudens og Brudgommens nærmeste Slægt overværede Højtideligheden. Bruden førtes af sin Fader, Ministeren, der var civil med Kommandørkors, og Brudgommen af sin Fader, Gaardejer Jensen fra Haarup ved Horsens. Pastor Schambye, en Ven af Brudgommen, forrettede Vielsen.

Disse private Begivenheder i Kultusministerens og hans Frues Hjem vil blive hørt og modtaget med den største Sympati; thi Ministeren er Landets populæreste Mand.

Islandsk Skuespilkunst.

Fru Stefania Josefsson.

Fru Stefania Josefsson.

Islandsk Skuespilkunst?...

Jo — der findes virkelig et Teater i Reykjavik... og det ovenikøbet et, hvor der jævnlig bydes et godt Repertoire, og hvor der ligesaa jævnlig ydes fortrinlige Præstationer. Og det endskøndt de Optrædende ikke har gennemgaaet nogen Elevskole og heller ikke har nogen Professor Bloch til at lede dem.

For Tiden er den unge islandske Scenes Førstekraft hernede for at studere dansk Skuespilkunst. Det er Fru *Stefania Josefsson* — en ung og nydelig Dame, der ved sit umiddelbare og rige Talent har erhvervet sig Primadonnastillingen derovre.

Det vil være vanskeligt at karakterisere Hovednerven i Fruens Kunst — det skulde da være hendes velsignede Naturlighed. Hendes Talent spænder — ligesom Anna Larssens — over alle Felter. Det er som et fint Instrument, hvis Strenge rummer alle Toner og Nuancer.

Forleden Aften glædede Fruen sine herværende Landsmænd ved at medvirke ved en Soiré i „Islandsk Forening", hvor hun var Genstand for stormende Hyldest. Det var to grumme ubetydelige Stykker, der spilledes. Ikke desto mindre lykkedes det hende at faa levende Mennesker ud af de flove Farcefigurer. Forhaabentlig vil Fruen inden sin Afrejse ogsaa give det københavnske Publikum Lejlighed til at lære hende og hendes Kunst at kende.

Oscar Olafsson.

UGENS NAVNE

Vekselerer Lamm.

— Det bekendte og ansete Vekselererfirma *M. H. Cohen & Lamm* fejrede den 9. d. M. sit 50 Aars Jubilæum, i hvilken Anledning Firmaets nuværende Indehaver, Hr. *Lamm*, paa Jubilæumsdagen var Genstand for megen Opmærksomhed saa vel af Børs- og Bankmænd som af saa godt som alle sine Kolleger. Hr. Lamm indtager for øvrigt en smuk Stilling i vort offenlige Liv, hvor hans rolige Saglighed og personlige Karakter har forskaffet ham den største Anseelse. Han er valgt ind i Borgerrepræsentationen og beklæder her Pladsen som Viceformand. Hr. Lamm er Socialdemokrat.

Grosserer Lauritzen.

— Firmaet *C. P. Lauritzen & Comp.* kan den 19. d. M. fejre 25-aarigt Forretnings-Jubilæum. Vi bringer Billedet af Chefen, Hr. *Lauritzen*, der er godt kendt Byen og Landet over som en dygtig og flittig Forretningsmand. Fra en lille Begyndelse har han arbejdet sin Forretning op, saa at den nu indtager en første Rangs Plads blandt Hovedstadens Herre-Ekviperings-Magasiner.

Assistent Emil Viale.

— Som det vil erindres, døde for et Par Maaneder siden Hotel d'Angleterres Bogholder, fhv. Løjtnant Axel Viale, efter at han nogle Dage forinden sammen med Broderen Emil i en lille Halvdæksbaad havde foretaget Rejsen fra Aalborg til København. *Emil Viale*, der ligesom den afdøde Broder blev stærkt medtaget af denne Sørejse, var bleven nogenlunde rask igen, men fik Blindtarmbetændelse og døde nu ogsaa for nogle Dage siden. Han blev begravet i Søndags under stor Deltagelse. Emil, der ligesom Broderen havde været Ingeniørløjtnant, var ansat som Assistent i Haandværkerbanken. De var Sønner af fhv. Stationsforstander, Kancelliraad Viale, som nu saa brat har mistet sine eneste Børn.

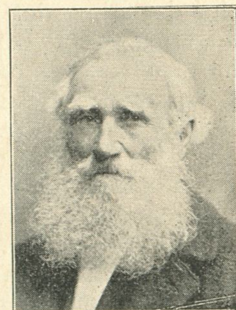

Forfatter Johan Juuhl.

Den norske Forfatter *Johan Juuhl*, der i Sommer har boet i Charlottenlund, holdt i sidste Uge et meget interessant Foredrag om „Forældre og Børn". Foredraget, der efter Opfordring af Professor Ellinger holdtes i Arbejderforeningens store Sal, havde samlet en større Tilhørerkreds, der med Bifald sluttede sig til Hr. Juuhls pædagogiske Principper, der væsentlig gaar ud paa at opelske Barnets Anlæg ved at føre det frem ad et roligt og udviklende Spor med Hensyntagen til alle de menneskelige Spirer, som vokser i Barnets Sind. — Om nogen Tid rejser Hr. Juuhl tilbage til Bergen for at drage Omsorg for Udgivelsen af den Bog, som han i Løbet af Sommeren har skrevet. Den vil fremkomme under Navnet *Sorte Dage*.

— Et alderstegent Ægtepar, Bybud *Hansen* og Hustru i Viborg, fejrede i Onsdags deres Guldbryllup. Bybud Hansen er en af de Randers Dragoner fra 1845

Bybud Hansen og Hustru.

og deltog i hele Treaarskrigen. Siden Krigen har han levet i Viborg og i de sidste 38 Aar ernæret sig som Bybud. Oberstløjtnant Th. Søegaard i Viborg meddeler, at Hansen, flittig, stræbsom og sparsommelig, som han er, har forsørget Kone og 10 Børn uden at ty til andres Hjælp.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

FRA EKSPEDITIONEN.

„Verdens-Spejlet" skal ved vore Bude være omdelt overalt i København med Forstæder i Løbet af Torsdag. Klager over Omdelingen bedes afgivne til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15. — Postabonnenter anmodes om at klage over uregelmæssig Forsendelse til det Poststed, hvor de har bestilt Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Kristian den 4de og Vinstuen.

Det var en smuk Fredag Eftermiddag, at jeg kom vaklende hen over Pladsen foran Roskildes ærværdige Domkirke. Jeg er meget overtroisk og plejer at betragte Fredagen med mistroiske Øjne som den Dag, der er rig paa sælsomme Tilskikkelser; men noget saa mærkeligt, som denne ovennævnte smukke Fredag Eftermiddag bragte, har jeg aldrig i mit lange Liv kendt Mage til.

Jeg havde været til Frokost — en temmelig langstrakt Frokost — hos mine Svigerforældre, der er ærværdige Indehavere af den blomstrende Paalægsforretning „Haabet“ i Roskilde Hovedgade, og befandt mig nu her, — paa Vej til Stationen — ør i Hovedet og ret usikker paa Benene . . . Afholdsmand er jeg nu engang ikke.

Jeg befandt mig som sagt paa Kirkepladsen og fik pludselig en ubetvingelig Lyst til at besé Domkirken paa denne usædvanlige Tid. Jeg styrede hen mod en af Sidedørene, fandt den mærkelig nok aaben og vaklede ind. Kort efter fandt jeg mig selv siddende paa en Træbænk midt i Kristian den 4des Kapel. Jeg saa mig om. Det sidste Dagslys kastede et dæmpet Skær ind gennem de store kulørte Kirkeruder og oplyste svagt det smukke Kapel, i hvis Midte den højsalige enøjede Majestæt slumrede i den høje Stenkiste.

Jeg véd ikke, hvorlænge jeg har siddet ubevægelig derinde i det tavse Kapel, men pludselig hørte jeg en hul Brummen, der syntes mig at komme fra Kisten, og lidt efter — jeg vilde knapt tro mine egne Øren — en Stemme, der raabte: „Aa, kære Hr. Blondin, luk endelig op for mig, jeg er helt stiv i Ryggen!“ Jeg var ikke fri for at være lidt bange, men følte mig alligevel smigret over, at jeg uberømte unge Skribent var kendt af en saa fremragende Afdød, og gav mig derpaa til at mase med Kistelaaget for at faa det skubbet op. Dette lykkedes mig virkelig efter nogen Tids Forløb, og op af Kisten steg der en fed, ældre Herre med en hvid Babykrave om Halsen og udstyret med Pludderbukser og Kravestøvler. Han præsenterede sig for mig som Kristian den 4de; det behøvedes forresten ikke, for jeg kendte ham ligestraks paa Glasøjet.

Han slog mig ganske kammeratligt paa Skuldren og bød mig straks paa en lille Genstand, men vi blev snart enige om hurtigst muligt at tage til København for at tilbringe en behagelig Aften dér. Jeg laante ham min lange Frakke paa, for hans Klæder var jo ikke videre paa Moden, og saa kom vi ned til Toget, som han til at begynde med var meget bange for, men jeg fik ham omsider beroliget og afsted gik det til København.

Jeg havde besluttet at sørge for at skaffe den kære Afdøde en rigtig munter Aften, han kunde nok trænge til det, han havde jo ikke været ude og more sig siden 1648; det er virkelig en lang Tid. Jeg førte ham fra Kafé til Kafé, men han lod ikke til at finde sig tilrette nogetsteds; han havde noget at udsætte paa alting, alle Steder, hvor vi kom ... snart fandt han Lokalerne smagløse og uhyggelige, snart Vinen elendig og Øllet udrikkeligt. Tilsidst vidste jeg ikke mine levende Raad; Majestæten var jo rimeligvis bedre vant end som saa; hvor skulde jeg dog finde et Sted, der vilde falde i hans Smag?

Jeg var evig ulykkelig; men pludselig kom jeg i Tanke om min gamle Stamkafé: Standards Kælder paa Kongens Nytorv . . . ja, hvorfor i Alverden havde jeg ikke tænkt paa den før? Den vilde falde i Majestætens Smag og tilfredsstille alle hans Ønsker, det var jeg sikker paa. Jeg tog en rask Beslutning, raabte en Droske an, fik Majestæten skubbet op i den, og kort efter sad vi begge godt bænkede i Standards hyggelige Kælder med de høje grønne Paneler og den smagfulde kunstneriske Udstyrelse.

Bordet foran os bugnede af Drikkevarer, Vinsorter fra alle Jordens Lande frydede vort Øje og vor Gane: der var den tunge blodrøde Burgunder, den sittrende, gyldne Champagne, den grønne, liflige Rhinskvin, den lumske men smertestillende Whisky. Hans Majestæt blussede af Vin og af Glæde; han sad bred og stærk og glad ved Bordenden, ret som en Konge skal være. Han nikkede til alle og klinkede med de andre Gæster, drak Dus med Værten og lod Vinkælderens pragtfulde Goder vederfares Retfærdighed.

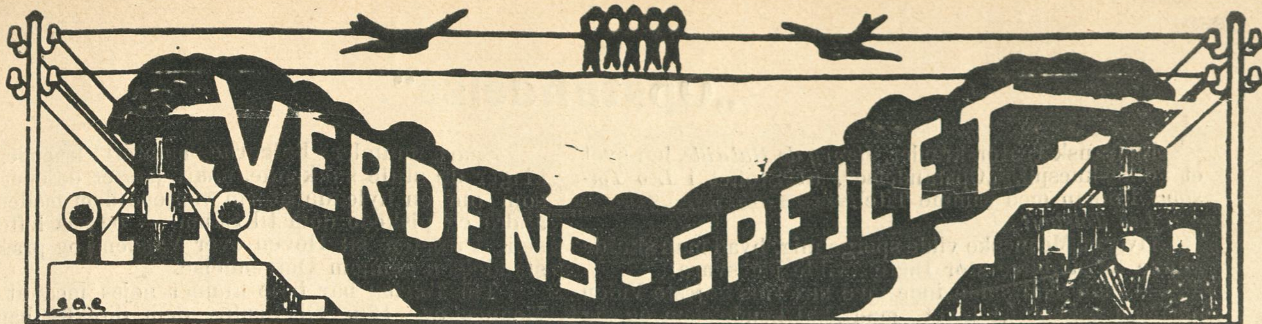
Med ét rejste han sig i al sin Vælde, greb sit Glas og raabte ud over Salen: „Nu har jeg siddet paa Danmarks Trone i 40 Aar. Ufatteligt er Tallet paa de Flasker, jeg har knækket Halsen paa, utallige de Vinstuer og Kaféer, jeg har besøgt i min kære Hovedstad; men saa prægtigt, saa hyggeligt, saa vidunderligt et Sted som „Standard“s Kælder har jeg aldrig truffet i hele mit Liv — og heller ikke senere! Jeg vil aldrig forlade disse hellige Haller . . .“

I det samme galede Hanen. Majestæten blegnede og sagde bedrøvet:

„Nu galede Hanen, det forbandede Dyr! Aandetimen er forbi; jeg maa tilbage til Roskilde med første Morgentog!“

— Saa fulgte vi Majestæten ud til en Droske . . . I det samme vaagnede jeg; jeg sad endnu paa Træstolen i Kristian den 4des Kapel.

Blondin.

Verdens-Spejlet Nr. 9. 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 27. November 1904.

Leo Tolstoy.

„Opstandelse“.

En fransk Teaterskræder, *Henry de Bataille*, har syet et Folkeskuespil, „Opstandelse“, af Stoffet i *Leo Tolstoys* Roman med samme Titel.

Leo Tolstoy!

Hvis et Menneske vilde spørge mig, hvad man skulde kunne for at blive stor Digter, vilde jeg svare:

— Man skal sidde inde med sin Tids højeste Viden om Menneskene og Livet, man skal kende dem og sig selv saa nøje, at man véd eller tror at vide, hvad hele Stadsen er værd. Ens Menneskekundskab maa omfatte de forskelligste Menneskers Forudsætninger, og man maa besidde sprogligt Mesterskab og ikke kunne lade være med at skrive og saa for Resten — ellers er alt det andet unyttigt — være Digter.

Daarligere Svar kunde jeg ikke med min bedste Vilje give.

Leo Tolstoy, den russiske Greve, der lever som

Snart mumler Bølgerne muntert legende, snart klager de stille sukkende, snart jamrer de eller brøler, som om en hylende Storm væltede dem mellem hverandre og piskede dem til Skum, — og saa løfter pludselig Profeten sit Hoved over Vandene og præker Opstandelsen gennem Omvendelse.

Thi *Tolstoy* har ikke kunnet nøjes med at skildre Mennesker. Han vil hjælpe dem direkte, hans Medlidenhed skal virke positivt. Han tror ikke paa, at Kunsten og Videnskaben i højeste og bedste Fald kun kan bringe Menneskene til *Bevidsthed* om dem selv.

Han vil opdrage, *forme* dem, lede dem frem ad Vejen til Sandheden og Livet.

Og Vejen til Sandheden og Livet, det er for *Tolstoy* Kristendommen i hans egen yderst personlige, sære, baade stolte og ydmyge Opfattelse af det gamle Evangelium.

Katusja.

Fyrsten.

Katusja.

Bonde og føler sig som Folkets Profet, *er* Digter og opfylder alle de andre Krav. Han viser det i sine Bøger. Selv hvor han mest paradoksalt samler sin Skildring om et Problem eller bliver mest abstrakt, digter han dog ud fra sin Erfaring, sin Menneskekundskab og sit Livs Resultater — intet menneskeligt er ham fremmed.

Hans Roman „Opstandelse“ handler om den lykkeliges og riges Lethed til at leve og de store Spor, som Smaabegivenheder i hans Liv kan sætte i en lille svag Kvindes.

Han ødelægger hende for hele hendes Liv, siger *Tolstoy* med en Bodsprædikants Højtidelighed, men fortæller det bredt omstændeligt, forklarende hver enkelt Udvikling eller Tilbagegang i hendes Sjæl med Digterens overbevisende Kraft.

Tolstoy betager med sin Bog.

Det er, som om Livet selv i brede, tunge Bølger vugger gennem Romanen, hvor den unge Fyrste en Paaskenat forfører den lille Katusja og ti Aar efter sidder i en Jury, der kender hende, som nu er Skøge, skyldig i Giftmord. Men han er overbevist om hendes Uskyldighed, og fra den Dag ofrer han hele sit Liv til hendes Genoprejsning — fra Fængsel til Sibirien følger han hende, indtil mange Aar efter Benaadningen kommer en Paaskemorgen og Opstandelsen med den.

Tolstoy er Digter og Profet eller Præst. Det vældige Digterværk „Opstandelse“ er derved tillige en Forkyndelse, en Præken.

Paa dette Stof har en Franskmand, *Henry de Bataille*, der hverken er Digter eller Profet, næppe nok Skribent, skrevet et Folkeskuespil, som Direktør *Einar Christiansen* har oversat og iscenesat paa det kgl. Teater — et Potpourri over *Tolstoy'ske* Motiver, der fremviser den store Allierede i Nationaldragt. Af den storstilede Roman er der intet tilbage — Katusja er bleven Hovedpersonen, og hun er bleven en Engel, der falder og Tableau paa Tableau rejser sig igen. Den unge Fyrste, som angrer, er svunden ind til en *deus ex machina*, der optræder paa de passende Steder og holder Regnskab over Fremgangen. Alt er Glansbillede, eller bedre: det Hele virker som de flotte Krigsbilleder, franske og engelske Tegnere fabrikerer hjemme i deres Stue til illustrerede Blade uden nogensinde at have set en Krig.

De danske Skuespillere var i de ægte russiske Dragter, de omhyggelige Dekorationer og det hele troværdige Udstyr mere russiske end Hr. *de Bataille*. Derfor blev det nu alligevel ikke *Tolstoy* eller Rusland. Men Fru *Emma Thomsen's* mindeværdige Anusjka fra „Mørkets Magt“ lod hende gætte sig ind i Katusja, og i Fængselsakten vandt hun en glimrende Sejr ved

en raa Lidenskab og hensynsløs Voldsomhed, som malede den drukne Skøges Fornedrelse paa den sandfærdigste Vis. Med ægte Kunst bar Fru *Thomsen* iøvrigt den saa fladt tegnede Katusja igennem og aabnede Udsigt frem og tilbage for sin Skikkelse, saa langt hendes Viden kunde dække Hr. *de Bataille's* Uvidenhed. Hr. *Liebmann* sekunderede hende i Fyrstens mishandlede Rolle og naaede ved sin Lethed højt i første Tableau, ved sin Alvor højt i Retsakten. Af den talrige Figurantliste — for der er ikke flere Roller — husker man i Glimt en Maske, en Betoning, en Bevægelse, mere *kunde* det kgl. Teaters Kunstnere ikke skabe, og dog hvilken Forstaaelse af *Tolstoy* lod de ikke ane: Hr. og Fru *Neiiendam, Schyberg,* Frk. *Oda Larsen, Hofman, Guldbrandsen* (baade som et Jurymedlem og som en russisk Officer) o. s. v.!

Kort: Denne Folkekomedie spilledes af det kgl. Teaters Kunstnere, der ved deres berømte Sammenspil skabte det *muligste* ud af Situationerne, og derfor vil Publikum fylde det kgl. Teater i mange Aftener.

Om saa Folk vilde gaa hjem og læse *Tolstoy's* Digterværker, var alt godt, Opstandelsen naaet!

Men det kgl. Teater bør alligevel søge bort fra Dramatiseringernes Tegn.

Jens Pedersen.

Aarhus Teater.

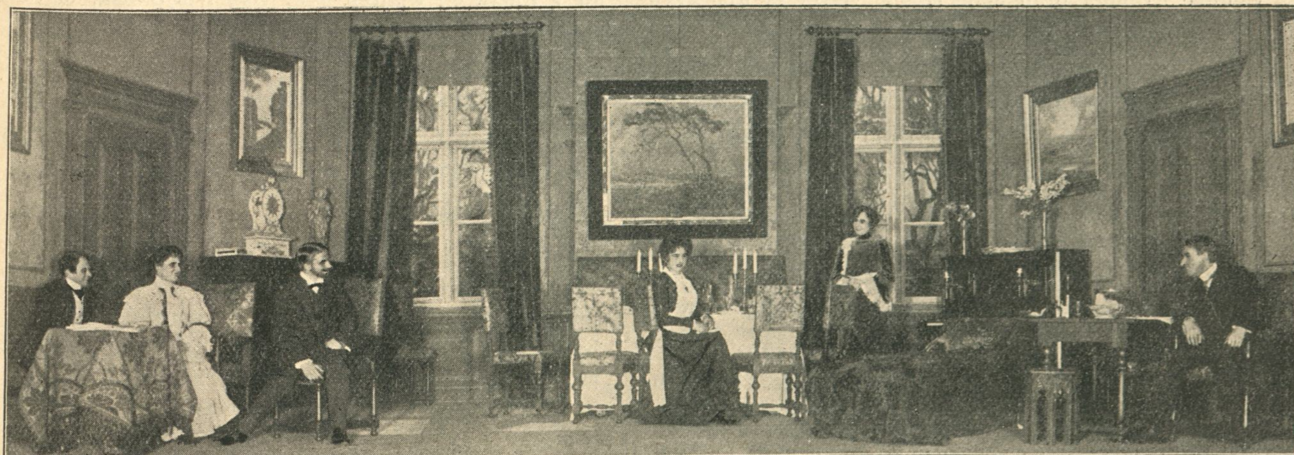
Den lille jyske Nationalscene dyrker det danske Skuespil i højere Grad end de københavnske Teatre. Undertiden er Repertoiret endda jysk, oven i Købet lokalt, men det er ogsaa Vejen, en ung Scene skal gaa — fra det mindre til det større. Derigennem opdrages Skuespillerne ved Fortrolighed. Pokker saa, om det kommer til at smage af Provins imellem!

Fru Antoinette Winding som Johanne.

Nylig spillede Aarhus Teater København-Vesterhav-Stykket „Ungdomsleg“ af det opklarede Anonym *Leth-Hansen*, der i sin Tid med *Schyberg* og *Sigrid Andersen* i Hovedrollerne havde en enestaaende Sukces paa Dagmarteatret. I Aarhus var der stærkt Tilløb til Opførelserne, og det var vel fortjent, idet de jyske Partier virkede med megen Ægthed og Styrke. Jysk Komedie blandt Jyder er en farlig Sag — det er under Kontrol. Og dog lød der enstemmig Ros overfor Fru *Antoinette Windings* friske Kærnepige Johanne Siems — en ung Skuespillerinde, der indenfor de lavere Samfundsklasser, bl. a. som Tjenestepigen Caroline i „Tante Cramers Testamente“ har rendyrket sit eget sikre Felt. Og Fru *Anna Jacobsen*, der er kendt fra det kgl. Teater, var hendes skinhellige Moder, der sammen med Hr. *Albert Price* som Faderen ydede troværdig, komisk Menneskeskildring. Paa den københavnske Side var Frk. *Ellen Diedrich* som Adele og Hr. *Benj. Christensen* som Cold fortræffelige og paalidelige, men de er jo ogsaa gode københavnske Bekendte.

Rosiflengius.

Herman (Feddersen) — Adele (Ellen Diedrich) — Seemann (Rindom) — Johanne (Fru Winding) — Ingeborg (Jesta Berg) — Cold (Benj. Christensen)

„Ungdomsleg“, 1. Akt.

November.

Nu dukker Blæsten Træets Top
og fejer Buskens Tag.
Fra Vejen staar en Bladsky op;
en Krage gør to tvære Hop
og slaar til Flugt sin tunge Krop
mod Lundelunets Mag.

Saa pisker Regnens Pile ned
med Skvæt mod Markens Klæg,
og Skoven gyser tung og vred
med gustne Grenes Nøgenhed.
Alverden kryber dorsk og led
i Hi bag Port og Væg.

November, hvor jeg elsker Dig,
— saa hensynsløs og ond.
Al Herlighed er væk. Hu Hej!
og mod dit Ansigt griner jeg;
saa ondskabsfuldt jeg elsker Dig,
November, barsk og sund.

Herman Nielsen.

Mod Vinter – –

Regnen faldt koldt og sjaskende og bragte den store Gysen. Bladene begyndte at falde; — de faldt Dag og Nat, fygende i Storm og dryssende i Stille.

Det er Efteraar, sent Efteraar. Nu staar Skoven tom og sørgende.

Hvor er al Sommerens vajende Pragt; hvor er de vældige Kroners prangende Hæng. Hvor er den krydrede Duft og de dejlige Farver!

Det er gaaet tilbage, Fru *Bøg*. Dine Grene stritter opad som Ladegaardslemmernes Koste og din Stamme er blevet grøn og slimet. — Al din Pragt ligger vissen, brun og krøllet, paa Jorden, som er ene om at udsende Duft, — Muldets tunge, syrlige Dunst.

Det er gaaet tilbage, Frøken *von Birk*. Du og dine fikse Søstre, Skovens kokette Gratier, I skammer Jer. I vil saa nødigt have, at vi skal se Jer nu. I blues ved Eders Nøgenhed.

Kun Du, Madam *Gran*, Du klarer Dig. Du retter din stive Ryg i Modgang som i Medgang. Du bærer endnu din fornuftige mørkegrønne Kjole, som kan taale baade Slid og Slud og Solskin.

Proletariet, Madam *Gran*, og de nøjsomme Stræbere, det er dog dem, som klarer sig i sløje Tider. Og Du klarer Dig endda stolt!

Men De, svære Fru *de la Kastanie*, De ser skam traurig ud. Deres herlige grønne Robe, som De lod farve saa straalende gul til Efteraarssæsonen, den ligger nu i Pjusk og Pjalter over Bøgenes Snusk, og Solen, som skinner blegt og træt over Bakken, smiler mismodigt og spottende.

Haan ikke, Sol! Du er jo dog saa god igen til Foraaret. Naar Du bliver stor og glødende mægtig igen, saa klæder Du atter alle disse stolte Damer saa sart, saa vidunderligt herligt.

Du er jo kun træt nu; — vi er alle trætte. — Vi vil hvile, lægge os i Sneens hvide Seng. — I Sygesengen efter Sommerens hvirvlende, daarende Fryd. Vi vil hvile og samle Kræfter til en ny Tid, — Nydelsernes herlige Sommer.

Kay Larsen.

Keramik.

Naar man i vore Dage spørger om Kunstens Oprindelse, vil Forskerne give os det Svar, at den primitive Kunsts typiske Form, den dekorative Udsmykning, hvis man nøjere undersøger en vild eller barbarisk Stammes Ornamentik, ikke er en blot og bar kunstnerisk Dekoration, men for de Indfødte har et rent

A. P. Rosenberg fot
Martin Mortensen i sit keramiske Værksted.

praktisk Formaal. Udskæringer paa Vaaben og Redskaber, vævede og flettede Ornamenter er da som oftest Ejendoms-Mærker eller Skrifttegn.

Denne Forklaring synes indlysende. Vi finder det naturligt at sætte vort Mærke paa det, vi ejer, vi ynder og elsker det Præg, som fremhæver vor Besiddelse.

Ad denne Vej har ogsaa det ærværdige, simple Pottemageri udviklet sig til den Kunst, vi kalder *Keramik*, og derigennem har vi lært meget af det, vi véd om Oldtidsfolkenes Liv og Kunst, ligesom Pottemager-Kunsten stadig vil hænge saa ubrydelig sammen med Menneskenes daglige Tarv, at den altid vil finde Dyrkere.

Paa vore Udstillinger optræder Keramiken i Afdelingen for „Dekorative Arbejder", og nu sidst paa Efteraarsudstillingen finder vi saaledes en righoldig Samling Arbejder af den unge Keramiker *Martin Mortensen*, der tidligere har udstillet enkelte Ting paa Kunstindustrimuseet.

Denne moderne Pottemager har fremstillet alle mulige Brugs- og Nyttegenstande, som hører til dette Haandværk: Kummer, Krukker, Vaser, Fade, Lampeopstandere, Kandelabre, Lysestager, Urtepotter, Askebægre, Paraplystativer og saa videre.

Det, der giver hans Keramik Ejendommelighed, er baade Formen og Farven.

Der er noget gammeldansk — kraftigt, oprindeligt og enkelt, som særpræger hans Form. Der er ikke mange Svinkekrøller eller fantastiske Vildskud. Hver Form svarer naturligt og nøje til sin Brug og sit Formaal. En er rank og slank, en anden rund og yppig . . . han kan ændre en Linje, og han har skabt en ny Form — det er alt.

En bedaarende Ynde faar den unge Kunstners Arbejder ved deres sjældne Farver. Disse sindrigt fundne Glasurer, der ved Brændingen endnu mere end Formen er undergivet Tilfældighedernes lunefuldeste Indflydelser, er enhver Pottemagers dyrebare Hemmelighed, og lige saa bedaarende hans Kunst er ham, fordi han kan skabe, komponere, digte sine Form- og Farvedigte, lige saa stærkt tiltrækkes han af de æventyrlige Muligheder, Brændingen kan udvirke.

Det er lykkedes *Martin Mortensen* at fremstille mangfoldige Glasurer, blanke og matte — grønne Metalfarver, ligesom gammelt Kobber, violette og orangegule Farver, Træfarver, Farver som japansk Bronce, og han har skabt Arbejder, som baade er sjældne og dekorative.

I ham har Keramiken fundet en Dyrker, som skaber Leret Skønhed i Lød og Linjer, i Form og Farve, fordi han er en Kunstner, som forstaar at præge det med sin Personlighed, sit Stempel af et oprindeligt og kraftigt og farverigt Temperament.

Jens Pedersen.

O. s. v....

Københavns Raadhus er en stor og prægtig Bygning, sin Arkitekts Bedrift og alle Københavneres Stolthed og Glæde.

Naar vore lærde Bierfreunder skændes om, hvorvidt den er original og storstilet, om Dueslagene er yndige og Duerne ikke for svinske, er det i Grunden en Art moderlig Kærlighed og Interesse. Men der er én Ting, som simpelthen er gal: Skønt Huset blev taget i Brug for Aar og Dag siden, er det alligevel ikke færdigt!

Der dukker en Brandmand op hist, en Politibetjent her, Lurblæsere hinsides Gaden, Haveanlæg langs Muren, forgangen Dag et Springvand med tre smaa Utosker, snart vel sagtens Abebure i Taarnene, hængende Haver paa Tagene og saa fremdeles . . . o. s. v.

Og det begynder at bliver foruroligende.

Jeg forstaar godt, at Arkitekt *Nyrop* aldrig kan blive træt af at pynte paa sit Hjertebarn, og ogsaa, at vort Byraad stiller sig frisindet overfor Bevillingerne til sit eget Hus. Men alligevel — —

Thi Arkitekten er for graadig; han æder Bevillingerne raa og nøjes med halvfærdigt Stads af Ivrighed for at komme videre.

Se nu Springvandet!

Der skulde have været en Mand, som stod og sloges med en vældig Drage midt i en uhyre Sø. Det lød Planen paa.

Men det blev en Spølkum med kønne Snirkler paa Siderne og nogle løjerlige, ubestemmelige Dværg-Uhyrer klavrende paa Kanten. Den virker i Forhold til Helheden som en Spyttebakke. Og den er i Grunden for lille til at gøre noget alvorligt Grin med Nytaarsaften — der er jo knapt nok Plads til en velvoksen Neger.

Ja, dette er blot en stilfærdig Henstilling til rette Vedkommende om dog for Himlens Skyld at betænke sig paa mere „Og saa videre".

Christian Straa.

Mylius-Erichsen fortæller

Ekspeditionens Forhistorie.

— Idéen til Ekspeditionen fik jeg i 1897, da jeg var om Bord i en Isbryder i den finske Bugt. Skibet førtes af Grønlandsfareren Marine-Kaptajn *T. V. Garde*, som

Østgrønlandsk Ægtepar i Hjemme„dragt".

fortalte mig om vort fjerne Biland. Jeg havde den Gang kun læst *Fridtjof Nansens* Bog „Paa Ski over Grønland", men hvad der særlig interesserede mig i *Gardes* Meddelelser, var hans Skildring af Grønlændernes Liv. Jeg havde den Gang lige skrevet mit senere opførte Skuespil „Tatere", ledet af min Interesse for primitive Mennesker, og her fik den ny Næring.

Gennem Bekendtskab kom jeg saa i Forbindelse med *Amdrup* og blev sat ind i Planen for hans Ekspedition, og saa begyndte jeg selv at læse. Forgæves bad jeg *Amdrup* om Tilladelse til at komme med; han kunde ikke finde Brug for mig. Forgæves ansøgte jeg „Den grønlandske Handel"s Direktorat, der blot behandlede mig uforskammet, og en fornyet Ansøgning blev afslaaet. Uden speciel Tilladelse er Grønland jo hermetisk tillukket.

Tanken forlod mig imidlertid ikke, og da jeg i 1900 ledede Studenternes Islandstur, traf jeg min senere Rejsefælle *Knud Rasmussen*, der var født paa Grønland og talte dets Sprog. Jeg foreslog ham da at tage med mig paa en Ekspedition som Tolk, og jeg indgav atter en Ansøgning, men fik stadig Afslag.

Sagen var den, at daværende Indenrigsminister *Hørring* absolut satte sig imod enhver ikke fag-videnskabelig, men sociologisk Undersøgelse af Grønland. Og *Hørup* havde Ret, da jeg talte med ham om at skrive Korrespondancer fra Grønland:

— De faar saagu aldrig Lov, sagde han. *Hørring* vil ikke tillade det.

Saalænge *Hørring* sad.

Men saa kom Venstreministeriet. Først, mens *Enevold Sørensen* laa syg af Tyfus, var en Henvendelse unyttig. Da han blev rask gav, han sin Tilladelse, hvis jeg kunde skaffe Anbefalinger fra sagkyndige Nordpolsforskere.

Vor Plan — et helt Værk paa 25—30 Foliosider — fik absolut Tilslutning og Anerkendelse af Fridtjof Nansen, Holm, Garde, Wandel, Hammer, Hovgaard, Bloch, Ryder, K. J. V. Steenstrup og mange flere. De udtalte bl. a., at den viste „et fuldstændigt indgaaende Kendskab til Grønlands Kartografi og Naturforhold", og at de ikke havde det mindste at indvende mod Gennemførligheden af Planen.

Hvad jeg ikke selv havde vovet at fremhæve, betonede Anbefalerne i de stærke Ord, „at der forelaa en national Opgave for Ekspeditionen: gennem almenlæselige og fattelige Skildringer af Grønlands Folke- og Erhvervs-Liv samt sociale Tilstande at bibringe den danske Læseverden og især Bevillingsmyndighederne den Interesse for vort nordligste Biland, som i beklagelig Grad savnedes, og som baade kunde komme Danmark økonomisk til Gode og føre til kulturel Fremgang for det grønlandske Folk."

Paa dette Grundlag opnaaede jeg endelig Ministeriets Tilladelse trods Direktoratets Protest. Grønlands kinesiske Mur var faldet.

Men samtidig tog Direktøren, *Stephensen*, sin Afsked efter dette Nederlag. Som han sagde til mig:

— Nu har der siden *Hans Egedes* Dage aldrig været en literær, skrivende Mand paa Grønland med den Opgave at fortælle om, hvordan vore Grønlændere lever og tænker, og hvordan vi regerer dem. Det skal heller ikke med min gode Vilje ske, saa længe jeg har noget at sige. . . .

Det var Angsten for Kritik over det danske Styre i Grønland, der her som i *Hørrings* Afslag gjorde sig gældende.

I det Hele var det raadende Syn det, at Sten, Planter, Fiskeyngel og Elementerne overlades til fri Forskning — ikke Menneskene i Grønland.

Naa, Tilladelsen var givet. Alle Forberedelser var trufne, og 1. Juni 1902 sejlede Ekspeditionen — *Knud Rasmussen*, Tegneren *Moltke* og jeg — med „Godthaab" til Godthaab.

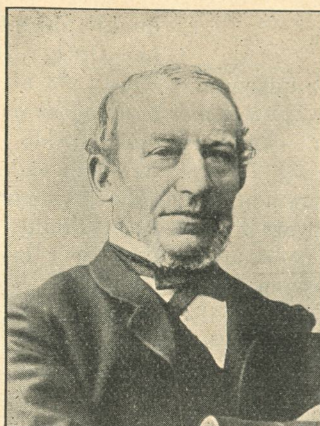

Osakrak. Brønlund. Knud Rasmussen. Mylius-Erichsen. Eskimoer.

Ankomst til Ivigtut.

Chréstien Frédéric Emile le Maire.

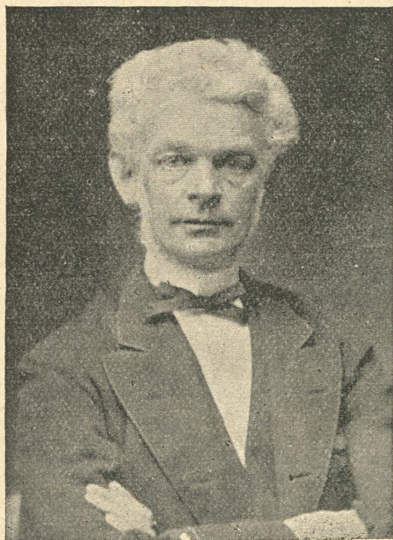
Bankier *Chréstien Frédéric Emile le Maire* fyldte den 23. d. M. 90 Aar. Han er født i København. Hans Fader, Kunstmaler og Tegnelærer *le Maire*, nedstammede fra en i Begyndelsen af det 18. Aarhundrede indvandret Huguenotfamilje. I sit 14. Aar blev *le Maire* ansat hos Joseph Hambro og opnaaede efterhaanden en meget betroet Stilling. Da Hambro nedsatte sig i London, fulgte *le Maire* med ham, men rejste kort efter tilbage hertil for sammen med *Wilhelm Smidt* at bestyre Bankierfirmaets københavnske Afdeling. Nogen Tid før sin Død overdrog Hambro denne Del af Forretningen til de to Herrer, der 1. Januar 1848 grundlagde Bankierhuset *Smidt & le Maire*. Det varede ikke længe, før deres Firma kom til at staa i den almindelige Bevidsthed som et Indbegreb i faglig Dygtighed og grundmuret Soliditet.

Især i Pengekrisen 1857 lagde dette sig for Dagen, da det formaaede at yde betydelig Hjælp til Handlende over hele Landet. Hr. *le Maire* er ikke traadt synderlig frem i det offenlige Liv, men har dog i fremtrædende Grad haft Del i betydelige Foretagender vedrørende Handel og Omsætning. Af sin store Formue har han anvendt rundelige Beløb til Velgørenhed og bl. a. stiftet et Legat for Trængende paa 300,000 Kr. Han udnævntes 1889 til Kommandør af Dannebroge. Af sine mange Tillidsposter har *le Maire* kun beholdt Hvervet som Bestyrelsesmedlem for Efterslægtselskabets Skole, hvilket han altid har omfattet med megen Interesse, og som Næstformand i Bestyrelsen for Københavns Handelsbank, i hvis Ledelse han endnu i sit 90. Aar tager virksom Del.

A. P. F. CROME.

Konsul *A. F. P. Crome*, der den 18. ds. afgik ved Døden, vil navnlig være Offenligheden kendt som Stifter

af Nordens største industrielle Virksomhed paa Tekstilvarernes Omraade. Crome var født i Lübeck. Som ung Mand kom han her til Landet og bosatte sig i Horsens. For 44 Aar siden oprettede han — i Kompagni med Goldschmidt — Firmaet *Crome & Goldschmidts Fabrikker* og overtog Virksomheden i Horsens Tugthus, hvor der tidligere var anvendt Haandkraft, men hvor der efterhaanden indlagdes Dampmaskiner og anskaffedes moderne Væve. I 1874 overgik Virksomheden til et Aktieselskab med Goldschmidt som administrerende Direktør (han er senere død), medens Crome var Medlem af Bestyrelsen til sin Dødsdag. I 1881 erhvervedes Ribes tekstile Fabrikker. *Crome & Goldschmidts Fabrikker* nyder stor Anseelse ikke blot i Danmark, men hele Norden over.

Konsul Crome, der blev knapt 82 Aar, var en fin, nobel Mand, der ved sit vindende Væsen vandt sig mange Venner.

Fru SCHRØDER.

Fru *Schrøder* paa Askov Højskole, *Ludvig Schrøders* Hustru er død. — Det kom ikke uventet, det Budskab.

Længe havde hun lidt — længe nok. — —

En betydelig Kvinde er gaaet bort, en Kvinde, der vil blive savnet dybt og savnet længe. — —

Den 24. Sept. 1862 blev hun gift med *Ludvig Schrøder*, der dengang var Forstander paa Røddinge Højskole, som to Aar efter blev forflyttet til Askov.

Her gik Fru *Schrøder* ind til en stor Gerning, idet hun som sin Mands Hjælper viede Højskolen alle sine legemlige og aandelige Kræfter.

Hendes Helbred var alle Dage svageligt, saa man vil forstaa, hvor stort et Maal af Energi og aandelig Kraft hun har været i Besiddelse af, naar hun foruden daglig i Kursustiden

at styre en Husholdning for et Par Hundrede Mennesker har maattet læse med Pigerne og desuden opdrage sine 10 Børn.

Fru *Schrøder* var en stille og rolig Natur, altid blid og venlig, altid spredende Mildhed og Glæde om sig.

Hun var en rigt begavet Kvinde, en Kvinde, der har sat sit Præg i mangen ung Piges Udvikling — ja i mangen ung Mands ogsaa. Mange rundt omkring i Landet vil mindes hende med Tak for, hvad hun gav dem i aandeligt Eje.

Ved hendes Død har *Ludvig Schrøder* mistet en trofast Hustru og en betydelig Støtte i sin Virksomhed, hendes Børn en kærlig og omhyggelig Moder og Højskolen en af sine bærende Kræfter paa Spindesiden.

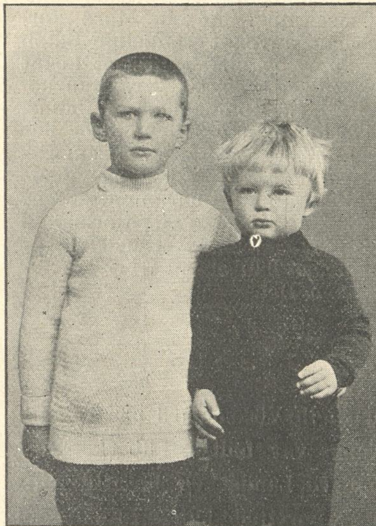
R—r.

Ib og Per og deres Mo'r.

Her er de berømte Børn!

Thi de er virkelig berømte.

Fra den Dag, da Løjtnant *J. P. Müller* udsendte sin Bog *„Mit System“*, fra den Dag daterer sig *Ib* og *Pers* Berømmelse.

Ib og Per,
henholdsvis 5½ og 1½ Aar gamle.

„Mit System“ er nu herhjemme solgt i tyvetusinde Eksemplarer. Og hvilket højelegant Publikum er det ikke, der dyrker Systemet?

Spørg Sjællands Biskop, Hr. *Rørdam*, eller spørg kgl. Konfessionarius Hr. *Paulli*, om de kender *J. P. Müllers* Børn!

Saa vil Biskoppen svare, ja, Kære — *Ib*, det er jo ham paa Side 48, af hvem jeg har lært Øvelse Nr. 4, De husker, den staaende Hel-Vridning af Overkroppen skiftevis til Siderne, hver Gang med paafølgende Sidebøjning til den modsatte Side af den, hvortil Vridningen foretages, medens Armene stadig holdes udstrakte i Skulderlinjens Forlængelse! . . . jo, *Ib, ham* kender jeg skam godt.

Og den kgl. Konfessionarius? Han vil svare, ja, min Herre, jeg har aldrig været præsenteret for Hr. *Per*, men jeg véd dog, at han er det eneste Barn i Landet, som *aldrig*, hverken Dag eller Nat, har opholdt sig i et tillukket Værelse, *aldrig* haft Uldtøj eller Strømper paa og *aldrig* været syg, ikke en Gang en Smule Hoste!

Saadan siger Biskoppen og den kgl. Konfessionarius! Men selv disse høje Herrers Ord giver kun et svagt Begreb om *Ib* og *Pers* Berømmelse. Hvad skal vi da anføre? At deres Billeder og deres Beskrivelser er paa Verdensudstillingen i St. Louis? At „Mit System“ er i Færd med at gaa Sejersgang gennem Tyskland, Sverige, Norge, Frankrig, England, Rusland, Japan, Spanien og endnu flere Lande? *Ib* vil inden mange Aar have forklaret det indre Afrikas Hottentotter, hvordan Øvelse Nr. 4 udføres, og *Pers* Billede vil hænge paa Væggen i hveranden Cowboys Dagligstue. Er *det* ikke Berømmelse?

Ib er nu halvsjette Aar gammel. Han har sat Rekorder i Gang, Løb, Spring og Svømning. Han gaar i Vandet fra aaben Strand hele Vinteren igennem, og ingen Slags Idræt er ham fremmed. Tiltrods derfor — eller maaske netop paa Grund deraf — er han indtagende ved sit elskværdige, bramfri Væsen, præget af en naturlig Beskedenhed og Tilbageholdenhed, der i alle Kredse, hvor han bevæger sig, skaffer ham en overordentlig stor Yndest.

Det kan ikke skjules, at *Per* er i Færd med at fordunkle sin ældre Broders Berømmelse. I Sommer vakte han Opsigt ved at bade fra aaben Strand ved Munkebjærg, vel at mærke uden Badedragt, hvilket paadrog ham en skarp Irettesættelse fra det derværende Badeopsyns Side. Maaske som en Følge af dette lille Uheld har han siden med Iver kastet sig over Øvelserne i „Mit System“, der gennemgaaende synes at vinde hans Bifald, og som jo har den Fordel, at de kan udføres i lukket Rum, d. v. s., naturligvis for aabne Vinduer!! *Per* er, som sagt, halvandet Aar gl., og naar vi derfor anfører, at han er en fuldendt Mester, f. Eks. i Systemets Øvelse 2 — „staaende korte skiftevis Fremad- og Bagudslag med strakt Ben, først med det ene Ben, saa med det andet“ — saa vil mine Læsere forstaa, at han er ikke noget rent Fæ! Ellers kan de jo prøve med en af Deres egne Poder, hvis De har nogen! Det bliver vist nogle rare skiftevis Fremad- og Bagudslag, De faar at se!

Saadan er *Ib*, og saadan er *Per*. Deres Fa'er er kendt af alle Mennesker fra Biskop *Rørdam* og nedefter — hvor naturligt da, at Folk spørger, men hvem er deres Mo'er? Deres Moder, Fru *Maria Müller*, født Schiønning, skal da for en Gangs Skyld drages frem fra det af Straffeloven saa slet værnede Privatlivs Fred! Med Forfærdelse vil Fruen se sig i Spejlet — tilmed i „Verdens-Spejlet“! Hun vil blive meget vred paa mig. Hun vil sige, hør, Claus, er det dertil, jeg har foræret Dig mit Billede? — Og jeg vil selv være forfærdet, men jeg vil svare: Kære Fru Misse — thi alle hendes Venner kalder hende Misse — kære Fru Misse,

Fru J. P. Müller.

vil jeg sige, ligesom din Mand har *sit* System, saaledes har *jeg* ogsaa *„Mit* System“, jeg er Journalist, og jeg sætter alle de Billeder i Bladet, som jeg kan faa fat i . . . . Og hvorfor skal Fru *J. P. Müller* ikke i Bladet? Jeg kan fortælle Biskop *Rørdam*, at Fru Misse er den første Kvinde i Danmark, der udførte Øvelserne i „Mit System“, længe før Bogen udkom! Jeg kan fortælle den kgl. Konfessionarius, at han næppe havde faaet Anledning til at glæde sig saa levende over Per, hvis Fru Misse ikke havde været den Mo'er, hun er. Thi hvad for en Bagatel er alligevel ikke en Fa'er i Sammenligning med en Mo'er, selv om det er en Fa'er som *J. P. Müller?* Der er ingen Tvivl om, at Fruen bliver meget vred paa mig, og den Omstændighed, at hun har Uret, vil — efter Kvinders Vis — gøre hende dobbelt vred. Men det faar ikke hjælpe. Her er de allesammen — *Ib* og *Per* og deres Mo'er! **Claus Hoff.**

VENNER.

Karrikaturtegning af Eigil Petersen.

Henning Jensen (med en Mindelse fra Præstedagene): Ja — hvad er Sandhed?

Wiinblad: De mener, hvem af os to lyver.

Af Dagspressen:

Finansborgmester *Jensen* har nylig skaffet sin Datter Ansættelse i Skattedirektoratets Kontorer og skaffet hende den paa en Maade, der gør denne lille Sag fortjent til offentlig Omtale. — — — — — — —

„København“ d. *18. November 1904.*

— — Vi skal i Anledning af denne Historie indskrænke os til at oplyse, at hvert eneste Ord i den er pure Digt og Opspind — som sædvanlig.

Borgmester *Jensens* Datter *er ikke og har aldrig været* ansat i Skattedirektoratet.

„Social-Demokraten“ d. *19. November 1904.*

En Hednings Hilsen til Danmark.

Jeg fik en Gang en Hilsen at overbringe mine Landsmænd fra en god Eskimoven, — og vil De lade denne Hilsen gaa videre, skal jeg være Dem overordentlig taknemmelig. Og hør saa de Omstændigheder, hvorunder jeg fik den.

Jeg var ude paa en Slæderejse sammen med Hedningen Krisunguark, da vi blev overfaldet af en Sydveststorm med Snetykning. Det var om Vinteren paa den Tid, da der hverken var Sol eller Dag. Og saa tyede vi ind i en Fjældhule, der hed Sakitsok. Indgangen var saa lav, at vi ikke kunde kravle igennem; vi maatte lægge os paa Maven og presse os ind. Saa pludselig viede Aabningen sig ud, og vi rejste os op. Paa vor Tale kunde vi mærke, at Hulen hvælvede sig højt op og langt nedad; vore Ord gav et Ekko som i en tom Kirke.

Vi tændte en Fakkel af Tørv og Spæk og se: en Kampestens-Hvælving kuplede sig over os i underlig, underjordisk Gravkammer-Stemning. Hulen løb ind i to Sidehvælvinger med en skarp Stenkam imellem sig. Hvælvingerne var som ufærdigt Menneskearbejde, nogle Steder glat og pudset, andre Steder ujævnt og brudt med store Blokke tungende ud.

Hulens Baggrund var klædt med Is; i vor Fakkels Skær stod den hvid og lysende, som et hedensk Gudealter. Iskrystaller hang ned fra Kuplen, og Rimperler skinnede som Diamanter. Hulen, hvis Aabning stod lige ud i Havet som en gabende Mund, havde et Gulv af store Stenblokke, fejede ind af Sydvestbølger. Og alt inde var gennemtrængt af en stærk Tanglugt.

Vi, som balancerede om derinde i Fakkelskæret paa de store Stenblokke, lignede med vore langhaarede Bjørnebukser to glade Fauner.

Da vi havde hugget det frosne Hvalroskød til vore Hunde og os selv, søgte vi os et Leje ud og dækkede os med medbragte Renskind.

Her blev vi liggende i tre Døgn; saa længe varede Uvejret. Men man kan selvfølgelig ikke sove tre Døgn i Træk, og derfor laa vi for Tidsfordriv og fortalte hinanden Eventyr og Sagn.

Jeg fortalte bl. a. Krisunguark det vestgrønlandske Sagn om „den lille Spurvefrue, der var bleven Enke". Her er et Brudstykke af det:

„Der var en Gang en lille Spurv, som blev Enke. Manden var gaaet ud for at plukke Bær, da nogle Mennesker overfaldt ham og harpunerede ham. En fremmed Spurv, som saa det, gik til Konen og fortalte det. Enken brast i Graad og sang:

Fra Næsset hist henne
plejede han at komme til Syne,
da blinkede Kajakaaren
rødlig i Solen:
jai—jah, jai—jah!
Han plukkede Bær,
da de dræbte ham.

Afrejsen fra Jakobshavn.

Den sad endnu og sang, da en Ravn kom hen til den og sa': „Hvorfor græder Du?"

„Jeg begræder min Mand, som de myrdede!"

„Graad sømmer sig ikke for den, som kan hoppe hen over Græsstraas Toppe. Gift Dig med mig!" sa' Ravnen, dens Stemme var saa dyb.

„Aldrig gifter jeg mig med Dig,
som har saa høj en Pande,
saa lange Fjer,
saa brede Tindinger!"

vrængede Spurven.

„Tosse, der vrager ledig Mand!" sa' Ravnen og fløj bort. Senere giftede han sig med en Maage og druknede paa en Rejse sammen med sin Kone over det store Hav. Lige skal søge Lige."

— Da mit Eventyr var til Ende, tog Krisunguark sig til Hovedet og bearbejdede sine sorte Lokker; og ganske *en passant* siger han til mig: „Ja, Du kender naturligvis Historien om Mennesket og Lusen?" Nej, — jeg kendte den ikke. Og saa fortalte han mig den.

„Ser Du, man fortæller, at vore Forfædre ingen Lus havde, de lykkelige Mennesker. Men saa begav det sig, at et Menneske havde lagt sig til at sove paa Jorden. Og det saa Ormen og Lusen. Ormen, som bildte sig ind, at den var hurtig tilbens, siger saa til

Lusen: „Se bare der, et Menneske! Skal vi se, hvem af os, der kan komme først paa det?“ Og saa stak de i Rend, saa hurtigt de kunde, men Ormen faldt, og Lusen kom først.

„Fæhoved! Menneskeblod smager slet ikke godt!“ raabte Ormen, da den faldt. „Jeg vil foretrække at være Jordens Lus!“

Men Lusen skyndte sig bare frem til Mennesket og fandt i det baade Land og Føde. Og siden har Menneskene haft Lus.“ — —

„Men hvor kunde det være, at Du ikke kendte den Historie?“ spørger saa min Ven forbavset. „Du maa endelig fortælle dine Landsmænd den, naar Du kommer hjem!“ — føjede han til.

„Ja, det skal jeg love Dig; men ellers er Lus ikke noget, man holder af at tale højt om hjemme hos os!“

„Det var dog mærkeligt. Er man da bange for et saa lille Dyr, — eller har I maaske ingen?“

„Nej!“ svarede jeg, og aldrig skal jeg glemme det forbløffede Ansigt, Hedningen satte op.

„Mennesker uden Lus! aa, hvor maa de dog være lykkelige. Naar Du kommer hjem, da hils dine Landsmænd fra mig og sig, at jeg misunder dem, at de er uden Sorger; — for Lus, det er det eneste, der volder os Bekymring!“

— Og nu har jeg holdt Ord.

Knud Rasmussen.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen

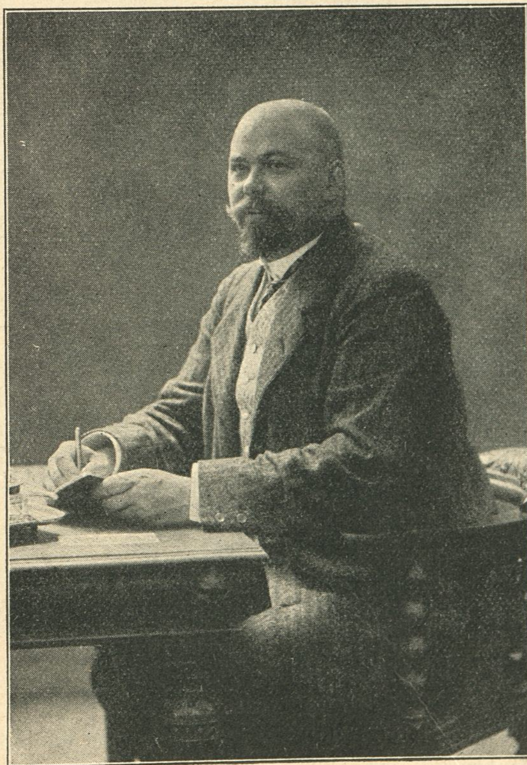

Naar „Verdens-Spejlet“ med dette Nummer indleder en Serie Artikler om „kendte Chefer i Forretningsverdenen“, saa er det vor Agt at præsentere vore Læsere Eliten af de Mænd, der hører til de københavnske Detailhandleres bedste Navne. Vi føler os overbeviste om, at en saadan Serie Artikler vil vinde Interesse hos vore Læsere baade i By og paa Land.

A. C. JLLUM.

Nogen bedre og mere kvalificeret end Chefen for det store og af enhver kendte Firma: *A. C. Jllum* — kan vi ikke finde til at indlede Serien med.

Han er en af de Mænd, der har gjort sit til at præge vor Hovedstads Forretningsliv, — der ved sit hurtige og aabne Blik har forstaaet at skabe en Forretning, der er København værdig, — og nu, hvor hans Firma rager op som et andet Magasin du Nord, er han selv, Grundlæggeren, kun 41 Aar.

Efter nogle faa Aars Ophold i Tyskland begyndte han for 13—14 Aar siden sin Forretning paa Østergade 55, og da Forretningen stadig udvidede sig, byggede han det store Palais paa Østergade 52, som vil være de fleste Mennesker kendt, naar de blot har været i København én Dag.

Stilfuldt af Ydre som i Indre ligger Magasinet der, bygget af en Mand, der har været sig sit Maal bevidst, og som ved sejg Energi — han er jo ikke Jyde for ingen Ting — har stilet frem mod det ene Punkt: at være den første. Og gennem et solidt, dygtigt Arbejde har han forstaaet at ride de Storme af, som vel enhver Forretning har, — at overvinde de Vanskeligheder, som særlig for et saa stort anlagt Varehus paatvinger sig. Ved en rolig, beskeden Optræden har han forstaaet at samle Sympati og Agtelse for sig og sit Arbejde.

Gaar man igennem den store Forretning — fra Kælder til Kvist — fra den ene Ende til den anden — vil man overalt finde det samme solide Indtryk af noget vederhæftigt, noget „personligt Arbejde“ lagt i hver en Ting.

Det er en Ting, der — for et Stor-Magasin — er sjældnere at træffe, og naar det findes, ligger det sikkert i det ualmindelig gode Forhold, der bestaar mellem Chef og Personale.

Gennem Høflighed og Venlighed og ved altid at have et aabent Øre for et Ønske, har Hr. *Jllum* forstaaet at vinde Personalets Hengivenhed og frembragt et Forhold, der kan tjene mangen Forretning og Chef til Efterligning — at Personalet paa sin Side gaar med mere Lyst til deres ofte brydsomme Hverv under saadanne Forhold, siger sig selv, — og man kan kun ønske en Forretning til Lykke, naar sligt godt Samarbejde finder Sted, thi derved skabes en ubetinget bedre Behandling for det store Publikum.

Men for at gøre sig et rigtigt Begreb om, hvor stort et Omfang *A. C. Jllum's* Forretning har, skal man en Dag, naar Klokken er mellem Frokost og Middag, gaa derind — gaa fra Afdeling til Afdeling, køre med Elevatoren op til Systuerne og bede om at se dem, betragte og beundre de mange Special-Maskiner, der her er i Virksomhed. Om det er Broderier eller Knaphuller, Skørter eller Slips, Handsker eller Bluseliv, alt kan og bliver der fabrikeret ved egne Maskiner.

En Virksomhed saa stor og rig og saa fornøjelig at se — en Arbejdsomhed, der kun kan bringe En i godt Humør.

Hr. *Jllum* selv vil man sikkert træffe her og der og alle Vegne rundt om i Lokalerne, passiv i Øjeblikket, men aktiv mere end nogen anden.

Udenfor Forretningen vil Hr. *Jllum* vist kun være Offentligheden lidet kendt. Han dyrker og lever kun for den, sit Hjem og sit — Avtomobil.

Avtomobil-Sporten har i ham en af vore første, største og bedste Dyrkere, og Strandvejens Afspærring for Biler er en af Hr. *Jllum's* store Sorger her i Verden.

Han er en nobel Personlighed med et stort Hjerte for de Smaa i Samfundet, og han er den Mand, der fra alle Sider høster Anerkendelse og Velvilje.

Netto.

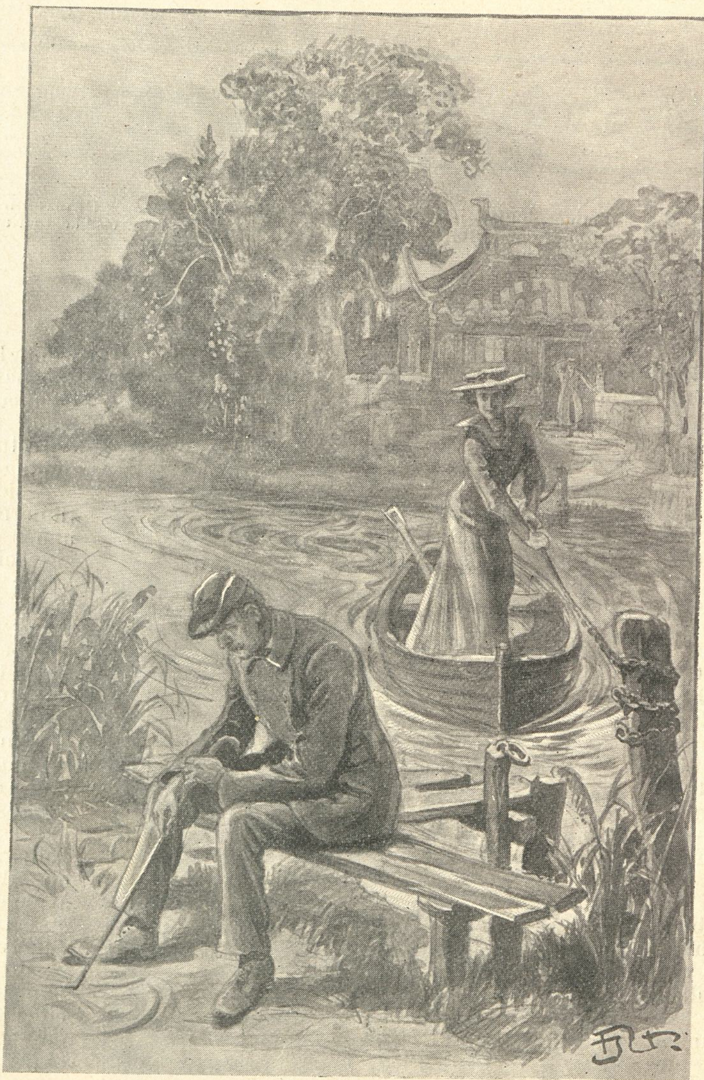
Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL VIII.

Efteraaret var kommet, men det var saa mildt som en kølig Sommer, og saa var dets Luft endda saa høj, ren og klar, at den gamle Professor ikke havde kunnet bekvemme sig til at bryde op fra sin kære Paradisø.

Denne havde nu ikke længere sit lyse, smilende Udseende. Den var begyndt at fortælle om Døden og Forkrænkeligheden i Naturen. Dens Naaletræer, som man om Sommeren kun lagde lidt Mærke til, fordi de dækkedes af det lysere Løvværks Blade, begyndte nu at dominere med deres mørke, truende Farver. Mellem de sorte Graner flød Bøgens Blade i en Flod af Guld og Blod som skinnende Metalaarer i mørkt Erts.

Professoren var omtrent færdig med sit store Billede, som han skulde have paa Aarets Juleudstilling.

Eva kom stadig til ham for at staa Model, men ikke saa hyppigt som tidligere, og naar hun ventedes, maatte der altid fyres dygtigt i Kakkelovnen i den lille Pavillon.

Naar Røgen da steg tæt fra Øens Skorsten og i det stille, milde Vejr lagde sig som Bomuld mellem Træernes Grene, saa vidste Beatus, at Norna ventedes.

En underlig Uro kom da altid over ham. Han flakkede om nede ved Bredden, hvor Færgen laa, indtil han havde faaet Lejlighed til at hilse paa hende. Naar det saa var besørget, og hun blev staaende og saa skælmsk paa ham, som ventede hun, at han skulde sige noget, saa satte han atter Hatten paa Hovedet og forsvandt uden at have fundet Ord. Naar Norna en Times Tid senere kom tilbage igen i den lille Færge, sad Beatus paa en Bænk. Han rejste sig atter og hilste, men han sagde ingenting. Hans Øjne blev kun ved at hænge ved hendes Skikkelse, saa længe han kunde se den. Naar den var forsvundet, rejste han sig med et Suk og gik ind.

Norna havde efterhaanden vænnet sig saadan til disse stadig gentagne Optrin, at hun blev helt forbavset, da hun en smuk Oktoberdag var naaet helt ned til den lille Færge, uden at have mødt Beatus. Spejdende kastede hun Blikket omkring sig, men da hun ingen opdagede, traadte hun op i Baaden og færgede sig selv over.

— Naa, Eva, har De hilst paa Deres tavse Beundrer i Dag? spurgte Professoren ligesom i Spøg, da Norna traadte ind i en fiks, pyntelig Efteraarsdragt.

— Nej! svarede Norna og lo, medens hun skyndte sig at hænge Overtøjet fra sig i det stærkt opvarmede Værelse, i Dag har jeg mærkelig nok ikke set noget til min Trofast.

— Lille Eva! sagde Professoren alvorligt. De maa ikke gøre Nar af Beatus, og De maa ikke gøre Hovedet kruset paa ham. Det vilde være Synd. Han er saadan et godt Menneske.

— Gud! Hr. Professor! Det kunde da heller aldrig falde mig ind, men naar det nu morer ham at se paa mig, saa var det da Synd at misunde ham den Fornøjelse. Han har vist ikke saa mange herude.

Professoren smilede og rystede paa Hovedet. Det var, som om han vilde sige noget, men enten fandt han ikke Ordene, eller ogsaa betænkte han sig. Der blev i hvert Fald ikke talt mere mellem de to, indtil Timen var forbi, og Norna atter stod fuldt paaklædt for at tage Afsked.

Hun rakte Professoren Haanden, og han beholdt den lidt i sin, medens han sagde:

— I Begyndelsen af næste Uge flytter jeg ind til Byen. De skal derfor ikke mere komme herind men møde til sædvanlig Tid i mit Atelier i Hovedstaden.

— Aah, hvor det var kedeligt, sagde Norna troskyldigt. Her var saa morsomt at komme.

— Men nu er det forbi med Morskaben, i hvert Tilfælde indtil næste Sommer, hvis man da lever saa længe, og alting gaar godt. Hvis De skulde møde Beatus paa Hjemvejen, saa sig pænt Farvel til ham. Det vil glæde ham.

— Det skal jeg Professor, sagde Norna og gik ned til Baaden, medens Kunstneren halvt vemodigt blev staaende og vinkede Farvel med Haanden. Ogsaa han følte det, som om han tog Afsked med noget, der havde haft Evne til at lyse op i hans Sind.

Da Norna omtrent var naaet over til den anden Bred, saa hun Beatus sidde paa Bænken som sædvanlig. Hans Øjne var imidlertid ikke i Dag rettede spejdende mod Øen og den lille Baad. Han sad med mørk, sørgmodig Mine og stirrede ned for sig, medens han med sin Stok kradsede tankefuldt i Jorden.

Eva steg forsigtigt ud af Baaden, og idet hun let og hurtigt løb bag om Bænken, lagde hun sin Haand paa Beatus' Skulder og sagde muntert:

— De er vist i et forfærdelig sort Humør i Dag!

Beatus saa op ved Ordene og Berøringen. Da han saa Nornas Skikkelse, lyste det op i hans Øjne, men Lysningen forsvandt næsten straks igen og veg Plads for et dybt melankolsk Udtryk, som Norna aldrig før havde iagttaget hos dette sunde Friluftsmenneske.

Men hvad er der dog i Vejen med Dem, spurgte hun deltagende, idet hun uden videre tog Plads ved Siden af ham paa Bænken.

— Det er Fortiden! sagde Beatus ligesom i Tanker. Jeg har levet paa Fortidens Kapital, nu begynder den at slippe op.

— Aah, ikke andet! svarede Norna. Det skal De slet ikke bryde Dem om. Det er slet ikke saa slemt at være fattig. Jeg brød mig da ikke om at være rig, ikke saadan noget videre.

— Det er ikke Penge, jeg taler om, sagde Beatus.

— Er det ikke Penge! Det skulde da ikke være Kærlighed? spurgte Norna med et forbavset spørgende Udtryk i Blikket.

— Nej, det er heller ikke Kærlighed.

— Naar det ikke er Penge, og det ikke er Kærlighed, sagde Norna med en vis Overbevisning, saa er der jo ikke andet.

— Arbejdet!

— Arbejdet! gentog Norna, idet hun ligesom prøvende hvilede paa Ordet. Det kan man da faa nok af!

— Men Arbejdets Glæde, Arbejdets Velsignelse, Arbejdets Anerkendelse, det er Sagen.

Mit gamle Herskab mente, at det stod i Taknemmelighedsgæld til mig, fordi det stod i Taknemmelighedsgæld til min Fader. Det bar over med mig paa alle Maader, stillede de mindst mulige Krav til mig og roste mig overalt, selv naar jeg slet ikke fortjente det.

— Men De er jo anerkendt af alle som en dygtig Mand. Man skal aldrig gøre sig selv ringere, end man er.

— Det gør jeg heller ikke. Jeg er en dygtig Gartner. Der er ingen, der har bedre Driverier end jeg, og ingen, der kan præsentere skønnere Blomster. Men Fyrstinden har Ret, naar hun siger, at jeg mangler Fantasi til at benytte Blomsterne, naar de først er afskaarne og døde.

Har hun selv sagt det?

— Ja, hun var her i Formiddags. Først sagde hun, at jeg maatte have en Telefon, for at hun altid kunde faa fat i mig.

Saa sagde hun, at jeg skulde have et Automobil, for at jeg straks kunde komme med Blomster efter hendes Ordre enten til Byen eller til Sommerresidensen eller til Jagtslottet.

Tilsidst sagde hun: Paa næste Søndag skal vi have stor Fest i Anledning af Sejren for 25 Aar siden. Jeg vil ikke have Deres sædvanlige Kransekagedekorationer med sammenslynget R. og H. Jeg bliver syg, naar jeg ser saadan Mishandling af de dejlige Blomster. De maa finde paa noget nyt, noget med Fantasi i, om De saa skal plyndre alle Drivhusene. Lad mig nu se, at De gør Dem Umage. Hvis jeg heller ikke er tilfreds med Dem denne Gang, saa er vi to færdige. Har De forstaaet mig?

— Jamen jeg har Fantasi for os begge! udbrød Norna ivrigt. Jeg har været med til at pynte saa mange Atelierer til Fest, og Kunstnerne har altid sagt, at jeg er født med Sans for Farver baade i Stoffer og Blomster. En af dem ytrede en Gang: Jeg har aldrig kendt en Kvinde med en saa blodig Fantasi som din, Norna! En blodig Fantasi! Det maa være noget for en Krigerfest.

Lad os to bare faa snakket sammen om Tingene, saa skal Fyrstinden nok faa sin Lyst styret.

(Fortsættes).

Cirkus Variété.

Frk. *Margarethe Petersen* motiverer i Cirkus-Bladet sit meget omtalte „Spring fra Koncertsal til Varietétribune“ med følgende Ord: „Det var en Aften i *Wintergarten* i Berlin for 2—3 Aar siden, at jeg saa og hørte *Yvette Guilbert*. Den ypperlige Kunstnerindes Foredrag greb mig, og det gjorde et dybt Indtryk paa mig at se, med hvilken Alvor og Interesse Publikum nød denne mærkelige Kunst, der var saa vidt forskellig fra, hvad Wintergarten ellers bød paa. Jeg forelagde mig uvilkaarlig det Spørgsmaal, om her ikke laa en værdifuld Opgave for mig — —.“ Dette er Frk. *Margarethe Petersens* egne Ord, og paa en Maade har hun sikkert Ret — thi hvilket Publikum er det for en Kunstner værdifuldest at have Tag i — den største Glæde at føle sig i Kontakt med. Hør blot efter Forskellen mellem det forholdsvis beherskede — uvilkaarligt — altid noget velvilligt lydende Bifald i et af vore Teatre — og den tordnende Jubel, der, kommende fra virkelig modtagelige Mennesker, kan brase ned over en Kunstner, der i Cirkus har Tag i Befolkningens saakaldte „brede Lag“.

Det er ligesaa meget det glædelige som det sørgelige, der her gør Indtryk, ligesaa meget Frk. *Petersens* melankolske, lille Vise: „Ak, kæreste Hr. Guldsmed“

som *Schrøders* vanvittige Systemvridninger, der faar Bifaldets Sluser til at aabne sig, maaske tit noget kritikløst — saa hedder det: Galleriet jubler, — men ser man dybere, ligger der egentlig noget smukt til Grund herfor. Og de store Masser er trofaste — har de udvalgt sig en Kunstner til Yndling, følger de ham trofast gennem tykt og tyndt med deres taktfaste Bifald.

Margarethe Petersen.

Indrømmes maa det jo, at *Schrøders* Systemviser er noget rædselsfuldt Vaas — men Manden selv er uendelig grinagtig.

Det morsomste ved hele Scenen er de hver Aften vekslende smaa Indskudsbrandere, som han selv laver.

„Dette er den 20de og allersværeste Øvelse," siger han og ser meget tænksom ud, men udbryder derefter befriet med et lykkeligt og sejrstolt Grin: „Den springer vi over med samlede Ben."

Ja, *Schrøder* kan sagtens — Vejen fra Teater til Varieté gik let nok for ham, — Frk. *Margarethe Petersen* havde ganske anderledes vanskelige Forhold at kæmpe med.

„I Aften optræder Frk. *Petersen* ikke i Cirkus," sagde pludselig en Aften midt i Maaneden alle de Varietékyndige — og ganske rigtig, hun var strøget paa Programmet. Men næste Aften var hun der atter, og endnu sikrere var hendes Magt over Publikum blevet under hendes korte Fravær.

Striden blev altsaa bilagt, og det hele var en grumme fornøjelig Historie.

Men hvor prøves dog egentlig den aandelige Akkomodationsevne haardt paa en moderne Varieté!

Alle Arter af Kunst og Gøgl skal fordøjes, — jo vildere Afveksling des finere Program: — en italiensk Kvartet, to amerikanske Reckkunstnere og en „Jonglørernes Kejser", som fuldstændig ødelægger ens Overbevisning om, hvor en Tings Tyngdepunkt skal ligge.

Hertil kommer endnu det aller sidste paa Hypnotismens Omraade, en Dame, der i sonnambulant Tilstand i sit Ansigt og ved sine Bevægelser paa en vidunderlig Maade udtrykker de Følelser og Stemninger, hendes Hypnotisør i Øjeblikket finder for godt at paatvinge hende.

Scene i Flakkebjærg Grav i Februar ÷ 5 Grader Réaumur.
Schrøders System-Parodi.

Kort sagt selv meget slappe Nerver vil i denne Maaned kunne blive pirret tilstrækkeligt i Cirkus.

Fl.

En lovende Debut i Koncertpalæet.
Frk Gerda Margrethe Jensen.

Det er et sjældent Tilfælde, at en ung debuterende Dame giver sin egen Koncert helt alene og uden Assistance.

Saa meget des mere overraskende er det, naar Eksperimentet lykkes; og det gjorde det i fuldt Maal for den ung Debutantinde, Koncertsangersken Frk. *Gerda Margrethe Jensen.*

Den unge nydelige Dame viste sig i Besiddelse af en yndefuld Stemme og et sart Temperament, der forlenede hendes Sangforedrag med en ejendommelig kysk Stemning af gratiøs Enfold.

Denne gennemmusikalske unge Dame har faaet sin Uddannelse først hos Frk. *Fallesen* og dernæst hos Professor *Bielefeld,* der endog viste sin talentfulde Elev den sjældne Ære selv at akkompagnere hende.

Frk. *Gerda Margrethe Jensen* vil sikkert med Tiden tilkæmpe sig en ganske særegen Plads i dansk Sangkunst.

71

Ugens Navne.

— Murermester *Nikolai Petersen* og Hustru fejrede i Tirsdags deres Sølvbryllup med en Middag i Ordrup Hotel og under megen Opmærksomhed. Hr. Petersen kan næste Aar fejre 25 Aars Jubilæum som Murermester i Charlottenlund. Han er her den største Bygmester og har opført de fleste Villaer i Kvarteret ved Ordrup Kirke, paa Ejgaardens og Skjoldgaardens Jorder. Tillige er han Indehaver af flere Tillidshverv.

Murermester Nikolai Petersen og Hustru.

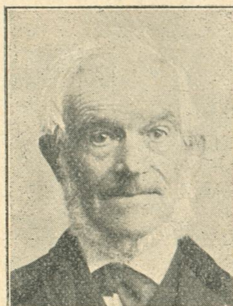
— Sølvbryllup fejres ogsaa den 30. November af Borgerrepræsentant, Grosserer *Eskild Salomon* og Hustru. Den anselige Position, Hr. Salomon indtager i det offenlige Liv, vil sikkert bevirke, at Festdagen ikke vil indskrænke sig til at omfatte det private Liv.

— Samme Dag fejrer et gammelt Ægtepar i Ringsted. Drejermester *Hansen* og Hustru, deres Diamantbryllup. Hansen var i mange Aar en dygtig og flittig

Grosserer Eskild Salomon og Hustru.

Haandværker i sin By, og hans Hustru holdt den Gang en stærkt besøgt Pogeskole. Nu har de i en Del Aar boet i Haandværkernes Fribolig. Byens Borgere har indbudt de Gamle til en festlig Sammenkomst paa „Hotel Kasino".

Drejermester Hansen og Hustru.

Lokomotivfører Jensen.

— Fhv. Lokomotivfører *Chr. Jensen* i Nykøbing F. fyldte den 19. November 70 Aar. I 1856 ansattes han ved de sællandske Jernbaner, og i 1857 begyndte han at køre som Fyrbøder og avancerede senere til Fører. I over 40 Aar stod hans tætte og støtte Skikkelse ved Maskinen, indtil han efter et Fald maatte søge sin Afsked i 1898, medtagende Kammeraters og Publikums fulde Sympati.

— Overretssagfører, Justitsraad *H. M. Madsen* døde i Lørdags Morges. Den Afdøde, der var en Broder til Krigsministeren, nød stor Anseelse indenfor Sagførerverdenen og var personlig en elskværdig og hjælpsom Mand. Han havde i sin Tid Sæde i Kasinos gamle Bestyrelse.

Overretssagfører Madsen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Drømmedanserinden
i Cirkus Varieté.

Den 21. November om Eftermiddagen Kl. 6 var den københavnske Presse og nogle af vore mest bekendte

Nervelæger af Cirkus Varietés Direktion indbudte til at overvære nogle hypnotiske Forsøg med den tyske Drømmedanserinde *Magdalena*.

Professor *Daniel Jacobson* næsten ledede Seancen, som man vel nærmest maa kalde Forevisningen af denne ganske nye og mærkværdige Kunstart.

Professoren var tilstede overalt, idet han stadig ved forskellige Midler konstaterede og bevidnede, at Mediet virkelig befandt sig i hypnotisk Tilstand.

Frk. *Magdalena* bliver bragt under Paavirkning, og ikke saa snart har Musikken begyndt at spille, før hun rejser sig og først noget famlende og uklart, senere aldeles mærkværdig tydeligt og sikkert i Minespil, Bevægelser og Dans giver et for alle forstaaeligt Udtryk for Musikken.

Men passes paa hende maa der. Her gælder ikke den for almindelige Søvngængere mærkværdige Evne til at klare sig frelst forbi og over alle Forhindringer.

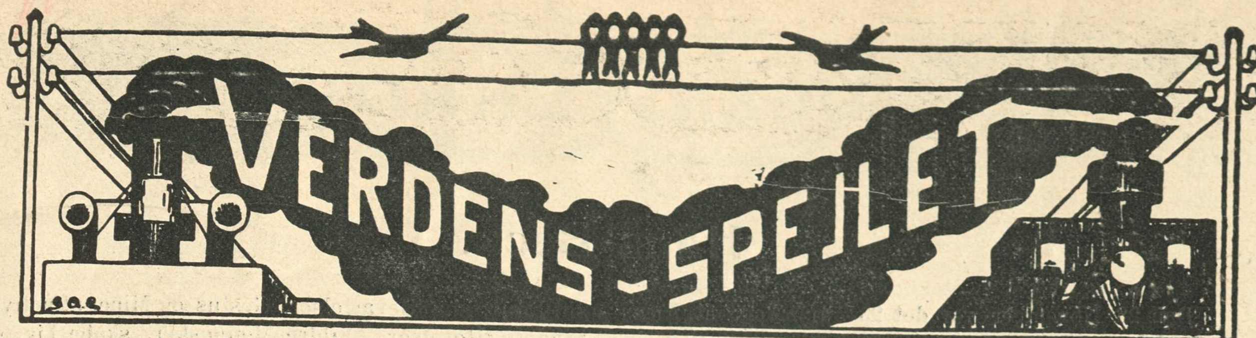
Frk. *Magdalenas* Impresario maa idelig forhindre hende fra at løbe paa Scenens Kulisser og afværge, at hun kommer Rampen for nær.

— — — — —

Musikken tier — og Damen bliver af Professor *Jacobson* og sin Impresario ledet hen til en Stol — atter konstateres Hypnosen — og et Par Sekunder efter forsikrer hun smilende de forbavsede Læger og Journalister, at hun „durchaus“ befinder sig vel i alle Maader.

Det er Trilby-Sagnet spillevende paa Varietéscenen.

Bjørn.

Verdens-Spejlet Nr. 10, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 4. December 1904.

G. Lindstrøm, fot.

BALLETMESTER HANS BECK.

Hans Beck.

Den 28. November var det 25 Aar siden, at *Hans Beck* debuterede og for første Gang henrev ved sin skønne Dans.

Loke i „Trymskviden".

Iblandt de beundrende Tilskuere sad den store Balletdigter *August Bournonville* selv, og han forlangte efter Forestillingen af Balletmester *Gade*, at han skulde tildele *Beck* de store Roller — som Brudgommen i „Brudefærden i Hardanger" og James i „Sylfiden".

Tre Dage efter døde *Bournonville*, men hans Ønske blev opfyldt, og siden har *Hans Beck* udført alle Ballettens mandlige Hovedroller.

I sin pure Ungdom virkede Beck umiddelbart — ved sit skønne spænstige Legeme, sine lynsnare Bevægelser, sine adrætte Spring, sit livlige Temperament, sin Dans.

Ballettens Udøvere begynder jo som smaa Børn og gør „Skole" deres halve Virketid mindst — langsommere end andre Mennesker udvikler de sig menneskeligt, og deres Erfarings-Omraade er oftest stærkt begrænset.

Først naar en Danser har levet og oplevet, kan han uddybe sin Dans til Kunst, bruge sit harmonisk øvede Legeme og sin Plastik til det, som *Bournonville* fordrede af Ballet: den rene Mimik.

Saa kan han indenfor sin Kunst sige, hvad der ikke siges, enten fordi det ikke *kan* finde Ord eller ikke *behøver* Ord.

Den dansende Kunstner har da til Maal: gennem sin Dans, sine Bevægelser, Gestus og Miner at udtrykke Sindets Rørelser, skildre Mennesker, skabe Liv, som Skuespillerne søger det ved *alle* menneskelige Midler.

I vor Tid er man lidet villig til at regne Ballet for andet eller mere end en kuriøs Snylteplante i Kunstens store Urtegaard. Men *Hans Beck* har overbevist os om, at den kan være en Pragtblomst.

Ingen, der har set hans Loke i „Trymskviden", har kunnet føle andet end, at de her stod overfor Kunsten.

Loke — dette Væsen af Gude- og Jætte-Æt, hvis Sind er evig Uro og evig Svig, rastløs Søgen og raadsnar Kløgt, blev i *Hans Becks* vidunderlige Fremstilling til Billedet paa den aldrig stansede menneskelige Attraa og Ildhu.

Og saadan er Loke ogsaa, fordi det netop er det Billede, vi selv mener at have dannet os af ham ud fra *Oehlenschlägers* Loke i „Nordens Guder" og „Baldur hin Gode". Saadan er ogsaa Ild-Motivet hos *Wagner*.

Sikkert er Loke *Hans Becks* mest straalende Kunstværk. Men det er ikke hans eneste. Tænk saaledes paa James, hvor han i Finalen af første Akt forsøger at indhente Sylfiden!

Men hvortil Opramsning af Roller?

James i „Sylfiden".

Som *Ryge* fordum gjorde *Oehlenschlägers* Tragedier til levende Poesi, har *Hans Beck* skænket *Bournonvilles* Balletter Liv ved sin personlige, mandige Kunst.

Hundrede Aar.

Den 2. December 1804 lod *Napoleon* sig og sin Gemalinde *Joséphine Beauharnais* krone til Kejser og Kejserinde af Frankrig i de allerkristeligste Kongers Hoveddomkirke, *Notre Dame* — af Paven selv.

Med Pomp og Pragt blev Festen fejret, imod de evropæiske Regenters Vilje, og det var kedeligt. For Napoleon havde netop den Dag en god Idé, som han vilde foreslaa dem: at danne Riget Evropa under hans Overhøjhed.

Nu vilde de ikke til Gilde hos den Parvenu, og derfor fik de bare mere Krig.

Napoleon er død, hans Ben smuldrer hen i Invalidehotellets Kejsergrav.

Og hans lille Idé eller store Kejsertanke . . .?

I disse Dage er Nordens Parlamentarikere samlede i Paris. Den franske Republik har budt dem til Gæst, og fra Danmark har følgende Statsmænd givet Møde med følgende klingende franske Titler efter den officielle Liste:

MM. *le comte* Frijs, *sénateur* (Greve, Medlem af Landstinget); Hey, *consul honoraire, sénateur* (Konsul, Medlem af Landstinget); Rørdam, *docteur en médecine, médecin supérieur de 1ère classe de la marine danoise, député* (cand. med., Skibslæge, Medlem af Folketinget). Disse er de danske Parlamentarikeres Rejseudvalg.

Af vort *„chambre des députés“* (Folketing).

MM. K. Bjerre, *pasteur* (Præst); P. Bjerre, *propriétaire* (Proprietær); Borgbjærg, *docteur en philosophie, journaliste* (cand. phil., Journalist); Hammerich, *conseiller d'Etat, ingenieur civil* (Etatsraad, Civilingeniør); Svend Høgsbro, *avocat à la cour suprême* (Højesteretssagfører); Anton Jensen, *instituteur* (Skolelærer); Jensen-Toustrup, *propriétaire* (Gaardejer); Jungersen, *propriétaire* (Proprietær); Marott, *rédacteur en chef* (Redaktør); Thomas Larsen, *cultivateur* (Husmand); Nielsen-Grøn, *propriétaire* (Gaardejer); H. P. Pedersen, *fermier* (Boelsmand); Poul Rasmussen, *avocat à la cour d'appel* (O. R. Sagfører); Sabroe, *rédacteur en chef* (Redaktør); Sveistrup, *président de tribunal de 1ère instance* (Herredsfoged); Svendsen, *propriétaire* (Proprietær).

Af vort *„sénat“* (Landsting):

Breinholt, *conseiller d'Etat* (Etatsraad); Hage, *propriétaire, ancien ministre de l'agriculture* (Godsejer, fhv. Landbrugsminister); Høst, *président de tribunal de 1ère instance* (Underretsdommer); Kofoed, *géomètre* (Landmaaler); Pagh, *conseiller d'Etat, rédacteur en chef* (Etatsraad, Redaktør); Rambusch, *lieutenant-colonel du génie en retraite* (fhv. Oberstløjtnant i Ingeniørkorpset); Rasmussen-Krogerup, *propriétaire* (Gaardejer); Stilling, *industriel* (Bagermester).

Denne Blomst af vore Udvalgte og Ukaldede og deres norske, svenske og franske Kolleger kommer daglig i 10 Dage sammen i Paris rundt om paa Hoteller og i Forsamlingssale, føres videre ud hele Frankrig igennem i andre Dage og forhandler, hvor de kommer hen, om Statssager: Krig og Fred, Handel og Vandel, Love og Indretninger o. s. v.

Er det Napoleons Enhedstanke, som sætter sine første Spirer? — Dette Møde skal jo efterfølges af Indbydelser til hele Evropas Statsmænd og Stadsmænd —. Er det den gule Fare, som tvinger Evropa til at samle sig?

Nogle Danskere er Højremænd, andre Frikonservative eller Venstremænd, atter andre Socialister; der er baade Fredsvenner og Militarister iblandt dem. Desværre er ingen af dem Krigsherrer — og det er dog dem, der bestemmer Freden.

Den 2. December er det Napoleon den Stores Kroningsdag, men den 3. er det den danske Comoedies Fader *Ludvig Holbergs* Fødselsdag. Og han skrev, da han var bleven voksen, klog, halvgammel og erfaren, „Den politiske Kandestøber“.

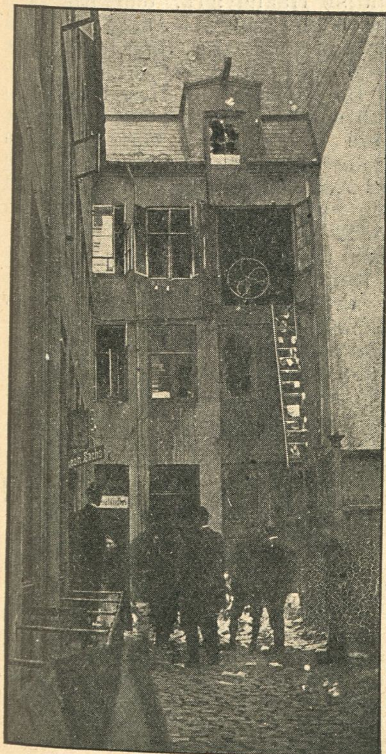
Det kongelige Teater ser overlegent paa Pariserrejsen. Det spiller „Barselstuen“ ud fra den gamle Erfaring:

Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus, eller: Bjergene laver til Barsel, men de nedkommer nok med en lille latterlig Mus.

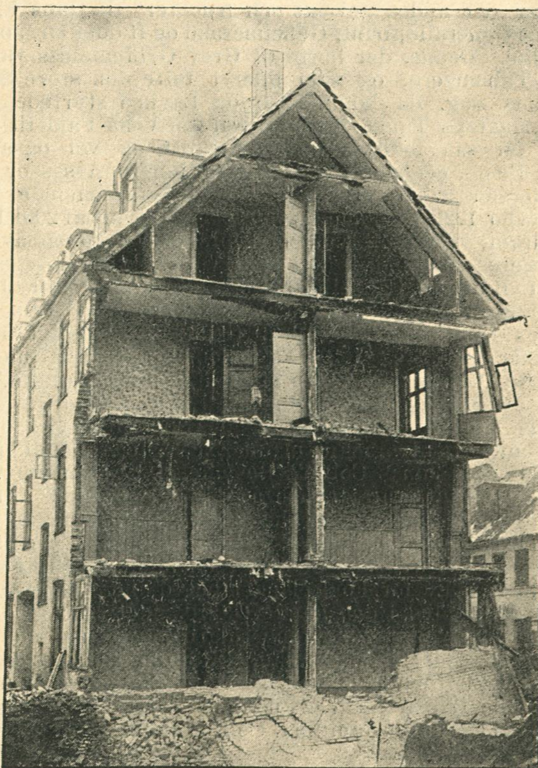
Christian Straa.

En frygtelig Ulykke.

I Tirsdags opstod der paa en endnu uopklaret Maade Ild i „Husmoderens Blad“s Mønsterfabrik, Købmagergade 46. Det letfængelige Papir blussede saa hastigt op, at en ung Dame, Frk. *Henriette Jensen,* forbrændtes livsfarligt, inden det lykkedes Brandvæsenet, der hurtigt kom til Stede, at redde hende ud af Flammehavet. Hun døde om Onsdagen efter svære Lidelser.

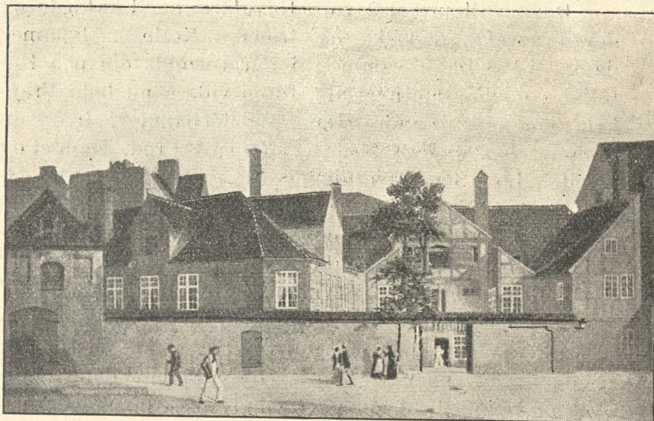
Umiddelbart efter Branden.

I Søndags Morges, ved Femtiden, styrtede hele Gavlen paa Nr. 3 i Gormsgade ned. Beboerne laa i deres Morgensøvn og slap med Forskrækkelsen.

Fra den Collinske Gaard.
Grandjeans Conditori.

Efterat den gamle Collinske Gaard i Aaret 1853 havde veget Pladsen for den nuværende Ejendom Bredgade 4 og Strandstræde 3, genaabnede dalevende Conditor Grandjean, i hvis Families Besiddelse den senere har været; den ejes nu af hans Søn Oberstløjtnant H. F. Grandjean.

Den Collinske Gaard mod Bredgade.

Christian Grandjean.

ditor Grandjean det følgende Aar sin Forretning i sin ny Ejendom, en Virksomhed, som altsaa, delvis i sin nuværende Skikkelse, har eksisteret i 50 Aar, og som er kendt af hele Kjøbenhavn.

Idet vi her bringer vore Læsere hosstaaende efter 2 Oliemalerier reproducerede Billeder af den Collinske Gaard, vil vi til disse føje nogle Ord om dennes Historie.

I Midten af det 17de Aarh. blev Gaarden bygget af en Tolder i Kjøbenhavn Joh. Esmit, som tidligere havde været Konsul i Spanien. Han gjorde sig fordelagtig bekendt ved at indføre Renovationen eller, som det dengang hed, „Renoveringen" her i Staden, en Bedrift, som paaførte ham et Tab paa 5000 Daler, en i de Tider meget betydelig Sum. I Aaret 1666 skødede Esmit sin Ejendom saavel „Bingning" som „Haufgerumb, træer och anden gevæxt och fruchter" til Hans Excellence Generalløjtnant, Geheimeraad og Ridder Hr. Jørgen Bielke. Denne, der hørte til Grev Griffenfeldts varmeste Tilhængere, og som djærvt talte den store Statsmands Sag, da Misundelse og Lavhed styrtede ham fra Magtens Tinde, mistede ved sin Vens Fald til Dels sin før saa indflydelsesrige Stilling og vel ogsaa en Del Penge og overdrog 1675 Gaarden til Assessor Joh. Pedersen Klein. Efter Kleins Død afhændede hans Stervbo 1729 Ejendommen for en Købesum af 2001 Rdlr. Courant. Gaarden var nu i forskellige københavnske Borgeres Eje, indtil den 1743 ved Auktion solgtes for 1401 Rdlr. til Cancelliraad og Lotteriinspektør Jonas Baltzersen Collin. Aarsagen til den lavere Pris maa søges i, at en stor Del af Grunden var solgt fra til Garnisons Kirke. I 3 Generationer ejedes den nu saakaldte „Collinske Gaard" af denne ansete Familie, idet den efter Cancelliraad Collin først kom i Lotteriinspektør Niels Collin's og derefter i dennes Søns, den virksomme og højtfortjente Finantsmand Excellencen Geheimeconferentsraad Jonas Collin's Besiddelse. Sidstnævnte, der som bekendt var Medlem af det kgl. Teaters Administration, samlede i sit Hus de fleste af Kunstens og Videnskabens store Navne, Thorvaldsen, Oehlenschläger, ligesom den unge H. C. Andersen fandt et forstaaende Hjem her. En for Fædrelandet betydningsfuld Begivenhed fandt Sted i den gamle Gaard, idet Jonas Collin i sit Arbejdsværelse hjemme udarbejdede den gennemgribende Forord. af 5. Jan. 1813 om Landets Pengevæsen. Ved denne Lejlighed holdt Skildvagter med oplantede Bajonetter Vagt udenfor Porten.

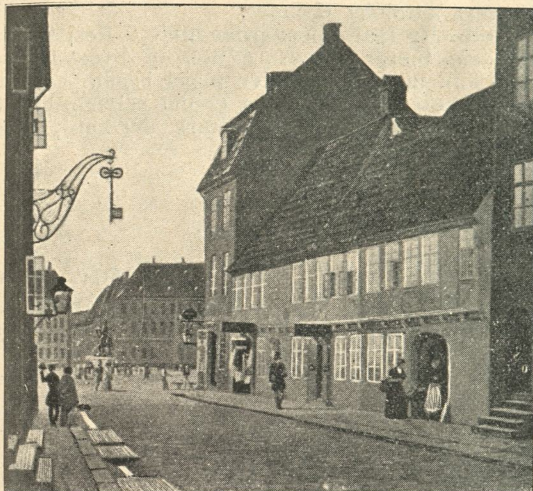
1853 solgte Familien Collin endelig Gaarden til

Chr. Fred. Bredo Grandjean tilhørte en paa Chr. V.tes Tid indvandret fransk Familie, hvis Medlemmer især har været Forst- eller Landmænd. Han blev født 1811 som Søn af Proprietair August Grandjean til Conradineslyst og Atterupgaard, hvis Fætter Godsejer, Justitsraad Grandjean oprettede Vennerslund, det sidste Stamhus før Grundloven. Da Familiens, ved Aarhundredets Begyndelse, betydelige Formue under Pengekrisen var reduceret, kunde Christian ikke følge Slægtens gamle Traditioner, og da det derfor besluttedes, at han skulde lære et praktisk Haandværk, blev han sat i Conditorlære. Læretiden blev sat til 5 Aar; til Gengæld fik han derfor Klæderne af sin Mester, først Josty, senere Otto. Efter endt Læretid blev han Svend, derpaa Mestersvend og fik endelig Borgerskab som Mester 1839. To Aar efter flyttede han som saadan ind i den Collinske Gaard og fortsatte sin Læremesters Forretning. Ved denne, der betalte sig udmærket, tjente Grandjean saa meget, at han 12 Aar senere saa sig i Stand til at købe Gaarden for en Sum af 36,000 Rdlr. — Da Orla Lehmann i Aaret 1842 blev fængslet lod Grandjean fabrikere Brystsukker indpakkede i Papir med Orla Lehmann's Billede. Denne i de Tider ganske ukendte Forretningsreklame vakte stor Opsigt, og saa stor blev Efterspørgslen, at 6 Mand fra Morgen til Aften havde tilstrækkeligt Arbejde alene med at pakke Brystsukker ind. Vi gengiver her det nævnte Billede trykt med den originale Cliché. En for Kjøbenhavn betydningsfuld Virksomhed paabegyndte Grandjean, da han med Anbefaling fra det kgl. Frederiks Hospital fik Tilladelse til at anlægge et stort, flere Etager højt, Ishus ved Vester Vold. Før havde man ikke kendt Is om Sommeren, og at Adgangen til denne nu saa uundværlige Vare om Sommeren ikke alene havde stor Betydning for Hospitalerne men ogsaa for Privatfolk, siger sig selv. Som Arbejdskraft ved Isningen benyttede Grandjean „ærlige" Slaver. Disse mødte hver Morgen op i et

Orla Lehmann.

Antal af ca. 30, iførte deres sortgraa Slavedragter med Lænker paa det ene Ben og ledsagede af en Slavesergent for at faa Ordre angaaende Dagens Arbejde. Medens

Den Collinske Gaard mod Strandstræde.

dette stod paa, sad „Sergenten", en civil Herre med en drabelig Sabel om Livet, i Reglen i en Beværtning ved Volden, hvorfra saa en af Slaverne hentede ham op, naar Arbejdet var endt. Betalingen, som erlagdes til Slaveriet, var 1 Mark daglig pr. Slave, af hvilken Sum disse vist næppe selv har set mange Skilling. Forholdet til Slaverne var af en gemytlig Karakter; saaledes stak Grandjeans Hustru Caroline f. Toxværd jævnlig Pakker med delikat Smørrebrød til de arme Fyre, som til Gengæld forærede Husets Børn Legetøj forfærdiget i Fritiden i Fængslet.

Som ovenfor nævnt købte Grandjean 1853 den Ejendom, hvor han havde sin Forretning, og besluttede sig da til at nedrive Gaarden for at bygge et Hus bedre svarende til Tiden. Den 200-aarige Gaard trængte sikkert ogsaa til en Afløser. Efter Sigende var den saa forfalden, at det blandt andet en Gang under et stærkt Regnskyl dryppede fra Loftet ned i Thorvaldsens Suppetallerken.

Efter Traditionen udbrød Pesten 1711 her. Over 100 Aar senere blev denne Tradition paa en Maade bekræftet, da man ved en Reparation fandt en hel Kælderlejlighed under Stueetagen, hvor man ikke anede, at en saadan fandtes. Kælderen indeholdt flere Rum med Sengesteder o. l., Vinduerne var blændede, idet Gaardsrummets Niveau var hævet, og det er sansynligst, at man i Pestens Tid havde dækket hele Historien til af Angst for Smittefare.

Da de gamle Bygninger blev nevrevne, nedtoges et stort Sandstensvaaben, som hidtil havde haft sin Plads over Porten til Strandstræde, skrivende sig fra den Tid, da den spanske Gesandt Grev de Rebolledo havde sin Bolig i Gaarden. Vaabnet findes nu indmuret over et Gaardvindu.

Lillejuleaften holdt Grandjean Rejsegilde, til hvilken Lejlighed Digteren H. C. Andersen havde forfattet en Sang med følgende Titel og Ordlyd:

Ved Krandsens Hejsning paa Hr. Grandjeans ny Gaard, den 22de December 1853.

(Mel.: Vi Sømænd gjør ei mange Ord).

Fra gammel Tid en Gaard her stod,
Nu er den „gamle Minder",
Men paa dens Grund, og den er god,
En ny man opreist finder.
Vi reiste den med Krandsen paa,
Vi til dens Fest os samle;
Du nye Gaard, gid Lykken maa
Boe her, som i den gamle.

Gid meget Godt og Dygtigt skee
I dette Huus, vi satte!
Gid Fremtids Børn maa paa det see
Som een af Byens Skatte,
Som mærkeligt i meer end Grund,
Saa at derom man sjunger,
Og nu fra Hjerte og fra Mund
Vort Hurra for det runger!

H. C. Andersen.

Væggene i de nye Lokaler mod Strandstræde blev dekorerede efter afdøde Professor Hetsch's Tegninger og findes endnu i samme Skikkelse.

I 1865 trak Grandjean sig tilbage fra sin store Forretning og nød et velfortjent Otium, indtil han 1877 afgik ved Døden efterladende sig foruden ovennævnte Søn tillige Sønnen Komponisten Axel Grandjean, det kgl. Teaters Syngemester.

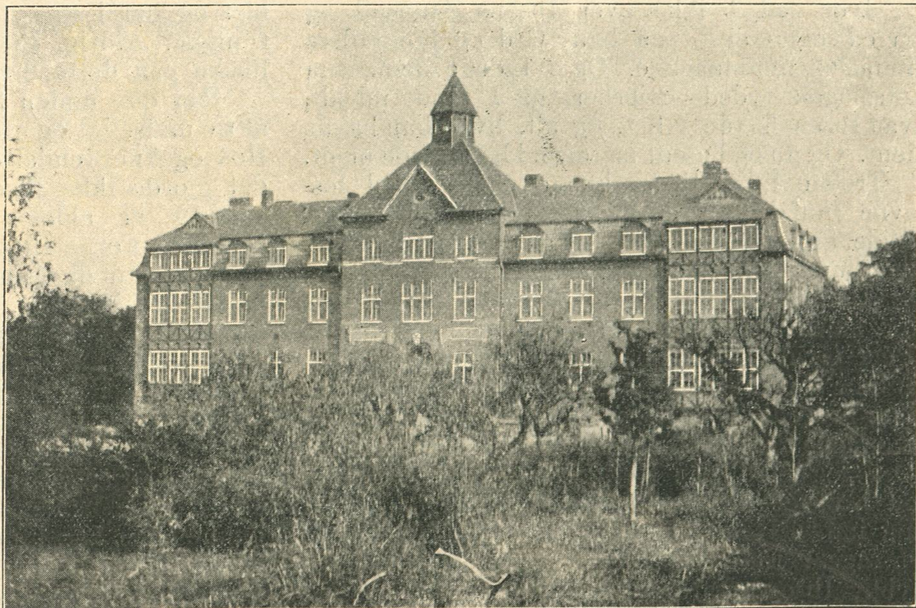
Poul Bredo Grandjean.

Katolikkernes Hospital i Roskilde.

Det er ligesom den gamle Kongestad har faaet noget af sit oprindelige skønne og romantiske Præg igen, siden Katolikkerne har begyndt deres Arbejde dér. I Aarhundreder har Pavemagten været fordrevet fra denne dens fasteste Borg i Norden — nu har den faaet Tag dér igen og skal sikkert vide at holde fast. Vort Billede viser det store og moderne indrettede Hospital, som det er lykkedes Katolikkerne at faa bygget.

Til dette Hospitals Opførelse knytter sig for Resten en rigtig henrivende, typisk Provinshistorie.

I mange, mange Aar har Byens Syge været internerede paa Fattiggaardens Sygehus — og rejste der sig Protest mod denne Ordning, fik man altid det Svar fra Byens vise Fædre, at den Ordning var saamænd baade god og navnlig saa pekuniært forsvarlig.

Saa kom Katolikkerne — og her som overalt skulde jo Nonnernes fornemste Gerning være at pleje Syge. Ho pitalet blev bygget, og Byen burde have prist sig lykkelig over at kunne blive plejet af de bedste Sygeplejersker, der findes — de franske Nonner.

Byen i al Almindelighed glædede sig fornuftigvis ogsaa — men ikke den høje Kirkestyrelse. Pludselig blev Byens Fattiggaardssygehus stemplet som det frygteligste, der kunde tænkes — og pr. privat Initiativ, det vil sige ved Hjælp af „Opfordring" fra denne høje Kirkebestyrelse, blev Byens vise Fædre forløst med ret betydelige Summer til Opførelse af et nyt Hospital — strengt protestantisk selvfølgelig — for at ikke Byens kære Syge skulde falde i de frygtelige Nonners katolske Hænder.

Den lille By faar altsaa rimeligvis 2 Hospitaler — hver for sig mere end store nok til Byens Tarv — men saa kan man ogsaa blive plejet baade paa protestantisk og katolsk — og det er der selvfølgelig ikke mange smaa Provinsbyer i Danmark, der kan prale af.

Gamle Digtere og unge.

Jeg læser i et Tidsskrift nogle af Henrik Ibsens Breve. De er ikke videre mærkværdige, der er vist skrevet bedre Breve, som ikke er trykt; men de har vel Betydning for Ibsenforskere, og de har vel ogsaa personlig Interesse for de gamle Digtere og Kritikere, som var Brevskriverens Samtidige.

Hvor Tiden har forandret sig! De ældste af disse Breve er skrevne for omkring femti Aar siden. Vi var ikke født dengang; men Ibsen og hans Kolleger gik allerede da og arbejded i uhyre Alvor for os og Fremtiden. Den nuværende Slægt, staar der, den kommende Slægt, staar der; det og det bør gøres, det og det forandres, staar der. Og de havde Tid til at skrive lange Breve den Gang om dette og hint, og disse Breve blev omhyggelig gemte, og nu tages de frem igen efter femti Aar.

Tænk om ogsaa vi begyndte at gemme paa Breve fra hverandre og værged dem mod Ildsvaade og anden Forgængelse i halvhundrede Aar!

Man kan indvende, at der staar ikke saa meget i vore Breve. Og saa er det vel. Man kan bemærke, at vi ikke er saa dybe Aander. Og saa er det vel.

Men, kære Brødre og Søstre, en skønliterær Forfatter er saa dyb en Aand, som Folk gør ham til. Gør os bare til dybe Aander, og vi er det. I har Øvelsen fra før, I bør ikke have glemt Fremgangsmaaden med Henrik Ibsen.

Hvor sad I ikke over Ibsens Skuespil og stirred overtroisk paa hans Ord og fandt dem himmelsk uforstaaelige. Og I tydede dem, som Astrologen tydede Stjerner, og I fandt ud alt, hvad Ibsen havde villet, og alt, hvad han havde ment. Og nu og da lidt mere, end han havde ment.

Troede I, at Ibsen kunde skrive med løsrevne Indfald i sine Bøger, at hans Digterhest kunde fare ud med smaa skæve Spring iblandt? Ingenlunde. Alt var organisk helt og grubedybt. Og Danmarks mægtigste Kritiker for tredive Aar siden skrev, at den fremmede Passager i „Peer Gynt" skulde betyde Begrebet Angst.

Saa blev det den ærlige Forfatter for stærkt. Han svarede i et Brev til Bjørnson, at den fremmede Passager slet ikke var Begrebet Angst. „Om jeg stod paa Retterstedet og kunde friet mit Liv ved den Forklaring, var den ikke faldt mig ind." Hvad var saa den Satans fremmede Passager? Enhver kunde jo se, at han var noget dybt. Ibsen svarer: „Jeg smurte Scenen ind som en Kaprice."

Ser I der, I kære Brødre og Søstre, om jeg ikke fik Ret. Jeg har i femten Aar ment det samme, til Forargelse for mere end en af Jer.

* * *

Der stiger et stærkt og evigt Alvor op af disse Breve, intet Smil, ingen Spøg. Digteren behandler sig selv og Sagerne med samme Højtidelighed. Han taler om de Dage, da han „skred til at skrive „Brand"; han mener at have „flyttet nogle Grænsepæle" med „Gengangere". Jeg har et lidet Indtryk af, at de Grænsepæle var flyttet før, mange Gange før, af mange andre. Hans Bøger synes at staa for ham som skæbnesvangre Bedrifter, og man maa undertiden forundres over, at Skønliteratur har kunnet frembringe saa megen enstonig Alvorstale hos en stor Ironiker. Om Anmelderen i danske „Fædrelandet" siger han, at „Clemens Petersen har stort Ansvar; thi Vorherre har sat ham til at varetage en stor Opgave." Om „Peer Gynt" formoder han, at denne Bog vil stemme Stortingsmændene umildt mod ham; „men Gud straffe mig, om jeg af den Grund vil eller kan stryge en eneste Linje, hvorledes den saa end kommer til at smage disse Sjæle i Lommeformat. Lad mig saa heller blive en Tigger min Livstid."

Nej, det var jo noget alle vidste, at Ibsen var en ualmindelig fast Kar. Stryge ud en Linje hist og her i et nyt Arbejde for at tækkes Stor-thinget? Aldrig. Ikke Tale om. De Yngre skal huske paa dette, hvis de er i Stand til det.

Paa den anden Side behøver ikke de Yngre at tie undseligt og utaknemmeligt, naar der flyder Ros og Anerkendelse ud af Anmeldernes Penne; det gjorde ikke Ibsen. Et lidet Brev med Taksigelser er aldeles ikke uforenligt med den „Sindets Fornemhed", som Digteren forlanger. Man ser ham da ogsaa takke baade Georg Brandes og Edvard Brandes, og man ser ham takke Professor i „Dannebrog" Otto Borchsenius for hans „velvillige Anmeldelse", ja hans „sande Venskabstjeneste" ved at omtale hans Stykke.

En enkelt Gang er den kølige og udspekulerede Ro brudt, Digteren er varm, han skriver i Harme. Der er et stærkt bevæget Brev fra 1867, hvori han gaar i Rette med Bjørnson, fordi denne ikke har hindret et Angreb paa ham i et dansk Blad. Det er atter den mægtige Kritiker Clemens Petersen, som har været ude, og Ibsen tager ham under Behandling med usædvanlig

Strenghed. Det viser sig, at de havde det paa en egen broderlig Maade med hinanden, de gamle Digtere; blev en af dem ilde behandlet, skulde en anden træde til Hjælp. Hvis vi havde det slig ogsaa i vore Dage, vilde vi nok komme frem. Og vi vilde ikke have saa vanskeligt for at slaa igennem som dybe Aander.

Hvad havde Clemens Petersen gjort? Han var — forøvrigt gennem megen Anerkendelse og Ros — kommet til den Slutning, at „Peer Gynt“ ikke var Poesi. „Idealet mangler,“ sagde han. Jeg synes, man burde unde en stor dansk Kritiker en saapas eskimoisk Mening. Men nu var det, at de havde det paa sin broderlige Maade, de gamle Digtere, Ibsen anklager Bjørnson for denne Anmeldelse, han skulde have hindret dens Offentliggørelse. „Jeg bebrejder Dig Uvirksomhed,“ skriver han, „det var ikke smukt af Dig, at Du ved Efterladenhed tillod et sligt Forsøg paa i min Fraværelse at faa min literære Stilling sat under Auktionshammeren.“

Man kunde skære Tænder af Misundelse over den Herskerret, som Bjørnson altsaa havde over den mægtige Kritiker; Ibsen slaar paa, at ikke engang Kritikerens Corpus skulde have været ham helligt. „Hvis jeg var i København, og der havde nogen, der stod mig saa nær, som Clemens Petersen staar Dig, saa havde jeg slaaet ham helseløs, før jeg havde tilladt ham at begaa en slig tendensiøs Forbrydelse mod Sandhed og Ret.“

Der er ikke nogen broderlig Maade nu mere. Jeg har aldrig faaet et Brev fra Thomas Krag med Paalæg om at „slaa helseløs“ Hjalmar Christensen, hvis han ikke fandt „Idealer“ i „Ada Wilde“ eller „Sorte Skove“. Du skal se, det er „Sindets Fornemhed“, som har gjort sig gældende. Vi lærer, vi kommer efter.

Men maatte vi dirre af Iver efter at komme mere efter, langt mere efter! Lad os lægge os til den broderlige Maade med hverandre, lad os staa Last og Brast. Jeg gør Begyndelsen. Saasnart det omtalte Brev fra Krag kommer, skal jeg handle. Og Hjalmar Christensen skal ligge der og bløde ægte og rensligt paa sin Gerning. Han skal ikke behøve mere. Jeg skal staa og iagttage hans tendensiøse Øjne, mens Helseløsheden langsomt lægger sig over dem.

* * *

Og der er Breve til Hegel, Frederik Hegel, den gamle fine Forlægger, hvem det ikke først og fremmest var om at gøre at udgive Subskriptionsværker paa tyve tusind Hefter à femti Øre. Hegel tog Del i Digternes Arbejde, glædede sig med dem og sørgede med dem. Og sørgede for dem.

Han tog nok en Del Hensyn til Poesi, den gamle Justitsraad.

Det ene af Ibsens Breve til Hegel burde ikke været offentliggjort. Det udleverer Digteren, klæder ham ganske sørgeligt nøgen. Han har mærket, siger han, at Fortalen til anden Udgave af „Catilina“ er blevet læst med adskillig Interesse. „Hvad om jeg nu skrev en hel liden Bog paa 10—12 Ark indeholdende lignende Meddelelser om de ydre og indre Forholde, hvorunder hver enkelt af mine Arbejder blev til?“ Herom udbeder han sig Forlæggerens Raad. „Paa nogen Fortolkning af mine Bøger vilde jeg naturligvis slet ikke indlade mig; det er bedst, at Publikum og Kritikere faar Lov til at tumle sig efter Behag paa det Felt, ialfald indtil videre.“

Rent ud sagt, skulde der være nogen Værdi i en slig Bog, saa maatte den afsløre en Del af de „Dybder“, hvoraf Digteren i sit lange Skribentliv har lidt. Men disse vil Ibsen „slet ikke indlade sig paa.“ Tværtimod, siger han, vilde han bruge „den yderste Diskretion og ladende aabent et vidt Omraade til alskens Gætninger.“

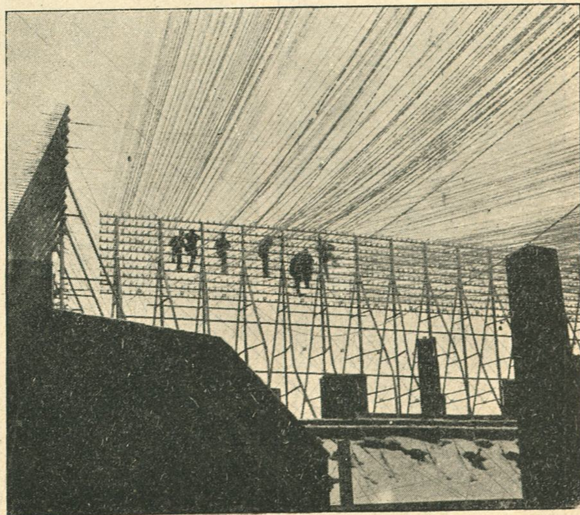
Det er næsten trist at se saa megen aabenbar Humbug. En stor Digter giver sig til at skrive dunkelt med Hensigt, paa det at Kritikere og Publikum skal faa „gætte efter Behag paa Fortolkningens Omraade.“ Og ser I der, I kære Brødre og Søstre, om jeg ikke atter fik Ret. Jeg har i femten Aar ment det samme, til Forargelse for mere end en af Jer.

Der er andre Partier i Brevene til Hegel, som fylder Læseren med idel Behag, der tumles velbjerget med megen jordisk Mammon. Send mig 1000 Kroner i tyske Sedler, staar der, send mig 1000 Kroner i Veksel, køb Obligationer for 5000 Kroner, staar der.

Her kan atter de Yngre lære noget, saaledes skal man kunne skrive til sin Forlægger, den Knægt. Send mig 1000 Kroner med smaa Mellemrum, køb Obligationer for Resten.

Knut Hamsun.

Fra Snevejret i København den 25. December.

Reparationsarbejde paa det store Telefonstativ i Slagelsegade, det største i Byen. Man ser de overisede Traade, hvoraf nogle er bristede.

Henrik Malberg.

Port Arthur er faldet!

En Skuespiller er kommet lige fra Provinsen og er trængt gennem det kgl. Teaters Mure. Dette er uhørt, i de sidste 30 Aar i alt Fald.

Henrik Malberg.

Henrik Malberg har midt i Sæsonen udenfor Reglen aflagt en Prøve i saa lødige Roller som Arv i *Holbergs* „Maskeraden“, Snedker Engstrand i *Ibsens* „Gengangere“ og Aagerkarlen Engstrøm i *Sven Langes* „En Forbryder“ — og han er blevet antaget af det kgl. Teaters Højesteret: Chefen, Direktøren, *Olaf Poulsen og* Professor *William Bloch.*

Malberg, der er henved 30 Aar, hører til de Skuespillere, som — saa at sige — har maattet opdrage sig selv, fordi der i Provinsen sjældent er Tid eller kunstnerisk Vejledning ved Teatrene. Og han hører til de Kunstnere, der er saa menneskelige, saa virkelighedssikre, at de kan tænkes levende i enhver Tid, uafhængige af Mode og Smag.

Jeg har haft rig Lejlighed til at følge *Malbergs* Udvikling, og mere end en Gang kom jeg til at tænke paa den Passus i Fru *Sødrings* „Erindringer fra Barndom og Ungdom“, hvor hun fortæller om sit Barndomshjem i Adelgade. Der var en Amagerkone, som solgte Grøntsager i Porten og hver Dag nød sin Kaffe af Underkoppen. Og midt i sin Fortælling udbryder Fru *Sødring*: „Aa, hvor den smagte!“ Denne *Oplevelse,* tilføjer hun, anvendte hun senere, mange Aar efter, som Geske Klokkers i „Barselstuen“.

Det er netop den Slags mangfoldige, ja utallige levende Oplevelser, som *Malberg* øser af i sin Fantasi, sin Erindring og sit Iagttagelsesfond. Han har ligesom Fru Sødring *følt,* „hvor det smagte“.

For han har Følelse, Lune, Fantasi, Hjerte og Gemyt, han er født Skuespiller. Skuespilkunst er for ham ærlig Menneskefremstilling, og hans Evner rummer saa vel Fortolkningen som Forvandlingen.

Rygtet har straks udnævnt *Malberg* til *Olaf Poulsens* „Efterfølger“. Men i Kunsten er der ikke, som i Forretningslivet, Efterfølgere. Dér findes enten Efterabere eller selvstændige Kunstnere.

Sandheden er, at *Olaf Poulsen* har set *Malberg* spille paa Aarhus Teater og med den geniale Kunstners Blik og Uegennytte sikret hans Talent for vor Nationalscene. Han har opdaget Betingelser og udvirket Vilkaar for deres Udvikling. Det er sjældent, og det er stort.

Jens Pedersen.

Engstrand.

Engstrand.

Engstrøm.

Arv

Fuldblod.

Karikaturtegning af Eigil Petersen.

Cirkusdirektør, Baron Knuth.

Som ædle Planter kendes kan
paa deres Blomst og Blad,
saa kender man en Adelsmand
paa et — *jeg véd ikke hvad.*

C. Hostrup: „En Spurv i Tranedans“.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen

JAC. OLSEN.

Naar man en Aften langsomt trænger sig gennem Strøgets Virvar og Tummel og fra Vimmelskaftet naar Amagertorv, da drages uvilkaarligt Ens Øjne mod det vældige Lyshav, i hvilket *Jac. Olsens* Konfektionsforretning ligger badet. I det skarpe, hvide elektriske Buelampelys ligger de smukkeste Kaaber, de nobleste Kostumer og de dejligste Pelsvarer, indbydende Beskueren til Køb ved den solide Elegance.

Og som det Stormagasin det er, har det netop *det* over sig, som giver det et rette Præg af toneangivende Forretning . . .

Hr. *Jac. Olsen* er i Forretningsverdenen den ulastelige Gentleman, der ved sit særdeles soignerede Ydre og sin verdensmandsmæssige Optræden mere henleder Tanken paa en Dr. med. end paa den for det store Publikum tilsyneladende mere tilgængelige Købmand, men hans behagelige afdæmpede, lidt overlegne Væsen og hans altid belevne Høflighed har netop formaaet at samle ham det store Damepublikum, der er blevet ham en trofast Kundekreds.

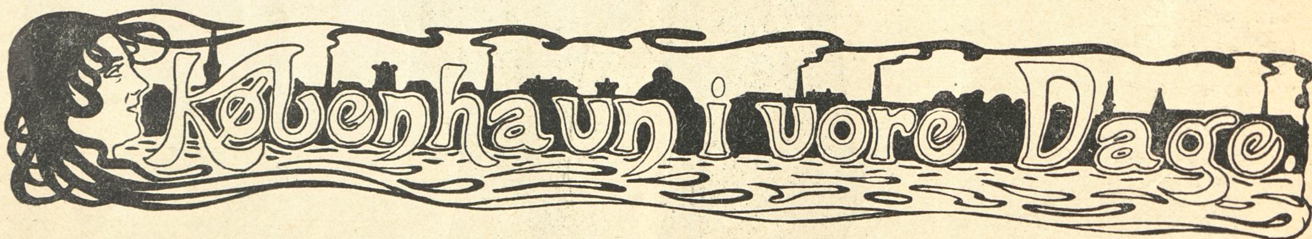
I 1880 startede han sin Forretning, og da han den Gang kun var 19½ Aar, kan man forstaa, at det ikke har skortet paa Mod eller Dygtighed. Der hører en vis *Smartness* til, for at føre en saadan Forretning igennem, men *den* gør det ikke alene; der maa Vilje og Forstaaelse og udpræget Handelsopfattelse til for at vide, hvad det er, der skal fange det store Publikum. En saa stort anlagt Forretning maa dannes og formes, passes og plejes, og det sker ikke alene ved paa faar Aar at „slaa sig op" og drage alles Øjne til sig, thi det afstedkommer ofte det pludselige Knald med paafølgende Fallit, — nej, det lader sig kun gennemføre ved et solidt og hæderligt Arbejde, ved sin Leders *Personlighed.*

Og netop som en Personlighed har Hr. *Jac. Olsen* skaffet sit Navn frem i første Plan.

I en Tid, hvor Konkurrencen bliver skarpere og ufinere for hver Dag, der gaar, hvor „Schleudern" med Varer bliver Princip, bemærker man med Glæde de Forretninger, der ved et virkeligt energisk, vaagent Arbejde søger at hæve vor Handelsstands Anseelse.

Hr. *Jac. Olsen* er blandt dem, der som Forretningsmænd véd, at det først fornødne for en Handlende er at være vaagen.

Netto.

Kvægtorvets 25 Aars Jubilæum.

1879 — 28. November —1904.

De fleste Københavnere mener, at de kender deres By ud og ind, men mange af de Institutioner, der har gjort København til Storstad, er dem enten aldeles ubekendte eller i alt Fald kun kendte af Navn.

Hvor mange f. Eks. aner Omfanget og Betydningen af det Liv, der udfolder sig paa Københavns mægtige Kvægtorv, paa det store Marked, hvor der sælges og købslaas af Tusinder, hvor der handles og opereres med Millioner.

Gaa en af de store Markedsdage ind gennem den gule Port, og dit Øje vil møde et Syn, som Du sent vil glemme. Du ser foran Dig den store Gaardsplads, som er den sidste Levning af Fortidens Friluftskvægtorv, og hvor man endnu ser de gamle Jernbarrer, hvor det brølende Kvæg stod lænket i alskens Vejr. — — Skraa dernæst over til den ny *Øksnehal*, der hæver sin gigantiske, gule Krop foran Dig, — skyd Glasdøren til Side og træd ind. Et Øjeblik vil Du staa bedøvet af den Larm, den øredøvende Tummel, der slaar Dig i Møde. Side om Side, saa langt Øjet rækker, staar Hornkvæg lænket i lange, brogede Rader. En Summen af Menneskestemmer, en Brølen fra hæse Dyrestruber stiger op mod Hallens hvælvede Tag, gennem hvis Ruder Dagslyset kaster et mat og afmægtigt Skær ned over det pulserende Liv.

I den brogede Vrimmel af Mennesker og Dyr skelner man først de købelystne Slagtere i deres lange, hvide, blodbestænkte Kitler, der fører Tanken hen paa Underlæger i en Operationssal.

De kaster prøvende Kenderblikke hen over de glinsende Dyrekroppe, hvis ypperlige Egenskaber indprentes dem af de fiffige og ivrige Kreaturkommissionærer, som voldsomt gestikulerende svinger de smaa Stokke gennem Luften, saa det suser.

Hist henne ses et Par, der med drønende Haandslag besegler en ny og lykkeligt afsluttet Handel.

Et andet Sted staar en Forsigtigpeter, som, forinden han indlader sig paa en Handel, ikke alene underkaster hvert Dyr, men ogsaa sin fedtede Tegnebog en nøjere Undersøgelse.

Handlen afgøres.

Op ad en Pille til højre i et af Salens Hjørner hviler en gammel overfed, abbedlignende Mand. Det er en bekendt Slagtermester fra Østerbro. Han ser tilsyneladende ligegyldigt paa alt, hvad der foregaar omkring ham; men saa snart de store Købere begynder at forlade Markedet og Kreaturkommissionærerne nærer Frygt for at komme til at brænde inde med en stor Del af deres Kvæg, saa rykker han i Marken med sin velspækkede Tegnebog og køber hundreder af Høveder langt under Markedets oprindelige Pris, thi Kreaturkommissionærerne maa slaa til.

Christian Nielsen.

Sophus Arildsen.

Bendix Matthiesen.

„Godmorgen, Christian!“ udbryder en Slagtermester, og rækker Haanden ud mod en Mand, der nu er kommet til Stede. Han bærer en halvsnavset Kjortel, hans Fødder stikker i et Par store, grove Træsko, og han er i Færd med at underkaste en ældre, velkonserveret Ko et indgaaende Eftersyn. Denne Mand er ingen mindre end Slagtermester *Christian Nielsen* fra Nygade, der hilser paa sine Venner og Konkurrenter *Sophus Arildsen* og *Bendix Matthiesen.*

... Ud fra hele dette mægtige Kaos aander en tung, vammelsød Duft af Sved og Kogødning, som de tilstedeværende indsuger med Velbehag.

Er en Handel afsluttet, hører man Kommissionærens Stemme raabe: „Klip væk!“; og Slagteren giver et Vink til sin Haandlanger, der med en Saks klipper den ny Ejers Mærke i Dyrets haarede Ryg. Det Mærke betyder Døden, thi et Øjeblik efter løsner Slagtermedhjælperen Kreaturet fra Baasen og trækker det hen til Slagtehallerne, hvor det snart strækkes i Gulvet af Køllens hvinende Hug. — —

Langs Væggene, hele Hallen rundt, løber en Jernbalustrade, bag hvilken man skimter en Række røde Døre, der fører ind til de spartansk udstyrede Kommissionærkontorer, hvor Fuldmægtige og Bogholdere sidder travlt beskæftiget med at bogføre Dagens Nederlag og Sejre. — —

Bag ved Øksnehallen ligger en anden stor og anselig Bygning; det er *Kalvehallen.* Ogsaa her handles og købslaas der, ogsaa her udfolder der sig et stærkt og broget Liv.

Bagved de sortmalede Gitre springer de smaa, overmodige Kalve hen over duftende Høknipper, kaade som Satyrer boltrer de sig og jager Panderne med de smaa spirende Bukkehorn mod hinanden, sorgløse og uden at ane, at Dødens Sværd hænger over Hovedet paa dem.

En tredje Hal indeslutter de brægende Faar, og fra en fjerde høres høje, hvinende Skrig — som fra en velbesøgt Damebadeanstalt — det er Svinenes Domæne.

Nogle Tal vil overbevise om dette Kvægmarkeds Betydning. Der tilføres aarligt 70.000 Øksner, 60,000 Kalve, 100,000 Faar og 200,000 Svin.

Fra et stort, afspærret Terræn, der staar i umiddelbar Forbindelse med Kvægtorvet, høres Jamren og sønderskærende Skrig. Det er fra de store Slagtehaller, Dyrenes blodige Valplads. Der hvirvler en tung, blodmættet Atmosfære over de store Slagtehaller, hen ad hvis granitfaste Gulve Blodet løber i lange purpurrøde Striber.

Rundt omkring i Hallerne staar Slagterne med de blodplettede Skjorteærmer smøget op over de muskuløse Arme. En efter en bliver de dødsmærkede Kreaturer trukket ind foran Bødlerne. Hvert Sekund lyder Køllernes dumpe Hug, hvert Sekund falder en livløs Krop paa Stenfliserne.

Blondin & Brunet.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL IX.

Fyrstinde Ragnhild var straalende tilfreds med sin Sejrsfest, hvis Arrangement hun alene havde forestaaet, og for hvilket hun alene havde høstet hele Æren og alle Komplimenterne.

Hun var ikke mindst tilfreds med sin Gartner, der ganske havde overtruffet hendes Forventninger. Hans Idé havde ikke blot været original, men den havde ogsaa — og det var maaske det vigtigste — passet saa fortrinligt til det Kostume, som hun til Trods for en svag Indvending fra sin Gemals Side havde besluttet at møde i: Gardehusarernes røde Gallauniform.

Som sit Kompagnis Æreschef havde hun præsideret ved Siden af sin høje Husbond for Enden af det pragtfuldt dækkede Taffel i den gamle, historiske Riddersal.

Man havde benyttet Guldservicet, der for første Gang i Mands Minde var taget ned fra Skatkammeret. Midt paa Bordet var anbragt et Plateau af Spejlglas. Paa dette stod den store Guldopsats, der i sin Tid var skænket den regerende Fyrste ved hans Jubilæum af alle Landets Godsejere.

Opsatsen var fyldt med et Væld af røde Nelliker, op af hvis Hav den dejlige *Anthurium Scherzerianum* hævede sine kostbare, skarlagens Kolbeskeder garneret med drageblodfarvede Crotonblade.

I Bordets Hjørner var anbragt store Nellikebuketter, fra hvilke Guirlander af Crotonens Løv slyngede sig som Koralbaand langs den hvide Dugs nedhængende Flader.

Højrøde Silkeskærme var anbragt paa Bordets Kandelabre og over alle de i Salen tændte Lys.

Men midt i denne luende Pragt havde Gartneren for Bordenden stillet et Par mægtige, truende Jardinierer, der var smedede af erobrede Sabelklinger og Bajonetter, og fyldt med et Væld af Nelliker, Anthurium, Crotonblade og alle de røde Blomsternuancer, som Naturens Blomsterflor har paa sin Skala. Jernopsatserne virkede næsten som krigerske Mørtrer fulde af Ild og Blod.

I Væggenes Nicher stod Pyramider af gamle Bomber og Granater, hvis Fængrør var fyldte af røde Nelliker, der lyste som Luer under en Sprængning. Paa Rustninger og Sværd hang Klaser af Berberis som friske Blodstænk.

Hele Loftet var dækket af et Rosentæppe, og da Skaalen for de tapre Fædrelandsforsvarere var udbragt, og hele Forsamlingen rejste sig for at raabe Hurra og istemme Nationalsangen, da løsnede smaa Rosenknopper sig i Tusindvis fra Tæppet deroppe og dalede som en duftende Mannaregn ned over det vindrukne Selskab, der talte over en Snes gamle Veteraner som hædrede Æresgæster.

Officererne gjorde Honnør og brød ud i begejstrede Leveraab for deres Fyrstinde og Æreschef, medens en ældre, spids Hofdame, i hvis Vinglas der var faldet en Rosenknop, spydigt bemærkede:

— Man føler rigtignok, at Smagen er i Færd med at blive tarvelig her ved Hoffet. Saadan gik det ikke til i det gamle Fyrstepars Tid.

Men det var de fleste af de Tilstedeværende godt tilfreds med. Man havde kedet sig længe nok ved Hoffet, nu skulde det gaa lystigt til. Der blev drukket og danset paa Livet løs. I forreste Række saa man stadig den unge Fyrstinde med de yngste Løjtnanter,

medens den samme Hofdame som før sagde til en ældre Kammerherre:

— Hun ligner jo fuldstændig en Operetteprimadonna fra et Forstadsteater eller en Marketenderske.

— Maaske har De Ret, kære Veninde! Men godt ser hun sandt for Dyden ud.

— Mandfolk er og bliver Mandfolk! svarede Hofdamen arrigt og vendt Kammerherren Ryggen.

Fyrstinde Ragnhild, der var varm af Dansen, var gaaet ud i Svalegangen, som slyngede sig rundt om den store Bibliotekssal. Hun støttede sig let til en yngre Kaptajns Arm.

Beatus, der af Hofmarskallen havde faaet anvist en afsides Krog til sine Sager, var netop i Færd med at pakke sine Ting sammen for at køre hjem igen med sit Avtomobil i den frostklare Vinternat.

Fyrstinden, der var oprømt af Festen og i det bedste Lune, gik lige hen til ham, og sagde:

— Naa, min kære Beatus! Det skilte De Dem jo fortræffeligt fra. Saadan skal det være, men saadan maa det ogsaa vedblive at være i Fremtiden. Jeg havde aldrig troet, at De havde saa megen Fantasi.

Fyrstinden rakte velvilligt sin behandskede Haand frem til Kys. I det samme gik en Dør op bagved Beatus, et Par sorte Øjne lyste et Sekund og forsvandt derpaa atter, idet Døren hurtigt lukkedes.

— Se! Se! sagde Fyrstinden og smilede, det var maaske selve den lille Fantasus, der har inspireret Dem. I saa Fald hold godt fast paa hende.

Dermed vendte Fyrstinden sig til sin Kavaller og fortsatte sin Spaseregang, idet hun sagde:

— Naar det gælder smaa Kærlighedsaffærer, skal man altid være diskret.

Beatus, der hørte Ordene, stod som lynslaaet. Smaa Kærlighedsaffærer! Ja, han havde mange Gange spurgt sig selv, om det ikke var Kærlighed, han følte for Norna, naar han i disse Dage havde set hende hjælpe ham saa glad, munter og optaget af Arbejdet.

Døren gik atter op, og Nornas Skikkelse viste sig. Den var helt indhyllet i en lækker Pels, som dog var for lang paa Ærmerne. Men netop dette klædte hende allerkæreste, syntes Beatus. Hun lignede en lille Bjørneunge, der endnu ikke er vokset rigtig til sit Skind.

— Den har Hoffoureren laant mig, sagde Norna og lo, medens hun kælent lagde sin Kind mod den bløde Pelskrave. Han siger, at det er altfor koldt for os at køre hjem i Frostvejret i vort almindelige Tøj. Der er ogsaa en stor Kappe til Dem.

De gik ned ad Køkkentrapperne til Slotsgaarden, hvor Beatus' Avtomobil holdt. En rød Lakaj hjalp dem begge til Rette i Vognen, som derefter næsten lydløst kørte over Broen paa sine Gummihjul.

Vejret var gnistrende klart med en mørk, stjernetindrende Himmel, og den lette Sne knasede muntert under det hurtigløbende Køretøj.

Efterhaanden som Farten steg, bed Kulden mere og mere, og Norna var nu forsvundet helt ind i sin Pels som en Fugleunge under Moderens lunende Vinge.

De to sad længe tavse, indtil Beatus sagde:

— Lad os passe paa! Her er det farlige Sving De rettede sig begge, medens Vognen mindskede Farten og ganske langsomt kørte rundt ad en smal Vej. Til den ene Side var en stejl Skrænt lige ned mod Havet, til den anden en fremstaaende Bakkekam, der hang truende ud over den kun faa Alen brede Sti, og som i Maaneskinnet kastede sin blaasorte Skygge ned over den hvide Sne.

Beatus følte, at en Arm stak ind under hans, og det lød inde fra Pelsværket, der trykkede sig saa tæt ind til ham, at dets Haar strejfede hans Kind:

— Aah! jeg er altid saa ængstelig, naar vi kører her.

— Vær ikke bange! svarede Beatus muntert. Det fyldte ham med Glæde at føle sig som Manden, den stærkere, den modigere Mand overfor en Kvinde. Det gav derfor ligesom et lille Stik i Hjærtet paa ham, da Armen atter blev trukket ud af hans.

De kørte nu atter tavse ad den brede Vej mod Byen, hvorhen Beatus havde lovet at bringe Norna for derefter senere selv at køre hjem alene.

Allerede nærmede de sig Stedet, hvor de skulde skilles. Langs Vejkanten dukkede Lygter op, og der mærkedes Brosten under Sneen.

Saa udbrød Beatus pludselig hurtigt, som var han bange for, at det gunstige Øjeblik, da Modet var kommet op i ham, skulde gaa tabt:

— Norna! kunde De ikke tænke Dem, at vi to ikke mere skiltes?

— Beatus! Tal ikke om det, lød det inde fra Pelsen. Jeg har længe frygtet for, at De skulde komme med det Spørgsmaal. Men det nytter ikke noget, De trænger ind paa mig. Opgiv den Tanke med det samme.

— Hvorfor? Holder De ikke af mig? Kunde De ikke tænke Dem at leve sammen med mig?

— Jo, jeg kunde, Beatus!

— Men hvad er der saa i Vejen?

— Det kan jeg ikke forklare Dem, Beatus. Jeg er ikke en Hustru, som De kan være tjent med. Jeg er ikke en Hustru, der er Dem værdig. De, der lever ude paa Landet, De forstaar ikke, hvem jeg er, og hvad jeg er, eller rettere, hvad jeg har været. Tal ikke mere til mig om den Sag, tal ikke til mig om den, hører De, Beatus.

Og medens Vognen fór videre, syntes Beatus, at det var, som om han hørte Graad inde fra den store, lune Pels.

(Fortsættes).

Hof-Juvelererne og Hof-Guldsmedene Brødrene Dragsted.

50 Aars Jubilæum.

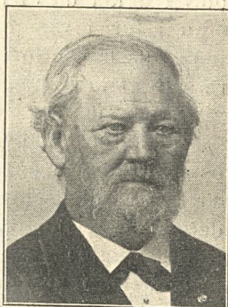
Har den danske Kunstindustri end ikke saa glimrende Perioder at opvise som f. Eks. den italienske eller franske, har den dog under de vekslende Tider paa forskellige Omraader forstaaet at hævde sin Stilling saa smukt, at selv Udlandet har ydet den sin utorbeholdne Anerkendelse.

I ganske særlig Grad gælder dette sikkert Guldsmedekunsten. Indenfor dette Kunsthaandværk har Udviklingen naturligvis i Aarhundredernes Løb bevæget sig i Bølgelinjer; der har været Tider, hvor den hjemlige Guldsmedekunst ikke hævede sig over Lavmaalet, men til Gengæld har der været Perioder, hvor vi var paa Højde med det Ypperste.

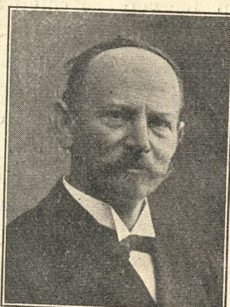
Højest naaede vi maaske i Renæssancens frodige, skabende Dage, hvorfra vi bl. a. den Dag i Dag med Ærefrygt nævner *Didrik Fiuren* som den uforlignelige Mester, ikke alene hvad den mere almene Guldsmedekunst angaar, men ogsaa for den mere specielle Juveler- og Emaillekunsts Vedkommende. Men ogsaa til andre Tider forstod de danske Guldsmede at gøre sig smukt gældende — saaledes bl. a. *Fabritius'*erne i det 18de Aarhundrede — og i den sidste Halvdel af det nu forløbne Aarhundrede har vort Kunsthaandværk ikke mindst paa dette Omraade været Vidne til en fortsat glædelig Udvikling.

Et talende Vidnesbyrd herom er Firmaet *Hof-Juvelererne og Hof-Guldsmedene Brødrene Dragsted*, som den 30. November fejrede deres 50-Aars Jubilæum. Den ansete Forretning er netop fremstaaet og har arbejdet sig frem gennem Tro paa og Kærlighed til den nedarvede Tradition, og med denne sunde Ballast har Forretningens Stifter, *Arnt Nicolaj Dragsted*, og efter ham hans to Sønner, *Frants* og *Alfred*, forstaaet at arbejde Virksomheden ind paa nye Baner, alt imedens de med Smag og Skønsomhed værnede om og paany fremdrog en Uendelighed af smukke Motiver fra Fortidens store Perioder.

A. N. Dragsted.

Alfred Dragsted.

Frants Dragsted.

Firmaets Stifter, *A. N. Dragsted*, var født 1819 i Kjerteminde, hvor han fik sin første Uddannelse. Som Svend kom han til Kjøbenhavn, hvor Prof. *Hetsch* blev opmærksom paa hans rige Evner og foranledigede hans Uddannelse paa Akademiet. Han erhvervede Akademiets Sølvmedalje og rejste derpaa til Paris for efter sin Hjemkomst den 30. November 1854 at aabne et eget Værksted.

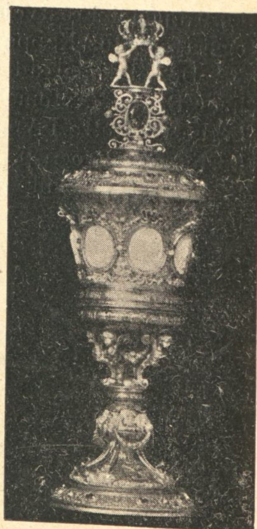

Emailleret Bibel — Marmorkirken.

Hans eminente Dygtighed som Sølvarbejder og Ciselør i Forbindelse med de kunstneriske Krav, han selv stillede, drev Forretningen stødt og sikkert fremad, og i Aarenes Løb betroedes der ham en Mængde betydelige Arbejder, blandt hvilke Sølvhornet til *Ingemann* var et af de første. Endnu i sin høje Alderdom arbejdede han med usvækket Iver og Dygtighed og gav herpaa et storslaaet Bevis, idet han i 1894 i en Alder af 75 Aar udførte den 26 Tommer høje „Nationalpokal", der af alle Kunstkritikere og Fagmænd berømmedes i høje Toner. Den er nu i Prins *Valdemars* Besiddelse.

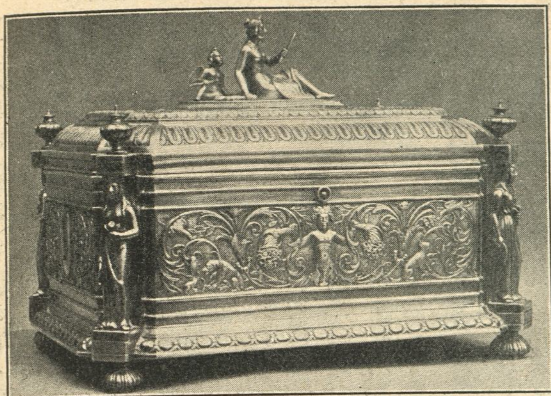
„Gamle *Dragsted*", der for sine Fortjenester belønnedes med Fortjenstmedaljen i Guld, var fra 1880 til sin Død i 1898 Oldermand for Guldsmedelavet, en Stilling, der derpaa overgik til hans ældste Søn, *Frants Dragsted*.

Denne og den 4 Aar yngre Broder, *Alfred Dragsted*, indtraadte i 1891 i Faderens Forretning. Begge havde de faaet en omhyggelig Uddannelse, først paa Akademiet og senere

Skydeselskabets Kongebæger

ved et fleraarigt Ophold paa Værksteder i Tyskland og Frankrig, og det Plus, de saaledes tilførte Forretningen, bevirkede, at denne hurtigt skred fra den ene Udvidelse til den anden, samtidigt med at den teknisk og kunstnerisk set fuldt ud hævdede sig i første Række.

Smykkeskrin i Sølv. A. N. Dragsteds sidste Arbejde.

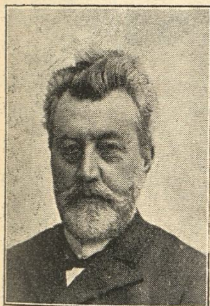
At gaa i Detaljer vil her føre for vidt. Kun skal vi nævne, at *Frants Dragsted* væsenligst har forestaaet Sølvsmedeværkstedet og tegnet Størsteparten af de Genstande, der i de senere Aar er udgaaet fra Værkstedet, medens *Alfred Dragsted* hovedsagelig har ledet den særlige Juveler- og Emailleafdeling. Hver for sig kan de med Ære pege paa en stor Mængde Kunstgenstande, der skyldes dem; saaledes, for at nævne et Par Eksempler, det kostelige Kongebæger, de skænkede Skydeselskabet, og det prægtige Bibelbind i Limoges-Emaille, som de skænkede til Marmorkirken.

Ved Siden af Guldsmedevirksomheden kastede de sig endelig ogsaa over Medaillørkunsten, hvilken Virksomhed har udviklet sig til en af deres Specialiteter.

Aarene er ikke løbet fra det gamle Firma, det staar som en værdig Repræsentant for det høje Udviklingstrin, hvortil den danske Guldsmedekunst er naaet ved det 20de Aarhundredes Begyndelse. Med berettiget Stolthed kan det se tilbage paa de svundne 50 Aar.

Andreas Bruun.

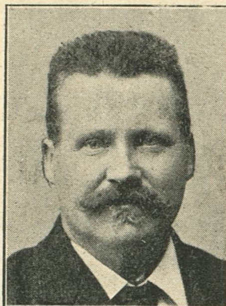
Etatsraad Stallknecht.

— Etatsraad *Stallknecht*, en af vor Industriverdens mest ansete Repræsentanter, fyldte i Mandags 75 Aar. Det er et langt og virksomt Liv, Etatsraaden kan se tilbage paa, et Liv, der har sat varige Spor indenfor den danske Industri, og som naturligvis i ganske særlig Grad er kommet Horsens til gode, den By, hvor han har levet hele sit Liv.

Stallknecht har til alle Tider været den bramfri, virksomme, rettænkende Mand, hvis første Maal var: ærligt Arbejde, nyttige Resultater.

Hans store Støberi, hans Fabrik for Landbrugsmaskiner, Symaskiner og Cykler har han altid evnet at holde i første Plan, men samtidigt har han faaet Tid til at yde et stort og fortjenstfuldt Arbejde paa det kommunale og kommercielle Omraade og ofre sig for andre for Samfundet betydningsfulde Opgaver. Etatsraaden er dekoreret med Ridderkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

— For nogle Dage siden døde pludselig og uden forudgaaende Sygdom Fabrikant *Frederik Vibe-Hastrup*, kun nogle og halvtreds Aar gammel. Den Afdøde havde

Fabrikant Vibe-Hastrup.

oparbejdet en ret betydelig kemisk Fabrik, beliggende paa H. C. Ørsteds Vej, og var kendt over hele Landet for sit joviale og venlige Væsen.

— Efter et Ulykkestilfælde afgik Fotograf *Ludvig Offenberg* forrige Lørdag ved Døden, kun 41 Aar gammel. Han var et saare prægtigt Menneske, meget afholdt og anset saavel af Publikum som af Kolleger. Efter i mange Aar at have været knyttet til Hof-Fotograf Budtz-Müllers Atelier i Bredgade, som han forøvrigt i en kortere Aarrække selv var Indehaver af, hævede han dette Atelier for at starte et nyt paa Frederiksberg. I mange Aar blev han benyttet af Staten, naar Kirker, Museer, Slotte osv. skulde foreviges, og han var altsaa paa en Maade Statens officielle Fotograf.

Fotograf Offenberg.

Redigeret af Anders W. Holm.

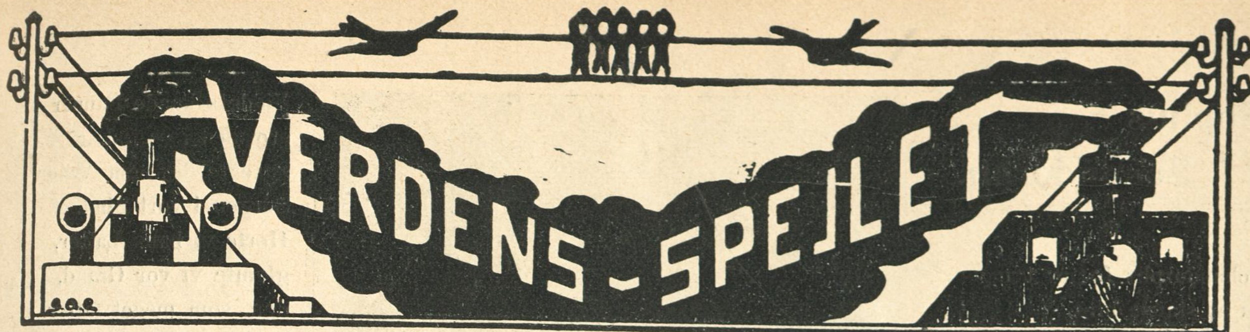
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

FRA EKSPEDITIONEN.

„Verdens-Spejlet" skal ved vore Bude være omdelt overalt i København med Forstæder i Løbet af Torsdag. Klager over Omdelingen bedes afgive til Ekspeditionen, Frederiksberggade 15. — Postabonnenter anmodes om at klage over uregelmæssig Forsendelse til det Poststed, hvor de har bestilt Bladet.

Redaktionen paatager sig intet Ansvar for indsendte Manuskripter etc. Dog vil ubenyttede Manuskripter saavidt mulig blive returnerede, saafremt de ledsages af en Konvolut, forsynet med Adresse og Frimærke.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 11, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 11. December 1904.

Lensgrevinde Krag-Juel-Vind-Frijs.

Fotografiet viser Grevinde *Mogens Frijs* med en Kronhjort, som hun egenhændig har nedlagt under en Jagt Skovene ved Frijsenborg i Jylland.

Sophus Schandorph.

Schandorphs Latter tvinger
os at stanse brat,
mens han muntert svinger
med sin Doktorhat.
Aldrig vi ham glemmer,
som han blandt os gik,
vore Sjælegemmer
sprængtes for hans Blik.

Han har Landet malet,
Livet paa en Kro,
ømt har Elskov talet,
Amor listigt lo,
helst han skildred Staden,
Skumringstimens Fred,
paa et Trin i Gaden
taltes Borgre ved.

Mindesmærket for Schandorph.
Lørdag den 3. December, Holbergs 220 Aars Fødselsdag, afsløredes ovenstaaende Mindesmærke i Østre Anlæg.

Viddets kaade Fauner
stormed i os ind,
spredte der som Avner
Sorgen i vort Sind.
Hørte vi hans Latter,
glemte vi vor Graad,
den, som meget fatter,
han har Venneraad.

Ven han var og — modig
som en brav Landsknægt,
saaredes han blodig,
slog igen han kækt,
Spyd og Lansestage
han til Kampen bar,
Fordoms gustne Drage
tit han spiddet har.

Aage Matthison-Hansen.

Friherskabet Holberg.

En Kreds af Danmarks bedste Mænd: „Soranere" og Forfattere og Kunstnere samt Direktørerne *Ernst Bojesen* og *Dorph-Petersen* har i disse Dage udstedt et Opraab til alle os andre om at bidrage til at købe og grundig istandsætte *Holbergs* Gaard „Tersløsegaard" ved Sorø, som den klogeste danske Skribent — med Hensyntagen til alle juridiske Former — har bestemt til at være et Monument efter sin Død.

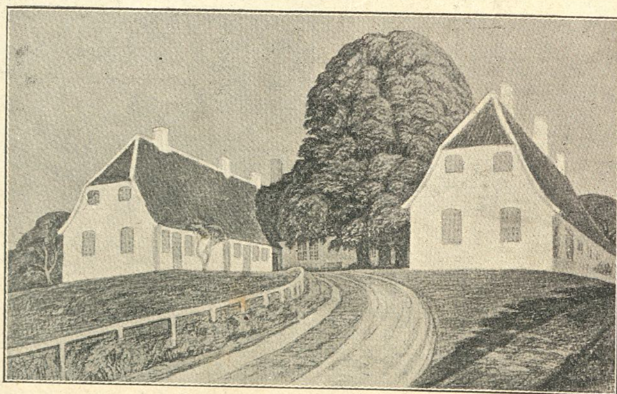
Og vi bør alle lytte til Opraabet og give efter vor Evne!

For det første fordi Gaarden er billig til Salg og smuk og langt mere skikket til Museum end alle andre afdøde Skribenters Hjem og Bakkehuse.

For det andet fordi vi — forudsat at der kommer Penge nok ind — derved viser Statskassen og dens Forvaltere, i dette Tilfælde *Kultusministeren*, at vi kan blæse dem en lang Marsch og værne om vore egne nationale Minder og holde Liv i vore helligste Følelsers Krav. — Især da Tersløsegaard er det sidste og eneste af Friherskabet, som er tilbage og altsaa kunde værnes af Per Degn.

Og for det tredje fordi det Monument, Tersløsegaard vil blive, er et Monument over Kløgt, Menneskekundskab og sund Sans for Virkeligheden.

Den kære Virkelighed! Den lærte *Shakespeare*, *Holberg* og *Ibsen*, der alle tre er temmelig gode Digtere, og som alle tre til at begynde med digtede med Tæerne ude af Støvlerne, medens de levede paa bedste Beskub, at Livet ikke er mere værd, end at man bør anbringe sine Penge godt, købe Gaard og Gods, blive Baron og Ridder, Storkors af St. Olafs-Ordenen, ordne sig, saa ens Kone ikke behøver at blive angst for at leve, fordi man selv bliver syg til at dø.

Tersløsegaard efter Maleri af Erik Struckmann.

Der er ingen af de Herrer, der har behøvet Digtergage; men *Ibsen* var klog nok til at tage den Tjans med.

Jeg for mit Vedkommende kan saaledes slet ikke være enig med *Knut Hamsun* i, at det er ilde af *Ibsen*, at han har regnet med Livets Realiteter.

Han var sikkert ikke blevet nogen større Digter, om han havde været et Svin i Pengesagerne sine, snarere om han havde tænkt noget mere rensligt, naar Skuespillene hans blev til.

(Hvis da ikke den Uvirkelighed, som vi nu synes skæmmer Sfinxens Digterværker, netop skyldes en Finsans for, hvad Folk vilde regne for sandt Digt om det løgnagtige Liv.)

Nej —

Lad os alle yde Bidrag til Konserveringen af *Holbergs* Gaard, den bør staa til Fader *Holbergs* evige Ære og til evig Spot og Spe og Skam for de Poeter, som i Stedet for at lave sig en tør Gren, hvor de kan sidde og synge med deres eget Næb, hvad Fanden de vil, tigger Staten om Understøttelse til deres poetiske Udskælden af samme Stat.

Lad den store Pædagog blive et Eksempel for Poeterne og Tersløsegaarden en evig Amindelse!

NB. Derfor tør man dog ikke opfordre vore moderne Digtere til at købe Jordegods. Konjunkturerne er saa daarlige. De skulde visselig hellere straks anskaffe sig et Eksemplar af „Hjemmets Bank", som udlaanes gratis mod et Depositum af fem Kroner. Og saa skal de lade være med at køre i Sporvogn, men putte Tiøren i Banken. Det vilde *Holberg* have gjort.

Christian Straa.

BILLEDER.

„De tredive Jomfruer —"

Vi er i Hradschin. I Burg. I den adelige Stiftelse.

Vi gaar frem gennem de høje og kongelige Rum, mens Foreviserskeп ustandseligt taler.

Hun er rund og snakkesalig og halvtredsindstyve Aar og velgift, Konen, der taler, ustanseligt, om de tredive, ledige, adelige Jomfruer:

„Ja, her boer de og har alting frit, naadige Herre, alting frit og hundrede Gylden om Maaneden — naadige Herre, hundrede tredive Gylden om Maaneden..."

„Saadan bestemte, *der* ser den naadige Herre hendes Billede, Kejserinde Maria Theresia."

„Hun grundede Stiftet," naadige Herre, for tredive ledige adelige Jomfruer... De kommer herind og bliver her, til de døer, boer her og alting, med hundrede tredive Gylden om Maaneden."

„Saadan bestemte Kejserinde Maria Theresia. De kommer herind og er forsørgede. Først naar En døer, kommer en anden ind. Naadige Herre, de er forsørgede og har fem Ekvipager til deres Brug, hver Dag i Aaret."

„Men de skal være af Højadel, Prinzess, Komtess eller Baronin skal de være — alle af Højadel, naadige Herre, og „ledige"..."

„Af hvad Alder de er?"

„Forskelligt, naadige Herre ... vores ældste er firs, og vores yngste er tre og tyve... De bliver her længe, naar de kommer herind saa unge... Men, som Herren forstaar, de kommer her kun saa unge, naar de er *helt* fattige, og naar, Herren forstaar ... es gar keine Chancen giebt..."

„Ja, vores yngste er tre og tyve Aar... Om hun er fattig?... Aa ja, det kan Herren tro, men ellers er hun nydelig..."

„Ser Herren de tredive Stole? Ja, nu er der Betræk over, men Sæderne er ellers betrukne med Rødt. Det bestemte Kejserinde Maria Theresia. Paa de Stole sidder de tredive Damer, paa de tredive Stole, naar her er Fest..."

„Men, *der* paa Tronstolen sidder Abbedissen."

„Om Abbedissen boer her? Nej, naadige Herre, Abbedissen er af Habsburgsk Stamme og Prinsesse af Huset... Hun boer i Wien, i den kejserlige Familie..."

„Men Abbedisserne, naadige Herre, skifter tidt, for de bliver gifte, fordi de er saa kønne..."

„Ja, naadige Herre, paa de tredive Stole sidder de tredive Jomfruer, naar der er Fest. Men ved Begravelser, naar en er død, flyttes Stolene en Nat til Domen, Herre, til den hellige Wengeslaus' Kapel, véd ikke Herren? og saa er de betrukket med Sort, til Begravelsen, naadige Herre..."

„Men Dødsmessen, naadige Herre, den læses af Kardinalen, over alle de ledige Jomfruer. Det bestemte Kejserinde Maria Theresia..."

„Ja, naadige Herre, Maria Theresia grundede Stiftet. Men den Silkepude, Herre, blev broderet af den første Abbedisse, Erkehertuginde Maria Antoinette. Hun blev bagefter Dronning af Frankrig..."

Udsigten fra „de tredive Jomfruer"s Altan.

„Men, ikke sandt, naadige Herre, her fra Altanen er Udsigten køn? Ser De, hele Prag kan man se... véd De, der er hundrede syv Taarne at tælle... hundrede syv... Ser De „die Steinkirche", *der* ligger han, Tycho de Brahe... Og Floden kan man se, naadige Herre, fem Mil kan man se — hele Byen, naadige Herre, og oppe fra Taarnet ser man lige til Tyskland..."

„Om Damerne tidt sidder her?"

„Aa ja, det gør de, de sidder her ofte, her paa Altanen, de unge, som kan taale Trækken — Træk og Vind... naadige Herre, de sidder her tidt. For her er jo Luft og vidt at se..."

„Om de unge aldrig bliver gifte? Aa, naadige Herre, naar de først er her — blandt de ledige Jomfruer..."

„Herren siger: „Hvis der nu kom en Brudgom..."

„Men, naadige Herre, De forstaar — — her er de fattige, ikke sandt? og de bliver forsørgede, ikke sandt? Det bestemte Kejserinde Maria Theresia."

„Hvor gamle de er? Ja, naadige Herre, tre og tyve er vores yngste..."

Hun bliver ved at tale, ustanseligt, „de tredive Jomfruer"s Foreviserske, rund og snakkesalig og halvtredsindstyve Aar og velgift:

„Om *jeg* har Børn, naadige Herre, om jeg har Børn? Go'e Herre, jeg satte syv i Verden og signer den hellige Josef..."

„Men Udsigten, naadige Herre, her fra Altanen, den er smuk... Her ser man fem Mil..."

Herman Bang.

Lahns Stiftelse i Odense.

Et 100 Aars Jubilæum.

Odense, December 1904.

„Om Hundred Aar er alting glemt", saadan sang de gamle og forbandt dermed Tanken om, at et Menneskes Liv og hans Navn kun bevares nogle faa Aar i Erindringen for derefter at overgives til Glemselen. Dette er vel ogsaa Reglen, at vore Navne glemmes som Sne, der faldt i Fjor; men naar Lahns Stiftelse for hjælpeløse Børn i Odense i disse Dage fejrer sit 100 Aars Jubilæum og i Sang og Tale opfrisker de hundred Aar gamle Minder, passer den ovennævnte Verslinie ikke helt, om end den ogsaa overfor *Johan Matthias Lahns* Liv og Levned har nogen Berettigelse; thi det er kun i store Træk, at *Lahns* Livs Historie er opbevaret for Efterverdenen.

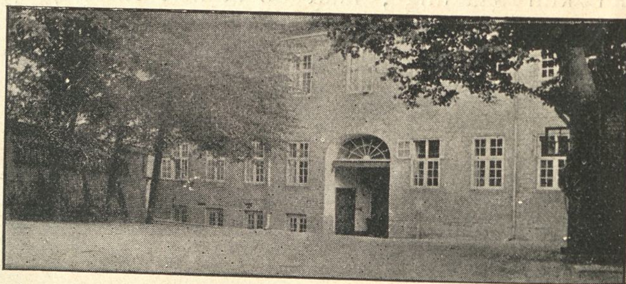

Maleri af Prof. Lorentzen.

Johan Matthias Lahn,
Handskehandler.
Født i Hamborg 10. December 1728.
Død i Odense 1. Oktober 1802.

Hans Historie er Æventyret om den fattige Dreng, der drager ud i Verden med tomme Hænder og i et fremmed Land kæmper sig frem til Rigdom og Anseelse. Mens Æventyret imidlertid som oftest ender med, at Drengen faar Kongedatteren og det halve Rige, uden at man forresten erfarer noget om, at han senere bekymrer sig om eller gør noget for dem, der nu vandrer paa Livets Skyggeside, saa er Slutningen af *Lahns* Historie langt kønnere.

Han glemte aldrig, hvor tungt det kan være at staa ene og forladt. Mens han levede — siger en Samtidig — gik ingen virkelig trængende forgæves til ham med Bøn om Hjælp, og da han døde, efterlod han hele sin Formue til de fattige.

Stiftelsen set fra Gaarden.

Stiftelsen set fra Gaden.

Ret betegnende er det ogsaa, at han i Folkemunde her i Odense gik under Navnet „der Retter in der Noth".

Lahn var født i Hamborg den 10. December 1728. Hans Fader døde i hans tidligste Barndom, og efter nogle — saavidt det kan skønnes — trange Aar kom han, efter at hans Moder paany havde giftet sig med en Musikant ved de holstenske Kyrasserer, der i Aarene 1730—50 havde Garnison i Odense, til denne By.

Lahn selv oplærtes nu i den — som der staar i hans Lærebrev, der opbevares paa Stiftelsen — „loblichen, freyen, adelichen und ritterlichen Kunst Trompeten Blassen und Heerpauken Schlagen".

Det var dog ikke som Trompeter, at *Lahn* skulde indskrive sit Navn i Odense Bys Historie.

Lahns Tante, der var gift med en Trompeter *Volckmar*, boede ogsaa i Odense, og den unge *Lahn*

blev snart en velset Gæst i deres Hus. Madam *Volckmar* havde begyndt at sy Handsker, og da de Odense Handsker havde et godt Navn paa Markedet, lykkedes Forretningen saa vel, at *Lahn* snart opgav sin Trompeterstilling og sammen med *Volckmars* viede sine Kræfter til Handskeforretningen.

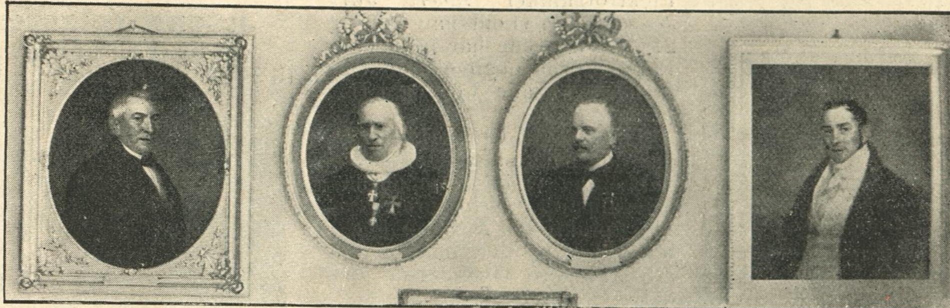
Ved Md. *Volckmars* Død indsattes *Lahn* til Universalarving og drev Forretningen op til en Højde, der i de Dage var enestaaende i Handskehandelens Historie, idet han endog forsendte Handsker til Tyskland, Holland, Rusland, England, Frankrig og Italien.

Hvor stor Forretningen har været, kan ogsaa ses af, at da *Lahn* døde den 1. Oktober 1802, efterlod han et Forraad af 16,000 Par Handsker og en kontant Kassebeholdning af 15.000 Rdl. Han blev begravet paa Frue Kirkegaard. Paa hans Mindesten, som endnu hvert Aar smykkes af taknemlige Elever fra Stiftelsen, staar *Lahns* Fødsels- og Dødsdag og (med Henblik paa Stiftelsen): „Hans Mindesmærke staar i Nedergade 36". *Lahns* Formue beløb sig til omtrent 100,000 Rdl. Før sin Død havde han bestemt, at de 50,000 Rdl. tilligemed hans Gaard i Nedergade skulde anvendes til „Lahns Stiftelse for hjælpeløse Børn". Resten af Pengene skulde anvendes til Legater for gamle Mænd og Kvinder.

Den 10. December 1804 indviedes *Lahns* Stiftelse, og den har i de forløbne Aar haft en stor og velsignelsesrig Indflydelse i mangt et fattigt Hjem i Odense, idet Barnet, som Stiftelsen tog sig af, ikke alene blev godt oplært, men ogsaa modtog Gaver i Form af Legater, Klædningsstykker o. l.

Legatstiftere.

Af Stiftelsens Malerisamling.

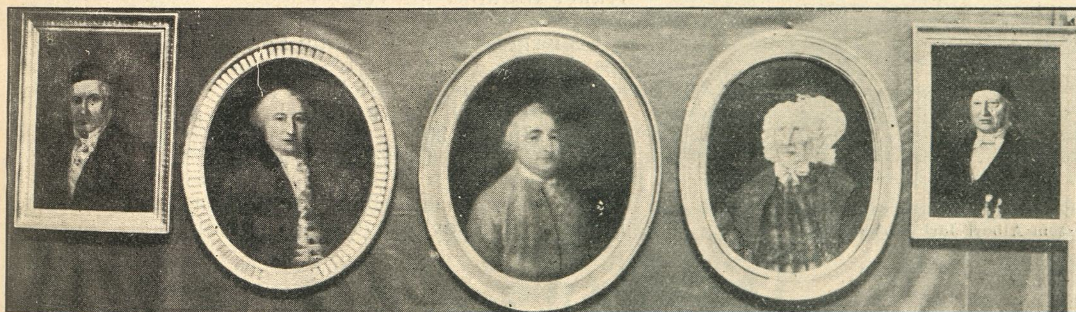
Vinhandler Niels Jensen. Stiftsprovst Damgaard. Baron Juel-Brockdorff. Justitsraad Porth.

For et Par Aar siden forandrede Stiftelsen, nærmest af økonomiske Grunde, sin Virkeplan — foreløbig som et Forsøg — saaledes, at de Børn, der nu optages paa Stiftelsen, søger Kommunens Skoler, men ellers faar deres Kost og har deres Ophold paa Stiftelsen hele Dagen.

Der er i det Hundred Aar ialt udgaaet 2303 Børn (1460 Piger og 843 Drenge) fra Stiftelsen.

Stiftelsens Formue er steget til 300,000 Kroner; thi mange er de Mænd og Kvinder, der i Tidens Løb har skænket betydelige Summer til den.

Malerier af en hel Række Legatstiftere og Mænd, der har arbejdet for Stiftelsens Vel, smykker nu dens Vægge og minder de smaa Drenge og Piger, som færdes i den gamle Bygning, om, at mange Kræfter har været medvirkende til at støtte og styrke det Velgørenhedsværk, der paabegyndtes her for 100 Aar siden.

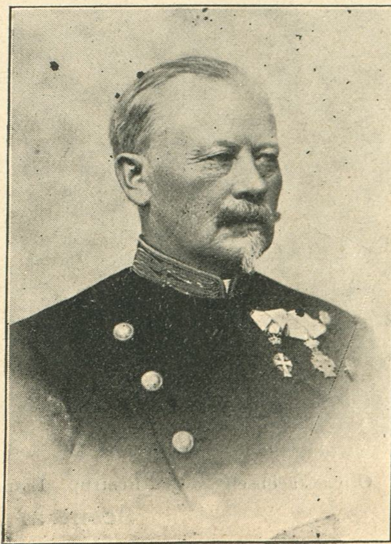

Kancelliraad Hempel. Kammerherre Driberg. J. M. Lahn. Jomfru Lorentzen Farver Hempel.

C. Pedersen.

Postmester, Etatsraad Federspiel.

Den 1ste d. M. modtog den populære og i vide Kredse kendte Postmester i Aarhus, Hr. *J. L. Federspiel*, efter indgiven Ansøgning sin Afsked paa Grund af Alder. Han er født den 5. November 1821, og baade ved Levealder og Tjenestetid er han Danmarks ældste Postmand.

Etatsraad Federspiel begyndte sin postale Løbebane som Elev i Helsingør 1836. Den 13. Marts 1841 fik han Ansættelse som „Wagenmeister" (ɔ: Opsynsmand ved Befordringsvæsenet i Ratzeburg), hvilket Embede han maatte fratræde, da Krigen i 1848 udbrød.

Efter Malmøfredens Afslutning 1849 blev det danske Overposmesterembede i Hamburg atter genoprettet, og under dette blev Hr. Federspiel ansat som Postkontrollør den 18. Oktober 1853. I 1864 maatte han atter fortrække for den tyske Overmagt; han søgte derefter tilbage til Danmark, hvor han samme Aar blev ansat som Overpostkontrollør i København. I 1868 fik han Udnævnelse som Postmester i Aarhus, og i dette Embede har han uafbrudt virket siden.

Etatsraad Federspiel, der saaledes omtrent i 68 Aar har været ansat i Postvæsenets Tjeneste, har bedre end de fleste forstaaet at gøre sig afholdt, ikke blot som Menneske, men ogsaa som Embedsmand, og i den sidste Egenskab var han i lige Grad skattet baade op- og nedefter.

Han var tro til det yderste mod sine Pligter og nobel og hjælpsom mod sine Undergivne, og der er mange Postmænd, der den Dag i Dag i deres Hjerter vil takke Etatsraad Federspiel for det, han paa forskellig Vis har været for dem.

Naar han nu har trukket sig tilbage for i Ro at nyde sin Alderdom, saa vil der fra hans mange trofaste Venner baade i og udenfor Postetaten lyde et enstemmigt og hjertelig ment: „Lev vel, Hr. Etatsraad!" **Sev.**

En ung dansk Mands Opfindelse.

Det er kun sjældent, at unge Mænd med skabende Fantasi anvender den til noget saa fornuftigt som praktiske Opfindelser.

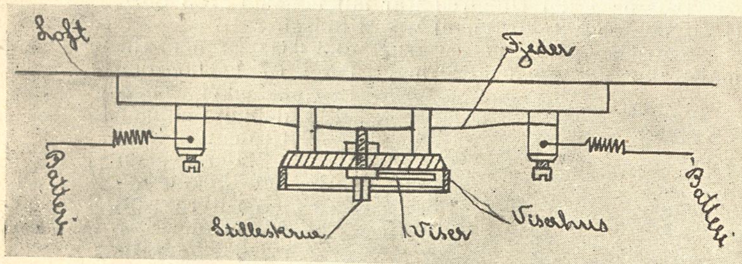
Albert Jarl Jensen.

Et saadant efterfølgelsesværdigt Eksempel er den unge Elektrotekniker *Albert Jarl Jensen*, der, skønt han kun er 24 Aar, allerede har udtaget 3 Patenter paa nogle mindre Opfindelser, baade her og i Udlandet.

Men mest Opmærksomhed har dog hans sidste Opfindelse vakt. Det er et Brandalarmeringsapparat, *Metalpyrometret*, hvis praktiske Anvendelighed med et Slag har umuliggjort alle tidligere Opfindelser paa dette Omraade.

Opfindelsen, der her for første Gang fremkommer for Offentligheden, gaar ud paa følgende:

Som enhver ved, udvider alle Legemer sig i Varme, og dette gælder i særlig Grad visse Metaller i bestemte Legeringer. *Fjederen*, der er spændt fast i Pyrometret med to Skruer, er af en saadan Metalblanding og vil altsaa selv ved en ringe Varmestigning udvide sig, saa at den berører *Stilleskruen* og slutter den elektriske Strøm, der sætter *Batterierne* i Forbindelse med hinanden og paa sin Vej bringer Alarmklokken til at virke. Da *Stilleskruen* yderligere er sat i Forbindelse med et *Viserhus* og en *Viser*, kan man selv indstille *Pyrometret* til at virke ved en bestemt Varmegrad.

Metalpyrometret.
System Albert Jarl Jensen.

Som man ser, det hele er praktisk og letforstaaeligt. Men Hr. *Jensen* er ogsaa først og fremmest Praktiker og fjærn fra al bogstøvet Videnskabelighed; han vil sikkert netop derfor naa langt videre end de fleste.

Julens Velgørenhedsmærke 1904.

Postekspedient *Holbølls* Julemærke er udkommet til Forhandling fra den 11. ds. Det er lidt for meget sagt, naar dette Velgørenhedsmærke udgives for at være en „original Idé". Det er det ikke. Filatelisterne kender Velgørenhedsmærker før dette. I 1897 udkom i Storbritanien et Velgørenhedsmærke til Erindring om Dronning Viktorias 60-aarige Regeringsjubilæum; det bar en allegorisk Barmhjertighedsgruppe og gjaldt franko 1 Penny, men kostede 1 Shilling, og de 11 Pence gik til Velgørenhed. Der er ogsaa udgivet Velgørenhedsmærker i Ny Syd-Wales og flere Steder.

Postekspedient Holbøll.

Men er vort ny Velgørenhedsmærke saaledes ikke nogen overraskende Opfindelse, saa har Hr. *Holbøll* sikkert Æren af, at det nu indføres her hjemme og sælges til Paaklæbning af de mange Tusinder af Juleforsendelser og Julekort, forhaabentlig med et vellykket Resultat for Velgørenhedsarbejdet.

Mærket bærer Dronning Louises Billede. Det er af Størrelse som et Frimærke i dobbelt Format, Farve lilla og med Inskriptionen „Julen 1904".

Det første Oplag er paa 2 Millioner.

Det kan paaklæbes alle Postsager, ogsaa til Udlandet, paa Brevkort dog kun i Indlandet.

Teatrene.

„Hverdagsfolk" og „Flagermusen".

Med Fotografier af *A. W. Sandberg*.

Som ganske ungt Menneske nærede jeg en ualmindelig Ærbødighed for gamle Digtere, og det var mit forfængelige Haab at lære disse ophøjede Væsner at kende og komme dem saa nær som mulig.

Frits Holst var den Gang Bataillonschef i den Provinsby, hvor jeg holdt Sommerferie, og jeg husker endnu den beundrende Ærefrygt, som greb mig, naar jeg saa denne gamle sammenkrøbne, lidt rundryggede Digter ride i Spidsen for sine Soldater. Han sad og smaabevægede Munden, som om han memorerede Vers, alt imens Hesten snublede sig frem over de toppede Provinsbrostene og ved umotiverede Spjæt bragte Uorden i den gamle Digters Versefødder.

Men en Dag listede jeg mig bag paa ham, da han gik ned ad Gaden.

Han talte med sig selv.

Nu *vilde* jeg høre ham. Jeg

Olivia Jacobsen. Oda Rostrup. Emma Wiehe. Mathilde Nielsen.

Scene af „Hverdagsfolk".

Peter Fjelstrup som Justitsraad Abel.

vilde være Digteren nær i Undfangelsens Stund.

Jeg lyttede og hørte ham ganske langsomt sige til sig selv:

— I Morgen er det Fredag!... Hm... Hm. Saa spiser vi i Klubben! Hm ... Hm ... Øllebrød og stegt Flæsk — —

Da tabte jeg min literære Barnetro, og jeg har aldrig siden vundet den tilbage.

Men den lille Oplevelse faldt mig ind, da jeg forleden Dag saa *Hverdagsfolk* paa Dagmarteatret.

Øllebrød og stegt Flæsk. Det er netop dette Stykkes hverdagslige Handling, som *Frits Holst* har varieret gennem en 5 Akters gemytlig Kaffesladder med tilhørende Gammeldame-Snak om Forlovelser og Hattemoder og Haarbaand.

Og den gamle Oberstløjtnant morer sig fortræffeligt i dette Selskab og gør aktiv Tjeneste i Kaffesøstrenes Borgervæbning.

Han morer sig ikke over dem, men med dem. Og Publikum gør ham gladeligt Selskab.

Skuespillerne morede sig og saa dejligt; men det maa jo virkelig ogsaa være ganske grinagtigt at trække i Tournuretidens pudsige Dragter og for et Par Timer glemme vor egen fladbagede Tid.

Naar man saa yderligere tager i Betragtning, at det lykkedes Hr. *Fjelstrup* at skabe et virkeligt levende Menneske ud af Tøffelhelten, Justitsraad Abel, og at Fru *Rostrup* med sine troværdige Øjne fik Publikum til at føle med Stykkets forfulgte Uskyldighed, saa er det da ganske naturligt, at Publikum er mer end veltilfreds med denne Teateraften.

Prins Orlofsky (Fru Bueman). Duparquet (Arvid Ringheim.)

Samtidig med at Dagmarteatret har genopført dette aldrende Stykke, har Dir. *Emil Wulff* sat gamle *Strauss*' herlige Operette, *Flagermusen*, paa Programmet.

Disse indsmigrende, kælne og kaade Dansemelodier vil altid synge sig lige ind i Publikums Bevidsthed.

Scene paa Scene flyver Stykket forbi Tilskuerne, meningsløst og dejligt som en usnærpet Dans med glade Piger.

Og Frederiksberg Teater raader netop over alt, hvad Operetten kan begære, smukke Damer med gode

Hr. Bewer. Jutta Lund. Fru Wulff. Hr. Alstrup. Agnes Nørlund. Fru Buemann. Fru Hoffmann. Karen Nielsen. Arvid Ringheim.

„Flagermusen", 2. Akt.

Stemmer og danselystne Pusselanker, morsomme Komikere og en fortræffelig Kapelmester.

Men for den lille sædelige Censor maa det have været vanskeligt at være paa Højde med al denne Wienerlystighed, og det har sikkert kostet ham Overvindelse at bevare sin Koldsindighed overfor den lille nydelige Prins Buksetrold, hvis Rolle og Pantalons Fru *Buemann* udfyldte med lige stor Ære.

Men det maa *Carl Levin* selv forsvare overfor Jahve og sin Samvittighed.

A. W. H.

Yvette Guilbert.

Yvette Guilbert, den af vore Vigilianere forkætrede, synger atter i København.

Iført et pragtfuldt og saare stilfuldt Hoftoilette fra Rokoko-Tiden, omgivet af et helt Orkester af Musikanter, der behandler kostbare gamle Instrumenter, foredrager hun *Chansons Pompadour*, Viser fra den Gang, Louis XV var Konge og Madame Pompadour hans anerkendte Elskerinde, eller Viser over Motiver fra den Tid.

Det er en ny Yvette, ny og udmærket, hun er jo født *artiste*, saa hun er baade værd at se og høre, hvad hun saa laver.

Jeg var i Paris, da Yvette dukkede op. Jeg var purung og kendte kun Paris fra de franske Romaner, og nu stod jeg dèr — jeg selv — midt i Paris, ikke det drømte, men det virkelige Paris, og blev forvirret. Dette Sprog, som jeg troede mig fortrolig med, dette fortumlende, myldrende Liv paa Boulevarderne, dette Lys, disse Farver, disse Mennesker, Heste og Vogne — saa nær jeg var det, saa fjernt syntes det mig pludselig, saa ukendt og anelsesfuldt.

Yvette Guilbert synger Pompadourviser.

Fra Plakaterne slog Navnet *Yvette Guilbert* mig alle Vegne i Møde og et Billede af en Kvinde i lang, hvid Kjole med lange, sorte Handsker, rødhaaret, med smaa Grise-Øjne, grim, lang og ranglet, en sælsom Fremtoning af et forvaaget, gustent og dog evig vaagent Paris. Hele Dagen stod hendes Navn og Billede i min Hjerne, og om Aftenen, da jeg drev ned over Boulevarderne, fulgte jeg mekanisk Gaspilen, der pegede mod *Concert Parisien*, og kom ned i Sidegaden, hvor hun optraadte.

Og i den pragtfulde Variété, hvor Paris summede fra Loger og Stolerækker, i blændende Lys, saa jeg Plakaten med de mange levende Farver staa dér lyslevende og hørte Yvette, som jeg knap forstod, saa parisisk var hun.

Hun stod og sang i sin lange Kjole, der dog hverken tav om Krop eller Køn, med en sløret Stemme, som slet ikke var nogen *Stemme* og ikke tilslørede noget som helst, men aabnede alle mulige Perspektiver — om Paris i Glæde og Paris i Sorg, Paris i Sult og Nød, i Rædsel og Vanvid, i Mord og Selvmord, i Kærlighed og Had, om Paris og dets Gaders og Gyders Liv...

For mig stod Paris og dets Muse . . . det var Pariserinden, der sang Paris ud af sit Hjerte, de Viser, hun forstod, som Kvinder forstaar —, som Gadens Barn forstaar sin Digter. Og Yvettes Digter og Elskerhed *Xanrof*, Psevdonymet for en fransk Embedsmand, *Fourneau*, der fra sin Kontorstol skaffede sig Udvej for Minderne fra sin Ungdoms Skove — Paris' Boulevarder og Knejper og Kviste — for sin Livserfarings Galgenhumor og Bitterhed og Galde og Sørgmodighed — akkurat som de fleste andre franske Visedigtere.

Ud af Xanrofs Arme sang Yvette sig Verdensberømmelse til og Adgang til Verdens mest snerpede Publikums — det engelskes — Saloner.

Og verdensberømt sang hun, da jeg gensaa hende i København for nogle Aar siden, verdensberømt og næsten den samme.

Næsten . . .

Men nu stod jeg i Sommer efter mange lange Aars Forløb atter i Paris, ude paa Boulevard Berthier foran *Fritz Thaulows hôtel*. Hele Dagen havde Paris, hvor jeg gik og stod, været mig saa nært og fortroligt og gammelkendt. Men saa ser jeg med ét — lidt længere henne — et andet *hôtel* med Yvettes Buste over Indgangen — det var *Yvette Guilberts* herskabelige Ejendom!

Og da blev jeg for et Øjeblik fremmed i Paris.

Yvette var verdensberømt, anerkendt og Virtuos. Hun havde forladt Gadevisernes Genre, sagdes der, fordi Epigonerne og Efteraberne har ødelagt Markedet for hende.

Nu synger hun sig ogsaa i København Verdens Rigdomme til, skønt hun ingen Sangstemme har, paa et Navn, alle maaber efter, i *grande toilette* og med Viser fra det 17de og 18de Aarhundrede.

Lidt fed og noget ældre.

Ikke mere Elskerinde, men Hustru og Moder.

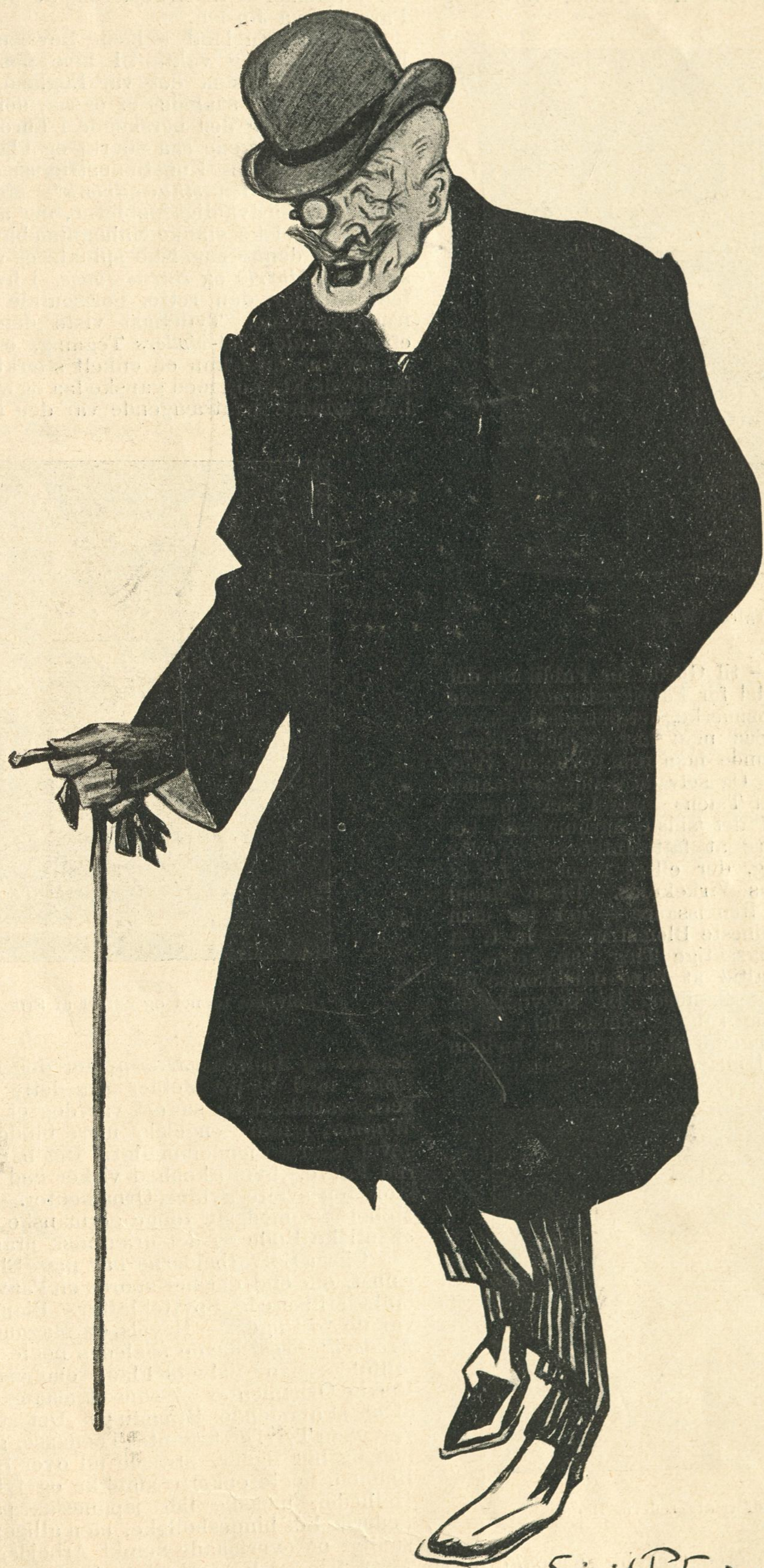
Hun synger eller foredrager dem udmærket.

Men hendes gamle, hendes Ungdoms Viser — dem nynnede hun nu, fordi hun kunde — dryppede dem ind i vore Sind som Gift med sin sprøde og spinkle, lidt slørede Stemme.

Jens Pedersen.

Corps diplomatique.

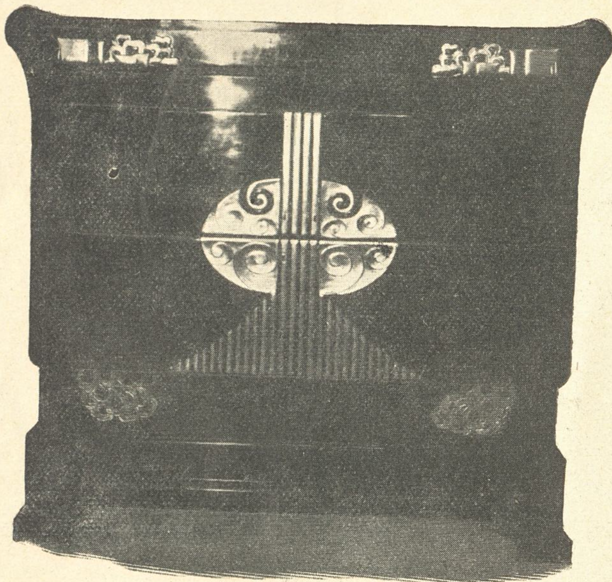
Tegning af Eigil Petersen.

En Stormagt.

Nyere dansk Kunsthaandværk.

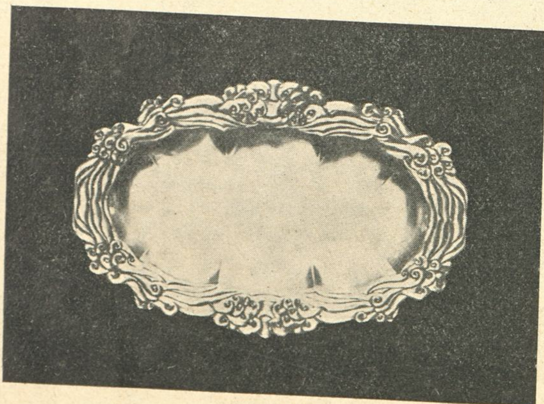
I lang Tid var Haandværket skubbet til Side af en alt overvældende Masseproduktion, der intet som helst Hensyn tog til Skønhed eller Holdbarhed. Billigt og

Skab af Siegfried Wagner.

daarligt var det meste — til Glæde for Publikum det første, det andet til Fordel for Fabrikanterne. „Made in Germany“ var det Kainsmærke, der betegnede Smagløshedens Kulmination. Saa man hist og her i Hjemmene smukke Møbler, kunde man paa Forhaand vide, at det var Arvestykker. Og selv de solideste Haandværkere maatte præges af Tidens Mangel paa Smag.

Men i Slutningen af det sidste Aarhundrede begyndte engelske Kunstnere at fatte Interesse overfor de Hverdagens smaa Ting, der ellers regnedes for at staa udenfor Kunstnerens Virkekreds. Disse Mænd havde af den italienske Renaissance — der for dem var Menneskesjælens skønneste Blomstring — lært, at selv de allermest hverdagsagtige Ting kan gøres til Kunstværker — at det, altid at have det skønne for Øje, udviklede Sansen for Skønhed. De begyndte da at danne deres eget Hjem i deres Kunsts Billede, og overalt begyndte saa i England et Samarbejde mellem Kunstneren og den Industridrivende — et Samarbejde,

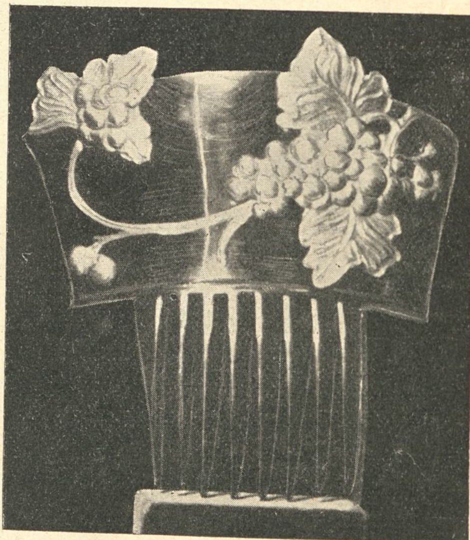

Sølvfad tegnet og udført af Frederik Hegel.

der førte til den Bevægelse, der skabte *Kunsthaandværket* og som har til Formaal at bringe Kunsten ud til den store Masse — gennem skønne og stilfulde Nødvendighedsgenstande at aabne Øjet for det skønne i alle dets Former — og endelig at lære alle og enhver, fra Millionæren til Arbejderen, at gøre sit Hjem til et Paradis paa Jorden.

Og fra England bølgede Bevægelsen ud over det hele Europa og vakte til Live den samme Stræben overalt. Men som det var England, der havde rejst Bevægelsen — saaledes er ogsaa, den Dag i Dag, den engelske Smag den herskende i Europa.

Man mærkede saa stærkt og klart denne engelske Paavirkning paa Kunstindustrimusæets *„Udstilling af nyere dansk Kunsthaandværk“*. Mest af alt gælder dette som sædvanligt Møblerne, der altid minder stærkt om de engelske slanke Mahognimøbler med deres rette Linjer — denne engelske spinkle og rene Linjevirkning, skabt af *Morris* og *Burne-Jones*, i hvis stemningsmættede Billeder den rette, horisontale Linje altid er den fremherskende. Tydeligst viste den sig i to Møbler efter *Harald Slot-Møllers* Tegning, enkle og retlinjede — det ene med kun en enkelt stærkt buet Linje i den hvælvede Klap og med ganske faa og simple Ornamenter. Lidt mindre paatrængende var den i nogle Møbler fra

Sølvkam tegnet og udført af Erik Magnussen.

Severin og Andreas Jensen, der dog langt fra stod paa Højde med andre Møbler fra dette vort fineste Snedkeri. Smukkest og særest var dog et Skab af *Siegfried Wagner*, mindre engelsk, mere bindesbøllsk, men alligevel saare ejendommeligt. Det har en ganske dejlig rød Farve, hvis Skønhed virker end stærkere ved de store og svære gyldne Ornamenter. Et ejendommeligt Møbel — med sin tunge germanske Form og det helt eksotiske Røde og det orientalsk prangende Guld.

Ogsaa Sølvarbejderne har nære Slægtninge i engelsk Kunst, om end der her spores en Paavirkning af Bindesbølls stiliserede Spytteklatter. Blandt de smukkeste var de to Unges — Hegels og Magnussens — Arbejder. *Frederik Hegel* havde saaledes nogle Sølvfade, rene og stilfulde, hvor Sølvets Flade omspændes af en enkelt Række Ornamenter — som et maanehvidt Hav, kranset af en skummende Brænding. Det stilfuldeste Arbejde var uden Tvivl en firkantet Thedaase, ganske enkel, kun hist og her ligger, strøede ud over Sølvets raffinerede Renhed, nogle enkelte smukke og fyldige Ornamenter. Helheden maaske lidt japanesisk paavirket, Enkelthederne lidt bindesbøllske, men alligevel et fuldtud personligt og overmaade smukt Arbejde, der lover smukt. Mest fri for Bindesbøll — Gud være lovet — er *Erik Magnussen's* Arbejder. Hans Specialitet synes nu at være Kamme, og han naar her videre end de fleste af

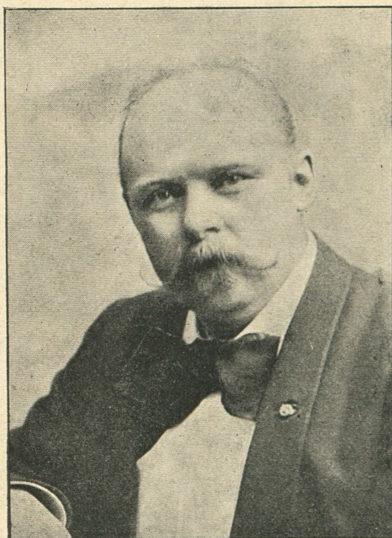
de andre Udstillere. De virker ikke som f. Eks. *Slott-Møllers* ved næsten parvenustærke Farver, men ved deres Motivers og Linjers Skønhed. Smukkest blandt *Magnussens* Kamme var vel en med fyldige, stiliserede Vindruer — men man glædedes ogsaa over de andre — en med en Eghjort, en anden med en Skarnbasse, en tredje med to Græshopper. Alle var de ejendommelige og smukke — maaske kunde man ønske lidt mere Afveksling. Men naar de paa Udstillingen ofte blev oversete, skyldtes det mest, at de ikke hører til Udstillingsgøglets skrigende Humbug.

Mærkedes der paa de fleste af disse Arbejder en — stærkere eller svagere — fremmed Paavirkning, saa var der et enkelt Omraade, hvor dansk Industri viste sig fuldtud national. Det var i Fabrikken *Aluminia's* Fajance, der straaler En i Møde med de stærke Farver, som man kan finde hist og her, paa gamle Lervarer, ude paa Landet. Snart er det en frodig grøn, snart en stærk og lysblaa, snart mættede røde og brune — med Motiver i gammeldags Stilisering. Mest har ogsaa her *Slott-Møller* gjort sig fortjent ved sit Arbejde — som han jo allerede har Æren for saa meget af vort Lands skønneste Kunsthaandværk. Fajancen ejer vel ikke det københavnske Porcellæns raffinerede Afdæmpethed, dets næsten perverse Blidhed — men det virker stærkt og sundt og nationalt som en Modsætning til det andets internationale kølige Skønhed.

Man fik af denne Udstilling et dybt Indtryk af den Alvor, der arbejdes med herhjemme i den store fortjenstfulde Sag, som Kunsthaandværket er et Led i. Og der gives vel næppe et større Formaal end det: at lære alle og enhver at elske det skønne, at *stræbe* efter Skønheden under alle dens Former — først i det ydre, saa i sine Tanker, Ord og Gærninger. Saa former alt Liv sig til Skønhed — og det skønne er *altid* godt.

Louis Kohl.

Professor Johan Bartholdy.

Den 6. December døde Komponisten, Prof. *Johan Bartholdy*, ramt af en Hjerneblødning, i en Alder af 52 Aar.

Mest kendt var den Afdøde sikkert fra sine Operaer „Loreley“ og „Dyveke“ samt fra Operetten „Svinedrengen“, skønt han ikke var dramatisk Komponist eller fyldte i den store Form. Hans Evne var den lette, lyriske Stemning, og hans Sange vil vistnok leve længst.

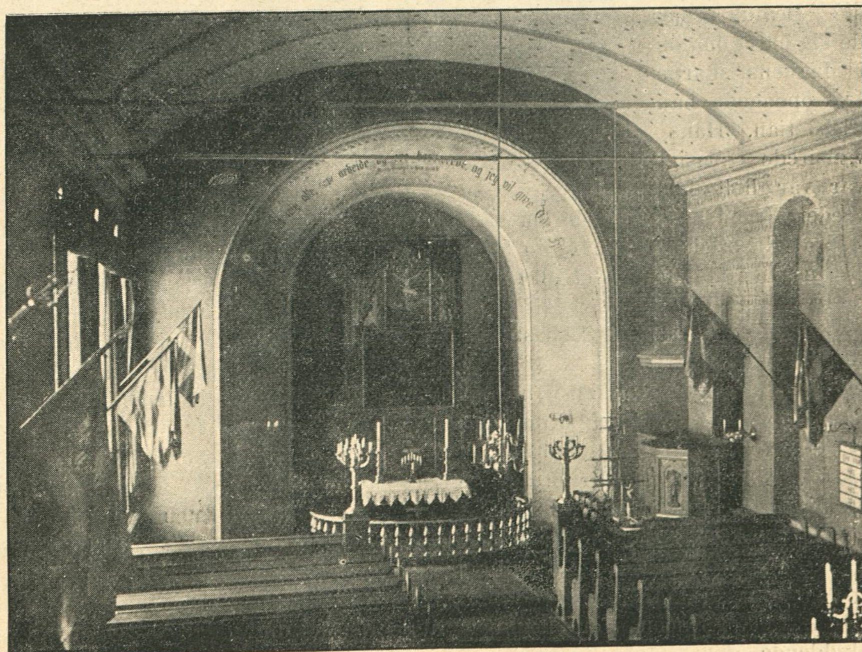
Ny og betydelig var *Bartholdy* ikke. Kunstnersind og Dannelse var hans Kreditside som Musiker, men han savnede personlig Dybde og Indtrængen. Lethed prægede hans Talent og hans Frembringelser — og lidt tilfældigt var det, om dette blev til det Gode eller det Onde. Men klingende og velformede var de, og man var altid i paalideligt musikalsk Selskab.

Privat var *Bartholdy* en jovial Mand af den gamle, frejdige Studentertype, og det blev af Betydning for vort Musikliv, idet han i mange Aar og indtil for ganske nylig var Studentersangforeningens afholdte og dygtige Dirigent.

Kastelskirken.

Frederik IV.'s lille hyggelige og uanselige Kastelskirke fyldte 200 Aar den 26. November. Selve Dagen forløb forholdsvis stille, idet man kun mindedes den ved at lade I. Regiments Musikkorps Kl. 12 blæse Koraler paa det saakaldte Loppetorv foran Kirken.

Om Søndagen var der derimod større Stads. Kongefamiljen, Krigsministeren, Kultusministeren og flere Generaler var tilstede og overværede Gudstjenesten, der holdtes af Sognepræsten, Pastor *Storm*, i Kirkens ærværdige Messehagel, som i Dagens Anledning var undergaaet en gennemgribende Istandsættelse. Indvendig var Fødselsdagsbarnet smukt pyntet med Grønt og Blomster og otte gamle Krigs-Faner.

Anarkistens Søn.

Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL X.

— De forstaar ikke, hvem jeg er og hvad jeg er, eller rettere, hvem jeg har været!

Disse Ord, som Norna havde sagt til ham, medens de i Automobil foer afsted gennem Natten, havde præget sig dybt i Beatus' Erindring.

Han var vedblevet at spekulere over dem længe efter, at han havde sat hende af udenfor hendes Dør i den snevre Gade og set hende hurtigt og næsten sky forsvinde op i Huset.

Hvem havde hun da været? Spørgsmaalet vedblev at dukke op og op igen, medens Beatus med rivende Fart susede hen ad den skinnende hvide Landevej, der laa saa knittrende blank, at den næsten blændede hans Øjne.

Pludselig syntes han, at det var, som om der bevægede sig en sort Skikkelse lige foran Maskinen. Han bremsede voldsomt og standsede Automobilet næsten paa Stedet, samtidig med at han hørte nogle forfærdelige Eder og Forbandelser regne ned over sig. Beatus drejede sig halvt om, og i Maanens skarpe Lys opdagede han Sebastian. Hans vansirede Ansigt var var helt forvredet, Fraaden skummede om hans Mund, og i et Anfald af Raseri hævede han sin Stok for at gaa løs paa Beatus, der helt forfærdet over Fremtoningens Uhygge raabte:

— Men Sebastian! Sebastian dog! Det er jo mig, Beatus!

Sebastian lod Stokken synke. Hans tidligere hæse Raab gik ned til en arrig Knurren.

— Selv om det saa hundrede Gange er Dig, Beatus, saa fortjente Du, at jeg smadrede Dig sammen med dit djævelske Køretøj.

— Naa! Naa! Der skete jo ingen Ulykke, Sebastian.

— Nej, det gjorde der ikke, men der kunde da ligesaa godt være sket en.

— Det er Sneen, der blænder! sagde Beatus undskyldende.

— Ja, jeg ved s'gu ikke, hvad det er, og jeg er for den Sags Skyld ogsaa ligeglad. Men jeg ved, at vi snart aldrig mere har Sikkerhed for Liv og Lemmer paa vore Landeveje, hverken Dag eller Nat.

— Naa ja! Godt Ord igen, Sebastian! Jeg beder Dig endnu en Gang om Undskyldning. Jeg havde lidt for meget Hastværk.

— Ja, allesammen har I Hastværk nu til Dags. Huj, hej, skal det gaa over Stok og Sten, og kommer I saa længere for det? I bruger bare al Jeres Tid til at flyve frem og tilbage. I min Ungdom havde man kun Hastværk, naar man skulde til Kæresten, men man havde ikke saa meget Hastværk, naar man kom fra hende.

Beatus var sprunget ud af sit Automobil og stod nu næsten truende overfor Sebastian, idet han sagde:

— Hvad er det, Du mener?

— Hvad jeg mener? Jeg mener naturligvis det, jeg siger. Jeg var ogsaa bedt med til Festen paa Slottet. Ikke hos Herskabet, saa fine Folk kommer jeg ikke til, bare hos min gamle Ven, Taffeldækkeren, men hos ham spiser og drikker man næsten ligesaa godt, selv om det er Levninger.

— Du er jo fuld, Sebastian! sagde Beatus, der først nu var klar over Situationen.

— Er jeg fuld! Saa siger vi det. Der kan maaske være noget om det, for jeg maa vel have set dobbelt.

— Hvornaar?

— Hvornaar? Begribeligvis da Du kørte fra Slottet i dine fine laante Klæder, som Du staar der og gør Dig tyk i, medens en anden en maa gaa og ryste af Kulde her i Natten.

— Dine Spydigheder kan Du beholde for Dig selv, men hvad er det, Du mener?

— Du er Pokkers tungnem, Beatus! Jeg mener, at det grangivelig forekom mig, at der var to i Djævlekøretøjet, da jeg saa det sidst, og nu er der kun Dig.

— Og hvad saa?

— Nej! Hvad saa! Jeg mener blot, at det maaske

var heldigst for Dig, Beatus, om Du var ligesaa bange for den lille sortøjede Djævletingest, der sad ved Siden af Dig, som jeg er for den store Djævletingest dér med de gloende Ildøjne. Fortiden, lille Beatus, Fortiden! Det er den, man altid skal huske paa. Det har jeg allerede sagt Dig en Gang før. Den synes at melde sig hurtigere, end jeg havde ventet. God Nat, lille Beatus. Du ved nok, at det er af fulde Folk, man skal høre Sandheden.

Beatus stod tavs med opspilede Øjne og stirrede paa Sebastian, der lo over hele sit hæslige Ansigt. Det smigrede aabenbart Indvaliden, at han havde kunnet lukke Munden saa fuldstændig paa den Mand, der havde været naiv nok til at tro, at der ikke kan være Mening i drukken Tale. Sebastian nikkede kærligt med sin uhyggelige Mund. Saa forsvandt han dinglende ned ad en Sidevej som en stor, sort, ulykkespaaende Ravn.

Selv Sporene af hans Skridt havde noget mystisk over sig, medens han med sit stumpe Træben prøvende søgte Vejkanten under Sneens tætte Dække.

Beatus' Fantasi var blevet sat i endnu stærkere Bevægelse end før. De forstaar ikke, hvem jeg *har* været! havde Norna sagt, og medens han grundede paa disse gaadefulde Ord, havde han mødt den spøgelsesagtige Skikkelse, der i sit deliristiske Klarsyn havde tilføjet: Fortiden har meldt sig hurtigere, end jeg havde ventet!

Han maatte have Klarhed over denne Fortid, der stadig dukkede op paa hans Vej! Men hvor?

Da slog det ham pludselig som en Indskydelse: Professoren maa kunne give Dig Besked.

Tanken voksede sig i et Nu stor. Professoren! Ja, hos ham og hos ingen anden vilde han kunne finde Trøst, Raad og Oplysning.

I en Fart vendte Beatus Automobilet og kørte hastigt, spejdende til alle Sider, ind til Byen i det samme Spor, som Køretøjets Hjul paa Udturen havde dannet i Snelaget.

Det var første Gang i sit Liv, at Beatus skulde bo paa et Hotel. Thi alt som han atter nærmede sig Byen mere og mere og saa, at Lysene var slukkede i næsten ethvert Hus, begyndte han at forstaa, at han ikke kunde opsøge Professoren paa denne Tid af Aftnen eller rettere Natten.

Men i Morgen ganske tidlig vilde han gaa til ham!

Det var imidlertid umuligt for Beatus at sove. Han laa og kastede sig frem og tilbage paa det uvante Leje. Af og til for han op som i Feber og saa sig forvirret rundt i det fremmede Værelse, i hvilket alle Møbler tegnede sig underligt fantastisk i Maanens Skin, der faldt ind gennem Vinduerne.

Allerede ved Sekstiden tørnede han ud og betalte sin Regning til den søvndrukne Portier, der lovede at passe godt paa Automobilet, som han havde anbragt i et Skur ude i Gaarden.

I Gaderne brændte Lygterne endnu, overalt i Husene var der rullet ned, og Kaféer og Restaurationer var lukkede.

Det er dog et underligt Liv, de fører, de Byfolk! — tænkte Beatus, og han bestyrkedes i denne Antagelse, da han saa et stort Selskab, hvis Medlemmer alle var klædte i Kjole og hvidt Slips, drage højrøstet og stærkt blussende gennem Hovedgaden.

Langsomt sneg Tiden sig afsted, medens Beatus flakkede om i den nu helt folketomme By, hvor man kun hist og her paa et Gadehjørne opdagede en gabende Politibetjent.

Klokken slog syv paa Raadhusuret.

Enkelte Køretøjer begyndte at rulle fra Landet ind til Torvet, og i Kælderhalsene tittede blege, gnavne Ansigter frem, medens Skodderne hist og her fjærnedes fra Vinduerne.

Nu maa Du kunne gaa derhen! tænkte Beatus, der fra Sommerbesøgene erindrede, at Professoren altid stod tidligt op.

Beatus gik hurtigt til Professorens Bolig. Den bestod af en lille Villa i Nærheden af Kunstakademiet. Beatus ringede paa. Det varede længe, inden en gammel Kone viste sig i hvid Natdragt med Kappe paa Hovedet. Hun saa forbavset paa ham og spurgte:

— Hvad vil De her paa denne Tid af Døgnet?

— Jeg vilde gerne tale med Professoren.

— Med Professoren! Han tager virkelig ikke imod Folk midt om Natten. De maa komme igen senere.

— Hvornaar?

— Ja, om en Time eller to, hvis det har saadan et Jag, ellers mellem elleve og tolv.

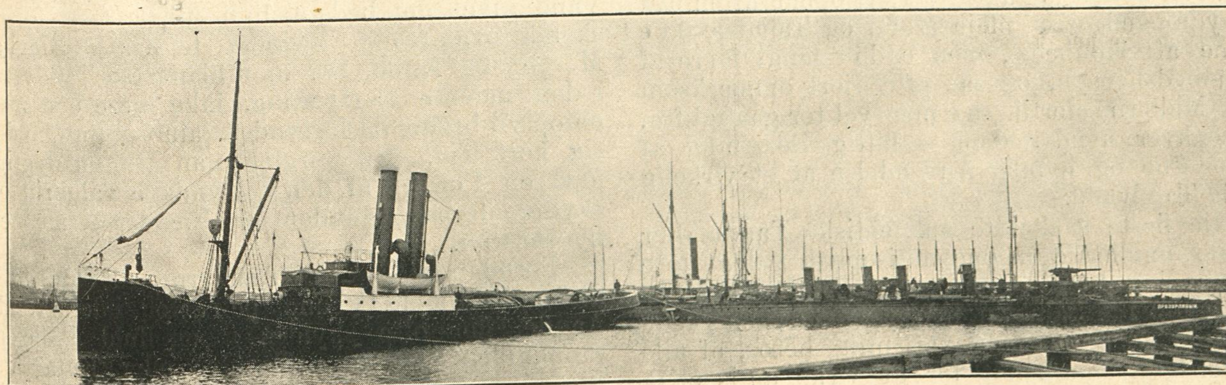
— Saa længe kan jeg ikke vente.

— Hvem er De? Har De Deres Kort?

— Kort! Nej, jeg har ikke noget Kort. Men vil De hilse Professoren fra Beatus.

— Hm! Ja, det skal jeg gøre, saa snart han er staaet op. Men nu maa De gaa. Det er for koldt for mig at staa her i denne Paaklædning. Jeg risikerer jo en Generalforkølelse. God Morgen!

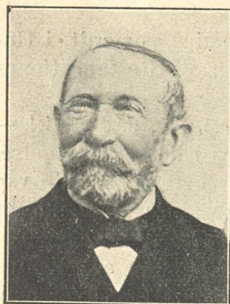
Dermed slog det ældre Kvindemenneske Døren i for Næsen af den betuttede Beatus. (Fortsættes.)

Torpedojageren „Prosorlivy" i Frederikshavn. *Steen Møllers Eft. fot*

Torpedojageren *„Prosorlivy"* af den anden russiske Stillehavseskadre indkom til Frederikshavn med beskadiget Skrue. Billedet viser, hvorledes Svitzerdamperne *„Viking"* og *„Frihavn"* ved Hjælp af svære Tove hæver Torpedojagerens Agterende over Vandspejlet. Efter en Nats anstrængende Arbejde blev Skaden udbedret.

UGENS NAVNE

Fhv. Tobaksfabr. Petersen.

— En gammel Hædersmand og Veteran fra den første slesvigske Krig, fhv. Tobaksfabrikant *Chr. D. Petersen,* fejrede den 23de November sin 80 Aars Fødselsdag. Ved Oprørets Udbrud i 1848 meldte han — en Slesviger — sig som frivillig, blev ansat ved Gardehusarerne og deltog bl. a. i Udfaldet fra Fredericia den 6te Juli. Senere bosatte han sig i Flensborg, men efter 1864 flyttede han her til København.

— Grosserer *Enoch Thede,* hvem Æren for de store Jubilæumsfestligheder paa Kvægtorvet tilkommer, er en kendt Skikkelse i den københavnske Selskabsverden, en agtet og afholdt Personlighed indenfor Kvægtorvets Forretningsrammer. Grosserer Thede, der er Chef for det gamle ansete Firma *Thede & Søn,* er Formand for Kreatur-Kommissionær-Foreningen; det var i denne sin sidste Egenskab han stillede sig i Spidsen for og arrangerede Jubilæumsfestlighederne.

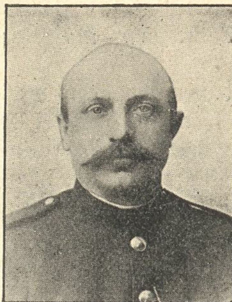

Grosserer Enoch Thede.

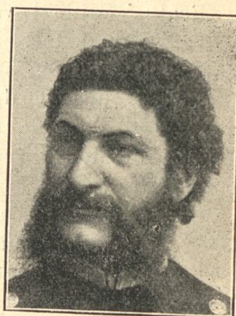
Fru Anna Winckler.

— I Onsdags havde Fru *Anna Winckler,* Indehaver af Skandinaviens største, ældste og eleganteste Teater- og Kostyme-Atelier, 40 Aars Forretningsjubilæum. I de sidste 27 Aar har hun haft sin Forretning paa samme Sted i Frederiksborggade. Samtidig var det hendes 40-aarige Bryllupsdag. Højtidsdagen erindredes ved en Fest, hvorefter hun nu trækker sig tilbage til Privatlivet. (Billedet forestiller Fruen i et Rokoko-Kostyme).

Sprøjtefører Schmidt.

— Det er Sprøjtefører Nr. 18, *Ferdinand Schmidt,* der forleden bragte Frk. Henriette Jensen ud af den brændende Mønsterfabrik paa Købmagergade, en Daad, for hvilken Korpset i en Dagsbefaling ydede ham Tak og Ros. Hr. Schmidt har iøvrigt tidligere udmærket sig paa lignende Maade. Saaledes bl. a. ved den sørgelige Ildebrand i St. Pederstræde i Oktober 1902, hvorved tre Mennesker omkom. Især skyldes det Schmidt, at der her ikke gik flere Menneskeliv tabt.

Postpakmester Beermann.

— Postpakmester *B. Beermann* er født i Fredericia i 1847. Skønt ikke ældre, har han nu i 30 Aar befaret Jernbanerne som Postpakmester: først fra 1874 til 1886 paa den jyske Længdebane Fredericia—Aalborg, dernæst fra 86 til 1900 paa København—Korsør, og nu kører han paa Holtebanen. Den pligtopfyldende Postmand indtager en smuk Stilling i Etaten.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

87

Grammophonen i Congo.

Hele den lille Negerby staar paa den anden Ende. Der er kommet en hvid Mand med en Mængde Kasser og Kofferter, og de Sorte véd meget godt, at der er mange mærkelige Ting deri. Større og større bliver deres Forundring, eftersom Kisternes æventyrlige Indhold kommer for Dagen.

Nej, det kan aldrig gaa naturligt til. — Som besatte flygter de Sorte til alle Sider — endog Majestæten trækker sig rædselsslagen tilbage til sit Telt.

Kun Børnene bliver tilbage. — De lister sig nærmere og nærmere hen til Apparatet og morer sig ganske respektstridigt over, at den hvide Mand har puttet

Men saa sker der noget, som aldeles forvirrer deres Begreber.

Den hvide Mand tager en underlig lille Kasse frem og sætter en stor trompetlignende Tud derpaa — saa skruer han lidt paa en Mekanisme, og minsandten — hører man ikke Maskinen med høj og tydelig Stemme fremsige den lille Velkomsttale, som hans sorte Majestæt for et Øjeblik siden holdt ved den hvide Mands Ankomst.

selve Høvdingen ind i den lille morsomme Kasse.

De modigste nærmer sig helt til den, de klapper i Hænderne og lér, — ja, et Par af de aller dristigste sætter sig endogsaa ganske familiært op ved Siden af Kassen og griner højt af hans Majestæt Høvdingen, der jo nu er velforvaret derinde.

Men den hvide Mand skynder sig at fotografere det morsomme Billede, som viser de to gladeste Negerbørn og deres nyopdagede gode Ven, Grammophonen.

Familien Jensens Ønskeseddel til Julen.

I Grosserer *Jensens* Hjem havde det hvert Aar henimod Juletid været en priselig Skik blandt alle Familiens Medlemmer at hver skrev sin Ønskeseddel. Belært af tidligere Aars Erfaringer havde Fader og Moder denne Gang udstedt et strengt Paabud om at Ønskesedlen skulde være indleveret senest den 1ste December, for at Indkøbene kunde foretages i god Tid.

Lille Hanne, som kun er 4 Aar, havde naturligvis hundrede Ønsker og var ikke rigtig klar over, hvad hun skulde faa store Broder, *Aage*, der er 8 Aar, til at skrive paa sin Ønskeseddel; hun gennemgik Sjælekvaler, før hun kunde bestemme sig for endelig en Aften, mens Fader og Moder var i Teatret, at nævne som sine højeste Ønskers Maal: Et Dukkekøkken med rigtig Komfur og Tallerkener, en stor spraglet Bold, et Sjippetoug, en lille morsom Mand, der kunde løbe henad Gulvet, og endelig en lille rund Spilledaase med et smukt Billede paa Laaget; denne og den lille Mand havde hun forelsket sig i en Dag udenfor en Musikforretning i Store Kirkestræde, da hun var med Moder paa Torvet hos Slagteren ved Nikolaj Taarn.

Peter, som er 6 Aar, havde mest krigeriske Ønsker, han vilde helst have en Fæstning med rigtige Japanesere og Russere, og da han vidste, at dette let kunde blive en temmelig kostbar Present nøjedes han med dertil at føje et i Parantes indklammet Ønske om tillige at faa en Signalfløjte og et Horn til at dirigere Slagets Gang med. Han havde nu ogsaa forset sig paa det fristende Vindue i Store Kirkestræde.

Saa var der *Aage* som allerede var begyndt at interessere sig for de ædlere Sysler, hans Hu stod nu til en af *Kapt. Marryats* spændende Historier, men desuden var han ogsaa blevet bidt af en gal Musiker, han begyndte nemlig at tro paa, at han nok med Tiden vilde blive Virtuos, saadan rigtig med langt Haar ned ad Nakken, og hans Hu stod nu særlig til en rigtig Violin med rigtige Strenge og en rigtig Bue, som man kunde smøre Harpiks paa. Han havde nu ikke nøjedes med at lade sig bedaare af Vinduets Tillokkelser, men var en Dag „mir nichts, dir nichts" gaaet ind til *Steenstrup* i Kirkestræde og havde faaet at vide, at saadan en lille Gut skulde have en ½ Violin til 12 à 15 Kroner, naar han vilde have nogen Fornøjelse af sin Virksomhed som vordende Violin-Virtuos. Der havde han ogsaa faaet Kig paa en dejlig Ocarina, som han glædede sig til at bruge til Sommer i Skoven.

Frk. *Alma*, der lige var konfirmeret, havde selvfølgelig meget spredte Ønsker, nogle i Retning af en Boa og andre i Retning af en dejlig Roman, men, pudsig nok, hun havde ogsaa et lille musikalsk Ønske, og det var da ganske beskedent, det var nemlig en Mandolin, som hun allerede saa smaat havde faaet Instruktion paa hos Kusine *Amalie*, som ogsaa havde lovet hende at udsøge en rigtig god en hos den samme Musikmand i Kirkestræde, hvor de andre Søskende var blevet fortryllet.

Den lange *Svend*, der skulde være Organist, ønskede sig derimod et godt Harmonium med en hel Del Registre og i en smagfuld Udstyrelse, men kun af *Petersen & Steenstrups* Fabrikat.

Fru *Josephine*, der i sine unge Dage havde dyrket Klaveret, var nu paa Grund af Børneopdragelse og huslig Besked kommet bort fra Tekniken og var derfor grundig ked over, at hun aldrig fik en Tone at høre i Hjemmet; da Børnene havde andre Interesser og sjælden var til at drive til at røre Klaveret hjemme. Men nu havde den lille Frue opdaget, at hun selv kunde udføre de herligste Ting paa Klaveret uden synderlig Forøvelse ved kun at anbringe den meget omtalte Pianola foran sit Klaver. I en Ugestid havde hun aflagt Visiter oppe i Pianola Magasinet i Store Kirkestræde, havde sat sig ind i Behandlingsmaaden og var nu bestemt paa at ville have sig saadan et Instrument; men da det jo kostede 1025 Kr., vilde det være Synd at forlange, at hendes gode Mand, der ellers aldrig nægtede hende noget billigt Ønske, nu skulde ud med hele denne Sum paa engang, og hun skrev derfor paa sin Ønskeseddel: „Af min Mand ønsker jeg et stort Kys og en Pianola," og saa vedlagde hun en 500 Kr. Seddel, som hun havde hævet af sin Privatformue.

Grossererens Ønskeseddel var ogsaa musikalsk; den indeholdt bl. a. et stærkt understreget Ønske om en Edison Fonograf med en hel Del Valser til.

Hvorvidt alle disse musikalske Ønsker blev opfyldt, har jeg desværre ikke endnu faaet opklaret, men jeg skal derhen 1ste Juledags Aften til Juletræ, og saa venter jeg mindst at finde en spansk Guitar hængende paa Træet til

Hans

Verdens Spejlet

Nr. 12, 3. Aargang. **JULENUMMER.** Den 18. December 1904.

JULENAT.

Nu vugges Du paa Søvnens Kæmpevove
i Højtidsnattens snefaldshvide Stunder....
var jeg mon den, mod hvem Du dybest droges
— som Troens Skare af det store Under?

Skred mon din Tanke, skumringstyst og stille,
mod mig, som alle mine drog mod Dig,
da Dagen svandt, og Julekvældens Stilhed
faldt over vildsom Sti og banet Vej?

Var det *mit* Navn, Du hvisked — *vore* Minder,
Du kaldte paa ikvæld, da Træet tændtes?
Og var det mon til mig, den hjemløst — ene,
din *første*, varme Julehilsen sendtes? —

Nu skrider Du langs Drømmens lyse Strande
i Midnatsstundens højtidsstille Time....
men vaagner Du og kan ej længer sove,
da er det mig, hvis Længsels-Klokker kime.

Da er det mig — kun mig, som paa Dig kalder
herude fra de hvide, tause Veje —
kun mig, hvis Længsler flagrer om din Pude
som Amoriner om dit hvide Leje —

kun mig, hvis Tanke ydmygt knæler hos Dig
og fæster Julekysset paa din Pande —
det er kun mig, som aander paa dit Hjerte
og rører skælvende dets fine Rande. — — —

Gud signe Dig, Gertrude, mens Du sover,
Du, mine Dages lyse, lyse Under! —
Vug Dig paa Søvnens stærke Kæmpevover
i Højtidsnattens snefaldshvide Stunder.

Carl Hjernø.

MINDER —

Med Tegning af **Sophus Jürgensen.**

Man stirrer de lange Timer ud over Havet, og Tanker og Minder kommer og viger. Man blader i sit eget Livs Bog, man læser, og man bliver siddende med en aaben Side i sin Haand . . .

Hvilken?

Det skyldes vel kun Tilfældet.

— — —

Det var Jul i Paris.

Juleaftensdag var gaaet.

Paa Boulevarderne var alle Nytaarsboderne allerede slaaede op. Men Vejret var raat, og der havde ikke været Købere. Der er desuden noget saa underlig „forgæves“ eller forfrossent ved det Nytaarsmarked, en Slags forsinket Sommerfest midt om Vinteren.

Farvede Balloner i Snesjap. Brogede Papirsbaand i Vinterblæst. Udraabere, der skriger sig hæse og kalder paa Glæden, som ikke kommer.

Jul er den eneste Tid, hvor Paris virker sørgmodigt. Man skulde tænke, det var en Hævn af Guds Søn — en Hævn over Byen, hvor man ikke troer . . .

Jeg var vandret hjem. Og Dagen havde listet sig hen, mens man ingenting bestiller og kun tænker paa dem derhjemme eller snarere

— for saadan er det — paa, om man selv var husket af dem derhjemme, af nogen derhjemme. Af hvor mange derhjemme?

Ja, jeg *ventede.* Ventede paa, om jeg var husket — om nogen vilde huske mig.

Men saa, da Skumringen faldt paa, købte jeg hos Blomsterkonen paa Hjørnet alle de Blomster, hun havde, og jeg bandt dem sammen til Buketter, og jeg sendte dem bort — ned til Restauranten, hvor i Aften de unge Danske skulde mødes.

De vilde danse dernede, Julenat.

Men da Buketterne var sendt bort, kom den sidste Post, og jeg vidste nu, at der derhjemme var to, som havde tænkt paa mig. Den ene var min gamle Vinhandler. Han sendte mig et trykt Kort, paa hvis Bagside han anbefalede sin Vin — „Vine, særligt egnede til Familiebordet i Juletiden". Den anden var en Forfatter, som jeg kendte meget lidt. Han sendte mig sin sidste Bog — „i uskrømtet Hengivenhed".

Jeg sad og stirrede paa Vinfabrikantens „Familievine", indtil jeg gav mig til at læse i den sendte Bog — — for at glemme Kortet. Og jeg blev ved at læse — — for ikke at tænke paa alt det andet . . .

Saa ganske pludselig, midt i Bogen, uden nødvendig Sammenhæng, mødte jeg mit eget Navn. Det var da besynderligt. Hvad skulde jeg *der?* Inde i en fremmed Udvikling og ganske hovedkulds . . .

Jeg læste videre: saadan er jeg aldrig blevet rakket til, hverken som Kunstner eller som Menneske. Den Mand gjorde det hastigt af med baade min Hjerne og mit Hjerte . . .

Og det havde han sendt mig, uden Nødvendighed, netop til Juleaften.

Jeg løftede Øjnene og saa ud i den tomme Stue. Unægtelig, jeg følte mig lidt alene — sammen med alle *dem*, som havde glemt mig, og de to, som havde husket mig:

Vinhandleren, der tilbød sin Familievin, og Forfatteren, der hældte sin Malurt i det tomme Glas.

Ud paa Natten kom en af de Unge, som ogsaa havde været henne at danse. Han satte sig ned, og han skrævede med sine Ben, og han sagde, de havde haft det saa storartet.

De havde ogsaa sunget Fædrelandssange.

Men pludselig saa han paa mig:

— Hvordan er det, De sér ud? sagde han. De sér sgu ud, som De havde grædt.

— Jeg?

Og vi talte om andre Ting og om, at det nu snart var Nytaar, der vilde blive lige saa glædeligt som det gamle.

— — —

Det blev det nye Aar, og det nye Aar led saa langt, at det ogsaa blev min Fødselsdag.

Hvis man blot ikke havde Fødselsdage. Men man er jo nu en Gang født, og man skal nu engang *en* Gang om Aaret mindes om det.

Og nogle Timer sidder man saa og gloer ørkesløst paa, hvad man gjorde, og hvad man undlod, og hvad man fik Skyld for, og paa, hvordan det Hele slyngede sig — til den Slynge, det blev.

Det havde jeg ogsaa gjort den Dag — den Fødselsdag i Paris.

Og saa havde jeg ovenikøbet igen holdt Juleaftensdag — — og Rundskue over dem, som ikke mere havde vidst, hvad denne Datum betød for en Berigelse af vor Fødselsdagskalender.

Jeg var altsaa om Aftenen kun i halvjævnt Humør.

Men det bedste Middel mod Melankoli er at sætte sig hen og sé paa lykkelige Mennesker. For til syvende og sidst er der lykkelige Mennesker til eller idetmindste Folk, som troer, de er det. Og det kommer næsten ud paa ét i hvert Fald, hvis de aldrig vaagner af Troen . . .

Jeg satte mig derfor ind hos d'Harcourt, *der*, hvor Studenterne flokkes med deres Kærester, mens Zigøjnerne spiller til.

Hvor de Folk, som bagvadsker Paris, dog er dumme. Og hvor Frankrig er rigt — saa længe Studenter kan have saadanne Kærester.

Unge Piger, der giver sig selv og føler sig som Hustruer. Deres Hjerter skænker dem Forstand, og deres Hengivenhed gør dem taktfulde.

Jeg har tit set dem smile til andre Mænd, fordi de gav i deres eget Overmaal af Glæde, jeg har aldrig set dem kokettere med andre end med „ham“.

Og jeg har sét dem være Elskerinde om Aftenen under Alléernes Kastanier og en Moder, naar der kom Sorger paa, og en Søster alle Hverdage Ugen rundt . . .

Saa sorgløse de var og saa nøjsomme.

Pludrende, syngende, saa himmelglade ved deres Bid Ost og en „Spids“, *der* hos d'Harcourt, mens Zigøjnerne spillede.

Hele Fortoget var fuldt den Aften paa min Fødselsdag.

De talte, spiste, vuggede deres Hoveder til Musikkens Takt — og alle var de to og to. Der var maaske kun mig, som sad alene.

Et Par Borde fra mig sad et ungt Par. De var begge tyve Aar. Hun var saa spinkel, væver og lille. Hendes Øjenhaar var saa lange, som jeg sjældent har sét.

Der kom en Blomstersælgerske forbi, og den unge Mand købte en Haandfuld Roser og lod dem, en for en, falde ned i sin Venindes Skød.

Og hun tog Roserne op i sine Hænder og holdt dem ind mod sit Ansigt og lod dem falde igen — ned i sit Skød, mens de lo.

Blomstersælgersken var gaaet videre, hen til mig, der rystede paa Hovedet.

I det samme Nu saa den unge Pige derhenne over paa mig. Havde min Hovedrysten været sørgmodig? og havde hun gættet min Ensomhed, og at jeg ingen havde, hvem jeg kunde skænke Boulevardernes Blomster?

Hvem ved?

Men nogle Øjeblikke blev hun siddende og saa paa mig med sine gode og dybe Øjne, der var blevet bedrøvede. Saa smilede hun pludselig og bøjede sig hen mod sin Ven og hviskede til ham, og han svarede . . . Og hun havde rejst sig og var gaaet de fire Skridt hen til mig, hvor hun standsede, mens hun lod sine Roser falde ned over mig og bøjede sig og kyssede min Kind . . .

Og vendte hjem — til sin Ven.

Det var intet Koketteri. Det var mer end kun Spøg. Det var et skønt Indfald af et menneskeligt Hjerte. En Lykkeligs Gave til en Ensom.

Men da jeg gik bort og hilste hende, nikkede baade hun og hendes Ven.

— Godnat.

Jeg har aldrig faaet Blomster, der var mig saa kære som de Roser.

Hvis de, der kendte mig, havde glemt mig, havde en Ukendt forstaaet mig . . .

. . . Hvor besynderligt er ikke Livet og vor egen Erindring om det. Det Største kan gaa os af Glemme og være saa evig begravet, som var det aldrig sket. Og det Smaa mindes vi og gemmer tit med Tak.

— — —

Man stirrer ud over Havet, og Minder og Tanker kommer og gaar.

Det er i sin egen Livsbog, man læser.

Herman Bang.

Over de mørke Marker
Stjernen, udødelig stor!
Stjernens Herlighed over
Dyrets og Menneskets Jord!

Timernes rindende Sandskorn
stanser i Tidens Glas.
Se — bag de skinnende Skyer
Paradisets Palads!

Mellem de evige Søjler
og i den hellige Lund
kalder de store Engle
paa mig i denne Stund!

Herredømmets og Tronernes
mægtige Jubelsang
udsynger over Verden
Afgrundens Undergang!

Kai Hoffmann.

Barnetroen.

Da jeg var 8 Aar, laa jeg om Sommeren paa Landet ude i Bedstefaders Præstegaard; og det plejede jeg. Men der var det sære ved den Sommer, at jeg skulde i Skole, naar jeg paany kom tilbage til min kære Fødeby.

Præstegaarden laa ude i en god, sund, sællandsk, flad Egn men ikke længere borte, end at jeg hele Dagen, hvor jeg gik og stod, kunde se Taarnene og Spirene derinde i København og Røgen, som svævede over den, og det forekom mig ogsaa, at jeg kunde mærke dens Larm og Uro, se Gaderne og den snavsede Gaard, hvor Droskekusken og hans hvide Hest boede, og Møddingen foran Stalddøren, alt det, vi kunde se fra vort Sovekammervindu — jeg havde ingen Ro paa mig den Sommer.

Og saa var det en Dag, jeg lagde mit Livs Slagplan, satte mig mit Livs Maal, dem jeg aldrig har svigtet.

Det var en Solskinsdag langt henne i August, midt i Rughøsten. Jeg havde slæbt sammen paa Rugen, saa længe jeg havde orket og haft Lyst, og var blevet svedt, og jeg laa nu i den smalle Skygge bag en Rughov og stirrede opad mod den lyseblaa Himmelhvælving efter det Hinsides og ønskede mig, at jeg maatte ligge saadan i Solskin alle mine Levedage.

Saa kom jeg til at se hen paa Jens Larsen og Hans Andenkarl, som stadig gik og sled i det, skønt de ogsaa var trætte og svedige. Jeg tænkte, at det var vel, fordi de ikke havde Præsten til Bedstefader, at de gjorde det, og vel ogsaa fordi de fik Penge for det, og saa fordi de var voksne.

Der var blevet sagt til mig, at jeg skulde i Skole for at lære noget, til naar jeg blev voksen og skulde slide for mit Brød. Men i det samme faldt det mig ind, at Hans Christian Frandsen aldrig bestilte det mindste, skønt han var voksen og havde Fuldskæg. Han laa kun rundt om i Landevejsgrøfterne, hvor det faldt ham ind, og drak af en grøn Flaske, som jeg selv havde faaet Lov til at drikke af, gik ind paa Gaardene, naar han var sulten, og fik noget ogsaa i Præstegaarden; og Pigerne skreg, naar han kom, ja blot man nævnede hans Navn.

Chr. Engelstoft fortæller. *A. W. Sandberg fot.*

Selv havde han sagt mig, at han vilde kysse dem, og de sagde om ham, at han var Dagdriver.

Jeg tænkte længe paa Hans Christian Frandsen — han var min Ven — lige indtil jeg fo'r halvt op, fordi der var en, som stak mig i Maven med en Stok.

Det var Bedstefader. Han stod og saa paa mig og lo over hele Ansigtet og sagde: „Naa Du ligger der og driver, min Dreng, hvad tror Du i Grunden, Du skal blive til, naar Du bliver stor?“

„Aa Bedstefader“, sagde jeg og rystede paa Hovedet, „jeg vil være Dagdriver“.

Bedstefader tog Piben af Munden, en forfærdelig lang Pibe, og blæste en stor blaahvid Røgsky ud og lo meget mere og sagde, at det var en snavs Stilling; paa den kunde jeg aldrig gifte mig, aldrig faa Hus og Hjem og ernære Kone og Børn, ja, jeg vilde saamænd blive nødt til at strejfe om paa Vejene og tigge ved Dørene, vilde vel tilsidst blive taget af Politiet, efter Lovene var det forbudt at tigge.

Bedstefader stak igen Piben i Munden.

Jeg krummede mig lidt sammen og rejste mig paa min ene Albue, Bedstefader skulde dog have at vide, at Hans Christian Frandsen, han kunde tigge og gjorde det og levede i bedste Velgaaende.

Men jeg kom ikke saa langt, jeg sagde ingenting, og han saa saa rar ud, saa høj og bred og værdig, med kridhvidt Haar, med den længste Pibe i Haanden, som jeg nogensinde havde set, han støttede Svampedaasen mod sin Støvlesnude, og med en Frakke, der gik ham til midt paa Læggen, og som var af det fineste røggraa Klæde. Jeg vidste om ham, at han var uendelig god, jeg saa, hvordan Lars og Hans stod med Hatten i Haanden, medens han, Bedstefader selv, havde beholdt sin dejlige store Straahat paa.

Og saa sagde jeg: „Nej, vist ej Bedstefader! jeg vil være Præst ligesom Du.“

„Det er ogsaa en meget bedre Stilling, min Dreng," — Bedstefader nikkede til mig — „og det kan Du godt blive, naar Du er flittig i Skolen og lærer Guds Ord."

Saa gik Bedstefader; og jeg bestemte, at jeg vilde lære Ordet straks og gaa i Kirke med Bedstemoder paa Søndag . . .

Der var saa svalt og lyst inde i Kirken om Søndagen.

Da vi gik over Stengulvet, rungede det i Hvælvingerne og brummede længe efter oppe under dem.

Der sad en hel Mængde Kvinder i Stolene til venstre og en Mængde Mænd til højre, jeg kendte dem næsten allesammen og nikkede til dem, men de nikkede ikke igen.

Luften var saa underlig — ligesom muggen — helt højtidelig, og Skolelæreren spillede, og Bedstefader sang.

Jeg syntes, at her var godt at være. Lige indtil Bedstefader begyndte at prædike, for saa begyndte jeg at gabe og gabede, som om mine Kæber skulde gaa af Led, og saa Taarerne trillede ned over mine Kinder.

Jeg blev saa ulykkelig og forfærdet, jeg saa op paa Bedstemoder, hendes Øjne var røde og opsvulmede, og hun tørte dem med sit lille hvide Lommetørklæde.

Jeg saa mig tilbage, alle Kvinderne sad der og snøftede eller hulkede som efter bitter Graad og blev helt borte i hvide Lommetørklæder, der var saa store som smaa Duge, jeg saa over paa Mændene, de havde alle bøjet deres Hoveder dybt, dybt ned og gemt deres Ansigter i deres runde Hatte.

Det var dog forfærdeligt, og jeg blev saa bedrøvet, saa jeg sukkede og sukkede, for hvordan skulde jeg kunde tale, saa Mændene bøjede deres Nakker og alle Kvinderne græd, jeg, der ikke en Gang kunde forstaa, at der var nogetsomhelst ved det, som Bedstefader sagde?

Hele Dagen tænkte jeg over Sagen, og da vi sad og drak Eftermiddagskaffe, tog jeg det overtvært, gik hen til Bedstemoder og sagde til hende, at Bedstefader og jeg var blevet enige om, at jeg skulde være Præst.

„Det har Bedstefader sagt mig, min lille Dreng, og jeg er saa glad over det. Det er en livsalig Stilling," sagde Bedstemoder og tog mig paa Skødet.

„Jamen Bedstemoder, jeg kan slet ikke forstaa noget af det, Bedstefader siger. Vil Du ikke nok lære mig, alt det Du kan"? hviskede jeg til hende.

„Jo—o," og Bedstemoder klappede mig paa Haaret „naar Du saa vil love mig ikke mere saadan at rende i Skjorteærmer gennem hele Byen efter Øl til Karlene, for ellers kan Du tro, at dine Sognebørn i sin Tid vil le ad Dig og sige til Dig, at de nok kan huske, da Du var saadan en lille snavset Fyr."

Jeg lovede det, men det var ikke min Hensigt at holde det. Fra min Barndom har jeg været ydmyg og tjenstvillig af Hjertet og gærne villet hente Øl og Smørrebrød til Godtfolk, ligegyldig om de har været Karle eller Ministre.

Da Dagen hældede, og Mørket faldt paa, og Klokken var otte, og jeg var kommet i Seng, kom min kære Bedstemoder op til mig og satte sig paa Sengekanten, tog begge mine Hænder i sine og sagde til mig:

„Du véd nok, min egen lille Dreng, at oven over Jorden er Himmelen, og deroppe, ser Du, der bor Gudfader, Vor Herre Jesus og den Helligeaand og en Mængde Engle.

Gud selv, han er den mægtigste og stærkeste af alle i hele Verden og saa god, saa han græder og bliver bedrøvet, hver Gang vi er onde, for saa bliver han jo nødt til at straffe os. Og det er saa tit, lille Du. Menneskene er næsten altid onde, handler næsten altid imod hans Vilje, de kan slet ikke lade være af sig selv."

Det interesserede mig umaadelig meget, jeg havde ogsaa altid tænkt mig, at Gud græd, naar det var Regnvejr.

„Egenlig havde ikke en af os alle fortjent at leve paa Jorden. Og hvis Gud ikke i sin Naade havde ladet sin Søn Jesus fødes iblandt os og leve hernede i tredive Aar og pine til Døde for de onde Menneskers Skyld, paa det at enhver, som tror paa ham, ikke skal blive fortabt, saa vilde Gud være nødt til at lade os allesammen brænde i Helvedes Svovlpøle, mens han nu kun behøver at lade dem brænde, som ikke tror paa Gud og Jesus, uagtet Herren taler til os hver evige Dag."

Jeg var blevet meget alvorlig, og jeg klemte Bedstemoders Haand inderlig i min. Hende forstod jeg.

„Ja, ikke sandt," sagde hun, „det kan Du og hvert Barn forstaa, at Gud den almægtige taler til os, naar Solen skinner, naar Maanen lyser om Natten, og den milde gode Regn falder over de tørre Marker, de tørstende Skove."

„Ja Bedstemoder, ja," og jeg rejste mig op i Sengen, jeg vilde se hende lige ind i hendes gode milde Øjne. Det var imidlertid for mørkt, og jeg lagde mig ned i Sengen igen.

„Og desuden, min Ven, viser Gud sig for os, hver Gang vi er bedrøvede, blot vi beder rigtig inderlig til ham."

„Jamen Bedstemoder," raabte jeg næsten, „er der da virkelig nogen, som ikke tror paa Vorherre?"

„Ak ja, desværre," sukkede Bedstemoder forfærdelig bedrøvet, „og det var ogsaa en af Grundene til, at Gud maatte lade Jesusbarnet fødes, saa Menneskene kunde faa Syn for Sagen og komme til at tro paa Gud og Sandheden, og derfor er det, din Bedstefader maa prædike om ham hver evige Søndag, og derfor er det, Du selv skal være Præst. Saa barmhjærtig og taalmodig er nemlig den almægtige Gud, at han har bestemt, at alle Mennesker skal faa Sandheden at høre, Ordet skal blive prædiket for dem, ikke en skal kunne sige: „Det vidste vi ikke."

Det er kun dem, der ikke har troet, som man bør, og levet ordentlig, som Gud straffer."

„Lille, søde Bedstemoder," min Stemme skælvede, „hvor Gud dog er god. Hvis jeg var Vorherre, saa vilde jeg tæske alle Mennesker."

Idet jeg sagde det, forekom det mig, at jeg beredte mig til at piske alle de vantro Kroppe, og jeg lukkede uvilkaarlig Øjnene.

„Vil Du sove?" spurgte Bedstemoder stille.

„Næ," svarede jeg, men kom til at gabe alligevel, „næ, Du maa fortælle mig meget mere. Sig mig, skal jeg slet ikke bestille noget andet end at prædike.?"

„Jo, lille Du," Bedstemoder trak Vejret dybt, hun vidste af Erfaring, hvor meget Bedstefader havde at overkomme. „Du skal saamænd ogsaa døbe de smaa Børn og begrave de døde og vie de unge Mennesker, for at der kan komme flere Børn i Verden."

„Min egen kære Bedstemoder," jeg lagde hendes rynkede, bløde rare Haand paa min Pande, „jeg vil elske den gode Gud, jeg vil være Præst, jeg skal prædike, Du kan tro, at Vorherre skal blive glad for mig."

Saa kyssede Bedstemoder mig og sagde, at nu skulde vi sammen takke Gud, fordi jeg kunde love ham alt dette, som jeg aldrig maatte glemme, ikke engang om jeg aldrig blev Præst, og saa sagde hun til mig, at min enfoldige Barnetro, det var det bedste, som jeg havde, som noget Menneske kunde have, og den maatte jeg aldrig lade tage fra mig.

Derpaa gik Bedstemoder.

Det varede lidt, før jeg faldt i Søvn.

Først forestillede jeg mig, at jeg stod og prædikede ude paa Marken for en stor Mængde Mennesker, og jeg kunde se paa dem, at de ikke hørte efter og ikke vilde tro, og saa fo'r Degnen og jeg ned over dem og pryglede løs paa dem.

Siden faldt jeg i Søvn; og da jeg vaagnede om Morgenen, syntes jeg, at jeg var Præst i Bedstefaders Præstegaard og havde siddet og drukket Kaffe i Dagligstuen i hans Stol og havde hans Pibe i Munden.

Hver Aften i de fjorten Dage, før jeg skulde begynde paa Skolen, kom Bedstemoder op til mig og sad hos mig og fortalte om Gudfader og Vorherre Jesus — den hellige Aand naaede vi aldrig til. Og jeg blev meget from og stolt af Kaldet, uagtet jeg var lidt ængstelig for, hvorledes jeg skulde kunne prædike om det samme hver Søndag og meget tiere, men jeg nærede næsten ingen Frygt for Skolen mere; for hvad? naar man dog fik en Præstegaard for det og havde Barnetroen i Orden!

Christian Engelstoft.

Prinsesse Klare.

(Børnerim)

Tegning af *Vald. Andersen.*

Højt paa Kransekagens Top
staar Prinsesse Klare.
Røde Støvler har hun paa —
Himlen hende bevare!

Røde Støvler, en Hat med Fjer,
de sødeste Pusselanker.
Men i det skønne Sukkerbryst
en Bittermandel banker.

Ak, en grusom Konditorsvend
forbitred hende Lykken!
Dog maa hun holde sig stiv og strunk,
for hun har Staaltraad i Ryggen.

Himlen bevare Prinsessens Liv
og skærme hendes Vandel.
Den kan sagtens, der har i sit Bryst
en ganske almindelig Mandel.

Louis Levy.

LIREKASSEN.

I.

Sneen føg, og den skarpe Aftenvind fejede Stenene blanke som Spejle, sorte i deres hvide Rammer.

De faa, der vovede sig ud, hastede afsted med trippende Skridt og Hovedet gemt mellem Skuldrene, for Frosten bed. — —

— — Der lød taktfaste Bump i Stenbroen, — det var gamle Kren Ole, der kom. Han var Invalid fra Krigens Tid og havde til Erindring om den et Træben og en Lirekasse. Og de to tilsammen var den Mark, hvoraf han høstede sin Tilværelses Brændevin og Brød.

Han havde nu spillet inde i Byen. Navnlig i de smaa Beværtninger var han en søgt Mand for sin Kasses tørstvækkende Toner. Han var paa Vej til gamle Sti Davidsen paa Torpet, udenfor Byen. Det var hans Velynder fra gammel Tid, og i hans Lo havde Kren tit og ofte gratis Nattelogi.

Der var Lys i „Paradiset", da han kom forbi. Man hørte Stemmer derindefra. Der maatte vist være noget at gøre — og en lille Snaps var ikke af Vejen i Aften.

Saa blev den lille Kærre sat ved Stentrappen, og med Kassen under Armen gik Kren ind.

Ved et Bord nær Skænken sad Laurids, en rødhaaret Gaardmandssøn med et fregnskjoldet, rødøjet Ansigt, og den lange Pranger, Jakob Krikbom. Skænkepigen Josse sad hos dem, og Værten, Sivert, havde travlt med at fylde deres Glas.

„Valkom' til, Kren Ole," raabte Jakob med tyk Stemme.

„U ja!" — Josse knipsede med Fingrene — „det var storartig. Lad vos faa en Stykke. — Aa, Kren, en rigtig sø' en!" —

„Det ku' Du lie, hva'?" lo Jakob og stak Fingrene ned bag hendes ikke alt for snevre Halslinning.

„Isch, lad være, gamle Pæretræ!"

„Naa naa, bette Josse. Lad være at spille fantask. Du skulde møj heller holde Dig til mig end til ham, Laurids, med hans kalleknæede Ansigt."

Laurids saa truende paa ham. „Pas Du dit eget Rævefjæs, Jakob Buk!"

Kren spillede, mens hans Øjne skelede hen til Bordet med de mange Glas. Laurids opfangede hans Blik og grinede. „Sivert! Tag og giv ham en Soberjan — paa min Regning."

„Din Fars, mener Du vel?" lo Jakob.

Kren drak og spillede saa ufortrødent videre.

„Hun lyder itt godt i Avten," sagde Laurids, „den Spilledose klager sig saa ønkelig, som sku' hun lave til Bassel. . . . Næj, næj, Kren — nu itt fler af disse drøvelige — man bli'r gustraffeme helt forsørret af og høre paa det. Spil noet med Goddav i."

Men Kren spillede videre paa „*After the ball*". Den holdt han selv mest af. Han smeltede hen ved disse Toner, der for hans partiske Øren lød som serafisk Musik.

„Er Du døv og ka'tte høre, din Stodder," brølede Laurids arrig, „vil Du spille en ordentlig En, eller vil Du itt?"

„Naa, Sivert!" sagde Jakob, „saa var det denne her

Omgang Knægter, vi skulde til at ha'e. — Kom, Kren, sla dit Spejl til Sæde og faa Dig et Glas med vi andre."

Man bænkede sig ved Bordet.

— „Skaal i Stuen," sagde Sivert, „lad vos hilse paa han, som giver."

„Skaal!"

Kren Ole rejste sig. Hans Øjne stod helt blanke som Tinknapper, og de skarpe Pletter paa hans Gammelmandskinder blussede. — „Ja, nu tykkes a, til vi skal ha'e jen paa Harpen!"

„Aa ja — en rigtig sø' En," bad Josse og satte sine sorte Øjne paa ham. Kren drejede Øjnene i Hovedet og slog sig med Haanden for Brystet.

„Ja, Jomfru Josse — jen for Kvinden i Dannevang!" Og straks efter lød *„After the ball"* i langstrakt Smørtempo i Stuen.

Laurids gloede arrigt paa Kren.

„Næj. Det er det, a siger. Hun lyder da no'et saa forbannede i Aften, den Spilledose."

„Troer Du itt, Laurids," sagde Jakob, „at Kassen, hun og er tørstig?"

„Hoho! Er hun tøst, saa skal hun Dæleme og ha'e no'et og drikke." — og med usikre Skridt dinglede Laurids hen mod Lirekassen.

„Er Du da rent tovlig? Du ødeligger hinner!" skreg Kren i sin Angst, men Jakob lo og holdt ham tilbage.

„Aa skidt, Kren. Hun har godt af at blive smurt."

„Aa næj, næj, bitte Laurids — Du maa itt! Du maa itt!" ... men Glasset blev heldt ned i Kassen, og de andre grinede som onde Dyr, mens Kren saa fortvivlet til.

„Lad vos saa høre hinner," sagde Jakob og drejede paa Haandtaget. Der hørtes kun en hvæsende Lyd. — „Hun er, Saleme, mer tøst endnu. Tag og giv hinner jen til! — — Hun ligefrem gnalrer etter mer Væde!"

Og de heldte Glas paa Glas ned i Kassen. Kren var næsten blevet ædru og tørrede med sin store rystende Haand Angstsveden af Panden. Hver Gang han vilde dække Lirekassen, skubbede Jakob ham bort. — „Aa Gu'! Hvad har I dog gort? — — Nu kan a itt spille mer. Aa Gu! Aa Gu!" — —

„Vrævl, gamle! Vos om det! — — Hvad mon Du vilde sige, om Du itt fik, hvad Du kunde sobbe i Dig, naar som at Du var tøstig? Hvad, Kren?"

Laurids stod og stivede sig af mod Kassen. Han drejede. Der lød kun Skvulp dernede fra. Kassen drev af den fedtede Væske. — „Hun kan s'gutte mer. Det var hejsen trist nok. Er Du kyv aa det, Kren?"

Kren stod med stive Øjne, som forstod han intet af det Hele. Han vred sine Hænder. Aa Gu'! Aa Gu'!"

Men pludselig fór han op. — „Aa, I Skarnsminnesker! I har spaaleren min Kasse." — Og han truede ad den grinende Laurids. — „U! Din mæskede Gordmandsdreng, der suger den Fattiges jeneste Lam! A vil sla' Dig til Krøvling, din Mordbrænder, din Tyrahn!" — Han hagede sig fast i ham og slog ham Gang paa Gang med sin knyttede Haand, hylende som en Afsindig.

„Saa saa," mæglede Sivert, „hold nu op, Kren."

„Næj, næj — a slipper ham itt! A slipper ham itt!"

Jakob tog ham i Nakken og rev ham bort. Kren slog vidt om sig til alle Sider. Sveden haglede ned over hans røde Ansigt.

„Naa — saa Du slaar til ærlige Folk, din Rakker!" brølede Laurids og tørrede Blodet af Ansigtet med sin tærnede Lommeklud.

„Slip mig, I Øvler, I Utusker!"

„Skielder Du ud — Stodder," truede Jakob og rystede den ynkelige Skikkelse som en Sæk Mel, mens han satte ham en Kno oven i Hovedet.

Kren Ole saa rødt, og i Fortvivlelse satte han sine lange, gule Tænder i Jakobs Haand, der brutalt holdt ham i Brystet.

„Av for hule Helvede! Naa saa Du er uvan" — og Jakob slog til Krøblingen, saa han tumlede om mod Væggen.

„Din Lus!" Laurids slog til ham. — Og i Forening bankede de løs paa ham, som Bønder, der kommer fra Marked, prygler deres Heste — vildt, blindt, ligemeget hvor.

Kren jamrede sig. Blodet flød ned ad hans Ansigt.

„Nu har han vist faaet nok." mente Sivert — „Lad vos bare ikke faa Vrævl med Politiet. Jeg saa den tykke Over-Jensen gaa her forbi før. Lad os heller se at blive af med ham."

„Ja — herut med ham!"

Sivert aabnede Døren og kiggede ud. Saa kastede Jakob Kren ud som en Byldt Pjalter.

„Kassen! Lad ham faa Kassen med," raabte Josse, der havde set paa Kampen med skinnende Øjne og halvaaben Mund, der viste de spidse, hvide Tænder.

Laurids sendte Kassen ud med et Spark, saa den ene Side sloges ind.

Døren lukkedes, og der blev mørkt paa Gaden.

II.

Langsomt, stønnende rejste Kren sig op, tung i Hovedet af Faldet, Pryglene og Punschen. Omhyggelig følte han paa sine Arme og sit Ben og strøg forsigtigt ned ad sin Ryg. Nej, Gudskelov, intet var i Stykker. Men gaa kunde han næsten ikke.

Og med Bagen af Haanden smurte han Blodet ud i Ansigtet.

Og Kassen?

Ja, dér laa den. Han løftede den op — varsomt — turde næppe røre ved den.

Han blev kold som Is over hele Kroppen. Den var kun en splintret Æske.

Han strøg kærtegnende henover den. En Æske uden Lyd, uden Toner! Raseriet steg op i ham igen. Og han truede ind ad Vinduet, hvor Laurids nu sad med Josse paa Skødet, og de drak af samme Glas. Forbandede Gaardmandsdreng! —

Nej, der var ikke andet for. Han maa paa Vej til Sti Davisen. Der var jo lidt langt — en lille halv Mil. Men det kunde nu ikke hjælpe.

Langsomt læssede han Resterne af Kassen paa den tilsneede Kærre og humpede afsted.

Hvert Skridt smertede i de forslaaede Lemmer. Og saa dette Herrens Vejr! — —

— Han var kommet ud af Byen.

Herude bed Vinden mere endnu. Han frøs, saa han ikke kunde mærke, han havde Hænder. Det var, som om Frosten havde ædt alt Kødet af hans Ansigt, saa Vinden blæste lige ind paa de nøgne Knogler. Og det bed og stak i Panden under Hatteskyggen. Aa, Herre Jøsses! Han naaede vist aldrig ud til Sti i Aften. Og saa i Morgen? — i Overmorgen? Hver eneste Dag herefter, hvad saa? — Ja, Fattiggaarden! Hans sølle Livs store, altid vaagne Angst. Han havde jo ingen Lirekasse mere til at tjene sit Brød ved! „Kren Fattiglem," mimrede han, og han slæbte sig smaat afsted mod den strygende Vind.

Kren Fattiglem! Jo jo — han vidste nok, hvordan de havde det, Lemmerne paa Gaarden, hvor det lidt, de fik, blev syret af Bøndernes knugende Foragt for dem, der nød det betlede Brød. Jo jo — han vidste det.

„Kren Fattiglem! —" Hans snevre gamle Hjerne var ikke vant til at tænke ud over Dagen i Dag. Og nu kunde den kun rumme én Tanke: Fattiggaarden.

Han kunde ikke mere faa Benene med sig. Træbenet gled i de frosne Hjulspor. Og intet Hus at øjne! Der var langt ud til Torpet.

Han satte sig paa en Vejsten for at hvile lidt. Det gjorde godt at sidde. Tung var han i Hovedet; det aabne Saar paa Næsen sved ikke saa meget mere.

Han blev døsig, mærkede han. Nej, det gik nok ikke an at sidde her; han vidste nok, hvad det vilde sige at falde i Søvn i saadant et Vejr.

Saa rejste han sig og stavrede videre. Han støttede sig tungt til Kærrens Haandfang. Aa, de Ben — de Ben! De vilde snart ikke mere. — —

— Træbenet gled ud. Haandfanget gled fra ham ved det korte Ryk, og han faldt med Ansigtet mod den frosne Vej.

Lidt laa han stille; saa prøvede han at rejse sig.

Han kunde ikke. Benet gled ved hvert Forsøg, og Armene kunde ikke bære ham, — de var stive og ligesom møre i Marven. Saa krøb han med en voldsom

Kraftanstrengelse hen til et Træ ved Vejkanten og satte sig med Ryggen mod det.

Bare samle lidt Kræfter og saa afsted! Der var jo kun et godt Bøsseskud tilbage. Saa var han i Ly.

Hænder og Fødder var helt følelsesløse. Han søgte at slaa Kraven op om Ørene, men han kunde ikke løfte Armene saa højt.

Han frøs, som om Vinden satte sine Istænder i hans bare Krop. Øjnene sved, og Sneen rev i hans Ansigt som Torne. Hvert Haar i hans Skæg var en levende Smerte.

Men saa mærkede han lidt efter lidt, hvorledes Følelsesløsheden som en kold Snog krøb højere op, — fra Hænderne op over Armene, fra Benene op mod Maven og Ryggen.

Han havde det i Grunden helt godt, naar han blot sad ganske stille. Men ved den mindste Bevægelse skar det stivfrosne Tøj i ham som Knive.

Midt ude paa Vejen stod Lirekassen. Hvid var den af Sne. Kunde han blot høre den en Gang endnu — én Gang!

Han mærkede, hans Tanker blev uklare, — de væltede sig, snublede over hverandre, filtrede sig sammen. — —

Sneen føg. Vinden tudede i de bladløse Træer.

Alt var hvidt omkring Kren Ole, som han stod her i Natten.

Løjtnanten havde lige været hos ham og sagt, at i Nat skulde der passes paa. Hvert Øjeblik kunde Fjenden ventes. Skarpt Udkig! — Javel!

Og anstrengt stirrede han mod Syd.

Bag ved ham — i Hulningen — stod Feltvagten. Kren Ole skulde nok passe paa.

Blæsten stod ham iskold ind i Ansigtet, — de skarpe Snenaale blændede hans Øjne.

Han frøs til Marv og Ben, men han rørte sig ikke. Fjenden kunde jo ventes, og Vedetten skal være aarvaagen paa Post.

Hans brede Fødder stod plantede i den dybe Sne, — de var vaade og døde. Den ene Støvle manglede Saal.

Han stirrede mod Syd. — Hvad var det? — Han hørte en puslende Lyd. Var det Prøjserne, der kom?

„Holdt! — Hvem der?“

Noget mørkt sprang ind paa ham. Han vilde skyde, men kunde ikke røre en Finger.

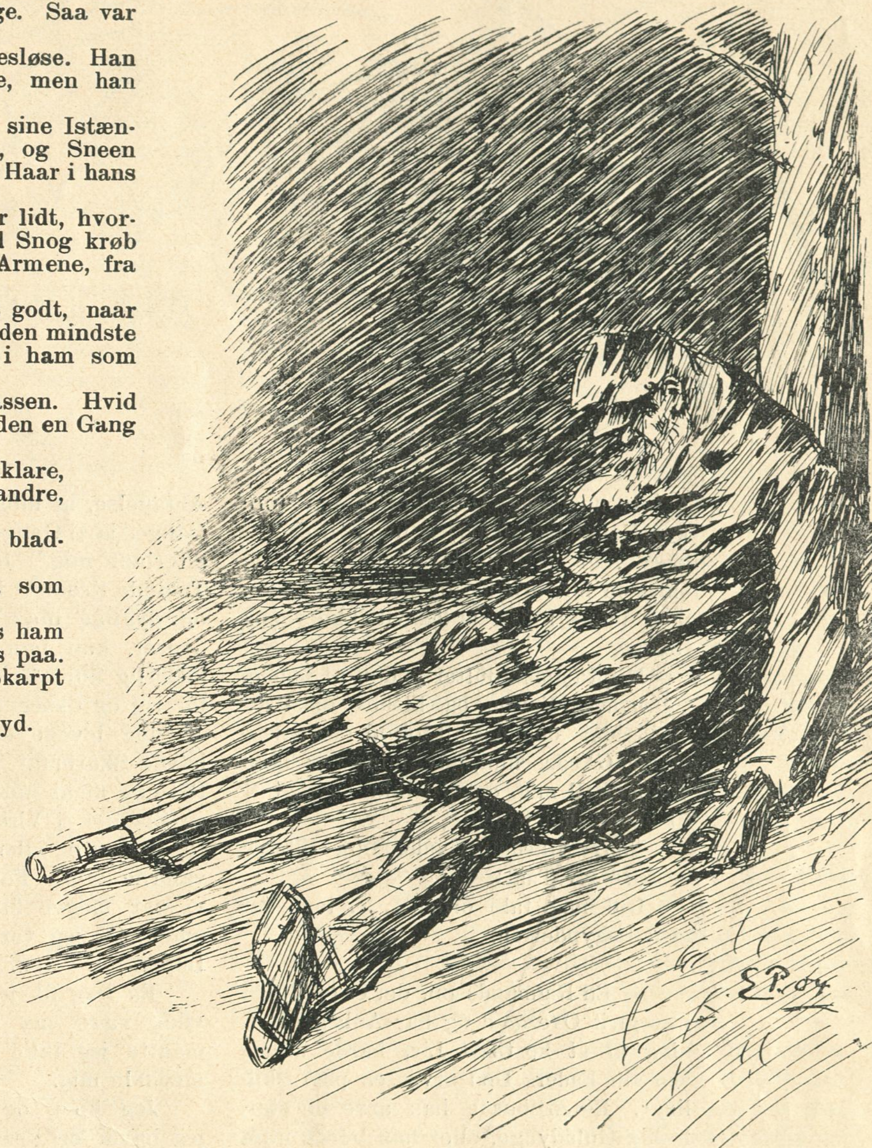
„Til Gevær!“

Han saa sig om. En Hare flygtede i lange Spring henover Snemarkerne.

Han havde nok sovet. Hvid af Sne var han. Nej, det gik ikke an. Han maatte op — ud til Sti og faa noget varmt i Kroppen. Vist maatte han op. Vist saa.

Ja, han maatte op — maatte — op. Og ud til Sti — —

Sivert tappede Punsch af Lirekassen. „Skaal, Kren Fattiglem.“ Og Fregnerne i Laurids' Ansigt gloede

som de tredive Guldpenge. „Tænk, naar en Gang“ spillede Lirekassen, og der hang Istapper ved den.

Josse knipsede med Fingrene. — „Skaal, Kren Fattiglem!“ —

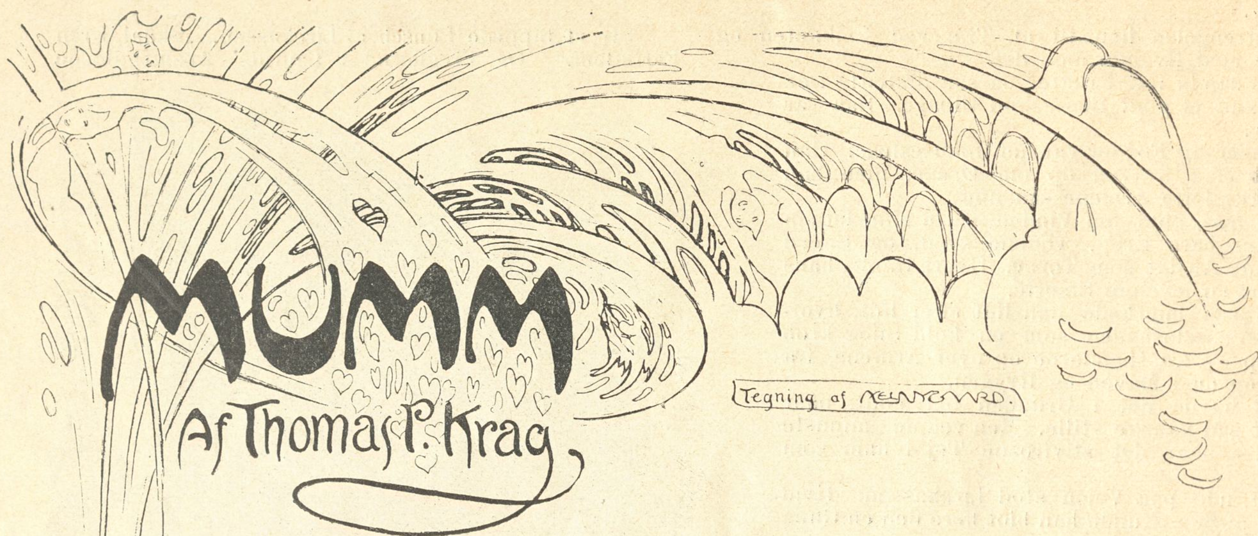
Der var koldt i Stuen, og det sneede. Jakob lukkede Døren op: „Væsatig, Kren Ole, træd kuns nærmere. Det er Døren til Fattiggaarden!“

— — — — —

Det var Kren Oles sidste Drøm i denne Verden.

Carl Kohl.

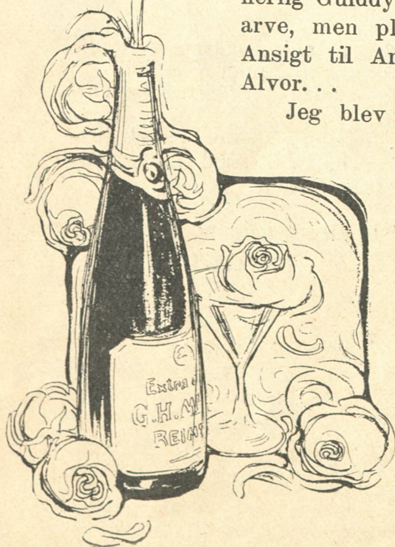
Selv nu i Dag, Dagen efter den store Hændelse, faar jeg ingen Ro. Jeg troede, at jeg skulde kunne gaa rolig om som før, arbejde og gaa mine Ture, men min stille Hverdag vil ikke vende tilbage.

Mit Kammer dufter endnu af hende. Og hendes Væsen og Elskov omsitrer mig. Men denne Duft og al den utænkelige Glæde, hun gav mig, var ikke kommet til mig, om jeg ikke havde talt til hende den Kvæld.

Naa, Stilheden vender nok tilbage — bare giv Taal!

Lad mig tale ordent . . . tage fat med Begyndelsen.

— En Rigmandssøn, der er opdraget i sorgfrit Overmod og har Anlæg i Retning af et kostbart Liv, burde aldrig ved sin Faders Død arve „en pæn Skilling“. Enten burde han arve en stor, herlig Gulddynge, eller han burde intet arve, men pludselig og haardt stilles Ansigt til Ansigt med Livets Krav og Alvor. . .

Jeg blev aldrig til noget i Verden, thi jeg arvede, efter at være opdraget i Rigdom, netop „en pæn Skilling“, stor nok til, at jeg gik min Ungdoms første og vigtigste Aar hen i Lediggang. Stor nok til, at jeg en Tid lang kunde leve med som den rige og forfinede unge Herre. Jeg levede med. I høj Grad levede jeg med. Jeg var aldeles ikke uvillig til at styrke den Antagelse, at min salig Fader havde efterladt mig fem Gange, ja ti Gange mere end han i Virkeligheden havde efterladt mig. Jeg havde arvet noget som hundred Tusinde Kroner. En brilliant Sum for den stræbsomme og dygtige unge Mand. Selv om han har flotte Tendenser, kan han komme i Vej for dem. En ynkelig, latterlig Sum for en Lediggænger, der gerne vil gælde for rig og ekscentrisk ødsel.

Jeg levede særdeles meget med som sagt. Jeg havde Skarer af Venner og Veninder. Vore Bedrifter i Retning af at more os satte mangen Gang Byens Snak og Sladder i Virksomhed. Vore Gilder paa de store Restauranter eller i mit Hjem, vor Optræden paa Karnevalerne, vore Forelskelser, vore Letsindigheder, — jo vi var meget flittige unge Mennesker, ikke Snak om andet. Og jeg var vel nok Pascha for dem alle. Cæsar. Imperator. Rex.

En Dag fik jeg Brev fra min Sagfører. Om jeg ikke vilde være saa venlig at besøge ham. Denne Gang maatte jeg ikke udeblive. Han havde vigtige Ting at meddele mig.

Jeg kom, og han meddelte mig kort og godt, at jeg havde en Femtedel af min Formue tilbage. . . Han saa paa mig med sine store Fiskeøjne over Brilleglassene: „De har vel Gæld for mere end den Sum“, sagde han.

Jeg hørte paa Natuglen, og jeg nikkede. Aa ja — lidt Gæld har jeg jo. . . Jeg sad der og blev betaget af en ængstelig Alvor. Jeg gik fra ham og lige hjem. Jeg overvejede Situationen. Hvorfor havde jeg ikke gjort det før? Ved det ikke. Nu gjorde jeg det. . .

Kort at fortælle: fra den Dag forsvandt den livlige Grosserer Einar Alver fra Hovedstadens Selskabsliv og Restaurationsliv. Hvor var han? Han havde taget en beskeden Kontorplads hos en af sin Faders gamle Venner. Foreløbig havde han ladet „Grossereren“ fare.

Min Gæld viste sig at være større, end jeg troede. Men min Prokurator forhandlede med mine Kreditorer, saa jeg fik en Smule Akkord. Den sidste Snes Tusind gik helt og holdent med; men gældfri var jeg jo paa en Maade.

Jeg undgik saa meget som muligt at gaa paa Steder, hvor Byens Spadserende gik. Jeg vilde nødig træffe mine fordums Bekendte. I samme Øjeblik, jeg havde revet mig løs fra dem, var de blevet mig ligegyldige, ja nærsagt ukære. Jeg gik mest mine Ture udover en fredelig Vej i Nærheden af den Byens Udkant, i hvilken jeg boede. (Thi jeg boede i en af Byens Udkanter, en mig fremmed Del, hvor jeg ikke kendtes af nogen, og hvor jeg forsvandt i Myldret).

Nu maa jeg jo indrømme, at jeg alligevel en og anden Gang traf Folk, jeg før havde kendt, Folk, der havde tilhørt den gyldne Bande, som jeg en Gang var Fører af. De vidste nok, at jeg var en fattig Mand nu, en usselig Kontorist, der sled for Husly og Mad. De havde faaet det at vide paa en eller anden Maade. Jeg mærkede det paa deres Opførsel. Nogle var overdrevent venlige, beklagede Tabet af mig .... bad mig „komme tilbage“, „man“ spurgte efter mig! ... Andre gik en anden Vej: de priste min „kække Beslutning“ om at leve arbejdsomt og sparsommeligt. Det var dog godt at træffe „en Mand“ nutildags! ... o. s. v. Jeg tænkte: gaa nu hen til dit aftenlige Selskab, min Ven, og underhold Gæsterne med mig ... fortæl, at den stakkels Fyr i Grunden saa saa skikkelig luvslidt ud, at Du maatte trøste ham en Smule.

Men nogle var ærlige og gjorde sig aldeles ingen Anstrengelser for at vise mig deres Ligegyldighed. De saa fremmed paa mig, hilste og smilte maaske krampagtigt. Men tror I, jeg gjorde mig Anstrengelse for at tækkes dem? Ak nej, jeg saa andetsteds hen kort og godt, eller jeg saa fjernt og ligegyldigt hen over dem og trak Øjnene i et Nu op, som vilde jeg se, om jeg dog ikke havde set den Person en Gang før. Den Person, som til syvende og sidst blev mig meget ligegyldig....

Slig saa jeg paa *Ester*! ja netop paa *Ester* saa jeg slig ... hun, som jeg dog aldrig fik Ro for ... hun, som havde været det brillianteste, jeg vidste. Aa, hvor jeg den Kvæld havde kysset hende, Kvælden, før det Prokuratorbud kom! Hvor vi havde aftalt en straalende Parisertur! Hvor hun stormende af Fest havde sprøjtet Champagne i min Mund — af sin egen Mund havde hun sprøjtet den, af sin egen Mund med de dejlige Tænder, af sin Mund, der var rød som en Blomsterkalk...

Og hun havde spillet paa det store Flygel ... hun havde udfoldet al sin Kunst som Kvinde... Og alt næste Gang vi mødtes... Ak, hun skulde prøve paa at være som før; men det gik ikke... Jeg forstod, at hun anstrengte sig for ej at vide min Armod ... og jeg blev naturligvis selv tilbageholdende. Og saaledes gled vort Bekendtskab ud i Sløvhed — i Glemsel, om De vil ... fra hendes Side ialfald og tilsyneladende fra min Side...

Tilsyneladende ... thi naar jeg sad alene hjemme eller gik min Tur ud over Vejen, kunde der pludselig røres hos mig en Længsel efter Lys og Fest, efter smukke Klæder, efter et rigt Bord, efter perlende Vines lette Bouket, efter hede Vines tunge Duft, efter Kvinder, der sad med Blomster i Haaret og viste sin Skønhed frem, anstændige, som Selskabet kræver det, og hensynsløse som unge Bakkantinder ... som hun var det, sidste Kvæld ... Ester!

Aa, væk med Bordene og Selskaberne og de andre Gæster. Blot et eneste tæt, hedt Øjeblik med den eneste af dem alle ... med hende, som gjorde min Ringhed tung.

Men hvorfor prøvede jeg ikke paa at vinde hende nu? Aa nej ... jeg har set hendes Øjne ... de kender mig ikke som før. Og en Ting skal jeg sige Jer: Enten gør Fattigdommen sin Mand ynkelig og ydmyg, eller den gør ham stolt og saarbar.

* * *

Fruen i Huset, hvor jeg boede, gav mig Maden ogsaa, og da jeg tærede den øvrige Families Kost, fik jeg den meget billig. I det hele brugte jeg meget faa Penge: det billige Kram smagte mig ikke. Og derfor hændte det forunderlige, at jeg hver Maaned fik nogle Kroner tilovers af min Gage.

Nu maa jeg fortælle noget.

Min gamle Sagfører havde, som før er nævnt, skaffet mig Akkord med mine Kreditorer. Denne Akkord var nyttig nok, men med enkelte af disse mine Kreditorer havde mit Forhold været saa venskabeligt, at jeg ønskede at betale dem den resterende Sum. Jeg gik saaledes en Dag ind til den Vinhandler, hos hvem jeg i fordums Tid havde handlet: en hyggelig og festlig Vinhandler, og jeg betalte ham et Restbeløb. Vinhandleren var i høj Grad elskværdig og høflig og spurgte, om jeg ikke vilde „aabne en ny Forretning“ med ham. Jeg kunde faa, hvad jeg vilde. Jeg lo og svarede, at den Forretning vilde han næppe staa sig synderlig ved. Han bukkede og udtalte, at *jeg* var god nok. Kort sagt ... vi skiltes som ypperlige Venner.

Jeg gik paa Kontoret nogle Timer ... gik siden hjem ... paa Bordet stod en bred Flaske ... en hel G. H. Mumm, extra dry ... med en Hilsen fra min Vinhandler ... han huskede, at det var den, jeg plejede at drikke ... om han ikke turde sende mig den med Tak for god Forretningsforbindelse.

Jo saamænd maatte han sende den! En Mumm, extra dry ... saa længe, længe siden jeg smagte den!

Jeg laante en Bolle hos min Værtinde, en stor, bred Bolle, og jeg hentede Sne fra Taget udenfor mit Kammer ... jeg vilde drikke Champagnen nu ...

Den laa og køledes ... den laa længe ... jeg tog den omsider op, helt underlig tilmode ... Jeg løsnede Staaltraaden, skar Snøret over ...

Knald! Korken fór i Taget med Kraft, det hvide, smidige Skum bugtede sig frem. Jeg skænkede i. Jeg drak ... Aa, der kendte jeg den igen, sydende og iskold, tusind fine Perler boblede og brast ... og hele den kolde, gule Strøm gurglede ned i Halsen, saa Aanden forgik en ... Og jeg drak igen!

Ak, min Hjerne er tom af Slid, og min Mave har middelgod borgerlig Kost inde; men se, nu begynder det at lyse op rundt om, og der snor sig levende Roser omkring mig!

Men nu vil jeg drikke en Skaal for det brillante i Verden, og nu vil jeg ud, og jeg vil leve, som jeg skal leve i Kvæld. Og fin vil jeg være ... mine bedste Klæder og alt det bedste, jeg ellers har ...

Og salig og naragtig gav jeg mig til at pynte mig. Jeg fandt en høj, forfængelig Flip, som jeg tog paa, og et tykt Silkekravat — alle Levninger fra den skønne Tid ... Hej, Skaal for det skønne Liv, og et langt Drag

af Champagnen for denne Vest, ak, se Brokadens Blomster . . . den, som jeg ikke har turdet bruge som skikkelig Kontormand, se, hvor den passer til Flippen og Kravatet . . . Hej, et langt, svimlende Drag af Vinen for den Stund, man klæder sig paa til Festen og bereder sig til Kamp. . .

Og saa min Redingote! Den er ikke helt ny, men nu i alle disse Lys er den skøn med sin brede Fløjlskrave . . . og jeg *bærer* den, jeg *bærer* den!

Og jeg har mere Champagne igen. Flasken er ikke stort over halvdrukket . . . Saa bare et sidste, brusende Glas, før vi drager ud til saa stor en Fest, som Jorden aldrig før saa! Giv Plads for mig, saa kommer jeg frem, saa alle Læber hvisker efter mig, og alle Øjne vinker efter mig. Jeg sprækker, Pinedød, af Sejr og Henrykkelse, og ve den, som er min Uven, og salig den, som er min Ven.

Jeg kom ud paa Gaden og tog en Vogn. Jeg kørte afsted . . . indover mod Byen . . . jeg rullede mig med Velbehag i Vognen, kendte igen at køre i Vogn'. . . følte mig hjemme. Og jeg sang. Hvorfor skulde jeg ikke synge? Jeg kom omsider til de lyse Hovedgader. Nej, ikke køre her. Her vil jeg gaa, netop gaa. Jeg vil træffe Mennesker, herske inderligen over Mennesker!

Jeg betalte Kusken og gik. Jeg vidste det straks. I Aften er jeg Mesteren. „Godaften"! jeg traf en af mine Venner, en af dem, der før havde været overlegen. „Godaften!" og jeg tog hans Haand. Han rystede den og saa glad ud: „Godaften, kære! slig Begivenhed at træffe Dem! . . . Troede, De havde slaaet Haanden af os". — „Aa, nej, som De ser! jeg er en sjælden Gang snil!" — „Ja, jeg ser det. Hvor De ser kæk og glad ud i Kvæld".

Vi gik opover. Vi traf endnu to til af mine gamle Venner. „Goddag!" jeg lo det til dem, og de svarede med udstrakte Hænder: „At se Dig igen som før! . . . Troede ikke, Du vilde kende os! Ja, hvad Fanden gik der af Dig? Du var rent ud sagt ækel." Jeg svarede bare: „Lad os ikke holde Regnskab. Jeg syntes, det var Jer, som var lumske. . . ."

„Vi? — Aldrig i Evighed! Vi troede, Du var blevet en lille, sat Borgermand, eller at Du paa en eller anden Maade var fornærmet, . . ."

„Naa, kort og godt — jeg kunde ikke leve som før . . . jeg havde ikke flere Penge . . . Nej, nej, jeg forsikrer Jer, jeg ejer ikke mere . . . Vidste I ikke engang det? . . . Javist er det saa . . . Jeg kan ikke leve flot som før . . . men, Hurra, fordi jeg traf Jer . . . Aa, Gud bevare mig . . . om ikke Lykken er ude i Dag. Se, der er jo Frøken Ester! Goddag, Frøken Ester. . . ."

Jeg aabnede Øjnene og stirrede paa hende, jeg tog hendes Haand, jeg vilde ydmyg og rasende suge hende ind. Og hvad tror I? Et Smil og et Haandtryk, et bredt Haandtryk og straalende Øjne. . . . „Nej, men hvad ser jeg . . . er det Dem? og saa huldsalig." „Ja," — jeg lo — „javel . . . netop huldsalig" . . . „Men hvorfor har De ikke villet se paa mig før? Slig besynderlig Maner!" „Ja, hvorfor . . . hvad véd jeg . . . men nu kan De være med . . . Skal De paa Koncert . . . aldrig i Evighed skal De paa Koncert. Nu er vi sammen denne Kvæld . . . Er jeg en underlig Mand . . . Javel, saa er jeg . . . og saa gaar De med os . . . Tak, Frøken Ester, Tak!"

Jeg ved, vi gik paa en Kafé, vi gik alle, og vi souperede og morede os som i fordums Dage. Og da nogle Timer var gaaet, forsvandt Vennerne: En skulde hist, og en anden skulde her. . . . Maaske de forsvandt, for at jeg skulde faa snakket ud med Ester, og i saa Fald — Gud velsigne dem.

Ester sad hos mig, og nu talte hun saa lidet. Men en og anden Gang saa hun op, som Kvinder gør, naar de frygter Overmagten og dog gyser af Glæde. Ja, slig sad hun, og jeg talte til hende, og alle de Ord, hun ikke havde faaet i al denne Tid, dem fik hun nu, fagre Længsler, gyldne Ord . . . Guldregn . . . javist . . . jeg kom til hende i Guldregnen . . . dryssede den over hende, saa hun smilte og lyttede. Og jeg talte mere til hende, og mine Ord blev mere og mere indtrængende, jeg gik ligesom rundt om hende, jeg omslyngede hende med Ønsker og Begæringer, saa hun ikke vidste sine arme Raad, og mere talte jeg for hende, mine Ord greb og tvang hende, saa hun tilslut daanede . . . Hun hviskede noget om, hvad hun burde og hvad hun ikke kunde. Hun lukkede Øjnene og hviskede om, at dette ikke var rigtigt, at hun nu kørte med mig, hvorhen jeg vilde.

* * *

„Ester! det begynder snart at lysne. Vil Du gøre, hvad jeg be'r Dig om, Ester?"

„Hvad be'r Du mig om, kære"

„Ester, jeg be'r Dig, om Du vil klæde Dig paa og køre hjem til Dig selv."

„Vil Du, jeg skal gaa fra Dig nu?"

„Ja nu, Ester."

„Vil Du ikke følge mig i Vognen."

„Aa, Ester . . . den lange, tomme Vej . . . hvorfor skal vi sidde sammen da?"

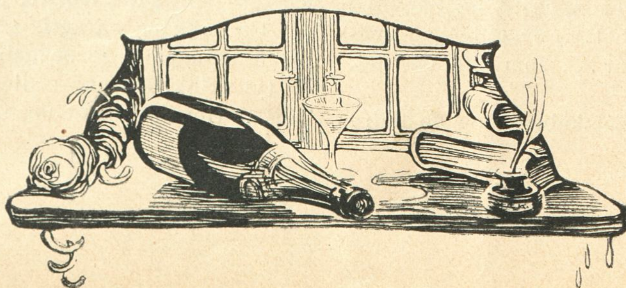
„Men vil Du ikke træffe mig mere?"

„Ester, Du dejlige. Jeg vilde nødig røre ved disse Timer, fra jeg traf Dig i Gaar til nu. Jeg vilde saa gerne eje dem, Ester, og ikke nogle ringere ved Siden. . . Thi jeg er ikke altid, som jeg har været nu i disse Timer. Nu var jeg Konge . . . ellers er jeg tidt blot en træt og fattig Skriverkarl . . . farvel, Du søde!"

Jeg kom tilbage efter at have fulgt Ester til Vognen. Det begyndte saa smaat at lysne nu. Se, dér stod endnu den brede Flaske med Guld om Halsen . . . hvis Skum saa syndig havde forvirret min rolige Kontoristhjerne. . .

Jeg smagte paa den, den kendtes vammel og mat. Jeg gik til Vinduet og skænked Resten i Glasset. Der brast endnu en Del smaa Perler frem, en sidste, sydende Lyd. Jeg aabned Vinduet og slynged Glasset ud. Det knak og tiede langt borte. Vinen blev Skum og Støv.

„Nu blegner Stjernerne, Ester. Jeg er snart paa ny en fattig Slider. Men jeg husker Dig og al din Dejlighed. . . ."

Tulipanerne.

Det var Juleaftens Dag — tidlig Eftermiddag med Tø og Regn og Storm.

Inde i en Port stod en Kone med en Kurv paa Armen, i Haanden holdt hun et stort Bundt Papirsblomster, og foran hendes venstre Fod stod der en lille Urtepotte med smaa levende Tulipaner.

Konen var en lille en, halvgammel, forslidt og forvaaget og bleg. Hun saa saa pæn ud med en stor Kyse om sit smalle Ansigt, og hun stod ganske stille, som om hun ikke længere kunde mærke Kulden og godt vidste, at hun ingen Magt havde over sine røde Fingre, der fattede om de mange Nætters sure Arbejde.

Ingen ænsede hende. Folk gik ustanselig forbi.

Men saa kom der pludselig en Dame, en lille velklædt, travl Person, der stillede sig op foran et Stoppested og gav sig til at vente paa Sporvognen, og saadan kom hun til at staa lige ved Siden af Porten.

Ganske langsomt, mekanisk og træt løftede Konen derfor sine Varer imod Damen, halvt bedende og halvt tilbydende som andre Handlende.

Tegning af *Axel Nygaard.*

Varerne — gule, røde og hvide Tulipaner — var lidt krøllede og forpjuskede, som Silkepapir bliver i Regnvejr, selv om der ikke kommer vaadt paa, og for Resten saa de ud som almindelige Papirsblomster.

Damen rystede paa Hovedet og smilede, saadan som man smiler, naar det er Juleaftens Dag og man meget nødig vil bedrøve nogen. Hun blev ved med at smile og sagde „Næ, Tak" tilsidst.

Men i det samme fik hun Øje paa den lille brune Urtepotte med de levende Tulipaner, som stod nede ved Konens Fod.

— „Næ, Tak," sagde hun. „Af dem i Kurven vil jeg skam ingen have. De er saa krøllede. Men hvad tager de for de rigtige i Potten? — De er pæne".

Den lille Kones Ansigt blev blegere, hendes Øjne voksede, Musklerne om hendes Mund kom til at dirre, hun var lige ved at briste i Graad. Men hun stammede da langt om længe frem, halvt haabløst, næsten skamfuldt:

— „De, de — skulde ikke sælges. De var saadan nærmest til Reklame . . . til Sammenligning. . . Men vil Fruen gerne have dem, saa skal De faa dem for 75 — det har jeg selv givet".

Hendes Ansigt kæmpede, mens hun talte, for det var saa sørgeligt, at den fremmede Dame og ingen Mennesker vilde have hendes egne smukke Blomster.

— „Nej, saamænd vil jeg ej — tage Deres Reklame fra Dem", lo Damen og forsikrede, at hun aldrig vilde have budt paa den Potte, hvis hun havde vidst, hvad den var til. „Men De har givet meget for meget for dem. Dem kan jeg købe hvorsomhelst for 50".

Og den lille Dame hilste venligt paa Konen, hvis blege, smalle Ansigt var blevet helt roligt igen.

— „Farvel", sagde Damen to Gange, „og glædelig Jul", mens hun styrtede op i Sporvognen, der nu kom hvislende og holdt.

Men henne i Porten stod Konen. Roligt skubbede hun med Foden den daarlige Reklame om bag ved sig og stod saa, bleg igen og stiv og urokkelig, som før Damen kom, med sin Kurv paa Armen og de forpjuskede Papirsblomster rakt frem i det klamme Vejr og det begyndende Mørke.

Jens Pedersen.

Juletræer.

Granerne har holdt deres Indtog i København nu. De staar og ligger paa alle Torve og Pladser og i alle Porte, hænger op ad hvert andet Plankeværk og mætter Byens Luft med deres løjerlige, beske Harpiksduft, der forkynder, at nu kommer Julen.

De begyndte at komme den sejstende, og siden er de kommet hver eneste evige Dag i hele Vognladninger. Slanke, kønne Graner til Juletræer, det er blevet en Kultur for sig i Landets Skove, de udpeges og fældes og indføres til Byerne, de maa være saa bitte, saa de de passer til at staa i en almindelig Urtepotte, og de maa være netop saa store, saa de kan naa fra Gulv til Loft i de vældigste Foreningslokaler og i Højenloftssalene paa Amalienborg og hos de velhavende iblandt os; der er baade billige og kostbare.

Det er en underlig Tid, den mørke Tid omkring Jul, travlt paa Gaderne, i de festligt oplyste Butikker og i Hjemmene, hvor der bestandig er et eller andet, som skal skjules.

Og det hedder Juletravlhed altsammen.

Men alligevel er det ikke Juletravlheden, som gør Dagene anderledes end ellers. Det er Granerne, som kom og kommer og ligesom skyder op imellem Byens Brosten. Det er vanskeligt at lade være med at kigge til dem eller til Konerne og de fattig klædte Mænd med røde Næser og røde Hænder, som passer paa dem.

Helt er der vel næppe ret mange, som undgaar at komme i Stemning, naar Granduften krilrer dem i Næsen, og uvilkaarlig mindes Julen, enten Træet med Lys og Godter og Net og Blomster af Papir eller Risengrød og Gaasesteg, hjemlig Hygge og Lys og Lunhed, Fred og Salmesang eller Barnelængsel efter — man vidste og ved knap hvad.

I alt Fald kommer jeg, medens jeg trasker om imellem Mændene og Konerne og Juletræerne, til at mindes en Juleaften engang for meget længe siden, da Mørket faldt paa. Hvordan jeg pludselig hørte sære, tunge Trin ude paa Trappen, og at Fader sagde: „Der er Juletræet, nu kommer Julen!" Hvordan jeg løb ud i Gangen og lukkede Døren op, anede en lille bred Mandsskikkelse med et Juletræ paa Nakken derudenfor og kastede mig om Halsen paa ham; fordi det var Julen, som kom.

Og saa husker jeg, at jeg blev forbavset over, at han lugtede saa forfærdelig af Brændevin og blot sagde: „Pyh — pøj!" og derpaa „Tak!" til Fa'r. Men da han var gaaet, sagde Fa'r: „Jeg kan ikke begribe, Christian, at Du har Lyst til at kysse saadan en ækel Sjover. Tro endelig ikke, at han blev glad ved det. Jeg maatte give ham 25 Øre og gøre ham en Undskyldning derfor, min Dreng, før jeg fik ham stillet tilfreds."

Og allermest undrede jeg mig over, at jeg alligevel havde Ret, — han kom virkelig med Juletræet og med Julen!

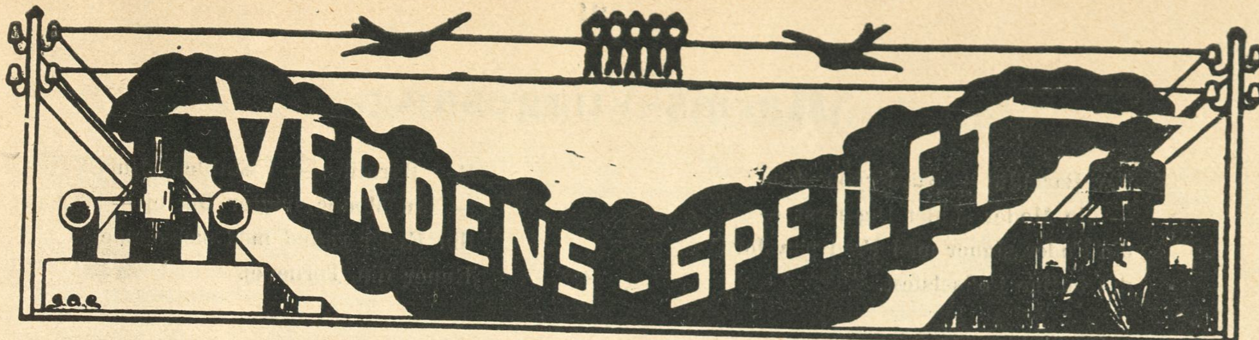
Chr. Straa.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 13, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 25. December 1904.

AFTEN

(Børnerim med Tegning af *Vald. Andersen.*)

I din Sæbeboble ser jeg
Jord og Himmel, Hus og Have
og den sidste Aftensol
og din lille runde Mave
i den brede Kurvestol.

Sæbeboblen spejler Verden
og fortæller dine Øjne,
mens den flygter, hvad den ser.
Er de sidste Bobler fløjne,
staar vi med lidt Pibeler.

Ak, en Sommerfugl blev bange,
nu da Aftenklokker ringer
over Dagen, altfor kort!
Og mens Løvet suser, svinger
hastig denne Boble bort.

Louis Levy.

Marias Vuggesang.

Sov Barnlille — paa Krybbestraa
— din Moder sidder Dig næst —
din Fader signer med Fred paa Jord
din fattige Fødselsfest.

Sov Barnlille — i Klude svøbt
— din Moder sidder Dig nær —
din Fader nærmer de frysende
Hjærter ved Stjærnens Skær.

Sov Barnlille — i Staldens Rum
— din Moder svigter Dig ej —
din Fader risted med sælsomme
Runer din Tornevej.

Sov Barnlille — i Julenat
— din Moder beder i Løn
din Fader om Himlens Naade
for Kvinden, der fødte hans Søn.

Betty Tofte.

Jul paa Herregaarden.

Den rigtige Jul, den glade Jul, Aarets største og højtideligste Fest, som varer mange Dage, den kendes ikke, og den fejres ikke i den travle By.

Den rigtige Jul fejres kun paa Landet. Alle Steder paa Landet, men rigest, festligst og højtideligst paa den danske Herregaard, Gaarden af røde Sten med Taarn og Tind paa Bakken højt over Landsbyen.

I Slutningen af November, da Klapjagten var omme, begyndte Fruen og Frøkenerne deroppe allerede at tænke paa Julen. De sad de lange Aftener og klæbede Blomster sammen og Æsker og lavede Net eller syede Klæder til Egnens fattige, eller naar de var helt vis paa ikke at blive forstyrrede, baldyrede de Gaver til deres egne kære. De begyndte først i December at indøve Julesalmer selv og med de smaa Børn.

I Tirsdags kom Drengene hjem fra Latinskolen. Onsdag var hele Familien med Bødkeren nede i Skoven for at finde Træet. Og Torsdag og Fredag skulde det baade stilles op og pyntes færdig, skønt Fruen og Frøkenerne ogsaa skulde forestaa Bagningen i Køkkenet, og der skulde gøres i Stand til at tage imod de sidste Gæster.

Men det *skulde* være færdigt; og det blev det.

For Juleaftensmorgen, da det var blevet lyst, tog alle Mændene — gamle som unge — ud med Bøssen paa Nakken for at bede Harer paa Mark og i Skov, som det sig hør og bør. Haren faar først Fred efter Loven, naar Solen synker den fireogtyvende December.

Da det skumrede, kom Jægerne hjem, og saa var der lunt i alle Gæsteværelserne. Store Bøgeknuder laa og knitrede i de gamle Ovne fra Frederik V.s Tid, og der lugtede hyggeligt af Gran og af brændende Ved. — Lidt efter lidt samledes de derpaa, alle festligklædte, i Godsejerens Stue, beredte til Julens Bord — og kaldtes saa ind, hvor mange Lys var tændt, og Familiesølvtøjet og slebne Krystalglas og Roser fra Haven — Vinteren har været saa mild — pyntede det brede Bord og den kostbare Damaskes Dug.

De fik Risengrød og dejlige store Østers fra Limfjorden og Gaasesteg og Æbleskiver og Havens Frugter. Og den ædleste Vin perlede i deres Glas.

Det var Juleaften.

Medens de spiste, blev Lamperne tændt i Godsejerens Stue, Kaffen blev skænket og Cigarerne stillet frem. Saa der var godt at være, naar de kom tilbage igen.

Men Børnene længtes utaalmodigt efter Juletræet, og Damerne vaagede over Julens Hellighed. Fruen slog Tangenterne an inde paa Flygelet, og allesammen maatte de ind i Stuen.

Og der sang de, unge og gamle, med Kvinderne og Børnene, om den glade Jul og den dejlige Jord og Freden paa Jorden og Velbehageligheden iblandt Menneskene og smilte juleglade til hverandre og til Kusken og Tjeneren og Pigerne, som var budt ind med.

Først da blev Døren slaaet op ind til Slottets store Sal, til det lysende Juletræ, der naaede fra Gulv til Loft. Og Kusken og Tjeneren og Godsejeren og Fruen og Pigerne og de andre tog hinanden i Hænderne og dansede om Træet og sang.

Og da det var gjort, sendtes de ekstraordinære Gæster bort igen, og kun de rigtige Gæster og Herskabet gik stille om imellem hverandre og spiste Landets sødeste Sager og Havens Frugter og gav hinanden gode Gaver og var barneglade indtil Kl. 12.

Naar Klokken er 12, er Juleaften omme paa Herregaarden. Alle gaar i Seng. Men Julen er kun ved at begynde. Juledag, om Morgenen, er Herskabet med Gæster i Kirke. Kl. 2—3 om Eftermiddagen plejer man at afsøge Dyrehaven for Fasaner, og man spiser usædvanlig godt enten i snæver Familiekreds eller i store og smaa Selskaber. Og saadan lever man Dag ud og Dag ind indtil Nytaar eller Helligtrekonger.

For paa Herregaarden varer Julen til Helligtrekonger eller — efter det gamle danske Ord — indtil Paaske.

Christian Straa.

Københavns Journalistforbund.

De arbejdende københavnske Journalister samledes den 11. December paa Hotel d'Angleterre og dannede en ny Forening, *Københavns Journalistforbund*, som er den første faglige Organisation af Journalister herhjemme.

Journalistforbundet har alle en *Fagforenings* reelle Maal: den vil hævde Standen, arbejde for Indførelsen af „Journalistknappen" efter norsk Mønster — en Legitimation, der skaffer Adgang til Oplysninger hos Myndighederne — og af fri Rejse paa Statsbanerne i redaktionelle Øjemed, kort sagt, udvide de arbejdende Journalisters Muligheder for at skrive paalidelig Journalistik paa gode Oplysninger og saaledes dygtiggøre dem.

Dernæst vil den højne Standen, søge at opnaa Rejsestipendier for Journalister, forbedre deres økonomiske Kaar og udvirke Ret til Sommerferie og alt det.

C. E. Jensen (Socialdemokraten).

Han har kendt Vanskelighederne, mødt Modstanden hos Myndigheder og Private overfor denne „Snushane", denne allestedsnærværende og altid beredte Fyldepen, naar det gjaldt om at skaffe de fleste og bedste og sikreste „Oplysninger til det avisslugende Publikums sultne Gab, som vilde og skulde mættes. Derfor har han ogsaa følt Ærgrelsen over at maatte være upaalidelig mod sin Vilje.

Han har følt Glæden ved, hver Jul og naar Ulykker kom, med Held at kunne slaa til Lyd for Indsamlinger og Godgørenhed. For han har selv været fattig, han var oprindelig Haandværker og skrev sine første Artikler for at vække Opmærksomhed og Interesse for de fattige Arbejdere ude i Utterslev.

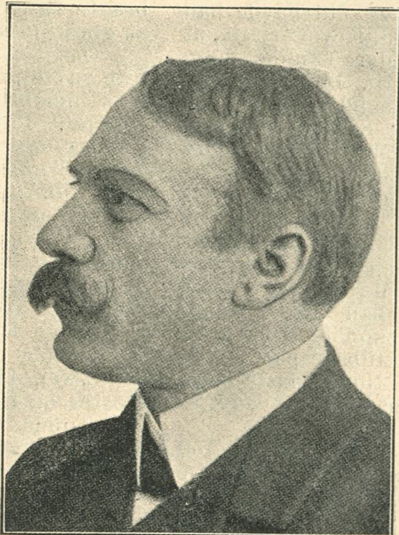
Han har rejst den hele Verden om og set mangt og meget, som han anskueligt har skildret os i sine livlige

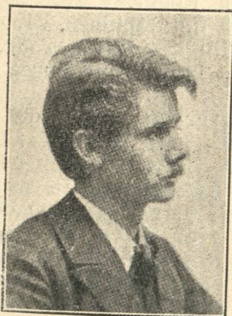
Lauritz Larsen (Ekstrabladet).

Frejlif Olsen (København).

Henrik Cavling (Politiken).

Olaf Linck (Vort Land).

Andreas Bruun (Dannebrog).

Johannes Hoeck (Berl. Tid.).

som vor Tid mer og mer er kommet til at betragte som de arbejdendes Ret.

Den nye Forening er da naturligvis blevet til som Følge af en stærk, aaregammel Trang hos de *arbejdende* Journalister til at holde sammen og slutte sig sammen. Men den er blevet til netop nu, fordi *Henrik Cavling* satte sit Navn og sin Autoritet ind paa, at den Trang og Drøm fik Udtryk, blev Virkelighed.

Henrik Cavling har skabt denne Virkelighed, og hvem skulde vel bedre end han kunne det?

Han staar i dansk Bevidsthed som vor dygtigste Journalist: den mest fødte Begavelse, den bredeste Evne, den betydeligste Arbejdskraft. og han har af alle danske Journalister de fleste Læsere.

Men ingen kan heller paaberaabe sig et saa stort og mangeartet Arbejde, ingen har arbejdet sig længere frem, og ingen er begyndt mere nede fra end han.

Billeder — Artikler og Bøger —. Han har heller ikke forsmaaet Sensationen.

Han har arbejdet med en Jernflid, og han har en urokkelig Tro paa Journalistens store Opgave i Samfundet.

Thi bag ved hele hans Virksomhed, hans utrættelige Arbejde — denne Pen, som ikke løb tør — slaar et varmt Hjerte for de smaa, de fattige og arbejdende, der burde slutte sig sammen — endnu, som da han skrev sine første Artikler.

Han véd, hvad Sammenhold og Organisation er værd for Arbejdere i det Hele!

Dannelsen af *Journalistforbundet* er som et tykt Udraabstegn paa *Journalist* Henrik Cavlings Livsbane. Om kort Tid er han selv Bladudgiver og Redaktør og kan saaledes ikke mere være Formand.

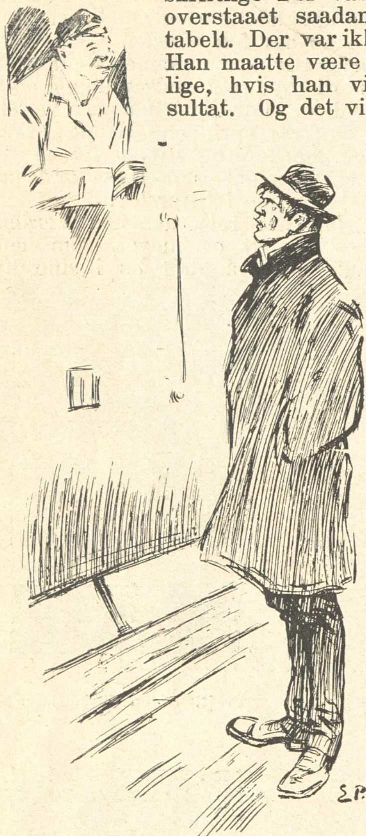
Forbundet er da tillige et Afskedsord — klogt og smukt —, før han træder ud af de menige Bladfolks Rækker og faar ofte stik modsatte Interesser.

Studentens Jul.

Med Tegninger af **Eigil Petersen.**

For den unge Mand med det ej ukendte Navn Hans Hansen — det han beholdt uden at søge Navneforandring — var Eksamen nærforestaaende.

Han skulde op lige efter Jul. Den skriftlige Del var overstaaet, den var overstaaet saadan nogenlunde respektabelt. Der var ikke noget at rose sig af. Han maatte være heldig med det mundtlige, hvis han vilde have et godt Resultat. Og det vilde han meget gerne.

Det var svært, saa mange Huller man opdagede, naar man stod overfor det afgørende. I den lange Tid forud syntes man, at man kunde sagtens. Til Eksamen behøvede man blot lidt Held og lidt friskt Mod, og Hans Hansen havde det sidste — det mente han da.

Nu havde han alligevel erfaret, at der skulde mere til. Der skulde en solid Viden, en vis Kundskabsfylde, som erhvervedes bedst ved, at ikke en eneste af Aarets Dage spildtes. Og skønt Hans Hansen ikke hørte til de dovne, havde han dog mange spildte Dage at se tilbage paa.

Nu maatte den sidste knappe Tid benyttes — den maatte benyttes godt.

At komme hjem til Jul var der ikke Tale om. Det var for dyrt for Juleaften alene at koste Rejse. Og læse i Hjemmet, jo, Tak, den kendte han.

Altid de mest udmærkede Forsætter — og alligevel ikke en Side læst, ikke en eneste.

Hele Julen og Juleaften med vilde han læse, læse voldsomt flittigt. Det kunde han mageligt.

Det var saamænd ikke værd at gaa og blive rørt over, at man ikke befandt sig i Familjens Skød den Aften... Saadan en Familjejul; hvad bragte den andet end en med Gaasesteg og Kager overfyldt Mave. Bagefter en idiotisk Renden rundt med Familjens yngste Medlemmer om et Grantræ, der var paahængt en hel Del Narrestreger og Flitterstads.

Nej da, om han en Gang fik Hjem. Han vilde sidde i Sofaen med Cigar og se paa det kønne grønne Træ, der stod ganske enkelt midt i den oplyste Stue. Ikke det mindste skulde der være hængt paa det.

Men denne Juleaften havde han ingen stor, oplyst Stue. Han havde sit lille møblerede Værelse, i det vilde han sidde og læse, — lægge Grund til sin Fremtid.

Det var nogle mærkelige Rystelser, han fik, naar han tænkte paa den Eksamen. Ikke at han havde Eksamensfeber, nej ikke Spor. Men det, at man ikke rigtig vidste, ikke var helt sikker paa Resultatet, var ikke fri for af og til at gøre ham lidt benauet. Selv den lille Vorherre, som han i den meget store Hovedstad havde gemt godt paa en gammeldags Hylde, hændte det, at han i stille Aftener fik frem.

Ved Dagen var han igen en rask Karl:

„Hvad Pokker, han tog det, enten det saa blev Knald eller Fald. I værste Tilfælde kun et halvt Aars Udsættelse. Han kunde læse om igen."

Kun et halvt Aar. Men dette halve Aar betød Penge for Fa'r og Mo'r — Penge, som de ikke havde Overflod paa.

Der var rigtignok flere af Kammeraterne som sagde flot:

„Lad kun de Gamle betale. Vil de have Æren, maa de s'gu ogsaa betale for den."

Det Ord, „de Gamle", skurrede altid i Hans Hansens Øren. Det lød simpelt, syntes han. Der var ingen Forældreklang i det.

Og kunde han end undvære Barndomsjulen, han kunde dog ikke helt undvære Forældrene. Det var ham ikke ligegyldigt, om han gjorde dem Glæde, eller om han gjorde dem Sorg. Og en fin Eksamen *vilde* gøre dem Glæde.

Naa, han skulde gøre sit bedste for at faa den.

Der kom Brev fra Forældrene, at de nok for den enkelte Dagstid vilde bekoste Rejsen. Det kneb for den unge Mand at staa imod. Hjemmets Jul traadte alligevel sært straalende frem. Men han stod sig og skrev tilbage, at han blev derovre i Hovedstaden og læste. Han vilde læse hele Juleaften.

Det var med en egen sejg Følelse, at han selv bragte Brevet paa Posthuset. Det var dog ganske stolt at gøre sin Pligt.

Og det var, syntes han, en god Julegave, han det Aar gav sine Forældre.

Juleaftensdag begyndte han dog at føle sig lidt løjerlig. Det rykkede af og til i ham.

Da han om Formiddagen var inde i Byen, gik uvilkaarlig hans Fødder ud mod Jernbanestationen. Han kom pludselig i Tanker om, at han vilde sige Farvel til en Kammerat, der først skulde rejse nu.

„Naa, saa Du holder Dig," sagde Vennen, da Kupédøren blev smækket i.

„Ja naturligvis holder jeg mig. Jeg faar helt godt Selskab i Aften — — mine Bøger."

„Som Du er stor paa det, Hansen. Tag en rask Beslutning og rejs med. Du kan lige naa det."

„Nej, jeg overlader til Dig at løbe rundt med lille Søster og lille Bro'r..."

Tonen skulde være overlegen. Men den klikkede og lød ikke helt ægte. Der var et Drag af Længsel i hans Blik, da han saa Toget glide — først langsomt, saa hurtigere. Nu kunde han ikke se det mere.

Det var dumt, jeg drev herud. Han kunde da rejse uden mit Følgeskab. — Tiøren til Perronen kunde have været sparet. — Det var en Cigar, der røg.

Han gik ud paa Frederiksberg. Paa en af Vejene havde han sit Hjem — sit møblerede Værelse. — Men det var ganske hyggeligt. Der stod den amerikanske Gyngestol fra Forældrenes Dagligstue.

Da Moderen var derovre for at besigtige Værelset, syntes hun, det var vel tomt. Hun tog saa fra sin egen Stue alt det, hun kaldte „Overflødighed", for dermed at hygge i Sønnens.

Og saa skulde han kalde dem „de Gamle", de, der i Stilhed og uden Ord bragte Ofrene... Nej, det lod han de kaade Kammerater ene om. Saavidt gik *hans* Kammeratskab ikke.

Hans Hansen fik Pigen til at fyre ordentlig op i Kakkelovnen. Han vilde have en dundrende Varme, akkurat som i Hjemmets smaa Stuer.

Og saa Bøgerne frem.

Han læste flittig lige til Mørket begyndte at lægge sig. Det lagde sig skjulende over snavsede Gaarde og grimme Façader. Men det var kun en ganske kort Tid, det fik Lov at have Overtaget, snart steg Hovedstadens de tusinde Gasblus og elektriske Buelamper frem og forjog det.

Men herude paa Vejene blev det ikke helt fordrevet.

Og saa begyndte Stadens hundrede Klokker at

ringe og kime. De ringede og kimede, som var der ingen anden Lyd, der maatte høres.

De ringede Julen ind.

Studenten rejste sig:

Havde de ogsaa Juleklokker her i Hovedstaden? Det var første Gang, han hørte dem. — De bragte atter Hjemlængslen frem,

Den Dansen rundt om Juletræet med lille Søster og lille Bro'r var slet ikke saa idiotisk endda.

Men nu *var* det forsent.

Og man maatte ogsaa staa ved sit Ord. Han var da en Mand.

Men ud blandt Mennesker maatte han.

Overfrakken paa og saa i hurtig Marsch ned til en af Vesterbros Restaurationer, som var bekendt for god Mad, men ikke videre flot Udstyr. Derinde plejede han af og til at flotte sig, naar den 45 Øres Pensionatsmiddag blev for kedelig.

Og i Aften havde han da Raad. Han kom derind. Men hvor mærkelig kedeligt her saa ud.

Tobaksrøgen og Dampen af mange Retter, der ellers plejede at hvile over Stuen, og som dækkede over det tarvelige Udstyr, var der ikke nu. Der saa næsten *for* tomt og renskuret ud.

Nej, her var ikke til at være. Han gik hurtig ud igen.

Hvad saa?

Skulde han gaa ind paa en af de fine og dyre Restauranter? Han havde ogsaa Raad til det.

Han lo.

Mon *der* blev morsommere. Han kendte jo fra Alverdens Julefortællinger, hvordan der var paa saadan et Sted Juleaften. Opvartere, der saa søvnigt og medlidende ned paa den ensomme Julegæst — og som ønskede ham Pokker i Vold.

Nej Tak, saa hellere hjem i sin egen Hule. Selv dække op med Indholdet af Mo'rs Kurv. Det var koldt Bord — men nok saa lækkert — —.

Først en rask Tur gennem Strøget, saa igen ud paa Frederiksberg.

Den raske Tur havde gjort ham godt. Han var blevet sulten. — Og naar man saa havde Mod, hvad Nød havde man da.

Lidt senere sad han med en Cigar i Hjemmets Gyngestol.

Se saa, nu var det Julemaaltid forbi. Han var blevet mæt — og mere blev jo heller ikke alle de andre.

Kunde man nu sidde her i Stolen og drømme sig en god Eksamen til. Ja, saa skulde han ikke ønske sig mere af den Juleaften. En god Eksamen var det bedste i hele Verden. Det var det bedste for ham i Øjeblikket.

Men den gode Eksamen kunde man nok ikke drømme sig til, den maatte man læse sig til.

Det var ikke med den største Lyst, han greb efter Bogen. Men han skulde jo til det. Og han havde jo skrevet hjem, at han vilde læse hele Aftenen. Nu sad Mo'r og tænkte, at han læste. Det var bedst, at hun tænkte rigtig.

Hans Hansen sad med Bogen foran sig. Der blev saa varmt i den lille Stue. Kakkelovnsvarmen lagde sig ligefrem i Bølger om hans Hoved — og disse Bølger slugte hans Tanker — de lukkede sig over ham i en eneste —: Eksamen. — —

— — — — —

Han stod i Kjole og hvidt — og Professorerne, de spurgte. Men hans Tanke var saa klar. Han saa lige igennem det altsammen.

Professorerne, de spurgte, og han svarede. Han svarede det, han skulde svare. Og Professorerne nikkede velvilligt. Ja mere end velvilligt — de smilede mildt.

Han følte sig saa let, som om han kunde flyve.

Var det at komme op til Eksamen — ja, saa var det ingen Sag. Det var jo blot Fest, det hele.

Og Professorerne skrev kun *laud.* — For ham skrev de ikke andet.

Saa var den Eksamen overstaaet. — Hvor Fa'r og Mo'r vilde blive glade. —

— — — — —

Han rejste sig op — strakte sig og gabede. Saa sig om. — Han var i sit lille Værelse. — De venlige Professorer — det hele borte.

Aa, at det kun var en Drøm!

Studenten fik hurtig sit Hoved i Vandfadet.

Se saa, nu var han klar igen. Han satte sig energisk tilrette i Stolen.

I hans egen Haand laa det vel at gøre Drømmen til Virkelighed.

Charlotte Eilersgaard.

Wieghorst fot

Aarhus kommunale Embedsmænd og Raad i Snevejr til et Glas Vin paa Taget af *Det nye Thing- og Arresthus*, mens Kransen hejses, sammen med Bygmesteren og Haandværkerne.

AARHUS TEATER.

Aarhus Teater føler Trang og Mod til med Mellemrum at opføre Oehlenschläger'ske Tragedier, og „Axel og Valborg“ blev nylig en tiltalende Forestilling. *Vilh. Birch.* der efterhaanden udvikler sig til en stærkt virkende og troværdig lyrisk Skuespiller, sagde som Axel de skønne Vers med gribende Pathos. Ved sin Side havde han en af Ud-

Wieghorst fot.

Petra (Fru Winding).

Wieghorst fot

Trine (Fru Jacobsen).

Vilhelm (Benjamin Christensen).

seende ideel Valborg, en nordisk skøn Debutantinde, Frk. *Thyra Dreyer*. Hun vilde have gjort god Fyldest, dersom hun ikke havde aabenbaret en ildeklingende Røst; men hun er ogsaa Elev af Hr. *Emmanuel Larsen*.

Aftenens Hovedbegivenhed blev Hr. *Benjamin Christensens* Vilhelm. Han besad til Rollen et klangfuldt Organ, en udmærket Maske og især den kunstneriske Erfaring og Modenhed, der omskaber aarhundredgamle Vers til en Lyrik, født af Nuet og mættende Tilskuernes anspændt lyttende Øren.

I sin udmærkede Iver for dansk Repertoire, selv om Stykkerne ikke er Poesi eller lødig Menneskeskildring, har Teatret ogsaa opført Fru *Ellen Reumerts* Komedie, „Tvillinger", samtidig med Folketeatret. Det uoriginale Stykke gav Skuespillerne Anledning til at skabe danske Typer af vore Dages Mennesker, og derved tjente det Skuespilkunsten. Prisen blandt de Udførende bar Fruerne *Anna Jacobsen* og *Antoinette Winding* som Tjenestepigerne Trine og Petra og Hr. *Albert Price* som Faderen. Der var bredt dansk Lune over deres Præstationer, og sand Komik hjælper betydeligt, naar selve Komedien er Opvaskevand.

Rosiflengius.

„Barselstuen".

Det kgl. Teaters nye Holberg-Forestilling, „Barselstuen", er værd at se og meget lærerig, fordi den lærer os, at *Holberg* er den mest moderne, sindrige, kloge, menneskekyndige danske Forfatter.

Det er lykkedes Professor *William Bloch* at befri Holberg for Klassicismens Støv, som han i det Hele

Prof. William Bloch.
(Efter Maleri af *Paul Bloch.*)

ved denne og sine andre Iscenesættelser af vor store komiske Digter har ført kraftige Hug mod „Traditionen"s Drage, der udsuger al sund Kunstdrift og blodrig Skabertrang. Han har aabnet Vejen for det ligefremme og naturlige Spil indenfor omhyggelige, anskuelige Kulturbilleder, og yderligere har han med sin Mesterhaand føjet Spillet saa fint og sikkert, at man forlader Teatret og synes, man har været Vidne til, hvorlunde Mester Corfitz led alle en Hanrejs Kvaler, skønt han rimeligvis slet ingen Grund har til det.

Men dernæst erfarer man, at det kgl. Teater for Øjeblikket ikke ret magter at spille „Barselstuen". Teatret overkommer det ikke; Stykket er for mangfoldigt, for levende, det kræver Fremstillere, saa rige paa Lune, som Holberg saa sine Mennesker, og det kræver et stort Personale, hvori der kun maa findes virkelige Skuespillere uden Brist eller Lyde.

— Hvilket Teater har det? vil man maaske spørge.

— I alt Fald ikke det kgl. Teater.

... Den største danske Skuespiller i vore Dage, *Olaf Poulsen,* havde som Corfitz anlagt en udmærket Figur og Maske: en gammel brav og livskraftig Mand med megen Appetit paa Livet, som inderst inde led af Angst for alligevel at være gammel og ikke at være Fader til Barnet. Og han fyldte Scenen. Men han havde ikke fuldt ud valgt det Menneske, han vilde skildre. Det var, som om Reminiscenser fra hans gamle Mænd (gamle Ekdal, Per Degn og andre) hæmmede hans Skaberevne, eller fra andres Corfitz'er og selv fra Henrich'erne, naar han pludselig overdrev, altfor lebendig larmende og støjende, saa at det kun var et Guds Under, at Figuren holdt.

Heldigvis maa *Olaf Poulsens* Geni trods al Overtro paa Tradition have Luft. Hvor var han stundom pragtfuld! Hvilke straalende Monologer, — som da han forgæves tæller paa Fingrene, om han nu ogsaa er Fader, om de ni Maaneder stemmer —! Og hvor bliver Holbergs Replik ikke kontant og gylden og levende i *Olaf Poulsens* Mund!

I denne Forestilling, hvor saa meget kun blev til ydre Billede og Antydning, var Komediens festligste, helt Holbergske Øjeblik Scenerne imellem Corfitz og Officeren i IV. Akt, 3.—4. Scene. Det var som en purpurskinnende Trompet-Fanfare, da Ny-Skaberen af Erasmus Montanus og Studenstrups Fætter, den rette Per Eriksen, *Nicolai Neiiendam*, aflagde sin Visit som den standshovne, brovtende, brutale Officer og udkastede en frisk og ny *Jacob von Thyboe*-Skitse. I dette Øjeblik var der to store Skuespillere paa Scenen.

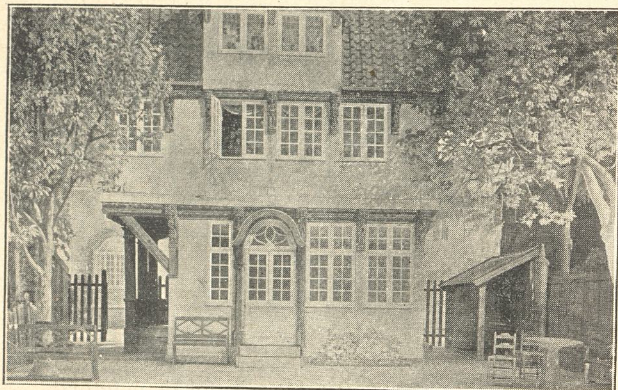
Men „Barselstuen" er først og fremmest en Barselstue. Det er Skuespillerinderne — Kvinderne —, der skal give denne Komedie Relief.

Og hvad Damer angaar, kniber det for Teatret. Der er for faa.

Nydelig, fin og elskværdig sad Fru *Emma Thomsen* i sin Stol, tilbageholdende, som hun maa være. Men var ikke den herlige Komedie blevet morsommere, hvis hun havde valgt det tydelige Standpunkt, at Barselkonen holdt af sin Mand og havde været ham tro? Nu holdt hun Figuren i en altfor stor Almindelighed og blev derfor snarest Kanonføde for alle de kære Madammer og Mammeseller, hvoraf kun to eller tre var saa menneskelige, at de var morsomme, skønt de sav nede komisk *Bredde*. Gaar vore Actricer aldrig paa Torvet?

Fru *Walléen* var bedst som Gedske Klokkers, der bandede og svor og græd over Livets Tristhed og Elende — sin skaarne Finger, sin Fætters Bukser og sine Madmoder-Sorger —, paa én Gang rørende og ko misk, som saadan en Hønsevander er.

Fru *Bloch* gav drastisk, næsten for brutalt til sin egen spinkle Skikkelse „En Mammeselle“ — Pigen, som forraader sig selv og sin Daarligdom af Vrede over Barberens Udtydning af Linjerne i hendes Haand.

Corfitz' Hus.

Som Elsebeth Skolemesters var Frk. *Antonsen* latterlig, højtidelig, men det var Parodi, ikke Komedie; og som Arianche Bogtrykkers vidste Fru *Sinding* sikkert, hvor grinagtigt hovmodige og indbildske de Ord er, som *Holberg* har lagt hende i Munden, men hun overbeviste næppe dem om det, som ikke kunde deres *Holberg* udenad.

Vil man saa vide, hvordan man ikke ustraffet skatter til *Traditionen*, skal man lægge Mærke til Fru *Neiiendams* Anne Kandestøbers. Den er tidligere spillet som en apoplektisk fed og rødglødende Maskine — af en Skuespillerinde, der havde Midlerne til det. Fruen gav den — ak! — ligesaadan, men det virkede akkurat, som om en Myg vilde puste sig op til . . . Kalkun.

Corfitz (Olaf Poulsen).
Corfitz alene, tæller paa Fingrene.
I. Akt, 4. Scene.

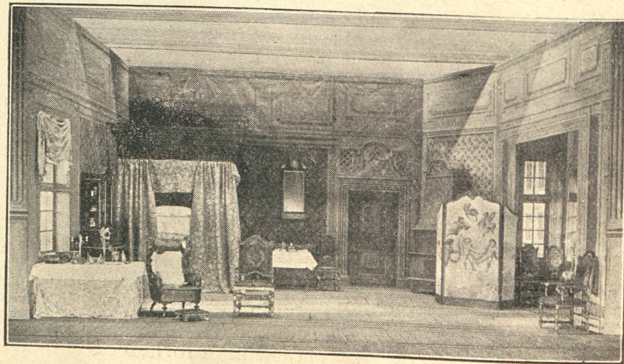

Barselkonen (Emma Thomsen). Gedske Klokkers (Soffy Walléen).
Gedske (græder): Ach, ach, hvad har ikke Fanden at bestille? thi saadant kand dog aldrig komme af vor Herre . . .
II. Akt, 12. Scene.

Mange af Visitterne var desværre blot kedelige og trættende, idet de var overladte uerfarne Elever, tarvelige Skuespillerinder og sagesløse Figuranter.

Fart var der imidlertid over Forestillingen, som man bør være det kgl. Teater taknemlig for, og *Holberg* er nu engang *Holberg*.

Han har igen taget sit Hus i Besiddelse, Folk strømmer atter til for at se ham, og lidt efter lidt vil vel vore Skuespillere i *Blochs* ypperlige Billeder, som er rene Guldgruber, folde sig ud og tage *Holberg* i Besiddelse. Museums-Osen er luftet ud. Nu skal det Hele blot blive meget mindre flunkende Søndagsinstrueret. For os Levende *er* Holberg i sine Komedier og paa Scenen, ikke paa Tersløsegaard, selv om vore Vilhelmandersener maatte vide, at Jord (selvfølgelig!) for den levende Holberg betød mere end Komedierne. . .

Barselstuen.

Giv jeres Penge ud til at se „Barselstuen“, I Godtfolk og Skabhalse!

Jens Pedersen.

100

Yvette Guilbert i Koncertpalæet.

Tegning af W. Glud.

Koncert for gamle Instrumenter.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen

N. CHRISTENSEN.

(Indehaver af Skandinavisk Skotøjsmagasin.)

Længe stod jeg udenfor og saa paa Vrimlen af de mange, smaa elektriske Glødelamper, der fordobledes mangefold i de slebne Spejle og de blanke Messingrammer. Jo mere jeg saa, jo flere blev der.

Et Ildhav flød nedover Sko og Støvler; — baade Han- og Hunstøvler stod ganske ugenert imellem hinanden og stak Snuderne sammen.

Smaa kvindelige Sko rejste sig koket paa Næsen, medens storsnudede Mandfolke-Lak snuste rundt omkring og blinkede for ligesom at gøre mere Indtryk — —

Jeg gik ind i Skandinavisk Skotøjsmagasin.

Fra mine allertidligste Aar har Fodtøj ejet min Interesse og praktiske Kærlighed.

Smaa, lette Sko til at danse med — tunge Støvler, man kunde trampe med som et rigtigt Mandfolk.

Altid syntes jeg, man blev ligesom et nyt Menneske, naar man fik nyt Fodtøj paa Benene. Og Gud bedre det —, ofte trængte jeg til at føle mig som et nyt Menneske!

For knap et halvt Aar siden dukkede pludselig denne Forretning op — : Skandinavisk Skotøjsmagasin. Man kendte Navnet fra den gamle Forretning paa Hjørnet af Nikolajgade. Men dette nye Magasin, der her voksede frem, trak alles Øjne til sig, strakte ligesom sine Lysarme ud over Strøget og fangede snart sit Publikum.

En Strøgforretning, moderne sat op, fiks og elegant. Med et Smil gik jeg ind for at se, hvor langt Elegancen naaede.

Jeg spurgte efter Chefen —, ventede at træffe en smart Amerikaner med „business" i Øjnene og ellers udstyret som disse Forretningsgentlemen plejer at være. Men blev til min Forbavselse stillet Ansigt til Ansigt med en lille, lidt reserveret Københavner, der efter at have set lidt paa mig bad mig sidde ned.

Jeg satte mig.

Og dér jeg sad, kunde jeg ikke lade være at se paa Chefen, Hr. *Christensen*. Der var over hans Væsen netop det specifik københavnske, det indelukkede Lune, som man med et daarligt Udtryk kan kalde det. Det var ikke til at se paa Hr. *Christensen*, at han gjorde Forretning —, han var ikke smart af Væsen, havde ingen Haandbevægelser, kun engang imellem et hastigt Blik, der røbede ham. Han solgte ikke, han købte.

Og saa sad han og talte stilfærdigt om sin Forretnings Princip, at det altid havde været hans Ærgærrighed — (Ærgærrighed sagde han med et Smil), at skaffe det nyeste og bedste frem og saavidt muligt søge at faa enhver Køber til fast Kunde.

Dér sad jeg unægtelig med det Hele i den gale Hals; baade Strøgforretningen, den forlorne Elegance og den smarte Forretnings-Direktør maatte jeg i mit stille Sind gøre Afbigt for. Og det faldt mig saa meget desto lettere, som det jo var en gentleman, jeg var i Selskab med. En Sjældenhed, jeg efterhaanden har lært at sætte Pris paa.

Egentlig vidste jeg ikke mere at spørge om, desuden syntes jeg, det var Synd at plage Hr. *Christensen*, der aabenbart saa nødigt vilde sige noget godt om sig selv, og jeg var lige ved at gaa, da han inviterede mig op at se paa Lageret. Her var 30,000 Par Fodtøj i Æsker, ordnede efter Pris, Kvalitet og Størrelse. Hr. *Christensen* fortalte, at der næppe findes en Branche, hvor der fordres saa kolossalt et Lager som i Skotøjsbranchen. Altid maa de have 40 à 50 forskellige Størrelser i samme Dessin, og selvfølgelig flere Par af hvert Nummer. Hylde ved Hylde, Række ved Række, Æske paa Æske — i en Uendelighed! Hr. *Christensen* selv var slet ikke imponeret, og jeg holdt mig tappert ved hans Side. Han saa nærmest paa sit Lager som en Kunstner paa sine Værker; jeg anstrengte mig for at se ud som en rigtig Handelsmand.

Der er Folk, som gærne vil være elskværdige, men som har saa svært ved det.

Jeg vilde hjælpe ham og sige noget om, at han jo i Grunden var en langt større Kunstner end jeg. Men i min Beskedenhed faldt det mig ind, at det maaske slet ikke vilde blive optaget som en Kompliment.

Derfor tav jeg — og gik.

Mine Lakstøvler knirkede let henover det bløde Tæppe. Jeg sænkede ydmygt Hovedet for fjorten Par nydelige Ekspeditrice-Øjne, der fulgte mig til Dørs.

Brutto.

Harald Kolling.

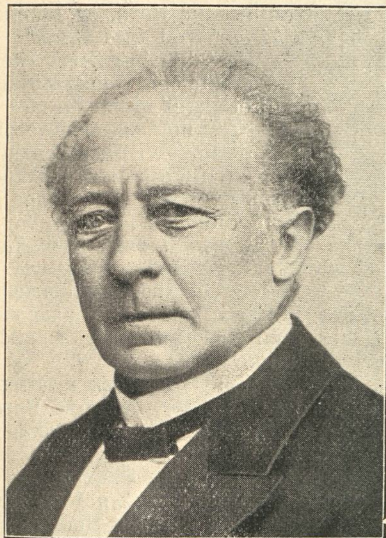
Harald Kolling, der døde den 11. December, var Skuespiller og en bestemt Tids Skuespiller.

Han var oprindelig Tobaksspinder, men yndede som saa mange ikke sin Profession. Og det var ikke bare for at more sig selv og de andre, at han spillede Dilettantkomedie i „Kalkeballen“ — det var for at komme ud af det og blive rigtig Skuespiller.

Og saa blev han det, debuterede paa Folketeatret og var det siden i 44 Aar, deraf én Sæson paa det kgl. Teater, hvor han ikke trivedes eller slog an.

Han elskede Teatret og Komedierne, hvor det gaar til grangiveligt som i Livet og dog ikke er Livet — paa samme Maade fra sine Kalkeballedage, til han gammel hver eneste Dag kom trissende hen paa Folketeatret.

Og han kunde spille Komedie — han havde et Fond af Iagttagelser fra *Overskous* og *Erik Bøghs*, *Reckes* og *Chiewitz'*, *Peter Fabers*, *Fritz Holsts* og *Carl Møllers* København. Han havde den Tids harmløse, ret godmodige Latter, som i Grunden hverken er dybtfølt eller velment, og han havde et bestemt Indtryk af de store Skuespillere, saa at han paa en Prik vidste, hvordan man burde gøre paa et Teater, hvis man vilde gøre sig.

Harald Kolling

Han agerede de brede, brave, jævne Mænd i Folkekomedierne, bevarede og fremhævede alt det sunde menneskelige, som enhver god Helt eller Fader maa have over sig for at være god, og den lille Løgn tillige, hvorpaa disse Teaterstykker ogsaa er baserede, for at man kan græde over Personernes Tilskikkelser uden at føle Nag eller Bitterhed, uden at behøve at gribe i sin egen Barm eller et eneste Øjeblik at glemme, at man kun er paa Komedie.

Det bestandig borgerlige var *Kollings* Omraade især — Smaaborgeren og Haandværkeren og Kancellisten fra den gode gamle Tid, da den røde Fane endnu ikke havde holdt sit Indtog. Han kendte deres smaa Pudserligheder og Skavanker, men han vidste ogsaa, at Folk engang ikke frivillig eller godvillig gaar i Teatret for at blive haanede, spottede, karikerede, saarede eller for at føle Sorg — det oplever de uden for Teatret hver Dag. Derfor var han godmodig og blev elsket af et uhyre Publikum, som elskede „Teater“.

Men man har vel nok Lov til nu ved hans Død at finde, at det var Synd for ham, hans Arbejde kun blev Leg og aldrig Alvor.

For han var Skuespiller med Talent.

Naa, Skylden var ikke helt hans. Tiden og Tidens Strøm førte ham med — lettelig, sagtens i Overensstemmelse med hans Naturel, og Forholdene, Repertoiret paa Folketeatret. Den ene Sæson paa det kgl. Teater bragte ham ikke Holberg nær og den Vej.

J. P.

Den ny Overpostmester.

Overpostkontrollør *J. W. Mørch* er udnævnt til Kiørboes Efterfølger som Overpostmester i København.

Hr. Mørch har i sin mangeaarige Stilling som Chef for Brevpostkontoret gjort et betydeligt Arbejde, og dette er vel ogsaa medvirkende til, at Ministeriet her

Overpostmester J. W. Mørch.

har fraveget Principet om at lade 60 Aars Alderen være Grænsen for Avancement, thi den ny Overpostmester er over de 63 Aar. Iøvrigt er han en Mand, der ser adskillige Aar yngre ud, end han virkelig er.

I Postetaten er der kun Glæde over Hr. Mørchs Udnævnelse. Han er lige afholdt af Postembedsmænd som af Postbude og sidder endog i Bestyrelsen hos Budene.

Gorki-Schmidt.

Hr. *Axel Schmidt* — der har erhvervet sig en stor Popularitet som Gorki-Oplæser — optræder denne Maaned i Scala som Deklamator iført Toga.

Otto Christian Zinck.

1824 — 25. December — 1904.

80 Aar.

Den *11. Februar 1905* fejrer *Otto Zinck* sit 50 Aars Jubilæum som Skuespiller, men inden da, den *25. December 1904*, fletter den gamle Kunstner endnu en Ring ind i den Kæde af Mærkedage, han alt har bag sig, idet han rask og rørig paa denne 1. Juledag holder sin 80-aarige Fødselsdag.

I de følgende Linjer skal jeg søge kortelig at ridse Mennesket *Otto Zincks* Profil.

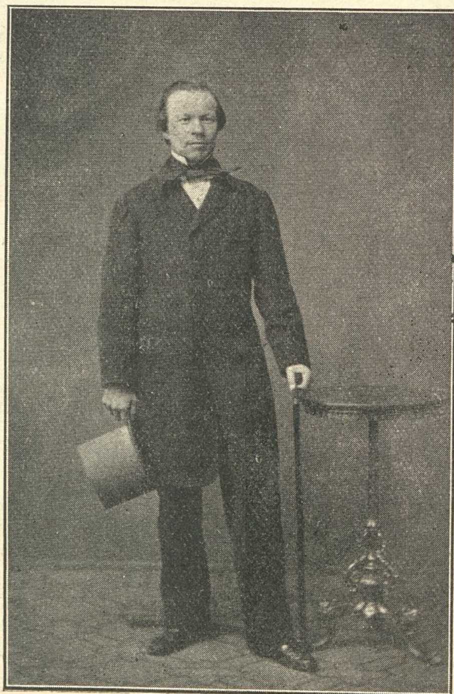
Zinck har, saa længe vi kan huske, været *„gamle Zinck"*, og havde jeg ikke set hosstaaende Billede, vilde jeg næsten tvivle paa, at han nogensinde havde haft Haar paa sit Hoved.

Men trods det, at han er gammel med de ældste, er han dog ung med de yngste, fuld af Humør og Livslyst, kaad som en nybagt Student.

Se en Gang paa hans Øjne.

I disse smaa, brune, poliske Øjne har man hele Manden. Gnistrende af Energi og Lune, plirrende nysgerrigt til højre og venstre, altid parat til at være med, hvor der er Sjov i Gaden. Vi ser det ogsaa paa hans Livsværk.

Vel har Scenen været det centrale for ham, men mange Svinkeærinder har han haft for, og den Dag i Dag finder vi hans Navn i Bladenes Spalter, paa Forlagenes Registre og i Velgørenhedens Tjeneste.

Skuespiller Otto Zinck i 1854.

Efter at have gaaet paa *Herlufsholm*, hvor han allerede som Dreng spillede *Jeppe* og *Skolelæreren* i „Julestuen", dimitteredes han privat som Student i København *1845*.

Efter Faderens bestemte Ønske gav han sig til at studere Teologi, samtidig med at han ernærede sig ved at give Undervisning, særlig i Fransk, men det da stærkt florerende Studenterliv ofrede han sin meste Tid, og hans brændende Lyst til Scenen næredes i fuldt Maal ved de mange Studenterkomedier, hvor han med *Chr. Mantzius* var en selvskreven bærende Kraft. *Zinck* har saaledes været med til de fleste Førsteopførelser af *Hostrups* Komedier, f. Eks. som *Tokkerup*, da *„En Spurv i Tranedans"* opførtes *1846* første Gang.

Efter Faderens Død søgte han straks til det kgl. Teater og debuterede 30 Aar gammel som *Arv* i *„Henrik og Pernille"* den *11. Februar 1854*.

Her blev han saa i 13 Aar, til han i *1867* kom til *Folketeatret*.

Samtidig med sin forresten ret betydelige Virksomhed som Skuespiller dyrkede han dog ligesom *Mantzius* Journalistik og andet litterært Arbejde.

Zinck var saaledes dramaturgisk Medarbejder ved *„Nordisk Konversationsleksikon 1858—1868"*, Forfatter til Afsnittet *„Oehlenschläger og det kgl. Teater"* i *F. Liebenbergs „Bidrag til den Oehlenschlägerske Litteraturs Historie"* og *„Holbergsk Teater-Statistik"* i *„Holbergs Jubeludgave"*.

Endvidere optræder *Zinck* som selvstændig Forfatter med en Bog paa *Wøldikes Forlag 1864*: *„Knapperne"*, Fortælling for Børn, og senere *„J. L. Phister"* ved *Otto Zinck"*.

Desuden har *Zinck* oversat og bearbejdet en Bunke Stykker, til Folketeatret alene 31.

Naar man saa erindrer at *Zinck* desuden har virket som Instruktør, baade paa Folketeatret, i Studenterforeningen og ved mange private Komedier, altid selv har været parat til at være aktiv Deltager, naar det behøvedes, saa undres man over det uudtømmelige Humør, der endnu formaar en Aften igennem at føre an i en vild Farcekankan.

Vel har *Zinck* maattet melde Pas overfor det nye Repertoire, men man maa derfor ikke tro, at han paa Teatret gaar om som den gamle, trætte Skuespiller.

Nej, hvor *Zinck* er, lyder der straks Latter og Spøg, og vi har ingen taknemmeligere Tilhører til Dagens sidste Nyt, ingen der er mere *à jour* med Øjeblikkets brændende Spørgsmaal, end netop *Zinck*. Falder et Stykke, siger han altid: „Det sagde jeg s'gu nok, det var Dumpelaar, det var odde noget skædt", og med et polisk Smil stryger han sig med Tommelfingeren under Næsen.

Eller hvis han kommer hjem fra et Gilde i Studenterforeningen Kl. 3½ om Natten og hans Datter ængstelig bebrejder ham hans Letsindighed, saa er han der straks med: „Det vil sige, saa ka' je' slets inte mere gaa ud".

Overfor et saadant Humør, et saadant livsfrisk Menneske véd jeg ingen andre Ønsker at fremsætte, end at *Zinck* altid maa bevare sit Helbred, saa følger Resten nok af sig selv. Det store Publikum, der den 11. Februar vil bringe ham sin Hyldest, faar saa ogsaa til Tak hans sidste Værk, Bogen om hans Liv.

Hs. Majestæt har efter Kultusministeriets Indstilling benaadet *Zinck* med Ridderkorset, men trods dette og Alder og alt er *Zinck* dog vores allesammens *„evige Gamin"*, og ham er det, vi i Dag bringer vor hjærteligste Gratulation og bedste Ønsker for Fremtiden.

Leo Tscherning.

De skandinaviske Fredsvenner i Paris.

I. Æresbord ved Banketten i en af Gallerisalene paa Slottet Versailles:

Grevinde Frijs-Frijsenborg (1). Seinepræfekt Poirson (2). General Joly (3). Hr. Cavalli, Sverige (4). d'Estournelles (5).

II. Sidebord ved Banketten i Versailles:

Hr. Staaf, Sverige (1). Hr. Fred. Bajer (2).

III Besøg i Billedhugger Rodins Atelier:

Georg Brandes (1). Rodin (2). d'Estournelles (3). Frøken Brandes (4).

Arnold Nielsen.

Et ungt, hidsigt gærende, selvstændigt Talent har i disse Dage ved et Bind Sange gjort en Indsats i dansk Musik, hvortil vi intet Sidestykke har at opvise, siden *Carl Nielsen* med sin Musik til J. P. Jacobsen'ske Digte for første Gang slog til Lyd for *sit* Navn. Den unge Musiker, hvorom her er Tale, hedder *Arnold Nielsen*, hans Værk „*Kærlighed*".

Det, der gør Arnold Nielsen til Kunstner, er hans dybe Menneskelighed. De bedste af Sangene i „Kærlighed" er *hver for sig* langt mere end et Digts Oversættelse til Musik, de er et helt lille Stykke af et Menneskes Historie, de kaster Lys ind i de lønligste Kroge af hans Sjæleliv, og *som Helhed* giver de et Billede af et Menneske, der staar for os med skarpe, klare Træk, belyst fra de Sider, der gør ham forskellig fra andre, gør ham til Personlighed. Og disse Sange faar Værdi, fordi det Kærligheds-Liv, de skildrer, trods sin egen ejendommelige Karakter, har saa almengyldigt og menneskeligt et Præg, at de har Bud til mange og bør finde Vej til mange.

Den dybe Indtrængen i det sjælelige har ikke hindret den frie Udfoldelse af selve *Musikken*, tværtimod, fra disse Sange slaar der En i Møde en Frodighed i alt det, der først og fremmest skaber en Komponist: Frodighed i Opfindelse af Temaer, i den rige, svulmende Melodi, i det voldsomme, tændende Temperament. Og den mere Musikkyndige kan endnu hertil føje en Række gode *Musiker*-Egenskaber — Arnold Nielsen er mindst af alt Dilettant —: den fine, sluttede Udarbejdelse af Formen, den velbegrundede Stemmegang, den i høj Grad personlige Modulation og kræsent valgte Harmoni, alt dette giver Billedet af en Komponist, der ogsaa, hvad det tekniske angaar, besidder adskillig kunstnerisk Modenhed.

„Kærlighed" er Sange af forskellig Værdi, men glædeligt er det at se, hvorledes det ikke er Brist paa Inspirationen, men den store Forskel paa Teksternes Lødighed, der altid er Aarsag til det uensartede Resultat. Saaledes er P. A. Rosenbergs Digte „Vinternat" og „Stemning" mildest talt fæle Prøver paa dansk Poesi, og Musikken er da ogsaa for „Vinternat"s Vedkommende blevet lidt for meget Opera, for „Stemning"s lidt for meget Romance. Men der er nok tilbage at beundre; der er ubændig, næsten vild Lidenskab i „Tak", hvor intet Øjeblik Ekstasen glipper, men i sin stadige Stigen virker som en vældig, strømmende Flod, der bryder alle Skranker og suger alt til sig i sin Favn. Og der er de to smaa inderlige og ømme Kærlighedssange til Digtene af Kai Hoffmann og Gjellerup; de virker saa stærkt, fordi Følelsen i dem er saa ægte og fri for ethvert Stænk af det sentimentale: Hoffmanns „Jeg aabner tyst mit Vindu" med sit stille Sværmeri, hvor den pastorale Stemning er anslaaet saa forbavsende sikkert og det klanglige behandlet saa nænsomt og fint, saa hele det stille Landskab ligger for En i al sin hvide, fjerne Ynde — og Gjellerups lille smilende Elskovsspøg, det yndefuldeste lille Genrebillede af Verden, med sin levende Melodi, der kommer daglig Tale saa morsomt nær.

Men højest naar Arnold Nielsen dog i den ungdommelig friske, lyrisk baarne „Min Elskede, min Sjæl er syg" og i Drachmanns „Anadyomene", en mægtig Hymne til Kærligheden og til Havet. De bringer Bud fra en sjældent vidtomspændende og rigt nuanceret Kunstnernatur.

Hugo Seligmann.

Cirkus Varieté.

Folk gaar hen i et eller andet Teater og ser anden Rangs Kunstnere spille en tredje Rangs Farce — ganske

Hans Fredy.

stille og andægtigt hører de til, og er der en eller anden Tilstedeværende, der vover at lukke Munden op, hører man straks sytten Tanter hysse energisk.

De samme Mennesker kommer paa en moderne Varieté, hvor de Artister, der optræder, saa at sige altid har maattet ofre et helt Livs Arbejde paa deres „Nummer", men her falder det aldrig Folk ind at tage det fjerneste Hensyn — her kan man tillade sig alt. Herregud, hvorfor skal vi paa vore Varietéer og Kaféer altid være nødt til at høre vor Sidemands Smaasorger og Bekymringer! Det er jo dog heldigvis i de allerfleste Tilfælde blot af Tankeløshed, at Folk er saa højttalende — men det virker saa uendelig irriterende.

Cirkus Varieté har i denne Maaned to Numre, der i særlig Grad fortjener at bemærkes.

Hr. *Hans Fredy* er Salonkomiker i Ordets aller fineste Betydning. Fra Naturens Haand har han faaet et glimrende Hjælpemiddel i sit Ansigt. Han hørte oprindelige til Wolzogens Selskab og gør nu megen Lykke i Cirkus ved nogle henrivende barokke Paahit: Han lover Publikum en lille italiensk Sang — men hører man rigtig efter, er Ordene kun en Opramsning af bekendte Komponisters Navne. Pludselig afbryder han sig selv og brister i Latter — man forstaar straks ikke hvorfor — men han ler uforstyrret videre, med det hver Aften tilbagevendende Resultat, at hele Cirkus vrider sig i et stort Grin.

The family Agoust er et meget smukt Jonglørensemble; man ser straks, at man staar overfor Descendenter af den rigtige gamle Artistadel, og deres Ydelser er paa Højde med det tilsyneladende umulige. *The Agoust* er et af de ældste Numre i Artistverdenen, det er startet hos gamle Renz af de nuværende Indehaveres Fader, og selve Strauss har skrevet Musikken til deres Hovedtrick.

Kort sagt: Cirkus' Program er alt andet end Decemberagtigt.

Bjørn.

The family Agoust.

„Czarens Hus" i Nykøbing F.

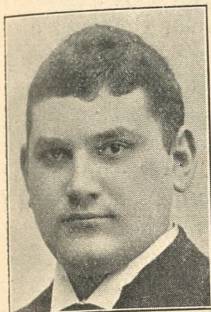
Medens dens rigtige Czar gør nogle forholdsvis uheldige Forsøg med at udvide sine Enemærker Øst paa, har Værten i „Czarens Hus" i Nykøbing F., Hr. *Peter Henriksen* („Czar Peter"), gjort nogle heldige Forsøg med at udvide sine i Forvejen overmaade hyggelige Lokaler, i hvilke forøvrigt i sin Tid Czar Peter, med Tilnavnet *den Store*, ofte forlystede sin Sjæl ved en Kande af Borgernes Mumme. De nye Lokaler er prægtigt udstyrede.

Professor *Erik Schiødte* og Arkitekt *Glahn*, Nykøbing F., har forestaaet den forrige Udsmykkelse af „Czarens Hus". Denne Gang er det en lokal Kunstner, Malermester *Carl Hansen*, som har udstyret Lokalerne med forskellige Smaafriser af Nykøbing By for et Par Hundrede Aar siden: paa et Billede ser man bl. a. det Hus, hvor Forfatteren Gustav Wied's Bedstemoder i mange Aar boede.

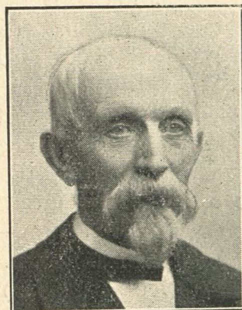
Ved en lille Indvielsesfest forleden tog Fotografen, medens en Del af Gæsterne luftede sig, vedføjede lille Billede. Foruden forskellige Journalister vil man i den hermanbangske Attitude genfinde en gammel Københavner, Journalist og Overretssagfører *Fr. Graae*; paa Stolen ved det kølende Springvand ses Redaktør *Jacobsen* (fh. „Loll-Falsters Stiftstidende"), Redaktør *J. A. Jensen*, „Nykøbing Dagblad" (tidligere „København"), og Arkitekt *Glahn*; ovenover paa venstre Side af Springvandet, ses Professor *Schiødte*, og den Herre, der ser saa forhaabningsfuld paa Dem, højtærede Læser, er Værten selv.

N.

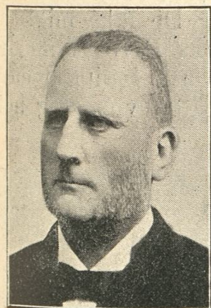
UGENS NAVNE

Bankdirektør Thorvaldsen-Hansen.

— Direktøren for den nyoprettede Centralbank, Hr. *J. Thorvaldsen-Hansen*, hvis Billede vi bringer, er til trods for sine 35 Aar en Mand, der alt i en længere Aarrække har været velkendt i vor hjemlige Bankverden, idet han begyndte sin Løbebane i Handelsbanken under afdøde Etatsraad Reimann. Hr. Thorvaldsen-Hansen er nu, efter en Snes Aars Bankvirksomhed, sat i Spidsen for Centralbanken, hvilken Fagmænd spaar en god Fremtid under hans Ledelse.

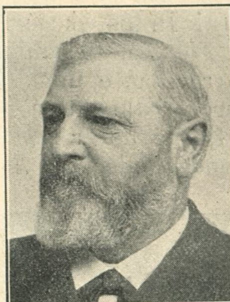

Overbanemester Madsen.

Overbanemester *C. Madsen* er afgaaet ved Døden den 1. December i en Alder af 77 Aar. Hr. Madsen havde virket i de sjællandske Baners Tjeneste siden 1864, dels som Bygningskonduktør, dels som Materialforvalter og dels som Overbanemester. Han var kendt af saa godt som hver eneste Jernbanemand paa Sjælland og meget afholdt. Ved sin altid redebonne Hjælpsomhed har han gjort mere godt, end de fleste aner, thi det skete altid anonymt og i Stilhed. I 1887 fik han Dannebrogsmændenes Hæderstegn, en Udmærkelse, der glædede ham meget.

Fabrikejer Jacob Holmblad.

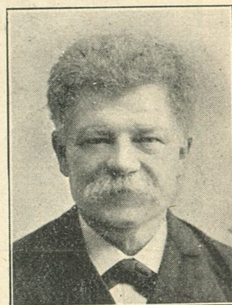
— Fabrikejer *Jacob Holmblad*, der døde den 8. d. M., og hvis Ligfærd foregik fra Krematoriet, blev 65 Aar gammel. Efter sin Fader, Etatsraad L. P. Holmblad, overtog han som ældste Søn de store Fabrikker, hvor der laves Lak og Lys og Lim samt Sæbe. Fabrikationen af de kendte „Holmblads Spillekort" indstillede han, men fortsatte iøvrigt Fabrikkernes Drift i det gamle Spor. Han var Medlem af flere af de større Aktieselskabers Bestyrelser, saaledes Privatbanken, Det forenede Dampskibsselskab og De danske Sukkerfabrikker, og i det hele regnedes han til Børsens og Byens kendte Mænd. I det offenlige Liv har han aldrig villet indtage nogen Plads.

Ingeniør A. Mohr.

Bankdirektør Julius Hansen.

— En af Cheferne i Firmaet Henrichsen & Mohrs Maskinfabrik, Ingeniør *A. Mohr*, kom forleden Dag ulykkelig af Dage ved at komme for nær en Gasmotor, medens den var i fuld Gang; hans Baghoved blev knust af Drivhjulet. Den afdøde Fabrikant, der var anset som en dygtig Mand, blev kun 57 Aar gammel.

— Bankdirektør, Forretningfører *Julius Hansen* i Rudkøbing, hvis Dødsfald ogsaa hører til denne Uges Begivenheder, fødtes den 1. Januar 1849. I en ung Alder blev han Skibsfører paa Islandsfarten med Skonnert „Maja" af Rudkøbing, hvilken Fart han opgav for ca. 18 Aar siden, da han overtog Bestyrelsen af en stor og omfattende Forretning med Kul, Cement og Teglværksprodukter. I Aar valgtes han til Direktør i Langelands Bank efter afdøde Joh. E. Olsen. Afdøde, der efterlader sig Enke, medens hans eneste Barn, en Datter, er død, var en jovial, elskværdig Mand; Uvenner kendte han ikke til. I Byraadet havde han Sæde i Aarene 1888—94.

Skomagermester Woer.

— Skomagermester *L. N. Woer* kan den 29. December fejre sit 40-aarige Jubilæum som Mester, og samme Dag fylder han 69 Aar. I 26 Aar har han arbejdet for det kgl. Opfostringshus, hvorfra han selv er udgaaet. Jubilaren gjorde Tjeneste ved 18de Regiment i 1864. Han er meget afholdt af Familje som af Venner.

Til Abonnenterne.

I Løbet af Januar — ind i det nye Kvartal — slutter *Carl Muusmanns* Roman „Anarkistens Søn". Straks efter paabegyndes en meget spændende og gribende Roman af Frøken *Elisabeth Schøyen*. Dens Titel er „Den hvide Slavinde", og dens Opgave er, i Romanens Form, at skildre den afskyelige Handel med Kvinder, der, hvor utroligt det end lyder, finder Sted den Dag i Dag her i Evropa. Forfatterindens hele noble Personlighed er en Garanti for, at Romanens Digtning hviler paa et solidt Grundlag af Virkelighedsstudium. Romanen udkommer samtidig paa Fransk og Russisk.

1ste Nummer i det ny Kvartal udkommer den 1. Januar, og for at undgaa Standsning i Forsendelsen bedes derfor Abonnement fornyet inden den 27. d. M.

Verdens-Spejlet koster 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, Postpengene iberegnet.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri. København

Det var i Sommer engang —

Industrikaféen — Kl. 11 Aften.

Kæreste Frue!

Jeg sidder her i Aften i Industrikaféen, i den store lyse, festlige Sal. Folk rundt omkring mig morer sig, ler — klirrer sagte med Glas og Tallerkener. Kelnere farer lydløst hen over de tykke Tæpper. I det fjerne hører jeg Italienerne spille en indsmigrende Vals.

Jeg har spist saa gudvelsignet meget dejlig Mad — tilgiv mig! — og drukket en halv Flaske Rhinskvin, et Par Glas Chambertin. Nu sidder jeg her og lader den perlende Champagne gøre mig glad og god. Jeg dypper mine Vindruer i den herlige Drik, — og jeg tænker paa Dem.

Hvor var De dog henrivende den Aften. Det var i Sommer, — De husker det! — vi havde tilbragt en Aften i Tivoli og moret os rigtig godt — De, Deres Mand, et Par Udlændinge og jeg.

Vi gik i Industrikaféen, — der efter den Aften er bleven mit kæreste Tilflugtsted. Først og fremmest fordi Mindet om Dem drager mig dertil, men ogsaa, kæreste Frue, fordi jeg kun er et skrøbeligt, forvænt Mandfolk, der sætter stor Pris paa fortrinlig Mad og udsøgte Vine.

Det er da ikke saa underligt, at jeg søger til Industrikaféen, der byder mig *saa* megen Nydelse.

De var i en lys, blomstret Kjole, — — men nej, jeg tør slet ikke komme ind paa det. Jeg bliver sentimental som en ung Pige og bedrøvet til Døden. Jeg har jo nemlig ikke set Dem siden da. Det har De naturligvis slet ikke tænkt paa, at der nu snart er gaaet tre Maaneder siden hin Aften. *Tre* Maaneder, kæreste Frue?

Kan De huske, vi sad ved et af Bordene midt i Salen, — der var lyst og festligt med Blomster paa de hvide Duge. Der blev dækket op, jeg aner ikke, hvad vi fik. Men godt var det og godt smagte det, — i hvert Fald, De lo og drak og smaanippede til det altsammen, saa glad, saa lys, saa straalende var De. Og Deres Bordherre bøjede sig ned over Dem og lod nogle lyserøde Rosenblade falde ned i Deres Vin, — over Deres Haar, Deres Skulder.

De saa paa mig — det var alt!

Jeg sidder igen ved dette Bord, — rundt omkring sidder glade Folk. Jeg selv har ladet Værten, Restauratør *Lars Andersens* Mad og Vine vederfares al mulig Retfærdighed. Der er ogsaa Blomster paa Bordet, og Fest og Lys og Musik! Hvad forlanger jeg da mere?

Husker De, at da vi havde spist, flyttede vi alle ind i den anden Afdeling, dér hvor Orkesteret er, for at drikke Kaffe og for bedre at høre Musikken.

Eller var det *Deres* Skyld. Det var Dem, der pludselig rejste Dem, greb min Arm og førte mig af Sted. De andre fulgte efter, som de Efterfølgere, de var og er!

Jeg har sagt Dem Tak saa mange Gang i mit stille Sind.

Men nu til selve Sagen. Jeg længes efter at se Dem igen. Er det ikke muligt?

Naturligvis — Invitationen lyder paa Middag i Industrikaféen, og jeg „haaber at have Fornøjelsen af“ Deres — og Deres Mands — „behagelige Nærværelse“.

De siger Ja, — det ved jeg. Det vilde være dumt andet. Thi intetsteds spiser man og drikker man og har man det saa godt som her.

Og andre Steder træffer De ikke mig!

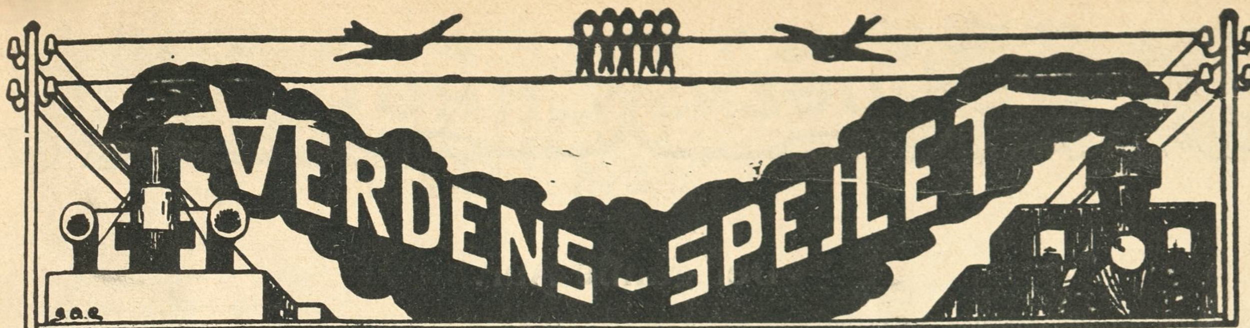
Jeg tror ikke, De skal vise Deres Mand dette Brev, blot mundtligt give ham Invitationen, — og for alle Tilfældes Skyld nævner jeg heller

ikke mit Navn, men sætter under disse Linjer, det, De den Aften hviskede sagte til mig ikke én, men mange Gange:

Deres tilbedende

Charmeur.

Verdens-Spejlet Nr. 14, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 1. Januar 1905.

1904 — 1905.

Fantasi af Maleren *S Wetterhoff-Asp.*

Ej med klagan skall ditt minne firas,
ej likt dens, som går och snart skall glömmas. . .
J. L. Runeberg.

Det gamle Aar.

Georg Brandes foreslog sidste Jul alle frisindede modne Mænd at sætte sig hen og tænke over det, naar Aaret hældede.

Fromme og gode Præster plejer at sige noget lignende i deres Nytaarsprædikener til deres Menighed.

Det er vanskeligt at paavise noget ligefrem forkasteligt i at gøre det, da det dog er paa det gamle Aars Skuldre, det nye Aar skal staa, og med dets Meninger og Sejre, Dumheder og Nederlag, vi kører videre.

Og nu har Drengene her i Staden næsten øvet sig en hel Maaned paa Nytaar med Skruptudser og Bomber, Kinesere og Kanonslag.

Aaret synger paa sit sidste Vers.

Lad os da alle — tænke!

Det gamle Aar har egenlig været et godt Aar! Vinteren var ikke kold, Sommeren smuk og varm, Høsten over middel, og det halvgamle Venstreministerium blev siddende urokkelig fast med en Stolthed, som om det havde været det rigtige gamle Højreministerium selv, — det har med eller mod sin Vilje værnet om det fra Fædrene eller Forgængerne nedarvede paa den inderligste Maade.

Kultusministeren har været til Restaurationsfest for Ribe Domkirke omgivet af en Blomsterkrans af Præster og Bisper, som om han havde været en af de forhenværende, hans eneste Ekstravagance var en Festsang, og da det vel er sandsynligt, at han ved de forestaaende Kirkefester for den restaurerede og nymalede Viborg Domkirke og Kirken i Ringsted vil lade være med at digte, vil disse Fester utvivlsomt forløbe uden den mindste Dissonans.

Skulde den nationale Velfærdskomité, som mod Aarets Slutning erhvervede sig Offenlighedens Sympati med Tersløsegaards-Idéen, være naaet til Middagen før næste Nytaar, vil den vel vide at sikre sig, at Ministeren for den danske Kultur er til Stede ved Begivenheden.

I 1904 værnedes der altsaa om det gamle Danmark af Regering og Folk!

Og det nye blev heller ikke forsømt.

Hs. Ekscellence Finansminister *Hage* deltog i de store Festligheder ved Skagens-Banens Indvielse, i hvilken Anledning han blev hyldet af den isengraa danske Skjald *Holger Drachmann*.

Ligeledes overværede Hs. Ekscellence tillige med de seks andre og med hans Majestæt Kongen i Spidsen Aabningen af Odense Kanal.

Ved denne Lejlighed evnede vor gamle Konge, over hvis Jærnhelbred Tiden ingen synlig Magt har, at overraske Grev Danneskjold-Samsøe paa Samsøe og forøvrigt besejle de danske Have og besøge de danskes Øer i et Omfang, der vakte Opmærksomhed trindt om i de kongelige og kejserlige Børns, Svigersønners og Sønnesønners Riger og Lande. Vi har i det gamle Aar været omtalt i Evropa som fordum i Fredensborg-Dagene.

Dernæst har *Krigsministeren* tilladt vore Officerer at bære de nye Uniformer, skønt de ikke er højtidelig indførte, hvad der viser en dristig Stræben og Kamp for at vænne os til nye Moder, Sæder og Skikke. Og Hs. Ekscellence *Justitsministeren* har stillet sine læsterlige Klø i Bero, rolig givet sig til at afvente den Stund, da vi alle vil kunne forstaa vor Besøgelsestid og takkende tage imod Risene eller Rottingslagene, eller hvad Lovforslaget nu maatte bestemme som den mest frugtbringende Form for korporlig Revselse. Og *Sveistrup* har faaet Ro til at klare Tankerne . . .

Kort sagt, det har været et velsignet Aar herhjemme, National-Sorgen over Tabet af den store Færing *Finsen* er bleven dulmet af den Verdensmedfølelse, som blev Danmark til Del, og vi har modtaget *Mylius-Erichsen* med saa megen beskeden Tilbageholdenhed, saa ingen kan beskylde os for at prale med vore store Mænd — en Bebrejdelse, der idelig rettes mod Nordmændene. Og alle de Digtere, som ikke har været *Mænd* i Grønland, har siddet herhjemme og digtet Børnerim.

Ude i Evropa har der hersket lignende skønne og rolige Forhold, ja i den Grad, at Generalguvernør Bobrikoffs og Indenrigsminister v. Plehves lidt voldsomme Død har virket ophidsende og forfærdende paa Befolkningerne som ellers kun Konge-, Kejser-, Dronninge- eller Kejserinde-Mord.

Indadtil har der hersket Fred og Fordragelighed i den mindste og mægtigste Verdensdel; men udadtil . . .

Der har Historiens Muse taget Morgenrødens Vinger og svunget sig til det yderste Hav og der trukket de blodrøde Mærker ved Aarets Historie

I Sneen paa Manschuriets Stepper, i Isen om Sibiriens Havne maa Russerne, der er en Slags Evropæere, kæmpe for Rige og Magt med de smaa japanske Djævle, der slaas, saa man skulde forsværge, at de ikke er Englændere, Tyskere eller Franskmænd. Nu er det jo muligt, at den evropæiske Fred især skyldes den Omstændighed, at Evropas Penge er engagerede saa stærkt i Krigen, de franskes i Ruslands Interesser, Englændernes i Japans; men Fred har vi haft, og herhjemme viste den gule Fare sig Gudskelov kun som et Luftsyn paa Skagen!

— I dette Øjeblik var der igen en Kineser, som knaldede nede paa Gaden — Aaret hælder.

Hvem ved, hvad det nye Aar vil bringe? Om det vil forskaane *den hvide Fred* for *den gule Fare*, saa at den lille Czar kan faa Tid til at give sine egne Kinesere en fri Forfatning, eller om alt vil blive ved det gamle . . .?

Vi ved kun det: at alle det gamle Aars Beter transporteres over paa det nyes Regnskab. Saa det gælder om at styrke Kreditsiden. Gobelinerne er der vel ingen Udsigt til at faa tilbage. Men skal vi have en ny Fare, maa vi saa ikke faa en anden end *Levin?*

Christian Straa.

NYTAARS-NAT 1905.

Det sidste Minut af det sidste Døgn
I Tidernes Bølger begravet!
Et Aar, med dets Rækker af hellig og søgn,
Bortskyllet i Evigheds-Havet.

Men — godt, at det gik og randt ud og blev endt,
Som slugt af de rindende Strømme.
Og, hvordan det gik? — Som de andre omtrent:
Mest svangert med daadløse Drømme.

Nu stirrer vort Øje i Tids-Natten frem.
Vi venter paa Dagenes Komme.
Og Ønskerne bygger blandt Tankerne Hjem,
Nu, Timernes Aars-Ring er omme.

Gud glæde det Smaakravl, hvis Ønsker er faa,
Og bange og smaa og beskedne,
Der ønsker det samme, mens Tiderne gaa,
Som i Aaret, hvis Dage er ledne.

Jeg strækker min Haand mod det tændende Ny
I Himlene-stormende Kræven.
Jeg griber! og knuger! og — favner en Sky!
Saa knytter jeg vaandestedt Næven.

Hej! Stryg saa din Hat for det kommende Aar,
Der tyst over Tids-Tærsklen skrider.
Jeg ved, hvad paa Prent i dets Løftebog staar
For os og de kommende Tider.

Og jeg kan forsikre Jer alle:
I faar
Hver Stump, som I ønsker — til Gode.
Og Dumheden bliver, end mer end i Aar,
En alt overvældende Mode.

Stellan Rye.

Festens Genstand.

Nytaarsløjer.

Den nye Kumme paa Raadhuspladsen set indvendig fra.

Skildpadden.

Fortælling fra den græsk-tyrkiske Krig.

Tre Dage var forløbet i Frygtens Spænding. Byen sitrede ved den mindste Uro ligesom et skræmmet Dyr, der farer angstfuldt sammen; en sky Stilhed, en stjaalen, udmattende Fred pinte den. Soldaterne sang ikke; de laa hobevis i Gaderne, hvor ikke længer noget Køretøj forulæmpede dem, eller de døsede febertrætte inde i alle de Huse, de havde taget i Besiddelse; de dristigste af dem vovede sig udenfor Byen, hvor Kammeraterne laa i de hastigt opkastede Løbegrave, eller de samlede sig maabende, spæde i Øjnene, omkring den lige ankomne elektriske Lysprojektør, der om Natten skulde strække sin lange, søgende Lysarm advarende mod Fjenden. Den store, sorte Maskine indgød dem en mystisk Tillid, en stærkere Tryghedsfølelse end Fæstningens Kanoner; den var uprøvet og havde endnu ikke røbet sin Afmagt; men Kanonerne, kunde de afholde Tyrkerne fra at storme?

Hver Aften steg den ulmende Ophidselse. Dagen var ligesom en Forbundsfælle, hvis klare, blaa Blik lovede Beskyttelse; men naar den gik hen og lagde sig, var der ikke mere nogen at holde sig til, nu efter at man havde set hinandens Frygtagtighed og ikke længer turde tro paa sin Nabos Mod. I Løbegravene langs Floden, der tumlede vredladent mumlende afsted midt ude i det brede Sandleje, laa de smaa, nervøse Infanterister og frygtede med blege Miner det Øjeblik, da Mørket svøbte sig over dem. Selve Flodens vedvarende, fortørnede Hast fyldte dem med ubestemt Angst; det lød, som om den havde travlt med at løbe Lejet tørt til Natten, saa at Fjenden kunde gaa over.

Tyrkerne stod paa den anden Side Floden, men viste sig ikke meget. Ogsaa denne skumle Usynlighed var frygtindgydende. Rimeligvis var hver Busk derovre befolket, rede til at vandre frem, naar Mørket blindede; rimeligvis var hver Fold i Bjærgskraaningerne fuld af tyrkiske Soldater, der vilde rulle ind mod Byen som sorte Bølger!

Paa Imaret-Højene mod Nord saas Dagen igennem deres Vagtposter; nu og da kom ogsaa en Gruppe Officerer spejdende til Syne. Saa gav Fæstningens eneste langtrækkende Kanon et dumpt, døvende Brøl fra sig, som vilde den varsko dem derovre om venligst at gaa af Vejen, og et Øjeblik efter splintredes en Granat over en af Toppene. Naar Røgen var vejret hen, vandrede Vagtposten ene og uforstyrret som før.

De græske Tropper holdt endnu begge Sider af Broen over Floden besat; deres yderste Forpost stod umiddelbart ved Brohovedet paa tyrkisk Territorium, dækket ved Ruinerne af nogle sammenskudte Bygninger, men med aaben Udsigt et Par Hundrede Meter frem til det Sted, hvor Vejen bøjede tilhøjre og krøb ind i det vildtvoksende, halvt skovagtige Morads, hvis tætte Frodighed opfyldte Sletten lige til Foden af Imaret-Højene en halv Mils Vej mod Øst. Ingen vidste, hvor langt de tyrkiske Forposter var skudt frem i det Vildnis; om Aftenen hed det sig, at der bag hvert Træ stod Tyrkere, som vilde mylre mod Broen i Nattens Løb; om Morgenen, naar Nattens Ængstelse var lykkeligt nedsvælget, tog man Mod til sig og paastod, at Tyrken ikke vovede sig ud over Højene. Men naar Solen faldt, faldt atter Kækheden.

Saaledes stod Sagerne, da den lange Zapié, der var Agence Havas' Repræsentant, og med hvem jeg delte baade Værelse og Omstændighedernes godt og ondt, paa den fjerde Dags Eftermiddag pludselig for op af sin Middagssøvn.

— Monsieur Nielsen, vi rider over mod de tyrkiske Forposter i Nat!

Zapié var en gammel, forfaren Krigskorrespondent, der havde gjort hele Felttoget i Sudan med, fulgt tyrkiske Ekspeditioner i Lilleasien og forøvrigt ikke bestilt andet end at jage fra det ene blodige Sted til det andet i det sidste Dusin Aar. Som den fuldkomment ukyndige plejede jeg ikke at sige ham imod i hans Forslag, men her protesterede jeg.

Zapié fandt det ikke Umagen værd at høre efter; i sin lange, spættede Slobrok skridtede han besluttet frem og tilbage, mens han funderende drejede Snippen af sit Hageskæg ind i Munden og bed i det.

— Klokken ti! sagde han. Vi rider Klokken ti; paa et Kvarter er vi over Broen, og saa — — voyons!

Med en lille brat Haandbevægelse strøg han mine Indvendinger ud, og jeg tav. Du kan altid trække Dig tilbage inden Aften! — tænkte jeg.

Nede i den smalle, trange Gaard, der næsten overskyggedes af et kuppelkronet, blomstrende og frugtbærende Citrontræ, stod vore to smaa Bondeøg, hvilke vi under Trusel af at udlevere dem til de militære Myndigheder havde lejet af en Bonde for en ublu billig Pris. Jeg gik ned og gav dem Hø, klappede dem og søgte ydmygt at vinde deres Venskab, som afhang mit Liv af deres Velvilje. De borede Mulerne undvigende dybt ind i Høbunken, som om de frygtede for at komme til at love for meget, saa viftede de sympatisk med Halerne, det var kun et halvt Løfte, som ikke forpligtede nogen, og skævede derpaa til mig, — om jeg monstro lod mig nøje?

Nuvel, om Aftenen Klokken ti red vi i Trækdyrstrav gennem den søvnløst blundende By. Zapié red forrest; jeg blev munter tilmode ved at opdage, at han dér i Dunkelheden, i den snævre Gade, lignede Marstrands Don Quixote, der rider gennem en Kløft. I Byens Udkant stod Lysprojektøren, der nu og da uventet pludselig strakte sin lange, hvide Arm ud over Orangehaverne, ud over Floden, og lod den ligesom fangende slaa ned over Højene paa den fjendtlige Bred eller famlende løbe hen over Skovens sorte Masse.

Det var stille, lun Luft, mættet med Duft af Dug og diende Løv. Efter Aftenens tætte Mulm var nu Nattens dunkle Stjerneklarhed fulgt, et mildt og sigtbart Mørke, en nøgen og dog tilhyllet Nat. I Orangehaverne langs Vejen laa Afdelinger af sovende Soldater, hvis tunge Aandedrag var som en hørlig Pusten af Muldens Lunger; Vagterne stod tavse med Bøssen foran sig og syntes sorgløst vaagende, men man fornam deres Hjerters hamrende Nød.

Vi red i Skridt for ikke at høre de trampende Hove, og vi talte ikke til hinanden. Jeg overvejede Muligheden af at vende om, men vilde ikke trættes med Zapié, desuden havde jeg allerede Farens æggende Feber i Kroppen. Og Natten aandede saa blidt og forsonligt, Floden mumlede med højtidelig Truen, som var dens Røst alene tilstrækkelig til at afværge alt.

Foran Broen, der holdtes stærkt besat, blev vi standsede. Vejen var her skaaren over af en bred Grav, i hvilken en Snes Soldater laa rede med Bøsserne hvilende paa den opkastede Vold: til begge Sider fortsattes Graven langs Floden, og paa Vejen indenfor den stod to Kanoner, der kunde bestryge Broens højeste Parti.

Den vagthavende Officer forbød os at passere, andre Officerer kom til og støttede hans Forbud, og alle Zapiés gestikulerende Overtalelsesforsøg faldt til Jorden. Samtalen førtes med hviskende, hastige Stemmer; i Pauserne kunde man høre Straaene i Løbegravens Halm stryge sammen. To Soldater holdt vore Heste ved Hovedtøjet og hindrede os i at komme frem. Da huskede jeg paa et Brev, som jeg gennem tilfældigt Bekendtskab havde faaet fra den kommanderende General, og som gav mig Tilladelse til at færdes overalt indenfor og udenfor Forpostlinjen; jeg rakte den vagthavende Officer det, nu var jeg opsat paa at komme over. Brevet hjalp; de tav — men begyndte derpaa at forklare os det meningsløst forvovne i vort Forehavende og vilde under ingen Omstændigheder give os Tilladelsen uden Kompagnichefens Samtykke. Kompagnichefen, en gammel, graanet Kaptejn, blev tilkaldt og erkendte, at han ikke kunde nægte os at passere; men ikke til Hest, Brevet talte kun om os, ikke om vore Heste, og Lyden af deres tunge Hove mod den rungende Bro vilde kunne høres skæbnesvangert langt!

Altsaa steg vi af og overlod Dyrene til de to Soldater.

Den gamle Kaptejn trængte ind paa Zapié for endnu at overtale os, hans hviskende Stemme lød bønligt, som var det en Fader, der talte til sin Søn. Omsider gav han tabt; han vendte sig mod de omkringstaaende Soldater, der efterhaanden havde samlet sig, og opfordrede to til frivilligt at følge os. To Mand traadte frem, Kaptejnen vekslede nogle Ord med dem, og et Øjeblik efter stod de fuldt bevæbnede hos os; det brede Patronbælte spændte sig lysende og beroligende over deres Bryst.

Kun halvt vidste jeg, hvad der foregik. En dump Lyd fyldte mit Hoved, som det skulde sprænges, en fjern Torden af Blod; jeg saa Zapié hilse paa Officererne og gjorde mekanisk det samme; jeg følte en varm Haand i min og syntes pludselig, at jeg blev blind. Men da jeg stod paa Broen, kom jeg til Bevidsthed, og nu følte jeg en lydhør, uendelig skær Klarhed i mig.

Broen spænder sin brede Ryg højt over Floden; den er saa smal, at tre Mennesker kun til Nød kan følges Side om Side, og stiger saa stærkt mod Midten, at man tvinges til at tage sindige Skridt. To og to gik vi, Zapié og jeg, hver med sin Soldat. Hos Vagtposten paa Broens højeste, hvor Grænselinjen mellem de to Lande er dragen, standsede vi og saa opad den brede, aabne, lysende Flodseng mod Imaret-Højderne og det mystiske Morads, der om lidt skulde opsluge os. Dybt under os vandrede Floden sin højlydt brummende, uforanderlige Vej; dens Skum kogte omkring Bropillerne med en ætsende Susen, der lød som Hvislen af Nattens Ventiler og udsang Kølighed.

Cigaretterne blev kastet, og vi gik stille videre. Forposten ved det tyrkiske Brohoved raabte os an med en besynderlig kort, klangløs Stemme; han fik Feltraabet til Svar med samme tætte Betoning; der blev usigelig lydløst bagefter, i et Nu var det, som om Luften var ved at briste af farlig Stumhed, en Ildflue glødede pludselig foran vore Øjne og frembragte et frelsende Indtryk af Liv. Saa gled vi ind i Mulmet, der fra de begyndende Træer ludede ud over Vejen.

Nu fulgtes vi alle fire i Række, Zapié og jeg i Midten. Lyden af vore Fodtrin var næppe hørlig, kun som en sagte Vandren af noget allestedsværende, der fulgte os, kom os i Møde, omringede os. Der var saa tyst, at jeg syntes at kunne høre Ildfluernes usynlige Fnug tændes og slukkes mod den mørke, monotone Baggrund af Flodens Tonen.

Da spændte Soldaterne Hanen paa deres Bøsser, og denne lille, metalfaste Lyd sønderrev Øret som en faretruende Larm. Skyggerne over Vejen antog med ét foruroligende Skikkelser, vi veg ind til Siden og trak instinktmæssigt Legemet sammen ligesom for at formindske det udsatte Omfang, Øjnene blev ømfindtlige og blændedes af Luftens levende Gnister, der var mindre end et Solgran og kortvarigere end et Hjerteslag. De to Soldater aandede pustende, med stivnede, halvt aabne Munde, deres vilde Øjne gennemborede Mørket og de holdt Bøssen rede til Skud.

Vi var naaet til det Sted, hvor Vejen i et brat Knæ bøjede tilhøjre og bugtede sig ind i det egentlige Vildnis ligesom en Snog, der skyder sig frem mellem højt Græs. Tyve Meter foran os blev den borte bag et Næs af store Træer, der kun var et massivt Mørke.

Hidtil havde der været en Art Tryghedsfølelse i den Bevidsthed, at vi havde Broen og den græske Forpost umiddelbart i Ryggen; nu at forandre Retning og vandre ind i dette lurende Mulm var som fra den Line, man har gaaet paa, at styrte sig prisgivet ud i det tomme Rum. Tøvende gik vi nogle Skridt fremad, fortvivlet overbeviste om i næste Øjeblik at se Glimt fra Bøsseløb lige foran os, saa standsede de to Soldater. Ogsaa Zapié og jeg blev staaende, uvisse om vi skulde vove os omkring Næsset. Da hørte jeg pludselig Soldaternes forfærdelige Aandedrag; det stønnede hult gennem deres Struber, med den udspændte Brystkasses dumpe Resonans, med det bristefærdige Hjertes forjagede Rytme; deres Lunger pumpede den dødeligste Angst stødvis ud i Stilheden. Den inderligste Medlidenhed greb mig, de led uforklarligt, legemligt, som Dyr, der bæver af panisk Lammelse; Skrækkens Afsind sad som i Udbrud bag de elendige Munde.

Jeg rørte umærkeligt ved Zapié.

— Hør! hviskede jeg og gjorde med Hovedet Tegn mod de to.

Det var, som Zapié vaagnede.

— Mon dieu! hviskede han og blev bleg ved Synet af dem. Mon dieu! De er fra Sans og Samling!

Og uden at betænke sig drejede han Soldaterne omkring, puffede dem i Gang og raabte sagte ind i Ørene paa dem, at de skulde skynde sig tilbage til Hovedvejen.

Faa Sekunder efter var vi ene.

Stilheden var nu fuldstændig, kun den anede Lyd af Ildfluernes Flugt og saa vort eget Blod. Vi var lettere tilmode; det hastige Optrin, der et Øjeblik havde faaet os til at beskæftige os med andre, virkede forløsende paa vor Bespændthed. Og tavse men ubetyngede fortsatte vi, naaede det første, sorte Næs, hvis mistænkelige Mørke opløstes i fredeligt tiende Træer

og sovende Buske, og gik derpaa vagtsomme, glidende, fremad mod det næste.

En af os traadte uformodet paa en Gren, der brast. Det var kun en mat, øjeblikkelig knust Lyd; men Frygten, der ligesom er en Bestanddel af Mørket, stemmede gennem dette lille Lydhul som gennem Sluser ind i vor Bevidsthed, og vi var igen ophidsede til den højeste og pinefuldeste Følsomhed.

Zapié gik forrest, langsomt, aarvaagent, som et vejrende Dyr. Vi gik i Græsset langs Vejkanten for at dæmpe vore Skridt og traadte ikke, før Foden famlende havde undersøgt Stedet. Jeg betvang min Aande, for at den ikke skulde tage Magten fra mig; heller ikke Zapié's var hørlig. Fra begge Sider truede Skoven; ensomme Træer traadte frem og syntes netop med deres Stammer at dække den fjendtlige Forpost; fra Buske lyste et eller andet pludseligt som et spejdende Øje; undertiden var det, som en aftalende Hvisken lød lige i vor Nærhed. Jeg var usigelig forberedt paa, at der vilde falde Skud; de skulde ikke have skræmt mig; men havde et Menneske vist sig, vilde jeg være styrtet død om. Jeg forsøgte at tænke, men fik kun Billedet af de to Soldaters forgræmmede Munde frem, og det strøg som noget uvedkommende igennem mig, at jeg nu vist maatte se ud som dem.

Vi rundede Vejens anden Bugt og saa en endnu mørkere Strækning imøde. Zapié standsede ikke, hans lange, duvende, underligt usikre Legeme skred som en Skygge foran mig; jeg satte mine Fødder i hans Fodspor. Nu gik vi, fordi vi ikke turde vende om og have Ryg mod Fjenden, og fordi vi følte det dødsens at staa stille. Den høje, dunkle Nat over vore Hoveder biede blidt paa, hvad der vilde ske.

Med ét fornam vi en nær og listende Lyd, der naglede os i samme Nu til Jorden. Zapié strakte sin højre Arm bagud imod mig, ligesom for at værge mig; jeg saa hans magre, hvide Haand gribe søgende efter mig, men hans Ansigt var stivnet fremadvendt. Halvt skjulte af en Stamme stod vi, stirrende ind mellem Træerne og med alle Sanser sugende ud af dette stumme Mulm hvert Lydfjed, der levede i Natten.

Jo, nu var det ufejlbarligt! Noget rørte sig derinde, snigende, aandeløst, paa en Gang tæt foran vore Fødder og dybt inde i Krattet! Intet var at se, men det hørtes, hørtes, knugede os med Lyd.

Zapié tog Mod til sig og mumlede sagte en tyrkisk Hilsen; da ingen svarede, gentog han den paa albanesisk med klar men sagte Røst.

I det samme spaltedes Mørket af den elektriske Projektørs Lysstribe, der dvælede et Sekund over Skoven og spændte et Baand af hvid Klarhed tværs over Vejen. Og midt i dette lyse Bælte kom en Skildpadde til Syne, en stor, bred Skildpadde, der vraltede ubekymret frem fra Vejkantens Græs og løb paa sine lave, lydløse Poter hen over Vejen og igen tilbage. Der var over dette lille, godlidende Dyr noget saa sorgløst selvfordybet, at jeg kom til at tænke paa en gammel, foroverbøjet Kone, der sysler beskæftiget udenfor sit Hus, tripper fra sin Dør hen til Havehegnet for at hænge et Stykke Vask op og tripper travlt tilbage igen, uanfægtet, fordybet i sit eget dunkle Tankeliv, i Forbigaaende puslende omsorgsfuldt her og der. Jeg blev hjemlig til Sinds og mødte Zapié's plirrende Øjne med et befriet Smil; det spillede lunt om hans Læber, han saa ud, som sitrede hans Indre af en tilbagetrængt Lettelsens Latter, og han pegede med en komisk Haandbevægelse ned paa Skildpadden, som endnu havde noget at udrette ved den modsatte Side af Vejen, og hviskede muntert:

— Han svarede ikke, han svarede ikke!

Da vendte vi om og gik den farefulde Vej uængstede tilbage. Et lattermildt Velvære fyldte os, efterhaanden som vi lagde Vejens Bugter bag os, en varm Tagen-sig-selv i Besiddelse efter Angstens kolde Herredømme. Ildfluerne sejlede som før deres usporlige Kurser paa Mulmets Vande, blinkede med deres smaa Lanterner, sluktes i Bølgedale, tændtes paa Bølgerygge, legede deres glimtende Liv paa Dunkelhedens Sø. — —

L. C. Nielsen.

Kristian Kongstad.

Det er de moderne Kunstneres store Fortjeneste, at der nu — mere end nogensinde før — tilstræbes en indre Overensstemmelse mellem Materiale og Teknik. Før var man tilbøjelig til at anvende faste Regler for et eller andet Materiales Behandling og saa ganske rolig overføre denne Behandlingsmaade til alle andre Stoffer. Man havde endnu ikke lært, at hvert eneste Materiale krævede sin særlige Behandling og ejede Egenskaber, som kun det alene ejede. Man forstod ikke fuldtud, at hvert eneste Materiale var som et kosteligt Instrument, der ejede Toner som intet andet og fordrede en egen, for det alene anvendelig Teknik. I Kunstens store Blomstringstider vidste man det — men Epigonerne glemte det, deres Fædre havde vidst. Og tydeligst viste Manglen paa Forstaaelse sig, da man begyndte i Maskinpressen at reproducere Kunstnernes Værker. Da viste det sig, at der maatte skabes en helt ny Teknik, om den reproducerede Kunst skulde naa paa Højde med dens Originaler.

KRISTIAN KONGSTAD

Det var engelske Kunstnere, der rejste denne Revolution mod de sidste Aarhundreders Mangel paa Forstaaelse af Kunstens Forhold til Livet. De forstod før nogen anden, at Tekniken er som et Klædebon, der klæder kun det enkelte Menneske, hvortil det er syet, og kun viser denne enes gode Egenskaber i det bedste Lys. De Kunstnere, der skabte dette Aarhundredes Malerkunst og

Kunsthaandværk, skabte ogsaa dets Reproduktions-Kunst.

Utallige Kunstnere Verden over fulgte i de engelskes Fodspor — herhjemme naturligvis kun saare faa. En af disse faa er *Kongstad* — en Foregangsmand og derfor en ensom paa sit særlige Felt, Træsnittet. I England er der vel Kunstnere, hvis Teknik staar *Kongstads* meget nær — mest af alle *Will. Nicholson.* Begge forstod de, at Træsnittet — paa Grund af Trykningen — ikke evner at gengive de fine Nuancer og bløde Farveovergange. De store, skarpt begrænsede Flader og de stærke Konturer er deres Virkemidler — en Teknik, der fordrer en svimlende Dygtighed og en aldrig svigtende Sikkerhed. Thi faar ikke Skyggefladen netop *det* Rum, den skal have — er Formen mislykket. Og en Række Portrættegninger, hvor han gennemførte sin Teknik med megen Dygtighed. Derimod var Portrætligheden mindre vellykket — dér strækker hans Evner ikke til — i Modsætning til *Nicholson*, hvis Portrætter ligner saa fortræffeligt. Men det er ogsaa et Spørgsmaal om denne Teknik med de skarpe Linjer og Skyggeflader overhovedet egner sig til Portrættegning. Den gør det næppe, thi kun de færreste Ansigter har saa udprægede Træk, som den fremkalder. Men efter dette Arbejde begyndte *Kongstad* selv at trykke Bøger. Og efter at han først havde trykt nogle Kalendere og Reklamekort, udgav han en Bog om *„Kirken i Tibirke“*. Typerne er de stærke og kraftfulde *Jenson*-Typer — en moderne, amerikansk Udformning af Typer fra 1472. Smukt og rent staar de i *Kongstads* Tryk, en Glæde

1553

1641

1735

Papir og Trykning enes om at gøre Vanskelighederne næsten uoverstigelige for en Begynder.

Men Kongstad besejrede alt, og det lykkedes ham ved disse enkle Midler at skabe en intim Stemning i sine Træsnit. Henrivende er — trods det meget kulsorte — de Træsnit, som Kongstad udgav i Julen 1901. Eller i Billederne fra de forskellige Aarhundreder — især af Manden fra 1553 med den blodtunge Krop og det svære Hoved paa Tyrehalsen med de udstikkende Øjne, der røber, at den Mand lever stærkt og spiser og drikker meget, som den Tyr han er — brutal som en Vild, naiv som et Barn — en værdig Søn af Luthers Aarhundrede. Saa meget har *Kongstad* Evnen til at skildre i de faa, men stærke Linjer, i de store Flader, hvor de ganske enkelte Farver staar skarpt og virkningsfuldt mod hinanden.

Træsnittet er dog kun et Led i en organisk Helhed — Bogkunsten. Derfor lod *Kongstad* sig ogsaa føre til Bogtrykning og Bogudstyr. Hans første Forsøg var for Øjet, der ellers er vant til det hæslige Avis- og Bog-Tryk. I Modsætning til *Morris* og *Walter Crane*, der i deres Bøger indrammede Trykket med herlige, dekorative Rammer, lader *Kongstad* — i Overensstemmelse med de amerikanske Kunstnere — Trykket hæve sig frit og uindskrænket mod den hvide Margen. Det er en Smagssag, hvilken af de to Fremgangsmaader, man foretrækker — *Kongstad* er i hvert Fald den mest praktiske i et Land, hvor kun forholdsvis ringe Summer anvendes til smukt udstyrede Bøger.

Kongstad har nu naaet at gøre sit Navn kendt over det meste af Evropa. Musæerne i Stockholm og Kristiania ejer Billeder af ham. Kun i ét nordisk Land kan man forgæves søge alle Musæer igennem — naturligvis har Musæerne herhjemme intet købt af ham — endnu. Blandt de talløse Synder, der her begaaes mod Kunst og god Smag, er det vel kun en enkelt, men til Gengæld en af de større.

Louis Kohl.

Januar.

Med Træsnit af *Kristian Kongstad.*

Der ligger et lidet Værtshus,
hvor Skoven tyndes og Ræven bor,
alle de Ruder er frosne
og Hovtramp stivnet i Vejens Spor.

Sneen dækker det aabne Land,
og Frosten bider hver nøgen Gren,
Ræven lusker om Gærde,
slunker sin Bug og slikker en Sten.

Der sidder i Værtshusets Kammer
en Herre og stirrer i Ildens Skær
og véd ikke, hvor han skal ride
at vinde sit Hjærte en Jomfru kær.

Is dækker alle Ruder,
og slet ingen Blomster i Skoven staar,
alle de Møer i Landet
til Hvile med Solen gaar.

Den Herre sukker saa sagte
og gaar mod Ruden at stirre ud,
men aldrig smelter hans Aande
en eneste Blomst i det blege Skrud.

Og Dagen lider saa hastigt,
og dobbelt ensom gaar Natten ind,
— ude i Skoven ler Ravnen
saa skogrende spotsk af Sind.

Viggo Stuckenberg.

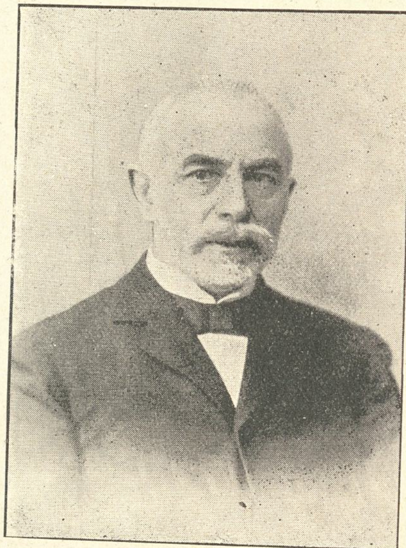

K
99

Kendte · Chefer · i · Forretningsverdenen ·

Christian Thorsen.

Først og fremmest er *Christian Thorsen* en *selfmade man.*

Han er født og opdraget under smaa Forhold og lærte tidligt at klare for sig selv. I Provinsen gennemgik han en stræng Lære, men den grundige Uddannelse, han fik dér, satte et varigt Præg i hele hans senere Udvikling.

I gamle Dage var jo det at staa i Lære noget andet end nu. Den Gang fik en Lærling Lov til at deltage i alt, baade godt og ondt, og Uddannelsen blev derfor langt mere omfattende og alsidig, selv om den ofte var haard og anstrængende.

Men de Unge lærte godt og kunde virkelig noget, naar de som udlærte traadte ud i Livet — —

Christian Thorsen er en af disse, en sjælden dygtig Købmand, der virkelig har Forstand paa Varer, en af dem, paa hvem netop kun Ordet *Købmand* passer.

Og han, der helt er af den gamle Skole, vil ogsaa kun betragtes som *det* — og ikke noget andet.

At titulere ham „Hr. Grosserer" vilde derfor være at fornærme ham.

Han er nu en Mand paa over de treds Aar, men dog lige saa ivrig og virksom i Dag som for Aar tilbage.

Med en ualmindelig Energi gaar han selv i Spidsen for Arbejdet og under sig kun sjældent Ro og Frihed, fordrende af andre som af sig selv.

I mer end 29 Aar har *Christian Thorsen* været sin egen Mand.

Først havde han sin Forretning paa Købmagergade, men købte i 1896 Ejendommen Nr. 23 paa Østergade og flyttede saa efter en Ombygning sin Forretning derhen.

Her har Forretningen taget et saa stærkt Opsving, at den nu maa regnes for et af Nordens største Børneekviperings-Magasiner, maaske endda for det største.

Den lidt korpulente, noget duknakkede, graahaarede Chef er da ogsaa kendt af de fleste Mødre i det sidste Par Slægtled.

Hans jævne, elskværdige Optræden, hans reelle Forretningsprincipper knytter Kundekresen stadig fastere til ham, og Mødre, der selv som Børn har faaet deres første Dragter hos *Christian Thorsen*, bringer nu deres egne Børn derhen.

Ja, i mange Familier er det blevet en virkelig Tradition, at Børnenes Paaklædning skal overlades til denne Mands næsten patriarkalske Omsorg.

Og dog er han, der ofte kan være skarp i sin Dom og sine Meninger, aldrig bange for at tale lige ud af sin Overbevisning og handle derefter.

I meget er han gammel og konservativ, men han forstaar alligevel godt at følge de nye Tiders Krav.

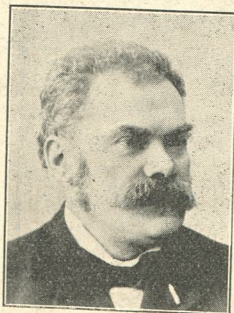
Han er en Type paa en *selfmade man*, og har saavel denne Types stærke som dens svage Sider.

Netto.

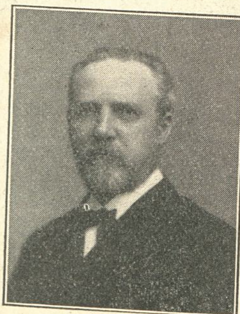
Afløsningen i Overpræsidiet.

Den gamle Garde!

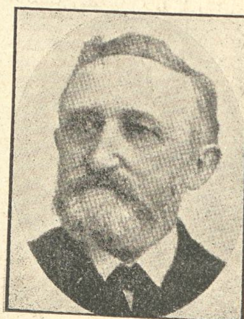
Sjældent har vist et stort offenligt Kontor i Løbet af saa kort Tid ganske skiftet Fysiognomi som Overpræsidentens Sekretariat, hvor indenfor, med et rundt

Assistent Haase.

Assistent Jensen.

Assistent Thygesen.

Ord, det sidste Aar alle de gamle overordnede Embedsmænd med et Slag er forsvundne, og nye og unge Ansigter nu eller i Løbet af den nærmeste Fremtid vil ses paa Pladser, hvor i en Menneskealder de Københavnere, der har haft Sager til Afgørelse dér — og hvem har snart sagt ikke det? — har vidst, at de skulde stedes for gamle *Thygesen*, gamle *Nielsen*, gamle *Jensen* og gamle *Haase*.

Overpræsidentens Sekretariat fik i det almindelige Omdømme Ry for at være en ren Ungdomskilde. Den, som fik Plads dér, forlenedes med en Livskraft, der holdt ham rask og rørig langt ud over det Spand af Arbejdsaar, der ellers er Menneskene beskikket. Thi uberørt af alle Omskiftelser i Vind og Vejr og System sad den gamle Garde ved Pultene. Den saa Overpræsidenter vælges og Overpræsidenter dø, — ind i Sekretariatet naaede aldig nogen Svaghed.

Var det maaske de lokale Forhold, der var særlig gunstige for Embedsliv?

Altid rugede Mørket i Stuen, den Gang Sekretariatet endnu var at finde i det gamle Raadhus, og saa lugtede der af Hønsegødning og af døde Lus fra Fjerkræet nede i den skumle Skorsten af en Gaard, som laa lige udenfor Vinduerne. Og „Spisesalen" var et muggent, lille Toilet- og Lagerrum, hvor der altid maatte brænde Gas, og hvor Væggene drev af Væde.

I disse Forhold levede de gamle Ti-Aar efter Ti-Aar, og der var intet dér, som kunde spalte deres Tanker, hvad der jo skal virke nedbrydende paa Sundheden. Her var intet, der indbød til Distraktion, — alt blev til Arbejde.

Men da saa Flytningen fandt Sted over til det ny Raadhus, da Lys og Luft strømmede ind ad brede Vinduer, da Spisningen foregik i et stort, luftigt Værelse, og da Trappebestigningen afløstes af Elevatorer, — da knækkede de Gamle sammen.

Først faldt *Haase* bort. Han havde siddet i Sekretariatet fra før den sidste slesvigske Krig. Lidt opfarende og irritabel kunde han være paa det sidste; men kom man ham nærmere, fornam man, at der boede et godt Hjerte i ham, og han vandt Ens Sympati.

Dernæst kom Turen til *Nielsen*. Han blev vist henimod de 80. Affældig saa han ud paa sine sidste Dage; men det var kun Legemet, der ikke rigtig vilde med mer. Hans Aand var klar og vaagede glubsk over, at hans Regnskaber passede. Han var nok et ganske ungt Menneske, den Gang hans Forældre — det berømte Skuespillerpar *Nielsen* — skaffede ham Pladsen.

Og nu til Nytaar gaar da de to sidste, *Jensen* og *Thygesen*, deres Vej.

Jensens Virksomhed som Ekspeditionssekretær har altid været præget af en Omhu, der ikke tillod selv Udskrifterne paa Konvolutterne at passere, uden at de var nøje konfererede; hans Energi syntes saa utrættelig som hans Elskværdighed — indtil Flytningen. Efter denne mærkede man nok, at *Jensen* ikke holdt længe endnu.

Og endelig *Thygesen*. For en Række vekslende Overpræsidenter var han den, der lagde deres Hænder om Embedets mange Traade, — og det blev ham, der paa Sekretariatets Vegne fulgte dem til Graven. Justitsraad *Thygesen* var i Besiddelse af et fuldt Kendskab til alle Kontorets Grene. Han forenede Kravet om stræng Punktlighed med den mest vindende personlige Elskværdighed og varme Forstaaelse, — der baade omfattede dem i Kontoret og alle dem, som kom udefra og lagde deres Vé og Vel i hans Hænder. Hans Optræden overfor „Ham" og „Hende", naar det gjaldt et Alimentationsbidrags Fastsættelse, var et Mønster paa human og overlegen Embedsførelse. Ca. 80 Aar gammel forlader han det Embede, hvor han i en Menneskealder afgav det bedste Forbillede for sit Personale.

Nu rykker unge Ansigter op bag alle Pultene i Overpræsidentens Sekretariat. Men den hastende Nutid bør ikke lade de Gamle upaaagtet forlade den Skueplads, som et langt Liv og en lang Virksomhed for os andre har faaet dem til at betragte som deres andet Hjem.

O'Brien.

Fra Sct. Olufs Kirkegaard i Aarhus.

Der findes en smuk, lille, fredet Plet i Aarhus, en lille Rest af Sct. Olufs Kirkegaard, den ligger tæt ved Havnen. Tog farer forbi den, Liv og Travlhed omgiver den fra Morgen til Aften. Bugten skar sig i fordums Dage helt ind til den, men i Tidernes Løb byggede man Havn og Moler.

Paa denne lille, fredede Plet har man rejst en Mindestøtte for „Fædrelandsvennen Generalkonsul Henrik Pontoppidan" til Tak, fordi han gavnede sit Fædreland saa meget og bidrog til dets Velstand.

Kommer man som fremmed til Aarhus og ser Pontoppidans Mindestøtte i det smukke, lille Anlæg, tænker man vel næppe paa, at det er den sidste Rest af en Kirkegaard, som anlagdes 1049 samtidig med, at man byggede Trækirken paa Saxhøj. Byen Aros voksede op om Kirke og Kloster. Sct. Oluf blev Byens Skytshelgen, Kirke og Kirkegaard indviedes til hans Ære.

Staar man stille og betragter Mindestøtten, vil man maaske blive et gammelt Stenkors var, som staar i Baggrunden næsten skjult af Grønt. Det giver en særegen Stemning over det hele. I Forgrunden Mindestøtten for Nutidens Mand, den viljestærke, arbejdsdygtige. I Baggrunden et halvt skjult Stenkors, et beskedent Minde, om den Kirkegaard, der indviedes til en af Nordens mest ansete Helgener — Sct. Oluf.

Luini.

Generalkonsul Henrik Pontoppidans Mindestøtte.

Anarkistens Søn.

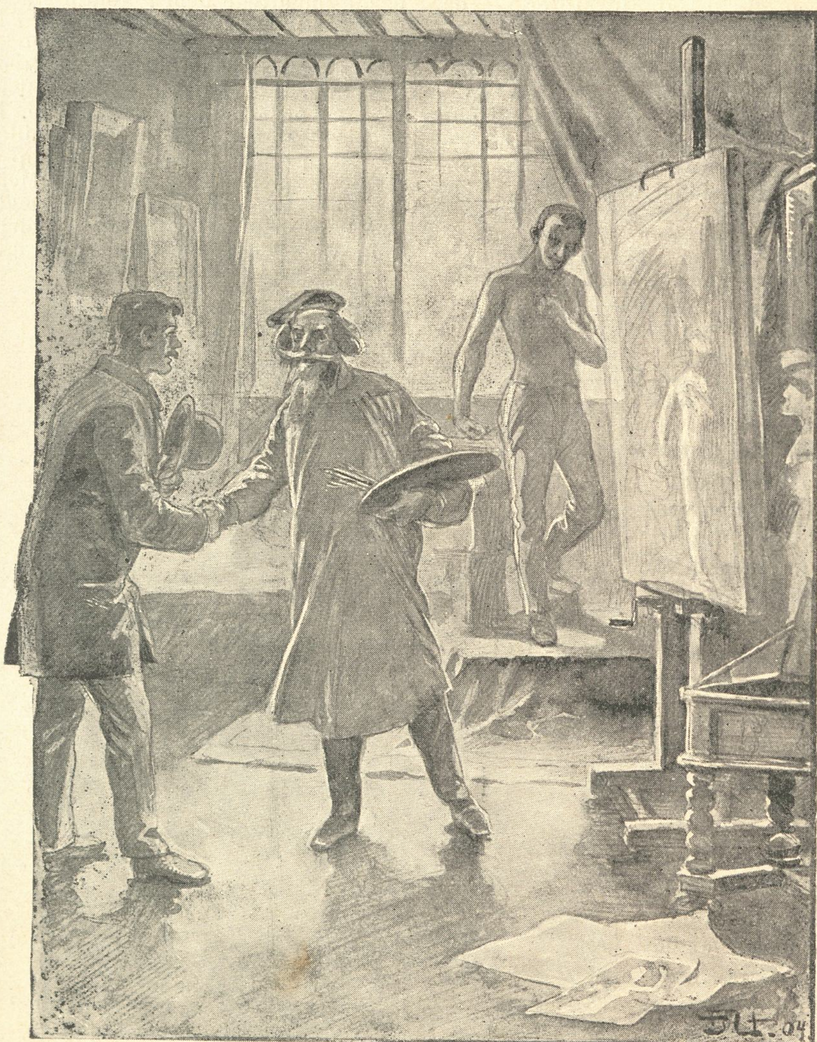
Fortælling af **Carl Muusmann.** Med Illustrationer af *Nørretranders.*

KAPITEL XI.

Efter i flere Timer at være drevet rundt i Gaderne, vovede Beatus sig atter hen til Professoren og blev denne Gang straks lukket ind.

Professoren var allerede i Færd med Arbejdet i det store Atelier, der var forsynet med brede, skraa Glasruder. En Underofficer, der kun havde sine Uniformsbukser paa, stod med nøgen Overkrop i en plastisk Attitude, der nærmest tydede paa Fortvivlelse.

Da Beatus traadte ind, gav Professoren sin Model et Vink, og Underofficeren satte sig derefter paa en Stol, medens han pakkede noget medbragt Smørrebrød ud af et Papir.

— Undskyld! min kære Beatus, at jeg har ladet Dem vente, men *saa* tidlig er vi nu heller ikke paa Benene herinde i Byen om Vinteren.

— Det er mig, som maa bede Dem om Undskyldning, Hr. Professor. Men jeg var saa utaalmodig efter at komme til at tale med Dem.

— Er det noget vigtigt?

— Ja!

— De kan godt gaa, sagde Professoren derefter henvendt til Underofficeren, der i et Nu var i Klæderne. Kom igen i Morgen til samme Tid!

— Javel, Hr. Professor! svarede Underofficeren og slog Hælene sammen, medens han hilste militærisk.

— Men De maa endelig ikke lade Dem forstyrre i Deres Arbejde for min Skyld, Hr. Professor, sagde Beatus undselig over den Forstyrrelse, hans Komme foraarsagede.

— Det gør jeg heller ikke. Vi var færdige. Men lad mig nu høre, hvad De har paa Hjærte.

— Vil De svare mig ærligt, Hr. Professor? Hvad er Deres Mening om Norna?

Professoren syntes at blive noget forvirret over Spørgsmaalet og svarede:

— Det kommer jo an paa, i hvad Hensigt De spørger mig, kære Beatus. Som jeg vist tidligere har sagt Dem, mener jeg, at det er en Pige, som der er god Bund i. Men hun er jo Model.

— Er der noget ondt i det?

— Nej, vist ikke, paa ingen Maade. Men det kan jo ikke nægtes, at Modellernes Historie som Regel er ret tragisk, og at deres Fortid som oftest er lidt anløben.

— Kender De Nornas Fortid, Hr. Professor?

— Nej! Jeg fritter aldrig mine Modeller ud. Jeg véd kun, hvad de selv fortæller mig. Norna har ikke fortalt mig andet end, at hun ikke har haft nogen lykkelig Barndom. Hun er et forældreløst Barn eller Hittebarn, og hun er blevet opdraget i „Hjemmet til forvildede Børns Frelse“.

— Forvildede Børn!

— Ja, det er maaske uheldigt, at Hjemmet kalder sig saadan. Det kan let sætte Plet for hele Livet paa den, der udgaar derfra. Men det hedder nu en Gang saaledes. Er det Deres Alvor, at De af Grunde, som jeg næsten kan tænke mig til, vil have paalidelige Oplysninger om Norna, saa raader jeg Dem til at gaa til Hjemmets Forstander, det er en overordentlig brav og humant tænkende Mand, der helt gaar op i sit Velgørenhedsværk, og som altid plejer at følge de Børn, der er udgaaet fra Hjemmet, paa deres videre Vej gennem Livet.

Søg hans Raad, kære Beatus, saa er jeg sikker paa, at De ikke vil fortryde det. De kan godt faa mit Visitkort med. Jeg skal skrive et Par anbefalende Ord paa det.

— Mange Tak, Hr. Professor!

Med Professorens Visitkort gik Beatus hen til Forstanderen for „Hjemmet til forvildede Børns Frelse“.

Det var en gammel, præsteagtig udseende Mand med et mildt og værdigt Væsen. Han talte paa en egen overbærende og godlidende Maade som et Menneske, der gjennem et langt Liv har erfaret Menneskets Skrøbelighed.

Forstanderen tog venligt mod Beatus og bad ham følge med ind i Arbejdsværelset.

Det var et stort, hyggeligt Rum med mange gudelige Billeder paa Væggen over Motiver som: Den barmhjærtige Samaritan og den bodfærdige Magdalene.

Paa en stor Reol stod en Række tykke Protokoller. Forstanderen tog en af dem ud af dens Plads og bladede længe i den. Saa standsede han og studerede omhyggeligt en af Siderne igennem, medens Beatus spændt fulgte ham med Øjnene:

Endelig sagde Forstanderen:

— Det er om den lille Norna, De ønsker Oplysninger.

— Ja!

— Jeg kan kun sige Dem, at hun er et Barn, som vi meget tidligt tog os af, og hvis Familieforhold var ualmindelig ulykkelige.

Her i Hjemmet blev hun hurtig alles Yndling. Hun var kvik, opvakt, munter og med gode Anlæg og et kærligt Sind.

Vi lovede os alle meget af hende. Efterhaanden som hun voksede til, viste hun sig imidlertid i Besiddelse af et temmelig vildt og uregerligt Sind. Hun foretog sig aldrig noget, der røbede et daarligt eller fordærvet Hjerte, men hun forsyndede sig ofte mod Hjemmets Regler og Forskrifter. Hun mente selv, at hun havde for megen Frihedstrang.

Det er ingen god Egenskab for unge Kvinder, der skal udgaa fra vort „Hjem“, da det særlig lægger an paa at skaffe dem Pladser indenfor Tyendeklassen.

Vi fandt dog en Kondition, som vi mente kunde passe for Norna. Men alligevel skete der det, som vi havde frygtet. Hun løb fra sin Plads i Utide. Hendes Herskab gav hende dog det Skudsmaal, at det havde været meget tilfreds med hende, og at det gerne vilde have beholdt hende. Hun havde altid været rask og flink til sin Gerning, og Børnene havde forgudet hende. Men hendes Natur var alt for let, og hun sværmede altfor meget ude.

— Og hvad skete der saa? spurgte Beatus sagte.

— Ja, saa tabte vi hende af Syne i nogen Tid. Hvad hun i den Tid har taget sig for, tør jeg ikke have nogen begrundet Mening om, og jeg ønsker ikke at være den, der kaster den første Sten paa en, der mulig er uskyldig. Da hun atter kom indenfor vor Synskreds, var hun blevet Model.

— Ja, det véd jeg.

— Naa! Hvorfra véd De det?

— Hun har staaet Model for Professoren, der har boet hos mig om Sommeren.

— Ja, der har hun selvfølgelig været i sikre Hænder. Men jeg tror nok, at hun er gaaet gennem adskillige Atelierer, hvis Kunstnere med et populært Udtryk kaldes Bohêmer, og det er maaske ikke af det gode alt, hvad hun der har set og hørt, ligesom hendes Livsførsel muligvis. . .

— Ved De noget bestemt? spurgte Beatus i en kort, næsten truende Tone, der stod i en ejendommelig Modsætning til hans tidligere saa beskedne, næsten frygtsomme Optræden.

— Nej! svarede Forstanderen, idet han opmærksomt betragtede Beatus. Noget bestemt ved jeg ikke, og jeg fremsætter heller ingen Anklage. Jeg vilde kun paa Professorens Anbefaling give Dem de fyldigst mulige Oplysninger om den Paagældendes Karakter. Jeg vidste ikke, hvorfor De søgte disse Oplysninger. Jeg tænkte mig, at det maaske var, fordi De vilde skaffe hende en anden Stilling end hendes nuværende, der jo altid er noget tvivlsom. Jeg begynder nu at forstaa, at De helst kun vil høre det fordelagtigste om Vedkommende, og jeg kan næsten ogsaa tænke mig hvorfor. Har jeg gættet rigtigt?

Beatus nikkede.

— Forstaar jeg Dem ret, vil De ogsaa *gifte* Dem med hende.

Beatus nikkede atter.

— Vi, der har faaet vor Gerning her i Hjemmet, ser selvfølgelig med stor Glæde, at en af de Kvinder, vi har opdraget, atter kommer paa den rette Sti, efterat hun har været lidt paa Afveje. I Ægteskabet bliver disse Kvinder ofte de bedste Hustruer og Mødre, fordi de selv har prøvet Livet. Norna hører maaske netop til den Kategori, thi hun har altid haft et kærligt Hjærte, og der har været god Bund i hende.

Noget Raad tør jeg imidlertid ikke give Dem. Hverken for eller imod! Men anstil De nu selv en Undersøgelse, hvis De vil, eller lad være, hvis De ikke vil. Undersøgelser af den Art giver ofte Skuffelse og Bitterhed bagefter. Men nu vil jeg gøre, hvad jeg anser for min Pligt at gøre, skønt det egentlig er et Brud paa Skik og Brug her i Hjemmet.

Beatus betragtede i den højeste Spænding Forstanderen, der satte sig ned og skrev et Brev.

Da det var færdigt, lagde han det i en Konvolut, som han forseglede, og sagde:

— Hvis De af anden Grund skulde bestemme Dem til ikke at udføre Deres Forsæt, saa beder jeg Dem, som en Mand af Ære, at sende mig dette Brev uaabnet tilbage, thi De har i saa Fald ingen Ret til at kende dets Hemmelighed.

Holder De derimod fast ved Deres Forsæt, og har De taget en absolut og uigenkaldelig Beslutning om at gifte Dem med Norna, saa opfordrer jeg Dem til, inden De erklærer Dem overfor hende, at aabne og læse dette Brev.

Derefter rakte Forstanderen Brevet til Beatus, der længe stirrede paa det, inden han stak det i Lommen.

Som i en Døs gik Beatus ud af Forstanderens Kontor og opsøgte sin Automobil. Og medens han fór afsted hen ad Landevejen, var han kun optaget af denne ene Tanke: Staar *Fortiden* i dette Brev?

(Sluttes).

Et borgerligt Ord.

Hr. Redaktør!

Nedenstaaende lille Indlæg ønskede jeg gærne optaget i Deres meget ærede Blad. Jeg beder Dem være forvisset om, at det stammer fra agtet Haand — jeg tjente i sin Tid min lille Formue som Byggesagfører. Grunden, hvorfor jeg ikke skriver under mit Navn, er udelukkende den, at jeg bærer samme Efternavn som en af de ærede Kolleger, der for Tiden er sigtet for Bedrageri. Det er ikke for dét — enhver af vore hæderligste Sagførere har mindst én Gang i sit Liv været udsat for sligt, og jeg selv er saamænd hele tre Gange blevet ulejliget. Men det vilde, efterat jeg nu er bleven udnævnt til Justitsraad, ikke være mig behageligt, om Folk troede, at jeg var den anden.

Jeg og min Hustru søgte, da jeg opgav min Forretning, — Ro. Vi havde mange Slags Planer, tænkte endogsaa paa at bygge Villa. Men da jeg indsaa, at jeg kunde risikere at blive snydt af nogle af de Haandværkere, der gaar omkring og — ubevisligt — paastaar, at jeg skylder dem Penge, opgav jeg dette. Langt om længe valgte jeg da at slaa mig ned paa det Sted, hvor jeg mente, at jeg kunde faa den Fred, jeg tiltrængte — paa Boulevarden. Min Hustru foreslog Stockholmskvarteret. Men da jeg selv har bygget dér, véd jeg, hvad det er for Arbejde.

Vi valgte altsaa Boulevarden. Der viste sig naturligvis straks nogle Vanskeligheder med Værten, som ikke vilde gøre andet, end hvad han havde lovet. Men da jeg af gammel Erfaring ved, hvad der hjælper, truede jeg ham med en Opsigelse straks, hvorefter han blev medgørlig. Vi indrettede os da i vor herskabelige Lejlighed med selvfølgelige Bekvemmeligheder som tilvant. Jeg er gammeldags og trofast. Jeg holder endnu „Poliken" og „Berlingske" Aftenavis. „Berlingske" har nok faaet nye Typer og ligner jo i meget „Politiken". Men de har da — Gudskelov — begge bevaret de gamle Hoveder.

Men nu kommer jeg til Sagen, hvorfor jeg har tilladt mig at lægge Beslag paa Deres ærede Blad:

Jeg havde jo nok i den første Tid med meget smaa Mellemrum fornemmet nogle gennemtrængende Lyde. Men da jeg fra min Sagførertid har vænnet mig til ikke at høre andet end det, jeg vil høre, lod jeg disse Lyde gaa ind af det ene Øre og ud af det andet. Og da jeg ligeledes fra min Sagførertid er vant til at finde en plausibel Forklaring, naar et Faktum ikke længer lader sig benægte, slog jeg mig til Ro med, at Lyden maatte hidrøre fra det nærliggende Jernbaneterræn.

Men denne Bortforklaring skulde ikke holde længe. Det var nemlig ikke Lokomotiver, men *Sang!*

Nedenunder os paa 1ste Sal bor en Dame, hvis Værelser jeg saa, da jeg lejede, og hvis yppige Skikkelse tiltalte mig ligesaameget som den øvrige Lejlighed. Jeg husker, at hun sang, da Pigen lukkede op, og jeg komplimenterede hende den Gang og sagde, at jeg bl. a. var en stor Elsker af Sang. Dette burde jeg selvfølgelig ikke have gjort, men hvad siger man ikke, naar Figuren som sagt er noget ganske særligt. Nu ved jeg, at hun er Sanglærerinde og underviser fra 9½—5½. Hun er tilmed enlig og ugift, hvilket jo altid er fordægtigt. Om Aftenen kommer der undertiden en ældre Herre til hende. Min Hustru har, diskretionært, ladet vor Stuepige spørge hendes, hvem han er. Pigen fortæller, at det er Frøkenens Fader. Hvor dog Kvinder kan være raa! Jeg hilser selvfølgelig ikke mere vedkommende „Dame" paa Trapperne.

Om Morgenen Kl. 9½ begynder Koncerten. Naar min Hustru og jeg sidder og drikker vor Kaffe, hænger der altid en Dame oppe i en svimlende Højde, saa vi begge glemmer vor Kaffe i den yderste Spænding. Damen hejser sig op til det højeste Punkt ved smaa Hak som en Tandhjulsbane. Er hun deroppe, skriger hun længe i den vildeste Ekstase. Naar hun er færdig, kommer der en anden, der nu i disse to Maaneder intet andet har bestilt end at synge: „Hvorfor vil man tvinge mig at sjunge?" Den ulykkelige synes virkelig at have Grund til at spørge, da hun har en Stemme som en Krage, men hun har desværre til Dato spurgt forgæves. Efter hendes Time kommer der to ad Gangen i de næste 2 Timer. De synger sammen, jeg tror, man kalder den Kunstart Duetter. Kunsten bestaar i, at de tvende Stemmer efterhaanden synger sig op til en saadan Falskhed, som kun en Kvinde kan være Mand for. Og saaledes fortsættes der til Kl. 5½ kun med Afbrydelse til Frokost Kl. 12. For dog at faa Ro under dette Maaltid har vi maattet lægge vor Frokost paa denne Tid, hvilket virker højst generende paa min Fordøjelse, da jeg altid har været vant til at spise Kl. 11½. Jeg har klaget til Værten og sagt ham, at hans Ejendom var et Galehus. Han har svaret, at det maatte den saa være blevet, efterat jeg er flyttet ind. Hvad dog Mennesker er for Pøbel! Men hvis han tror, at jeg lader mig sjofle, er han kommet til den rette. Jeg *kan* være den fine Mand. Men man kan ogsaa faa for meget af det gode.

Men nu er det, jeg vilde spørge Dem, Hr. Redaktør — har vi ikke snart Kunst nok i dette lille Land? Jeg beder Dem ikke misforstaa mig: jeg holder personlig af god Kunst. Jeg og min Hustru har abonneret i Balkonen paa Dagmarteatret, og jeg læser gærne Baron Rosenkrantz' Kriminalromaner. Men — man kan lade være at gaa i Teatret, man kan undgaa at læse Baron Rosenkrantz (selv om det ogsaa er vanskeligt), man kan holde sig borte fra Charlottenborgudstillingen — jeg har saamænd ikke været der siden 87, da jeg købte et lille Billede til min Kones Onkel, som var en stor Samler, og som vi alligevel skulde arve. Men Sang kan man lige saa lidt undgaa at høre som Lirekasser, naar Værten er sjofel nok til ikke at forbyde den Slags.

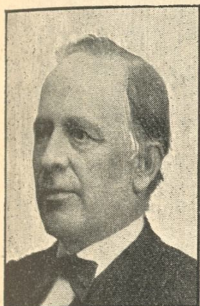
Jeg siger ikke noget til alle disse forvildede unge Mennesker, der gaar omkring og føler sig som Kunstnere. „Verden vil bedrages" — har altid været mit Valgsprog. Alle har vi jo haft vore Ungdomsforvildelser — ogsaa jeg har saamænd i mine unge Dage haft en langvarigere Berøring med Kunsten. Jeg ved ikke, om De husker den lille, røde Alma paa Alleenberg — nej, hun laa dog vistnok før Deres Tid. Men jeg synes virkelig nu, at Kunsten er i Færd med at blive en Smittefare, der bør bekæmpes. Af lignende Aarsag ansaa jeg mig ogsaa i sin Tid moralsk forpligtet til at melde Alma til Politiet.

Vilde det nu ikke være en Opgave for Deres ærede Blad at rejse en Folkebevægelse paa dette Spørgsmaal i Lighed med Prostitutionen f. Eks. Enten saaledes, at Sangundervisning betragtedes som henhørende under Erhverv, hvis Udøvelse i Lighed med nysnævnte i hvert Fald burde henlægges til visse bestemte Kvarterer i Byen. Eller saaledes, at der gaves en Fredningstid for denne Jagt (Sangundervisningen altsaa), saaledes at den f. Eks. kun maatte finde Sted fra Maj til medio September, i hvilken Tid jeg og min Hustru bor paa Landet. Hvis de da ikke mener som jeg, at man burde indføre Fredningstider for al Kunst overhovedet. For det er jo med Kunst som med Byggeriet. De gode Tider kommer altid efter en Hvileperiode. Jeg tjente min Formue i 77—82 og i 91—94.

Deres ærbødige

Justitsraad.

UGENS NAVNE

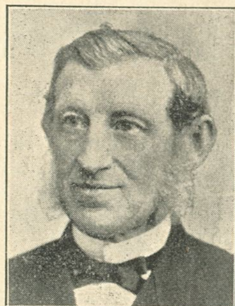

Højesteretsassessor Müller.

— Højesteretsassessor *P. C. Müller* døde den 16. December i en Alder af 74 Aar. Ved sit Realregister til Domssamlingerne i civile Sager har han skabt et for Jurister meget nyttigt Værk. Han beklædte forøvrigt flere offenlige Tillidshverv ved Siden af sin Embedsvirksomhed.

— Efter længere Tids Sygdom afgik Restavratør *Christian Agerup* ligeledes ved Døden nogle faa Dage før Jul. Han havde skabt sig en større Bekendtskabs- og Vennekreds fra de Aar, hvori han var Indehaver af Københavner-Caféen „Røde Lygte".

Restavratør Agerup.

— Kommandør *Hans Peter Rothe* er Landets ældste Søofficer. Faderen, der var Sognepræst ved Trinitatis Kirke, satte ham som Dreng ind paa det daværende Søkadetakademi, og herfra afgik han — 16 Aar gammel — som Løjtnant den 23. December 1829 og har altsaa baaret Epauletterne i 75 Aar. I Aarene 1845—47 deltog Rothe i Jordomsejlingen med Korvetten „Galathea", var Næstkommanderende paa Fregatten „Bellona" i 1848—49 og Chef paa Panserskibet „Rolf Krake" i 1864. Han blev afskediget i 1865. Fra 1853 til 1889 forestod han Ledelsen af Søkortarkivet, en Gærning, som han omfattede med megen Interesse.

Kommandør Rothe.

— Direktør *Louis Hartvig* har nu i 15 Aar som Formand ledet Foreningen „Fattige Børns Juleglæde" af 17. August 1873. At skaffe fattige Børn en efter Omstændighederne saa smuk Jul som muligt, er fortjenstfuldt, og endnu mere, naar det blandt disse er fattige Enkers eller forladte Hustruers Børn, som hjælpes. Dette Formaal har Hr. Louis Hartvig — sammen med en lille Kreds af andre brave Mænd — arbejdet for i en Aarrække; men nu hedder det sig, at han vil trække sig tilbage, — hvis han da ikke, som det er sket før, samtykker og bliver ved. Hvad der vel egenlig var det bedste.

Direktør Louis Hartvig.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Til Abonnenterne. I næste Nummer slutter *Carl Muusmanns* Roman „Anarkistens Søn". Straks efter paabegyndes en meget spændende og gribende Roman af Frøken *Elisabeth Schøyen.* Dens Titel er „Den hvide Slavinde", og dens Opgave er, i Romanens Form, at skildre den afskyelige Handel med Kvinder, der, hvor utroligt det end lyder, finder Sted den Dag i Dag her i Evropa. Forfatterindens hele noble Personlighed er en Garanti for, at Romanens Digtning hviler paa et solidt Grundlag af Virkelighedsstudium. Romanen udkommer samtidig paa Fransk og Russisk.

Kvinder.

Provins.

— Men Tante *Edele* ... *Goethe* havde jo ogsaa Elskerinder....

— Ja, men....

— Men?

— Ja, det er ikke noget for en anstændig ung Pige at snakke om, lille *Agda* ... pas Du nu hellere dit Broderi ... saa skal jeg lave en Kop Kaffe....

Tante Edele gaar — værdigt. Hun har indset, at Flugt er hendes eneste Udvej.

De unge Piger nutildags! Gud bevare os! Tante Edele ryster paa sit kappeprydede Hædershoved.

Frk. Agda sér hoverende skælmsk over paa lille Søster *Hilde*, der sidder og syr nok saa bly ved Gadespejlet.

Det er i Mørkningen. Lygterne tændes nede paa Gaden. Og Hilde holder Øje med, hvornaar „Misserne" kommer fra Forretningerne, hvilke unge Damer der er paa „Strøget", og hvem der joner med hvem.

Saasnart Tantens storstilede Agterfylde er ude ad Døren, vender Hilde sig rapt fra Vinduet:

— Gud, at Du *turde*, Agda, overfor Tante Edele, der er *saa* streng.

— Aa skidt! Agda sidder og holder sit Broderi op mod Midterlampen, der lige er tændt og brænder daarligt. Hun er i Tide begyndt paa sine Julegaver — dem hun forresten aldrig bliver færdig med. Op mod Jul plejer hun saa hvert Aar at indlevere sine halvgjorte Haandarbejder i Frk. *Kragballes* Broderimagasin paa Nørregade, hvor de bliver kompletterede — eller kasseret og erstattet af „færdigsyet Kram", som er Tante Edeles Rædsel.

Tante Edele nærer en dybtfølt og rodfæstet Aversion mod alt, som ikke er hjemmelavet. Om det saa er Onkel *Jansens* Sokker, saa strikker og stopper hun dem selv med en Omsorg, der hører et svundet Aarhundrede til.

— Det *er* nu *ham*, som sætter det i Dig, siger Hilde tænksomt lidt efter.

— Nej, maa jeg nu bare være her, Tut, pas Du hellere *dit!*

— *Mit*, hvad mener Du ...?

Agda har rejst sig og er gaaet hen ved det andet Vindue.

— Dér gaar Kandidat *Winther* med Frk. *Jersing*! siger hun pludselig, lidt drilsk....

— Hvad? Hvor? Hilde skvætter op og taber Sytøjet.

— Ha, ha! dér fangede jeg Dig. For det er bar Løgn!

— Næ, lille Tut, han gaar saamænd ikke med *andre* ...! beroliger hun saa.

— Aarrrh! siger Hilde fortrydeligt.

— — Den Agda! Saa drilsk hun kan være! Men alligevel er hun kær! Det ved *Gud*, hun er. Og Hilde gik gerne i *Døden* for hende.

Unge Piger i Hildes Alder gaar altid i Døden! Hun er sejsten et halvt!

— — —

Tante Edeles Kaffe er drukket. Man har fraadset i „Crêmekopper" fra Konditoren om Hjørnet. Og Agda har dyet sig for at komme ind paa flere „uartige" Emner.

— Næ, tro Du mig, lille Agda, siger saa Tante Edele, der atter tror Jorden sikker: En ung Pige maa skam passe paa sit gode Navn og Rygte, for *Folk*....

— Ja, Folk er flinke! afbryder Agda stor.

— Men Agda! Hvad er det for en Tone, Du har lagt Dig til.... Omgang smitter, plejer man at sige; og det maa jeg tro, at det er nogle nydelige Ting, Du lærer af denne Hr. *Thorsen*, som gaar her og ikke bestiller det Gud la'r skabe og driver rundt i Søndagstøjet hver eneste Dag!

Og stor paa det er Fyren ovenikøbet. Sé til, om han kan hilse, naar man møder ham paa Gaden!

— Jamen Gud, Tante Edele, han kender Dig jo slet ikke....

— Næ.... Gud være lovet!

Kroman kunde skrive en helt ny Logik om Tante Edele....

I det samme slaar Bornholmeren henne i Krogen halvni.

— Gud, er den allerede halv! udbryder Agda. — Saa maa vi gaa, Hilde! siger hun, idet hun forsøger ikke at være Spor febrilsk.

— Allerede? vejrer Tante Edele, der lugter en Lunte.

— Ja, Fa'r sagde, vi skulde være hjemme inden 9, lyver Hilde bly.

— Saah? siger Tanten — vantro.

Søstrene bryder op; ude i Entréen ligger der en daarligt indsvøbt Bog paa Knagerækken, over Agdas Jaket.

— Hvad er det? snuser Tante Edele, mens Agda tager Hat paa foran Spejlet.

— Aa ... det er ingenting! svarer Agda lidt fjollet. Tak! tænker hun. Den bliver go!

— Men ... lad mig dog sé, Pigebarn ... „*Maria*" — af *Peter Nansen*. Og saadan noget Snavs er'et, Du læser om Aftnerne, naar Onkel Theobald rejser! Føj, siger jeg. Og Du *skammer* Dig ikke for din stakkels syge Mor derhjemme i Rullestolen? Hvem har laant Dig det ækle Stads...?

Agda tier.

— Hvis Du endelig vil vide det, Tante, saa er det saamænd Hr. Thorsen....

Ja, mangen ung Mand har laant unge Kvinder „Maria" — for ikke at spilde mer end den nødvendige Tid paa Udenværkerne!

— — —

Hr. Thorsen er første Jon i Staden — og forøvrigt dens sorte ikke saa meget Faar som Vædder!

Agda finder ham brillant. Og det er naturligvis ham, hun har Stævnemøde med Kl. 9.

Ude i det allerhelligste af den lille Restaurant ved Anlæget plejer de at have deres Hyrdetimer de Aftner, hvor Agdas Papa ikke er hjemme. Samme Far er nemlig en rar tyk Mand, der rejser — i Kunstgødning.

— Jo, jeg véd godt, at dette her slet ikke er rigtigt! siger Agda med hemmelig Fryd, mens hun nipper til den D. C. L., Thorsen har lært hende at drikke.

— Og hvorfor? spørger den unge Drivert, som lader forbavset.

— Næ — for det *maa* man ikke, Thorsen....

— For hvem?

— For Tante Edele!

— Jamen De bryder Dem jo ikke om Tante Edele?

— Næ ... *Jo—o* ... det vil sige....

Thorsen kysser hende, voldsomt.

— Men Thorsen dog! Vil De nu la' være!

Men et Øjeblik efter er han der igen.

Agda véd naturligvis godt, hvordan hun skal og bør tage det. Men inderst inde skælver hun af Nyfigenhed og Spænding.

Til sidst bliver han hende alligevel lidt *for* nærgaaende:

— Og sikke pæne Svikkelstrømper, De har paa...

— Thorsen ...!

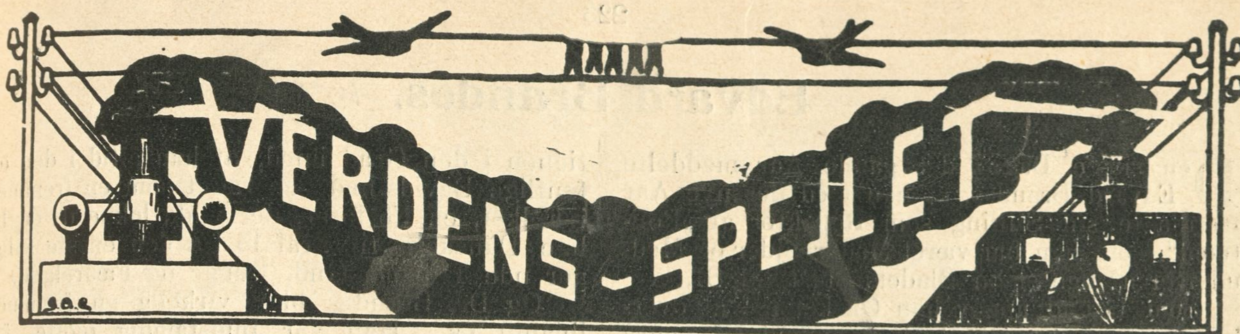
— Næ ... æ ... æh! Thorsen, vil De *nu* la' være!..

Og Thorsen dyer sig virkelig ... indtil Frk. Agda en Dag — efter fortsat Samraad med Peter Nansen — slet ikke længer bryder sig om, at han skal „være artig".

Den lille Provinsstad er en Skandale rigere og Frk. Agda et og andet fattigere, medens Tante Edele sidder som den strenge Dommer, der uden svage Menneskeanfægtelser skuer ned paa al denne Verdens Daarlighed fra de moralske Tinders fjærne kysk skinnende Toppe!

Men hun er jo ogsaa Moder til sejsten ægtefødte Børn!

Niels Th. Thomsen.

Verdens-Spejlet Nr. 15, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 8. Januar 1905.

Edvard Brandes.

Edvard Brandes.

Den sidste Dag i det gamle Aar meddelte Edvard Brandes, at han med det nye Aar fratraadte sin Stilling som Redaktør af „Politiken“, som han har været Medarbejder og Medudgiver af lige siden Bladets Start i 1884.

Som Grund angav han Ønsket om at overlade sin ret brydefulde Virksomhed til yngre Kræfter, som han før sin Fratræden havde løftebundet til at føre „Politiken“ videre som radikalt Venstreblad og Organ for dansk Frisind.

Og med en svag Antydning af Bitterhed siger han i Slutningen af sin Erklæring:

„Jeg tør ingenlunde smigre mig med, at de, der har fulgt mit bladlige Arbejde med velvillig Opmærksomhed, paa langt nær naar op i Tal imod dem, der ikke har fundet nogetsomhelst Behag i min Virksomhed.“

Det er haarde, men sande Ord. Thi medens hans ældre Broder, Georg Brandes, langt om længe fik fældet det danske Snæversinds slimede Drage og som Tak for denne Bedrift belønnedes med Professortitel og Statsunderstøttelse, træder Dr. Edv. Brandes ud af dansk Politik og Journalistik som det Forargelsens Tegn, han alle sine Dage har været.

Men Edvard Brandes kan uden Kains-Tanker se Røgen af sin Broders Virak stige mod Himlen, saa vist som de omvendte Syndere aldrig har været Jahve saa velbehagelige som en, der ikke har Omvendelse behov.

Den snart 58-aarige Edvard Brandes er aldrig blevet gammel, og han har den Dag i Dag sin Ungdoms Idealer ubesmittede og ubefamlede; men naar han alligevel engang imellem forekom en af de yngste lidt vel gammel, da var det ikke ham, men et og andet af hans Ungdomsidealer, der i Mellemtiden var blevet lidt til Aars.

Thi Edvard Brandes har Idealer, en Luksus som er sjælden og bekostelig her til Lands; derfor træder han nu tilbage modsagt og forkættret, med tomt Knaphul og med sit Visitkort hvidt og uberørt, kun med den selverhvervede, velfortjente Titel: Dr. phil.

De Fjender, som han har i Hobetal, fik straks digtet en perfid Løgnhistorie om, at han skulde have modtaget en uhyre Sum for at trække sig tilbage, og man begyndte smaat at haane ham, fordi han havde forraadt sin døde Herre og Mester, Hørup, og solgt hans Blad til fremmede; ja, man fortalte endog, at han var rømt af Landet.

Sandheden er den: *at „Politiken“s Aktier er paa de gamle Hænder, og at Edvard Brandes ingen uhyre Sum har modtaget*, og de, der tror, at han er rømt af Landet, kan finde ham i hans Hjem den Dag i Morgen, om det skal være.

Nej, Dr. Brandes har trukket sig tilbage, fordi han indsaa, at hans Tanker aldrig kunde fæste Rod i danske Sind.

Hans Kamp mod Kirkevælde og Militarisme, hans Kamp for større moralsk Frihed, var Nationen i den Grad imod, at han altid i den offentlige Bevidsthed har været som en fremmed i Folket, en Forfører, der vilde lokke de englelige Danskere til Frafald fra den eneste saliggørende Tro paa Gud, Konge og Fædreland.

Og Dr. Brandes blev virkelig en fremmed iblandt os. Han var fuldstændig blottet for alle de Egenskaber, som kendetegner danske Mænd.

Hvor de har Begejstring, møder han med Skepsis, hvor de har Tro, kender han kun den ubønhørlige kolde Tanke. Ja, selv de danskes Følsomhed og Lyrik formaar han ikke at tilegne sig, hans Forsøg i den Retning ender i den frygteligste Sentimentalitet.

Ja, om det saa er det danske Sprog, saa falder det ham fremmed i Munden; det bliver underligt kantet og overlæsset, som Oversættelser fra Oldtidens Klassikere paa Filologdansk.

Men til Skade for de danske, har de aldrig formaaet at optage Fornyelse i sig udvendig fra, og med en vis Sorg ser man Nationen skubbe denne Gave af Viden og Intelligens fra sig.

Logik er Nerven i al Edvard Brandes' Handlen, Tænken og Skriven, derfor bliver hans Humor Ironi, hans Spot til Haan og hans Beundring til Smiger.

Og dog, hvor havde vi ikke Brug for denne Logik, der ubarmhjærtigt skar gennem Osen fra den svedne Pærevælling, som Grundtvig kogte i den Gryde, hvor han rodede oldnordisk Mytologi og gennempoetiseret Kristelighed sammen til den Kost, som nu er det danske Folks aandelige Føde.

Men Brandes var hadet, som Semitten kun hades af Antisemitter, her i det Land, hvor Jødehad kun optræder incognito.

Johannes Holbek siger i sit Værk, Dekadent Barbari, „at Jøderne, hvor de end bor og bygger, danner Korrektivet til den nationale Ejendommelighed.“

Den Sætning bør man have som Forudsætning, naar man opgør Regnskabet mellem Edvard Brandes og det danske Folk, selv om Facit vil blive alt andet end trøsteligt for sidstnævnte Part i Sagen.

Sin største Betydning fik Brandes i de Aar, hvor han som den kloge Oberst ledede den radikale Bevægelse under Hørups Overkommando.

Ved en Fest for Bjørnson i Efteraaret 1878 udtalte Edvard Brandes det forløsende Ord og sluttede den Pagt mellem Literatur og Politik, som har gennemsyret dansk Aandsliv lige indtil de aller sidste Dage.

Og det maa indrømmes, at en klogere Organisator kunde Hørup ikke have haft ved sin Side. Hurtigt skilte han Faarene fra Bukkene, og med ubønhørlig Retliniethed førte han sine Afdelinger mod Maalet.

Hvo, som ikke var med ham, var imod ham; og han var en dræbende Fjende.

I de Tider var Edvard Brandes Danmarks mægtigste Mand i Literatur og Kunst. Kun én stod over ham; og det var Hørup.

Og Hørups Ansvarlighed bar Skylden for alle Edvard Brandes' Overtrædelser mod Nationens helligste Følelser.

Saalænge Hørup levede, var Edvard Brandes en virksom Kraft i vort offentlige Liv. Han blev en Fører under den store Leder, og hans aandelige Føde, der var saa svært fordøjelig for danske Maver, gled rask væk ned sammen med Hørups solide, nærende Kost.

Det blev da ogsaa Edvard Brandes' Ulykke, at han ved Hørups Død blev Arvtager til hans Magt og Stilling.

Han formaaede ikke at nyskabe en dansk Politik i Hørups Aand og følte sig vel ogsaa i altfor høj Grad forpligtet overfor det Ministerium, hvori Hørup havde siddet.

Han forspildte den Mulighed, han havde, for at rejse et nyt radikalt Parti paa fuldtud antimilitaristisk og landstingsfjendtligt Grundlag i den taabelige Tro, at det virkelig skulde lykkes at gøre dette Ministerium til Talsmand for disse Ideer.

Han burde dog have vidst, at der efter Hørups Dage kun findes én Vej til de politiske Maal, Vejen gennem Folketingets Flertal.

Han stod i Virkeligheden overfor Begyndelsen af en Bevægelse og ikke ved en Bevægelses Slutning.

Men Vejen til at vinde et nyt Folketingsflertal er lang, og det er saare tilgiveligt, at Edvard Brandes manglede Mod og Lyst til at begynde forfra.

Hans sidste Aar er derfor hengaaet med at udlægge Profeten for den frafaldne Menighed, en Gerning, som har vist sig saa ørkesløs, at han nu frivilligt opgiver den.

Men i de tredve lange Aar, hvori Dr. Brandes har virket som dansk Skribent, har han ved sin Politik, sin Kritik og sin organiserende Virksomhed lagt sin Kulturblomsts fremmede Sæd i den danske Muld.

Naar han nu trækker sig tilbage til sin Virksomhed som dramatisk Forfatter, bør man derfor ikke for hans sidste Aars Uheld glemme, hvad han udrettede som Chef for Hørups gamle Garde.

Anders W. Holm.

Nytaarsløjer.

Klokken 2 Nytaarsmorgen var Nytaarsløjerne helt forbi og Gaderne mere øde end paa Aarets andre Morgener.

Det blev et billigt og stilfærdigt Aarsskifte. To Sporvogne gik i Løbet, lidt Ekstrasnavs kom der i Vandspringskummen paa Raadhuspladsen, og alle Ruderne i Industrikaféen blev knust, fordi Publikum tog Værtens Indbydelse for bogstavelig — han havde kun indbudt Stamgæster og Bekendte, og saa stak de uindbudte hans egen Brandstige og Trækvogn ind igennem hans Ruder.

Maaske forløb Aarsskiftet saa fredeligt, fordi det blæste infamt og frøs otte Grader, og det velklædte Publikum, der ellers klapper saa begejstret af det slet klædte, havde holdt sig hjemme. Det kan ogsaa være, det var, fordi det daarlig klædte Publikum i Aar ingen Penge havde at betale Knalderterne med.

Eller fordi sletingen regnede 1905 for Aarsskifte, og det overhovedet er en skidt Aften at holde Friluftsfest paa Nytaarsaftenen.

Men Nytaarsaften er omme, 1905 er en Uge gammelt, lad os begynde med at takke Københavns populære Politidirektør *Eugen Petersen* for det gamle Aar og ønske ham et rigtigt godt nyt! Han er virkelig i høj Grad undervurderet.

Hør engang:

Vi gik i hele tredve Aar og var gnavne paa Direktøren og hans Stab. Vi rasede mod Sædeligheder og Opdagere, Gadebetjente og saamænd Kontorbetjente med.

Vi har skummet af Indignation for *Beatrices* Skyld, glødet i Anledning af *Waldemar Petersens* Arbejdsmetode og holdt med *Ricards* Sønner, ja troet paa, at *Hjalmar Davidsen* kom nøgtern fra Nytaarsgilde, og vi har højtidelig krævet Ret til at fejre Nytaarsaften med Kinesere i Frakkeforet, Kær'sten under Armen, Dans om Storkespringvandet, Drukning af Negere, og hvad vi ellers har kunnet finde paa for at holde den ærværdige Nytaarsspøg i Hævd. Men nu vi har faaet vor Vilje, har Politidirektøren faaet Utak til Løn.

I de sidste otte Dage af det gamle Aar bestormede hele Pressen, baade den smudsige og rene, ham med Bønner om at skride alvorligt ind imod vores egen Nytaarsaften, og „Grundejerforeningen“ forlangte, at Direktøren skulde forbyde Salget af Fyrværkerisager. Hvortil Politidirektøren imidlertid svarede bestemt nej.

Det er dette nej, vi skal takke *Eugen Petersen* for. Vi ved, at Aftenen forløb fredelig, Forbudet behøvedes ikke, og vor kloge Politichef har værnet om en af vore Odels-Rettigheder.

Men han har ganske vist narret nogle rigtige Københavnere med K. slemt — de elsker nemlig Forbud, fordi de kan bruges til at grine af og forbryde sig imod — det skal dog være morsomt at se, om Politiet virkelig vover at forlange dem overholdt! — og de liver da altid op i „Revyerne“.

Christian Straa.

Hver Eftermiddag, naar Børnene kom fra Skole, plejede de at gaa ind i Kæmpens Have for at lege.

Det var en dejlig stor Have med bløde, grønne Græsplæner.

Hist og her i Græsset stod der de skønneste Blomster, der straalede som smaa Stjærner; der var ogsaa tolv Ferskentræer, der om Foraaret stod bedækkede med de dejligste lyserøde Blomster og om Efteraaret var fulde af de herligste Frugter.

Fuglene sad i Træerne og sang saa yndigt, at Børnene ofte holdt op med at lege blot for at lytte til dem. „Hvor her er rart!“ sagde de til hinanden.

En skønne Dag kom Kæmpen hjem. Han havde besøgt sin Ven Menneskeæderen, og det Besøg havde varet i syv Aar. Men, da de syv Aar var omme, havde han faaet sagt alt det, han havde at sige, desuden havde han ikke ret god Tid til at snakke, og derfor vendte han tilbage til sit Slot.

Da han kom hjem, saa han Børnene lege i Haven.

„Hvad bestiller I her?“ raabte han til dem i saa grov en Tone, at de blev bange og løb deres Vej.

„Min egen Have er min egen Have,“ sagde Kæmpen til sig selv, „det skal de nok allesammen faa at vide, og ingen anden end jeg selv skal have Lov at lege i den.“

Saa fik han en høj, tyk Mur bygget helt omkring Haven, og store Tavler blev slaaet op. Paa dem stod der:

ADGANG FORBUDT.

Han var en meget egenkærlig Kæmpe.

De stakkels Børn havde nu slet ingen Steder, hvor de kunde lege. De prøvede vel at lege paa Vejen, men den var saa støvet og saa fuld af haarde Sten. Det var slet ikke rart. Naar Skoletiden var forbi, plejede de at gaa udenfor den høje Mur og tale om, hvor kønt der var derinde i Haven. „Hvor der var rart!“ sagde de til hinanden. Saa kom Foraaret, og alle Vegne var der smaa Blomster og smaa Fugle. Kun i den egenkærlige Kæmpes Have blev det ved at være Vinter. Fuglene brød sig slet ikke om at synge der nu, da Børnene var borte, og Træerne glemte aldeles at blomstre.

Engang imellem vaagnede en lille Blomst og stak sit Hoved op over Grønsværet, men naar den saa fik Øje paa Tavlerne, saa blev den saa bedrøvet for Børnenes Skyld, at den igen smuttede helt ned i Jorden og blev ved med at sove.

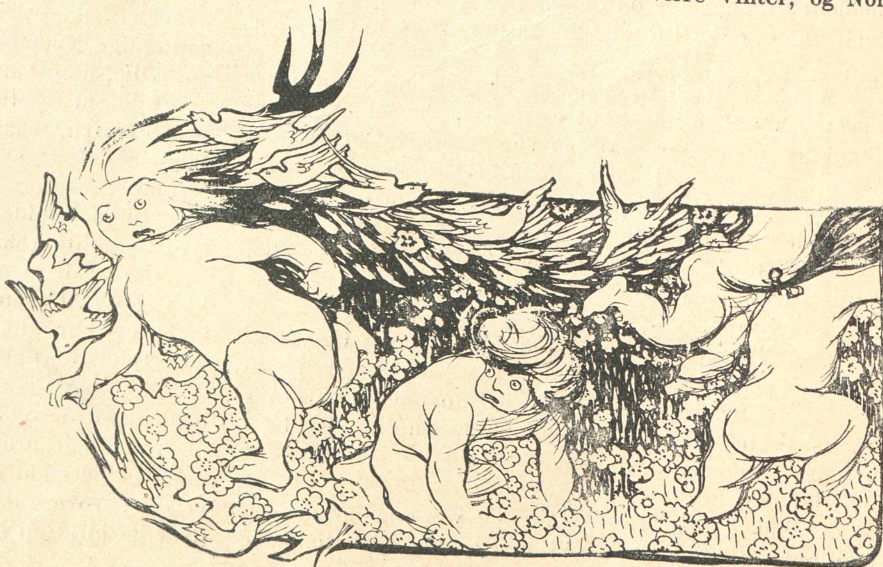
De eneste, som nu holdt af Haven, var Sneen og Frosten. „Foraaret har helt glemt denne Have,“ sagde de til hinanden, „og det er rart, for saa kan vi blive her hele Aaret.“ Sneen bedækkede Græsset med sin hvide Kappe, og Frosten malede alle Træerne sølvglinsende.

Saa indbød de Nordenvinden til at komme og besøge dem, og det gjorde den ogsaa. Den var indsvøbt i Pelsværk og morede sig det meste af Døgnet med at fare hylende gennem Haven eller med at tude i Skorstenene. „Dette er det vidunderligste Sted paa Jorden,“ sagde den, „vi maa bede Hagelen komme og besøge os.“ Og Hagelen kom. I tre Timer om Dagen raslede den ned paa alle Slotstagene, til omtrent alle Skiferpladerne var i Stykker. Saa fór den rundt i Haven saa hurtigt, den kunde. Dens Dragt var graa, og dens Aande saa kold som Is.

„Jeg begriber ikke, hvorfor Foraaret lader vente saa længe paa sig,“ sagde den egenkærlige Kæmpe. Han sad ved sit Vindue og kiggede ud i sin kolde, hvide Have. „Man maa da haabe, der snart kommer Omslag i Vejret.“

Men Foraaret kom ikke, og ogsaa Sommeren blev borte. Efteraaret gav de andre Haver fuldt op af modne Frugter, men Kæmpens Have fik ingen. „Han er for egenkærlig,“ sagde Efteraaret.

I hans Have blev det ved at være Vinter, og Nor-

denvinden og Hagelen og Frosten og Sneen dansede fornøjede rundt blandt Træerne.

En Morgen, da Kæmpen laa vaagen i sin Seng, hørte han en dejlig Musik. Saa smukt klang den i hans Øren, at han troede, det var Kongens Spillemænd, der gik forbi. I Virkeligheden var det en lille Irisk, der sad og sang udenfor hans Vindue, saa længe siden var det, han havde hørt en Fugl synge i sin Have, at det syntes ham den skønneste Musik paa Jorden. I det samme hørte ogsaa Hagelen op med at rasle over Hovedet paa ham, Nordenvinden hylede ikke mere, og en yndig Duft trængte gennem det aabne Vindue ind til ham.

„Endelig tror jeg da, Foraaret er kommet," sagde Kæmpen, og op sprang han af Sengen for at se ud.

Og hvad saa han da derude? Ja, det var et højst vidunderligt Syn. Gennem et lille Hul i Muren var Børnene kravlede ind i Haven og sad nu oppe i Træerne. I hvert Træ, han kunde se, sad der et Barn. Og Træerne var saa glade over, at Børnene var kommet igen, at de bedækkede sig med Blomster og bredte deres Grene beskærmende ud over Børnenes Hoveder. Fuglene fløj omkring og kvidrede af Henrykkelse, og Blomsterne kiggede op over det grønne Græs og smilede. Kun i en Krog af Haven blev det ved at være Vinter. Det var aller længst borte, og dér stod en lille Dreng. Han var saa lille, at han ikke kunde naa op til Grenene paa Træet, og derfor stod han og græd. Det stakkels Træ var endnu ganske bedækket med Is og Sne, og over det blæste og hylede Nordenvinden. „Kom og kravl herop, du Lille!" sagde Træet og bøjede sine Grene saa langt ned, det kunde; men Drengen var for lille.

Og Kæmpen blev ganske blød om Hjærtet, da han saa derud. „Hvor egenkærlig jeg var!" sagde han til sig selv, „nu véd jeg, hvorfor Foraaret slet ikke vilde komme. Jeg vil hjælpe den lille Dreng op i Træet, saa vil jeg rive Muren ned, og saa skal min Have altid være Legeplads for Børnene."

Han var virkelig meget bedrøvet over det, han havde gjort.

Saa gik han ned ad Trappen, aabnede ganske sagte Døren og gik ud i Haven.

Men da Børnene saa ham, blev de meget forskrækkede og løb deres Vej, og der blev igen Vinter i Haven. Kun den lille Dreng løb ikke, for hans Øjne var saa fulde af Taarer, at han aldeles ikke saa Kæmpen komme. Og Kæmpen traadte sagte hen til ham, tog ham varligt i sine Hænder og satte ham op i Træet. Og Træet begyndte øjeblikkeligt at blomstre, og Fuglene kom og sang, og den lille Dreng lagde sine Arme om Kæmpens Hals og kyssede ham. Og da de andre Børn saa, at Kæmpen ikke var vred, saa kom de løbende, og med dem kom ogsaa Foraaret.

„Nu skal det være Jeres Have, Børn!" sagde Kæmpen, og saa tog han sin store Økse og rev Muren ned. Og Folkene i Byen, som gik paa Torvet, saa Kæmpen lege med Børnene i den smukkeste Have, de nogensinde havde set.

Hele Dagen legede de, og om Aftenen kom Kæmpen og sagde dem „God Nat".

„Hvem var egenlig Jeres lille Kammerat?" spurgte han dem, „den lille Dreng, som jeg satte op i Træet?" For ham holdt Kæmpen mest af, for han havde kysset ham.

„Det véd vi ikke," sagde Børnene, „han er nok gaaet hjem."

„I maa sige til ham, at han skal komme igen i Morgen," sagde Kæmpen. Men Børnene sagde, at de ikke vidste, hvor han boede, og at de aldrig før havde sét ham. Derover blev Kæmpen meget bedrøvet.

Hver Eftermiddag, naar Skolen var forbi, kom Børnene og legede med Kæmpen. Men den lille Dreng, som Kæmpen elskede, kom aldrig igen. Kæmpen var meget venlig mod alle Børnene, men han længtes meget efter sin første lille Ven og talte ofte om ham. „Hvor jeg dog gærne vilde se ham!" plejede han at sige.

Aarene gik, og Kæmpen blev gammel og svag. Han kunde ikke mere lege, og saa sad han i sin store Lænestol og saa paa Børnene og paa sin Have.

„Jeg har mange smukke Blomster," sagde han, „men Børnene er dog de smukkeste Blomster af dem alle."

En Vintermorgen saa han ud ad Vinduet, medens han klædte sig paa. Nu hadede han ikke længere Vinteren, for nu vidste han, at det kun var Foraaret, der sov, og at Blomsterne skulde have Tid til at udhvile sig.

Pludselig gned han sine Øjne af Forbavselse og saa og saa. Det var sandelig ogsaa et vidunderligt Syn. I den fjerneste Krog af Haven stod et Træ helt fuldt af dejlige Blomster. Dets Grene var af det pure Guld, Sølvfrugter hang ned fra dem, og under det stod den lille Dreng, som han elskede.

Aandeløs af Glæde og Hastighed skyndte han sig ned ad Trappen og ud i Haven. Han ilede hen over Plænerne og nærmede sig Barnet. Men da han var kommet ganske nær til det, blev hans Ansigt mørkerødt af Vrede, og han sagde:

„Hvem har vovet at gøre Dig Fortræd?" For paa Barnets to smaa Haandflader saas tydelige Mærker ligesom af to Nagler, og ligesaadan var det med de smaa Fødder.

„Hvem har vovet at gøre Dig Fortræd?" raabte Kæmpen, „sig mig det, og jeg skal tage min store Sabel og slaa ham ihjel!"

„Nej!" sagde Barnet, „det er Saar, som Kærligheden har slaaet."

„Hvem er Du?" spurgte Kæmpen, og en sælsom Ærefrygt greb ham, og han knælede ned for den lille Dreng.

Og Drengen smilede til Kæmpen og sagde til ham: „Du lod engang mig lege i din Have, derfor skal Du i Dag være med mig i min Have, og den hedder Paradis."

Da Børnene om Eftermiddagen kom ind i Haven, fandt de Kæmpen liggende død under Træet, og han var helt bedækket med hvide Blomster.

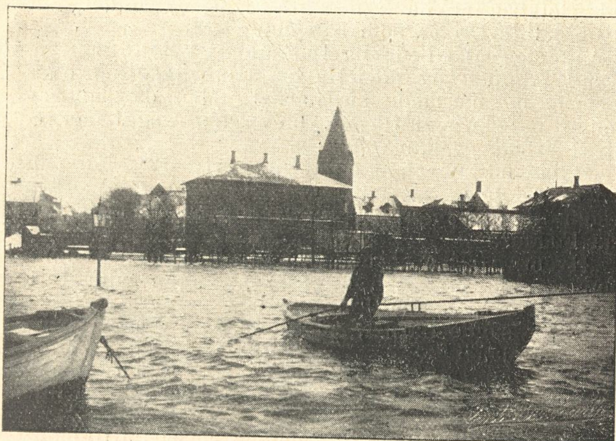
Stormfloden.

Elementerne skød det gamle Aar ud og det nye ind paa en voldsom og ødelæggende Vis. En rasende Stormflod skyllede ind over vore Kyster, brød Dæmninger og Diger igennem og oversvømmede Gader og Stræder i flere Fods Højde. Vandet trængte ind i Husene, hvis Beboere maatte flygte i 10 Graders Frost, dels i Baade, dels til Fods. Stormen genkalder i ældre Sind endog Minder om den mindeværdigste i 1872 og skildres som farligere end nogen anden siden da.

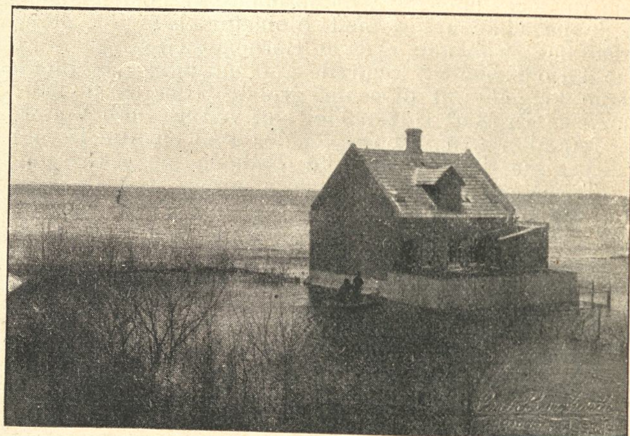
I København anrettedes der mærkeligt nok ingen Skade af Betydning, men rundt i Landets Kystbyer skete der store Ødelæggelser: alvorlige Trafikstansninger, Dæmningsbrud og endda en Ildebrand. Skadens

Søndergade i Kolding.

Bag Jernbanestationen i Assens.

Fra „Skattely" i Assens.

Strandgade i Assens.

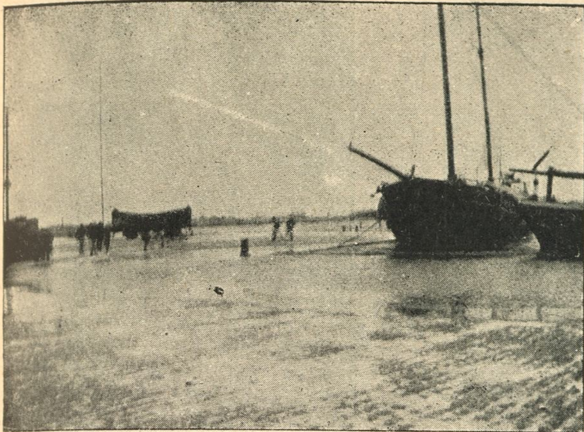
Havnegade i Korsør

Batterivej i Korsør.

Havnegade i Nakskov.

Havnen i Nykøbing F.

Høstesgade i Nykøbing F.

Størrelse kan naturligvis ikke straks opgøres eller blot overses.

Vore Billeder giver en ejendommeligt levende Skildring af det usædvanlige Kaos, som Stormfloden havde til Følge. Vi er jo ikke vant til at se Vand i vore Gader og paa vort Jernbanenet, og Skuespillet faar midt i sin Tristhed et oplivende Skær af Komik, naar man ser en Lygte omflydt af Vand eller Byens Mennesker vadende i Vand til op over Knæerne ved Januartider.

Juleforestillinger.

— Det er svært mange udsolgte Huse, det kgl. Teater har. Det var saamænd nær ved, at jeg ikke havde faaet Billet. Hvor mon Folk faar Pengene fra? Det har jo slet ikke haft nogen Indflydelse paa Salget, at Priserne er blevet forhøjede. Og jeg ømmer mig dog ærligt talt lidt ved at give 4 Kr. 50, som jeg kunde anvende paa en god Bog — ofte meget bedre end det, man faar at se . . .

Det var min Nabo til venstre i Parkettet, der henvendte dette Hjertesuk til mig, og det er en Mand, jeg har den dybeste Ærbødighed for — han er én af de faa Mænd i Danmark, der frivilligt tog sin Afsked, da Alderen meldte sig, og gav Plads for en ny og frisk Kraft.

— Det har De vist Ret i, Hr. Professor, sagde jeg . . . Men nu bliver det nok godt; den nye Censor sidder lige bag ved, tilføjede jeg beroligende.

— Saah? Det er skam meget ubehageligt. Han har da heldigvis ikke noget at sige over dette Teater, svarede Professoren og tav ildevarslende, maaske ogsaa fordi Kapellet begyndte at spille.

Og saa gik Tæppet op for „Aprilsnarrene". Professoren er en dannet Mand, som ikke taler under Forestillingen, og jeg var derfor ganske overladt til mine egne Tanker og Sindsbevægelser.

Hvor det er sørgeligt, tænkte jeg, at *J. L. Heiberg*, vort eneste kraftige dramatiske Talent siden Holberg, med Djævelens Vold og Magt vilde digte Livet pænt og dannet og smagfuldt . . . Gid han havde været ligesaa alvorlig og grov som Holberg, saa var Harmløshedens Flovhed maaske ingensinde kommet i Højsædet herhjemme med Plakaten „sand Kunst" paa Maven.

Og dog er der bleven baade Poesi og Satire, Kraft og Salt tilbage, som Skuespillere godt kunde digte paa, tænkte jeg videre, da jeg saa Fru *Anna Bloch* som Trine Rar. Et lille vordende Menneske har hun skabt, og Trine blev Midtpunktet i Forestillingen, som Heiberg vilde have det, da han digtede Rollen for sit lille Hjertebarn, *Johanne Louise*. Denne 12-Aars Tøs med Tøsevæsenet: Lillepigens Længsler efter at blive voksen, hendes Snasken i de voksnes Kærlighedshistorier og barnlige Efterligning af dem, hendes dulgte Anelser og Eventyrfornemmelser, hendes Barneglæde ved Danseudsigterne, hendes Afsky for og Rækken-Tunge ad den Humbugs-Opdragelse, hun er undergivet — alt det og meget mere karakteriserede Fru Bloch i sin Trine, imellem med en Virtuositet, som lod En kold, men heldigvis mest med den Livets Uvilkaarlighed, som betager.

Tænk, hvis hun kunde bevæge sin Mand, Prof. *Bloch*, til at sørge for, at Heiberg ikke helt forfaldt som Holberg før, sagde jeg til mig selv som et Suk. *Olaf Poulsen* — saa overdreven han end er som Zierlich — véd da, hvad han spiller, og han er morsom, men han husker dog næppe rigtig den underlige Art Opblæsthed, som netop Lærer-Vigtighed er. Frøken Trumfmeiers Lærerinde-Mandhaftighed og nysgerrige Indblanderi er ogsaa Egenskaber, som stadig er moderne, og Fru Bittermandels Frøbel-Svindel-Pædagogik, hendes egen søde-og-sure Foretagsomhed og smaaligt beregnende Fiffighed og Spekulation i Forældres Godtroenhed har saamænd gode Forbilleder i vor Tid . . . Det er dog virkelig gode Typer . . .

I det samme faldt Tæppet.

— En god Komedie sagde jeg til Professoren.

— Det synes jeg ikke, svarede han. Det har kun Værdi som Tidsbillede.

— Var Elskerne i den Tid da henved de 60 som Siegfred Møllers Fremstiller med Ansigtskrampe-Ungdommelighed?

— Nej, lo han mildt bebrejdende, men det er jo ogsaa . . . ja, hvad er det, man i Provinserne kalder den Slags Komediespil?

— Feu-Komedie, svarede jeg, . . . naar det er en kgl. Skuespiller . . . Heiberg kunde nu alligevel fortjene at blive fornyet og — forynget!

. . . Efter Mellemakten saa vi noget, der hed Ballet, „Sancta Cæcilias Guldsko". Musiken, som ikke havde forsmaaet „Coppelia"-Motiver, var af *Enna*, Teksten af *P. A. Rosenberg*, og det hele var altsaa langt fra *Bournonville* og Kunstens hellige Enfold.

— Hvad er det for en ny Solodanserinde, Teatret har faaet? spurgte Professoren.

— Det er Fru *Ellen Price de Plane*.

— Ah, i Familie med *Juliette Price* — det sér man. Hun er nydelig.

Trine Rar (Fru Bloch).

Studenten (Uhlendorff).

Trine Rar (Fru Bloch).

— Ja, det er Synd for hende og *Uhlendorff* — det er ham, den gode og smukke Student Veit, som Sancta Cæcilia giver sine Guldsko for hans dejlige Violinspil — der er jo ikke noget andet at gøre for dem end at være nydelige. Og Fru *Guldbrandsen* — hun danser da ogsaa herligt . . .?

Professoren nikkede.

— Men sig mig, kender De Legenden om den hellige Cæcilie? spurgte han. Hvor gammel var hun?

— Det aner jeg ikke. Kvinden har ingen Alder.

Det maa have været slaaende, for den gamle Professor sagde ikke mere, og Resten af Forestillingen foregik i al Stilhed.

Jens Pedersen.

Casino havde til 2. Juledags Forestilling valgt et tysk Lystspil „Ekscellencens Børn“ af Ueberbrett'l-Poeten *Ernst v. Wolzogen*, og Teatrets trofaste Folkekomedie-Publikum følte sig aabenbart brøstholdent over denne uventede Julemad, der ikke indeholdt de kendte melodramatiske Ingredienser. Eller ogsaa havde Skuffelsen sin Grund i, at Lystspillet tog Sigte paa det specifikt tyske militære Æresbegreb med dets militaristiske Forstokkethed, der ikke fandt Genklang i Tilskuernes Sind. Dog var Forestillingen værd at se for Hr. *Fjelstrups* Skyld; hans haardhændede, fantasifulde Komik var virkelig uimodstaaelig i Majorens Rolle, og Hr. *Cajus Bruun*, der udmærker sig ved et naturligt, sandfærdigt Lune, tegnede en morsom Amerikaner, ligesom Fru *Rostrup* var indtagende som Trudi. Men *Casinos* Publikum tørster alligevel efter en kraftig Helte- eller Forbryderkomedie, og saa er „Den Pukkelryggede“, som hurtigt har afløst „Ekscellencens Børn“, nærmest ideal.

Fru Rostrup og Hr. Fjelstrup i „Ekscellencens Børn“.

De øvrige Teatre havde mod Sædvane ikke indstuderet nye Forestillinger i Anledning af Julen, men *Dagmarteatret* havde Gensynsfest for de hjemvendte Fru *Anna Larssen* og Hr. *Johannes Poulsen* og har siden genopført *Drachmanns* „Renæssance“.

Prosit!

Tegning af Axel Nygaard.

K. M. Klausen til Krigsministeren:

— Maa jeg til Afsked byde Deres Ekscellence en Pris og ønske Dem et rigtigt glædeligt Nytaar!

Skolekomedie.

Det er gammel Skik, at Eleverne i Skolernes ældste eller næstældste Klasse opfører en eller anden Komedie ved Juletid, Skikken er baade fem og seks Hundrede Aar gammel.

Men Skikken er saa smaat ved at gaa af Brug, og i de fleste Skoler, i alt Fald her i Byen, er Komedien en ynkelig Vantrivning, som hverken de agerende, Lærerne eller Tilskuerne interesserer sig synderligt for.

Det er derfor overordenlig morsomt at se en hel Skole, Forfatteren *Adolf Langsteds* „Den nye Skole“, spille Julekomedie, som værner om al den gamle Skiks Ærværdighed ved at give den helt ny Interesse og Skønhed.

Oehlenschläger er bleven en gammel Digter, som vi moderne Københavnere regner for klassisk og ikke læser, hans Emner og Tanker forekommer os at være forældede. Men Oehlenschläger er, som han var, den danske Digter, som med størst Mesterskab behandlede det danske Sprog i Rytmer og Rim, og de er saa umiddelbart kraftige, storslaaet brede, hans Vers, i deres Billeder og Form, saa det gerne kan være, at vi moderne Københavnere narrer os selv for nogen Skønhed og Glæde ved at lade ham ligge som klassisk.

Det faldt én af Tilskuerne ind, medens Drengene legede Kæmper og Konge og Fisker og Mandbjørn med samme Højtidelighed som den, hvormed al Børneleg

Alf. Svipur. Høtt.

Høtt: At vorde Danerkæmpe, det Ønske for mig staar som Freja midt i Vaaren med Roser om sit Haar.

Bødvar Bjarke. Høtt. Hrolf Krake.

Hrolf Krake: Hvo veed: maaske der vorder en Helt af denne Pog?
Bødvar Bjarke: Jeg ser at krøge Kvisten, indtil den vorder Krog.

Hr. *Langsted* har nemlig ikke nøjedes med at lade sine Drenge opføre Studenterkomedier, Vaudeviller, halvt og helt gode Farcer eller Literaturens Perler, som Børnene ikke forstaar, han har med megen Skønsomhed og Smag samlet og samarbejdet Dele af vor Guldalderpoesis berømteste episke Digte og digtet dem om til smaa Dramaer, der er udkomne paa *E. Jespersens* Forlag.

I Aar hed Julekomedien „Hjalte“ og var tømret over en enkelt Del af Oehlenschlägers berømte Digt om Rolf Krake og hans Kæmper i Lejre.

Vi oplevede den fattige Fiskerdreng Høtts Eventyr med Bersærkerne i Rolfs Gildehal, hvordan den norske Kæmpe *Bødvar Bjarke* tog ham under sin Beskyttelse og opdrog ham til Helt, indtil han fældede Mandbjørnen med tolv Mænds Styrke og gjorde sig selv værdig til Optagelse i Lejrekæmpernes Rækker.

for Børnene bliver til Virkelighed og Alvor, og henrykte sagde de dejlige Vers frem, fordi de betød noget og hang sammen, ikke bare var „Udenads-Vers“ fra 1 til 2 hos Frøken Trumfmeier.

Komedien var en rigtig Komedie, med den største Omhu og Kyndighed var den indstuderet, baade de agerende og de instruerende havde interesseret sig alvorlig for den, det var saaledes nydeligt og rigtigt, at Bødvar Bjarke deklamerede Versene paa Norsk, og Skolen havde ofret det allerkæreste Udstyr paa den.

En af de mindste Tilskuere blev saa betaget, saa hun græd af Angst for Bjørnen, den gamle Fru Konow, Oehlenschlägers Datter, kunde ikke lade være med at gentage Versene efter de smaa Skuespillere, og vi andre fandt virkelig, at den gamle Skik var en god Skik.

Chr. E.

Martin Clarentius Gertz.

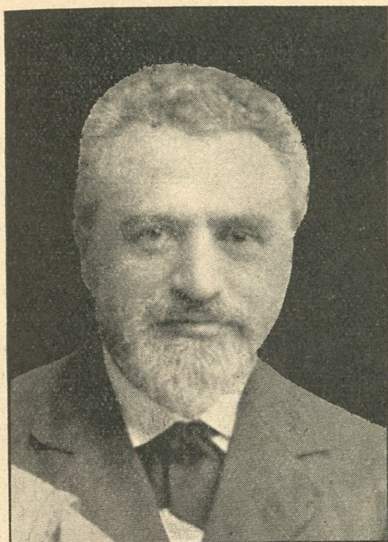
Nytaarsdag kunde Dr. phil. *M. Cl. Gertz* fejre sit 25-Aars Jubilæum som Professor i klassisk Filologi ved vort Universitet, idet han blev *Madvigs* Efterfølger i 1880.

Enhver, der har fulgt hans omhyggelige Forelæsninger over Oldtidsliteraturen, maatte paa Festdagen mindes den lille, firskaarne Professor med de paa én Gang stikkende og godmodigt plirrende brune Øjne. Han bragte sin glimrende Madvigske Viden og sit selvstændige menneskelige Syn ind i Studiet af Græsken og Latinen. Hans Fortolkning og Belysning af Ovids „*Amores*“ var saaledes en solidt muret Bygning paa godt og levende Dansk, som gjorde den gamle Bohême-Digter fortrolig for Tilhørerne. Professor Gertz gik ikke udenom, han vidste at føre Digterne tilbage til deres Liv og Livet.

Han forstod i det hele Livets Krav og Behov bedre end de fleste lærde Professorer. Epokegørende var hans Universitetstale i 1898, der foreslog Græskens Udryddelse af Skoleundervisningen — dette Græsk, hvis Tilegnelse fra Grundsproget var unødigt Tidsspild, — og han har lettet Kendskabet til græsk Aandsliv ved sine paalidelige og grundige Oversættelser.

Som Formand i Undervisningsinspektionen for de

lærde Skoler har Jubilaren endvidere siden 1888 ydet et stort og bredere praktisk pædagogisk Arbejde, hvis prøvede Erfaringer han har nedlagt i sin Plan for Mellemskolen, Grundlaget for den nye Skolelov.

Martin Clarentius Gertz.

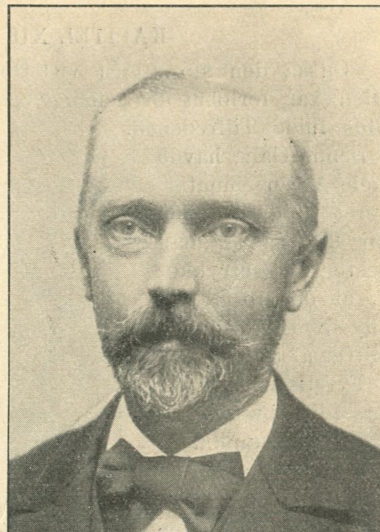
Naar denne Lov nu møder saa megen Kritik og Modstand som alt nyt, — og denne Kritik vil vist desværre vise sig berettiget i meget, — saa skal det huskes, at Skylden aldrig kan blive den frisindede og maalbevidste Professors — en Lovs Betydning afhænger af de Mænd, der fører den ud i Livet, — og Professor Gertz havde sikkert næppe drømt om de Fortolkere og Raadgivere, som vor nuværende Kultusminister har valgt sig i Undervisningsspørgsmaalene.

Professor Gertz kan se tilbage paa en ærlig og alvorlig Virksomhed, bygget paa grundig Viden og klar Overbevisning — og det baade offenlig og privat.

J. P.

B. Bang.

Den 1. Januar var det 25 Aar siden, at Veterinærfysikus, Prof. Dr. med. *B. Bang* begyndte sin Lærer-Virksomhed ved den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, og denne Begivenhed rummer en Interesse, som gælder hele Danmark og Verden. Ikke blot har Prof. Bang givet det Felt, han har dyrket paa Skolen, et Fremstød, idet han har vist fremragende og fængslende Evner baade som Anatom, Kliniker, Bakteriolog, Kirurg og Lærer, men tillige har han skrevet banebrydende Arbejder over Tuberkulosen, der har haft den største praktiske Betydning i Kampen mod denne Menneskers og Kvægs snigende Fjende. Vort Landbrug skylder Bangs Forskning og hans Indsigt i veterinære og landøkonomiske Spørgsmaal overordenlig Taknemlighed, og hele den civiliserede Verden beundrer ham for hans Resultater paa Bakteriologiens Omraade.

B. Bang.

Port Arthurs Fald.

General Støssel.

Endelig er Port Arthur faldet, og Fæstningens Øverstbefalende General *Støssel* har altsaa ikke gjort Alvor af den stolte Proklamation, hvori han erklærede, at han og hans Soldater vilde kæmpe til sidste Mand.

Men alligevel er Russernes lange Modstand al Ære værd, og General *Støssel* med hans tapre Soldater synes for Tiden at være næsten de eneste Russere, der nyder Verdens udelte Sympati. De, der ikke forlanger at se Blod unyttigt udgydt for at kalde ham en Helt, glæder sig over, at Belejringen endelig har fundet sin Afslutning!

Føreren for den japanske Belejringshær General *Nogi* har vist de Overvundne fuld Honnør og i en officiel Erklæring i Mikadoens Navn udtalt sin store Agtelse for Port Arthurs Forsvarere.

General Nogi.

Anarkistens Søn.

Fortælling af Carl Muusmann. Med Illustrationer af *Nørretranders.*

(Sluttet).

KAPITEL XII.

Ogsaa den store Fest ved Hoffet i Anledning af Julen var forløbet fortræffeligt og til Fyrstinde Ragnhilds fulde Tilfredshed.

Denne Gang havde hele Arrangementet været holdt i hvide Farver, saa at man næsten fik Indtrykket af, at de store, rigt oplyste Sale havde knitret af Sne.

Fyrstinden havde personlig bragt Beatus sin Kompliment og tildelt ham Belønningsmedaljen i Sølv, da han tredje Juledags Formiddag kom i sin Automobil for at hente sine Sager paa Slottet.

Medaljen straalede nu paa hans Bryst, da Norna, som ogsaa denne Gang havde hjulpet Beatus eller som rettere sagt havde været den egentlige Arrangør, stak Hovedet ind gennem Døren til Bibliotheksgalleriet, der efterhaanden var blevet Gartnerens faste Plads.

— Maa jeg ønske til Lykke! sagde hun, medens hendes kulsorte Øjne smilede med et skalkagtigt Udtryk.

— De maa ikke gøre Nar af mig, Norna, svarede Beatus i en næsten bedende Tone.

— Gøre Nar af Dem! svarede Norna hurtigt. Men hvor kan det dog falde Dem ind?

— Jo, for egentlig er det jo Dem, der skulde have haft Medaljen.

— Vist ikke nej! Det er knap værd at tale om den Smule, jeg har gjort.

— Norna! sagde Beatus pludselig med frembrydende Varme og greb hendes Haand. Jeg gentager, hvad jeg allerede en Gang tidligere har sagt Dem. Vil De være min?

— Og jeg har jo svaret Dem, at De ikke kender min Fortid.

— Jo, jeg gør!

Norna blev blodrød, og hendes Kinder brændte, uden at det var til at afgøre, om det var af Skam eller af Harme.

— Har De da undersøgt den?

— Jeg har spurgt mig for. De har selv givet mig Anledning til at optræde saadan efter de Ord, De har sagt til mig. Men min Undersøgelse, om De vil kalde den saadan, har kun været rent overfladisk. Jeg vil ikke trænge ind i Fortidens Hemmeligheder. Jeg *vil* ikke! Det er ikke Fortiden, men Fremtiden, vi skal bygge paa. De er blevet mig saa kær, at jeg ikke kan undvære Dem, De er den første og eneste Kvinde, jeg har elsket, og som jeg kan tænke mig at kunne elske. De har Interesse for min Gerning, og De har Forstaaelsen af den. Jeg føler, at jeg ikke vil kunne blive lykkelig uden Dem. Ikke et Ord mere om Fortiden! Vil De elske mig, vil De følge mig, og vil De være mig tro i Fremtiden? Mere forlanger jeg ikke, og lover De mig det, vil jeg være fuldt ud lykkelig.

— Det lover jeg, og mit Løfte skal jeg holde, hvis det er tilstrækkeligt.

Beatus drog Norna tæt ind til sig og kyssede hende hæftigt paa Mund og Øjne, idet han lidenskabeligt udbrød:

— Ja, Norna! Det er tilstrækkeligt. Fortiden skal være død for Dig som for mig, det er paa Fremtiden, vi vil bygge.

— Naa, det kan jeg lide! lød en munter Stemme, og Beatus og Norna fór forskrækket fra hinanden for at gøre sig beskæftigede med deres Sager.

— Lad Jer bare ikke forstyrre! Det var Fyrstinden, der lige var kommet hjem fra en Kanetur, og hvis Ansigt blussede af Friluftsfriskhed og Livsglæde. Jeg kan godt lide, at der er Ungdom og Kærlighed her ved Hoffet. Har I lovet hinanden Eders Tro.

— Ja! sagde Beatus.

Bliv saa lykkelige, sagde Fyrstinden, og skynd Jer at holde Bryllup. Lange Forlovelser er en Uting mellem unge Mennesker.

Saa lo Fyrstinden og gik, medens Beatus og Norna hurtigt samlede alle deres Sager sammen for snarest muligt at komme hjemad.

Nede i Gaarden hjalp den røde Lakaj dem med at faa Automobilen pakket fuld, og der gled et stort, forstaaende Smil over hans brede, glatbarberede Ansigt, da han iagttog det Galanteri, med hvilket Beatus hjalp Norna til Sæde.

Saa fór Automobilen næsten lydløst ud af Gaarden paa sine Gummihjul.

Beatus og Norna sad tavse. Begges Tanker hastede hurtigt som Køretøjet, der bar dem, mod Fremtiden. Ingen af dem vilde se sig tilbage.

Pludselig var det imidlertid, som om en Tanke som et Lyn slog ned i Beatus.

— Brevet! Ja, endnu et Blik, et eneste Blik maatte han kaste i Fortidens Bog, der saa skulde slaas i for bestandigt.

Beatus aabnede sin Pels og famlede med den ene Haand ind efter sin Brystlomme, medens han med den anden førte Styret.

Det varede noget, inden han fandt Brevet og fik det frem. Da han først havde det i sin Haand, grebes han imidlertid af en ubetvingelig Trang til at aabne det og lære dets Hemmelighed at kende med det samme.

Det var jo den sidste, den eneste Hindring, han stod overfor.

Norna betragtede ham forbavset, medens hun mærkede, hvorledes Kørslen blev usikker under de altfor beskæftigede Hænder.

— Tag Dig i Agt, Beatus! sagde hun og trykkede sig tættere op til ham. Beatus nød hendes fortrolige Tilnærmelse og hendes lille Angst. Han havde nu faaet Brevet udfoldet og holdt det med den ene Haand frem for sig for at læse det.

— Aah Gud! Beatus! Hvad er det, udbrød Norna forfærdet.

Automobilen slingrede fra den ene Side af Vejen til den anden, som blev den kørt af en fuld Mand.

Beatus søgte at samle sig, men det sortnede for hans Blik. Automobilen røg afsted, medens den snart truede med at køre op mod Vejens Stensætning, snart med at fare ned i Grøften. Det var en halsbrækkende Kørsel over Stok og Sten.

Beatus stirrede tomt hen for sig uden at se noget. Norna havde lagt sig tilbage, hvid i Ansigtet af Skræk.

Nu var de lige ved det farlige Sving, Beatus prøvede paa at dreje Maskinen, den kørte rundt paa to Hjul lige langs Skræntens Kant og syntes at skulle klare sig. Men Norna, der halvvejs var kommet til Besindelse, og som troede, at Beatus helt havde mistet Herredømmet over Køretøjet, greb med begge Hænder om Styret og drejede det.

Med et formeligt Spring fór Maskinen lige ud over Afgrunden. Man hørte et Knald som af et Skud, to Skrig og en lang, sydende Lyd som af Damp, der lukkes ud. Saa blev alt stille.

* *

Sebastian var den første, der kom til Ulykkesstedet.

Forfærdet bøjede han sig ned over de to lemlæstede Lig, af hvilke det ene holdt et sammenkrøllet Brev krampagtigt i den stivnede Haand.

Sebastian fik læmpeligt Brevet løsnet, glattede det ud og læste følgende Linjer:

„Naar De har taget Deres endelige Beslutning og har aabnet dette Brev, saa er det min Pligt at meddele Dem, inden De skrider til Udførelsen af Deres Forsæt, at Nornas Fader døde paa Skafottet. Hans Hoved faldt som Soning for Attentatet paa vort ophøjede Fyrstepar og for Mordet paa dets Redningsmand, Fredo.“

Sebastian stirrede forfærdet paa Brevet.

— Fortiden! Fortiden! mumlede han. Saa forfærdelig havde jeg ikke tænkt mig, at den vilde hævne, og dog har den forenet dem paa den eneste Maade, der var mulig: I Døden.

Paa sit Træben humpede Sebastian besværligt gennem Sneen, medens han rev Brevet i ganske bitte smaa Stykker, som han lod flagre bort som hvide Fnug for Blæsten.

Saa gik han hen og meldte, at der var sket en Automobilulykke.

Ende.

Cirkus.

Paa Cirkus' Januarprogram repræsenterer alle Artisternes Navne hver for sig absolut det fineste i sin Genre.

Den engelske Miss *Violet Wegner* er kun 18 Aar og sjældent ladylike — vort Billede viser forøvrigt tilstrækkeligt hendes ejendommelige Skønhed.

Den elegante Miss koketterer endda med at skjule sin skønne Skikkelse i et Geishakostymes folderige Silke.

Miss *de Grey* dyrker den vanskelige Dans paa bare Fødder — vanskelig, fordi Fødderne skal være ganske overordenlig smukt skabte. Missen er i Besiddelse af et ikke ringe mimisk Talent og tilstrækkelig let paa Taa til at gøre Lykke.

Miss de Grey.

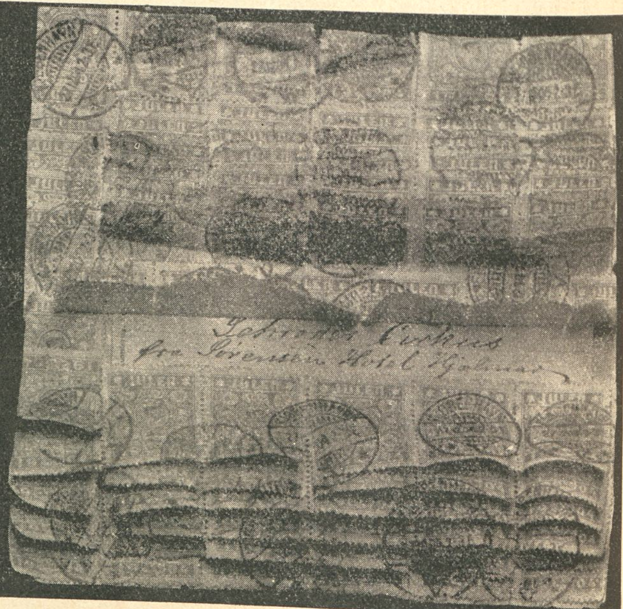

Violet Wegner.

Endelig har Hr. *Joe Reichen* formaaet at indpode 3 smaa henrivende myndeagtige Hunde en fuldendt Dressur.

Cirkus' Direktion lover i det hele et glædeligt Nytaar med denne fortræffelige Begyndelse.

Et Brevkort med 200 Velgørenhedsmærker tilsendt Skuespiller Schrøder i Cirkus.

UGENS NAVNE

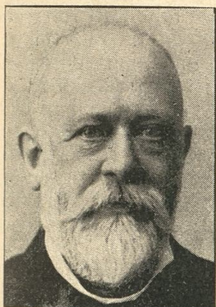

Kontorchef O. Paulsson

— Blandt denne Uges Navne bringer vi et Billede af den ny Kontorchef i Overpræsidiet, Hr. *O. Paulsson*, der er almindelig kendt som en elskværdig og humanttænkende Mand, — Egenskaber, som ikke noksom bør vurderes, især i en Embedsstilling som hans.

— Den hidtilværende Direktør i *Grand Hôtel National*, Hr. *Theodor Hansen*, har fra Nytaar overtaget *Turisthotellet* i København. Hr. Hansen færdedes hyppigt i Grand Restaurant Lorenzen, hvor hans store Elskværdighed og Dygtighed væsenlig har bidraget til at fæstne denne Restaurants Popularitet, og han medbringer til sit ny Foretagende en gennemsolid Kendskab til sit Fag. En Tid har han beklædt Stillingen som Overkellner paa Hôtel d'Angleterre. Utvivlsomt vil *Turisthotellets* Ry som Mønsterhotel blive yderligere forøget under Hr. Hansens Ledelse.

Hotelejer Th. Hansen.

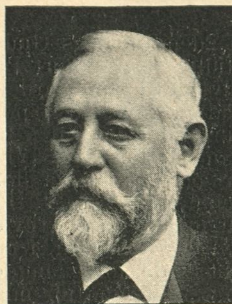
— Grosserer *Charles Strøyer* — Indehaver af Manufakturfirmaet Strøyer & Mørck — fejrede nu ved Aarskiftet sit 25 Aars Jubilæum. Hr. Strøyer er blevet overdraget flere Tillidshverv, bl. a. er han Formand for Understøttelsesforeningen „De danske Handelsrejsende", som han i Anledning af Jubilæet har skænket 500 Kr. Firmaet tæller sin Kundekreds ikke alene i Danmark men saa godt som over hele Skandinavien og Finland.

Grosserer Strøyer.

— En anden Jubilar er Handelsrejsende *F. W. Johannsen.* Efter 40 Aars Virksomhed i Firmaet Bucka & Nissens Tjeneste trækker han sig nu tilbage, og i den Anledning hædres han den 7de d. M. af Firmaet med en Festmiddag paa Skydebanen, hvortil Firmaets hele Personale ogsaa er indbudt. Fra dettes Side vil der yderligere blive vist den noble og sympatiske Personlighed anden Opmærksomhed.

Handelsrejsende Johannsen.

— Bogtrykker *Peter Godtfred Lydiche* døde i forrige Uge paa Professor Rovsings Klinik og begravedes Torsdag fra Frue Kirke. Han led af Sukkersyge i Forbindelse med en Hjertelidelse og blev knapt 62 Aar.

Bogtrykker Lydiche.

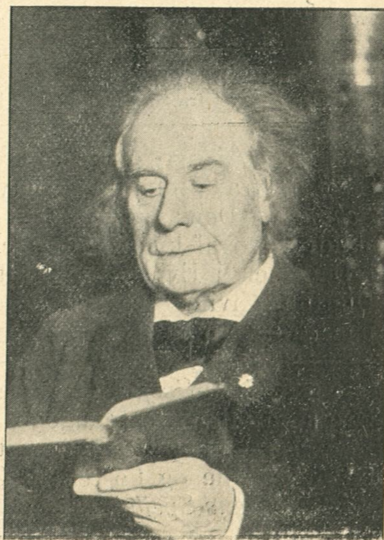
Lydiche deltog i Krigen 1864 som Officersaspirant. Han opgav dog hurtig den militære Løbebane og blev Boghandler. Senere — i Halvfjerdserne — traadte han i Kompagni med sin Svoger, afdøde Bogtrykker Nielsen, om Oprettelsen af det bekendte Bogtrykkerfirma Nielsen & Lydiche, der den Dag i Dag er et af Byens største. Han beklædte ved sin Død Stillingen som Formand i Københavns Bogtrykkerforening foruden forskellige andre Tillidshverv.

— En yngre dygtig og anset københavnsk Haandværker, Malermester *Christian Schacke-Andersen* af det bekendte Firma Petersen & Andersen, er Nytaarsdag afgaaet ved Døden, kun 35 Aar gammel. Han var en Søn af den navnlig fra Frederiksborg Slots Genopførelse kendte Snedkermester Harald M. Andersen i Hillerød.

Malerm. Schacke-Andersen.

Det var Tuberkulosen, der overmandede ham. Schacke-Andersen havde faaet sin Uddannelse paa Kunstakademiet og regnedes for en af Københavns dygtigste Dekorationsmalere. Han berigede ogsaa sine Evner ved større Rejser i Udlandet. Sammen med sin Kompagnon har han udført en Mængde store Arbejder, saaledes bl. a. Dekorationerne i Tivolis Koncertsal og i flere af Palægades Ejendomme. Han medvirkede ogsaa ved flere Arbejder i vore Kirker. Den Afdøde vil bevare det smukkeste Minde hos Slægtninge og Venner.

„Gamle Julius Døcker" er død den 3. Januar . . . Da han var ung, forlod han Handelsvejen for at blive Sanger, debuterede den 18. Jan. 1863 som Wilhelm Tell paa det kgl. Teater og udførte mange større Baryton-Partier, — Valentin i „Faust, Don Bazile i „Barberen" og Czar Peter i „Czar og Tømmermand" er vel de mest berømte. Men ogsaa i mindre Skuespilroller virkede Døcker med Held indtil 1879.

Nutidens Ungdom kender ham bedst under Navnet „Gamle Døcker" fra hans talrige Koncerter og Oplæsninger Landet over, hvor den gamle glade Kunstner var skattet og yndet. Og endnu mere havde Døcker udmærket sig fremfor de fleste Operasangere og Skuespillere ved at have andet end Kulisse-Interesser, idet han efter sin Bortgang fra Teatret blev Højskoleforstander og senere stiftede „Døckers Kursus".

Et borgerligt Ord.

Hr. Redaktør!

Jeg er just kommet hjem fra 2den Juledags Gudstjeneste i Frue Kirke. Vi har i tidligere Aar hørt Pastor Sørensen, men nu, da vi er flyttet til Boulevarden, ligger Frue Kirke os jo saa nær, at vi kan spare Sporvogn. Iøvrigt talte Paulli stemningsfuldt om Julen og Frelseren og om Korset, som han bar for vor Skyld. Jeg saa for første Gang, at han selv er Kommandør. Det var i Sandhed meget opbyggeligt.

Nu har jeg i Fred og Ro sat mig ind i Herreværelset. Jeg har taget min Hoved- og Kassebog frem for at sammenholde denne Jul med de foregaaende. Bøgerne er jo ganske vist ikke det samme for mig, som de var i gamle Dage, naar det nye Aar holdt for Døren og Status skulde vise mig Aarets Udbytte. Men jeg fører dem dog stadig for min private Fornøjelse og har hidtil drevet det til 35 Konti. Efter min Udnævnelse til Justitsraad har jeg yderligere maattet oprette en Konto, som jeg ikke før har kendt, og som jeg ser allerede er stærkt belastet: min Godgørenhedskonto.

Jeg skal slet ikke tale om de nye Skatter, vi har faaet, og som for mig betyder en Merudgift af adskillige hundrede Kroner. Selvfølgelig er det ikke Meningen just at opgive Højden af, hvad man har, men det kunde paa den anden Side aldrig falde mig ind at søge at unddrage Staten den Skat, man er pligtig at svare. Proprietær Jeppesen, i hvis Bo jeg var Eksekutor, havde *in casu* ved at flytte fra Kommune til Kommune bedrøvet Staten for adskillige Tusind Kroner, som jeg senere fandt det retfærdigt at forhøje mit Sa-ær med, da jeg ansatte dette.

Jeg vil heller ikke tale om forudsete Udgifter som nu Foræringer til Julen o. lign. I Aar, da min yngste Søn er blevet gift, betød det 25 Kr. til denne som til de andre Svigerdøtre. Jeg tænkte paa at afkorte dem alle til 20, men det er min Natur imod at være fedtet. Min Kone gav jeg derimod en Skindkrave i Stedet for de sædvanlige 50 Kr. Den kostede 30, men de anslog den alle til det dobbelte.

Nej, men det var om den frivillige Selvbeskatning, jeg kunde ønske at sige et Par Ord. Jeg har længe holdt mig fri. Da jeg havde min Forretning, plejede jeg at sige, naar Folk indfandt sig med deres godgørende Lister: „Jeg giver med Glæde min Skærv, naar De har været hos et Par af mine Kolleger, men jeg vil gerne rette mit Bidrag efter, hvad de giver.“ Listerne kom aldrig igen.

Nu efter at jeg er blevet Justitsraad, mærker jeg jo nok, at Titlen koster mere end de 5000 Kr. til Børneasylet.

Der er Ting, man ikke kan nægte at bidrage til, naar man direkte opfordres — jeg skal blot nævne: Dronning Margrete, Tersløsegaard og Kronprinsesse Louises Asyl, da man jo nu én Gang har punget ud. Naa, noget for noget — noblesse oblige! — Men saa er der disse hundrede andre Velgørenhedsinstitutioner, der løber En paa Dørene. Al denne Fattigdom, som jo dog ikke kan afskaffes! — Jeg har selv haft 6 Børn, som jeg ærlig og redelig har forsørget, uden at nogensinde nogen har hjulpet mig. Naa, jeg har — Gudskelov — heller ikke trængt dertil. —

Men Sagen er den: vi har drevet Godgørenheden for vidt, og den ender med at blive en virkelig Fare for Samfundet, idet den giver disse Mennesker Smag for Ting, som de nu én Gang ikke har. Jeg skal her blot nævne Samaritanen, hvor enhver uden at producere Bevis for sin Trang kan spise sin gode Middagsmad. Endvidere „Herberg for Hjemløse“, hvor man kan overnatte i hyggelige Omgivelser til stor Skade for Husejerne i Dronningens Tværgade, hvis Ejendomme har lidt betydeligt ved dette Naboskab. Og saa de hundrede andre Institutioner, som kun Fattigfolk nyder godt af, og som det dog er os, der betaler.

Ja, selv Kommunen er blevet smittet af denne Veldædighedsmani og uddeler — man tør snart ikke tro sine egne Øjne — 60,000 Kr. til dette Øjemed. Jeg synes, vi burde kunne have Krav paa at faa noget andet for vore Penge — f. Eks. flere Lygter paa Boulevarden. Men os er der naturligvis ingen, der tænker paa!

Og just nu, da jeg læner mig tilbage og tænker paa de Nytaarsskrivelser, jeg skal udsende, kommer jeg i Tanker om, at man ogsaa dér har faaet sit Godgørenhedspaalæg. Mine 22 Julekort maatte jeg forsyne med det saakaldte Godgørenhedsmærke, derfor sendte jeg heller intet til Folk, hvem det ikke var absolut nødvendigt at vise denne Opmærksomhed — Herregud, hvad Glæde skulde ogsaa et Par gamle Slægtninge i Abel Cathrines Stiftelse kunne have af sligt, eller nogle af mine gamle Klienter, hvis Bo jeg dog ikke har. —

Desværre har jeg imidlertid nu til Julen faaet Kort fra et Par af dem, jeg ikke har sendt til, og jeg bliver da nødt til at sende dem Nytaarskort. Da Fristen for Godgørenhedsmærket først udløber den 6. Januar, og man saaledes bliver nødt til at bruge det til Nytaar, sparer jeg altsaa ikke engang den Udgift! Og ogsaa disse Penge skal anvendes til de Fattige —

Nej, København er saamænd en By, hvor ingen behøver at dø af Sult!

Deres ærbødige

Justitsraad.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

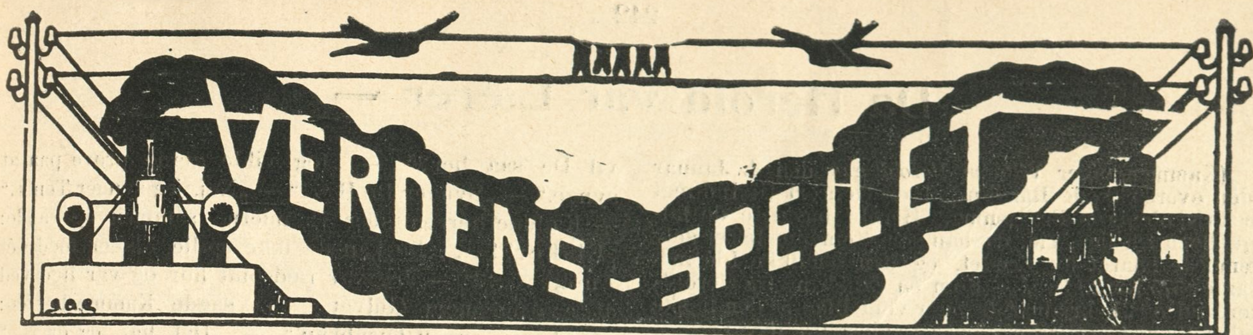
Til Abonnenterne. I dette Nummer sluttes *Carl Muusmanns* Roman „Anarkistens Søn“. Straks efter paabegyndes en meget spændende og gribende Roman af Frøken *Elisabeth Schøyen*. Dens Titel er „Den hvide Slavinde“, og dens Opgave er, i Romanens Form, at skildre den afskyelige Handel med Kvinder, der, hvor utroligt det end lyder, finder Sted den Dag i Dag her i Evropa. Forfatterindens hele noble Personlighed er en Garanti for, at Romanens Digtning hviler paa et solidt Grundlag af Virkelighedsstudium. Romanen udkommer samtidig paa Fransk og Russisk.

Verdens-Spejlet kan bestilles i alle Boglader og paa alle Postkontorer og koster 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, Postpengene iberegnet.

Verdens-Spejlet sælges fra alle Kiosker og af alle Bladforhandlere saa vel i København som i Provinserne og koster 10 Øre pr. Nummer.

Verdens-Spejlets Ekspedition er i Frederiksberggade 15, København. Telefon 7621.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 16, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 15. Januar 1905.

Kammersanger Vilh. Herold.

G. Lindstrøm, fot.

Da Herold var Lærer —

(Kammersanger *Vilhelm Herold* gav den 4. Januar i den overdækkede Raadhushal en Koncert til Indtægt for Friskolebørns Bespisning. Herold huskede de fattige Børn fra den Tid, da han som Kommunelærer selv kæmpede haardt for Brødet, og hans smukke Idé indbragte 8575 Kr. 20 Øre. — Som en Erindring fra Herolds Lærertid og „Lehrjahre" bringer vi et Blad af den finske Maler *Sigurd Wetterhoff-Asp's* Dagbog fra 1888.)

Asp, der har aflagt Prøve som Hamlet paa det kgl. Teater, kommer over Kongens Nytorv og træffer ved „Hesten" en anden ung Mand med et lyst og fornøjet Ansigt. Den unge Mand er Lærer i en Kommuneskole paa Nørrebro og hedder *Vilhelm Herold*. *Asp* taler med svensk-dansk-tysk, *Herold* med bornholmsk Akcent

Herold: Goddag, gamle Dreng! Hvor kommer Du fra?

Asp: Fra Kammerherre Fallesen.

Herold: Naa, hvorledes gik det saa med Prøven?

Asp: Lad os bare ikke tale om det — min Dialekt duer vist ikke.

Herold: Det gør min jo heller ikke . . . Men hvordan tog Kammerherren imod Dig?

Asp: Han var meget rar — —

Herold: Har jeg nogensinde fortalt Dig, hvordan han tog imod mig første Gang?

Asp: Nej — lad os gaa ned ad Bredgade, saa kan Du jo fortælle det.

Herold: Ja. Naa: jeg kom derop, og saa spurgte han: „N-n — hvad er det. De vil?" — „Jeg vil synge," sagde jeg. Saa sagde Kammerherren: „Er De musikalsk?" — „Det er jeg vel nok." — „Saah —, hvor kan De vide det? Spiller De noget Instrument?" — „Jo, jeg spiller Violin." — „Hvor har De lært det, min unge Mand?" — „Paa Seminarium." — Saa skulde Du have sét, hvor han rynkede paa Næsen: „Naa —, ja —," sagde han, „men det er jo ikke den Slags Musik, vi bruger her." — Jeg var jo ked af det. Saa spurgte han: „Hvad er De da for noget?" — „Jeg er Lærer." — „Naa, naa, ja, det kan jo være meget godt — men hvad vil De saa her?" — „Jeg vilde gerne prøve paa at synge." — „Synger De Bas?" — „Nej, jeg synger Tenor." — Kammerherren slog Hænderne sammen og sagde: „E l s k e r?! . . . De kan da ikke spille Elsker med dét Ansigt . . .?" — Jeg var rædsomt flov og var lige ved at gaa igennem Gulvet. Saa sagde Kammerherren: „De har jo ingen Øjenbryn." — „Det har jeg da . . ." — „Ja, saa kan man i alt Fald ikke se dem." — „Jeg maa vel kunne male dem?" — „Men De har jo heller ingen Næse." — Jeg følte jo nok, at min Næse ikke var saa lang som hans, men jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare . . . „Hvor er De fra?" spurgte han saa. — „Jeg er fra Bornholm," sagde jeg. — „Naa, ja — det kan jo være meget godt. Hvad var Deres Fader?" — „Han var Bager . . ." — Kammerherren saa meget misfornøjet ud og rystede paa Hovedet. Jeg kunde ikke dy mig, jeg følte, at jeg blev ildrød i Hovedet.

Asp: Du skulde have sagt, at han var Konditor!

Herold: Aa, jeg tror, at han havde været lige sur for det.

Asp: Naa, véd Du, det skal Du ikke være ked af. Naar bare vi andre tror paa Dig. Du kommer nok frem. Skal vi gaa ud paa Langelinje?

Herold: Nej, jeg er saa sulten.

Asp: Har Du ikke faaet Mad?

Herold: Nej. Men jeg véd et Spisehus, hvor jeg kan faa Ærter og Flæsk for 35 Øre.

Asp: Sludder og Vrøvl. Lad os gaa paa en ordentlig Beverding — Mad kan Du da faa.

Herold: Ja, Tak, Du er en Knop, gamle Asp. Vent bare, til jeg kommer frem, saa skal jeg nok synge for Dig!

Asp: Aa, lad os ikke tale om det — det gøres ikke behøves.

Herold: Det véd man aldrig. Livet er underligt!

Herold og *Asp* forsvinder ind i en Restaurant.

Sigurd Wetterhoff-Asp.

M a d s e n.

Aarets første Uger varsler Storme over Verden og over Danmark.

Port Arthur faldt. Havet steg; Stormfloden væltede ind over Danmarks flade Kyster. Og Krigsminister *Madsen* indgav sin Demissionsbegæring, hvorved der er kommen Slinger i Valsen for hele Ministeriet.

Men under hvilke mulige og umulige Konstellationer Statsfaktorerne end ordner sig i Fremtiden, ét kun synes at være vist: Krigsminister *Madsen* er fortabt.

Lad os derfor løfte paa Hattene og give ham en Pris!

. . . Han var en klog Mand, en arbejdsom Mand, en dygtig Mand, en sand Demokrat og en næsten genial Militarist.

Han har faaet Højres Soldaterkæphest til at passe saa godt som akkurat ind i Venstres Forspand.

Han forbød ogsaa Befalingsmændene at bande som Underofficerer og skælde levende Mennesker ud for Aalekvabber og Pungrotter. Han gjorde det gamle Kærnesprog „Uden Mad og Drikke er Helten ingenting" til sit Valgsprog, forbedrede Fourageringen og indførte Kaffeslaperasen i Hæren i Stedet for Øl og Brændevin. Han var kommet godt i Gang med at afskaffe de blanke

Knapper og stramme Bælter og den stive Marsch — Bønderkarlene klagede sig allerede mindre.

Han virkede bevidst hen imod at højne Hærens Aand, indførte Tandbørster i Hæren, lod Soldaterne øve i Brugen af dem og vilde nok have ladet *Valdemar Rørdam* skrive nye Soldaterviser i Stedet for de gamle raa. Han udsendte Missionærer til Højskolerne og lod dem prædike Krigens Evangelium for alt Folket samt undervise Landets unge Sønner i Vaabenfærd. Han var virkelig en Fader for hver Jens og hver Dunk, hver Husar og hver Dragon, og han vilde være det danske Folk en faderlig Opdrager. Han vilde lære alle danske Piger at elske Landsoldaten ligesom i *Peter Fabers* Dage, alle Ynglinge at længes efter Trøjen, dem, som havde været i den, at drømme længselsfuldt om den forestaaende Indkaldelse, og dem, der var helt færdige, at bede om en Ekstraforstærkning at staa i, hvor de i alt Fald kunde øve sig i „Mit System“ efter Kommando.

Med andre Ord: Han vilde kulegrave Hjerternes Muldjord og saa dyrke den sande Fædrelandskærlighed — frit efter Højres Program og foreløbig lade Fæstningen ligge.

Det var Planen!

Ingen kan vide, hvor langt Hs. Ekscellence kunde være naaet, vi faar jo næsten allesammen Taarer i Øjnene, hver Gang vi hører „Igaar jeg fik min Trøje“ eller den om Kartovernes Brag.

Men han kunde ikke glemme Fæstningen alligevel; den laa hen i et utilbørligt Mørke. Det hændte, at Forsvarerne slet ikke saa Angriberne og Angriberne hverken Fæstningen eller Forsvarerne og kom for Skade at tage den.

Naa, og det — velsagtens — foranledigede Krigsministeren, der er en praktisk Mand, til at indlægge elektrisk Lys paa Efterbevilling i Tillid til Folkets Kærlighed. Men det var for tidligt. Nok var der gravet og saaet i Hjertemulden, men Spirerne var ganske smaa. Fæstningen regnes endnu for *Bahnsons* Værk, selv de allermest militaristiske Venstremænd ser endnu rødt, naar Talen falder paa den.

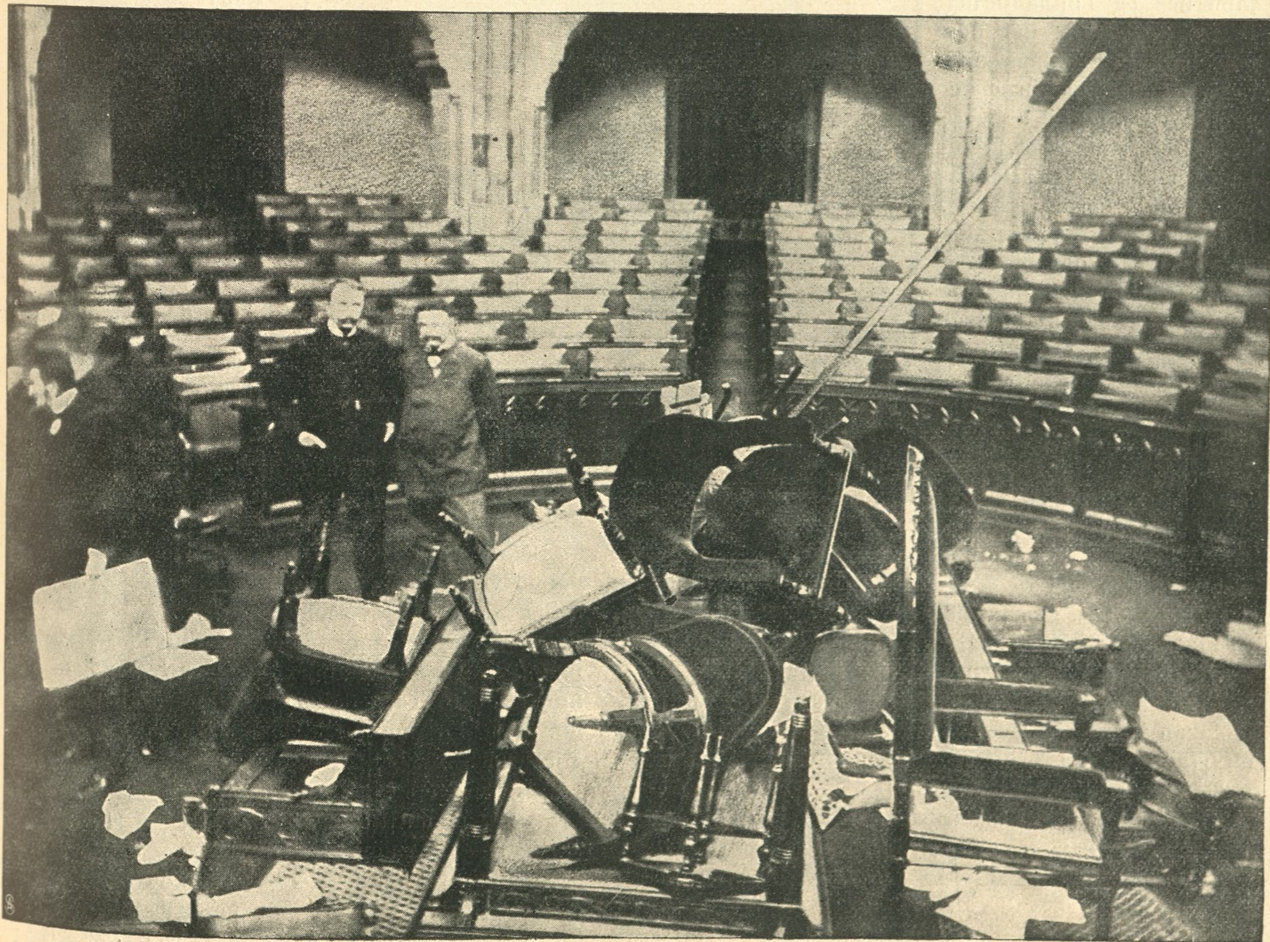
Det er forbi.

Men lad os begræde Tabet af Krigsministeren! Han troede, han kunde indbilde os, at det var en ren Svir at betale Krigsskat og synge Soldaterviser i Rørdams Aand.

Hvorfra skal vi nu faa en, som tror paa det og derfor sukrer den beske militære Medicin?

Christian Straa.

Fra den ungarske Rigsdag.

Formandstribunen efter et bevæget Møde.

DA ADMIRAL KUROFU BLEGNEDE

Officererne ventede paa, at Admiralen vilde betyde dem, at han var færdig. Dagsbefalingen var oplæst, alt var i Orden. De unge Løjtnanter stod paa Hælene, fordi de havde denne Følelse af at skulle træde af om et Øjeblik.

Men Admiral Kurofu blev staaende. Han løftede Hovedet og saa' sig, langsomt, om blandt Officererne, der stod i en tæt samlet, halvrund Klynge foran ham. Deres Ansigter var ganske blaa af Kulden. Hans smaa, tindrende, sorte Øjne gled, opmærksomme, undersøgende, fra den ene til den anden.

Man begyndte at ane noget — hvad, vidste man ikke, men noget mærkeligt, noget uventet — og det dirrede dybest inde i Kaptajnernes og Løjtnanternes Bryst: hvad var det dog mon han vilde? Hans glatragede Ansigt saa' paa engang baade ud til at være bekymret og fornøjet. Uvilkaarligt indtog de, allesammen, med smaa, lydløse, langsomme Bevægelser, som de alle troede ubemærkede, en mere stram Holdning. De samlede Hælene, rettede Ryggene og forsøgte at strække de valne Hænder.

Saa standsede Admiralen sit Blik:

„Løjtnant Kinto!“ — sagde han, og hans Øjne forsvandt i et Hav af Smilerynker — „Kinto — jeg har noget til Dem!

Kom her!“

Admiralen hilste kort og adspredt til Officererne, der blev tilbage, gjorde omkring og gik henimod Trappen til sin Kahyt. Vinden bed i Admiralens Ansigt. Skibet duvede tungt under de lange Søers Slag.

Han saa' op paa de drivende, graa-hvide Sneskyer, idet han bøjede sit Hovede lidt bagover for at gaa ned ad Trappen; saa brummede han og vinkede, at Kinto skulde følge efter.

Officererne, der stod tilbage paa Dækket, delte sig straks i to Grupper: Kaptajnerne, der saa' velvilligt efter Kinto, og Løjtnanterne, der skævede misundeligt til hinanden.

„Ja!“ — sagde Kaptajn Okoku og kneb sig i Ørerne for at mindske Smerten af Kulden — „det bliver en ny Kaptajn om et Par Dage!“

Løjtnant Hiro trak paa sine svære Skuldre og skottede mismodigt til Okoku:

„Det kan nok være, at De har Ret, Kaptajn!“ sagde han; hans Stemme var altid hæs. — „Og Kinto er også nok Mand for at fortjene det.

Men jeg vidste nu, lige fra i Morges, at der vilde ske mig noget nederdrægtigt! For jeg drømte i Nat, at vi havde faaet Lønningstillæg. Og saadan en Løgn kan aldrig betyde noget godt!“ — —

„Sæt Dem ned, Løjtnant!“ sagde Admiralen. Selv kastede han sig — med de ligefremme Manerer, som han havde lært under sin Skoletid i England — paa sin Standkøje, der optog hele den ene Side af den smalle og tarveligt udstyrede Kahyt.

Løjtnant Kinto satte sig paa den lille Stol, der stod for Enden af det fastskruede Bord. Der laa et stort Kort over Østkysten af Korea bredt ud derpaa.

Admiralen lod sin Haand med en rund, pegende Bevægelse glide henover Kortet:

„Her, ikke sandt: her ligger vi.

Godt. De kender den Havn dér. Ikke sandt. Dér ligger der tre russiske Torpedobaade. Der er meget lavt, kan De se!“ Admiralen strøg henover Dybdetallene, der var skrevne paa med blaat Blæk. „De ved jo altsaa, som De har hørt i Dag af Befalingen, at det drejer sig for os om at dække den Division, der skal føres til Chemulpo. I Morgen tidlig gaar de fra Sasebo.

Forstaar De mig nu? Disse tre Baade maa under ingen Betingelser slippe ud af Havnen i Nat. Der er kun mine to Torpedobaade, Deres og Løjtnant Hiro's, der kan komme tæt nok ind, til at De kan observere Russerne. —“

Løjtnanten nikkede:

„Altsaa i Aften?“ spurgte han og pegede ned paa Kortet. — „Og dér!“

Admiralen nikkede, hans smaa Øjne tindrede tilfreds:

„Rigtigt! Dér! De har forstaaet mig! Dér lægger De Dem. Naar det er blevet tilpas mørkt. De bliver personligt ved Kikkerten hele Natten. Jeg gaar for Anker et Par Kvartmile længere ude, med Eskadren. Saa

snart De ser Tegn paa Opbrud derinde, kaster De mig en Raket i Luften. Saa sender jeg Meldingen videre, med min traadløse Telegraf, ind til Sasebo.

De forstaar mig, altsaa: der maa ikke gaa saa meget som et Sekund af Natten, hvor der ikke er Observation. Ikke en Brøkdel af et Sekund!"

Admiralen rejste sig op:

„Godt, Løjtnant Kinto, husk paa, at dette her er et Hædershverv.

Jeg stoler paa Dem.

Godnat!" — — —

Der var mange ivrige Øjne, der stirrede efter Løjtnant Kinto, da han gik i sin Chalup.

Kort efter stod Eskadren langsomt Nord paa.

Den sorte Røg fra Skorstenene slæbte som Uldhaler efter Skibene — i Vindstødene splittedes den og blev borte som Trevler og Fnug. —

Løjtnant Kinto havde gjort sit Skib klart til Natten. De nærmede sig, for halv Kraft, det Sted, hvor han vilde lade Ankeret gaa. Han kaldte Folkene sammen agter ude.

„Folk!" sagde han med den dæmpede og faste Stemme, som kun aarelang Kommandovane eller medfødt Evne kan give. — „Her skal være absolut stille i Nat. Vagten opholder sig under Dækket. Der kommer ikke en Mand op, førend jeg giver Ordre. Alle Lys holdes slukkede. Og alle Luger lægges over.

Der ligger tre russiske Krydsere i en Havn, et Par Kvartmil i Nordnordvest. Det er dem, vi skal observere. Admiralen har givet os denne Post som en Belønning, Folk!

Jeg vil have én frivillig med mig ved Kikkerten. Der er ingen Grund til at løse af. Vi bliver der, sammen, hele Natten.

Træd frem, hvem der vil!"

Stille, uden Ord, som var det paa en uudtalt Kommando, gjorde alle Folkene et Skridt fremad.

Løjtnant Kinto viste sin hvide Tænder under det korte, nedhængende Skæg:

„Det ventede jeg!" sagde han, og hans Stemme havde denne næsten kærtegnende Blidhed, hvormed de fødte Førere taler til deres Folk og faar dem til at gaa gennem Ild og Vand for sig. —

„Tak, Kammerater. Saa trækker vi Lod!" —

Baadsmanden tog en Æske Tændstikker frem. Der var ikke en Mand, der sagde et Ord. En Line klaprede en Stund. Mørket gled ned, som et Væld af usynlig, isnende, graa Sne. Lydløst sank det ned over dem. Det var, som lukkedes hele Omverdenen ude. Man hørte Baadsmanden søge en Tændstik ud af Æsken og knække dens Hovede af.

Kinto tog Æsken, hvori den hovedløse Tændstik var lagt ned igen mellem de andre. Et Øjeblik rystede han den i sin Haand, saa lukkede han den op i den modsatte Side af, hvor Tændsatserne var. Folkenes Hænder var for valne til, at de kunde faa fat i Tændstikkerne derinde i Æsken: der var ingen Følelse i Huden, Kulden laa som Vanter derom.

Kinto rystede Stikkerne ud i sin hule Haand og dækkede over Hovederne med den anden. Der var dødsstille, medens Folkene trak. Nu og da hørtes Søernes Slag imod Skibssiden: det lød som Hulken.

Det blev menig 29, Fus, der trak den hovedløse. — —

Saa sad Løjtnant Kinto og 29, Fus, i Observationstaarnet.

Løjtnanten stillede Kikkerten ind. Den lignede en Miniatur-Kanon af Messing. Han satte Øjet til Okularet og drejede frem og tilbage, indtil han havde klart Felt. Som en Spindelvævstegning kunde han skimte Rejsningen af de russiske Skibe. Nu og da glimtede en Lanterne fra et af dem, saa skimtede han en stor hvidlig Bygning, tæt ved. Det maatte være Havnevæsnets, tænkte han.

Der stod en Stime af Kulde ind igennem den Aabning, hvorigennem Kikkerten ragede ud.

I et Hjørne af Pansertaarnet, en Armlængde fra Kinto, sad Fus. Han havde først svøbt et tykt Uldtæppe om Løjtnantens Ben, og saa havde han anbragt sig selv, godt hyllet ind, i sin Kappe og i endnu et Uldtæppe.

Af og til maatte Kinto, et Blink, trække Øjet bort fra Kikkerten, for at sætte det venstre til, en lille Tid, naar han var bleven træt i det højre.

Taarnets Staalvægge sang af Kulden — denne Lyd, som Sømændene paa Krigsskibe kender saa vel: af Nagler, der giver sig, og af svære Staalmasser, der trækker sig sammen i Kulden, næsten synligt, forekommer det en.

En underlig Lyd: — Kinto havde ikke lagt Mærke til den før. Men nu, hvor hans Synsevne var saa stærkt beskæftiget og anspændt, var det, som om ogsaa hans Øre hørte skarpere. Først var det blot en svag Klingren, nu og da. Omtrent som slog man, sagte, med et Søm imod en Staalplade. Saa voksede Lyden i Hastighed, og tilsidst var det, som kimedes der, med utælleligt hurtige Slag, uafbrudt, paa en lille, fin Glasklokke.

Kinto og Fus følte det, som gik den isnende Blæst tværs igennem disse $1^1/_2$ Tommes Staalvægge. Hvergang de hørte et Tag af Blæsten, der ude, og Skibet duvede, saa kom der, et Sekund senere, et gennemstivnende Pust, fra alle Sider paa én Gang, henover de to, der sad paa deres Post.

Ustandseligt sad Kinto med Øjet til Kikkerten. Den lille, ubekvemme, trebenede Stol gjorde ham træt og stiv i Lemmerne. Kuldepustene fra Kikkertaabningen gik som Knive over hans Ansigt.

Af og til løb der en hastig Rysten igennem hans eller den Meniges Skikkelse. Saa lo Kinto og spøgede. Fus svarede med sit blide Smil.

Noget over Midnat holdt Smerterne i Arme og Ben op. Der blev en underlig Lethedsfølelse tilbage i Stedet for. Kinto kendte, hvad dette betød, han skottede over til Fus. Matrosens Øjne var større end ellers — det var næsten, som havde han Feber — men der var intet Udtryk i de store Pupiller.

„Sov ikke!" — sagde Kinto — og puffede til ham med Foden — „Dét gaar ikke godt!"

Fus rystede paa Hovedet.

Noget efter mærkede Kinto, at hans højre Øje var umuligt at se med mere. Den kolde Messingring, der indfattede Okularet, havde brændt et stort, rundt Saar paa hans Kind og Øjelaag.

Han flængede et Hjørne af sit Tæppe og lod Fus lægge det tredobbelt sammen og skære et Hul deri. Fus brugte fem og fyrretyve Minutter om at faa det gjort.

Saa lagde Kinto Stykket over Okularet. Og satte det venstre Øje til, det højre var fuldstændig blindt —;

„Sesaa!“ — sagde han og lo — „nu maa I allesammen hænge dobbelt saameget i som før, for Fremtiden. For nu kan jeg kun se, at I er halvt saa flinke! Siden jeg kun har ét Øje, herefter!“

Fus lo med — men der var en Klang som af Knokler i hans Latter. —

Det blev mere og mere vanskeligt for Kinto at skelne de fjendtlige Skibe, dér langt ude, i Mørket. Deres Skorstene skimtedes kun som Sytraade. Skrogene kunde slet ikke ses. Han savnede det andet Øje til at skifte med.

Saa syntes han, pludselig, at kunne skelne Bevægelser ombord paa en af Russerne. Det forekom ham, at der blev sat en Baad i Vandet. Der var mørke Skikkelser, der løb frem og tilbage. Han undredes, vagt, over at kunne se det altsammen saa klart paa denne Afstand.

Han strakte allerede Haanden ud mod Raketten, der stod, stukket ned i en Bøsses Løb, lænet op imod Væggen.

Men saa forstod han, med ét, at det var sletingenting —: det var kun hans trætte Øje, der, et Sekund, slet ikke havde kunnet se, og saa havde han troet, at det, der foregik inde i hans Hjerne, var sandt, virkeligt. — —

Han havde glemt Fus.

Af og til løftede han Øjet bort fra Kikkerten, blot saa længe, at han kunde naa at glippe en Gang. Naar han saa igen rørte ved Metallet, var det, som joges der en glødende Spids ind i Laaget og Pupillen.

Det forekom ham, at Luften blev tykkere. Var det Morgenen, der brød frem? Allerede?

Der dansede smaa, hastige, iltre Lysglimt ude i Kanten af Synsfeltet. Han tænkte, et Øjeblik, paa, om det kunde være Skydning. — —

Han vovede ikke at røre sig: han var nu blevet ganske sikker paa, at Kikkerten var trængt indenfor hans Øje. Han følte til sidst, ved en sælsom isnende Smærten, at selve Synsnerven sad helt ude ved Kikkertens modsatte Ende, der ragede ud i Kulden.

Det kolde Messingrør trængte, langsomt, dybere og dybere ind i hans Hjærne, — syntes han.

Det var lyst, ved Femtiden, da Admiral Kurofu kom op paa Kommandobroen paa sit Flagskib.

Med det blotte Øje kunde han, vagt, nu og da, skimte Toppen af Kintos Baad. Han satte Kikkerten for Øjet og spejdede ind imod Havnen, hvor Russerne laa. Nu, ved Dag, kunde han meget godt se dem herudefra.

Men han havde næppe naaet at se derhen, førend han, rasende, skød Kikkerten sammen: der var kun to Russere! Og der havde ingensomhelst Melding været fra Kinto!

„Kaptajn Okoku!“ — brølede han og bøjede sig ned over Broens Rækværk, — „Okoku, vil De øjeblikkeligt signalere til Kinto, at han skal komme ombord hos mig!“ —

Der blev ikke svaret fra Kintos Baad.

„Godt!“ sagde Admiralen og lo med de sammenbidte Tænder — „Det skal blive ham en dyr Svir!“

Han lod sin Dampchalup sætte i Søen. Snart efter var han ved Kintos Skib.

Der var ikke en Mand paa Dækket til at tage imod ham.

Han stormede hen imod Observationstaarnet. Gennem Kikkertaabningen skimtede han Kintos Skikkelse.

Admiralen flængede Døren op.

Løjtnant Kinto sad, paa den lille Taburet, ved Kikkertens Okular. Han sad lidt bøjet fremover, med begge Albuerne støttet mod Knæene; det ene Øje var presset fast ind imod Kikkerten. Nogle lasede Klude hang halvt ned over Ansigtet.

„Kinto!“ — sagde Admiralen og var højrød i Hovedet af Raseri. Hans Aande stod som en Dampsky ud i Luften.

„*Menig* Kinto!“ — brølede han og rev, ude af sig selv, i Løjtnantens Skulder for at flænge Distinktionen af hans Kappe.

Men i samme Nu hændte der det, som ikke nogen Gang før var hændet for Admiral Kurofu: han blev graaligt bleg.

Thi da han flængede i Løjtnantens Distinktion og degraderede ham til Menig, fordi Kinto havde svigtet sin Post, saa kom den siddende Skikkelse, ved Stødet, til at rokke, nogle Gange, frem og tilbage, paa Stolen. Indtil Øjet, med et lille Skvulp, igen klaskede ind imod Kikkerten.

Løjtnant Kinto var død.

Og i Hjørnet ligeoverfor sad der en menig Matros, og stirrede, ubevægelig, smilende, med store Pupiller, frem mod sin Løjtnant.

A. H. Kohl.

Billeder.

Lampen —

Vi er paa Hradschin.

Og, mens vi vandrer gennem Domen, hvis Grundsten blev lagt af den blindede Johan, hvis Kor blev rejst af Mathias Arras, Mesteren fra Avignon, og hvis Skib aldrig skal blive fuldendt, før Wenzel den Helliges hellige Krone atter bæres af en salvet Bøhmens Konge — mens vi vandrer gennem Domen, skønnere end Kølns det skønne Værk, flyder Førerens Ord som en ustanset Strøm:

— Min Herre, De sér den hellige Ludmila, den første Hertuginde af Bøhmen, Gruppe i Marmor, myrdet af sin Stedsøn, Jaroslau, Hertug af . . . Hvad det er for et Kapel? Min Herre, Hertug Bretislaus Kapel, Hertug af Bøhmen, myrdet Aar 1055 . . . begravet her med sine Hustruer Judith og Spitihiricu. . . .

Alle Hertuger af Bøhmen er blevet myrdede. Bøhmens Historie svømmer af Blod. Man skaanede end ikke Hertugernes Hustruer. Ogsaa de maatte bløde. Stakkels Ludmila. . . .

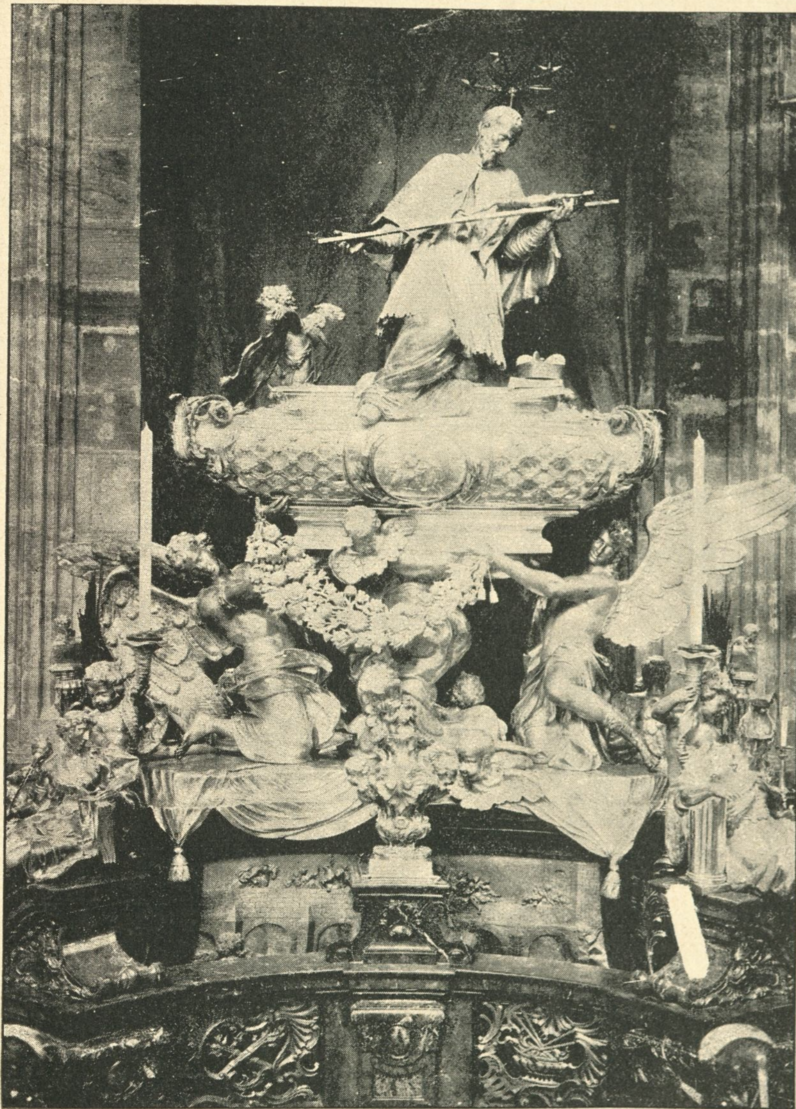
Men bagefter gjorde Paven i Rom det godt igen for de

arme Mennesker. Naar de var blevet myrdede paa den syndige Jord, der altid er fuld af Ugerningsmænd, blev de Helgene i Jomfru Marias Himmel, som til evig Tid er fuld af Engle....

Men Føreren bliver ved:

— Min Herre, De sér den hellige Veith, Kirkens Skytshelgen, Mindesmærke af Marmor. Den første Kirkebygning viedes Aaret 930 den hellige Veith af den hellige Wenzeslaus, myrdet af sin Broder, Boleslaus I.... Ja min Herre, Fuglen ved Skytshelgenens drevet Sølv, tretusind Pund i Vægt — ofret af Kejserinde Maria Theresia, tohundredetusind østrigske Gylden i Værdi.... Lamperne, min Herre, ja ... der er tretten, de tolv skænkede, helt i Sølv, af Østrigs Erkehertuginder... den trettende Lampe, min Herre, skænket af Kong Frederik den Store efter Syvaarskrigen — — som Erindring...

Paa Ære, Mefistofeles fra Sans-Souci, den Sølvlampe er næsten dit Mesterstykke. I Krig efter Krig plyndrede og ranede Du. Du brandskattede, hærgede,

Den hellige Nepomuks Sarkofag.

Fod er en Hane... Som Barn holdt Helgenen af at lege med Haner....

Skælmer, disse Helgener... Som Symbol er den *ivrige* Hane tvetydig... Men Skam faa *den*, der vilde mistænke den hellige Veith i hans tidlige Grav. Hans Yndlingsdyr var naturligvis kun den *aarvaagne* Hane. ... Det flinke Dyr. Den hellige Veith har maaske faaet Lov at faa den med sig i sin Himmel, hvor den kan gale for Erkeenglene, naar de truer med at blive søvnige, hvad der altid kunde ske, thi Evigheden maa være lang at holde sig vaagen i....

Men Føreren stanser ikke:

— Min Herre, De sér Sarkofagen over den hellige Nepomuk, rejst af Kejserinde Maria Theresia, helt i lagde øde. Kirker og Slotte, Mindesmærker og Skatte, Du sønderbrød dem og gjorde Bøhmen til en Ørk, hvor der, da Ravnene havde taget Aadslerne, ikke mere var Fuglsføde for nogen Levende — —

Og da alt var gjort, hængte Du en Sølvlampe op over den hellige Nepomuks Grav — Du, der havde gravet Bøhmens Grav...

Store Spotter fra Sans-Souci, den Lampe er dit Mesterstykke...

Men Føreren holder ikke op.

— Min Herre, De sér den hellige Wenzelslaus Kapel, viet Venzeslaus, myrdet af Boleslaus, Væggen er af Ædelsten ... ja, min Herre, lutter Ædelsten...

Herman Bang.

Admiral Kaznakoff (Rusland). Admiral Fournier (Frankrig). Admiral v. Spaun (Øst-Ung.). Admiral Davis (Fore Stat.). Admiral Beaumont (England).

Den internationale Undersøgelseskommission i Nordsøaffæren.

De russiske Indkaldelser: Reservesoldater paa Vej til Banegaarden.

Fra Port Arthur: Japanernes Artilleri betjener det svære 11 Tommers Skyts.

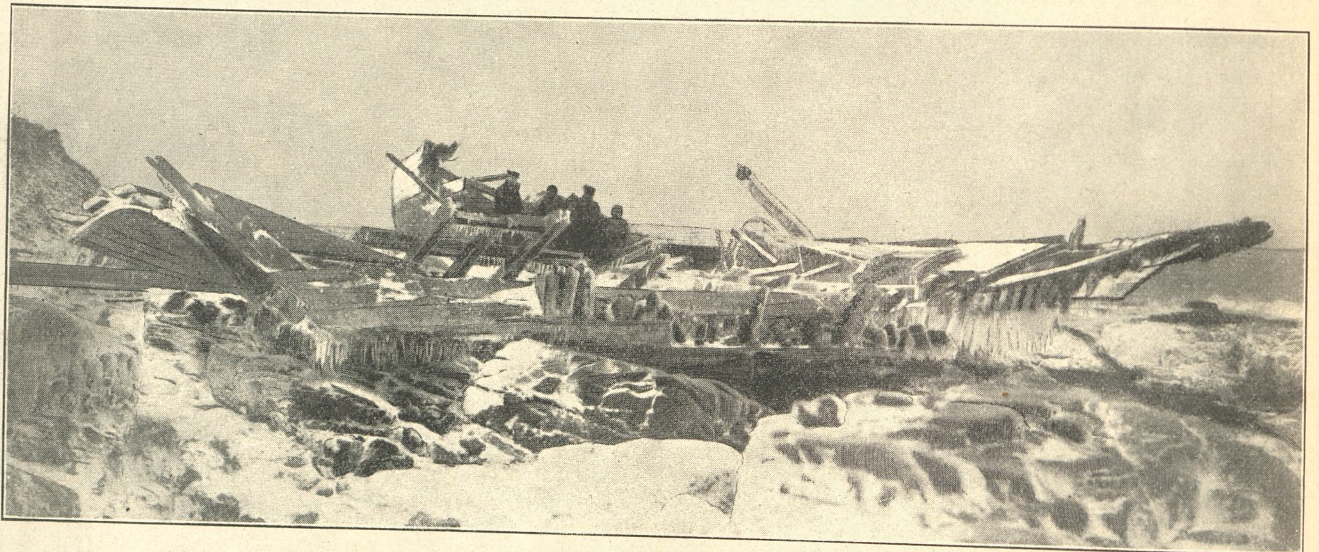
1. I en japansk Løbegrav. 2. General *Nogis* Frokostbord. Som Bordpynt fungerer en 6 Tommers Granat.

3. En interimistisk Vold af Sandsække i et af Japanerne erobret Fort.

Stormfloden paa Bornholm.

Allinge Havn under Stormen.

Ved Gudhjem.

Gudhjem Havn.

En Julegæst paa Frederiksberg Teater.

— Er det *Herman Bangs* Tjener, han gaar saa meget med?

— Ih, nej, er De gal? — det er *Christian Houmark* — hans Skygge kalder man ham.

— Houmark?

— Ja, han er en fremtrædende Journalist, hvis Specialitet er Cirkus. Hans Hovedværk behandler Cirkusrytteren *Jean Houckers* daglige Liv i utallige Interviews og Notitser, der vidner om intim Forstaaelse af Emnet.

— Skriver han kun om Cirkus?

— Nej, han vil helst skrive om Teater og er henrykt, naar han faar Lov at vikariere, hvis den faste Anmelder har Forfald. Men han skriver Notitser til en Teaterrubrik. Og han forstaar sig paa det.

— Er han da Dramaturg?

— Meget mere Han har været udøvende Skuespiller ved flere omrejsende Trupper i Danmark og Norge. Derfra har han erhvervet sig et indgaaende Kendskab til Provinskomedie, som han for Resten dybt foragter nu. Men nu er han ogsaa Forfatter.

— Hva'beha'r?

— Forfatter!... Det vil sige, han har faaet en dramatisk Situation „En Julegæst" opført paa „Frederiksberg Teater".

— Er der noget ved den?

— Det vil jeg overlade til Deres egen sunde Sans at dømme om. Den handler om en Virtuos, der med smagfuld Dristighed og ægte kunstnerisk Finsans vælger at vende hjem fra Udlandet for at kunne slaa op med sin lille Lærerinde paa selve Juleaften, mens Kirkeklokkerne ringer... Men, hvis jeg maa lægge et godt Ord ind for den, kan jeg dog sige Dem, at den er sat i Scene af *Herman Bang*, der elsker at instruere, og den har været opført mange Gange i Provinserne.

Forfatteren.
Tegning af *Eigil Petersen*.

— Er det da et gammelt Stykke?

— Naah, et Stykke kan man vel ikke kalde det. En Bagatel snarere. Men ser De: Houmark var engang efter sin Skuespillerperiode, hvorom der gaar mange muntre Anekdoter, Teateranmelder i Aalborg, og i den Tid var Direktørerne, som kom til Aalborg, ganske vilde efter at opføre hans dramatiske Produktion.

— Har han da skrevet mere?

— Nej, kæreste, men „En Julegæst" var skam ogsaa nok til at tilfredsstille Direktørernes Sult. Nu har Direktør *Wulff* skyndt sig at sikre sig hans Muse. I Aalborg opfører man ham for Resten ikke mere, siden han er kommet til København. Mærkeligt nok, ikke sandt?... Javel, nu maa De først se hans „Julegæst". Men kom først paa Aftenen, for det er et Kellnerstykke...

— ?

— Ja, det kaldes i et Serveringsteater de indledende Smaastykker, som Kellnerne er nødt til at se, mens Publikum kan komme til selve Forestillingen. Men skynd Dem — ellers kan De risikere, at det er gaaet „for uigenkaldelig sidste Gang", som det hedder i Artistsproget.

Jens Pedersen.

Jorden rundt i 80 Dage.

Den ædle og ekscentriske Englænder Fileas Fogg og hans tro franske Tjener Passepartout foretager nu hver Aften deres gamle berømte Rejse omkring Jorden ude i „Sønderbros Teater". Iltogsrejse fuldt Hus nu saa godt som nogensinde, skønt den afbrydes af Dagsrejser paa Elefantryg og Sejladser med Hjuldampere, og til Trods for at vi véd, vi nu om Stunder med Lyntog, Luksusdamper og den sibiriske

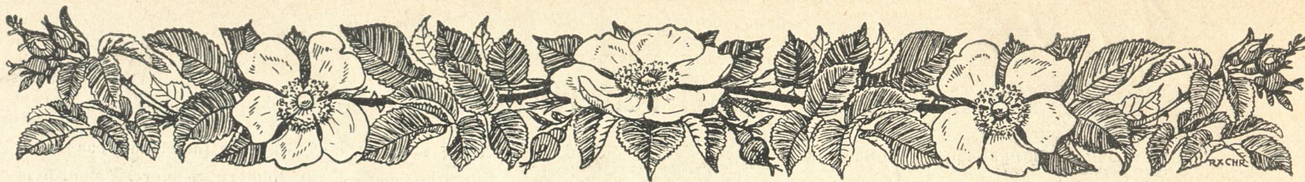

Aonda. (Julie Henriksen). — Nemea. (Agnes Larsen). — Fileas Fogg. (Hans Kajrød). — Corsican. (Schiøler-Linck).

Bane vilde kunne foretage Rejsen i det mindste i Løbet af 70 Dage.

Og da *Carl Lund* har udstyret de tretten Tableauer, hvoraf Rejsen bestaar, med de nydeligste Dekorationer, da Passepartout og de andre synger de flotte Erik Bøghske Viser med alt muligt Humør, saa samler denne

Det gamle har en mærkværdig Magt over Sindene, og „Sønderbros Teater" dyrker med Held de gamle Folkekomedier og Udstyrsstykker.

Den hvide Slavinde.

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

Det var i en lille Lejlighed paa tredje Sal i et nyt Hus paa Strandboulevarden i København. Det var en kold, stormfuld Vinterdag, og Sneen faldt tæt paa Gaden udenfor. Men i Stuen var det varmt og hyggeligt med Ild i Ovnen og dobbelte Vinduer.

„Se her Fader," udbrød en ung Pige, idet hun fór op af Gyngestolen med et Nummer af „Berlingske Tidende" i Haanden, „dette er noget for mig!" Og hun læste en Annonce højt for ham, langsomt og med Eftertryk paa hvert Ord:

„En Familje i Belgien ønsker en ung Pige til at tale Tysk og Engelsk med deres Døtre. Vedkommende maa have et smukt Ydre og et elskværdigt Væsen. Høj Løn, lidet og let Arbejde. Man henvende sig hver Dag mellem 10—12 Formiddag i *„Hotel Paris"*, København."

„Aa, hvor jeg skulde være glad, om jeg kunde faa en saadan Plads!" tilføjede Alma, medens hun vedblev at staa med Avisen i Haanden.

Kaptajn Bang satte Kaffekoppen fra sig paa Bakken og lænede sig tilbage i Sofaen, idet han strakte Haanden ud efter „Berlingske Tidende".

Og efter at have set Annoncen med egne Øjne svarede han:

„Ja, Du har Ret, mit Barn, dette lyder jo udmærket: let Arbejde og høj Løn. I Almindelighed er Vilkaarene de modsatte. Du har jo netop faaet Udmærkelse til din Eksamen i Sprog, saa Du burde jo kunne paatage Dig dette. Til at tale med nogle unge Piger kræves der vel heller ikke saa meget."

„Og tænk, i en udenlandsk Familje!" sagde Alma henrykt. „Det, som jeg netop har ønsket mig saa meget!"

Nu traadte Fru Bang ind i Stuen. Det var en lyshaaret, fintbygget og bleg Dame paa omkring de fyrretyve Aar, med blaa, milde Øjne og et lidt træt Udtryk om Munden.

„Hør her, Moder," sagde Kaptajnen, i „Berlingske Tidende" staar der, at en belgisk Familje søger en ung Dame, som kan paatage sig at tale Engelsk og Tysk med deres Døtre imod høj Løn. Man kan henvende sig i „Hotel Paris". Det maa være rige Folk, siden de kan bo i dette kostbare Hotel. Det vilde jo være udmærket for Alma, om hun kunde faa en saadan Plads."

„Jeg, som altid har ønsket mig at kunne komme ud at rejse!" udbrød Datteren, idet hun klappede i Hænderne. „I Morgen gaar jeg ned i Hotellet for at høre, hvad det er. Anbefalinger kan jeg jo med Lethed skaffe. Eksamensattest har jeg."

Den lille, venlige Fru Bang syntes ikke straks at blive lige saa glad som sin Mand og Datter, og hun svarede:

„Men, søde Barn, længes Du da virkelig saa meget efter at forlade dit Hjem? Du har jo før sagt, at Du helst vilde give Timeundervisning her i Byen."

„Ja, heller vilde jeg give Timeundervisning paa en Skole eller privat end tage ud som Gouvernante med et Par Hundrede Kroner om Aaret," svarede Datteren. „Men det første er vistnok i økonomisk Henseende lige saa ynkeligt som det sidste. Det er kun Sulteføde begge Dele."

„Det har hun saamænd ganske Ret i!" sagde Kaptajnen. Ude i Verden betales jo Kundskaber og Lærdom mangfoldige Gange højere end her hjemme. I andre Lande har man mere Respekt for Dannelsen."

„Ja," stemte Alma i med, „Sofie Bartholdis ældste Søster fik Tusind Kroner om Aaret, da hun var Gouvernante i en adelig Familje i Østrig. Hvis jeg fik en saadan Plads, kunde jeg maaske lægge en hel lille Formue op."

„Jeg vilde dog alligevel foretrække at beholde Dig hjemme," sagde Moderen. „Dine smaa Søskende giver os nok Bryderi endnu, og vi kunde trænge til din Hjælp baade til at reparere deres Tøj og til at gennemgaa Lektier med dem."

„Der er da ingen Mening i, at Alma skal kaste de bedste Aar af sit Liv bort for at gaa herhjemme og slæbe," indvendte Kaptajnen. „Hvorfor har vi i det hele taget ladet hende gaa paa Frøken Zahles Institut, naar det ikke var, for at hun skulde kunne skaffe sig en uafhængig Stilling? Saadanne Egoister kan vi da heller ikke være."

„Egoister? Nej, det véd Du jo godt, at der ikke er Tale om!" sagde hans Kone i en lidt bebrejdende Tone. „Men, naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaa, at jeg aldrig vilde have et Øjebliks Ro, naar jeg vidste, at min Datter opholdt sig i et fjernt Land mellem ganske fremmede Mennesker. Jeg synes, man læser om saa meget ondt fra disse store Lande."

„Aa, hvad er det for Nonsens!" udbrød Kaptajnen, idet han rejste sig og tændte sin Cigar for at gaa. „Daarlige Mennesker findes der overalt, herhjemme saa vel som i Udlandet. Vil man lære at svømme, maa man ogsaa have Mod til at kaste sig i Vandet. Alma har jo faaet en ordentlig Opdragelse og har en fast Karakter, saa hun kan nok klare for sig. Desuden har vi jo Post og Jernbaner, saa hun kan skrive til os eller rejse hjem, hvis hun ikke synes om at være der."

Alma slog Armene om Moderens Hals og sagde med indsmigrende Stemme:

„Søde Moder, lov mig, at Du i Morgen Formiddag vil følge mig ned paa Hotellet!"

„Nej om jeg gør det!" svarede Fru Bang. „Det

maa Du faa Fader til. Han taler jo flydende Fransk, medens jeg ikke kan udtrykke mig i nogetsomhelst fremmed Sprog."

„Ja, jeg skal følge Dig!" lovede Kaptajnen, idet han gik ud af Stuen.

Fru Bang satte sig ved Vinduet og trak en Kurv frem, fuld af sorte Uldstrømper, som hun gav sig i Færd med at stoppe. Imidlertid bar Alma Kaffekopperne ud, men vendte straks efter tilbage og tog Plads ved Vinduet lige overfor Moderen. Medens hun hjalp denne med Stopningen, sagde hun:

„Nu skal Du faa at høre, hvad jeg vil gøre. For de første Penge, som jeg tjener, skal jeg købe et nyt Gulvtæppe, som Du og Fader skal faa til Julepresent. Senere skal I faa et nyt Tæppe til Divanbordet, et af grønt Plysch, og siden" — hun saa sig om i Stuen — „ja, saa skal I faa to rigtig gode og magelige Lænestole, en til hver af Jer."

Fru Bang smilede, idet hun løftede Hovedet og kastede et kærligt Blik paa sin Datter.

„Ja, det er rigtig elskværdigt af Dig, lille Alma," sagde hun, „at ville tænke paa os og at ville glæde os med de Penge, Du tjener; men Gulvtæppet vil jeg nu slet ikke have bort for det første. Det sad jeg nemlig paa Fyen og arbejdede paa med egen Haand, den Gang jeg var forlovet, og mine bedste Tanker er indvævet deri. Din Fader var den Gang netop blevet Officer og var med i Krigen imod Tyskerne, og medens jeg forberedte mit Udstyr, laa han farlig syg paa Als. Som Du véd, havde han faaet en Kugle i Knæet og kom tilbage som utjenstdygtig i Hæren. Glæde og Haab, Ængstelse og Sorg fyldte afvekslende mit Hjærte, medens jeg sad og arbejdede paa dette Tæppe, og da din Fader kom tilbage, var det færdigt. Altsaa kan Du forstaa, at det har en særegen Interesse for mig, og jeg vil aldrig af med det."

„Nu ja, saa skal Du faa Lov til at beholde det!" svarede Alma smilende.

„Og med Hensyn til det hvide, hæklede Bordtæppe, som Du vil fortrænge med det elegante Plysch, saa frabeder jeg mig ogsaa dette," vedblev Fru Bang. „Da min Mand maatte gaa ud af Militærtjenesten med Kaptajns Rang og en ubetydelig Pension, vidste han i Begyndelsen ikke, hvad han skulde gribe til. Men saa overtalte min Fader ham til at sætte sig ind i Landvæsenet for at være ham behjælpelig med Bestyrelsen af vor Gaard paa Fyen. Efter Faders Død overtog han Gaarden, og da Moder var svagelig, førte jeg Tilsyn med Husholdningen. Fra nu af kunde min kære, forhen saa virksomme Moder ikke gøre andet end at strikke og hække, og dette Bordtæppe var hendes sidste Værk. Hun arbejdede paa det et helt Aar. Derfor er det mig en altfor dyrebar Erindring til, at jeg vilde bytte det med noget andet. Heller ikke behøver Du at bekymre Dig om at skaffe os nye Møbler; thi de, vi har, er næsten alle fra de første Aar af vort Ægteskab, og da de er Frugten af vort Arbejde, er de blevne os kære som gamle, trofaste Venner. Da din Fader en Gang i Fødselsdagsgave skænkede mig et Nummer i Industrilotteriet, vandt jeg Bogskabet. Alle de smukke Bøger, som staar deri, har vi faaet som Gaver af hinanden. Men ogsaa af Venner. Naar vi af og til er i Selskab hos en rig Familje, som har et pragtfuldt Hus, føler jeg mig slet ikke vel. Naar jeg kommer hjem igen, synes jeg altid, det er hyggeligst her, hvor ethvert Stykke Bohave, hvor tarveligt det end er, vækker Minder om lykkelige Dage."

„Ja, Du er beskeden i dine Fordringer!" sagde Datteren, idet hun bøjede sig frem over det smalle Sybord og kyssede Moderen: „Men Fader klager jo stadig over, at han har for smaa Indtægter af sin Klasselotterikollektion!"

„Ja, ja, lidt flere Penge kunde vi nok trænge til," indrømmede Fru Bang. „Det gjorde mig til Eksempel ondt, at vi ikke havde Raad til at lade Rolf gaa paa Søkadetinstitutet, men at han maatte fare til Søs som simpel Matros, og naar dine yngre Brødre bliver færdige med Skolen, maa jo ogsaa de slaa ind paa en eller anden praktisk Vej. Vi har ikke Raad til at lade dem uddanne til Officerer eller til at give dem akademisk Dannelse. Din lille Søster maa ogsaa lære at arbejde, ligesom Du, saa her kunde jo dine Penge blive til stor Nytte."

„Ja, jeg skal hjælpe Jer alle!" — lovede Datteren — med et Ansigt, der straalede af Glæde ved Tanken om alt det gode, hun muligvis en Gang kunde blive i Stand til at udvirke for sine smaa Søskende.

Nu ringede det paa Entréen, og hun løb for at lukke op. Det var en ung Veninde, og Alma tog hende ind i sit Sovekammer for at fortælle hende, hvad hun havde læst i Avisen, og betro hende sine Planer for Fremtiden. Hun var saa lykkelig, som om hun allerede havde faaet Løfte om Pladsen, og glemte, at den maaske kunde blive besat med en anden.

Samme Aften, efter at Børnene havde lagt sig, sad Kaptajnen og hans Hustru endnu nogen Tid tilbage i Dagligstuen. Da talte de paany om Almas Ønske med Hensyn til denne Plads i Belgien.

Kaptajnen var lige saa begejstret som sin Datter, medens Moderen vedblev at vise Ulyst til at gaa ind paa Planen.

„Ser Du da ikke, hvor smuk hun er?" spurgte hun.

„Om jeg ser det?" udbrød han forbavset.

„Ja, alle Mennesker, som træffer hende, lægger jo Mærke til hendes yndige Ansigt," vedblev Moderen. „Dette store, lyse Haar og de blaa, forstandige Øjne, og saa de fine, regelmæssige Træk og den lille, røde Mund over en skinnende Perlerække af Tænder! Og dertil hendes slanke Figur og ranke Holdning."

„Men, kære Birthe, hvad mener Du dog med hele denne Lovtale?" spurgte han. „Ja, hvis hun virkelig er saa smuk, som Du siger, saa kan hun jo maaske gøre et godt Parti derude med en eller anden rig og fornem Mand."

„Aa nej, Du," svarede Fruen, idet hun rystede paa Hovedet, „en ung Pige, hvis Forældre er fattige, gør aldrig noget stort Parti i Udlandet. Dèr er jo Ægteskabet kun en Forretning, en Spekulation."

„Men hvorfra i al Verden kender Du dog alt dette?" spurgte han forbavset. „Du har jo aldrig sat din Fod udenfor Danmarks Grænser."

„Det har jeg da virkelig læst nok om i Bøger," svarede hun.

(Fortsættes).

Kendte Chefer i Forretningsverdenen

Carl J. Schiønning.

(Indehaver af Special-Forretningen i Kjoletøjer.)

Det er en gammel, anerkendt Sætning, at jo mere kvindekær et Mandfolk er, desto mindre lægger han Mærke til, hvad Dragt en Dame har paa.

Jeg var yngre, end jeg er nu, dengang jeg sagde, at jeg var Kvindehader, og villigt vil jeg indrømme, at meget ofte glemmer jeg at se paa Dragten for at skue ind i et Par dybe Øjne.

Men der er dog hændet mig noget, som har belært mig om intet mere at forsværge.

En Dag kom jeg ind i Schiønnings Kjoletøjsforretning for at spørge efter Chefen, hvem jeg i Embeds Medfør vilde interviewe.

Medens jeg ventede, stod jeg og saa paa alle disse nydelige Kjolestoffer, der hver især enten ved sin Farve eller sit Mønster mindede mig om en eller anden. Ja, der kan man se!

Saa kom Hr. Schiønning. En høj, blond Mand med et meget elskværdigt Ansigt. Det slog ned i mig: *hvorfor* har nu den Mand netop valgt Kjoletøjer til sit Speciale? Ja, kastet sig over denne ene Vare med en saadan Kærlighed, at at han kun fører *den* i sin Forretning og intet andet, hverken Besætning eller lignende?

Jeg begyndte at spørge ud paa Kryds og Tværs. Og fik at vide, at Hr. Schiønning, som ungt Menneske stod i sin Faders Manufakturhandel paa Østergade — derfra hans Kendskab til Kjolestoffer — at han derpaa tog til de Forenede Stater i Nordamerika for at forøge sin Indsigt i Industri og Handel, — særlig kastede han sig over Skotøjsbranchen, — og at han saa vendte tilbage og startede sin nuværende Forretning i Højbrohus i 1898, ene og alene med Kjoletøjer. Hans Forretningsprincip var det: ikke at give Kredit, og det havde han gennemført fra den første Dag. Principperne leve! Den Forretningsmand maa være meget sikker paa sit Publikum, der kan og tør være saa konsekvent med Kontant-Systemet.

Men heri ligger sikkert ogsaa hele Sagen. Netop denne Sikkerhed, denne forbløffende Evne til uden at blinke at føre sin Vilje igennem, er jo netop det, som har gjort Forretningen saa stor og omfattende. En Forretning skal opdrages bogstaveligt som et levende Menneske, saadan at Forretningen kan have Respekt for sin Chef. Ordene er ganske vist mine, men deres Mening taler saa tydeligt ud af Hr. Schiønning selv, at de vel ogsaa kan siges at være hans.

Jeg saa mig omkring. Jeg plejer nemlig altid at hilse Farvel paa Ekspeditricerne, naar jeg gaar ud af en Forretning. Men der var kun Ekspedienter.

Hvorpaa jeg trykkede Hr. Schiønnings Haand og gik.

Brutto.

Madame Syveton.

Madame *Syveton* hedder Midtpunktet i den sidste Affære.

Den begyndte, som Gud og Hvermand véd, ligesom den aktuelle danske med en Krigsminister.

Monsieur *Syveton*, det meget ærede Medlem fra Paris' anden, havde i Deputeretkamret givet Hs. Eksellence Krigsminister *André* en Kindhest, hvad der baade var brutalt, utilbørligt og fransk, og André døde ... som Minister af den Lussing, hvad der var tilstræbt.

Syveton blev stævnet, han var Dagens Helt, men fik lovligt Forfald — han døde nemlig ... som Menneske. Han var død af Gasforgiftning Dagen før Processen. Madame Syveton bød Pressens Repræsentanter til hans *lit de parade*, og dermed blev den smukke Madame Midtpunktet.

Det var en forbløffende Kendsgerning, at Manden var død, stendød. Men skønt de franske Gasovne øjensynlig er farlige, hoppede man ikke paa, at det var et Ulykkestilfælde.

Den Løsning var hverken eventyrlig eller sandsynlig nok. Omstændighederne tydede heller ikke ad den Kant. Altsaa prøvede man andre. Mord?!

Frimurerne har dræbt ham for at hævne deres Broder André, raabte nogle. For i Frankrig nøjes Frimurerne ikke med at hjælpe hinanden til Ordener, klare Kassemangler, spise og drikke sammen og i det hele styrke Broderaanden. De er mægtige ogsaa politisk set.

Men Frimurerne beviste deres Alibi.

Regeringspartiet! sagde man saa. Men den gik heller ikke.

Arvingerne da? brølede man. Var de mon ikke Spor mistænkelige? Og alt som man nærmede sig Fa-

milien, stansede man raadvild mellem Selvmord og Mord.

Har han haft Kassemangel? spurgte man spagfærdigt. Men de Patrioter, han skulde have bedrøvet, har garanteret for hans Hæderlighed.

Madame Syveton.

Où est la femme? Hvor er Kvinden? greb man saa til som den eneste mulige Forklaring. Og man gav sig til at gennemrode Mr. Syvetons Privatliv.

Han havde elsket sin Steddatter — det havde Madame for Resten vidst i de sidste to Aar —; Steddatteren, Fru Ménard, havde elsket mange andre Mænd end ham.

Har han selv valgt Døden af Angst for Skandale?

Eller skulde Fru Syveton have myrdet sin Mand, nu da han spillede Helterollen i et politisk Drama? Var hun skinsyg paa sin Datter? Eller paa andre Kvinder, som han bevislig har dyrket?

Eller har hun villet have fat i Arven og Livrenten, som han i sin forsynlige Kærlighed havde sat ud for hende?

Sagen er virkelig blevet indviklet.

Og Menneskene har saa let ved at finde andres smukke Motiver.

Oven i Købet har Madame givet ti Forklaringer for én, — Kvinder taler jo aldrig Sandhed, eller, som den gamle Sandhed siger, Kvindelist er uden Ende.

... Midt i dette Mørke har den franske Undersøgelses-Dommer begyndt forfra og paavist ved Hjælp af to Hunde, at Gas er dræbende for levende Væsener, hvad alle dannede Mennesker vidste.

Nu er Spørgsmaalet bare stadig, om Syveton selv har puttet Gasslangen i Munden eller en anden har gjort det. Hvorfor, hvordan og hvadbehager?

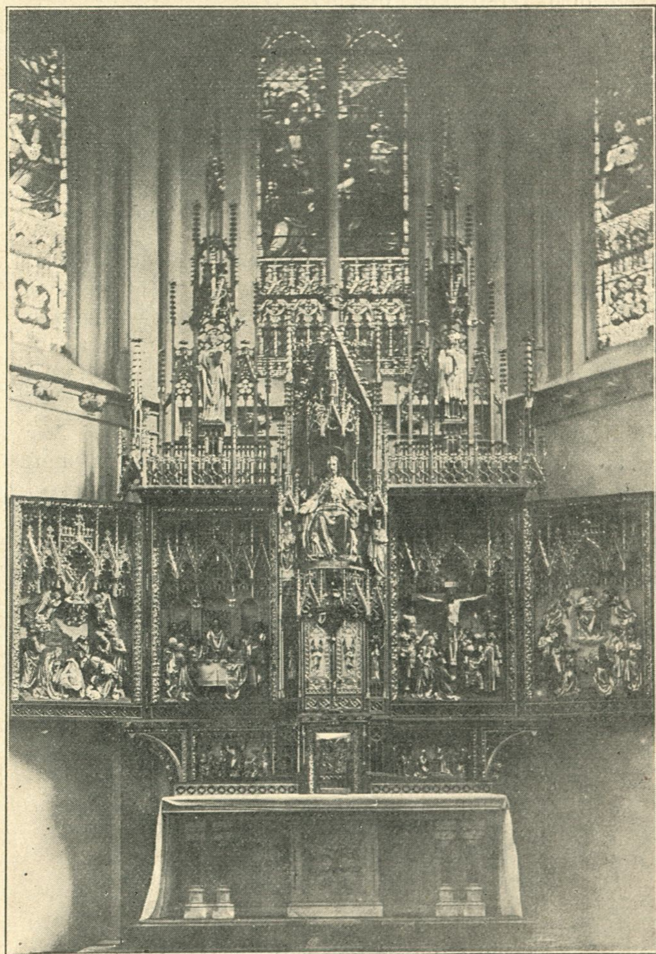
Vi, der bor saa langt borte, behøver jo ikke straks at tage Standpunkt. Vi kan passende se Tiden an og læse, hvad den vil bringe. Lad Pariserne om Resten! De har allerede delt sig i fanatiske Partier.

Affæren er god nok: Manden er død, Konen, som er anklaget for Mord, er smuk. Det er et vægtigt Plus.

Jean de France.

Katolsk Altertavle.

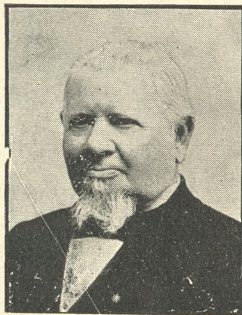
I disse Dage er denne Altertavle opstillet og indviet i Katolikernes smukke Kirke i Stenosgade. Den er udskaaret i Egetræ og helt lueforgyldt. Det kunstfærdige Arbejde skyldes Billedskærer *Rüller-Münster* i Westphalen og Maler *Windhausen* i Roemond (Holland).

Ugens Navne.

Kontorchef Stockfleth.

— Kontorchef *J. E. H. Stockfleth* ved Statsbanerne døde i forrige Uge og begravedes i Lørdags fra Frue Kirke. Han var født den 25. Juli 1857 i København. Som Polytekniker begyndte han sin Løbebane, forsøgte sig saa lidt frem i andre Retninger, var f. Eks. i nogen Tid ansat i Livsforsikringsanstalten og blev senere Lærer i Mathematik for Prinserne Christian og Carl. I 1871 fik han Ansættelse ved Statsbanerne, hvor han efterhaanden avancerede til at blive Kontorchef. Han var en Tid Trafikinspektør, hvad der førte ham meget sammen med fyrstelige Personer og skaffede ham en Række Ordensdekorationer. Den Afdøde. der var anset for at være en meget dygtig og samvittighedsfuld Embedsmænd, var gift med en Datter af den bekendte, nu afdøde Chokoladefabrikant Cloëtta.

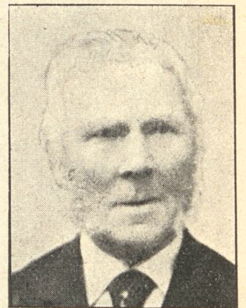
Guldsmed Guldbrandsen.

— En af Vejle Bys mest kendte og agtede Borgere, Guldsmed *G. Guldbrandsen*, har fornylig været Genstand for megen ærefuld Opmærksomhed baade af sine Bysbørn og af Venner og Bekendte ude i Landet. Hr. Guldbrandsen fejrede forleden sit Guldbryllup — hans Hustru lever endnu —, og den 31. December havde han 50 Aars Jubilæum som Guldsmed i Vejle. Han har i nogle Aar været Medlem af Byraadet. Men mest kendt er han indenfor Afholdsbevægelsen, idet han er Medstifter af Landets ældste Afholdsforening og næstældste Good Templar Loge „Jacob Molay" i Vejle. — Guldbrandsen er født den 15. Maj 1829 i Grejs Sogn ved Vejle. Han er dekoreret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Overbetjent Rømheld.

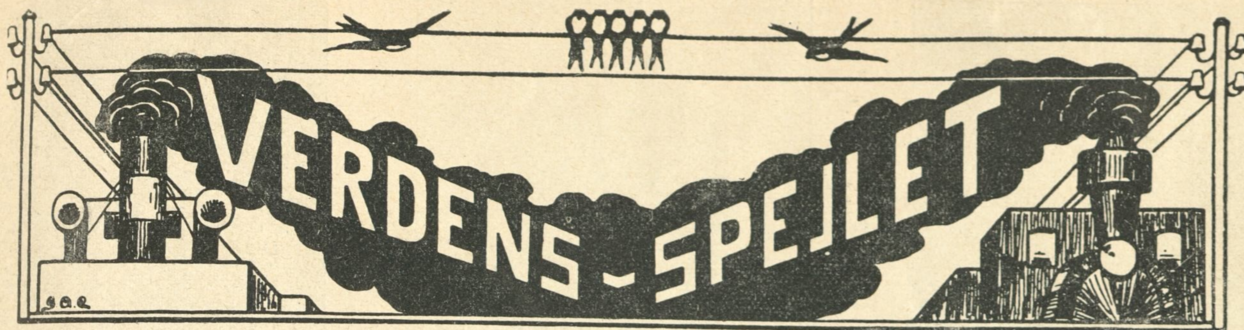
— Nytaarsdag fejrede Overbetjent *Vilhelm Rømheld* i Aarhus sit 25 Aars Jubilæum som Politimand. Han er oplært som Forstmand, men den 1. Januar 1880 fik han Ansættelse ved Politiet i Aarhus. Fra 1898 er han Overbetjent og har særlig med Sundhedsvæsnet at gøre. Hr. Rømheld har forstaaet at gøre sig afholdt. Jubilæumsdagen overrakte Politimester Jespersen ham en Skrivelse, hvori han takkedes for lang og udmærket Tjeneste, og fra Politistyrken modtog han et kostbart Guldur og fra Politiforeningen en tilsvarende Guldkæde. Ogsaa fra forskellige Borgere i Aarhus fik Jubilaren en Del smukke og værdifulde Gaver.

N. Petersen, 100 Aar.

— I Nyboder (i Haregade 9) bor en af Holmens gamle, faste Stok, pensioneret Skibsbyggerformand *N. Petersen*. Den 16. Januar er denne Hædersmand *100 Aar*. Han er altsaa født i Christian den 7des Tid, to Aar før Bombardementet. Den gamle Gut er endnu rask og aandsfrisk, kun Synet er lidt svækket. Han er dekoreret med Medaljen for 25 Aars god Tjeneste i Marinen.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 17, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 22. Januar 1905.

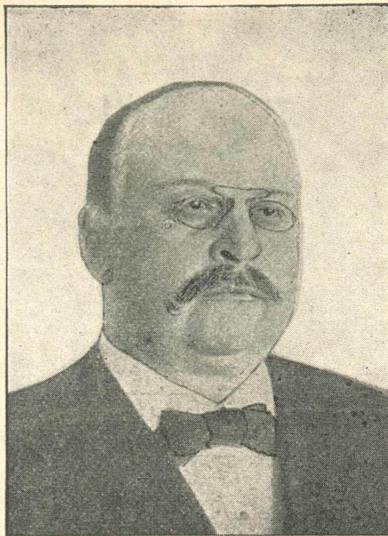
Hoffotograf Peter Elfelt.

Konsejlspræsident J. C. Christensen.

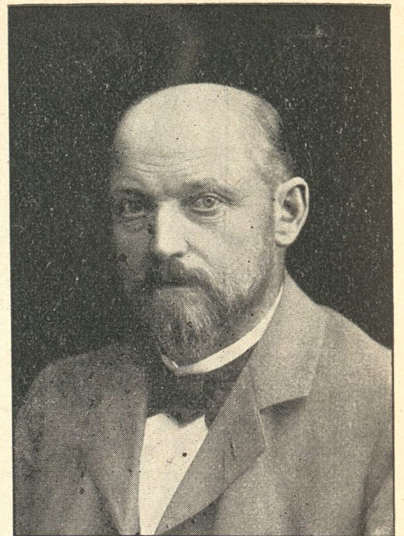
Det nye Ministerium.

Grev Raben-Levetzau,
Udenrigsminister.

A. Alberti,
Justitsminister.

Ole Hansen,
Landbrugsminister.

Enevold Sørensen,
Kultusminister.

J. C. Christensen,
Konsejlspræsident og Forsvarsminister.

Svend Høgsbro,
Trafikminister.

Vilh. Lassen,
Finansminister.

Hannes Hafstein,
Minister for Island.

Sigurd Berg,
Indenrigsminister.

Ministerskiftet.

Overtroiske Mennesker betragter som bekendt ikke alle Tal for lige gode; der er visse Datoer, som man bør omgaas meget forsigtigt, om man vil staa sig godt med de hemmelige Magter, og der er andre Datoer, paa hvilke selv det mest forrykte skal og maa lykkes.

Saa vidt gaar det, at selv Folk, der hverken frygter Gud og Fanden, har ladet sig smitte af denne Tallenes Overtro.

Naar Astrologerne i gamle Dage skulde stille en nyfødts Horoskop, tog de da ogsaa altid Hensyn til Tallenes Suverænitet, og den Kendelse og Spaadom, som Astrologen gav, kunde ofte indvirke ganske foruroligende paa den Horoskoperede senere i Livet.

Det maa da betragtes som et Himmelens Under, at det nye Ministerium er født i en saa fremskreden Tid, at man forlængst har opgivet al slig Overtro.

Thi Tallene ved dets Tilblivelse er alt andet end gunstige.

Den 24. December, paa selve den hellige Juleaftens Dato, indgav Krigsminister *Madsen* sin Demission, efter at han forgæves havde appelleret til Finansudvalgets Julestemning i Haab om Tilgivelse for den paa forventet Efterbevilling tagne militære Julegave.

Nu fik det danske Folk i Stedet *Madsens* Demission som Julegave og modtog den med Tak til Gud.

Den næste Dato i denne Ministerkrise er den 6. Januar, Helligtrekongers Aften.

Gud maa vide, hvilken Himmelens Stjerne der har ledet disse Ministeriets vise Mænd; thi paa selve den hellige Aften afleverede *Christensen-Stadil*, der dog gerne skulde være vel bevandret i Skriften, sin ham af Gud og Kongen betroede Ministerportefølje for det danske Kirke- og Undervisningsministerium.

Men efter ham fulgte *Ole Hansen, Enevold Sørensen* og *Alberti.*

Og ved Ministerbordets trearmede Helligtrekongerslys sad nu tilbage i Ensomhed de Herrer *Deuntzer, Hage* og *Jøhnke.*

O hellige Konger tre!

Men nu kommer det værste og frygteligste af alt. Thi mens disse to Datoer begge er hellige og gode Tal, saa staar den sidste og afgørende Dato i Pagt med alt, hvad ondt og uheldbringende er.

Tretten!

Tretten er et frygteligt Tal. Der en hemmelig Rædsel, som gennemfarer os, naar vi støder paa det!

Vi husker fra vor Barndom, at vor Tante blegnede, naar der var tretten til Bords, og vi husker endnu den hellige Frygt i hendes Mine, naar hun foldede Hænderne under Bordets Dug for at bede den gode Gud lade Naade gaa for Ret.

Og paa denne gudforladte Dato dannede *J. C. Christensen* sit Ministerium.

Den 13. Januar! Er det Overmod, der har dikteret denne Kirkens mangeaarige og tro Tjener denne gudsforgaaende Handling? Eller har han glemt denne Barnelærdom sammen med sin enfoldige Tro paa Militærudgifternes Nedsættelse.

Nej! Intet af dette er sandsynligt. Der ligger naturligvis i Valget af denne frygtelige Dato en aaben Tilkendegivelse af hele Ministeriets oprørske Karakter, det er et trodsigt Brud med indgroet Fordom, det sande Frisinds Sejr over gammel Overtro.

Men iøvrigt tror vor fremskredne Tids Mennesker jo ikke mere paa disse dumme Tal og naturligvis langt mindre disse Nationens Ypperste.

Men havde det været i gamle Dage, vilde disse skæbnesvangre Datoer have rynket Panden paa selv den fremmeligste Astrolog.

Og Ministeriets Horoskop var blevet alt andet end lysteligt.

Men efter Systemskiftets Dage kender en vellært Politiker kun et helligt og skæbnesvangert Tal, og det er Folketingets Flertal.

Men med det Tal er Ministeriet tilsyneladende i den skønneste Overensstemmelse, og for saa vidt er alt saare godt.

Ud af Ministeriets Forhold til denne ene Ledestjerne vil dets Skæbne i Fremtiden med Sikkerhed kunne læses.

Og naar denne Stjerne falder, har vi Lov til at ønske.

Thi saa vist som vi lever under Parlamentarismens Tegn, bliver Ønsket opfyldt.

Anders W. Holm.

Silhuetter fra 50-erne.

Uddrag af Oberstinde Tschernings Memoirer ved *Leo Tscherning.*

Efter at daværende pensioneret Kaptajn *A. F. v. Tscherning den 27. August 1845* i al Stilhed havde holdt Bryllup i *Kirkesaaby* med sin Kusine *Eleonore Chirstine Lützow*, foretog de en kort Bryllupsrejse i Jylland og Slesvig, for derefter at flytte ind i hans beskedne Ungkarlelejlighed i Brolæggerstræde. Oberstinde Tscherning skriver i sine Memoirer, skrevne kort før hendes Død i Foraaret 1830, følgende:

I de første Dage af Oktober (1845) flyttede vi ind i Tschernings Ungkarlelejlighed, 3 Værelser, uden Køkken, i Brolæggerstræde. Værten var Brygger Jacobsen. Den Etage, hvoraf vi beboede de tre Værelser, havde tidligere været beboet af Jacobsens Moder, ved hendes Død lejede Enken Fru Fenger Lejligheden og overtog Tscherning med den. Det var en stor Forandring fra det friske Landliv, de vekslende Billeder paa Rejsen at sidde der i den snævre, mørke Gade og se over paa vore Gjenboer, en alt andet end tiltalende Jødefamilie.

Oberstinde Tscherning.
Efter Tegning af P. Skovgaard.

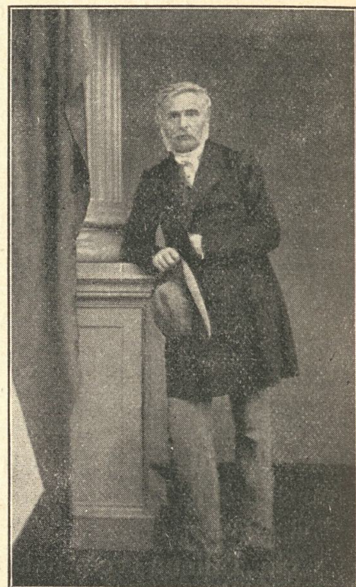
Jeg søgte jo paa bedste Maade at udfylde Tiden med Haandarbejde, med at sætte vore smaa Maaltider frem, koge paa en Spirituslampe og paa et stort Fyrfad.

Middagsmaden hentede en Karl til os i en Madspand, og de brugte Kar og Tallerkner blev afvaskede oppe paa et Kvistværelse, vi havde lejet til en gammel Sypige, Susanne Bertelsen, som gav os en og anden Haandsrækning, for frit Værelse og The Morgen og Aften.

Vi havde ikke været ret længe i Byen, før Tschernings mange Bekendte søgte ham.

Jeg havde paa det bestemteste frabedt mig at gøre alle disse fremmede Mennesker Visitter.

„Kun en Familie," sagde Tscherning, „maa Du gaa til, det er mine *sande Venner*, maaske vil de ikke more Dig, men de er saa fortræffelige." — Det var *Owens.* — Jeg gik ud til dem, blev modtaget med all optænkelig Velvillie; Tscherning havde Ret, det var *sande* Venner, altid eens og uforandrede til deres Død. Med den inderligste Hengivenhed vil jeg altid tænke paa dem alle, især de to kjære Gamle. —

Oberst A F. Tscherning.

De *første* der indbød os til et større Selskab var Professor *J. L. Heiberg*, hos hvem hans Moder Fru *Gyldenborg* levede, og hans beundrede Hustru, Johanne Louise.

Det var et nydeligt Hus.

De vare mig forresten ikke aldeles fremmede, Fruen, der malede hos Tante *Stine Løvmand*, havde hørt jeg var ret flink til at fabrikere saavel Tøj- som Papirsblomster, fik saa Lyst til at lære det, og bad mig komme og vise hende til Rette dermed.

I Paaskeugen, da Theatret den Gang holdt Ferie hele Ugen, kom jeg der daglig, og det gav Anledning til at hun fik Nøgle til vore Haver paa Christianshavn.

Heibergs boede den Gang tæt ved Knippelsbro paa Christianshavn.

(Her sigtes rimeligvis til Artilleriets Haver paa Christianshavn, til hvilke hendes Fader, daværende Chef for Artilleriet, General *v. Lützow*, naturligvis havde speciel Nøgle. Muligt det ogsaa har været en Have, han privat havde Brug af, og som hørte med til Chefsboligen paa Tøjhuset.)

Senere da vi blev indbudt til dem, og jevnlig kom der uopfordret om Aftenen, naar de tog imod efter at Fruen kom hjem fra Theatret boede de paa *Søkvæsthuset*, i en Bolig de gjennem Etatsraad Suhr havde vidst at forskaffe sig af hans daværende Huslæge, der havde den som Fribolig.

Det var en dejlig Bolig med tilhørende yndig lille Have.

Grosserer Joseph Owen.

Det var behagelige Aftner man tilbragte der, Heiberg og Tscherning førte jo mest Ordet.

Fru Gyldenborg, den meget lovpriste Skribentinde, var den Gang en temmelig taus, meget ældet Kone, umaadelig grim, rynket med store hængende Poser omkring de vel endnu ret livlige Øjne. Hvor lidt mindede hun om den Person *Juul* i sin Tid havde malet!

Portraittet hang i Dagligstuen, egentlig smuk var hun vel ikke derpaa, men man saa dog gjerne paa det Ansigt.

Jeg var forresten forud indtaget imod hende paa Grund af hendes Opførsel mod hendes Søns Fader, den landsforviste P. A. Heiberg.

Den sidste Gang jeg saa hende, var en Dag jeg gik ud for at gjøre Heibergs en Visit.

Jeg blev lukket ind til Fru Gyldenborg, hun havde Pigen til Hjælp ved sin Paaklædning. Det tog lang Tid inden hun kunde faa Manchetterne til at sidde efter Ønske, med Kraven var det endnu værre, og Brystnaalen, ja hvilken skulde det være?

Tjeneren kom et Par Gange ved Døren, og mindede om at nu blev Maden bragt paa Bordet.

Den skulde spises tidlig, thi Fru Heiberg skulde spille den Aften; jeg forføjede mig bort før den Gamle endnu var helt færdig.

Ikke ret længe efter døde hun.

I mit Ægteskabs senere Aar kom vi der saa godt som ikke, men traf jevnlig Heibergs hos Etatsraad *Th. Suhr*, dels her i Byen, dels paa *Sølyst*, hvor Heiberg boede om Somren.

Suhr var aldeles fortryllet af den smukke, indtagende og indsmigrende Etatsraadinde, Fru Heiberg, men det var tydeligt, at hverken hans døve Kone, heller ikke adskillige af Suhrs Slægtninge følte den samme Sympati og Beundring for Fruen, som den gamle, stive, tilsyneladende iskolde Grosserer og Etatsraad.

Efter hans Død saa vi omtrent aldrig mere noget til Heibergs. Alt som Tscherning mere og mere gik over til Bondepartiet, vendte hans tidligere Omgangsbekendte os Ryggen. *Suhr* og *Owen* blev ham tro til det yderste.

Etatsraad Tutein.

Hvem var nu disse Omgangsbekendte?

Grosserer *Ferdinand Tütein*, og hans gamle Fader Etatsraad Tütein, der om Somren boede paa det yndige *Rosendal* paa Østerbro.

Hvor mange Gange har vi ikke siddet der til Bords?

Og efter Bordet vandret omkring i den store, dejlige Have, der strakte sig lige ned mod Stranden, hvor vi sad og saa paa de mange Sejlere ude i Sundet. — Borte — borte er det altsammen, endnu ligger dog Rosenvænget med sine Villaer og Haver, som en fredet Rest....

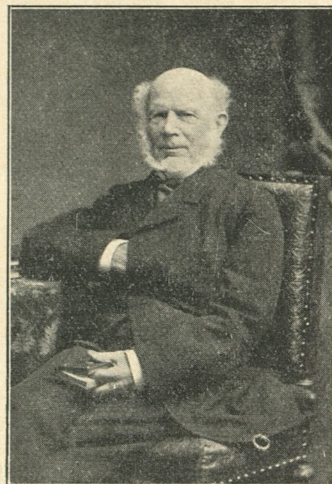
...I disse to nævnte Grossererhuse kom der mange mange Mennesker sammen. Ferdinand Tüteins Hustru, en født *Ziboni*, en Dame med store musikalske Evner, var en smuk Kone med et italiensk Anstrøg.

Alt hvad der levede her, og kom tilrejsende af musikalske Celeberiteter, fandt hos hende en varm Beskytterinde, og havde et godt Tilhold der i Huset. Hun kom til Hove, og søgte ogsaa at knytte til sit Hus forskjellige af Hoffets Personale; hun holdt nok af at sole sig i den Glands, der udstraalede fra Kongen, Dronningen og Prindsen.

I sin Tid, da Tscherning lavedes til at blive en opgaaende Sol, var hun ham inderlig bevaagen, hvortil vel hans smukke Person og indtagende Væsen meget bidrog.

Han var deres ugentlige Gjæst, og selvskreven til deres Nytaarsaften. Det Aar vi vare blevne gifte, var jeg der ogsaa Nytaarsaften. Der var tæt med Gjæster af alle optænkelige Slags, og da Klokken slog tolv, stode vi alle op, hver med sit Glas i Haanden i den store Hjørnestue (Hjørnet af Badstuestrædet og Vimmelskaftet).

Næste Nytaar fik vi ingen Opfordring, og Tscherning vidste ikke ret hvorledes han skulde stille sig; vi gik derhen forbi, saa hele Leiligheden oplyst, vendte saa om og gik hjem. Saa kom 1848 — fra den Tid forandredes vort Forhold der til Huset væsentligt, dog kom Fruen efter vort første Barns Fødsel med en ganske yndig, hvid, broderet Barnekjole, og senere, da hun hørte Barnet var sygt, bragte hun en nydelig Flacon.

Grosserer Tutein.

Hun var et ejendommeligt, indtagende Menneske, en Kunstnernatur, med stærke Stemninger. Hos den gamle Etatsraad Tütein blev vi ved at komme en Del, især her i Byen i Badstuestræde. Han havde der en ugentligModtagelsesaften, hvor vi hyppigt indfandt os. Der var saa hyggeligt i de smukke Værelser, naar de store Stykker Brænde luede i Kaminen. Han havde en Dame i Huset, der gjorde Honør, hans Kone havde i mange Aar været sindsforvirret, men levede i Hjemmet under en Plejerskes Tilsyn.

Paa Rosendal kunde man nu og da se hende som et Spøgelse vandre om i Haven. En Dag stod jeg her i Byen og betragtede en meget smuk Portraitgruppe, Fruen som ung med en Dreng paa hver Side. Den gamle Mand kom hen til mig, lagde sin Haand paa min Arm og sagde med et Suk —: „Ja saaledes var det den Gang. — Og nu!"; han pegede op mod Loftet. — Ovenpaa hørtes en rastløs Vandren frem og tilbage af tunge, slæbende Skridt. Deroppe levede den ulykkelige afsindige Gamle, om hvem man fortalte, hun en Gang som ung havde forladt sin Mand med en Officer, men at Manden igjen havde taget hende til Naade.

Om det er sandt veed jeg ikke, hvad *veed* man i det hele taget?.....

Lidt efter lidt var det altsaa saaledes, at jeg var bleven indført i Tschernings store Omgangskreds, og der var Uger, da vi vare budne i Selskab de fleste Dage i Ugen, i det mindste 3—4 Gange.

Underligt nok fandt jeg virkelig Behag deri, man hørte livlig Samtale, traf Folk, man syntes godt om, og morede sig ved at tale med. At staa ganske stille i en Krog og iagttage denne brogede Vrimmel, der var mig noget helt nyt, og bagefter tale med Tscherning derom, var ikke det mindst fornøjelige.

Ligeoverfor een Familie vedblev jeg at være urokkelig, trods de gjentagne Anmodninger Tscherning kom med, dog en Gang at gjøre en Visit der.

Det var hos Consul *Hages*!

Jeg havde hørt de ufordelagtige Rygter om hans Kone, tidligere gift med en Præst Michelsen, og jeg kunde ikke beslutte mig til at træde i noget der kunde ligne Venskabsforhold til en Dame, der ifølge mine dengang strenge Grundsætninger, ikke kunde undskyldes. — Man bliver klogere og mere liberal med Aarene. —

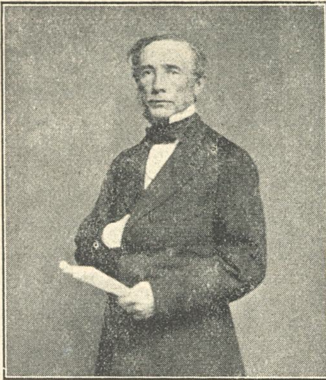

Fru Tutein, født Siboni.

Endelig en Dag gav jeg dog efter, gjorde en Formiddagsvisit, og derpaa bleve vi straks indbudte til et stort splendidt Middagsselskab.

Jeg maatte indrømme det var mere fornøjeligt end de fleste Middagsselskaber. De havde samlet der i Huset et godt Udvalg af den Tids fornøjeligste Mennesker, dels Politikkere, dels

Kunstnere og Kunstelskere. Man traf i dette Hus først og fremmest Familien *Puggaard*, den ældre gift med Hages Søster, den kunstnerisk begavede og malende Fru Bolette Puggaard, deres Datter Marie, gift med *Orla Lehmann*. Desuden *Gjødevad* og *Ploug;* Professor *Højen* med Familie, *Marstrand*, *Bissen*, Advokat *Brock*, Lægen *Fenger* med hans sjelden smukke Kone, *Hejse* og *Richard*, de sidste den Gang ganske unge.

Professor Fenger.

Ikke kan jeg blot tilnærmelsesvis huske den store Kreds der samledes, men det veed jeg, ingen viste os saa megen Opmærksomhed som Hages. Det varede heller ikke længe, før Fruen ved sit vindende Væsen, sin aabne ligefremme Udtalelse om sit Livs Fata og Tilskikkelser, ved sin tungsindige Anger over de Fejl hun havde begaaet, en Anger der næsten forekom mig sygelig, fuldstændig vandt mit Hjærte.

Hage bar hende paa Hænderne og var et Mønster paa en Stedfader ligeoverfor Døttrene af hendes første Ægteskab . . . .

. . . . De arrangerede en Gang om Ugen en stor Sammenkomst om Aftenen, hvor der begyndtes med en Forelæsning af Professor Højen over Kunst. Jeg maa med Skam tilstaa, at jeg ofte blev søvnig, naar han spandt Traaden for lang, jeg søgte da til en fjern Krog, kneb mig, og stak mig med Knappenaale i Armen, men jeg er vis paa det er dog blevet opdaget, at jeg af og til „nikkede“. . . . . Det var mange Aar vi kom der i Huset, saavel i Byen, som ude paa deres dejlige Landsted *Stokkerup*, hvor Hages fire smukke Drenge voxede op, den mindste Hother lidt ældre end vor Marie. En Sommer, kort efter de var flyttet ind til Byen, blev Drengen syg, fik Hjærnebetændelse og døde. Jeg gik næsten daglig til den stakkels Moder, der sad ved sit syge Barns Leie.

En Dag kom Bang, Conferentsraad *Ole Bang*, almindelig kaldet Ole-Lukøje, stormende paa sin sædvanlig støjende Maade ud fra Sygestuen.

Hvor det stødte mig!

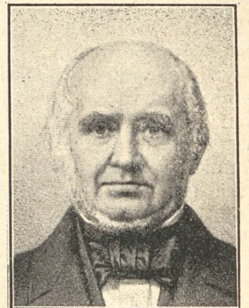
Hvilken Modsætning til Fengers stille betænksomme Maade, da jeg en anden Gang traf ham der.

Saadan skulde en Læge være, til saadan en Læge kunde man med Haab og Fortrøstning vende sig, naar Sygdom og Dødsangst havde holdt sit Indtog hos een.

Senere blev Fenger vor Huslæge, han var det indtil han blev Minister, men han var ikke alene vor Læge, han var ogsaa vor Ven, og faa — eller ingen — har jeg skattet saa højt, baade som Menneske og som Læge.

Han kom til mig da Tscherning laa paa sit yderste (vor Huslæge var den Gang Dr. Philipsen) — da Fenger havde staaet lidt og set paa Tscherning, der sagde, at nu havde han det godt, svarede Fenger: „Naa det var jo rart Tscherning“ gik saa ind til mig i den anden Stue og sagde: „Tscherning død“ . . . .

. . . . Jeg vender nu tilbage til vort lille, tarvelige Hjem i det senere Brolæggerstræde, hvor der selvfølgelig ikke var Anledning til at gøre noget, der kunde kaldes selskabeligt Gjengjeld overfor Folk med saa flotte Vaner, som dem jeg her har nævnet.

Konferentsraad Ole Bang

Nogle faa Gange havde vi imidlertid den Glæde at beværte med en tarvelig Kop The Professor Højen med Kone og Søster, Malerne Lundby og Skovgaard, Redaktørerne af „Fædrelandet“ Gjødevad og Ploug, og Tschernings Søster Lise de Meza med hendes Husbond, daværende Major de Meza.

Naar saadanne Aftner vare sluttede, vare vi enige om, at det ikke gjaldt saa meget om at være samlede i store pompøse Sale med Borde bovnende af Sølv og Krystal, men at være en snever Kreds af flinke begavede Mennesker, der frit udtalte sig om Emner de vare voxne, og hvorom fælles Interesse drejede sig.

Nørrebros Teater: Vinterrevyen 1905.

Københavns Stjærneborg er Undertitlen paa dette Aars Vinterrevy. Det burde have været Enetitlen.

Thi Revy er det egentlig ikke.

Det er klart, at man har søgt Fornyelse, nu da Revyernes traditionelle Form er udpint og opbrugt, og den Vinterrevy, Nørrebros Teater opfører er da ogsaa langt snarere en Operette, der er blevet til under aktuelle Inspirationer.

Professor Tullemann, en Type paa en dansk Videnskabsdyrker, lurvet, kejtet med stumpende Bukser og Hængeende, kommer til Hveen for at deltage i Hertugen af Ramløses Harejagt og bese Stjærneborgs Ruiner.

Han beruser sig i Caloric, falder i Søvn og drømmer. Hans gamle Hejre af en Kone viser sig for ham og ønsker, at han maa faa sin Ungdom tilbage, et Stjærneskud falder, og Drømmen gaar i Opfyldelse. Stjærneborg hæver sig, Professoren vender sin gamle Kone Ryggen og begiver sig i Herolds foryngede Skikkelse frem mod Aftenstjærnen Venus, der viser sig i en intetskjulende Kvindeskikkelse i Døren til salig Tycho Brahes Stjærneborg.

Under saadanne Fantasifuldheder veksler Drømmebillederne, indtil endelig Hr. Professor Tullemann vaagner op i sidste Akt fortumlet og stærkt plaget af Tømmermænd til et lykkeligt Gensyn med sin gamle Professorinde, der efter at have pint ham som den onde Aand i hans udskejende Drøm, nu indfinder sig med den haandgribelige Virkeligheds Tømmermænd.

Men da Professor Tullemann er en Mand, der læser sine Aviser og følger godt med, spiller alle Dagens Spørgsmaal ind i hans Drøm, og den vrimler af kendte Ansigter, Døgnviser og Vittigheder over Dagens Dit og Dat.

Skade kun, at Professorens Vittigheder bærer saa stærkt Præg af hans Studenterforenings Dage, ellers maa man sige, at han drømmer saa morsomt, at man gerne sover en Caloric-Kæfert ud i Selskab med ham.

Men de to Ole-Lukøjer, der har slaaet denne Drømmeparaply op over Nørrebros Teater, er ogsaa to saa vittige Hoveder som *Carl Arctander* og *Fr. Ricard*.

Arctander har lavet Viserne og Kontorchefen Replikkerne, og Melodierne, der som en Hymens Lænke forener disse to, er sammenfantaserede af Bankassistent

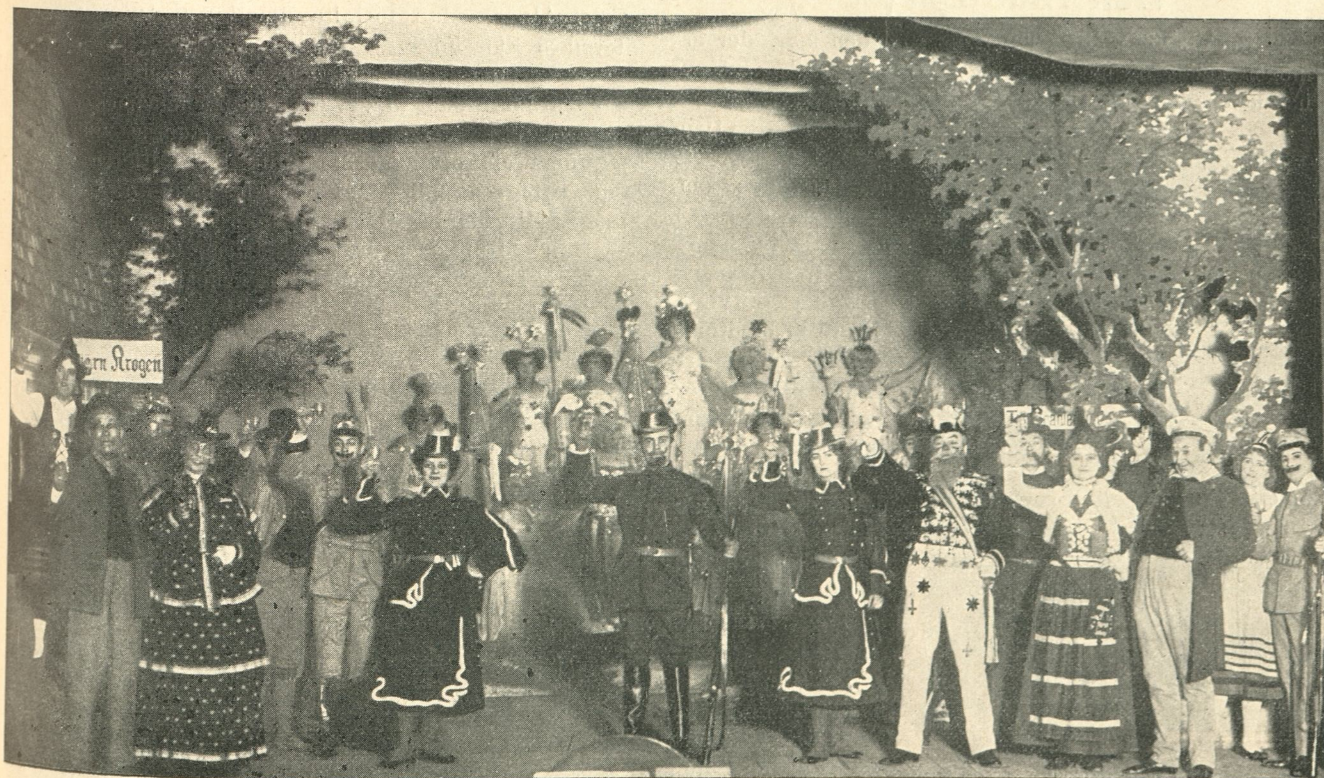
Viktoria Petersen. (Den lille Dronning). Frederik Jensen. (Professor Tullemann). Viktor Wulff. (Kroejer Kalorius). Fru Magna Redøhl. (Aphrodite l'Amour). Frederik Jensen. (Prof. Antonius).

Kalkar, der er kendt og søgt i det københavnske Selskabsliv som en fortræffelig Menneskestemmeimitator.

De Drømmebilleder, som man vanskeligst faar ud af sit Hoved igen, er naturligvis *Frederik Jensen*, *Viktor Wulff* og *Viktoria Petersen* og sidst og først hendes uforglemmelige Charlotte Wiehe-Parodi.

Desuden har Dir. *Vilh. Petersen*, der aabenbart ved, hvad Københavns Ungdom helst drømmer om, oversaaet sin Drøm med en hel Mælkevej af luftige Stjærner, der grupperer sig om Fru *Magna Redøhls* Venusbillede.

Københavner.

Frederik Jensen. Viktoria Petersen. Lauritz Olsen. Viking Ringhejm. Frk. Würden. Viktor Wulff.

Slutningstableau.

Politisk Kvindeforening.

I Begyndelsen af forrige Uge stiftede nogle intelligente københavnske Damer med Frøken Dr. phil. *Hude* og Fruerne *Nørlund* og *Bagger-Weis* i Spidsen „Politisk Kvindeforening“, og i denne Uge afholder Foreningen sin første Generalforsamling.

Den Begivenhed vil maaske blive betydningsrigere end det ny Ministerium! I hvert Fald er det en Samfundsopgave, de gode Damer har taget paa deres Skuldre. — Spørg dem, hvis De ikke vil tro mig! — Og der er virkelig ikke nogen Grund til at kimse af „Den politiske . . .“

„Politisk Kvindeforening“ vil øve og opdrage danske Kvinder til Statskvinder, til den Tid er inde, da de skal stemme og tale med i Forsamlingerne!

Det er jo allerede saa smaat begyndt, da de i Aar og Dag har været baade valgberettigede og valgbare til Menighedsraadene. For nogle Dage siden har de endda faaet Lov til at tage teologisk Attestats, og saa varer det sikkert ikke altfor længe, inden de faar Lov at bruge den til at blive Præster. Ellers var den virkelig ingen Nytte til. Livet i hele sin pulserende Mangfoldighed staar nu Kvinden helt anderledes aabent end nogensinde før.

„Politisk Kvindeforening“ er da bleven til i rette Tid. Gid den nu snart maa komme til Ende med sin Opdragelsesgærning, og gid Kvinderne snart maa fylke sig med os om Valgbordene!

Vi trænger til dem.

Vi trænger til at faa et nyt, virkeligt konservativt Element ind i vort offenlige Liv, — vi kan ikke nøjes i Længden med Bønderne. Hvor konservative end baade de radikale Journalister, Akademikere, Københavnere og Socialisterne er, har de dog Trang til at eksperimentere, og Rigsdagsbøndernes Stædighed evner ikke altid at hindre slige Eksperimenter, hvorimod Kvinderne nok skal være Mænd for det.

Jeg véd meget godt, at Kvindernes Valgret har forekommet mange at være det mest muligt yderliggaaende Skridt til venstre. Men det var vist dumt af *Estrup*, at han ikke indførte den. Havde han gjort det, vilde han have været Konsejlspræsident endnu. Hvad var ikke Kanonkvinderne for hans og Bahnsons Fæstning?

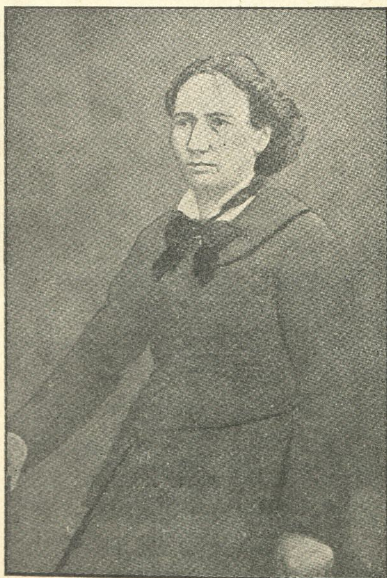
Nej, lad os faa Kvinderne paa Prækestolen og Kvinderne ved Valgurnen og paa Valgtribunen, saa skal De bare sé, hvor gamle Danmark vil blive syltet ned.

Nu gælder det ene og alene om, at „Politisk Kvindeforening“ faar Kvinderne interesseret for Politik.

Christian Straa.

Den røde Louise.

Hun havde mange Tilnavne, som den faar, der er meget kendt og meget oppe i Døgnets Kampe. Hun havde en Skala af Øgenavne, der strakte sig fra „Den røde So“ til „Den gode Louise“, og der fortaltes om hende deHundreder af Historier, hvori hun fremstilledes snart som den vilde og altid blodtørstige Megære, snart som en Kvinde, der var saa ædel som en Engel. Hvor forunderligt, at denne lille, fattige Sproglærerindes Navn kom til at virke i et helt Folk og i over fyrretyve Aar.

Louise Michel.

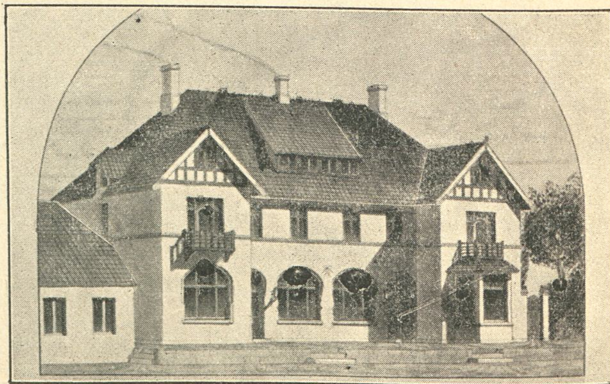
Det var Kærligheden til de Smaa og Fortrykte, der vakte hendes Had til de Mægtige og Rige og inspirerede hendes bloddryppende Taler. En stor Del af sit Liv har hun tilbragt i Fængsel eller i Forvisning.

Nu er *Louise Michel* død i Marseille, og denne Gang er det Alvor. Man fortalte nemlig, at hun var død allerede i Fjor Foraar. Det var urigtigt.

Nu er hun derimod virkelig død. Død paa et Hotel i Marseille som Følge af en Lungebetændelse, hun havde paadraget sig paa en Foredragstourné. Hun blev syg under et Foredrag, som hun holdt i forrige Uge, men vedblev at holde Taler nogle Dage itræk, indtil hun endelig maatte give efter for Sygdommen.

Hun vil blive begravet i Paris, og den geniale Pamfletskriver Henri Rochefort bekoster Begravelsen.

Nyt Badehotel.

Billedet viser det Badehotel, som et Aktieselskab for Tiden lader opføre i *Troense* paa Taasinge (ved Svendborg). Hotellet skal staa fiks og færdig til Sommersæsonen 1905.

Et Ministerraad:

„Se til Højre!“

Tegning af *Axel Nygaard.*

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

Kgl. Hof-Bundtmager Oscar Bang.

Naar Turister af den rigtig fine og hovedrige Verden af og til søger op til vor By, saa nøjes de ikke blot med et Besøg i vore to verdensberømte Porcellænsfabrikker, men de allerfleste og mest kræsne finder ogsaa Vej til det A. C. Bangske Pelsvaremagasin paa Østergade og gør Indkøb dér.

Og det er ikke saa underligt, at de gør det.

Thi Skind og Pelsvarer er her langt billigere end i andre Lande, idet nemlig Toldsatsen paa disse Varer hertillands kun er ganske ringe. Ja, Raaskind er endda helt toldfrit.

A. C. Bangs Bundtmagerforretning er startet i 1816 i en lille Butik paa Østergade af den nuværende Chefs Farfader, J. D. Bang. Men da han døde i 1864, og Sønnen, A. C. Bang, overtog Ledelsen, blev dennes Navn Forretningens Firmanavn, og det bærer den den Dag i Dag, skønt den forlængst er gaaet over til A. C. Bangs Søn, den nuværende Leder og Indehaver, Hr. Oscar Bang.

Til at lede en saadan gammel traditionsrig Forretning og føre den gennem nye Tiders vekslende Krav fordres mer end almindelig Flid og Dygtighed, ja, endog ganske specielle Evner.

Hr. Oscar Bang, der er en Mand i sin bedste Alder, ejer netop disse sjældne Egenskaber. Han har forstaaet at føre den højtansete Forretning videre med al skyldig Hensyntagen til dens oprindelige Karakter, og dog har han samtidig fuldt ud bøjet den ind under den nyeste Tids Fordringer. De Grundsætninger, hvorunder Forretningen er startet, har Hr. Oscar Bang i de 17 Aar, hvori han har været dens Chef, overholdt med den største Ærbødighed, saa at Forretningen den Dag i Dag har Navn og Anseelse baade her og i Udlandet. Hr. Oscar Bang, der er meget afholdt, forener desuden en nobel Karakter med et vindende, lydre Væsen.

Som Udtryk for den Tillid og Agtelse, hans Kolleger nærer for ham, skal her kun nævnes hans fleraarige Stilling og Ærespost som Oldermand for det hæderværdige gamle Bundtmagerlav.

Netto.

Stranding paa Vestkysten.

Den engelske Damper „Beacon Light“ forlod København forrige Lørdag for ballastet at gaa til South-Shields. Ude i Nordsøen var Skibet sprunget læk. Vandet trængte ind i Maskinrummet og slukkede Fyret, saa Maskinen maatte standse og Pumperne ikke kunde drives. Saaledes var det prisgivet Storm og Sø.

Den strandede Damper „Beacon Light“.

I Fredags Middags „stod“ Damperen ved Tornby Strand (paa Strækningen Løkken—Lønstrup), mellem 1. og 2. Revle, nogle Hundrede Alen fra Land. Søerne brød uafladelig over den ude fra, medens der indenfor den lange Skibsside var blevet mere smult Vande. Saaledes „staar“ den endnu.

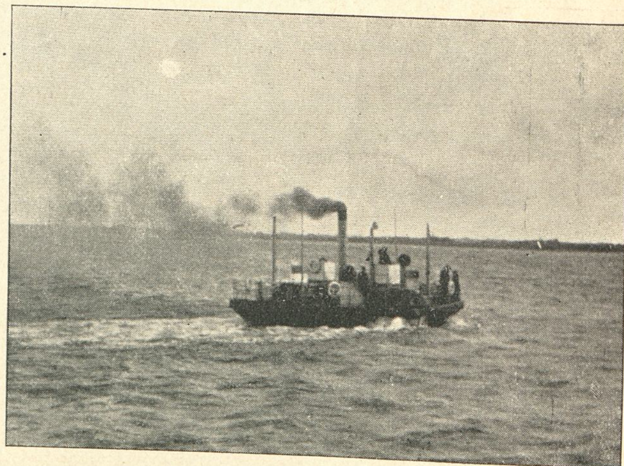
Det var lykkedes et Par Redningsbaade at bjærge Besætningen (30 Mand) i Land, drivvaad og meget forkommen.

Den mindste Dampfærge.

Kallehave—Koster.

Det er et Aar siden, vi var dér. I aaben Baad, i haardt Vejr blev vi sat over, og drivvaade var vi, da vi endelig naaede Land igen.

Det var derfor ikke den vildeste Længsel, der besjælede os, efter atter at gøre denne Tur til og med i Vinter, Kulde og Storm.

Den nye Dampfærge.

Men saa laa der en Dampfærge!

Hjertet hoppede i Livet paa os af Glæde, — det var mere, end vi havde ventet.

Ganske vist, den er lille, Danmarks, saa vidt vi véd ogsaa Verdens, mindste Dampfærge, men den er stor nok. Heste og Vogne kan den sætte over, og Kahyt for Passagererne er der ogsaa.

Og mere behøves her ikke.

Tage —

Falskmøntneren Nielsen.

Højesteret har i Mandags afsagt Dom over Tømrermester *Nielsen*, der i Fjor fabrikerede de falske Hundredkrone-Sedler. Som bekendt sigtedes han ogsaa for at være Gærningsmanden til Tyveriet af 29,000 Kr. fra Tømrerlavets Pengeskab; men dette Tyveri har han dog ikke villet tilstaa.

Ved Kriminalretten dømtes han for Falskmøntneriet og Tyveriet til 6 Aars Forbedringshusarbejde.

Denne Dom stadfæstede Højesteret.

Efter 3½ Aars Ophold i Vridsløselille Cellefængsel kan Nielsen atter komme paa fri Fod, og hvis det er rigtigt, hvad Aktor mente, at han ikke vilde tilstaa Pengeskabstyveriet, fordi han havde gemt nogle af Pengene til bedre Dage, vil han til den Tid som paa vort Billede atter kunne indrette sig det komfortabelt.

Elisabeth Schøyen.

Frk. *Elisabeth Schøyen*, Forfatterinden til vor nye Roman: *Den hvide Slavinde*, der udkommer omtrent samtidig paa russisk og fransk, er af anset norsk Slægt, Datter af Kammerherre *Schøyen*.

Elisabeth Schøyen.

Men gennem Moderen arvede *Elisabeth Schøyen* det Slægtskab med Europa, som senere har givet hele hendes Virksomhed et saa absolut kosmopolitisk Præg. Moderen var nemlig en Datter af den danske Generalpostdirektør, Konferentsraad *Monrad*, et Navn, der tilhører en indvandret ungarsk Magnatslægt af meget gammel Adel.

Det er derfor naturligt, at *Elisabeth Schøyen*, der meget tidligt mistede sine Forældre, søgte bort fra Hjemlandet og droges mod de Byer i Europa, hvor europæisk Kultur af alle Nationer mødes.

I Rom, London og Paris har *Elisabeth Schøyen* tilbragt det meste af sin Tid, og overalt har hun levet i Selskab med de første og ypperste, med Aandens og Blodets Adel.

I Paris omgikkes hun saaledes Aristokratiet i Versailles, samtidig med at hun ivrigt fulgte de historiske, filosofiske og literære Forelæsninger paa *la Sorbonne*, mens hun i London sluttede sig til den Kreds af landflygtige Fyrster, som her søger sig et nyt Fædreland i Literaturens og Videnskabens jordomspændende Verden.

Alt imens *Elisabeth Schøyen* under sine lange Rejser skrev sig et Navn til som Romanforfatterinde, fik hun ogsaa Tid til at dyrke Journalistikens flygtige Kunst. I Paris var hun saaledes i flere Aar Medarbejder ved forskellige literære „Revuer“, ja udnævntes endog til Æresmedlem af det franske Selskab: *„La societé des gens de lettres“*, efter at hendes Fortælling „Svanhild“, der var udkommet hos *Dentu*, havde vakt Opsigt i franske Literaturkredse.

For en Del Aar tilbage adopteredes *Elisabeth Schøyen* under Navnet *Fyrstinde Gonzaga*, men hun kalder sig alligevel stadig ved sit Forfatterinde Navn *Elisabeth Schøyen*, det Navn, hvorunder hun har vundet sine Sejre og sin Anerkendelse.

Det er et ikke ringe Forfatterskab, *Elisabeth Schøyen* har bag sig. Man behøver blot at nævne Navne som: Svanhild, Olaf, Livsbilleder, Menneskehjærter, Kvindeskæbner, Den svenske Nattergal, En Sjæls Historie, og straks husker man et og andet, som vækker levende Minder om en varmhjærtet Menneskefølelse og sikker Tro paa det Godes Magt.

Bedst vil vel her i Danmark huskes Nutidsfortællingen „Grev Brahes Hus“, der ved sit Indlæg i det omstridte Sindsygespørgsmaal vakte en betydelig Opsigt og en voldsom Debat i de danske Blade, ligesom ogsaa Fortællingen: „En Lysets Ridder“ ved sin Skildring af de skarpe Stridigheder indenfor det danske Kirkeliv var en Bog, der vilde mere end underholde.

Og nu har altsaa Forfatterinden igen samlet sin Evne og Vilje til Kampen for en stor Sag.

Det er paa Rejser i Udlandet, at *Elisabeth Schøyen* har truffet sammen med de ledende Personer i den Kreds af Mennesker, der over hele den kultiverede Verden har sluttet sig sammen til en Bekæmpelse af den hvide Slavehandel.

Elisabeth Schøyen sluttede sig straks til denne Verdens-Liga. Det varme Hjerte og den gode Tro til det bedste i Mennesket gav hende Pennen i Haanden. Hun maatte og vilde have Europas Kvinder i Tale i denne Sag, bede de letsindige om at laane sig Øre, vække de sløve og overbevise de vantro, for hvem denne grusomme Handel med Kvinder er en Utrolighed. Og saa byggede *Elisabeth Schøyen* sin Roman: „Den hvide Slavinde“ op af de bitre Erfaringer, som Hundreder af ulykkelige, ufrivilligt solgte Kvinder Verden over begræder, at de for sent kom til Kundskab om.

Denne oprørende Handel med Kvinder, som dum Snærpethed og misforstaaet Moralitet søger at fortie, vilde *Elisabeth Schøyen* skildre i hele dens nøgne Forfærdelighed og give sit uplettede, hæderlige Navn i Pant for Begivenhedernes Virkelighedsgrundlag.

Det er sikkert den største Sag, hun nogensinde har viet sine Kræfter. **A. W. H.**

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

2. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Romaner kan man ikke altid stole paa," mente Kaptajnen. „Der skrives jo Romaner her i Landet ogsaa, men det er jo bare ørkesløse Menneskers Hjærnespind. Jeg finder nu, som jeg før har sagt, at det er Egoisme af Forældre at ville holde deres Børn hjemme, naar de føler Lyst til at flyve ud for at prøve deres Vinger. Alma er forstandig nok til at kunne værge sig selv. I Morgen skal jeg undersøge, hvad det er for en Slags Mennesker, som tilbyder Pladsen, og mig narrer man ikke saa let."

Hans Hustru tav; men da han nu netop, paa Grund af sin medfødte Troskyldighed, saa tidt var blevet et Offer for andres Egennytte, følte hun sig ikke saa fuldkommen overbevist om hans Evne til at gennemskue og bedømme de Personer, som han den næste Dag agtede at opsøge.

Imidlertid stod hun magtesløs lige over for baade Mandens og Datterens fælles Lyst til at gøre Forsøget, og derfor gjorde hun ikke flere Indvendinger, men lod dem faa deres Vilje.

Den følgende Dag Kl. 10 steg Kaptajnen og hans Datter ind i en Sporvogn, som førte dem lige til det Torv i Byens Centrum, hvorpaa Hotellet laa. Det var med en let Hjærtebanken, at Alma ved Faderens Side spaserede over Pladsen og ind i det store, elegante Hotel, hvori hun aldrig forhen havde sat sin Fod. Den brede Trappe, belagt med bløde Tæpper, og de talrige Tjenere i sorte Kjoler og hvide Slips imponerede hende ogsaa, medens hun i dyb Tavshed steg op ad Trappen og ind ad den lange Gang for at søge Dør Nr. 13. Dette var nemlig blevet dem opgivet af Portneren som det Værelse, hvori den fremmede Dame, Madame d'Avrîle, opholdt sig. En Neger i sort Kjole og rød Vest sad paa en Stol udenfor og bad paa Fransk om deres Visitkort.

Han forsvandt. Et Øjeblik efter kom to unge Damer ud, hvorpaa Alma og Kaptajnen førtes ind i et stort, firkantet Værelse, højt under Loftet og smukt møbleret.

Midt paa Gulvet stod en ældre, hvidhaaret Dame i sort Atlaskes Kjole, besat med hvide Kniplinger, og Fingre funklende af Diamanter. Hun spurgte straks paa Fransk:

„Taler Monsieur og Mademoiselle Fransk?"

„Ja, Madame, lidt!" — svarede Kaptajnen, idet han bukkede galant.

„Vær saa god, træd nærmere!" bad hun da, idet hun pegede paa en Sofa i en Krog af Stuen, medens hun selv satte sig i en Lænestol lige overfor.

Alma følte sig straks ubehagelig berørt ved Synet af dette Ansigt med den spidse, røde Næse, de grønne, fremstaaende og stærkt underløbne Øjne samt den smalle, farvede Mund. Men medens den fremmede Dame talte, smilte hun uafladelig, og hendes udsøgt høflige Væsen forjagede snart dette første ubehagelige Indtryk.

„Vi kommer i Anledning af en Annonce, som vi igaar læste i „Berlingske Tidende", begyndte Kajtajnen. „De ønsker en ung Pige, som kan tale Tysk og Engelsk?"

„Ja, ganske rigtigt!" svarede den Fremmede. „Det er ikke til mig selv; men min gifte Søster i Brüssel, Grevinde d'Epinay, har bedt mig om at udrette denne Kommission for hende. Jeg kommer fra Petersborg og er kun paa Gennemrejse i København. Og da nu de skandinaviske Guvernanter er meget ansete i Udlandet paa Grund af deres solide Uddannelse, vilde min Søster gerne have en her fra Landet. Tør jeg spørge, er det den Demoiselle, som jeg har den Fornøjelse at se her?" Og hun vendte sig til Alma.

„Ja!" svarede denne. „Jeg har netop taget Eksamen baade i Engelsk, Tysk og Fransk, og jeg kunde gerne oversætte mine Attester, saaledes at De kunde faa dem at læse."

„Behøves ikke," svarede Madame d'Avrîle i en ligegyldig Tone. „Naar man rejser meget og ser mange Mennesker, lærer man tilsidst at dømme efter eget Indtryk, og Mademoiselle falder straks i min Smag. Tør jeg spørge om Deres Alder?"

„Jeg er netop fyldt atten Aar."

„Lever Deres Forældre?"

„Ja, dette er min Fader, Kaptajn Bang! Moder lever ogsaa."

„Deres Hr. Fader samtykker altsaa i, at De forlader Hjemmet?"

„Ja, vi maa jo finde os deri!" tog Kaptajnen nu til Orde. „Thi vi har fem Børn og meget smaa Midler. Jeg var først Officer, men blev saaret i Krigen og maatte derfor søge en anden Livsstilling. Jeg overtog da min Svigerfaders Gaard; men Landbruget betalte sig ikke; jeg var uheldig i alt og maatte tilsidst gaa fra det hele. Nu har jeg en Lotterikollektion og noget Kontorarbejde, men mine Indtægter er, som sagt, smaa, saa jeg er nødt til at lade mine Børn arbejde, saa snart de er gamle nok dertil. Denne min ældste Datter har altid haft Lyst til at rejse ud for at faa fremmede Lande at se, og da nu Lejligheden tilbyder sig, saa vilde vi forsøge, om hun muligvis paa denne Maade kunde faa sit Ønske opfyldt. Hun har altid været en brav og flittig Pige baade paa Skolen og i Hjemmet, det tør jeg sige, ikke blot fordi hun er mit Barn, men fordi det er den fuldkomne Sandhed."

„Vel, jeg tror Dem, Hr. Kaptajn!" svarede Damen med et høfligt Smil. „Arbejdet skal kun bestaa i at ledsage to unge Piger paa deres Køre- og Spasereture og tale Engelsk og Tysk med dem. Intet andet."

„Skal man være meget elegant klædt?" vovede Alma nu at spørge; thi hun tænkte paa, at Faderen vistnok umuligt kunde skaffe hende noget kostbart Udstyr.

„De kan rejse, ganske som De er," beroligede Madame d'Avrîle hende. „Mine Søsterdøtre bærer aldrig deres

Toiletter mere end en eller to Gange og forærer dem derefter til deres Selskabsdame, de skal faa Overflod af Tøj, naar de kommer derned. De har ingensomhelst Udgifter hverken til Udstyr eller Rejse. Hvis vi bliver enige, rejser De med mig om to Dage." —

Den udenlandske Dames flotte Silkedragt, hendes Diamanter og den ligegyldige Mine, hvormed hun talte om Penge, som altid havde været Kaptajnens Mareridt, og for hvilke Familien hver Dag havde maattet paalægge sig saa mange Savn, øvede en næsten berusende Virkning baade paa Fader og Datter. Da Sagen endelig var aftalt, havde de begge en Fornemmelse, som om de drømte.

„Jeg rejser Fredag Aften," sagde Madame d'Avrîle. „Mademoiselle maa møde frem paa Banegaarden Kl. 8 præcis. De har vel et Fotografi af Dem? Jeg vilde gerne sende min Søster det."

„Ja, jeg har et, som for nylig er taget!" svarede Alma. „Jeg skal sende det herned i Eftermiddag."

„Tak! Tak! Paa snarligt Gensyn!"

De hilste hverandre gensidig med Haandtryk, hvorefter Fader og Datter trak sig tilbage.

Da de gik ned ad Gangen, mødte de en ung Pige, som spurgte, om det var her, den Dame boede, som havde averteret efter en Selskabsdame.

„Ja," svarede Kaptajnen, „det er derhenne paa Gangen i Værelse Nr. 13. Men forresten er Pladsen allerede besat."

Den unge Pige syntes imidlertid at overhøre denne sidste Sætning og gik hen til Negeren, som endnu sad paa Vagt udenfor Døren.

„Nu har Du skudt Guldfuglen!" sagde Kaptajnen til sin Datter, idet de gik ud af Hotellet.

„Ja, jeg er frygtelig glad," svarede hun, „saa glad, at jeg kunde have Lyst til at danse op ad Gaden!"

Faderen lo, og de lo begge, idet de Haand i Haand spaserede hjemad.

Da Fru Bang erfarede, hvad der var aftalt, maatte ogsaa hun begynde at vise sig fornøjet; men Taarerne stod hende nu alligevel i Øjnene, idet hun omfavnede Datteren og sagde:

„Ja, Gud velsigne Dig og være med Dig, mit Barn, hvor Du end havner!"

De to følgende Dage fik Alma meget at gøre med at sige Farvel til sine nærmeste Venner og ordne sit Tøj. Moderen gav hende alt, hvad hun selv kunde undvære, og Faderen skænkede hende en ny, stor Kuffert.

„Du skal faa en nydelig Dukke til Juleaften," lovede Alma sin seksaarige Søster, „og Du, Bernt, skal faa en Gyngehest."

„Ja, saadan en med brunt Haar!" sagde han ivrig.

„Men hvad skal jeg faa?" spurgte den elleveaarige Alf.

„Det ved jeg ikke nu," svarede den ældste Søster smilende; „men jeg skal nok erindre Jer alle."

Fredag Aften fulgte Forældrene hende til Banegaarden, hvor Madame d'Avrîle ventede. Hun var ledsaget af Negeren samt af to unge Piger. Der var ikke Tid til mange Ord; thi her var fuldt af Rejsende, som trængte sig frem for at købe Billetter og for at indskrive deres Bagage, og Madame d'Avrîle var saa optaget, at hun lige fik rakt Kaptajnen og hans Kone Haanden til et Farvel.

Da Bangs gik Arm i Arm hjem, sagde Fruen:

„Den Dames Ansigt syntes jeg ikke om."

„Jo, hun er vistnok en udmærket Person," mente Kaptajnen. „Man har ikke Lov til at dømme Folk efter deres Ansigt. Desuden er det jo ikke hos hende, men hos Søsteren, at Alma skal være. Hun har jo lovet at skrive til os straks efter Ankomsten, og er hun ikke fornøjet, kan hun jo komme hjem igen."

II.

Madame d'Avrîle og Alma steg op i en første Klasses Sovekupé, og Toget satte sig i Gang.

„Lad os nu straks komme til Ro!" sagde Madame. „Jeg er meget træt; under mit Ophold i København har jeg nemlig haft et let Anfald af Influenza." Og dermed hængte hun Kaaben op paa et Søm ved Døren og ordnede sig til Natten.

Alma fulgte hendes Eksempel, og nogle Øjeblikke efter laa de begge paa hver sin Sofa. Madame d'Avrîle sov straks ind og snorkede højt. Alma derimod tænkte først paa Forældrenes kærlige Raad og Advarsler og dernæst paa sine smaa Søskende, inden hun bad sit Fadervor. Derefter begyndte ogsaa hun at sove.

Da Alma vaagnede den næste Morgen, var hendes Rejsekammerat allerede ivrig optaget af at ordne sin krøllede Paryk og sminke sit rynkede Ansigt. Da hun var færdig med Paaklædningen, trak hun en Flaske Cognak frem og bød Alma et Glas.

„Drik kun!" opfordrede hun. „Det bringer Blodet i Omløb og styrker baade Legeme og Sjæl."

„Nej, tak" svarede Alma smilende. „Cognak er den modbydeligste Drik, jeg kender. Jeg har faaet den et Par Gange som Medicin."

„Som De vil!" svarede Madame d'Avrîle leende. „Er De en saadan Snerpe?" Dermed tømte hun to Glas til nogle smaa Kiks.

Rejsen gik over Kiel til Hamburg, hvor der skulde være en Times Ophold. Først her fik Alma atter Øje paa Negeren med de to unge Piger; men disse blev altid holdt paa Afstand. Madame d'Avrîle bød Alma at tage Plads ved et lille Bord ved et af Vinduerne i den store Jernbanerestauration og gav Kellneren Ordre til at bringe Kaffe og Smørrebrød.

„Hvem er denne Neger?" spurgte Alma. „Hvor kommer han fra?"

„Det er min Tjener, han hedder Tom," svarede Madame d'Avrîle, idet hun begyndte at smøre Smør paa Brødet. „Han er fra Sydamerika. De to unge Piger skal over til Buenos Ayres som Lærerinder i rige Huse."

„Er de Danske?" spurgte Alma.

„Ja, den ene! Den anden er Svensk. Men spis nu, lille Mademoiselle!" opfordrede hun. „Vi har en lang Rejse for os, og jeg véd ikke, naar der næste Gang er Tid nok til at faa sig et ordentligt Maaltid."

Alma fulgte Opfordringen, medens hun saa paa alle de talrige Rejsende, der stormede ud og ind i Salen, drak, spiste, vekslede nogle Ord med hverandre og atter forsvandt. Klokken ringede uafladelig til forskellige Tog, og Konduktøren stak Hovedet ind ad Døren og brølede:

„Køln!" — „Berlin!" — „Frankfurt!"

(Fortsættes).

Posten bliver besørget i Baad fra Dør til Dør.
Stormfloden i Stege.

Teaterrygter.

Jeg mødte Premiere-Petersen paa Raadhuspladsen.

— Ja, sagde han, i Januar surrer Teaterrygterne i Luften som Fluer i August. Og hvad skal man tro paa, og hvad skal man ikke tro paa? Det er ikke altid lige nemt at skille Bukkene fra Faarene.

De vil høre *min* Mening! Ja, kan *De* huske noget Aar, hvor man ikke har talt om Direktørskifte paa Casino? Fjelstrup, Albert Helsengren, Fritz Petersen er nævnte som Direktøremner til det omstridte Teater i Amaliegade. Der har saamænd ogsaa været Tale om *mig!* Men De kan være saa overbevist om, at Martinius Nielsen bliver.

Da Fru Nansen gik fra Dagmarteatret, saa sagde vi allesammen: Hvad nu? — Og kan *De* mærke nogen Forandring? Fru Augusta Wiehe — om Forladelse — Fru Blad er der jo. Og Martinius er der, og han bliver der saagu i de første ti Aar.

Nej, Folketeatret; paa Nørregades gamle Scene, *der* tror jeg paa Forandring! Sammenspillet mellem Hr. Dorph Petersen og Fru Betty Nansen er absolut ikke godt. Direktricen trumfer engang imellem i Bordet og — — — faar „Iris“ op. Seks Gange gik det, siger og skriver seks Gange, og for tomt Hus! — — —

Premiere-Petersen sænker Stemmen som til Hvisken og fortsætter:

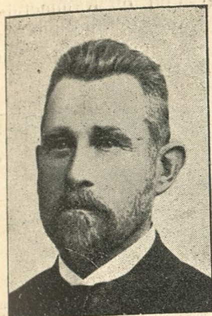
— Véd De, hvad Rygtet sagde? At Hr. Dorph Petersen forbød alle Fribilletter, de Gange Stykket gik. Og hvorfor? For at Fru Nansen kunde se, hvor forfærdelig tomt der var. Og hun skal have været ude af sig selv af Sorg over „Iris“, som hun havde ventet sig saa meget af. — Nej, jeg tror ikke, at det Sammenspil holder i Længden. Der er nemlig et Rygte, der siger, at Fru Nansen kun længes efter at vende tilbage til det kongelige Teater. Og det er det eneste af alle Teaterrygter, jeg tror paa. Og jeg kender dog Forholdene! Jeg har været til hver evige eneste Premiere paa de samtlige københavnske Teatre i de sidste tyve Aar.

Berggren! Han skulde til Nørrebro! Jo pyt! Nej, han bliver! De bliver allesammen, hvor de er, baade Direktører, Skuespillere og Statister! — — —

Premiere-Petersen lettede paa sin nystrøgne Bodecker og gik over til Dagmarteatret for at bestille Billetter til Premieren paa „Livets Maskerade“.

Delle.

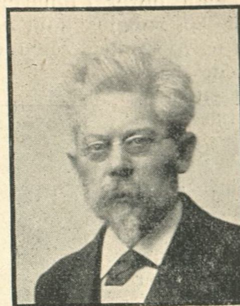
UGENS NAVNE.

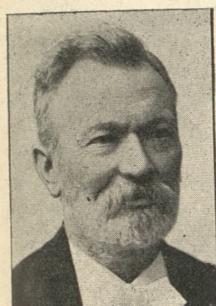
Overbanemester Ravn.

Overbanemester ved Statsbanerne *Jens Christian Ravn* i Odense afgik ved Døden den 9. d. M. Han blev 58 Aar gammel og var bekendt som en dygtig Overbanemester og en god Kammerat.

— Dr. *Vilh. Heilmann* i Hellerup — meget afholdt og anset for sine udmærkede Kundskaber og store Dygtighed som Kirurg og Øjenlæge

Dr. Vilh. Heilmann.

Overlærer Johannes Kaper.

— døde pludselig i Fredags. Formentlig skyldes Døden et Uheld, som Doktoren havde 2den Juledag ved at styrte med sin Cykle. I Hellerup havde han for et Par Aar siden købt en Villa og dér indrettet en kirurgisk Klinik.

Bogbindermester Carl Olsen.

— I Tirsdags Morges er ogsaa Overlærer ved Metropolitanskolen *Johannes Kaper* afgaaet ved Døden, 66 Aar gammel. Han var en ualmindelig dygtig Sprogmand, og især er hans Navn kendt gennem hans tyske Lærebøger. Som bekendt sad Kaper en Tid i Københavns Borgerrepræsentation.

— Bogbindermester *Carl Olsen* fejrer sit 40 Aars Jubilæum som Mester den 24. Januar. Lige fra den Dag, han etablerede sig, har han udført Statsbanernes Bogbinderarbejde og fra 1876 alt Udenrigsministeriets Arbejde.

Redaktør Høier.

— Blandt denne Uges Navne skal vi tilsidst bringe et Billede af det ny Sportsblad „Idrætten"s Redaktør, Hr. *Magnus Høier*. Overalt i Idrætsverdenen er Hr. Høier kendt som en elskværdig og tjenstvillig Mand.

Soldater.

Garnisons-Sygehuset.

Med Fotografier af *A. R. Christensen.*

Solen kaster skinnende og straalende Gulddukater gennem Grenene paa de gamle Linde i Garnisons-Sygehusets Gaard. Og som et Æventyrtæppe af glitrende og æggende Funklen ligger den gyldne Regn over Gaardens Jord og Beton. Og ind gennem Rekonvalescenternes missende Øjne glider den lysende Strøm som en Jubel-Fanfare, som et blankt Raab om frisk Luft og levende Liv. Ind gennem Øjnenes Missen glider det, til det ligger et Steds inde i Hjærnen som en dump, tung, kraftesløs Længsel efter atter at være med i Livet derude, med blandt Menneskene og deres rastløse Færden.

Indgangsporten.

Kraftesløs, thi de nylig syge Lemmer og det endnu svage Legeme fik ikke Magt og Kræfter til at følge de langeligt dragende Drømmes hastige Vilje. Aah, det er jo tusind Gange værre at være Rekonvalescent, værre end Tiden, hvor man laa syg deroppe i Sygestuernes gule Tæpper. Den Gang syntes man, det var saa uundgaaelig nødvendigt, man laa her, saa ubristeligt det eneste rigtige: saa trøsteligt at blive plejet af milde Ord og blide Hænders gode Villen. Men nu! Solen ler, og er saa kaldende. Og nu, netop nu, er man nødt til at sidde her og stirre paa Murenes evindelige graa, paa Betonens sørgmodigt sorte Farve. Og Tankerne gaar deres snørklede Veje: til Tiderne der *var*, hvor de selv var med, til Tiderne, der *er*, uden dem. Og sidst og mest til Dagene, der skal *komme*, for dem.

Paa Sygestuen.

Og saa er det, det kan hændes, det sære, at Infanteristen i Middagens Solskin kan længes efter Fælledens græsfattige Flade, længes efter en Løbetur med fuld Oppakning og Geværet i Hvil, et Traktement, der til daglig ikke just er hans Livret. Det kan ske, at Artilleristens Tanker med en, man kan næsten sige, kærtegnende Vemod glider rundt om Kanonernes stø-

vede og blankglatte Flader. Og man hører Pionerer, der gør noget for en rigtig Pioner saa rebelsk som at ønske sig staaende i et dybt Skyttegravsanlæg, føjende Spadestik til Spadestiks Talløshed. Kort sagt: de længes, længes alle som en efter Tjenestens daglige Arbejde, og længes uden Skygge af betingende „hvis'er".

Thi selvom det sikkert kan ske, at en Soldat *søger* at blive indlagt paa Sygehuset uden virkelig Grund, er der næppe Aarsag til at betragte de triste graa Bygninger i Rigensgade som noget just misundelsesværdigt Opholdssted. Og det er vel ikke heller for at antyde noget saadant, at Soldaterne gennem Tider og Aar altid benævnede Garnisons-Sygehuset som „Grødslottet".

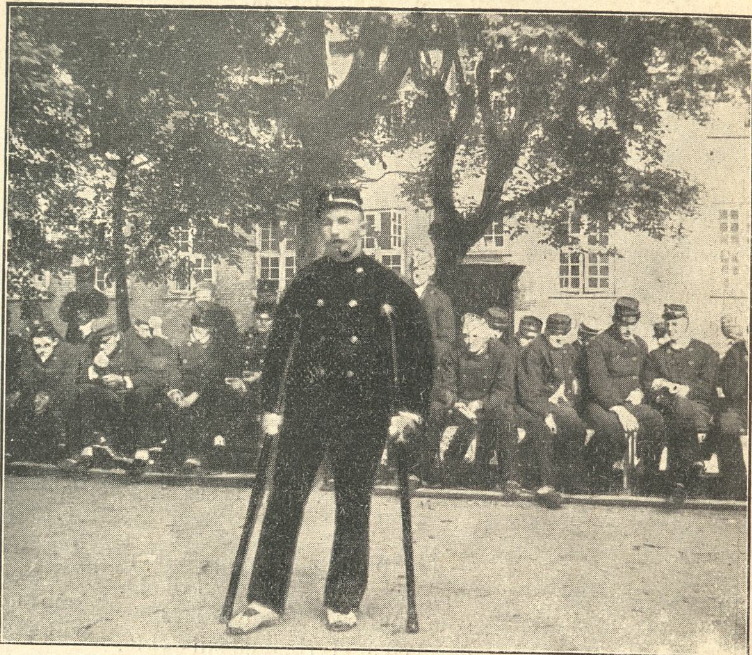
For Kosten er de misfornøjet med, alle de Herrer, der ikke fejler noget rigtigt. Den evige Grød, og Fisk, og Grød, og Sødsuppe, og Grød, og ingen Tobak og ingen Øl. Det morer dem ikke. Og det skal være en snedig Slægtning eller „Besøgende", der formaar at smugle Fødevarer eller Smauserier ind forbi Portens altid aarvaagne Stabssergent. Det er nemlig strengt forbudt.

Det er sagt saa tit, at Soldater er et raat og besværligt Folkefærd. Ingenlunde! mine Herrer, ingenlunde! I ethvert Tilfælde ikke paa Bunden. Se blot her, oppe paa Sygestuerne, hvor en ung Pige med Lethed tumler med en 16—17 store, svære Soldater. Aldrig Tale om Overtrædelse af en given Befaling. Ja, Sygeplejerskerne behøver aldeles ikke at befale. De siger blot et: „Aah hør, lille De, vil De ikke nok — — — —". Og vedkommende „lille De" vil altid uhyre gerne. Ja selv hos den Soldat der paa Livets civile Side nok kunde frembyde Tilknytningspunkter med Bøllen, selv hos ham kaldes Mandens ridderlige Følelser vaagne, og han kappes med de andre paa Stuen om at opfylde alle „Frøknens" lige udtalte Ønsker.

Thi det er Sygeplejersker, der har Pasningen og Plejningen af de saarede og svage Krigere. Der er jo nok Sygepassere, men de er mere til Rengøring end til egentlig Sygepleje.

Oppe paa de af Servicernes Stuer, hvor de svært syge og alvorligt angrebne Patienter ligger, er der saa tiende tyst den lange Dag. Og kun i Besøgtidens korte Timer høres sagte Stemmer og korte Svar paa ængstelige Spørgsmaal. Eller — der maa slet ikke modtages Besøg, og en Plakat paa Stuens Dør med et sort „Besøg forbudt" faar Slægt og Venner til ængstede at spørge Sygeplejersken, om „det er meget slemt med en Soldat, som hedder Petersen til Efternavn og ogsaa hedder 374".

Men paa Stuerne, hvor de mindre syge og Rekonvalescenterne ligger, kan der være mere Liv. Ofte samles man tre Mand høj henne ved en Kammerats Seng, tre Mand, der maa være oppe, henne hos en Kammerat, der endnu ikke er naaet saa vidt. Og saa

Rekonvalescenter.

gaar man i Gang med en regulær „Seksogtreds". For Hovedenden af hver Seng hænger en sort Tavle med Sygdommens Navn paa Latin. Det fylder altid enhver Bondekarl med en hellig Gysen at se, at han fejler noget paa Latin, noget ham helt uforstaaeligt. Og han synes, naar han ser paa det ubegribelige Navn, at han straks bliver meget svagere, samtidig med at Navnet indgyder ham en inderlig Medlidenhed med sig selv.

Er der saa til og med paa en Stue en „Københavner", en Spasmager af den rette Slags, der er „begyndt at være lidt oppe midt paa Dagen", saa kan der i Middagsstunden, naar Sygeplejerskerne sover til Middag, blive særdeles livligt paa Stuen. Og utallige er de Anekdoter, der gaar om tidligere Patienters mer eller mindre vellykkede Paafund. Om Københavneren ude fra 1. Regiment, der havde faaet en af Lægernes Kitler paa og agerede Reservelæge. Om hvorledes han nær havde jaget Livet af en skikkelig Bonde, der lige var kommet derind, og hvem han ordinerede de mest halsbrækkende Hestekure. Om Eleven fra Elevskolen, der gik paa Hænder over Sengenes Fodstykker i det bare linnede Ingenting, da Plejemoder traadte ind. Og saa videre i fantasifulde Soldaters fortællende Uendelighed.

Men under Tiden er ogsaa Døden besøgende paa Sygehuset. Og han kommer udenfor Besøgstiden og respekterer ingen Plakater med „Besøg forbudt". Tværtimod!

Naar da Kammeraterne følger Soldatens sorte Kiste gennem Hospitalets Gaard, da er det som gik der en mørk Skygge frem over Solens skinnende Dukater. De gyldne Dukater, der ikke kræver noget Nattegn for at blive brugt. Thi de bliver aldrig gangbar Mønt, men kun et æggende Gøglespil for Rekonvalescenternes missende Øjne.

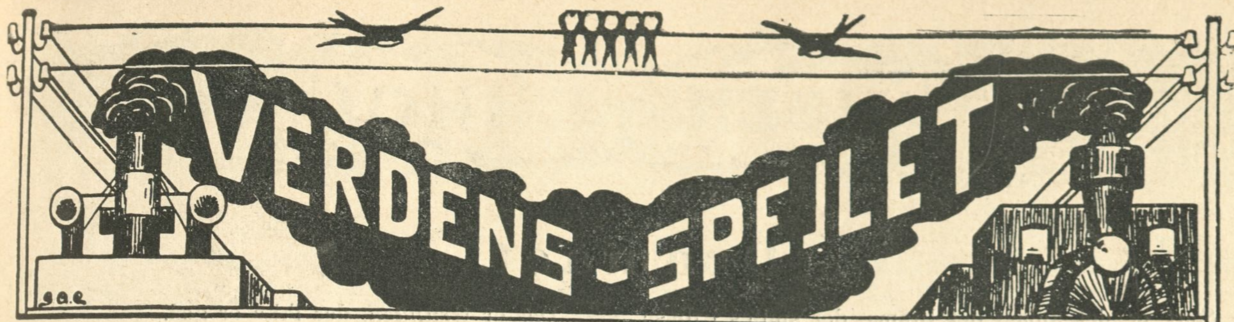
Den sidste Ære — —

Stellan Rye.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 18, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 29. Januar 1905.

De Otte.

C. A. V. Slengerik. Alf. Christensen. K. Kristiansen-Beder. L. Pedersen-Annisse. Christopher Krabbe. Kr. Pedersen-Sandby.
K. L. Fogtmann. C Th. Zahle.

Fot. specielt til *Verdens-Spejlet.*

Dramaet.

Stort er det anlagt det Drama, der spilles i disse Dage i Petersborg.

Lagt an med Sans for Massernes Virkning. To tusinde Mennesker dræbt . . . Og det blot i en enkelt Scene, der spiller i klart, hvidt Frostlys, hvor hvert Smertedrag ses i de ramtes Ansigter . . .

Men der maa ogsaa Masser til i disse Gader, paa disse brede Torve og Kajer for at synes mere end et Opløb.

Disse brede Gader, der til Trods for deres myldrende Menneskemængde er saa rolige, hvor man gaar med saa godt og vidt Alburum.

Det er *Grunden*, der ikke er god.

Det er en usund Grund, Czarrigets stensatte Hovedstad hviler paa.

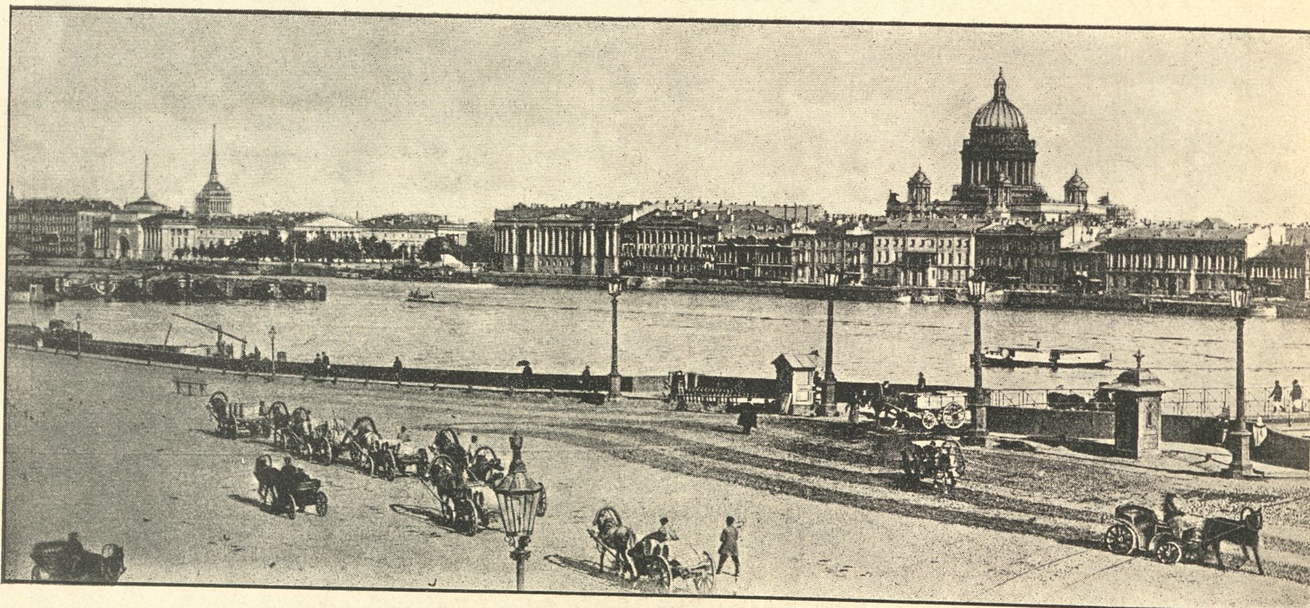
Hvad nytter det saa, at Gaderne er lyse og lige og saa brede, at Barrikaderne ikke kan spærre dem?

De menige, Folket, er lærenemt.

Ikke for intet har de atter og atter hørt, hvor pudsigt de usle smaa Japanere foran *Port Arthur* sprællede i Pigtraadshegnet.

Pigtraad er en billig Vare — og Historiens Muse er en spøgefuld Dame.

Nu leger Folket den samme Leg i St. Petersborgs Gader. Nu er det Czarens Kosakker, der spræller i Pigtraadshegnene . . .

Admiralitetsbygningen. Nikolajbroen. Isacskirken.

St. Petersborg set fra Wassili-Ostrovkajen.

Underligt er det at tænke sig denne rolige By i Oprør, naar man har set denne selvsamme By ligge i Sommersol med sine skyggeløse Torve og Gader.

Underligt at tænke sig Uroen i denne Ordenens By.

For *Ordenen* er netop det første og stærkeste Indtryk, den modtager, der som fremmed kommer til Byen.

Det uendelige Newsky, som man med de smaa hurtige Drosker er en Evighed om at naa igennem, er som trukket op med en Lineal.

Og Wassili-Ostrov med de brede Kajer langs Nevaen . . .

Og selve Floden.

Den synes at have underordnet sig og løber gennem Byen uden Sving eller Drejning.

Men det hellige Flodvand stank ilde.

Dér sejler de døde Hunde og Katte med opdunstede Vomme paa Nevaen.

Og hvor meget der end spules og sprøjtes i Gader, der er rene som et Stuegulv, stiger der dog onde Dunster op om Byen.

Og Czaren selv. Den stakkels lille allesammens Far. Han har bjærget sig ude i sit Sommerslot, der hvor græske Guder og Gudinder i russisk Lueforgyldning om Sommersøndagene sender Kaskader af Vand op over Granalleens Toppe.

Nu maa der være en ængstelig Stilhed derude.

Og gennem Stilheden synes Czaren at høre Masserne bevæge sig mod Slottet, og han hører et langt Raab . . . et Raab, som han ikke forstaar.

Og han spørger fortvivlet: „Hvad vil de Mennesker?"

Og af hans Tjenere udlægger en Raabet saadan og en anden saadan, efter som hans Forstaaelse og Sindelag er; — men ingen siger ham det ene Ord, Raabet rummer:

Brød!

Marc. Kalckar.

Præsten.

De kejserlige Tropper skyder paa Befolkningen i St. Petersborg, Kejseren har forladt Byen, og den er erklæret i Belejringstilstand. Der er Strejke i Moskwa. Og Sebastopol brænder . . .

Er det „Den store russiske Revolution“?

— — I Søndags begyndte det.

Mange tusinde forsultne, strejkende Arbejdere søgte ind til Vinterpaladset, de vilde bede Czaren om Hjælp i deres Nød. I Spidsen for Skaren vandrede en ung Præst med højt løftet Krucifiks, ganske som de russiske Præster har gaaet i Spidsen for Tropperne imod Hedningerne i Krigen ude i det fjerne Østen; og der var flere Præster i Ornat mellem Arbejderne.

Den unge Præst hedder *Gappon*. Han har været Præst ved Deportations-Fængslet og staar i Spidsen for „Arbejderforbundet“, som vil tilfredsstille Arbejdernes aandelige og religiøse Interesser.

Gappon og Arbejderne var vaabenløse, de bragte et Bønskrift til Kirkens Primas, Landets Hersker, Folkets Fader. Men Kejseren var ikke hjemme, og Tropperne huggede ind paa Folkeskaren og skød dem ned, som om de havde været Japanere.

Der staar i den officielle Beretning, at Gappon er en oprørsk, forbryderisk Præst, der har forglemt sin gejstlige Værdighed og opfanatiseret Arbejderne, og at de sultne Arbejdere er en vildledt Flok.

Før Aftenen faldt paa i Søndags, laa der Tusinder døde paa den kolde, haarde Sne, andre Tusinder væltede sig i deres Blod, mens de overlevende havde skaffet sig Vaaben og bygget Barrikader i Gaderne. Ved Midnat skal Tropperne have indtaget dem alle, men ved Daggry i Mandags, siges det, at der havde rejst sig nye.

Er det Revolutionen, som det unge Rusland skylder det gamle Europa, den Revolution, som skal forandre og igenføde?

Tiden vil vise det.

Det var ikke en Flok Studenter og Kosmopoliter, som i Søndags drog op til Kejserens Slot for at dræbe nogle Generaler og myrde Kejseren, det var en stor Flok forsultne og strejkende Arbejdere, der blev ført af en Præst, som gik i Spidsen med løftet Krucifiks og de kom for at bede Lille-Far om Hjælp.

Urolighederne griber om sig. Aviserne udgaar til Trods for det nedlagte Forbud, de liberale dannede interesserer sig for Arbejderne, og det skal være hændt, at Soldater har skudt paa deres Officerer. Og nu mener mange, at de strejkende Arbejdere vil falde i Armene paa det revolutionære Ruslands Mænd.

Er Præsterne og er Folket med? — Er dette den store Revolution, som den russiske Ungdom har sukket efter fra den Gang, da den unge *Dostojewski* og *Turgenjew* digtede?

Telegrammerne strømmer ustanselig ind.

Christian Straa.

Fjeldskredet i Norge.

Billedet viser Næsdal i Loen, Nordfjord, hvor der nylig ved et frygteligt Fjeldskred bortskylledes 11 Gaarde og omkom 59 Mennesker.

Blandt westfalske Kularbejdere.

(Fra vor udsendte Korrespondent.)

Bochum, 20. Januar 1905.

Da Røgen fra Bochums Fabriker begyndte at formørke den stille, frostklare Vintermorgen, gik sejsten Tusinde Minearbejdere til Strejkemøde i Kæmpesalen „Schützenhof".

Ude fra Minerne kom alvorlige, ludende Hollændere med svære Uldtørklæder om Halsen og lavstammede, brunøjede Polakker med brogede Silketørklæder som Kraver; vi sér smaa, sortsmudsede Italienere, i svære, sømbeslaaede, men ræverøde Støvler. Der er Tyskere, Ungarere, Svejtsere, Belgiere, Irlændere, ja Gud véd fra hvilke Lande Westfalens imponerende Storindustri har suget denne Hær til sig.

Minearbejdernes Masser er som Fortidens Landsknægthære, der hvervedes allevegne fra og sloges og døde rundt paa alle Europas Valpladser.

Minearbejderen hverves ogsaa og kæmper fortvivlet for Brødet, til Minesygdommene endelig undergraver og dræber ham. Den fyrretyveaarige Italiener, der gaar graagul som en muggen Citron mellem en Flok Ungarere, er lungesvindsottig i høj Grad. Han baner sig hurtigt frem mellem den sorte Sværm. Manden har selvfølgelig Hast. Han vil ind og høre den sidste Tale i sit Liv. Saa Farvel, smukke Italien; Drømmene om at vende tilbage kvaltes grusomt i Westfalens frygtelige Kulminer.

Strømmen vælter ustandseligt af Sted mellem de rimdækkede, solbeskinnede Skrænter over den røgspyende By. Den ormesyge med den ødelagte Mave er graa, den unge sekstenaarige Minearbejder bleg med enkelte blaa Stænk som af Bly. De fleste har en daarlig Holdning; men de er næsten alle rene, og deres Støvler skinner blankpudsede i Solen.

„Schützenhof"s graa Kæmpebygning naas. 8,000 Mennesker stormer ind, 8,000 staar udenfor.

„Glück auf, Kammerater!" raaber Bjergmændenes Nestor, gamle Schröder med de gode brune Øjne.

„Glück auf!" lyder det fra otte Tusinde Stemmer som en Torden. „Glück auf!" raabes der udenfor, saa Vinduerne klirrer. En stor Følelse strømmer gennem disse sejsten Tusinde Proletarer fra alle Lande, som her har forenet sig i Kæmpestrejken. Under Talerne retter de Ryggen, Øjnene lyner, Kinderne rødmer; Ordene griber netop om de Onder, som har drevet dem op af Minen.

Temperaturen stiger til 38 Grader nede i Dybet. Af 100 Bjergmænd er de 70 syge om Aaret, Ormesygen — en Mavesygdom, hvorunder Tarmene vrimler med Orm — har raset saa frygteligt for to Aar siden, at en truende Arbejdsnedlæggelse stod for Døren af den Grund. En Tiendedel af de udgravede Kul faar Arbejderen intet for, da der er Sten imellem fra Granitlagene, Bøderne stiger og Brutaliteten blandt Opsynsmændene stiger, det vidt drevne Overarbejde river de svageste bort i hundredvis; i 1903 hændte syvogtredve tusinde Ulykkestilfælde, og femhundrede og toogtredsindstyve dræbtes i Minen.

„Rigtig! Rigtig!" raaber Kulmændene og knytter de haarde Næver mod Udbytterne.

Fra den dampende Forsamling sitrer Varmen op i Sollyset under det lysegraa Tag og driver hen mod de aabnede Vinduer, hvorigennem Havens rimdækkede Træer lyser stille med Diamantglans i den blege Vintersol.

Pludselig farer et Pust gennem Salen. Vinduerne rasler, Varmebølgen farer under Loftet, nu Hurraraabenes Torden runger.

— — Saa gaar Turen hjemad til de sorte Arbejderboliger ved Minerne. Over Arbejdernes Hoveder driver Røgen fra Hundreder af Fabriker. Rundt om lyser Minernes vældige graarøde Affaldsdynger mat i Solskinnet med Skyggen fra Elevatorernes høje Jærntaarne. Bagved stiger en halv Snes Skorstene op, væltende nye Røgmasser fra sig. Fra Kokesbrænderierne gløder og damper det, Minens Lokomotiver nede i Kulsvælget foran de høje, røde Huse spyer mere Røg, i en stor Kulbunke flammer det gult.

Gennem Taagen sés endnu tættere kuppelformede Røgmasser ude i Horizonten. Det er Røgen fra Dortmund, Helsenkirchen, Steele og Hattingen, som langsomt driver over Westfalen.

Majestætisk er Fabriksdistriktet, levende, evigt uroligt, over og under Jorden. Men Arbejderne, som til daglig færdes her, har vist ikke Øje for denne Side af Sagen. De følges roligt i tætte Klynger hjemad til deres sorte Boliger ved Minen, hvor Middagsmaden, Kartofler brasede i Roeolie, venter dem. Til daglig Brug brases Kartoflerne i Fedt, men nu under Strejken er dette for dyrt.

Om Eftermiddagen Kl. 4 følges de arbejdsvillige hjem i et stort Optog med ridende Gendarmer for og bag, og snart efter ligger Kolonien atter helt rolig i Vintermørket.

Indenfor sidder Familierne ved Aftensbordet i Køkkenet med bart Brød til gul Bygkaffe og drøfter Udsigterne for Strejken.

Landet rundt skinner Højovnene — endnu — grønt og gult med Styrtninger af smeltet Metal. Jærnbanetogene rasler gennem Egnen, Fabrikerne stønner dumpt i Natten som Arbejderen, vi sér med svedigrødt Ansigt indenfor Ruden.

Han stirrer grundende over det mærkelige, dæmoniske Land, hvor Strejkekampene nu raser med en Bitterhed som aldrig før. Vil Kammeraterne vinde eller tabe? Skal de gaa i Minen med sammenknebne Læber og ulmende Raseri eller som frie Mænd med vunden Ret?

Det er Spørgsmaalet, som flammer over Westfalens Nattehimmel.

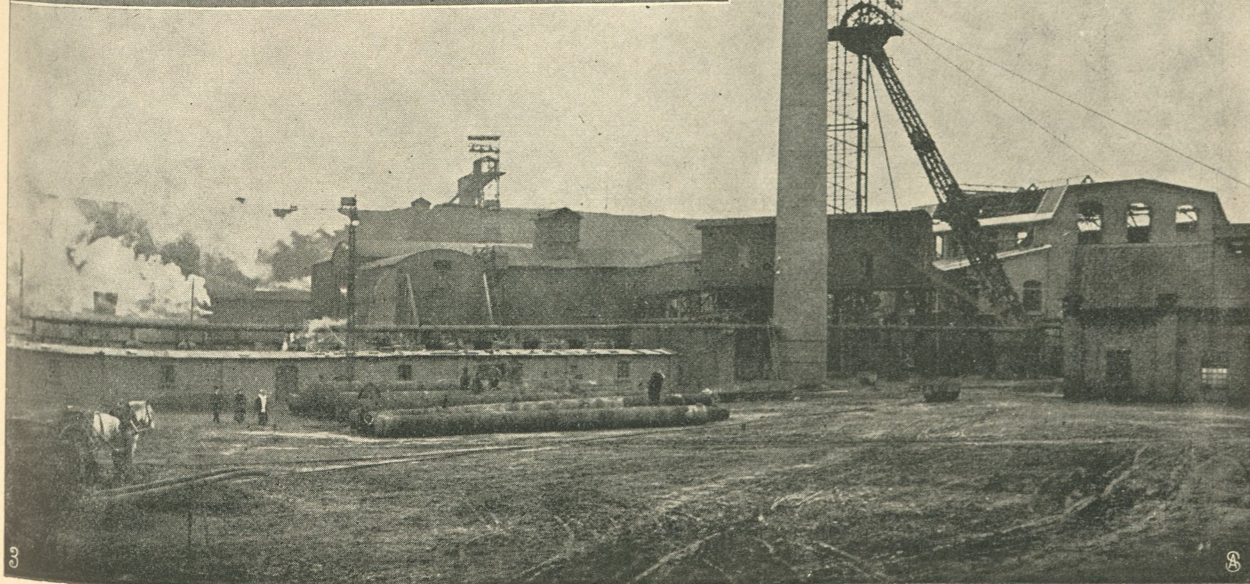
J. P. Brochmann.

Fra Generalstrejken i Westfalen.

1. Foran Strejkebureauet.
2. Strejkende Minearbejdere.
3. Nedgang til Gruben.

Brev fra Transvaal.

Ved Præsident Krügers „lit de parade" i Suzanna Zaal.

Hr. Redaktør!

Som en Tak for de mange fornøjelige Timer, Deres Blad stedse forskaffer mig, saa langt borte fra Hjemmet, tillader jeg mig herved at sende Dem et Par Fotografier fra Eks-Præsident *Krügers* Begravelse i Pretoria den 16. December.

Det første Billede viser den bekendte *Suzanna Zaal*, som er bygget af Krüger, og i hvilken han selv i lang Tid prækede for en andægtig Menighed. Hans Lig laa her i 4 Dage udstillet for Offenligheden, og ikke mindre end 21,000 Mennesker besøgte Kapellet i de Dage og nedskrev deres Navne paa de fremlagte Lister.

Det andet Billede viser Ligtoget bevægende sig ud fra „Church Square".

Begravelsen foregik under umaadelig stor Deltagelse fra hele Transvaal. Man regner, at ca. 30,000 Fremmede gæstede Pretoria paa Begravelsesdagen.

Som et Bevis paa, hvor *smart* en Mand kan være, anføres, at den nuværende Lejer af Krügers forhenværende Privatbolig glat væk forlangte 1 Shilling i Entré til Huset paa Begravelsesdagen. Mange gamle Boere vilde jo endnu en Gang gærne sé det Hus, hvor deres kære Præsident levede, men der var hos alle stor Misfornøjelse med denne Geschäft.

T. Larsen.

Præsident Krügers Ligtog passerer „Church Square".

Det nye Posthus i Aarhus.

Tirsdag den 17. Januar 1905 blev Aarhus nye Posthus aabnet for Publikum.

Og Aarhusianerne var stolte og glade — atter en smuk, stilfuld Bygning — atter et Skridt henimod Storstaden.

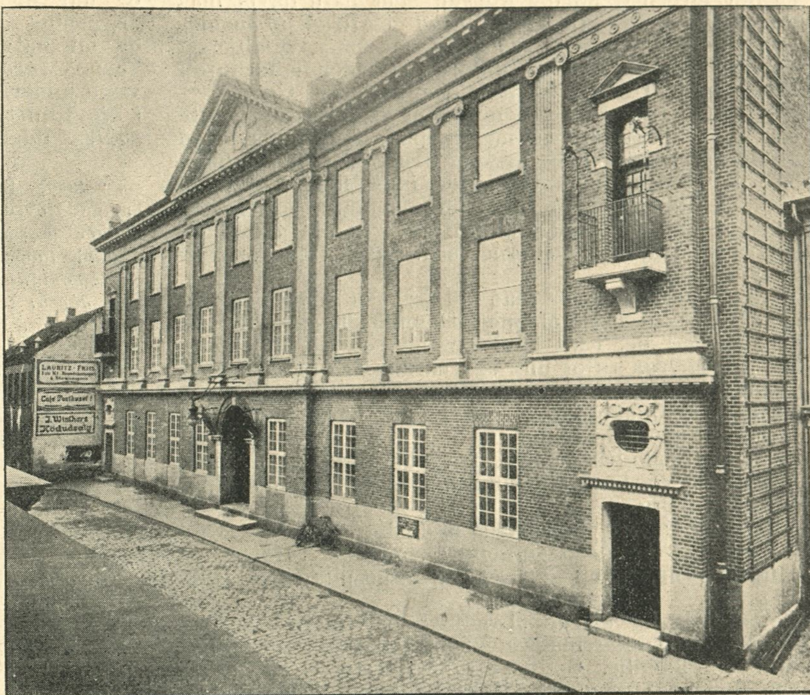
7. Oktober 1901 paabegyndtes Nedrivningen af Byens gamle Teater, man havde jo faaet et nyt, som man paastod var det smukkeste i Norden. 7. Januar 1905 stod paa det hæslige, gamle Teaters Plads et nyt, pragtfuldt Posthus, ja, Postpalads vover Aarhusianerne endog at kalde det.

Det har kostet 400,000 Kr., Inventariet fraregnet. Men smukt er det jo og kunstnerisk udstyret. — Straks man træder ind, maa man beundre de pompøse Empiredøre, som fører ind til Publikumshallen. Gaar man derind, bliver man begejstret staaende — nogle og firsindstyve Glødelamper kaster en Festglans over hele Hallen, de spejler sig i det blanke Stengulv, de lyser paa det gule Teaktræs-Panel og de morsomme Vægfriser ovenover, som i Billeder fortæller Postvæsenets Historie lige til vore Dages Hurtigtog og Dampskibe.

Man ser den ridende, røde Kurér — Postfærgen „Svanen“, der gik mellem Aarhus og Kallundborg, — Kugleposten, den mærkelige Vogn med Pigkulen, som skulde forhindre Bønderne i at snylte sig med. Men danske Bønder er fiffige, og var det ogsaa paa den Tid, de kastede en Sæk Korn paa Piggene og kom gratis med uden at tage Skade paa Liv og Lemmer. — Ogsaa den morsomme Postdiligence fra Frederik den 6tes Tid er afbildet.

Saaledes er Billede ved Billede malet hele Hallen rundt med livlige, kraftige Farver.

Og ligesaa stilfuld og smuk Bygningen er udstyret, ligesaa praktisk og bekvem er Indretningen. Postetatens

Det nye Posthus i Aarhus.

Personale er henrykt over at kunne opslaa Residensen her, og ikke mindst glade er Postbudene, som har man betænkt med et stort Badekammer.

Luini.

Det kgl. Teater.

„Landlov“.

„Kære Tante

Tak for Billedbogen. Nu skal jeg fortælle dig hvad jeg fik til Julen en stor Dukke et par lange Støvler et Kaffestæl et Forklæde et Par Galoscher en Krone en Posiebog en Kniv et Sjal en Boldt saa fik jeg ikke mere. Betty er ikke rigtig rask, Herman har saadan en Mavepine han gaar op paa Potten hver Aften. Hvordan har Fru Hansen det Hansen Tante Ingeborg Tante Laura Sonja og Hans Barber Hansen Fru Hansen Den lille Dreng hvad heder den lille Dreng

Venlig Hilsen
fra
Laura“.

Dette nydelige Brev, som knapt og klart bringer Bud fra en hel lille Barneverden, stammer fra en 7½ Aars Pige i Skibby og trykkes her, ikke fordi det er Kunst, men fordi det er skrevet med Hensigt: for alvorligt at sætte en anden ind i alt, hvad der ligger denne lille Pige paa Hjerte.

Desuden har forsynlige Mennesker givet Barnet en „Posiebog“ til Julen, og det er en straks noget forbløffende, men ved Eftertanke virkelig god Gave til et dansk Barn. I en Posiebog er der passende Afløb for Danskernes bekendte Skrivekløe og digteriske Husflidsaare.

Disse skrivende Danskere, som ikke véd, hvad og hvorfor og hvorhen de vil skrive, er en Pest, og deres offenlige Optræden fortjener at dukkes.

Naar *J. C. Christensen* dægter Sang ved Ribe Domkirkes Indvielse og Borgmester *Marstrand* til sin Frues Noder kvæder Raadhusets Pris, holder den danske Muse sig for Ørene, og de gode Poeter og Spilledaaser drukner i en dansk Latter. Det hævner sig selv.

Men naar en dansk Kunstner, fremragende i sin Kunst, en betydelig Skuespiller som *Poul Nielsen* giver sig til at dægte og lader opføre noget Ingenting, som „Landlov“ er, saa er der kun ét at gøre: at minde ham om, at Statsscenen, som han tjener, er „ej blot til Lyst“, at Skuespilkunsten ikke skal bruges til Løjer, mindst af sine egne, og at Skrivebordsskuffen er „Landlov“s Plads.

Det kaldes et Lystspil i 4 Akter, og det magre Skelet dannes ved, at en ung Værnepligtig, som har forlovet sig mod sine Værgers Ønske, benytter sin Landlov til at forlange Oplysning om sine rigtige Forældre. Det er en slem Knude for hans afdøde Faders fine Familje, da han er Frugt af en Ungdomsforvildelse med en Pianistinde ved et omrejsende Selskab. Men han er saa kejtet elskværdig at give dem Tid til at svare, for at der kan blive en Helaften ud deraf, og

som Marionetter paa en Snor hopper Skuespillerne nu frem og tilbage for at løsne Knuden, lidt efter lidt, idet de af Forfatteren i hver Akt rykkes ud i Kulissen og tager fat igen i næste indtil Tæppets Fald.

Til Hr. *Mantzius* var der en af hans fine Mænd, en lidt forbenet, stædig Konsul, som naturligvis maa give Køb i Enden, til Fru *Sinding* et Aftræk af hendes Lona Hessel, til Fru *Thomsen* en smuk, godhjertet Verdensdame, til Fru *Neiiendam* en grædende, forhutlet Pianistinde, til Hr. *Hofman* en forloren Gøgler — Minder om gode Præstationer, som vi har set saa ofte før, og selvfølgelig med mange af de Erfaringer, som Forfatteren havde ladet ligge af Uvidenhed eller Mangel paa digterisk Evne. *Han* blev ikke ladt i Stikken af sine Kolleger, hvad der ofte hænder Holberg og Shakespeare og mange andre Digtere, der har flere Erfaringer end Skuespillerne, som altsaa ikke formaar at fylde dem ud.

Til Overflod havde man det Særsyn at se paa Det kgl. Teater to unge Mennesker spille Elskerrollerne: Frk. *Krause*, der i alt Fald var ung, og Hr. *C. Wieth*, der endog var altfor ung og ved sin Tro og Alvor og Ungdom kastede Poesi over den unge Værnepligtiges mekaniske Dukkerolle. Man kunde have undt ham en mere afgørende Debut.

Med Glæde saa man Teatrets bekendte „Stue" igen og en henrivende Kystdekoration med en Sommeraften ved Svendborg.

Men *Livet* var ingensteds at finde.

Det var kort sagt sørgeligt: „som Fod i Hose" for Skuespillerne, hvad der er al Skuespilkunsts Ødelæggelse.

Selvfølgelig gjorde „Landlov" en vis Lykke. En afholdt Skuespiller underholdt sit Publikum som Dilettanten sin Familje. Spillet var det fineste, vi kan stille paa Benene i Danmark, Rollerne forestillede danske Mennesker, saa at Publikum selv kunde digte med lige indtil Navnet paa den Grosserer, der i Virkeligheden bærer Hr. Mantzius' Konsul-Skæg, Replikerne var saa mundrette, at vi allesammen kunde sige dem før Skuespillerne, og — hvad der var det uhyggeligste —, Folk fik, ikke hvad de skulde have, men hvad de var vant til.

„Landlov" var da — ærligt og uden Omsvøb — noget Gøgemøg.

Hverken for en udmærket Skuespiller fra vor statsunderstøttede Scene eller overhovedet for nogen Skuespiller er det Spor af Undskyldning, at de kun har villet underholde. Mindst for *Poul Nielsen!* Han er en Skuespiller, som altid i Digterværker er personlig og har noget paa Hjerte, og han er vor Tids *Jacob* i „Erasmus Montanus", som han med sit snilde Hoved og sit halvtavse, tørre og dog muntre Lune er vor Scenes *Jacob*. Han burde ikke — som i „Landlov" — være under, men over Jacob, han burde som Kunstner i *sin* Kunst huske, hvad Holberg mener om dem, der *skriver* uden at have noget paa Hjerte:

Jacob: Jeg har ikke studeret, Monsør! men Folk siger, at jeg har got Hoved... Naar jeg intet har at bestille, gaaer jeg og speculerer. Forgangen giorde jeg et Vers over Morten Nielsen, som drak sig ihiel.

Montanus: Lad mig høre det Vers.

Jacob: I maa da vide det først, at samme Mortens Far og Far-Far vare begge Fiskere, og druknede paa Vandet. Verset var saadan:

Her under Morten Nielsen staar,
Som for at træde sine Forfædres Fodspor,
Der døde paa Vandet som Fiskere,
Sig udi Brændeviin druknede.
. . . .

Montanus: Verset, skiønt det er formaliter meget slet, saa er det materialiter ypperligt. *Prosodien*, som er det Fornemmeste, fattes.

Jacob: Hvad vil det sige?

Montanus: Somme Linier har ikke *Pedes* nok eller Fødder at gaae paa

Jacob: Fødder! det har min Troe paa nogle Dage løbet hele Landet over.

Montanus: Jeg merker, at du har et forslaget Hoved; jeg vilde ønske, at du havde studeret, og forstod din *Philosophiam instrumentalem*, saa skulde du respondere under mig. Kom, lad os gaae.

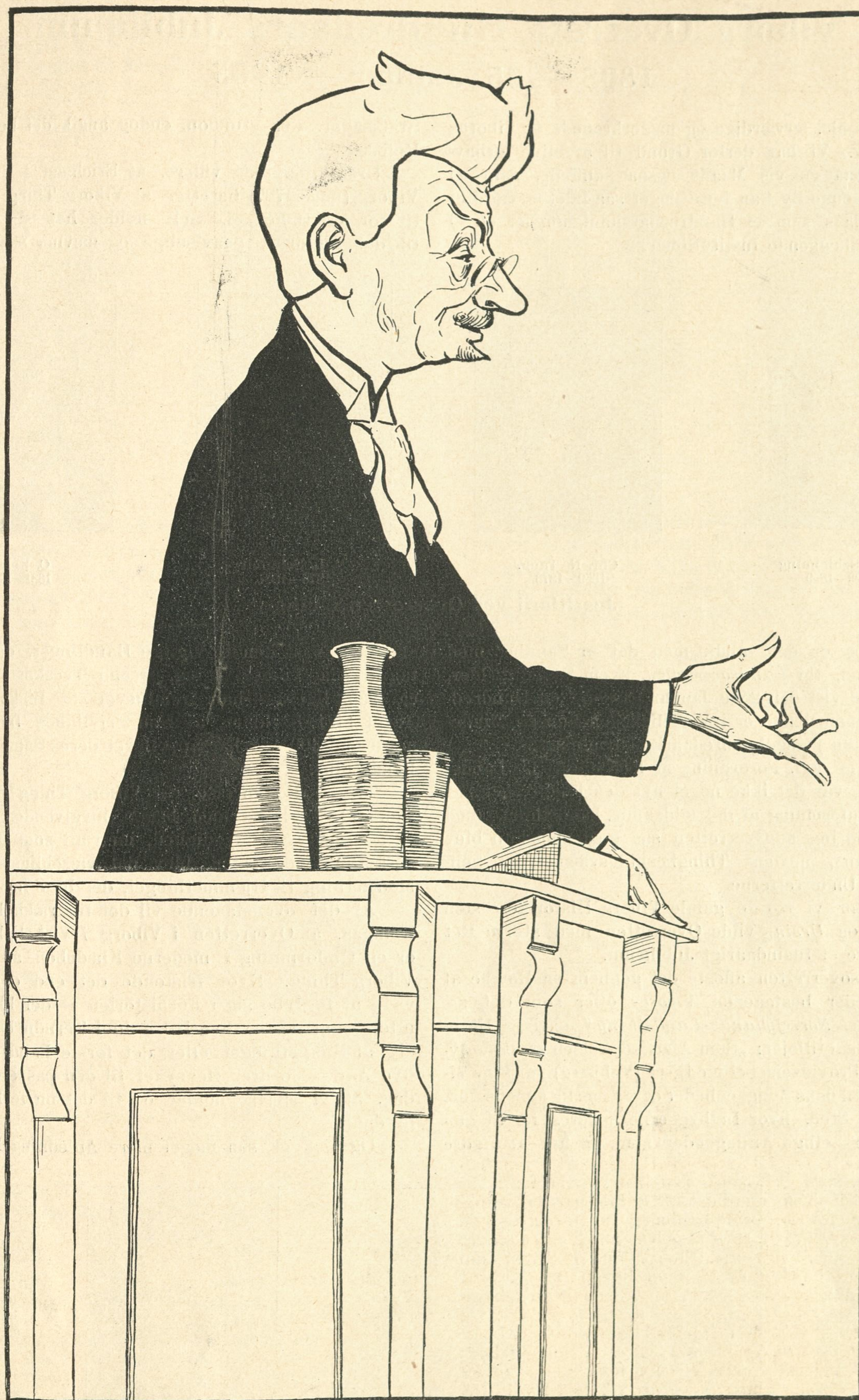
— — — — — — — — — — —

Saa ondt og ubarmhjertigt ler Holberg over sine Yndlinge Jacob og Erasmus Montanus, naar Talen er om Poesi.

Jens Pedersen.

Konsul Smith. (Mantzius). Frk. Molly Smith. (Elga Sinding). Artist Nachtigall. (H. Hofman). Fru Smith. (Emma Thomsen). Thomas Smith (C. Wieth).

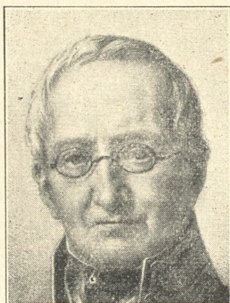
Frisindet Ungdom.

Tegning af W. Glud.

Viborg Overrets Hundredaars Jubilæum.

1805 — 25. Januar — 1905.

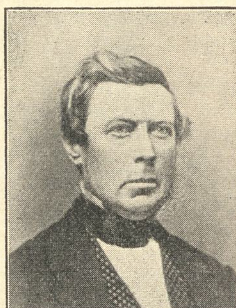
Det gamle, ærværdige og hæderkronede er Viborgs Prærogativ. Vi har derfor Grund til at blive forbavsede og paa en vis Maade ogsaa skuffede, naar vi hører, at denne By kan fejre noget saa lidet ærværdigt og dagligdags som et Hundredaarsjubilæum for en af dens grundlæggende Institutioner.

N. L. Schiønning.
1829—1859.

Chr. N. Tang.
1859—1878.

F. L. Schmidt.
1878—1881.

C. Købke.
1881—1901.

Justitiarii ved Overretten i Viborg.

Og dog er det sandt, men det er Sandhed med Modifikation, thi *Landsoverretten*, hvem Sagen gælder, har ganske vist den 25de Januar passeret en Hundredaarsdag, men denne er i Virkeligheden kun *én* Mindedag ud af en mangehundredaarig Tilværelse.

Naar en kgl. Forordning af 1805 oprettede Landsoverretten, var det ikke noget nyt den bragte, det var kun en Omformning af det ældgamle Landsthing, med den Forandring at Overretten saa godt som kun blev Appelinstans, medens Thinglæsningsvæsnet nu henlagdes til Underretterne.

Nej, tør vi tro de gamle Viborg Historikere som *Erichsen* og *Ursin*, vilde Overretten med større Ret kunne fejre et tusindaarigt Jubilæum.

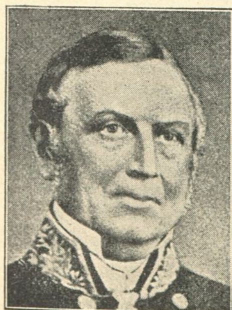
„Landsoverretten afløste det gennem en Række af Aarhundreder bestaaende *Viborg-* eller som det senere kaldtes *Nørrejyllands-Landsthing*," skriver Ursin i 1849, og han tilføjer: „Som Afgudsdykelsen samlede Jyderne paa Provinsens hellige Bjerg (Vebjærg), saa blev Viborg, hvortil dens Beliggenheder ogsaa særlig egnede den, ogsaa det Sted, hvor Indbyggerne mødtes for at omhandle forskellige Anliggender som og for at afgøre Statssager, der stundom endog angik det hele danske Rige."

Ursin gengiver videre, at Erichsen i sin Bog om Viborg (udg. 1727) beretter, at Viborg Thing har været til før Kristi Fødsel. Selv holder han sig imidlertid til det historisk paaviselige og nævner saaledes som en af de først kendte vigtige Handlinger, der er foretagne paa Viborg Thing, Svend Tveskægs Hyldning ca. 985, ligesom han fremhæver, at Biskop Lauge i Aaret 1424 bevidner, at Sønderjyllands Indvaanere i mere end 400 Aar har appelleret deres Sager til Viborg Landsthing.

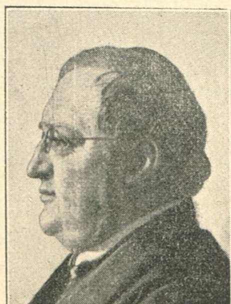
Til en Begyndelse var Viborg Thing den eneste Domstol i Jylland med baade lovgivende, dømmende og administrativ Myndighed, men alt som Herreds- og Birkethingene opstod, blev det væsenligst Appelret i Modsætning til Hjemmethinget, der blev første Instans.

Af det ovenstaaende vil det tilstrækkelig tydeligt fremgaa, at Overretten i Viborg i Virkeligheden kun er en Omformning i moderne Klædebon af det gamle Viborg Thing. Hvor fristende det end derfor kunde være at fordybe sig i Forhistorien — der bl. a. ganske interessant viser, hvorledes Juni Termin har udviklet sig af Snapsthinget eller det første Landsthing i det nye Aar — fordrer Hensynet til den passerede Mindedag, at vi særlig holder os til det nu forløbne Hundredaar.

Og der er saa meget mere Anledning hertil, som

P. D. Bruun.
1820—1839.

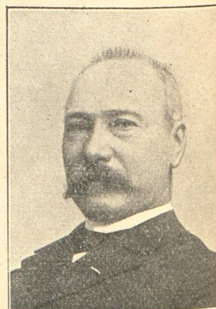
Bregendahl.
1846—1872.

L. With.
1861—1880.

H. V. Skibsted
1878—1896.

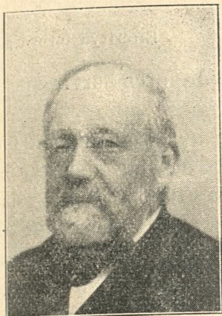

O. P. C. Faurholt.
Fra 1893.

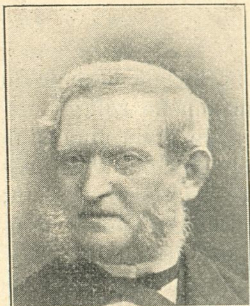
Assessorer ved Overretten i Viborg.

Viborg Overret eller rettere mange af de Mænd, der har været knyttet til denne, har sat dybe Spor i vort Lands Historie, paa det politiske som paa det økonomiske Omraade.

ansete Jurist *N. L. Schiønning* til 1859. Rækkefølgen bliver derefter *Chr. N. Tang* 1859—78, *F. L. Schmidt* 1878—81, *C. Købke* 1881—1901 og sluttelig *le Sage de Fontenay*.

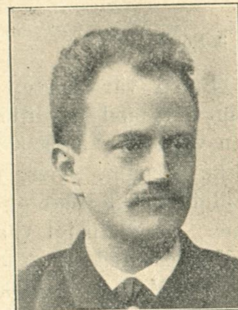
Justitssekretær Morville. 1850—1876.

Justitsraad Neckelmann. Fra 1849.

J. B. Jørgensen. Fra 1889.

Chr. Heise. Fra 1889

Sagførere ved Overretten i Viborg.

At Viborg Stænderforsamling kom til at sidde til Huse i Overrettens Hus, saaledes at dettes Navn endog blev „Stænderhuset", kan paa en Maade tages symbolsk, thi Overrettens Mænd stod midt i Frihedsbevægelsen, og Folk som Overretsassessor *P. D. Bruun* og Overretsprokurator *Jespersen*, der senere skulde spille en saa stor Rolle paa Rigsdagen, traadte her deres første parlamentariske Børnesko. Ligesom Bruun til sin Død var Landsthingets Formand, saaledes var *Bregendahl*, der fra 1846 til 1872 sad som Assessor i Overretten, i en lang Aarrække Folketingets Formand, og endelig var det som Assessor i Viborg, at *Klein* begyndte den politiske Bane, der førte helt op til Ministertaburetten.

Men paa mange andre Omraader har Overrettens Folk gjort sig fortjent og bemærket. *Bregendahl* tilkommer saaledes en stor Del af Æren for Kreditforeningens Oprettelse, og andre som Prokuratorerne *Fasting* og *Esmann* har ydet deres vægtige Bidrag til, at dette Pengeinstitut nu er et af Landets største, med en udestaaende Laanesum paa over 200 Mill. Kr. Her maa heller ikke glemmes, at Hedesagens Fader, den ifjor afdøde „gamle *Morville*", al sin Tid har været knyttet til Overretten, først som Overretsprokurator og senere som Justitssekretær.

Den historiske Udvikling viser, at Overretten fra 1805 til 1847 bestod af Justitiarius og 2 Assessorer, derefter blev Assessorernes Antal 6, og det er senere steget til 8.

Lautrup var Justitiarius fra 1805—06, efter ham kom Jespersen til sin Død i 1829 og derefter den højt

Mange fremragende Jurister har Overretten talt blandt sine Medlemmer, Folk som Højesterets senere Justitiarius, *P. Buch*, *L. With* (1861—80), *Mourier, Pilegaard, Skibsted*, nuværende Højesteretsassessor *F. E. Hansen*, Assessor, Dr. jur. *Carl Thomsen* og Assessor *Faurholt*.

Men tæller Assessorstanden saaledes mange store Navne, har Prokuratorernes Kreds ikke været fattigere paa betydelige Dygtigheder. Vi har allerede haft Lejlighed til at nævne en Del, men maa dog navnlig ved denne Lejlighed fremdrage en enkelt, den danske Sagførerstands Nestor, Justitsraad *Neckelmann*, der fik sin Bestalling som Overretsprokurator i 1849 og, skønt han er op i Firserne, endnu fører de ham beskikkede Sager. Pligtopfyldende og rettænkende nobel i Optræden og i Besiddelse af fin juridisk Sans og Forstaaelse, saaledes er den gamle Justitsraad — og som man vil kunne forstaa, har han alle Dage nydt den mest ubegrænsede Anseelse, der med Aarene næsten er gaaet over til Ærefrygt.

Efter Neckelmann er *J. B. Jørgensen* og *Chr. Heise* de ældste Sagførere i Viborg, og dog ligger der 40 Aar mellem Neckelmanns og deres Beskikkelse. Jørgensen, der er Medlem af Sagførerraadet, har iøvrigt tidligere gjort sig bemærket ved en Pjece om Retsreformen, i hvilken han varmt taler den gamle Stiftsstads Sag. —

Thi det er jo det ejendommelige ved det gamle Viborg, at alles Hjærter banker varmt for dets Sag. Den gamle Stiftsby er som den gode, gamle Tante, som vi alle saa gerne vil være rare og gode imod.

Andreas Bruun.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

3. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Salen var næsten tom, da en midaldrende Mand kom ind med en lille, lyslokket Pige ved Haanden. Han var lav af Vækst, rund og fed som en Bolle, havde tykke Hænder, svær, rød Hals, et rundt Hoved med krøllet, brunt Haar og Skæg samt lysebrune, vandige Øjne. Hans Ansigt var kobberrødt, Læberne brede og kødfulde. Med sin graa Frakke, blaa, vide Benklæder og blaa Vest med Messingknapper lignede han mest en velstaaende, tysk Hestepranger.

At Barnet ved hans Side kunde have noget med denne Person at gøre, forekom En straks mærkeligt; thi den lille Pige med de rene Træk og de lange, lyse Krøller saa ud, som om hun stammede om ikke fra et aristokratisk saa dog fra et fint Hus.

Idet Manden fik Øje paa Madame d'Avrîle, nærmede han sig smilende og tog Hatten af.

„Er det virkelig min gamle Veninde?" spurgte han paa Hollandsk, idet han rakte hende Haanden.

„Ja, saamænd!" svarede hun i samme Sprog. „Hvor kommer De fra, Monsieur van Yck? Og hvor skal De hen?"

„Jeg kommer fra Kiel og er paa Rejse til Antwerpen," svarede han. „Tillader De, at jeg tager Plads her ved Bordet og spiser Frokost sammen med Dem?"

„Med Fornøjelse!" svarede hun og ryddede lidt til Side, medens den fremmede Herre kaldte paa en Kellner og forlangte en Kop Kaffe til sig selv og et Glas Mælk med Wienerbrød til sin lille Ledsagerske.

„Forstaar De, hvad vi siger?" spurgte imidlertid Madame d'Avrîle Alma paa Fransk.

„Nej!" svarede denne. „Hvad er det for et Sprog?"

Madame umagede sig ikke med at svare paa dette Spørgsmaal, men fortsatte nu sin Samtale paa Hollandsk med Hr. van Yck.

„Hvad er det dog for et Vidunder af et Barn, De har med Dem?" spurgte hun. „De er maaske gift?"

„Nej," svarede han leende, „det har jeg hverken haft Tid eller Lyst til! Jeg véd i det hele taget ikke, hvorledes nogen Mand kan lade sig frivillig lænke for hele Livet. Den Lille her er Datter af en tysk Marineofficer, som er bosat i Kiel. Jeg handler nu paa egen Haand."

„Ah saa! De arbejder altsaa ikke længer for de Herrer Siebel og Groll?"

„Nej, det har jeg stanset med for flere Aar siden! Nu har jeg min egen Forretning i Antwerpen. Jeg har valgt en Specialitet. Det er Børn fra otte til tolv Aar."

„Jeg forstaar!" nikkede hans Veninde. „Og den Lille her....?"

„Har jeg, som sagt, fanget i Kiel. I de offentlige Parker sidder der jo altid en Mængde Barnepiger, som man med Lethed kan indlede Bekendtskab med. Man indbyder dem til at følge med i Teatret, man giver dem nogle Smaating, Hansker, Silketørklæder eller lignende, og tilsidst tilbyder man dem en Sum Penge, medens man bemægtiger sig Barnet."

„Skriger ikke de Smaa, naar de føres bort?" spurgte hun ganske rolig.

„Jo, hvis man vilde forsøge at tage dem med Magt, vilde de naturligvis skrige og derved ødelægge hele Affæren," svarede han; „men saa dum er man jo ikke. Jeg har studeret den Sag til Bunds. Jeg har altid nogle Chokolader og Kager i Lommen. Ved Hjælp af disse bliver man snart gode Venner med de Smaa..."

„Ja, ja..." nikkede hun.

„Og naar de saa har faaet Tillid til En, finder man paa en eller anden Historie, for Eksempel, at man vil følge dem hen til et Hus, hvor de kan genfinde deres Barnepige, eller ogsaa, at deres Forældre venter dem paa et Sted, hvor man har lovet at bringe dem hen. Det er et helt Studium, forsikrer jeg Dem."

„Det vil jeg tro! Enhver Specialitet kræver sine særegne Forstudier."

Han fortsatte:

„Men først og fremmest maa man have et venligt og elskværdigt Væsen, hvad jeg smigrer mig med at have."

„Naturligvis! — Men," spurgte hun videre, „kan De tjene noget synderligt paa denne Handel?"

„Ja, ja, det lønner sig storartet!" forsikrede han. „Ikke unge Mænd, men ældre som kun vil have Lækkerbidskener. Disse gamle Levemænd er i Reglen saa rædde for at miste en Dag af deres kære Liv, at de ikke tør give sig i Kast med voksne Kvinder. Og de betaler, hvad det skal være."

„Hvor længe kan da disse Børn bruges?"

„Nogle Aar," svarede han. „Der er en Kanal udenfor mit Hus i Antwerpen. De forstaar vel?"

„Ja, ja, jeg forstaar! Der forsvinder de døde Legemer, uden at man véd, hvorfra de kommer." —

Van Yck saa sig om med et sky Blik, medens han drak sin Kaffe.

Efter nogle Øjeblikkes Forløb vedblev han:

„Nogle dør tidlig, andre holder ud i flere Aar; men naar de ikke længere kan bruges i min Forretning, sælger jeg dem til de simple Huse i Havnene, som besøges af fremmede Sømænd. Men lad mig nu faa at høre, hvorledes det gaar Dem, Mademoiselle Jeanet!"

„Paa denne Rejse hedder jeg Madame d'Avrîle," oplyste hun hurtig.

„Ah saa!" mumlede han. „De er naturligvis ogsaa Deres egen Herre nu?

„Nej, desværre!" svarede hun. „Skal man nedsætte sig selv, maa man jo have en Driftskapital, og den har jeg aldrig kunnet spare sammen. Derfor er jeg endnu kun Agent. Men nu har jeg dog lidt større Indtægter, flere Procenter, Hotelregninger og alle andre Udgifter betalte. Jeg rejser for Huset Vardel i Antwerpen."

„Vardel? — Ja, det er jo en stenrig Mand. Man har sagt mig, at han aldrig har færre end Tusind Stykker paa Haanden."

„Det tror jeg gerne," svarede hun. „Hans Forretning gaar vistnok glimrende. Han arvede den efter sin Moder. Nu har han et eget Skib, som sejler mellem Østersøen, Antwerpen og Amerika. Broderen er Kaptajn om Bord, og de er vistnok i Kompagni."

„Handler han udelukkende paa Amerika?"

„Ja, for det meste med Huse i New York og i Buenos Ayres," svarede hun. „Varerne kommer som oftest fra Rusland og Polen."

„Er den Pige, som sidder her ved Bordet, ogsaa russisk?" spurgte han halvt hviskende.

„Nej, hun er dansk!" sagde Madame d'Avrîle. „Jeg blev syg i Rusland og taalte derfor ikke at sejle tilbage paa Skibet. Jeg maatte rejse over Land, og under mit Ophold i Stockholm benyttede jeg Lejligheden til at kapre en, og i København to. Men jeg finder det klogest at holde dem fra hinanden. De to andre sidder sammen med Negeren lige ved Disken."

Alma fandt den lille Pige yndig og forbavsede sig over, at hun kunde være i Følge med denne simple Mand; men da hun antog Barnet for ogsaa at være Hollandsk, gjorde hun intet Forsøg paa at tale med hende. Hun iagttog i Tavshed Hr. van Yck og lagde Mærke til, at han bar rødt Slips, hvori der sad en lille Naal med et Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben. Det lignede paa en Prik den hvide Naal i rød Sløjfe, som Madame d'Avrîle bar foran i Kjolekraven.

„Det er vel en Tilfældighed," tænkte Alma. Sandsynligvis er det Mode at bære saadanne Naale."

Restaurationen fyldtes paany af Rejsende, og straks efter raabte Konduktøren ind i Salen: „Antwerpen!"

Da stod Hr. van Yck op, tog Afsked med sin Veninde og forsvandt med Barnet ved Haanden.

Madame d'Avrîle betalte sin Regning og gik derefter ind paa Telegrafkontoret, hvor hun afsendte følgende Telegram:

„C. Vardel, Antwerpen.
Kommer i Aften med Eksprestoget fra Hamborg. Medbringer tre Stykker fin Silke.
Eufemia."

Da de skulde stige ind i Jærnbanevognen, sagde Alma:

„Her staar jo skrevet Antwerpen. Skal vi ikke til Brüssel?"

„Det er rigtigt. Skynd Dem nu bare at komme ind!" svarede Madame d'Avrîle, idet hun selv først steg op og satte sig. Da hun havde vist Billetterne til Konduktøren, og Toget rullede af Sted, sagde hun til Alma:

„Jeg har glemt at sige Dem, at jeg ikke kan følge dem til Brüssel. Aftenen inden min Afrejse fra København, fik jeg et Telegram, som underrettede mig om, at jeg straks maatte hjem. Jeg bor, som De ved, i Antwerpen. Men da De jo ikke kan rejse alene, bestemte jeg at tage Dem med mig hjem til mit eget Hus. Her vil min Svoger eller en anden Herre afhente Dem og ledsage Dem til Brüssel."

„Det var da morsomt!" udbrød Alma. „Paa den Maade faar jeg ogsaa Antwerpen at se."

„Ja, det er jo ligegyldigt, om De kommer til Brüssel nogle Dage før eller senere," mente Madame d'Avrîle, hvorefter hun udfoldede det franske Blad „Le Figaro", som hun havde købt paa Vejen, og begyndte at læse.

Det var en lang og ensformig Rejse gennem Holland, og deres eneste Adspredelse bestod i at spise. Ved hver eneste Station maatte Madame ud, og desuden tyggede hun paa Honningkager og Chokolade hele Tiden og læskede sig imellem med et Glas Cognak.

Henimod Aften, da Mørket sænkede sit graa Slør over Landskabet, nærmede de sig endelig en større By, som viste sig at være Rejsens Maal.

III.

Paa Banegaarden i Antwerpen blev de modtagne af en yngre Mand, der saa ud som en Tjener i sort Livré. Han førte dem hen til en lukket Omnibus, forspændt med to sorte Heste. Her fik Alma Plads inderst ved Madame d'Avrîles Side, medens Negeren satte sig lige overfor mellem de to andre Piger. Tjeneren steg ogsaa ind, rullede Gardinet for det bageste Vindu ned, hvorefter Vognen rullede af Sted. Den stansede snart udenfor en bred Jærnport, hvor Tjeneren sprang ned og trak i en Klokkestræng. Et Øjeblik efter bragede det indenfor, som om en Jærnstang faldt ned, Porten fløj op, og Vognen drejede ind. De kørte videre gennem en stor Have med høje Træer og op til en vældig Murbygning. Endelig stansede de i et hvælvet Portrum, hvor en anden Tjener i sort Livré kom løbende til, lukkede op og rakte Damerne Haanden for at hjælpe dem ud.

„Er Monsieur Vardel hjemme?" spurgte Madame d'Avrîle.

„Ja!" svarede han kort. „Han venter Dem i Kontoret."

„Er Værelserne i Stand?"

„Ja, Madame!"

„Saa følg med mig!" sagde hun til Alma. „Tom, kald paa Marie, og bed hende følge de andre Damer op!"

I det samme kom en lille, pukkelrygget Kvinde løbende ned ad Trappen, hviskede til Negeren og vinkede ad de to unge Piger. Disse fulgte hende; men idet hun gik foran, raabte hun til Madame d'Avrîle: „Nr. 113!"

Alma fulgte Madame, som gik foran ind i en lang Gang med Døre paa begge Sider. De stansede udenfor Nr. 113. Det var et firkantet Værelse, kun møbleret med en tarvelig, smal Jærnseng og en Vaskeservante. Foran Vinduet hang grønne Uldgardiner, som var trukne helt sammen, og fra Loftet lyste en elektrisk Lampe.

„Jeg formoder, De er sulten. Nu skal De straks faa Mad," sagde Madame d'Avrîle. „Derefter vil jeg raade Dem til at gaa i Seng og hvile Dem godt ud, saa De kan samle Kræfter til at fortsætte Rejsen."

„Bor De her?" spurgte Alma lidt forbavset; thi det hele Hus forekom hende som en Fæstning.

„Ja, det er mit Hotel!" svarede Madame hurtig, hvorefter hun gik ud.

Nogle Øjeblikke senere traadte den pukkelryggede Kvinde ind med en Bakke, hvorpaa der stod et Fad med en stegt Kylling, nogle Æg og en halv Flaske Vin.

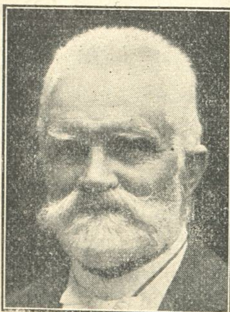
(Fortsættes).

Fru Anna Gnudtzmann.

Fruen foredrager den franske Vise: *Ma tête.*

UGENS NAVNE

Kommadør Giødesen

— Kommandør *Giødesen,* som døde i forrige Uge i en Alder af 75 Aar, nærede megen Interesse for Sømandsstanden. Som Formand i Sømandsforeningen har han saaledes haft væsenlig Del i, at Sømandshjemmet paa Kristianshavn er bleven opført, og som Mønstringsbestyrer i København vandt han den menige Sømands Tillid. I mange Aar har han været Medlem af Sø- og Handelsretten. Han har ogsaa haft Sæde i Borgerrepræsentationen — det var i gamle Dage, da denne Forsamling beherskedes af Højre, og til dette Parti sluttede han sig med næsten fanatisk Iver. Alle giver Giødesen det Lov, at han var en saare elskværdig og forekommende Mand.

Kommandør Rothe.

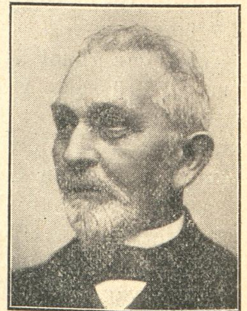
— En anden Søofficer er i disse Dage afgaaet ved Døden: Kommandør *H. P. Rothe,* Korpsets ældste. I Slutningen af forrige Aar fejrede den gamle Kommandør sit 75 Aars Jubilæum som Søofficer, endnu rask og rørig, og „Verdens-Spejlet“ indeholdt i den Anledning et Par Notitser. Nu er han død.

Grosserer Brenøe.

— Blandt denne Uges Dødsfald er endvidere Cigarfabrikant, Grosserer *Lauritz Carl Brenøe,* en i Forretningsverdenen meget kendt Mand. Han opnaaede kun en Alder af 45 Aar, og hans talrige Venner beklager hans tidlige Bortgang. I lige Maade vil han blive savnet af sit Personale, som var ham meget hengivent. Den Afdøde tilhørte *Vikingerne* ude paa Badeanstalten „Helgoland“, og tog sit Bad hele Aaret rundt, uanset Aarstiden.

— Stationsforstander *Rosenørn* i Hadsten fejrede den 1ste d. M. sit 25 Aars Jubilæum. I saa mange Aar har han bestyret denne Jærnbanestation, og blev af Byens og Egnens Beboere hædret paa forskellig Vis i Dagens Anledning. Bl. a. var han indbudt til et Festmaaltid paa det stedlige Hotel, hvor forskellige Talere takkede ham for godt Samarbejde.

Stationsforstander Rosenørn.

København i vore Dage.

Ladegaarden.

Københavns Tvangs- og Arbejdsanstalt.

Vi bringer i denne Uge vore Læsere nogle Billeder fra Ladegaarden, et Par Interiører, som kan give lidt

Stenhuggerpladsen.

Begreb om Livet indenfor den Anstalt, hvis blotte Navn har en saa uhyggelig Klang for os alle.

Hvor ofte har vi ikke i en lidt trist Stemning sagt til os selv: „Ak, Du ender paa Ladegaarden!“ — uden egenlig rigtig at vide hvad det var, vi havde i Vente. Man danner sig jo her i Livet et Skøn over det meste mellem Himmel og Jord, og disse Ens Begreber om de forskelligste Ting bestemmes ofte af rent ydre Tilfældigheder, som kommer En for Øje.

Angaaende Ladegaarden og dens Lemmer! Vi har alle spaseret ned ad Aaboulevarden, vi har skelet til den lange Bygning med de mange Vinduer og de gule Mure, hvorpaa Efeuen slynger sig saa nydeligt og saa hyggeligt, — vi har alle kørt med Toget til Klampenborg og fra Kupévinduet kigget ind i Inspektør *Østs* sirlige Have, med den lille blaa Dam, hvor der altid sejler en ensom Svane — og vi har endelig paa Gaden mødt en Skare af Lemmer bevæbnede med Fejekoste og set det grønne „Salatfad“ rumle ind ad Porten.

Men længere naar vor Viden heller ikke.

Vore Billeder og disse Par vejledende Ord skal forsøge at bringe Læseren indenfor Porten og rundt paa hele Anstalten. Det er den Slags Ting, som altid er rare at kende.

Klokken er halv to, og Middagspausen er lige endt. I Porten staar et øjensynlig mæt og veltilpas Lem og piller sig i Næsen.

Det var det første Indtryk af Ladegaardens Velvære, som vi modtog.

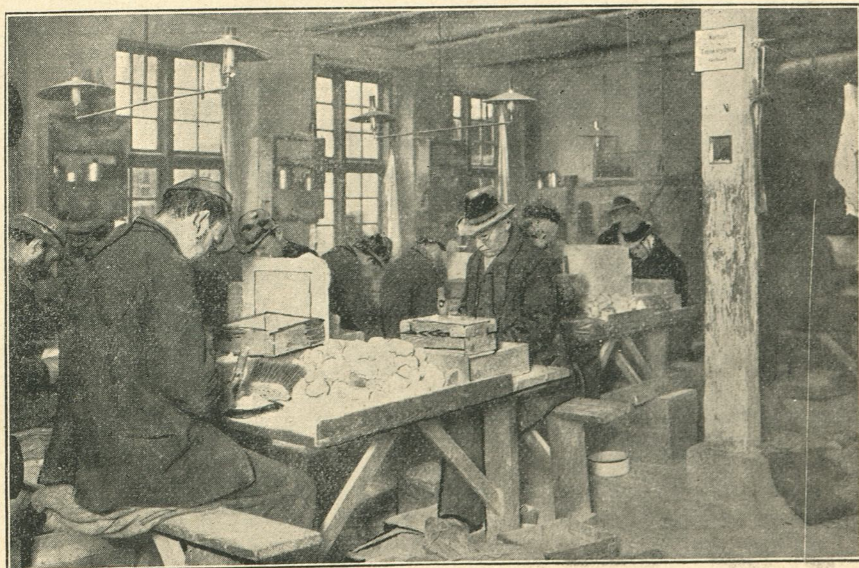
Vi skrider over Gaarden, og føres af en overordenlig elskværdig Assistent gennem en Labyrint af Gange og Koridorer, for til sidst at ende ude paa Stenhuggerpladsen, som vor Fotograf foreviger.

Stenene synger under Hammeren, jamrer sig under de forfærdelige Slag. Der staar et Lem og hugger til af alle Livsens Kræfter. Der er en Overbevisning i hans Maade at tage Sagen paa, det er ham sikkert, som om Stenen var en Koncentrering af Menneskenes Ondskab — og han slaar til af et ærligt Hjerte — indtil Kampestenen revner med et Vræl — og Lemmet griner fjollet og saligt, som havde han begaaet en stor Bedrift.

Herude anbringes de Lemmer, som enten ikke er fagmæssig uddannet, eller som er for sløve til at bestille noget andet.

Det er jo saadan, at Lemmerne er inddelt i Klasser. Ja, hvor i Livet møder man ikke denne Nummerering, denne Inddeling — og det slaar ned i Ens Sind, at dette med den sociale Forskel jo i Virkeligheden slet ikke er saa uhyre bedrøvelig en Sag.

Det er jo naturligvis ingen synderlig stor Dagløn, den Sum af tolv Øre, som Lemmerne af første Klasse oppebærer. Men de er jo de dygtigste indenfor deres Stand, og de er visselig lønnet højere end

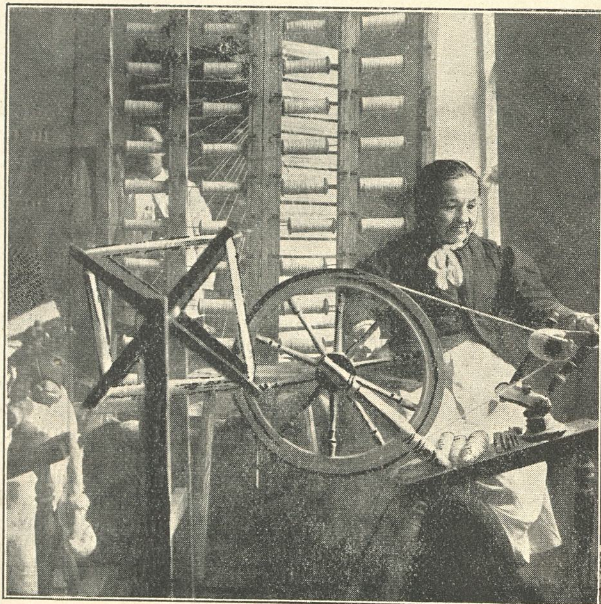

Kryolit-Stalden.

anden og tredje Klasses Lemmerne, der kan sidde og slide en hel Dag igennem for henholdsvis otte og fire elendige Ører.

Det er jo ikke meget — naar en anden Grosserer kan drive det til adskillige Kroner pr. Dag. Men man maa virkelig huske, at Livets Fornødenheder heller ikke er de samme for os alle.

Saadant et Lem har det rigtig godt, naar han faar Lov til at sove paa den pæne Sovesal under Opsyn af gamle *Hans Peter*, der nu i snart tredve Aar har været „Med"—Lem.

Paa Kvindeafdelingen.

Hans Peter er et straalende Eksempel paa, hvor godt man *kan* have det paa Ladegaarden. Han indlagdes i sin Tid og befandt sig saa vel derved, at han besluttede at bryde sig en Karriére indenfor disse Mure — og nu er han altsaa Chef for en Sovesal paa henved hundrede Sovesteder.

Det er en almindelig Erfaring, man gør, naar man vandrer omkring blandt disse Mennesker, at de i Grunden er langt større Aandsaristokrater end vi andre, som jo i Virkeligheden kun er nogle sentimentale Socialister og Idealister.

Spørg et Lem — *han* kender Verden, finder sig i den, saadan som den nu engang er, og bryder sig hverken om Frihed, Lighed eller Broderskab. Men han har en fint udviklet Sans for Individets Selvbestemmelsesret og — er veltilfreds, naar han paa sine Udgangsdage kan se sit Snit til at dyppe sine mere eller mindre appetitlige Sokker i et Par Pægle Brændevin og paa den Maade faa smuglet noget af det herlige, men strengt forbudte Livsens Vand ind paa Gaarden.

Det skal smage ganske dejligt, naar Brændevinen vrides af Strømperne. Man behøver aldeles ikke at sætte nogen Slags Perikum paa.

Vort andet Billede gengiver den saakaldte Kryolit-Stald, hvor Lemmerne sidder og hugger Kryolit og sorterer det hvide fra det sorte. Det er Akkordarbejde, fortæller Assistenten, og det forklarer den uhyre Flid og Hurtighed, hvormed der arbejdes herinde.

Ja, ja — der gives ogsaa Ærgærrighed blandt Lemmerne.

Efter et Besøg paa de store Snedkerier, Væverier og Malerværksteder forlader vi den mandlige Afdeling og gaar over til Kvinderne.

Paa Kvindeafdelingen er der stille og fredeligt. Man taler dæmpet og hviskende, og rundt i Gaarden sidder alle Slags Kvindfolk og hviler sig.

De rejser sig meget ærbødige og meget nysgærrige, da vi gaar dem forbi. Man maa jo huske, at de trods alt *er* Kvinder.

Gennemsnitsalderen for kvindelige Lemmer er otte og tredve Aar. Men der findes flere ældre og nogle faa yngre iblandt, nogle med et stille, fromt-resigneret Ansigt, andre med Næsen i Vejret og frække som det Kvindtøj, de er.

Ved Assistentens Hjælp faar vi nogle anbragt ved Væven, andre ved Spinderokken — og det varer længe, inden de kan faa ordnet alle deres Yndigheder og lade Fotografen forevige sig. Resultatet maa Læseren selv dømme om.

Næ, det er saamænd en meget stor Fejltagelse, at det er saa slemt at komme paa Ladegaarden. Vi har Syn for Sagen, at det endog kan have sine Behageligheder. Der er naturligvis disse Tvangsfanger, som aldrig faar Lov til at komme ud — og med hvem der kommanderes, som i et Fængsel. Men det er jo heller ikke *rigtige* Ladegaardslemmer.

Ladegaarden er en mild Stiftelse for ældre bedærvede Mænd og Kvinder. Man behandles overordentlig godt, og Maden — det siger man da — er fortrinlig.

Der er endnu ikke elektrisk Lys og heller ikke W. C., men forresten alle andre moderne Bekvemmeligheder. Slet ikke at forglemme, at Lemmerne har ikke mindre end 31 Opsynsmænd til at opvarte sig.

Og saa den elskværdigste og humaneste Mand, Inspektør *Øst*, til Forstander for hele Redeligheden.

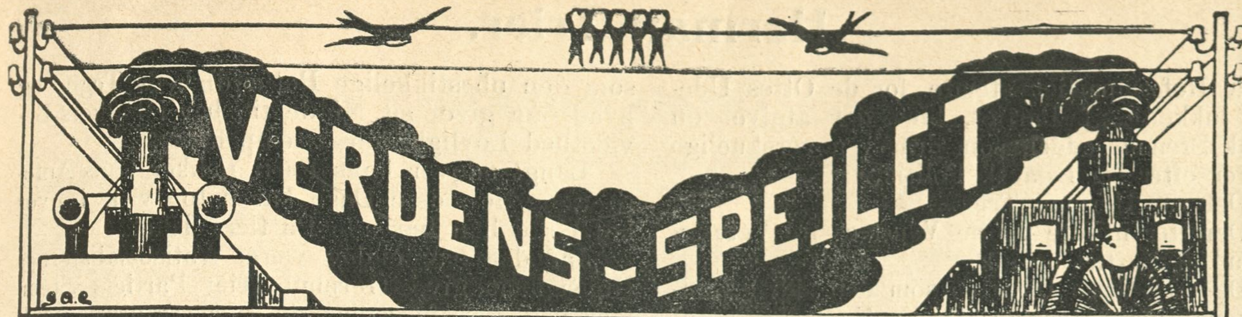
Pen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlet Nr. 19, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 5. Februar 1905.

Herman Trier.

Herman Trier.

Da Reformpartiet stemte for de Ottes Udelukkelse af Partiet, blev der afgivet en blank Stemmeseddel, som drager uoverskuelige Følger efter sig i dansk Politik.

Det var Herman Triers.

Derefter meldte denne Venstres tro Veteran sig ud af Partiet og gik.

Og nu i disse Dage er som den sidste Konsekvens fulgt Herman Triers Nedlæggelse af sit Hverv som Folketingets Formand.

Tydeligt nok har Folketinget lagt for Dagen, hvor nødigt det vilde miste ham.

Man har forsøgt alt, hvad gøres kunde, for at faa ham til at blive. Men Forsøgene mislykkedes.

Da Herman Trier som den grundfæstede Parlamentariker, han er, havde bedt det Folketing, hvis Flertal *han* ikke længere tilhører, fritage sig for Formandshvervet, genvalgtes han ikke desto mindre med overvældende Majoritet.

Men Herman Trier lod sig ikke forlokke af al denne Virak; han bad igen Tinget fritage sig for Hvervet og fik denne Gang sin Vilje.

— Der kom en underlig Følelse af Uro i Tinget, da den Mand, som bærer alt Folkets Sympati, saa uomtvisteligt tilkendegav sin Uoverensstemmelse med dets førende Flertal.

Herman Trier staar nemlig i dansk Politik som den ubestikkelige Retfærdigheds Tegn, og hvad han giver sit Minde til, har i Folkets Bevidsthed Lovlighedens Stempel.

Langt udover hans Parti rækker hans Autoritet, og de sidste Dage har netop vist, i hvor høj Grad han har alle Partiers Tillid.

Ja, det har endog været Antisocialisternes Hensigt at give Herman Trier Partiets Stemmer ved det forestaaende Borgerrepræsentantvalg, skønt han er Modpartiets Mand.

Ja, hvad der er mærkeligere endnu, han beklæder Formandspladsen i Forsvarskommissionen, valgt af den Regering, hvis fire Medlemmer nu sidder som Ministre i den nye Regering.

Det maa have været foruroligende for dem, der har Magten og er de mange, at modtage en saa bestemt Afvisning fra en enkelt Politiker, der er saa stærk i sin Ensomhed.

Men den nervøse Uro er sikket velbegrundet; thi ude i Vælgerbefolkningen, al Politiks sidste Instans, er Triers Navn den Paategning, uden hvilken de politiske Veksler ikke indfries.

Han er som Viseren paa den politiske Retfærdigheds Vægt.

Den Side, han peger til, vejer tungest i Vægtskaalen paa Dommens Dag, naar Vælgerfolket skal skille Faarene fra Bukkene.

Anders W. Holm.

A. CANTOR.

Overretssagfører *Alexander Cantor* kunde i Søndags fejre sit 25-aarige Sagførerjubilæum. Skønt Cantor i Aarenes Løb har oparbejdet en betydelig Sagførerforretning, hvor en stor Del af „det, der duer i Danmark“, har søgt Raad og Bistand, er det fornemmelig dog ikke dette, der har bevæget „Verdens-Spejlet“ til at bringe Jubilarens Billede i Dag.

Det er som politisk Journalist, at Cantor bør mindes.

I Starckes „Studenterbogen“ har Cantor givet et morsomt Billede af det Liv, der rørte sig nede i Studenterforeningen i Slutningen af Halvfjerserne, da det første Provisorium gjorde Luften lummer. Det var netop i disse Dage, at *N. F. Larsen* hørte Cantor tale i „Foreningen“ og straks tilbød ham Plads ved „Morgenbladet“, hvor Cantor virkede 1½ Aar, indtil han fratraadte for at blive politisk Leder af „Dagsavisen“, i hvilket Blad Cantor skrev sine bedste Artikler.

Der vil man mindes Cantors Kampagne mod Finansborgmester *Fenger* og Økonomiforvalter *Christensen*, en Affære, der den Gang var paa alles Læber.

Sin betydeligste Bedrift udøvede Cantor i 1884, da han paa et Vælgermøde med saa ubarmhjærtig en Skarphed tvang *Goos* til at indrømme, at Bladet „Den ny Socialist“ kun trivedes ved Midler, der fremkom fra selve Højres Ledere. At det gik hedt til paa nævnte Møde, fremgaar bl. a. deraf, at „Dagsavisen“s daværende Referent, *Anton Melbye*, blev saa forfærdet, at han besvimede og glemte at skrive Referat, der maatte hentes om Natten fra „Morgenbladet“.

Senere har Cantor ofte skrevet politiske Artikler i „Politiken“.

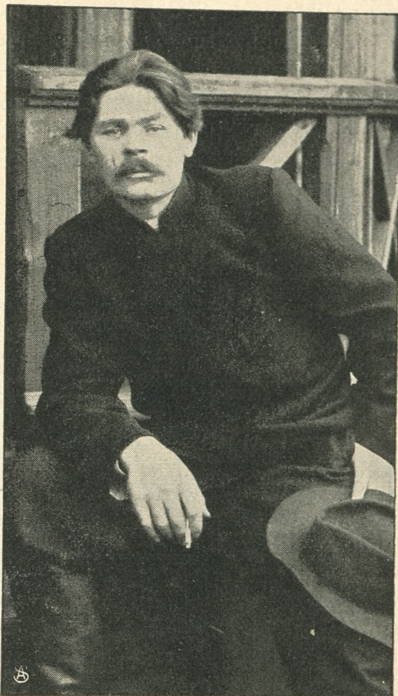
Det var med oprigtig Sorg, at man for nogle Aar tilbage saa Cantor trække sig ganske tilbage fra vort offentlige Liv, som har saa god Brug for Folk, der besidder en skarp og klar Tanke og den radikale Fordomsfrihed, der skaber nye kulturelle Værdier.

Den sidste Menneskealder kan ikke opvise nogen, der bedre end Cantor havde egnet sig til at blive en fremtrædende Mand i vort offentlige Liv — en fremragende Taler, en bidende, vittig Journalist og en Politiker, der repræsenterer Tidens fineste Kultur forenet med en straalende Elskværdighed.

H. O. B.

Maxim Gorki.

Den russiske Borger *Alexei Maxiwovitz Pjesjkow*, den verdensberømte Forfatter *Maxim Gorki* er taget til Fange i Riga og under den strængeste Bevogtning sendt til *St. Petersborg*, han var en af Hovedlederne for den revolutionære Bevægelse d. 22. Januar 1905.

For en Menneskealder siden blev den store russiske Forfatter *Dostojewskij* dømt til Døden, fordi han havde været menigt Medlem af en revolutionær politisk Forening, men han blev ganske vist benaadet og sendt en Del Aar til Sibirien.

Dostojewskij — Maxim Gorki.

Officerssønnen *Dostojewskij*, den fattige russiske Student og Skribent, elskede Samfundets Udskudte: Skøgen og Forbryderen og de smaa, der ikke kan gøre sig gældende, de fattige og undertrykte, han skildrede deres Liv ud fra sin dybe Medfølelse og digtede Verdens skønneste Digt om deres Nød og Smærte, han tog deres Parti og stillede sig ved Siden af dem, som vilde reformere de russiske Samfundsforhold.

Arbejdersønnen *Maxim Gorki* derimod levede fra sin Barndom til sin Manddom den russiske Underklasses Liv, kæmpede med de andre for selv at faa Plads og tabte og sejrede i Kampen, led Sult og Nød, medens han slog sig igennem som Brændehugger og Gadesælger, Havnearbejder og Korsanger, lige indtil han fire og tyve Aar gammel vandt frem og udgav sin første Bog, blev Forfatteren, der staar alene — udenfor.

I sin første Bog og i de andre har han skildret disse Mennesker, deres Underkastelse og Glæder i Underkastelsen; han kender dem saa godt, saa han vilde have kunnet forudsige, at Folkehoben forleden vilde rive den forbikørende General ud af hans Vogn og slide ham i Stykker. Han kender Dyret i Mennesket, men han tror paa disse Menneskers Evner til at udvikle sig alligevel, og han satte sig i Spidsen for de revolutionære.

Den russiske Regering forstaar ikke Spøg, den dømte *Dostojewskij* til Døden. Hvilken Skæbne venter *Maxim Gorki?*

Falder *Maxim Gorki* nu, saa efterlader den 36-aarige Forfatter sig nogle Bind verdensberømte Skrifter og en Helts Navn.

Han vidste, at Regeringen ikke forstod Spøg, og han kendte Russerne, men han satte dog sin Stilling, sin Ære og sit Liv ind paa Folkets Sag.

Kunstnere rundt om i Europa har bedt for *Maxim Gorkis* Liv.

Men den Sag, som har sine Martyrer, dør ikke og slaas ikke ned.

Christian Straa.

Det første Skud.

Blandt alt det mærkelige, som sker i den sidste Tid i St. Petersborg, er det mest ufattelige det Skud, der invarslede Revolten.

Czaren indvier *Nevaens* Vand i Pavillonen ved Vinterpaladset.

— — Hvert Aar indvier Czaren fra sin Pavillon udenfor Vinterpaladset ved en pompøs Ceremoni Nevaens Vande.

Som Kirkens Øverste, næst Gud, omgives han af en Herrens Velsignelse af Gejstlighed, som Landets stormægtige Selvhersker over alle Russere, som den, der ejer al Magten, Riget og Æren, beskyttes han af en straalende Parades Tusinder af Stridsmænd.

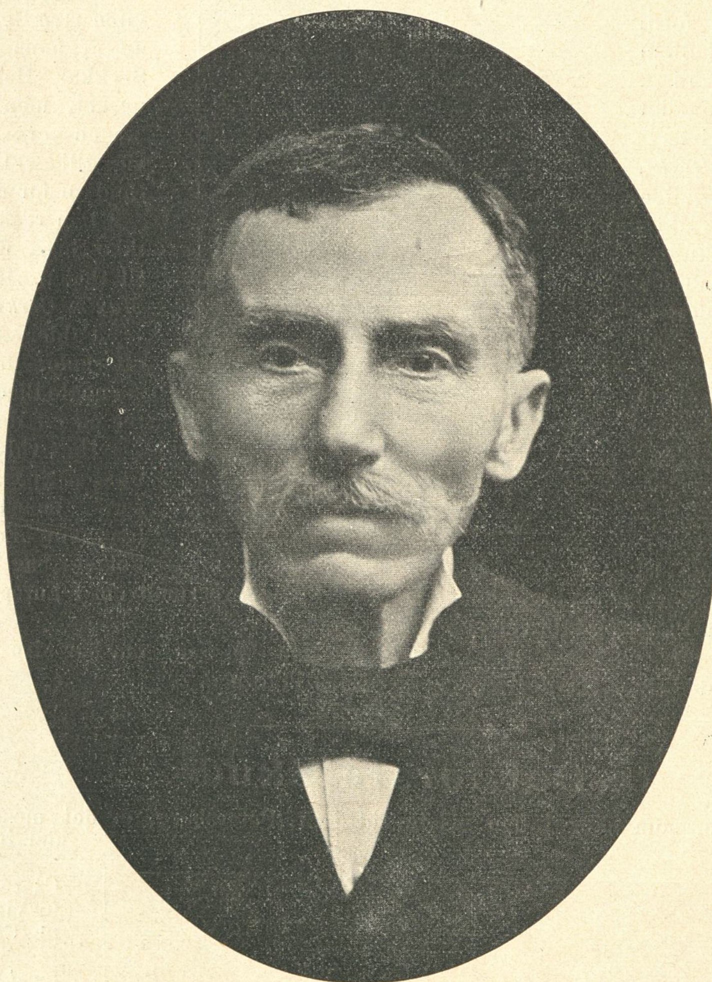
Og midt i al denne Jordens største Magtfuldkommenhed og Herlighed, under selve den hellige Handling, faldt det Skud, som paa et hængende Haar nær havde tilintetgjort alle disse Jordens Mægtigste.

Det Skud gav ren Besked. Stakkels Czar! — som skal have Sandheden at vide — af sine egne Kanoner.

Androwitzsch.

Joseph Michaelsen.

I Aaret 1850 kostede et Brev til England 55 Skilling eller paa det nærmeste halvanden Krone i vor Tids Penge. Danmark beregnede sig for Befordringen 13 Skilling, Tyskland 13, Belgien 7, England 22, og Landene kontrollerede hverandre gennem et vidtløftigt Afregningssystem. Nu er Portoen til Jordens fjerneste Lande kun Syvendedelen deraf, 20 Øre, hvilket Beløb udelt tilfalder Danmark; men i de forløbne Aar er Korrespondancen, Handelssamkvemmet, Tankeudviklingen mellem Nationerne langt mere end syvdoblet. Der kan ikke herske nogen Tvivl om, at Verdenspostforeningens Oprettelse i 1874 var et af det nittende Aarhundredes aller største kulturelle Fremskridt; men paa Grund af vore ledende Mænds Uforstand er det aldrig blevet stærkt nok hævdet, at den geniale Tanke om *Transitportoens Ophævelse*, der danner Grundlaget for Verdenspostforeningen, blev fremsat af en dansk Mand, *Joseph Michaelsen.*

Michaelsen er nu en Olding paa 78 Aar; men hans Sind er ungt som de Yngstes. Endnu kan hans Stemme dirre i berettiget Harme over de krænkende Tilsidesættelser, han led i Kampen for sit Forslags Fremgang, og endnu lyser hans Øjne ved Mindet om den Tid, da hans Indflydelse rakte helt ind i Konsejlspræsidentens Kabinet. Joseph Michaelsen har nemlig ogsaa i Politiken haft den største Betydning, ikke som praktisk Politiker overfor den store Offenlighed — han har aldrig holdt en politisk Tale — men som den dristige, øvede og snarraadige Underhandler bag Kulisserne.

Han blev allerede i sit Rusaar ansat paa „Fædrelandet"s Kontor, som kort efter — i 1848 — blev Centrum for hele Landets Politik. Paa første Haand lærte han her nogle af Danmarks betydeligste Mænd at kende, *Ploug, Monrad, Tscherning, Hother* og *Alfred Hage, Brøchner* o. m. fl., og han erhvervede sig i disse Aar en journalistisk Øvelse, som i Forbindelse med hans glimrende Begavelse gjorde ham til en af Hovedstadens fineste Stilister. 1852 forlod han imidlertid Bladet for at hellige sig Studierne, blev efter overstaaet Eksamen Assistent i Finansministeriet, men vedblev at beskæftige sig med Journalistik og var saaledes en Tid Leder af Ugeskriftet „Hjemme og Ude". 1869 blev han ansat i Postbestyrelsen, hvor han fik de udenrigske Sager under sig, og havde den Dristighed ikke to Maaneder efter sin Ansættelse at udarbejde Forslaget om Transitportoens Afskaffelse og Fastsættelse af indenlandsk Porto for Brevvekslingen mellem alle Europas Lande.

„Naar et Menneske faar en ny Tanke, brøler Okserne," skrev Michaelsen nyligi dansk Postblad. „Hvorfor de gør det, véd jeg ikke saa nøje; men at de gør det, véd jeg ganske bestemt, ogsaa af personlig Erfaring."

Ja, sandelig brølte Okserne i 1859. Hans Forslag blev regnet for barnagtigt Vigtigmageri, for det vildeste Nonsens. Ingen vilde gaa ind paa Forslaget; kun de færreste læste det. Men Michaelsen tabte ikke Modet, og han forsømte ingen Lejlighed til at bringe Sagen paa Bane dels overfor postale Sagkyndige, dels blandt sine politiske Venner.

Thi det var netop i disse Aar, Michaelsen kom ind i Politiken. Ved Nytaarstid 1860 fik han nemlig Indbydelse fra Baron *Blixen-Finecke*, der var Udenrigsminister i *Rottwitts* Ministerium og gift med vor afdøde Dronnings Søster, og der udviklede sig mellem de to Mænd et Venskabsforhold, som vedvarede lige til Blixens Død og skaffede Michaelsen Adgang til de intimeste politiske Forhandlinger. Han benyttede sig aldrig heraf til personlig Fordel, men det lykkedes ham i 1865 efter den national-liberale Politiks Bankerot at skabe den Situation i dansk Politik, som han med et træffende Slagord kaldte Sammenslutningen mellem de store og de smaa Bønder. Det skyldtes nemlig Michaelsen, at der kom en Sammenkomst i Stand mellem Grev Frijs og Bonde-

vennernes Fører, *J. A. Hansen.* Resultatet er kendt nok. Forfatningsrevisionen gennemførtes, Ministeriet *Bluhme* maatte gaa af, og Grev *Frijs* dannede derefter sit Ministerium, uden at J. A. Hansen dog erholdt den saa ivrigt attraaede Ministerportefølje. Ogsaa senere fik Michaelsen Lejlighed til at vise Grev Frijs betydelige politiske Tjenester. Da saaledes „Dagstelegrafen“, hvis Redaktør var *C. V. Rimestad,* ved Begyndelsen af Krigen mellem Preussen og Østrig i en ledende Artikel forlangte „Flaaden ud“ og samtidig meddelte, at den tyske Flaade laa med Damp oppe i Danzig Havn, blev Michaelsen med Baron Gedalia som Ledsager sendt til Kiel og Danzig for at skaffe Regeringen paalidelige Oplysninger. Han kunde telegrafere hjem: „Fabrikanten har end ikke begyndt paa Arbejdet.“ Michaelsen har i sine Memoirer givet en højst interessant Skildring af denne Rejse og af sin Rejsefælle, der blev sørgeligt skuffet i sit Haab om en høj Orden til Løn for beviste Tjenester.

Imidlertid var der hændet verdenshistoriske Begivenheder, som Michaelsen med Virkning kunde paaberaabe sig til Gunst for sit postale Reformforslag. Italiens Enhed var blevet gennemført, og en Mængde smaa italienske Postomraader sluttede sig sammen til et. I Tyskland var det gaaet paa samme Vis ved Dannelsen af det nordtyske Forbund. De postale Enere var blevne flere, Brøkerne færre, og i April 1868 mente Michaelsen endelig, Tiden var kommet til at anmode Grev Frijs om at udsende Pjecen *„Sur l'abolissement des ports internationaux et de transit“* til de fremmede Magter. Dette skete; men det bør siges, at vort Generalpostdirektorat ingenlunde gjorde Forslaget til sit, men forholdt sig fuldkommen passivt.

Nu begyndte det travleste Afsnit i Michaelsens Liv. Han var i disse Aar som en af hans samtidige Medarbejdere har sagt „Ild og Flamme“. For at vinde Tilhængere for sit Forslag kastede han sig ind i en Korrespondance, der førtes med Statsmænd, Politikere og Redaktører i alle Europas Lande og paa alle tre Kultursprog. Det var Aar, der kostede ham en utrolig Sum af Tid, Arbejde og Penge. Han stod dog ikke alene, men støttedes ivrigt af sin Ruskammerat, nuværende Ambassaderaad *Jules Hansen,* som træt af Forholdene herhjemme var gaaet til Frankrig og havde skabt sig en for en Udlænding usædvanlig Stilling som Direktør i det franske Udenrigsministerium. Jules Hansen hjalp Michaelsen paa enhver Maade, og de 68 europæiske Blade, som han i Embeds Medfør kommanderede, stod alle aabne for Michaelsens Artikler.

Hans Idé vandt efterhaanden Indpas. I November 1868, altsaa i samme Aar som Michaelsens Forslag var blevet tilstillet den nordtyske Postbestyrelse, affattede daværende Gehejme-Oberpostrath *Heinrich v. Stephan* et saakaldet „Denkschrift“, som dog først offenliggjordes 1871. Hans „Denkschrift“, som viser stærk Paavirkning af Michaelsens Pjece, traadte ligesom denne i Skranken for Transitportoens Afskaffelse. Krigen i 1870 hindrede dog foreløbig en saa stor Reforms Gennemførelse; men 15. September 1874 sammentraadte endelig paa Tysklands Initiativ den Postkongres i Bern, der afskaffede Transitportoen og stiftede Verdenspostforeningen.

Intet havde nu været naturligere, end om Michaelsen var blevet sendt til Kongressen som Danmarks Delegerede eller i det mindste som Kommitteret ved Siden af Gehejmeetatsraad *Fenger*? Nej, derom kunde der overhovedet ikke være Tale, mente de Mænd, som den Gang havde Danmarks Æressag mellem deres Hænder. I sidste Øjeblik fik Michaelsen dog alligevel udvirket Orlov og Rejsepenge og ankom til Kongressen, men uden nogen som helst officiel Bemyndigelse. Han fik kun anvist en Plads paa Tilhørerbænken og var saaledes udelukket fra personlig at tage Ordet i Diskussionen om sit eget Forslags Gennemførelse.

Men hans Tanke slog an. Vel blev den internationale Porto ikke sat fuldt saa lavt, som Michaelsen havde tænkt sig; men i Princippet førtes hans Forslag igennem. Verdenspostforeningen tæller nu 73 Stater og omfatter saa godt som hele Jordens Befolkning. Driftige Tyskere har forlængst givet Stephan al Æren for dette store Organisationsværk, og kun de Faa véd, at Stephan kun virkeliggjorde den Tanke, som Michaelsen havde fostret.

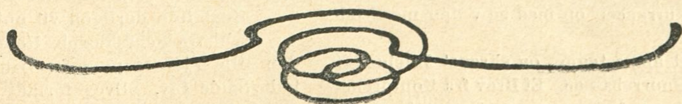
England gjorde *Rowland Hill,* Frimærkets Opfinder, til Generalpostmester og ophøjede ham i Adelsstanden. Michaelsen derimod lever som Pensionist ude paa Frederiksberg og er stadig kun — Michaelsen.

Dog, Sinais Ørken synes nu at være gennemvandret.

I Pragtværket „Det kgl. danske Postvæsen“ har Postekspedient *Jacob Andersen,* en af Førerne for de unge indenfor Postetaten, med ubestridelig Dygtighed og Kraft slaaet til Lyd for Michaelsens Navn. Han har intet Arbejde skyet for at faa Klarhed over Sagens Forhistorie, og han har Fod for Fod vundet Jord for sin Overbevisning, den han har kunnet støtte med sikre Bevisligheder. Bogen er gennemset af Generalpostdirektoratet og af vore første postale Sagkyndige, og for første Gang i sit Liv staar Michaelsen da nu anerkendt af den Etat, der skylder ham saa meget.

Joseph Michaelsen gaar i sit 79de Aar, saa det turde være paa Tiden, at den danske Stat ydede ham den officielle Tak, som han har fortjent.

A. M. Duvantier.

Byens Stolthed.

Folketeatret.

Endelig kom der da en Gang igen et Stykke, som en Direktør med god Samvittighed kan trække Folk til Huse paa.

Gustav Wieds Byens Stolthed er ganske vist ikke noget Digterværk, men til Gengæld er det en rigtig god Folkekomedie, der giver Menneskene i en dansk Gennavne bliver nydt af den hele By, og han betror under fortrolig Hvisken smaa Ondskabsfuldheder til Byens Honoratiores, naar han spaserer Arm i Arm med dem ned ad Algades toppede Brosten.

Gustav Wied er Byens Stolthed.

Men hænder det saa en Dag, at han faar Samvittig-

Glarmester Bømler.
Hr. Lindstrøm.

Madam Bertelsen. Mølmark.
Fru Ring. Johannes Nielsen.

Linedanserinden Stella.
Ellen Aggerholm.

nemsnits-Provins ligesaa morsomme og bedrøvelige, som de nu engang er.

Han er ikke mere den kaade, ondskabsfulde Satyr, der vrængede Næse ad Adel og Gejstlighed, Borger og Bonde; og bortset fra enkelte smaa Anfald af Humorisme er han nu næsten blevet helt sanddru i sin Skildring.

Han er flyttet til Roskilde.

Han holder ganske vist nok af endnu at vække Forargelse, men Forargelsen er afpasset net efter den gode Tone ved Provinsfruernes Femthe. Han laaner Penge til efter Provinsforhold temmelig høje Renter hos den gudelige Glarmester Bømler med den mystiske visne Haand, han faar Taarer i Øjnene, naar han møder den stakkels svaghovede Mølmark, som blev skør, da han mistede sin Kone og den lille Pige, han kommer til Konsulens Middage og spiller højt med Baronen fra Jernbanen mellem Nattogene. Hans Vittigheder og Øgehedsskrupler ved al denne Forgudelse og begynder at tvivle om, at han er den Samfundsfjende og den Stadssatyrikus, som han inderst inde véd, at han er født til at være, saa rejser han resolut en Mur mellem sig og Borgerskabet. Han gaar paa Markedet og forelsker sig i en lille Beriderske, tager med Nattoget til København, gaar paa Kafé med Skønheden og indlogerer sig sluttelig paa Hotel Wied med Damen.

Saadan en lille Udskejelse er nok til at holde Forargelsen frisk i Borgerskabet og mer end tilstrækkelig til at digte paa.

Og et halvt Aarstid efter er han blot endnu mere Byens Stolthed, naar han vender hjem efter Sukcessen og Hovedstadsbladene har kaldt ham for en ny Holberg.

Saadan omtrent kan man tænke sig, at Byens Stolthed er blevet til.

A. W. H.

Smaafolk.

Naar en Madamme i Rabarberkvarteret nedkommer med Femlinger, kommer hendes Billede straks i „Verdens-Spejlet“.

En lignende Ære har Forfatterne *P. Fristrup* og *Edv. Søderberg* gjort sig fortjente til.

Navnlig er Hr. Fristrups Frugtbarhed saa overvældende, at han mageligt kunde tage Konkurrencen op med selv den mest udmærkede Præmie-So.

Til Julen havde han helt alene tegnet og skrevet Julehæftet Platmenagen og det meste af Snurrebassen. Et Brev fra Kontorchef *Fr. Ricard*, hvori denne bestemt fralægger sig Paterniteten til Nørrebros Vinterrevy, giver en bestemt Formodning om, at Fristrup ogsaa har kastet Afkom derude.

Og nu endelig har han lavet det nye Indlæg i Kalifen til Kasino og Smaafolk til Frederiksberg Teater.

Selv en velassorteret Præstefamilie paa Landet kan vist ikke møde op med en saadan Børneflok, og man kan derfor tilgive, at ikke alle Børnene er lige fuldbaarne.

Platmenagen manglede saaledes baade Salt, Peber, Sennep og Eddike, Snurrebassen vilde ikke løbe rigtig rundt i Publikum og heller ikke alle Kalifens Ord er Visdom.

Smaafolk derimod vil nok faa et lykkeligt Liv.

Thi fra Schandorphs Roman har Fristrup taget Handlingen om den lille Tjenestepige fra Landet, der tumles om i Hovedstadens hvirvlende Liv, bliver forladt af sin Elsker, er ved at fryse ihjel paa Svineryggen Juleaften, men bliver fundet af en gammel, ædel Fuldmægtig og en Præst, der tager hende med hjem og sørger for hende, saa at hun i sidste Akt kan faa et fransk Vask- og Strygeri, der sætter hende i Stand til at redde sin havarerede Elsker.

Hr. Fristrup har som forhenværende Fotograf udmærket truffet den ydre Lighed, men den fine Menneskeforstaaelse, som ligger bag

De Forlovede. Frk. Kierkegaard og Hr. Seemann. Lisbeth. Augusta Lundqvist. Frederikke. Edith Buemann. Pastor Hjorth. William Bewer. Fuldmægtig Damberg. Otto Jacobsen.

Juleaften hos Dambergs.

de forhutlede Eksistensers Ord og Lader hos Schandorph, mangler ganske.

Ind i Stykket har saa Liggehønen Søderberg klattet sine Gadeviser — og med en ubekymret Sorgløshed, som den, hvormed vi andre letter vort Indre i Blommetiden.

Men Fristrup og Søderberg kan være glade, fordi Direktør *Wulff* saa smukt har taget sig af deres vanartede Afkom.

Det Udstyr, Teatret har givet Smaafolk i Vuggegave, skal nok i Forening med saa talentfulde Faddere som *Alstrup*, *Bewer* og *Jutta Lund* bære dem frelst gennem Livet.

Men Fristrup bør føle Paternitetens Ansvar mere, naar han næste Gang indlader sig paa at lave Smaafolk.

Per Næsvis.

Soldater.

Isning.

Med Fotografier af *A. R. Christensen.*

Ja, i Foraarets korte Timer, i Sommerens lyse Døgn og Efteraarets langelige Tider er der godt nok, og sikkert nok, og trygt nok nede bag Vest-Enceintens tykke og solide Volde.

Overfald og Overrumpling? — Aa, nej vel! de kommer, Fjenderne, dog næppe længere end til den vaade Gravs Rand. Saa stanser de nok.

Jo, for det er jo meget smukt, dette med at man kan prøve, lige langs Kanten, og ogsaa lidt længere ude, hvor dybt der vel er. Og, ok jo, siger de saa, Skrænten skraaner saa ganske jævnt derud, imod Midten. Man kan vistnok bunde.

Men det gælder ikke! Netop ude i Midten gælder det ikke. For der løber en Rende, og den er flere Alen bred. Cunetten kaldes den. Den har den militære Vanddybde, det er 1,80 Meter, hvilket med rimeligere Ord vil sige, at Vandet dér naar en velvoksen Herre op over Hovedet.

Endydermere er der saa Kaponiere-Konstruktionerne med deres hurtigskydende Skyts — — jo, i den „varme“ Tid er man sikker og tryg dernede bag Vest-Frontens kærligt skærmende Volde.

Men saa, en Nat, kommer Frosten.

Og den kommer derude fra, listende, krybende, glidende, svævende, man ser den ikke, før den er der, man mærker den ikke komme, inden den er over en, man hører ikke dens Gang — jo, maaske man hører den. Som et langt, døende Suk over Marker og Veje og Enge.

Den stanses ikke af Voldenes skraanende Hindringer. Ustanselig smyger den sig videre, slæbende sin krystalklare, uskeluelige Kulde-Kappes rimblinkende Bræmme over de fattige Straa og Smaablomsternes spredte Skare. Og de vaagner ikke engang af Drømme, Smaastaklerne, blot ligesom brister Livseventyret bort gennem dem under et dødsstingende, isnende Favntag.

Og videre sejrer den frem. Frosten.

Saa naar den Gravens glidende Vande. Et Blink. En Skælven. En Dødskamp, der ikke anes, eller ses, eller vides. Og som mejslet i Klarhed og Lys og Skin staar Vandenes Billed urørligt og stille.

Dødt, dræbt, isstivnet, kuldeknuget i Vinterens Arme.

Og Frosten har bygget Bro Gravskrænt og Voldkant imellem.

Men saa er der jo ikke saa sikkert længere for dem inde paa den anden Side Voldene. For hvad hjælper nu Bevidstheden om Cunetten og den militære Vanddybde og Kaponiererne! Nu er det jo ingen Sag at komme over.

Og saa er det, en skønne Vintermorgen, Befalingen lyder for tredje Ingeniørkompagni, Brokompagniet, det, under hvem alt det „vaade“ sorterer, at næste Dag skal der være Isningsøvelse paa Vest-Frontens Grave.

Derude, paa Isens nubrede Flade, faar de saa Drejlstøjet over den mørke Daglig-Paaklædning. Og de rutscher, de glider. Det er det evigste Sjov, det hele. Til der kommanderes: Træd an! og de begynder paa Arbejdet.

Med Isøksen streges først Renden af, vel saa bred som en Tredjedel af Graven. Og med ridsede Linjer, paa kryds og tværs, deles den i store kvadratiske Flader.

Saa hugges der løs. Tju! og tju! og det sner og drysser med Isdiamanter og Fnug, i blinkende og væltende Kaskader, rundt op om de arbejdende Pionerer.

Det gir Varme, dette her.

Saa tager andet Hold fat. Furingsholdet. For nu skal jo de store, løshuggede Isflager fures bort og væk. Ind under Kanten af den faste Is langs Gravens Bredder. Hiv ohøj! tager en fire, fem Mand fat med lange Hager og slæber i den vuggende Is. Et Par af dem staar derude, paa selve Isstykket, for at tvinge det ned, og ind under Randen. Hopla! saa gælder det at hoppe i Land i rette Tid. Ellers faar man vaade Tæer — og Snue.

Det er et pænt Stykke Arbejde, der præsteres saadan en Isningsdag. Forleden isede hundrede Pionerer paa tre Timer en tretusind Alen lang Rende.

Og saa gaar det hjemad med Økser og Hakker paa Nakken. Med røde Kinder og vældigt Humør. Og sikken et Vejr! siger de allesammen. For det er nu rart med Solskin og Frost. Meget rarere end Sjap, og alt det.

Men ude over Gravens Flader stryger Frosten isnende bred, og søger, hidsigt, at hele det gabende, aabne Saar, som dumme og ildesindede Mennesker slog i dens Værk.

Stellan Rye.

Byens Stolthed.

Tegning af *Axel Nygaard.*

Fra Urolighederne

Sammenstimling foran Vinterpaladset.

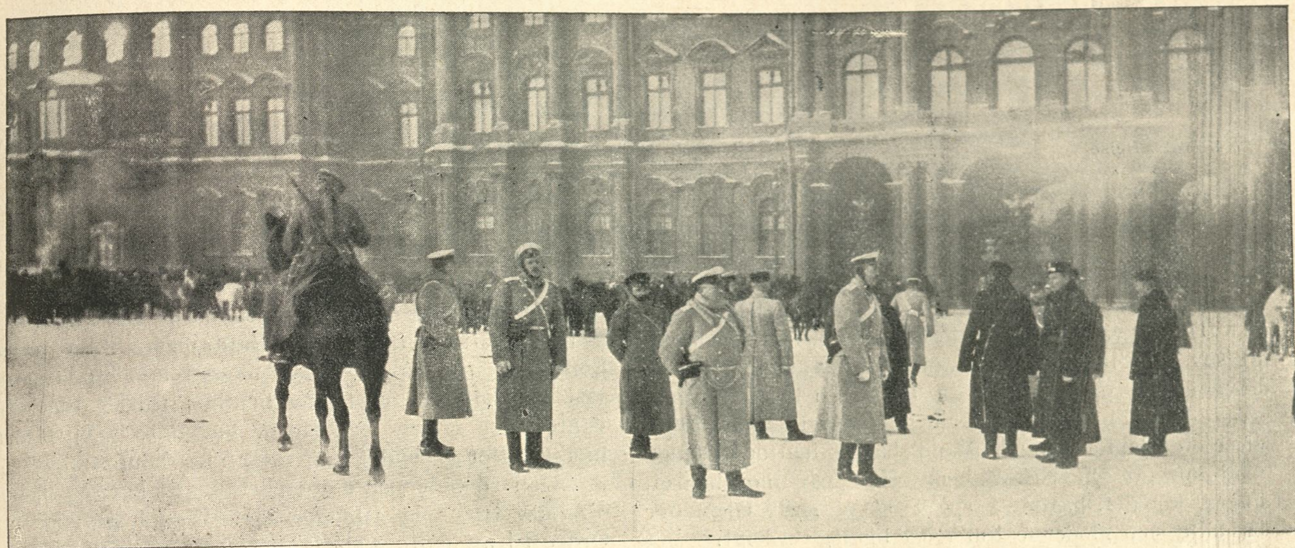

Storfyrst Wladimir.
Magtpolitikens Forkæmper.

Kavalleripatrulje paa Newsky-Prospektet.

i St. Petersborg.

Vagthavende Officerer foran Vinterpaladset.

Præsten Gappon.
Arbejderbevægelsens Leder.

En Agitator taler paa Gaden.

Swiatopolk-Mirski.
Indenrigsminister.

Statsraad Witte.
Talsmand for de moderate Reformer.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

4. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Ønsker De noget andet?“ — spurgte hun.

„Nej tak!“ — svarede Alma, som straks satte sig til at spise med god Appetit.

„Det var dog et stygt Ansigt paa den lille Vanskabning!“ — tænkte hun.

Da hun var færdig med Maaltidet, gik hun i Seng og sov rolig ind. Men hun anede ikke, at medens hun havde spist og klædt sig af, havde en Haand lydløst skudt en lille Træplade i hendes Dør til Side, hvorefter en udenforstaaende Mand havde iagttaget hende med spændt Opmærksomhed. Han var mørkhaaret, høj og knoglet, havde skarpe Træk og sorte Øjne, der brændte som glødende Kul i det ligblege Ansigt.

Da han havde betragtet Alma længe nok, gik han videre og stansede udenfor flere andre Døre, hvis smaa Luger han ogsaa trak til Side, og kiggede ind. Dette var Husets Herre, Monsieur C. Vardel. Da han saaledes ubemærket havde taget sine nye Gæster i Øjesyn, gik han tilbage til sit Kontor paa første Sal.

Det var et aflangt Værelse paa to Fag Vinduer med et Skrivebord midt paa Gulvet og en Sofa samt nogle Lænestole med brunt Skindbetræk. Ved Siden af Døren sad Madame d'Avrîle og drak en Kop The.

„Nu, Monsieur, har De undersøgt mine smukke Silketøjer?“ spurgte hun.

„Ja, de ser godt ud alle tre!“ svarede han, idet han satte sig foran Skrivebordet, drejede sig paa den runde Taburet og lagde højre Ben over venstre Knæ.

„Den blonde, danske Pige, som bor paa Nr. 113, er overordentlig fin,“ bemærkede Madame. „Hun er en Officers Datter, atten Aar gammel og taler flere Sprog.“

„Det sidste er ikke altid saa heldigt for den Forretning, hun skal ind i,“ mente han. „Mange Huse foretrækker tværtimod, at deres Pensionærer ikke forstaar det Sprog, som tales i det Land, hvori de opholder sig.“

„Ønsker man bedre Varer, jeg mener Døtre af gode Familier, da kan det i vor Tid ikke undgaas, at de forstaar flere Sprog,“ sagde Madame. „Vil man fange dem, sker det jo lettest ved at avertere i Aviserne efter Guvernanter eller Selskabsdamer til fornemme Huse, hvor der betales høj Løn.“

„Ja, ja, det forstaar jeg nok!“ sagde han. „Og til hvilke Stillinger har De engageret de to andre?“

„Til Kammerjomfru og Barnepige i et rigt Hus i Buenos Ayres,“ svarede hun.

„Hvor mange kommer der med Skibet?“ — spurgte han videre.

To Hundrede og fem og halvfems. De er alle fra Østersøprovinserne. Jeg lod indrykke forskellige Annoncer i Bladene baade i Riga og i St. Petersborg, og paa Grund af de lavere Klassers undertrykte Stilling i Rusland er de jo mere end glade, naar de kan komme bort og faa højere Løn. De er alle mellem femten og atten Aar.“

Her afbrødes deres Samtale af Tjeneren, som bragte et Telegram.

Monsieur Vardel aabnede det hurtigt og læste.

„Ah, dér er de allerede!“ — udbrød han med et tilfreds Udtryk i sit ellers stenhaarde Ansigt. „Det er Telegram fra min Broder Kaptajnen. Skibet er ankommet. Det har kastet Anker temmelig langt ude ved Beerholmen. Det var heldigt; thi Mr. Smols har ventet her i over en Uge og begyndte at blive utaalmodig. Det er bedst, jeg taler med ham straks.“

Han ringede paa den elektriske Klokke, og Madame d'Avrîle trak sig tilbage, idet Vardel gav Tjeneren Ordre til at hente Amerikaneren.

Straks efter kom en middelhøj Mulat med sort, kruset Haar, lyst, næsten hvidt Ansigt, men med Negerstammens flade Næse og brede Læber, ind i Kontoret. Han var graaklædt, men bar rødt Halstørklæde, hvori der sad et Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben.

„Nu kan jeg bringe Dem det glade Budskab, at Varerne er ankomne,“ sagde Monsieur Vardel.

„Her har jeg et Telegram, som melder, at Skibet ligger for Anker i Havnen.“

„Meget godt!“ udbrød Mr. Smols, idet han slængte sig paa en Sofa. „Hvor mange er der?“

„To Hundrede og fem og halvfems,“ sagde Vardel. „De er alle unge og friske, mellem femten og atten Aar.“

„Udmærket!“

„Hvor mange behøver De? Og hvad byder De for Stykket?“

„Jeg har altid to Tusind paa Oplag,“ svarede Mulatten. „Jeg bytter ofte og sælger videre baade til Chili og de andre Sydstater. Jeg køber derfor helst den hele Ladning under et.“

„Hvor meget byder De?“ spurgte Vardel atter en Gang.

„Tre Tusind Francs!“ sagde Mulatten.

Vardel brød ud i en haanlig, iskold Latter.

„Hvem tror De dog, at De har med at gøre?“ spurgte han. „Tre Tusind Francs for to Hundrede og fem og halvfemsindstyve Stykker! Hvorledes skulde jeg saa faa mine Udgifter betalte til Skib, Besætning, Kost om Bord, Annoncer og Agenter? Byder De saadanne Priser, da maa de henvende Dem til de usleste Huse i Havnene og lade dem nøje med gamle, udbrugte Eksemplarer og saa betale deres Overfart til Sydamerika selv. Nej, vær nu lidt fornuftig! Jeg tilbyder Dem hele Ladningen for femten Tusind Francs og deri iberegnet fri Passage paa mit Skib over til Buenos Ayres.“

Mr. Smols betænkte sig en Stund, trak en Lommebog frem og satte sig til at regne i Tavshed; men da han var færdig hermed, sagde han pludselig:

„Vel, jeg gaar ind paa deres Vilkaar! Vi siger altsaa femten Tusind for hele Ladningen.“

„I Morgen tidlig kan vi ro ud til Skibet og se paa dem,“ foreslog Vardel, „og derefter gør vi Papirerne i Orden paa staaende Fod.“

„Ja, jeg sejler helst straks!“ sagde Mr. Smols.

„Som De vil! Skibet tager kun Kul ind og gaar straks videre.“

Efter denne Aftale trak Mr. Smols sig tilbage, men stødte i Døren paa en anden Herre, som spurgte, om Chefen var til Stede.

„God Aften, Mr. Corck!“ sagde Vardel. „Træd kun nærmere! De kommer fra London?“

„Ja, jeg er netop ankommen!“ svarede den Fremmede, en kæmpestor Englænder paa omkring de halvtredsindstyve Aar. Hans Bryst var bredt og hvælvet, hans Skuldre kraftige og det skægløse Ansigt rødt med grove Træk. Den hele Skikkelse lignede en vældig Tyr.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?“ spurgte Vardel. „Ønsker de nye Varer?“

„Først,“ svarede Mr Corck, idet han satte sig i en Lænestol, „vil jeg afhænde to Piger, som vi har haft i over et Aar. Da vor Kundekreds altid er den samme, maa vi ofte have nye Pensionærer.“

„Selvfølgelig!“ sagde Vardel. „Men jeg har jo ofte sagt Dem, at jeg aldrig køber brugte Varer. De maa henvende Dem til mindre Huse, som giver lavere Priser.“

„Saa faar jeg telegrafere til Brødrene Martinac i Frankrig,“ sagde Mr. Corck. „Men jeg lader dem være i Pension her, indtil jeg faar Svar og der kan komme Bud efter dem; thi min Tid tillader mig ikke at følge dem ned. Jeg skulde ogsaa have en smuk og frisk Pige med mig hjem til London. Hun maa kunne passe til de fornemme og rige Kunder, som besøger os. Jeg købte jo tyve her for nogle Maaneder siden; men en af dem er allerede paa Hospitalet, og vi maa altid have Tallet fuldt. Vort Hus rummer halvtreds, som De véd.“

„Jeg har en, som netop vil kunne passe Dem,“ svarede Vardel. „Hun er fra København, en Officersdatter, fordelagtigt Ydre, lyst Haar, blaa Øjne og smukke Træk. Hvide Hænder, smaa Fødder. Her kan De se hendes Fotografi!“ og han fremviste det Billede af Alma, som Madame d'Avrîle havde sendt ham fra København.

„Ja, hun er virkelig en Skønhed! Ganske min Affære!“ udbrød Englænderen. „Hvor meget koster hun?“

„Femten hundrede Francs.“

„Aa, hvor vil De hen? Saa meget har jeg aldrig før betalt.“

„Saa smuk en Vare har De heller aldrig købt af mig,“ sagde Vardel.

„Jeg byder Dem otte hundrede Francs og dertil de to Piger, som jeg har bragt med mig. De er dog mindst tre hundrede Francs værd, hver af dem.“

Monsieur Vardel betænkte sig et Øjeblik og svarede derefter:

„For en Undtagelses Skyld skal jeg tage dem denne Gang; thi jeg kan bringe dem om Bord paa mit Skib og sælge dem til Mr. Smols sammen med de andre. Han kan bruge saa mange, som jeg kan skaffe. Men saa kræver jeg i det mindste tusind Francs for den danske. Dette er mit sidste Ord.“

„Lad gaa!“ sagde Mr. Corck. „Jeg rejser hjem i Morgen med første Tog. Hun er altsaa her i Huset?“ —

„Ja, De kan faa hende i Tale i Morgen. Hun er engageret som Selskabsdame for to unge Piger til en grevelig Familie i Brüssel.“

„Meget godt!“ sagde Mr. Corck. „Saa siger vi hende, at Familien pludselig har maattet rejse over til England, og at jeg er Greven, som selv er kommet for at hente hende.“

„Det gaar ikke an!“ indvendte Vardel. „Det ser altfor usandsynligt ud. En saa fornem Herre rejser ikke af Sted for at hente sine Døtres Lærerinde eller Selskabsdame. De er jo ogsaa Englænder, medens Greven skulde være Belgier. Nej, sig da hellere, at De er Grevens engelske Sekretær!“

„Ja, ja, det var en god Idé. Og Mrs. Brown, som jeg har med mig, kan gaa for en gammel Kammerjomfru, der for Anstændigheds Skyld ogsaa er sendt herned, for at den unge Dame ikke skulde rejse alene med en Herre.“ Og den svære Skikkelse lo, saa han rystede, over sin egen Opfindsomhed.

Monsieur Vardel aabnede en stor Protokol og noterede:

„Solgt 295 Sække Mel fra Rusland 15,000 Francs. En Sæk Mel fra Danmark 1000 Francs.“

Medens han skrev dette, hørte man en Klokke ringe, og straks efter lød Stemmer i Gangen udenfor Kontoret.

„Der er min Kone og mine Børn,“ sagde Vardel. „Vil De ikke følge med mig ind og spise med os?“

Mr. Corck modtog Indbydelsen og fulgte med ind i en stor, elegant udstyret Spisesal, hvis Bord bugnede af massivt Sølvtøj. Værtinden sad allerede øverst ved Bordet med sine to unge Døtre og en halvvoksen Søn. Madame Vardel var mørkhaaret og mager som Manden, og hendes grønne Øjne havde det samme stenhaarde Udtryk.

De kom fra Operaen og talte om Kunstnernes Sang og om Publikum. De syntes at kende alle Samfundets Spidser og var i straalende Humør, lo og snakkede i Munden paa hverandre, medens de nød deres lækre Aftensmaaltid med mange Retter, Frugter og Champagne.

Værten selv ytrede kun enkelte Ord.

„Har Du arbejdet indtil nu?“ spurgte hans Kone.

„Ja, Du ved jo, at jeg ikke har nogen fast Kontortid!“ svarede han.

„Det burde Du da virkelig have! Der er jo ingen Mening i at sætte Helbredet til og at nægte sig enhver Fornøjelse for disse Forretningers Skyld.“

Hendes Mand undlod at svare paa denne hendes sidste Bemærkning; thi han kendte kun én Tanke, én Lidenskab, én Gud: Penge. Om han vandt dem ved at sælge Kaffe, Sukker eller levende Menneskekød, var ham fuldkommen ligegyldigt.

(Fortsættes).

Livets Maskerade.

Dagmarteatret.

Alexander Kielland fandt i sin Tid, at Livet var et Pust i Sivet, *Esmann* mente nu, at det ikke altid var et Morskabsteater, og nu kommer Tyskeren *Ludwig Fulda* og siger, at det er en Maskerade.

Det kære Barn har saamænd mange Navne, men og Sønnens Karriere kan fremmes, ved at Drengen faar en Ekscellensedatter i Stedet. Men ved mange mærkelige Sammentræf viser det sig nu imidlertid, at den lille Pige, som han har slaaet op med, netop er Ekscellensens Datter. Men hun vil selvfølgelig ikke lade sig bruge

De elskende:
Anna Larssen og Johannes Poulsen.

Fædrene:
Albrecht Schmidt og Martinius Nielsen.

at det skulde være en Maskerade falder egentlig ikke umiddelbart ind.

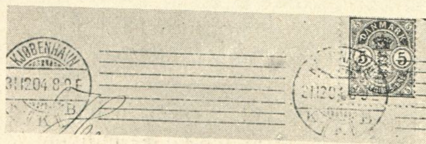
En ung Mand af snobbet Familie slaar op med den Pige, han holder af og staar i Forhold til, fordi hans Fader Departementschefen har regnet ud, at baade hans som Trappestige til ministerielle Avancementer, og Stykket ender derfor med, at de elskende ikke faar hinanden.

Maskeraden er forbi, og Livet begynder netop der, hvor Hr. *Fulda* holder op.

A. W. H.

Postvæsenets nye Stemplemaskine.

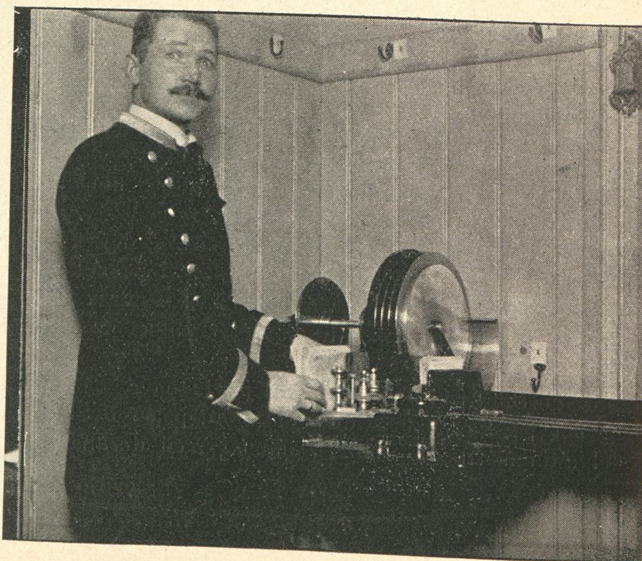
Man vil sikkert have bemærket, at en Del af de Breve, man i denne Tid modtager, er stemplede paa en helt ny Maade, nemlig med to almindelige Stempler forbundet ved en Række parallelle vandrette Tværstreger.

Brev stemplet med det nye Stempel.

Grunden hertil er den, at Postvæsenet for Tiden prøver en nyopfundet Stemplemaskine, der kan afstemple ca. 1000 Breve i Minuttet, hvilket er 4—5 Gange saa mange, som selv den mest øvede Mand kan forsyne med Stempel. Maskinen, der drives ved Elektricitet, er opfundet af en Nordmand, *Gustav Hansen*, og er særdeles enkelt indrettet og let at betjene.

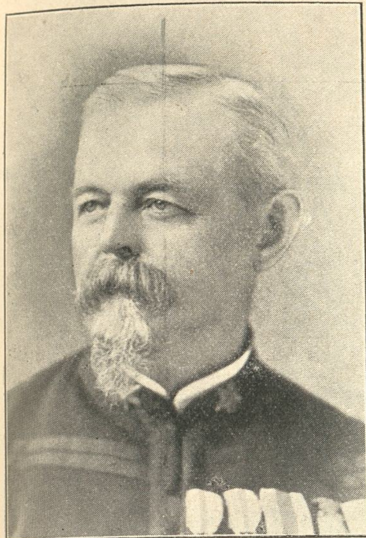
Brevene føres ind mellem nogle Ruller, derpaa drager Maskinen dem ind mellem to Valser med roterende Stempel og bringer dem sluttelig hen til en „Skrue uden Ende", der ordner dem og driver dem ud af Maskinen igen

Den nye Poststemplemaskine.

General C. T. Christensen.

Den 26. Januar døde den bekendte General *Christensen* paa Hotel Kong Frederik i København, netop paa sin 73 Aars Fødselsdag.

General Christensen.

General Christensen rejste allerede i 20 Aars Alderen til Nordamerika, hvor han meget hurtigt opnaaede at blive en betroet Kontormand.

Inden den Tid havde han imidlertid været med som Frivillig i Slavekrigen og var som Belønning for sin Tapperhed blevet udnævnt først til Løjtnant og ved Krigens Slutning til Oberst, en Titel, der ved en senere Lejlighed ombyttedes med Generalstitlen.

Det var mærkeligt nok altsaa ikke særlig som Kriger, at Generalen udmærkede sig. Derimod naaede han som Kasserer i Handelshuset Drexel, Morgan & Comp. en ikke ringe Magt og Indflydelse, særlig efter at den yngste Partner i Firmaet *Pierpont Morgan* tog Ledelsen i sin sikre Haand.

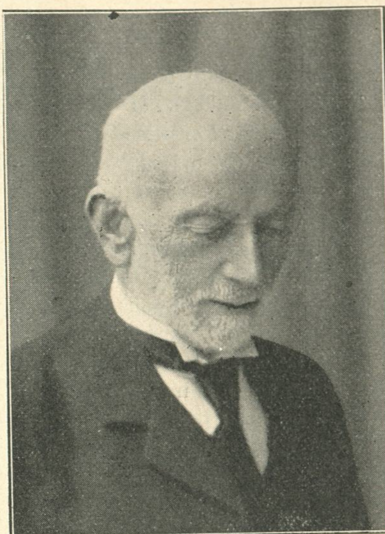
Pierpont Morgan vidste, at al hans Flid og Genialitet var spildt, hvis han ikke havde en paalidelig Mand til at vogte Kassen med de mange Millioner, derfor valgte han General Christensen til denne ansvarsfulde Post og gav ham 80,000 Kroner fast om Aaret, en Sum og en Stilling, der satte Generalen i Stand til at indtage en fremskudt Plads i det amerikanske Samfund.

Lykken var ham god og Tilfældet gunstigt; derfor opnaaede han, hvis mest fremtrædende Egenskaber var Elskværdighed og Hæderlighed, en Matadors Stilling uden merkantil Genialitet og en Generals Rang uden strategiske Evner.

For nogle Aar siden tog Generalen sin Afsked og opholdt sig jævnlig i København.

Moses Melchior.

Den 28. Januar fyldte Chefen for det gamle ansete Handelshus *Moses & Søn G. Melchior* 80 Aar.

Moses Melchior

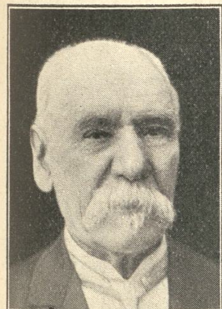
Det er dog mere som Velgører i stor Stil end som Forretningsleder, at Moses Melchior har gjort sit Navn kendt af de mange, og der er da, snart sagt, heller ikke et eneste Velgørenhedsforetagende, hvori han ikke har haft væsentlig Lod og Del.

I de 50 Aar, hvori Moses Melchior har været Forretningens Chef, har han da ogsaa set sin Opgave hovedsagelig i at hævde det gamle Firmas Traditioner og bevare Slægtens Formue; og med stor Dygtighed har han forstaaet at træffe de Dispositioner og foretage de Udvidelser, som Tidens stigende Fordringer krævede for Bevarelsen af Firmaets Førsterangsplads.

Rundt om i Verden har Forretningen nu sine Filialer og Forbindelser, og af disse har Moses Melchior som ung Grosserer personlig grundet Filialen i Melbourne og dér høstet de Erfaringer, som senere kom ham tilgode ved Ledelsen af Forretningens fortsatte Kolonisation.

I Bevidstheden om sin Personligheds reelle Værdi har Moses Melchior afslaaet alle officielle Udmærkelser og er den Dag i Dag ubetitlet og udekoreret.

UGENS NAVNE.

François Petitgas.

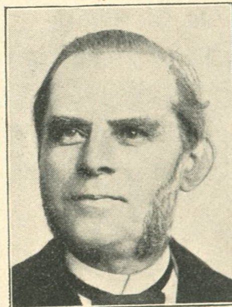
— I Mandags — den 30. Januar — fyldte Hattefabrikant *François Petitgas* 80 Aar. Petitgas er Franskmand, født i Paris. For 52 Aar siden kom han her til Danmark, og han regnes — kendt i vide Kredse — for en god dansk Borger. Han er af sit gamle Fædreland belønnet med *Médaille d'honneur en vermeil*, den eneste franske Dekoration, hvortil der hører Baand i Trikolorens Farver. I Frimurerverdenen indtager han en høj Stilling, og i det kgl. Skydeselskab hører han til de gamle, kendte Medlemmer. Petitgas er trods de Firs endnu i fuld Vigueur.

Dr. med. Johan Stage

Den 26. f. M. døde Dr. med. *Johan Stage*, 62 Aar gammel. Han blev revet bort af en Influenza, som hurtig angreb Lungerne. Den københavnske Lægestand har i Dr. Stage mistet en dygtig og sjældent elskværdig Kollega.

— Hof- Uhr- og Kronometerfabrikant *F. C. Jørgensen* afgik ved Døden i forrige Uge efter længere Tids Sygdom. Den Afdøde overtog sammen med Uhrfabrikant Dahl i 1870 Uhrforretningen paa Hjørnet af Købmagergade og Østergade under Firma *Ranchs Efterfølger*; Dahl afgik ved Døden i 1890, hvorefter han optog Sønnen i Firmaet, men ogsaa denne døde i 1900. Siden den Tid var han ene Indehaver af Firmaet. F. C. Jørgensen var Æresmedlem i Uhrmagerlavet, en anset og i det Stille meget godgørende Mand.

F. C. Jørgensen.

— Jomfru *Marie Thomsen*, der boer i Borgergade 23, Stuen o. G., blev den 31. Januar *100 Aar gammel*. Hun er født i Vendsyssel. Fra den første Halvdel af sit Liv kan hun erindre St. St. Blicher, som hun har talt med. Var forlovet med en Kunstmaler, men han faldt ned og slog sig ihjel i Viborg Domkirke. I 1854 kom hun til København og blev Lærerinde i Kunstvævning paa Rubens Fabriker. Hun har blandt andet vævet paa Kejserinde Dagmars Udstyr og omtaler med Stolthed, at Prinsesse Marie har besøgt hende og siddet paa en Skammel, mens hun selv sad i Lænestolen. I de sidste 6 Aar har hun været blind, men er fuldstændig aandsfrisk og ikke det mindste tunghør. Hun reciterer lange Salmer, som hendes Fader har digtet.

Marie Thomsen.

Kirketaarnet i Ikast.

Kort før Jul var det, at Ikast Kirke gik op i Luer. Ilden var opkommet i Skorstenen en Søndag Aften efter Gudstjenesten. Folk, der passerede Kirken lidt over Midnat, erklærer, at der ved den Tid intet var at se til Ilden. Kl. 3 om Natten stod imidlertid hele Kirken i lys Lue. Branden varede i ca. 5 Dage. —

For at bryde Ruinerne ned blev der gjort Forsøg paa at sprænge Murene ved Hjælp af Krudt, men dette viste sig ugørligt, og man nødtes til at vælte Taarnet. Vore Billeder viser, hvorledes dette halsbrækkende Arbejde udførtes. I flere Dage arbejdedes der paa at udhule Taarnbygningens ca. 3 Alen tykke Mure i vestre Side. Allerede et Par Dage, før man havde ventet det, afbrødes Mandskabet i Arbejdet ved nogle underlige hule og knagende Lyde oppe fra det øverste af Taarnet. Skyndsomst flygtede de alle bort fra Ruinen, og kort efter styrtede Taarnets to Sider sammen med en øredøvende Buldren og Bragen, medens den ene af de tilbageblevne Sider havde slaaet en vældig Revne paa langs. —

Den Del af Arbejdet, der nu var tilbage, var endnu mere livsfarlig end den første Del deraf. Dog fortsattes der ufortrødent med at udhule de sidste Sider af Taarnet, og allerede før Aften sank Resterne i Grus. —

Ret kuriøst er det at se, at ikke et eneste af Kirkegaardens Træer har taget mindste Skade ved Sammenstyrtningen, skønt de kolossale Murbrokker er spredt over et stort Areal. Kirken, der var opført i Slutningen af det tolvte Aarhundrede, bar Inskription om Wallensteins Jyllandstog under Tredveaarskrigen.

J. F.

Kirken efter Branden.

Taarnet under Udhulingsarbejdet.

Taarnmuren udhules.

Taarnet efter Sammenstyrtningen.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

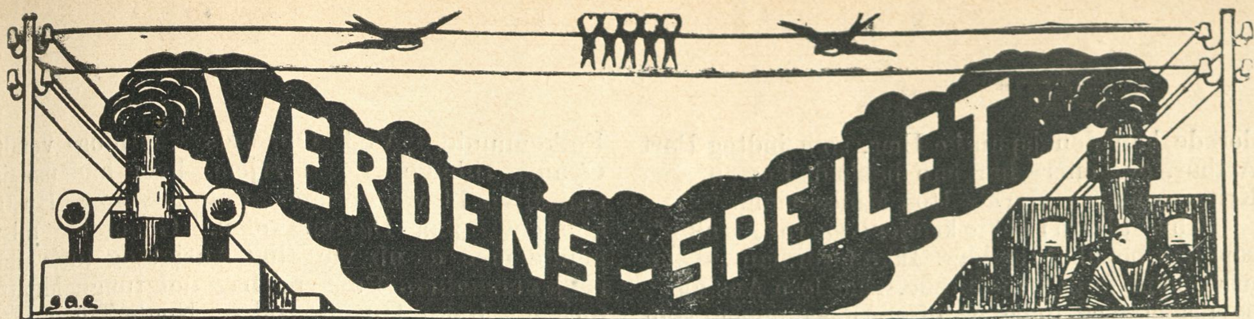
Fra Redaktionen.

Fra 1ste Februar træffes Redaktør *Anders W. Holm* kun *Fredag, Lørdag* og *Mandag* mellem *5* og *6*. Indleveringer maa, saa vidt muligt, ske skriftlig. De indleverede Manuskripter og Billeder maa paategnes Navn og Adresse, og, saafremt Tilbagesendelse ønskes i Tilfælde af Ikke-Afbenyttelse, vedlægges Porto.

Billeder, der fremkommer i andre danske Ugeblade, vil ikke blive honorerede.

Saafremt der ikke træffes særlig Aftale ved Antagelsen, vil de optagne Bidrag blive honorerede efter Bladets faste Takster.

Hvis et Bidrag ønskes bedømt inden en vis Tidsfrist, maa dette bemærkes ved Indsendelsen.

Verdens-Spejlet Nr. 20, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 12. Februar 1905.

Marskal, Markis Oyama.

Marskal, Markis *Oyama* er en af Japans bedste Mænd. Han, der er lige højt anset som Politiker og Soldat, tilhører sammen med *Oku, Yamagata, Inouya* og *Matsusaka*, det saakaldte „gamle Statsmands Raad" — Kejserens nærmeste Raadgivere i alle vigtige Statsanliggender — de eneste overlevende af de fremragende Patrioter, som stod i Spidsen for „Restaurationen" i 1868 og skabte det nuværende Japan. Under Krigen med Kina, i 1894—95, komman-

derede han den japanske Hær, som indtog Port Arthur, og senere har han beklædt Posten som Krigsminister i Markis Itos Ministerium.

Ethvert Barn i Tokio kender General „Svamp“, som han populært hedder. Ikke fordi han „svamper“, men fordi hans brede, skægløse Ansigt er oversaaet med dybe Ar efter Smaakopper, som han paadrog sig under Satsuma-Oprøret i 1877. Hans for en Japaner ualmindelig høje og svære Skikkelse er en af de bedst kendte i Hovedstaden, og hans Billede, sammen med Kejserfamiljens, pryder Væggene i mangt et japansk Hjem. Marskallen er, foruden en stor Feltherre, tillige en ivrig Sportsmand og er bekendt for sine Kæmpekræfter. Før Krigen kunde man være sikker paa at se hans fremragende Figur og hans kendte Ansigt med det joviale Smil ved enhver større Brydekamp, en Art af Sport, som han især interesserer sig for. Hans Udseende minder ikke saa lidt om Japans „stærke Mænd“ Bryderne.

Som om alle folkekære Personer, saaledes fortælles der ogsaa Masser af Anekdoter om Oyama, hvoraf den ikke mindst interessante knytter sig til hans Hjemkomst fra Satsuma-Oprøret, hvor han i Spidsen for de kejserlige Tropper havde besejret Oprørets Leder, General Saigo, der begik Harikari paa Valpladsen sammen med de fleste af sine Officerer, da det afgørende Slag var tabt. Oyama var — saaledes fortælles der — den Gang gift med en ung og meget smuk Dame, der nok under Generalens Fraværelse glemte, at hun var en Cæsars Hustru, og bragte saavel hans som sit eget Navn i Folkemunde. Ved Oprørets Slutning vendte Oyama tilbage til sit Hjem, hvor han paa japansk Vis blev modtaget af sin letsindige Hustru knælende paa Dørtærskelen. Generalen hilste hende med et ubevægeligt Ansigt og forsvandt, i Tjenerskabets Paasyn, bag det tunge Maatteforhæng ind i Husets Indre. Nogle Timer efter viste han sig atter, ligesaa rolig og behersket, som da han traadte ind. Hende har ingen set siden!

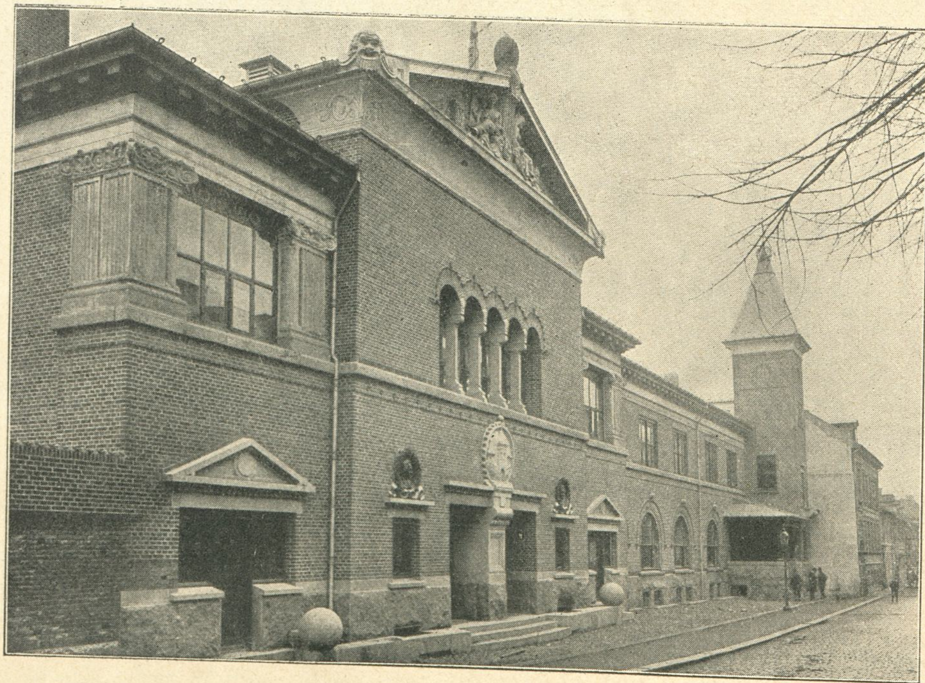
General Oyamas Navn stod allerede den Gang saa højt, og Japan var mere japansk end nutildags, saa at ingen brød sig om at kaste Sten derefter eller komme med indiskrete Spørgsmaal.

Marskal og Markis blev Oyama efter Kina-Krigen. Han er nu gift med en overordentlig indtagende, højt dannet og begavet Dame, en af de toneangivende i det fornemste Selskab i Tokio.

„Hver Tomme Soldat“ passer paa Marskal Oyama, udmærket Strateg og prøvet Hærfører, som han er. Han, der er stærk af Karakter som af Legeme, noget haard maaske, bestemt, snarraadig, modig og dog forsigtig, nyder Hærens fulde Tillid. Og den japanske Nation har blind Tillid til General „Svamp“. Den véd, at han vil vise sig fortjent dertil og tro imod det gamle Samurai Ordsprog: *Bushi ni nigan nashi* (Soldaten bruger ikke to Ord) taler ej men slaar, hvad vi jo netop ser, at han gør. I sin Prøvelsestime har Dai Nippon kaldt paa sine bedste Sønner, og Oyama staar som en af de første mellem disse.

J. Henningsen.

Randers nye Teater.

I Tirsdags indviedes Randers nye Teater ved en Festforestilling, hvis Kantate, der var komponeret af *August Enna*, blev afsunget af unge hvidklædte Damer af Byens bedste Selskab. Efter Kantaten opførte Direktør *Walthers* Selskab „Den pantsatte Bondedreng“ og „Den forvandlede Brudgom“.

Begyndelsen med selve den danske Komedies Fader er saare smuk.

Blot nu de gode Randers Folk vil sørge for, at Fader Holbergs Aand altid maa blive holdt højt i Ære.

Teatret, der er bygget af Arkitekt *Carl Harrild*, er uomtvistelig et af Provinsens smukkeste Arkitekturarbejder.

Fra den mandschuriske Krigsskueplads.

General Kuropatkin og hans Stab i Landsbyen Bandjangsay.

Pionerernes Befæstnings-Arbejder.

Staaltraadshegn sættes op.

Selma Lagerlöf.

Digterinden *Selma Lagerlöf* er nylig optaget i det svenske Akademi og er saaledes en af Øjeblikkets *udødelige* Svenskere!

Selma Lagerlöf.

Dette er en Begivenhed, fordi Sverige ikke kan opvise nogen Kvinde, som tidligere er blevet udødelig udenfor Kongernes Historie — deres Koner, Elskerinder og Fjender —.

Selma Lagerlöf er den første svenske Kvinde, som er blevet udnævnt til at være udødelig — Medlem af Akademiet.

I Danmark har vi som bekendt ingen Udrugnings-Anstalt for Udødelighed, og vi er tilbøjelige til at betragte Franskmænds og Svenskeres Akademier med et halvt Smil.

Men har man en saadan Kuriositet som de franske „40“ og de svenske „aderton“, er det selvfølgelig i sin Orden, at Tallet overholdes.

Og dersom den er værdig til Æren, som er berømt, hvis Ord læses med Glæde i de tusind Hjem, og hvis Fantasirigdom, Billedpragt og Fortælletalent lige saa vel har Magt over den enkelte Læser som over de mange — Mænd som Kvinder, saa kunde for Tiden ingen Svensker have et sandere Krav paa Æren end Digterinden Selma Lagerlöf.

Hvor meget og hvor længe hun skrev for at finde sin Form og mestre sine Evner, vedkommer os ikke. Hun udgav en Dag Romanen „Gösta Berlings Saga“ og vandt Sejr. Den var dels en underlig Historie om en gal Præst, dels en Skildring af en svunden Tids yndefulde Naturglæde og Kammerateri, Driveri, Bohêmeri — hvad man nu vil kalde det. Naturskildringerne er de prægtigste Prosadigte, ejer de bedste Vers' betagende Kraft og Stemning; Personskildringerne er alle stemt nøje ind i Bogens Grundtone, de overbeviser os om, at de Mennesker var saadan og levede saadan.

„Gösta Berlings Saga“ — Fortællingen om, hvad der kan hænde, hvor vidunderligt det end lyder — øvede hele Eventyrets mystiske Tiltrækning paa vore Sind.

Og den Bog gjorde Selma Lagerlöf til den berømteste nordiske Forfatterinde og en af vor Tids største Forfattere. Siden har hun udgivet mange Bøger, store med tunge Emner, smaa, elegante Julebøger, Eventyrsamlinger eller Legender, og hun er blevet sig selv, sin Magt og Betydning mer og mer bevidst.

En af dem, „Antikristens Mirakler“, beviser derfor Socialismens Løgn samt skildrer Sicilien; en anden, „Jerusalem“, giver en grundig og højtidelig Skildring af svenske Bønders Religiøsitet, en tredje har valgt et tredje Problem o. s. v. o. s. v.

Ingen i Verden kan beskylde Selma Lagerlöf for, at hun ikke baade er højtidelig og alvorlig, religiøs og samfundsnyttig — hun staar ogsaa den svenske Kvindebevægelse nær.

Det er da i sin Orden, at 17 Gamle har suppleret Udødeligheden med hende. Det kunde mer end 17 Unge godt have fundet paa, fordi hun skrev „Gösta Berlings Saga“, fordi der vist ikke er nogen, som bedre kunde have digtet Legenden om Kristi Fødselsnat ny igen, end hun har gjort det i Indlednings-Kapitlet til „Antikristens Mirakler“ — hvad gør det saa, at der for Resten ikke er stort ved Bogen? — og fordi nogle af Legenderne er smukkere, end vi er vant til.

Midt i sit levende Arbejde blev Selma Lagerlöf som den første svenske Kvinde med Rette gjort „udødelig“, fordi hun er uindskrænket Herskerinde over en enestaaende Fremstillingsevne og en skabende Fantasi, som de fleste Mænd passende kan misunde hende eller beundre.

Jens Pedersen.

Isslæde-Sport.

Herhjemme i vort lille Land giver Naturen os ikke Lejlighed til at drive den Sport, hvor Menneskets hele Raadsnarhed og Mod kommer i første Række, og vi kender derfor kun lidt til Isslæde-Sporten. Og ingen Sport er dog friere og raskere end den, ingen kræver den Øvelse som den, her er Brug for baade Snille og Mod, — for farlig er den — herhjemme — hvor Isen sjældent bliver tykkere end tre—fire Tommer, hvor Aalestangerhuller ligger Side om Side, hvor tynd Natis og frossen Sjapis danner falskt Dække over Vandet og Fiskernes Garnpæle rager op over alt; men i dens Hjemland, de store kanadiske Søer, er den ikke alene en fornøjelig Vintersport, men tillige et ypperligt Middel til at vedligeholde Post- og Passagerforbindelse mellem

Russisk Isyacht paa den finske Bugt.

Byer, der ellers det meste af Vinteren vilde være udelukket fra alt Samkvem med Omverdenen.

Da Sporten begyndte sit Sejrstog igennem Verden, bemægtigede den sig ogsaa Sejlslæden. Sport-Sejlslæden blev rationelt bygget, fik hensigtsmæssig Takkelage og

Sejlslæde med Latinersejl.

blev gjort mere hurtigsejlende, saadan at den Dag i Dag den moderne Isyacht farer hurtigere afsted end den bedste Automobil og det hurtigste Eksprestog.

De amerikanske Isyachter, som er beregnede til Kapsejlads, er Luksusgenstande, som selv i billigste Tilfælde koster 1200—1500 Kr.

Man faar det bedste Indtryk af disse Isyachters Hurtighed, naar man hører, at man i Amerika endogsaa har foranstaltet Væddeløb mellem Sejlslæder og Lokomotiver, som kører med fuld Fart paa Skinner langs Strandbredden.

Men ogsaa under billigere og mindre Forhold kan man have Fornøjelse af Issejlsporten.

Selve Isslæden er nemlig en Blanding af en almindelig Sneslæde og en Sejlbaad.

En Planke paa Kant (Kølsvinet), hvorover en Planke paa Fladen, paa hvilken Forjernene er anbragt. Fra Kølsvinets Ender strækker sig et Brædt paa Kant (Luvkarmen) i Bue paa hver Side, hvilende paa Tværplanken; — eller det hele kan sammenlignes med et stort Trækors, hvorpaa der er anbragt en ovalformet Trækasse uden Laag, saaledes at et Stykke af Korsets Arme stikker udenfor, givende Plads til Ballasten.

Princippet i Isslæden er den ligesidede Trekant. Jernene, hvoraf der findes to Forjern og et Styrejern agter, danner Spidser i en ligesidet Trekant. Afstanden mellem dem bør være ca. to Meter og de enkelte Jern saa hulslebne, at hvert af dem paa blank Is efterlader *to* Ridset.

Rigningen er en almindelig Sejlbaads, kun maa der paa Storsejlet anbringes en Bom i Underlien, da Sejlet skal staa meget stramt. Fokken anbringes paa et Spryd, og Ballasten maa dirigeres efter Fartøjets Luvgerrighed.

Med god Vind kan Farten sættes op til 36 Knob (9 danske Mil) i Timen, men Isen maa helst være lidt ujævn, da Slæden paa den blanke Is har stor Tilbøjelighed til at faa Afdrift. Ballasten skal rette sig efter Vejret; med god Vind maa den veje mindst 800 Pund. Den anbringes hovedsagelig over de tre Hvilepunkter, dog mest over Forjernene.

Her hjemme mangler Sporten Betingelser for at drives i større Maalestok. Den kræver Plads, stor Plads, og det har vi saa lidt af; men naar Limfjorden og Isefjorden er tillagte, kan man dér se Isslæden suse afsted. Der er dog kun faa af disse Slæder. Danskerne kender kun lidt til Sporten, men om faa Aar vil der være flere, og Aar for Aar vil Sporten faa nye Tilhængere, og vi har da her hjemme en Isslæde-Sport *en miniature.*

Z.

Censor og Fru Amfibia.

Vort Billede viser en stakkels haardt prøvet Familie, som Censor har paatrykt Usædelighedens vanærende Stempel.

Det er Forfatterparret Rosenberg.

Fru *Olga Eggers Rosenberg* er allerede bekendt for sine to Bøger: „Zigøjnerblod“ og „Moderne Ægteskab“, mens Manden, Hr. *Ludvig Rosenberg* blev ramt af Levins Banstraale netop, da han skulde gøre sit første Skridt paa sin Forfatterbane og have sit Skuespil „Fru Amfibia“ opført paa Dagmarteatret.

Ægteparret, der netop var flyttet ind i en ny Lejlighed, blev naturligvis straks sagt op af Vær'en. — Saadan et usædeligt Par vilde han rigtignok ikke have indenfor sine Døre. — Urtekræmmeren paa Hjørnet opsagde deres Kredit; og Madammer og Piger fra Loft til Kælder satte de stiveste Historier i Omløb om Fruen. Ja, Enkefruen paa anden Sal, der havde Uge paa Tørreloftet sammen med Rosenbergs, erklærede endogsaa bestemt, at hun ved Gud ikke vilde have sit Underlinned hængende til Tørre sammen med Fru Rosenbergs.

Olga Eggers Rosenberg og Ludvig Rosenberg.

Og alt dette er lille Levins Skyld.

Men hvad bryder han sig om, at et lykkeligt Ægteskab fordærves; han har kun Fordel af, at hans Navn bliver opreklameret.

Jo mere han kan stryge i Moralens Navn, jo større Trængsel er der i Venteværelset paa hans Sagførerkontor. Hele det sædeligt bevægede København bliver indlemmet i hans Klientel.

Det gamle Ord: Skik Dig vel, det spørges mindst, burde ganske vist i særlig Grad være Censorembedets store Bud, men naar man er en lille foretagsom Jurist med en voksende Sagførerpraksis, maa man virkelig ignorere saadanne gamle Talemaader.

Og skidt, naar Provisoristerne kunde stryge Grundlovens Forbud mod Censur, hvad kan saa ikke en lille rask Stryger som Levin tillade sig.

Og dog maa det forbavse, at han har kunnet finde noget strygeligt i Fru Amfibia.

Hr. Rosenberg har tværtimod i sit Stykke villet knuse en af de mest forhærdede Forkyndere af det frie Ægteskabs umoralske Lærdomme.

En Mand, der fra Morgen til Aften har præket for sin Kone om, at Ægteskabet ikke bør lægge Baand paa nogen af Parternes frie Vilje, faar sin Lyst styret og sin Pande prydet til Skræk og Advarsel for alle taabelige Ligesindede.

Man gad kende den, der har Lyst til at lære sin Kone disse Ægteskabsteorier, efter at han har set den Medfart, Hr. Rosenberg giver denne Frasehelt.

Men alligevel har den lille Levin, der nærsynet snuser efter Usædelighed i alle Kroge, fundet Stykket „betænkeligt nær ved det Smudsige“ og forbudt dets Opførelse.

Naturligvis kunde Levin, der til Trods for en fjern Lighed med den lille Cohn er en ganske køn og beleven Mand, have sine praktiske Grunde til at ønske, at Ægtemændene holdes svævende i denne Vildfarelse, men det er dog mere naturligt at søge Grunden til Forbudet i en rent sygelig Sindstilstand hos Censor, en Slags Strygedilirium, der kribler i Spidsen af hans Blaastift og ikke giver ham Ro, før han faar sin Lyst styret.

Da Tilfældet er sjældent mangler man i Loven Forholdsregler til Forebyggelse af de Ulykker, som Sygdommens Rasen kan nedkalde over ganske uskyldige og agtværdige Folks Hoveder.

Det maa Ægteparret Rosenberg nu med Sorg bekende.

Men Sygdommen maa rase ud.

Og hvis Censors Sygdom skulde være af langvarig Art, hvad Gud forbyde, saa er en saa samfundsfarlig Sindstilstand forhaabentlig af den Art, at den forbyder sig selv.

Per Næsvis.

Bethelskibet.

Med Friser af *Axel Nygaard*.

„Nu synger dette gamle, mølædte Skrummel da omsider paa sit sidste Vers,“ sagde Hansen, og med disse Ord mente han Bethelskibet. „At Magistraten nogensinde har tilladt det at spærre for en af Verdens skønneste Udsigter, det er ubegribeligt.“

„Det er en bekendt Sag,“ svarede jeg, „at Bethelskibet blev lagt paa sin nuværende Plads af Christian den Fjerde, som levede i Enevældens mørke og skumle Tidsalder. Den Gang havde Magistraten ikke meget at sige. Hvad skulde den ogsaa stille op mod en Mand som Christian den Fjerde, der ikke undsaa sig ved at flette sit Haar à la Backfisch og jage en astronomisk Professor ud af Landet, blot for at *Thiele* kunde komme til at dyrke sine arkæologiske Interesser paa Hveen? Forresten var Bethelskibet jo blevet en religiøs Nødvendighed for Kongen, efter at han havde lagt sig ud med Pastor Sørensen Vedel ved Garnisonen.“

„Det har jeg aldrig hørt før,“ bemærkede Hansen.

„Jo, Kongen havde brudt med Sørensen, fordi denne bestandig i sine Prædikener stiklede til hans Veninde, Frk. Munk. Det endte med, at han meldte sig ud af Folkekirken, men da han alligevel ikke i Længden kunde undvære Religionens Trøst, gik han en Dag ud paa Holmen til Herluf Trolle. „Herluf,“ sagde han, „Du kommer til at slæbe et gammelt Skib op i Nyhavn, som jeg og Kirstine kan forrette vor Andagt i. Jeg holder ikke denne Fritænker-Tilværelse ud, men Pastor Sørensens væmmelige Stikpiller kan jeg jo heller ikke finde mig i. En maritim Kirke sømmer sig i Grunden ogsaa bedst for en Roschtdevenschky som mig.“

„En hvadfornoget?“ spurgte Herluf Trolle, der hverken kunde læse eller skrive og følgelig ikke anede, hvad der foregik ude i den store Verden.

„En Roscht-de-vensch-ky,“ gentog Christian den Fjerde. „Herregud, Mand, se dog ikke saa himmelfalden ud, det er jo ikke andet end det russiske Udtryk for en Søhelt. Sørg nu for, at Skibet ligger i Nyhavn til paa Søndag. *Regna firmat pietas!*“

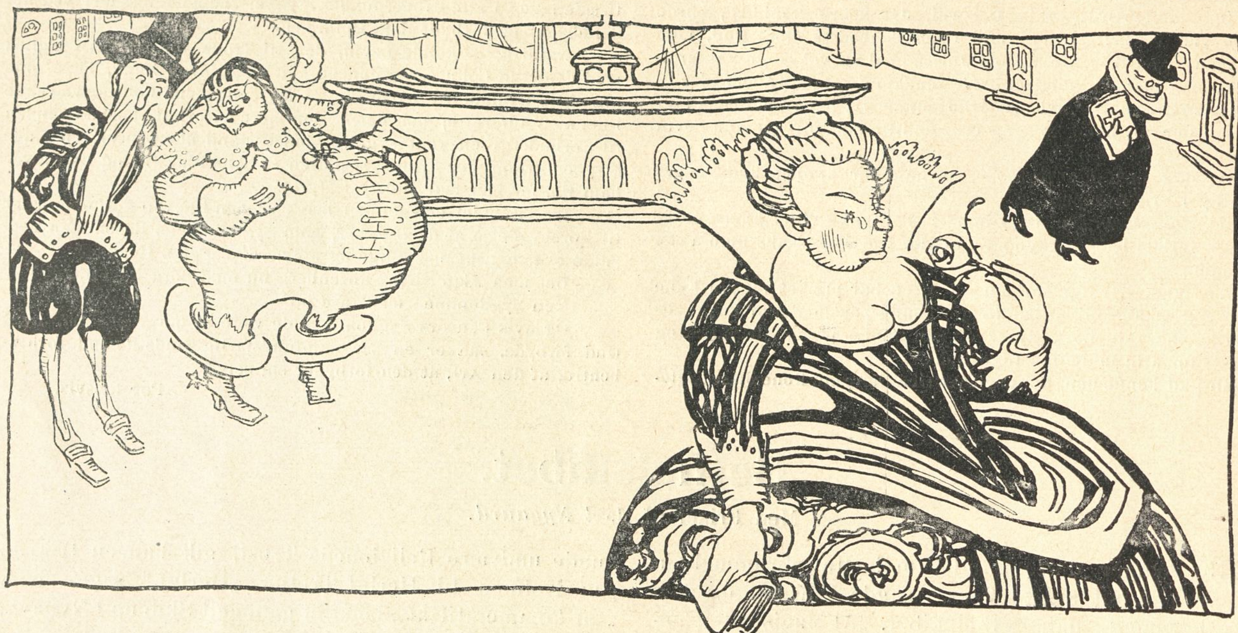
Da Søndagen kom, laa Bethelskibet paa sin Plads, nymalet, smykket med Chrysantemum og sjældne Orchidéer. Kongen steg ombord med Kirstine Munk under Armen, den nye Skibspræst Ole Vind overrakte ham en Lavrbærkrans, Gardens Musikkorps spillede Brorsonske Salmer, og Admiralen hejste et splinternyt Flag,

som en lovende ung Kunstner, Admiralindens Søn, havde givet Tegningen til.

Efter Gudstjenesten skyndte Kirstine Munk sig i

stor Sørensen er jo kysk og stilfærdig i Sammenligning med ham."

„Jeg vender ogsaa tilbage til Sørensen," sagde

Land. Kongen kom langsomt efter, Lavrbærkransen med de dannebrogsfarvede Baand hang sørgmodigt om hans Hals. Kongen var bedrøvet.

„Lagde Du mærke til hendes Hastværk?" spurgte han Herluf Trolle, der var i Færd med at rulle Flaget sammen.

„Ja, jeg gjorde," sagde Admiralen. „Der burde være en Underjordisk her paa Kongens Nytorv."

„Det var ikke derfor hun løb," sagde Kongen og sukkede. „Jeg er bange for, hun ikke kommer tilbage igen, denne Ole Vind er nemlig meget værre end Sørensen. Der stod han og prækede med fremmedartede Gestus og vilde Strubelyde om syndig Elskov og Skøgens sælsomme Trolddomskraft. . ."

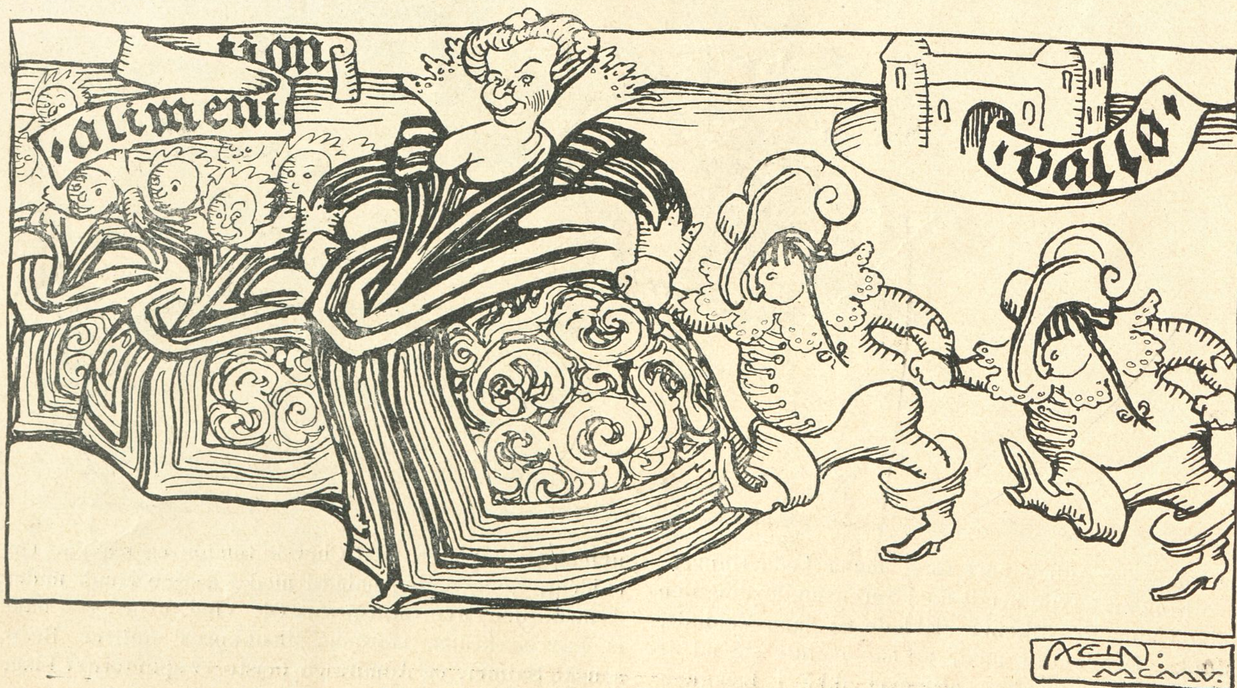
„Ih, Du Forbarmende," udbrød Herluf Trolle, „Pa-

Kongen og pillede modløs ved sin Fletning. „Men Kirstine tilgiver mig aldrig denne Historie — aldrig! Aa, hvor jeg er ulykkelig, Herluf!"

Heraf ser Du, Hansen, at der til Bethelskibet knytter sig Mindet om en Konges blinde Lidenskab og haabløse Kamp mod den bestaaende Folkekirke, *in casu* Pastor Sørensen Vedel ved Garnisons. Derfor synes jeg, vi burde gribes af Vémod ved Tanken om, at dette Stykke af Landets Fortid snart vil være henvejret."

„Ja," sagde Hansen adspredt, „men kom Frk. Munk ikke tilbage?"

„Nej!" svarede jeg. „Hun blev Dekanesse paa Vallø. Men Kongen glemte hende aldrig. Man glemmer ikke saa let den Kvinde, der hver Maaned indsender en Alimentationsregning for 14 Børn." **Arne Jensen.**

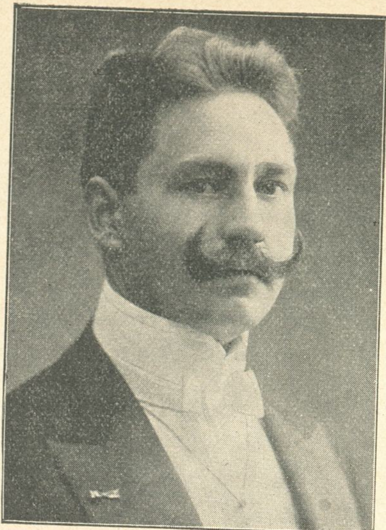

Folketingets 2den Viceformand.

Tegning af Eigil Petersen.

Koncerten til Fordel for de Stormlidte.

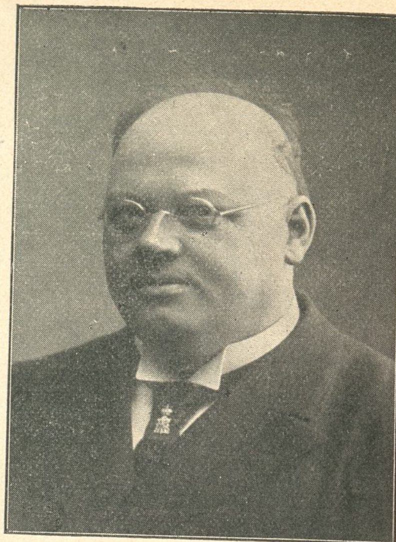
Komponisten Paul Lincke.

Scalas Direktør *Thomas S. Lorenzen* har i en væsentlig Grad Æren for den Velgørenhedskoncert, som i forrige Uge fandt Sted i Koncertpalæet.

Mens vort Velgørenhedsvæsen ellers hurtigt og ofte lader sig sætte i Bevægelse, har der i visse Kredse hersket en pinlig Ro efter den store Stormflod, som dog spredte mer end nok af Ulykke og Nød paa sin Vej.

Den Tid er forbi, da det lykkedes at indbilde Folk, at enhver Varietédirektør er af det Onde. Nu gaar Dir. Thomas S. Lorenzen i Spidsen for Velgørenheden under selve Hds. kgl. Højhed Prinsesse *Maries* allerhøjeste Protektion. Han faar Berlinernes forgudede Dansekomponist *Paul Lincke* herop for at koncertere til Fordel for de danske Stormlidte, og Pengene rasler i Goddædighedens Kasse.

De barmhjertige Samaritaner findes jo — som bekendt — ikke altid i Præsternes og Leviternes Skare. Ja, i dette Tilfælde blev det endog en Prinsesse, en Dansekomponist og en Varietédirektør forundt at tage den Gerning op, som de lod ligge paa deres Vej.

Direktør Thomas S. Lorenzen.

Overbibliotekar Sophus Birket Smith.

Sidst i Januar var det 25 Aar siden, at Overbibliotekar *Sophus Birket Smith* overtog Ledelsen af det store Universitetsbibliotek, hvorved han da havde været ansat siden 1863.

Det er ikke faa Reformer i Retning af praktisk Katalogisering og Lettilgængelighed, som i disse Aar har gjort Arbejdet i Universitetsbiblioteket lettere for de Studerende. Samtidig har Overbibliotekaren foretaget mange værdifulde Forøgelser af Bogsamlingen og forøget de Pengemidler, der staar til Raadighed ved Indkøbene.

Ved en sjælden Kærlighed til Biblioteket og ved sin ligefremme Imødekommen overfor alle har Birket Smith gjort vort Universitetsbiblioteks Skatte til en levende Værdi for Folket.

En Kvinde-Strejke.

I en Sal, hvor endnu Tobaksrøgen efter et Mandfolke-Møde laa saa tæt, at Fotografens stærke Magniumslys næppe kunde virke, samledes i forrige Uge de kvindelige Herreskrædere til et Møde, hvor de vedtog

De kvindelige Herreskræderes Strejkemøde.

en Strejke, der vil gøre over tusinde, smaatstillede Kvinder arbejdsløse.

Naar Herrerne trækker i et nyt Sæt Klæder hos deres Skræder, tænker kun faa af dem paa de Hænder, der har syet de mange møjsommelige Sting. Og dog er der en hel Arbejderklasse, der erhverver sig Føden ved disse mange, smaa Sting.

Det er de kvindelige Herreskrædere.

For en Ugeløn af mellem 10 til 11 Kroner arbejder disse kvindelige Skrædere den hele Dag og en god Del af Natten med. Paa deres smaa lejede Kvistværelser sidder de i Halvkulde og føjer Sting til Sting, for at den store Skrædermester med et elegant Buk kan aflevere den færdige Klædning og indkræve sine gode og mange Penge uden med en Mine eller et Ord at røbe dens haarde Tilblivelseshistorie.

En Tid lang har disse Skræderkunstens skjulte Kræfter fundet sig med Taalmod i deres stakkels Skæbne, vel sagtens ogsaa fordi Ugelønnen var saa lille, at der ikke uden Afkald paa det nødtørftigste kunde lægges Penge til Side til en Strejkekasse.

Men selv for den taalmodigste kan Prøven være for haard, og nu har da endelig de kvindelige Skræderes Taalmodighed naaet den yderste Grænse.

Strejken blev da ogsaa enstemmigt erklæret, efter at Formandinden Frk. *Andrea Nielsen*, som ses paa Talerstolen paa vort Billede, havde aflagt Beretning om de Forhandlinger, som strandede paa Mestrenes Uvilje til at forstaa, at de 11 Kroner om Ugen saa langtfra forslaar i en Dyrtid som den, hvori vi lever.

Det bliver en haard Kamp at føre denne Kvindestrejke igennem. Thi selv om Viljen er den redeligste, er Midlerne saa fortvivlet smaa.

Men Sammenholdet og det gode Kammeratskab kan jo til Tider gøre Underværker.

Kendte · Chefer · i · Forretningsverdenen ·

Oscar Fredericksen.

(Indehaver af Fiskhuset Nr. 1.)

„Værs'god og kom indenfor, her kan vi sidde . . . her er Skrivematerialer."

Vi sætter os, og ligeoverfor pladserer Hr. kgl. Hof-Fiskehandleren sin kendte, joviale, brede Skikkelse. Det smukt tilrøgede Ravrør sidder, hvor det skal, i den højre Mundvig, og Hr. *Fredericksen* trommer med sine smaa gemytlige Fingre paa Bordpladen:

„Jeg blev født i København i 1848..., stod i Købmandslære i Fredensborg og var senere Kommis i Skelskør. Men begrave mig som Købmand paa Landet var ikke noget for mig. Jeg tog til København, og der blev jeg Fuldmægtig hos Fru Duus, som efter Datidens smaa Forhold var første Violin her paa Pladsen. Hendes Fiskeforretning bestyrede jeg i 7 Aar; Fruen trak sig tilbage, og jeg købte i 1872 min nuværende Forretning af Fiskehandels-Selskabet, i hvis Bestyrelse afdøde Bankdirektør Tietgen var Formand. Den Gang var Omsætningen kun en tre, fire Kroner om Dagen. Nu er jeg oppe paa ³/₄ Mill. om Aaret — det er jo et Fremskridt. Ja, hvad vil De vide mere? . . . Se, i gamle Dage havde jeg en ret stor Eksport-Forretning til Udlandet, men den var ikke stabil; der kom tyske Agenter hertil, og de køber nu direkte paa Pladserne. Men Provinsforretningen er stadig stor, — *den* er stabil —, særlig handler jeg jo med Fisk og Vildt *en detail*. Jeg møder i min Forretning Kl. halvotte hver evig eneste Morgen, og jeg bliver der lige til seks.

Er der mere . . . noget om mig selv, siger De . . . ja, jeg har i 11 Aar været Næstformand i „Brevdueforeningen" — men det var ikke stabilt. Efterat Marconi opfandt sin traadløse, var det ude med Duerne.

Nu har jeg kastet mig over Hestesporten og har en 4—5 Travere og er selv i Bestyelsen for Travselskabet. Sér De, *det* er noget stabilt noget . . . saadan at sé Hestene løbe. Duerne, dem saa jeg jo slet ikke, og tidt og mange Gange kom de aldeles ikke tilbage."

Der er noget stabilt over selve Hr. Fredericksen. Han er en støt Mand, en sikker og paalidelig Forretningsleder. Som Privatmand er Hr. Fredericksen saare afholdt, og han har mange Venner.

Og tager man Hovedpunkterne i hans Liv, sér man ogsaa hvorfor!

Thi ikkesandt..., naar man selv er frisk som en Fisk og naar Duerne kredser symbolsk over Ens Livsgerning, saa kan man sagtens være et Hestehoved foran for alle de andre.

Og det er netop det, Hr. kgl. Hof-Fiskehandler Fredericksen er!

Brutto.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

5. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Alma blev den næste Morgen vækket af den pukkelryggede Pige, som satte en Bakke med Kaffe og Wienerbrød paa Bordet ved Siden af hendes Seng. Straks efter indfandt Madame d'Avrîle sig og hilste smilende:

„God Morgen, Mademoiselle! Hvorledes har De sovet?“

„Tak, udmærket!“

„Nu maa De skynde Dem op og blive færdig snarest muligt! De skal rejse om to Timer. Igaar Aftes fik jeg Brev fra min Søster, som fortæller, at hun selv og hele Familien er rejst til London, hvor de agter at tilbringe Sæsonen. Naar Maj Maaned kommer, begynder den store Sæson i London. Da aabnes Parlamentet, og hele Aristokratiet flytter ind til Hovedstaden. Jo, der kan De faa noget at se. Det er en brillant Plads, jeg har skaffet Dem.“

„Skal jeg til London?“ spurgte Alma glad overrasket. „Den By har jeg altid haft umaadelig Lyst til at se. Skal De følge med mig?“

„Nej, dertil har jeg ikke Tid!“ svarede Madame. „Min Svogers Sekretær og en Kammerjomfru er kommet herover for at hente Dem. Men skynd Dem nu at staa op! De skal over Calais og Dower. Om to Timer gaar Toget.“

Alma drak en Kop Kaffe og stod derefter op. Medens hun klædte sig paa, mindedes hun, at hun havde lovet sine Forældre at skrive saa snart, som det lod sig gøre. Men den store Kuffert, hvori hun havde lagt sit Brevpapir, var blevet staaende i Gangen nede i Stueetagen. Da hun var færdig med sin Paaklædning, saa hun sig om efter et Ringeapparat; men fandt intet. Hun vilde da gaa ud for at søge efter en eller anden Person, som muligvis kunde laane hende de nødvendige Skrivematerialer; men til sin Forbavselse opdagede hun, at hendes Dør var laaset udefra. Imidlertid aabnedes den netop i samme Øjeblik, som hun havde opdaget dette, og Madame d'Avrîle viste sig atter en Gang.

„Er De nu færdig?“ spurgte hun Alma.

„Ja!“ svarede denne. „Jeg var netop i Færd med at gaa ud for at bede om noget Papir; thi jeg vilde gerne sende et Par Ord til mine Forældre.“

„Nej, det maa De virkelig vente med, indtil De er kommet til London,“ svarede Madame hurtig. „Vognen er allerede forspændt, og Deres Rejsefæller venter Dem.“

Nu ja, hertil var der jo intet at indvende, og Alma tog skyndsomst Hat og Kaabe paa sig og fulgte med ned ad Trappen.

I Porten stod en Kæmpe i sorte, fine Klæder, og Madame d'Avrîle forestillede:

„Mr. Corck.“

Han tog Hatten af og mønstrede Alma med et langt, prøvende Blik.

En mager, midaldrende Kvinde i sort Dragt og tæt Slør kom straks efter ned, bærende paa en Rejsetaske.

„Her er Kammerjomfruen, Mrs. Brown!“ sagde Madame d'Avrîle.

Langt i Baggrunden opdagede Alma en høj, knoglet Mand med ligblegt Ansigt og sorte, brændende Øjne. Et uhyggeligere Ansigt havde hun aldrig forhen set; men hun fik ikke Tid til at reflektere videre over denne Person; thi Mr. Corck aabnede Vogndøren og bad hende stige ind. Paa Sædet lige overfor Alma tog han selv Plads sammen med Mrs. Brown.

„Farvel, mit Barn!“ raabte Madame d'Avrîle. „Til Lykke med Opholdet i London!“

Derefter kørte de bort, og Jernporten lukkede sig efter dem.

Paa Rejsen blev Alma behandlet med den mest udsøgte Opmærksomhed.

„Han har et groft og simpelt Ydre,“ tænkte hun om Grevens foregivne Sekretær; „men han ser saa inderlig god ud.“

Mr. Corck spurgte meget om Forholdene i Danmark og i de andre skandinaviske Lande og syntes selv at have bevæget sig meget om i Verden, men mest talte han om Kvindernes Kaar og om deres forskellige Typer og Racemærker.

Mrs. Brown aabnede sjældent Munden, men sørgede for, at Alma altid sad godt, og at hun fik rigelig at spise, hver Gang der var et Ophold paa Stationerne.

Da de sejlede fra Calais til Dower, pakkede Mr. Corck hende ind i uldne Tæpper for at beskytte hende imod den kolde Vind, medens Mrs. Brown bød hende tørre Kiks og Portvin, for at hun ikke skulde blive søsyg.

Medens de sad paa Dækket, lagde Alma Mærke til Mr. Corcks Manchetknapper. De var røde med et lille Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben.

„Disse Billeder maa vistnok være paa Moden i alle Lande,“ tænkte Alma. „Nu har jeg set dem baade paa Mænd og Kvinder.“

Henad Aften naaede de London og blev paa Banegaarden modtaget af en galloneret Tjener. Han tog deres Plaids og Haandtasker og førte dem ud til en lukket Vogn, forspændt med to hvide Heste.

Da Bagagen var fundet og efterset, blev den lagt ovenpaa Vognen, hvorefter denne rullede afsted gennem en Række oplyste Gader, hvor der mylrede af Mennesker som af Myrer i en Tue.

De kørte i henved en Time, inden Vognen endelig stansede. Tjeneren sprang ned fra Kuskebukken og trak i en Klokke udenfor en høj Mur, hvorefter en Gitterport aabnede sig. Alma bøjede sig frem og saa en lang, folketom Gade med Villaer og smaa Haver, og udenfor hvert Hus en Gaslygte.

Vognen svingede ind gennem Porten og kørte videre frem gennem en stor Park ganske som i Ant-

werpen. Den stansede foran en bred Glasdør. Her hjalp Mr. Corck Alma ud og bad hende komme indenfor. Hun traadte ind i en Entré med bløde Tæpper og Væggene prydede med Spejle og Malerier af dansende Nymfer og Bakkanter. Den brede Trappe, som førte op til de andre Etager, var af hvidt Marmor, belagt med højrødt Tæppe og en tyk Silkesnor som Haandtag. Gennem en Dør, som stod paa Klem, strømmede en bred Lysstribe ud i Entréen, og fra Salen indenfor lød der en forvirret Klirren af Glas, blandet med Støjen fra knaldende Champagnepropper og Latter og Tale som fra mange Mennesker.

„Her er nok Fest i Aften!" — udbrød Mr. Corck. „Det er vistnok bedst, at De straks gaar op paa Deres eget Værelse. Her er Elevatoren. Vær saa god, træd ind!" —

Alma fulgte efter ham ind i Stolen, medens Mrs. Brown forsvandt.

Elevatoren stansede paa øverste Sal, og her førte Mr. Corck sin Gæst henad en tæppebelagt Gang og aabnede en grøn Filtdør, der bevægede sig lydløst. Udenpaa Døren stod der en lille Messingplade, hvorpaa der var indgraveret Navnet: „*Lucy. Nr. 25.*"

„Se, her skal De bo!" sagde han. „Nu sender jeg Pigen op med The til Dem, og derefter bør De lægge Dem og hvile ud efter Rejsen."

„Skal jeg ikke først hilse paa Husets Damer?" spurgte Alma, forbavset over, at ingen viste sig for at modtage hende.

„Nej, her er Selskab i Aften!" svarede Mr. Corck. „Damerne har ikke Tid til at beskæftige sig med Dem. De maa vente til i Morgen."

Dermed gik han; men hun hørte ikke, at han skød en lille Slaa for Døren, saaledes at den ikke kunde aabnes indefra.

Alma saa sig nu om og blev ganske blændet af al den Pragt, der omgav hende, og som stod i saa stærk en Modsætning til Tarveligheden i det Hjem, hvori hun var vokset op.

Værelset var rundt, og Væggene fra øverst til nederst dækkede af folderige Gardiner af lyserødt Atlask med blodrøde Silkefrynser. Ved Siden af Døren stod der et Spejl i Perlemorsramme, som naaede fra Gulvet næsten helt op til Loftet. Paa en Hylde ved Foden af Spejlet laa Kamme og Børster med ciselerede Sølvhaandtag samt Flaconer med vellugtende Essentser. De polstrede Sofaer og Lænestole var betrukket med lyserødt Silkestof og prydet med Snore og Kvaster i vinrøde Farver. Lige overfor Døren stod en bred Seng i Form af en kolossal Muslingeskal af Perlemor med Tæppe af lyseblaat Silke og med Lagener og Puder af hvidt Atlask. Over den hang der en Baldakin med Kvaster af Guld og Gardiner af rosenrød Silke. Til højre stod et Klædeskab af sort Ibenholt, indlagt med Perlemor. Det lysegraa Gulvtæppe med smaa Buketter af Nelliker og Roser var saa blødt, som om man traadte paa friskt Mos.

„Her skal jeg virkelig bo!" tænkte Alma helt overvældet. „Det er jo en kongelig Elegance!"

Medens hun lagde Kaabe og Hat fra sig, kom en Pige ind og bød hende The, men fjernede sig hurtig igen uden at sige andet end:

„God Nat! Sov vel!"

Alma var heller ikke sen med at komme i Seng og faldt straks i Søvn.

Den næste Morgen blev hun vækket af den samme Pige, der spurgte, om hun ønskede lidt Dagslys, hvorpaa hun trak i en Snor, der stod i Forbindelse med et Gardin i Loftet. Alma opdagede da, at det runde Værelse ikke havde noget Vindue i Væggen, men fik Lys gennem en Aabning i Midten af Loftet.

Pigen, der stod foran hende, var ældre og graahaaret med koparret Ansigt og et listigt Udtryk. Hendes Stemme var tynd og sødladen og hendes Bevægelser nervøse og hurtige.

„Ønsker De et varmt Bad?" spurgte hun. „Det er herinde." Og hun drog en Del af Forhænget til Side og aabnede en Dør.

„Ja, tak!" — svarede Alma.

Pigen gik da ind for at forberede Badet og kom tilbage efter kort Tids Forløb for at melde, at det var færdigt.

Alma skyndte sig derind; men idet hun satte Fødderne i det hvide Porcelænskar, steg der hende en næsten bedøvende Vellugt i Møde fra det varme Vand.

Pigen bragte hende nogle Haandklæder og forsvandt derefter.

Da Alma stod op af Badet, følte hun en højst ejendommelig Mathed i alle Lemmer, men hun ledte forgæves efter koldt Vand. Da hun kom tilbage til sit Værelse, opdagede hun, at Pigen var gaaet ud med alt hendes Tøj, hvorfor hun var nødt til at lægge sig paany.

Den ene Time svandt efter den anden; det blev Middag og Aften, men ingen kom ind hverken med Tøj eller Mad. Hun begyndte at blive ængstelig og undrede sig over, hvad dette mon skulde betyde. Hun stod tilsidst op for at søge efter et Ringeapparat, men fandt intet. Væggene bag Silkegardinerne var polstrede, og der hørtes ikke den mindste Lyd.

„De kan da umuligt have glemt at melde Familien min Ankomst," tænkte hun.

Men da hun intet Tøj havde paa, kunde hun selvfølgelig ikke aabne Døren for at gaa ud i Gangen og raabe, og hun var altsaa nødt til at lægge sig igen.

Snart var det ganske mørkt.

Men medens hun laa her og ventede i stigende Uro og Spænding, kom der pludselig et straalende Lys fra to høje Kandelabre med Skærme af rosenrød Silke. En usynlig Haand maatte have trykket paa en Knap i et tilstødende Kammer, hvis elektriske Traad stod i Forbindelse med dette. Uden at hun havde hørt Skridt i Gangen, aabnedes Døren, og til sin Forfærdelse saa hun en Herre i elegant Selskabsdragt træde ind. Han gik lige hen til hende, og hun stirrede med Rædsel paa hans blege, udtærede Ansigt med de smalle, blodløse Læber, hvorover der stod en mørk, sylspids Knebelsbart. Hans Hoved var næsten skaldet over Issen. Da han stod lige ved hende, sprang hun op som et anskudt Dyr, og der begyndte en rasende Brydning.

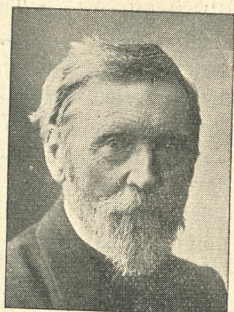
Nogle Minutter senere gik han ud og steg ned ad Trappen med en ærgerlig Mine. Da han havde naaet første Sal, aabnede han en Glasdør til det Kontor, hvori Mr. Corck sad og røg en Cigar.

(Fortsættes).

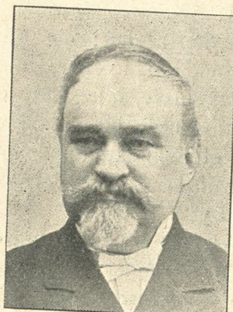
UGENS NAVNE

Professor Stein.

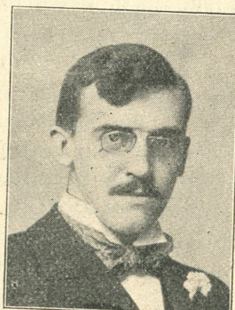
— Den første Dag i denne Maaned er den bekendte Kemiker Professor *V. Stein* afgaaet ved Døden, 69 Aar gammel. Efter at være blevet farmaceutisk Kandidat, fik han i 1859 Ansættelse ved Groth & Ørsteds Undersøgelseslaboratorium, af hvilket han i 1863 blev Medejer og i 1865 Eneejer. I Aarenes Løb er Steins Laboratorium blevet det Sted, hvor alle Statens Undersøgelser af Levnedsmidler bliver foretaget, og det staar nu i det almindelige Omdømme som en Autoritet. Den Afdøde var først Konsulent i Agrikulturkemi for Landhusholdningsselskabet og senere for Staten.

Hof-Fotograf Petersen.

— Hof-Fotograf *Jens Petersen*, der ogsaa er død i sidste Uge i en Alder af 74 Aar, begyndte sin Virksomhed i 1853 og arbejdede sig hurtig op til at blive Byens Modefotograf; han brillerede i 1872 og 1888 paa de store Kunst- og Industriudstillinger i København. Han var Stifter af Fotografernes Organisation „Dansk fotografisk Forening“ og nu ved sin Død dens Æresmedlem.

Prokurator Torp.

— Et andet Dødsfald er Prokurator, Justitsraad *H. J. Torp*. Han var en af Københavns ældste Sagførere og blev 76 Aar. Den Afdøde var født i Nakskov. Han havde under sin lange Sagførervirksomhed skabt sig et betydeligt Klientel.

Fuldmægtig Hasselriis.

Fabrikant Konerding.

— Fornylig valgtes Fuldmægtig *Hasselriis* til Formand for Overledelsen af de samlede københavnske Organisationer af Handels- og Kontoristmedhjælpere. I Løbet af de sidste Aar har denne Bevægelse bredt sig over hele Landet, og ikke mindst har den rodfæstet sig blandt Hovedstadens Medhjælpere. Den ny Formand er en ganske ung Mand og Fuldmægtig i et Frihavnsfirma. Han er indenfor Bevægelsen en velkendt Mand, der i Skrift og Tale Gang paa Gang har talt Standens Sag.

Fabrikant Nielsen.

— Det velkendte Symaskinefirma *Konerding & Nielsen* fejrede i Mandags sit 25 Aars Forretningsjubilæum. Begge er Fagmænd: J. P. Nielsen siden 1862 og C. Konerding fra 1868. Efter at have været Værkfører i 7 Aar paa en af Hovedstadens største Fabrikker, begyndte Nielsen sammen med Konerding den 6. Februar 1880 Symaskinefabrikation under meget beskedne Forhold. Forretningen indtager nu en smuk Stilling i vor hjemlige Industri, og dens Indehavere er ansete Mænd.

Kanalfoged Davidsen

Enkefru Skaarup.

— Den 1. Januar 1880 blev Hr. *D. C. Davidsen* (daværende Skibskaptajn) udnævnt til Lodsformand for Løgstør Lodsdistrikt, og en Maaned senere ansattes han tillige som Kanalfoged ved „Frederik den 7des Kanal“. Den 1ste d. M. fejrede han sit 25 Aars Jubilæum. I Dagens Anledning overraktes ham Dannebrogsmændenes Hæderstegn, og af sine Medborgere i Løgstør blev han hædret paa forskellig Vis. Nu er Hr. Davidsen ca. 60 Aar gammel. I sine unge Dage var han en rask Søgut, der har faret viden om.

Postmester Müller.

— En gammel Dame, Enkefru *Sofie Skaarup*, fylder 90 Aar Fredag den 10. Februar. Hun henlever sine gamle Dage hos sin Datter og Svigersøn, der boer i Hellerup, og er endnu rask og rørig. Fru Skaarup har været Enke i 12 Aar. Hendes Mand var ansat i Jærnbanens Tjeneste.

Stationsforstander Sørensen.

— Postmester, Løjtnant *H. F. A. Müller* højtideligholdt den 17de f. M. sit 25-Aars Jubilæum som Postmester i Slagelse. Han

Lokomotivfører Andersen

afløste Joseph Michaelsen i Embedet. Postmester Müller er en populær Mand i Byen.

— En af Statsbanernes Veteraner, Stationsforstander *J. Sørensen*, Skelskør, har taget sin Afsked paa Grund af Alder og Svagelighed. Hr. Sørensen, der er over de Halvfjers, deltog i Krigen 1864 og var bl. a. med ved Dybbøl og Assendrup. Han blev ansat ved Banen i 1868. I 1876 udnævntes han til Stationsforstander i Ryomgaard i Jylland, hvorfra han i 1899 forflyttedes til Skelskør. Den gamle Stationsforstander efterlod sig mange Venner i Ryomgaard, og i Skelskør vistes ham ogsaa megen Opmærksomhed nu ved hans Bortgang fra Tjenesten.

Overportør Jensen.

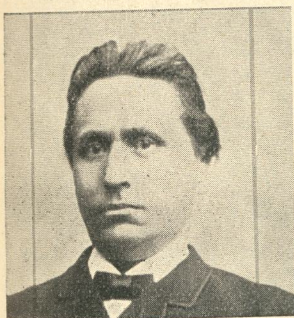

Pakmester Trampedach.

— De tre sidste Portrætter blandt denne Uges Navne er ligeledes af Jærnbanemænd: Lokomotivfører *F. H. Andersen*, Nyborg, Overportør *J. P. Jensen*, København, og Pakmester *S. C. Trampedach*, Fredericia. Alle tre har de i disse Dage tilbragt 25 Aar i Statsbanernes Tjeneste. Andersen i Nyborg har arbejdet sig op fra almindelig Arbejder. Om Jensen, der gør Tjeneste paa Godsbanegaarden, kan bemærkes, at han i hele sin Tjenestetid ikke har været syg en eneste Dag. Trampedach har nok været 25 Aar i Tjenesten, men han er kun 42 Aar, og der siges os, at han som Selskabsmand er ganske uundværlig ved *Sølvsnorenes* Sammenkomster.

Rettelse. Under Ugens Navne i forrige Nummer vilde vi bruge Billedet af afdøde prakt. Læge J. A. G. Stage, men ved en kedelig Fejltagelse biev et Billede af den Afdødes Søn, Dr. med. G. G. Stage, reproduceret i Stedet for Faderens. Vi haaber, at Fejltagelsen er undskyldelig.

Kasinos nye Direktion.

August Rasmussen.

Efter at det har svirret i Luften med Teaterrygter, maa det nu endelig betragtes som fastslaaet, at Direktørerne: *August Rasmussen* og *Frits Petersen* kommer til at lede Kasino i næste Sæson. Begge de Herrer er hjemme paa Teatret i Amaliegade. August Rasmussen, der skal overtage den artistiske Del af Ledelsen, har allerede tidligere for Aar tilbage været Teatrets Leder, og Fritz Petersen den populære Sommerlyst-Direktør har været Inspektør derude under Edgar Høyers Direktion.

Begge de Herrer har altsaa et indgaaende Kendskab til Kasinos Publikum, der vel nok er Byens vanskeligste.

Mens Dir. Martinius Nielsen nu trækker sig tilbage til Eneledelsen af Dagmarteatret, vil Operetten og de store Udstyrsstykker holde deres Indtog paa Kasino.

Fritz Petersen.

Dagmar Hansen i Cirkus Varieté.

Dagmar Hansen optræder for Tiden i Cirkus. Trods ondskabsfulde Rygter om Tidernes Indvirkning er hun lige uimodsigelig elegant og ligesaa ubestrideligt den Sangerinde, der har det stærkeste Tag i det københavnske Publikum.

Selv visse Bourgeoisikredse, der ellers aldrig sætter deres Ben i en Varieté, kan ikke modstaa. Alle skal hen for at se, hvilke *maal*bevidste Toiletraffinementer hun nu har kunnet opfinde.

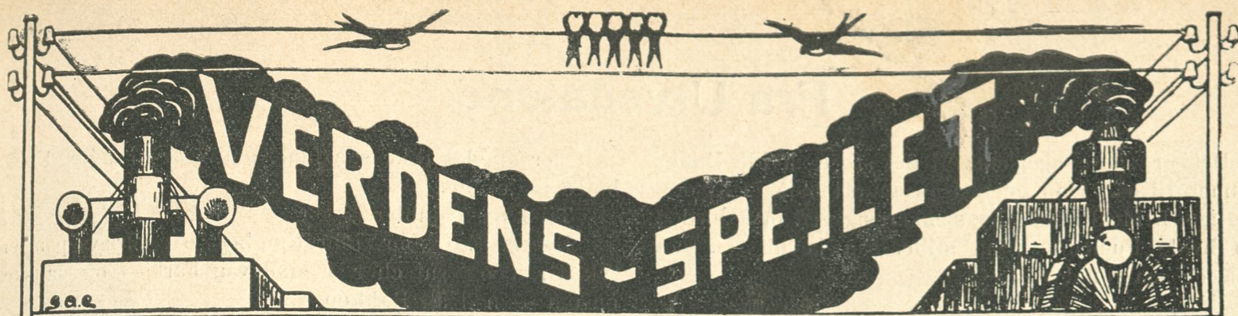
Man kan sige, hvad man vil, om Frk. Dagmar Hansens Sang, men det er sikkert, at hvert Ord, der udgaar fra hendes Mund, forstaas selv i Cirkus' fjerneste Kroge — denne Gang forsøger hun endogsaa med Held i langt højere Grad end i tidligere Aar at understrege Pointerne i sine Viser — og naar til Slut Gottschalksen sætter i med Dagmars egen Vise og hele Galleriet synger med paa det gamle Refræn: „Aa Dagmar" — saa runger Cirkus af det Bifald, som kun vore nationale Berømtheder Dagmar og Bech formaar at fremkalde.

Fl.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 21, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 19. Februar 1905.

Fra Ulvedalene.

Det er saare sjældent, at det store, hvide Under kommer til os. Man føler sig saa sært betaget af den mægtige, hvide Stilhed, der sænker sig ned over Jorden som hvide Fugledun. Saa stille, saa jævnt . . . saa hvide og saa rene!

Tilskuere ved Foden af Bakken.

Den mest forhærdede Kyniker bliver sentimental: Det er som om Naturen havde taget ren Skjorte paa!

Med Kælken paa Nakken og sit Hjærtes Udkaarne under Armen gaar det udefter mod Ulvebakkerne. Han smiler, hun smiler . . . og det sner. Man kan se det paa ham: han er af dem, der ikke betænker sig paa at kysse den Pige, han holder af, saalidt som han betænker sig paa at sætte sig paa sin Kælke og fare ned i Afgrunden, — der hører samme Mod til begge Dele, og den Følelse og Forvovenheden er i Familie med hinanden. Al den friske Ungdom sætter hinanden Stævne herude i Ulvedalene, staar paa Ski over svimlende Dybder og kælker i vanvittig Fart nedad ... Evighedsbakken.

„Enhver Færdighed er en Skønhedskilde, som det er Ens Pligt at øse af!" — nogle underlige snirklede, gammeldags Ord, der pludselig dukkede op i min Bevidsthed og blev ved at trænge sig frem, medens jeg stod og saa paa, hvor godt de andre morede sig. De gode, gamle, skønhedsdyrkende Grækere foranstaltede Væddeløb: der var altid noget smukt ved Hurtigheden.

Se disse Slæder: han sætter sig forrest paa Kælken, med Benene langt ud til Siden; bagved kommer en lille blaafrossen Dame, der ganske ublufærdigt slaar sine smaa Slangearme omkring hans smække Liv . . . og nedefter gaar det, hvislende, jumpende ... hun trykker sig op til ham i Angst, i ubændig Glæde . . .

Det var ogsaa en Maade at holde Bryllup paa — og *symbolsk!*

Der er slet ikke saa faa, som slaar en vældig Koldbøtte undervejs.

Tilskuerne jubler.

Der er En, som rider Kæphest overskrævs paa en tyk Gren og rutscher i sindsvag Fart — og ganske ensom — ned ad Bakken.

En anden sætter sig ganske simpelt paa Halen, holder med begge Hænder fast i sine Støvlesnuder og lader staa til.

Det gør En ligefrem ondt at se.

Naa . . . enhver ærlig Sport har jo sine Udløbere, og den, der dyrker den paa den autoriserede Maade, har jo ingen Skyld i de andres Excesser.

Men Herregud, hvor her er kønt herude! Jeg staar og skælver i Sne til Knæene, er lige ved at blive ked af det, fordi mit altfor lidet glemsomme Hjærte minder mig, og . . .!

Lazarus! Enhver Færdighed er en Skønhedskilde . . . skam Dig!

Jeg har en flov Fornemmelse af, at jeg er Bedstefar til dem alle sammen.

Der staar en Mand ved Siden af mig, og han siger pludselig:

Det er da sørgeligt med alle de Ulykkestilfælde, der sker herude!

Ja, siger jeg . . naturligvis. Kan De se det kønne unge Par derhenne. Ham med Uldstrømperne og hende den lille med den islandske Nattrøje. De er vist blevet forlovede herude i Dag.

Manden ser dumt paa mig.

Det er saa kønt, siger jeg. Et Menneskeliv gaar tabt — en Forlovelse kommer i Stand!

Naturen regulerer altid sig selv.

Et Uheld.

Naturen er skøn, saa fuld af... „Færdigheder", at den — naar det kommer til Stykket — maaske er den eneste Kilde, som det er vor sande Pligt at øse af!

Pen.

Djævlebakken.

Evighedsbakken.

Naar Søerne lægger til —

Vore lune, smaa Søer er i denne Tid Hjemsted for store Maageflokke, der har søgt herind i Læ af de høje Huse, hvor Vinteren er mildere og Føden nemmere at skaffe til Veje. —

Behændigt griber de i Luften hvert Stykke Brød, som kastes til dem.

Men det hænder ogsaa, at man ser et Par tunge, kluntede Krager, hvem Sulten har gjort helt modige, holde til blandt Maa-

Thi naar Isen gør Fangsten svær for de smaa, behændige Fiskere, er der dog altid et eller andet godt Menneske, der vil kaste lidt Brød ud til dem. I samme Øjeblik er der en Flok flagrende, skrigende, hvide Maager, som i den mest yndefulde Flugt kredser om Byttet og spejder efter den mindste Bid med skarpe, aarvaagne Øjne.

gerne. Stille sætter de sig paa Isen, modfaldne, maabende, og først naar Maagerne er søgt hen til et nyt Bytte, tripper de frem og piller langsommeligt i en haard Skorpe eller et Stykke, der var for stort for de fine, smaa Maager.

Der er noget at se paa Søerne i disse Dage for den, der forstaar at se.

E. F.

Skøjtekongen.

Peter Sørensen, i Sportskredse kendt under Navnet *Peter Vélo*, er et gammelt kendt Navn indenfor de danske Skøjteklubber. Alle Drenge kalder ham „Skøjtekongen“, og dette Tilnavn kan da ogsaa

være ganske passende, da han nu er en Mand paa 41 Aar og dog endnu en af vore faa udmærkede Kunstskøjteløbere. Ovenstaaende Billede viser den populære Skøjteløber paa „Københavns Skøjteløberforenings“ Bane under Træningen til den i Aar udskrevne Konkurrence, hvor der — om Vejret maatte tillade — vil blive en haard Kamp og en højst interessant Konkurrence mellem ham og hans farlige Konkurrent, Dr. *Meincke*.

Vejlensiske Vikinger.

København har saa længe reklameret med sine „Vikinger“, som hele Aaret rundt tager Søbad paa „Helgoland“. Nu er de ikke mere

ene om det. Paa Billedet ser man et Par kendte Vejlensere, som i 6° Frost tager sig et Bad i Vejlefjordens Vande.

Billeder.

„Le Roman d'un Pierrot —"

— Men flyt Dem nærmere til Ilden, Hr. Professor, flyt nærmere — her er iskoldt. . . .

Professoren gør mig Besøg i Prags „Blaa Stjerne", hvor en Gang Pragerfreden sluttedes, og hvor alle Værelser endnu er store som Raadsale. Her, lige under min Dagligstue forevises Soveværelset, hvor Hr. von Bismarck sov om Natten efter Fredslutningen. Naa, han skal have lidt noget af Søvnløshed, Jernkansleren, men den Nat har han dog vist sovet godt og drømt behageligt.

— Ja, Hr. Professor, jeg var i Teatret igaar, og de dansede igen. Jeg kender intet National-Teater paa denne mindste Planet, hvor de danser saa meget. . . . Men forresten, Costas Musik var saa smuk, som Musik kan blive, naar man stjæler alting og det bedste fra de Bedste. . . . Komponister, Professor, har en elastisk Samvittighed, de er allesammen Tyve og Røvere. . . .

— Undtagen de czeckiske —

— Naturligvis, Hr. Professor, Smetana og Dvoràk stjæler ikke. De øser. . . . fra Folkets Dyb. Men, hvad jeg vilde sige, Pantomimen var smuk — hvad var det, den hed?

— *Le Roman d'un Pierrot* —

— Ja, det er sandt, og Pjerrot havde Talent. Skæbnen og Sorgen stod i hans Ansigt. . . .

— Ikke sandt?

— Men Livet har ikke lært ham at være glad. Mandens Smil var en Grimace. Men Pjerrot i „Pjerrots Roman" smiler jo saa lidt. Kære Professor, alting og alle Mennesker bliver tragiske — Pjerrot ogsaa.

Pierrot: Pán Iwo de Lonja.

— Ja. Og denne Pjerrot er bedrøvet, fordi han er Pjerrot.

— Hvordan mener Professoren?

— Ja, den stakkels Pjerrot har selv sin Roman — i Livet sin Roman. Han er Kroater. . . .

— Naa, Professor, at være Kroat er endnu ingen Roman. . . .

— For Iwo de Lonja, jo. Han er Skuespiller, fra Teatret i Agram, Teatret i Kroatien. Grevinde Strazzi spiller der — har De aldrig hørt hendes Navn?

— Jo, jeg har endogsaa sét hende — som Julia i „Romeo og Julia". Hun er en af de største Skuespillerinder, der lever. . .

— Det er hun, og hun spillede i Agram Julia med Hr. de Lonja. Han gjorde saa megen Lykke som Romeo, at han kom fra Agram til Prag og spillede sin Romeo paa kroatisk — som Gæst. Ved De, hvordan han gengav Balkonscenen, der, hvor Julia viser sig paa sin Altan?

Ja, han knælede hele Tiden — — hele Tiden, ned paa Jorden, midt paa Jorden — foran sin Julia.

— Det er sandsynligvis, Hr. Professor, Kærlighed paa kroatisk.

— Maaske — men det var meget smukt. Det var saa smukt, at Romeo blev engageret til Nationalteatret, vort, det czeckiske Teater —

— Og han var Kroat. . . .

— Ja og skulde lære sig czeckisk. Han lærte sig det saa nogenlunde. . . det vil sige, han lærte det ikke. Og han spillede paa czeckisk, og han gjorde ikke Lykke. . . . . og han skal nu gaa igen.

— Hvorhen, Hr. Professor?

— *Hvem* ved? maaske hjem til sit Agram. Men, Pjerrot lod man ham blive, før han gik — fordi Pjerrot er stum. . . . Han har ingen Akcent. . . for han kan overhovedet ikke tale. Naa, ser De, det er alligevel en Slags Roman. . .

Jeg løfter mit Hoved:

— Ja, Hr. Professor, De har Ret: *Le Roman d'un Pierrot* — en kroatisk Roman, en czeckisk Roman. . . . en dansk, en norsk, en finsk Roman. . . . en Roman om os, om os alle — — Pjerrot'er, som vi er, Pjerrot'er fra de altfor smaa Lande — — Hvor gammel er Deres Tragiker? Jeg mener Pjerrot fra Agram?

— Han er tre og tyve Aar. . .

— Vor Herre bevar'es, kære Professor — saa vil han endnu faa Tid til at blive meget ulykkelig — —

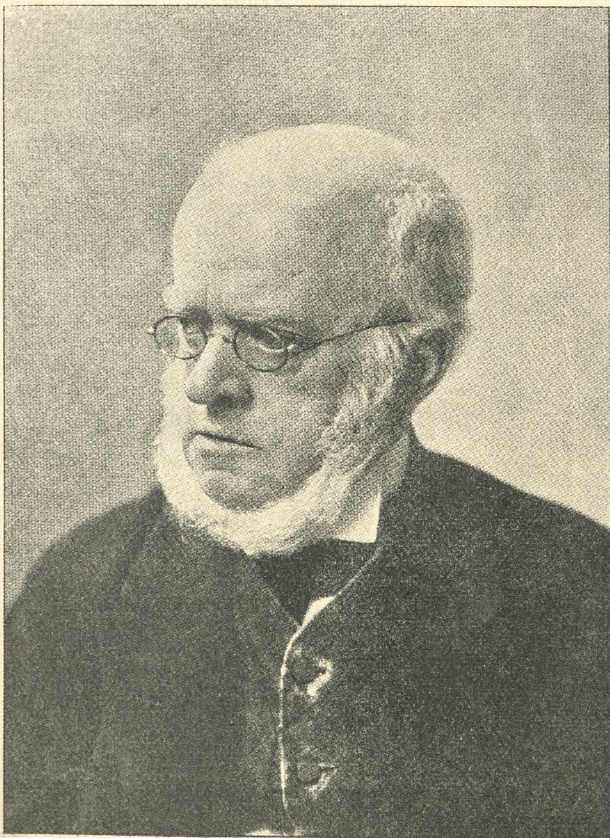
Herman Bang.

Adolph von Menzel.

Menzel er død. Halvfemsindstyve Aar gammel er han bukket under for Sygdommen. Den, der skabte et evigt Minde om Tysklands Hædersdage, er ikke mere. —

Først døde Wilhelm, den store Hohenzoller, Oldingekejseren, som paa sit hvide Haar satte Tysklands Kejserkrone — men hans Værk kan forgaa, for at nye Riger kan blive til. — Saa døde Moltke, den gamle General, hvis Geni skabte en Hær, der var Rigets Styrke i de store Dage, men hans Værk vil en Gang maaske forbandes. Sidst døde den største af disse tre, Jærnkansleren, som skabte baade Hær og Rige. Hans Minde

Adolph von Menzel.

vil leve til evig Tid blandt tyske — men for det, han skabte, myrdede han ti Fold mere.

Og nu er Menzel død — hans Værk alene er uplettet og evigt. Tysklands Hædersdage vil altid leve i hans Værker. Først af alle den gamle Friedrichs store Tid. — Denne ensomme Konge, som var Filosof og Kunstner, Feltherre og Statsmand, hver Ting fuldt ud, naar han vilde det, han levede op til nyt Liv i Menzels store Værk. Aldrig har en svunden Tid saa skønt faaet sit Liv tilbage. Hver Time af Friedrichs Dag, hver eneste af Filosofkongens Tanker og Handlinger har Menzel kendt. Han fulgte i sin Fantasi den store Friedrich, naar han ensom vandrede i Potsdams Haver — han saa Kongen, naar han bøjede sig over Nodepulten og lod Fløjtens snørklede Toners dybe Alt hæve sig mod Loftet i Sanssoucis Musiksal — saa ham, naar Fyrsten sad ved det runde Bord og aandfulde Ord kastedes frem og tilbage som en Jonglørs brændende Fakler, saa Voltaires bidske Smil og Friedrichs milde Blik. Han fulgte Kongen i Felten, sad med ham ved Lejrbaalet, der kastede sit krigsrøde Skær over Kongens barske Ansigt — og han elskede de gamle Generaler, især Hugafen, den stærke og forvovne Ziethen. Og hvad ingen anden tysk Maler evnede, det formaaede Menzel: at trænge ind til Mennesket, til Idealistens ensomt, bankende Hjærte bag Fyrstens Uniform.

Da en ny Tid brød frem for Tyskland, da Wilhelm sad paa Landets Trone, da Jærnkansleren havde prøvet Rigets Kraft i Kampe mod Nord og mod Sydost, da var Menzel atter beredt til at gribe Penslen. Den skælvende Angst, som fyldte Unter den Linden, da Kongen rejste til Hæren — bort mod det skønne Frankrig — den samme Angst, de samme dirrende Forhaabninger skælvede i Menzels Hjærte, og hans Palets Farver strømmede skabende ud over Lærredet. Ogsaa Sejrstiden skildrede han, men aldrig glemte han, at Wilhelm var et Menneske, som han selv. Det var altid den gamle, gode Mand med det venlige og milde Smil, han malede — aldrig den skablonmæssige Hersker, den Wilhelm den Store, som *von Werner* ikke naaede ud over.

Ved sit Genis Styrke sprængte Menzel Chauvinismens trange Baand. Det, der var Minder om Tysklands Hædersdage, blev Billeder af hvert Menneskes Hæder — af dets Haab og Skuffelser, dets Kamp og dets Fred. Langt op over Tysklands andre Kunstnere naaede han, — langt op over *Böcklin*, hvis Jagen efter Berømmelse skabte det ene Humbug efter det andet, stablede Løgn paa Løgn, til det maabende Publikum hylede af Jubel som hans egne, brunstige Fauner — langt op over *von Lenbach*, Danserinde- og Fyrstemaleren, hvis forløjede Kunst er som en sminket, ældet Kokotte, der ved de groveste Midler søger at lokke uerfarne Drenge til sig.

Tyskland forstod vel, hvad det ejede i Menzel. Den lille og gnavne Særling opnaaede en Tyskers højeste Udmærkelse, en Orden, et Adelsnavn og en Eksellencetitel. Det var Menzel hævet over, saa højt, som disse ydre Tegn hævede ham i Mængdens Agtelse. Men den unge Kejser forstod at glæde Menzels Hjærte. En Fest uden Lige blev fejret til Kunstnerens Hæder. Alle Gæster, der den Aften var budne, bar Dragter fra Syvaarskrigens Tid. Friedrichs Grenaderer saluterede for Menzel — og af Kejseren førtes han, gennem Sanssoucis skønne Sale, til Musikværelset, hvor den døde, store Konges egne Kompositioner spilledes — og for een Aften blev Menzels skønne Drømme gjort til Virkelighed.

Nu er han død. Han er vandret bort til Landet sans souci. Men hans Værk vil leve til evig Tid — hævet over alt Døgnets Flitterstads.

Louis Kohl.

Det Anckerske —

Der var engang en brav Mand, som vilde være Digter, men ikke var det og ikke blev det.

Manden var rig.

Noget *vilde* han gøre for Kunsten, skønt Kunsten ikke vilde have noget at gøre med ham.

Digte for Linjebetaling om Digterne og Kunstnerne undsaa han sig for, men han testamenterede saa sin Formue til Kunsten, stiftede et Legat med Udvalg og hvad dertil hører af Vrøvl og Konsekvenser.

Manden hed *Ancker*, og Legatet hedder *Det Anckerske.*

Legatstifter Ancker.

Det kom til Verden i Halvfjerdsernes Begyndelse, og siden har Udvalget siddet og delt Portioner ud henimod Foraaret hvert evige Aar. Kun Døden har kunnet forandre dets evig uforanderlige Udvalgs-Fysiognomi. Og de fire Kunstarter — Musik og Poesi, Skulptur og Maleri — har lige saa uvægerligt og uforanderligt faaet lige store Portioner à 1800 Kr. til Rejser i Europien samt andre Verdensdele at foretage i et Aar!

Jeg er meget glad over, at jeg ikke hører til det Udvalg. Det er meget vanskeligt at se paa en Kunstens Tjener, om han er af Præmieslagsen, som det hedder i Dyrskue-Sproget, eller en Kraft af første Rang, som det hedder i Professor *P. Hansens* lyriske Festtaler, à 1800 Kr.

De elsker naturligvis ogsaa Kunst og Literatur, kære Læser!

Men alligevel —

Tror De ærligt talt, at De havde kunnet hitte en Digter eller anden Kunstner hver eneste Februar Maaned fra 1872 til Dato uden at gaa paa Akkord?

Haanden paa Hjertet!

Jeg kunde det ikke, og Sandhedens Mand, den 70-aarige Jubelolding *Vilhelm Bergsøe* og Fortolkeren af Goethes Dichtung und Wahrheit *Peter Hansen* og, hvem det nu er, kunde heller ikke.

De siger det selv. —

Hr. Bergsøe har erklæret til en yngre Kollega, at der ingen Digtere har været i Danmark siden *Ernst von der Recke* — det siger Hr. Bergsøe, og det taler for ham.

Men han har ikke desto mindre som Udvalgt og Ukaldet været med til at distribuere en Portion, hver Gang Vinterens Barskhed begyndte at vige for Foraarsfornemmelserne og Skrædernes nyankomne Foraarsstoffer.

Distributionen har derfor naturligvis været besynderlig — besynderligst vel for Hr. Bergsøe. Der var skrivende Damer og Herrer mellem 30 og 50 Aar, Skolelærere og Journalister, Sanatoriepatienter og fattige Folk, Rigmandssønner, som gerne vilde have lidt til Cigarer paa en Rejse, og en Digter gik saamænd ogsaa af og til med i Købet. Efter min Mening; ikke efter Hr. Bergsøes altsaa, og efter P. Hansens? Se Literaturhistorien!

Hvad skal man sige til det?

De, som véd, at de er Digtere og Kunstnere, og at mange tror som de, de er fornærmede og indignerede, fordi Loddet ikke er faldet paa dem. Hvad man ikke kan fortænke dem i.

Nu var der nylig én — en af de bedste (han hedder ærligt *Sophus Claussen*) —, han slog til Lyd for, at de rigtige Kunstnere skulde lade helt være med at søge Legatet og glat væk lade de andre, de urigtige, faa Pengene.

Men — jeg synes nu ikke, at han har Ret.

For selv om Legatbestyrelsen er blind og har været færdig med Literaturen og Kunsten siden 1870, saa kunde den dog komme for Skade at give til den rette.

En blind kan ogsaa finde en Høne.

Naturligvis er Indignationen god, den har før skabt gode Vers.

Men imens kan Kunstnerne gerne søge, synes jeg, og vente.

Legatbestyrelsen kan blive meget ældre og blive saa blind som selve Kærligheden, saa at Sophus Claussen ogsaa faar en Portion.

Og det gamle Udvalg er maaske ikke det værste.

Tænk, hvis der kom ét, hvori der sad en Nielsen, som regnede Literaturen for død fra Jakob Knudsen at regne!

Iver Friholt.

Skiløbere.

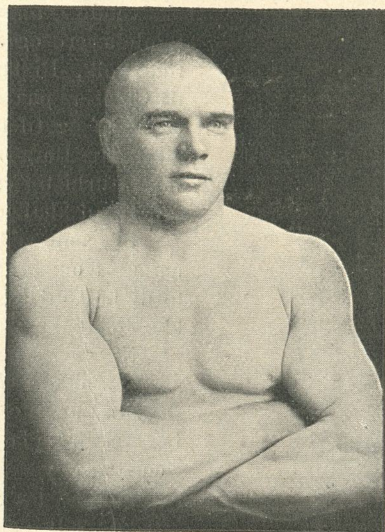

Udøverne af denne Form for Snesport var i Aar i Ulvedalene Genstand for almindelig Deltagelse. Der var kun et Par Stykker, og uophørlig saa man dem falde.

Nogle Sportshelte.

Staar man en Dag paa Paris' Boulevarder, paa New Yorks Brodway eller paa Londons Strand — saa er det, man træffer de berømte Danskere!

Deres Navne straaler en i Møde fra enhver Gadeplakat, og man læser om dem i alle Aviserne — om vore Sportshelte: *Jess Pedersen, Ellegaard, Egeberg* — og hvad nu alle disse Brydere, Boksere og Cyklister hedder. —

Jess Pedersen.

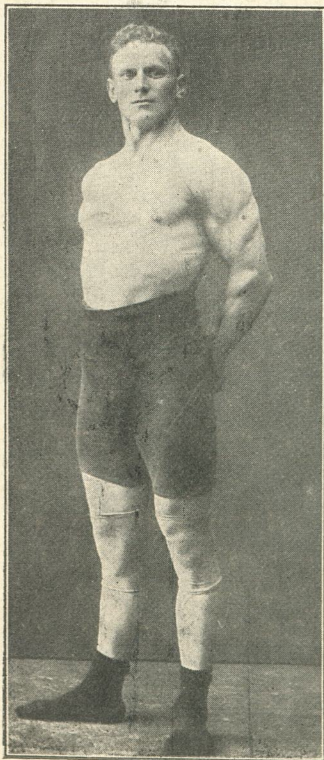
Man er rejst hjemmefra, fordi man er gaaet og blevet led og ked af det gamle Land, men er det nu ikke latterligt, at man altid bliver saa glad ved at træffe Landsmænd i fremmede Lande?

Og navnlig Sportsheltene! Folket raaber paa Skuespil ligesom i det gamle Rom, og der gives ikke herligere Skuespil end Brydernes Kampe, Cyklisternes vilde Spurt og Boksernes Næve-Dueller. Der er mere Spænding i en Brydekamp end i „Greven af Monte Christo".

Den antike Idræt, der for et halvt Aarhundrede siden af franske Athleter gravedes frem af Glemselens Mørke og rekonstrueredes efter oldgræske Friser og Statuer, tæller nu blandt sine Protektorer Grækenlands Konge, Amerikas Præsident og mange andre Statsmænd, Rigmænd og Kunstnere. der er en solid Basis for denne den sundeste af alle Idrætters Fremtid, men først og fremmest er det det store, brede Lag, der har knæsat Brydekunsten.

Brydekampen er vor nationale Sport, som Skiløb er Nordmændenes, Fægtning de iltre Italieneres, Boksning Amerikanernes — — —

Som for Aartusinder siden raaber Sydens Børn nu atter: „Herre, fri os fra Normannernes Rasen"; thi hvor de danske Brydere viser sig paa Kloden, er Mandefaldet stort.

Hans Heinrich Egeberg.

Blandt Kraftsportens Yndere var en Gang de frygtelige Tyrkere paa Mode, siden kom de russiske Kæmper i Vælten — men nu er det Danskernes Glansperiode.

Gadeplakaterne og Aviserne kan fortælle det.

Paa Paris' Plakatsøjler staar der med alenhøje Bogstaver:

„Lutteur Jess Pedersen. Le grand Danois Champion du monde."

Og her paa Skrivebordet foran ligger en Stabel amerikanske Aviser dels fra New York dels fra San Francisco. New Yorker Bladene skriver spaltelange Artikler om *„Egeberg, the great dane, who defeated John Piening, the american champion"*.

Et Par Ord om disse berømte danske Idrætsfolk vil da være paa sin Plads. Alle sammen er de Haandværkere — allesammen i 25 Aars Alderen. — — *Jess Pedersen* er fra Odder i Jylland. Stedfaderen er Karetmager og Sogneraadsmedlem i den store Landsby. *Jess* fik Sølvmedalje for sit Svendestykke som Karetmager, og det var Meningen, at han med Tiden skulde overtage Stedfaderens Forretning. Men saa var det, at han kom ind i en Athletklub, medens han rejste nede i Tyskland. Saa kastede han først alle Amatørerne, blev derefter nødt til for at finde jævnbyrdige Modstandere at gaa over til Professionalismen og har siden kastet alle de Modstandere, han mødte paa sine Rejser i Europa og Sydamerika. Der er mange, der kalder sig „Verdensmester", men Sportsfolk godkender kun et Verdensmesterskab: det som det berømte franske Sports-Dagblad „L'Auto" udskriver hvert andet Aar, og det har *Jess Pedersen* erobret til Danmark for 1903–4. Hans Sejre over *Bech-Olsen* i 1903 paa Travérbanen og paa Boldbanen i 1904, hans Gang fra Sejr til Sejr i Udlandet berettiger ham for Tiden til at kalde sig Verdens bedste Bryder. Hans aarlige Indtægt anslaas til 35—40,000 Kr.

H. H. Egeberg er Murer. I Athletklubben „Hermod" lærte Amatør-Verdensmesteren *Ahlkvist* ham Brydekunsten, og snart overgik Eleven Læreren og kastede ikke alene alle Brydere herhjemme men ogsaa alle dem. han kom sammen med i Udlandet, og han regnedes for den bedste Amatørbryder, der eksisterede. Samtidig sejrede han ogsaa i Konkurrencen for smuk Legemsbygning. For 1½ Aar siden lod han sig lokke af Guldet og gik over til Professionalismen. Hans første store Skridt paa denne Bane er den Amerikaturné, som for hans Vedkommende efter en paalidelig Kalkule skal ende med et Overskud paa 30,000 Kroner. Efter flere smaa Sejre derovre lykkedes det ham at besejre Amerikas Mester *Piening.*

Han har endnu hverken maalt Kræfter med *Jess Pedersen* eller *Bech-Olsen*, men der er blandt Sportsfolk ingen Tvivl om, at han nu er *Bech-Olsen* overlegen. Til den Mening hælder ogsaa *Jess Pedersen.*

Severin Ahlkvist.

Medens de ovennævnte Sportsmænd lever af Sporten, driver *Severin Ahlkvist* den for Ærens Skyld. Han har i en halv Snes Aar været vor bedste Amatør-Bryder, og er som Sejrherre gaaet ud af et Utal af nationale og internationale Brydekampe. I Fjor satte han Kronen paa Værket, idet han i Wien vandt Verdensmesterskabet for 1904 for Amatører.

Arnold Richardt Nielsen.

Varietécensur.

Tegning af **Axel Nygaard.**

Den forbudne Frugt.

Censor: Hør véd De hvad! Den Dames Præstation nærmer sig skam i betænkelig Grad det smudsige.
Varietédiretøren: Vil De da forbyde Numret?
Censor: Jeg vil i hvert Tilfælde først se det een Gang til.

Dobbeltblomsten.

Jeg fik aldrig at vide, hvorfra hun kom.
Alt skjulte sig bag denne Aftens Møde.
Det var i den Time, mit Hjærte døde,
og at min Hjærne blev trist og tom.

Nu ved jeg blot: hendes Læber er røde,
og ligner en Blomst, hvis fremmede Navn
har fyldt mine Sanser med Sødme og Savn.
Jeg har glemt det Navn, . . . med Vokaler saa røde,

som var de smaa, dryppende Draaber af Blod.
Jeg har *set* den Blomst, og dens Feber jeg kender.
Jeg husker de farlige Lys, som den sender,
naar Bladene falder i den langsomme Flod.

Lysende i Tropernes Aften den staar!
Hvergang dens hovmodige Purpur rammer
de mørkeblaa Vande, da sender dens Flammer
en Gysen, som langt gennem Vandene gaar!

Ak! Dobbelte Blomst af Blod og af Kød!
Som en Blomst kan den falme og folde sig sammen,
ligegyldig for Lysten og Solhimlens Flammen.
Den kan falme saa stille, som om den var død. . . .

Den skænker de lange Beruselsers Fryd.
Det er Høstrosers Aande, dens Skumring udstrømmer;
den bølger saa langligt, den døser og svømmer
i en Luft, der staar stille foruden en Lyd.

Jeg ved ikke, om hun er ond eller god.
Men jeg ved, at hun øser af dybe Brønde
sit Legems fortærende Trang til at synde,
sin Lyst til at blande sit Blod med Blod.

Hvem er hun . . . hvem er hun . . . jeg ved det ej.
Mine Øjne blev svage, min Hjærne blev svimmel,
som stirred jeg ind i en endeløs Himmel,
den Aften, i Juli, hun krydsed min Vej.

Din Stemme —

Din Stemme kan blive saa tyst og forunderlig blid,
som en Hvisken af Vind gennem Blomster i Aftensvale...
Din Stemme kan bringe mig nær den bævende Tid,
hvor de blegrøde Blade tyst gennem Luften dale...

Din Stemme bragte et Foraar ind i mit Sind,
dengang det var mørkt og alle Blomster var døde.
Den ledte mit Hjærte langt i en Have ind,
hvor Blade dryssed og dryssed, blide og bløde.

Din Stemme ligner slet ikke din røde Mund.
Den svulmer tungt og rigt som en Blomst, der gløder,
som har foldet sig ud i Skumringens lune Stund.
Dens Vellugt og Vellyst den stilnede Luft forsøder...

Dine Øjne er grønne som Kattens, der lister sig tyst
i Mørket om med en fin og forborgen Ynde.
Dine Øjne er fyldt af den Skumringens søde Lyst,
der sniger i Blodet ind en Trang til at synde...

Christian Rimestad.

En Holberg-Forestilling paa Aarhus Teater.

Hvor *Olaf Poulsen* har ødslet sit Lune ud over en Holbergfigur som Harlekin i „*De Usynlige*“, dér synes alle andre Midler og Veje end netop de, han har valgt, umulige og anmassende — det, han har skabt, staar med den største Kunsts urokkelige Autoritet.

Det har Hr. *Alfred Cohn* indset, da han gav sig i Kast med Harlekin.

Og saa har han vovet det farlige Skridt, som den minutiøse Kopiering er. I Stemmeføring, Mimik og Plastik, i alt har han søgt at gøre sig mest mulig kongruent med sit store Forbilled.

I hvilken Grad det er lykkedes ham, derom giver vedstaaende Billede kun en svag Antydning.

Og navnlig kan de jo slet ikke fortælle om den frapperende Friskhed, der var over hans Præstation. Den tørre Beregnethed, der ellers i mere eller mindre høj Grad hviler over en Kopi, mærkedes kun rent momentvis; Helhedsindtrykket blev det, at man følte sig overfor et Stykke dramatisk Inspiration, født af *Olaf Poulsens* Aand og Evne.

Det var ved Aarhus Teaters Forestilling til Fordel for Tersløsegaards Erhvervelse, at Hr. *Cohn* vandt denne smukke kunstneriske Sejr. Og smukkere Hyldest til Holbergs Minde har Provinsscenen sikkert aldrig ydet.

Pp.

Direktionen.

Jeg interviewede den muntre Komedies Muse, Fru Thalia.

Hun sad ret op og ned paa en Stol i Inspektør Norries forladte Kontor paa Kasino. Gnaven saa hun ud, sur og vrippen . . . netop saadan som en lidt falmet Skønhed kan finde paa det, naar der bliver gjort alt for meget Stads af hende.

„Naadige Frue . . . jeg gratulerer“ — sagde jeg og bukkede. „Hvilken Lykke for Dem, at Hr. Fritz Petersen er blevet Direktør herude? Ikkesandt, hvadbehager? Og lille, rare, stilfulde, meget myndige Hr. August Rasmussen artistisk Leder? Ja, undskyld, men jeg forstaar virkelig ikke Deres Misfornøjelse, naadige Frue! Er det Martinius, De sørger over? Ja jeg forstaar, at De bliver grebet af et Øjebliks Sentimentalitet, men saadan ellers . . . naa ikke . . . ja undskyld . . .?“

Fru Thalia rejste sig og svarede:

„Jeg er tilfreds. Den danske Thalia er tilfreds. Jeg har slaaet op med Martinius herude, men vedligeholder Forbindelsen med ham gennem min specielle Veninde „Dagmar“. Fritz Petersen er en meget duelig Mand, en køn Mand, en interesseret Mand, . . . og saa har han Nyhedens Charme. August Rasmussen og jeg er gode, gamle Venner, og jeg hilser ham velmødt igen! Undertiden kan ogsaa *det* have sin Charme at genopfriske . . . naa, ikke mere om det. Nu maa De gaa, unge Mand, man kunde ellers let finde paa at snakke om os . . ., jeg venter Censor, der har lovet at spise Frokost sammen med mig og en anden Dame . . .“

Fru Thalia sendte mig et smægtende Blik:

„Et godt Raad, unge Mand. Hvis De vil bejle til min Gunst . . .“

Grebet af Øjeblikkets Stemning afbrød jeg, greb hendes Haand, som jeg vædede med mine Taarer og raabte:

„Oh! Thalia! Intet mere brændende Ønske har jeg!“

„ . . . . . Saa skal De opgive Journalistiken og blive — — —

I det samme bankede det demonstrativt paa Døren og ind kom Censor med Fritz Petersen i den ene og August Rasmussen i den anden Lomme.

Jeg gjorde en flov Kompliment. Fru Thalia rødmede som en ung Pige.

Jeg gik.

Pen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

6. Fortsættelse.

„Alt der Mr. Elby?" udbrød Værten, idet han rejste sig.

„Hun rev og kradsede ligesom en Vildkat," fortalte den skaldede Herre. „Den Leg var mindre behagelig; derfor lod jeg hende tilsidst være i Fred."

„Vi har ladet hende sulte hele Dagen," svarede Mr. Corck, „saa jeg kunde ikke tro, at hun endnu havde saa mange Kræfter. Men jeg skal nok snart faa hende bragt til Fornuft."

„Mægter De at tæmme den der, da siger jeg, De er dygtig," svarede den anden med en kold Latter.

„Hvis De vil komme igen i Morgen Aften, skal jeg nok have faaet Bugt med hende," lovede Mr. Corck, hvorefter han aabnede Døren og fulgte Mr. Elby ud.

Da Mr. Corck var ene fór han som en tirret Tyr op ad Trappen, henad Gangen og ind i Almas Værelse. Her laa hun udstrakt paa Sengen, endnu stønnende af Træthed efter den frygtelige Kamp.

„Hvad er dog dette for en Opførsel?" brølede han med truende Mine. „Har vi ikke modtaget Dem med den største Venlighed og plejet Dem i alle Henseender, som om De var en Grevinde? Og saa vover De at ødelægge vor Forretning paa denne Vis? Staa op!" befalede han videre, idet han greb hende om Skulderen og rev hende ud af Sengen.

Den ulykkelige stirrede paa ham med vidt opspilede Øjne; hun forstod ikke, hvad han mente, men følte kun, at han vilde hende noget ondt.

Han drejede hende om, bøjede hendes Arme bagover og trak en Snor op af Lommen, hvormed han bandt hendes Hænder sammen paa Ryggen. Derefter kastede han et Tæppe om hende og sagde kort:

„Gaa ud! Skynd Dem!"

Døren aabnedes, og han skubbede hende videre ud gennem den lange Gang og hen til Elevatoren. Her puffede han hende ind i Stolen og lod den synke fra den ene Etage til den anden.

„Hvem er De? Hvad vil De mig?" spurgte hun i Dødsangst.

„Det skal De snart faa at føle!" svarede han.

Elevatoren stansede, og han skød hende ud. De stod i en fugtig Kælder. Her trak han en Nøgle op af Lommen og aabnede en Dør.

„Gaa ind!"

Hun vovede ikke at gøre Modstand, men gik ind.

Han trykkede paa en Knap, og en elektrisk Lampe under Loftet begyndte at lyse. De stod i et stort, hvælvet Værelse uden andet Bohave end en lav, temmelig bred Bænk, hvorpaa der laa en Madras. Denne var hist og her plettet med Blod. Paa Væggen hang Piske og Læderremme i forskellige Størrelser. Det hele lignede et Torturkammer.

Da Mr. Corck havde stængt Døren i Laas efter sig, sagde han i en bydende Tone:

„Læg Dem her paa Bænken!" —

„Hvad har De til Hensigt at gøre med mig?" spurgte Alma i dødelig Angst; thi hun indbildte sig, at hendes sidste Time var kommet.

„Her er ikke Tid eller Sted til at tale," svarede han. „Læg Dem!"

Og hun strakte sig paa Bænken, idet hun rystede over hele Legemet.

Han drejede hende om, saaledes at hun kom til at ligge med Ryggen opad og bandt derefter hendes Hænder fast til Bænken ved Hjælp af smalle Læderremme, som til dette Brug var fæstede ved Siden af Madrassen.

Derefter gik han hen til Væggen, tog en Svøbe, som hang paa et rustent Søm, og betragtede den med et prøvende Blik. Nej, han hængte den op igen, og greb en kort Stok, hvortil der var fæstet en Mængde fine Læderremme.

„Dette svider bedre!" mumlede han.

Bevæbnet med dette Redskab nærmede han sig paany Bænken, stillede sig ved den ulykkelige Fanges Fødder og begyndte at piske løs paa hende af alle Kræfter.

„Barmhjærtige Gud, staa mig bi! Hjælp mig, hjælp mig!" skreg hun i vild Smærte. „Skaan mig! . . . . Stands!" . . . . . .

Men hans Øren var døve, og han stansede ikke.

„Far! . . . . . Mor!" raabte hun.

Men han vedblev at piske løs, indtil hele hendes Legeme var gennemfuret af blodrøde Striber.

Hun endte med at tabe Bevidstheden, og da han ikke mere hørte nogen Lyd fra hendes Læber, stansede han. Hans Raseri havde faaet Udløb, og med rolig Mine, men pustende tungt efter Anstrængelsen, gik han hen til Væggen og hængte Marterredskabet tilbage paa dets Plads.

Da Alma vaagnede til Bevidsthed laa hun ovenpaa i sit Værelse og var ene. Det var ganske mørkt, og ved den mindste Bevægelse følte hun en sviende Smærte i hele Legemet. Hun blev liggende til op ad Dagen uden at sove.

Den ene Time svandt efter den anden, hun var sulten og tørstede som i Feber; men hun havde intet, hvormed hun kunde stille sin Hunger eller slukke sin Tørst. Taarerne randt hende ned ad Kinderne, og hun sukkede:

„Far! . . . . Mor!" — som om hun tryglede dem om at komme hende til Undsætning.

Men ingen kom, og der hørtes ikke den mindste Lyd.

„O, hvorfor gjorde jeg dog ikke, hvad Mor bad mig om!" tænkte hun. „Hvorfor fulgte jeg ikke hendes Raad og blev hjemme! Min kloge, kærlige Mor, som aldrig tog fejl i noget. O, hvorfor lyttede jeg ikke til hendes Raad!" — — —

Saaledes laa hun og jamrede sig i den yderste Sjælenød.

Da det blev Nat, var hun saa udmattet af Hunger

og Tørst, og saa øm i alle Lemmer efter den grusomme Hudfletning, at hun næppe mægtede at løfte sine Arme. Da skete — det samme som den foregaaende Aften. Kandelabrene tændtes, og nogen puslede ved Døren. Hun stirrede derhen i aandeløs Spænding, men kunde ikke raabe eller bevæge sig. . . .

Udenfor stod ganske rigtig Mr. Corck med den samme Herre, som havde været der den foregaaende Aften.

„Kan jeg nu stole paa, at hun er rolig?"

„Ja, nu er hun brudt og tæmmet!" forsikrede Værten med rolig Mine. „Vær saa god, træd indenfor!"

Bødlen aabnede Døren og slap Ulven ind til Lammet.

(Fortsættes)

Pretty Polly er Navnet paa en styrbar Slæde, som har gjort sig omtalt og bemærket i *Davos* ved den nylig stedfundne store Sportsfest. Dette Slædeváeddeløb imødeses altid med stor Spænding i Alverdens Sportskrese; thi den Bjærgvej i Davos, hvor Løbet finder Sted, er med sine skarpe Kurver og stejle Skraaninger ualmindelig rig paa interessante Momenter.

Men Pretty Polly klarede stolt alle Vanskelighederne og holdt sit Navn, som den har faaet efter Englands bedste Væddeløbshest, smukt i Ære.

Fra St. Petersborg.

A. G. Bulygin.
Ruslands nye Indenrigsminister.

Storfyrst Nikolaus.
Tilhænger af Refompartiet.

Trepov.
St. Petersborgs Diktator.

Professor Arthur Feddersen.

Professor *Arthur Feddersen* fyldte d. 16de Februar 70 Aar og kunde se tilbage paa en ualmindelig rig og virkningsfuld Livsgerning. Det tør nemlig siges, at han har været Banebryder for at anvende den videnskabelige Forskning af Landets Fiskeriforhold i det praktiske Livs Tjeneste, saaledes at enhver indvunden Erfaring, saavidt muligt, kom Fiskerierhvervets Udøvere tilgode, hvad enten de fiskede i Landets ferske Vande eller paa Søterritoriet. Professorens 50-aarige Granskerarbejde er ved den Maade, han har anvendt den paa, ikke blevet en død Skat, der ligger gemt i offentlige og private Biblioteker, men er omsat i frugtbargørende Arbejde, — hans Skrifter er ikke udgivet i Pragtbind, men staar, hvad der har meget mere at betyde, paa Fiskerens lille Boghylde rundt i de tusinde Hjem, for hvilke de har gjort Gavn og været en virksom Støtte.

Professor Arthur Feddersen.

At beskrive denne flittige Mands Livsarbejde blot nogenlunde udførligt vilde blive et helt Værk. I over 40 Aar har han berejst Ind- og Udland for at indsamle Erfaringer om alt, hvad der vedrørte Fiskeriets videnskabelige og praktiske Forhold. — De fleste større Fiskeriudstillinger, der har været afholdt i Nordeuropa i samme Tidsrum, har han besøgt og studeret, i mange Tilfælde har han været den kyndige ordnende Leder af den danske Afdeling og været Medlem af Udstillingens Jury.

Af Skrifter, som han har skrevet vedrørende Fiskeriforhold, skal her kun nævnes foruden Skolebøger hans fortrinlige „Smaaskritter“ og det større Værk „Havet“.

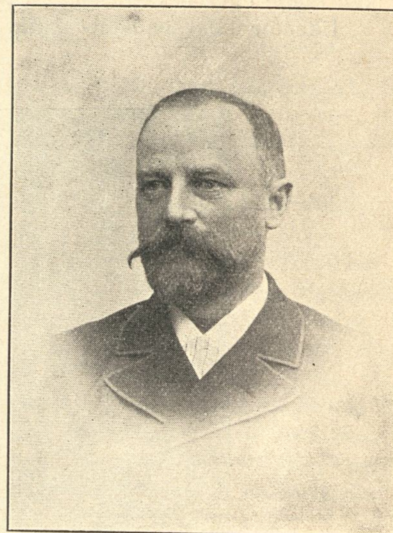
Endskønt 70 Aar gammel er han endnu i fuld Livskraft, optaget af Arbejde for Fiskeriets Sag — dels som Hovedredaktør af Dansk Fiskeriforenings Medlemsblad, dels som Foreningens Konsulent, i hvilken Egenskab han foruden at foretage Rejser aarlig besvarer Hundreder af Breve. Og samtidig skriver Professoren altid paa en ny Bog om Fiskeriet. — Som offentlig Anerkendelse af hans store Virksomhed, der har sat Spor langt ud over Landets Grænser, har han foruden en Mængde udenlandske Dekorationer, deriblandt et Par Kommandørkors, modtaget Fortjenstmedaljen i Guld og Ridderkorset.

V.

Telegrafingeniør Thrane.

Den 1. Februar var det 25 Aar siden, at cand. polyt *O. R. V. Thrane* tiltraadte sin nuværende Stilling som Telegrafingeniør ved Statsbanerne.

Hr. Thrane var i nogle Aar Lærer ved Jærnbaneskolen i Telegrafi, og en ypperlig Lærebog („Ledetraad i den elektromagnetiske Telegraf“), som endnu benyttes, skriver sig fra hans Haand. Da de sjællandske Baner saa sig nødsagede til at ombytte Stationernes gamle Signalapparater med de saakaldte „Siemens & Halskes Bloksignal-Apparater“, der ydede en langt større Betryggelse for Togenes Sikkerhed, gjaldt det om at finde en Mand, som kunde betros dette store og vanskelige Hverv, og Jærnbaneledelsen tog ikke fejl, da den valgte Hr. Thrane, hvis fremragende Dygtighed og store tekniske Indsigt, er anerkendt overalt. Han gennemførte — trods de paa de fleste Stationer herskende snævre Pladsforhold — dette store Arbejde med Præcision og Sikkerhed.

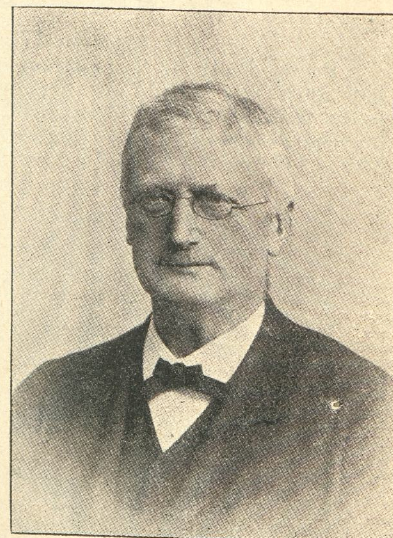

Telegrafingeniør Thrane.

Bag Hr. Thranes noget stille og tilbagetrukne Væsen skjuler der sig en elskværdig Hjælpsomhed og Tjenstvillighed, som mange har nydt godt af. S.

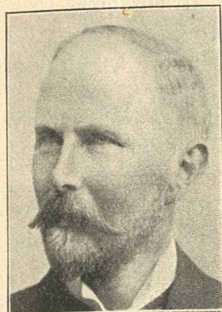
Prakt. Læge J. A. G. Stage.

Hosstaaende bringer vi Billedet af afdøde praktiserende Læge *J. A. G. Stage*, hvis Dødsfald alt har været meddelt her i Bladet. Derved retter vi den skete Fejltagelse, idet vi havde afbildet *Fætteren*, den kendte Børnelæge, Dr. med. G. G. Stage, som lever endnu og er i bedste Velgaaende

Dagspressen har indeholdt mange rosende Mindeord om afdøde prakt. Læge *Stages* afholdte Personlighed og store Virksomhed.

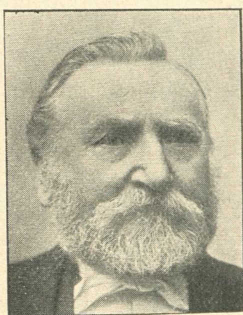
UGENS NAVNE

Godsekspeditør Haxthausen.

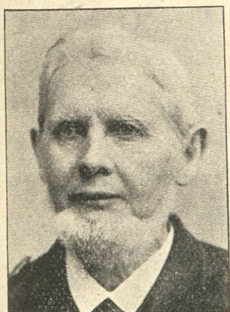
— Godsekspeditør *A. H. Haxthausen*, der døde den 5te d. M., blev ansat ved de sjællandske Baner i 1871. Han har været Ekspeditør paa Københavns Godsstation siden April 1889. Under stor Deltagelse jordfæstedes han den 10de paa Frederiksberg Kirkegaard.

— En af Københavns ældste Borgere, Partikulier *Johannes Hegner*, fyldte 80 Aar den 11te d. M. Han er født 1825 i Vordingborg og bosatte sig 1858 i Vesterbrogade Nr. 50, hvor han boer endnu. Her har han drevet en stor Bageriforretning, som han for 18 Aar siden overdrog til sin Søn Johannes H.; to andre Sønner, Otto H. og Ludvig H., er ogsaa Bagere. Gamle Hegner kan sé tilbage paa et rigt Arbejdsliv. I 1884 opførte han saaledes den store, smukke Ejendom Vesterbrogade 50, og nu til Sommer agter han at opføre et større Kompleks paa den ham tilhørende Grund mod Bagerstræde.

Partikulier Hegner.

— Forhenværende Overmaskinmester i Marinen *Kähler* er i Lørdags afgaaet ved Døden i en Alder af 80 Aar efter længere Tids Sygdom.

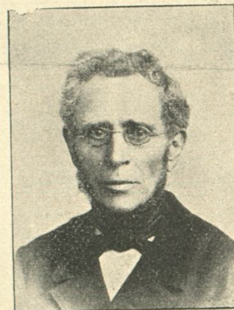
Overmaskinmester Kähler.

Den Afdøde havde fra ungt Menneske staaet i Marinens Tjeneste og var en Mand, der var skattet af Alle, der kom i Berøring med ham, for sin Dygtighed og Paalidelighed. Som Maskinmester har han foretaget adskillige Togter med de af Marinens Skibe, der tidligere var Flaadens bedste og hurtigste.

Da han ophørte at fare tilsøs, blev han ansat paa Orlogsværftet i den betroede Stilling som Overmaskinmester, og, da han i en fremrykket Alder traadte ud af Marinens Tjeneste, blev der hos Burmeister & Wain Anvendelse for den erfarne Mand. Der havde han blandt andet at gøre med den russiske Kejseryacht „Standart"s Bygning.

— Den 17de Februar fyldte pens. Lærer *H. Pedersen* 83 Aar. 1842 dimitteredes han fra Jælling Seminarium, hvorefter han med Nidkærhed og Dygtighed var Lærer i over 53 Aar, først i Staxrode, derefter i Underup og sidst i Lund ved Horsens.

1849 ægtede han Inger Marie Mikkelsen. Ægteparret fejrede deres Guldbryllup 1899. Hustruen, der i det lange Samliv havde været ham en trofast Hjælper, døde 1901. Han søgte sin Afsked 1894.

Lærer Pedersen.

Han saa, at der skete Lærerstanden Uret derved, at dens Pension ikke blev regnet efter fuld Løn, og han arbejdede energisk for at faa denne beregnet efter samme Regler som andre Embedsmænds, og efter 7 Aars møjsommeligt Arbejde havde han den Glæde at se Frugten af sit Arbejde, idet Loven af $^{31}/_{1}$ 1902 udkom. Mange pensionerede Lærere og Lærerinder faar ved denne Lov stor økonomisk Støtte. Som Udtryk for disses Taknemlighed modtog han en Takadresse med ca. 400 Underskrifter fra hele Landet, ledsaget af Gaver, bl. a. 500 Kr. i Guld.

De sidste Aar har han boet hos en Datter i Vange ved Skanderborg, hvor han har nedskreven sine „Erindringer", der om kort Tid udkommer paa Milos Forlag.

Den gamle Hædersmand modtager med sin gode Ret de bedste Lykønskninger!

Fra Redaktionen.

Redaktør *Anders W. Holm* træffes fremtidig kun *Fredag, Lørdag* og *Mandag* mellem 5 og 6. Indleveringer maa, saa vidt muligt, ske skriftlig. De indleverede Manuskripter og Billeder maa paategnes Navn og Adresse, og, saafremt Tilbagesendelse ønskes i Tilfælde af Ikke-Afbenyttelse, vedlægges Porto.

Billeder, der fremkommer i andre danske Ugeblade, vil ikke blive honorerede.

Saafremt der ikke træffes særlig Aftale ved Antagelsen, vil de optagne Bidrag blive honorerede efter Bladets faste Takster.

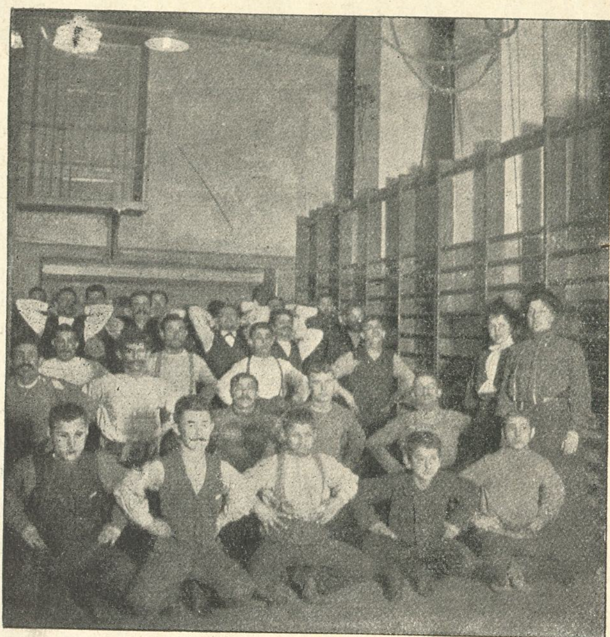
Hvis Bidraget ønskes bedømt inden en vis Tidsfrist, maa dette bemærkes ved Indsendelsen.

Verdens-Spejlet kan bestilles i alle Boglader og paa alle Postkontorer og koster 1 Kr. 25 Øre Kvartalet, Postpengene iberegnet.

Verdens-Spejlet sælges fra alle Kiosker og af alle Bladforhandlere saa vel i København som i Provinserne og koster 10 Øre pr. Nummer.

Verdens-Spejlets Ekspedition er i Frederiksberggade 15, København. Telefon 7621.

Russiske Jøder i København.

Et Led i den national-reaktionære russiske Tvangspolitik har ogsaa de senere Aars Jødeforfølgelser været — Forfølgelser, der i de sidste 10 Aar har skilt Rusland af med ca. 1 Million loyale og stræbsomme Undersaatter.

Af disse er de fleste udvandrede til de forenede Stater, til Kanada, Sydafrika og London.

Ca. 6000 passerer aarlig København. — Man erindrer saaledes, at der ved „Norge"s Undergang var et ikke ringe Antal russiske Jøder ombord.

Af disse slaar nogle — vistnok Eliten, faglærte Arbejdere, — sig til Ro her og bliver danske Statsborgere.

For at lette dem denne Overgang, har deres danske Trosfæller oprettet et gratis Aftenkursus, hvor de modtager Undervisning i at tale, læse og skrive Dansk. Endvidere faar de Undervisning i Sundhedslære og Gymnastik. Dette første Kursus søges af 76 Elever i forskellige Aldre.

Vort Billede viser et Gymnastikhold under Ledelse af Gymnastiklærerinderne Frøknerne A. og E. Meyer.

k.

Fra Krigsskuepladsen.

General Gripenberg.

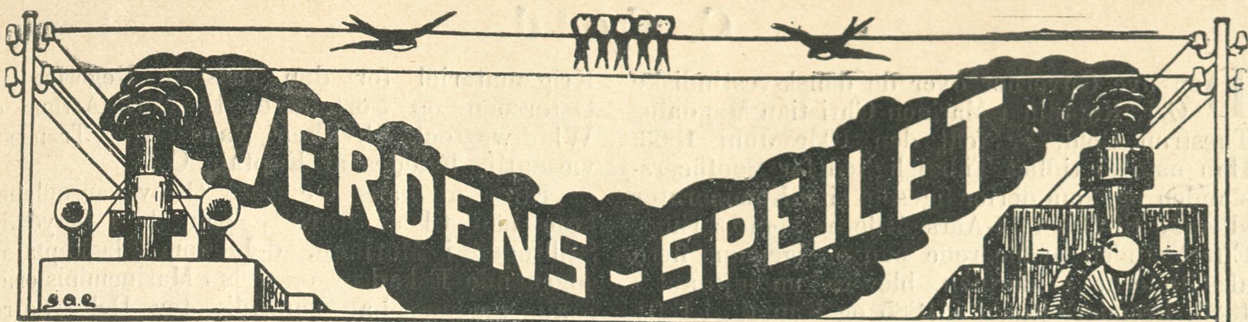

General Gripenberg er i disse Dage ankommet til St. Petersborg for at give Czaren Beretning om Hærens Stilling i Mandschuriet. Hans Indberetning synes at skulle faa til Følge, at Overledelsen fratages Kuropatkin.

Fangne saarede Russere i Matsuyama

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri. København.

Verdens-Spejlet Nr. 22, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 26. Februar 1905.

C. Cold.

Den nye Guvernør i dansk Vestindien.

C. Cold.

Den nye Guvernør over de dansk-vestindiske Øer, Kaptajn i Marinen Christian Magdalus Thestrup Cold, er født den 10de Juni 1863. Han nærede tidligt Tilbøjelighed for Søofficersstanden og kom derfor ligesom sine Kammerater allerede til Søs i 14-Aars Alderen som Lærling. Efterhaanden avancerede han op igennem flere af Graderne i Marinen, blev Sekundløjtnant i 1883, Premierløjtnant i 1885 og Kaptajn i 1901 og har i den Tid været udkommanderet med de fleste af Marinens Skibe og til det meste af den forskelligartede Tjeneste, som Marinen byder sine Officerer.

Som ung Officer var han 3 Aar i russisk Tjeneste — mest paa Kinastationen —, og her erhvervede han sig det Kendskab til russisk Sprog og russiske Forhold, som senere skulde komme ham til Nytte, da „Østasiatisk Kompagni“ aabnede sin Dampskibslinje paa det fjerne Østen. Han aabnede Linjen som Kaptajn for Kompagniets første Damper „Siam“ i 1898 og førte i tre Aar forskellige af Selskabets Skibe. Disse befragtedes for en stor Del med Tropper og Krigsmateriel for den russiske Regering fra Østersøen og Sortehavet til Port Arthur og Wladiwostock, hvilken vanskelige Transport væsentlig lededes af Kaptajn Cold.

Efter at hans tre Aars Orlov var udløben, kom han til at forrette Tjeneste i betydelige Stillinger i Marinen, dels som Flagkaptajn i søgaaende Eskadrer og dels i Marineministeriets Stab, medens han samtidig tog Del i Forretningerne i „Østasiatisk Kompagni“ og indtog en fremragende Plads i det nylig dannede „Vestindiske Kompagni“.

Som man ser, er det en ret alsidig Uddannelse, Kaptajnen har faaet, ikke blot som Søofficer, men ogsaa i det merkantile Liv, hvilket i Forbindelse med hans administrative Evner, hans vindende, men dog bestemte Optræden gør ham skikket til at indtage ledende Stillinger.

At bringe Øerne op og Udgifterne til dem ned er Parolen; vi ønsker, at det maa lykkes Kaptajn Cold, saa at hans Udnævnelse maa blive til Gavn og Glæde baade for vore fjerne vestindiske Kolonier og for Moderlandet.

H. M.

Fra Adolph v. Menzels 80-aarige Fødselsdag.

Da den nylig afdøde tyske Maler Adolph v. Menzel fyldte 80 Aar, fejrede Kejser Wilhelm ham paa den mest udsøgte Vis. Menzel udnævntes til Ekscellence og Æresborger i Berlin, men hvad der glædede den lille Gamling mest, var dog den Fest, som Kejseren foranstaltede paa Friedrich den stores Slot Sanssouci i Dragter fra den Stortid, som Menzels Kunst har foreviget. Paa vort Billede, der er taget ved denne Fest, ses Kejser Wilhelms statelige Skikkelse Side om Side med den gamle Mester.

Den russiske Officer.

Pariser-Fortælling fra den østasiatiske Krigs Udbrud.

Aage var Københavner, Ninette var Pariserinde, og de mødtes første Gang paa Boulevard des Italiens i Paris.

Det var en Eftermiddag sidst i Januar Maaned og ved at skumre. Lysene i Butikkerne tændtes og slog store gulgraa Flager ud over Fortovene, fra de elektriske Buelamper bredte Skæret sig i store Ringe ud i Mørket, der ustanselig groede op mellem Husrækkerne; men langt ude var Himlen endnu tindrende klar, et viltert Net af sorte Grene strittede op i alt det kolde gule.

Aage gik og saa ind i alle de hvide Kvindeansigter, der skar ind i Lyset foran for at glide forbi og forsvinde. Han kom til at tænke paa, hvor fremmed og ensom han egentlig var her i den store, muntre By, der taalmodig havde optaget ham i sig for 8 Dage siden, og som endnu i 3 Maaneder skulde være Rammen om hans daglige Gang. En heftig Lyst efter at lære et af disse Mennesker i Vrimlen at kende, at blive lukket ind til smaa Glæder og Sorger og ikke længere nøjes med at være Tilskuer buldnede pludselig op i ham.

Et Par professionelle Skønheder skød forbi i et dovent Brus af Silke, der stod en fed Sky af Parfume om dem. Et ungt Par kom ud fra en Restauration; han ledte hende varsomt gennem Mængden, hun smilede op med et Par Øjne, der straalede af underfundig Lykke. Stemmer dukkede op og forsvandt; Droskernes iltre Klip-Klap, Bilernes dybe Insektsummen slog imellem, hele det levende Paris pulsede omkring ham.

Men da Aage træt og mismodig var ved at opgive det hele, fik han Øje paa Ninette, der saa paa ham med et Par forundrede, brune Øjne, idet hun gik forbi. Han saa, at hun var rund og varm, og han greb sig i at have været smaalig og nøjeregnende; hans Hjærte bankede, hans Sind svulmede af bred Glæde, han fik gjort en akavet Vending for at følge efter hende. Et Øjeblik efter var de enige om, hvor de skulde spise til Aften.

Ninette førte an. Hun fik anvist et særskilt Værelse og gav Opvarteren Besked, mens hun med iltre, veløvede Haandbevægelser ordnede Haaret foran Spejlet. Saa satte hun sig ned overfor Aage, slog Armene op over Sofaryggen smilende i bredt Velvære. Og da Maden kom, huggede hun ind med al sund Ligefremhed.

Aage spiste ikke meget, han sad og saa paa hende og nød hendes Pludren, følte det velgørende ved efter 8 Dages haardnakket Tavshed at høre en Stemme, der talte til ham om alle de tusind ligegyldige Ting, som tilsammen udgør Hverdagens Fest. Det var øjensynlig ikke første Gang, Ninette var i denne Situation; det var kun ham, der var ny i Billedet, og han kom et Øjeblik til at tænke paa, hvordan vel hans Forgænger saa ud. Men hvad kom det for Resten ham ved, han var ikke Moralist. Tankerne gled videre i deres Baner, Aage svarede kun med et enkelt lille ja eller nej, indtil Ninette slog sig ind igen ved at spørge, om han var Russer.

Aage kom til at le af dette Bevis paa ægte parisisk Russerbegejstring, der her blev stukket ham frisk i Næsen. Hun havde altsaa kun været saa optaget af ham, fordi hun kunde se, at han var Udlænding; Accenten havde yderligere røbet ham, og saa maatte han naturligvis være Russer.

Men Død og Evigheds Plage, nu skulde han have Løjer. For selvfølgelig var han Russer. Russisk Officer oven i Købet.

Da faldt Ninette ham om Halsen og kyssede ham hedt, og Aage fandt, det var paa Tide, de kom hjem.

Da Aage vaagnede næste Formiddag, saa han, at det regnede. Et tæt, graat Slør hang ude mellem et Mylr af Skorstenspiber. Vandet silede i lange Striber ned over Ruden.

Han følte et groft Ubehag gaa igennem sig, men stod alligevel op, og plaskede noget frygteligt med Vandet i Vandfadet, saa Ninette begyndte at røre paa sig. Hun rejste sig halvvaagen op paa Albuen for at kigge ud af Vinduet, men da hun saa Regnen, opgav hun Ævret, hun tværede mod det graa Vejr og lod sig falde tilbage igen.

Alligevel kom Forhandlingerne snart i Gang, det blev til, at Aage skulde sætte Vand over Spritapparatet. Ja, og Brød til Kaffen maatte han ogsaa hente; Bageren boede lige ved Siden af, han kunde sagtens finde det.

Mens Aage var borte nød Ninette stille sit private Velvære, hun krummede sig i lad Ynde og spandt som en Kat i Solskin. Hun rullede sig om mod Døren og hyggede sig i Dynerne, missede nogle Gange med Øjnene, og da Aage tonede frem igen, fik hendes Ansigt et tænksomt Udtryk. Nu skulde de tale alvorligt sammen.

Aage gik gladeligt ind paa det med, han gik husmoderlig fra og til, mens Ninette bestemte, hvordan hele deres Fællesbo bedst kunde ordnes.

Hen over Middag klarede det op, Aage og Ninette kom afsted for at faa noget at spise. Bagefter turede de rundt og var inde mange Steder, hen paa Aftenen var de i La Scala.

Aage sad og lyttede til Musiken; der blev spillet en Operaouverture. Orkestret hævede og sænkede sig i lange Rytmer, fine Violinstrøg gik hen derover. Saa slog Valdhornet op og glattede det hele ud som en Luftblære, der skyder op og breder sig i Overfladen. Men smaa, toppede Violinstrøg gled atter ind, der kom et Par lette Pust fra Fløjten, Celloernes dybe Understrøm skar under, det kogte og sydede og boblede i et kogende Brus, hvorfra Basunerne stod i Vejret som Brændinger.

Med et stilnede Vejret af, Melodien vuggede afsted i brede Dønninger, Violinerne krydsede i rolige Tag, gled sammen til en sagte flydende Strøm. Men stærkere og stærkere gik Strømmen, højere og højere vaskede Messinginstrumenternes Klang op fra Siderne, indtil det hele endte i et Styrt, der fik Trommehvirvlerne til at sprøjte ud over Salen, mens Strygernes høje Skumstraaler sprang i Vejret, og Blæserne drejedes ned i det buldrende Kog.

Aages Tanker skød som friske Skud og voksede paa egen Haand, han mindedes Ting, der var sket for lange Tider siden, og han var adspredt og uopmærksom for, hvad der nu foregik paa Scenen.

Men Ninette brød sig ikke om Musiken, hun fandt sig i sin Skæbne og ventede paa noget mere solidt. Og da en godt overkalket Sangerinde gav sig til at synge, kom hun igen i Sving og lo af Uartighederne med fuld Hals, hun satte i al sin umiddelbare Ungdom over gamle, rynkede Fordomme, som en kaad Plag sætter over et Gærde.

Der gik otte Dage, og Aage og Ninette levede stadig lykkelige paa deres Kvist ude i Montmartre. Men skæbnesvangre Begivenheder skød deres første smaa Spirer, det trak haardt og uundgaaeligt sammen af Øst. Hver Nat svirrede Telegraftraadene over den sibiriske Slette mod den kolde Blæst, Strømmen gik sine Veje, Elektromagneter bed fast og slap. Sættemaskiner smældede i nervøs Hidsighed, der stod en varm Em af Bly omkring dem, Rotationspresserne var en Helvedes Larm. Og naar Dagen gryede, bredte Aviserne deres graa Duge ud for Pariserne, man læste Tokio-Telegrammerne til Frokost, der blev lavet fine Vittigheder over den foregaaende Dags Begivenheder i Vladivostok.

Ninette kom hjem fra Modemagasinet og pylrede om Aage med megen kvindelig Ængstelighed, hun saa ham allerede sønderslaaet af smaa, lumskøjede Japanere.

Men Aage var Sangviniker, han kendte for godt Magternes indbyrdes Skænderier, der vist nærmere var et Slags Skakspil, Diplomaterne morede sig med for at

faa Tiden til at gaa med noget. Og først da Ninette en Dag med Skismaets Slør over Ansigtet bredte en Avis ud og læste: „Fra St. Petersborg telegraferes, at alle i Udlandet værende russiske Officerer hurtigst muligt vilde blive hjemkaldt“, blev han et Øjeblik lidt hed ved Tanken om, at Spøgen mulig kunde skaffe ham Ubehageligheder. Et Øjeblik efter var han dog i Ligevægt igen, han fortalte med uforknyt og overlegen Mine, at han var udsendt i særlig Mission og derfor undtaget fra den almindelige Hjemkaldelse, og Ninette sprang i sin store dejlige Russerbjørns Arme, hun græd af Glæde og tørrede snøftende sine Øjne, mens hun smilede over hele sit vaade Ansigt til ham.

Krigen kom alligevel; en kold Februarmorgen løb Japanerne ind til Port Arthur og satte med et Par velrettede Torpedoskud Streg under deres Kapitel af Verdenshistorien.

Aage laa en Dag og blundede, da Kameloternes hæse Skrig nede i Gaderne slyngede Nyheden ind over Paris. Han kom ud og læste Bladenes Opslag, der laa uomtvistelige Kendsgerninger for. Saa drev han afsted for at hente Ninette, idet han tænkte paa, hvad hun vilde sige til det.

Ninette var utrøstelig, hun harmedes mod de lumske Japanere og knyttede de smaa Hænder frem for sig. Saadan nogle Hedninger, saadan nogle smaa, gule Djævle. Hun kunde ikke i Hast finde flere Skældsord og blev ved: saadan nogle Hedninger, gule Djævle, Hedninger — — Frygten for, at han skulde blive hjemkaldt, kom vældende frem, hvordan skulde de to undvære hinanden.

Aage søgte at trøste hende, han tabte ikke sin mandige Selvbeherskelse, men brugte den flinkt, det gik nok altsammen. Foreløbig havde de det meget godt, der var jo slet ikke Tale om, at han skulde rejse endnu.

Ninette faldt saa nogenlunde tilbage til hverdagslige Tilstande, ja hun gik med til, at de skulde gaa i Folies Bergère og se levende Billeder fra Rusland og Japan.

Salen var allerede godt fyldt, da de kom, de fik med megen Møje en Plads henne i en Krog, hvorfra de saa fire Danserinder hoppe rundt og ødsle med mange overflødige Benbevægelser.

Saa slukkedes Lysene i Salen i et Sæt, der blev stille ude i Mørket, kun fra Promenoiret lød de Spaserendes Stemmer, hviskende, afdæmpet; af og til slog en Kvindelatter igennem.

Den elektriske Projektør byggede en bred Lysbro gennem Tobaksrøgen over til det mægtige hvide Forhæng paa Scenen, hvor Ordene: „Russiske Tropper forlader deres Garnison“ stod i klar Ro. Og med et, mens en rungende Militærmarsch sloges ud i Salen, levede Lærredet sit spøgelsesagtige, tavse Liv. Taktfaste Kolonner marscherede forbi, Deling efter Deling sluttede til, stadig skød friske Menneskemasser op. Faner viftede mageligt i Vinden, Bøssepiberne stod som en tæt Granskov op i Sollyset; en Soldat drejede Hovedet til Siden, han saa skraat op mod Dagen med det unge Ansigt. Og nye Tropper marscherede frem, ustanselig drejede Sektionerne ind i Billedet; nye Ansigter kom til, stadig huggedes Marschens Rytme ud i Mørket. Indtil det hele forsvandt med et Ryk, og Lærredet atter laa i klart, hvidt Lys.

Bifaldet skrattede som Geværsalver gennem Salen, det døde først hen lidt efter lidt.

Og atter stod Bogstaverne der: „Japanske Slagskibe under Nippons Kyst“.

Orkestret faldt ind med „Over Bølgen“, og Billedets vibrerende Jag begyndte. De svære Staallegemer skrællede Vandet fra sig i brede Striber, Bølgerne slog i rappe Klask ind over de lave, fremskudte Fordæk, hvor Taarnkanonerne rakte deres truende Fingre ud; Røgen væltede i store uldne Bunker ud fra de mægtige Skorstene, laa i drivende Klaser inde over den skraanende Kyst, Dampen kogte vildt ud af slanke Rør. Men langt ude stod Fuji Yamas skraa Kegle hvid og urørt op i Dagen.

Atter skinnede det hvide Lærred frem, og atter stod Bogstaverne der, mens Musiken spillede en rasende Galop.

„Donske Kosakker foretager et Stormangreb“. Den milebrede Slette laa rolig hen under Solen, Vinden strøg sagte gennem Græsset, krøllede det sammen hist og her og fik det til at vugge svagt; langt ude laa Høje slørede i let Dis.

Men pludselig dukker smaa brogede Pletter op derude, de vokser og breder sig, samles og faar Form, bliver til levende Skikkelser, til galopperende Heste med Ryttere, der hænger vildt ud over Dyrenes Halse, med Lanserne strittende stift frem foran. I flyvende, jordvindende Spring gaar det afsted, en Hest snubler, Rytteren griber for sig i Faldet, han slaar Hovedet ned i den bløde Jord, hele Trosset gaar hen over ham. Og nu er de kun 50 Meter borte, nu 20, nu 10. Der gaar en urolig Bevægelse gennem Salen, man flytter sig uvilkaarlig paa Stolene.

Da flimrer Lyset pludselig frem, Buelamperne syder svagt, idet de tændes; Publikum aander atter op, Bifaldet bryder løs, det rasler som mægtige Haglbyger mod Salens Vægge. Orkestret spiller den russiske Nationalsang, og alle synger med, Menneskemassen er en bølgende Sø.

Ninette er sprunget op paa en Stol, hun slaar ud med Armene og synger med megen Kraft.

Og først da Sangen er forbi og Salen begynder at tømmes, faar Aage hende med ud i en Droske, hvor hun endnu opfyldt af Stemningen knuger sig ind til ham i ubehersket Glæde.

Og Krigen gik sin Gang. Mens Russerne søgte at ordne Sagerne ved Helgenes mindelige Assistance, lod Japanerne sig slaa ihjel med megen Konsekvens, de praktiserede en sejrrig Logik, der ikke tidligere var set paa Markedet. Hver Dag bragte Telegrafen Bud om Ting, der ikke kunde være anderledes. Pariserne led Skuffelse paa Skuffelse, deres Begejstring for Russerne kom kun sjældent over Kog.

Ninettes svingende Sind stødte ofte mod Aages sikre og faste Ro, det kom til smaa Scener imellem dem. Hun fandt, at han ikke tilstrækkelig paaskønnede den Lykke at være en af Czarens Undersaatter, hun satte sin Harme op mod, at han tog paa sit Fædrelands Ulykke med saa uhørt Koldsindighed. Lod han ikke ganske rolig være med at raabe Vive, naar der blev raabt Leveraab for Rusland? Fik han maaske Taarer i Øjnene, naar den russiske Nationalsang blev spillet? Var det ikke lige daarligt nok, at han kunde huske at faa Hatten af? Jo, jo, Ninette havde Ret til at være nøjeregnende, hun gav sig ikke.

Forholdet blev efterhaanden køligere, en svag Mistanke begyndte at gro i Ninettes troskyldige Sind. Aage var ogsaa ved at blive træt af det hastende Tempo, han længtes saa smaat tilbage til magelig Ensomhed. Han tænkte frem og tilbage over Tingene og blev enig med sig selv om, at det var bedst, de skiltes nu. Saa vilde de begge kunne se tilbage paa muntre Dage uden at faa Skaar i Glæden, de vilde kunne erindre hinanden helt og uden Nag. Aage trøstede sig med disse Betragtninger, mens han gik og spekulerede over en Udvej, der gjorde Skilsmissen naturlig og let.

Da mindedes han sit ærværdige Artiumsbevis, han fik det frem og smilede fiffigt, der var Værktøjet, nu skulde man se Komediespil.

Ninette kom hjem, hun fandt Aage med dystert Ansigt studerende et ærefrygtindgydende Dokument med et stort Laksegl under.

Ninette saa forbavset paa ham, saa fattede hun, at skæbnesvangre Begivenheder forberedtes, hun forstod, at der krævedes Storhed af hende nu, og at hun maatte være beredt til at ofre.

Det er Hjemkaldelsen, fik Aage sig til at sige, han blev selv helt benauet ved at se Skilsmissen haandgribelig for sig.

Ninette sad paa Aages Skød, hun knugede sig tæt ind til ham. Mellemliggende Dages smaa Skærmydsler var visket ud og glemt, de mindedes atter de første Dage, de var sammen. De mindedes ligegyldige Ting, hvori smaa fine Minder laa gemt, de trak Erindringer

frem af Hukommelsen og saa paa dem. Aage mindedes et Insekt, der en Dag var kommet ned paa hendes Hals, og hvordan hun havde skreget; Aage havde maattet fri hende fra Udyret. De lo begge ved Tanken derom, saa fandt Ninette andre Ting, som maatte holde for.

Det begyndte at mørkne i Værelset, Aftentaagen trak et tæt, graat Dække hen over Tagene, Lysene nede paa Gaderne slog store Vabler deri. Men Aage og Ninette sad stadig sammen, de følte sig begge unge og glade igen og kyssede hinanden hedt og længe.

Langt borte slog et Kirkeur 7. Aage vaagnede op, han syntes, der skulde være Fest den sidste Aften, de var sammen, og fik hjulpet Ninette Overtøjet paa.

De var inde i en Restauration og spise til Aften, saa drev de ned forbi Madeleinekirken, over Konkordepladsen og kom over paa venstre Seinebred, hvor de snart fandt en Koncert-Kafé, de faldt ind i.

Ninette var ellevild nu, hun lo ad Revyviserne, der blev sunget fra den lille Scene, hun puffede til Aage og kneb Øjnene sammen, hun sad og pegede ud og morede sig med selvfølgelig Overlegenhed over de tilstedeværende.

Aage saa sig rundt i Lokalet, det var mest Borgerfolk og unge Mennesker. Udstyret var skam ogsaa jævnt nok, det bar det solide Præg, dagligt Slid giver sine Ting.

Med et opdagede Aage, at Ninette var borte; han saa hende tale med flere henne i Salen, hun vendte Ansigtet om mod ham og smilede varmt. Aage ventede taalmodigt, til hun kom tilbage, han gav sig i rask Snak med hende uden at lægge Mærke til den Opmærksomhed, de efterhaanden vakte.

Men hvordan det egentlig gik til, vidste Aage ikke, han saa blot, at han var omringet af mange Mennesker, der var optaget af samme Ting. Og med lysvaagen Forbavselse opdagede han, at det var ham, det gjaldt, at man søgte at faa ham op paa Scenen. Ninette havde ikke kunnet beholde den dejlige Hemmelighed for sig selv, hele Salen vidste, at der var en russisk Officer til Stede, som i Morgen skulde afrejse til Krigsskuepladsen.

En kold Skræk slog gennem Aage. Sæt, der var en Russer dernede, eller han paa anden Maade blev opdaget. Han vilde blive ydmyget og haanet og mishandlet, det var solide Folk, han var ude for.

Men hans Sind faldt til Ro igen, han fik Raad til at se overlegent paa Tingene. Var det alligevel ikke kosteligt, at han stod her og gjorde tykt Nar af to Hundrede enfoldige Sjæle, der syntes evig fornøjede dermed. Han smilede ud til Salen og talte væk, skældte de tilstedeværende ud paa godt dansk med al ydre Elskværdighed.

Og Begejstringen dampede op fra Salen; Viveraabene lukkede sammen over Hovedet paa ham, han blev grebet af haarde Næver, det bar afsted ud paa Gaden. Mængden drog afsted med ham under meget Skraal, hvoraf Marseillaisen lidt efter lidt arbejdede sig ud i ru Form, Genlyden slog haardt mod de mørke Husflader. Nye Folk kom til, en Betjent stansede sin langsomme Gang og saa efter den støjende Flok.

Først hen mod Dag naaede Aage og Ninette hjem, der var endnu megen Sympatitilkendegivelse, inden Aage forvirret og fortumlet kom op ad Trapperne.

Ninette var en straalende, ydmyg Beundring, Aage kunde ikke engang faa sig til at være vred paa hende.

Aage havde regnet det fint nok ud, det hele var saa nemt og klart, det skulde nok komme til at passe. Nu skulde han blot tage Afsked med Ninette, saa tog han en Droske, lod, som om han kørte til Banegaarden, og stak i Stedet for over i Quartier Latin.

Men Ninette satte sin første spinkle Streg over hans Beregning, hun lod sig skam ikke narre for den officielle Afsked, det kunde der ikke være Tale om.

Der blev netop megen Tale om de Ting, Aage protesterede blidt, han foreholdt hende det unyttige i at spilde en Formiddag paa den Historie. Men Ninette havde Overtaget, hendes Sag var saa selvfølgelig, at der ikke kunde komme stort ud af Modstanden; Aage var nødt til at være hensynsfuld og give efter.

Mens de kørte afsted, sad han og forandrede, der blev taget smaa Stykker ud af Slagplanen og sat friske ind i Stedet. Nu blev han nødt til at tage med til Jeumont, men den Ulykke var jo endelig ikke saa stor, det kunde jo være meget morsomt med saadan en lille rask Udflugt. Aage var slet ikke ked af det, det kunde meget godt gaa an.

Men atter blev der slaaet en Streg og denne Gang en sværere. Aage og Ninette blev modtaget paa Banegaarden af en Samling glade unge Mennesker fra den foregaaende Aften, der blev tilbudt adskillige hjertelige Haandtryk, velvillige Smil lyste op rundt omkring, forekommende Hænder bemægtigede sig Aages Kuffert, han selv blev puffet blidt hen til Billetkontoret.

Et Øjeblik efter var momentan Sindsforvirring noget, han personlig havde oplevet og kunde blære sig med, om han vilde. Hvad Pokker skulde han gøre. Han kunde da ikke godt staa og forlange en Billet til Jeumont, naar den almindelige Forventning sendte ham til Rusland. Og rejse til St. Petersborg saadan paa staaende Fod og uden altfor mange Penge, det havde han heller ikke synderlig Lyst til. Hvad Pokker skulde han gøre?

Endelig i yderste Øjeblik fandt han et Kompromis. Pengene kunde han ikke redde, thi han turde ikke røbe sig af Hensyn til mulige Forviklinger med Politi og det russiske Gesandtskab, der sikkert vilde tage sig af Sagen, naar de hørte, han havde givet sig ud for russisk Militær, men for ikke at løbe større Risiko end nødvendigt forlangte han en Billet til København, og havde endda saa megen Overlegenhed tilovers, at Forklaringen om Depecherne, der skulde hentes ved det danske Hof, blev antaget og gik videre over Perronen, ham til megen Ære.

Der blev ringet, og Aage blev anbragt i en Kupé, Afskedstalerne tog Fart. Et ungt Menneske med kraftige Armbevægelser udladede en overvældende Masse Begejstring, der blev stor Opstandelse omkring, man raabte og larmede og rakte sig frem. Togpersonalet kom hastende forbi, det fik skyndsomst Instruks om Sagens Vigtighed. Et Par ældre Herrer, der skulde med Toget, kom ogsaa til. De fik Plads i Kupéen og saa først noget forbavsede ud, men følte sig meget beærede, da de af ivrige Stemmer blev sat ind i Tingene.

Endelig peb Toget Afgang, og Ninette, hvem Begivenhederne havde overvældet, saa hun i undrende Ro havde nydt sin Part deraf, saa at mange Dages lykkelige Væren til nu blev sluttet haardt og resolut af. Hun sprang i et Sæt op paa Trinbrædtet og kyssede Aage over Ansigt og Hals, indtil varsomme Hænder tog hende. Aage saa Mængden glide bagud; Ninette stod der endnu, hun smilede i sød Smærte.

Et Øjeblik huggede det gennem hans Hoved: om Du nu var bleven; om Du nu var bleven. Men Toget tog Fart, det durrede ud over Skiftespor, forbi Remisser og Skure, der kom fri Bane, det bar afsted nordpaa med raslende Fart.

Ninettes Ansigt dukkede op igen, Aage maatte tvinge sig til at tænke paa andre Ting, og han begyndte atter sine Beregninger. Han kunde staa af i Jeumont, Bagagen maatte han kunne standse eller telegrafisk tilbagekalde den.

Toget standsede i Jeumont, der var omtrent en Time Ophold. Aages Rejsefæller tog sig sammen, de mødte frem med megen og udsøgt Elskværdighed og passede tilforladeligt paa; Togpersonalet traadte i rette Tid hjælpende til, Aage kom trods megen Vaklen med.

Hele Dagen hastedes afsted, om Aftenen var Aage i Køln. Hans Medrejsende brugte sig med megen Pligtfølelse, der var ikke Tale om, at han kunde slippe, de andre skulde til Hamburg og tog sig hjælpsomt for at faa ham med. Aage lod staa til, der var jo ikke synderlig andet at gøre.

Han faldt i Søvn og drømte, at han var i Paris, Ninette sad henne ved Vinduet og saa ned over Byen. Han vaagnede og saa ud, Toget gik gennem en smal Slugt,

der var mørke Vægge til begge Sider; Røgen fra Lokomotivet hang nede mellem det stride Græs, Kupéernes Lys strøg hen derover.

Aage var ked af den kolde Virkelighed, han vaagnede op til, han laa et Øjeblik og mulede ud i Mørket, inden han faldt i Søvn igen.

Om Formiddagen var Aage i Hamburg. Han bestemte sig endelig og afgørende for København

Damperen stod ind mod Korsør, Aage saa med megen Skiften i Sindet de røde Tage inde under de grønne Bakker. Men han var mismodig og træt nu, han kunde ikke mere, men gav blankt op, som den, der endelig ser Afslutningen paa det, han forgæves har stridt imod.

Og da han stod ude paa Vesterbros Passage, hvor Lysene ovre fra Wivel skinnede, og hvor mange ligegyldige Mennesker hastede forbi, skar han Ansigt ud i Luften, som den, der pludselig ser en godt glemt Dumhed blive levende igen. Han saa Ninette igen. Hvor gik hun nu i al sin troskyldige Ungdom dernede i den fremmede By.

Aages Ansigt blev alvorligt, hans Øjne fik et drømmende, længselsfuldt Udtryk.

Alfred Nervø.

Professorinde Melbye.

Professorinde *Melbye*, f. *Matthison-Hansen* er den ældste af de nulevende af den velkendte Musikerfamilie. Hun blev født den 26. Februar 1830 og fylder altsaa 75 Aar.

Professorinde Melbye.

Hun viste tidligt musikalske Anlæg og Kærlighed til Musik, og hendes største Glæde var at staa ved Siden af Faderen — afdøde Professor H. Matthison-Hansen — naar han spillede Bachs Fugaer, hvor hun straks opfattede de tilbagevendende Temaer.

Da hun engang havde overrasket Faderen ved at spille en Dans, som hun havde hørt nogen synge, og selv harmoniserede den korrekt uden at have modtaget nogen Undervisning, blev Faderen hendes Lærer.

Allerede i sit 11te Aar gav hun sammen med den da 8-aarige August Winding en Koncert, hvor de to Børn bl. a. foredrog Ouverturen til Mendelssohns Skærsommernatsdrøm.

I de følgende Aar gav hun hyppigt Koncerter og henrev alle Tilhører ved sit yndefulde Anslag og sin poetiske Opfattelse. I sit 23de Aar blev hun gift med Marinemaleren *Vilh. Melbye*, og fra den Tid levede hun mest et lykkeligt Familieliv. Vor fineste Musikkritiker Robert Henriques giver i en Anmeldelse fra 1895 følgende meget træffende Karakteristik af Fruens Spil og Foredrag:

„Professorinde Melbye — den berømte Marinemaler Vilh. Melbyes Enke — spillede en Del Chopinske Mazurkaer med hele den fine Forstaaelse, den sarte Tonegivning, som var egen for Pianistinderne i gamle Dage, da Klaverspillet endnu ikke var udartet til en blot og bar Styrkeprøve. Fru Melbye er et musikalsk Stemnings og Følelses Menneske med fortræffeligt Instinkt for Chopinspil. Hendes Rytmesans og Rubatospil var lige beundringsværdige.“

Hvem der engang har hørt Fru Melbyes Spil glemmer det aldrig.

Madame Sherry.

Frederiksberg Teater.

Spørg mig ikke om, hvem der er Madame Sherry. Jeg ved det, ved Gud, ikke.

Jeg ved kun, at den nydelige lille *Dagmar Buch* ved Tæppets Fald har kvidret og skælmet sig store Chancer til i den Retning.

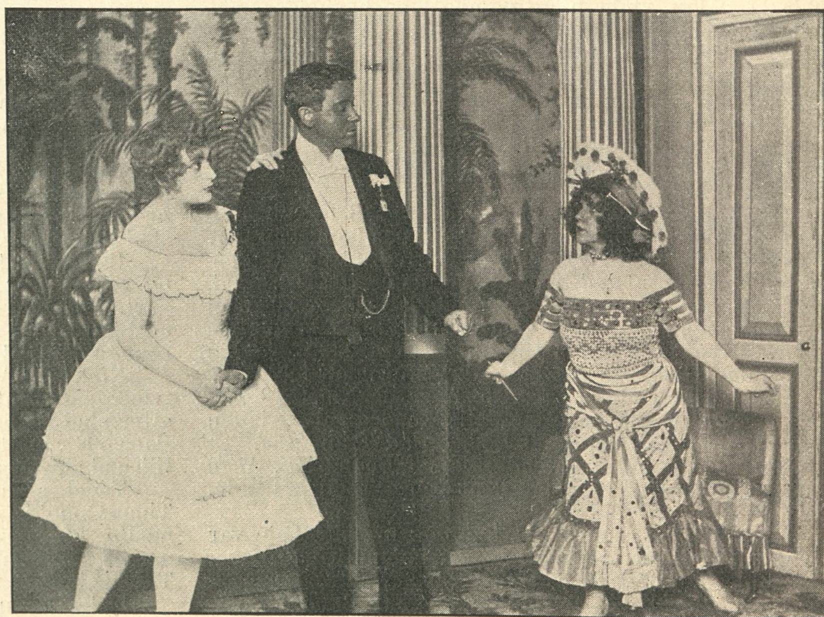
Naa i Virkeligheden har alle Stykkets fire Damer god Ret til at kalde sig Madame Sherry, om ikke efter Loven, saa efter Profeterne.

Madame Sherrys Mand Hr. *Alstrup* har nemlig baade en og flere Koner, men han er ikke gift, og han er Musiklærer, men kan ikke spille, ja han har ikke en Gang Lov til at rose sine egne Elever i „Dannebrog“.

Men han har mindst lige saa mange Elever, som han har Koner, og den eneste Gang, han er pisket nødt til at spille, er Klaveret elektrisk og selvspillende.

Hele Ulykken er, at hans skotske Onkel *John Lorn Whisky Bewer* af finansielle Grunde er blevet hildet i den Vildfarelse, at Alstrup har en Kone, der hedder Madame Sherry, og at samme Dame har skænket ham flere smaa Sherryer.

Saa maa den smækglade *Jutta Lund* overtage Fruens Rolle mod en passende Timebetaling og bedaare gamle Onkel Bewer med at danse Youpla Cakewalk efter hans Sækkepibe, mens *Seemann* og Fru *Hofman* maa lege Broder og Søster, hvilket er blodig Skam.

Fru Hofman. Seemann. Edith Buemann.

Men dette krænker den spanske Fru *Buemanns* Sædelighedsfølelse, saa hun hele Aftenen gaar rundt med en Kniv i Strømpeskaftet og lurer paa at tage Livet af Seemann.

Onkel Bewer opdager naturligvis hele Historien og bliver ganske skotsktærnet i Ansigtet af Raseri, og hvis han ikke gik Reklame for sin egen Whisky i Na-

Dagmar Buch. Will. Bewer.

Jutta Lund. Alstrup.

tionaldragt med bare Ben, vilde Stykket sikkert være blevet en Tragedie.

Nu tilgiver han Alstrup og giver ham sin Datter *Dagmar Buch*, og det er han naturligvis henrykt over. Og det kan heller ikke undgaas, at nogen af de andre ogsaa faar hinanden.

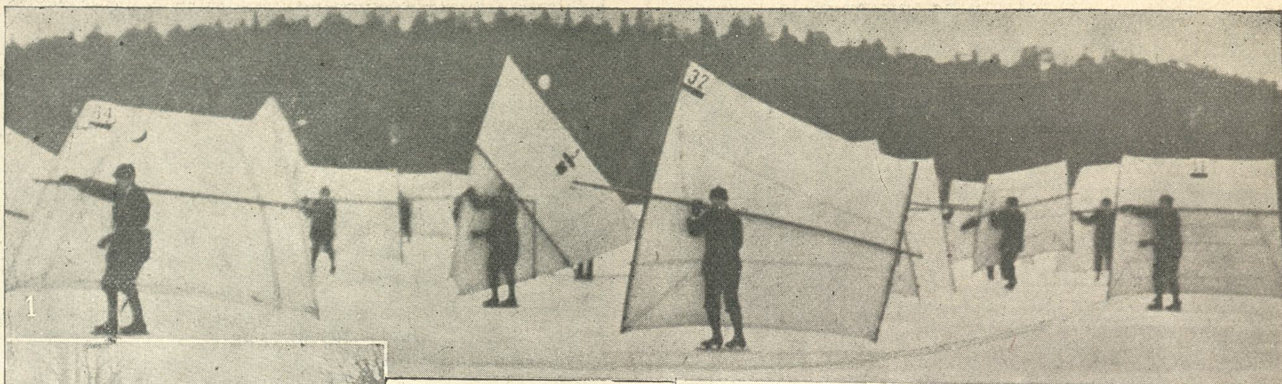
Men hvem der er Madame Sherry, vil jeg overlade til andre at finde ud af.

Kun en Ting er givet, at al den glade Musik er lavet af en rigtig „Tyvedreng til Spillekant", og at *Anton Melbye* ikke kan have været meget syg, da han laa paa Hospitalet og skrev Stykket.

Per Næsvis.

Will. Bewer. Erharth. Dagmar Buch. Alstrup. Jutta Lund. Seemann. Olga Hofman.

Nordiska Spelen
i Stockholm.

1. Sejlskøjteløb.
2. Sejrherren i Distanceridtet: Upsala — Stockholm.
3. Kronprins Gustav og Oberst Balck.
4. En original Isslæde.
5. Scene af Europa-Mesterskabet i Hurtigløb (500 Meter).

Enevældig Socialisme.

Tegning af W. Glud.

— — — — Vend tilbage til Jeres Arbejde, gør Jeres Pligt sammen med Jeres Kammerater.
Gud hjælpe Jer!

To Attentat-Mord.

Efter at de indre Tilstande i Rusland i nogle Uger syntes at falde til Ro, og man saa smaat var begyndt at nære Frygt for at Frihedsbevægelsen skulde være druknet i det store Petersborgerblodbad, har Telegrafen nu igen begyndt at bringe Budskaber, hvoraf Frihedens Venner tager de bedste Varsler.

Senatsprokurator Johnsson.

Snart er det et Sammenstød mellem strejkende Arbejdere og Kosakker, den melder om, snart Mytterier blandt de indkaldte, snart fortælles der, at Soldaterne nægter Lydighed, og at Militærdepoterne gaar op i Flammer.

Men alle Telegrammerne viser, at der endnu er Liv.

Revolutionen er standset, Attentaternes Tid er inde.

Hvor det viste sig, at Masseoptræden kun havde Massemord til Følge, der træder nu den enkelte frem med sin Bombe og sin Revolver, køber en andens Liv for sit eget Liv, giver sit Liv til Frelse for de mange.

Og Sympatien slaar i brede Bølger op om disse Helte; thi der er nu engang ikke nogen Handling saa uselvisk og uegennyttig som den at dø for andres Skyld, og det er derfor efter Sagens Natur fuldstændig umuligt at smudse disse politiske Morderes Minde til.

De er og bliver, slet og ret, Helte. — Og baade *Karl Lennart Hohenthal,* der med sikkert Sigte skød den finske Landsforræder Johnsson ned, og den Navnløse, der kastede Bomben under Storfyrst Sergius'

Storfyrst Sergius.

Vogn, har skrevet deres Navne i Historien med uvisnelig Hæder.

Senatsprokurator Johnsson fik sin velfortjente Straf. Han var nemlig den eneste Finne, der efter Statskupet vilde beklæde Posten som Senatsprokurator, som Mellemmand mellem Finland og Ruslands lovstridige Regering, den Embedsstilling, hvis lovskrevne Pligt det er at vaage over Finlands Ret og Lov.

Og mindst med lige saa stor Ret traf den Bombe, der gjorde Ende paa Storfyrst Sergius, selve Czarens Onkel, Svoger og onde Aand. Han var den værste af de berygtede Storfyrster — alle Storfyrst Wladimirs fremragende djævelske Egenskaber ufortalte.

Den sande Velfærdskomité, som, skjult et eller andet Sted i det store russiske Rige, i Øjeblikket sidder og skriver Tyrannernes Dødsdomme, er med fuld Ret Ruslands selvbestaltede Retshaandhævere. Det vilde derfor være taabeligt at lade sig vildlede af den Kendsgerning, at Drabsmændene faktisk hjemfalder til Lovens Straf; thi naar Loven er i Urettens Haand, maa Retfærdighedens Haandhævere nødvendigvis blive Forbrydere.

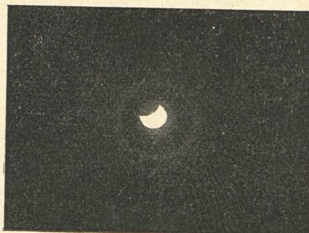
Det er da ogsaa ganske naturligt, at man foretrækker Attentatet for Revolutionen. Thi mens Revolutionen koster Menneskeliv i Utal, synes det ret overkommeligt at købe sig fri for de forholdsvis faa Undertrykkere ved at betale med Liv for Liv.

Men der vil desværre sikkert falde mange Bomber endnu, og mange Helte vil endnu ofre Livet, før Retfærdigheden kan blive haandhævet paa den rigtige Side.

Men alt imens Bomberne knalder, melder Telegrafen om Præmiestigning i Czarens Livsassurrance.

Røde Anders.

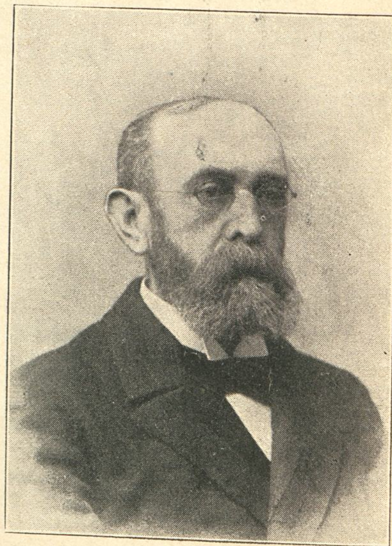
Maaneformørkelsen.

Søndag den 19. Februar fandt der en Maaneformørkelse Sted, som varede fra Kl. 6,54 til Kl. 9,7. Vor Fotograf har taget vedstaaende Billede, da Formørkelsen havde naaet sit største Omfang.

Justitsraad Holcks Gave.

Udgiveren og Ejeren af „Ugens Nyheder", Justitsraad A. Holck, har stillet en Sum paa 35,000 Kroner til Disposition for Magister Morten P. Porsild til Oprettelse af en fast videnskabelig Station i Grønland paa Disko-Øen. En saadan Station, hvis Oprettelse netop vil koste denne Sum, var netop nu blevet en uomgaaelig Nødvendighed, hvis den danske Grøndlands-Forskning fremdeles skal hævde Førstepladsen i de videnskabelige Polarundersøgelser.

Hele den videnskabeligt interesserede Verden, og ikke mindst Danmark, maa derfor være Justitsraad Holck taknemmelig for hans Gave.

„Den hvide Slavinde“.

Til „Verdens-Spejlet“s Læsere!

Da to af Bladets Holdere for Redaktionen har beklaget sig over, at den publicerer min Roman: *„Den hvide Slavinde“*, skal jeg herved tillade mig at svare følgende:

Den ene Holder ønsker *„af Hensyn til sine Børn“* ikke oftere at se Bladet eller avertere i det. Ja, hvis Hr. T. virkelig indbildte sig, at denne Fortælling var skreven for Børn, vilde han have fuldkommen Ret; jeg vilde vistnok selv være den første til at raade alle Forældre fra at give denne paa sørgelige Virkelighedsstudier hvilende Skildring i Hænde paa Børn. Den er kun skreven for voksne, alvorlige Mennesker, som har Hjærte for andres Vé og Vel. Denne oprørende, internationale Handel, som kaldes „den hvide Slavehandel“ — *traite blanche* —, maa vistnok af alle samvittighedsfulde Mennesker anses som en af de største Skampletter paa vort saakaldte civiliserede Samfund, lige saa haarrejsende grusom for de uskyldige Ofre, der fanges ind, som ødelæggende for kommende Slægter. Efter at denne lyssky Handel var begyndt at blive kendt, sluttede en hel Skare af Verdens første Mænd og Kvinder, kronede Hoveder som Kejserinderne af Tyskland og Rusland og Dronningerne af Spanien og Italien, Biskopper, Statsmænd og Videnskabsmænd sig sammen i et internationalt Forbund, hvis Maal er aaben Kamp imod denne skammelige Trafik.

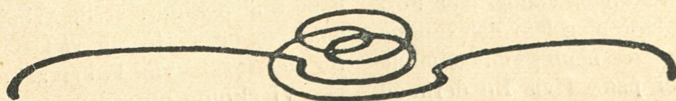
Professor *Hilty* i Schweiz skrev derom: *„Hvo, som er Vidne til en Forbrydelse uden at gøre Indsigelse derimod, bliver derved medskyldig deri baade overfor Gud og sin Samvittighed.“* Disse Ord slog ned i mig, og siden jeg for to Vintre siden for første Gang hørte Tale om denne Sag, har jeg været besjælet af et brændende Ønske om efter Evne at kunne bidrage mit til at advare imod den Fare, hvorfor enhver ung Pige, som i vor Tid rejser ud for at tjene sit Brød, kan blive udsat.

Ikke at ville læse om denne Sag, fordi den er pinefuld, er moralsk Fejghed, og at tie om den, naar man først har læst om den, er Samvittighedsløshed. Lad os tvertimod raabe det ud i Tale og Skrift, privat og offentlig, ud over hele Verden, at denne Forbrydelse begaas daglig imod mange Tusinder af unge Kvinder, som holdes indestængte og vrider deres Hænder i Fortvivlelse, idet de spørger: „Hvorfor, hvorfor skal saadant faa Lov til at eksistere, hvorfor rejser ikke alle hæderlige Mænd og Kvinder sig hele Jorden over for at sprænge vore Fængsler og fri os ud?“

Du, Familjefader, som ikke vil læse min Fortælling eller have den i dit Hus af Hensyn til dine Børn, tænk, om et af disse en Gang blev Offer for denne Forbrydelse, blot fordi Du ikke selv havde villet kende den? En Officer i Brüssel havde for nogle Aar tilbage den Ulykke at miste sin Datter paa denne Maade; hun faldt i en Snare, fordi hverken Forældrene eller hun selv havde nogen Mistanke, og siden er den samme Officer blevet en af de ivrigste i Kampen imod den hvide Slavehandel.

Da den amerikanske Forfatterinde Mrs. *Beecher-Stowe* skrev sin nu forlængst verdensberømte Bog om den sorte Slavehandel i Amerika, var der ogsaa en Mængde Mennesker, som trak paa Skuldrene af hendes Indignation, ja, endog bebrejdede hende, at hun tog til Orde imod de Mishandlinger, for hvilke den sorte Race var udsat; men den hellige Sag, hvortil hun havde viet sine Kræfter, sejrede, fornemmelig gennem hendes Bog. — Og nu spørger jeg: Er denne hvide Handel mindre oprørende end den sorte? Nej, den er om muligt endnu tusinde Gange værre! Derfor raader jeg baade Hr. T., den anonyme Brevskriver samt alle Bladets øvrige Holdere til at læse min Fortælling med Opmærksomhed, og er det mit inderligste Ønske, at det læste vilde faa den Virkning, at alle som en indmeldte sig i den store Verdensliga til den hvide Slavehandels Bekæmpelse. Dens Centralbureau er: 319, High Holborn, London.

Elisabeth Schøyen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

7. Fortsættelse.

IV.

Det var langt over Midnat.

Alma var ene, men sov endnu ikke; thi hendes Legeme værkede, og hun følte sig saa udmattet, at hun ikke kunde fastholde en Tanke. Da traadte Pigen ind med en Bakke, og Mr. Corck fulgte efter.

„Se her er Mad! Nu maa De spise!“ sagde han til Alma i en bydende Tone. „Rejs Dem op!“

Men Alma kunde ikke røre sig.

Da greb han hende om Skuldrene, medens han befalede:

„Tipsy, sæt Bakken her paa Bordet ved Siden af Sengen!“

Og efter at have løftet Alma op, saa hun kom i en siddende Stilling, tog han en Kop Bouillon med pisket Æg og spurgte:

„Vil De drikke dette godvillig? Hvis ikke, putter jeg et Rør ind gennem Deres Tænder og tvinger det ned!“ Og han viste hende med det samme et lille Sølvrør, som han holdt i venstre Haand.

Den unge Pige forstod, at al Modstand her vilde være forgæves, hvorfor hun aabnede Munden og drak Bouillonen langsomt, medens han stod ved hendes Side og holdt Koppen. Tipsy skar en Kylling ud i smaa Stykker, hvorefter han tog en Gaffel og madede den ulykkelige, saaledes som man gør med spæde Børn.

I hele det sidste Døgn havde Alma hverken smagt vaadt eller tørt; men eftersom hun nu spiste, vendte Kræfterne tilbage, og Tankerne begyndte at vaagne i hendes Hjærne.

„O, slip mig ud!“ bad hun.

„Nonsens!“ — svarede han. „Spis nu bare!“

„Jeg vil ikke være her en Dag længere!“

„Her i Huset raader ingen anden Vilje end min,“ svarede han ganske rolig.

Hun udbrød:

„Saa har De jo bedraget mig! De udgav Dem jo for at være Grev d'Epinays Sekretær.“

„Det erindrer jeg ikke,“ svarede han. „Men saadanne fornærmelige Udtryk bruges ikke her i Landet.“

Hun var saa forfærdet over denne hans ubevægelige Haardhed, at hun bare havde Lyst til at græde. At denne Mand aldrig vilde lade sig røre af hendes Jammer, indsaa hun klart.

Da hun var færdig med at spise, skænkede han hende et stort Glas Porter, som hun drak med Begærlighed; thi hun tørstede, som om hun havde vandret i Dagevis gennem en hed Ørken.

„Mærk Dem nu, hvad jeg siger!“ vedblev han, idet han satte Glasset tilbage paa Bakken og stak sit Sølvrør i Lommen. „Hver Gang De ved Uhøflighed eller Uelskværdighed overfor vore Kunder skader vor Forretning, kommer De ned i Kælderen og faar den samme Behandling som i Gaar. Dette er nemlig min Metode at dressere mine Pensionærer paa. Hvis De derimod viser Dem medgørlig overfor vore Gæster, skal De i enhver Henseende blive belønnet derfor. De skal faa smukke Klæder, fin Mad, de bedste Vine og med ét Ord blive sørget for, som om De var en født Prinsesse. Og nu god Nat!“

Uden at vente paa Svar forsvandt han.

Tipsy var imidlertid gaaet ind i Badeværelset og kom nu tilbage med en Svamp og en Flaske, hvori der var en mælkehvid Væske.

„Hvis det værker i Deres Ryg, skal jeg vaske Dem med noget, som lindrer Smærten,“ sagde hun.

„Ja, tak, gør det!“ svarede Alma, idet hun lagde sig paa venstre Side.

Medens Pigen vaskede, følte Alma en behagelig Kølighed ned ad Ryggen.

„Hvis De har et Hjærte, saa hav Medlidenhed med mig og hjælp mig til at komme ud af dette frygtelige Hus!“ bad hun paany.

„Nej, jeg er villig til at vise Dem enhversomhelst Tjeneste med Undtagelse af denne ene!“

„Hvorfor vil De da ikke hjælpe mig?“

„Fordi jeg ikke kan forraade det Herskab, som er mine Velgørere.“

„Er en Mand som denne virkelig i Stand til at vise nogen en Velgerning?“

„Ja, det er han rigtignok! Baade Mr. Corck og hans Kone er prægtige Mennesker, naar man bare vil adlyde dem. Men man kan ikke vente, at de skal være saa skaansomme imod de unge Damer, der vil ødelægge deres Forretning.“

„Forretning?“ . . . gentog Alma, som næppe forstod, hvad hun mente med dette Udtryk.

Pigen tav og vaskede videre.

„Har De selv ingen Forældre eller Søskende?“ spurgte Alma. „Far og Mor skulde bare vide dette!“ —

„Jeg har aldrig kendt hverken Far eller Mor,“ svarede Pigen. „Jeg er født paa Landevejen. Moder døde straks efter at have sat mig i Verden, og en fremmed Kone tog mig til sig. Hun kaldte mig Tipsy efter en gammel Kat, som hun havde haft. Jeg voksede op i en lille Landsby i en Bræddehytte, hvor der var sodet som i en Smedje. Min Plejemor levede af at samle Klude, som hun solgte til en Papirfabrik. Men da jeg var blevet tolv Aar gammel, var hun ked af denne sin Virksomhed og fandt, at nu burde jeg kunne forsørge hende til Gengæld, fordi hun saa længe havde delt sine Brødskorper og sit Brændevin med mig. Og da der anlagdes en Jærnbane i Nærheden af vor Landsby, begyndte hun at gaa ud om Aftenen for at falbyde mig til Arbejderne. Da jeg var fjorten Aar gammel, solgte hun mig til en Beværtning i Manchester. Der fik jeg ordentlige Klæder og god Mad. Der var fem eller seks andre Piger, hvis Arbejde bestod i, at de skulde gaa hen og sætte sig ved Bordene hos Gæsterne, som for det meste var Fabrikarbejdere og Søfolk.“

Vi skulde opfordre dem til at drikke, vise os lystige,

og hvis det saa lykkedes os at lokke dem med ind i et af de smaa Værelser, fik vi visse Procenter af Betalingen. Anden Løn havde vi ikke. Men i Sammenligning med de Forhold, hvorunder jeg var vokset op, var jo dette en glimrende Stilling. Jeg fik aldrig mere Hug eller Skænd.

Da jeg var sytten Aar, kom jeg paa Hospitalet; thi en spansk Sømand havde nemlig paaført mig en smitsom Sygdom. Jeg fik Kopper og maatte holde Sengen en lang Tid. Jeg laa i en stor Sal sammen med Halvhundrede Kvinder; og her stiftede jeg Bekendtskab med en ung Enke, som var en Søsterdatter af Mrs. Corck. Hun fortalte mig, at hendes Onkel og Tante skulde bestyre et meget fint Hus i London. Det tilhørte et Aktieselskab. Her skulde Enken have Tjeneste i Køkkenet. Da jeg hørte dette, bad jeg hende om at hjælpe mig til at finde en Plads, naar jeg blev rask igen. Det lovede hun, og saaledes kom jeg her, hvor jeg blev Kammerjomfru. Dermed havde jeg gjort min Lykke; thi naar jeg nu tænker tilbage paa min Barndom og første Ungdom, da skulde jeg aldrig have troet, at det var muligt, at jeg kunde ende i et saa rigt Hus som dette og have det saa udmærket i enhver Henseende."

„De er altsaa glad ved at være her?" spurgte Alma, som forbavsede sig over, at noget Menneske virkelig kunde føle sig vel til Mode i et Hus som dette, hvor der førtes et Liv i den dybeste Fornedrelse.

„Ja, var jeg ikke glad her, maatte jeg da være det utaknemmeligste Menneske paa Jorden!" svarede Tipsy, som nu var færdig med sin Vask. Flasken var tom, og hun stak den i Lommen.

Alma følte sin legemlige Smærte dulmet; men Sjælen led kun des mere.

„Forsøg nu at sove!" sagde Pigen. „Da skal De se, at ogsaa De vil blive glad ved at være her!"

Dermed gik hun.

Trods al sin Sorg var Alma nu saa træt, at hun virkelig sov ind.

Da hun vaagnede den næste Morgen, følte hun sig styrket og kunde tænke klart; men da begyndte hun ogsaa at flamme af Harme over den Uret, hun havde lidt. Hun rejste sig som en ung Løvinde og sagde:

„Jeg vil værge mig, kæmpe indtil min sidste Blodsdraabe. Jeg vil ud herfra, koste hvad det vil! . . . Men hvorledes?

Der maa dog komme et eneste hæderligt Menneske her i Huset, til hvem jeg kan betro mig, og som vil hjælpe mig."

Da Tipsy traadte ind med Chokolade, ristet Brød, Æg og Skinke, gjorde Alma ingen Indvending, men spiste alt med god Appetit.

Imidlertid spurgte hun:

„Bliver ikke min Kuffert snart bragt op til mig?"

„Nej, den er vel forvaret i et Aflukke paa Loftet. Alle de Klæder, De behøver, faar De her."

„Men der er andre Sager i den, som jeg har Brug for," — sagde Alma. „Jeg maa have Papir, Pen og Blæk."

„Man skriver ikke her i Huset."

„Vil De ikke gøre mig den Tjeneste at lægge et Brev i Postkassen for mig."

„Pensionærerne faar aldrig Lov til at skrive Breve. Alt, hvad De beder mig om, skal jeg gøre, kun ikke dette."

Alma drog et tungt Suk og spiste videre i Tavshed.

Tipsy gik ud; men nogle Timer senere kom hun tilbage med en Kjole af vinrødt Fløjel. Den var folderig og vid som en Toga og maatte holdes ind om Livet med en Silkesnor. Foruden denne bragte hun et Par røde Slæbsko og intet mere.

I denne Dragt maatte Alma gaa ned til Lunch Kl. 1. Der var dækket et langt Bord i en Sal i Stueetagen. Her stod Mr. Corck i Samtale med en ældre, tyk Kvinde. Hun havde et simpelt, rødt Ansigt med en lille Opstoppernæse, blaa Øjne, omringede af en Mængde dybe Rynker, lav Pande, halvt dækket af kruset, rødligt Haar, som paa Issen var skjult under en lille, hvid Kniplingskappe. Hendes Fingre var fede som smaa Pølser og højrøde af Frost.

Alma fandt straks, at hun lignede en pyntet Slagtermadamme.

„Se, her er Miss Lucy!" sagde Mr. Corck. „Kom, lad mig forestille hende for Dig!" Og de gik begge henimod Alma.

„Min Kone," forestillede han, „og vor nye Pensionær, Miss Lucy."

„Jeg hedder ikke Lucy!" svarede Alma kort.

„Jo," sagde Værtinden, „enhver Pensionær bærer her Navn og Nummer efter det Værelse, hvori hun bor! Velkommen til Huse!" fortsatte hun med katteagtig Venlighed, idet hun rakte sin kødfulde Haand frem, Alma modtog den ikke. „Jeg haaber, De vil blive fornøjet hos os."

Alma umagede sig ikke med at svare. Nu aabnedes Døren bag hende, og en Skare unge Piger, som næsten alle havde smukke Ansigter og slanke Figurer, traadte ind. De var klædte i løse og fantastiske Dragter, og de saa ud til at have deres faste Pladser ved Bordet; thi de satte sig straks.

„Kom op til mig!" sagde Værtinden til Alma, der maatte sætte sig ved hendes Side øverst ved Bordet, lige overfor Mr. Corck, som gav sig i Færd med at skære Skinken for og lægge paa Tallerkenerne. Disse blev baaret rundt af en Pige i sort ulden Kjole og hvid Kappe. Foran hver Pensionær stod en Flaske Porter.

Alma saa paa Forsamlingen og undrede sig paa, om de muligvis alle var Fanger, som var lokkede herind paa samme Maade som hun.

De fleste var mørkhaarede, og deres sorte Øjne, rene Træk, marmorblege Hud og røde Læber tydede paa, at de var af romansk Race. De var sandsynligvis kommet fra Spanien og Italien. Nogle sad med forgrædte Øjne og et forpint Udtryk i Ansigtet som Billeder paa levende Sorg, medens andre saa sløve eller iskolde ud. Kun de tre lyshaarede, der talte engelsk, havde frække Miner og et støjende Væsen.

Efter Frokosten gik alle Pensionærerne ind i en Dagligstue, der stødte op til Spisesalen. Men Værtinden opfordrede imidlertid Alma til at følge med sig ud i Entréen og derfra ind paa Kontoret.

Her bad hun hende om at tage Plads paa den røde Plyschsofa, medens hun selv gik hen til Skrivebordet, aabnede en Skuffe og tog en lille Bog frem.

„Her er Deres Regnskabsbog," sagde hun. „Deri staar de Udgifter, som vi har haft: deres Rejse fra Antwerpen til London, deres nye Klæder samt Købesummen for Dem selv. Dette maa De altsaa nu først betale os tilbage, inden De selv faar nogen Indtægt af Forretningen."

(Fortsættes).

Censuren, Knutten og — Bomben.

Efter at vor stadig mere omfattende Justitsminister, Censurens og Prostitutionens Højesteretssagfører, havde skænket os Teater-Censuren, anbragt den som en hidtil ukendt moralsk-juridisk russisk Knytnæve i Ansigtet paa dansk Poesi og Skuespilkunst, til Fremme af Varietéens opskørtede og nedringede, utilslørede Naturlighed, har han nu i disse Dage ved Landstingsflertallets Hjælp aabnet os Udsigt til Knuttens Velsignelser, idet den berygtede Prygleparagraf i Tankelæserjuristen *Sveistrups* „retsreformerende" Loveksperiment er vedtaget.

Hs. Ekscellence har med udmærket Stædighed og Evne til at vente faaet sin Vilje, skaffet de godmodige Danskere Mulighed for at faa Prygl — paa Trods af alle saglige og moralske Modforestillinger.

Ingen har nu villet mistænke den store Justitsminister for at være Moralist.

De moralske Grunde har han altsaa med relativ Ret sat sig ud over.

Men de saglige —

Hr. *Alberti* er og bliver Sagføreren i dansk Politik, hvis det Ord Politik mere kan bruges, naar Talen er om Danmark.

For ham eksisterer der kun Sager — *Sagen* er udelukket.

En Sag har han vundet ved Hjælp af Reaktionen. Han har med sikker Spekulation i Folkets laveste og dummeste Instinkter, Raaheden og Fejheden, valgt det mest nærliggende og slaaende Argument til Menneskenes Forbedring — læsterlige Klø — uden at bryde sig om Kulturen, Sagkundskaben eller Konsekvenserne, uden et Øjeblik at spørge blot: *Hvad kan det nytte?*

Selv tror han ikke paa, at Pryglene vil gøre Vidundere, ja hverken fra eller til. Han fastholdt jo selv i Landstings-Debatten, at de skulde eksekveres paa Raadhuset, for at ikke Køreturen fra og til Straffeanstalten skulde adsprede Delinkventerne saa meget, at de glemte Kløe og Svie!

I dette Land, hvor der vokser politisk tænkende Hoveder saa sparsomt som Blomsterne i Norden, har vi ingen Politik og ingen offenlig Mening.

Vi har kun Juristeri og Spekulation og Eksperimenteren (f. Eks. med Prygl i 6 Aar). Hr. Alberti har ingen Politik. Han slaar tværtimod Bom for de større, mere retfærdige og mere humane Love, som Retsreformen. Hr. Alberti har overhovedet ingen ideel Baggrund for sin Magt, som han vil bevare ved alle mulige reaktionære Midler — Faktorernes Orden er ham ganske vilkaarlig og ligegyldig.

Det saa man, da han nu ordnede vore Teaterforhold.

De er — naar undtages Nationalteatrets — ved en guddommeligt menneskelig Styrelse lagt under Justitsministeriet. Justitsministerens Interesse for Teater og Skuespilkunst er velbekendt lig Nul, eller grænser maaske snarest til Foragt, for ikke at sige Had. Han betragter Teatret som en arg Tyr med to store Horn.

Hr. Alberti overlod da først den nærsynede lille Sagfører Levin Bestalling som censurerende Overret, og *han* stak troligt sin Næse i alt, hvad alle ansaa for ham uvedkommende. Men han kan sikkert med Stolthed fremvise 100 smaa Billetter, hvori Damer takker ham for hans moralske Overopsyn ved den dramatiske Muses Livsførelse.

Hr. Alberti overlod mod al sund Sans to Teatre til Hr. *Martinius Nielsen*. Resultaterne foreligger af denne Magt baade for Teatrene, som oversteg hans Kræfter, og for Skuespillerne, som vænnedes til uhørt svimlende Gager.

Og nu da Krachet er sket, maa Hr. Martinius Nielsen maaske ikke engang redde Stumperne for sig og sine, fordi han har tilsidesat den uduelige Hr. *Riis-Knudsen*, dansk Professor af Navn, hvad han havde gjort længe, *før* han fik Kasino-Bevillingen.

Men fra Hr. Albertis Standpunkt er dette alligevel ganske naturligt og berettiget, fordi Hr. Nielsen ikke har kunnet hævde Magten.

I Stedet for at give Teaternæringen fri og lade Forholdene regulere sig selv tildeler Hr. Alberti en *Adolf Jensen* Teaterbevilling, og nu loves der os en Sociétaire-Scene af nogle af Dagmarteatrets Skuespillere, til Dels Folk, der var sikre paa Gagernes Reduktion til næste Sæson (ak, de kunstneriske Hensyn —).

Hr. Alberti giver intet frit, han benaader med sin Magt.

Magten er for Hr. Alberti ikke kun en Form.

Da den smaa Hr. *Fritz Petersen*, Varietédirektøren fra Sommerlyst, havde Kasino paa Haanden med de økonomiske Garantier, troede han i sin Uvidenhed, at Bevillingen eller Justitsministeriets Sanktion var „kun en Formsag" — det sagde han til hele Pressen.

— Naa, saa det tror De, sagde Hr. Alberti til Hr. Petersen. Men De har paa Sommerlyst ladet *Gustav Esmann* hudflette Ministeriet.

Og saa sanktionerede han sikkert mod dennes dristigste Forventninger Hr. *August Rasmussen*, som Hr. Petersen havde udset til sin „kunstneriske" eller bedre „artistiske" Meddirektør, skønt Hr. Rasmussens tidligere eklatante Fallit paa Kasino just ikke skulde synes at frembyde de økonomiske Garantier, som Justitsministeriet er sat til at vogte over.

Derved blev den „Formsag" overstaaet, saa at det hele blev det samme i Realiteten, men Hr. Alberti var hævnet og kunde endda lade Naade gaa for Ret.

Jo, Alberti kan ordne os.

Hvem vil nu paastaa, at vi ikke har haft Systemskifte?

Ugen har været et Billede paa Rusland i Danmark.

I selve Rusland synes Systemet, Knut og Censur, til Gengæld at synge paa sit sidste Vers.

Disse System-Velsignelser kan man ogsaa faa for meget af som overhovedet af det gode.

Til den Ende benyttede Russerne forleden Dag en Bombe, der ramte saa godt, at Storfyrst *Sergius*, Vogteren af Knutten og Censuren dér, maatte lade Livet for Czaren.

I Rusland synes man i Modsætning til Danmark at have en offenlig Mening.

Nu bliver der maaske Systemskifte paa en anden Maade der ovre.

Alt til sin Tid, siger Prædikeren.

Iver Friholt.

H. C. Andersens 100-Aars Fest.

Den anden April er det, som bekendt, H. C. Andersens 100 Aars Fødselsdag, og den vil blive fejret paa mange Maader.

Men det er da i særlig Grad Fynboerne magtpaaliggende at hædre den verdensberømte Fynbo.

„Fynsk Samfund" har i den Anledning dannet en Komité, som skal planlægge de Festligheder, hvormed de i København bosatte Fynboer vil fejre Dagen.

Vi bringer nedenstaaende et Billede af Komitéen. Forrest til venstre sidder Formanden Hr. Anton Nielsen og ved Siden af ham Papirhandler R. Mortensen. De øvrige Komitémedlemmer nævner vi i Orden fra venstre til højre: Næstformanden, Korrespondent Langhoff, Overbetjent J. Jensen, Assistent Benzon, Skrædermester N. Larsen, Forvalter Hvenegaard, Husejer Wohlers, Skomagermester Hjeresen og Skrædermester A. Andersen.

Det er Komitéens Plan om Formiddagen d. 2. April at invitere 1500 københavnske Kommuneskolebørn til en Sammenkomst og om Aftenen at arrangere en Festlighed i Koncertpalæet, ved hvilken Professor Peter Hansen har lovet at holde Festtalen.

Ugens Navne.

— Slagtermester *Vilhelm Matthissen* paa Frederiksberg og Hustru fejrer Fredag d. 24. deres Sølvbryllup.

Slagtermester V. Matthissen og Hustru.

Hr. Matthissen er bl. a. Formand for de samvirkende Centralforeninger af danske Slagtermestre, og disse Foreningers Medlemmer hædrer dem ved en Æresgave.

— Postkontrollør *V. Aalborg* i Slagelse havde den 1ste Februar tilbagelagt 25 Aar i Postvæsenets Tjeneste. Hr. Aalborg hører til de kendte Skikkelser i Slagelse, hvor han har opholdt sig siden 1889, de første 13 Aar som Ekspedient og fra 1902 som Kontrollør.

Postkontrollør Aalborg.

— Den 15. Februar fejrede Bogholder *E. Møller*, Haarlev, sit 25 Aars Jubilæum i det østsjællandske Jærnbaneselskabs Tjeneste. Hr. Møller ansattes i 1880 som Assistent i Revisionen, og efter at have gennemgaaet alle tre Assistentgrader udnævntes han i 1888 til Bogholder. For et Par Aar siden fungerede han i længere Tid som Driftsbestyrer.

Bogholder Møller.

— Samme Dag (den 15. d. M.) havde Togfører *Due* i Aarhus i 25 Aar haft Ansættelse ved Statsbanerne. Han begyndte som Portør. Paa Højtidsdagen blev der vist Jubilaren megen Opmærksomhed. Hr. Due er en født Sønderjyde.

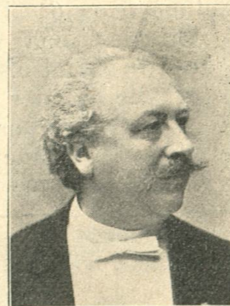
Togfører Due.

— En af Fredericia Bys ældste Borgere, Klejnsmedemester *H. Møller* er den 8de d. M. afgaaet ved Døden i en Alder af 81 Aar. Den Afdøde, der var barnefødt i Fredericia, gjorde Mesterstykke her i 1856, efter at han havde arbejdet flere Aar i Udlandet. Han var en dygtig og anset Haandværker. Hans Forretning, som er ret betydelig, gaar nu i Arv til hans to Sønner. Han havde rejst meget og set meget.

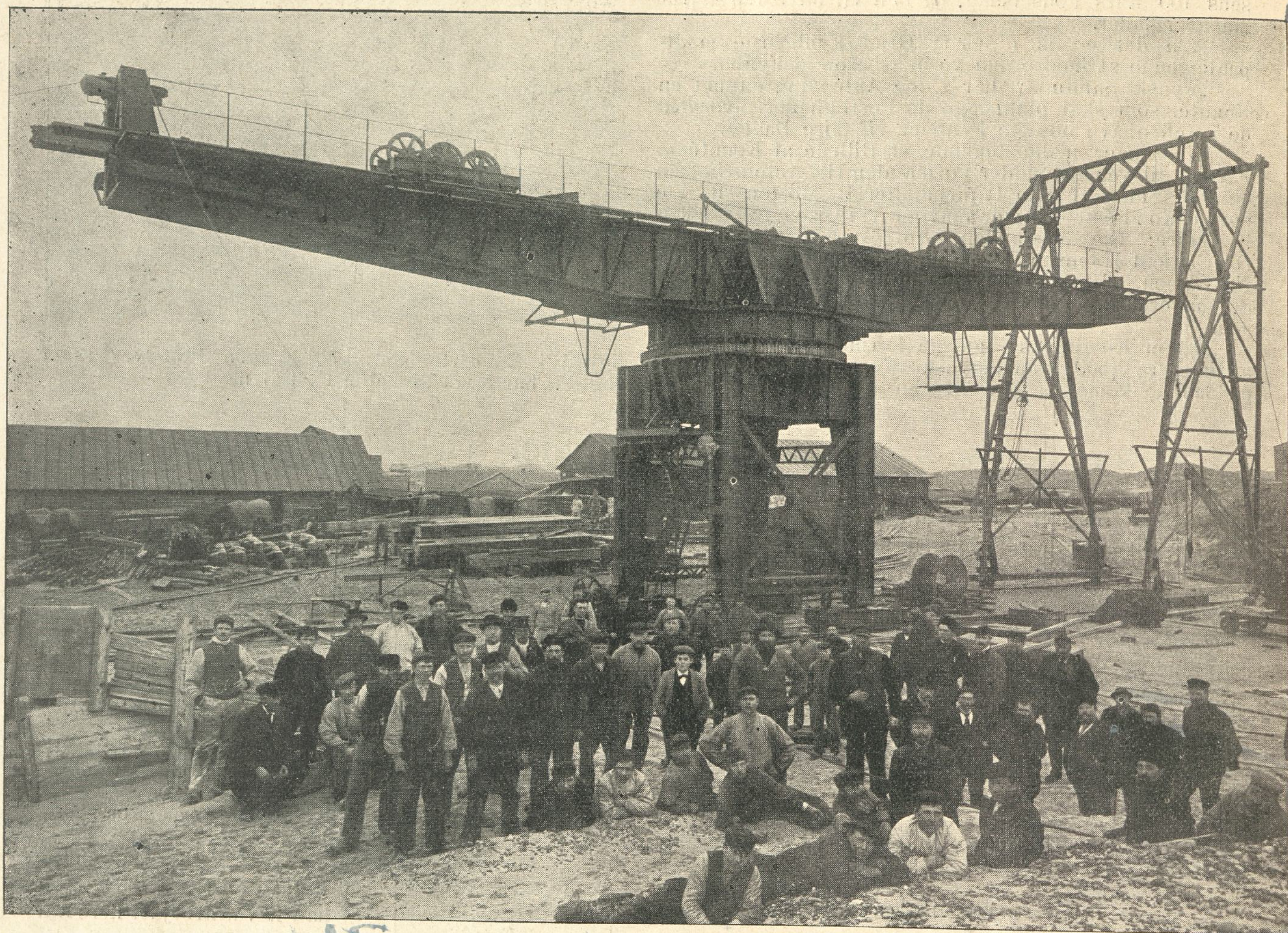
Klejnsmedemester Møller

— I Søndags Morges er Komponisten, Organist *Viggo Kalhauge* død af et Slagtilfælde. Han har komponeret Musikken til Operetten „Zouavens Hjemkomst" for Kasino og et Par Syngestykker for det kgl. Teater; men det er dog især som Udgiver af Melodierne til Grundtvigs „Kirkesalmebog", at han har gjort sig fortjent, en Gærning, der i hans Egenskab af Organist laa ham nær. I mange Aar havde han været Sanglærer i „Efterslægten"s Skole. Den nogle og treds-aarige Mand var iøvrigt en kendt Personlighed og hans Ansigt var kendt overalt, hvor rigtige Københavnere kommer sammen, i Tivoli og lignende Steder.

Organist Viggo Kalhauge.

Kæmpekranen ved Vorupør.

Th. Ellemo fot.

Vort Billede viser den Kæmpekran, hvis Opstilling fuldendtes forrige Torsdag. Den er opstillet i Vorupør ved Vesterhavet, og dens Opgave er at slynge de kæmpemæssige Cementblokke, hvoraf Dæmningerne opføres, ud i Havet. Den løfter og drejer en Byrde af en Vægt paa 200,000 Pund, men det gøres ogsaa nødigt, da hver enkelt Cementblok er 8 Alen lang, 12 Alen bred og 3½ Alen høj. Kranen, der drives ved Elektricitet, har kostet 110,000 Kroner og siges at være den næststørste Kran i hele Verden.
I den nærmeste Tid opstilles desuden en lige saa mægtig Portalkran, som skal transportere Blokkene til Hovedkranen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Fra Redaktionen.

Redaktør *Anders W. Holm* træffes fremtidig kun *Fredag, Lørdag* og *Mandag* mellem *5* og *6*. Indleveringer maa, saa vidt muligt, ske skriftlig. De indleverede Manuskripter og Billeder maa paategnes Navn og Adresse, og, saafremt Tilbagesendelse ønskes i Tilfælde af Ikke-Afbenyttelse, vedlægges Porto.

Billeder, der fremkommer i andre danske Ugeblade, vil ikke blive honorerede.

Saafremt der ikke træffes særlig Aftale ved Antagelsen, vil de optagne Bidrag blive honorerede efter Bladets faste Takster.

Hvis Bidraget ønskes bedømt inden en vis Tidsfrist, maa dette bemærkes ved Indsendelsen.

Verdens-Spejlet Nr. 23, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 5. Marts 1905.

Japans Krigsminister Baron Teraoutchi.

Krigsminister, General, Baron *Teraoutchi* har faaet sin militære Uddannelse i Frankrig. Han deltog paa den kejserlige Side i Felttoget imod Satsuma-Rebellerne i 1877, hvor han saaredes i højre Arm. Han anses for en af Japans bedste Taktikere, og stod under den japansk-kinesiske Krig i Spidsen for Japans Transportvæsen, der den Gang, som under den nuværende Krig, viste sig i høj Grad perfektioneret, hvilket bidrog meget væsentligt til Felttogets heldige Udfald.

Og naar denne Krig er lykkeligt tilendebragt til Held for Japan, da vil General Teraoutchi have indlagt sig udødelig Ære som Krigens og Sejrens Organisator. J. H.

RAGNAROK.

Efter mere end et Aars ihærdigt Slid og Møje har det kongelige Teater nu opført Ragnarok, den tredje Del af *Richard Wagners* Kæmpeværk „Nibelungens Ring“, og Teatret mangler saaledes kun Forspillet „Rhinguld“ for at kunne føje Ringens fire Teateraftener ind i sit Repertoire. De to mellemliggende Stykker „Valkyrien“ og „Siegfried“ har allerede været opført tidligere.

Det maa da forbavse, at Teatret allerede ved sin Andenopførelse ikke kunde hænge den røde Lygte ud.

Det vilde nemlig være baade Synd og Skam, om Teatret skulde lide et Nederlag, nu da det endelig fremfører det Storværk, som ved sin Fremkomst for en Snes Aar siden revolutionerede Opfattelsen af den dramatiske Musikdigtning.

Men det er sikkert Sagaen om Wagners Ufattelighed, der skræmmer Folk bort.

I Aarevis har man læst og hørt om Wagners Mangel paa Melodi, om hans Ledemotiver og om en Bunke andre Ting, som de Sagkyndige og Teknikere alene kan have Interesse og Forstaaelse af.

Brünnhilde (Fru Brun). Siegfried (Peter Cornelius).

Men Wagner er heldigvis mer end en Lækkerbidsken for musikalske Slikmunde. Som det Geni, han er, har han skabt en Musik, der har Bud til alle, baade Musikkens Sagkyndige og Ukyndige; ja, man kunde fristes til at tage de ganske umusikalske med.

Thi han øser af Livets egen Kilde.

Det er sandt, at der ikke er Melodier i hans Værk. Men Livet selv samler jo heller ikke sine Lyde i Melodier; og dog vil næppe nogen nægte, at Livet rummer Musik og Velklang.

Nej, „Nibelungens Ring“ er langt snarere en eneste stor Melodi over Livets mangfoldige Klange; og Ledemotiverne er den Tonefølge, som Wagner har lyttet sig til og hørt tone ud af de enkelte Livets Fænomener.

Med opladte Sanser er han gaaet gennem Livet. Han har taget hver Lyd og samlet dem i sig til et musikalsk Hele.

Han kender Skovfuglenes Sang og Bladenes stille Nynnen, naar Vindpustet med kælen Hvisken stryger nænsomt henover det sittrende Løv. Han har hørt Rhindøtrenes klukkende Latter, naar Solen brød syngende gennem Rhinens gulgrønne Vande. Alle Lyde og Klange kender han: Smedehamrenes arrige Hamren, Sværdstaalets Sus gennem Luften, Ildens Jubel og Mørkets drageagtige Stønnen, Modets frejdige Sange og Hjærtets sære Bristen.

Intet er lydløst for Wagners Øre. For ham giver hele Livet sig til Kende i Musik.

Her er intet at forstaa, her gælder det kun om at kunne høre. — Og det kan enhver, som ikke er døv.

Man fortæller, at Handlingen rummer filosofiske Dybsindigheder, og at Personerne skal være personliggjorte Symboler for Livets evige Urkræfter.

Det er meget muligt.

Og det er ogsaa muligt, at Wagner selv har villet, at det skulde være saadan; men man kan i alle Tilfælde godt forsvare at betragte det hele blot som et fantasirigt Kæmpesagn og derved kaste Æventyrets altbeskærmende Kaabe over de Urimeligheder og naturstridige Slægtsforhold, ja, rene Idiotier, som Handlingen til Tider frembyder.

Poesiens Land ligger nu engang Østen for Sol og Vesten for Maane.

— — — — —

Det kongelige Teater havde *Ære* af sin Wagnerforestilling, skønt dets Sangere er saa uvante med den fordringsfulde Wagnerstil. *Peter Cornelius* havde gjort sin Siegfried mere mandig, og hans Tekstudtale var klar og tydelig, en Ros, som kun tilfalder de færreste af de øvrige Optrædende lige med Undtagelse af Fru *Neiiendam*, der i det hele forbavsede ved sin fortræffelige Valkyrie, baade sangligt og dramatisk.

Og Fru *Bruns* Stemme fyldte saa udmærket i Brünnhildes Parti, at der er al god Grund til at beklage, at Fruens dramatiske Evner er saa smaa.

Desuden var *Max Müller* en karakterfuld Alberich og *Helge Nissen* en forstandig Hagen.

Kun Korene var meget uheldige og mindede nærmest om Maskeradegæster i en borgerlig Syge- og Begravelseskasse.

Desuden manglede Hr. *Lehmanns* Oversættelse al Originalens oldnordiske Stil og Klangfylde, og man mindedes med et Suk *Karl Gjellerups* fuldendte Oversættelse af „Valkyrien".

Men sidst og først skylder man Kapelmester *Johan Svendsen* Tak og Ære. **A. W. H.**

Henri Nathansen.

Mor har Ret.

Det er paa Dosseringen i en smagfuld og magelig Stue hos den snart paa det kgl. Teater debuterende Dramatiker den fhv. Overretssagfører Henri Nathansen.

Forfatteren Henri Nathansen.

— Nej, siger han, næsten før vi har nævnt Ordet, — det er mig inderlig imod at lade mig interviewe. Hvad skal det til? Naar jeg har noget paa Hjertet, skriver jeg en Bog eller . . .

Den unge Forfatter slaar halvt i Bordet, og hans skarpe og nervøse Ansigt fortrækker sig et Øjeblik, som om han virkelig følte noget af en hellig Rædsel for det forfærdelige: Interviewet! Men næsten samtidig smiler han, for han er den elskværdigste Vært.

— Om mit Stykkes Indhold vil jeg *aldeles* ikke udtale mig.

— Naa ja, siger vi. Men har De saa noget imod at fortælle os, hvorfor dets Titel er blevet forandret.

— Forandret! — ? — Det hedder: *Mor har Ret*, og mit Manuskript har ikke haft nogen anden Titel.

— Alligevel har det dog heddet *Den danske Løve*, ikke sandt?

— Tja—e, jeg havde ganske vist tænkt mig, at det skulde hedde saaledes, og *Stueløven* har saamænd ogsaa været paa Tale. Men hvad er en Titel? Den kan dog hverken bære eller løfte et Stykkes Idé. En Titel skal ingenting sige.

— *Den danske Løve* sagde altsaa noget? Den tog muligvis Sigte paa den menneskelige Svaghed: at fare op som en Løve og falde ned som en —

— Maaske.

— Og *Mor har Ret* hentyder sagtens til dem, der altid hænger i Mors Skørter.

— Nej, udbryder han henrykt. Derpaa kan jeg svare absolut nej. Han ler af Glæde over sit Held. Nu skal De lade mig slippe, og han byder os en Cigar: Stærk eller let?

— Tak, let! . . . Slippe? Nej, det faar De virkelig ikke Lov til. *Mor har Ret* er *altsaa* en Komedie?

— Ja, og det er en *Komedie*. Jeg har valgt den gamle Form for at fremhæve, at jeg vil trække de lige Linjer.

— Naa, der kom det. Nu gaar det jo. Sig os saa, hvorfor De ikke har valgt den højtidelige Form.

— Nej, det forekom mig, at jeg ved at sætte Livets Begivenheder sammen paa Livets egen uhøjtidelige Maade gav min Idé, min Alvor den kraftigst mulige Baggrund, og at jeg netop gennem Spøgen eller den tilsyneladende Spøg kunde vække Opmærksomhed. At jeg kunde faa Folk til at forstaa, at det virkelig var Alvor.

Og jeg skriver dramatisk overhovedet, fordi jeg derved tænker mig at have den bedste Lejlighed til at faa Mennesker i Tale. Jeg véd, hvad jeg har paa Hjertet, og hvad jeg vil sige.

Jeg synes ogsaa, at der maa være andre, som tænker noget lignende og længes efter at finde Udtryk for det eller faa det udtrykt.

Tusende andre eller maaske kun hundrede andre, som muligvis ikke engang er sig det bevidst. Jeg tror, det er derfor, jeg skriver. De Mennesker, mener jeg, at jeg lettest faar i Tale fra Scenen!

Her stanser den unge Dramatiker med et Ryk og ser paa os med spillende, livlige Øjne, helt optaget af sin Kunsts Alvor.

— Tak, Hr. Forfatter, siger vi. Nu skal De slippe. Fortæl os blot, hvordan De er tilfreds med Prøverne paa Stykket.

— Udmærket. Baade Hr. Einar Christiansen, som sætter i Scene, og Skuespillerne er nemme at komme til Rette med. Kun forekommer det mig, at Replikerne undertiden faar en for stærk Betoning. Men naar jeg saa siger dem, som jeg har tænkt mig dem — kun med en lille Nuance af Forandring i Stemmen — saa svarer Skuespillerne gerne:

— Ja, saadan vilde det være udmærket, dersom blot De skulde høre os, men vi taler til et helt Teater og ogsaa til dem, som sidder længst borte.

— — Det Argument maa jeg jo bøje mig for. Saadan gaar det sikkert de fleste dramatiske Forfattere, og ingen slipper vel igennem uden at gøre Indrømmelser.

Andreas Winding.

Soldater.

Akademisk Skyttekorps.

Med Fotografier af *E. Erichsen.*

Akademiske Skytter hedder de, „de grønne Drenge“ kaldes de. Og Blomsten af den danske, akademiske Ungdom *er* de.

Og for at faa dette konstateret skal man hverken indlade sig i Diskussion desangaaende med Korpsets Modstandere eller ohne weiter tro paa Skytternes egne begejstrede Udtalelser. Kun skal man nogle enkelte Gange være sammen med „de grønne Drenge“ under Skolernes Øvelser, ved Felttjenester og til Sold.

Og var ens Begreber om, hvad Ungdom er, tilforn kun vage og uklare, Skytterne skal nok faa det prentet ind i en den Rigdom, Ordet gemmer.

Naturligvis skal man heller ikke give sig i Kast med de af Medlemmerne, hvis „Grønhed“ strækker sig til Meninger og Tale. Thi nægtes kan det jo ikke, at der er de af Skytterne, hvis Syn paa Sagen og dem selv ikke er absolut sundt. Men de er i forsvindende Minoritet.

Helst skal man se dem, Skytterne, paa „stor Tur“. I ethvert Tilfælde under Felttjeneste. Det slaar én straks, naar man kommer til Samlingsstedet, hvor de mødes, at det er Soldater. Og det er ikke Soldater. Det er, i det smaa, efter venlige, danske Forhold i Stueformat, Soldater, som dem, Georges d'Esparbès skriver sine Legender om.

Om det nu ligger i Øjnene med deres unge, straalende Begejstring, eller det er de spænstige, ranke maréchalforventningsfulde Holdninger, eller det beror et helt andet Sted; det er ikke godt at sige. Men det er der.

Og saa afmarscherer de.

Stemmerne — for de synger den ganske Vej gamle, djærve Soldatersange, kælne, sværmeriske Studenter-Viser, muntre, fanden-i-voldske Vekselsange, meningsløse, evigt gentagne Vrøvlevers, og, først og sidst, deres frejdige, stolte Fanesang. Alt imellem og efter hinanden.

Stemmerne er unge og lyse, klare og ranke, som Skytternes Tro paa sig selv.

Og Øvelsen begynder.

Der udskilles Sikringsdele, udstilles Vedetposter, og der etableres Feltvagter.

Og bag Gærdet staar de unge Skytter, der maaske i Dag for første Gang er med. Højre Haand fatter i et Knug omkring Riflen, Fødderne staar fast i Brakmarkens klæge Jord, og Øjnene bliver blanke som Staal, mens Blikket søgende gaar ud og rundt, saa vide.

Her skal ingen „Fjende“, han være nok saa snedig, naa usét ind.

Og Øjnene søger derude, Gang paa Gang.

Men der er intet at se, ingenting at høre.

Kun én Solsort, der fløjter saa bedaarende, trillende, æggende, et Steds.

Patruljen spiser Frokost.

Efteraarsdagens blanke, kølige Lys stryger frem over Enge og Agre og ruller Morgenens Taage-Tæpper foran sig. Og Skytten ser det og føler Skønheden, ser det, som saa han aldrig før et dansk Landskab.

Og vage, romantiske, solspektrede Drømme vugger gennem hans Hoved. Maaske aabner han Læberne halvt og nynner en halvglemt Melodi, mens han drømmer med Naturens Skønhed rundt om ham

Saa — hvad var det! Var der ikke nogen, der rørte sig bag Busken, dernede ved Stengærdet? — Jo. Han skimter en sort Hue, der forsigtigt, i smaa Ryk, flytter sig langs Gærdets øverste Sten. Og — der er vist to, dernede.

Aha, en Snigpatrulje! Saa de troede, de kunde overrumple ham. Drømmene er som blæst væk. Knæk!

Befalingsmændene spiller Klink i Hviletiden.

Han spænder Hanen paa sit Gevær. Og han er Soldaten igen. *Qu'il vienne! — L'ennemi!*

Inde paa Feltvagten, den er posteret bag en Bondegaards Have, ligger en Snes Mand under en Underofficers Kommando. De har tændt deres smaa Soldaterpiber og gjort sig det mageligt. Saa begynder en af Skytterne at sige: „Monstro — —" og „Hvis nu — —". Men Underofficeren, den gamle Skytte, der har været med saa mange Gange før, lader, som han ikke hører det, søger at antyde sin aargamle Rutine og fingerer, at han blunder.

Men, da de andre stadig pludrer videre, kan han ikke modstaa længere. Han begynder at fortælle. Om tidligere Ture, om egne Bedrifter, om den Gang og *da*. Og de unge lytter og giver deres Besyv med.

Omme bag Gaardens forreste Hjørne har en Mand staaet som Udkigspost. Nu kommer han løbende: „Skud fra Vedetpost Nummer 3!" Han er ganske aandeløs.

Underofficeren spænder Sablen om sig. „Til Gevær! — Stille, for Satan, Bis!" Og de formerer Kæde, lydløst, energisk, med sammenbidte Tænder.

Saa! der har vi ham, Fjenden. Han søger at omgaa højre Fløj. Er Feltvagt Nummer 1 da taget?

Det rasler og smelder og knalder med Skud fra begge Sider.

— — Og lidt efter er Øvelsen endt.

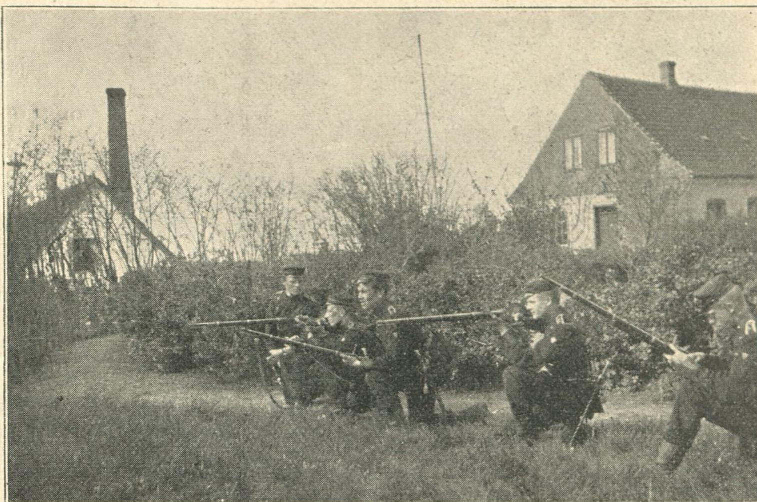
Man samles til Kritik og Gennemgang af Øvelsen, bag en Halmstak, ved Gaarden. Fodfolksofficererne, der har ledet Øvelsen, kritiserer, roser og dadler. Og Skytterne spørger, naar de er i Tvivl, hvad „rigtige" Soldater aldrig gør.

Og saa kommer Frokosten. I en nærliggende Kro — hvor i et dansk Landskab er der ikke en „nærliggende" Kro? — samles man om Bordene: Officerer, Underofficerer og Menige, hver for sig.

Og der er altid morsomst hos Underofficererne.

Var Skytten Student, derude mellem Jordbølgelinjernes koglende Nynnen, Soldat i Situationens tilspidsede Alvor, han bliver kaad og overgiven som en Dreng i Hviletidens løsslupne Glæde.

Der spilles Klink, der leges, og — ja, det er jo en

Skyttekæde.

hel Tradition — der danses.

For saadan er de, Skytterne!

De griber hvert Nu's flygtige Stemning, tager den ind i sig, lever den. Thi de har, alle, Bund og Verden dybt i Skyttens unge, sunde Bryst.

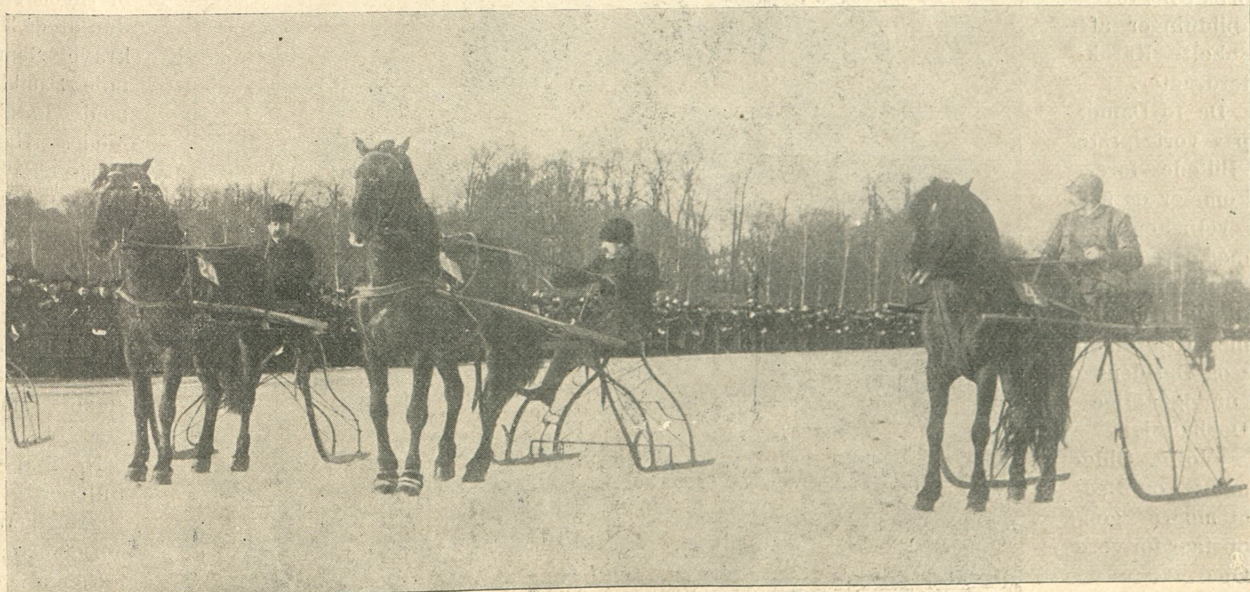
Det er Alvor, Handlingens, Viljens Alvor, og det er Spøg, Ungdommens, det daglyse Humørs muntre Spøg, hver til sin Tid.

Det er de stouteste, bedste Kammerater, som tænkes kan. Kammeratskab er Foreningens Mærke. *Der* blev det aldrig et Slagord.

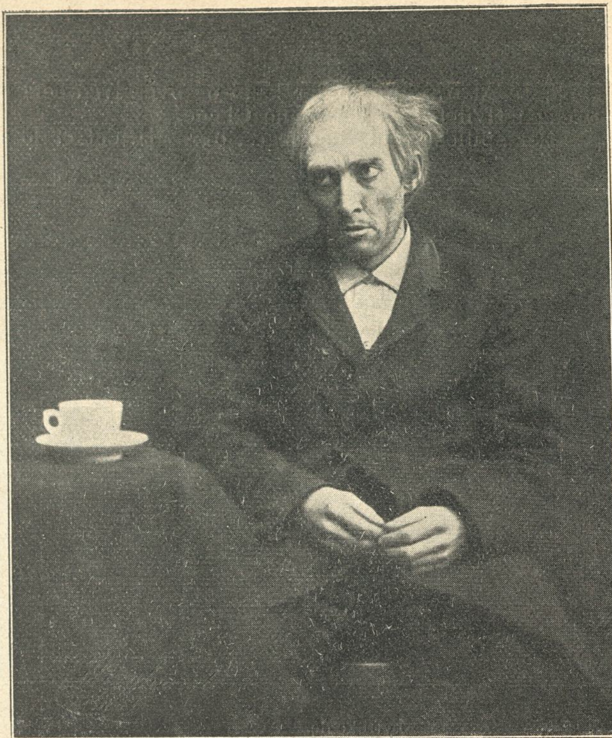
Og derfor kan Victor Pürschel, i sin lille, kvikke Pjece om „Akademisk Skyttekorps", besvare Spørgsmaalet om Disciplinens Haandhævelse i Korpset med de stolte og sande Ord: „Disciplinen haandhæves ikke — thi der gøres intet Brud paa den."

Stellan Rye.

Nordiska Spelen i Stockholm.

Travløb paa Isen,

Benjamin Christensen som Mølmark.

Byens Stolthed paa Aarhus Teater.

Gustav Wieds *Byens Stolthed* har ogsaa gjort Lykke i Aarhus. Skuespillere fristes let til Karikatur, naar Opgaven er at stille en Provinsby i komisk Belysning for et Provinspublikum. I Aarhus undgik man heller ikke ganske at falde for Fristelsen. Men det forhindrede dog ikke, at nogle Enkeltpræstationer forekom troværdigere end de tilsvarende paa Folketeatret.

Det gælder saaledes om *Malbergs* Glarmester Bømler. Af denne sammenflikkede Figur, hvis bedste Repliker er stjaalne fra *Gengangeres* Engstrand, skabtes dog paa Aarhusscenen et Menneske, som paa en Gang virkede morsomt og uhyggeligt.

Hovedinteressen samlede sig imidlertid dér som her om Mølmark. Medens *Johannes Nielsen* viste os et oprindelig fint og godt Menneske, som Livets Brutalitet har gjort til et Vrag, blev den forhutlede Jurist i *Benjamin Christensens* Fremstilling endnu mere forkommen og sølle, men mistede samtidig noget af Fortiden. Hans Ryg var mere kroget af de velgørende Køkkeners Ydmygelser, hans Kaffedrikken en naivere Nyden, — for denne Mølmark var det den naturligste Ting at løbe rundt med Cirkus Lieberkinds Plakater. Hos Johannes Nielsen var der bag Ordene en smertelig Baggrund, — hans Opfattelse af Rollen byggedes vel over Sætningen: „For sent, min gode Mølmark", — Benjamin Christensen lagde ikke saa megen Fantasi over Skikkelsen, hans Mølmark var ikke saa interessant, til Gengæld kom han den tættere ind paa Livet, var som et Vrag nu en Gang er, lidt lurvet i Tankegangen.

Begge Skuespillere fik et Menneske ud af den Teaterfigur, som Mølmark, saa vel som alle Stykkets andre Personer, i Virkeligheden er. **A. Winding.**

Karnevalsdragter.

I Aar var Glæden ved Skøjteløbet kun kort, men med saa meget desto større Energi har man kunnet forberede sig til Karnevalet og anvende hele sin Opfindsomhed paa Valget af Karnevalsdragt.

Vi skal hjælpe vore Læsere i disse Bestræbelser ved at bringe nogle Afbildninger af enkelte Karakterdragter.

De to Damer paa vort første Billede forekommer os saa velbekendte med deres naive Gratie, med det glatte Kjoleliv, med Krinolinen og Datidens uundgaaelige Dobbeltsjal.

Vore Oldemødre og Bedstemødre genopstaar for vore Øjne.

Deres Dragter er af changerende Silke af den rødligblaa Tone, der ligesom sætter Sindet i en lun og tilfreds gammeldags Stemning. Tre brede, dybtudhuggede Garneringer og lyse, brede Fløjelsbaand pryder den rummelige Nederdel, som bæres over en Krinoline.

Ogsaa den store Hat, der er rigt smykket med Slør, Baand og Blomster, og den brede Halskrave staar i nøje Samklang med Datidens Mode. Haaret friseres i en bølget Skilning og helt ned over Ørene. De vide aabne Smaaærmer fortsættes af Tyllpuffer, som ved Haandledet samles med et Baand.

Nr. 2 af vore Billeder er en gammel Wienermode. Dragten er af grønt Atlask og paa den nederste Kjolesøm, under Volantens dybe

1. Anno 1850.

Udskæringer, udstyret med en Besætning af rosa Baand. Kjolen har den karakteristiske brede, runde Nedringning og er dertil forsynet med en let Krave af Moll eller Gaze med udhuggede Tunger.

De store, posede Pufærmer skal fremhæve Skulderens Runding. Lange vævede Silkehandsker og en stor rund, overdaadig pyntet Straahat er ogsaa typiske for dette Toilette.

Men lad os her indskyde nogle almindelige Betragtninger.

Det gælder først og fremmest, naar man vælger disse historiske Dragter, at tage Hensyn til hele sit Naturel.

Man maa gaa frem for sit Spejl og spørge det om, hvilken Generation af sine Ahner man mest ligner. Thi hvor mærkeligt det end lyder, saa har hver Tidsalder sine typiske Ansigtstræk og Former.

Man maa nøje overveje, om man hører hjemme ved en af Napoleons Hoffester i Versailles eller i det muntre letlevende Wien.

Der skal saaledes en saare slank og yndefuld Skikkelse til at bære det lette Empirekostume og navnlig et smukt Skulderparti til at taale den Fremhævning, som det højtsiddende samlende Baand giver. Men har man de fornødne Betingelser, er der paa den anden Side ingen Dragt, der som Empiredragten fremhæver en smuk Buste og gratiøs Figur.

Saadan gælder det ogsaa om Krinolinedragten fra 1850, at man navnlig maa tage Hensyn til, om Formerne taaler den stærke Tilsyneladelse, som det ganske tætsluttende og stramtsiddende Kjoleliv byder, mens Krinolinens brede Kuppel til Gengæld kan skjule andre pinlige Smaamangler.

Men man maa ogsaa iagttage sit Temperament nøje; thi et godt og straalende Humør kræves der uomtvisteligt af den, der skal fremtrylle og levendegøre en Skikkelse fra den lystige Donaustad; mens derimod det glade Wienerhumør aldeles ikke vilde passe til Napoleonstidens sarte Ynde.

2. Wienerdragt 1825—35.

3. Spidsborgerfrue.

Men det er næsten den vanskeligste af alle Opgaver at bestemme sit eget Naturel, og man maa derfor være mindst lige saa ærlig for sig selv som det Spejl, man spørger til Raads, for at berede sit Sind til at modtage Karnevalets flygtige Stemning.

Spidsborgerdamen paa vort tredje Billede har med Henblik paa sin Alder valgt en meget mørk Silkekjole med firkantet Udskæring. En tofarvet Baandgarniture smykker i sirlige Slyngninger den fodfri, glatte Kjole. Ganske særlig klædelig er den med Fjer pyntede Kapothat. Frisuren maa efter Stilen være forsynet med Hængekrøller.

Empiredragten (Billede 4) med sin korte, duftlette Kjole og Roserne, som pryder den dybe Udskæring, vil aldrig forfejle sin Virkning. Den kan ganske efter Behag sammenstilles af hvidt med rosa, lyseblaat eller lysegrønt.

4. Empire.

5. Laplændere.

Smukkest og mest virkningsfulde er naturligvis disse Dragter, naar de kan hentes frem af Bedstemoders Skuffe, men de lader sig ogsaa meget vel forfærdige af fingernemme Hænder med, hvad man tilfældig har til sin Raadighed.

Men naturligvis gælder det først og fremmest, naar man skal vælge en Karnevalsdragt, om at man kender sig selv saa godt, at man véd, hvad der klæder en bedst.

Thi dette er jo i Virkeligheden det eneste afgørende.

Saaledes maa det ogsaa overlades til hver enkelts Smag at vælge Farverne til de beskrevne Dragter. Denne større Frihed i Valg af Farver og Stof er netop Fordelen ved Dragter af en svunden Tids Mode i Modsætning til Nationaldragterne, der altid er underkastede bestemte Love.

Og Lovbundethed er nu engang ikke Karnevalshumørets stærke Side.

I disse Farver maa da ogsaa Langsjalet og Hattens Sløjfe Garniture være holdt.

I Modsætning til de andre er Parret paa det femte Billede fra Lapland; men Fremstilleren af Isbjørnen maa altid være i Besiddelse af stor Godmodighed og af Naturen have et godt Humør; thi den varme Pels bidrager ikke til at forhøje Festglæden.

De to Laplænderes Dragter laves af mørkt Klæde eller et andet varmt udseende Stof, den pyntes med røde og mørkegule Trekanter paasat med Fladsyning og holdt i Lappestil. Dragten er rigt forsynet med Skindkanter.

Gruppen paa vort sidste Billede viser en Dame i Empiredragt, en Fantasidragt og et gammelt Wienerkostume. Damen fra det gamle Wien viser sig her fra Siden; den store Hat med sin fantasifulde Udpyntning og sine vældige Fjer kommer derfor særlig til sin Ret her.

Wienerdamen maa heller aldrig mangle den store Pose, hvori hun gemmer alle sine Smaapillerier, deriblandt ikke at forglemme den Sølv-Snustobaksdaase, som hørte uundgaaeligt med til den Tids Mode. — Empiredamens Dragt er af mønstret Moll, og Hovedbeklædningen, en Mellemting mellem Kyse og Hat,, er netop Kendetegnetfor den senere Empiretid.

6 Empire, Fantasidragt og gammel Wienermode.

Valgbevægelsen.

(Fra Mødet i Arenateatret. — Tegning af **Axel Nygaard.**)

Borgbjerg: „. . . Ingen Bevægelse er skønnere end vor — — —“

Frisindet Ungdom.

Gamlingen *Leo Tolstoy* har udstedt en ny Oprørsproklamation, „Militarisme“ hed den. Han opfordrer de Unge til at nægte af lystre deres Foresatte og lade være med at indskrive sig i Lægdsrullen, det er Omkvædet.

Proklamationen indeholdt desuden nogle Betragtninger af sædvanlig Art og en Henvisning til, at vi Unge skulde finde Rygstødet for vor Lydigheds-Nægtelse i vor Barnetro.

Forrige Aar optrykte „Vort Land“ den gamle Digter-Profets Prækener og forskellige „Mene, Mene'r“. Men den mod Militarismen passer selvfølgelig ikke der. Og heldigvis har „Politiken“ nu et stort Hjerte, saa at den ungdommelige Olding har fundet Plads Side om Side med den jævnaldrende *Bjørnson*.

De staar virkelig helt godt til hinanden i vort mest frisindede Organ.

De siger begge mange løjerlige Ting, men Ingen frakender dem de hvide Manker, og de er frejdige som nybagte Studenter.

Bjørnson er altid ligefrem „opi“ det med Ungdommen. Tolstoy vel ligesaa med den russiske, og *Georg Brandes* ikke mindst med den frisindede Ungdom i Danmark — han holder den endda over Daaben og giver deres Forening sin profetiske Indvielse.

Ungdommen nu om Stunder kan skam sagtens. Den er omgærdet til den ene Side af et Hold fornuftige Gamlinge, som har faaet Podagra af Rødvin, Gigt i Lemmerne af Nattesjov, fordømt Ischias, og almen Mæthed overfor Livets Herlighed paa Grund af Livs-Træthed — vor Tids Ungdom har som alle Dages Ungdom sine Jeronimi med begge Lommer struttende af Erfaringer, gode Raad og alle disse sjældne Værdier, som hører Alderdommen til.

Og paa den anden Side har vi de Frisindede, som aldrig blev gamle eller glemte Ungdommens Idealer, som ikke naaede at realisere et eneste, da de selv var unge, som blindt hen tror, at der er Mening og Visdom i det, de siger, skønt de daarlig selv forstaar det, og hvis de en Dag er stive i Nakken, er de overbevist om, at det ikke kan være Alderen, men bare en let Forkølelse — de ved med sig selv, at Ungdommen ikke bliver rigtig Ungdom, før vi gentager deres Mening og antager deres Frisind.

Vi, som er unge nu om Stunder, vi kan sagtens. Vi behøver ikke at tænke, alt er klappet og klart, naar vi kan læse indenad og lære udenad. Vi kan frit vælge mellem Spidsborgerlighed og Uborgerlighed, begge Dele er serveret forud som et opdækket Smørgaasbord at indtage paa staaende Fod.

Oven i Købet er Retterne indsovsede i Ufornuft og Vrøvl som Tyveaariges Tanketaager, det erfarede, det paastaaede, det fablede er rørt sammen som Biksemad.

Og hvad det end er, vi faar Lov at sætte Tænderne i — der er hvide Haar i Maden, som viser tilbage paa baade de Frisindede og de Stivsindede.

. . . Endnu er der Ærbødighed for Oldingene i Europa og Civilisationen.

Men den russiske Ungdom gør alligevel bedst i at huske paa, at Greven — den forhenværende Officer — i sin Ungdom glemte at nægte militær Lydighed og ikke staar for Tur til at indtræde i Rullen.

Nordmændene kan passende mindes, at Bjørnson er en stor Digter, og vi selv, at Georg Brandes var Halvfjerdsernes Mand for 35 Aar siden.

Det var vist gode Grundmotiver til en Overvejelse for vore Dages frisindede Ungdom, dersom den eksisterer, og dersom den ikke har glemt at tænke paa egen Haand, fordi den delvis ikke har behøvet det.

Ungdommen kan dog egenlig godt gøre sine Dumheder uden Goldamme eller Krykkestok.

Vi vil i alt Fald ikke saadan uden videre gaa i Barndom igen lige med det samme.

Iver Friholt.

Den fyrstelige Forlovelse.

Prinsesse Margaret Victoria.

Prins Gustav Adolf.

Ritornel

Allegretto. Hugo Seligmann.

Med Gra - ti - e sig Dan - sens Ræk - ker

kryd - se, vel hun - dred Fød - der svæ - ve o - ver

Gul - vet, to af dem gad jeg ha - - ve

Lov at kys - se. *(Aarestrup.)*

grazioso — *mf* — *dim.* — *poco rit.*

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

8. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Købesummen for mig selv?" udbrød Alma, idet Blodet foer hende op i Hovedet. „Er jeg købt?"

„Ja, vist er De købt!" svarede Mrs. Corck leende.

„O, lad mig faa Lov til at rejse hjem!" bad Alma indtrængende.

„Nej, min kære, lille Mus, bliv nu bare ikke tragisk!"

„Jeg er blevet narret herover under et falsk Foregivende. En Dame, som kaldte sig Madame d'Avrîle, averterede i et dansk Blad efter en ung Pige, som skulde kunne tale engelsk og tysk, og som vilde paatage sig at være Selskabsdame i en adelig Familie i Brüssel..."

Mrs. Corck afbrød hende:

„Alt dette kender jeg ikke noget til. Jeg véd ikke, hvem den Dame er, som De taler om. Vi umager os i det hele taget aldrig med at granske vore Pensionærers Fortid."

„Min Fader er dansk Officer. Jeg stammer fra en hæderlig Familie og er vokset op i et godt Hjem."

„Ja, ja; men alt dette vedkommer ikke os!" afbrød Mrs. Corck hende paany. „Vi spørger aldrig om vore Pensionærers Familieforhold, ja ikke engang om deres Navn. Vi giver dem selv det Navn, som vi ønsker, at de skal bære her hos os."

„Dette er dog forfærdeligt! Jeg vil hjem til mine Forældre."

„Kære Barn, derom kan der for det første ikke være Tale! De maa nu være her, hvor De er kommet, Deres Transport herover har saamænd været besværlig nok. De ønskede jo selv, sagde De, at forlade Deres Hjem for at skabe Dem et selvstændigt Livserhverv. Men hvilket Udbytte vilde De vel høste af at være ude som Selskabsdame? De vilde muligvis faa saa meget i Løn, at De kunde købe Dem nogle Kjoler, men vist ikke mere. Og saa vilde De blive betragtet som et Tjenestetyende og set ned paa som et underordnet Væsen. Jo, det var da rigtignok noget at hige efter."

„Jeg ønsker kun at tjene mit Brød paa en hæderlig Maade," sagde Alma. „Den Pragt, som er udfoldet her, vækker min Væmmelse, naar jeg tænker paa ...." og hun pressede begge sine Hænder for Ansigtet.

„Se nu at komme til Fornuft!" sagde Værtinden. „De maa dog kende Verden nok til at vide, at det er en Umulighed for en ung Pige at tjene saa mange Penge, at hun kan leve uafhængig og føre et behageligt Liv. Lærerinderne slider sig ud til ingen Nytte. De ender i Reglen, som de begyndte, nemlig i Fattigdom. Kontordamerne faar altid mindre Løn end Herrerne og opnaar sjældent at kunne tjene mere end til det daglige Brød. Syerskerne har det endnu værre. Har de ikke Forældre, som de kan bo hos, sidder de i et lille Hul, sulter og fryser, medens de slider sig ud for de Kvinder, som intet behøver at foretage sig. Nej, mit lille Lam, vær De fornøjet, at De er havnet her hos os! De skal ikke arbejde, De faar ingen økonomiske Bekymringer, men kan dog svælge i Overflod."

„O, slip mig ud!" bad Alma endnu en Gang, idet hun vred sine Hænder, sprang op og saa sig om til alle Sider, som om hun pønsede paa at undfly.

„Alle Udgange er vel stængte," sagde Mrs. Corck, der vedblev at smile og ikke et Øjeblik tabte sin Fatning. „Men kom nu og følg med mig ind til de andre Pensionærer! De plejer at opholde sig hernede en Times Tid efter Frokosten, medens deres Værelser luftes ud og gøres i Stand."

Alma fulgte hende tilbage til Dagligstuen; thi hun vilde helst undgaa videre Samtale med denne afskyelige Person.

Pensionærerne sad i Grupper eller enkeltvis paa Sofaer og Lænestole. De fleste røg Cigaretter, nogle spillede Guitar og Mandolin, andre hviskede sammen og lo, medens nogle sad med sænket Blik som Bytte for haabløs Fortvivlelse.

Alma tog Plads i en Krog nederst ved Døren. Ved Siden af hende sad en mørkhaaret Pige med skønne Træk, store kastanjebrune Øjne og en fint formet Mund. Hun lignede en Stenstøtte og talte ikke med nogen.

„Er De engelsk?" spurgte Alma hende.

Den anden rystede paa Hovedet som Tegn paa, at hun ikke forstod engelsk.

Men et Øjeblik efter sagde hun paa tysk:

„Jeg er fra Wien. Jeg taler tysk."

„Det Sprog forstaar jeg ogsaa," sagde Alma paa tysk. Og saa fortsatte hun: „Opholder De Dem her efter eget Ønske?"

„Nej, visselig ikke!" svarede Wienerinden med et bittert Smil. „Hvis det afhang af mig, forlod jeg dette Hus øjeblikkelig. Man har narret mig ind her under et falskt Foregivende."

Alma følte en øjeblikkelig Glæde ved at opdage, at hun havde fundet en Lidelsesfælle, og derfor fortsatte hun:

„Ogsaa jeg er blevet narret herind under et falskt Paaskud. Jeg er fra Danmark. Der læste jeg en Dag i en Avis, at en adelig Familie i Belgien søgte en Selskabsdame, og paa den Maade blev jeg fristet til at forlade mit Hjem."

„Akkurat den samme Historie som med mig. Jeg opholdt mig i Genua i Besøg hos min Morbroder, som er Læge. Her læste jeg i et Blad, at en ældre Dame ønskede en ung Pige til Selskab og Hygge. Jeg meldte mig og blev paa den Maade narret til at gaa om Bord paa et Skib. Her var der flere unge Piger, men ledsagede af forskellige Herrer og Damer. Jeg saa ogsaa Mr. Corck, men anede ikke, at han var Chef for hele Banden, og at de andre var hans Agenter. De to unge Søstre, som sidder der paa Sofaen og spiller paa Mandolin, er Italienerinder. De var ogsaa med blandt Passagererne; men jeg talte aldrig med dem. Først efter

vor Ankomst hertil opdagede jeg, at vi alle havde været i Følge, og her har jeg ladet mig deres Historie fortælle. De er fra Sora, en Bjergby i Nærheden af Neapel. Der ejer deres Fader en lille Jordejendom. En Dag kom der en Udlænding rejsende og tilbød dem en høj Løn, hvis de vilde følge med ham til England. De skulde her spille og synge paa de offentlige Markeder. Han lovede at ville bringe dem tilbage Aaret efter. Forældrene, som hverken kunde læse eller skrive, vidste ikke, hvor England laa, men tænkte, at det maatte være et Sted Nord for Alperne, og at det kun var en kort Rejse derop. Og saa gav de deres Samtykke i Haab om, at deres Døtre muligvis kunde tjene saa mange Penge, at hele Familien kunde komme i bedre Kaar. Agenten drog videre gennem alle Landsbyerne omkring Neapel og fik lokket en hel Skare unge Piger med sig, som ikke havde den fjærneste Anelse om, hvad de skulde benyttes til. To af dem døde her i Huset; en ligger paa Hospitalet, og en af de Søstre, som sidder der og spiller, har gentagende Gange forsøgt at tage Livet af sig. Men nu finder de sig vist begge i deres Skæbne og taler ikke mere om at ville hjem. Tilsidst bliver man jo ligegyldig og og sløv for alt."

„Hvor rædsomt!" udbrød Alma. „Dette maa jo være Satans Rige i Verden."

„Ja, netop!" nikkede Wienerinden. „Det er Satans Tjenere, der ejer disse Huse eller kommer her som Kunder. Var Mændene ikke saa fordærvede, kunde jo saadant som dette aldrig være til."

„Men hvor er da Politiet?" udbrød Alma. „Gives der ingen Love, som straffer saadanne Forbrydelser?"

„Politi? Love?" gentog Wienerinden i en bitter Tone. „Politiet bestaar jo ogsaa af Mænd. Hvis Kvinder var ansat i Politiet, vilde saadanne Syndens Huler aldrig kunne eksistere."

„Skulde det ikke være muligt at flygte?"

„Nej! Se paa Vinduerne! Der er Jærnstænger udenfor som paa et Fængsel. Og Muren omkring Haven er saa høj, at man umuligt kan komme over den. Desuden er den øverst bedækket med smaa Glasskaar."

„Hvad skal jeg dog gøre?" sukkede Alma.

„De maa blive her ligesom alle vi andre, indtil Værten sælger Dem eller bytter Dem med en anden. Paa Rejsen herfra kunde De maaske finde en Lejlighed til at rive Dem løs og undfly. Det er i hvert Fald mit eneste og sidste Haab."

Efter denne Samtale blev de begge siddende tavse ved hinandens Side, indtil Mrs. Corck kom ind og ringede med en lille Sølvklokke. Det var Tegn til, at Pensionærerne skulde begive sig op paa deres Værelser.

„Nu kender De vel selv Vejen?" sagde hun til Alma.

Denne fulgte efter de andre op ad Trappen. Paa anden Sal mødte hun Tipsy, som vinkede ad hende og løb foran ind i Gangen, idet hun raabte:

„Her er Miss Lucy's Værelse. Nr. 25!"

Alma fulgte efter hende og lagde først nu Mærke til, at Døren var forsynet med en Jærnslaa, og at hun altsaa var indestængt som en Fugl i gyldent Bur.

(Fortsættes).

Brev fra den danske Komité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel.

København, den 25. Februar 1905.

Frøken Elisabeth Schøyen!

Idet Komitéen takker Dem for det store Arbejde, som i Virkeligheden udføres blandt „Verdens-Spejlet"s Læsere ved Deres Fortælling: „Den hvide Slavinde", der aldeles korrekt gengiver de Lidelser, som en ung Pige er udsat for, naar hun uden Beskyttelse foretager Rejser, eller naar hun umistænksomt lader sig lokke af et Avertissement, tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at ærede Medborgere, som ønsker at bidrage til Kvindehandelens Bekæmpelse, ikke behøver at henvende sig til London, hvor ganske rigtigt Nationalkomitéens Centralbureau findes, men blot til vor Komité, der selvfølgelig er en Afdeling af det internationale Forbund.

I Formandens Fraværelse:

Ærbødigst

E. N. S. Mortensen,

Sekretær.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

SØREN JENSEN.

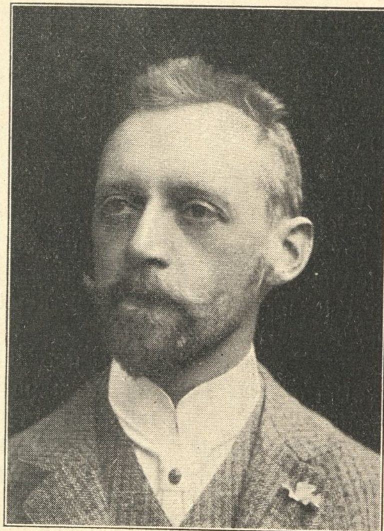
(Indehaver af Søren Jensens Piano-Fabrik.)

Naar to Mennesker skal giftes, saa siger altid den ene, og det er som Regel den lille, tilkommende Frue: „Vi maa da endelig have et Klaver, søde Kissemand . . . men saa er jeg ogsaa fuldkommen lykkelig!“

Vi Mennesker tror altid, at vi selv alene skaber vor Lykke, men Erfaringen viser, at der skal sættes mange Hænder i Bevægelse, mange Hjerner skal arbejde, og adskillige Hjerter skal banke i Takt med det, vi vil, førend vi opnaar det, det være sig den ringeste Smule Glæde her paa denne mærkværdige Jord. Hvordan skabes Menneskenes Lykke?

Den laves paa en Fabrik!

Fabrikant Søren Jensen, der i Forsommeren flyttede ind i sit nye, store Lokale i Bredgade, hører til dem, der fabrikerer Lykke . . . for at sige det tydeligere: han er Klaverfabrikant.

Søren Jensen er født i Aarhus, gik i Snedkerlære og kom derefter ind paa Thorsens Klaverfabrik. Efter et 3-aarigt Ophold i Udlandet og en flereaarig Ansættelse i en herværende større Pianofabrik grundlagde han sin nuværende store Forretning. Med stor Dygtighed og megen Iver kastede han sig over sin Opgave: at fremstille det bedste i sin Branche, og han gik til det med et Humør og en næsten naiv Fordringsfuldhed, der aldrig røbede sig i selve Manden, den spinkle, høje, beskedne og elskværdige Klaverfabrikant-Idealist, men som saa meget desto mere viste sig i hans energiske Forsøg.

En saadan Klaverfabrik er en stor Historie, der beskæftiger mange Mennesker.

Men det tænker den lille Frue aldeles ikke paa, naar hun kæler for sin søde Kissemand og beder ham gøre hende lykkelig — med et Klaver. Hun tænker slet ikke paa, at først skal Materialet tørres og præpareres, at der skal sættes Strenge paa — for at hendes Lykke kan blive fuldkommen — at det hele først skal sendes i Smedeværkstedet, hvor Jernrammen laves, og at Opbyggeren skal paasætte Ryggen og hjælpe paa hendes Lykke ved at klistre Kassen sammen. Ak ja, den Lykke gaar gennem mange Hænder! Og hvad nytter det, hvis ikke Mekaniken er sat ind, Klaviaturet tilpasset og Egalisøren har gjort det sidste Arbejde ved at afstemme Klaveret.

Søren Jensen fabrikerer og sælger omtrent et Klaver hver Dag. Blandt disse er der særlig ét Fabrikat, det saakaldte „National-Piano“, som han har haft megen Fornøjelse af; et ganske billigt Klaver, der erstatter de godtkøbs tyske og har den Fordel at være holdbare og — danske. At Søren Jensen er en anset Mand i sit Fag fremgaar maaske tydeligst af den Kendsgerning, at han er Formand i Klaverfabrikant-Foreningen.

Søren Jensen har gjort Lykke med sine Pianoer. Hans Klaverer har ogsaa gjort Lykke og gjort andre lykkelige. Saadan er det nemlig i Verden. Lykken er et Fabrikat!

Brutto.

Jura.

Jeg pløjer langsomt et af Jura-Bjergene —
en herlig Bog af Torps — den danske Tingsret —
staver mig sindigt fremad, indædt sværgende.

Og mellem Hævd og Pant og anden Ondskab
finder jeg gemt en gammel vissen Rose —
en sjælden Blomst paa dette Træ af Kundskab.

Fra denne Rose slaar der mig i Møde
et Skær af Lykken, som din Elskov skabte,
et Glimt af Glæden, som saa hastigt døde.

Du var saa ung og god og ufortrøden,
min lille, varme, hvide Sommerkæreste.
Vi vilde følges ad i selve Døden. — —

Og nu skal Du nok giftes med en Tolder —
Du lille, klogt forborgne Farisæer —
og slaa i Ægteskabet dine Folder. — —

Men jeg er gal. Jeg spilder jo Minutterne.
Fanden i Vold med alle visne Roser!
Altsaa:

„Hvad dernæst angaar Servitutterne — —.“

Axel Meier.

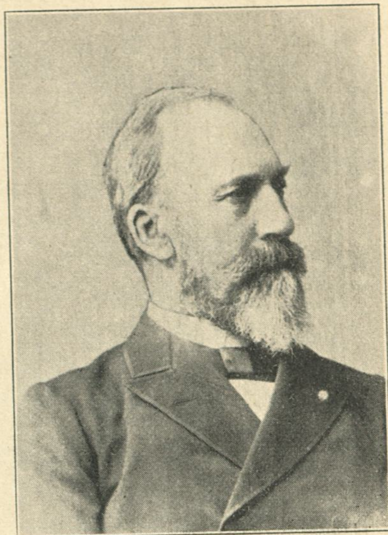
Den nye Kirke i Aarhus.

St. Johannes Kirken i Aarhus indviedes Søndag d. 19. Februar.

Etatsraad Nissen-Sommerstedt.

En af Byens velkendte og ansete Mænd, Etatsraad *Nissen-Sommerstedt*, er i Lørdøgs afgaaet ved Døden. En Uges Tid før havde han fejret sin 70 Aars Fødselsdag. Hans efterlevende Hustru er en Datter af den tidligere Generalkonsul Pallisen i St. Petersborg. Han og Familje havde tilbragt en Række Aar i Udlandet, og kun i de senere Aar har de haft fast Bopæl her i København. Paa det filantropiske Omraade var den Afdøde meget virksom, bl. a. interesserede han sig meget for Fortsættelsesasylerne. Han var Ridder af Dannebrog og havde desuden flere udenlandske Ordener.

Etatsraad Nissen-Sommerstedt.

Thisted Kirke efter Restaureringen.

Th. Ellemo fot.

Thisted Kirke, som menes at være opført i sin nuværende Skikkelse under Kong Hans, er ikke nogen særlig stilfuld Bygning,
men den tager sig, højt beliggende som den er, godt ud og rager højt op over alle Omgivelserne, saa at den ses i Miles Afstand. Hvælvingerne indvendig er ikke nær saa høje som i flere af vore ældre gothiske Kirker, men Kirken gør et hyggeligt Indtryk, og efter at
baade Hvælvinger, Piller og Ydermure i Sommer er blevet oppudsede og forsynede med nye, smukke Dekorationer af Dekorationsmaler
Østerby, er der noget vist pynteligt over den, hvortil Kirkens mange smukke Lysekroner og de mægtige Kandelabre, der altid skinner
blankt i luende Metalglans, bidrager. Ved Restaureringen, under hvilken Kirken har været lukket 3½ Maaned, er der blevet indsat et
Klokkespil i det smukke Orgel.

En af Landets betydeligste og bedst organiserede Sygekasser, *„Fremtids Haab“* i København, kan den 2. Marts holde sit 25 Aars Jubilæum. Dens Oprettelse skyldes navnlig Arbejdere fra Riedel & Lindegaards Maskinfabrik i Kingosgade. — Sygekassen begyndte meget beskedent i 1880 med ca. 60 Medlemmer. Efter Statsanerkendelsen har Medlemsantallet været stærkt stigende: nu er det op mod en halv Snes Tusind. Sygedagenes Antal i de 25 Aar er omtrent 500,000. I de sidste 18 Aar har Hr *C. Malmberg* ledet Forretningerne. Den nuværende Formand er Skomagermester *J. C. Møller*, og Sekretærposten beklædes af Sliber *N. Nielsen*.

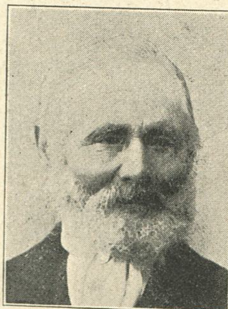
Sygekassen „Fremtids Haab“.

Ugens Navne.

— Til en ledig Plads i Højesteret er udnævnt Assessor *Ole Faurholt* i Viborg. Den nye Højesteretsassessor er født i 1847 og er saaledes endnu kun 58 Aar.

Højesteretsassessor Faurholt.

Murermester Larsen.

— Murermester *G. W. Larsen* har den 8. Marts været Mester i 50 Aar. Han er født i Aarhus og fylder 80 Aar den 3. s. M. Hr. Larsen er Højremand og ivrig Deltager i det kommunale og politiske Liv. Ude i Utterslev har han været Brandfoged og Snefoged i mange Aar; Stifter af og Æresmedlem i „Utterslev Marks borgerlige Forening“, Bestyrelsesmedlem i „Utterslev Marks Grundejerforening“, og endvidere er han Formand for Taksationsmændene i Landbygningernes almindelige Brandforsikring. Han er endnu en rask Mand og deltager daglig i Arbejdet.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redaktør *Anders Holm* træffes Fredag, Lørdag og Mandag mellem 5 og 6.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 24, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 12. Marts 1905.

Czar Nikolaj og hans Søn Alexis

Det første Fotografi af den lille russiske Thronfølger.

Storfyrsttronfølgeren.

Midt under Revolter og Attentater, Strejker og blodige Sammenstød, har Czaren ladet sig fotografere med den spæde Storfyrsttronfølger paa Skødet.

Czaren har givet sig sin unge Faderglæde i Vold.

Han har villet, at Alverden skulde se hans Stolthed.

Ja, han bliver endog saa sorgløs og tryg ved at føle den lille Barnehaand i sin, at han uden Mistanke sætter sig foran Fotografens Kasse.

Det falder ham ikke engang ind, da Objektivets dybe Munding peger imod ham, at der kunde være en Mulighed for Svig.

En lille Barnehaand gør nu engang saa rolig og sikker.

Al hans Tanke drejer sig om Barnet, den dyrebare Dreng, den lille vordende Selvhersker. Og i overmodig Stolthed udnævner han Drengen til General; og Storkors og Ordensbaand hænger han om Barnets smaa runde Skuldre.

Men pylrer Glutten og vræler han blot af lidt Mavekneb, saa bliver den store Selvhersker straks urolig.

Saa frygter Czaren for en Stund den Død, som i hans Navn har mejet Tusinder og atter Tusinder ned.

Men, naar saa Drengen smiler igen, saa glemmer Czaren straks alle Sorger og Skrupler.

Og han trøster sig med, at han er uden Skyld.

Mellem ham og Folket derude staar jo Ceremoniellets evige Mure.

Han hader Ceremoniellet, denne Spændtrøje, som de Mænd, der bruger hans Magt, har lagt om ham, — Selvherskeren.

Men der er da heldigvis en, som de endnu ikke har faaet Bugt med.

Det er den lille Alexis.

Han husker, hvordan han Gang paa Gang har sat sig ud over Ceremoniellet. Han husker, hvordan den lille Generalissimus oversavlede sit brede Ordensbaand og overdøvede Regimentsmusikken med sin sunde Skraalen, da de inspicerede hans Livgarderegiment.

Ja, han er ved at briste af Latter, naar han tænker paa den Gang, da Alexis første Gang blev forestillet for Forstanderen for den hellige Synode, den gamle, arge Pobjedonostjew.

Den høje Herres Festskrud fik sig nemlig en højst uceremoniel Fugtplet.

Ja, *saadan* skulde en Selvhersker være.

Han vilde selv følge Drengens Eksempel.

— — Men da han kom ud til Hoffet, mærkede Czaren, hvordan Ceremoniellets klamme Ble lagde sig hæmmende om Selvherskerens naturlige Tilbøjeligheder.

Anders W. Holm.

Ord.

Ord er dog den menneskeligste af alle menneskelige Ejendommeligheder. De har Magt til at forvirre Begreberne, og de har Magt til at fjerne enhver Tvivl.

Der er Ord, som bærer Maske, og Ord, som ordenlig kan rise op i Fastelavnen.

Naar man læser vore Partiers Programmer, forekommer de os saa forsigtige og luskepeteragtige, at vi véd hverken ud eller ind, eller de er fede og flommende som disse Dages Valgflæsk.

Nej, maa jeg saa bede om Czarens Manifest — det kan man da forstaa. Siden forrige Torsdag Aften har det givet Ekko i mit Hovede.

„Det har været Forsynets Villie," saadan begyndte det. „Gud give Gejstligheden Hellighed, de Styrende Retfærdighed, Folket Fred, Troen Trivsel til Befæstelse af Selvherskermagten;" paa den Maade sluttede det.

Og Midten var ogsaa godt —:

„Ledsaget af den hellige rettroende Kirkes Bønner og med Selvherskerdømmets Banner vajende over sig, har Rusland allerede . . ."

Hele Raspenbiksen og Habakukken, som min Rodekamasjuk og Sluf 27 malende og klart udtrykte det i *sit* Sprog, da vi laa ved 1. Regiment.

Jeg synes, at det er forfærdelig længe siden, jeg har læst noget saa kønt, der er skam anderledes Schwung over det end over den stakkels afdankede Løjtnant *Tolstoys* Manifest imod Militarismen fra forgangen — en ren Kvæker og Lægprædikant er den gamle Sinke.

Maa jeg bede om Czaren!

Og de hellige, tusindaarige Fordomme!

Her møder vi hele Livgarderegimentet af Sprogets højtideligste og mægtigste og ærværdigste Ord, de kommer marcherende i den sindrigste Slagorden og med deres fuldstændigste, reelleste Betydning. Hver Sætning er saa klar, at ethvert Barn kan forstaa den, saa skøn, saa der ingen Tvivl er om, at Bønderne tilbeder hvert eneste Ord, og Meningen saa simpel, at den kan siges saadan:

„Ret Jer, I Kryb, og se til højre efter Gud, Czar og Fædreland!"

Hvad der ligger baade Bønder og andre Gentlemen meget nærmere, end det ligger dem at lade være. Det er da Ord, der batter, men det er kun Hjælpetropperne.

„Og bøj saa Ryggen for *Selvherskermagten!*"

Det er alligevel Kærnen — først og sidst.

For bag det Ord staar Knut og Fængsel og Deportation og Henrettelse osv.

Det er et dejligt tydeligt Manifest. Det kaster et saa straalende utejlbarligt Lys over det paafølgende Reskript, som Dagene efter bragte, hvorved de raadgivende Stænder sammenkaldes.

Hvor det er godt, at de Herrer forud har faaet at vide, hvad de skal behage at mene!

Jeg, som heldigvis ikke er Russer, kom til at huske fra min Skoletid vores Rektor, en lille tyk Mand med et prægtigt Hovede og Briller paa Næsen, brav af Temperament og besjælet af Alvor og Værdighed.

Han begyndte altid smilende med at tale om at tage Skeen i den anden Haand, saa blev han alvorlig og forsikrede os, at det gjaldt om at klare Skæret og Pynten, og endte med at slaa i Bordet og sige, at *Skolens Tarv* krævede — han tog sin Forlovelsesring af . . . og saa rungede Lussingerne for vore Ører . . . eller naar det gik rigtig højt, dansede Mester Erik Spanskdans paa vore Rygstykker.

Hvor han imponerede os med „Skolens Tarv", den lille, tykke Mand, den Gang!

Hans Ord havde Selvherskermagtens Veltalenhed. Og vi havde ingen Bomber.

Ord har en betydelig Magt. Og der staar skrevet: „Først var Ordet . . ."

Iver Friholt.

Billeder.

Erik Schmedes —

Ja, de skændes inde i den Stue. De skændes mægtigt. Den ene raaber, og den anden skriger . . .

Men Stuepigen, med den hvide Kappe paa Hovedet, siger saare venligt:

— Vil Herren kun gaa indenfor. Hr. Schmedes kommer straks.

Og midt i det sydtyske Skænderi derinde raaber en mægtig Stemme pludselig paa Dansk:

— Ja, jeg kommer straks!

Jeg gaar ind i Dagligstuen, hvor de lysegraa Silkelænestole staar rundt om et Bord med et blomstrende Appelsintræ. En elektrisk Krone er af haandforarbejdet Bronce — pompøs som Byen her vil det. Paa Væggene er der Malerier fra Øvre-Østrigs Bjerge.

Men over Flygelet hænger Erik Schmedes' Moder— med sit aabne og hjemlige Ansigt.

Saa kommer Erik Schmedes ind — et stort, bravt Drengeansigt paa en ung Kæmpes Krop. Svær, slet ikke, men stærk af Bygning — stærk og ligelig som den unge Thor.

Og han taler straks – som Landsmænd i Udlandet bør tale — til mig som en Kammerat:

Erik Schmedes i sit Hjem.

— Om hvordan jeg er kommen til Wien? og hvor længe jeg har været her? og hvor længe jeg skal blive?

Men jeg svarer, at jeg blandt andet er kommet for at høre ham synge.

Der flyver ligesom Fligen af en Skygge over det frejdige Ansigt, idet Erik Schmedes svarer:

— Aa, jeg er dog saa lidet kendt hjemme.

Vi satte os, og jeg, der gennem Aar ene, efter Evne, har fulgt den stolte Løbebane, der har gjort Erik Schmedes til den største tyske Operascenes Førstesanger, en Stilling han nu — og det var den i Paris og i London og i Wien forgudede v. Dyck, hvis Arv han løftede — uden Medbejlere har hævdet i seks Aar . . . jeg, der har fulgt den Bane, spørger Erik Schmedes, om den tilbagelagte Vejs Vanskeligheder. Men Erik Schmedes svarer og ler:

— Vejen var ikke vanskelig. Først sang jeg i Dresden, og nu er jeg her.

Og beskedent, næsten genert, fortæller den store Sanger, som den strenge Wiener-Kritik hver Dag hylder til Bægerets Rand, og hvem Tysklands fornemste Kendere enigt erklærer for Samtidens fuldkomneste Siegfried — om sit Liv i Wien, om sine sidste Roller, da han pludselig atter ler:

— Men Gud bevares, hørte De dog, hvor vi skændtes?

— Jo, unægtelig, det havde jeg hørt . . .

— Han er derinde endnu . . .

— Hvem?

Erik Schmedes' Ansigt faar et Udtryk næsten som en Gymnasiasts, der er kneben ud fra Rektor:

— Det er jo en Impresario, siger han, og han vilde dømme mig til en Bøde. Jeg skulde jo synge i Warschau . . . Men nu maa jeg ikke — for min Læge . . . Og saa vilde han „klage“ mig — og saa skændtes vi . . .

Erik Schmedes lér igen. Hans Latter er saa god og aaben, som han selv synes.

— Men, siger jeg, De synger i Warschau, og De synger i Bayreuth, og De synger i Wien. Men naar synger De en Gang i København?

Jeg synes, der over det unge Ansigt glider lidt af den samme Skygge som før. Men Erik Schmedes svarer kun:

— *Hjemme?* Aa, *naar* skulde jeg synge? Om Sommeren er jeg jo i Bayreuth og om Vinteren er jeg her — og her vil man ikke give mig Orlov.

Og han bliver ved, mens han smiler:

— Jeg har kun sunget en Gang hjemme. Det var i Sommer. Og da havde jeg Snue. Det var forbandet.

Lidt efter lægger han til, og Tonen er en anden:

— Saa det er jo ikke saa sært, man kun kender mig lidt derhjemme.

Han tager et kostbart Bind, der ligger paa et Bord, og der kommer igen over ham det samme Udtryk, halvt af Forlegenhed og halvt af Glæde, som man vilde kunne finde hos et ganske ungt Menneske, der viste En en Stil til ug —:

— Her skal De se, siger han: dette her er en Adresse, som jeg fik — — med femhundrede Underskrifter — — fik fra nogle Folk, som vilde takke mig for mine Wagner-Roller.

Jeg tager Bindet og læser paa dets første Blad:

„Til Erik Schmedes, den største Wagner-Tolker, den store Sanger — —“

— Det glædede Dem da? siger jeg.

— Ja, kaster Erik Schmedes hen.

Men jeg staar og tænker paa et Par Ord, jeg læste i en Wiener Avis den Dag, jeg kom herhen. Der stod i den Avis: „Erik Schmedes, af alle *tyske* Sangere vel Wagners bedste Fortolker“ . . .

Og paa en Gang spørger jeg:

— Men længes De nu aldrig?

— Hjem?

— Ja.

Og bristende ud af ham kommer det — oprigtigt og helt uvilkaarligt, ud af Hjertet:

— Jo, umaadeligt.

„Umaadeligt.“

Paa Højden af Ry, midt i Livets Sommer, fra en Stilling derude, hvor Verden er stor . . . længes ogsaa Erik Schmedes „umaadeligt“ — — — — som vi alle længes.

— Men hvorefter længes De? spørger jeg.

Erik Schmedes staar et Øjeblik og til mit dumme Spørgsmaal siger han kun:

— Jeg har det altid saa godt, naar jeg er i Danmark.

— — —

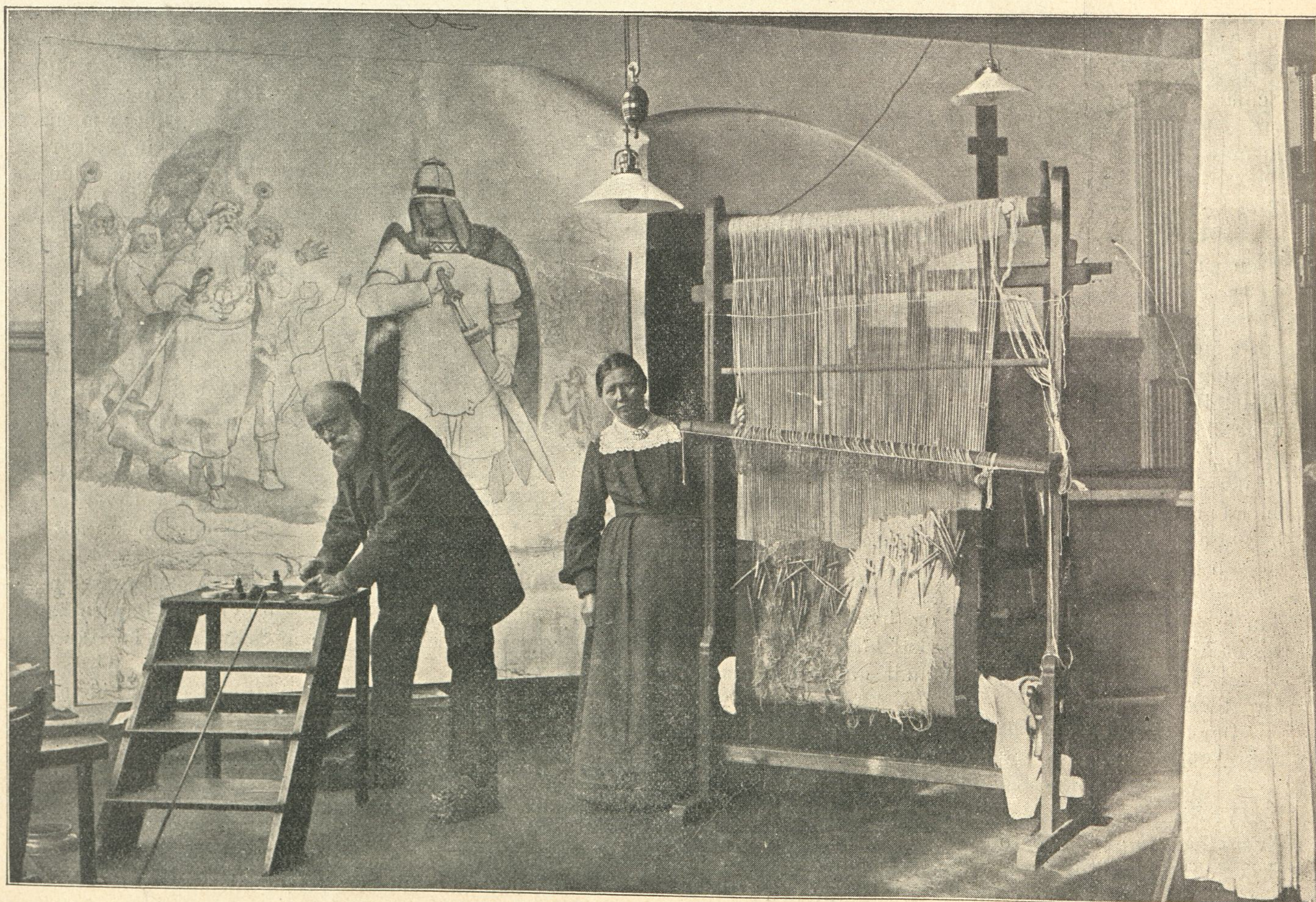
Jeg gaar.

Men, medens jeg vandrer hen ad Wiens pragtprangende Gader, spørger jeg mig selv, om man ogsaa ved Øresund rigtig véd, hvem Erik Schmedes er, og at *han* vandt det Storry, som andre . . . *søgte* at vinde.

Man burde dog vist en Gang forsøge, om den kejserlige og kongelige Hof-Opera paa Opern-Ring ikke alligevel kunde give sin Førstesanger Orlov, saa han kunde synge i „Valkyrien“ i den By, som han kom fra og hjem til hvilken han længes.

Herman Bang.

Gobelinerne i Raadhusets Festsal.

For nogle Dage siden blev den første Gobelin hængt op i Raadhusets Festsal. Den forestiller Kong Skjolds Brydekamp med Bjørnen og er vævet efter Tegning af Etatsraad, Prof. *Lorenz Frølich*.

Men som vort Billede viser, er man allerede godt i Gang med Arbejdet paa den næste, der skal forestille Uffe hin Spages Kamp med den tyske Kongesøn

Helt oppe under Raadhusets Tag i et stort sollyst Rum har Professor Frølich sit Atelier, hvor han egenhændig tegner og farvelægger de store Kartoner. Saa deles Billedet i smaa Kvadrater, og Firkant for Firkant væves Gobelinen af Frøken *Olrik*, der er en Mester i denne sjældne Kunst.

Indgangen til Koncertpalæet paa Festdagen.

Journalistforeningens 25 Aars Jubilæum.

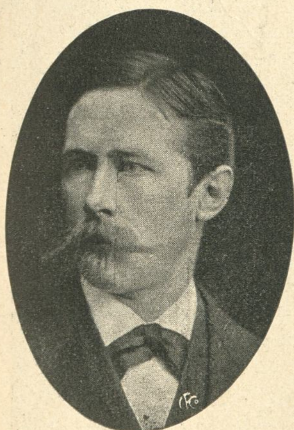
1880 — 2. Marts — 1905.

Den 2den Marts fejrede Journalistforeningen sit 25 Aars Jubilæum, sig selv til Gavn og andre til Fornøjelse.

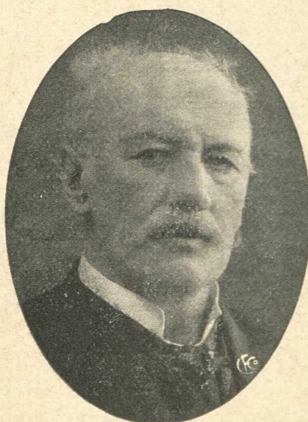
Hele København var i Feststemning, og efter alt at dømme skulde man tro, at det danske Folk stod i en ubetalelig Taknemmelighedsgæld til den jubilerende Forening.

Aldrig har nemlig Journalistforeningen i sin 25-aarige Levetid været saa overflødig som nu.

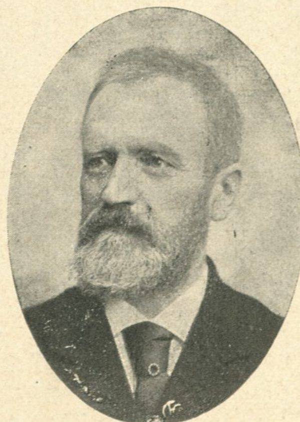
Da Foreningen i 1880 stiftedes med Vilhelm Topsøe som Formand som en selskabelig Forening, var den en slet og ret Højreforening. Den havde da virkelig sit bestemte Fysiognomi og var Udtryk for en magtstærk og toneangivende Opinion.

Vilhelm Topsøe.
1880—1881.

P. Hansen.
1881—1888.

Emil Bjerring.
1888—1893.

C. Carstensen.
Formand siden 1893.

Journalistforeningens Formænd.

Og dog er der ingen Institution saa betydningsløs og intetsigende for dansk Aandsliv og Kultur.

Men da Venstre stadig tog mere og mere Vækst og Venstrejournalisternes Antal voksede med Venstre-

bladenes, blev det mere og mere indlysende, at Foreningen ogsaa maatte optage disse Elementer i sig, hvis den skulde være mere end en Klikkeforening, hvis den skulde være en *virkelig* Journalistforening.

Chr. Hansen.
Formand for Alderdomsunderstøttelsen.

Efter at Foreningen under Professor Peter Hansens og Emil Bjerrings Ledelse havde tenderet stærkt i denne Retning, lykkedes det da i 1895 under Redaktør Carl Carstensens Formandskab at aabne Journalistforeningen for alle Journalister.

Foreningen var da naaet til det Punkt i sin Udvikling, hvor den staar den Dag i Dag.

Nu da den var et virkeligt Udtryk for en Stand, burde den have optaget Arbejdet for denne Stands faglige Interesser.

Man oprettede ganske vist den Alderdomsunderstøttelse, til hvis Fordel den store Jubilæumsfest fejredes, man fik et Alderdomshjem, og man sørgede for, at Standen blev repræsenteret ved Kongresser og andre officielle Lejligheder; men til Forbedring af de arbejdende Journalisters økonomiske Kaar blev der absolut intet gjort.

Alderdomsunderstøttelsen, der i Øjeblikket ledes med uomtvistelig Dygtighed af den i alle Partier og Lejre lige afholdte Chr. Hansen, er jo i og for sig fortræffelig nok, men for alle de mange Journalister, der aldrig naar Understøttelsesalderen, de 60 Aar, har Journalistforeningen intet reelt udrettet; hvilket er saa meget mere beklageligt, som den opslidende og enerverende Journalistik sjældent lader sine ivrigste og dygtigste Dyrkere naa en saa høj Alder.

Foreningen burde selvfølgelig snarest muligt have organiseret sig som faglig Sammenslutning og ganske overflødiggjort Understøttelserne ved at forbedre Journaliststandens økonomiske Arbejdsvilkaar. Men Journalistforeningen saa den Gang endnu paa Fagforeningsbevægelsen ud fra gamle Højrefordomme, fra de Dage, da Foreningen stemplede sig selv ved at udelukke Hørup, den genialeste Journalist, Danmark nogensinde har ejet.

Men Foreningen fik da ogsaa sit Dødsstød, da alle de københavnske, arbejdende Journalister for nogle Maaneder siden optog de faglige, økonomiske Opgaver, som den havde ladet ligge, og dannede „Journalistforbundet“ som en slet og ret Fagforening.

Til denne nye Forening vil enhver nyopdukkende Journalist slutte sig, og lidt efter lidt vil den gamle Journalistforening sygne hen af Mangel paa Tilgang.

Dyrehavsbakken i Koncertpalæet.

Til Fordel for denne Journalistforenings Alderdomsunderstøttelse var det altsaa, at man afholdt den Velgørenhedsfest, som man aldrig nogensinde tidligere har set Mage til.

Teatrene og Varietéerne spillede, alle uden Undtagelse til Indtægt for disse Journalister, de Handlende kappedes om at overgaa hinanden i Flothed med Gaver til Lotteriet, 50 Fotografer fotograferede gratis, de fineste Kaféer og Restaurationer serverede til nedsatte Priser, og Bourgeoisiets Velgørenhedsdamer og de smukkeste Skuespillerinder stillede sig til Kommitéens uindskrænkede Disposition.

Resultatet blev da ogsaa enestaaende: 80,000 Kroner blev Festens rene Overskud.

Men en Del af de virkelige Journalister gik dog rundt med en underlig skamfuld Følelse over den Trafik, som her øvedes i hele Standens Navn.

Ja, 30 Medlemmer begærede endogsaa midt under Festforberedelserne Foreningen opløst.

De afvistes af formelle Grunde, men Demonstrationen bør dog ligefuldt tages *ad notam.*

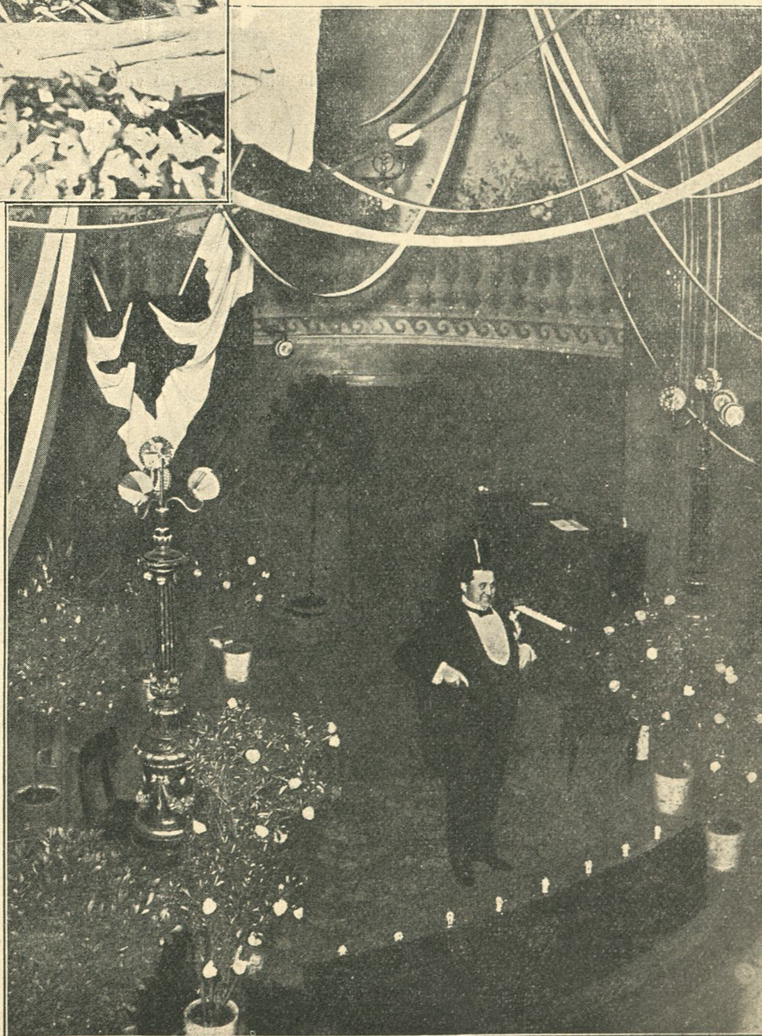
Udsalg af Fru Esmanns Fastelavnsris.

Thi det vilde være ret mærkeligt, om det skulde lykkes Journalistforeningen at holde Liv i sig ved sine selskabelige Sammenkomster og Maanedsmøder paa Skydebanen.

Noget mere aandeligt dødt skal man vist lede efter, selv om man ikke undervurderer L'hombrens og den gode Mads samlende Evner i det Land, hvor Højres sidste uforfærdede Hob i 30 Aar holdt Stand mod Overmagten under Sammenspisthedens sejrrige Fane.

Men disse Møder søges da ogsaa navnlig af den Portion af Medlemmerne, som forlængst har opgivet Pennens Brug og nu sidder som højtbeskattede Medborgere i ganske andre Livsstillinger. Ja, de virkelige Journalister drukner ligefrem ved Sammenkomsterne i Etatsraader, Justitsraader, Direktører, Grosserere, Forlæggere, rigtgifte Penneamatører og andre, man kunde fristes til at sige, Antijournalister, forsaavidt som Journalistiken for disse Mennesker aldrig har været Maalet, men kun Midlet.

Et gammelt fransk Ord siger, at Journalistiken fører til alt, vel at mærke, naar man træder ud af den; og Journalistforeningen har gjort sig til et levende Udtryk for denne Tankegang.

Skuespiller Chr. Schrøder i Larsens Lokale.

Thi det er dog en mislig Sag, at Publikum faar det Indtryk, at Journalisterne er ude af Stand til at skaffe sig deres Alderdoms Ophold og daglige Brød ved eget Arbejde. Og Publikum vilde være i sin gode Ret, om det efter denne Dag slog Journalisterne i Hartkorn med hjælpeløse, forældreløse Børn; thi man appelerer dog ikke til den offentlige Godgørenhed uden i yderste Nødstilfælde.

Og langt mere kompromitterende bliver Sagen, naar man tager i Betragtning, at al denne Velvilje er lagt for Dagen af Folk, der til daglig er undergivet Pressens Kritik, og at al denne beredvillige Imødekommen i de allerfleste Tilfælde har været dikteret af Frygt mere end af Lyst.

Men rent ud ufatteligt er det, at Festkomitéen har villet trække saa store Veksler paa Godgørenheden netop paa en Tid midt i Vinteren, hvor Nøden og Trangen er saa stor, at der er Brug for alle Kræfter i Velgørenhedens Tjeneste.

De Herrer af Festkomitéen maa have en robust Samvittighed, hvis de har undgaaet at skamme sig, da de samme Dag i deres egne Blade læste en Annonce, hvori Foreningen til Mødres og Børns Bespisning meddelte, at den maatte indstille sin Virksomhed, hvis den ikke fik hurtig Hjælp.

Men heldigvis bærer hele den danske Journaliststand ikke Ansvaret for denne Dag; den Journalistforening, som har vovet i dette Tilfælde ukaldet at optræde paa den hele Stands Vegne, gaar sin velfortjente Undergang i Møde.

Naar nu blot de 80,000 Kroner maatte komme virkelig Trængende til Gode, saa kunde endda alt være saare godt.

Thi at Publikum morede sig for alle Pengene, derom er der ingen Tvivl.

A. W. H.

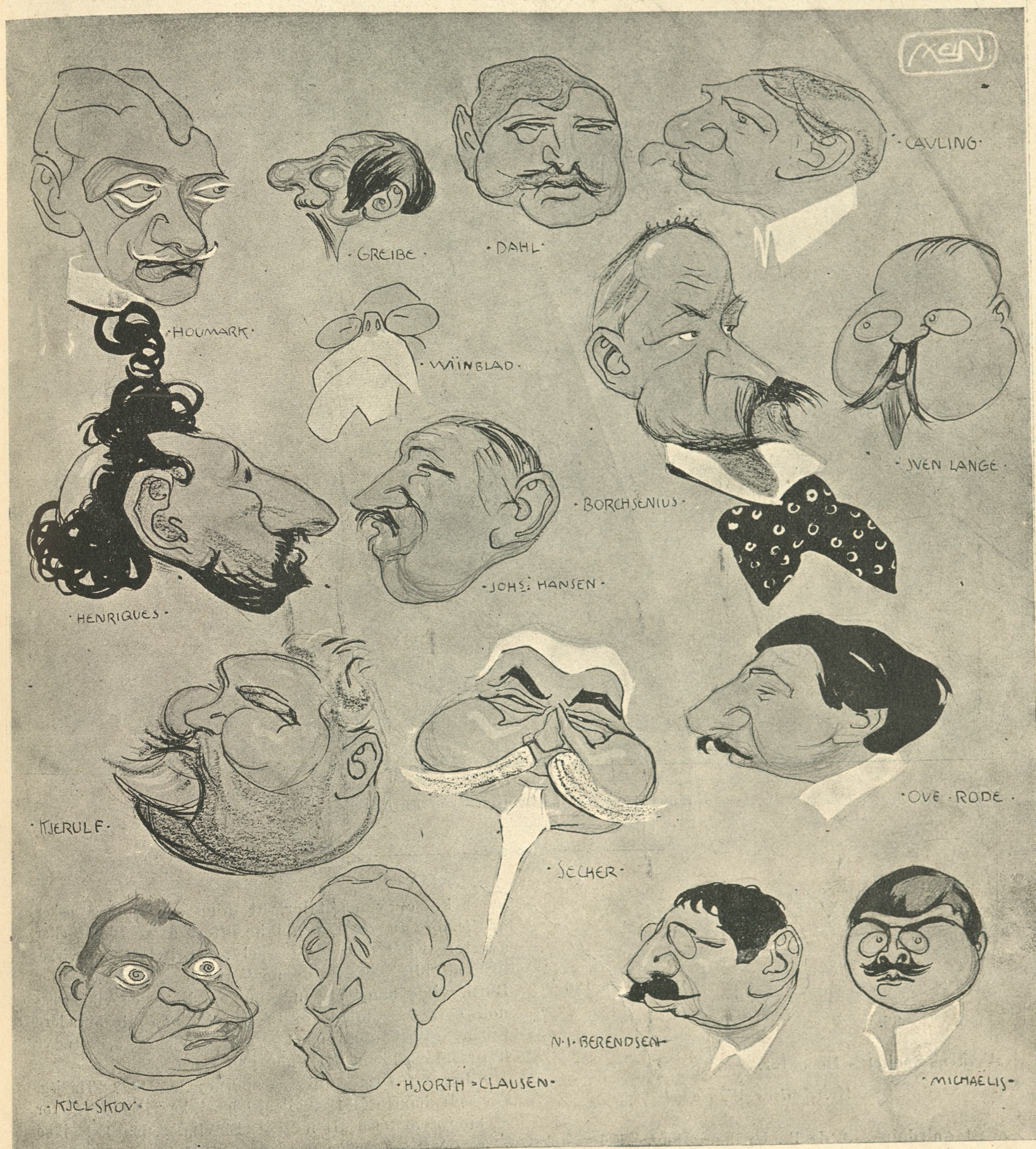

Emma Thomsens Bod ved Festen i Koncertpalæet.

Sangerindeknejpen „Sjølunds Harpe“ ved Journalistfesten i Koncertpalæet..

Journalister.

Tegning af Axel Nygaard.

Studenterforeningens Karneval i d'Angleterre.

Karnevalsgæster i d'Angleterres Palmehave.

Den hvide Slavinde.

Den 3. Marts 1905.

Til

„Verdens-Spejlet“s Redaktør,

Hr. *Anders W. Holm!*

I Anledning af de Beklagelser, som i Følge Frk. *Elisabeth Schøyens* Indlæg i „Verdens-Spejlet“ for 26. Febr. 1905 to af Bladets Holdere skal være fremkommet med, fordi det publicerer hendes Virkelighedsskildring: „Den hvide Slavinde“, vil jeg bede Dem optage følgende:

Frk. Schøyen udtaler, at „den ene Holder ønsker *af Hensyn til sine Børn* ikke oftere at se Bladet eller avertere i det,“ og tilføjer selv: „Ja, hvis Hr. T. virkelig indbildte sig, at denne Fortælling var skrevet for Børn, vilde han have fuldkommen Ret; jeg vilde vistnok selv være den første til at raade alle Forældre fra at give denne paa sørgelige Virkelighedsstudier hvilende Skildring i Hænde paa Børn.“

Jeg vil tillade mig at spørge: hvorfor? Thi jeg, der selv har to Døtre, vil aldeles ikke vige tilbage for at lade dem læse „Den hvide Slavinde“, i al Fald ikke hvad der til Dato er fremkommet af den.

Og jeg gaar endda langt videre, idet jeg ligefrem maner og opmuntrer dem til at læse Skildringen, netop fordi jeg synes og mener, de vil have godt af at lære den at kende.

De Forhold, man deri sér fremførte, er af en saa

grufuld Beskaffenhed, at man jo kun kan ønske, at ens Pigebørn altid maa være betryggende fjærnet fra nogen Sinde at komme derind under. Samtidig er Skildringen fuldt ud diskret og kemisk fri for Spor af Slibrighed, der skulde kunne besmitte et ubefæstet Pigebarns rene Sind, saa jeg er ude af Stand til at fatte det Udslag af falsk Tugtfølelse, der har bevæget en Fader, af Hensyn til sine Døtre, til at slaa Haanden af „Verdens-Spejlet“ for „Den hvide Slavinde“s Skyld.

Havde jeg nogen Ret til at tale til et helt Samfund, da vilde jeg raabe ud, saa alle kunde høre det: Læs „Den hvide Slavinde“, lær en Verden at kende, hvor den nedrigste Slethed har til Huse, føj deres dybeste Foragt for den uselige Menneskehandel til den, som ethvert derom vidende ædelt tænkende Væsen maa rumme i sit Bryst over for den, og støt af al Magt og Formue de Mænd og Kvinder rundt i Verden, som har sat sig til Maal at bekæmpe den!

Og atter vilde jeg sige: Lad først og fremmest dine Døtre læse Skildringen, lad dem gennem den faa at vide, hvilke Farer der lurer paa dem, saa snart de kommer udenfor deres egne Enemærker, og lad dem kun blive bekendt med, hvor vidt menneskelig Geménhed formaar at udfolde sig!

Deraf skal deres Sjæle ikke blive besmittede. Saa turde der være anden Læsning, der ikke altid er lige saa sund, men stundom dyrkes mere.

Caroline Wulff.

* * *

I Anledning af Foranstaaende skal vi anføre, at der paa Finansloven for det kommende Aar af Regering og Rigsdag vil blive indsat en ny Konto saalydende: „Som Tilskud til *den danske Komité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel*, dels til Rejser i Udlandet til Forberedelse af internationalt Samarbejde en Gang for alle 2500 Kr., dels som første Del af et 3-aarigt Bidrag til Vedligeholdelse af det indledede Samarbejde 600 Kr., i alt 3100 Kr.“

Til Bevis for, at der er Trang til Stede til, at den danske Komité — ligesom Frk. Elisabeth Schøyen paa sin Vis gør det i sin Virkelighedsskildring — tager denne Opgave op, meddeler den:

at den engelske Komité i 1904 har maattet tage sig af 43 unge danske Piger, der ankom til London uden Plads og uden Kendskab til Sproget og derfor prisgivne al Londons Elendighed;

at der ogsaa til Nordamerika finder en lignende planløs Indvandring Sted;

at der i Hamborg ugentlig indlægges flere danske Piger i Sygehuset for Kønssygdomme, og

at der i Rusland i offentlige Huse og lignende Steder findes en Del danske Piger, der ved Løfter er lokkede fra Danmark af Artistagenter.

Læs derfor Elisabeth Schøyens Fortælling, tal om den til Venner og Bekendte og udbred Kendskab til Sagen i videre Kredse!

Kommandør G. A. Caroc.

Den 6te Marts afgik Kommandør *Gustav Adolph Caroc* ved Døden paa Garnisonssygehuset efter længere Tids Sygeleje. Kort før Jul kom Kommandøren, der var en meget ivrig Cyclesportsmand, tilskade ved at styrte med Cyclen og blev bragt til Garnisonssygehuset, hvor anden Sygdom traadte til, og en Blodprop har nu foraarsaget hans pludselige Død.

Det er et meget virksomt Liv, som hermed er afsluttet, og Marinen har i ham mistet en af sine dygtigste og mest afholdte Officerer, en djærv og energisk Karakter, der ikke kendte til Frygt eller Nerver.

Kommandør Caroc.

Kommandør Caroc var født 1845 og deltog som Kadet i Krigen 1864 ombord paa Østersøeskadren, blev Løjtnant 1866, Kaptajn 1881 og Kommandør 1893. Faa Dage før sin Død modtog han Udnævnelse til Kontreadmiral fra den 9de Marts, en Udnævnelse, som vakte hele Marinens udelte Tilfredshed, ligesom det vakte almindelig Sorg, at han ikke kom til at beklæde denne Stilling.

Han tilbragte Størstedelen af sit Liv paa Søen, førte Postskib fra Korsør i fire Aar og var, da Torpedobaadene anskaffedes herhjemme, en af de mest benyttede Førere. I 1892 førte han Kongens Dampskib og i 1895—1896 Fregatten „Fyen“ paa Vestindietogt. Ligefra ung havde han været meget benyttet til Eskadretjeneste og fik som Kommandør „Iver Hvitfeldt“ at føre i Eskadrerne i 1896 og 1899 og „Herluf Trolle“ i 1901, ligesom han ogsaa havde gjort Tjeneste som Stabschef i 1899. Han havde saaledes en god Forskole, da han i 1902 og 1904 blev Eskadrechef.

Han var Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmand samt dekoreret med Fortjenstmedaljen i Guld og en Mængde fremmede Ordner. Det skal ogsaa anføres, at han var en intim Ven af Kong Georg, i hvis Selskab han altid saas, naar Kongen gæstede Landet.

H. M.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

9. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes

V.

En høj Charabanc, trukket af to sorte Halvblodsheste og med en Kusk i herskabeligt Livré, standsede sent en Aften udenfor det Hus, hvori Mr. Corck boede.

Otte unge Herre, hvis hele Udseende røbede, at de tilhørte den fornemme Verden, hoppede ned fra Vognen og gik ind gennem den lille Gitterport, som aabnedes af en gammel Portner.

Mr. James Wilding, der netop var færdig med sin Embedseksamen, havde indbudt nogle af sine Kammerater fra Oxford Universitetet til en Soupé; men under Foregivende af, at hans egen Bolig var under Reparation, havde han anmodet dem om at følge med til et andet Hus, hvor han i denne Anledning havde lejet nogle Værelser.

Et tæt Taageslør indhyllede Hovedstaden, og ingen af de indbudne havde derfor nogen Idé om, i hvilken Gade de befandt sig. Da den lille Skare traadte ind i Entréen, kom Mr. Corck og hans Kone dem i Møde og hjalp dem af med deres Overtøj. Derefter blev de budt ind i den af elektriske Blus rigt oplyste Spisesal, hvor et overdaadigt Maaltid ventede dem. Til hver af de mangfoldige Retter skænkedes nye Vine, og til Desserten skummede Champagnen uafladelig. Der taltes om gode Partier og om smukke Damer, om Opera, Hestevæddeløb og om Krigen i Sydafrika.

Da Maaltidet var til Ende, anmodede Mr. James Wilding sine glade Kammerater om at træde ind i den store Dagligstue, hvor de tog Plads paa de lave, med højrød Silke betrukne Sofaer og dybe Lænestole. Straks efter aabnedes Døren til et tilstødende Værelse, og der lød en Mumlen af Overraskelse fra hele Selskabet; thi her var nemlig forberedt dem en uventet Forestilling. To unge, billedskønne Piger, som med deres sorte Øjne og marmorhvide Ansigter lignede Italienerinder, sad i Baggrunden. De var iklædte løse, blaa Silkedragter og spillede paa Mandolin, medens de sang en neapolitansk Serenade, smeltende øm og glødende som Middelhavets Sol.

Da de standsede, klappede Tilhørerne i Hænderne og raabte: „Bravo!“

Derefter traadte syv unge Piger frem i korte, gennemsigtige Florskjoler, og begyndte at danse, ikke i hurtig Takt eller hoppende, saaledes som det bruges i de nordiske Balletter, men med langsomme Bevægelser, afbrudte af rolige, plastiske Stillinger, som var egnede til at fremhæve Legemets harmoniske Linjer.

Efter denne Forestilling dansede Kunstnerinderne pludselig ind i Dagligstuen og tog Plads mellem Herrerne. Nogle andre Piger, klædte i lyse Silkekjoler, kom i det samme ind fra Spisesalen, bærende paa smaa Sølvbakker med rygende Kaffekopper. Andre skænkede Likør i forgyldte Glas, hvorefter der begyndte en bakkantisk Fest af den mest utøjlede Art.

Kun en eneste af Gæsterne blev siddende rolig og syntes at føle Væmmelse ved, hvad han her for første Gang saa. Mr. James Wilding, som den hele Tid havde holdt Øje med denne ene, lagde ogsaa nu Mærke til, at han pludselig rejste sig og gik ud. Da skyndte han sig at give et Vink til Mr. Corck, der stod ved Døren for at vaage over, at Pigerne gjorde deres Pligt. Dette Tegn blev straks forstaaet; thi Mr. Corck skyndte sig ud i Entréen og sagde til den unge Herre:

„Tør jeg spørge, om jeg kan være Lorden til Tjeneste med noget?“

„Jeg ser efter min Hat og min Pels,“ svarede den unge Mand, idet han undersøgte Overtøjet, som hang i en lang Række. Da han havde fundet sit, vilde han gaa.

„Det var da uheldigt, at Mylord vil trække sig tilbage tidligere end det øvrige Selskab,“ ytrede Mr. Corck. „Entredøren er nemlig kommet i Baglaas, og jeg har netop sendt Bud efter en Smed for at faa den dirket op. Men da han bor langt borte, frygter jeg for, at det vil vare en Tid, inden han kommer.“

„Er der ingen anden Udgang?“

„Jo, Køkkentrappen! Men den tør man vel ikke byde en saa fornem Herre at gaa ned ad.“

„Jo, det er lige meget! Lad mig bare komme ud snarest muligt!“

„Vel, saa skal jeg have den Ære at vise Mylord Vejen!“ Og Mr. Corck aabnede Døren til Elevatorstolen. „Vær saa god, træd indenfor! Vi maa først op og saa over til den anden Side af Huset.“

Elevatoren standsede paa øverste Sal. Her bad Mr. Corck den unge Herre om at følge med hen ad en lang Gang, belagt med bløde Tæpper, der gjorde deres Skridt lydløse.

Nederst i Gangen standsede Værten, trykkede paa en elektrisk Knap og aabnede en grøn Filtdør. „Vær saa god, træd indenfor!“ sagde han, idet han lod den Fremmede gaa ind, medens han selv skyndsomst trak sig tilbage.

Mr. Corck blev staaende i ti Minutter for at se, om Lorden vilde komme tilbage; men Døren forblev lukket, og han gik ned igen med en triumferende Mine. Da han traadte ind i Dagligstuen, kom Mr. Wilding henimod ham med et spørgende Blik, og efterat Mr. Corck havde hvisket ham noget i Øret, begyndte de begge at le.

Alma havde ligget flere Timer i Mørke; men af Angst for, hvad der muligvis kunde ske, var hun ikke faldet i Søvn.

Pludselig begyndte de elektriske Kandelabre ved Siden af Døren at lyse, og hun foer op i Rædsel og stirrede derhen i stærk Spænding.

Døren aabnedes og lukkedes lydløst; men foran hende stod en ung Herre, hvis hele Ydre straks røbede Racemennesket. Han var høj, havde en elegant Figur og brede, kraftige Skuldre. Paa disse sad der et Hoved, hvis Linjer var ligesaa rent mejslede, som Ud-

trykket i hans Ansigt var intelligent og ædelt. Hans brune, krøllede Haar, som var skilt midt over Issen, laa paa højre Side lidt frem over den brede, klare Pande, der hvælvede sig over et Par graablaa, troskyldige Øjne. Over hans buede Mund saas den lette Antydning til en begyndende Knebelsbart. Han var klædt i Pelsfrakke; men under denne bar han sort Kjole og hvid Silkevest.

Hans Overraskelse ved pludselig at befinde sig i dette rosenrøde Værelse syntes ikke at være mindre end hendes Forfærdelse, idet hun fik Øje paa ham. Hun stod fuldt oprejst med en trodsig Mine som rede til Kamp; men idet hun mødte hans Blik, forandredes lidt efter Udtrykket i hendes.

„Hvad ønsker De?“ spurgte hun.

„Undskyld, jeg gaar vist fejl!“ svarede han. Jeg vilde ud af Huset; men saa blev jeg ført ind her. Det maa bero paa en Misforstaaelse.“ Og han vendte sig om som for at fjerne sig.

„O, nej,“ bad hun da indtrængende, „gaa ikke fra mig! De ser ud som et hæderligt Menneske; hvis De er det, saa lad mig faa Lov til at betro mig til Dem!“

Hun saa saa fortvivlet ud, at han ikke kunde nænne at vende hende Ryggen, endskønt han helst vilde flygte.

„Man har narret mig ind i dette forfærdelige Hus imod min Vilje,“ fortalte hun hurtig. „Jeg er fra et andet Land.“

„Ja, det kan jeg straks høre paa Deres Udtale,“ svarede han, idet hun nu mønstrede hende med et langt, prøvende Blik. Og han tilføjede: „Ogsaa jeg er blevet narret herind, uden at vide, hvor jeg kom hen.“

„Men De, som er en Mand, og som er i Deres eget Land, maa dog kunne komme ud?“

„Ja, det haaber jeg dog!“ svarede han uvilkaarlig smilende.

„Men jeg har ingen, som kan hjælpe mig,“ sagde hun. „Jeg har gentagne Gange tryglet baade den Pige, der gør mit Værelse i Stand, og Værten om at slippe mig ud, men uden Resultat.“

„Hvad hører jeg!“ — udbrød han mer og mer forbavset. „Holdes De virkelig indestængt her imod Deres egen Vilje? Hvorledes kan saadant gaa for sig? Hvad har man da gjort for at lokke Dem herind?“

„Jeg skal fortælle Dem alt,“ sagde hun. „Jeg er ganske ene uden Ven eller Slægtning i dette fjerne, fremmede Land. Jeg er dansk og kommer fra København.“ Og hun berettede ham nu, hvorledes hun var blevet bedraget. „Jeg faar ikke Lov til at skrive hjem;“ sluttede hun. „Mine Forældre ved endnu ikke, hvor jeg er. Mr. Corck har trukket mig ned i Kælderen og pisket mig til Blods. Her kan De se Mærkerne derefter paa min Nakke!“

Og hun drejede sig om og viste ham de røde Striber.

Der var et saa ærligt Udtryk i hendes Ansigt og Stemme, at den unge Mand ikke et Øjeblik betvivlede Sandheden af hendes Ord. Men han blev højligen opbragt ved at høre om den Voldsgerning, som her var øvet imod en værgeløs Kvinde. Og han udbrød:

„Noget saa skændigt har jeg dog aldrig i mit Liv hørt! Jeg vilde ønske, jeg kunde tage Dem med mig ud straks. Jeg skal gaa ned og tale med mine Kammerater derom. Vi er otte.“

„Ja, lad mig komme ud straks! Hjem til Far og Mor. Jeg er ganske ene, uden Beskyttelse. Frels mig!“

Endnu stod de lige overfor hinanden midt paa Gulvet og stirrede hinanden ind i Øjnene.

Men nu sagde han: „Lad os sætte os! Tillader De?“

Og han trak Pelsen af sig og lagde den paa en Stol.

Hun satte sig paa en af de lyserøde Silkesofaer, medens han tog Plads i en Lænestol ved hendes Side.

„Jeg maa først tænke et Øjeblik over, hvad der er fornuftigst at gøre,“ ytrede han, idet han saa ud for sig, som om han søgte efter en Udvej. „Vi har haft Ungkarleselskab hernede i Stuen. Først efter Soupéen begyndte jeg at faa en Anelse om, hvad dette var for et Slags Hus. Men da jeg vilde gaa, førte Værten mig her op. Jeg tænker imidlertid nu paa, at efter alt dette Drikkeri maa Selskabet vistnok være i en altfor omtaaget Tilstand til, at det kan nytte at tale til dem om en Sag som denne. Naar man holder Dem indestængt her i en forbryderisk Hensigt, kan De nok være vis paa, at man ikke tillader mig at føre Dem bort, uden at der lægges os Hindringer i Vejen. Jeg tror derfor, det vilde være klogest, om De blev her endnu i Nat, og saa skal jeg i Morgen tidlig opsøge Politichefen. Jeg skal nok faa Dem ud, det kan De stole paa!“ —

Hun foldede Hænderne og saa paa ham med Taarer i Øjnene.

„Tak! O, Tak!“ stammede hun.

„Hvad er Deres Navn?“ — spurgte han, idet han trak en fyldt Guldpen og en lille Noteringsbog op af sin Lomme.

„Alma Bang“.

„Vel!“ sagde han, idet han skrev. „Og her har De mit Navn!“

Han rakte hende et Visitkort, hvorpaa der stod:

„Lord Edward Garwick“.

„Min Fader, Hertugen af Lenshire, er Minister,“ fortalte han. „Han har stor Magt, saa De kan være fuldkommen vis paa, at De skal blive hjulpet. Mægter jeg det ikke, saa kan han i hvert Fald udvirke det.“

„Tak! Tak!“ gentog hun paany. „Tænk, jeg har ikke faaet skrevet et eneste Ord til mine Forældre, siden jeg forlod dem! Hvor urolige maa de ikke være! Men ingen vil give mig Pen og Papir eller besørge et Brev.“

„Dette er dog for galt!“ sagde han. „Jeg beder Dem om at beholde min Pen, og her er ogsaa nogle lukkede Brevkort, som jeg altid bærer hos mig. Skriv nogle Ord straks, saa skal jeg selv lægge Kortet i Postkassen!“ —

„Nej, jeg vil alligevel hellere vente,“ sagde hun, idet hun pludselig betænkte sig. „Det er maaske bedst, at jeg ikke nævner noget om, hvad jeg her har oplevet, førend jeg er kommet hjem.“ —

Men behold da i hvert Fald Pennen!“ sagde han. „Thi De kunde jo muligvis faa Brug for den.“

„Ja, saa beholder jeg den og Kortene!“ sagde hun, idet hun stak dem i Lommen. Hun havde en Forudfølelse af, at de vilde blive hende til Nytte.

(Fortsættes)

Stiftamtmand Ahnfeldt.

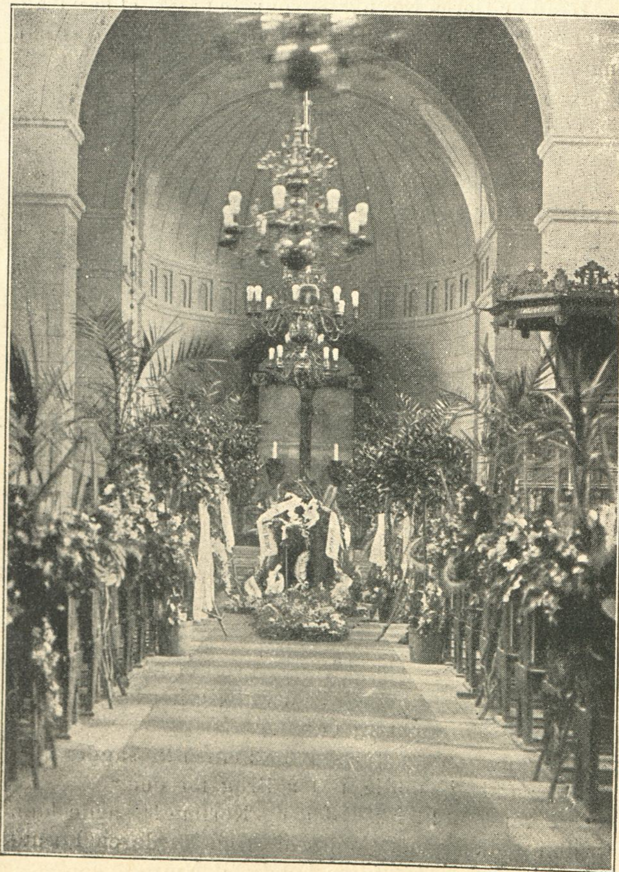
Den 27. f. M. afgik Stiftamtmand *Johan Heinrich Ahnfeldt* ved Døden, kun 53½ Aar gammel. Han blev i 1892 udnævnt til Stiftamtmand i Ribe. Syv Aar senere blev han forflyttet til Aalborg, i hvilket Embede han nu er død.

Gebuhr fot.
Stiftamtmand Ahnfeldt.

Den danske Embedsstand har i den afdøde Stiftamtmand mistet en af sine dygtigste og betydeligste Mænd. Han, der altid paa Forhaand var godt inde i de Sager, han fremlagde i Amtsraadet, udøvede derfor ogsaa en stærk, efter hans Modstanderes Mening ofte for stærk Indflydelse paa Amtets Anliggender.

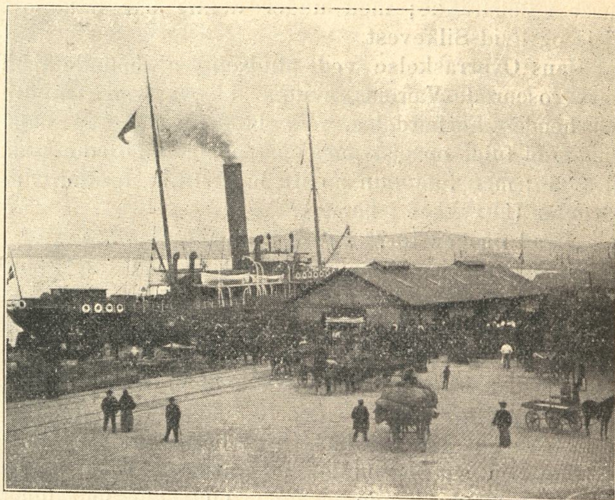
Den Afdøde ejede og drev sin Fædrenegaard „Store Rugtved“, som han nærede stor Kærlighed til og ofrede betydelige Summer paa.

Baaren i Vor Frue Kirke. *H. Damgaard fot.*

De, der har staaet Stiftamtmand Ahnfeldt nær, skildrer ham som en trofast og yderst hjælpsom Ven.

Ikke i Mands Minde havde Aalborg da heller været Vidne til en saa storstilet Højtidelighed som Stiftamtmandens Bisættelse i „Vor Frue Kirke“ i Aalborg forrige Lørdag. Hundreder af pragtfulde Kranse var kommet fra nær og fjærn, og deriblandt to Sølvkranse, en fra Venner i Aalborg og en fra Folk i Ribe, tilvejebragt ved 10 Øres Bidrag. Følget, der kunde tælles i Tusinder, fulgte Baaren fra Kirken til Damperen „Cimbria“, der bragte Liget til Sjælland. I Søndags jordfæstedes det paa Søllerød Kirkegaard, og her hensattes det i den Borthigske murede Gravhvælving nærved Søllerød Sø.

H. Damgaard fot.
Baaren bringes ombord paa „Cimbria“.

Biskop Sthyr.

I Søndags Aftes døde fhv. Biskop, Dr. theol. *Hans Valdemar Sthyr.* Han er født 1838, blev Student 1856, Kandidat 1861 og erhvervede Licentiatgraden 1870. Tre Aar efter fik han Præstekald i Ribe Stift; men her havde han kun været 4 Aar, da han blev ansat som Professor ved Universitetet i nytestamentlig Eksegese. I 1887 kaldedes han til Lolland-Falsters Bispestol. Præster og Lærere vil her i hans 10 Aars biskoppelige Virksomhed mindes ham som en elskværdig og vennesæl Personlighed.

Sthyr var stærkt

politisk interesseret, og som Politiker var han udpræget konservativ. Efter flere forgæves Forsøg paa at faa Sæde i Rigsdagen, opnaaede han endelig at blive Landstingsmand for 11. Kreds, og han sad i Landstinget i 6 Aar (til 1894). Han indtraadte 1897 i Hørrings Ministerium som Kirke- og Undervisningsminister, uden at han formaaede at udrette noget væsenligt i denne Stilling, og da han i 1900 gik af, blev han Fyns Biskop. Sygdom tvang ham imidlertid til at nedlægge Embedet allerede efter et Par Aars Forløb.

Ugens Navne.

Professor Klein,

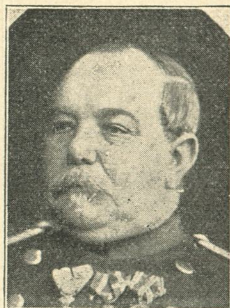
— Arkitekt, Professor *Vilhelm Klein* er født i København den 6. Marts 1835 og fyldte saaledes 70 Aar i Mandags. Han er udlært som Murer og har Kunstakademiets store Sølvmedalje. Ved Rejser i Udlandet, særlig Frankrig og Italien, har han studeret Bygningskunst. Blandt Kleins mange Bygninger maa nævnes Sparekassen i København, Industriudstillingsbygningen, Kunstindustrimusæet, Arbejderboligerne ved Strandvejen samt en Mængde Asyler, Skoler og Privatbygninger i København og rundt om i Landet. Professor Klein har i det hele udfoldet en mangesidig Virksomhed; han har saaledes i Skrift og Tale bidraget betydeligt til danske Haandværkeres Uddannelse. Den ny Haandværkerskole, oprettet i 1868, og Tegne- og Industriskolen for Kvinder (1875) er hans Værk. Han deltog som Frivillig i Krigen 1864.

— Stationsforstander *J. D. Bentzen* i Snested (paa Thybanen) fejrede den 1. Marts sit 25 Aars Jubilæum. Hr. Bentzen kom til Statsbanerne, da han var 17 Aar, og hører trods de 25 Aars Tjeneste endnu til Etatens yngre Kræfter.

Stationsforstander Bentzen.

— Krigsassessor *Frederik Vilhelm Griess* er en af Hærens ældste Underofficerer. Han begyndte 1839 som 14 Aars Dreng og var Tambur, 1875 udnævntes han til Stabssergent og faldt 1885 for Aldersgrænsen. Han var Sergent under Krigen 1848 og deltog som saadan ved Forsvaret af Als og i Slagene ved Dybbøl, Fredericia og Isted. Siden den gamle veltjente Militær fik sin Afsked fra Hæren, har han en Tid virket som Skriver ved Jærnbanen, men paa Grund af svækket Syn maatte han opgive denne Stilling i 1893, og nu boer han paa Almindeligt Hospital, hvor han har købt sig ind. Den 3. Marts fyldte Hr. Griess *80 Aar*, men han er endnu stadig aandsfrisk og livsglad.

Krigsassessor Griess.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redaktør *Anders W. Holm* træffes Fredag, Lørdag og Mandag mellem 5 og 6.

Cirkus Varieté.

Komikeren Little Pitch.

Det store Publikum ryster altid tvivlende paa Hovedet, naar der tales om de svimlende Summer, som dygtige Artister eller berømte Sangerinder modtager for blot en Maaneds Optræden paa en stor Varieté.

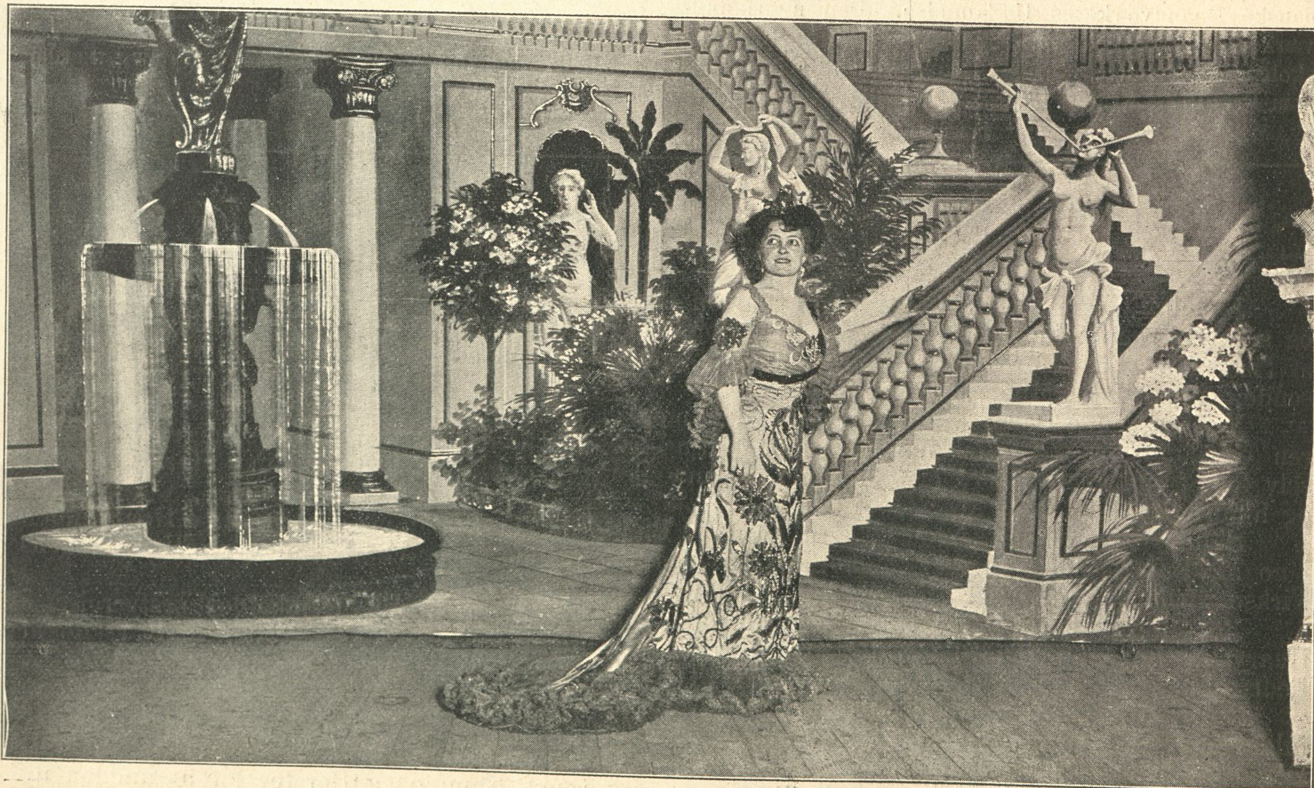
Og dog er disse Tal sjældent overdrevne. Frk. *Dagmar Hansen* har saaledes faaet sit Engagement i Cirkus fornyet og oppebærer nu paa anden Maaned en Sum, som mangen en velhavende Bourgoisifamilie med Villa paa Strandvejen klarer sig stolt for hele Aaret igennem.

Men ikke nok hermed — Cirkus Varietés Direktør har foruden Dagmar Hansen paa Programmet samlet en Række udenlandske Kapaciteter af Rang.

Vore Billeder viser to af disse. *Little Pitch* er en af disse mærkværdige Komikere, der rejser Verden rundt med en Serie Ansigtsforvridninger og en halv Snes grinagtige smaa Paafund. Overalt formaar han at faa Latteren frem; de forskelligste Folkeracer, lige fra de mest københavnske Københavnere til de mest kannibalske Hottentotter, morer sig lige fortræffeligt over hans Morsomheder. Thi heri ligger netop Hemmeligheden ved et moderne Varieténummer: det skal appellere til Egenskaber og menneskelige Instinkter af en saa primitiv Art, at baade det mest blaserede og det mest naive Menneske kan finde sin Morskab deri.

En saadan almen Værdi er den kvindelige Skønhed; og Miss *Adele Moraw*, en kvik, lidt pikant Wienerinde, tager da ogsaa sit Publikum med Storm lige fra Galleriet til Parkettet.

B.

Wienerinden Adele Moraw.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 25, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 19. Marts 1905.

Den svenske Forfatterinde **Ellen Key.**

Goodtemplarnes 25-Aars Jubilæum.

I Mandags fejrede I. O. G. T. sit 25-Aars Jubilæum her i Danmark med Fester over det ganske Land.

10,000 Medlemmer tæller Foreningen her i Landet; og det er en stor og betydningsfuld Gerning, som denne Afholdsforening har udrettet i vort Folk.

Allerede tidligt paa Jubilæumsdagen samledes 5—600 københavnske Medlemmer i Koncertpalæets lille Sal under Præsidium af Stortemplaren, Stationsforstander *Voss* fra Roskilde. Et Utal af Deputationer fra udenlandske Ordensbrødre og fra andre danske Afholdsforeninger hyldede den jubilerende Organisation, og det strømmede ind med Lykønskninger og Adresser.

Men der er ogsaa al god Grund til at hylde Goodtemplarordenens 25-aarige Virken her i Landet, hvor Drikkeriet desværre ikke indtager den beskedne Plads, som vort kulturelle Stade burde anvise det.

Kommis P. Petersen. Stud. jur. H. Rammel. Kommis Ernst Gøbel. Grosserer Lauritz Olsen.
Kommunel., Løjtn. H. Thomsen. Stationsforst. Voss. Enkefru Schoubye. Skræderm. C. M. Johansen.
Fra Jubilæumsfesten i Odd-Fellow-Palæet.

Foreningens Maal er Totalafhold, og det er derfor forstaaeligt, at en Del af Ordenens oprindelige Medlemmer i Aarenes Løb har skilt sig ud i Organisationer med et mere lempeligt Maadehold som Program.

Men alligevel burde I. O. G. T. tælle langt over de 10,000 Medlemmer, som nu tilhører Ordenen.

Thi for mange svage Karakterer findes der ingen Mellemvej mellem Drikkeri og Totalafholdenhed; og de svage Karakterer er nu engang ikke sjældne her til Lands.

En dristig Afholdsagitator satte en Gang endog Sagen paa Spidsen og erklærede uden at blinke, at Øllet havde forvoldt Danmark langt mere Skade end selve Dødsfjenden Bismarck. Der blev et Hyl, som naar man træder en ømfodet paa hans ømmeste Ligtorne. Og dog har Manden sikkert Ret; thi Øldrikkeriet er netop vort svage Punkt, vor nationale Ligtorn.

I. O. G. T. er derfor af den største Betydning for det danske Folk, hvis hele vage og eftergivende Sindelag aldeles ikke taaler Drikkeriets sløvende Indflydelse.

Mod denne vor mest snigende Fare har Goodtemplarnes 25-aarige Kamp været rettet.

I Begyndelsen blev den, der var Afholdsmand, rent til Grin, akkurat som den Skoledreng, der ikke tør spytte i sit Ur.

Men Erfaringen har nu lært, at det er dumt at spytte i et Ur, og at det menneskelige Sejerværk gaar bedst, naar det ikke bliver smurt med Øl.

Hvis Goodtemplarordenen i de kommende Aar kunde faa Bugt med vort nationale Øldrikkeri og fjerne den altudviskende Ølgodmodighed som Særpræg i den danske Folkekarakter, vilde Danmark være hjulpet et godt Stykke frem paa Vejen mod de store Maal.

Goodtemplarordenen fortjener alles Støtte og manges Tilslutning.

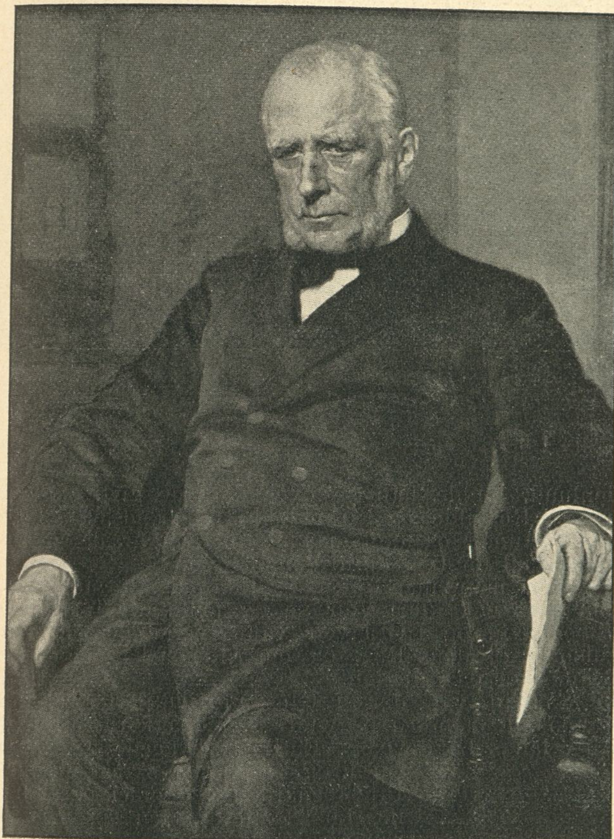
A. W. H.

Konferensraad H. N. Hansen.

Forrige Søndag fyldte Konferensraad *H. N. Hansen* 70 Aar.

Konferensraad Hansen er en Mand, der ved sin Udadlelighed og sine uomtvistelige ideale Hensigter samler en bred Sympati om sin Person og æres saavel af Venner som Fjender.

Allerede som 16 Aars Student gjorde H. N. Hansen sig politisk bemærket i „Studenterforeningen", der i de Aar var en god politisk Forskole for de Mænd, som senere kom til at indtage fremtrædende Stillinger i dansk Politik. I 1857 blev han saa juridisk Kandidat og allerede som 28-aarig Højesteretsadvokat, en Stilling, hvori han fungerede i 10 Aar, indtil han blev udvalgt til Københavns Borgmester.

Konferensraad H. N. Hansen.

I denne Stilling gjorde han et for Byen meget frugtbringende Arbejde, og det skyldes hans energiske Virken i første Række, at vort kommunale Skolevæsen er bragt til dets nuværende høje Udviklingstrin. Desuden sorterede det kommunale Begravelsesvæsen under hans Ledelse, og det var i hans Borgmestertid, at Vestre Kirkegaard blev anlagt.

Som Politiker valgtes H. N. Hansen i 1876 til Højres Folketingsmand for Københavns 6te Kreds, men undlod at stille sig til Genvalg. Han vendte dog atter tilbage til den aktive Politik som kongevalgt Landstingsmand i 1895 og blev senere Landstingets Formand, en Stilling, som han den Dag i Dag beklæder.

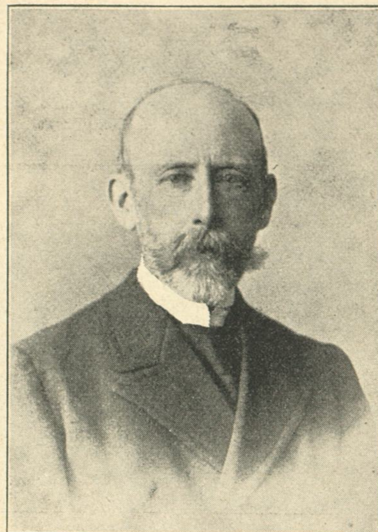
Det, der kendetegner Konferensraad Hansens politiske Personlighed, er hans store Idealisme, der er saa kemisk ren for alle private personlige Interesser, at selv hans værste Fjender altid har maattet indrømme, at hans Politik, i Modsætning til saa mange andres, altid har været baaret af en god Tro til Partiets gode Ret.

Han demonstrerede da ogsaa sit Særstandpunkt ved at stille sig blandt „de 8" i Landstinget i de Dage, da Højre fornedrede sig ved den uværdigste Kamp for Taburetternes Bevarelse.

Man maa ønske, at Konferensraad H. N. Hansen endnu i mange Aar maa præsidere paa Formandspladsen i Landstinget, thi han er utvivlsomt Højres mest sympatitiske Personlighed.

Borgmester Vestergaard i Aarhus.

Med Udgangen af indeværende Maaned fratræder Borgmester *F. C. B. S. Vestergaard* i Aarhus sit Embede efter Ansøgning.

Hr. Vestergaard, der er født den 3. Januar 1837, tog juridisk Embedseksamen i 1862 og ansattes i 1865 som Assistent i Justitsministeriet, senere i Ministeriet for Island. I 1877 udnævntes han til Borgmester og Herredsfoged i Nykøbing paa Mors, hvor han forblev, til han den 1. Januar 1886 overtog Embedet som Borgmester og Auktionsdirektør i Aarhus.

Borgmester Vestergaard er af alle Borgere i Aarhus kendt som en dygtig og nidkær Embedsmand, der med lige Elskværdighed og uden Persons Anseelse giver Raad og Bistand til Enhver, som henvender sig til ham. Han omfatter den By, hvis Interesser han er sat til at varetage, med stor Kærlighed, og han har væsenlig bidraget til den rivende Udvikling, Aarhus er undergaaet i den Tid, han har været dens Borgmester.

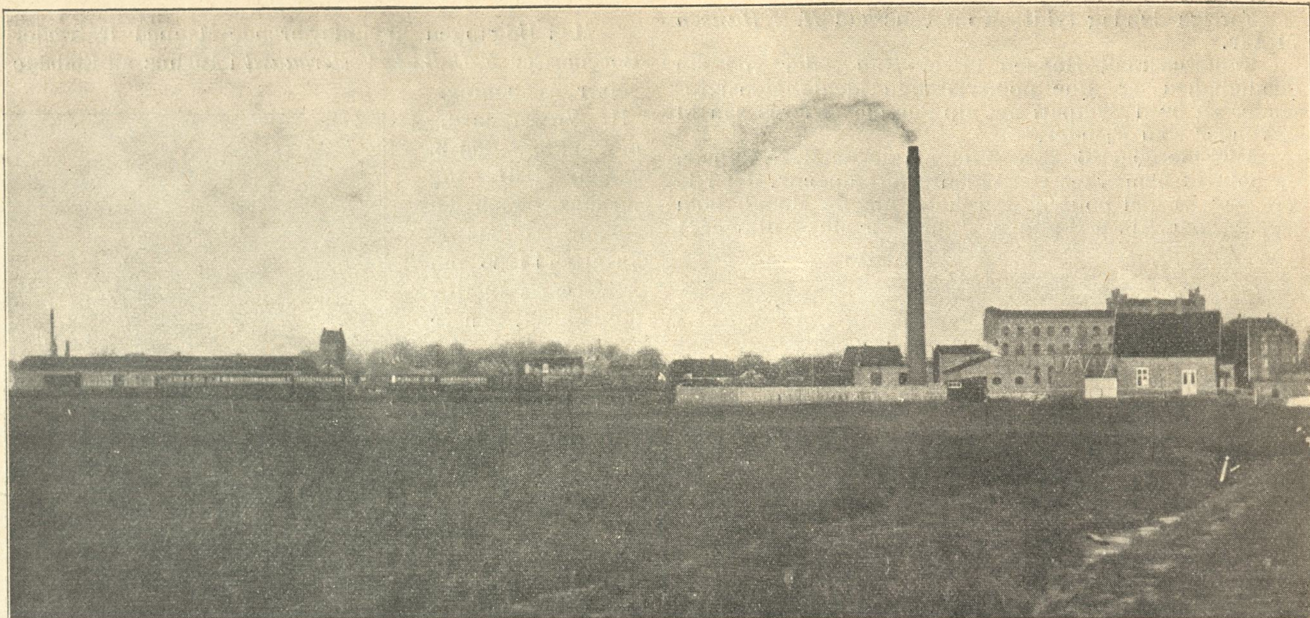
Ved Siden af sit Embede har Hr. Vestergaard været betroet flere Tillidshverv. I flere Aar har han saaledes været Meddirektør for Sindssygeanstalten ved Aarhus og Formand i Repræsentantskabet for Ny jydske Købstadskreditforening. Endnu er han Formand i Repræsentantskabet for Aarhus Privatbank.

Borgmester Vestergaards Tilbagetræden vil beklages af hele Aarhus By.

Fra Krigsskuepladsen.

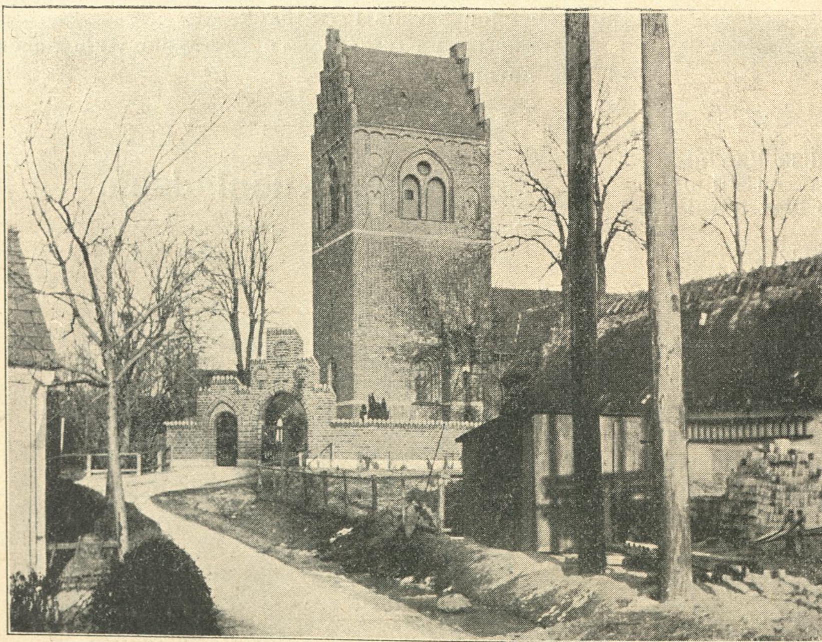
Kejsergravene i Mukden.

Glostrup.

Glostrup er den første Landstation udenfor Fæstningen paa Strækningen: København—Roskilde.

For tyve Aar siden var Byen, som har givet Stationen Navn, kun en stor Landsby, en landlig Idyl omkring en gammel smuk Kirke, en næsten ny Præstegaard og et Gadekær. Den laa en halv Fjerdingvej fra Stationen paa begge Sider af Landevejen, og Landevejsfærdslen saa lidt som de forbifarende Tog forstyrrede Freden det aller bitterste. Midt i Byen laa der et beskedent Hvidtølsbryggeri, helt oppe ved Sogneskellet til Vessinge ejede en gammel Konferensraad en Proprietærgaard, hvor han laa paa Landet, Doktoren boede langt ude ad Rødevejrmøllekro til, og Flødebønderne, der daglig kom til København var de eneste, som bragte fremmede Unoder til Glostrup. Om Aftenen, naar Konferensraaden sad paa sin Tromle udenfor Sofienlund, kunde han se over de flade, givtige Jorder lige til Roskilde, og Kirkeklokkerne, Landsbyens bjæffende Hunde og de smaa Børn, som græd, snarere øgede end forstyrrede al denne Fred.

Kirken.

Men naar man gik ad Stien bag Præstevænget, kunde man i klart Vejr se og tælle alle Taarnene i København, og i Graavejr var Skyerne derinde over kulsorte af dens Røg, og om Aftenen kastede den et Brandskær paa Himlen.

Saadan var der i Glostrup indtil for tredive Aar siden; men saa begyndte Haandværkerne at bygge Huse langs Landevejen. En Bager byggede sig et med Butik og Butiksrude skraas over for Præstegaardens Indkørsel, og i Aarenes Løb lagde Smeden sig efter at reparere Cykler.

Nu er det kun af Navn, at Glostrup er en Landsby!

Jeg kom derud for otte Dage siden.

Stationsbygningen var den samme, men paa den anden Side Banelegemet, over imod Brøndbyvester, knejsede en Fabriksbygning saa stor som et af Silopakhusene i Frihavnen og bag den flere tilhørende Bygninger. Det var Aktieselskabet „Københavns Oliefabrik". Længere henne paa Marken laa „Glostrup Fedt- og Tællefabrik", „Glostrup Træskæreri", der ejes, ledes og drives af 50 Arbejdere, og P. Jørgensens Maskin og Metalfabrik, den danske Motorfabrik „Dan"s Jernstøberi. Og bagved Fabrikerne var der dukket en hel Villaby op, som strakte sig lige til Sognegrøften, „Glostrup Byggeforening"s Huse.

Driftsbestyrer Michelsen var saa elskværdig at føre mig omkring i Oliefabrikens store Anlæg.

Ude i den asfalterede Gaard laa der nogle hundrede Tønder Olie og ventede paa at blive kørt bort.

„Fabriken her er ligesaa stor som Fabriken i Aarhus," sagde Driftsbestyreren, „vi beskæftiger 50 Mand i Døgnet og arbejder Dag og Nat i to Hold. Hellig og Søgn. Her produceres fem Millioner Pund Olie om Aaret og

otte Millioner Pund Palmin foruden Oliekagerne. Til København og over København eksporteres ugenlig mange Tusind Pund Olie og Palmin."

„Her skal De se!" Og i det samme peger Hr. Michelsen paa nogle underlige graaagtige Stumper, som rystes ud af en Sæk, og som nærmest ligner Murstensskærver. „Det er knækkede Kokosnødder; nu skal de op og males og knuses."

Vi gaar op efter Kokosnødderne. Allevegne er der fejet og pudset som i en Festsal, men alle Gelændere skinner og er en Smule fedtede. Det er af Oliedampene.

Kokosmelet presses under 450 Atmosfærers Tryk, og Olien driver ned i Beholderne, og Kagen, der bliver tilbage, ser ud som en stor Pandekage, men den brydes paany, males paany, og det er først af dette to Gange pressede Mel, at de knastørre, firkantede Oliekager til Kreaturet bliver bagte og formede.

Saa er vi igen kommen ned i den aabne Fabrikshal og staar og ser ud over den asfalterede Gaard og Tønderne, medens den summende glatte Lyd af Maskinhjul hvisler os i Ørerne.

„De kan tro, at det er underligt for En at staa her og se paa alt dette, naar det kun er et Par Aar siden, man stod her paa den aabne bare Mark," sagde Hr. Michelsen.

„Ja," sagde jeg og tænkte paa, at intet af alt dette var til for otte Aar siden.

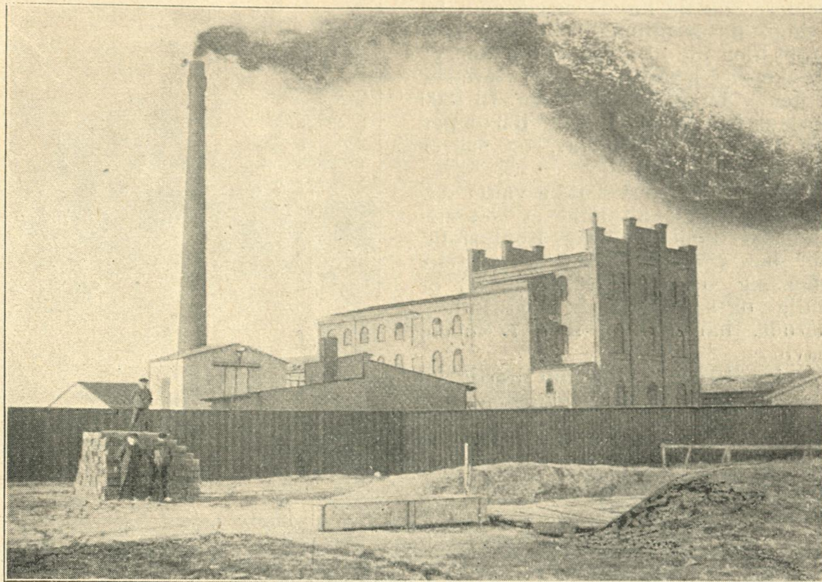
Endnu maatte jeg se Afkølingsrummene, hvor Palminen formes og pakkes.

Saa skyndte jeg mig videre ned ad Stationsvejen til den gamle By. Paa Hjørnet af Vejen lige overfor Kroen, der saamænd er statelig nok til at kaldes Glostrup Hotel, laa der et halvfærdigt Treetageshus med Fireværelses Lejligheder. Længere nede paa Vejen laa „Glostrup Latin- og Realskole," paa en af Tværvejene over til Landevejen — Marken er helt bebygget — „Glostrup Bank". Et Sted kom jeg forbi en Boghandlerbutik. Hvor forhen en Markvej førte ned til Sognefogdens Gaard og det lille Hvidtølsbryggeri, har Direktøren for „Københavns Bryggerier og Malterier" bygget sig et lille Slot „Glostrupgaard" med en overordenlig smuk og herskabelig Indkørsel.

Mauritzens Købmandshandel.

Lidt efter stod jeg paa Landevejen midt i den gamle By. Præstegaarden og Kirken og Sprøjtehuset laa der ligesom før, men Hvidtølsbryggeriet var blevet et imponerende vældigt Bygningskompleks. Lige overfor det fandt jeg Milepælen, inde i Haven foran Fru Mouritzens Købmandshandel, den hun overtog 1852, da hun endnu var Madam. Og Fru Mouritzen sad inde bag Disken.

Oliefabriken.

„Her er blevet ganske anderledes og helt forrykt," sagde hun til mig.

„Glostrup er ikke til at kende. Jeg holder mig altid hjemme af den Grund. Nu smækker de ovenikøbet en Kasse op bag Præstelængen, som vil gemme Kirken helt. Det er Provstens Skyld. Og Købmand er der snart sagt i hvert andet Hus."

Jeg besøgte en af Haandværkerne ved Landevejen.

„Hvad mener De om Glostrups Fremtid?" spurgte jeg. Han rystede paa Hovedet:

„Her spekuleres alt for meget. Og vi er blevet en svær Mængde Mennesker, ca. 2000. Der er 200 Børn i Kommuneskolen, som de har bygget bag Præstegaardshaven. Nogle siger, at Glostrup bliver et nyt Utterslev. Alle disse Fabrikarbejdere. Jeg ved ikke, hvordan Kommunen skal bære alle de Udgifter. De har vedtaget, at vi skal have Vandværk og elektrisk Lysstation. Det er dyrt. Folk har saa travlt herude, at nu bygger de endogsaa Kirken inde."

Jeg kom forbi Smedens Hus. Der voksede Mos paa Taget, og det saa saa gammelt ud; Smedens Fader var den første Udflytter. Om Aftenen besøgte jeg Bryggeri-Direktøren, min Legekammerat og Barndomsven.

„Kan Du kende noget af det," spurgte han bredt og glad.

„Ja noget," sagde jeg.

„Det er ikke meget," sagde han. „Her er blevet anderledes. Bryggeriet producerer aarlig 24000 Tdr. Hvidtøl og 3½ Million Flasker Kroneøl. Det havde Far ikke tænkt sig, da han begyndte for 60 Aar siden. Jeg har fyrretyve Mand paa Bryggeriet hver Dag.

Det er underligt.

Men ved Du hvad, saadan som Glostrup ligger, duer den ikke til at være Bondeby, den ligger baade for langt fra København og for nær ved den, duer heller ikke til Landliggerby, her er

hverken Skov eller Strand, men den er som skabt til at være Arbejdsby.

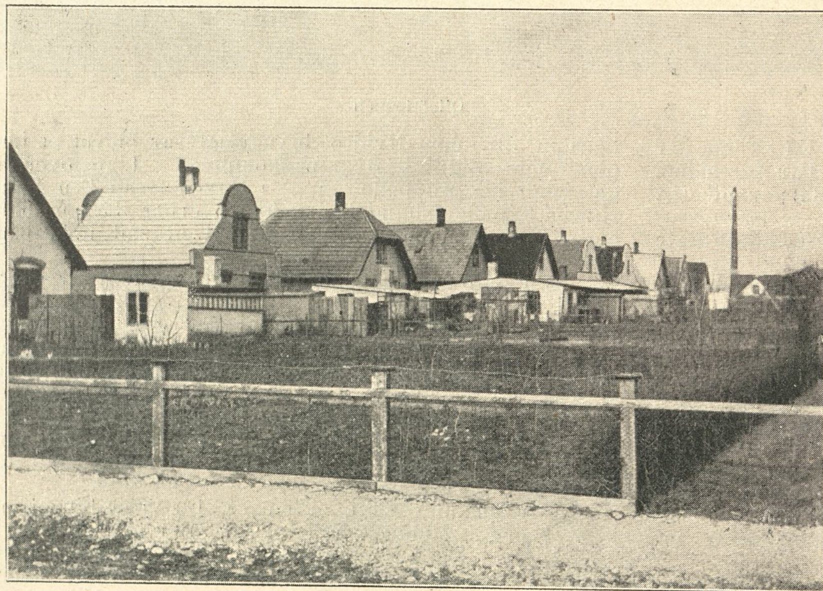
Har Du for Resten set „Glostrup Byggeforening"s Huse? De blev oprindelig anlagt for Glostrupske Arbejdere, og de kunde ogsaa godt bo i dem, de er billige. Til hvert Hus hører der en lille Have, og der er Køkken og Kælder og fem Værelser i dem, Lejen beløber sig til 300 Kroner i de første 10 Aar, 150 de næste 10, saa 75 i 10 Aar, og saa er Lejeren Ejer.

Men her har vel ikke været Arbejdere nok, i alt Fald er det mestendels københavnske Kontorfolk, der bor i dem, og de kan sagtens staa sig ved det. Rejsen herud er billig, og saa god Luft, som Luften herude, har I ikke inde i København.

Jeg tror, at Glostrup hurtig vil vokse sig til en Flække, en lille Provinsby, og have Kræfter i sig til at eksistere selvstændig, hvor stor

Bryggeriets Direktørbolig.

Arbejderboliger.

Betydning end Københavns Nærhed har og vil faa. Vi bor udenfor Fæstningen.

Men har Du set, at nu klasker de en Kasse op bag Præstelængen, som ganske vil gemme den smukke Kirke? Er det ikke harmeligt?"

* * *

Da jeg rejste hjem og saa ud over Byen, lyste Glostrup med hundrede Ildøjne fra de nye Fabriker og Glostrupgaard og — — —

Gamle Glostrup er blevet en ung, ny By, men den mindes de gamle idylliske Dage, ønsker at vogte og værne ømt om Mindesmærkerne.

Men derfor er der næppe nogen, som for Alvor ønsker det skete usket.

Chr. E.

Valgflæsk.

Der sad forleden Dag en Mand i den bedste Alder og spiste Spejlæg i Madeira-Jus. Og medens han spiste, læste han „Politiken" til. Han var tyk og tilfreds, en af dem, der nu har faaet deres paa det tørre, og som var radikal Badstustræde-Student for femten Aar siden.

Med en Gang smilte han og lo højt, mens han raabte over til mig mæt og madglad (jeg kendte ham endnu, og han hilser i Reglen paa mig) —:

— Nu er „Politiken" da som i gamle Dage i Hørups Tid.

— Ja-a —, sagde jeg.

— Ja, naturligvis, vi har ikke mere *Hørup* desværre og *Edvard Brandes*, vedblev han. . . Men her skal De se en Artikel af *Tolstoy*. Han rakte mig Avisen.

Uden stor Begejstring greb jeg Tolstoys Artikel. Den begyndte, som hans Artikler sædvanlig, med en Bunke Gammelmands-Slidder-Sladder.

Men pludselig var der virkelig midt i noget, noget af Hørup — de gode Ord: *Hvad kan det nytte?*

Tolstoy sagde til alle de radikale Skraalhalse, liberale Godsejere og Overretssagførere og Læger og Forfattere og de Tusinder fra deres Forudsætninger forledte Arbejdere og andre „Reformidioter" saadan noget som:

— Folket, Millionerne, Bønderne bryder sig fejl om jeres Trykkefrihed og Forsamlingsfrihed og Kon-

stitution, de vil have Jorden fri. Og de véd, at det giver I dem ikke. Men de tror, at Czaren har Magt til at give dem denne Frihed, dersom han vil. . .

Jeg tænkte glad paa Hørup og gamle Dage og „Reformidioterne“.

— Ikke sandt? lo den Tykke over til mig.

— Jo, Tolstoy er saamænd ikke den værste.

Men min Glæde var kort.

For saa læste jeg nogle Betragtninger i Anledning af Borgerrepræsentantvalgene.

En Politikus forsikrede f. Eks., at Borgmester *Jensen* forvaltede Kommunens Penge *ligesom* de andre Borgmestre før ham. Der var ingen Forandring sket. Alting var ligesom i gamle Dage.

Mindre opbygget lagde jeg Avisen fra mig. Oven i Købet saa det ud, som den fiffige Politiker havde troet, da han skrev, hvad han skrev, at det var Løgn, og kun havde villet tilsnyde sit Parti nogle Stemmer.

Jeg tog nogle andre Aviser.

Et andet af Borgmesterens Organer, Partiets, skrev meget rosende om ham, saa rosende, at der muligvis findes Partifæller til at tro paa det.

— Sine Fjender kan man nok klare sig for, tænkte jeg, men Vorherre fri En for Vennerne.

Tænk engang, om den fiffige Politiker havde Ret! Hvad Pokker er der saa saa dejligt ved Jensen?

Selv om det altsaa er sandt, at Jensen kun er en simpel almindelig moderat Reformidiot, hvad saa? Hvad skal vi saa med ham?

Det er af sine Venner, man skal have det.

— Næ, sagde den Tykke veltilfreds, da han tog sin Frakke fra Knagen ved mit Bord — vist bare for at sige noget —: Næ, Hørup — øh, Tolstoy er sgu ikke den værste. . . Nu skal vi jo snart hen og stemme. . . Ja, De stemmer vel rigtigt — som i gamle Dage. . . ?

Han nikkede og gik uden at afvente mit Svar, som om han vilde sige:

— Vi er jo Gudskelov trofaste. Hvordan skulde det ellers gaa?

Iver Friholt.

Det kgl. Teater.

Henri Nathansen: Mor har Ret —

Komedie i tre Akter.

„Og de *saa*, de var nøgne. . .“

Uden det bliver der ingen Bibel af.

Og derfor blev „Mor har Ret —“ heller ikke den nye forløsende danske Komedie. Det blev ikke ubønhørlig Komik, fordi der ikke var nogen at bønhøre.

Straks i I Akts 1. Scene pillede nemlig gamle Fru Ramssing, Helten Timelærer Erik Ramssings Moder, og unge Fru Bertha, hans Kone, ham saa ren for alle Fjer for Rygrad og Overbevisning og Mandighed, at der ikke blev for 2 Øre Ære og for 1 Øre Mod tilbage af Personen. Og de gjorde det paa den kærlige, nænsomme Maade, som kvindelige Paarørende kan, og saa overbevisende oven i Købet, saa de ikke blot stadfæstede deres egen Mistillid til ham og tegnede ham som en nøgen Pjalt i Tilskuernes Øjne, men ogsaa saadan, at de øjensynlig overbeviste Forfatteren.

Vi saa alle hans Nøgenhed lige straks — der blev ingen Komedie af, fordi der var ingen at klæde af.

Hvad enten det havde drejet sig om, at Erik Ramssing var overbevist om, at han kunde sætte et Hjørne til Maanen og vilde gøre det, eller fuldkomme den russiske Revolution eller skaffe Gorki fri for Straf — eller, som Tilfældet nu var, hævde sin Gudløshed og endda bevare sin Lærerplads ved Direktør Hjorts Skole, saa maatte det fornuftigvis være os ligegyldigt, da vi paa Forhaand vidste, at han vilde opgive Ævret uden at gøre nogen Fortræd og derfor faa Lov til at leve videre som før.

Nu var det, som sagt, Mandens konfessionsløse Overbevisning, det gjaldt. Han vilde ikke undervise i Religion, men have Lov til at være fri derfor og til at demonstrere sit Standpunkt.

Imidlertid lægges der ikke Skjul paa, at han har vidst, den Undervisning netop vilde blive forlangt af ham, og at han kun er blevet Lærer, fordi han ikke har kunnet blive noget andet.

Man synes da straks, at det er et stift Stykke af ham at sætte sig paa den høje Hest, og man bliver ærgerlig over det, da han ærlig talt ikke selv har taget det højtideligt. Det hjælper ikke stort, at han har ladet sig opmuntre af andre. Der er ingen Ting, der hjælper paa Hr. Ramssing, for han er af Naturen en kedelig og ligegyldig Prop.

Stykket hed oprindelig „Den danske Løve“. Det er godt, den Titel er blevet forandret, for det handler ikke om den danske Folkekarakter. Det handler højt regnet om en Dansker, der hører hjemme indenfor en lille bitte Kres af Folk, som taler for meget og kan

Fru Anna Bloch som Bertha Ramssing.

for lidt — maaske om ét Individ af en bestemt Art Timelærere —.

Men det er virkelig at gøre for megen Stads af dem, at prøve dem i Forhold til deres Idealer. Dér fører de hverken nogen ærlig eller alvorlig Kamp, Ramssingerne, de har mest ondt ved at hitte paa, hvordan de skal lave Konflikt.

Nej, deres Livs Tragedie eller Komedie, den staar paa, hvordan de skal klare sig økonomisk, klare sig overfor den alvorlige Virkelighed — de Folk kan jo ikke gaa ud og blive Daglejere og Lejetjenere; de kan ikke, tør ikke og vil ikke, ganske som Hr. Ramssing, og de véd det, og vi véd det meget godt selv. Men den Side af Sagen er kommet i andet eller tredje Plan.

Denne lille Lærer er en Sildefødning af Slægten Hjalmar Ekdahl og Erasmus Montanus, men trods de fine Ahner en lille bitte intetsigende en.

I „Mor har Ret —“ dræber Henri Nathansen en død Graaspurv med et ypperlig rettet Skud fra en udmærket Kanon. Han havde ikke behøvet at gøre saa store Indrømmelser for at slippe igennem med sin stærke Haan. Det blev „Slag ud i den tomme Luft“.

Men det skal siges, at det er længe siden, en dansk Mand med saa klart et Hovede og saa bevidst en Vilje har skrevet en Komedie.

Det kan nok være, at de to Damer i første Scene

planter Manden! Skade blot, at Forfatteren ikke har ladet ham smutte ud alligevel!

Vi véd jo, at selv om Kvinders Dom om Mænd tit er *rædsomt* træffende og rigtig, faar de dog næsten aldrig alting med. Og den kloge Mand med Livrenten, Carstens, der hjælper Hustruen til at bringe hendes lille Erik til et Øjebliks Fornuft, er en meget klog og fornøjelig Mand, og nyttig og morsom med sin Sikkerhed — han er brugt godt.

Han er bare altfor klog og sindrig, han behøvedes skam slet ikke.

Men — det er en *Digter,* der har skrevet den Scene mellem Hustruen og Vennen, som Fru *Anna Bloch* og Hr. *Nicolai Neiiendam* spillede saa nydeligt:

Carstens: . . . I Danmark ender enhver Oprører som Hædersgæst.
Bertha: Ved De, hvad jeg sidder og tænker paa?
Carstens: Nej —
Bertha: Gid De havde Ret!
Carstens: Og det tør De sige?
Bertha: Ja, jeg gider ikke andet.
Carstens: Saa ved jeg, De taler sandt. Det gør man kun, naar man ikke mere gider lyve. . .

Dér havde Forfatteren set til Bunds i Hustruens Liv og tillige tilbage til Baggrunden for og Livet om disse Mennesker, men samtidig har han slaaet sig selv paa Munden.

Er der nogen Grund til at være saa vred paa dem, der af gode Aarsager vel kan springe op, men dog kun bræge som Faar?

Nej, Nydelsen ved denne Komedie og Berettigelsen for dens Fremkomst paa Det kgl. Teater var Skuespillernes næsten helt igennem ypperlige Spil og Sammenspil. De fremhævede alt det udmærkede i Stykket, men fremhævede ganske vist derfor ogsaa dets Svagheder.

Hr. *Poul Nielsen,* hvis Sans for Livets Mangfoldighed og hvis Evne til at finde en Figurs Forudsætninger er saa ualmindelig stor, havde ingen rigtig Baggrund og Rod kunnet finde for Erik Ramssing. Han maatte ret naturligt nøjes med at give ham forfra, saadan som Forfatteren udleverer ham og planter ham — rodløs. Som altid glædede man sig over Hr. Nielsens usvigeligt ægte Tonefald, og hans Spil ved Vuggen i første Akt hævede Figuren ind i Menneskelighed.

Fru *Anna Bloch* og Hr. *Neiiendam* maa dele Æren for at have ydet den dybeste Kunst. Der var Lød og Liv over deres ovennævnte Samtale. For Fruen var Bertha en hel Fornyelse —: Hustruen, der længst har opgivet Ungpigens Drømme og Længsler og staar i en øde, nøgen Virkelighed uden Udvej. Om hendes Tragedie kom Komedien til at dreje sig.

Og baade Hr. *Jerndorff* som Skoledirektøren, Hr. *Hofman* som Skrivelæreren og Hr. *Reumert* som gamle Ramssing skabte i Biroller selvstændige Figurer til Forfatterens gamle Klæder.

Udførelsen blev da en af de Nydelser, som man nu engang kun har i Det kgl. Teater, naar danske Stykker spilles.

Derfor tog Publikum med Rette henrykt mod Forfatterens kampberedte Vid og de vel byggede Situationer.

Derfor fik „Mor har Ret —“ Sukces.

Jens Pedersen.

Ayoe Hass og Achton Friis-Trioen.

Fru *Ayoe Hass* og *Achton Friis-Trioen* er efterhaanden bleven godt kendte her i København. Mange Venner har de vundet sig ved deres straalende Humør

Poul Kronemann. Achton Friis. Ayoe Hass Birket-Smith.

og glade Sange, og naar de nu den 21. Marts drager ud til danske Provinser, vil adskillige Ønsker om Held og Lykke følge dem paa denne deres første offentlige Tourné.

Maaske vil en eller anden, der kender det sørgelige Faktum, at Scenen og Tribunen fordrer Forgrovelse og ligesom en større Brutalitet, med lidt Ængstelse se efter dem og tænke, at det næsten er lidt Synd.

Men saadan er det jo nu én Gang. Unge Folk vil giftes, og Mennesker med kunstneriske Talenter *vil* optræde.

Man maa da haabe, at det lille Ensembles Ægteskab med Publikum maa blive saa lykkeligt som vel muligt.

Det har alle Betingelser herfor. Trioen bestaar af Achton Friis (Mandolin), *Poul Kroneman* (Luth), og *Birket-Smith* (Luth), hver især store Dygtigheder paa deres Instrumenter. Der er noget indsmigrende og koket over dette Strenge-Akkompagnement, og det klæder Fru Hass' mørktfarvede Mezzo-Sopran at synge dertil.

Rigtige Musikere, Folk af Faget, er paa Forhaand altid lidt skeptiske over for disse Salon-Instrumenter, Mandoliner og Guitarer.

Dette Klimperi!

Men Achton Friis-Trioen forstaar imidlertid, maaske ved Maaden at instrumentere paa, at undgaa det evindelige klimprende Stakkato, saa at Akkompagnementet bliver saa flydende og baaret, som nogen kan ønske sig.

Og endelig selve Fru Ayoe Hass' Sang. Ja, den er netop saa letbevægelig og menneskelig, egentlig af Karakter inderlig og lidt melankolsk, mørk af Klang og baaret af en Stemningsrigdom, der er langt fra Unatur og Føleri. Saa langt derfra, at Fru Hass uden synderlig at lægge Baand paa sin Natur, kan synge en Vise med Skælmeri og indtagende Ynde.

Naar Fru Hass og Friis-Trioen efter endt Tourné atter viser sig i København, vil det ikke mere være i den jomfruelige Amatør-Tilstand, som da de drog ud.

Til den Tid vil de sikkert være helbefarne i den vanskelige Kunst: at optræde, og lad os haabe det — uden at have mistet den kunstneriske Uberørthed, der maaske mere, end de selv aner det, er deres dyrebareste og sjældneste Eje.

Axel Kjerulf.

Ministeriets bedste Ven.

Tegning af Eigil Petersen.

Antisocialisternes Hoved.

Bethelskibet.

Dog døde jeg ej,
Men færdig jeg var med den stormfulde Vej.
Et Dæk fik jeg mindre — men fik et „Palads“
Paa Ryggen at bære, af Træ og af Glas:
Et Gudshus for Havets den farende Flok,
En „Havn“ og en „Dok“,

Saaledes lyder en af de skønneste Strofer i „Bethelskibets Svanesang“, et Digt forfattet af Hr. C. H., et Mærke, som vil være kendt fra den københavnske Dagspresse, hvor det altid figurerer under filantropiske Artikler.

stolt, norsk Brig. Den strandede under Stormfloden i 1872 i Køge Bugt. Skroget blev købt af „Sømandsmissionen“, af Burmeister og Wain indrettet til Bethelskib og i 1880 henlagt paa Pladsen i Nyhavn.

Der er noget tragisk i saadan en Skæbne. Noget menneskeligt. Mangt et Menneske har i sine unge Dage været en stolt Skude, hvor mange er ikke senere strandede i Livets Stormflod — for at blive kapret af Missionen og rent ud sagt gjort til et „Bethelskib“.

En skønne Dag sidste Efteraar, da der var Missions-

Bethelskibet set fra Nyhavn.

Det vil glæde Hr. C. H's mange Venner, at han nu ogsaa begynder at skrive Nekrologer — pr. Vers og i Særtryk.

Og særlig da denne Gang, hvor det gælder intet mindre end det af alle Københavnere kendte, nu dødsdømte, Bethelskib i Nyhavn.

Herregud, skal det nu bort, vil mange sige. Det er ikke kønt, men det er saa hyggeligt.

Jo, Sagen er den, at nu kan det ikke mere. Men man maa ogsaa være retfærdig, thi Bethelskibet er gammelt og udtjent. „En lykkelig Stund, da Bølgerne første Gang væded' min Bund“, som Hr. C. H. saa smukt synger —, det var den Gang Bethelskibet var en

møde i Skibet, gav det et Knak, og værsaaartig . . . der revnede det gamle Skrog — ganske som et Menneske.

Siden den Tid har det været nødvendigt at pumpe det flere Gange dagligt.

Nu er det blevet for morsomt med al den Vandkommers, og væk skal det.

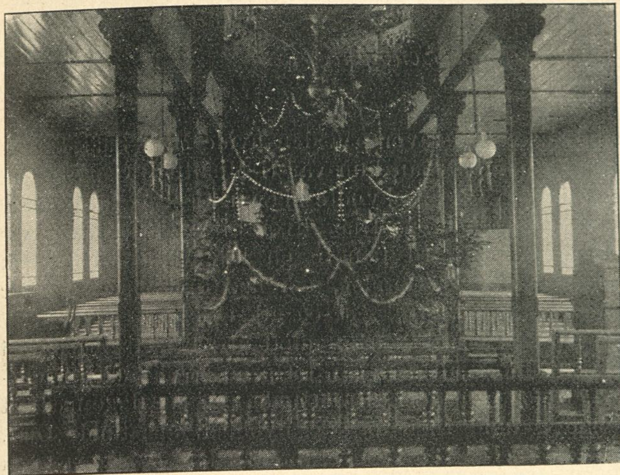
Det er virkelig sørgeligt.

Alvorlig talt — efterhaanden mister jo København sit Særpræg, er omtrent ikke til at kende mere.

Og det er med et vist Vemod, at man snart sagt hver Dag kan skrive en Artikel om „Det København, der forsvinder“.

For blot at nævne et Par Eksempler:

Grønningen sløjfes, Krigsminister Madsen er gaaet, Girafen Mimi i Zoologisk Have er død, Fru Mimis Mand opgiver Stillingen som Formand for Journalist-

Det Indre af Bethelskibet.

foreningen, Dr. Edvard Brandes har trukket sig tilbage, gamle Thygesen bliver ældre og ældre ... og nu Bethelskibet!

Herregud, hvor er de henne, Foreningerne til Dyrenes Beskyttelse og Københavns Forskønnelse?

Man bygger Christiansborg Slot op, hælder ny Vin paa de gamle Dunke og giver os et nyt Venstre-Ministerium . . . er det maaske passende Akvivalent for alt det, vi mistede?

Ja, jeg spørger blot!

Bethelskibets Forsvinden er jo i og for sig en ganske ubetydelig Sag.

Men den bør opfattes symbolsk.

Tænk i Grunden, hvor mange gamle Bethelskibe vi har mistet i Løbet af det sidste Aar!

Det gav et Knak i Bunden, og værsaaartig . . . der revnede det gamle Skrog.

Det er forfærdeligt at tænke sig.

Vi andre — som Tolderen sagde — der bliver tilbage og med Sorg maa se „Skibene“ blive brændt af bag os, vi har kun den Trøst, som Hr. C. H. formaar at bibringe gennem sit sjælsfine og virkelig stemningsfulde Digt: „Bethelskibets Svanesang“.

Thi Hr. C. H. lægger det symbolske Bethelskib følgende trøsterige Ord i Munden:

Om end jeg er gammel, og Skroget er læk,
Og sunken jeg er i den mudrede Grund,
End har jeg en Stund.

Pen.

Den hvide Slavehandel.

Den danske Komité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel sender os — med Tak til Redaktionen — følgende stærkt sammentrængte Beretning:

De forskellige Nationalkomitéer er nu alle i fuld Virksomhed, og Resultatet siden 1899 foreligger bl. a. i Form af Fortegnelser over Personer, der er mistænkte eller straffede for Kvindehandel. En fransk Fortegnelse tæller 117 Navne, en tysk 163, de fleste med Signalement og 43 med Fotografier. En Del gaar igen under forskellige Navne. Straffen har været fra 1 Maaned til 3 Aars Fængsel, i nogle Tilfælde tillige Landsforvisning og i et Tilfælde Deportation til franske Kolonier.

De fleste store Dampskibsselskaber tager ved deres Skibspersonale aktivt Del i Arbejdet. Alle Landes Konsuler samarbejder beredvilligt med Nationalkomitéen. Overalt i større Byer — ogsaa her hjemme — hvor Underkomitéer ikke er oprettet, søges Tillidsmænd, navnlig i Havnebyer. I Spanien er der næsten i hver By oprettet Lokalkomitéer efter Dronningens Opfordring. I Konstantinopel er alle Landes Konsuler under den russiske Konsuls Forsæde traadt sammen for at yde samlet Modstand og Hjælp i denne Sag. I Ægypten er Centralkomitéen i London for Tiden beskæftiget med Oprettelse af en Nationalkomité. I Buenos Aires, Kvindehandelens Hovedsæde, er nu en meget kraftig Komité.

De tre skandinaviske Landes Komitéer forhandler for Tiden om Ansættelse af en Fællesinspektør, der kan ordne og lede det praktiske Arbejde i Norden.

Avertissementer om Pladser i Udlandet er Kvindehandelens bedste Operationsbasis. Det er derfor aldeles nødvendigt, at de unge Piger, som modtager „Ansættelser“, først henvender sig til vor Komité for at faa undersøgt Forholdene. Mange unge Piger har alt vist os den Tillid, og vi har ogsaa haft Lejlighed til efter foretagen Undersøgelse at advare mod at modtage Pladser i Udlandet, og vort Raad er heldigvis blevet fulgt. Det kan ikke siges ofte nok og stærkt nok, at ingen ung Pige bør rejse til Udlandet eller modtage nogen Plads i et fremmed Land, før hun har raadført sig med vort Kontor, der selvfølgelig gør Arbejdet uden Vederlag.

Og dog rejser de unge Piger uden Vejledning sorgløst ud i Verden. Den engelske Komité, der har etableret et virksomt Tilsyn paa Hovedbanegaarden i London, har fra 1. Januar 1904 haft Lejlighed til at tage sig af 58 unge danske Piger. To unge Piger fra Danmark har Komitéen truffet paa Gaden, ernærende sig ved Utugt, — der kan jo derfor godt være mange flere. I Hamburg indkommer der hver Uge, undertiden hver Dag, flere unge danske Piger paa Sygehuset for Kønssygdomme. Hvilket Liv fører de? Og hvordan er det gaaet til, at de er kommet saa vidt? Over Riga og St. Petersborg kommer jævnligt til Rusland unge danske Piger, der har Kontrakt med Artistagenter. Efter kort Tids Forløb, d. e. naar Agenten misligholder Kontrakten, maa de, for at kunne leve, sælge sig selv.

Komitéen haaber nu med Understøttelse fra Staten at kunne foretager en omfattende Undersøgelse af Forholdene paa disse Omraader i Udlandets større Byer og derefter at kunne raade Bod paa Miseren.

Vi beder enhver, der mener at kunne give Oplysninger om Tilfælde, som kan falde ind under Kvindehandel, om at meddele os saadanne, helst personligt. Vort Kontor er *Nørrebrogade 49, 1., (aabent fra Kl. 9—1).*

Med Højagtelse

Axel Liljefalk,

Oberst, Formand

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

10. Fortsættelse.

„Gaa ikke saa snart!“ bad hun, idet hun saa ængstelig henimod Døren. „Jeg er saa bange for, at nogen anden skal komme herind, og jeg er jo ganske værgeløs.“

Han forstod hende og ynkedes dybt over hende. Derfor blev han siddende, han vidste ikke selv hvor lang Tid. Men de talte sammen som gamle Venner, og hun fortalte ham mere om sit Hjem og om sine Familieforhold. Medens han sad ved hendes Side, kom der en Følelse af Tryghed over hende, og hendes Skønhed undlod heller ikke at gøre et dybt Indtryk paa hans modtagelige Sind.

„Klokken er tre,“ sagde han endelig, idet han saa paa sit Ur. „Jeg formoder, at Selskabet nu maa være gaaet.“

Han rejste sig, trak Pelsen paa og tog sin Hat.

„I Morgen skal De være fri,“ lovede han. „Vi har da heldigvis Politi her i England.“

„O, Tak!“ svarede hun, idet hun rakte ham sin Haand.

Da han var borte, kastede hun sig ned paa Sofaen og brast i voldsom Graad.

„Hjem til Fader og Moder!“ hulkede hun. „O, almægtige Gud, lad det lykkes!“

Lord Garwick gik hurtigt ned ad Trappen og hen til Entrédøren, som nu kunde aabnes uden Vanskelighed. Altsaa var han ikke længere i Tvivl om, at Værten havde villet føre ham bag Lyset. Da han kom ned i Haven, aabnede Portneren den lille Dør i Muren uden at sige et Ord. Men idet Lorden kom ud paa Gaden, blev han modtaget med en Lattersalve af nogle unge Herrer, som stod og ventede paa ham under en Lygtepæl. Det var Mr. James Wilding med tre af sine Venner. Han gik hen imod Garwick og sagde:

„Her har jeg Vidner paa, at jeg har vundet Væddemaalet! Deres Hest „Strafford“ er min.“

„Væddemaalet?“ gentog den unge Lord overrasket. Men saa mindedes han, at han virkelig for flere Maaneder siden havde indgaaet et Væddemaal med Wilding om, at han aldrig vilde sætte sin Fod i et Hus som dette. Garwick blev ærgerlig over den Snare, hvori han var faldet, og han svarede:

„Jeg indrømmer, at jeg har Skinnet imod mig; men dog tager I fejl. Imidlertid kan jeg jo ikke retfærdiggøre mig, og for at det ikke skal se ud, som om jeg vilde bryde en indgaaet Kontrakt, skal jeg i Morgen sende Dem min Ridehest. Men samtidig erklærer jeg ogsaa her i Vidners Paahør, at vor Omgang er ophørt, og møder jeg Mr. Wilding paa offentligt eller privat Sted, hilser jeg ham ikke.“

Dermed vendte han dem alle Ryggen.

Men da de andre havde fjernet sig, gik Edward Garwick tilbage for ved Skinnet fra Gaslygten at undersøge Porten. Der stod Nr. 67. Da han kom ned til Enden af Gaden, læste han ogsaa ved Hjælp af Gaslygten med Forbavselse Navnet: *Blackstreet*, skrevet med sorte Bogstaver paa den hvide Mur. Saaledes opdagede han, at han kun var ti Minutters Gang fra sin egen Bolig. Han skyndte sig nu hjem og lukkede sig selv ind i Faderens Hus, hvor alle Lys forlængst var slukkede. Edward tændte en lille Vokskærte og gik op paa sit Soveværelse, der laa to Trapper op. Her klædte han sig straks af og gik i Seng.

Men det var ham umuligt at sove; thi hans Sind var endnu i altfor stærkt Oprør. Han saa hende levende for sig denne fremmede, skønne Pige med det lange gyldne Haar og de dybblaa, angstfulde Øjne. Han hørte hendes klare, melodiske Stemme, og han gennemgik i Erindringen hvert Ord, hun havde sagt. Hans Blod kogte af Forbitrelse ved Tanken paa den skændige Maade, hvorpaa hun var blevet behandlet, og han følte det som en Æressag at befri hende. Edward tvivlede jo heller ikke et Øjeblik om, at det vilde lykkes ham.

Først bestemte han, at han vilde betro det hele til sin Fader, for hvis Dom og skarpe Forstand han nærede den dybeste Respekt. Men saa mindedes han et Løfte, som han havde givet Faderen, inden han var rejst til Oxford for at studere ved Universitetet, og han besluttede derfor at ville handle paa egen Haand.

Edward var vokset op paa det gamle Familiegods i Wales, hvor han indtil sit sejstende Aar var blevet undervist af en dygtig Huslærer. Hertugen af Lenshire var en ivrig Politiker, der i mange Aar havde siddet i Lordernes Kammer i Parlamentet og dér spillet en fremragende Rolle i Kolonialpolitiken. Desuden var han en Foregangsmand for alle nyttige sociale Reformer. Men skønt overlæsset af Arbejde havde dog Hertugen altid fundet Tid til at tale med sin ældste Søn om alvorlige Sager.

Deres gamle Herresæde var udstyret med solid Elegance, som dog ikke hindrede det for England egne Præg af hjemlig Hygge. I den vældige Park med hundredaarige Træer, som omringede Slottet, havde Edward tilbragt sin Fritid med Leg og al Slags Sport sammen med sine yngre Søskende, en Broder og to Søstre. Aftenen inden hans Afrejse til Oxford havde Hertugen ført ham ind i det store Bibliothek og bedet ham om at sætte sig lige overfor ham i en af de læderbetrukne Lænestole. Derefter havde Faderen sagt:

„Min kære Edward, inden Du nu rejser bort fra dit Hjem for i en Række af Aar at leve mellem fremmede, har jeg efter Samraad med din Moder besluttet at ville tale med Dig om en Sag af den største Vigtighed. Du er nu gammel nok til at kunne høre det:

Historien fortæller os, hvorledes der i Lilleasien, i Grækenland og i Rom under Kejsertiden, fejredes Saturnalier af den Beskaffenhed, at det kan faa Haarene til at rejse sig paa ens Hoved. Men aldrig har dog Staten hverken i Rom, Athen eller endog i Korinth beskyttet offentlige Huse, som var indviede til Lasten. Selv en Heliogabel vovede ikke offentlig at optræde

som Lastens Beskytter saaledes som de raadende Mænd i flere af vor Tids kristne Stater. Dette System blev indført under Napoleon I, efter at det franske Kejserdømme var grundlagt i Aaret 1802. Professor *Emil de Laveleye* skriver derom: „Det kunde blot tænkes indført i en Tid som denne, da al menneskelig Værdighed blev traadt under Fødder og al individuel Frihed var glemt og misforstaaet."

Mange, ja, jeg tør vel sige, de fleste unge Mennesker vokser op i den Tro, at der findes to Slags Moral, en for Manden og en for Kvinden. Naar Du kommer til at færdes ude i Verden, vil Du ogsaa snart høre udtalt denne Opfattelse, der baade strider imod Kristendommens Lære og imod den sunde Fornuft. Af saakaldte Sundhedshensyn forsøger man at undskylde hos Manden, hvad man fordømmer hos Kvinden. Der findes endog Mødre, som indbilder sig, at deres Sønner maa vade gennem Smudset for at modnes til Mænd. Dette er imidlertid en af vor Tids sørgeligste Vildfarelser, der mere end nogen anden bærer Skylden for, at baade enkelte Individer og hele Nationer gaar til Grunde. At saa mange Børn fødes nervøse, moralsk kraftesløse og fuldkomment blottede for ideelle Følelser er den ligefremme Følge af dette. Thi Moralens Love lader sig ikke krænke ustraffet. Det onde gaar aldrig sporløst hen over noget Menneske, og hvis der er noget, hvori Brøde og Straf følger ubønhørligt efter hinanden, saa er det netop i dette. En sløv og knækket Ungdom, en sygelig Alderdom og Tabet af alle Livets bedste Glæder, Sygdom og Samvittighedsnag er Følgen af denne Livsanskuelse."

Hertugen rejste sig, gik hen til sin Boghylde og søgte efter et lille Hefte. Da han havde fundet det, rakte han det til Edward, som læste Titelen: *„Hygieine og Moral*, dediceret til Ungdommen af Dr. *Paolo Good"*.

„Denne lille Bog," fortsatte Hertugen, „er, som Du ser, belønnet med Æresmedalje af det medicinske Akademi i Frankrig. Den skal Du tage med Dig og læse med Opmærksomhed. Deri vil Du se, at der findes tre Sygdomme, som er Følgen af et urent Liv. Den alvorligste af dem angriber hele Organismen og hærger nu vort Samfund lige saa meget som Alkoholismen og Tuberkulosen. Den er absolut uhelbredelig og arvelig indtil tredvte Generation. Vore Badesteder er overfyldte af Mænd, der sidder som Krøblinge i Trillevogne eller gaar paa Krykker, og som alle er angrebne af denne Farsot. Deres Hjærne er sløvet, deres Haar falder af, deres Næse og Kæveben smuldrer hen, og kommer nogen i Berøring med en Ring, et Glas eller hvilkensomhelst Genstand, som har tilhørt en saadan syg, da kan vedkommende risikere at blive smittet. Derfor staar der ogsaa i Salomos Ordsprog: *„Syndens Hus er en aaben Grav; det hviler paa en aaben Grav"*. Naar en Mand, der er befængt med denne Sygdom, ægter en ung, uskyldig Kvinde, da begaar han en Forbrydelse, som burde straffes af ethvert Lands Love. Thi Forbandelsen hviler, som sagt, over hans Efterslægt indtil tredvte Led. Vore Hospitaler er fulde af blinde, døve, halte og Idioter, som alle er Børn af saadanne Mænd. Denne Sygdom er saa frygtelig, at man allerede i Skolerne burde forklare Eleverne dens Aarsag og Virkninger; men da dette ikke gøres, bør Forældrene i hvert Fald tale med deres Sønner derom for at aabne deres Øjne for den Fare, de udsætter sig for.

Der er dem, der forsvarer disse statsbeskyttede Huse dermed, at Kvinderne er under Lægetilsyn; men det er nu bevist, at dette ikke byder nogensomhelst Garanti. Sygdommen er uhelbredelig og kommer altid tilbage. Den kan være der, uden at Lægen straks kan opdage den.

Og selv om man undgaar at blive angrebet af den legemlige Sygdom, saa efterlader dog denne Synd altid en mindre eller større Sygelighed i det aandelige Liv eller ogsaa en fuldkommen Begrebsforvirring i Opfattelsen af de moralske Værdier, en Følelsens Kulde og Afstumpethed, ja undertiden en ligefrem Modbydelighed for alt, hvad der er ædelt og ophøjet. Thi jeg maa endnu en Gang gentage: det onde gaar aldrig sporløst hen over noget Menneske. Altsaa, set fra alle Sider, religiøst, moralsk og fysisk, er dette System Synd, Vanære og Ufornuft. Jeg har nu aabnet dine Øjne for denne Afgrund, og Du skal love mig, at Du aldrig nogensinde vil sætte din Fod over Tærskelen til et saadant Hus!"

„Det lover jeg!" svarede Edward uden Betænkning.

Hertugen fortsatte:

„Vil Du være rask og stærk, saa hold Dig ren! Vil Du beholde din aandelige Kraft og Spænstighed, din Hukommelse og din Tankeevnes Klarhed, saa hold Dig ren! Det bedste Middel til at bevare baade din legemlige og din aandelige Sundhed er at bibeholde Herredømmet over din Person.

„Vær nu en brav og flittig Dreng, og Gud holde sin Haand over Dig!" sagde Faderen, idet han stod op og kyssede sin Søn paa begge Kinder.

Dagen efter denne Samtale var Edward rejst til Oxford, og senere havde han aldrig vekslet et Ord med nogen af sine Forældre om denne Sag. Hertugen stolede trygt paa sin Søn, hvilket han ogsaa havde al Grund til. Medens Faderen med stedse stigende Iver havde taget Del i Døgnets politiske Kampe og nu for et Aar siden var blevet udnævnt til Minister, havde Edward levet ganske stille i Professor Wyndhams Hus i den lille Universitetsby.

En Dag var der kommet en meget bekendt Præstefrue til Oxford for at holde Foredrag. Hun havde talt om det samme Emne, som Hertugen havde berørt til sin Søn, og hun havde forfægtet de samme Idéer. Tilhørerne, der mest bestod af Studenter, havde delt sig i to Lejre, for og imod hende, hvoraf den ene havde pebet, ja nogle havde endog gøet som Hunde og mjavet som Katte for at latterliggøre og overdøve hende. Edward havde derimod siddet paa Galleriet og i sit stille Sind givet hende Medhold. Den følgende Aften havde han i en Kafé truffet sammen med nogle Kammerater, som atter diskuterede Indholdet af denne Dames Tale. Edward havde forsvaret den og ytret, at han aldrig kunde tænke sig Muligheden af at besøge noget af disse Lastens Arnesteder.

„Jeg vædder paa, at jeg skal møde Dig dér en Dag!" havde Mr. James Wilding raabt. „Vinder jeg, faar jeg din prægtige Ridehest Strafford. Taber jeg, faar Du denne Stok med massivt Guldbeslag, der har tilhørt Ludvig XVI af Frankrig. Min Fader har købt den paa en Auktion i Paris."

„Jeg vædder gerne," svarede Edward roligt. „Men Du kommer til at tabe."

(Fortsættes)

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

F. Dupont.

(Indehaver af Duponts Manufakturhandel.)

Det vilde være interessant at efterforske, hvordan et Stykke Laksemad kan være Oprindelse til et erotisk Digt, hvorlunde det, at en Minister har Mavepine kan foraarsage Revolution i et Land, og det kunde ogsaa — sans comparaisson — have sin Interesse at se, hvordan Hr. *Dupont* blev en ypperlig Forretningsmand.

Men . . ., det vilde desværre være for vidtløftigt at komme ind paa. Vore Læsere vil sikkert ogsaa tro os paa vort Ord og være tilfredse med, at vi præsenterer Hr. Dupont, saadan som han nu er.

Efter i 5 Aar at have staaet i Lære hos „Mørchs Eftfl." tog Hr. Dupont til Berlin, hvor han i halvandet Aar uddannede sig. Kom derpaa til „Messen", senere i „Magasin du Nord" og grundlagde for seks Aar siden sin store, kendte Manufakturhandel, Nygade 6, paa Hjørnet af Nytorv.

Tæpper og Gardiner er hans Specialitet. Hvordan var det med Bygmester Solness? Han vilde bygge *Hjem* for Mennesker! Hr. Dupont har ogsaa *sin* Mission, at udsmykke disse Hjem; og der findes i hans Forretning de lækreste Midler dertil.

Hr. Dupont er af fransk Familie og stammer fra Fredericia, hvor der som bekendt i Emigranttiden nedsatte sig mange Franskmænd. Og dog ser han saa elskværdig dansk ud som nogen.

Det er besynderligt, at der egentlig ikke findes nogen særlig udpræget dansk Forretningsmands-Type. De er næsten alle stilfærdige, elskværdige og blonde, paapasselige og beskedne . . . som Hr. Dupont. Vi sidder og taler sammen, han og jeg. Det vil sige, jeg forsøger at faa Hr. Dupont til at tale om sine egne Bedrifter.

— Er der ikke noget videre, siger jeg, noget særligt, som er karakteristisk for Dem og Deres Forretning?

Der bliver en lang Pavse, hvori jeg kærtegnende lader Øjnene fryde sig over Tæpper, Senge, Gardiner, Portiérer og hvide Varer. . .

— Ja, siger Hr. Dupont med et Smil. Jeg er gift og har et Barn.

Og vi lo begge, men Hr. Dupont mest.

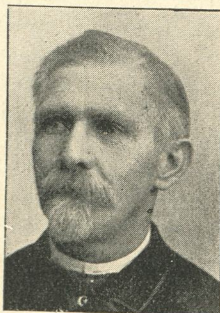
For det er netop det, der præger Hr. Duponts Forretning, at han først og fremmest er Familiefader.

Brutto.

UGENS NAVNE

— Den 13. d. M. fejrede forhenværende Musiker i Hæren *Lantow* og Hustru deres Guldbryllup. Guldbrudgommen var med i sidste Krig og er dekoreret

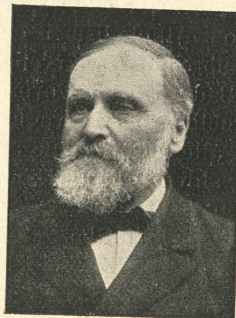

Musiker Lantow og Hustru.

med Dannebrogsordenens Sølvkors. I en lang Aarrække har de gamle Jubilarer været bosiddende i Odense. De er endnu raske og rørige. Den ene af deres tre Sønner er Journalist Lantow ved „Berlingske Tidende".

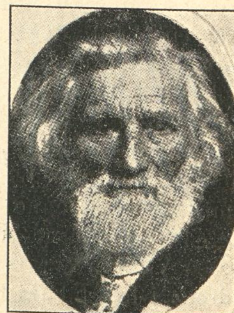
— Forrige Torsdag er Stadsarkitekt, Professor *Ludvig Peter Fenger* afgaaet ved Døden, 72 Aar gam-

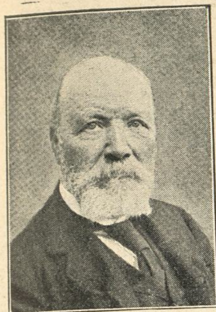
Stadsarkitekt Fenger.

mel. Han var en Præstesøn, blev Student, og derefter lærte han Murerhaandværket. Senere gennemgik han Kunstakademiet og fik dets store Guldmedalje. I 1885 — i Højres gamle Dage — valgtes han til Borgerrepræsentant; men da han Aaret efter udnævntes til Stadsarkitekt i København, nedlagde han sit Mandat. Hans Arkitektvirksomhed omfatter et stort Antal Bygninger, hvoraf dog ingen særlig fremtrædende. Som Stadsarkitekt tog han sin Afsked i afvigte Sommer.

— Et andet Dødsfald er den gamle, kendte Kunstner, Billedhugger og Stempelskærer *Harald Conradsen.* Han blev 88 Aar gammel. Han var Elev af Freund og har som Billed-

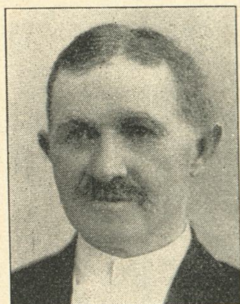

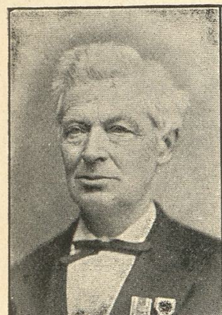
Medaljør Conradsen.

Fabrikant Børgesen.

hugger vundet baade den store og den lille Guldmedalje. Den meste Del af sit Liv viede han dog Virksomheden som Medaljør. Medaljerne til Minde om Thorvaldsen og om Oehlenschläger hører til hans mest kendte. Han var dekoreret med Dannebrogsordenens Ridderkors og Sølvkors og var Æresmedlem af Kunstakademiet i Sct. Petersborg.

— Fabrikant *Skjold Børgesen*, der døde i forrige Uge i en Alder af nogle og halvfjers Aar, var den første, der tilvirkede Straahatte her i Landet. Han begyndte uden en Skilling i Lommen, men ved Paapasselighed, Sparsommelighed og Orden arbejdede han sig efterhaanden saaledes frem, at Fabriken nu ved hans Død daglig beskæftiger ca. halvandet Hundrede Mennesker. I Fjor fejrede Firmaet — S. Børgesen & Co. — sit 50 Aars Jubilæum. Afdødes Søn, Valdemar B., der optoges som Kompagnon i 1893, er nu Forretningens Chef.

Grosserer C. F. Hansen.

Bankdirektør Paludan.

— Den bekendte Fedevaregrosserer *C. F. Hansen* døde i Lørdags, 66½ Aar gammel. For snart 30 Aar siden begyndte han en lille Høkerhandel — nu er den en af de største Viktualieforretninger i København, og har Leverance til talrige Restaurationer. Han faar Ros baade som en dygtig og god Mand. C. F. Hansen var dekoreret med den svenske Vasaorden og den russiske Stanislausorden. En af hans Sønner overtager Forretningen, en anden er Asocié i et stort Eksportfirma i London, en tredje Søn er Premierløjtnant i Viborg, og en Svigersøn er den bekendte Vært i „Bernina", Hr. Herman Petersen. Den Afdøde efterlader sig en Formue paa op mod en Million.

Stud. med. Klubien.

Folketingsbud Larsen.

Det store Lod.

Det er sagt saa tit, at Ægteskabet er det rene Lotteri. Men lige saa ofte er det paastaaet, at den, der har Held i Spil, har ikke Held i Kærlighed.

Hvad skal man nu tro?

Gud véd, om man ikke kommer Sandheden og Forklaringen nærmest ved at sige: der er Lotteri i alt — i Kærlighed som i Spil.

Vort Billede viser to Opfostrings-Drenge i Færd med at trække de skæbnesvangre Numre. Rundt omkring sidder en Del højtidelige Herrer, kontrollerende, at Ceremoniellet gaar rigtigt for sig, og at ingen snyder paa ulovlig Maade.

Klasselotteriets Bygning ligger paa Margrethevej som et Palads mellem smaa idylliske Villahaver. Naar Lotteriet trækkes — og det sker som bekendt en Gang hver Maaned — farer Kioskdrenge paa Cycle fra og til, bringende Lykken ud blandt Menneskene. Drægtighedstiden for en Lotteriseddel er seks Maaneder. Hver Maaned skal den fornyes, hvis ikke bliver Sedlen ganske simpelt til et Købelod.

Men er Sedlen naaet igennem alle fem Trækninger, kommer den — i September eller Marts Maaned — til den store sjette Trækning, der varer i hele elleve Dage. Da er det, at alle Spillere gaar i Spænding og venter paa, at det lille Numer skal komme til Verden med det store Lod, de et Hundrede og firsindstyve Tusinde Kroner!

Der findes i alle Mennesker en Længsel, som lader dem hige imod „det store Lod“.

Klasselotteriet trækkes.

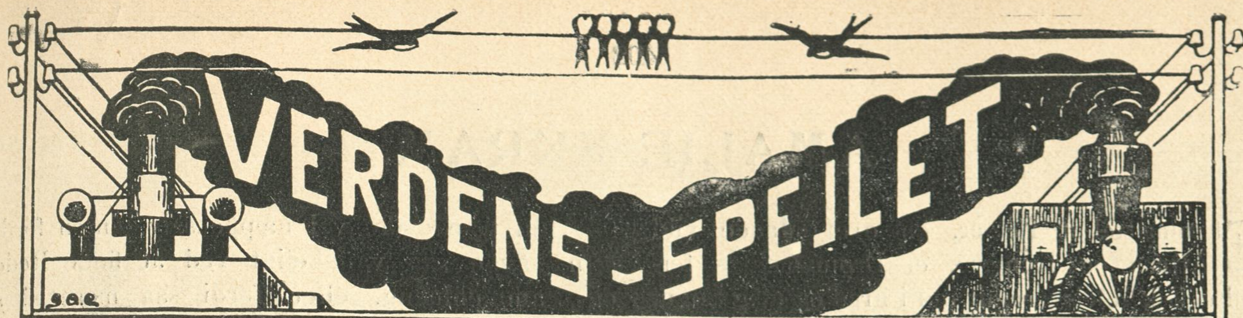
Det store Lod . . ., det kan være saa mange forskellige Ting, men for de fleste er det Penge, ene og alene Penge:

Det store Lod, de et Hundrede og firsindstyve Tusinde Kroner.

Lazarus.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 26, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 26. Marts 1905.

Amalie Skram.
Født d. 22. August 1847 — Død d. 15. Marts 1905.

AMALIE SKRAM.

Et umætteligt Begær, en over Maade vild Attraa og Længsel, et Drømmesinds forhadte Erkendelse randt ind i Fred og evig Søvn, da Amalie Skram randt ind i Døden.

Hele Verden havde hun befaret søværts med sin første Mand, en Skibsfører, og set med sit Sinds skæve Syn og lært at hade alt, hvad hun havde elsket og ønsket at favne med aabne Arme, alt, hvad der havde staaet imod hende, eller hvad hun i Livsangst havde modstaaet eller forsømt. Forraadt af Livet følte hun sig, samtidig med at hun spurgte sig selv, hvorfor hun ikke havde taget meget mere af det.

For Amalie Skram var Livet Rædsel.

Og om Sorg og Ondskab og Rædsel skrev hun ud af sit dybe, gennemglødede Had.

Med en haardhændet Ærlighed, som man har fastslaaet at nægte en Kvinde, lagde hun alle Kort paa Bordet, og derfor blev dette skønne, lidende Menneske en af vor Tids store Digtere, de, som ikke ævner at lyve om deres Liv, men maa fortælle alt, hvad de har set og forstaaet, lidt og erfaret, om det saa skal bane sig Luft og pine sig Vej ud af deres Sideben, saa at de sprænges selv derved.

For Amalie Skram maatte skrive, maatte blive Digter. Hun maatte fortælle for at finde Rede og Sammenhæng i sin Virkeligheds, sit Livs forvirrede og fortvivlede Røster og Raab og Ensomhed.

Paa den Maade søgte hun sin Udvej og søgte at favne den Verden, som hun ikke syntes havde taget mod hendes voldsomme Sind og hensynsløst fordrende Favn.

Hun fortalte os sit Liv, som den store Digter hun var.

Det fortælles, at Homer var en gammel, gammel blind Mand, der drog fra Sted til Sted og reciterede sine Digte, der handlede om, hvad han havde hørt fortælle, og som han forklarede ud fra de Erfaringer, han havde samlet, medens han var ung og kæmpede med og kunde se paa andre Menneskers Liv og Færden.

Saadan har alle Digtere gjort, og saadan gjorde Amalie Skram. Hun fortalte os sit Liv ud fra sit bitre Syn og med sit voldsomme Temperament.

Hun troede det vel næppe selv, enten fordi hun havde saa vanskeligt ved at finde Rede og Sammenhæng, eller fordi saa meget hos hende var genialt Instinkt.

Jeg husker, at hun en Gang talte om de Digtere, som fortalte alt saadan, som det var gaaet til — det var i Anledning af den store norske Forfatter *Hans Jæger* — og saa sagde hun: „Det skal man ikke. Jeg digter det om.“

Men det gjorde hun ikke, kunde det ikke, selv om hun maaske troede det.

Altid gik hun ud fra sig selv og sit eget. Hun begyndte med at skrive om Kvinden, hun vilde kæmpe med i Kvindesagen for Kvindernes Frigørelse, som i hendes Debutbog „Constance Ring“. Og hun skrev om Forholdet mellem Kvinde og Mand, hvoraf hendes bedste og tætteste Bog „Forraadt“ er udgaaet. Siden skrev hun om Børnene, og tilsidst vilde hun bare fortælle om Mennesker, indtil hun begyndte at at skrive sin ufuldendte Roman „Mennesker“ — dér brast det for hende, dér segnede hun under Kampen for at finde en Sammenhæng, og maaske fordi hun ikke syntes, at hun havde faaet det hele Udbytte af Livet. Dér maatte hun ofre sit Liv, fordi hun ikke kunde udholde at finde ud af alle disse Mennesker, der lever og dog har saa ondt ved at vænne sig til Livet, som *hun* nu saa det og troede, det var.

Hun, som havde at fortælle om et rigt, bevæget, et omtumlet og fortvivlet Liv, hun havde vist uendelig svært ved at skrive det, fordi hun led med hele sit stærke og vilde Sind.

Men hun maatte, hun vilde det.

Hvad denne Hjerne magtede, hvad dette Hjerte rummede af Kærlighed og Had, af Medfølelse og Forbitrelse, derom kan Verden læse i hendes vidunderlige Bøger. Tænke sig den Fuldkommenhed, den hensynsløse Ærlighed, hvormed hun beskriver sin egen Sindssyge i det berømte Skrift „Professor Hieronymus“. Blot lægger hun sig selv med en Selvplagers uimodstaaelige Vilje og Trang!

Nu er et rigt Liv slukt. Ensom og fattig, gammel og syg døde den berømte Forfatterinde i sin Alders 58de Aar.

Hun gav sit Liv hen for os.

Jens Pedersen.

Sørgehallen i Studenterhuset

Amalie Skram.

Døden er raa som en Retterknægt,
der slænger sit Rov paa Blokken,
og Hugget falder med haardest Vægt
paa den, som ranker sig højt og kækt
op over Menneskeflokken.

Syder en Hjerne sig søvnløs træt
for Sandhedskravet at bære,
breder en Sjæl sit Kærlighedsnet
ud over Lidelsens Menneskeæt,
da maa den ensom være.

Aabner et Hjerte sin dybe Favn,
men ikke sin Rigdom vejer,
fatter det Tvivl om sin Gernings Gavn,
lukker det sygt sig sammen af Savn
og ser, at det intet ejer. —

Herman Nielsen.

Kujonen.

Fortælling fra Kampene om Mukden.

Alle Kammeraterne i Delingen sagde det — og Kuro vidste det ogsaa godt selv: at han var en rigtig Kujon. Rigtig en nederdrægtig Kujon var han — en Bladlus, et Tusindben, et — en — — ja, rigtig en forfærdelig Kujon var han, Kuro.

Men Løjtnant Yoshida var først kommet til Delingen for to Dage siden — efter at den gamle Delingsfører var faldet i en af de allerførste Kampe foran Mukden. Og dette var ogsaa den eneste mulige Grund til, at Yoshida havde valgt netop Kuro til Oppasser.

„For véd I hvad" — sagde den skævbenede Okura, som havde dræbt en russisk Oberst, med et eneste Bajonetstød, under Slaget ved Motienling — „havde Løjtnanten bare set den Kujon staa og ryste, den Gang ved Liaoyang — ikke om det havde gældt hans Liv, havde han taget ham til Oppasser."

„Den Vandmelon, det Græskar, den raadne Ananas!" Og Okura spjættede ud til begge Sider med sine skæve Skanker og pudsede videre paa Geværet. Fra Næsen dryppede der hvert Øjeblik en ny Draabe ned i Laasen „Kom!" — sagde Oberst-Dræberen, og satte sine smaa Øjne ind i Kammeraterne der laa rundt omkring, tæt ind til Baalet — „Kom, vi skal hen og skælde ham ud. Den Søn af et sekskantet Rævehovede!"

Okura fnøs af Arrigskab. — —

Ja. Der var i det hele taget ikke Spor af Tvivl om, at Kuro, den tykke, store Fløjmand i Delingen, han var rigtignok en rigtig Kujon. Ikke af dem, der stikker af, midt under Kampen — af den Slags var der ikke en eneste, der var sluppet helskindet fra det allerførste Slag i hele Krigen: saa snart Kampen var forbi, fandt man dem liggende rundt omkring, her og der, hvor de nu havde prøvet paa at snige sig hen. Og allesammen havde de et Skud igennem Brystet — men de laa med Ansigtet vendt hjemad.

Saa af den Slags var Kuro altsaa ikke. Næ, bare han endda havde været saadan! Saa skulde Kammeraterne nok have ekspederet ham, lige saa sikkert og lige saa gesvindt, som de hele Hæren igennem havde gjort med andre Kujoner.

Men Kuro løb ikke.

Han blev bare ganske graa-gul-meleret i Ansigtet, saa snart de slaskende Projektiler begyndte at vifte om ham, han rystede over hele Kroppen, klattede Patronerne ud af Fingrene paa sig og begyndte at smaagræde. „Ala-la, ala-la!" — klynkede han, og i Begyndelsen af Krigen troede Kammeraterne altid, at han var blevet saaret. Men det var bare en slem Løgn: men han var bange for at *blive* saaret. Og det, syntes han selv, var ligesaa galt. Derfor græd han.

Men saa blev de jo vant til det efterhaanden alle Kammeraterne — og saa sparkede de ham blot, saa saare han begyndte at hyle.

En Dag opdagede Kompagnichefen det.

„Hvad Fanden græder Du for, din lange Rad" — sagde han og traadte Kuro over de store Tæer — „vil den lille Dreng hjem til sin Mor?"

Kuros Ansigt blev helt fedt og stort, paa en Gang: „Ja, Tak" — sagde han og var lige ved at græde af Glæde — „jeg vil meget gerne hjem!"

Kaptajnen røg et helt Skridt tilbage og kom til at ligne en grøn Ost i Ansigtet, af den rene Arrigskab. — Okura, Oberst-Dræberen, havde selv set det, for han stod og lurede for at høre, hvordan det spændte af. —

„Hold Kæft. Omkring. Stik af. Ind i Geleddet med sig. Sikken en Slubbert!" — sagde Kaptajnen og holdt to Fingre frem for sig og rullede med dem, som om han havde fundet et af Kokkens fedtede Haar i en Mundfuld Grød. — —

Kuro var ogsaa et stort Fjols. Det vidste de allesammen, og efterhaanden havde de sagt det saa tit til ham, at han ogsaa selv var ganske sikker paa det. Ja — han var et ganske utroligt Fjols, han var saa dum, saa at hele Port Arthur vilde slet ikke have kunnet rumme al hans Dumhed — selv om Fortet saa var blevet ryddet for Russere, sagde Okura.

Allerede imens Kuro var hjemme i det rare Tokio — han havde været Kurmaia-san, omtrent det samme som Droskehest — allerede den Gang havde hans Kollegaer narret ham evig og altid. En Gang især — ja, for skønt han var saa dum som en Missionær, saa var han alligevel en af de allermest søgte Kurmaia-saner paa hele Holdepladsen nede ved Havnen. For der var ingen af de andre, der kunde drive det til at løbe sine syv Fjerdingvej i Timen — og vel at mærke uden at køre paa et eneste Sted. Men det kunde den store, stærke Kuro — ja, der var de Gange, hvor han løb fjorten femten Mil paa en Dag!

Og paa den Maade var det, at han tilsidst — et halvt Aarstid før Krigen — havde faaet sparet saa meget sammen, at han kunde købe sig en splinterny Kurmaia, lakeret over det hele, og med ekstrahøje Hjul og med en lille silkebetrukket Pude paa Sædet.

Kuro græd af Lykke hele den Aften, hvor Vognmageren havde afleveret Køretøjet til ham. Hele Natten laa han og sov med Hovedet puttet ind imellem Egerne paa det ene Hjul — og hver eneste Time vaagnede han og stirrede op paa den blanke, lakerede Vognbund, indtil han fik grædt sine Øjne til igen.

Naa, men ud paa Morgenen faldt han i en rigtig fast Søvn af Træthed — og imens var det, at et Par af Kammeraterne havde lavet dette her Puds med ham.

Endnu en halv Time, inden Damperen kunde ventes, stod Kuro nede ved Havnen, foran sin nye Kurmaia. Hele hans Hovede var dobbelt saa stort som ellers, for han smilede ustandseligt. Kammeraterne skelede til ham og vrinskede hen til hinanden og kunde ikke staa stille paa Benene af Fryd og Spænding.

Solen laa som et Broncetrikot over Kuros store og stærke Legeme, der lyste som Silke. Huden laa saa fast og blødt som Fløjl over Træ.

Saa kom Damperen; de Rejsende dinglede i Land paa deres jordfremmede Ben og gav sig til at skraale, febrilsk og meningsløst, for at faa Bugt med deres egen Forbavselse over at være kommet hertil. De mere rutinerede stak Næserne i Vejret af Vigtighed og raabte paa „Kurmaia, for Satan!" — og de fik deres Stemmer til at lyde, ganske som om de i mange Aar kun havde været vant til at kommandere, troede de.

Kuro var straks galopperet frem af Rækken. Han rystede over hele Kroppen af Iver og Stolthed. Helst vilde han have haft to—tre Sykker paa en Gang op paa sin Vogn, bare for rigtig at føle hvor let og dejlig den nye Kurmaia var.

En af de rutinerede smed en lang, flad Æske op foran Smækken og hoppede saa selv op i Vognen. „Hotel Europe!" — sagde han. Og Kuro slog med Hovedet, slaskede med de store nøgne Fødder og galopperede af Sted.

Kammeraterne blev baade krumme og skæve af Grin — de klaskede sig paa de nøgne Laar og gjorde Luften tyk rundt om dem af den rene og skære Anstrængelse. —

En halv Timestid efter kom Kuro tilbage. Han travede ikke engang. Han ligefrem slæbte sig af Sted, hans Hovede dinglede paa hans Bryst, han tudbrølede. Da han var kommet ind paa sin sædvanlige Plads i Rækken, satte han sig ned paa Hug, klaskede Hænderne for Ansigtet og hulkede som en gal.

„Hvad er der los?" — spurgte en af dem tilsidst og skelede til de andre, over at han var saa vittig.

Men Kuro brølede bare højere endnu.

For Sagen var den — men det vidste Fjolset jo ikke — at mens han sov om Morgenen, havde de faaet

stukket nogle ganske smaa Strimler Bark ind i Navene, og saa snart denne Bark blev varm, svulmede den ganske nederdrægtig op og gjorde Vognen saa tung at køre som en Tempelkarre. — Men tilsidst foreslog de ham, at han skulde faa en af deres halvgamle Vogne, og saa vilde de være saa venlige at tage hans tunge, klodsede, nye Kurmaia i Stedet for. Skønt det var rigtignok et daarligt Bytte. Men, skidt, for Kammeratskabs Skyld!

Og det gik Kuro naturligvis straks ind paa, og saa græd han igen, i en Timestid, af Rørelse over, hvor gode de var ved ham.

Paa den Maade var det, at han kom af med sin dejlige, nye Vogn, som han havde sparet sammen til i fire lange Aar. — —

Saa var det, at Krigen kom, og Kuro blev Fløjmand i sin Deling.

Og nu havde den nye Løjtnant Yoshida valgt ham til Oppasser.

Først var Kuro blevet aldeles forstyrret, da Løjtnanten kneb ham i Kinden og sagde —:

„Vil De være min Oppasser?"

Han spilede begge sine smaa bitte skæve Øjne op og begyndte at savle af Forskrækkelse.

„Hvad?" — spurgte Løjtnanten igen og smilede.

Og Kuros Hjærte svulmede paa en Gang, saa han troede bestemt, at han var faldet død om lige paa Stedet.

„Javel!" — sagde han. Og saa kunde han ikke dy sig mere — han bøjede Hovedet ned paa Brystet og gav sig til at tørre Øjnene med den Haandfuld Patroner, han lige havde faaet udleveret.

Kammeraterne sparkede ham af Arrigskab.

„Du Perle af en Oppasser!" — sagde de og kneb ham i de tykke Lægge. —

Men nu stod Kompagniet paa Forpost foran den lille Landsby et Par Mil fra Mukden.

Kuro var blevet Post for Gevær — det var endelig hans Tur at staa paa Vagt. Tidligere sprang Delingsføreren altid ham over, naar han tog Posterne ud.

„94 — den Vandharpe! Ham kan vi ikke bruge!" — plejede den faldne Løjtnant at sige, og han gik i en stor Bue uden om Kujonen.

Men Yoshida satte ham til at være Post for Gevær.

„Se Dig nu for!" — sagde han endnu en Gang til ham. De stod oppe, lige bag Kammen paa den lille Bakke, hvor Delingen laa nede bag ved, og hvor den skulde tage Stilling, hvis det blev til Kamp — „Se Dig nu rigtig for. Og brug dine store Ører!"

Kuro svedte, saa at han maatte lade Geværet gaa fra Haand til Haand hele Tiden.

„Og saa snart Du hører Skud ude fra en af Vedetterne, saa raaber Du straks: Til Gevær!

Saa snart der bliver skudt — raaber Du: Til Gevær!

Er Du med?" — spurgte Løjtnanten tilsidst.

Kuro nikkede og begreb slet ikke det allerbitterste. Helst vilde han have holdt fast i sin elskede Løjtnants Kappe, for at bede ham om endelig ikke at gaa fra ham — men saa turde han alligevel ikke. Og saa var han alene. Nogle hundrede Alen foran ham stod der et Par Vedetposter, støttede til Geværerne og stirrede udefter. Kuro slugte dem med Øjnene og gjorde sig den forfærdeligste Umage for at huske, hvad Løjtnanten havde sagt.

Men det løb altsammen fuldstændig rundt for ham inde i hans store, tykke, dumme Kujonhovede. Han begyndte at græde. Taarerne trillede ud af ham, ustandseligt, tæt efter hinanden, som var det selve hans Hjærte, der smeltede og smeltede. Han kunde ligefrem føle, hvordan han blev lille og tynd indvendig, efterhaanden.

Men paa Kinderne frøs Taarerne i den stærke Kulde; og det varede kun et Par Minutter, saa syntes Kuro, at han havde hele Hovedet anbragt i en Glaskasse.

Den Tanke forskrækkede ham saa meget, at han græd mere endnu. Han glemte rent at fryse, saa travlt havde han med at være bange.

Af og til gled hans Tanker hen paa Løjtnant Yoshida, der altid talte saa pænt til ham og havde gjort ham til sin Oppasser. Og saa huskede Kuro paa, at Løjtnanten havde jo givet ham et Hverv at opfylde: han stod her jo ikke for at græde, men han skulde passe paa Vedetterne derude.

Ja, saasnart de derude raabte til Gevær, saa skulde han straks skyde. Saadan var det vist, at den elskede havde sagt. Eller var det omvendt?

Kuro fik sig en ny og ganske forfærdelig Forskrækkelse: næ, han var sikker nok paa, at naar Vedetterne raabte til Gevær — saa skulde han skyde; ja, dette her var sikkert nok; men hvordan i al Verden skulde han kunne høre, om de raabte til Gevær? Det kom jo dog aldeles og ganske an paa hvor højt de raabte? Og hvem skulde han saa skyde paa, hvis han hørte, at de raabte til Gevær?

Han var lige ved at opgive det hele.

Hvert Øjeblik drejede han Hovedet om og kiggede ned i den lune Dal bag Bakken, for at prøve paa at faa et Glimt at se af Løjtnant Yoshida.

Vedetterne havde han rent glemt.

Men paa en Gang gav det et voldsomt Ryk i ham: der blev baade skudt og raabt derude i Kæden. Kuro blev fuldstændig forvildet. Han anede ikke, hvad han skulde gøre eller ej. Vild af Skræk gav han sig til at skraale af sine Lungers fulde Kraft og skød, rasende, blindt hen, lige frem for sig. Skud efter Skud. De skarpe Smæld gik som Seglgarnssnore igennem hans Hjærne. Fingrene blødte, fordi han tog saa kejtet paa Bundstykket.

Han hverken hørte eller saa.

Bare opdagede han noget efter, at han laa ned, og til højre og venstre for ham laa hans Kammerater. Hele Delingen laa i Stilling oppe bag Bakkekammen. Lidt fremme foran dem kom der en hel Masse sortegraa, levende Klumper. Kuro kendte dem godt. Han mærkede selv, hvordan han blev graa-gul-meleret i Ansigtet, og han skulde lige til at give sig til at græde som sædvanlig, men saa hørte han, paa en Gang, sin elskede Løjtnants Stemme omme bag ved.

„Viser 400. Magasin. Skyd!"

Og den lille visne Korporal, der laa lidt fra Kuro, dunkede ham i Hovedet med sit Gevær og brølede: „400 — din Vandflaske!"

Men Løjtnanten raabte igen, omme bag Fronten:

„400 — lille Kuro! Skynd Dig nu!"

Og Kuro fik Viseret stillet ind og skød.

De graa Klumper forsvandt pludselig, det var, som om de var sunkne i Jorden, og i samme Nu begyndte den kendte Lyd at hvisle henover Kuros Hovede. Pøj-høj-tuu, sagde det, og saa lød der et Smæld. — Russerne havde kastet sig ned og skød.

Kuro var igen paa Nippet til at græde — men omme bag ham lød paany Yoshidas Stemme, og den store Kujon syntes paa en Gang, at det var ene og alene til ham, at Løjtnanten talte.

„Klem bare paa!" — raabte han, der omme — „Giv dem dygtig Tak for Laan!"

Og Kuro lukkede sine Øjne og skød, alt hvad han kunde. Geværkolben dansede paa Skuldren af ham. Krudtrøgen bed ham i Ansigtet og gik som en Proptrækker igennem Lungerne paa ham.

Nu dukkede de graa Klumper igen op, ligesaa pludselig som de var forsvundet, og Kuro, der havde blinket en lille bitte Smule med det ene Øje, saa dem komme nærmere og nærmere. Og der blev flere og flere af dem. Saa klemte han Laagene endnu fastere i end før og skød som en rasende. Geværløbet brændte som Ild i hans Haand. Laasen var blevet trang af Hede. Sidemanden til venstre gav et underligt Kvæk fra sig, en slap Haand daskede ind over Kuros Nakke, og noget klæbrigt-sejgt klaskede sig fast paa hele hans venstre Kind.

„Galgen ned!" — brølede den dejlige Stemme deromme bag ved. Og der var ikke en Mand i Delingen, der brugte sine Fingre saa rapt som Kuro.

Nærmere og nærmere kom de tykke graa Klumper. Kujonen syntes, at de næsten maatte kunne naa at knibe ham i Næsen. Han hørte paa en Gang, at han selv laa og skreg af Arrigskab og Angst.

„Bajonet — — paa!“ — skingrede Stemmen bag ved, og den visne Korporal strakte en Arm, hvor der pludselig manglede næsten hele Haanden, over til Kuro — „Bajonet — paa!“ brølede han og stak Armstumpen ned imod den frosne Jord.

Kuro holdt op med at skyde. Med Besvær fik han Bajonetten frem under Spaden, der hang ovenover den; og han var forfærdelig længe om at faa den sat paa, syntes han.

I det samme mærkede han nogen løbe forbi sig, bagfra. Han saa op. Yoshida stod lige foran Geleddet og svingede med Sablen.

„Nu rask op, Drenge! Og saa ind paa dem!“ — skreg han, og den elskede Stemme skingrede som en hellig Hanes. Og igen svingede han Sablen over Hovedet og foer fremad.

Kuro begreb ikke en Smule. Nærmest troede han, at nu var Slaget forbi — men uden at bryde sig om nogetsomhelst var han allerede sprunget op og galopperede efter sin Løjtnant. I et Par Spring var han i Hælene paa ham — ingen var saa hurtig som han; Resten af Delingen kom tyve Skridt bagefter.

De graa Klumper var borte igen.

Kuro begreb mindre og mindre.

Men paa én Gang slog Yoshida ud med begge sine Arme og gav et forfærdeligt Skrig fra sig. Kujonen smed straks sit Gevær. Løjtnanten slog ud igen. Det gav ligesom et Kniks i Knæene paa ham. Huen faldt af hans Hovede. Hans Stemme lignede slet ikke den, han ellers havde. Og saa begyndte han pludselig at blive ligesom mindre og mindre.

I samme Nu laa Kuro ved Siden af ham. Hulkende slyngede han Armene om den faldne. Løjtnanten slog Øjnene op og smilede en Tusindedel af et Sekund.

Kuro mærkede, at der blev trampet hen over ham. Han hørte sine Kammeraters Hyl og Skrig. Skelnede, hvordan der faldt andre rundt om ham. En Støvlehæl strejfede hans Nakke. Et Patronhylster faldt ned i hans Haand, og han knugede Fingrene om det uden at vide hvorfor.

Igen løb der nogle henover ham. Han kunde høre paa Stemmerne, at det var ingen af Kammeraterne.

Lammet af Rædsel aabnede han et Øje; han laa midt iblandt de graa Klumper. Nu greb to af dem fat om ham og den elskede, der laa saa tæt slyngede sammen. Det foer igennem Kuro: nu slaar de ham ihjel. — Men saa fik han en Idé, den første, som han nogensinde havde faaet.

Og med lukkede Øjne gjorde han sit Greb om Løjtnanten endnu fastere.

De Mænd, der havde grebet fat i ham og Yoshida, kastede de to ubevægelige Skikkelser op paa en Dynge Lig, som de havde samlet i en Fart. Saa smed de sig selv ned bag ved Bunken og gav sig til at skyde.

Kuro forstod meget godt, hvad der gik for sig. Russerne brugte Ligene til at dække sig bag. Og naar han nu bare tav stille, kunde han maaske redde sin Løjtnant. Og Yoshida tænkte vist paa det samme, mente Kuro, for han laa ganske lige saa stille som Oppasseren. Kuro var lige paa Nippet til at græde, kun en lille bitte Smule, af Glæde over dette her.

Men saa fik han andre Ting at tænke paa. Med et følte han et voldsomt Slag i sin ene Tinding: det blev buldrende og kogende sort for ham et Øjeblik, og han maatte bide Tænderne sammen for ikke at skrige. — Han forstod, at det var en af Russerne, der uden at ane noget brugte hans Hoved til Anlæg for Geværet.

Kuro følte et flængende Ryk i sit venstre Øjelaag, og i det samme klang Skuddet lige ved hans Øre — Lyden gik som en Ladestok tværs igennem hans Hjærne. Den varme Krudtrøg fløj ham i Ansigtet og lagde sig som takkede Korn ind i det flængede Øjenlaag.

Der var et eller andet inden i Kuro, der baade jamrede og lo. Han havde aldrig været saa stolt — og han var næsten ved at vende ogsaa den anden Side af sit Ansigt til, for at faa den samme Omgang der. Ja, Yoshida skulde da ikke kunne komme til at kalde ham for Kujon efter dette her.

Saa langt naaede han i sine Tanker — saa havde Russeren ladet sit Gevær igen — og denne Gang følte Kuro, hvordan Kødet flænsede sig løs fra hans Tinding og Kind. Han prøvede paa at bide sine Tænder endnu fastere sammen end før, han havde en vag Følelse af, at der slap en klynkende Lyd ud af hans Hals, saa blev det pludselig borte altsammen, og han vidste bare, at inden det slap væk for ham det hele, knugede han endnu fastere end nogensinde om sin Løjtnants Skikkelse. — —

Kompagniet, der stod paa Piket, var langt om længe gaaet i Stilling. Russernes Angreb paa Feltvagten var blevet ført saa hurtigt og voldsomt frem, at Kuros Kompagni først kunde komme til Skud, da hele Yoshidas Deling var blevet revet op.

Saa gik Russerne tilbage. De havde naaet, hvad de vilde — nemlig at faa at vide, hvor Pikettets Kampstilling var.

Natten var faldet paa. Som med Staalharver gled det isnende Mørke frem. Kulden laa som en pigget Jernmasse over Jorden. Luften havde dybe Klange, der kom, ingen vidste hvorfra — det var, som sang Atmosfæren i Kulderysten.

En ny Feltvagt var blevet skubbet frem fra Pikettet. Den stod et godt Stykke bag den Bakke, hvor Yoshidas havde haft Stilling. Kompagnichefen var en forsigtig Mand.

Bag en lille Busk, der lignede en Edderkop, der havde væltet sig om paa Ryggen, laa et Par Vedetter paa Knæ. De lod Geværet læne imod Skuldren og puttede deres Hænder ind i Kappeærmerne. Af og til rejste den ene af dem sig op og famlede sig forsigtigt igennem det kogende Mørke henimod den nærmeste Sidepost til højre. Han raabte et Ord eller to derhen, og saa snart han havde hørt Svaret, snublede han henover den træhaarde Jord tilbage og faldt paa Knæ igen bag Busken.

Han og Kammeraten hviskede et Par Ord, og saa laa de igen som før tavse og følte deres Høreevne spændt som en Pistol.

Saa gav det et Knæk i dem begge to med et. Der kom nogen derude. En eller anden. Ven eller Fjende. En der listede og snublede og famlede. Hvem dér? Ingen Svar, bare mere Famlen. Igen Snublen. Hvem dér, eller vi skyder.

Det er, som om det klynker og klager, og det humper sig saa tungt over Jorden.

De to Vedetter føler det, som suger deres Blod sig ud af deres Aarer, og det rinder bort, i næsten klukkende Drag, ned i Jorden. Og hvem dér? skriger de igen, paa én Gang, og lytter uden Aande.

Men igen svarer det ikke.

De spænder Hanerne paa deres Geværer og véd med ét slet ikke, hvad de skal gøre eller ej.

Saa er Lyden ganske nær ved. De hører, at der bliver talt. Eller der bliver sunget. Nynnet. Eller klynket. Eller alle Dele.

Og Vedetterne synker sammen og véd, at Nattens Aander er Herrer over alt; over Jord og Himmel, over Dyr og Mennesker, over Liv og Død.

Nu hører de Ordene derude fra — de kommer som en Aands Fodtrin eller som et Hjærtes Slag, ind imellem de tunge og slæbende Skridt.

„Stille. Min Løjtnant.“

„Rolig. Saa.“

„Snart. Ja.“

„Min Løjtnant. Herre. Guldmenneske.“

„Stille. Stille.“

„Ja.“

Skridtene er blevet langsommere end før. Der bliver længere og længere imellem hver Skuren og Snublen. Endnu en lille Tid høres det. Saa bliver der stille længe. Og saa endnu en Skuren. Saa høres der ikke mere.

Men krummede sammen, med Hænderne knugede, som skulde de aldrig slippe, saadan ligger de to Soldater paa Posten. Thi Nattens Aander er Herrer over alt: de raader over Jord og Hav og Himmel, over Planter og Dyr og Mennesker, over Liv og Søvn og Død.

Men om Morgenen, da det graa Lys faldt frem, som var det en Byge, da saa de, at fremme foran dem, ikke tyve Skridt borte, dér sad Kuro, stift ret op og ned paa Jorden, og i sine Arme knugede han sin Løjtnant.

Og om Kujonens Mund var der det Smil, som *de* har, der sejrede, tilsidst, over baade Liv og Søvn og Død.

A. H. Kohl.

UGENS EKKO

Kløpulver.

Han havde opfordret Betjent *Bruun-Christensen* til at give Comparent-Drengen *Jens Poulsen* en god Dragt Prygl, fordi Knægten ikke vilde tilstaa, at han havde sat Ild paa sin Husbonds Gaard. Og bagefter, da de tørre Hug ikke hjalp, forlangte han af Betjenten, at han skulde komme Kløpulver i Comparentens Seng.

Han hed *Klaumann* og var Søn af Borgmesteren i Store Hedinge, cand. jur., og havde erhvervet sig Guldmedaljen for en juridisk Prisopgave. Dertil var han Fuldmægtig paa sin gamle Faders Kontor og havde den rigest mulige Lejlighed til Myndighedsmisbrug.

— Ja, jeg véd nok, at han har nægtet at have Medskyld i Huggene og Anbringelsen af Kløpulveret; men da Højesteret ikke har taget noget Hensyn til hans Forsøg som Benægter, uden for saa vidt som den har forhøjet Kalurius' Straf til fire Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, saa behøver vi andre vist heller ikke at tage mod Benægtelsen —.

Fire Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost!

Det gør En godt helt ned i den store Taa at se denne unge Gentleman komme pænt og ordenlig i Kachotten i Stedet for at slippe fra det med en Omgang Ris paa Raadstuen, saadan som Bøllerne skal kunne i Følge vor højt ærede og dybt elskede Justitsminister Albertis for Gud véd hvilken Gang reviderede „Grundlov".

— Ja, jeg véd ogsaa godt, at Hr. Klaumann slet ikke er bleven straffet for Overfald paa sagesløs Person. At det bare er, fordi det efter dansk Lov endnu ikke er tilladt at prygle Tilstaaelser ud af Folk eller lokke dem frem ved Kløpulver —.

Men herhjemme, hvor det sker, at velklædte Mennesker øver Hærværk imod Ligstene, fordi de faar en Taar over Tørsten, medens de lurvet klædte i lignende Tilfælde hyppig drikker hinanden Skaller samt efter Sigende skal være tilbøjelige til at gøre det samme ved sagesløse Folk —

Herhjemme, hvor en stor Del af Landets Indbyggere, fra Justitsministeren selv til hver anden lille Sypige har Lyst til at give Bøllerne en Endefuld læsterlige Klø, fordi de er overbevist om, at de paa den Maade kan faa Bøllevæsenet ud af Folk, her er der noget befriende og opløftende ved denne sidste Dom.

Baade fordi jeg synes, Hr. cand. jur, Fuldmægtig, Borgmestersøn, Indehaver af Universitetets Guldmedalje Klaumann vilde være sluppet med for godt Køb, naar han kun var blevet idømt Ris eller Rotting, — han kunde da mindst have fortjent begge Dele, hvad nidkære Folk holder paa som det mest probate, som det, der er mest Forslag i —.

Og fordi denne Sag og denne Dom paa en ejendommelig klar og overbevisende Maade godtgør, hvad *Prygl* er værd.

Vi véd om Hr. Klaumann, at han er en sjældent velbegavet ung Mand.

Jeg nærer ikke heller den mindste Tvivl om, at han har følt sig overbevist om, at Comparenten, den ganske unge Tjenestekarl Jens Poulsen, har trængt til en regulær Dragt Prygl med tilhørende Kløe og Svie for Resten.

— Denne ærlige Overbevisning er, som bekendt, det eneste saglige Argument, Justitsministeren og Pryglelovens Venner har ført i Marken for deres Kælebarn —.

Og den grove Behandling fremskaffede jo en Tilstaaelse.

Som ikke duede bare.

Det forekommer mig, at Sagen Klaumann dels kan belære os om, hvad en *Overbevisning* er værd, dels hvad den Guds Gave *Prygl* er værd: nemlig pure 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, naar Højesteret skal bedømme Sagen.

Vi har Højesteretsdom for det.

Og saa kan vi jo forøvrigt haabe, at *Kløpulveret* vil virke i Hs. Ekscellences Næse som en kraftig og forfriskende Pris.

Naar han sidder og glæder sig over, at *nu skal Bøllerne have Prygl!*

Den danske Rigsdag har vedtaget det. . .

Iver Friholt.

Fra Indvielsen af Katolikkernes Hospital i Roskilde.

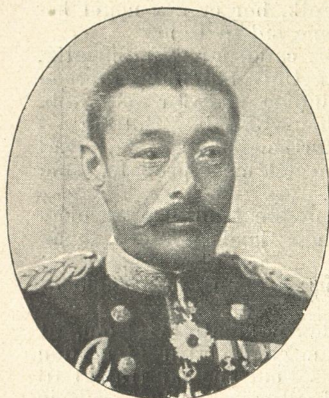

Filles de sagesse. (De kloge Jomfruer.)

Velsignelse nedbedes over det nye Hospital.

Japanske og russiske Hærførere fra Kampene ved Mukden.

General Oku.

General Oyama.
Japanernes Øverstkommanderende.

General Nogi.

General Nodzu.

General Kuropatkin.
Russernes Øverstkommanderende.

General Kuroki.

General Kaulbars.

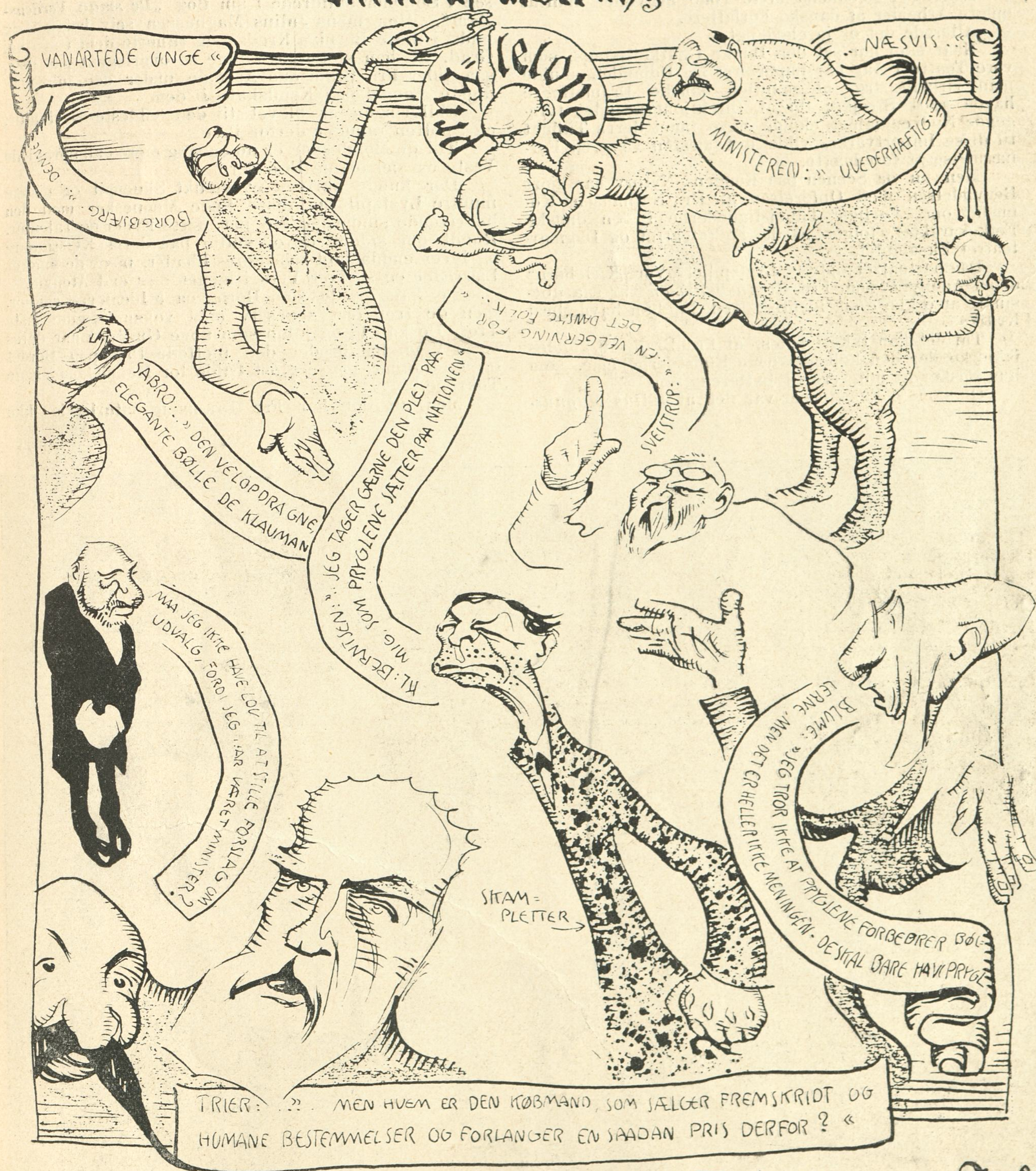
General Bilderling.

General Lenewitsch.

et Blad af Danmarks Kulturhistorie.

berettet af aksel nygaard.

Af den mindeværdige Debat i det danske Folkething om Indførelse af Kat, Knut, Tamp og Rotting for voksne Mænd.

ANNO DOMINI 1905.

Teatrene.

„Vore Kælebørn" og „En Lektion".

Endelig i Sæsonens elvte Time begynder man at opføre Arbejder af danske Forfattere.

Allerede det er jo glædeligt.

Naar man har set den Bunke Godtkøbsstads, som vore Teatre i Aar har importeret fra Udlandet, skulde man virkelig tro, at samtlige danske Dramatikere havde gjort Strejke; thi at Direktionerne uden tvingende Nødvendighed skulde have taget deres Tilflugt til disse Importvarer, vilde det næsten være en Fornærmelse at forudsætte.

Men nu da Scenen paa Kongens Nytorv har gjort Begyndelsen med Opførelsen af Hr. Nathansens Komedie om „Forligs"-Tilbøjelighederne i den danske Folkekarakter, følger baade Folketeatret og Dagmarteatret Eksemplet.

Dagmarteatret opfører Lystspillet „Vore Kælebørn" af en Anonym, som Fru *Karen Bramson* var saa ubesindig at erklære sig identisk med, før hun havde læst Kritiken.

Thi det kan ikke nægtes, at Fru Bramson aldeles ikke kender den københavnske Kunstnerbohême, som hun ønsker at udlevere til Latteren.

De samme Eksistenser var det, at *Julius Magnussen* i Sommer skildrede i sin Bog *„De smaa Verdens-Axer"*. Men mens Julius Magnussen selv befandt sig midt i disse Bernina-Kredse og tilhørte dem i saa høj Grad, at han slet ikke kunde se overlegent paa dem, saa lider Fru Bramsons Arbejde under den fuldstændigste Mangel paa Kendskab til dem.

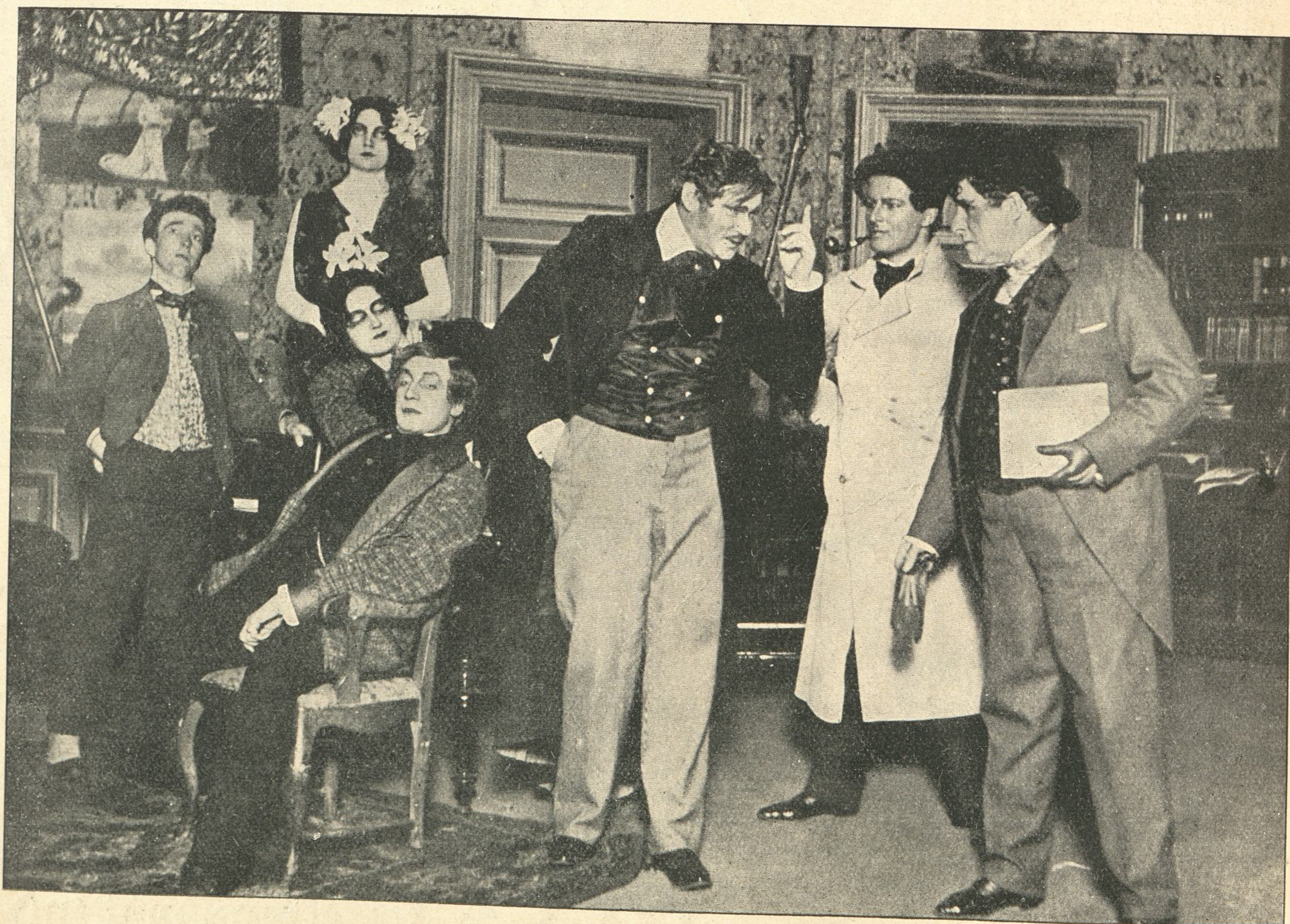
Skildringen er blevet til den vildeste Karikatur, og Spotten rammer derfor ikke.

Thi de Mennesker er nu engang mere end spraglede Veste og sælsomme Frisurer.

Der kunde skrives et smukt Skuespil og mange muntre Lystspil om disse unge Mennesker med den henrivende sindsvage Tro paa deres Evner og Talenter. Rundt om sidder de og sulter paa deres Kvistkamre og lever endda højt paa deres Idealer, mens de smører Lærreder og skriver Vers i meget mer end Alenvis.

De kan græde som Børn, naar Idealerne ramler, men de tror paa sig selv med voksne Mænds faste Tro. De kan le og juble som unge Guder, naar deres smaa Veninder breder den plettede Dug paa Bordet og de holder et sorgløst Gilde for Maanedens sidste Tokrone.

Men alt det har Fru Bramson naturligvis ikke

En Sanger-Spire (Einar Jønsson) — Dora (Asta Nielsen) — Kathinka (Marie Niedermann). — En ung Digter (Albrecht Schmidt). — Den norske Forfatter (Svend Kornbeck). — Maler-Spire (Vald. Lund). — Forf. Børgelund (Jacques Wiehe).

Paa Kunstnerkvisten.

kunnet vide, fordi hun har siddet hjemme i sin Dagligstue og læst Magnussens „Verdens-Axer“.

Men hun ved, hvor elskværdigt *Peter Nansen* kan levere et daarligt Manuskript tilbage, og Hr. *Emanuel Larsen* maa sikkert ogsaa have betraadt de Gyldendalske Trapper, thi man kan overhovedet ikke tænke sig nogen mere fuldkommen Gengivelse af denne belevne Indehaver af den danske Literaturs blaa Stempel.

Men de andre, der aabenbart har følt Usikkerheden, nøjedes da ogsaa med i Masker og Udtryk at kopiere en udvalgt Skare af det Stampublikum, som holder til paa Bernina.

Som en mindre poetisk anlagt Urtekræmmer-Svigerfader morede Hr. *Neumann* Publikum uden at overskride Virkelighedens Grænser, og *Anna Larssen* skabte som hans Datter et virkeligt levende lille Menneske ud af den udspekulerede Parvenu-Konsulinde.

— — — — — —

Men som den kloge Selskabsmand Hr. Christmas er, klarer han de vanskeligste Skær og giver den kloge og smukke Komtesse Polly al den erotiske Frihed, Hjærtet kan begære.

Han ved jo dog, at en Dame af hendes Attraktion og Tænkemaade ikke vil gøre Brug af den.

Og det viser sig ogsaa, at Komtesse Pollys Forelskelse i Kammertjeneren Søren Bastrup, Barndoms Legekammeraten, ikke er mere end et skælmsk Drilleri overfor Faderen og Fætteren, der begge er blevet stærkt medtagne under Hævdelsen af deres erotiske Adelsrettigheder.

Men „En Lektion“ blev en hel lille Kunstnydelse i *Johannes Nielsens* fortræffelige Instruktion, og Gang paa Gang sad man og troede, at man var i det kgl. Teater, saa smukt og afrundet var Spillet.

Fru *Nansen* fik endelig igen en Sukces, der betyder, at hun har vundet ny Erfaring og skabt en helt

Søren Bastrup (Poul Reumert). Komtesse Polly (Betty Nansen).

Baron Dangell (Johs. Ring). Grev Wrangel (Dorph-Petersen).

ny Kvindeskikkelse i dansk Skuespilkunst.

Komtesse Polly blev en stolt og klog Kvinde, der med hele den gamle Slægts sikre Selvfølelse ved et intelligent Instinkt bliver en frisindet Nyskabning midt i Fordommens gamle Rede.

Men ogsaa hele det øvrige Milieu blev fortræffeligt givet. Direktør *Dorph-Petersen* var en stilfuld Landstings-Greve, Hr. *Ring* en smaatbegavet Baron og *Helsengreen* en gammel jovial Oberst, der samler Slægtens erotiske Æventyr i Bøger, som kun trykkes for de indviede som Manuskript.

Helt fortræffelig var Hr. *Tscherning* som en ung Forstjunker, der er Indbegrebet af den elskværdige Aandssvaghed. Med forbavsende Overlegenhed behandlede Hr. Tscherning denne Rolle, der vilde have fristet saa mange andre ud i Karikaturens Overdrivelse.

Under hele Forestillingen kom man Gang paa Gang til til at tænke paa ingen ringere end Gustav Esmann, og man forbavsedes over, saa meget Hr. Christmas har lært ved sit korte Samarbejde med „Den kære Familie“s uforglemmelige Forfatter.

A. W. H.

Paa Folketeatret bevægede derimod *Walter Christmas* sig hjemmevant i den højeste Adels Kredse.

Netop som saadan en Bordkonversation ved en adelig Middag bevæger Samtalen sig i „En Lektion“, elskværdig, dannet, kurtiserende; den strejfer baade det vovede og det sentimentale og er tilsat med et lille, krydrende Stænk af revolutionære Tilbøjeligheder, naturligvis indenfor den gode Salontones snævre Grænser.

Men naar Hr. Christmas vil give os en Lektion til Belæring om, at Kvinden i Erotik har Ret til at tage sig de samme udenoms Friheder som Mændene, maa det vist skyldes den elskværdige Salonkonversation, der ikke gaar af Vejen for noget, naar det gælder om at behage en smuk og stilfuld Borddame.

Paa den anden Side maa det jo indrømmes, at han ikke kunde gaa til den modsatte Yderlighed og forlange den Dyd af Mændene, som nu en Gang forudsættes hos Damerne, hvis han da ikke vilde have, at det elegante Selskabs Herrer skulde føle sig krænkede i Udøvelsen af en af den mandlige Adels ældste Rettigheder.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

11. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Dette var nu næsten et Aar siden, og Lord Garwick havde for længst glemt det hele.

Nu ærgrede han sig over James Wildings uværdige Handlemaade, men var dog paa samme Tid glad over, at der her gaves ham Lejlighed til at øve en god Gerning ved at frelse den ulykkelige Fange.

VI.

Da Klokken slog ni den næste Morgen, stansede Lord Garwicks Vogn udenfor den høje, graa Bygning, hvori Sædelighedspolitiet havde sine Kontorer. Han steg op ad Trappen og spurgte en Betjent, om Chefen for Sædelighedspolitiet var til Stede.

„Nej," svarede den adspurgte, „Mr. Stead er rejst til Skotland! Men hans Stedfortræder, Mr. Elby, er i Kontoret. Første Sal, Døren lige for Trappen!"

Efter at have faaet denne Besked steg Edward videre op ad en anden Trappe og fandt uden Vanskelighed Kontoret. Da han var kommet indenfor, traadte en midaldrende Herre ham i Møde.

„Tør jeg spørge, hvad ønsker De?"

Edward rakte ham sit Visitkort, og da den anden havde læst Navnet paa dette, bukkede han dybt.

„Tør jeg bede Mylord om at ulejlige sig ind i det næste Værelse?" Med disse Ord traadte han selv til Side og lod den besøgende gaa først ind i Sideværelset. Her var Gulvet belagt med bløde Tæpper, og mod Væggene stod høje Bogskabe, bag hvis Glasdøre man saa Bunker af Dokumenter og store Protokoller i brune Skindbind. Midt paa Gulvet stod et Skrivebord, overfyldt med Papirer, og foran Bordet to svære, læderbetrukne Lænestole.

„Vær saa god, Mylord, tag Plads! Hvormed kan jeg have den Ære at være Dem til Tjeneste?"

Den Mand, der talte, var næsten skaldet; kun en Krans af lyst Haar dækkede hans Baghoved. Ansigtet var blegt og afpillet, og Læberne farveløse under en sort, sylspids Knebelsbart. Hans lange, knoglede Hænder havde en simpel Form. Det var den samme Herre, som havde trængt sig ind til den ulykkelige Alma.

„Jeg kommer for at melde en skændig Forbrydelse, som jeg har opdaget igaar," begyndte Edward Garwick, idet han lagde Stok og Hat fra sig og satte sig. „Jeg var blevet indbudt til at soupere sammen med nogle Kammerater i et Hus, som jeg troede var en almindelig Restaurant. Men senere fik jeg Vished for, at det var et af disse Huse, hvori der bor daarlige Kvinder."

„Ah saa! Ja, dem er der nok af! Hvor laa dette Hus, tør jeg spørge?"

Edward aabnede sin Tegnebog og tog et lille Stykke Papir frem, hvorpaa der stod skrevet: „Blackstreet Nr. 67".

„Som De ser, ligger det i et af de fornemste Kvarterer i Westend lige ved Hydepark."

Politiassistenten saa paa Papiret; men uden at fortrække en Mine svarede han:

„Det Hus kender jeg godt; thi det ligger netop i det Distrikt, som jeg selv har Opsynet med."

„De kender det?" udbrød Edward ivrig. „Men ved De da ogsaa, at der findes unge Piger derinde, som holdes fangne imod deres Vilje? Jeg traf en saadan, som betroede sig til mig."

Mr. Elby smilede vantro og drejede paa sin spidse Knebelsbart, idet han svarede:

„Saa det har hun bildt Dem ind? Mylord er ung, og har derfor, formoder jeg, ingen Erfaring med Hensyn til den Slags Kvinder. Men de er meget listige, kan jeg forsikre Dem. Da vedkommende formodentlig har kunnet se, at hun havde med en fornem Herre at gøre, har hun straks opdigtet en saadan Historie for at blive rigtig interessant."

„Nej, heri tager De fejl!" paastod Edward.

Mr. Elby trak paa Skuldrene med sit vantro Smil.

„Tør jeg spørge, hvad hun da har fortalt?"

„At hun var en Officersdatter fra Danmark. Hun havde faaet Plads som Selskabsdame hos en adelig Familie i Brüssel; men i Stedet for at føre hende derhen havde man narret hende over til London. Værten i Huset i Blackstreet var mødt frem i Antwerpen og havde dér givet sig ud for at være Grevens Sekretær, der var udsendt for at hente hende. Først efter Ankomsten hertil opdagede hun, at man havde bedraget hende, og at hun var lukket inde i et uanstændigt Hus."

Assistenten brast i Latter, rejste sig og tog nogle Skridt henad Gulvet.

„Ja, disse Kvinder har en utrolig Dristighed!" udbrød han. „Den ene lærer Lektien af den anden. Mylord gør sig ingen Ide om, hvor tidt jeg har hørt den og lignende Historier, og naar jeg saa skulde undersøge Sagen, viste det sig altid at være Opspind. En saadan Person vil vække Interesse og Medynk for at presse Penge ud af de unge Herrer, begriber Mylord ikke det?"

Men Edward lod sig ikke saa let overbevise; thi Almas Væsen ligesom hendes Tale havde haft Sandhedens umiskendelige Præg.

„Jeg kan forsikre Dem, at der her foreligger en Forbrydelse af den mest oprørende Art," paastod han. „Og jeg er kommet for at kræve Politiets Hjælp til at befri den ulykkelige Pige."

„Selvfølgelig er vi rede til straks at undersøge Sagen," svarede Mr. Elby. „Det er jo vor Pligt. Men jeg vilde blot forklare Mylord, hvilke snedige Kneb den Slags Pigebørn ofte anvender for at friste og ruinere de unge Herrer. Jeg har femten Aars Erfaring i disse Sager. Hvad var hendes Navn?"

Edward aabnede paany sin Tegnebog og læste højt: „Alma Bang. Fra København."

„Vel, jeg skal skrive Navnet ned og spørge efter hende!" sagde Assistenten. „Ved De Nummeret paa hendes Værelse?"

„Nej! Men jeg erindrer, hun fortalte, at man kaldte hende Lucy, hun vidste ikke selv af hvilken Grund."

„Lucy!" — udbrød Mr. Elby. „Det er jo et engelsk Navn."

„Kunde ikke Undersøgelsen sættes i Gang i Dag?" spurgte Edward. „Jeg har min Vogn staaende udenfor. Hvis De vilde sende en Betjent med mig, kunde jeg selv føre ham derud. Jeg skal straks kunne kende hende igen."

„Nej, det er imod vore Regler!" svarede Mr. Elby. „Vi har nu alle de nødvendige Oplysninger, og jeg skal selv gaa derud. Jeg lover Dem, at hvis der virkelig findes nogen Fange, som ikke er indskrevet paa Politiets Register, saa skal hun være fri inden Aften."

Da rejste Edward sig beroliget.

„Naar kan jeg faa Resultatet at vide?"

„I Aften, om De ønsker. Men hvor skal hun føres hen?"

Derpaa havde Edward ikke givet sig Tid til at tænke.

„Hun har ingen Bekendtskaber i London," sagde han, „og jeg formoder, hun vil hjem snarest muligt. Men jeg ved ikke, hvilken Vej hun vil tage."

„Hun maa jo først tage ind i et eller andet Hotel her i London," sagde Mr. Elby; „thi det er jo ikke sikkert, at det Tog, som korresponderer med Dampskibet, gaar straks. Hun maa ogsaa have Billet til Danmark, og hun har vistnok ingen Penge i Lommen."

„Saa betal alle Udgifter!" sagde den unge Lord uden Betænkning. „De skal faa Deres Udlæg tilbage af mig. Saa snart hun er kommet ud, beder jeg Dem om at underrette mig derom. Jeg skal holde mig hjemme hele Dagen for at vente paa Deres Svar."

„Mylord ønsker maaske at se hende inden Afrejsen?"

„Ja, det vilde jeg gerne!" svarede Edward, som følte, at det vilde være ham en Skuffelse, om hun forlod Landet, uden at sige ham Farvel.

„Han er forelsket," tænkte Mr. Elby. „Da er Sagen farlig."

Efter at have fulgt Lorden til Døren, skyndte Politiassistenten sig at give nogle Ordre til en Kontorist, som sad og skrev ved en Pult i Forværelset, hvorefter han tog Overtøjet paa og gik ud. Han hoppede op i en Omnibus, som netop stansede udenfor Porten, og kørte en halv Times Tid, indtil han steg ud paa Hjørnet af Blackstreet. Han gik hurtig ned ad Gaden, indtil han naaede Nr. 67, hvor han ringede paa og straks blev lukket ind af den gamle Portner, som syntes at kende ham.

Pensionærerne var endnu ikke kommet ned til Frokost, og der var ganske stille i Huset. Mr. Elby gik ind i Kontoret, hvor han fandt Mr. Corck og hans Kone fordybede i deres Regnskabsbøger. Mr. Elby sagde et kort: „Godmorgen!", lagde Hatten fra sig paa en Stol, men blev staaende lige overfor det værdige Ægtepar.

„I har begaaet en meget stor, ja en rent utilgivelig Uforsigtighed!" begyndte han i en barsk Tone.

„Hvad behager?" udbrød Mr. Corck med gabende Mund.

„Uforsigtighed, Mr. Elby?" spurgte Mrs. Corck overrasket.

„Jeg har jo gentagende Gange sagt Jer, at saa længe Pensionærerne er nye i Faget, skal de overlades til os Aktieejere og ikke til fremmede, da vi ellers risikerer, at de sladrer af Skole. En ung Adelsmand, hvis Fader er en af Englands mægtigste Ministre, har været her i Aftes. I har sluppet ham ind til Lucy, som naturligvis straks har fortalt ham sin Historie og bedt ham om Hjælp."

„Den uforskammede!" udbrød Mrs. Corck. „Hun er en af de vanskeligste, som vi nogensinde har haft."

„Det er da ogsaa et ustyrligt Fruentimmer!" sagde Mr. Corck ærgerlig. „Jeg har taget hende i Skole og troede rigtignok, at hun nu var tæmmet."

„Jeg sagde Jer jo dette i Forvejen," vedblev Mr. Elby i den samme, bebrejdende Tone. „Hun har jo kun været her et Par Dage. Hvorledes kan I ogsaa finde paa at købe Piger, som kan tale engelsk? Det har jeg ogsaa advaret imod. I skal hente dem fra Syden eller fra Polen, Rumænien, Walakiet og disse Lande, hvor der tales et Sprog, som ingen her forstaar."

„Da jeg købte hende, vidste jeg ikke, at hun kunde engelsk," oplyste Værten. „Det faldt mig ikke ind, at man talte engelsk i Danmark, og da jeg opdagede det, var Handelen allerede afsluttet. Men jeg indser naturligvis, at Mr. Elbys Raad er kloge. Kun de Pensionærer, som bor her frivillig, saaledes som de tre Englænderinder, bør kunne tale med vore Kunder, ellers kan vi jo hver Dag blive udsatte for Forræderi og Anmeldelser til Politiet."

„Det var saamænd heldigt, at min Chef ikke var hjemme, da Lorden indfandt sig paa Stationen," udbrød Mr. Elby. „Ellers kunde der være sket en smuk Skandale."

„Men hvad skal vi nu gribe til?" spurgte Mr. Corck.

„Hun maa forsvinde øjeblikkelig," svarede Assistenten. „Mrs. Corck maa straks ledsage hende ud af Landet. Der er ikke et Minut at spilde."

„Jeg skal selv føre hende over til Antwerpen," sagde nu Værten uden Betænkning.

„Antwerpen er for nær," bemærkede Mr. Elby. „Hun maa længere bort."

„Lad os sende hende til Brødrene Martinac i Frankrig!" foreslog Mrs. Corck. „De vil helst have lyshaarede og blaaøjede Piger, som de sælger til Sydamerika og til Orienten. Det er en meget stor Forretning."

„Ja, den Idé er ikke ilde!" mente Mr. Elby.

„Hun foraarsager os et betydeligt Pengetab, den lille Heks!" sukkede Værtinden.

„Hun burde have en Dragt Prygl, inden hun rejste." udbrød Mr. Corck, rød i Ansigtet af Harme.

„Dertil er der nu ingen Tid," svarede Assistenten. „Gaa straks op, faa hende klædt paa og kør af Sted med hende til Banegaarden! Og jeg foreslaar, at I sætter en af de lyshaarede Englænderinder ind i hendes Værelse."

„Ja! ja!" nikkede Mr. Corck og skyndte sig ud.

Hans Kone ringede imidlertid paa Tipsy og bad denne om at finde Almas egne Klæder og bringe dem op paa Nr. 25. Dernæst gav hun Kusken Ordre til at spænde for.

Mr. Elby gik, men vendte tilbage efter nogle Minutters Forløb og spurgte Mrs. Corck, som han traf i Entréen:

„Har Miss Lucy talt med nogen af de andre Pensionærer?"

Værtinden tænkte sig om.

„Ja", svarede hun, „jeg saa hende sidde i Dagligstuen og tale ivrigt med Wienerinden. Hun er ogsaa meget ubehagelig."

„Saa send ogsaa hende bort i Dag!" befalede han.

(Fortsættes)

UGENS NAVNE

— Den 22. Marts fejrede Fuldmægtig i Staden Københavns statistiske Bureau *Julius Salomon* og Hustru, f. Dreyer, deres Sølvbryllup. Hr. Salomon, der foruden sin Stilling i Bureauet er Bibliotekar ved det af ham grundlagte Raadhusbibliotek og mangeaarig Rigsdags-

Fuldmægtig Julius Salomon og Hustru

stenograf, er i vide Kredse kendt og skattet paa Grund af sin personlige Elskværdighed og altid redebonne Hjælpsomhed. Han og hans Hustru har modtaget talrige Sympatitilkendegivelser fra alle de mange, der i Aarenes Løb er kommet i Berøring med det elskværdige Ægtepar.

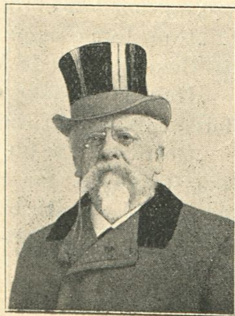
— Den 13. d. M. døde Telegrafbestyrer *Albert Emil Claudius Hechtenberg,* 51¼ Aar gammel. Indtil Efteraaret 1902 gjorde han Tjeneste dels som Telegrafist paa Københavns Hovedstation, dels som Ingeniørassistent, hvorefter han overtog Bestyrelsen af Telegraf-

Telegrafbestyrer Hechtenberg.

stationen i Helsingør. Han var en dygtig Embedsmand, hvis altfor tidlige Død almindelig beklages.

— Dagen efter (den 14.) afgik ogsaa Hovedkasserer ved Statsbanerne, Ritmester *V. H. V. Barfoed* ved Døden. Han

Hovedkasserer Barfoed.

var en Præstesøn, født 1841 og dimitteret 1862 som Student fra Latinskolen i Nykøbing F. Deltog frivillig i Krigen 1864 som Officersaspirant ved Rytteriet, tog statsvidenskabelig Eksamen 1869 og fik samme Aar Ansættelse ved de sjællandske Jærnbaner. Fra 1875 gjorde Hr. Barfoed Tjeneste som Fuldmægtig i Kassekontoret, indtil han 1901 blev udnævnt til dette Kontors øverste Leder.

Etatsraad Dorph.

— En anden Jærnbanemand, som døde i forrige Uge, en af de ældste, er forhenværende Trafikchef, Etatsraad *F. Dorph.* Allerede i 1856 fik han Ansættelse i det sjællandske Jærnbaneselskab, først som Stationsinspektør i Roskilde, senere (1864) udnævntes han til Driftsinspektør og i 1870 til Overdriftsinspektør eller, som det nu hedder, Trafikchef. Han blev 82 Aar gammel.

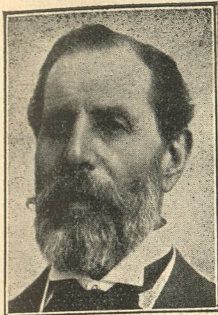

Vaskeriejer Hannibal Sander.

— Vaskeriejer, Farver *Hannibal Sander* i Emdrup afgik pludselig ved Døden af et Hjerteslag i forrige Maaned, 45 Aar gammel. Afdøde, der havde en stor Bedrift, som han ved egen Dygtighed har oparbejdet til den største og mest velrenommerede i sin Branche i Skandinavien, nød stor Anseelse blandt Fagfæller saa vel her i Landet som i Udlandet. Han var meget afholdt af det store Personale, som nu savner sin dygtige Principal. Forretningen fortsættes foreløbig af Afdødes Søster, Frøken Augusta Sander.

Købmand Culmsee.

— Endvidere er en af Roskilde Bys ældre, ansete Borgere, Købmand *J. C. Culmsee,* afgaaet ved Døden, ramt af et apoplektisk Tilfælde, i en Alder af 62 Aar. Afdøde havde i over en Snes Aar været Medlem af Byraadet.

Fhv. Købmand Hirsch.

— Fhv. Købmand *Samuel Hirsch*, der for nogle Dage siden ved et Fald paa Gaden paadrog sig alvorlige Kvæstelser, er afgaaet ved Døden. I mange Aar har han drevet Ægeksport samt *en gros* Handel med Tarme. Han blev 72 Aar gammel.

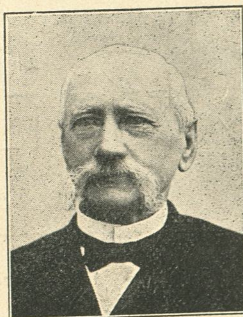
— Pakmester *P. D. Pedersen* — kendt viden om fra den Tid, han af Trafikminister Juul-Rysensteen blev forvist til Varde og af Hørup, saa snart han blev Minister, kaldt tilbage fra Forvisningen — var forleden oppe til Togførereksamen og bestod som en meget fin Nr. 1. Ved de to sidste Folketingsvalg har han i Slagelse været Socialdemokraternes Kandidat, men faldt, sidste Gang for en Højremand.

Pakmester Pedersen.

— Den ny Borgmester i *Aarhus* er udnævnt. Det blev Borgmesteren i Varde, Hr. *E. Ch. L. Drechsel.* Han begyndte sin Kariere som juridisk Embedsmand i de ministerielle Kontorer. Hr. Drechsel er ingen Fremmed for Aarhusianerne. Han er Venstremand, og de vil kende ham fra sidste Folketingsvalg, da han som Venstres Kandidat førte en nobel Valgkamp med Socialdemokraten Harald Jensen i Aarhus søndre Kreds.

Borgmester Drechsel.

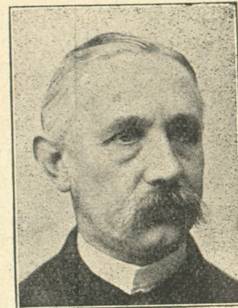
— Toldassistent *H. Jensen* i Faaborg fejrede den 3dje d. M. sit 25 Aars Jubilæum som Toldassistent. Men han har forøvrigt været knyttet til Faaborg Toldsted i over 55 Aar. 1849 blev han Toldkontorist, 1851 avancerede han til Fuldmægtig og 1880 til Toldassistent.

Toldassistent Jensen.

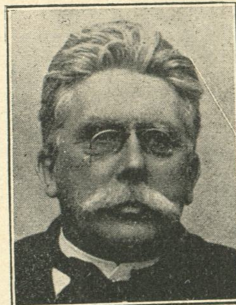
— Restauratør *Vilhelmsen* paa „Constantia“ fejrede i Tirsdags sit 25-aarige Jubilæum som Restauratør. Han begyndte sin Virksomhed her, idet han først lejede Etablissementet af Kammerraad Hansen og for 15 Aar siden købte det. Hr. Vilhelmsen er Formand for Restauratørforeningen. Han er en godgørende og meget afholdt Mand.

Restauratør Vilhelmsen.

— Sadelmager *Aug. Fr. Petersen* fejrede i Tirsdags under stor Opmærksomhed sit 40 Aars Jubilæum som Borger i København. Jubilaren, der allerede i 1862 var Frimester, nedsatte sig 21. Marts 1865 som Sadelmagermester paa Østerbro, hvor han uafbrudt siden har haft Bopæl. I Aarenes Løb har han oparbejdet en ret betydelig Forretning og har bl. a. været Hovedleverandør til Sporvejsselskaberne. Han er et agtet og afholdt Medlem af Lavet, en Pryd for Haandværkerstanden.

Sadelmager Petersen.

— Med Udgangen af indeværende Maaned fratræder Distriktslæge i Sakskøbing *V. F. Krohn* efter Ansøgning sin Stilling, som han har beklædt siden 1890. Han kom fra Kalø ved Aarhus, hvor han var Godslæge. Hr. Krohn var tillige Læge ved Tvangsarbejds- og Sindssygeanstalten ved Sakskøbing, og Maribo Amtsraad har mod Sædvane tilstaaet ham Pension for hans Virksomhed paa Anstalten. Ved hans Fratrædelse er der tildelt ham Ridderkorset.

Distriktslæge Krohn.

— Første Maskinmester paa Kielerrutens ny Dampskib „Freja“, Hr. *Schultz*, fejrer den 28de d. M. sit 25 Aars Jubilæum som Maskinmester i Statens Tjeneste. Schultz har fuldstændig fra neden arbejdet sig op til den ansete Stilling, idet han som 15 Aars Dreng i 1870 gik ind som Lærling i Statsbanernes Maskinværksted i Nyborg. Efter endt Læretid tog han Maskinisteksamen og sejlede derefter nogle Aar dels i Marinens, dels i Postvæsenets Skibe. Af Statsbaneadministrationen har han flere Gange været overdraget Tilsynet med Installationen af Maskinerne i Banernes nye Skibe.

Maskinmester Schultz.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet i April Kvartal.

Idet vi opfordrer Publikum til at tegne Abonnement paa *Verdens-Spejlet* for April Kvartal, skal vi i Korthed meddele, hvad *Verdens-Spejlet* agter at bringe sine Læsere i det kommende Kvartaar. Vi vil stadig byde et **aktuelt, rigt illustreret, kvikt, underholdende** og **velskrevet** Stof.

Verdens-Spejlet bringer Billeder og Tekst til **alle Ugens Begivenheder.**

Verdens-Spejlet sér sig gennem sine **Forbindelser i Udlandet** i Stand til hurtigt at bringe Billeder fra **Krigen i Østasien**, ligesom vi fra samme Kilde vil skaffe Billeder af **alle Personer og Begivenheder i Udlandet**, som kan paaregne Interesse hos danske Læsere.

Verdens-Spejlet tager ugentlig i en Helsides-**Karikatur** af vore vittigste og talentfuldeste Tegnere **Dagens mest omtalte Personer** frem til spøgefuld Behandling.

Verdens-Spejlet bringer **Billeder fra samtlige Teatres Forestillinger.**

Den hvide Slavinde.

Verdens-Spejlet bringer i det kommende Kvartal literære Bidrag af følgende Forfattere: **Prof. Karl Larsen, Sven Lange, Herman Bang, Karin Michaëlis, Thomas P. Krag, Knut Hamsun, L. C. Nielsen, Chr. Engelstoft, D. v. d. Lyhe Zernichow, Olga Eggers Rosenberg m. fl.**

Desuden vil vor løbende Roman **Den hvide Slavinde** af **Elisabeth Schøyen** blive fortsat i April Kvartal.

Da denne højst **fængslende og gribende Virkelighedsskildring** har vakt saa stor Tilslutning i alle menneskeligt interesserede Kredse, vil Redaktionen i det første Numer i April Kvartal give en kort Oversigt over Indholdet af de allerede trykte Kapitler, saa at enhver ny Læser **straks** vil være i Stand **til at følge med.**

Verdens-Spejlet koster **1 Kr. 25 Øre** fjerdingaarlig, **10 Øre** pr. Numer.

Ny tiltrædende Abonnenter kan rekvirere det Udkomne af **Den hvide Slavinde**, hvorefter det straks bliver dem **gratis** tilsendt for saa vidt Oplag endnu haves.

Hovedekspeditionen er i Frederiksberggade 15, København, Telefon 7621.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redaktør *Anders W. Holm* træffes Fredag, Lørdag og Mandag mellem 5 og 6.

Verdens-Spejlet Nr. 27, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 2. April 1905.

H. C. Andersen

i sin Lejlighed hos Frøknerne Ballin i Nyhavn, fotograferet i hans sidste Leveaar 1875.

H. C. Andersen.

1805 levede i Odense i en lille fattig Stue et nygift Par, der holdt uendelig meget af hin-

H. C. Andersens Fødested i Odense.

anden, en ung Skomager med sin Kone, han næppe toogtyve Aar gammel, en ægte poetisk Natur, hun nogle Aar ældre, uvidende om Verden og Livet, men fuld af Hjærte. Han var lige bleven Frimester og havde selv tømret sit Skomagerværksted og sin Brudeseng sammen; til denne havde han brugt Træstilladset, der kort forud havde baaret Ligkisten med en afdød Grev Trampe.

I den Seng blev *H. C. Andersen* født den anden April.

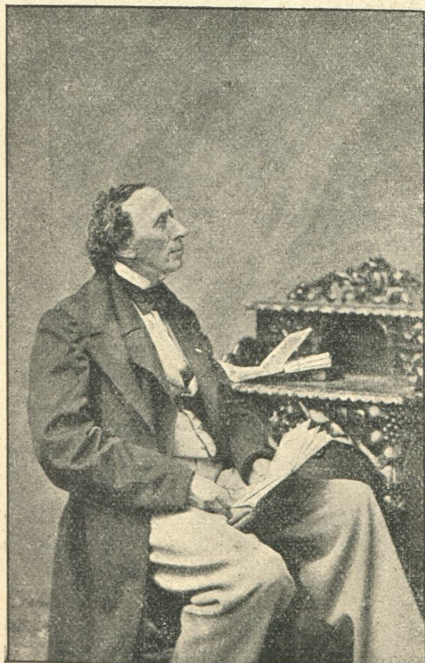
Da *H. C. Andersen* var et halvt Aarhundrede gammel, udgav han sit eget Livs Historie og begyndte det omtrentlig med de ovenanførte Ord.

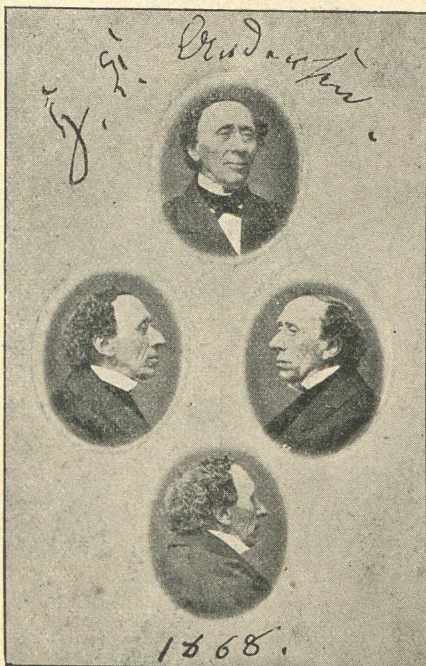
Senere Tiders Forskere har imidlertid paavist, at *H. C. Andersens* Fader var næsten sindssyg og hans Bedstefader helt gal, at hans Moder havde et Barn, en lille Pige, med en anden Mand, at vor Digter blev født to Maaneder efter Forældrenes Bryllup, og at Moderen var en grov Kone, paa sine ældre Dage fordrukken og i det hele taget: hun duede ikke. Af hvilke Aarsager *H. C. Andersen* var prædestineret til at blive Idiot eller Forbryder.

Alt dette har selvfølgelig sin Rigtighed. De lærde Forskere, f. Eks. Hr. G. L. Wad, belægger deres Fremstilling med et Utal af Godtfolks Udtalelser og Kildeskrifter, hvis Ægthed ingen i Verden vil bestride, iblandt andet en Ansøgning til Odense Bys velvise Øvrighed, hvori den ærede Borgmester Lindved anmodes om at hjælpe hende til Alimentationsbidrag fra Barnefaderen.

Men *H. C. Andersen* selv indledte sit Livs Eventyr saaledes:

„Mit Liv er et smukt Eventyr, saa rigt og lyksaligt! havde jeg som Dreng, da jeg fattig

og ene gik ud i Verden, mødt en mægtig Fe, og hun havde sagt: „vælg din Bane og dit Maal, og da efter din Aands Udvikling, og som det fornuftigvis maa gaa til i denne Verden, beskytter og fører jeg Dig!" min Skæbne kunde da ikke have været klogere og bedre ledet, end den er. Mit Livs Historie vil sige Verden, hvad den siger mig: der er en kærlig Gud, der fører alt til det bedste."

Danmarks eneste store Digter, som er stor ogsaa udenfor Danmark, fortæller derefter videre om sit fattige, foragtede Hjem, om Mor og Far og Farmor, om Barndommen og Sorgerne og Nøden, de led, Elendigheden, de levede i, og om hvor velsignet der var, fordi det var der nemlig ogsaa, skønt det tilsyneladende ikke stemmer med den moderne Forsknings ypperlige Resultater.

Han fortæller om, hvad den sære Dreng som alle fornuftige Mennesker fornuftigvis regnede for tovlig, maatte lide derhjemme, og ude, da han drog ud i den vide Verden, til København med 13 Rigsdaler i Lommen og den faste Bestemmelse i Hjærtet at ville døje meget ondt og blive en stor Mand; om hvorledes gode Mennesker og overbærende Venner hjalp ham og pinte ham med al den djævelske Ondskab, som denne Verdens Velgørere lægger for Dagen, naar de for Alvor gør godt, og om hvorledes han virkelig naaede frem, ikke blev Forbryder og ikke Idiot, men Geni, den geniale Digter, hvortil han var født.

Og *H. C. Andersen* slutter sin Levnedsbog paa sin Fødselsdag 1855: „Mit Livs Eventyr indtil denne Time ligger saaledes nu oprullet for mig, saa smukt, saa fortrøstende! — selv af Ondt kom Godt, af Smerte kom Glæde, en tankedyb Digtning, jeg kunde ikke digte den saa."

I Dag er det hundrede Aar siden, at *Hans Christian Andersen* blev født.

I Dag fejres hans Minde rundt om i hans Fædreland paa den højtideligste og festligste Vis.

H. C. Andersens Statue i Odense. *Lønborg fot.*

Efter Flytningen til Graabrødreplads.

De Pebermyntekager, som stod paa hans Natbord Dødsnatten, hans snavsede Lommetørklæder, og sidste Par Morgensko er udstillede paa en *H. C. Andersen*-Udstilling.

Tre forskellige Odensiske Borgere har behandlet hans og hans Slægts Historie. „Fyensk Samfund" holder Bal. Udenrigsministeren giver eventyrlige Tableauer. Dersom han havde levet, var saamænd København blevet illumineret.

Skade, *Andersen* er død! Havde han levet, vilde han have glædet sig som et Barn og vilde sikkert have holdt Tale for alt Folket fra Raadhusgallerierne, ogsaa selv om han havde Tandpine, som den Gang Odense By fejrede ham efter Spaadommen paa hans 70 Aars Geburtsdag.

Lykkeligt for os, at han har levet!

Thi kunde han end ikke — som han selv indrømmer — digte Livets evige og uendelige, tusindtonede, farverige Digtning, saa havde Livet dog sunget i hans Øre og skreget og let og jamret og truet med tusinde eller hundredetusinde Stemmer.

De andre, der digtede den Gang, de digtede vel i bredere Rytmer og med større Højtidelighed, mere mandigt og mere elegant, mere

ædelt og mere filosofisk . . .

Vi er godt gale, dersom vi ikke læser dem fra den Gang.

Men han alene har fortalt om den gode Troldmand Krible-Krable, som bad sin Nabo Trolden, der var saa fin, saa han slet intet Navn havde, om at se igennem sit Forstørrelsesglas, hvorunder denne saa en hel Masse røde Djævle, som sloges, rev og sled i hinanden og gjorde hinanden Fortræd. Tilsidst spurgte Krible-Krable: Naa hvad er det, Kammerat? Og den fremmede svarede: Det er vel København eller en anden stor By.

Hvortil Krible-Krable rystede paa Hovedet og lo og sagde: Det er Grøftevand.

— — — — —

H. C. Andersens Statue i Kongens Have.

Han alene har fortalt Historien om en Moder, der sørger og vaager over sit døende Barn.

Han vidste, at den dybeste Sorg, det kan være, ikke at besidde den Bukseknap, som skal erlægges for at faa Adgang til den Moppes Begravelse, Nabokonen har mistet; at den højeste Ære er, at Odenseby bliver illumineret til Ens Pris.

Engang skrev *H. C. Andersen* under en af sine Venners Portræt: Livet selv er det dejligste Eventyr.

H. C. Andersen er Danmarks største Romantiker og største Realist, den simpleste og enfoldigste, der finder sine Læsere og Tilhørere mellem Børn og naive, de fattige og de rige, og som ingen er klog nok til at kunne lade ligge.

Han er vor største Romantiker!

Har nogen Fantasi skabt en eventyrligere Verden end Havkongens Rige, hvor den lille Havfrue fødtes, hun som lod Heksen skære sin Tunge af for at slippe for sin Hale og faa Menneskeben og kunne blive elsket af den dejlige unge Prins?

Han er vor største Realist!

I Foraaret 1831 foretog han en Rejse over Lübeck og Hamborg til Tyskland, han beskrev den i „Skyggebilleder af en Rejse til Hartzen". . . . Paa den Rejse kom han til Braunschweig, hvor han om Aftenen gik i Teatret og saa et gyseligt Stykke, der hed „Tre Dage af en Spillers Liv"; det var delt i Dage, og imellem hver Dag var der et Tidsrum af femten Aar.

Den første Dag endte med, at Spilleren tog Livet af sin gamle Fader, den anden Dag gik det ud over et ganske uskyldigt Menneske — *Andersen* udholdt ikke mere end de to første Dage.

Saa gik han hjem, og for at berolige sig satte han sig til at skrive et Eventyr om:

„En gammel sølvgraa Konge, der havde saadan en Tiltro til Verden, at han ikke kunde tænke sig en Løgn, ja en Løgn stod ham som saadant et Fantasibillede, at han i Raadet lovede at give sin Datter og det halve Rige til den, der kunde sige ham en Ting, han maatte indse, dog var en Løgn.

Alle hans Undersaatter lagde sig efter Løgn, men den gamle Konge tog alt for Sandhed."

Tilsidst kom Prinsen, der elskede Prinsessen, og løj for sin Kærligheds Skyld — umaadeligt; men Kongen troede ham dog.

„Og Prinsen fik hverken Riget eller den dejlige Prinsesse; de tæredes derfor begge hen af Sorg og Længsel, thi Kongen havde svoret: Ingen faar min Datter, uden han kan sige en Løgn."

Tilsidst døde Kongen og kom ned i en stor Marmorkiste, men han fik dog ingen Ro, og man siger, at han vandrer endnu om paa Jorden som en usalig Aand — —

„Saa langt var jeg kommet i Historien," fortæller *Andersen*, „altsaa til Enden, da bankede det paa min Dør; jeg raabte: Herein — og — tænk min Overraskelse! der stod den gamle Konge for mig med Krone paa Hovedet og Scepter i Haanden."

„Jeg hørte Dig memorere mit Livs Historie," sagde han, „og dette har kaldt mig til Dig. Ved Du maaske en Løgn, der kan skaffe mig Ro i Graven?"

Jeg søgte at fatte mig, sagde, hvorledes jeg var kommet til at fortælle mig selv hans Levnet og Bedrifter, og nævnede nu Navnet paa Skuespillet.

„Fortæl mig det," sagde han, „jeg holder meget af det frygtelige: jeg er jo selv, som Aand, frygtelig paa mine gamle Dage!"

Jeg begyndte at fortælle, gik Scene for Scene igennem og viste ham dette Maleri af Menneskelivet; da forklaredes hans Træk, han greb min Haand og sagde i Begejstring: „Det er en Løgn, min Søn! Saaledes gaar det ikke til i Verden; men nu er jeg forløst." Og saa forsvandt han." — — —

Med denne Skildring har *Andersen* bevist, at han er Virkelighedsskildrer og kender Virkeligheden, foruden at han har oplevet den.

Hundrede Aar er gaaet hen, siden han blev født. Mon *han* nogensinde vil blive glemt?

Chr. Engelstoft.

Et Minde om Amalie Skram.

Det var i Sommeren 93.

Vi boede paa Landet udenfor Bergen. Fjøsanger husker jeg, Stedet hed. Oppe paa Bakkerne laa vore Hytter: to Borge af Træ, bygget af Bønder og husende Bønder, klædte i Vadmel, men stærke trods Armodets flittige Besøg. Den Dag, vi tog derud for at leje os ind, laa der en Hund med et Kødben for Døren, og indenfor Døren sad der en dunhaget Kælling og røg paa Snadde og saa væmmelig ond ud — om muligt endnu ondere end Hunden derude paa Stenhellen.

Jeg standsede et Par Skridt fra Indgangen — fordi Hunden knurrede og Kærlingen vendte det hvide ud af Øjnene — og turde ikke gaa videre. Saa gik *hun* frem og sagde: „Aa, Skidt, vi *skal* jo igennem. Ingen af os ved, hvad dette fører ind til. Følg mig!“

Og jeg fulgte — mens Hunden veg og Kællingen ligedan — og vi kom til at bo der: jeg dér, hun i en „Gaard“ lidt længere nede. Og vi blev Venner, baade med Hunden og Kællingen — ja, med dem alle. Hun indtog *dem*, som hun indtog enhver, der kom hende nær.

Saa laa vi da dér den lange Sommer. Vort kolde Køkken holdt vi os selv med, men Middagen spiste vi nede paa Hotellet, der laa et Kvarters Vej længere nede. Dernede i Daltragten skinned Solen sjældent. Fjeldene tog den bort. Naar vi havde spist, stod Solen endnu paa Himlen etsteds og lyste ned over Aasen déroppe. Da kunde hun tage Barnet paa Ryggen — den lille blonde „Smaaen“ — og bære hende op den lange Vej gennem Bakken. Den første Gang, jeg saa det, bød jeg mig til, men hun vendte sig mod mig, med Barnets lysgyldne Hoved mod sit ravnsorte, rige Væld af Haar — og hun sagde: „Lad *mig* om det. Det er en Skat, jeg bærer paa Ryggen. Min lille Pige! — jeg bærer Dig op imod Lyset déroppe. Saa kommer Du Himlen og Solen nærmere. Tung kan Du synes de andre at være — mig blev Du aldrig en Byrde. Mit eget Liv gik nedad Bakke — nu bærer jeg *Dig opad* Bakke. Maatte det lykkes mig! . . . Nu staar vi i Bakken, nu puster vi lidt — saa bærer det atter opad. Jeg er mørkhaaret, er jeg, for jeg er forstødt — Du er lys, fordi Du er Barn og *begynder*.“ Saa maatte hun tie — hun var anpusten, træt. Tavs gik jeg og saa, hvor hun smilte trods Byrden. For det anstrængte hende. Da vi kom op paa Aaseryggen, hvor Solen blev synlig, satte hun „Smaaen“ ned paa Vejen og viste omkring sig og bøjede sig ned og kyssede Barnet og smilte omkring sig — med dirrende Læber og slørede Blikke . . . .

Alt dette, som her jeg har skrevet, skrev jeg, fordi jeg *maatte*. Dette Menneske, *Amalie Skram*, der nu er død . . . som hun som Menneske og Mor bar sit Barn opimod Lyset, har hun, som Personlighed og Kunstner, som det prøvede Individ, hun var, baaret os andre opad mod Lyset, mod *Sandhedens* Sol. Som hun dristigt gik forbi Hunden og Kællingen i Hytten deroppe, har hun dristigt mødt enhver Køter. For udfra det bedste i sig selv sejrede hun. At hun en Dag blev overmandet og faldt til Jorden, er *saa* forstaaeligt. De største Helte har maattet bøje sig. Hun var et Geni — og som de andre har maattet undgælde for denne „Gudbenaadethed“, saaledes hun. Men som de andre Tusinder og atter Tusinder, der i stille Timer har bøjet sig beundrende, vil alle vi, der kendte hende, bøje os for hende.

Og lad mig saa til Slut, henover det Erindringsbillede, jeg ejer af hende, skrive disse Linier af Welhaven:

> „Kan Du igennem din Strid og din Daad
> bevare det barnlige Skær til det sidste,
> da har Du Regnbuen over din Graad,
> da har Du Glorien over din Kiste.“

Hvor var hun barnlig! Derfor led hun jo saa dybt. Og derfor elsked hun Børn — og *derfor* Livet.

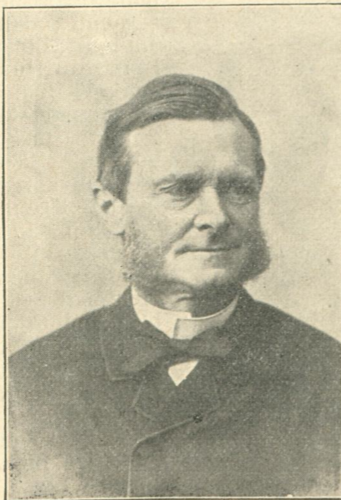
Hun vilde udenom Løgnen i Livet. Hun fandt ikke Vejen — den findes vel ikke. Men det Rydningsarbejde, hun foretog for at finde frem, det aandelige Lys, hun kastede ind i Mørket, har hjulpet os andre og gjort, at vi snublede mindre og mindre for hver Gang, hun tændte sin Fakkel for os.

Ja! — *hun* har da Glorien over sin Kiste!

Carl Hjernø.

Kammerherre, Greve Brockenhuus-Schack

Grev Brockenhuus-Schack har med Udgangen af Marts Maaned trukket sig tilbage fra sit Embede som Amtmand i Svendborg, efter at han har beklædt dette Embede i $37^1/_2$ Aar.

Det er overflødigt at sige, at Greven var en afholdt og højtagtet Mand i Svendborg Amt — det er en kendt Sag langt ud over denne Bys Grænser — og det turde være lige lige saa bekendt, at ethvert Fremskridt og enhver Udvikling, som er sket indenfor hans Embedes Omraade, staar i mere eller mindre Forbindelse med hans Initiativ og heldige Haand.

Han var en varm Ven af de Mennesker, hvis Interesser han var kaldet til at varetage, det vidste alle, og derfor blev ogsaa alle hans Venner. Han er ogsaa en af de faa, der selv har opnaaet at se sin Statue rejst i sin By, rejst af Byens og Amtets Beboere.

Da Amtmanden i forrige Maaned tog Afsked med Amtsraadets Medlemmer, ydedes der ham en varm Tak og Paaskønnelse for hans lange og heldbringende Embedsvirksomhed.

Andersen.

„Der var en ung Mand, som studerede til Digter, han vilde være det til Paaske, gifte sig og leve af Digteriet . . .“

Naa, men det blev til ingen Ting med det. Han kunde ikke hitte paa noget; men saa hittede den kloge Kone paa, at han skulde lægge sig efter at blive Kritiker. Og det blev han ved Fastelavn allerede.

— — —

Saadan fortalte *H. C. Andersen* i et af sine sidste Eventyr, der hedder: „Hvad man kan hitte paa“. Enhver kan læse det i tredje Bind af den store Eventyrdigters „Nye Eventyr og Historier“.

— — —

Der lever imellem os en stor Kritiker, som hedder *Vilhelm Andersen*. Han har fortolket og udlagt mange danske Digtere, baade ældre og nyere. I Dag den 2. April vil han præke over H. C. Andersen fra „Den danske Skueplads'“ Scene.

Og i Efteraaret forrige Aar skrev han en lang Historie om Tersløsegaard og Baron Holberg.

Morsom var Historien ganske vist ikke, men sindrig fandt mange Folk, at den var, og nogle blev begejstrede for Idéen, der gik ud paa at spytte i Bøssen til Bevarelsen af Gaarden, fordi den gamle Mester skulde have elsket den.

— Det er utroligt, hvad saadan en rigtig Kritiker kan hitte paa, sagde de, og saa spyttede de i Bøssen.

Nu er det fastslaaet, at det *er* utroligt!

Der er kommet en rigtig Historiker, *Chr. Bruun*, med en Skildring af alt, hvad man véd om Fader Holberg og hans Herregaard. Den er meget fornøjeligere end Kritikerens og ganske anderledes trolig.

Den kloge Holberg, fortæller han, solgte sit Gods til Sorø Akademi for Barontitlen simpelthen og laa paa Landet paa Gaarden om Sommeren nogle Gange.

O, han var en klog gammel Herre samme Holberg!

Kritiker Andersen har svaret, at han er meget ked af Historiker Bruuns Oplysninger, baade fordi han mener, at de kan gøre det af med hans kønne Idé — Holbergs Gaard som Museums-Genstand —, og fordi han ikke synes, at der overhovedet kan blive Historie til, naar man kun maa skrive det ned, som man véd noget om —

Det er utroligt, hvad en Kritiker kan hitte paa, der har giftet sig og helt vil leve af Kritikeriet . . .

— — —

H. C. Andersen har en anden Historie, der begynder saadan:

„Det var en udmærket Middag igaar! sagde en gammel Hun-Muus til Een, der ikke havde været med til Gildet hos den gamle Musekonge . . .“ De havde faaet muggent Brød, Flæskesvær, Tællelys og Pølse. Der havde været en behagelig Stemning og gemytligt Vrøvl, som i en Familjekres — ikke det mindste blev levnet uden Pølsepindene . . .

Historien hedder „Suppe paa en Pølsepind“.

— — —

Da Dr. phil. Vilh. Andersen lavede Pjesen, havde han Holberg og Barontitlen og Tersløsegaard i den ene Haand, Komedien om Jeppe paa Bjerget, hvori der optraadte en Baron, i den anden.

Og det var tilstrækkeligt til Pjesen.

Hvad man kan hitte paa, naar man er blevet ældre og Kritiker og har opgivet Digteriet!

Iver Friholt.

En Nekrolog.

Det gamle, ærværdige Slot Kronborg, har mistet et gammelt Inventar — eller om man vil: et af dets „Udenværker“ er sløjfet. —

Kagekonehuset er nedrevet — en Begivenhed i Kronborgs Historie.

Gamle Madam Hansen, der sad dér, har sagt Farvel til denne Jammerdal, hun er blevet begravet uden nogen militær Æresbevisning — skønt hun dog har „tjent“ Militærvæsenet i mange Aar.

I 1868 kom hun som Sælgekone med 3dje og 18de Bataillon til Helsingør, da disse blev flyttet fra København dertil, og slog sit Paulun op lige indenfor den yderste Bro ved Kronborg, først blot med sit Bord, men et Par Aar efter fik hun et lille Hus at sidde i.

Om Vinteren sad hun hjemme i sin lune Stue, men naar Svalerne og Rekrutterne kom og Kastanjetræerne i Kommandantens Have stod med Knopper, flyttede Madam Hansen, som den Foraarsbebuder hun var, ud i sit lille Hus ved Broen med sine Cigarer, brune Brystsukker, Bismarcksklumper og Prospekter.

Mange vil mindes hende fra den Tid, da de laa som Soldater paa Kronborg og købte deres „Tre til Sytten“ ude hos „Sisse“, som de kaldte hende, og mange Turister husker hende, naar de tænker paa den Gang, de besøgte Kronborg og købte „Ansichtskarten“ hos hende.

Hun sad der hver Dag fra Foraaret til henad Vinteren, i alle Slags Vejr, naar Solen skinnede ind til hende gennem Træerne paa den grønne Vold og Spurvene sad paa Brædtet foran Huset og spiste det Franskbrød, hun smuldrede til dem — thi gamle Madam Hansen var en stor Dyreven — og hun sad der, naar det øsregnede, saa det lød som et Vandfald, naar de store, tunge Regndraaber slog mod Vandfladen i den mudrede Slotsgrav.

Nu er hun død.

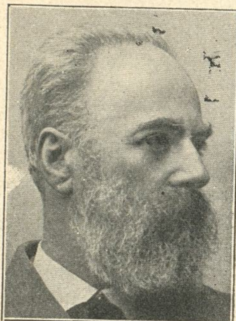
Gigt og Alderdom var det, som gjorde Ende paa hendes Liv.

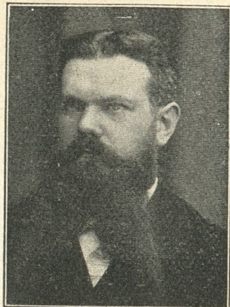
H. Chr. Ridter.

Borgerrepræsentantvalget i København.

Den social-radikale Liste sejrede med fra 22,133 til 21,207 Stemmer. Antisocialisternes Liste fik fra 18,378 til 18,167 Stemmer. Altsaa et Overtal fra 3755 til 3040 Stemmer. Ca. 82 pCt. af Vælgertallet afgav Stemme.

De valgte Kandidater er: Folketingsmand *F. J. Borgbjerg*, Skomagermester *R. P. Daugstrup*, Blikkenslager *A. Gustavsen*, Fabrikant *A. Leerbeck*, Professor, Dr. med. *F. Levison*, Folketingsmand *M. C. Lyngsie* og Folketingsmand *Herman Trier*.

Herman Trier.

F. J. Borgbjerg.

A Leerbeck.

F. Levison

A. Gustavsen.

M. C. Lyngsie.

R. P. Daugstrup.

De faldne Kandidater er: Professor, Dr. med. *E. L. Ehlers*, Etatsraad, Ingeniør *H. A. Hammerich*, Skoleinspektør *H. P. Hansen*, Snedkermester *Thorvald Hansen*, Detailhandler *Chr. Larsen*, Mejerist *F. Laursen* og Tømrermester *Axel Unmack*.

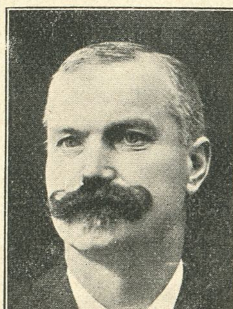

Chr. Larsen.

H. P. Hansen.

E L Ehlers.

H A. Hammerich.

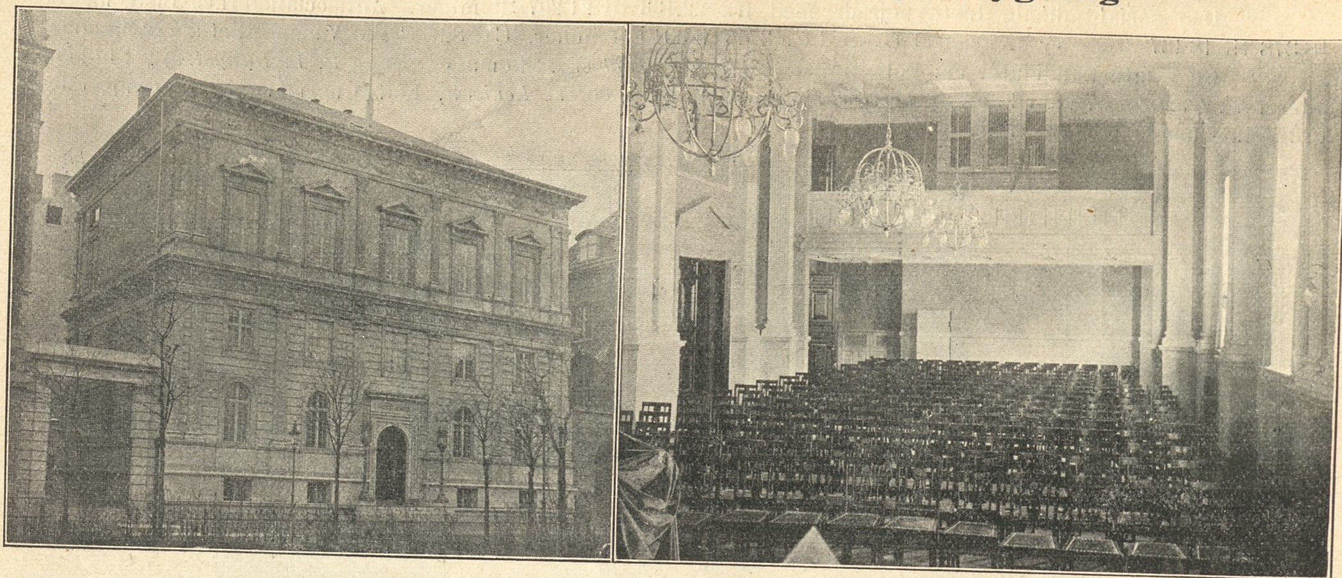

F. Laursen.

Thorvald Hansen.

Axel Unmack.

Ved Valget i Fjor sejrede Antisocialisternes Liste med fra 17,266 til 17,388 Stemmer; den social-radikale Liste fik fra 16,458 til 16,655 Stemmer. Vælgertallet er i Aar 49,754 mod i Fjor 45,698, altsaa en Forøgelse af 4,056 Vælgere.

Det kgl. Musikkonservatoriums nye Bygning.

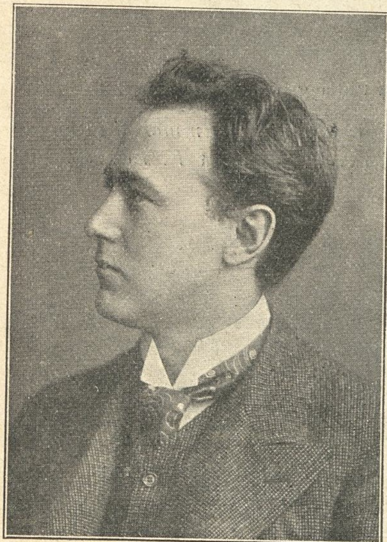

Musikkonservatoriet set fra Vestre Boulevard.

Festsalen i Musikkonservatoriet.

Felix Weingartner.

Felix Weingartner er uden Tvivl en af vor Tids betydeligste Orkesterdirigenter. Han er i hvert Fald en Type af det reneste Vand paa den moderne Orkesterleder, der formaar at inspirere sine Musikere ved sin hele Personlighed, sin splitternøgne Musiksjæl og sit Legemes udtryksfulde Smidighed og Rytme.

Felix Weingartner

Felix Weingartner er paa et Dirigent-Podium næsten som en Barfodsdanserinde paa en Scene. Hun illustrerer gennem Dansen Musikens Væsen, Weingartner gengiver med sine Hænder Musikens Form, Klang og Farve.

Ord kan umuligt forklare Indholdet af Musik, men en Haandbevægelse kan det, et Blik, en Skuldertrækning. . . Ordene derimod kommer altid for sent bag efter — som Lyden ovenpaa Synet.

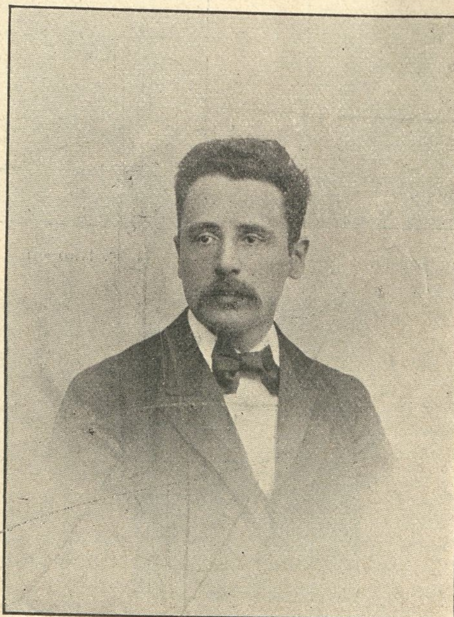
Weingartners Ansigt er smalt og haardt, Øjnene halvt lukkede og nervøse, som om han kendte og var angst for deres hypnotiske Magt, Skikkelsen høj og slank — lidt slap, synes det, som sparede han paa sin Kraft. Men næppe staar Weingartner Ansigt til Ansigt med sit Orkester, førend Skikkelsen retter sig, bliver spænstig og Øjnene aabner sig, store og rolige — og han er som en Feltherre i Spidsen for sin Hær.

Weingartner havde endda til sin Koncert et dansk Orkester, som ikke kendte ham og som han ikke kendte. Alligevel var der i Berlioz' „Ouverture" til „Benvenuto Cellini" en Klangenighed, der forenede den indviklede Instrumentations forskellige Dele til et klangskønt Hele, i hans egen symfoniske Digtning „Kong Lear" en Kraft, en sær betagende Magt og endelig i Beethovens femte C-Moll-Symfoni, den rene klassiske Linje, den Sjælens Musik-Enfold, som i stræng Hellighed bygger sig op som et Tempel for Mesteren selv.

Weingartner er en af Musikkens Rettroende, en Ypperstepræst for Verdens skønneste, uudgrundeligste og almenmenneskeligste Kunst.

Ax. K.

Jørgen Koch.

Den nye Formand i Sø- og Handelsretten er en Søn af Højesterets Justitiarius, Eksellencen Koch. 43—44 Aar gammel. Medlem af Københavns Borgerrepræsentation, hvor han har Sæde paa Antisocialisternes Bænk.

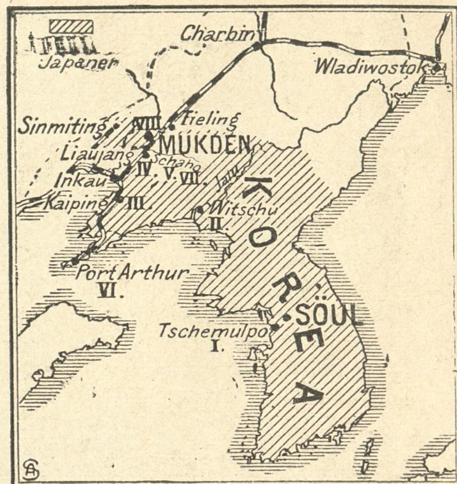
Fra „Dansk Tonekunstnerforening"s Fest for Felix Weingartner

Fotograferet specielt for „Verdens-Spejlet".

Fra Krigsskuepladsen.

Storfyrst Nikolai Nikolajevitsch.
Den nyudnævnte Overgeneral i Mandschuriet.

Oversigt over Situationen paa Krigsskuepladsen.

Forklaring: Det skraverede Landstykke betegner det af Japanerne erobrede Omraade. — Romertallene angiver de Steder, hvor de afgørende Slag har fundet Sted: I 9. Febr. 1904 Tschemulpo. — II 30. Apr. og 1. Maj 1904 Witschu, Jalu. — III 6—9 Juli 1904 Kaiping. — IV 30. Aug.—3. Sept. 1904 Liaujang. — V 8—19. Okt. 1904 Schaho. — VI 2. Jan. 1905 Port Arthurs Fald. — VII 14—16. Febr. 1905 Schaho. — VIII 8—12. Marts 1905 Mukden.

Mindesmærket over Færingen Nólsoyarpáll.

Den færøiske Demokrat og Digter *Nólsoyarpálls* Død antages at være indtruffet i 1808.

Med det af ham selv byggede Skib foretog han dette Aar en Tur til England i den Hensigt at hjemføre Fødemidler til sine betrængte Landsmænd.

Fra den Rejse vendte han imidlertid ikke tilbage, hvadenten han nu har været udsat for et almindeligt Overfald eller et Mord, planlagt af hans mægtige Fjender paa Færøerne. Begge Dele kunde gaa temmelig ubemærket hen i denne Krigens Tid, og navnlig da den færøiske Øvrighed var Nólsoyarpálls uforsonlige Modstander, er det forstaaeligt, at der ikke blev gjort noget alvorligt for at komme til Klarhed over hans Forsvinden.

Nólsoyarpáll havde især ved sin Optræden mod den trykkende og for alt privat Initiativ stængende færøiske Monopolhandel gjort sig særlig fortjent til at anses for en „farlig Mand“ ikke alene af den lokale, egennyttige Handelsbestyrelse, men ogsaa af Øernes Embedsstand. Disse to Parter havde indgaaet et velforstaaet Kompromis, hvorved der skabtes fortrinlige Betingelser for i Fællesskab at kunne udnytte Øernes Befolkning. Saa godt som uden Støtte fra det marvstjaalne, kuede Folk, vovede dog Nólsoyarpáll at „hejse Oprørsfanen“ mod „Rovfuglene“. Paa en vis Maade løb han Panden mod Muren. Han faldt, men Muren stod, om end ikke saa sikker som før.

Først en rum Tid efter hans Død begynder Frugterne af hans Arbejde at vise sig. Og først i den allersidste Tid er Færingerne naaet til en gennemsnitlig dybt og taknemmelig Forstaaelse af hans Livsrolle. Ønsket om at faa et synbart Minde om denne djærve, demokratiske Færing gør sig derfor nu stærkt gældende blandt hans Landsmænd.

Det Udkast til et Monument over Nólsoyarpáll, som gengives her, er i disse Dage blevet udstillet paa „De frie Billedhuggeres Udstilling“. Det er udført af den unge, islandske Billedhugger *Einar Jonsson.*

Haanden, der skyder det tyngende Klippestykke bort, ses understøttet af Skjaldekunstens Symbol, som skal minde om Nólsoyarpálls geniale „Fuglakvædi“. Dette Digt, der indeholder over 200 Vers, skildrer paa en mesterlig Maade Kampen mellem Rovfuglene (den lokale Øvrighed) og Smaafuglene (Folket). Selv har

Det er at haabe, at Færingerne faar rejst Monumentet over Nólsoyarpáll til Hundredaaret efter hans Forsvinden og sandsynlige Død, 1908. Til den Tid vil man antagelig ogsaa have fuldendt Opførelsen af Øernes nye Løgtingsbygning, hvortil den norske Arkitekt *Sinding-Larsen* leverer Tegning.

Einar Jonssons Udkast til et Monument for Nólsoyarpáll.

Digteren iklædt sig „Tjaldrid“ (Strandskaden), denne vagtsomme Vadefugl, der advarer Smaafuglene mod Rovfuglenes Overgreb. I intet Land kender den almindelige Befolkning nøjagtigere end den færøiske de stedlige Fugles Liv og Færd. Denne Kundskab har været koncentreret hos Nólsoyarpáll, levende i dette glimrende Kvad, som den intelligente Færing aldrig kan holde op med at beundre.

Viser det sig, at det færøiske Folk vil ofre af sin fattige Skærv for at bidrage til at faa Nólsoyarpálls Monumentet rejst, da tør man tro, trods alt, hvad der tyder modsat, at Afslutningen paa en lang, men ussel og lidet karakteristisk Tidsperiode nærmer sig, og at der indvarsles en ny, da et kraftigt og selvtænkende Folk enes om at tage fat paa de vigtige Opgaver, der venter paa det.

Sverre Patursson.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

12. Fortsættelse.

Indholdet af de foregaaende Kapitler er i Korthed følgende: En ung Officersdatter, Alma Bang fra København, er af et Avertissement i danske Blade blevet fristet til at modtage et tilsyneladende fordelagtigt Tilbud om en Plads som Selskabsdame hos en adelig Familie i Brüssel. Den Dame, som hun rejser med, viser sig imidlertid at være hemmelig Agent for den hvide Slavehandel. Hun fører ikke Alma til Brüssel, men derimod til Antwerpen, hvorfra hun ved en anden Agent, Mr. Corck, lokkes videre til London. Her stænges hun inde i et berygtet Hus, hvor hun maa lide under de frygteligste baade moralske og legemlige Mishandlinger. Blandt Gæsterne, som frekventerer Huset, er der en Aften en ung engelsk Adelsmand, Lord Edward Garwick, der imod sin Vilje er blevet lokket herind, for at en af hans Kammerater kan komme til at vinde et Væddemaal. Til denne Lord betror Alma Bang sin Historie, og oprørt ved at høre, hvad hun lider, lover han at ville sætte hende paa fri Fod. Han henvender sig i denne Anledning til Londons Politi; men uheldigvis er den Assistent, han meddeler Sagen, selv Medaktionær i denne forbryderske Forretning, og i Stedet for at opfylde sit Løfte til Lord Garwick og udfri Alma giver han Husets Vært Ordre til øjeblikkelig at sende hende til et andet Land.

VII.

Lord Edward Garwick ventede den hele Dag forgæves paa Bud fra Politiet. Først den næste Morgen, da han var i Færd med at klæde sig paa, traadte Kammertjeneren ind med et Brev. Han aabnede hurtig og læste følgende:

Chefen for Londons Sædelighedspoliti, Section III, skal herved paa Foranledning tillade sig at melde:

Huset Nr. 67 i Blackstreet er blevet undersøgt fra Kælder til Loft og alle de deri boende Personer tagne i Forhør. En Pige af det til os opgivne Navn „*Alma Bang*" findes ikke i Huset og er ikke kendt af nogen. Den Pensionær, der bebor Miss Lucys Værelse, er engelsk af Fødsel og opholder sig der efter fri Overenskomst med Vært og Værtinde. Hun er for flere Aar siden indskreven paa Politiets Register.

E. Elby.

Edward maatte læse dette besynderlige Brev om igen flere Gange.

„Nej," sagde han til sig selv, „dette er dog for galt! Jeg har siddet og talt med hende i flere Timer, og saa kommer man og fortæller mig, at hun ikke eksisterer! Enten maa denne Assistent være gal, eller ogsaa er jeg det. Den Sag vil jeg dog granske nærmere. Naar jeg har givet hende mit Ord, er det ogsaa min Pligt at opfylde det."

Han fuldførte i al Hast sin Paaklædning, gav Ordre til at spænde for og kørte af Sted til Politistationen. Her gik han lige op paa første Sal og bankede paa Døren. En Kontorist aabnede, men svarede paa hans Spørgsmaal efter Mr. Elby:

„Assistenten er sysselsat med et Forhør og tager ikke imod nogen i Dag."

„Er Mr. Stead ikke kommet tilbage fra Skotland?"

„Jo! Men han er ikke til Stede endnu. Han kommer her først mellem Kl. 3 og 4."

Med denne Besked maatte Edward lade sig nøje. Han gik ned ad Trappen og studerede paa, hvad han nu skulde gribe til. Da fik han pludselig en Indskydelse.

„Jeg kører ud til Blackstreet," sagde han ved sig selv, „og beder om at faa Miss Lucy i Tale, saa skal jeg nok med egne Øjne overbevise mig om Sandheden."

Som tænkt saa gjort. Han gav sin Kusk Ordre til at køre ud til Blackstreet og holde udenfor Nr. 67. Og da han kom derhen, sagde han til John:

„Jeg behøver Dem ikke mere. De kan køre hjem!"

Medens Vognen rullede bort, nærmede Edward sig Porten og trak i Klokken. En hvidhaaret Mand aabnede Døren paa Klem.

„Maa jeg komme ind?" — spurgte Lorden, idet han vilde gaa forbi.

„Hvorhen min Herre?"

„Jeg ønsker at tale med Værten eller Værtinden."

„Mr. Corck er rejst bort, og hans Kone tager ikke imod."

„Jeg vilde gerne gøre Visit hos en Dame ved Navn Miss Lucy."

„Her indlades ingen, uden at Værtinden selv er til Stede."

Og Portneren smækkede ganske rolig Døren i lige for Næsen af ham.

Edward blev rasende.

„Jeg tror, de alle har sammensvoret sig imod mig!" udbrød han. „Hvad i al Verden skal jeg dog gøre?"

Medens han grublede over dette, spadserede han op ad Gaden og bøjede ind i den store Allé langs med Hydepark. Efter nogle Minutters Gang stod han udenfor sin Faders Hus og gik ind.

Klokken var nu ét, paa hvilken Tid Familien plejede at samles til Lunch. Han skyndte sig derfor at lægge Pelsen og gik ind i Spisestuen. Det var en stor Sal, tapetseret med mørkebrunt, japanesisk Gyldenstykke. Omkring det lange Bord stod en Række højryggede, udskaarne Egetræsstole med Gyldenlæders Betræk. Øverst ved Bordet sad allerede Hertugen af Lenshire og ved hans højre Side Hertuginde Jane med sin sejstenaarige Datter Lady Alice. Pladsen lige over hende stod endnu tom og ventede paa Husets ældste Søn. Ved et lille Sidebord spiste de tre ukonfirmerede Børn med deres franske Gouvernante.

„Du kommer sent, min Dreng," sagde Hertugen, idet han nikkede til Edward. „Har Du været ude paa Morgentur?"

„Ja, Fader!" svarede Edward, idet han satte sig.

Derefter fortsattes Maaltidet i Tavshed.

Hertugen af Lenshire førte et meget regelmæssigt Liv. Han stod op med Solen og arbejdede hjemme hele Formiddagen til Kl. 1. Efter Lunch kørte han ned i Ministeriet, hvor han opholdt sig til Kl. 7. Saa

gik han hjem for at spise til Middag og tilbragte derefter Aftenen med at læse og skrive. Da han altid var optaget af Tanken paa offentlige Anliggender, var han som oftest tavs og ordknap i sit Hjem; men ogsaa i sine private Forhold viste han altid en følsom Samvittighed og en ren Vilje til at gøre det bedste i alt og for alle. Paa egen Fordel ofrede han aldrig en Tanke.

Hertuginden var Datter af en skotsk Jarl og født Lady Jane Willerforce. Som hendes milde Aasyn røbede, var hun en kærlig og fredelig Natur. Hun havde en ikke ringe Indflydelse paa sin Ægtefælle, hvilket han imidlertid ikke var sig klart bevidst, fordi hun aldrig blev utaalmodig. Hun holdt kun ganske rolig fast ved sit, indtil hun havde opnaaet det, som hun ansaa for at være det rigtigste. Baade Mand og Børn elskede hende højt og saa op til hende som Idealet af Hustru og Moder. Endskønt Hertuginden altid hævdede, at en Kvindes Værd afhænger først og fremmest af det, som hun er for sit Hjem og sine nærmeste, indskrænkede hun sig dog ikke til at sysle udelukkende med Børnenes Opdragelse og de hjemlige Interesser. Hun indsaa, at høj Stand og stor Formue ogsaa paalægger Pligter imod Samfundet, og derfor var hun en aldrig svigtende Velgørerinde overfor de Hundreder af Familier, som levede paa Hertugens Gods. Hun kunde aldrig taale at se nogen lide Uret, uden at hun forsøgte paa at værge de forsvarsløse, der blev udplyndrede eller forkuede. Saaledes var Hertuginden af Lenshire.

Medens Edward sad her og spiste i Tavshed, fik han den Idé at betro Faderen sine Oplevelser og paakalde hans Hjælp. Rigtignok skammede han sig ved Tanken om at skulle tilstaa, hvor han havde været forleden Nat; men Medlidenheden med den ulykkelige unge Pige, sejrede dog over alle personlige Hensyn.

Efter Lunch gik Hertugen som sædvanlig ind i sit Rygeværelse for at kigge i nogle Aviser og ryge en Cigar, inden han kørte ud.

Edward fulgte efter ham og satte sig i en lav Gyngestol ved det runde med Blade og Tidsskrifter overfyldte Bord midt i Stuen. Denne var firkantet og Væggene dækkede med Kobberstik og kolorerede Tegninger af en Mængde berømte Raceheste, der havde vundet Præmier paa Væddeløb i England og Frankrig. Mellem de to brede Vinduer stod et Bord med forskellig Tobak.

Hertugen tændte en fin Havannacigar, idet han sagde:

„Nu, min Søn, har Du noget at fortælle mig?“

„Jeg vilde gerne bede Dig om at hjælpe mig med noget,“ svarede Edward. „Jeg har nemlig givet et Løfte, som det er vanskeligt for mig at opfylde.“

„Det gør mig ondt at høre,“ sagde hans Fader smilende. „Naar en Gentleman har givet sit Ord, er hans Ære bundet til dets Opfyldelse.“

„Ja, det er ogsaa min Mening; men jeg ved ikke, hvorledes jeg skal magte det!“

„Maaske Du har spillet og er kommet i Gæld? Lad mig høre, hvad det er!“

Og med disse Ord blev Hertugen staaende lige over for sin Søn og stirrede ham ind i Ansigtet.

„Nej, det er noget, som er meget vanskeligere.“

„Tal bare ud, min Søn!“ opfordrede Hertugen atter hvorefter han gik hen og lænede sig med Ryggen imod Marmorpladen over Kaminen, hvori der brændte en lystig Ild af svære Træknuder.

Edward tog da endelig Mod til sig og begyndte:

„En af mine Kammerater fra Oxford, James Wilding, indbød mig forleden Aften til Souper, sammen med flere andre. Da vi indfandt os i hans Bolig i Ladbroke Grove, sagde han, at Huset var under Reparation, hvorfor han maatte bringe sine Gæster hen i et lejet Lokale. Jeg vidste ikke, hvor vi kørte; thi det var ganske mørkt og taaget. I Aftenens Løb begyndte jeg imidlertid at ane, at han havde lokket mig i en Fælde, og senere tilstod han selv, at han havde arrangeret dette for at vinde et Væddemaal, som jeg havde indgaaet med ham forrige Aar. Det gjaldt nemlig det Løfte, som jeg havde givet Dig inden min Afrejse til Oxford.“

„Ja, jeg forstaar!“ svarede Hertugen. „Og nu vilde denne hæderlige Kammerat føre Dig ind paa de onde Veje?“ Og Hertugens klare forstandige Øjne skød Lyn af Forbitrelse, medens han talte.

„Ja, nu skal jeg fortælle Dig alt,“ vedblev Edward. „Medens vi drak Kaffe, blev der opført en Ballet, og senere begyndte der en vild Fest; thi de fleste af Gæsterne havde drukket lidt for meget. Jeg følte Væmmelse ved alt det, jeg saa, og derfor rejste jeg mig og gik ud. Men da jeg vilde nærme mig Entrédøren, kom Værten løbende efter mig og fortalte, at den ikke kunde aabnes, fordi den var kommet i Baglaas. Han tilbød at følge mig ned ad en Bagtrappe; men i Stedet for at gøre dette saa trak han mig op i en anden Etage og lod mig træde ind til en ung Pige.“

„Hvor uforskammet!“

„Ja, ikke sandt! Hun fortalte mig, at hun holdtes indestængt der i Huset imod sin Vilje. De havde sultet hende ud og pisket hende til Blods. Jeg saa selv Mærkerne deraf paa hendes Nakke. Hun ønskede bare at komme hjem til sine Forældre, der endnu ikke har nogen Idé om, hvad hun har oplevet. Faderen har været Officer i den danske Hær, og man har lokket hende herover under et falsk Foregivende, idet man har indbildt hende, at hun skulde være Lærerinde eller noget lignende i en belgisk Grevefamilie.“

Hertugen blev ligesaa opbragt som sin Søn over denne Historie, og han udbrød:

„Ja, jeg ved, at den Slags Forbrydelser undertiden finder Sted! Jeg har flere Gange læst derom i Aviserne. De burde straffes med Fængsel paa Livstid eller med Hængning.“

„Ja, ikke sandt, dette er rædsomt?“ sagde Sønnen. „Du kan ikke tænke Dig, hvor hun er yndig og uskyldig. Hun tog det Løfte af mig, at jeg skulde hjælpe hende til at komme ud; thi selv er hun lukket ude fra enhver Forbindelse med Omverdenen. Det har ikke en Gang været hende muligt at skaffe sig Pen og Blæk for at kunne skrive et Brev til sine Forældre.“

„Nej, det vil jeg nok tro!“ sagde Hertugen. „Men dette maa jo øjeblikkelig meldes til Politiet. Det er en Skændsel for vor Nation, at man endnu kan fange og sælge Kvinder her i London . . . og dette sker i et kristent Land og i vort Aarhundrede!“

(Fortsættes)

Kendte · Chefer i · Forretningsverdenen ·

H. Prins.

(Direktør for „Adler Cycle Aktieselskab“ i København).

Foraaret kommer! Ikke som i gamle Dage, da Foraarsgudinden var en Ungmø i folderigt Klædebaand og med Blomster i Haaret . . ., men se: tre Smaapiger kommer kørende paa Cycle. De har alle ens Kjoler paa, højrøde, og deres smaa, slanke Legemer bliver saa nydeligt til et med de spinkle, nikkelgnistrende Cycler, som jævnt ruller fremefter.

Dette røde, dette gnistrende — hvor det er smukt mod Asfaltens, Husenes og Himlens blaagraa Tone!

Det er selve det treenige Foraar, som kører paa Cycle ind i Byen.

Næppe vilde en saadan Sammenligning være faldet mig ind, hvis jeg ikke netop var kommet fra Direktør Prins, — den kendte Chef for de kendte „Adler Cycler“ —, en høflig, forretningsmæssig kortfattet, schneidig Herre, med Kejser Wilhelms-Moustache og himmelblaa, germanske Øjne.

I 1897 kom Direktør Prins her til København, efter i flere Aar at have haft en Tillidspost hos Verdensfirmaet „Adler-Fabrikerne“, og oprettede den nuværende store Cycleforretning.

Direktør Prins har haft ganske usædvanlige Betingelser for at drive denne Forretning fremad. Først og fremmest et indgaaende Kendskab til Cyclebranchen, dernæst og ikke mindst — har Hr. Prins været i Besiddelse af Egenskaber, der er mere tyske end danske, men ikke mindre gode: Disciplin og Energi.

Direktør Prins er Officer i sin Forretning. Danske Forretningsmænd lider ofte af den Skavank at blande sig i alle Detailler, de mangler Overblik og tror det er godt, naar blot de selv personlig tager sig af det alt sammen. Det turde være et daarligt Princip. Men at vælge sine Folk, instruere dem rigtigt, give Besked, ordne og fordele . . . det er i første Række Chefens Opgave. Saa kan han, havde jeg nær sagt, godt bo i det sydlige Udland hele Aaret rundt, naar han blot hver Dag pr. Telefon angiver „Tonen“ i sin Forretning.

En Chef skal være Administrator. Og det er sikkert netop det, som Direktør Prins er, og som har bragt Forretningen til den Højde, den nu indtager.

Foraaret kører paa Cycle ind i Byen —, det moderne Foraar, der cycler rundt i alle Byens Gader og Stræder, smiler til enhver og bringer Sol og Glæde med sig.

Og man kunde tænke sig: de tre smaa moderne Foraarsgudinder staar af Cyclerne og overrækker disse som Gudernes Foraarsgave til Menneskene.

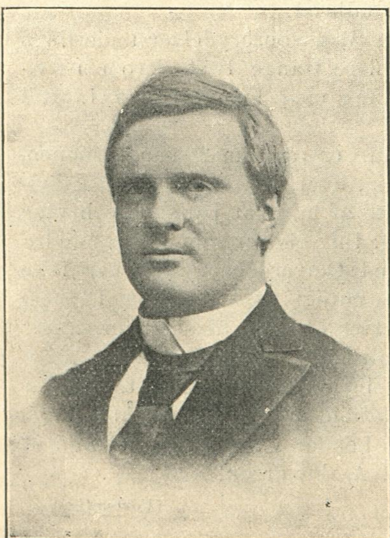
Og pludselig finder Menneskene paa at gøre Gudernes Gave efter.

Til lige stor Glæde for Guder, Mennesker og Direktør Prins.

Brutto.

Bjørn Bjørnson.

Det norske Nationalteaters Chef *Bjørn Bjørnson,* Søn af den store Digter Bjørnstjerne Bjørnson, er i forrige Uge traadt ind i Jubilarernes Samfund, idet han i 25 Aar har virket som Skuespiller, først som Statist hos Meiningerne, senere lige fra Tysklands mindste Ravnekrogsscener til de største i Norge og Danmark (Det kgl. Teater og Dagmarteatret).

Som Skuespiller udmærker han sig ved sit indgaaende Kendskab til Haandværket og sin store Rutine, men nogen Skikkelse, der vil huskes, har han vist aldrig skabt, det skulde da være Professoren i Bjørnsons Farce „Geografi og Kærlighed“, hvor han gengav sin Fader i Slobrok.

De samme solide, lidt robuste Evner har han udfoldet som Instruktør, idet han har erhvervet sig Regissørens omfattende Kendskab til scenisk Effekt og Effekter.

Støttet af Faderens Avtoritet, Venners Indflydelse og sin personlige Elskværdighed satte han sit Valg igennem, da Kristiania skulde have en Chef og Instruktør til sin nye Nationalscene, imod den af alle Kunstinteresserede foretrukne, langt betydeligere norske Forfatter *Gunnar Heiberg.*

Men det er lykkedes Bjørn Bjørnson at sætte sig fast i Publikums Gunst, og derfor fejredes han med stormende Folkehyldest ved sit Jubilæum. Han har vist en betydelig Foretagsomhed og Energi i Ledelsen af Teatret, og selv Folk, som ikke sætter hans Kunst og Virksomheds Maal højt, tør ikke nægte ham visse geniale, ledende Evner.

I Anledning af Festen udkom et helt Bjørn-Hæfte med hans Karakteristik af danske og norske Forfattere, Skuespillere og andre Kunstnere. Teksten skulde bestaa af en Kompliment og en Uhøflighed.

En dansk Forfatter, som ikke havde faaet Anmodning, havde for alle Tilfældes Skyld anstrængt sin Hjerne. Han vilde have skrevet:

En genial Klown.

Det opfyldte da Betingelserne.

Jens Pedersen.

UGENS NAVNE

— Postmester Frøken *J. H. F. Schaeffer* i Esrom har den 1. April tilbragt 30 Aar i Postvæsenets Tjeneste. Frøkenen blev i 1875 ansat som Fuldmægtig ved Lyngby Postkontor, i hvilken Stilling hun virkede, indtil hun i Marts 1890 blev Postmester i Esrom. I 1900 fik hun kongelig Udnævnelse. Frøken Schaeffer er — saa vidt vides — for Tiden den eneste kvindelige Postmester her til Lands.

Postmester Frk. Schaeffer.

— Samme Dag, den 1. April, fejrer Postmester *C. E. Dencker* i Hillerød sit 50 Aars Jubilæum i Postvæsenets Tjeneste. Forinden Tiltrædelsen af sit nuværende Embede havde Hr. Dencker i over 25 Aar været Postmester i Sæby. Han er endnu kun 68 Aar gammel.

Postmester Dencker.

— Maskinmester *H. P. Baunsgaard* var opstillet af Antisocialisterne som Kandidat til Borgerrepræsentantvalget. Han er Bestyrelsesmedlem i Jærnbanefunktionærernes Fællesindkøbsforening. Da han erfarede, at dette Hverv udnyttedes agitatorisk fra Modpartiets Side, trak han sin Kandidatur tilbage for ikke at skade sit Partis Valgudsigter. Hr. Baunsgaard er desuden Formand for Jærnbaneforeningen af 1900.

Maskinmester Baunsgaard.

— Ved Aabningen af den militære Husflidsudstilling i Industribygningen blev det af Dagbladene efter Kaptajn Madsens Foredrag anført, at Kaptajnen er den første, som har oprettet en Husflidsskole i Hæren; det skete i Odense for 10 Aar siden. Men en Husflidsskole har siden 1885 eksisteret ved Ingeniørregimentet, oprettet af Oversergent *A. L. Andersen*, hvis Billede vi her bringer, og han har siden uafbrudt været dens Lærer. Allerede i 1894 var der ved Landmandsforsamlingen i Randers udstillet Elevarbejder fra Skolen, som belønnedes med Broncemedalje. Ved Begyndelsen af dens Levetid interesserede især Oberst Hoskier sig meget for Skolen. I Aar kan Oversergent Andersen holde 20 Aars Jubilæum som Lærer ved den militære Husflid; han har ydet sit Arbejde gratis, indtil Staten begyndte at give Tilskud, og nu faar han 100 Kr. om Aaret. Forøvrigt er Oversergenten ogsaa Leder af Husflidsskolen paa Finsens Lysinstitut.

Oversergent Andersen.

— Fhv. Bagermester *A. J. Nielsen* fejrer den 31. Marts sit 40-aarige Jubilæum som Borger i Roskilde. Han begyndte 1865 i Skomagergade, men købte 1870 af Enkefru Aastrup den paa Byens Hovedgade beliggende Ejendom, i hvilken der snart har været drevet Bageri i ca. halvandet Hundrede Aar. En Erindring, der knytter sig til den gamle Bagergaard, er, at Kong Christian den Niende som Prins har boet dér en Nat under et Kantonnement. Gamle Bagermester Nielsen er en godgørende og meget afholdt Mand.

Bagermester Nielsen.

— Tre Postmænd holder samme Dag, den 1. April, 25 Aars Jubilæum: Postmester *J. Marcher* i Aakirkeby; han har tilbragt Størstedelen af sin Tid paa Bornholm, idet han før 1889 har tjent som Postekspedient i Rønne, indtil han den 1. Oktober 1900 overtog sit nuværende Embede. Postekspedient *W. Metzlaff*, der kom til Ringsted og blev Fuldmægtig under Postmester, Grev Ahlefeldt-Laurvigen, siden Postekspedient fra 1889. Og Postekspedient *Johan Overgaard* i Nykøbing F., der først var ansat ved det derværende Postkontor og i 1891 udnævntes til Ekspedient ved de bevægelige Postkontorer.

Postmester Marcher.

Postekspedient Metzlaff.

Postekspedient Overgaard.

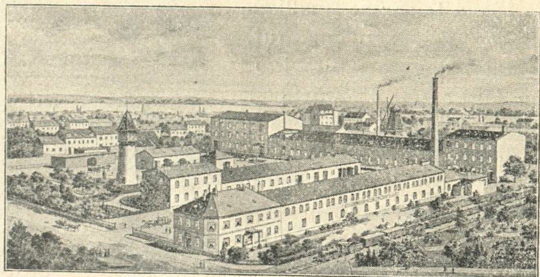
— Justitsraad *Vilhelm Nielsen* som døde i Lørdags paa „Vilhelmshaab“ ved Charlottenlund, ca. 82 Aar gammel, var i Tidernes Løb hædret med talrige offenlige Tillidshverv, som Sognefoged i Gentofte og som Sogneraadsformand, og en kort Tid i 1866 — paa Forfatningsforandringens Tid — Medlem af Landstinget.

Justitsraad Nielsen

Hørtrikot-mesh.

Forrige Aar omtalte vi et nyt Stof for Underbeklædning, nemlig *Hørtrikot-mesh*, som er en dansk Opfindelse og et dansk Fabrikat, der har vundet Indpas

paa Verdensmarkedet og forhaabentlig snart vil være lige saa kendt her hjemme og i større Omfang skattet for dets fortrinlige Egenskaber.

Hr. *Commichau*, Opfinderen af dette Fabrikat og Direktør for Aktieselskabet C. Commichau & Co., Limited, i Silkeborg, i hvilket Foretagende betydelig engelsk Kapital er interesseret, var forleden Dag her i Byen, og vi benyttede da Lejligheden til at udbede os nogle Oplysninger.

— Har De som Dreng baaret Uld-Undertøj eller har Deres Forældre eller Bedsteforældre gjort det? — spurgte Direktøren.

— Nej, indrømmede vi.

— Naa, hvorfor bærer De det da selv?

Herpaa maatte vi blive Direktøren Svar skyldig. Besvarelsen gives imidlertid ret praktisk i en lille Brochure: „Hørtrikot-mesh, Sundheds-Underbeklædning. Egner denne Underbeklædning sig for vort Klima og kan den bæres af Gamle og Unge?“, som Hr. Commichau har skrevet, og hvoraf han velvilligst har overladt os de Eksemplarer, som i Dag følger med vort Blad, og som vi anbefaler til vore Læseres bedste Opmærksomhed.

Professor *Kirk* i Edinburgh skriver i „Paper on Health“ — et berømt engelsk Fagskrift for Læger — følgende:

„Der eksisterer en almindelig og meget udbredt Fejltagelse, at man ved at iføre sig saa mange Klæder som muligt forøger Legemets Varme

Det Faktum, at Hoved-Øjemedet med at bruge Klæder i det hele taget er at holde paa Legemets Varme, tabes af Syne, og der lægges navnlig saare ringe Vægt paa at vælge den mest hensigtsmæssige Underbeklædning, som dog skal bæres umiddelbart paa Legemet.

Hver Dag udskiller et sundt Menneskes Hud normalt en stor Mængde Fugtighed, som maa skaffes bort, hvis Sundheden skal bevares. Efter mange og meget omfattende Forsøg er vi kommet til det Resultat, at det bedste Materiale, som kan bæres umiddelbart paa det blotte Legeme, er *Hørtrikot*.

Uld er absolut uskikket til at bæres nærmest Huden. Uld-Underbeklædning absorberer ikke Perspirationen hurtigt nok og lægger den ogsaa Hindringer i Vejen; efter Vask bliver Uld-Undertøj filtet og virker i saadan Tilstand nedbrydende paa Helbredet.

Uld er til ydre Beklædning Stoffet par excellence; men *al indvendig Beklædning*, som kommer i umiddelbar Berøring med Huden, *skal være lavet af ren Hør.*“

Vi bringer her et lille Billede af Fabriken og dennes dekorative Vandtaarn, der er en Pryd for Silkeborg, og som staar i Forbindelse med et under- og overjordisk Rørnæt og en meget kraftig Gasmotor-Pumpe til Slukning af opstaaende Ildsvaade og til Fabrikens daglige Forsyning af Vand.

Fabriken i Silkeborg beskæftiger for Tiden 100 udelukkende danske Arbejdere, men agter at forøge dette Antal betydeligt.

En af Direktørens Døtre, Frk. *Commichau*, opholder sig i New-York, hvortil hun rejste i Februar Maaned i Fjor for derovre at starte og bestyre en Filialsystue for Firmaet. Stofferne fabrikeres her hjemme.

I England har Firmaet ogsaa en Filial, og naar alle de Folk, som er beskæftigede paa disse forskellige Steder, regnes med, bliver det allerede nu over 200 Mennesker, som er i Firmaets Tjeneste.

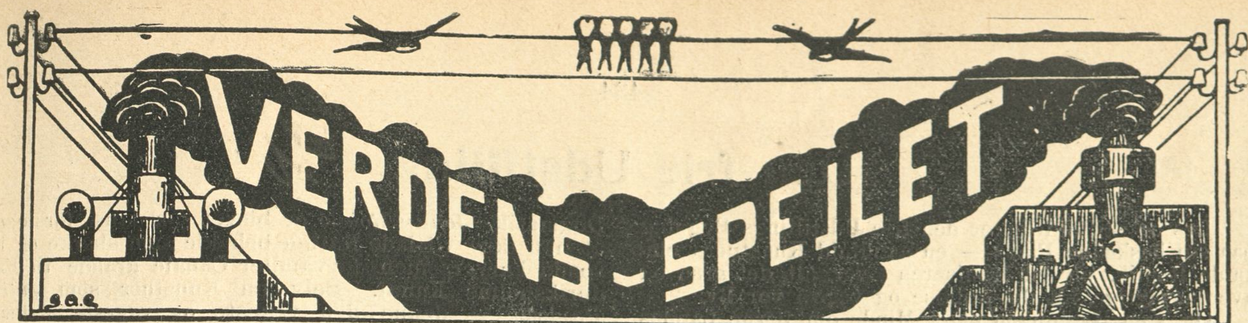
Det er altid en Fornøjelse at konstatere, at dansk Industri kan gøre sig gældende paa Verdensmarkedet, hvor Konkurrencen — særlig da paa Underbeklædningsomraadet — jo er ganske eminent.

— Hvorledes gaar det med Salget af Deres Varer her hjemme? spørger vi videre.

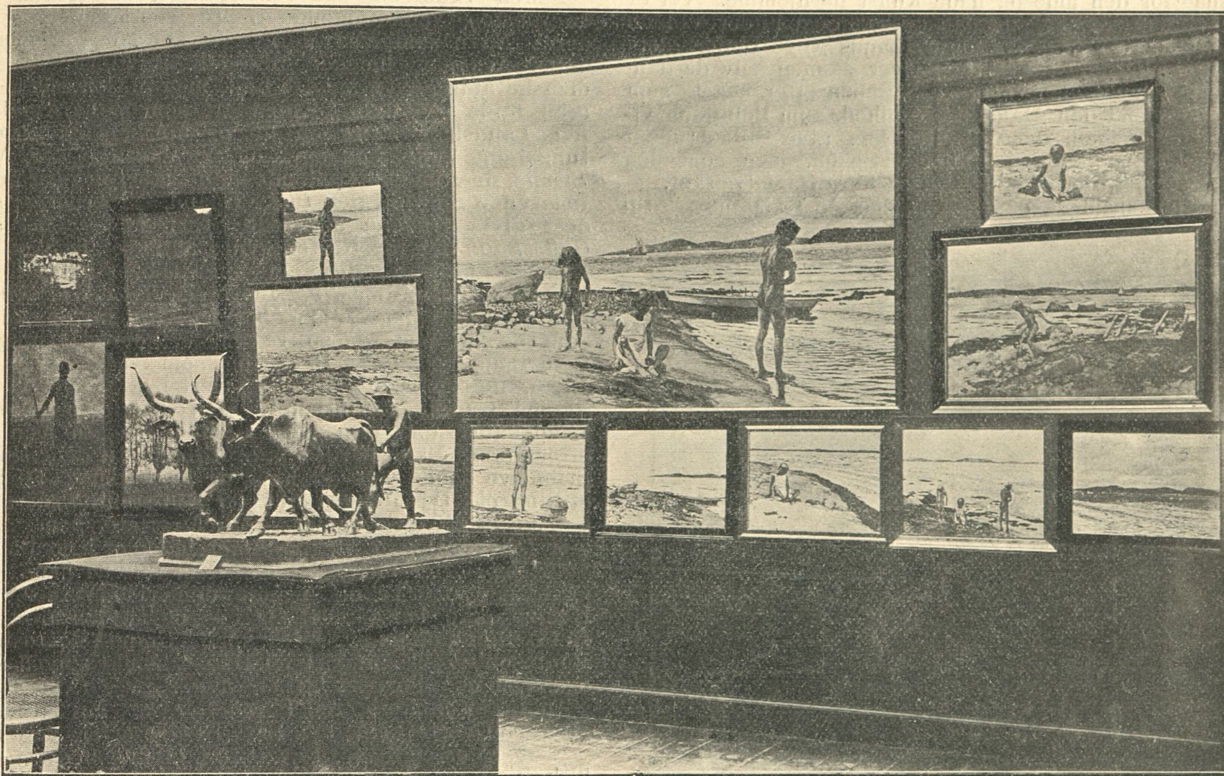
— Ja, svarer Direktøren, De kender jo nok Ordsproget om Profeten og Hjemlandet, og Tyskerne siger: Hvad godt kan der komme fra Danmark? Men alligevel har Salget her hjemme i det sidste Aar ikke skuffet mig, og jeg er ganske overbevist om, at det i Løbet af kort Tid vil blive betydelig større; thi mange af vore Læger bærer allerede Hørtrikot-mesh og har gjort Efterbestillinger, og Folk, der har baaret mit Stof som Underbeklædning et Aar igennem — Sommer og Vinter —, bruger visselig ikke andet Undertøj; det lyder maaske ostentativt; men det er alligevel Tilfældet, ellers havde vi ikke opnaaet vor store Sukces i Udlandet. Husk paa, hvor mange Snese af „vidundergørende“ Underbeklædnings-Arter der findes. Men der kan vel her med Rette spørges: Er gamle Sandheder ikke ofte de bedste Sandheder? Thi Hørlærred som Underbeklædning er jo ikke noget nyt; hvad der er nyt er *den Maade*, hvorpaa Hørtrikot-mesh laves, saa at det passer for Nutiden. —

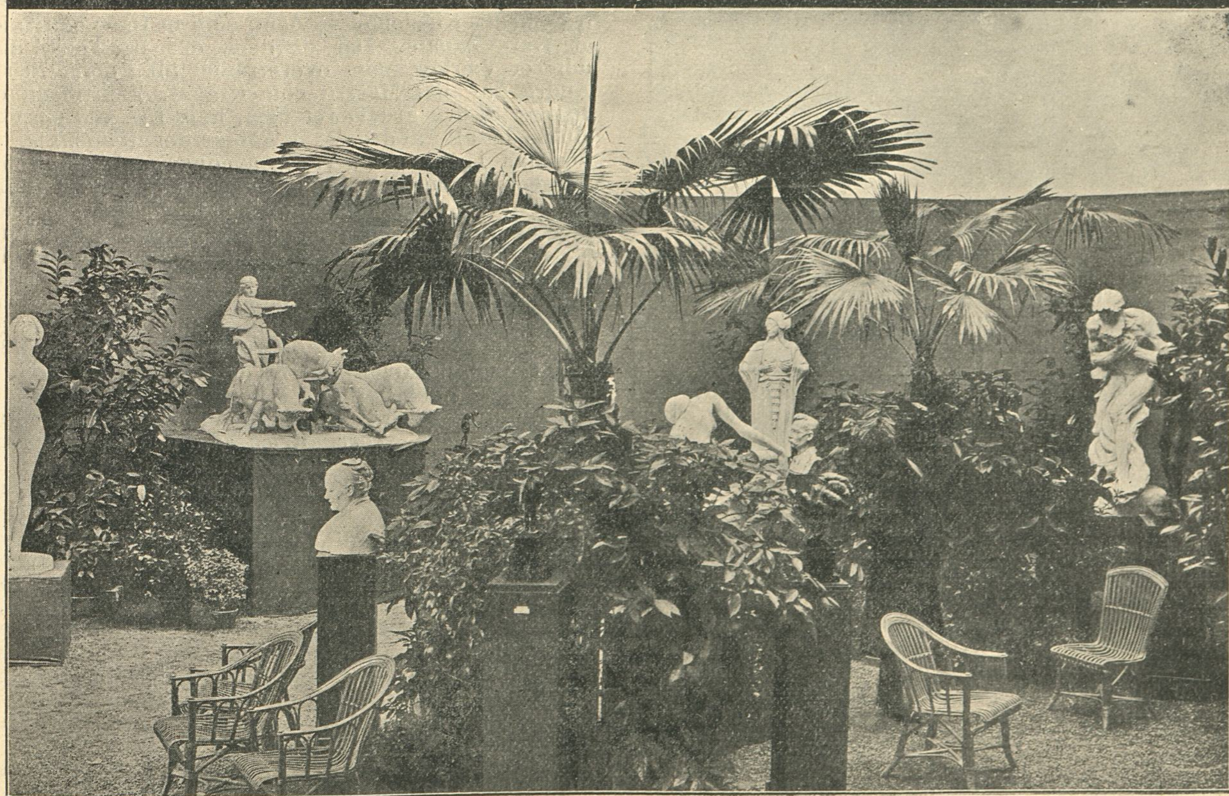
×

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 28, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 9. April 1905.

1. **Maleriudstillingen:** Frits Syberg: Badende Børn og Th. Philipsens Broncegruppe: „Den førs'e Fure" m m.
2 **Skulpturudstillingen:** Axel Locher: Eva. Bundgaard: Gefion. Siegfried Wagner: Støtten fra Sodoma. Hansen-Jacobsen: „Kong Lear paa Heden" m. m,

Den frie Udstilling.

Den frie Udstilling.

Lys og stilfuld ligger den frie Udstillings Bygning paa sin beskedne Plads — en aandfuld Kunstners elegante Replik, en let Ironiseren over alt det graa og hverdagsagtige, alt det stilløse og vege i vor By.

Og som Bygningen er et Minde om fjerne Landes hvide og tindrende Lys, om deres klare og skarpe Luft, saaledes er der ogsaa over Kunstværkerne indenfor et Præg af en Villen, som ellers ikke er noget Særkende for den fade og flade Kunst herhjemme. Vel er der Kunstnere dér, saa danske som nogen i deres bløde og følsomme Syn paa deres Lands vege Linjer, dets graa og ligesom tilslørede Farver — men selv de danskeste blandt dem ejer en Stræben efter noget, som er mere end den saakaldte Sandhed, som Publikum vil se, en Stræben, der vel ofte kan give Billederne et Skær af usikker og famlende Søgen, men som dog alene er det, der adskiller Kunsten fra Haandværket. —

Kun sjældent er en Kunstner en fri Mand — thi

Willumsen: En Bjergbestigerske.

der gives i hele Verden ikke strængere Dogmatikere end Kunstnerne, og jo mere selvstændigt deres Syn paa Omgivelserne er, des strammere binder de sig selv i deres ufejlbare Tekniks dogmatiske Spændetrøje. *Zahrtmann* er især en Dogmatiker, en af dem, der vil forme alt levende i sit Billede, men som mangler den Udvidelsesevne, Livet fordrer. Naar han kan skabe helt ud af sin frugtbare Fantasi, i Billeder som de historiske, eller i Gengivelsen af en Natur, der i Farverigdom staar hans Fantasi nær — saa er han en Mester blandt de største. Men skal han skildre almindelige dødelige, som i Aar det Selskab, hvis Gengivelse pranger med det stolte Navn „Titania“, saa lægger Zahrtmann alt paa en Prokrustesseng — og det, der bliver til overs, bliver kun en Forvrængning, et Billede, saa unaturligt som dets Titel. Og en Kunstner som *Syberg*, der er optaget af en Sisyfusopgave — den nemlig, at forene zahrtmannsk Farvesyn med jysk Nøgternhed — er som sit store Forbillede Dogmatiker om en Hals. Men han, der nok er mindre genial, men mere sand og sund, ejer en Friskhed over sine Billeder (i Aar navnlig over Billederne med de badende Børn), en frugtbar Sundhed, der tilslører og skjuler den tørre Dogmatik. *Johan Rohde* er blevet saa dansk forstenet, at han ikke vil lade Italien beholde sine stærke og lysende Farver, men forvandler Canale grande til Frederiksholms Kanal. Selv en Kunstner som *Julius Paulsen* — denne den vegeste og vageste Maler i Danmark — og det siger jo ikke lidt —, selv han er stivnet i Maner og viser sig i Aar i sine Billeder ganske som altid, om end maaske lidt ringere.

Men Side om Side med disse, der i Aar for de flestes vedkommende mere repræsenteres ved deres Navn end ved deres Værkers Værdi, iblandt deres Arbejder hænger Billeder af Kunstnere, der maaske aldrig vil stige saa højt, men til Gengæld heller ikke falde saa dybt. Kunstnere som *Hans Knudsen*, hvis Landskaber ejer en fin og uforlignelig, graa og tungsindig Tone, saa jævn og saa dansk — som *Niels Stevns*, der, om end famlende og usikker, dog har netop det tunge Sind og den tunge Haand, der bedst og sandest giver Hedens brunrøde Stemning — eller som *Gottschalk*, der for Resten synes at have aflagt en dyr Ed paa aldrig at ville gennemføre noget Arbejde. En morsom Modsætning til hans brede Teknik er *Joakim Skovgaards* smaa Landskaber fra Girgenti — malede, som de er, paa den tørre Maade, som man brugte i vore Bedsteforældres Dage, og som yndes af en vis Klike, der mærkelig nok er svært paa Nakken af den Skoles franske Forbilleder. Men saa nydelige disse Landskaber end kan være — hvor længes man dog efter at se Skovgaard vende tilbage til den rene og primitive Kunst, som er hans og hans alene. En Særstilling paa Udstillingen indtager *Gudmund Hentze*, der ganske er fri for Dogmer — eller rettere, han annammer ethvert Dogme, der kommer indenfor hans Rækkevidde og derfor bliver intet af dem fuldtud hans. Der er næppe den Teknik i hele den vide Verden, som Hentze ikke har forsøgt sig i — og næsten altid med Held. Smuk og fin er saaledes hans Crane—Beardsley—Robinson'ske Tegning „I en Have“, smukt og yndefuldt ogsaa hans „Portræt af en ung Pige“, bedre kaldet „Studie efter Rossettis Portrætter af Mrs. Siddal.“ Hvilken Overraskelse den Dag, Hentze er sig selv nok!

Men der er dem, der uden at bindes af deres egen Tekniks Fordomme, heller ikke behøver at iklæde sig fremmedes Klædebon — dem, som er rige nok til aldrig at være banale. Der er dem, der fra Tid til anden udfører Værker, som overstraaler alt i deres Nærhed. Andre Aar har Mestre som Krøyer, Zahrtmann eller Joakim Skovgaard været dem, hvis Lys ved sin Vælde slukkede alle andres — i Aar er det *Willumsen*, som formaar i ét enkelt Værk at opveje alt det, som de andre Kunstnere tilsammen yder, i ét enkelt Værk at give Aaret dets udødelige Mindesmærke. En monumental Storhed, en næsten antik Klarhed er der over hans store Billede. I en yndefuld og linjeskøn Stilling støtter den unge Kvinde sig til Staven — klart og skarpt kastes Lyset over hendes Ansigt, kølig og mørk virker Skyggen imod det tindrende Lys. Og bag hende rejser Bjærgene sig, frie og ranke og stærke som hun, der skuer ud over Dalens Græsgange og de hvide Gletschere i det fjerne.

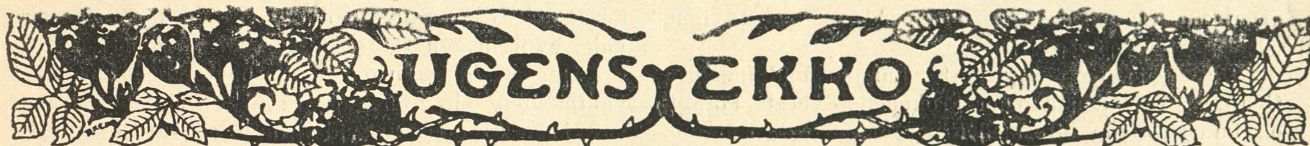
En interessant Kontrast til Willumsens kølige Kunst er Nordmanden *Torv. Erichsens* hede og eksotiske Fantasi. Der er over hans Billeder noget af den sælsomme og dirrende, bedøvende Blomsterduft-Stemning, som er den franske Maler *Gauguin* egen, især dennes Billede „contes barbares“, hvor Menneskene, de slanke Piger fra Tahitis sælsomme Ø, er som sjældne Blomster fødte af en Kultur, ældre og hedere end vor. I Erichsens Billede af den unge Mand og de to Kvinder, er Farverne ganske vist umulige, for saa vidt de ikke er, som vi forlanger, de skal være. Men de bliver herlige ved deres Sammensætning; det underfulde Røde, det dybe, løfterige Blaa og det skære Grønne — alt det former sig til en Stemning saa tæt, saa kondenseret, at man synes at høre den levende Urkildes hviskende Tale, at man synes, i de to Kvinders Øjne, at kunne læse Løsningen paa al Livets Gaadefuldhed. Og

alt, hvad Erichsens Kunst skildrer, er fyldt af den samme farvenevratiske Mystik, de samme stærke og gennemsigtige Farver, der er saa barbarisk raffinerede, saa drømmerigt klare.

* * *

Vore Billedhuggere var ikke tilfredse med Charlottenborgs Haller. De har faaet til deres Værker et nyt Lokale, en Palmehave, smuk og stilfuld, som alt, hvad der kommer fra *Willumsens* Haand. Men dermed er virkelig ogsaa det bedste sagt om de „frie" Billedhuggeres Udstilling. Thi dansk Skulptur vandrer ikke sine egne Veje — og har for Resten aldrig gjort det. Thorvaldsen lagde sin klamme Haand over al officiel Skulptur, og der hviler den endnu. De, der ikke vilde følge den slagne Landevejs Kedsomhed, søgte fremmede Guder — men Selvstændighed naaede de ikke. Ærligst blandt dem er maaske *Bundgaard* i sin „Gefion" — men sympatisk er den ikke, denne nordisk-mytologiske Højskolechauvinisme, om end sikkert praktisk i vore vanskelige Tider. Den mest sympatiske er maaske *Hansen-Jacobsen*, der alene viser en Stump af et ejendommeligt Menneske bag den fremmede Maske. Men hvor er dog de andre hule i deres Jagen efter Originalitet. Saa herlig *Rodin* er i Original — saa usmagelig er han i dansk Opkog, ikke mindst naar det, der serveres af ham, kun er hans Tekniks vildeste Overdrivelser. Ingen burde bedre end Billedhuggerne mindes *Schopenhauers* vise Ord: „Ganske vist uddannes Geniet i sine Forgængeres Skole og ved deres Værkers Eksempel — men det bliver kun frugtbart ved umiddelbar Berøring med Livet og Omverdenen, under Intuitionens Indflydelse." Først i Livet læres det, der under Geniets Hænder former sig til Kunst. Thi kun naar den dybe Forskel mellem Jeget og Omverdenen bliver fuldtud bevidst — kun da kan Kunstneren forme Livet, de andres Liv, i sin stærkere Viljes Billede. Og *kun* da er han Kunstner.

Louis Kohl.

Festen er endt.

Professorinde Axelline Lunds Udstilling er lukket med et tiltalende Underskud, Koncertpalæets Sal, hvori Udenrigsministeren lavede Tableauer og holdt Bal, er baade blevet fejet og gjort ren.

Bladene for 2. April er spredt for alle Vinde. Og Fødselsdagsbarnet, afdøde Konferensraad Andersen, er næsten akkurat ligesaa berømt som før til Trods for alle de aandfulde Ting, der stod i Aviserne om ham den Dag. Thi De har glemt alle Aandfuldhederne, kære Læser, og ikke Andersen. En enkelt af dem var for Resten virkelig værd at høre. *Sophus Bauditz* sagde helt forløsende kun faa Ord, men de var forløsende. Han sagde om Andersen: Danskhed og Energi.

Men de fleste var kun pudsige.

En Hr. *Klein* fortalte højtidelig, at han havde været paa Hat med H. C. A., men ellers intet vidste om ham. *Svend Leopold* havde opsnuset — svært, hvor hans Næse er fin! — at Danskerne med *hemmelig Beklagelse* havde erkendt Andersens Verdensberømmelse.

Og Professor *Georg Brandes* fastslog, at det ikke er uretfærdigt, at Andersens Navn lever og dør med hans Eventyr; her kommer Humlen, sagde Per Brask, da han . . .

Men vore Dages „Verdensberømthed" hædrer ikke desto mindre den hensovede med at skrive omtrentlig fire Avisspalter om hans to Romaner om Geniet og dets Skæbne: „Improvisatoren" og „Kun en Spillemand", og det uagtet den gamle Digter nok hverken har behandlet Emnet udtømmende eller forudseende. Nu bliver de Bøger saamænd oversat paa Fidekinesisk!!

Og saa faar *G. B.* oven i Købet Søren Kierkegaard manet frem.

O, *G. B.* har altid villet og vil til sin Dødsdag søge at fastslaa Genierne og bevare dem fra Forglemmelse. Han er saa velsignet.

I dette Tilfælde er det rørende.

Som De maaske har vidst, men sikkert glemt, kære Læser, og ogsaa nok igen vil glemme, debuterede Geniet Kierkegaard med en knusende Anmeldelse af „Kun en Spillemand", der var Romanen aandeligt meget overlegen, som — „kun . . ." — desværre er noget nær ulæselig. G. B. siger det.

Er De taknemlig?

Jeg er fuldkommen ligeglad, akkurat lige saa ligeglad som i Forfjor, da Professor Brandes beviste, at Herman Bang *kun* var et Geni, hvis en Nevrose var et Geni. Det var *kun* G. B., der sagde det.

Jeg synes bare, at vore danske Digterværker var rædsomt — eller „ræssomt", som man sagde for 50 Aar siden — sløje, dersom *Bangs* manglede.

Og jeg synes —

Det er naturligvis Synd for den gamle Professor, at jeg siger det, og jeg gør det kun, fordi jeg ikke kan lade være, fordi jeg maa —

Jeg synes, Søren Kierkegaard var en udmærket Mand baade til at tænke og skrive, næsten lige saa god som salig Konferensraaden.

Dersom De kan holde ud at læse Kierkegaard, skal De se, at der er en Del Forstandighed inden for alt det dialektiske Væv, som han troede, han pyntede sig med. Ja, havde han været Digter og kunde han have ladt være med at skabe sig, kunde han muligvis ogsaa have lavet smukke Eventyr om det alment, det evig menneskelige, ligesom den ham aandelig underlegne H. C. A.

Men nu var han ikke Digter og besværlig at læse, skønt Professor G. B. i en Haandevending kan bevise, at han er Geni.

Jeg er sgu ligeglad.

. . . Saa langt var jeg, da jeg fik Mandagsaviserne og saa Dr. phil. *Vilhelm Andersens* Festtale ved det kgl. Teaters Festforestilling. Jeg blev betaget af, hvor ræssomt nydelig den var, meget nydeligere end noget af det andet.

Tænk, den brave Doktor vidste, at H. C. Andersen var en lykkelig Mand, fordi det havde Fødselsdagsbarnet selv skrevet, og var det, skønt han ingen Kone havde som V. Andersen. H. C. havde kun mange Veninder, der elskede ham og drillede ham og næsten fik et Mandfolk ud af det Baren.

De var saa rige og friske og fulde af Lune, at deres eller en af dem's Indfald var meget morsommere end Digterens Eventyr Hun skrev bare alligevel ikke Indfaldene ned; med rund Haand skænkede hun dem til Vennen og beundrede ham — Guds Død! — saa meget, saa hun var overbærende nok til at gaa i Teatret og se paa „Ole Lukøje", skønt hun velsagtens havde travlt og skulde hækle Blonder eller have Fremmede, den rare Dame. Men det gjorde hun, fordi sølle Andersen, Pjokket, var gaaet ud i Snevejr og havde fundet hendes snottede Unge . . .

Hun var en hjertensgod og velsignet Dame og saa klog; Andersen — H. C. — har selv skrevet det, og Festtaleren Andersen har henvist til hende, Emma Hartmann hed hun og hørte til de bedre Familjer —, for at vi skulde faa det rette Syn og elske den gamle Digter.

Hun sagde:

„Det er mageløst af Dem, Andersen. Nu har De bragt mig Barnet igen, saa vil jeg til Gengæld se „Ole Lukøje"."

Han sagde — Vilh. Andersen —:

„Fordi H. C. Andersen har bragt os Barnet igen, vil vi se „Ole Lukøje"."

Det er da utrolig aandfuldt.

Jeg siger: Fordi Vilh. Andersen har bragt Andersen en Kvinde, vil vi se „Ole Lukøje".

Er det ogsaa ikke aandfuldt?

Iver Friholt.

Frøken Meiner.

Med Tegning af **Eigil Petersen**.

Frøken Meiner havde Rygrad, for hendes Mor ejede to Huse i Helsingør, og det gav Anseelse! Og det blev da ogsaa fortalt af Forpagterfruen, hos hvem hun var Lærerinde, baade i Tide og Utide.

Frøken Meiner var en Dame af strenge Sæder. Alt hos hende var sikkert, nøjagtigt som et Urværk, og dér, hvor Frøken Meiner var, herskede kun en Vilje, — og det var hendes.

Hvor gammel hun var, vidste ingen, heller ingen kendte hendes Fødselsdag, og Frøken Meiner ansaa det i det hele ikke for passende at tale om Alder. „Dannede Mennesker har ingen Alder," sagde hun, „det er kun Heste og Børn."

De unge Piger, der lærte Landhusholdning paa Gaarden, var Genstand for Frøkenens dybeste Foragt, og hun drøftede ofte med Fruen det usolide i at indføre den Slags lette Varer i en ellers saa solid Landhusholdning. De tænkte bare paa Fjas og Tant, sagde hun, og havde deres Spil med de unge Landvæsenselever og den pæne, satte Forvalter.

Men Fruen, der ellers nok bøjede sig for Frøken Meiners Overlegenhed, vilde ikke give Afkald paa de lette Varer, for de gjorde ligesaa meget Arbejde som Pigerne og betalte godt for sig endda. Men saadanne økonomiske Betragtninger kunde man jo ikke vente af en Dame, hvis Mor ejede to Huse i Helsingør.

Foruden mange andre selskabelige Begavelser besad Frøkenen ogsaa den at kunne spille, og det var noget, som Fruen forstod at værdsætte. Ikke saaledes at forstaa, at hun selv var musikalsk, men da hun var udsprunget af en Familje, hvis større eller mindre Fornemhed man ikke gerne talte om, satte hun dobbelt Pris paa, hvad „fint" var. Og hvis noget var „fint", saa var det da at spille Klaver.

Hver eneste Søndag Eftermiddag maatte Frøkenen producere sig paa Klaveret. Alle de andre Ugens Dage var helliget Arbejdet, men om Søndagen skulde det jo gerne være lidt „fint". Først skulde Kaffen overstaas, men om denne Søndags Kl. 3-Kaffe maa fortælles lidt nærmere, for det var hele Husets Skræk og Rædsel — undtagen Frøkenens! Men hun var jo ogsaa vant til at bevæge sig i Saloner, for hendes Mor o. s. v.

Naa — men det forfærdelige ved denne ellers saa uskyldige Eftermiddagskaffe var det, at den skulde drikkes i den fine Stue, og alle, fra Forpagteren, — der ellers var en stor Mand, saasnart han kom udenfor sin Frues Regimente, — og ned til den usleste Husholdningselev, saa gøs og bævede de i den gruelige Stund fra 3 til 4. Sagen var den, at den fine Stue var Fruens Stolthed, hendes Øjesten; — ingen satte deres profane Fødder i den uden hun selv og den veldresserede Stuepige, aldrig vovede nogen at røre Bogskabet eller den pragtindbundne H. C. Andersen, som stod der i 7 tykke Bind midt imellem Ewald og Oehlenschläger, som ogsaa havde Pragtbind. Andre Bøger saas aldrig i Huset. For det første var det jo noget umoralsk Stads altsammen, og for det andet læste Forpagteren undertiden Kritikker i den lokale Stiftsavis højt, og det maatte da være rigeligt.

Der var mange andre fine Ting i Søndagsstuen, baade Palmer og Nips, og naar paa Slaget 3 alle Husets Beboere satte sig i Bevægelse derind med Forpagteren i Spidsen, lig en Karavane, der drager ind i det hellige Tempel, da var Fruens Ro forbi for denne Gang.

Ængstelig gled hendes Blik ned over Forvalterens velpudsede Sko. — Gudskelov, han havde da sat Skammelen *imellem* sine Fødder og omhyggeligt plantet et Ben paa hver Side af den. — Eleven dryssede dog vel ikke Krummer ned paa Tæppet! Hun sad rigtignok med Næsen helt nede over Tallerkenen og bed saa forsigtigt af sin Stump Kringle, men man kunde aldrig vide, hvor megen Dannelse saadan nogle havde.

Der gik et Sagn om, at Forpagteren engang havde væltet hele sin Kaffekop ud over Dugen, — men det var jo ikke godt at vide, om det var andet end et Rygte. I hvert Fald levede han da endnu! —

Men selv den vanskeligste Stund faar Ende, og paa Slaget 4 bar Jomfruen Kaffebakken ud, medens Eleven trissede bagefter med Kagefadet. Hun næsten hoppede ned ad den lange Gang til Køkkenet, saa lettet var hun over at være sluppet ogsaa denne Søndag.

Mellem de tilbageblevne herskede andagtsfuld Tavshed. Til Fruens Røst lød:

„Ja, saa velbekomme da. — — — Maaske Frøken Meiner vil spille lidt."

„Og saa er det nok bedst, vi kommer ud af din fine Stue igen, hvad Mutter," sagde Forpagteren, for paa dette Tidspunkt turde han nok tillade sig en lille Spøg med hende.

„Aa — — aa — — aa — —" sagde Fruen. Det var et uendeligt „Aa —", for man vilde jo da gerne være lidt venlig; men hendes Øjne lyste af Tilfredshed, da den sidste var kommet vel over Dørtærskelen uden at rive den strømpeaftrækkende Dreng ned, som stod saa udsat paa Etagéren. Og det var med et Lettelsens Suk, at hun lukkede Døren efter sig, overladende Helligdommen til den kommende Uges uforstyrrede Fred.

Saa satte Frøken Meiner sig til Klaveret —

„Ja, De kender vel det meste," sendte hun ud i Stuen, idet hun med mange Vridninger fandt den eneste rigtige Spillestilling og altid det samme Repertoire. —

Fruen saa smigret og tilfreds ud. Hendes brede Ansigt lyste af Menneskevenlighed, man havde det dog egentlig rigtig godt, — den fine Stue frelst, — en Lærerinde, der kunde spille og, hvis Mor — — det havde ikke engang den store Fru Krag, der altid skulde spille vigtig, fordi hendes Fætter var gift med en Baronesse, — ak ja, ak ja — —

Fruen begyndte paa Strikketøjet, — Frøkenen spillede, — og Søndagens Fred og Hvile sænkede sig endelig over Huset. —

— — — — —

Frøken Meiners Konstitution var sart!

„Men jeg kan holde mig oppe, naar jeg lever regelmæssigt," sagde hun.

Hvilke Ekstravagancer det skulde være muligt for hende at hengive sig til paa denne fredelige Forpagtergaard, er endnu ikke opklaret. Men vist er det, at

Frk. Meiners sarte Konstitution var Genstand for hele Besætningens andagtsfulde Omhu.

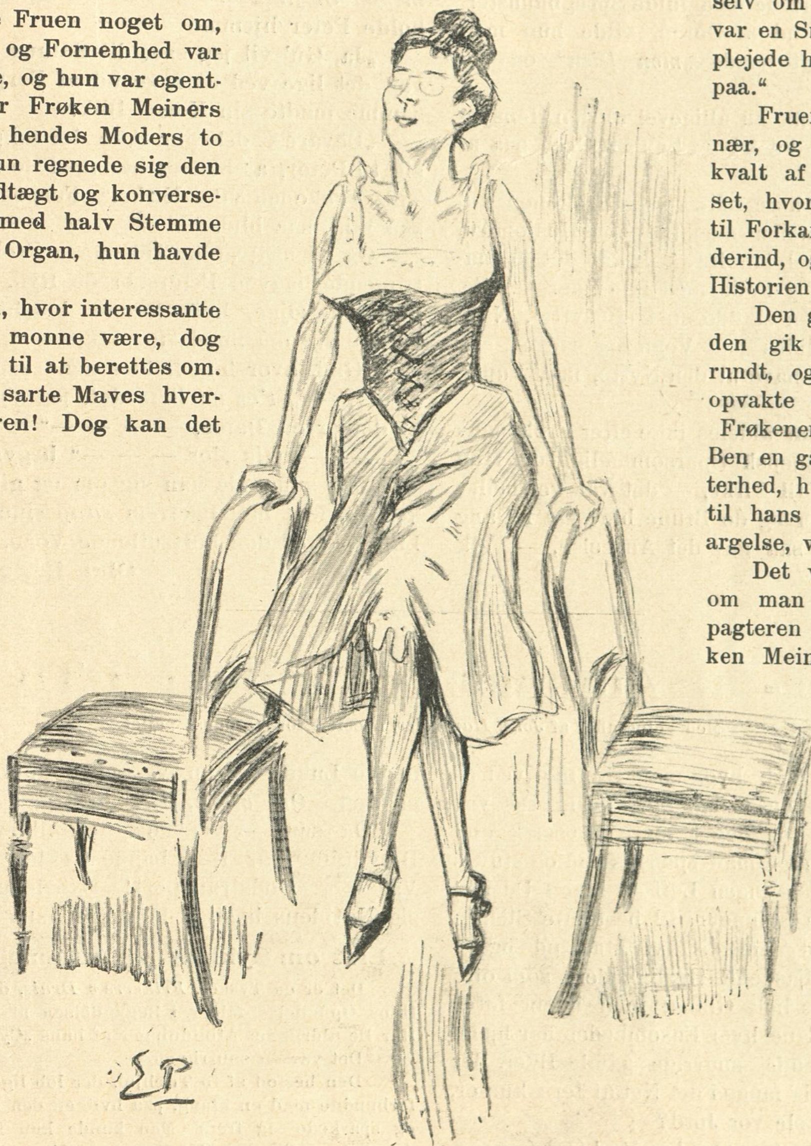
Og regelmæssigt levede Frøkenen, — det skal ingen tage fra hende. Mærkeligt, ganske vist, men regelmæssigt.

Præcis paa Slaget 7 hver Morgen bragtes der Frøkenen 3 Kammerjunkere og en Kop *tynd* The, — endelig tynd, — og endelig ikke mere end tre Kammerjunkere ad Gangen, — — „for jeg taaler det ikke.“

Der foresvævede Fruen noget om, at sart Konstitution og Fornemhed var uopløseligt forbundne, og hun var egentlig mere stolt over Frøken Meiners sarte Mave end over hendes Moders to Huse i Helsingør. Hun regnede sig den i alle Maader til Indtægt og konverserede sine Veninder med halv Stemme om dette fornemme Organ, hun havde den Ære at huse.

Der er Ting, som, hvor interessante og fornemme de end monne være, dog ikke rigtig egner sig til at berettes om. Hertil hører denne sarte Maves hverandendaglige Fungeren! Dog kan det antydes, at Frøken Meiners Humør hveranden Dag stod 10 Gr. højere og hveranden igen sank, — dog nok herom.

Naar Frøkenen da fra Kl. 7 til præcis 10 Minutter over havde fortæret den tynde Kop The til de tre Kammerjunkere, gav hun sig til sit Toilette. Men hvorledes denne to Timers lange Proces gik for sig, har endnu intet dødeligt Øje iagttaget. Det eneste, man vidste, og det vidste man kun fra en rapmundet og næsvis Elev, som havde faaet Værelse ved Siden af hende, — var, at det foregik under en ustandselig Pjasken og Pladsken, — og naar alt var forbi, stod hun og hoppede i 10 Minutter. Rigtig regederlig Hoppen, med Hænderne støttede til en Stoleryg, — og først paa det ene Ben og saa paa det andet.

Denne Hoppen var ogsaa en af hendes gaadefulde Sundhedsforanstaltninger, men hun ansaa den nu for en ren Livsbevarer.

Siden vi nu engang er her ved, kan det maaske have sin Interesse at meddele, at Frøken Meiner aldrig gik med andet end hvide Strømper. Hun havde meget smukke Fødder, smaa og spinkle ligesom hele hendes Person, og de hvide Strømper var hendes Stolthed. De skulde stryges, — og det var et Arbejde, som Fruen altid selv udførte, efter at en Husjomfru engang havde svedet en Hæl, og da hun havde overstaaet den Skylle, som var en naturlig Følge af hendes Ubesindighed, højt havde erklæret: „at det var ogsaa noget at lave saadan en Redelighed for den gamle Himpes Skyld; hun kunde vel nok lægge sine Grabber overkors foran Forvalterens Næse, selv om saadan en skidt Hæl var en Smule sveden. Skoene plejede hun dog vel at beholde paa.“

Fruen var en Besvimelse nær, og Eleven flygtede halvkvalt af Latter ud i Bryggerset, hvor hun stod og fnisede, til Forkarlen tilfældigvis kom derind, og selvfølgelig fik hele Historien betroet.

Den gik til Forvalteren, og den gik den ganske Gaard rundt, og i de følgende Uger opvakte det mindste Glimt af Frøkenens hvidtbestrømpede Ben en ganske upassende Munterhed, hvori selv Forpagteren, til hans Kones dybeste Forargelse, villigt deltog.

Det vilde være for meget, om man vilde sige, at Forpagteren ligefrem tilbad Frøken Meiner. Det gjorde han ikke! Han viste hende den Ærbødighed, som man skylder enhver Dame af det bedre Selskab, — men det er ikke helt umuligt, at han jo nu og da har sendt en lille sagte Ed efter hende. Han var en Del mindre beæret end sin Kone over at have hende i Huset, men til Gengæld en Smule trykket.

Nu er det jo saadan, at for at være en dygtig Forpagter maa man ogsaa af og til kunde sende en eller anden velvalgt Ed ud i Verden, — men det taalte Frøkenens sarte Konstitution ikke.

I den første Tid, hun var der i Huset, havde Forpagteren tordnet løs, naar han havde Lyst, og det var ikke altid lutter franske Ord, der udgik fra hans rødbeskæggede Mund. Frøkenen havde intet sagt. Hun var kun faret sammen som i begyndende Krampetrækninger, og hendes Øjne havde søgt hen til Fruen med et Blik som et anskudt Daadyr.

Saa var det jo gaaet op for Forpagterens Ægtehalvdel, at det jo egentlig var skrækkeligt ufint med

alle de Eder, — man kunde sige „*mon Dieu*", for det' sagde selv Frøkenen, naar hun følte sig overvældet men et gement s'gu, som enhver Forkarl brugte, og alle de andre, meget værre — — „*fi donc*", sagde Fruen, for det havde hun hørt af sin Datter, som havde lært det af Frøkenen.

Og saa maatte Forpagteren ikke mere bande, — og det tog ligefrem paa ham, gjorde ham nervøs, at han skulde sidde saadan og tage vare paa sin Mund; men havde Frøkenen hørt de smagfulde Sprogblomster, som ofte fulgte hende ud af Døren, vilde hun med Grund kunne have sagt baade „*mon Dieu*" og „*fi donc*".

Men Frøken Meiner fik nu alligevel al den Hensyntagen, hun ønskede, for det havde hun nu Greb paa at sætte igennem.

Nu f. Eks. med at køre i Kirke, — Frøkenen yndede ikke at køre sammen med Elev og Husjomfru, — og efter god, gammel landlig Skik var det jo saadan, at man hellere tog Folk med imod deres Vilje, end at en Plads i Vognen skulde staa ubenyttet. Naar der alligevel skulde slides paa Vogn og Heste, saa skulde man selvfølgelig have al den Nytte, man kunde faa deraf.

Men dette System var aldeles ikke efter Frøkenens Hoved. Saadan en plebejisk Sparsommelighed. Hun ønskede at køre *alene* til Kirke, — det var vel heller ikke for meget, at Peter og de Brune blev sat i Gang for hendes Skyld. Og saa gav det Anseelse, — Folk kunde da se, at Forpagterens intet sparede, naar det gjaldt deres højtskattede Lærerinde.

Og saa ventede hun roligt, indtil det ved Morgenbordet var blevet besluttet, at der ingen Vogn skulde til Kirke i Dag. Paa dette Tidspunkt drejede Frøken Meiner sit ærefrygtindgydende Ansigt om imod Forpagteren.

„Ja, jeg havde jo nu netop tænkt, at jeg særlig gerne vilde i Kirke i Dag, — — men hvis det er for megen Ulejlighed, — — hvis Forpagteren helst vil beholde Peter hjemme —"

„Ja, Gu' vil jeg saa, dit Satans Fruentimmer — — var det lige ved at ryge ud af Forpagteren, der i det samme mødte sin Kones Blik.

„Bevares, det gør ikke det mindste. Christensen, sig til Peter, at han er her med de Brune til sædvanlig Tid. Frøkenen vil i Kirke." Forpagterens Stemme lød saa blid, saa blid.

Og til sædvanlig Tid agede Frøkenen i Kirke, højt tronende bagved Peters brede Ryg, fulgt af Fruens beundrende Øjne, hvis Stemme lød helt grebet, idet hun vendte sig om imod sin Mand.

„Gud, hvor hun holder sig," sagde hun, og Røsten skjalv, — „er'et nu ikke det, jeg siger, man ser straks, at det er en Dame, — — — —"

„— — hvis Mor — — —" begyndte Forpagteren.

Saa snurrede han sig om og gik ned ad Brakmarken til, idet han ligefrem *sang* sine Yndlingseder ud i Luften efter den bortrullende Vogn. — —

Olga Eggers Rosenberg.

Cykle- og Automobil-Udstilling i Tivoli.

Med Fotografier af *Johs. Hauerslev*, specielt for Verdens-Spejlet.

Der har været en Tid, hvor man var lige ved at glemme, at Landevejen ogsaa har sin Poesi. Det var Jernbanens Skyld. Er der noget mere prosaisk end disse lukkede Kupéer, hvor man spærres ind og stuves sammen? Ingen Plads — ingen Luft — ingen Udsigt! Toget følger den slagne Skinnevej til bestemte Steder, Stationer og Byer. Ved dem kan vi staa ud og — værsgo — besé de afjaskede Herligheder, som ofte skylder Reklamen deres hele Glans; men hvem fører os til de stille, gemte Egne, hvor Ensomheden har hjemme, til de afsidesliggende, snurrige gamle Byer, der endnu ikke har ladet sig fange i det Net af Jernskinner, der snart omspænder hele vor Jord?

Vore Bedste- og Oldeforældre kendte Landevejenes, Fodturenes Poesi. Vi har været ved at glemme den. Og det er Jernbanernes Skyld. Men de senere Aar har atter vakt Sansen for de stille Egne, som ligger fjernt fra det osende, klaprende Skinnedyr.

Det skyldes *Cyklerne*.

Let og hurtigt, uafhængigt af alle Togtider og Jærnbaneruter, fører Staalhesten os, hvorhen vi vil. Til de store Skove, hvor der ikke er et evigt Kør-ind, til de fjerne Søer, der ikke mudres op af stønnende, snavsede Dampbaade; vor Rejse gaar nu ad Veje, som vi vælger selv, forbi Marker og Gaarde med landlig Liv og Færden. Landevejen har atter faaet sin Poesi — og det er Cyklernes Skyld. — Hvad Cyklerne er for os nu, bliver maaske Automobilerne engang for vore Børn. De er det allerede for de faa, der har Raad til denne Luksus, men vi andre kommer vel ogsaa med engang. *Qui vivra, verra!*

Og saa — vel nok det allervigtigste — hvilken Betydning har ikke baade Cyklen og Motorvognen til Vare- og Godstransport! Hvorledes kan man tænke sig Nutidens hastige Forretningsliv uden disse to!

Lidt om Cyklens og Automobilens Historie.

Det er en Tysker, *Friherre v. Drais*, der er Cyklens Opfinder. Hans Opfindelse falder i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede. Har De aldrig set Afbildninger af hans „Cykle", *Draisinen?*

Det var en snurrig en.

Den bestod af to Træhjul, der løb lige efter hinanden og var forbundne med en Stang, paa hvilken den kørende sad overskrævs og sparkede sig frem. Man kunde kun køre lige ud med dette Apparat, og fik man lidt Fart paa, eller gik det ned ad Bakke, tog man Benene fra Jorden og rullede stolt af Sted! Skulde man svinge ind paa en anden Vej, maatte man staa af og løfte „Maskinen" ind i den ny Retning. Hvad siger De, ærede Læser, om at sparke i Skoven paa den Befordring?

Senere blev det forreste Hjul drejeligt ved Hjælp af et Styr, som den kørende holdt paa med Hænderne. Denne Draisine var nærmest et Legetøj for fornemme Dagdrivere og den engelske Folkevittighed døbte den ogsaa straks: The Dandy Horse.

Draisinen veg Pladsen for de høje „Væltepetere" ɔ: *Velocipederne*, hvor Hjulet, som nu var af Staal med lette Eger, sattes i Gang af Fødderne, der træder Pedaler med Krumtapper til Hjulet. Disse Maskiner var vor Barndoms Rædsel, og vi begreb ikke, at nogen turde vove sig op paa dette vældige Hjul. Men Fremskridtet fra Draisinen til Velocipederne er dog meget stort.

Da — for kun 21 Aar siden — fremkom den Model, *Safetyen*, som vi nu kender. Dens Opfinder er Mr. *Starley*, og den forevistes første Gang paa en Udstilling i London i 1884. Det geniale ved denne Opfindelse er Kraftoverføringen gennem Kæden.

Fra dette Øjeblik kan vi datere Cyklens Betydning som Be-

fordringsmiddel. Den første Model kom til Danmark i 1887 og vakte her som overalt i Verden en enorm Opsigt. Den var let at træde, og Rytteren var ikke udsat for at brække Halsen. Endelig — i 1890 — opfandtes *Dunlop Luftringen*, som ganske fortrængte de tidligere massive Kautsjukringe, og Cyklen i sin nuværende Skikkelse var i alt væsentlig færdig.

Cyklefabrikationen er jo nu en mægtig Industri, der har naaet en kolossal Udvikling og sysselsætter Millioner af Mennesker. Herhjemme tog denne Industri først Fart efter 1896—97, men til Gengæld har Udviklingen været rivende. — —

Automobilen eller Motorvognen, d. v. s. en Vogn, der drives frem uden Anvendelse af Menneskers eller Dyrs Kraft, er egentlig en meget gammel Idé.

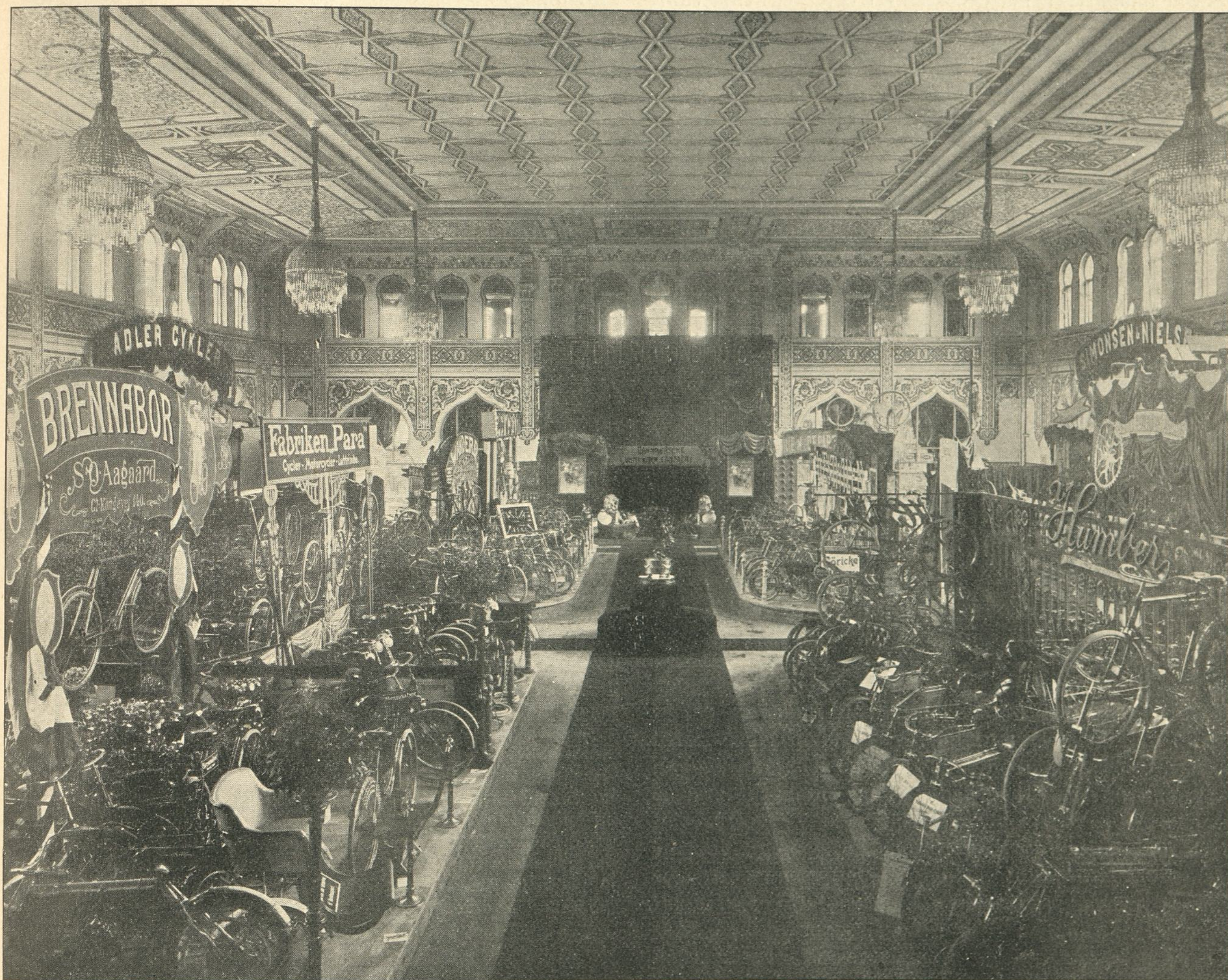
Udstillingen i Tivoli.

En udsøgt Smag og en gennemført Stilfuldhed præger denne Udstilling, paa hvilken der er ofret Masser af Penge og Energi.

Vi begynder med

Koncertsalen.

Alle kendte Cyklefirmaer har her deres Stands, og alle har de ofret meget paa Dekorationen og Arrangementet, der tager sig særlig nydelig ud ved Aften, naar det elektriske Lys spiller og funkler i det blanke Nikkel.

Cykleudstillingen i Koncertsalen.

Allerede i gamle ægyptiske Værker finder man Afbildninger af Vogne, der dreves frem ved Damp.

I England og andre Steder anvendte man i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede Dampvogne, men de var meget ildesete baade af Autoriteterne og Befolkningen. De første chikanerede dem ved Opkrævningen af høje Bompenge og ved allehaande Bestemmelser og Forbud, der næsten umuliggjorde Kørselen. Dette Chikaneri kulminerede, da der i England udstedtes en særlig Lov for disse Dampvogne, den saakaldte Flaglov: Foran Vognen skulde gaa en Mand og vifte med et rødt Flag! Og Beboerne langs Dampvognenes Ruter var meget forbitrede over disse dampende Uhyrer, der gjorde deres Veje usikre, og de lagde af et godt Hjerte store Sten og vældige Bjælker i Vejen for dem.

Nutidens Automobilfabrikanter har forladt Dampen som Drivkraft og er gaaet over til Benzin- eller elektriske Motorer og Automobil-Industriens Udvikling i de sidste Decennier har været enorm.

Vi nævner i Flæng, idet vi iøvrigt henviser til Billederne, der giver et tydeligt Indtryk baade af Udstillingens Skønhed og Mangfoldighed: *Adler,* der over sin smagfulde Stand har kunnet sætte de talende Tal: Produktion — over 30,000 Cykler! *Humber* med en elegant Smedejernsdekoration. *Schiønning og Arvé,* som paa et mægtigt Vægbillede illustrerer Gummiens Udvinding af Amazon-Skovenes Kæmpetræer og dens senere Tilvirkning. *Continental,* over hvis Stand en Sejrsgudinde hæver sig med en Continentalring i den højre Haand. *Lippert* præsenterer os for *v. Drais* og *M. Starley,* der begge som tidligere omtalt har indskrevet deres Navne i Cyklens Historie. *Paul Christensens*

mægtige Stand virker imponerende med sine talrige Morrow-Frihjul, *Roms* Stand er holdt i de franske Farver, *Panther* minder os om Ellegaard. Vi beundrer Hr. *Rosenstands* originale Ide med Roserne i sin Stand; Hr. *Carl Johan Janssens „Dansk Mercury“* og *„E. L. G.“* luer for vort Blik med Guld-Bogstaver. Vi passerer den berømte *„Hamlet“* og stanser ved *Bendixens Singer-Maskiner*. Vi glæder os over *Ko-I-Noors, Semler og Mathiassens, Dansk Victors* og *Dunlop-Ringenes* Stands. Højt oppe over *Magasin Velo* staar en cyklende Officer som Topfigur. Midt i *Columbias* fikse Stand finder vi Prins Christians Cykle og Prins Valdemars i *Københavns Cykle-Børs*. I *Otto Drewsens* Udstilling pranger en Kæmpe-Lygte, som kan gøre En angst og bange. I alle Stands findes en Mængde Motorcykler.

Glassalen.

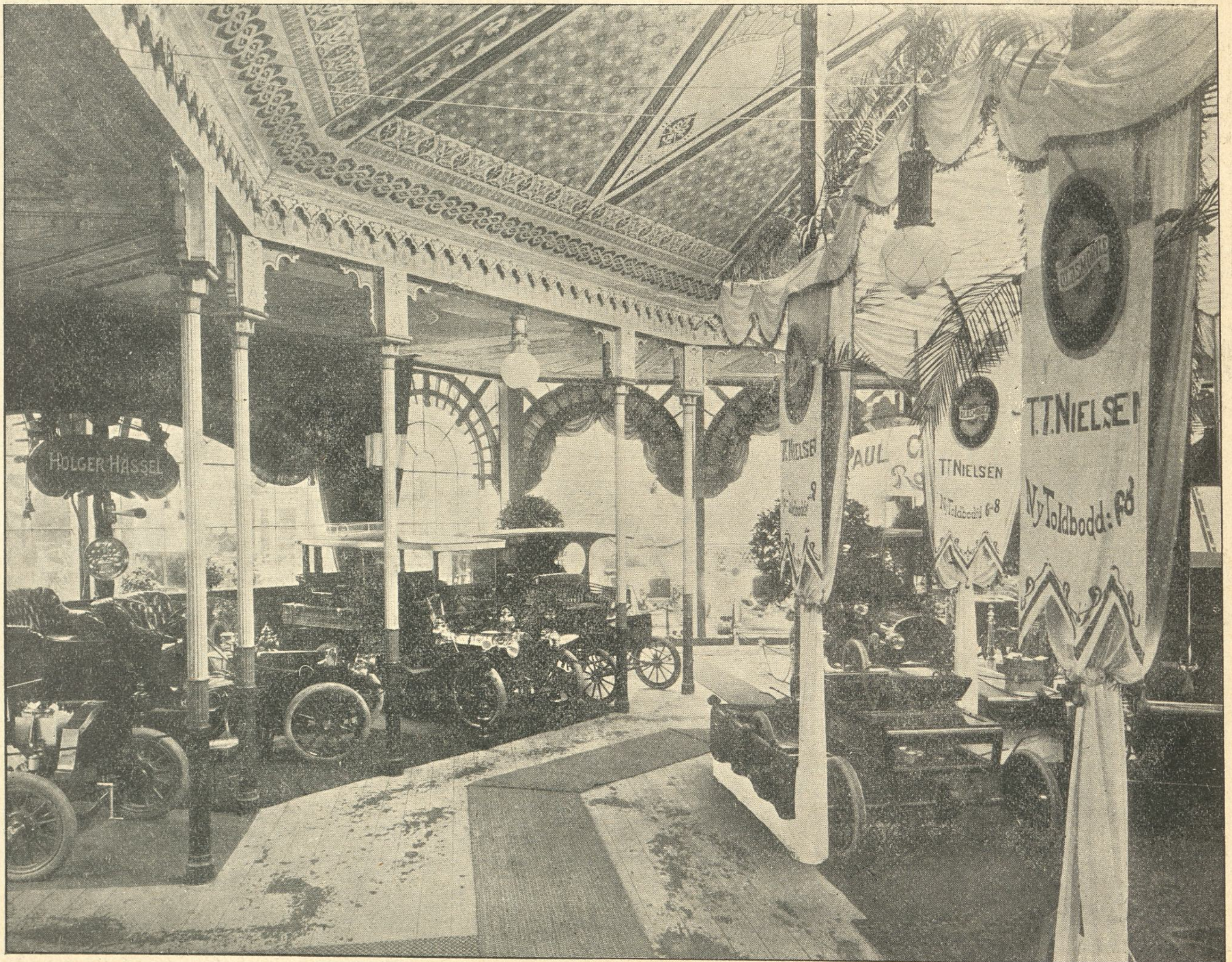
Det er et Pust fra de store Kulturlande, der slaar En i Møde, naar man kommer ind i Glassalen med de vældige og flotte Automobiler. Her føler man — man er i Fremtidens Land.

Midt i Salen har *Oldsmobile* faaet en Favoritplads. *Adler*-Vognene er overordentlig smukke og kostbare, og *Direktør Prins* har anbragt én af dem over en Spejlflade, saa man ser hele Mekanismen. De udenlandske Firmaers Vogne udmærker sig ved en enestaaende Luksusudstyrelse, som f. Eks. Vognene fra *Dürkopp*. Hr. *Holger Hassel* har en smuk Stand med Vogne til ca. 12.000 Kr. Stykket, og Fabriken *Chic* i Hillerød udstiller interessante og nydelige Motorbaade. Endelig er Vognene fra *Dansk Automobil-Fabrik* baade smukke og praktiske.

— Den sidste Afdeling af Udstillingen er

de arbejdende Værksteder,

hvor man kan følge Cyklens Tilblivelse lige fra de raa Fittings til den fuldfærdige Cykle.

Fra Automobil-Udstillingen i Glassalen.

— Udstillingen aabnedes Lørdag den 1. April af *Prins Christian*, som er Udstillingens Protektor. Et af vore Billeder viser det Øjeblik, da Prinsen erklærer Udstillingen for aabnet.

Formanden for den Komité, der med saa stor Dygtighed har ledet Udstillingsarbejdet er Grosserer *L. Bendixen*. Direktør *Schiønning* er Næstformand, Grosserer *Paul Christensen* Kasserer og Direktør *Sylvester Hvid* Sekretær. Blandt Komitéens øvrige Medlemmer er bl. a. Direktør *Prins* og Grosserer *Holger Hassel*.

Asmus Diemer.

Bryderier.

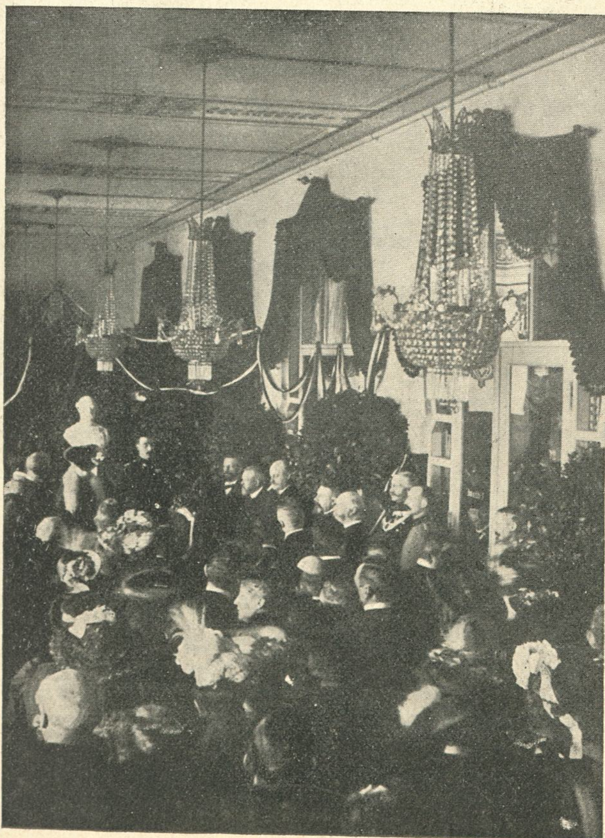
Tegning fra Brydekampene i Cirkus af Eigil Petersen.

Fra H. C. Andersen-Festen i Odense.

Borgmester Dithmer taler ved H. C. Andersen-Statuen paa Graabrødreplads.

Fra Cykleudstillingen.

Prins Christian aabner Udstillingen.

Adolphe Buron.

Det er et mærkeligt 25Aars Jubilæum, som den Mand, hvis Billede ledsager disse Linier, fejrede Mandag d. 3dje April.

Det var nemlig den Dag 25 Aar siden, at Musiker *Adolphe Buron* debuterede i „Kisten“ eller Tivolis Varieté, som den ved en saa festlig Lejlighed bør kaldes

Det var i den gamle *Rantzaus* Dage, at en 16 Aars Dreng kom ind til Døgnfluevisernes populære Digter og vilde debutere.

Han fik Lov dertil og havde en saadan Sukces, at Rantzau kaldte ham hen til sit Bord og pillede en Daler op af Vestelommen og gav den til Drengen og bad ham komme igen, naar han næste Gang havde Lyst til at tjene en Daler.

Og Adolphe Buron kom igen og har siden da været en af Varietéens bærende Kræfter.

Som alle store Mænd har ogsaa Buron oprindelig været bestemt til noget „bedre“. Hans Fader vilde nemlig have ham gjort til Handskemager og var, ret forstaaeligt, meget bekymret, da Drengen begyndte at vise kunstneriske Tilbøjeligheder

Dette afgørende Tidspunkt i hans Liv indtraf allerede straks efter Konfirmationen.

Da Udgifterne til Konfirmationstøjet og Ravrøret var dækket, var der nemlig lige saa meget tilbage, at han kunde faa sit Livs største Ønske opfyldt og faa en Okkarina.

Det blev da ogsaa paa dette lille underlige Instrument, at han blev Virtuos og den Dag i Dag indtager en ubestridt Førsterangsplads. Nu sidder han i Varietéens urolige Hjørne og regerer med et lille Tremandsorkester, men efter at hans Kunstnerpersonlighed har taget Vækst, har Okkarinaen ikke været ham nok, han behersker nu op imod nogle og tyve Instrumenter, ligefra Tromme og Triangel til Træspil og Marmorspil; ja under enkelte Musikstykker trakterer han endog alle tyve paa én Gang. — Hver eneste Københavner, der lever med, kender da ogsaa Buron og er paa Hat med ham.

H. C. Andersen paa Sønderbros Teater.

Paa sin 100-Aars Fødselsdag trak H. C. Andersen Lykkens Galoscher paa, saa han blev usynlig, og satte sig op under Lysekronen i det kgl. Teater.

De skulde jo spille hans egen „Ole Lukøje“, og saa var det jo Festforestilling for ham selv.

Men det var rigtignok en underlig Festforestilling. Den begyndte med, at en velbelæst Bondedreng, som hed Vilh. Andersen, fortalte, at Stykket var det rene Skidt og sagde daarlige Timelærervittigheder om den rare gamle Digter, som vi alle holder saa meget af.

Det var ikke pænt mod den gamle Digter; og han skyndte sig da ogsaa bort og lod Dr. Andersen lufte tige Skomagerhjem, og lige til de illuminerede Odense By til hans Ære, men det allernydeligste ved det hele var dog det med de Usynlige, som de lod hjælpe ham frem gennem alle Livets Viderværdigheder. Der var baade den lille Ole med Paraplyen og Nissen og Alfedronningen og Trolde og Alfer og Elverpiger.

Saa morsomt det dog var, at de havde fundet paa, at han ikke maatte gifte sig for Alferne, for saa vilde de blive skinsyge og ikke hjælpe ham mere.

Saadan var det jo nu ikke, men det var saa kønt tænkt alligevel.

Ja, de kendte skam hans Livs Æventyr og forstod

Nissen (Ida Kjær). Alfedronningen (Anna Jørgensen). Ole Lukøje (Helga Kjær). H. C. Andersen (Arne Jensen). Phantasus (Julie Henriksen). *Elfelt fot.*

H. C. Andersen og de Usynlige paa Sønderbros Teater.

sin aandelige Nøgenhed i Kejserens nye Klæder.

Digteren rokkede lidt med sit underlige Hovede og nikkede og sagde til sig selv, at der vel nok var en eller anden Gadedreng, som engang kunde gøre de Godtfolk opmærksom paa, at Doktoren aandelig talt gik rundt i sin bare Skjorte.

Og saa tog han lige ud paa Sønderbro og gik paa Komedie i det nye Teater derude bag de gamle Volde, som han kendte saa godt.

Og se, det var jo rigtig nok noget helt andet, for der ude kunde man da mærke, at man holdt af ham. Der var Børn og barnlige Sjæle, og saadanne hører jo nu engang den rare H. C. Andersen til. Og hvor var de glade alle disse Mennesker, og saa gode, saa gode, at det gjorde den gamle Digter helt godt langt ind i hans varme gamle Hjerte.

Og det var da fornøjeligt, saa de kendte hele hans Liv, ligefra da han legede med Dukketeater i det fat- ham. Han kunde jo nok have skrevet Stykket noget bedre selv, men det var saamænd da saa hjærteligt og godt ment altsammen, og han, den unge Mand deroppe, han lignede ham jo virkelig og talte saa kønt og godt, at man tydeligt kunde høre, at han holdt meget af H. C. Andersen.

Jo, herude var der Feststemning og saa klappede de og raabte Hurra for den gamle Digter, saa han var lige ved at skubbe Lykkens Galoscher af de store Fødder og selv sige Tak for al denne Venlighed og Godhed.

Jo, her skulde de gode Forældre rigtig lade deres Børn gaa ud og se, hvordan den gamle Digters Liv var, tænkte han, og han blev helt ærgerlig ved Tanken om, at denne opblæste Lærer Andersen skulde være den, der lærte de kære Børn hans Historie.

For hans Liv var jo dog det dejligste Æventyr, og det trøstede den gamle Digter sig med.

A. W. H.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

13. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Ja“, fortsatte Edward, „jeg har allerede været paa Politistationen og meldt det. Chefen for Sædelighedspolitiet var ikke til Stede. Men jeg havde en Samtale med en af Assistenterne. Her kan Du se hans Svar!“ og han trak Mr. Elbys Brev op af Lommen og viste det til Faderen.

„Dette ser besynderligt ud!“ sagde Hertugen efter at have gennemlæst Brevet. „Værten har maaske skjult hende eller straks sendt hende bort. Sagde Du noget til ham, inden Du forlod Huset?“

„Nej, da jeg gik, saa jeg ingen uden en gammel Portner, med hvem jeg ikke vekslede et Ord.“

„Højst besynderligt!“

„Kunde Du ikke forsøge at befri hende?“ spurgte nu Edward. „Hvis de har sendt hende bort, maa de jo kunne tvinges til at fortælle, hvor hun er. Jeg har en Anelse om, at her foreligger en Forbrydelse af den aller skændigste Art. Stakkel, hun er ganske ung og ene i et fremmed Land!“

Hans Fader rynkede Panden mellem Øjenbrynene, saaledes som det var hans Vane, naar han tænkte dybt. Han stod en Stund ganske tavs; men derefter sagde han med Bestemthed:

„Denne Sag maa granskes nøjere! Du siger, at Mr. Stead er kommet tilbage fra Skotland?“

„Ja, det blev sagt mig paa Hovedstationen! Han skal være at træffe mellem Kl. 3 og 4.“

„Saa telefonerer jeg til ham og anmoder om en Samtale. Der skal straks foretages nye Undersøgelser.“

„Det var godt!“ svarede Edward glad, idet han nu følte sig, som om en tung Byrde var faldet fra hans Skuldre.

En Times Tid senere kørte hans Fader af Sted til sit Kontor i Ministeriet. Da han sad ved sit Skrivebord i den højloftede Sal, tog han Telefonrøret og ringede Politiets Hovedstation, Nr. 1709, op. Her bad han om at faa Mr. Stead i Tale.

„Er det Mr. Stead? Vel, det er Udenrigsministeren. Jeg vilde være Dem forbunden, om De vilde se ind til mig i Ministeriet, naar Deres egen Modtagelsestid er forbi. Altsaa mellem Kl. 4 og 5. Jeg ønsker at tale med Dem om den Sag, som min Søn, Lord Garwick, anmeldte igaar. Det var angaaende et Hus i Blackstreet Nr. 67. Tak! Tak!“

Dermed ringede han af og begyndte at gennemlæse den vældige Pakke Breve og Dokumenter, som laa paa Bordet. Ministeren arbejdede og modtog Visitter indtil Kl. 4½. Da meldte hans Tjener, at Mr. Stead bad om Foretræde.

„Før ham ind!“ sagde Ministeren og lagde hurtig sine Papirer til Side, hvorefter han rejste sig og gik Politichefen i Møde. Det var en ældre Mand med raget Ansigt og et roligt, intelligent Udtryk.

„Deres Naade lod mig kalde!“ sagde han, idet han bukkede dybt.

Ministeren rakte ham Haanden og bad ham om at sætte sig paa en Sofa mellem to Vinduer. Selv tog han Plads paa en Stol lige over for ham.

„Det er en temmelig pinlig Affære,“ begyndte Hertugen af Lenshire.

„Ja,“ svarede Mr. Stead, „jeg kender Sagen! En af Assistenterne, Mr. Elby, har talt til mig om den. Han har selv været derude, undersøgt hele Huset og taget Beboerne i Forhør, og Resultatet har han i Morges haft den Ære at meddele Lorden.“

„Jeg har læst det,“ svarede Ministeren. „Men nu paastaar min Søn, at det alligevel forholder sig, som han har sagt. Der er en ung dansk Pige, som holdes fangen der i Huset, og som er blevet lokket over til London under falsk Paaskud.“

„Jeg har gennemlæst Protokollen og ved, hvad Lord Garwick har meldt,“ svarede Politichefen. „Men jeg kan forsikre Deres Naade, at Mr. Elby er et af de skarpeste Hoveder, vi har, og han har mangfoldige Aars Erfaring netop i disse Anliggender. Mr. Elby fik straks Mistanke om, at en af disse Kvinder havde benyttet sig af Lordens Troskyldighed til at bedrage ham og fremstille sig selv som et Offer for derved at lokke Penge ud af ham. Dette er et gammelt Kneb, som vi Politimænd kender. Der findes ganske vist en Pige dér, som er kommet fra Danmark: men hun er ikke nogen Officersdatter, saaledes som hun indbildte Lorden, og heller ikke er hun bragt ind paa denne sørgelige Bane ved Tvang. Hendes engelske Moder var Barnepige hos en Familie i København; Faderens Navn har hun derimod aldrig kendt og ved ikke en Gang, hvilken Nation han tilhører. Hun var en Tid ved Balletten, men traf saa en ung Handelsagent fra England, med hvem hun i to Aar rejste rundt i de skandinaviske Lande. Han forlod hende her uden Eksistensmidler, hvoraf Følgen blev, at Politiet en Nat fangede hende op paa Gaden. Hun har nu opholdt sig fem Maaneder i dette Hus og kaldes Miss Lucy. Jeg formoder, hun er et bundfordærvet Menneske ligesom alle den Slags Kvinder.“

„Og hvis Skyld er det, at disse Kvinder bliver saa haabløst fordærvede?“ spurgte Hertugen med en streng Mine. „Mon det ikke er en naturlig Følge af dette umoralske System? Der kan aldrig være nogen Konflikt mellem Aarsag og Virkning. Det onde maa afføde ondt. Man nægter her Kvinden at nyde godt af den individuelle Frihed under Lovens Beskyttelse, som er givet enhver Mand. Medens den ene af de to skyldige gaar fri, fængsles den anden uden Domfældelse og underlægges Magistratens Luner og Vilje. Medens vi sender Missionærer til Verdens yderste Grænser, glemmer vi tit Ofrene for vor egen Fordærvelse. Men hvis vi vil kalde os kristne Lovgivere og den kristne Retfærdigheds Haandhævere, maa vi ikke forsynde os paa samme Maade som de gamle Farisæere. Ogsaa disse smykkede Templet og var ivrige for at vinde Tilhængere for deres Religion; men de blev dog for-

kastede, fordi der var en Følelse, som de ikke kendte, nemlig Kærligheden til de Fortabte. I Stedet for at føre disse unge Kvinder, som man finder paa Gaden, ind i et Herberg, hvor de kunde komme under moralsk Paavirkning og vænnes til Arbejde, lukker Politiet dem ind i et Hus, hvor de tvinges til at føre et Liv, som er ligesaa dræbende for Legeme som for Sjæl. Er dette sømmeligt i et Land, der beboes af Folk, som gør Krav paa at kaldes Kristne?"

„Jeg kender Deres Naades ideelle Anskuelser og Deres meget prisværdige Iver for sociale Reformer," svarede Mr. Stead ganske rolig; „men jeg har været altfor længe i Politiets Tjeneste til, at jeg har kunnet bevare nogen Illusion angaaende Muligheden af disse Kvinders moralske Oprejsning."

Hertugen indsaa, at han her, som saa tit, havde talt for døve Øren, og han sluttede derfor med at spørge:

„Hvoraf ved De, at den Person, som de nylig nævnede, er den samme, som min Søn omtalte?"

„Fordi der ikke findes nogen anden Pige fra Danmark der i Huset." svarede Mr. Stead. „Mr. Elby har taget denne Miss Lucy i Forhør, og hun tilstod, at Lorden havde været hos hende i flere Timer. Da hun havde forstaaet, at det var en fornem Herre, havde hun indbildt ham dette Æventyr for at gøre sig interessant i hans Øjne. Men det var af let forstaaelige Grunde aldrig hendes Tanke, at han skulde henvende sig til Politiet."

„Dette var dog en bestemt Aftale imellem dem," indvendte Ministeren. „Hun tog jo selv dette Løfte af ham."

„Deres Naade," sagde da Mr. Stead, „det gør mig ondt at maatte sige Dem, at Lord Garwick var i en stærkt beruset Tilstand, da han besøgte Miss Lucy. Det hele Selskab havde drukket lidt for meget."

„Min Søn beruset?" udbrød Hertugen af Lenshire meget bedrøvet. „Ja, da begynder jeg at forstaa. . ."

Mr. Stead fortsatte:

„Det bedste Raad, som jeg kan give, er, at den unge Lord søger at glemme denne Nats Oplevelser."

Derefter rejste Politichefen sig for at gaa.

„Jeg takker Dem for Ulejligheden!" sagde Ministeren, idet han ogsaa rejste sig, rakte Politichefen Haanden og fulgte ham til Døren.

(Fortsættes).

Kendte · Chefer · i · Forretningsverdenen ·

Grosserer Henrik Bigler.

Solen flimrede ude over Sundet. Det vrimlede af lysklædte Damer paa Langelinie. Inde i Pavillonen sad to Herrer og drak Sjus.

— Livet er det dejligste Æventyr, sagde den ene og gabede.

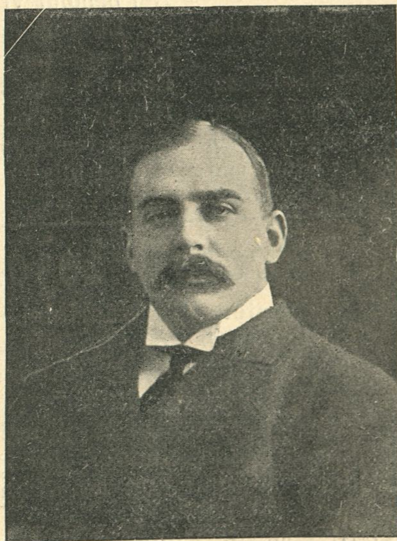
Den anden, der sad ligeoverfor ham, og som var ingen ringere end den meget kendte Københavner, Grosserer *Henrik Bigler*, knappede sin Yacht-Jakke op og fandt en Cigar frem:

— Forhaabentlig bestaar Livet af mere end ét dejligt Æventyr, ellers saa det galt ud. Sig mig, er De gift?

Den anden fik noget Whisky forkert i Halsen. Saa sagde han:

— Sig mig, Hr. Bigler, er De Grosserer?

Og det var de Ord, som gav Anledning til en meget alvorlig Samtale om Forretninger, Moral og, hvad andet to Gentlemen ellers kan hitte paa at konversere hinanden om ved en Formiddags-Whisky.

Jeg drister mig til at paastaa, at ingen kender Grosserer Bigler rigtigt, hvis han ikke har haft den Fornøjelse ogsaa at træffe ham om Formiddagen. Og da adskillige maaske ikke har været saa heldige som jeg, skal jeg med disse faa Ord fuldstændiggøre det Billede, mine Læsere maatte have af en af vor Handelsstands yngre, dygtige Medlemmer.

Hr. Henrik Bigler er Søn af den kendte Grosserer Johan Bigler; men alligevel har Hr. Bigler alene ved egen Hjælp oparbejdet sin Forretning, der begyndte for syv Aar siden med Agentur paa Norge og Sverige og nu omfatter en betydelig Eksportforretning af Legetøj, Galanterivarer o. l.

Hr. Henrik Bigler er en af de Københavnere, som ses overalt: til Premierer, Væddeløb, i Yachtklubben . . . han sparer sig ikke, hverken om Dagen, naar han tjener Penge, eller om Aftenen, naar han bruger dem.

Og Gudskelov for det! Vor Handelsstand har i Forvejen tilstrækkelig mange Hængehoveder, der kun stikker Næsen udenfor deres Butiksdør for at vejre, om der er Kunder i Luften.

Anderledes med Grosserer Bigler. Der er Liv i hans Forretning. To Gange om Aaret tager han paa Forretningsrejser til Udlandet, og man maa være ærlig og indrømme, at Hr. Bigler i Aarenes Løb har forskaffet sig stor Indsigt i sin Branche.

Det er jo de færreste af vor Handelsstands Medlemmer, der har saa meget Forstand paa Galanteri og Legetøj som Hr. Bigler.

Jeg skænkede mig en ny Whisky og hilste over paa Grossereren.

Ude paa Langelinie vrimlede det med lysklædte Damer. Solen flimrede ude over Sundet.

— Det er blevet spaaet mig, at jeg skal komme af Dage ved et Ulykkestilfælde!

— Er De overtroisk? spurgte jeg.

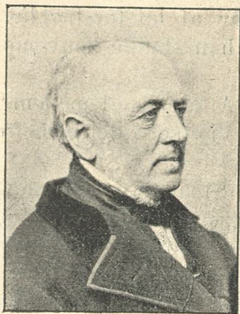
Hr. Bigler smilede: Ja hvad Herregud, det er jo i Grunden ganske retfærdigt. De fleste af os er jo ogsaa kommet til Verden ved et Ulykkestilfælde.

Vi rejste os og gik.

Brutto.

„To Gamle".

I de seneste Dage er to gamle, kendte Mænd i halvfemserne afgaaet ved Døden: Dr. phil. *Geert Winther* og Kammerherre *de Thygeson.*

Dr. phil. Geert Winther.

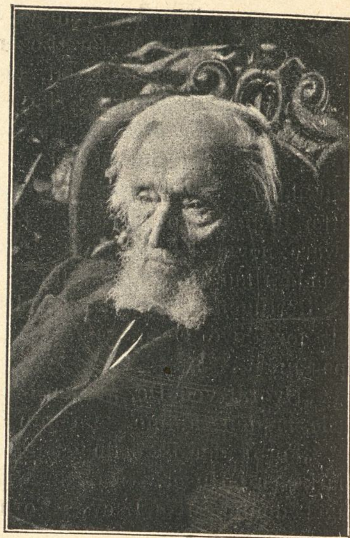
„Gamle Dr. Winther" var vel kendt i den politiske Verden; hans lille Oldingeskikkelse saas jævnlig i Rigsdagen, og endnu saa sent som i forrige Uge sad han som Tilhører i Folketingets reserverede Loge og fulgte Forhandlingerne.

Dr. Geert Winther havde været med fra Begyndelsen af; han var en af „Grundlovens Fædre". 1848 valgtes han til den grundlovgivende Rigsforsamling og fra 1849 uafbrudt til Folkethinget for Odderkredsen, indtil han 1884 fortrængtes af Viggo Bjørnbak. Han var en trofast og hengiven Tilhænger af Tscherning, og da denne 1866 trak sig tilbage fra det politiske Liv, blev Winther Fører for den Tscherningske Gruppe. 1868 slog han sig sammen med J. A. Hansens Tilhængere til „det folkelige Venstre", men han gik kun modstræbende ind i „det forenede Venstre" 1870 og forlod det allerede et Aar efter, vistnok nærmest under Paavirkning af Tscherning, der først døde 1874. Blandt Dr. Winthers efterladte Papirer er der sikkert Breve fra den Tid, som kan give interessante Oplysninger om Forholdet mellem Tscherning og J. A. Hansen i deres sidste Leveaar, — disse to Politikere, som havde været Venstres Førere i lange Tider, og hvis Arbejde fortsattes af Berg og Hørup.

Fra 1850 udgav Dr. Winther „Nørrejysk Tidende" — Organ for den Tscherningske Politik og svarende til J. A. Hansens „Almuevennen" —, og han var selv Redaktør til 1884.

Den gamle Politiker døde stille og rolig i sin Villa paa Platanvej, over 91 Aar gammel.

— Den anden afdøde Gamling er kongevalgt Landstingsmand, Kammerherre, Jægermester *Thyge Georg Carl Frederik de Thygeson*, født den 7. April 1806, altsaa 99 Aar gammel og omtrent 13 Aar ældre end Kongen. Han saa Dagens Lys i Christianssand, medens Norge var dansk Land og medens Kong Christian den 7de sad paa Danmarks Trone, to Aar efter, at Napoleon den Store havde sat Kejserkronen paa sit Hoved, og Aaret før Engelskmanden bombarderede København.

Kammerherre de Thygeson.

Oprindelig bestemt til Studeringerne besøgte han Sorø Akademi og blev herfra Student 1828. Faderen var Stiftamtmand N. E. de Thygeson i Christianssand, maaske Danmarks rigeste Mand i sin Tid, bekendt for sin Ekscentricitet og den overvættes Pomp, han udfoldede. Ved Faderens Død 1829 arvede han Mattrup, der nu ejes af Agrarforeningens Præsident, Hr. Westenholz. Senere købte han Damgaard ved Kolding og den bekendte Opdrættergaard Henneberg Ladegaard, og desuden ejede han nogle Skove i Skanderborg Amt samt en Fideikommiskapital.

Som Politiker har han aldrig gjort sig stærkt gældende i de henved 40 Aar, han var kongevalgt Landstingsmand. Han hørte til det gamle Godsejerparti og var meget konservativ. Sidste Gang, han viste sig i Tinget, var ved Afstemningen om Salget af de vestindiske Øer. Hans Parti kaldte ham herover fra Jylland, da Stemmerne ellers stod lige, og paa hans ene Nej beholdt vi de tre Øer.

Et stort og smukt Livsværk har han udrettet som Klitinspektør, hvortil han udnævntes 1867, og hvilket Embede han beklædte til han var 97 Aar gammel. Han har ledet Plantningen i Sandet af det skærmende Bælte langs Jyllands Vestkyst, og hans Navn vil i Historien blive nævnt jævnsides med Dalgas'. **R. P.**

UGENS NAVNE

George Michaelsen.

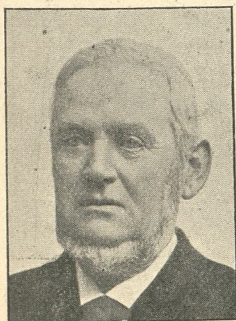
— „Der er Faa, der ved det, men mange, der vilde blive glade, hvis de vidste det: „Der er en dansk Boghandel i Neapel. Et Par Gange i Ugen falder der tilfældigvis en Dansk ind i min Butik, og stor er altid Glæden, naar Landsmandskabet opdages. „Men“ — siger de Alle — „hvorfor véd man det ikke hjemme, at De har en dansk Boghandel her?“ — Nu synes jeg, at det kunde være morsomt, om De i „Verdens-Spejlet“ vilde sætte en lille Artikel ind om, at Folk kan søge gode Raad og Oplysninger (gratis naturligvis) hos mig. Min Boglade er let at finde i Piazza dei Martiri 32, vis à vis Cooks Kontor.“ — — — Hr. *George Michaelsen* skriver saaledes til os, og vi hidsætter hans Billede, saa vil De kunne kende ham, naar De kommer til Neapel. Hr. Michaelsen er Sønderjyde og udgaaet fra Ribe Latinskole.

Konferensraad Schmidt.

— Departementschef *Andreas Christian Schmidt* er i disse Dage afskediget fra sit Embede i Finansministeriet og samtidig udnævnt til Konferensraad. Han er født 7. Januar 1823. Det forlød, at den 83 Aar gamle Herre endnu ikke fandt Anledning til at søge sin Afsked.

— To af de ældste Toldembedsmænd, Kontrollør ved Brænderikontrollen i København *H. J. Ernst* og Strandkontrollør *L. C. Gerhardt* i Bøjden pr. Faaborg, har med Udgangen af Marts Maaned taget deres Afsked

Toldkontrollør Ernst.

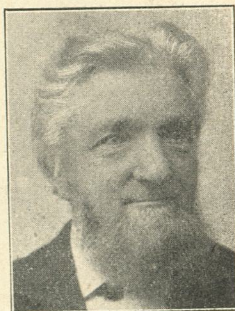
Strandkontrollør Gerhardt.

efter at have tjent i Toldetaten i henholdsvis 55 og 54 Aar. De, der begge er fordrevne slesvigske Toldembedsmænd, er stærkt opimod de Firs.

Byfoged Smit.

— Byfoged *Thorvald Smit* fra Aalborg er i Tirsdags Morges død her i København paa Sct. Josephs Hospital. Hans Sygdom var Kræft, og han blev kun 55 Aar gammel. I adskillige Aar, før han fik Embedet i Aalborg, var han Politiassistent i København, og han blev hurtig en meget omtalt og kendt Mand, navnlig efter at Revyvisen havde faaet fat i ham. Hvem kender ikke Refrænet: „Stop nu lidt, Smit!“ — Han var paa Bunden en hjærtevarm og bravttænkende Mand, velgørende fri for al Bureaukratisme.

Murermester Hansen.

— Nylig fejredes i Varde ved en større Festlighed Murermester *H. F. Hansens* 40 Aars Borgerjubilæum. H., der nu er stærkt op imod de 70 Aar, er født i Kalhauge ved Horsens. Efter et Ophold i København, hvor han deltog i nogle større Arbejder, kom han til Varde og løste Borgerbrev i 1865. Her kunde man bruge en Mand med Evner som hans, og H. har gennem sin Virksomhed vundet megen Anseelse. Han indtager da ogsaa som mangeaarig Byraadsmedlem en fremskudt Plads i det offenlige Liv. Hvad der iøvrigt særlig præger hans Færd, er den Godgørenhed, som fra hans Hjem i det stille er udvist mod trængende Medborgere, og hvorved han særlig har gjort sig afholdt blandt disse.

Fru Charlotte Stjerngreen.

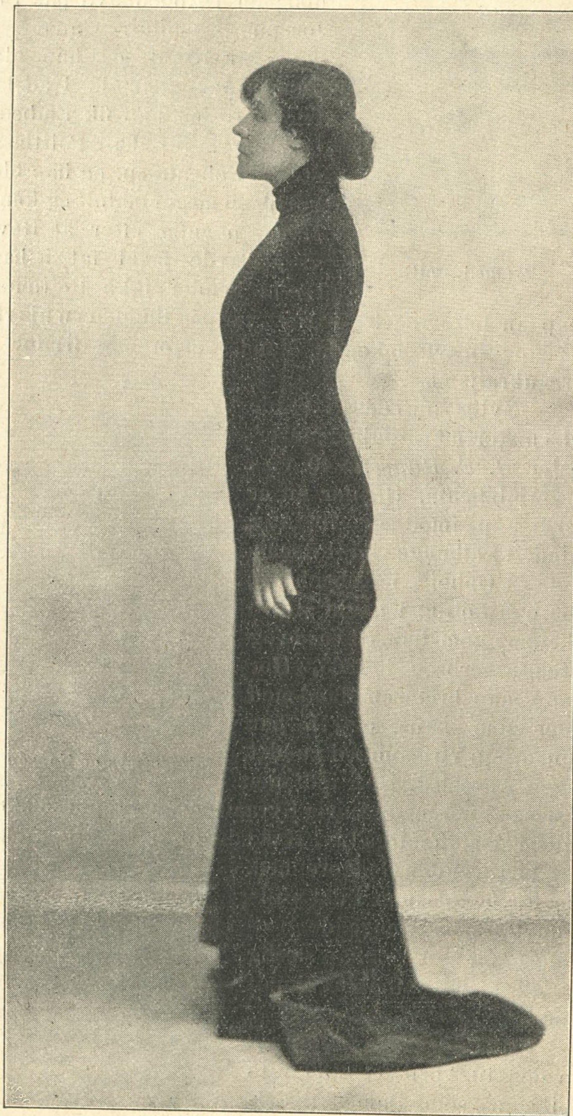
— Fru *Charlotte Stjerngreen* kan den 10. April fejre 30 Aars Jubilæum som Dameskræderinde. Fruen tæller mange af sine Kunder blandt Hovedstadens Borgeoisifamilier.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redaktør *Anders W. Holm* træffes Fredag, Lørdag og Mandag mellem 5 og 6.

Cirkus Varieté.

Den lille elektriske Klokke paa Dirigentpulten snurrer, de store Buelampers klare Lys for-

Marya Delvard.

svinder med et hvislende Smæld — endnu gløder de hede Kulspidser et Sekund, saa er hele det mægtige Cirkusrum hyllet i Mørke.

Uhyggefølelsen — Sensationens bedste Allierede — griber alle og forstærkes, da sagte Orgeltoner bruser frem bag det tunge Fløjelstæppe. Det glider langsomt til Side, og i samme Nu knitrer de elektriske Projektører og skyder en Kegle af dæmpet violet Lys ned over Scenen.

Der farer en Gysen gennem Publikum — thi man ser kun en Kvindeskikkelses violet-blege Ansigt og Hænder, medens man blot aner hendes Legemes Konturer. Klædt i violet Fløjel, der falder ganske sammen med et vældigt Bagtæppe af samme Stof, staar paa Scenen Tysklands Yvette Guilbert: Madame *Marya Delvard.*

Hun synger en simpel, betagende Sang om det gamle Emne: „Den unge Piges Had til sin troløse Forfører", til en Melodi, der i sælsom Ynde ikke giver selve Trilby-Visen noget efter.

Vort andet Billede viser en Japanertrup *Jamamoto* og *Kayashi*, hvis Sikkerhed, Flegma og Dristighed ligesom gør det forstaaeligt, hvordan og ved hvilke Midler det er muligt for de

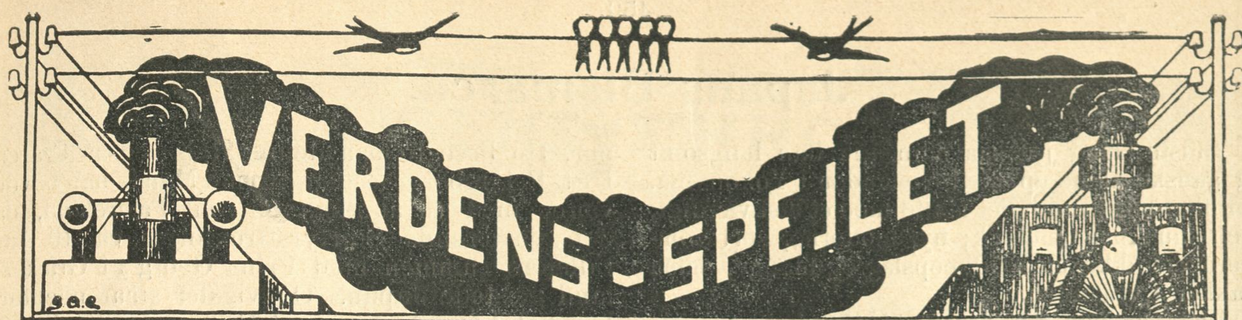

Yamamoto og Kayashi.

smaa behændige Japanere at faa Magt med de bamsestore og stærke Russere.

Bjørn.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 29, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 16. April 1905.

Marquis Ito, Japans „Bismarck“.

Japans Bismarck.

Sidste Gang jeg saa ham, gik han langsomt og ganske alene op ad Hovedgaden i Yokohama. En lille, lidt krumbøjet Mand med et elskværdigt, men snu Ansigtsudtryk; ny, moderne, sort Sommeroverfrakke med Silkeopslag og mange, smaa Pakker i Haanden.

Det var lige før Krigens Udbrud.

Marquis Ito havde været oppe i Tokio til én af de sædvanlige Ministerkonferencer, hvor han, der saa tit har været Premierminister, og som nu tilhører de ældre Statsmænds Raad (Genro), nødigt maa savnes. For Øjeblikket var han paa Vejen hjem til Oiso, hvor han ejer et dejligt Landsted, og hvorhen hans Ekstratog bringer ham paa et Par Timer fra Hovedstadens Mylr. Blot havde Marquis'en bestemt sig til at stoppe lidt paa Hjemvejen for at gøre nogle Indkøb i Yokohamas europæiske Kvarter — jeg saa ham endda gaa ind hos en Detailhandler for at bestille Pølse og Ost.

— Der er egentlig to Ito'er; men de forenes i samme mærkelige Person.

Den ene er Fremskridtsmanden, Statslederen, Ekscellencen, Marquis Ito, der nu er Chef for Kejserens Statsraad. Den anden er Familiefaderen og Naturelskeren Ito. —

Da Ito var pur ung, i de Tider, da den amerikanske Commodore Perry for kun 50 Aar siden foretog de første Skridt til, at Japans Havne aabnedes for Europas Handel og Vandel, da lykkedes det Ito og hans Ven, den nuværende gamle Statsmand Grev Inouye, uden deres Paarørendes Vidende at slippe om Bord paa et Sejlskib i Nagasaki og saaledes at komme til Europa og senere til Amerika for dér at studere alt, hvad nyt og stort var. Ito befattede sig med Storpolitik og Statsforvaltning, medens Inouye studerede Handel og Finanser.

Og de *bragte* det til noget, disse to, unge Brushoveder. Energi, Vilje, Patriotisme og Hensynsløshed havde de; og da de endelig kom hjem, struttende af ny Idéer, Sæder og Skikke, begyndte de Reformarbejdet — dette Kolosforetagende, om hvis Resultat vi nu faar Paamindelser ved hvert Telegram, der indløber fra Krigsskuepladsen. —

I Firserne aabnedes det første, japanske Parlament, efter at Mikadoen, den nuværende Kejser Mutsohito, efter Satsumaoprøret i 1868 havde faaet sin Myndighed vristet tilbage fra Shogunen (ɔ: en Slags japansk Majordomus), der, fordrevet fra Tokio — det daværende Yeddo — gav Plads for den opgaaende Kejsersols Straaler.

Marquis Ito foreskrev i 1895 Kina de japanske Fredsbetingelser i Byen Shimonoseki, hvor han og Kinas Gesandt Li-hung-chang mødtes; og Ito var igen kejserlig Delegeret efter Bokseroprøret i Kina for snart fem Aar siden.

Siden da har han foretaget en Rundrejse og besøgt de fleste af Europas Hoffer; og overalt er den gamle Diplomat blevet modtaget med anerkendende Høflighed, store Æresbevisninger og de uundgaaelige Storkors af Alverdens Ordner. Ito besøgte paa denne Rejse ogsaa Czaren i St. Petersborg — den samme Mand, han havde været med til at modtage i sit Fædreland, da den daværende Storfyrsttronfølger ca. 10 Aar tidligere sammen med Prins Georg af Grækenland gæstede Japan. Og vi, der staar udenfor, har vel Lov til at tro, at Czarens Visit i Japan, Itos i St. Petersborg og fhv. Krigsminister, Overgeneral Kuropatkins Besøg i Tokio i 1903 alle har haft deres dybtgaaende, politiske Hensigter og Betydning.

Og i de lange Maaneder, før Krigen brød ud, var Marquis Ito Kejserens højre Haand; og han er sikkert én af dem, der har stemt stærkest *for* Angrebet paa Rusland, selv om hans fine

Karakter aldrig har tilladt ham at gaa med til at bifalde det skamløse Begyndelsesangreb ved Chemulpo før Krigserklæringens Udstedelse; thi dette vil altid staa som en Plet i Japans sejstenbladede Krysantemumsskjold. —

Men Ito har ogsaa Tid til at være Privatmand. Foruden sit officielle Palads i Tokio, har han sit dejlige Gods ved Oiso; dér tilbringer han sin Tid ved Stranden, hvor Stillehavets Bølger brydes, eller i sin Have, hvor Alverdens smukkeste Planter trives under hans kyndige Haand. Hans Hustru, der er af tysk Oprindelse, er hans trofaste Ven og Hjælperske, og hans unge Datter er én af Hoffets Stjerner, og en opgaaende!

Hvad Ito har gjort for sit Land, grænser til det utrolige; og selv om det er umuligt at sympatisere med alle en Statsmands Gerninger, saa har Ito's fine, taktfulde og bramfri Optræden altid vundet og fundet Beundrere — ikke mindst blandt dem, der maaske har Grund til at hade ham mest: de gamle, omstyrtede Adels-Slægter. —

Frits V. Holm.

Naar Damer strejker.

Den 8. April — paa Kongens Fødselsdag — nedlagde de 40 Damer, der arbejder paa „Den kongelige danske Porcellænsfabrik“, Arbejdet, erklærede Strejke.

De er alle Døtre af Landets bedste Familjer, de tegner og maler de smukke Vaser og Platter, som har gjort dansk Porcellæn berømt Verden over, og de har nedlagt Arbejdet, fordi de var nødt dertil.

De 40 Damers Optræden fortjener Beundring og Sympati, den betyder, at det ikke er sandt, naar det paastaas, at disse Damer og „bedre Folks Børn“ arbejder for deres Fornøjelse og til Adspredelse; den betyder, at de har en kraftig Følelse af og Vilje til at hævde deres personlige Ret til at tjene deres Brød, og at de véd, hvad deres Arbejde er værdt.

Og den er et vigtigt Skridt fremad imod, at Damer bliver Arbejdere, naar de paatager sig Arbejde, ikke tjenstvillige Hjælpere, Frøkenpiger, som faar Lov til at gøre Nytte og som mindre ser paa Lønnen end paa den gode Omgang. Den er et Skridt henimod en Forandring af den skamløse Brug, der gøres af Kvinders Arbejde, lige skamløs imod Kvinderne og imod Mændene. Thi Kvinders Arbejde har hidtil været en meningsløs Konkurrence til Mænds, fordi de har ladet sig underbyde eller underbudt.

Spørgsmaalet, naar der var Tale om at ansætte Kvinder, har aldrig været:

Arbejder Kvinder bedre end Mænd eller lige saa godt?

Men altid:

Arbejder Kvinder ikke næsten lige saa godt som Mænd — vi kan faa dem for det halve —?

Men disse 40 Damer arbejder altsaa heldigvis ikke ud i det blaa, de har ikke som teoretiserende Studenter sat Spørgsmaalet under Debat eller gjort Eksperimenter, de har handlet efter frit Valg under eget Ansvar, fordi de maatte, hvis de vilde tjene deres Brød — Direktionen har tvunget dem til at tage Standpunkt —.

I Sommer forlangte de faglærte Haandværkere, Keramikerne, af de Damer, som former og modellerer Porcellænsfabrikens Varer, at de skulde træde ind i „Keramisk Forbund“, da Keramikerne i modsat Fald vilde strejke, og da de forsigtige Damer loyalt spurgte Direktionen til Raads, svarede den dem: „Vi tør ikke imødegaa nogen Strejke. Hvis Keramikerne nedlægger Arbejdet, bliver De afskedigede, mine Damer!“

Derfor meldte i Sommer de modellerende Damer paa den kongelige danske Porcellænsfabrik sig ind i „Keramisk Forbund“, og derved havde Direktionen vist de 40 Damer Vejen, de skulde gaa.

Midt i Vinter dannede de 40 en egen Fagforening, og dette Skridt besvarede Direktionen med at ansætte en ny Funktionæse, som skulde opsnuse de oprørske.

Den inspicerende Dame havde nu begyndt at pille ud i Flokken — og for ikke at blive pillet ud, som da Kyklopen i gamle Dage pillede Kong Odyssevs' Ledsagere ud af Flokken, maatte de 40 gøre Front mod den enøjede Direktion.

Den 8. April udbrød Krigen, som vi alle med den alvorligste Interesse har fulgt.

Det er vist nok første Gang, at det har været Alvor baade for Kvinder og Mænd, naar Damer førte Krig.

Spørgsmaalet gjaldt vidt om i alle Familjer, hvis Døtre maa arbejde; allerede den 12. kunde de brave Damer melde Sejr. Det var glædeligt.

Iver Friholt.

Tegneren Alfred Schmidts 25 Aars Jubilæum.

Den 6. April fejrede den populære Karikaturtegner *Alfred Schmidt* sit Jubilæum, idet det da var 25 Aar, siden han debuterede i „Punch“. I disse 25 Aar har Alfred Schmidt udfoldet en rent ud overvældende Produktion. Ikke et eneste Ansigt, som blot er en lille Smule kendt, har undgaaet hans Karikering, og enhver kender hans Streger fra „Blæksprutten“ og „Klods Hans“.

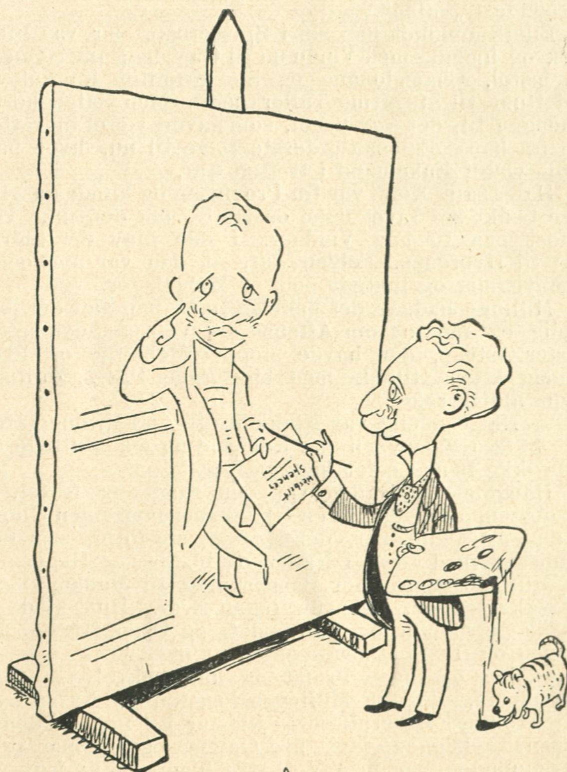
Han blev da ogsaa paa Jubilæumsdagen, ikke mindst fra Modellernes Side, Genstand for en Hyldest, der nok kunde gøre Skumlere mistænksomme.

Men der er dog ingen Grund til at skumle, thi Alfred Schmidt har virkelig et lille Omraade, der er hans eget, i det naivt pudsige og i den ganske harmløse Fordrejning af sine Medmenneskers Ansigtstræk; og mere ønsker nu engang den danske Godmodighed ikke.

Alfred Schmidt kan trygt tage mod sin Virak; thi han har været den elskværdige Humorist alle sine Dage, for ham har Karikaturen ikke været et Vaaben i Dagenes Strid, og han har aldrig villet gøre det af med sine Medmennesker for Alvor.

Han vil blot Latteren for Latterens egen Skyld,
Han er blond og smilende, dansk og uskyldig.

A. W. H.

Selvkarikatur.

Martines Genfærd.

Fortælling af Forfatterinden D. von der Lyhe Zernichow.

Det var en Søndag i Februar, graa, kold og fugtig. Gamle Fuldmægtig Millinge laa i Sengen og skævede til Uret, der aldrig vilde vise otte, — skuttede sig, gabede og ærgrede sig. Det gjorde han hver evige Søndag Morgen, men der kom ikke noget mere ud af det. Millinge var ikke den Mand, der forandrede Tingenes vedtagne Bestaaen.

Hverdagene gik saamænd glatte nok; dem var der da Mening i, men Søndagene, Gud forbarme sig, hvor var de umulige!

Klokken syv præcis stod han op de Søgnedage, vaskede sig, klædte sig paa og barberede sig for en halv Time efter at sidde ved Morgentheen; naar Fabrikspiberne peb 9, stod han i sit Kontor og hængte Overfrakken paa Knagen, og i sin spejlblanke Alpakasjakke skrev og arbejdede han til Frokosttid, naar Portnermadammen kom med Kaffe og Æg til Personalet. Imens han spiste, læste han Avisen, som han havde med hjemmefra, og saa lige havde han regnet det ud, at netop naar den sidste Linje af det, han brød sig om, var læst ud, var Frokosttimen forbi.

Efter Kontortid gik han en Tur, kom hjem og skiftede Tøj for at havne i „Jubilæumshabitten", og imens havde Madam Olsen gjort sit Arbejde i Lejligheden, havde lagt Dugen paa den ene Ende af Spisebordet og var forsvundet ved Ellevetiden. Lige idet Millinge fik knappet den sidste Knap i Vesten, ringede det, og Drengen med Madspanden stod udenfor og ventede. Det havde holdt Maade at faa ham til at komme præcis, men endelig var det lykkedes ved Hjælp af gode Drikkepenge.

Saa spiste han, ryddede op, tog sig en Lur, vaagnede og tændte Lampen. Klokken otte kom Aftenavisen, Klokken ni drak han The, og Klokken ti paa Slaget gik han i Seng og sov sundt til syv næste Morgen. Bedre kunde det ikke være.

Men saa kom Søndagen! Da skulde han ligge til otte, for Madam Olsen kom ikke før, og naar han endelig slap ud af Sengen, skulde han i Søndagstøjet, som han hadede lige til det blev Hverdagstøj, og saa *skulde* han sidde i „Salen".

Ellers opholdt han sig i Spisestuen, der var lille, mørk og hjemlig med Vindu ud til Gaarden, amerikansk Gyngestol, Chaiselongue og en fornuftig Kakkelovn med Rum til at varme Tallerkner i. Men Salen hørte Søndagen til, det var noget, som havde været indrettet lige fra hans Ægteskabs første Dage til nu, hvor han havde været Enkemand i tretten Aar.

Hans salig Kone var fra Provinsen og kunde daarlig have tænkt sig Livet uden en „Sal", om den ikke var mindst paa to Fag Vinduer. I den blev der aldrig ildet til Hverdags. Følgen var, at den var ubeboelig og uhyggelig og lugtede som et Møbellager.

Millinge hadede det Værelse, men han sad der højtidelig og modtog om Aftenen sin Ven, Saddelmagermester Astrup, der havde stoppet Møblerne og hver Søndag Aften stillede med sin lange Pibe. Millinge havde aldrig røget.

— Naa, endelig var Klokken otte, og Millinge stod op. Inde i Salsovnen laa Koksene og smaafuttede og vilde ikke fænge i det fugtige Vejr.

Udenfor paa Gaden var der vaadt og fedtet. I Rendestenen laa endnu en Glidebane, men uden Glans, og de Par Mennesker, der skyndte sig forbi, saa forkomne ud med Dryp i Næsen og blaafrosne Hager.

Millinge gjorde en Bemærkning til Madam Olsen om Kakkelovnen, men fik ingen Svar. Hun stod og pøsede Petroleum over Brændet, og Osen trængte ud i Stuen og fik Fuldmægtigen til at nyse.

— Jeg er ingen Profet og kan hekse! — sagde Madammen, der tog Millinges Prusten og Nysen som en personlig Fornærmelse — nu har jeg ligget i denne hersens velsignede Ovn fire Gange, og hjælper ikke Petroliummen, saa maa Vorherre hjælpe, ikke jeg.

— Det er det skidte Vejr, det er det, der driller. — brummede Millinge — Men hvorfor bruger De ikke Tørv? — Det er da vel det bedste?

— Tørv! — gentog Madam Olsen haanlig, og tørrede Næse og Øjne i Forklædet — jeg tror Fuldmægtigen er gal. Men skal jeg ligge her og rode den hele udslagne Dag, saa kalder jeg det en fed Søndagsfornøjelse.

Større Venlighed var der sjældent fra nogen af Siderne. Som oftest nøjedes de med at skæve til hinanden, men om Søndagen var der igen den Forskel, at de kævledes om Kakkelovnene, om Skosværten og hvad der ellers faldt for. Alligevel faldt det ingen af dem ind at sige hinanden op.

Endelig kom det til at brænde, og Madam Olsen trak sig tilbage. Millinge gik fra Ovnen til Vinduet, saa ud, vendte sig om og standsede foran Skrivebordet, der stod urørt, blankt og jomfrueligt, uden en Ridse, som da det kom fra sin Skabers Haand. Ovenover det paa Væggen hang den Kalender, som hans Firma hvert Aar sendte ud. Han rev Bladene af, et for et, fra sidste Søndag indtil den trettende Februar. Søndag den trettende Februar.

— Hvordan var det? — Var der ikke noget med den trettende og Martine, hans salig Kone?

Han lod grundende Øjnene løbe om i Stuen og standsede ved de to perlebroderede Sofapuder, der havde været hendes Stolthed.

— Jo, det ved Gud, der var sandelig noget den trettende Februar, for det var ligefrem Martines Fødselsdag.

Det var sært, at man helt kunde glemme det, men Fødselsdage havde aldrig spillet nogen Rolle for ham. Han kunde ikke huske en eneste rigtig Festdag i sit hele Liv, derfor havde han ogsaa glemt baade sin egen Fødselsdag og Martines med — indtil nu. — Martine havde nok holdt sin, det huskede han nu, og ligedan mindedes han, at hun plejede at faa ti Kroner af ham til at købe noget for, og Blomster og andet Smaapilleri af Bekendterne. Det var da meget pænt...

Havde det nu været Hverdag, saa kunde han have spenderet en blomstrende Potte paa Graven, nu han var kommet til at huske paa den, men det var Søndag og ikke en Blomst at faa. Der stod fire Porcelænspotter i Vindueskarmen, hver med en klatrende Kat paa, men ikke en Antydning af Grønt i. Naturligvis kunde han skære en Gren af den immergrønne Palme i Stativet, men i det Ruskvejr vilde Farven bare straks gaa af, saa den vilde ikke se ud af noget.

Der var ikke noget at stille op, men en Tur ud til Assistents Kirkegaard kunde han gøre, selv om Vejret var bandsat. Saa gik i hvert Fald den Tid.

Han plejede at gaa en eller to Gange om Aaret ud til Gravstedet for at se efter, at den var nogenlunde holdt, ellers kom han der ikke. Herregud, den Døde havde jo ingen Glæde af det — og han heller ikke. — Nu i Dag var det ganske mærkeligt, at han følte ligefrem Lyst til at komme derud, — og uden at tøve gik han ud i Entréen, stampede i Galoscherne, tog Overfrakken paa og en Paraply.

Det var fingerkoldt, som han kunde tænke sig, og han skiftede Paraplyen fra den ene Haand til den anden.

— Uha, sikken et Svineklima! — Snart sneede det, snart regnede det, og hvert Øjeblik krængede Paraplyen, naar han kom til et Hjørne — intet Under, at Gaderne var tomme og Sporvognene proppede udvendig og indvendig — han vinkede og vinkede, men nej, naturligvis maatte han trave paa sine Ben, og endelig kom han derud. Det var en vældig Rejse fra Østerfarimagsgade.

Gravstedet var lille og ordentligt, der stod et Kors med Martines Navn og Aarstal, — som Millinge højtidelig læste hver Gang, han var der — og for Resten var der en lille Bænk, en Hængebirk og Grangrene, lagt over Jorden for at dække Spirerne, der kom. Der var noget Læ, og Bænken var forholdsvis tør. Turen havde

været anstrængende, lige mod Vinden, derfor satte Enkemanden sig et Øjeblik med Paraplyen stadig opslaaet.

Det var altsaa Martines Fødselsdag, hvor gammel vilde hun have været — — han saa paa Stenen og regnede efter — treoghalvtredsindstyve Aar — — hm! — Gammel Kone! — Martine vilde sikkert have set gammel ud, hun som egentlig aldrig havde set rigtig ung ud.

Alligevel havde hun været ganske sød, med det runde Ansigt og de buttede Arme, men rigtig forelsket, saadan som man læste og hørte om, *det* havde han aldrig været. Hvordan kunde man ogsaa det, naar man havde siddet paa Kontor, fra man var nykonfirmeret, lige fjorten Aar, — Det var skam umuligt.

Og dog var han blevet gift, — — det var Astrup ikke engang! — —

Han var kommet i en Familie, hvor hun var paa Besøg fra Jylland, og da han ogsaa var født Jyde, saa var de straks blevet parret sammen — saadan gik det til, at han blev Martines Mand. Megen Ømhed fik hun ikke, fordi han ikke kunde give, hvad han ikke havde, men sin Sal fik hun, og de perlebroderede Puder, Skrivebordet og de øvrige Herligheder, og saa en ekstra Tikroneseddel til Fødselsdag og Jul, mere kunde hun ikke forlange og gjorde det heller ikke. Tværtimod var hun helt tilfreds med sit og døde, lige som hun var fyldt de fyrre.

Først havde det været tomt uden hende, men da han fik indrettet sig med Madam Olsen og ikke længere savnede den anden Seng i Soveværelset, gik det udmærket igen. — —

Naa; ja, ja, nu maatte han vel se at traske hjem igen til sit, nu da han havde set, at alt var i Orden, — og saa rejste han sig.

Der var ikke et Menneske at øjne paa den Kant af Kirkegaarden, og kun Vindens Rusken i de nøgne Grene lød klagende ud over Pladsen, af og til slog noget Sneregn plaskende mod en Ligsten, ellers hørtes intet.

Idet Enkemanden vilde til at gaa ud fra Gravstedet, mødte han et Par sørgmodige, brune Øjne, der var stift fæstede paa ham, — og en lavstammet, ynkelig, pjusket Hund sad og saa ham lige ind i Ansigtet.

— Men Gud! — udbrød han højt — det er jo ikke tilladt, at løse Hunde gaar ene om paa Kirkegaarden!

Og som om Dyret forstod ham, rejste det sig, kom lidt nærmere til ham og satte sig igen paa sin Hale og stirrede paa ham.

At sige, at Millinge var nogen Helt, vilde være en Overdrivelse — han var slet ikke glad ved Synet.

Hunde var ham højst imod, særlig store Hunde, det kunde hændes, at han gjorde en Omvej for at undgaa at møde en, og nu var det et virkelig løjerligt Træf, netop at møde en Hund paa Kirkegaarden, hvor det ikke er tilladt at lade Hunde gaa. Der var ikke et Menneske i Nærheden, Vejret var graat og uhyggeligt, og saa var det til og med Martines Fødselsdag, man behøvede saamænd ikke at være det bitterste overtroisk for at føle sig underlig tilmode. Det løb ham ogsaa koldt ned ad Ryggen, naar han saa paa Hunden, saadan et Blik, den havde.

Dens Øjne havde en ligefrem hypnotisk Magt over ham, og jo mere han saa paa den, jo mere slog det ham, hvor den lignede Martine i Ansigtet, det var ligefrem uhyggeligt!

Ogsaa hun havde haft brune Øjne og en lille, flad Opstoppernæse, der ligesom kunde se fugtig ud, netop saadan som Hundens gjorde.

Gaa din Vej! — sagde han tomt og halvt sagte — men Hunden rørte sig ikke. Den sukkede blot og strøg sin Pote om Snuden, som om den vilde tørre Næsen.

Det var da et mærkeligt Dyr.

Millinge gik, han vilde ikke længere staa til Nar for et skabet Kræ, og han tog lange Skridt. — Hunden rejste sig og fulgte med. — Millinge tog længere og længere Skridt, det kunde næsten se ud, som om han løb. Af og til maatte han se sig om, om Dyret var der, jo, ganske rigtig, den luntede i kort Trav lige bag ham. —

Det var aldrig forekommet, at Fuldmægtig Millinge havde brugt en saa kort Tid om at komme hjem til sin Lejlighed fra Assistents Kirkegaard, men Vejret var ogsaa næsten forrygende. Det sølle Dyr bag ham lignede en druknet Mus og sjappede afsted, snart paa tre, snart paa fire, med de bedende, sørgmodige Øjne stift fæstede paa den tynde, lidt foroverbøjede Skikkelse med den dryppende Paraply foran sig. I en Fart tog Fuldmægtigen Nøglen op, da han kom til Gadedøren, stak den i Laasen, han boede i Stuen, og svippede ind, smækkende Døren i med et Smæld — som om han var Angst for, at nogen skulde trænge ind.

Puh—ja! — Han pustede ud, det havde været en fæl Tur, vaad til Skindet var han blevet, derfor gik han ind i sit Soveværelse, skiftede og kom tør og veltilpas ind igen i Salen, der nu endelig var blevet opvarmet. — Paa Væggen over Skrivebordet hang Fotografier af Martine og ham selv i hver sin runde, sorte Ramme, og han stirrede interesseret paa hende.

Jo, ved Gud, Ligheden var slaaende — Øjnene, Næsen og noget ved Panden — og desuden kunde hun akkurat se saadan paa ham, naar hun bad om noget.

— Løjerligt! — mumlede han, — højst forunderligt! — Mon Dyret endnu laa derude? —

Han maatte se efter, og han listede ud i Entréen, lettede paa Klappen til Breve og Aviser og satte Øjet til Hullet, saa tæt som muligt.

— Jo, ved alle mærkelige Ting, dér laa Dyret lyslevende og rejste Hovedet ved Lyden og stirrede ham lige ind i Synet.

Han trak sig tilbage i en Fart, som om han var grebet paa fersk Gerning ved et Nøglehul, og gik urolig ind igen. (Sluttes).

Constantin Meunier.

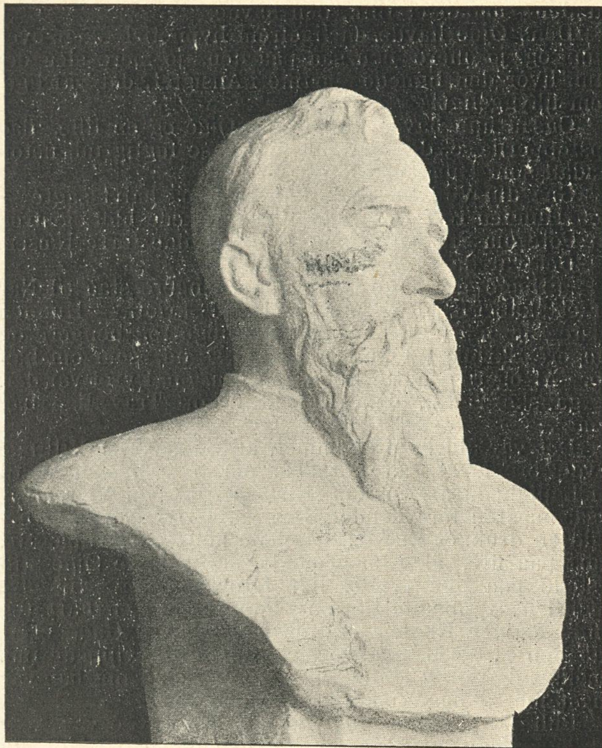
Født 12. April 1831. — Død 7. April 1905.

Fotografierne til denne Artikel er tagne efter Originalerne paa Ny Carlsberg Glyptotek med Dir., Dr. phil. Carl Jacobsens specielle Tilladelse.

Fra Liège til Namur gaar Toget gennem „det sorte Land", Fabrikkernes og Grubernes forjættede Egn — gennem Belgiens stærke og rastløst bankende Hjærte. I sorte, tætte Skyer hviler den tunge Røg over Jorden — den lægger sig i tykke Lag over alt levende, over Træer og Huse, over Mennesker og Dyr — lægger sig som et mørkegraat Filttæppe over Menneskets Tanker og Tale og farver alt med sin sorgtunge Tone. Hist og her flammer Smedjernes Ild op, og et blodigrødt Skær kastes ud over Vejene, som en frugtbar Bloddunst, der stiger op af Jorden selv. I lange Rækker drager Arbejderne gennem de graasorte Gader — krogede af evindeligt Slid, med tunge og slæbende Skridt, med Ansigter, magre af Træthedens Tæren, med Øjne, sløvede af Røg og Ild. Tavse, uden et eneste Ord vandrer de forbi, tavse som de Mænd er, der véd, at her lades alt Haabet ude.

I dette Belgiens sorte Land levede *Meunier*. Af det dannedes hans Kunst, dér lærte han at blive stor. Han, der som Barn havde Taarer for alt og Latter for intet, han følte sig kun hjemme blandt de ydmyge i Verden, blandt de fattige i Aanden — den intet haabende blandt de haabløse. Han, der selv ligner en gammel Arbejder — med kroget Ryg, skæve Skuldre og grove, store Arbejderhænder — han lærte at lide sammen med dem, han følte deres Smærte, tog Del i deres Haabløshed, og saaledes fødtes i ham den sande Medlidenhed, den, der ikke er et vantrevent Samfunds frasefyldte Godgørenhed, der avles af Frygt og Foragt og selv kun avler Had, ikke selvbestaltede Menneskevenners

løgnagtige Humanisme — men den Medlidenhed, der er Medliden, den vokser op af Kærlighed og Renhed — denne den eneste Form, under hvilken Menneskene

Selvportræt.

elsker Lidelsen. Af denne Meuniers Medlidenhed voksede da op en Kunst, der var ny for den undrende Verden. Som før ham Renæssancens Store havde vist Menneskeheden Jordens og Livets og Menneskets Skønhed, saaledes viste han den Smærten, lærte den Arbejderen at kende, saaledes som han selv saa ham — som Kraften, der bar den hele Verden, som skabte ny Kultur, fødte nye Mennesker.

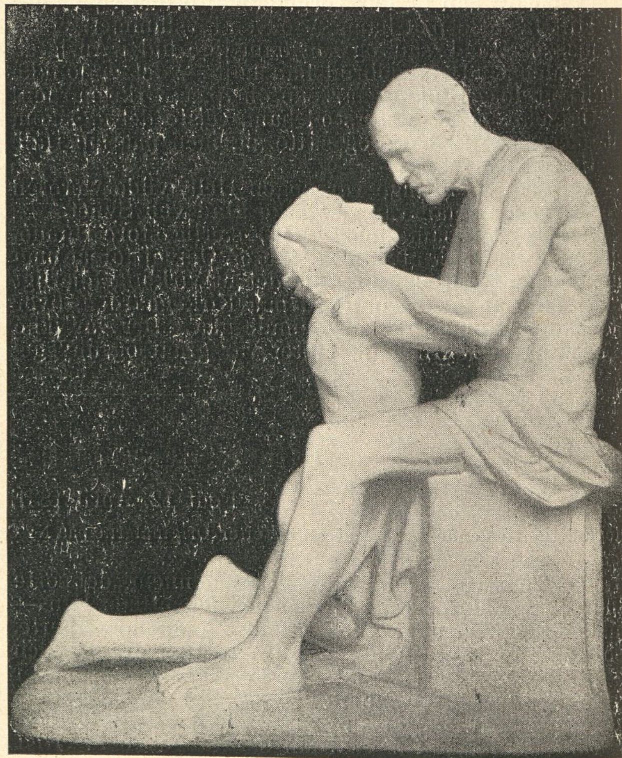
I Tegningernes røggraa Tone, i Malerier og Akvareller, lysende og skælvende af Farvens Nervøsitet, gribende dybt ved deres Sorgs Vælde skildrede han da Arbejdets Land og Arbejdets Hæder — det af Røg og Kul sorte Land, de lange Rækker af bøjede Arbejdere, de udmattede og trætte Heste, hvis Liv er et uafbrudt Slid, en uendelig Resignation. Han skildrede Arbejderlivets Farer i gribende Billeder — blandt hvilke det mest gribende maaske er det, han med saa stor Bitterhed kaldte *„Hekatomben“*, det store Offer til Samfundets Molok. I en stor og nøgen Halle — fyldt kun af sort og blodlugtende Mørke — ligger Rækker af dræbte Mænd, Side om Side, Lig ved Lig, den sidste Eksplosions tavse Ofre. Og ved en lille Lampes Skær sidder de to gamle — to af dem paa Fattighuset — og klipper Linned til Ligdragterne for disse Hundreder af Mænd, der døde Heltedøden paa deres Plads, som Pligten bød dem, disse Hverdagens Helte, som intet Publikum tiljubler, ingen Fyrste belønner, ingen Kvinde elsker. De to gamle Ansigter — deres der syr Liglinet — fortæller om de efterlevendes Skæbne, om deres Vandring fra Arbejde til Fattighus, fra Fattighus til Graven — og man forstaar, at de døde dog er de lykkelige, fordi de saa snart fandt det ene, der er at finde, Fred, Ro. I *„Exode“* (Bortgang) viser han Emigranternes Afrejse, alle disse ulykkelige, disse forulykkede, der mener at skulle slippe bort fra Nød og Elendighed og Trældom og saa kun drager til et Amerika, der skænker dem et Helvede, værre end det, de forlod.

Grubearbejder.

En dyb, haabløs Sorg gaar gennem disse Billeder, en Fortvivlelse, der er saa tusindfold værre, fordi den er saa tavs, saa stum. Disse Mænd og Kvinder taler ikke, de klager ikke — men alt, deres Gang, deres Skikkelser, deres Ansigt, ja selve Dyrene og Skibene, Husene og Himlen og Havet, alt er det som et eneste Fortvivlelsens Raab uden Lyd — som disse dybe og sonore Brøl, der høres i Skoven om Efteraaret fra de brunstige Hjorte. Mest af alt minder disse Billeder maaske om nogle af Zolas Bøger, hvor en Stemning af brunrød Bloddunst hviler over alt, en saar og sorgtung Luft, der stiger bedøvende frem af Jordens befrugtende Brynde. Kun er Meuniers Mennesker bedre og renere, ulykkelige Arbejdere som han selv — mens Menneskene i den store Proletars Bøger er Menneskedyr og Forbrydere alle til Hobe.

Men Tegning og Maleri kunde ikke tilfredsstille Meunier. Tegningen, denne den fornemste af alle Kunster, der er som Kunstens Matematik, der giver Formens og Linjernes Love, den passede saa lidt for Meuniers Arbejderhænder, som Søndagstøjet klæder Arbejderen. Hans Blyants brede og bløde Streger umuliggjorde Formens Fasthed og Linjernes stærke Karakter. Og

Den fortabte Søn.

saa smukt han end malede og saa solid og dygtig som han — en af den fine og hæderlige *de Groux*'s Elever — end var, saa svækkede dog Oljens bløde Fedme hans

Skikkelsers Styrke. Broncen var det rette Stof til disse Mænd, tung som de, født af Belgiens jærnholdige Jord. Og han havde desuden allerede før — som ganske ung,

Støberiarbejder.

i Tyveaarsalderen — lært Billedhuggerkunstens Teknik hos den i enhver Henseende middelmaadige og akademisk flade (og derfor officielt anerkendte) *Fraikin*. Men denne havde hurtigt opnaaet at gøre ham ked af Skulpturen, og Meunier var da begyndt at male hos *de Groux*, hvis dygtige Billeder altid vil regnes blandt Flanderns bedste. Men nu, som moden Mand — han var da et Par og halvtreds — begyndte han paany at forme i Leret og naaede dér den kunstneriske Tekniks yderste Grænse i det Værk, der er skabt under lange og svære Fødselsveer og dog syntes at være gjort med Virtuosens lette Elegance. Selvfølgelig vakte det da uhyre Forargelse, da han i 1885 traadte frem for Publikum som Billedhugger, — dels fordi det jo dog var for galt, at han pludselig blev Billedhugger, naar han endelig var blevet kendt som Maler — dels fordi han syntes Publikum saa altfor „realistisk".

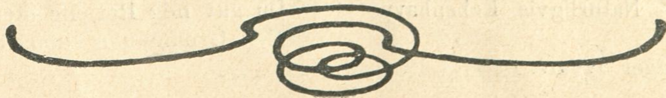
Det maa staa hen om „realistisk" Kunst ikke er mindst lige saa god som enhver anden — jeg vil kun minde om Voltaires Ord, at i Kunsten er enhver Genre tilladt, undtagen den kedelige — det kan her være ret ligegyldigt, thi Meuniers Kunst er nemlig slet ikke realistisk.

Meunier skildrer aldrig Arbejderne, men Arbejderen, aldrig Individet, men Idéen, Typen. Af alt det, han ser i det sorte Land, uddrager han sine egne Erfaringer og deres Sum former han saa i Leret. Hans Skikkelser er hans Vurdering af Livet, hans egen Livsanskuelse, Kød af hans eget Kød, Blod af hans Blod. Derfor er alle Arbejderne ens i hans Værker; de er alle krumryggede af svære Muskler, alle tunge i Gangen, med Hænder, der er store og grove, med Ansigter, magre og skægløse, med en dybtgravet Fure fra Øjnene ned forbi Munden, som udsugede af haabløs Sorg, med Øjne, som blindede af Træthed og Essernes Hede og Grubernes Mørke — mens de jo i Livet er allesammen forskellige fra hinanden, forskellige i Udseende og forskellige i Karakter. Under Meuniers Hænder former Arbejderne sig til Arbejdets Monument. Derfor er han ikke heller Psykolog. Han kender intet til de enkelte Smaaveje, som Menneskets Tanker vandrer, forskellige for hvert Individ, skiftende for hver Stund i Døgnet. Af Livets Kaos vokser der op lidt efter lidt en eneste Kæmpeskikkelse, Arbejdet, der er Livet, der er Lidelsen. Thi for ham er alt dette et og det samme: han kender intet Liv uden Trældommens Lidelse, ingen Lykke uden Døden, ingen Krone uden Tornekronen. Essernes Ild bliver for ham til Flammerne i Helvede, de mørke Skikkelser til de af Samfundet forbandede, der arbejder uden Haab om Frelse — som de, der ser deres Hjem fortæres af Ilden, søger at frelse deres kæreste af Flammerne, skønt de ved, at det er forgæves, ene og alene, fordi Arbejdet er det eneste Middel mod Vanvid.

Disse Træk af Sorg og haabløst Tungsind gaar gennem alle hans Værker. De findes hos Arbejderne, der rider til Gruben paa dødstrætte Heste, — hos Arbejderkvinden, der med et bittert Smil om den lykkefattige Mund holder sin magre Arm for Brystet, dette Arbejderkvindens udsugede, flade Bryst. De findes selv dér, hvor Skikkelserne intet har med Arbejdere at gøre, som i den skønne Gruppe, *„den fortabte Søn"*. Den gamle Fader er gaaet uden for Huset og har sat sig paa Bænken foran Døren, og Sønnen knæler ned for ham forat finde Hvile for de trætte, jagede Tanker ved hans Bryst. Men den gamle griber om Sønnens Hoved med sine skælvende Hænder og bøjer det tilbage, og med Oldingens af Erfaring og levet Klogskab sløvede Øjne ser han ind i Sønnens dødsenstriste Ansigt. Og da han ser, at der endnu findes hos ham et Haab om Lykke i Livet, da rejser han sig tungt og lader det bedste Lam i Hjorden slagte — af Medlidenhed, thi han, den gamle, ved jo, at Haabet er forgæves.

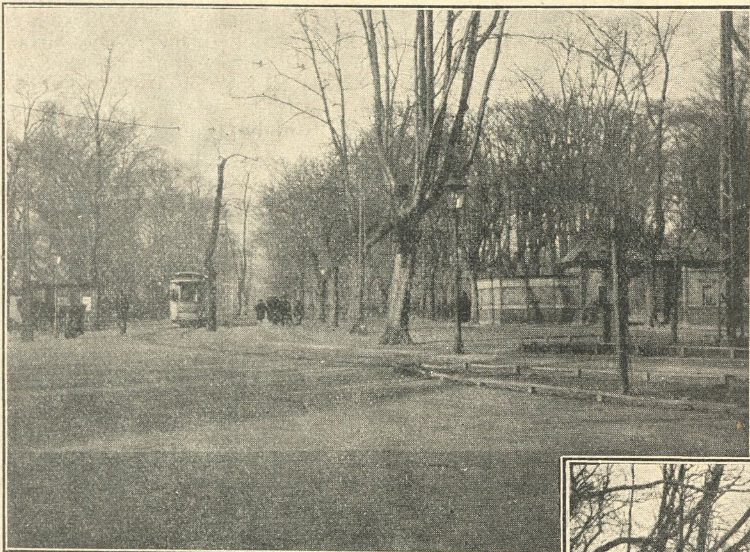
Saaledes er da ogsaa Meuniers Kunst en gammel Mands Værk, Produktet af Bitterhed og Klogskab og den store Erfaring, som kun den gamle har. Den er som det Fedelam, Faderen lod slagte for sin Søn, Tegnet paa en gammel Mands Kærlighed til dem, der lider og dog haaber endnu. Men nu og da hviler der over Meuniers Kunst den Ro, som Oldingen finder, naar han ser Døden nær. Da bliver Værker til som *„Bjærgværksarbejderen"*, der støt stoler paa sin egen Kraft, der skal bringe ham Arbejdet og Føden — eller som *„Høstmanden"*, der, skønt træt, dog rolig rejser sig fra sit Arbejde og ser ud over det, der er tilbage, rolig, fordi han ved, at Hvilens Stund er nær. Da bliver disse Værker til, hvorover der hviler den fredfyldte Sjælens Ligevægt, som *Millets* Kunst ejer — disse *Millets* Billeder af de resignerende, af de gamle og trætte, af de stærke Bønder fra Normandie og Bretagne, der véd, at de gjorde deres Pligt og nu, tavse, med hinanden i Haanden, venter i Aftenens Stilhed den kommende Døds Fred.

Louis Kohl.

Grønningen.

Naar Foraaret kommer og den velsignede Sol smiler lige ind i den gamle Stue, saa trækker lille Bedstemor det vatterede Slag over sine spinkle Skuldre, stikker i de skindbræmmede Galoschestøvler og binder sirligt den store Kysehat med de lange Silkebaand om

sit lille Hoved . . . dette kønne, gode Ansigt med de blaa Forglemmigej-Øjne, Rosen-Munden og Fersken-Kinderne . . ., forsigtigt tripper hun ud ad Døren, spadserer roligt og smilende i straalende Solskin ned ad Bredgade, drejer om: lille Bedstemor skal ud og hilse paa Foraaret, det københavnske Foraar, der kvidrer med Hundreder af Fuglestruber og vifter med Tusinder af nyudsprungne Blade — i Grønningen.

Ingen Steder finder man Byens Foraar som her. Og nu er man i Færd med at hugge Grønningen om!

Lille Bedstemor ryster paa Hovedet, saa Hattebaandene dirrer, og hun ser resigneret melankolsk paa al den Ødelæggelse.

Hvad er det, de gør med hendes Foraar?

— — — — —

Der kommer sent om Aftenen nogle unge Mennesker fra et Selskab paa Østerbro. Natten begynder at dufte af Foraar. Ved Indgangen til Grønningen siger to Farvel til de andre og gaar videre alene ind under Træerne. De gaar Arm i Arm. Men hvor er Stemningen henne, for hvert Skridt ligger der fældede Træer, og Foraaret flygter som et jaget Dyr henover Stubbene.

København ligner ikke mere sig selv, den mister efterhaanden alle sine grønne Træer. Byen er blevet skaldet . . . som et Menneske, der har tabt Haaret efter en svær Sygdom.

Hvem har Skylden? — Naturligvis Københavns Kommune!

Og dog . . . Aarsagen ligger dybere.

Vi har ikke sværmet tilstrækkeligt i Grønningen! Det er Nemesis over den københavnske Ungdom.

Det er kun Løn som forskyldt, naar Grønningen — alene det Navn! — skal lægges øde.

Der stod de alle de gamle, hæderkronede Træer, saa ældede, at de godt kunde være Professorer, og drømte om, at de strakte Armene velsignende og beskyttende ud over de unge Københavnere. Og saa . . . Herregud . . . var der kun en Gang imellem en lille Bedstemor, der kom herind for at lufte sine Foraarsfornemmelser.

Det unge København kom der aldrig. Før de en skønne Dag fandt paa at hugge Professor-Træerne om og lave . . . . Boulevard!

Da Georg Brandes blev gammel, fik vi Harald Nielsen!

Og Harald Nielsen . . . er han ikke saadan et Boulevardtræ med Stiver og Staaltraad omkring?

Men i Himlens Navn, grønne Træer er dog ingen Luksus. Og det at sværme er da ikke Synd.

Man skulde tro det, naar man ser Harald Nielsen og den københavnske Ungdom.

Men det straffer sig. Vi har sværmet for lidt; derfor mister vi Grønningen.

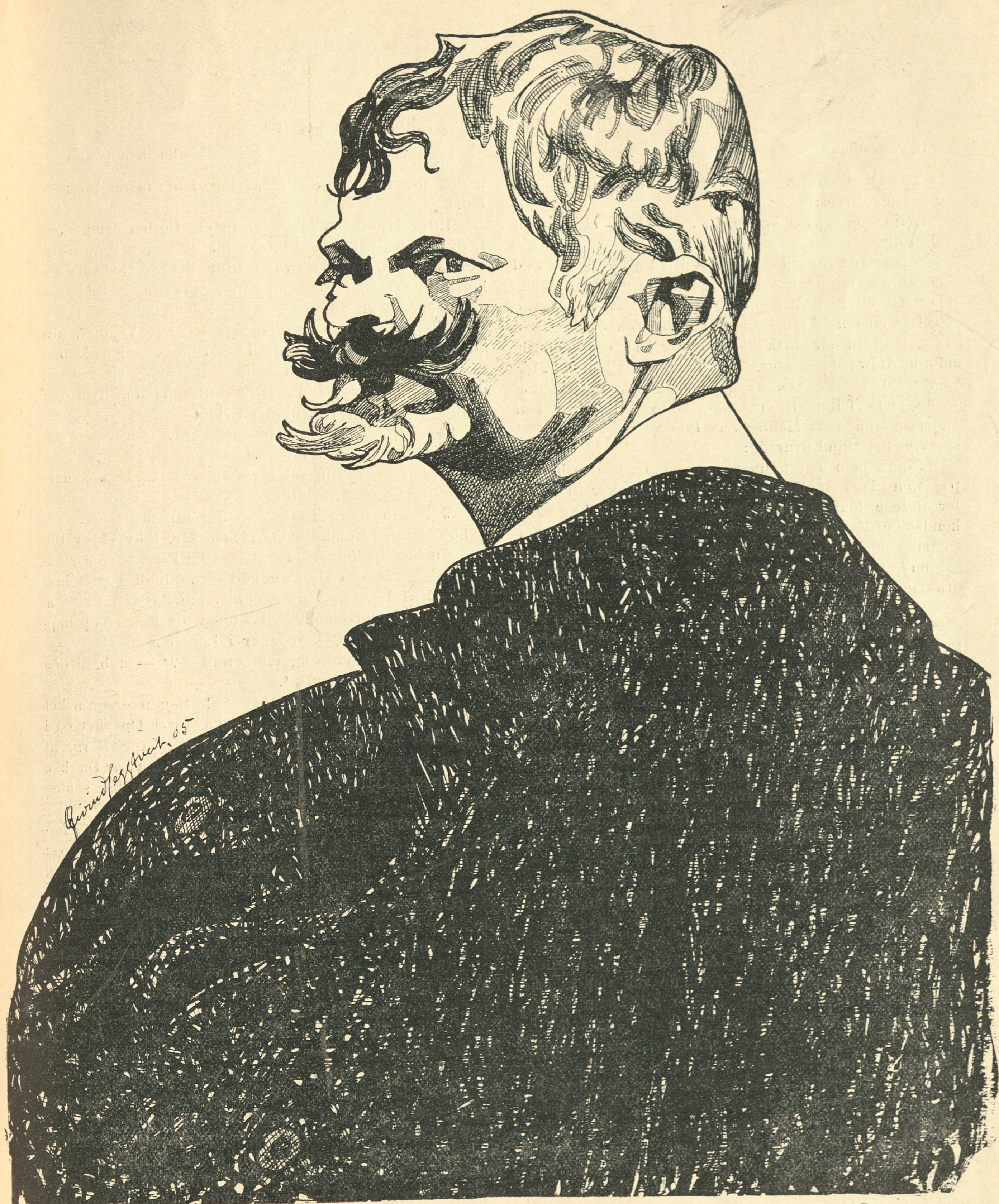
— — — — —

Lille gode Bedstemor, lad mig følge Dig hjem igen. Havde jeg ikke Ret i det, at vor Tids Ungdom har sværmet altfor lidt i Grønningen? Jeg saa jo, at Fersken-Kinderne rødmede ganske fint, at der faldt Sol i Forglemmigej-Øjnene, og at Rosenmunden trak sig sammen i et Suk.

Du gav mig Ret, Bedstemor.

Men Grønningen staar ikke til at redde.

Pen.

Gustav Wied.

Tegning af Øivind Heggtveit.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

14. Fortsættelse.

Da Hertugen var ene, sank han ned i en Lænestol og sukkede dybt:

„Min Søn stærkt beruset! . . . . Og i et saadant Selskab!"

Ministeren forlod i Dag sit Kontor tidligere end sædvanligt, og da han kom hjem, spurgte han straks Tjeneren efter Hertuginden. De to Ægtefæller havde derefter en lang, alvorlig Samtale om Sønnen.

„Hvad Du der fortæller, gør mig forfærdelig ondt!" udbrød Edwards Moder med Taarer i Øjnene. „Jeg kan næsten ikke tro, at det er sandt. Vi maa dog fæste mere Tillid til vort eget Barns Udtalelser end til disse fremmede Menneskers Udsagn."

Hendes Mand svarede:

„Naar man har Sønner, maa man være forberedt paa den Slags Skuffelser, selv om man har gjort alt for at lede dem paa rette Vej. Man kan jo ikke altid kende de Kammerater, som de tilfældigvis træffer sammen med i Universitetsbyerne. Denne Mr. Wilding stammer fra en daarlig Slægt. Hans Fader er en fordrukken Officer, og Moderen ligger altid til Sengs, saa Børnene har naturligvis aldrig faaet nogen moralsk Opdragelse Det var jo en lumpen Spøg at ville lokke Edward ind i en saadan Hule, naar han havde sagt, at han ikke ønskede at komme der."

„Ja, derved demaskerede Mr. Wilding sig rigtignok som en æreløs Person!" sagde Hertuginden. „Maatte det bare være eneste og sidste Gang!"

Kl. 7 samledes Familien om Middagsbordet. Fader og Søn var begge i sorte Kjoler og hvide Slips, mens Moder og Datter var i nedringede Aftentoiletter, saaledes som det bruges i Englands fornemme Verden — den første i sort Fløjl med hvide Kniplinger, den anden i lyserød Silke.

De opvartedes af en ældre Tjener med Pudderparyk, røde Knæbenklæder og hvide Silkestrømper.

Edward lagde straks Mærke til, at hans Moder saa ud, som om hun havde grædt, medens Faderens Mine var usædvanlig streng. Lady Alice holdt imidlertid Samtalen i Gang ved at fortælle om den amerikanske Udstilling, som hun om Formiddagen havde besøgt sammen med Edward og de andre Søskende.

„Tænk, Moder, der var et Amfiteater, som rummede ti Tusind Tilskuere!" sagde hun. „Og paa den store Arena optraadte fire Hundrede Indianere i spraglede Dragter. De red paa usadlede Heste, sang og dansede. Vi var ogsaa inde i et Telt og hilste paa fire Høvdinger. De sad paa Gulvet med Benene over Kors, og deres Ansigter var tatoverede med gule og blaa Farver. Paa Væggene hang Skalper af døde Mennesker, prydede med en Mængde Fjer."

Edward sagde ikke mange Ord. Han sad og tænkte paa, om Faderen i Dagens Løb havde faaet udrettet noget for den unge Pige, som han havde lovet at befri.

Efter Middagen gik de mindste Børn i Seng, mens Lady Alice trak sig tilbage for at skrive Brev til en Veninde i Italien. Edward blev derfor siddende ene hos sine Forældre i den Stue, som de sædvanligvis benyttede, naar Familien var ene hjemme.

Det var et højt Værelse paa tre Fag Vinduer, som nu var tildækkede af gule Silkegardiner, og hvis Møbler var i Empire-Stil med gule Silkedamaskes Betræk. Paa begge Sider af den brede Jærnkamin, hvori der flammede en stor Ild, stod en Sofa.

Forældrene satte sig paa den ene, og Sønnen paa den anden lige overfor dem.

„Fader, har Du set Mr. Stead i Dag?" begyndte Edward i stærk Spænding.

„Ja, min kære Søn! Jeg har talt med ham. Det forholder sig ganske rigtig, som Mr. Elby skrev Dig til. Du har truffet en meget daarlig Pige, som har benyttet sig af din Uerfarenhed og indbildt Dig et helt Opspind af Løgne. Hun kommer ganske vist fra Danmark, men er af engelsk Herkomst, og hun er opsnappet af Politiet paa Gaden her i London."

„Skulde det virkelig være muligt?" — udbrød den unge Mand helt bestyrtet.

„Ja, saadan forholder det sig! Sagen er gransket i enhver Detalje af den Chef, som fører Opsynet med denne Del af Byen. Jeg hører til min store Sorg, at Du har været beruset den Aften, og altsaa har Du ikke haft nogen klar Forestilling om, hvad Du har set og hørt."

„Jeg beruset?" udbrød Edward mere og mere forbavset. „Nej, rigtignok drak jeg lidt mere end ellers; men jeg var alligevel en af de faa ædru; derfor gik jeg ogsaa min Vej før nogen af de andre."

„Det glæder mig at høre!" sagde nu hans Moder. „Jeg har heller ikke kunnet tro det om Dig."

Hertugen sad tavs og stirrede ind i de glødende Kul.

„Nej, Fader," forsikrede Edward efter nogle Øjeblikkes Pavse, „dette forholder sig ikke saadan. Den Pige, jeg talte med, har ikke bedraget mig. Jeg var fuldkommen klar i Hovedet. Naar ikke Politiet vil hjælpe hende, gaar jeg selv derhen for at tale med hende endnu en Gang og med Værten i Huset. Jeg har lovet hende min Bistand og er nødt til at holde mit Ord som Mand af Ære og Adelsmand."

„Du gaar ikke derhen!" sagde Hertugen i en bydende Tone. „Jeg forbyder Dig at sætte din Fod dér! Du har en Gang lovet mig aldrig at besøge disse Huse, og jeg kræver, at Du holder dit Løfte, ellers vil jeg ikke længere betragte Dig som min Søn og Arving."

„Ja, ja, saa skal jeg ikke gøre det!" svarede Edward, hvorefter han rejste sig og gik ud.

(Fortsættes).

25-Aars Jubilæum i Tømrernes Fagforening.

Fra Festen i Forsamlingshuset paa Enghavevej den 30. Marts 1905 — *J. K. Petersen fot.*

Etatsraad, Prof. Peter Hansen.

Født 27. April 1840. — Død 5. April 1905.

Professor *P. Hansen* samlede i sin Person de Egenskaber, som giver Autoritet herhjemme, og med ham har Danmark da ogsaa mistet sin eneste autoriserede Højesteret i Literatur og Kunst.

Professor P. Hansen var virkelig i Besiddelse af de Egenskaber, som kan imponere og give Autoritet: En stor literær Viden, hvis fyldigste Udtryk er den store danske Literaturhistorie, en smagfuld Stil, der bærer et stærkt Præg af hans Ungdoms Dyrkelse og Studium af J. L. Heiberg, en Patriotisme, der viser tydelige Spor af nationalliberal Oprindelse og endelig, men ikke mindst, hans Hjemmevanthed i det københavnske Bourgeoisis Selskabstone.

Først tildrog Peter Hansen sig Almenhedens Opmærksomhed ved sine Artikler under Mærket „Cabiro". Det var en Journalistik, som ikke bragte Uro, fordi den intet vilde uden at belære og underholde i en ulastelig Stil.

Men netop derfor blev Cabiro de Dages Yndlingsjournalist.

Samtidig indtog han ved Siden af sin Skribentvirksomhed en førende Stilling i „Studenterforeningen", som paa det Tidspunkt var Herre i Aandernes Rige.

Ad disse konservative Veje naaede Peter Hansen sin Magts Tinder, blev Leder af det kongelige Teater og efter at have trukket sig tilbage fra denne Stilling Censor ved det kongelige Teater, en Post, som han beklædte lige til sin Død.

Der kom med Aarene det Præg af Bureaukrati over ham, som en dansk Embedsmand nu engang *skal* have, men han forstod samtidig at holde gode Miner med den nye literære Bevægelse og blev med sit gammeldags Frisind alligevel en Art Mellemmand mellem nyt og gammelt.

Men længst og varigst vil hans Navn bevares gennem „Literaturhistorien", hvori hans lidenskabsløse, kolde Stil dannede den naturlige Form for hans ufarvede Meddelelse af sin literære Viden. Men ogsaa hans Oversættelse af Goethes Faust er et Arbejde, som kun en Mand med hans Viden, Stil og Smag kan udføre.

Professor Peter Hansen havde den store Fordel at være for klog til at begaa virkelige Dumheder, og han var saa meget Literaturelsker, at han, til Trods for sit erklærede Partistandpunkt, kun sjældent begik virkelige Forsyndelser mod den gode Literatur og Kunst.

Som Censor vil han derfor sikkert blive savnet.

Professor Peter Hansen var Etatsraad og naturligvis dekoreret med forskellige Ordner.

A. W. H.

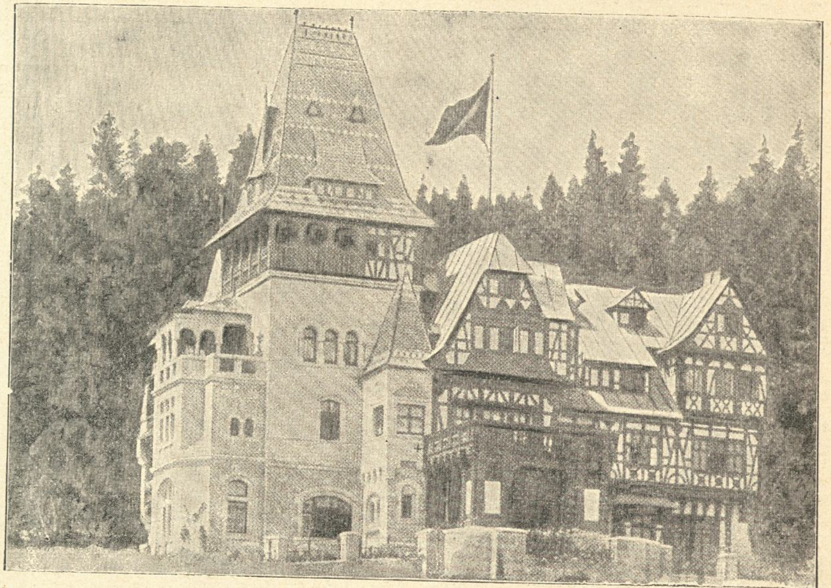
Ruberoid.

Det kendte, tyske Ugeskrift „Die Woche“ bragte i sit sidste Nummer en rigt illustreret Artikel om Ruberoid; vi bringer i Dag et Udtog af denne Artikel, da vi formener, at den maa have Interesse ogsaa for danske Læsere.

I vor Tid, da hver Dag, ja saa at sige hver Time, bringer Nyheder frem i alle Brancher, kan man ikke fortænke Publikum, og da navnlig Fagmanden, i at se noget skeptisk paa alle de nyopdukkende Artikler, og det vil derfor ogsaa falde vanskeligt for selv det virkelig gode, fremragende Nye at bane sig Vej gennem de forudfattede Meninger til den Plads inden for dets Branche, der tilkommer det.

Et saadant Materiale er Ruberoid, hvis mangesidige Anvendelse i Bygningsfaget, til Gulvbeklædning, Fundamentisolering, Isolering af fugtige Vægge og sidst men ikke mindst til Tagbeklædning, ogsaa her i Landet vil være kendt af Arkitekter, Murer- og Tømrermestre.

Ruberoid bestaar inderst af et Lag fortrinlig Haarfilt gennemtrukket med Ruberoid Composition og derefter paa begge Sider overstrøget med samme Masse i en haardere Consistens. Denne Compositions fornemste Egenskaber er, at den er vandtæt, stærkt elastisk, uimodtagelig for Syrer og Gasarter, og at Vejrliget ikke har nogen som helst forringende Indflydelse paa den; ydermere er den fuldstændig lugtfri, da den i Modsætning til de hidtil kendte Tagpaparter er fri for Tjære og Asfalt. — Alle disse Egenskaber overføres i fuldt Maal paa Ruberoid Pap og gør det til det absolut bedste paa sit Omraade.

Kronprinsen af Rumæniens Palæ i Samaia.

Promenade- og Liggehalle paa et Tuberkulosesanatorium.

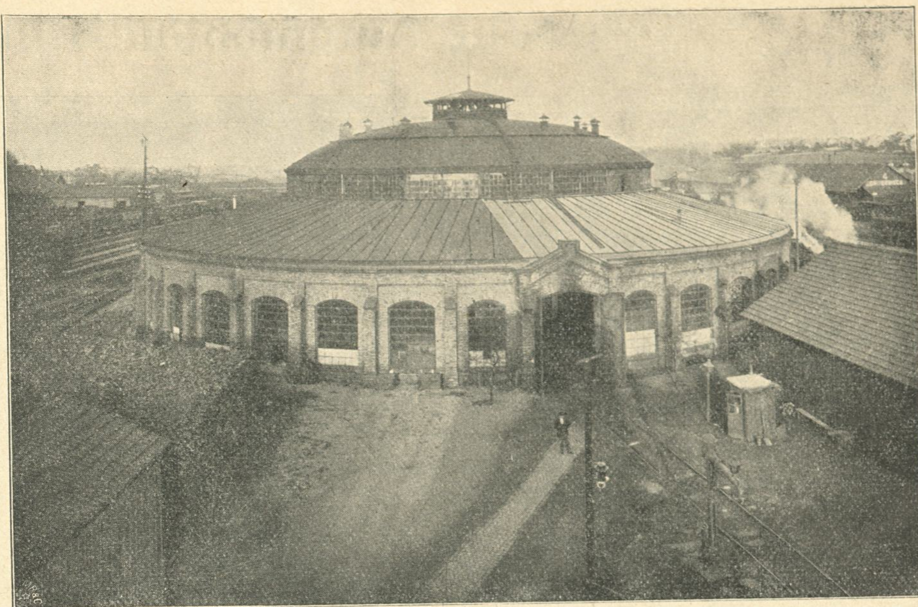
Ruberoid, finder først og fremmest Anvendelse til Tagdækning, og Nr. 1 og 2, de Tykkelser, der særlig anvendes, er ikke dyrere end sædvanlig god Tagpap, naar Hensyn tages til, at Ruberoid ikke som almindelig Tjærepap skal overstryges hvert andet Aar. Hertil kommer, at Ruberoid bevarer sig ens i Frost som i den stærkeste Solhede; selv oplagt paa lodrette Flader drypper det ikke af i den stærkeste Varme. Bygninger, der er tækkede med Ruberoid, er som Følge af Materialets Isoleringsevne kølige om Sommeren og lune om Vinteren. Ruberoid Tage antændes ikke af nedfaldende Gnister og Funker fra Lokomotiver, Skørstene eller lignende.

Ruberoid er af en behagelig graa Farve og kan forøvrigt, hvad der er et stort Fortrin fremfor Tagpap, males i enhver Farvetone. Det kan lægges saavel stejlt, ja lodret, som ogsaa ganske fladt (i Stedet for Bitumentage). Det er bøjeligt og sejgt nok til, at saavel Tagrender som Forbindelser med Mur

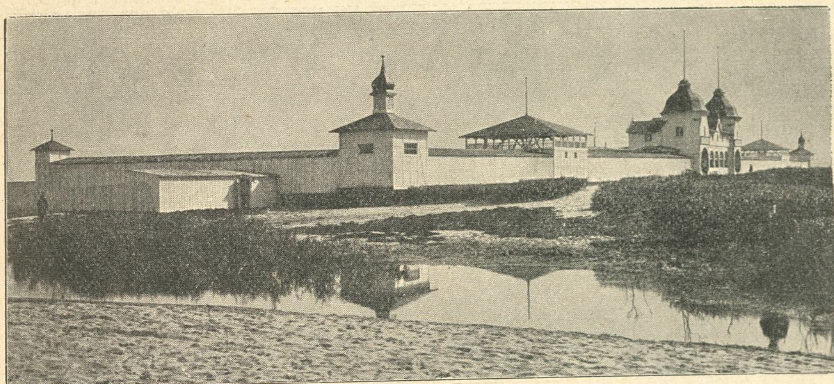
og Skorsten kan fremstilles af selve Ruberoiden, man sparer derved Merudgiften til Zink.

Ruberoid kan lægges efter alle Metoder ganske som Tagpap. Nr. 1 koster *oplagt* 50 Øre, Nr. 2 oplagt 60 Øre pr. □ Alen; det nyeste paa Omraadet er Ruberoid Spaantage, der kan leveres med Underlag (Spaan o. s. v.), altsaa fuldt færdigt Tag, for 70 Øre pr. □ Alen.

Anvendt som Gulvbeklædning, og da ganske særlig til Trapper, er Ruberoid absolut at foretrække for billig Linoleum, og navnlig, naar man anvender Messingskinner, tager Trappen sig smukt ud, idet Ruberoidens mørkegraa Tone staar godt til det skinnende Messing. Ruberoid er blødt og behageligt at gaa paa og næsten uopslideligt. — Til Grundisolering er Ruberoid som Følge af sin Vandtæthed og Elasticitet langt at foretrække for de sædvanlig anvendte Papsorter eller Asfalt. Man har ved den herværen- Statsprøveanstalt ladet anstille en sammenlignende Prøve mellem almindelig Tagpap og Ruberoid for at undersøge Stoffernes Vandtæthed. Prøven gav det Resultat, at der efter 6 Timers Forløb var trængt 46 cb. cm. og efter 24 Timer 197 cb. cm. Vand gennem Tagpappen, medens der efter 27 *Døgns* Forløb ikke var trængt en Draabe gennem Ruberoid.

Lokomotivremisse.

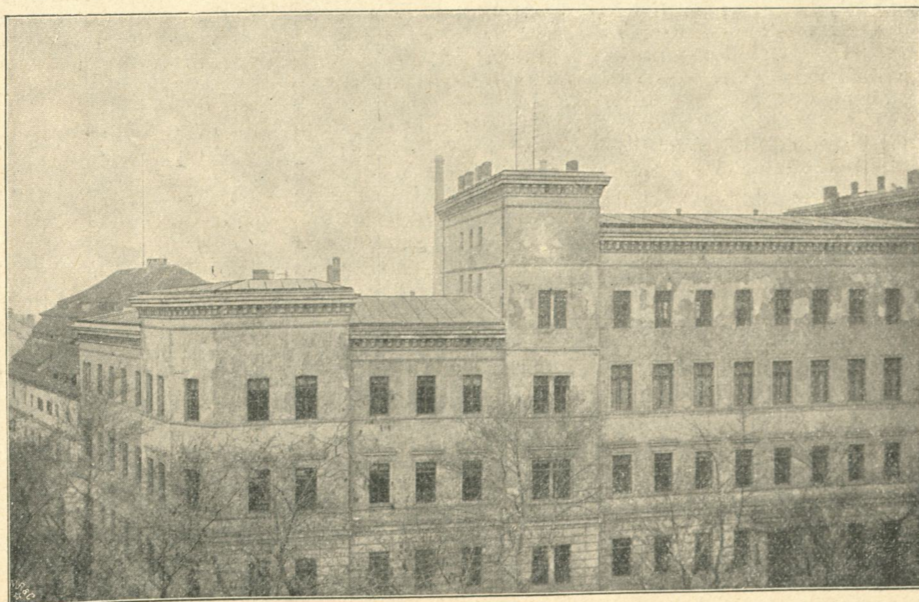
Badeanstalt.

Netop Ruberoidens ringe Tykkelse (0,25—0,26 cm.) gør den særlig egnet til Isolering ved Facader af Granit- eller Sandstensblokke, hvor brede Fuger vilde berøve Facaden dens smukke Udseende. Enhver Fagmand véd, hvor vanskeligt det er at forhindre, at Fugt og Salpeter fra Muren slaar igennem Tapet og anden Vægbeklædning, og utallige er de Metoder, der har været forsøgt for at bekæmpe dette Onde. Her staar Ruberoid absolut uovertruffet, vi behøver kun atter at henvise til Statsprøveanstaltens ovennævnte Prøve.

Ved De danske Statsbaner er Ruberoid foreskrevet til Isolering af alle Personvogne og Kølevogne.

Vore Billeder viser klart, hvor smukt og venligt de mest forskelligartede Ruberoidtage præsentere sig.

Materialet forhandles i Danmark, Norge og Sverige af Firmaet *H. P. Godt*, Studiestræde 9 A, København

Kommuneskole.

Cykle- og Automobiludstillingen.

Panther- og Diamantcyklernes Stand.

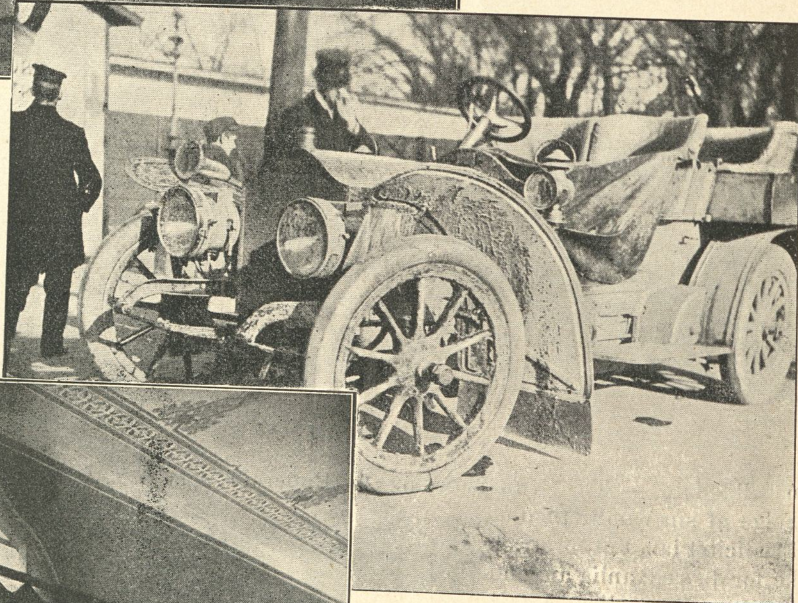
I den sidste Uges Tid har man overalt i Byen hørt Automobilernes Tøf-Tøf og Motorcyklernes Prusten, og København har faaet det lille sidste Plus, som manglede i dets Storstads-Præg.

Dette skyldes den store Cykle- og Automobil-Udstilling i Tivoli, som i noget mer end en Uge har trukket Københavnernes Opmærksomhed til sig; og det kan ikke nægtes, at denne Udstilling blev en afgjort Sukces.

For at supplere vort sidste Numers udførlige Omtale af Udstillingen bringer vi endnu denne Gang nogle faa Billeder.

Vort første Billede viser den Stand, hvori *Panther-* og *Diamantcyklerne* udstilledes. De to Egetræs Montrer med de udskaarne Pantherhoveder og de tykke facetslebne Glas gør et lige saa gediegent Indtryk som selve Panthercyklerne, der blandt de erfarne Cyklister har et lige saa fint Navn som Henry Clay Cigarerne mellem de kyndige Rygere. Saa kendte Navne som *Ellegaard* og *Chr. Ingemann Petersen* er da ogsaa uadskilleligt knyttede til disse Fabrikata.

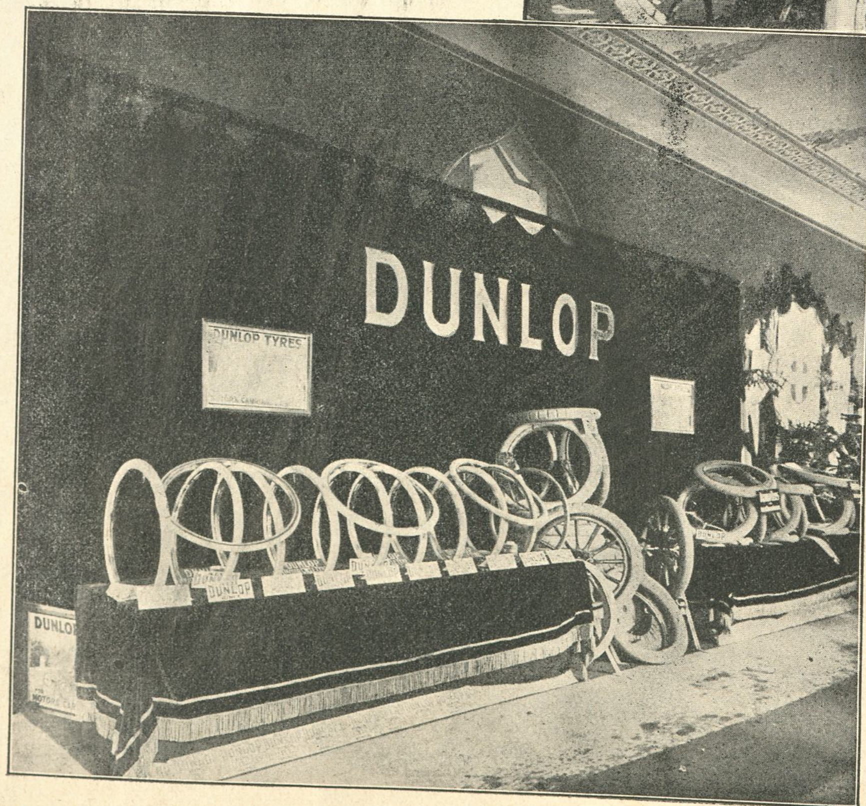
Paa vort andet Billede ses den Motorvogn fra *Gebrüder Stoewer* i Stettin, som indlagde sig Berømmelse ved at tilbagelægge Vejen mellem Gedser og København i 7 Kvarter (Overfartstiden mellem Falster og Sjælland fraregnet). Men den er ogsaa paa 45 Hestes Kraft. Vort Billede, der er taget lige efter Ankomsten, lader ane, hvordan Landevejens Ælte og Pløre har lagt sig i et tykt Lag over den smukke, lakkerede Vogn.

Gebr. Stoewers Automobil.

Vort sidste Billede viser endelig Dunlop-Ringenes smagfulde Opstilling.

Nu er Udstillingen lukket, men dens Virkning vil sikkert vise sig som et mere europæisk Præg i Livet paa vore Gader og Landeveje.

Dunlop-Ringe.

UGENS NAVNE

Justitsraad Benzon.

— Den 2den d. M. døde i Charlottenlund fhv. Distriktslæge i Herning, Justitsraad *L. Benzon*, ca. 80 Aar gammel. Fra 1853 praktiserede han som Læge dels i Holstebro og dels i Thisted, blev i 1870 udnævnt til Distriktslæge i Ulfborg-Ringkøbing Amt og forflyttedes 14 Aar senere i samme Egenskab til Herning. I 1896 tog han sin Afsked og blev samtidig udnævnt til Justitsraad.

— Et Par Dage efter døde Kaptajn *M. J. Kolster* i Nordby paa Fanø. Den forhenværende Dampskibsfører vil sikkert endnu erindres af mange Rejsende, ikke mindst Københavnere, fra den Tid, da han førte „Niels Brok“ paa Ruten København-Randers. Han var en elskværdig, jovial Sømandstype. Ca. 80 Aar gammel.

Kaptajn Kolster.

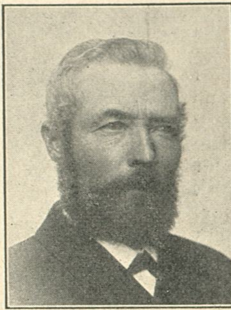
— Blandt Ugens Dødsfald er ogsaa Skovkasserer *Vilhelm Larsen*, Nykøbing F. I sin unge Alder opholdt han sig nogle Aar i Amerika, særlig i Brasilien. Da han kom tilbage til Danmark, tog han Skolelærereksamen og fik i 1860 et Lærerkald paa Als. Herfra fordreves han i 1864. Han blev da Landindspektør og nedsatte sig i Nykøbing F. Samtidig fik han Embedet som Skovkasserer. I nogle Aar var han Medlem af Nykøbing Byraad og deltog ogsaa ret ivrigt i Højres politiske Arbejde paa Falster. Han var 66 Aar gammel, da han døde.

Skovkasserer Larsen.

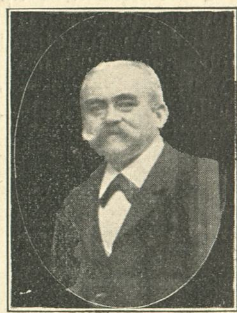
— Forrige Lørdag tog Trafikinspektør *C. A. Pagh* i Aalborg med Toget om Morgenen til Nørresundby i Anledning af et Toguheld. Straks efter Ankomsten hertil besvimede han; man bragte ham ind paa Stationsforstanderens Kontor, og her døde han efter en Times Forløb. — Han var født 1845. Inden han i 1897 beskikkedes til Trafikinspektør, havde han været Stationsforstander i Varde og senere i Kolding.

Trafikinspektør Pagh.

— En af Statsbanernes Veteraner, Skibsfører *J. Nielsen* ved Sallingsundoverfarten, har fra forrige Maaneds Udgang taget sin Afsked. Hr. Nielsen, der fra sin Konfirmation havde faret til Søs, begyndte i 1866 ved Statsbanerne som Bromand i Strib. I 1872 forfremmedes han til Styrmand, og i 1885 fik han Udnævnelse som Skibsfører.

Skibsfører J. Nielsen.

— Hr. *Cordius Hansen* fejrede den 1. April sit 25 Aars Jubilæum som Urtekræmmer i København. I 1880 overtog han Urtekræmmer Selmers Forretning paa Gammeltorv, hvor han i Forvejen havde konditioneret 10 Aar som Kommis. Hr. Cordius Hansen nyder megen Agtelse og Respekt blandt sine Kolleger. Han har i en Aarrække været Medlem af Urtekræmmerforeningens Bestyrelse og i flere Aar Formand for Handelsudvalget. Desuden er han et skattet Bestyrelsesmedlem i „Handelsforeningen af 5. Juni“. I ca. 20 Aar har han været Kasserer for de samlede københavnske Sangforeninger.

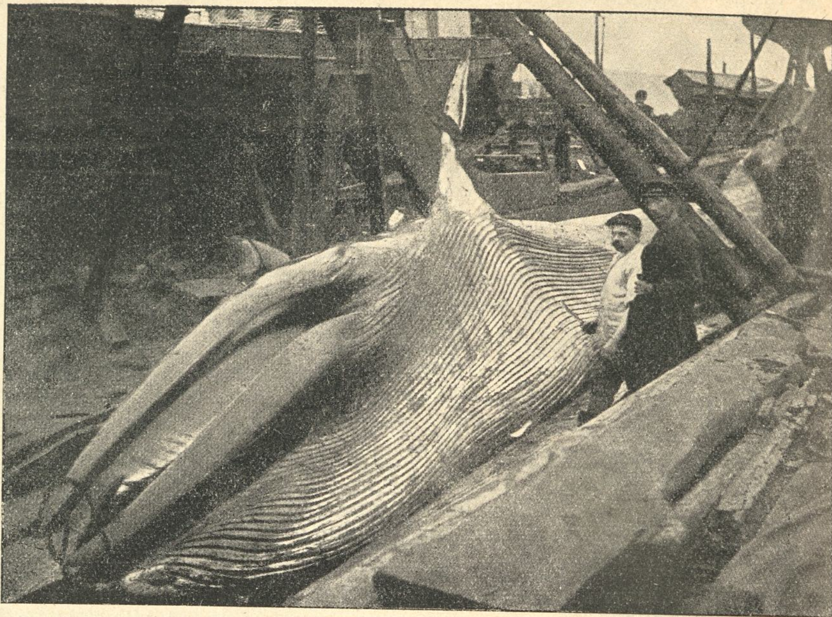

Cordius Hansen.

— Skrædermester *Grahf* i Ringsted, som er en indenfor Haandværkerkredse i Provinserne meget kendt Mand, havde den 7. April 25 Aars Jubilæum som Medlem af Bestyrelsen for sin Bys Industriforening. I Begyndelsen af Firserne fremkom der en Nydannelse i Byens offenlige Liv, særlig ved daværende Redaktør *R. P. Jensens* Virksomhed, og heri blev Hr. Grahf, skønt Højremand, en virksom Deltager. Hans Arbejde i Haandværkets Tjeneste har i Aarenes Løb lagt stærkt Beslag paa hans Kræfter, og allerede for 9 Aar siden blev han belønnet herfor med Fortjenstmedaljen. Det er derfor naturligt, at Industriforeningens Medlemmer i den nærmeste Fremtid vil samles til en Fest for Jubilaren, som ovenikøbet i 21 af de 25 Aar har været Foreningens Formand.

Skrædermester Grahf.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

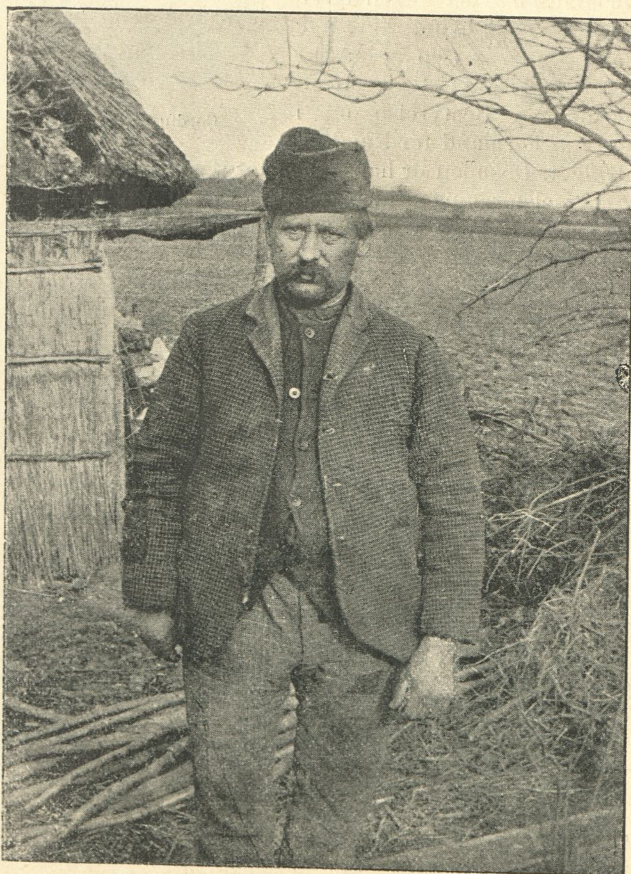
Rørhvalen i Vejle Fjord.

Det er ikke sjældent, at vore Farvande faar Besøg af større og mindre Hvaler; men det er yderst sjældent, at disse Dyr forvilder sig ind i Fjordene. Det vakte derfor betydeligt Røre, da fornylig en Hval pludselig viste sig i Vejle Fjord, hvor den opholdt sig en halv Snes Dage og anrettede betydelig Skade paa Fiskernes Redskaber og Garn. Der blev gjort hidsig Jagt paa den. I Vejle By, hvor Hvalen var Dagens Samtaleemne, rustede Jægerne sig til at gaa paa Hvalfangst; Riflerne blev efterset, og der blev smedet Harpuner. Og Fjorddamperne gik hver Dag ud med hele Jagtselskaber. Folk i Tusindvis spadserede ud langs Fjordbredderne for at blive Øjenvidner til Hvaljagten. Kort sagt, der var et Liv og Røre i Byen, som ikke har været større siden Slavekrigens Dage. Omsider blev Hvalen fældet og gik til Bunds. Da den efter nogle Dages Forløb drev op paa Stranden, blev den bugseret til Vejle, hvor den er trukken paa Land og forevises. Folk kommer langvejsfra for at se Dyret, og Skolerne i Byen og paa Landet arrangerer Fællesture til Hvalen, akkurat som man om Sommeren tager i Skoven.

Det er et smukt og temmelig stort Eksemplar af en Rørhval; den er 44 Fod lang, og Halen maaler over 9 Fod fra Spids til Spids.

Rovmordet paa Langeland.

Ruder Konge.

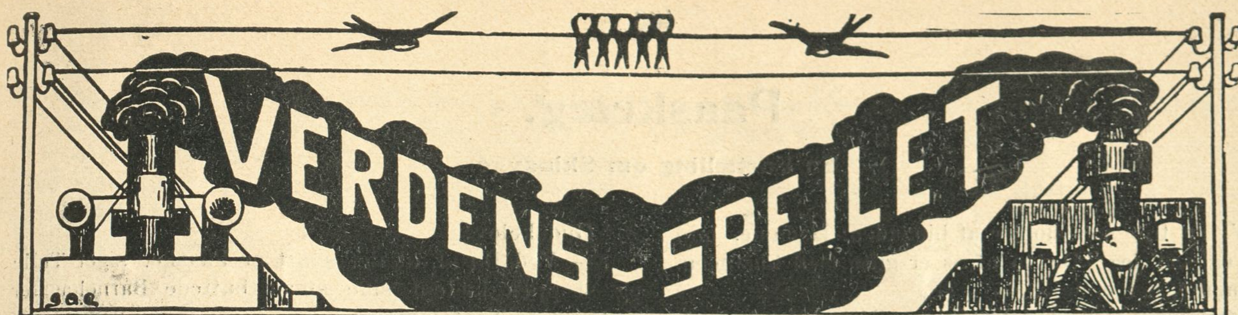
Ruder Dame.

Det var den 26. Maj 1896, at et gammelt Ægtepar paa Langeland, Hjulmand Mogensen og hans Hustru, fandtes myrdede i deres Senge
under Omstændigheder, der afgjort pegede paa et Rovmord. Straks rettedes Mistanken hovedsaglig mod Arbejdsmand Rasmussen, popu-
lært kaldet *Ruder Konge*, men efterhaanden som Undersøgelsen har staaet paa, er der ogsaa andre, som er blevet inddraget under Sagen
som mistænkte for Delagtighed i Mordet, deriblandt Chr. Kullerup, Carl Gustav Christensen og Mads Ristinge. Proceduren for Højesteret
i denne store og mysteriøse Sag har optaget 12 Retsmøder og endte forrige Fredag; Voteringen begyndte i Mandags, og i Tirsdags faldt
Dommen. Ruder Konge, Chr. Kullerup og Carl Gustav Christensen fik livsvarigt Tugthus; Mads Ristinge fik 2 Aars Forbedringshus.
Vi bringer et Billede af „Ruder Konge" og et af hans Hustru, som Folkevittigheden i Forbindelse med denne Sag har døbt „Ruder
Dame". Hun kom under Proceduren her til København for at tale sin Mands Sag for Skranken, men hendes Mands Defensor, Advokat
Winther, fraraadede hende det, og „Ruder Konge"s tro Hustru rejste igen hjem saa stille som hun var kommen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 30, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 23. April 1905.

Glædelig Paaske!

Paaskeæg.

En Fortælling om Skinsyge.

Vi er tre, som holder af hinanden: Madame, min Ven og saa jeg. De to af os er gifte med hinanden. Den ugifte, det er mig.

Men man maa endelig ikke udlægge det forkert, at vi tre holder af hinanden. Det forholder sig nemlig saaledes, at min Ven holder af sin Frue, min Vens Frue holder af mig, og jeg holder ganske forfærdelig meget baade af min Ven og min Vens Frue.

Min Ven er ganske vist en sær Fyr, med Briller paa Næsen, Torskeøjne og Hængelæber. Og saa er han saa god . . . og saa troskyldig. Saa rent ud forbandet, irriterende troskyldig.

Men hun er forfærdelig sød. Lang i Benene og slank i Livet og med et Par Øjne som Skovsøer. Tænderne er som Tangenter paa et Klaver, Halsen som en Marmorsøjle. Der er noget moderne, antikt, romantisk, mystisk over hendes lille vævre Person. Og saa ler hendes Læber uafbrudt. Og Mundens leende Udtryk er gennemført i hvert af Ansigtets Træk. Næsen har den mest henrivende Tilbøjelighed til at søge opefter, de slanke Øjenbryn piler lystigt afsted fra Næseroden hver til sin Side skraat op over Panden, og hendes mørkebrune Haar er sat op med en Overlegenhed i Frisørkunsten og med en ubetinget Sans for det chickke og klædeligt humoristiske, som søger sin Oprindelse i Oprindelighed og Ualmindelighed.

Nu begynder Historien.

Det var en Søndag i April. Vejret var rigtig rart, lidt ualmindeligt... Solen skinnede nemlig, og Fuglene pippede hysterisk i Træerne, medens jeg ganske stille vandrede ud ad Frederiksberg Allé.

Jeg gik ud til min Ven til Frokost. Madame var alene hjemme.

Altsaa en Frokost under fire Øjne! — tænkte jeg.

Min Ven var nemlig paa Forretningsrejse i Jylland.

De bor i en Villa paa en Sidevej. Jeg ringer paa og bliver bogstavelig talt modtaget med aabne Arme af Madame, der er forfærdelig sulten.

Vi spiser — alene —, siger Velbekomme til hinanden, som om vi havde spist sammen i mange Aar — og pladserer os sluttelig inde i Madames Kabinet, med en Cigaret, Kaffe m. m.

Den lille har en egen Maade at tage min Haand paa, slaa Øjnene ned og hviske noget uforstaaeligt noget. Hun véd, det gør Indtryk. Hun har nemlig lært, at jeg altid gætter paa det, jeg helst vil have, det skal være. Og saa morer hun sig bagefter over, at jeg har taget Fejl.

Saadan er Kvinderne! — Og saadan tænker Mændene!

Og saa tilbragte vi en lille hyggelig halv Time, med ikke at tale til hinanden, og vippe nervøst hver især med vore respektive Ben.

Indtil Stilheden pludselig blev afbrudt af *Tulle*, der kom løbende ind.

Tulle — det er hendes Barn, og hun er fire Aar.

Hun elsker mig, kalder mig haardnakket for „Far" og vil altid lege med mig.

Hun er en sød-lille Pige. Hun ligner sin Moder. Gudskelov!

— Ved Du af, at det snart er Paaske, siger Tulle og stopper kælent sine smaa buttede Barnehænder ned i mine Vestelommer.

— Saa skal Tulle have Paaskeæg af Far, siger Madame, idet hun smiler træt og lidende.

Jeg ser usikkert over paa hende.

Tulle klapper i Hænderne:

— Jeg skal have Paaskeæg paa næste Søndag. Og saa flyver hun sin Moder om Halsen og bliver sendt ud til Pigen.

Lidt efter rejser jeg mig og siger Farvel.

Men Madame ser fristende dejlig ud, som hun staar der i Havedøren — lidende, smilende træt, selvopgivende, som forsmaaet af den, hun elsker.

Jeg nikker vemodigt Farvel til hende — og lover at komme igen næste Søndag. . . Paaskesøndag.

Madame siger med et gaadefuldt Smil:

— Husk Paaskeæget til Tulle!

Paaskeæget —, hvad skal det sige? Jeg vandrer grublende hjemad, fordi vi Mænd nu engang vil, at der altid skal være en dybere Mening i al Ting.

— — — — —

Paaskesøndag oprandt. Jeg købte et stort, dejligt Paaskeæg og tog i Droske ud til Madame og min Ven.

Der var Paaskestemning over min Vens Hjem.

Jeg mødte heldigvis Madame alene ude i den mørke Entré, stak hende Paaskeæget ud og sagde hastigt:

— Det er til Tulle.

Der var virkelig en underlig tung Luft af Feststemning i den mørke Entré.

Min Ven og jeg sad og snakkede rart i en Krog af Dagligstuen.

Saa kom Tulle løbende ind med et Paaskeæg i hver Haand, stillede sig op lige midt imellem os og sagde:

„Tak for Paaskeæget, Far".

Min Ven og jeg bøjede os rørt over Barnet, kyssede det hver paa sin Kind og sagde omtrent samtidig:

„Ingen Aarsag, min lille Pige".

Madame kom derpaa ind.

Min Ven og jeg sagde ikke mange Ord til hinanden. Madame var ligesom aandelig Tolk for os. Det var ganske symbolsk.

Efter Aftensbordet vilde Madame absolut have, at vi skulde ind og sige Godnat til Tulle, der allerede var kommet i Seng.

Der var rød Natlampebelysning derinde. Vi gik alle tre Arm i Arm derind. Madame gik i Midten.

— Tulle var lige ved at falde i Søvn.

— Men Barn dog, Du har jo Paaskeæg i Sengen! sagde min Ven og lo saa det klukkede.

— Jeg ligger paa Æg! hviskede Tulle hemmelighedsfuldt.

Vi lo Men pludselig bøjer min Ven sig over Sengen og siger:

— Men hvor har Barnet dog faaet alle de Paaskeæg fra?

— Jeg har kun faaet tre, siger Tulle.

— Ja, det ene af mig, siger min Ven.

— Og det andet af mig, tilføjer jeg og ser skarpt paa Madame. Men der er vist noget mystisk med det tredje Paaskeæg.

Men Tulle siger bare: — Det har jeg faaet af *Nissen*.

Madame lukkede Tulles Mund med et Kys. Hun er ganske rød. Men det er vi andre ogsaa. For der er jo rød Natlampebelysning.

Min Ven og jeg gaar ind i den anden Stue.

— Hvad skal vi gøre ved det? siger han bedrøvet.

— Ved hvadfornoget?

Det tredje Paaskeæg! — siger jeg.

— Vrøvl! Jeg slænger mig ærgerlig i en Lænestol og siger pludselig sløvt:

— Jeg er alligevel forfærdelig ked af det, kære Ven, for jeg tror, din Kone bedrager os.

Madame kommer ind til os.

Min Ven farer straks i sin Hustru:

— Maa jeg spørge Dig, *hvem* er *Nissen?*

— Ja, hvem er Nissen, siger jeg.

Døren aabnes paa Klem, og dér staar Tulle i sin lange, hvide Natkjole og ligner en lille Engel:

— *Nissen*, det er Marens Kæreste, det er ham, der spiser ude i Køkkenet!

Madame smiler triumferende og bærer sin lille ind i Sengen. Min Ven har Taarer i Øjnene:

— Er jeg nu da ikke den misundelsesværdigste Ægtemand paa Jorden?

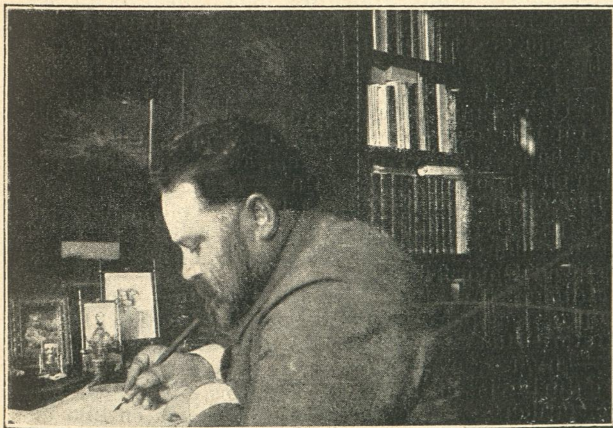
Axel Kjerulf.

Jubilæumsbrev til Komponisten Charles Kjerulf ved hans 25-aarige Journalistjubilæum.

Kære Charles Kjerulf!

Søndag d. 16. April 1905.

Min Hilsen og oprigtigste Lykønskning til disse Dages Fest! Men ærlig talt, hvorfor er den lunefulde Skæbne netop slaaet ned paa Deres Journalistjubilæum? De, alsidige Mand, der paa samme Tid er Musiker og Kritiker, Korrespondent, Skribent og Orkesterdirigent,

Charles Kjerulf ved sit Skrivebord.

Journalist, Komponist og Librettist, Visedigter og Revyforfatter, Sanglærer og selv Sanger, Overfestarrangør og vor Musikerstands Organisator . . .

Tænk, hvilken Række Jubilæer de i kommende Aar vil kunne fejre, hvis De selv vil!

Alligevel, det var smukt af Dem, at De til en Begyndelse valgte at jubilere som Journalist. Vi er glade ved, at De trods alle andre Interesser og Sysselsættelser først og fremmest regner Dem for knyttet til vor Stand. Jeg for min Del kan attestere, at akkuratere og mere pligtopfyldende Medarbejder end Dem ejer intet Blad. Hver evigste Aften i Koncertsæsonen, naar Klokken nærmer sig ti, hører vi oppe paa Kontoret Trappen brage, og saa siger *P. C. V. Hansen*: „Naa, der er Kjerulf." Et Øjeblik efter sporer vi noget som et Jordskjælv inde i Værelset ved Siden af, og i samme Nu kommer De farende og spørger, om der er Plads i Aften. Jeg ved ikke, hvor *P. C. V.* faar det Mod fra, men han siger altid, at der er ikke Spor af Plads, at han slet ikke aner, hvordan han skal faa Bladet lavet til næste Dag, og at De lige saa godt kan lade være at skrive noget. Saa skrider De ud, saa mægtig og ærefrygtindgydende, som kun De kan, og bringer en Times Tid efter Deres Anmeldelse, skrevet med den skønneste Kalligrafskrift i nøjagtig lige Linier med lige store Mellemrum imellem. De ejer en egen Skrift af en upaavirket kold Skønhed; man ser aldrig, at Deres Pen har boltret sig i kaade Hop, ikke heller, at den har vredet sig i Sorg over den Ondskab, De forstaar at dyppe den i, naar De vil. Det kommer sikkert af den Sindsligevægt og Ro, De selv besidder, De er en lykkelig Mand.

Skal jeg tilstaa Dem, at min første Følelse, da jeg hørte om Deres forestaaende Jubilæum, var en egenkærlig Følelse af Skræk. Herregud, tænkte jeg, er vi virkelig blevet saa gamle! Jeg regnede efter og fandt ud, at der ingen overhængende Fare er for mig. Jeg har endnu en 7—8 Aar tilbage, inden min Tur kommer, og det er, forsikrer jeg Dem, med oprigtig Glæde, at jeg ser andre Journalister, der har Aarenes Forspring fremfor mig, fejre deres femogtyveaarige Jubilæum, især naar det er en saa elskværdig og behagelig Kollega som Dem! Min hjærteligste Lykønskning, frygtede Kritikus, gamle, glade Tonekunstner, evigunge og altid fremstormende Charles Kjerulf!

Deres

V. Koppel.

Martines Genfærd.

Fortælling af Forfatterinden **D. von der Lyhe Zernichow.**

(Sluttet.)

Klokken slog fem, og det ringede. Han hørte en Stemme skælde nogen ud. Det var Drengen med Maden, der brugte Mund mod Hunden, som forknyt stod opad Muren med Halen mellem Benene og rystede af Fugtighed og Kulde.

— Sikken en Køter! — sagde Drengen til Fuldmægtigen — ska' jeg sparke han ud! —

— Næ — nej, paa ingen Maade — svarede den anden halvt forfærdet — Du gode Gud! — Han saa stadig Martine for sig.

— Er'et da Deres? — spurgte Drengen næsvis.

— Nej — næ, det vil sige, ja maaske, — svarede Fuldmægtigen, der i Øjeblikket hverken vidste ud eller ind, ved den pludselige Indskydelse, han havde faaet, at Dyret maaske var en Slags Present, en Genfærdspresent fra hans afdøde Kone.

Der var før hørt om den Slags Ting, i al Fald blandt Spiritister og i andre religiøse Sekter. — Nu var han ganske vist hverken Spiritist eller religiøs og havde aldrig kunnet udstaa Hunde, — men løjerligt var det hele.

Og Drengen behøvede i al Fald ikke at sparke til Bæstet. Han fik Spanden, Drengen gik fløjtende sin Vej, og det fatale Dyr lagde sig igen sukkende og resigneret paa Dørmaatten.

Millinge fik Oksesteg til Middag, og det en rigtig Portion. — Der var et stort Stykke med størknet Fedt og Scener i, som han ikke brød sig om, og en Del Sovs levnet. Nu kunde han naturligvis sætte det Stykke til Madam Olsen i Morgen, — det gjorde han altid, naar der var noget, han ikke brød sig om, — men — han kunde ogsaa gøre noget andet — — det var jo alligevel Martines Fødselsdag, som han rent havde glemt i saa mange Aar og nu pludselig havde husket — han kunde traktere Dyret, der lignede hende saadan! —

Som tænkt saa gjort, han skar og skar, Brød, Kød og Kartofler og heldte den fedtede Sovs over det hele, saa satte han Tallerknen ved Kakkelovnen og gik ud i Entréen: — Kom saa da! — kom saa! — saa! — ikke være saa bange! — kaldte han ad det stakkels Dyr, der ikke vovede at tro sine egne Øren.

Endelig tog den Mod til sig og smuttede ind og fulgte med ind i Spisestuen, hvor den først kastede et stjaalent Øjekast rundt om sig og gav sig saa til at sluge Maden, der var ekspederet paa mindre end et Minut. Millinge saa til med store Øjne. — Sikke Tænder saadan et Dyr maatte have. Dér havde han siddet sin halve Time om den samme Størrelse af et Stykke Kød, — sulten var den nok; mon den ogsaa vilde drikke noget — var han først begyndt at spille den barmhjærtige Samaritan, maatte han blive ved — og han hentede Vandkanden i Soveværelset og hældte op i Tallerknen. Hunden drak og slubrede i sig paa samme hastige Maade, saa slikkede den sig om Munden, rystede sig en Smule, saa Fugtigheden fløj i smaa Draaber om den, og satte sig ned og saa taknemlig paa sin Velgører, der var næsten Taarer i dens Øjne. — — Læg Dig nu og varm Dig lidt, før Du gaar — sagde Millinge til Hunden, der øjensynlig forstod det og rullede sig sammen i en Ring ved den varme Ovn. —

Millinge tog af Bordet, ryddede op og satte til Side, alt mens han skottede til Dyret, der fulgte hver af hans Bevægelser med sine smukke, talende Øjne, han begyndte at føle sig stolt over sig selv. Han var jo i Bunden et godt Menneske. — Det var ikke alle, der vilde tage saadan et forsultent, beskidt Kræ ind fra Gaden og dele sin Middag med den, men han havde gjort det, og han vilde gøre mere, han vilde lade den blive her i Nat, Vejret havde ikke lagt sig, tværtimod, det knagede og ruskede i Vinduerne og hylede ned gennem Ovnen. Naar han gik fra Kontoret i Morgen, vilde han melde den paa Politikammeret. — Du skal meldes din Rad, hører Du — sagde han spøgefuldt til de blinkende Øjne — det er Overtrædelse af Politivedtægterne at løbe om og tigge paa Kirkegaarden — og han smilede til sig selv over sit eget Paafund — — naa, nu blot Lampen i Salen, saa er vi færdige, til Astrup kommer — sikke Øjne han vil gøre — naada!

Noget efter puslede det ved Entrédøren, og Husvennen Astrup lukkede sig selv ind. Det havde været saadan fra det, at Millinge var blevet alene, at Vennen havde Nøgle til Lejligheden. Sæt noget skulde ske, at Enkemanden blev syg eller saa, i det Tilfælde var det jo altid en Betryggelse, at Astrup kunde komme og lukke sig selv ind.

Hunden hævede Ørene henne ved Kakkelovnen, — og saa ind efter Millinge, der sad uden at lade som noget og bladede tankeløst i et Album paa Bordet. Gangdøren gik derude, og pludselig foer Hunden hen til Døren, snusede til Dørsprækken, gøede og snusede igen. Han vilde dog vise, at der var noget fremmed og galt derude. — Fuldmægtigen smilede.

Naa, — saa Du føler Dig hjemme, gør Du — og skælder ud, gaa Du kuns og læg Dig, og la' Astrup komme ind — — læg sig! Dyret lagde sig, og i det samme kom Vennen ind.

Hva' Pokker, har Du faaet et Husdyr — — Du, Millinge — en Hund! — og inden han fik sagt Goddag, maatte han ind og titte paa Dyret, der laa med Snuden ned mellem Poterne og skelede fra Siden paa ham.

— Det er ikke min — sagde Fuldmægtigen — men kom nu og sid ned, saa skal Du faa Historien.

Og den fik Astrup, men ikke med det forventede Udfald, at han skulde føle det uhyggelige ved den og give Millinge Ret i hans Formening. Under Fortællingen var smaa Glimt komne og udslukkede i hans livlige, smaa, brune Øjne, og med Piben i Munden dampede han løs, saa han snart sad indhyllet i Røgskyer, som et Afgudsbillede, — men da Fuldmægtigen endelig var færdig og sagde: — Ikke, Du, det var løjerligt! — brast han i Latter og slog sig paa Laarene og lo igen, saa Taarerne trillede af ham — — Gud, hvad Du dog er for en grinagtig Snegl, Millinge — udbrød han — der er dog ingen, der kunde finde paa saadan en Historie uden som Du — det var den stiveste, jeg længe har hørt, — og saa lo han igen — men lad mig se paa Dyret da, — kom lille Billede — kom saa! — og han fløjtede ad Hunden, der aabenbart var noget genert ved Opfordringen.

Millinge var stødt og sad tavs; men Astrup tog den op og saa paa den og lod dens Øren glide gennem sine store Hænder. Gud Fader paa Stolen! — udbrød han — hvor den er slunken og pjusket. Kræet, den har naturligvis mistet sin Herre og fulgt ham paa Kirkegaarden — det er hørt før, — saadan en lille en er trofast til det sidste, — sagde han og gled med Haanden ned ad dens Bug, hvor Brystvorterne sad som smaa Knapper. — Du, det er en Tævehund — sagde han og saa over til Fuldmægtigen, der sad i Sofaen ret op og ned. —

— Det vidste jeg nok — svarede denne med et saadant Udtryk, at Saddelmagermesteren var lige paa Nippet til at skralde op i Latter igen. — Hunden, der følte de store Hænder glide halvt kærtegnende over sig, slikkede dem med sin varme Tunge, hvor den kunde komme til, saa det varmede Astrup, der var Dyreven, lige ind i Hjærtet. Han satte den forsigtig ned igen — og spurgte:

— Du beholder den vel ikke?

— Næ — svarede den anden.

— Nej, Du sætter hende vel paa Veterinærskolen?

— Hvorfor netop dér?

— Jo, for dér kommer alle herreløse Hunde, saa

averterer de dem derfra, og kommer ikke Ejeren inden en vis Frist, slaar de dem ihjel eller bruger dem til Vivisektion.

— Føj! — sagde Millinge med Kraft, — dér skal hun ikke hen.

— Det synes jeg heller ikke, — sagde den anden tørt, — men hør, véd Du hvad, Du kunde jo akkurat lige saa godt avertere hende herfra, en herreløs Hun-hund, saadan og saadan, antruffet paa Assistents Kirkegaard, Ejeren afhenter den mod Avertissementets Betaling — — hva'? — — ikke? — naa, og kommer der saa ingen, saa kunde Du ligefrem ta' og gi' mig hende, jeg har god Brug for saadan en Størrelse i Forretningen, skælde ud, kan hun jo, det hørte vi før, — — — siger vi det?

— Tja — nu faar vi se, — sagde Millinge, der ikke lod helt villig.

— Men Du maa jo kalde hende noget i Mellemtiden, — sagde Saddelmageren, og der kom det gamle Drengeblink i hans gemytlige Øjne. — Du fandt hende jo paa din Kones Grav, paa hendes Fødselsdag, og synes, hun ligner hende, — saa skal hun vel hedde Martine?

— Ja, det skal hun, — sagde den anden hurtigt.

— Næ — vel! — Det mener Du da ikke?

— Gu' mener jeg det, og Hunden er da foreløbig min. — Millinges Stemme var saa gnaven, som om han talte med Madam Olsen.

— Martine, Martine! — kaldte Astrup, og Hunden kom løbende mod ham og stillede sig paa Bagbenene foran ham med krydslagte Forben.

De to gamle Venner var henrykte. Millinge maatte gaa ud i Køkkenet og hente en Tvebak, og Astrup gik ind i Skabet og hentede Sukker, — tilsidst endte det med, at Saddelmageren, saa lang han var, laa paa Gulvet og gjorde Kunster med Hunden, der viste sig adræt og saa dannet, som en Hund kunde være.

Ved Theen spiste Martine mest, det ene Stykke forsvandt efter det andet, og Astrup lo og forede hende, til hun endelig rynkede paa Næsen ad et Stykke Rullepølsemad, saa kaldte han hende „Deres Naade", og lige til Klokken ti morede de to gamle Venner sig, som de ikke havde gjort i mange Aar.

Endelig gik Astrup, og Martine fik et gammelt Tæppe lagt firdobbelt under sig til at sove paa henne ved Kakkelovnen, og Millinge gik tilsengs.

Lige idet han vendte sig mod Væggen og skulde til at sove, kom han til at tænke paa Madam Olsen, og, hvad hun mon vilde sige til det Svineri, Dyret havde lavet paa Gulvene med de snavsede Poter, og han blev lysvaagen.

— Uha, uha! — Han lagde sig paa Ryggen og begyndte med: — Gode Madam Olsen, — — — og endte med: — Kære Madam Olsen, De maa kunne indsé — — længere kom han ikke, saa sov han og vaagnede først Klokken syv.

Madam Olsen var hverken kær eller kunde indsé noget næste Morgen, hun var rasende og brummede uafbrudt, indtil Millinge fortalte Hundens Historie og gjorde den saa rørende som mulig, det smæltede Madammens Indre, og hun tav, i al Fald til han var gaaet.

Dagene gik, og hver Aften læste Millinge sit Avertissement højt for Martine, der sad og saa forstaaende paa ham, men naturligvis meldte der sig ingen Ejer. Derimod kom Astrup stikkende et lille Løb hver Aften blot for at høre om, hvordan det gik, og for at tumle lidt med Dyret.

Ingen af dem talte mere om at sende det væk eller forære det væk, derimod løste Millinge Hundetegn, og Astrup forærede det en Dag et fint Halsbaand, foret med rødt, udtunget Klæde.

Martine selv troede, at hun var kommet i Paradis, og viste sin Taknemlighed saa tydeligt, som kun en Hund kan.

Der kom efterhaanden en ganske anden Kulør over Fuldmægtigens daglige Liv. Han, der før ikke havde talt ti Ord om Eftermiddagen, underholdt sig nu stadig med Martine, og naar han gik Tur, gik han ikke længer ene, — kun paa Kontoret kom Hunden aldrig med.

Dér var de snart begyndt at lægge Mærke til Forandringen med den automatiske Fuldmægtig, og alle de unge Galgenfugle gættede, gisnede og grundede over, hvad i al Verden der kunde være hændet „den gamle Pennevisker", som de kaldte ham.

Han var helt ivrig for at komme hjem om Eftermiddagen, og hele tre Gange var han stukket af i Frokosttimen. — Det var de første Dage, da Hunden var alene og han var bange for, hvad den vilde stille op.

De grundede og grundede uden Resultat, men en Dag, da han et Øjeblik var ude, snappede en af dem et Brev, der stak op af hans Overfrakkelomme, og begyndte at læse, under Forsamlingens voksende Latter:

> — Kære Ven, kommer Du i Morgen Aften, saa kan Du tage Martine med. Jeg har forberedt min Søster, og hun maa jo en Gang præsenteres for Familien. Hun kan jo baade være morsom og underholdende, Tøsen, saa tag hende bare med. Hvad synes hun om min sidste Present?
>
> Din gamle Ven
>
> *Astrup.*

— Den gamle Lurendrejer! — Den lune Ræv! — Gik han ikke dér saa skinhellig omkring og havde mir nix, dir nix faaet sig en „Martine"! Det var næsten for latterligt!

Kunde saadan en stivbenet, gammel Stabejs faa en „morsom og underholdende Tøs", hvad kunde saa ikke hver af dem vente sig. — —

Det hele Kontor kom i Perlehumør for Martines Skyld, og det var ikke fri for, at flere af dem, der før havde set ned paa den knastørre Kollega, nu begyndte at faa en Smule Agtelse for ham. Puds ham! Ingen skulde skue Hunden paa Haarene! — —

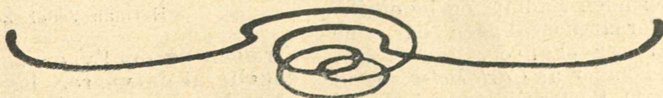
Den intetanende Fuldmægtig gik imidlertid med „Tøsen" til Astrups og takkede for „Presenten", der bestod af en polstret Kurv af rigtige fine Krølhaar fra Forretningen, hvor Martine kunde ligge, som Prinsessen paa Ærten.

Og lidt efter lidt blev det den, der regerede det hele nede i Farimagsgade og vendte op og ned paa alle Fuldmægtigens daglige Vaner.

Maaltiderne blev længere og ikke saa helt præcise, fordi Martine sad paa en Stol ved Siden af sin Herre og gjorde alle Slags Løjer, og Salen stod kold og lukket, Søndag som Hverdag, fordi Martine ikke gerne maatte svine al Stadsen til derinde, og man ikke godt kunde undgaa, at faa den op i Sofaen, kort sagt, det hele Hjem blev sat paa Hovedet.

Og dog var Millinge stadig lige tilfreds med salig Martines Fødselsdagsgave.

For det kom han aldrig fra, at der var noget overnaturligt med i Spillet. Der var hørt sære Historier før om Sjælevandring og den Slags Ting. Astrup kunde lé og drille saa meget, han vilde, — men „Martine" var et Bevis, der var levende nok. —

Foraarsudstillingen paa Charlottenborg.

Glædeløs og tung er Vandringen gennem Ørkenens Goldhed; smægtende af Tørst slæber man sig af Sted gennem det ufrugtbare Sand, forbi tildækkede Ruiner af en Gang stolte Stæder. Og kun Oaserne hist og her er Hvilesteder for den ulykkelige rejsende.

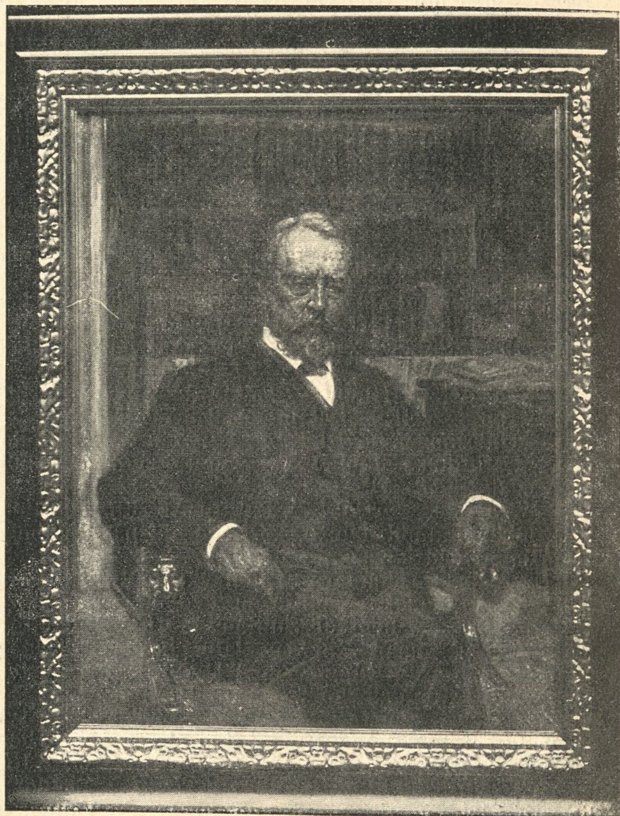
Som en Vandring gennem Saharas Ørken er Pilgrimsfærden gennem Foraarsudstillingens slet ventilerede Lokaler, hvor Billederne er ophængt med samme Smag som den, hvormed Sild stoppes i en Tønde; — og det lurvede og daarligt trykte Program er som den udhungrede og elendige Kamel, som den naive rejsende nødes til at anskaffe. Dér, paa Udstillingen, hænger der Billeder, talløse som Sandet i Ørkenen, golde og ufrugtbare som Sandet, et Vidnesbyrd, raabende højt mod Himlen, om danske Kunstneres Mangel paa Fantasi, Mangel paa Villen, Mangel paa Viden. Kloge og kultiverede Mænd bliver under danske Portrætmaleres Pensel til raa Bønder, smukke Kvinder bliver til Hekse

Johannes Andersen: En Moder.

— og Landskaberne, disse dejlige, saa farve- og linjefine danske Egne, i vore Maleres Gengivelse til væmmelige Olietryk — og hvorfor? Hvorfor bliver alt forfladet og banaliseret? Ene og alene fordi Kunstnerne kun kan skabe ud af sig selv, gengive sig selv i deres Billeder. Det er ikke Modellerne, ikke Publikum. der er til at bebrejde — kun Kunstnerne selv. Og saalænge de ikke tilstaar, at Rutine og Virtuositet aldrig kan erstatte Menneskelighed, det, der i dybeste Forstand er Talent, saalænge vil de aldrig præstere bedre Arbejde. Medmindre Publikum tvang dem til at ville noget mere, ved ikke at købe det, Kunstnerne jasker af til dette Publikum, som de foragter, fordi de glemmer, at Kunstneren har det Publikum, som han fortjener.

Men ingen Mohammed uden Kadidja og ingen Ørken uden Oase. Selv Foraarsudstillingen har sine Hvilesteder for den trætte og skuffede. Der er saaledes smukke og fine Landskaber af *Carl Holsøe* og af *Aksel Lassen*, et interessant Portrætbillede af *Sigurd Wandel* og morsomme Tegninger af *Louis Moe*. En ung Maler, Debutanten *Johannes Andersen*, har to Billeder, Kompositioner, maaske nok noget haarde og

Viggo Johansen: Portræt af Justitiarius Koch.

tørre i Formen, det ene (Døden og Barnet) lidt vel afskrækkende i Farve og Komposition — men dog begge sjældne Fugle i dansk Kunst. Begge vidner de om en

Herman Vedel: Kvinder paa en Balkon.

Stræben og om Evner, som kun findes hos nogle ganske enkelte af de yngre. Især er det ene af dem, Billedet af en Moder, en fattig Kvinde med sit Barn paa Armen,

et smukt og et følt Arbejde. Men det er dog to andre Kunstnere, der behersker Udstillingen. Først og fremmest *Viggo Johansen*, denne den eneste af de ældre, der stadig er ung. Han har paa Udstillingen foruden en Del af sine smukke og ejendommelige Landskabsbilleder ogsaa et større Portræt af en Mand, som ogsaa en anden kendt og forrost Maler har portrætteret. Sammenligner man disse to Portrætter, der begge findes paa Udstillingen, da forstaar man ret, at flad Rutine og aandløs Virtuositet aldrig kan erstatte det rent menneskelige Element, som er saa tiltalende netop i Viggo Johansens Billeder. Thi saa stor en Mester Viggo Johansen end er ved sin tekniske Dygtighed, saa er der dog ikke et Billede af ham, uden at man af det kan lære at kende et fint og forstaaende Menneske, det, som aldrig kan erhverves, mens enhver kan tilegne sig Malerkunstens Teknik — hvad Udstillingen tilfulde viser. Alene for at se Viggo Johansens Portræt af Justitiarius Koch bør alle besøge den Udstilling. En Kunstner er der endnu, som vil mere end den store Mængde af Kunstnere. *Herman Vedel* viser i sine Portrætter — især i det af Kvinder paa en Balkon — en Linje- og Farvestilsans, der er uhyre sjælden herhjemme, og en kunstnerisk Kultur, som er endnu sjældnere. Og dog kan han træffe Ligheden ganske forbavsende, som f. Eks. i Billedet af Grosserer Jul. Hertz — blot han efterhaanden vænnede sig til at give sine Modeller noget skønnere Teint!

Men det er dog ikke dansk Malerkunst alene, der som Helhed er saa ringe i Aar, ogsaa Skulpturen vil hævde sig en værdig Plads i Verdens Kulturhistorie — enestaaende som den er ved sin Banalitet og Kedsomhed, sin Aandløshed og Borgerlighed i Ordets slette Betydning. Ganske fremragende er især *Bøgebjerg*, der udstiller en Statue af en Mand med rundt Barneansigt, paaklistret Skæg og siddende i en Lænestol. Den ene Haand strækker dette Væsen ud, og paa en af Fingrene sidder den sødeste lille Pipfugl. Det kalder Kunstneren for Grundtvig. Bøgebjerg udstiller ogsaa en Statue af en nøgen Mand med kort og tyk Hals og et Ansigt, saa uvidende som en Bordplade. Efter Sigende skal denne Mands Skikkelse ligne en antik Ynglings i Skønhed — det skriver han da selv i hvert Fald mellem Linjerne — i Bogen om sit System.

Louis Kohl.

Indkaldelse.

Med Fotografier af *H. I. Sørensen.*

Klokken saadan omkring ved 9 arriverede de næsten allesammen, alle de fra Landet, der ifølge Indkaldelsesordrerne skulde møde den 10. ds. her eller der eller paa en eller anden københavnsk Kaserne. For at omdannes i en Soldats Lignelse nemlig.

Og de saa mistroisk op og ned ad hverandre. De skulede mistænksomme til enhver, de kunde se ikke skulde det samme som de selv. Og noget mistænkeligt fandt de ved saa godt som alt rundt omkring dem.

Saa drev de strømvis og rækkevis ned gennem Gaderne, idet Selvopholdelsesdriften fik dem til at kline sig saa ganske tæt ind til hverandre, alle disse store, stærke, unge Fyre, der trods Dragternes Forskelligartethed saa saa uendelig ens ud. Og med Vadsækken i den ene Haand og Fedtlæderstøvlerne og Muleposen i den anden spankede de uden at se til højre eller venstre midt ned ad Gaden, til de havnede, flere eller en Flok i Følge, rundt om i Smaabeværtningerne.

Og der kom „smaa Sorte“ og Øller og saadan noget paa Bordene. Mistænksomheden var som blæst bort. Jo, for dette her vidste de dog, hvad var.

Saa kom Mundene paa Gled. Først drævende og sindigt kom deres Udtalelser om det forestaaende og de stadig ganske ubekendte Befalingsmænd. Joho, de skulde sgu nok mønstre dem, skulde de sgu!

Og efterhaanden talte de stærkere og stærkere, berusede baade af Spirituosaen og deres egne dristige Ord. Joh! Fanden — — —

Klokken var blevet mange.

Ned gennem Byen satte de Hælene ligesom fastere i Brostenene. Og Kinder og Øjne blussede ligesom lidt mere. Men ellers lignede de saa inderligt sig selv fra om Morgenen. Og midt ud ad Gaden gik de, som var de bange for de uvant høje Mure.

Ja! det var jo altsaa Kasernen, det dér. Naa, ja, der stod jo da ogsaa nogen derudenfor. Joh, de skulde osse — —.

Der var en, der lindede ved Porten. De andre vilde holde ham tilbage; men det endte med, at de skød paa.

Lige indenfor Porten klumpede de sig sammen.

Saa slog Klokken 1, og der blev raabt en Masse Navne op, rundt om. Nogle Soldater med Snore paa, og nogle med lange Sabler, og — Jøsses! hvor de dog raabte.

Og der er en af dem, der studser, for der bliver raabt paa hans Navn. Og igen. Hahah! der maa altsaa være en, der hedder ligesom han. Igen. Det Fjols da osse, at han ikke kan høre det.

Det nye Mandskab.

Eller — om han skulde prøve, om det var ham selv. Jo, han forsøger det.

Det *er* ham.

Saa bliver han puttet ind i en Klynge, der er „sorteret“. Og saadan en bette ganske ung Fyr med bare en eneste Snor paa Ærmet springer frem og tilbage og siger en hel Masse Ting, som han slet ikke forstaar. Og inden han véd et Par Ord af det, er han oppe af nogle Trapper og inde i et stort Værelse, hvor der er en hel Hoben andre.

Saa vil de have, han skal tage Klæderne af. Lægeeftersyn siger de. Nej! Skam om han gør.

Men han skal, siger de. Og henne i en Krog faar han, tøvende, langsomt, et efter et Klæderne af. Og han er mindst meget mere mistroisk og ondt-anende end om Formiddagen.

Saa er han ude igen, og det er overstaaet: der

De Indkaldte i Kasernegaarden.

siger hun og ser saa gudsforgaaent kælent til ham, saa man da straks kan se, at dette her er nogen Rævestreger.

Nej, men han gør det heller ikke.

Da er han, dennehersens bette Praas, der igen. Han er Underkorporal, har han hørt de andre sige. Og han staar dér lige saa vigtig igen og siger: „Køb De bare et, gamle Jas! De skal sgu alligevel have et paa i Morgen tidlig.“

Om man nu kunde tænke sig, at hun, Konen dér med Halsbindene, var hans, Underkorporalens, Moder, saa at han vilde unde hende den Fortjeneste. Hun kunde nok se — —

Men han bliver jo nødt til det. Og han køber saa et.

Lidt efter sjokker han ned paa „Hjemmet“ med Kludene. Og Klokken 9 skal han være der igen. Paa Kasernen.

De kommer saa akavet listende ind ad Døren, om Aftnen. Ligesom en Undskyldning.

Og Underkorporalerne „hjælper dem saa lidt til Rette“. Det vil paa mere forstaaeligt Dansk sige, at de farer frem og tilbage og her og der og rundt mellem de allerede

skete ham aldeles intet ondt. Men nu skal han iklædes. Iklædes? hvad er nu det?

Oppe paa Vaabenkamret staar den samme bette, klejne Fyr fra før og ser op og ned ad ham. Saa fører han Haanden op til Hovedet og siger til en anden: „69, Hr. Oversergent. Det vil sige Benklæder maaske nok 70. Han er jo noget langbenet!“ siger han.

Saa faar han et Par Bukser og en Frakke i Hovedet med Besked om, at de *skal* passe. Og saa passer de.

De faar Lov at gaa i Byen med deres Hab-und-Gut og civile Ejendele. Men naar han nu hverken har Venner eller Bekendte?

Han finder en lille Lap rød Seddel frem, som blev stukket ham i Hænderne i Morges ude paa Banegaarden. „Soldaterhjemmet“ staar der at læse derpaa. Bare det nu er noget, man kan stole paa.

Skidt! han vover det.

Der kommer imod ham en Kone med Favnen fuld af noget, hun kalder for Halsbind. „Kuns en Krone“,

mer end forvildede Rekrutter. Og Mundene staar ikke paa dem, alt imens. De, Underkorporalerne nemlig, fylder dem, Rekrutterne altsaa, med Regler og Ordrer og Advarsler og gode Raad og Tilrettevisninger og Uendeligheder af „De-skal'er“ og „De-skal-ikke'r“.

Og pludselig siger de: „Men om fem Minutter bliver der visiteret, og saa vil jeg sgu raade Dem til at være i Køjen.“

De *kommer* i Kareten i den utroligst korte Tid. Og de ligger spændt og interesserede af dette: at der skal „visiteres“.

Og saa er det slet ikke andet end, at en Underofficer gaar rundt, med en Lygte i Haanden, rundt til alle Sengene for at se, om de er der, Mænderne.

Da han atter er ude af Døren, trækker de allesammen Vejret dybt, og der er en, der, paa en underlig halvkvalt Maade, siger: „Saa“ nu *er* vi sgu da lige midt i det.“

Saa sover de.

Stellan Rye.

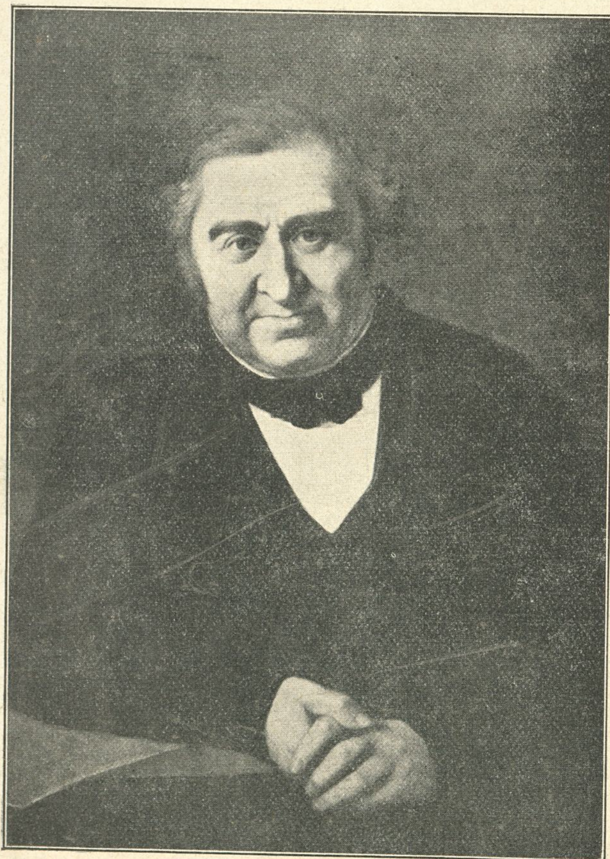
Industriforeningens fratrædende Formand.
Tegning af Eigil Petersen.

Friskolen for Drengebørn af den mosaiske Tro.

1805 — 1905

Historien om Grundlæggelsen af den Skole, der bærer Navnet *„Friskolen for Drengebørn af den mosaiske Tro"*, og som i saa høj Grad har bidraget til at Jøderne i Danmark indtager den kulturelle Stilling, som de gør nu, er Historien om en enkelt Mands Fremsynthed og usvigelige Energi.

Det er Historien om en uvidende tysk jødisk Dreng, der som fjortenaarig kom her til paa en Tid, da hans Trosfæller stod paa samme kulturelle Trin som nutildags de polske og litauiske Jøder.

M. L. Nathanson.
(Efter Marstrands Maleri i Skolens Festsal.)

Som i Løbet af ti Aar ikke alene skaffede sig selv Kundskaber, der satte ham blandt Landets bedste Mænd, men som ogsaa — selv en ung Mand paa fire og tyve Aar — formaaede at samle sine modstræbende Trosfæller om det Maal: gennem Oplysning at skaffe Ungdommen rigere og bedre Livsvilkaar, end den ældre Generation havde haft.

Drengen var den senere som økonomisk historisk Forfatter og Redaktør af *„Berlingske Tidende"* kendte *M. L. Nathanson.*

Tidlig modnet gennem Arbejde saa han, at det eneste, der kunde hjælpe hans Trosfæller frem, var Oplysning.

Han fik blandt de faa Jøder, der socialt havde hævet sig noget over deres Trosfæller, samlet saa mange Penge sammen ved frivillige Bidrag, at man kunde oprette en Friskole for Drenge.

Endnu mere Energi kostede det, at holde Eleverne til Skolen. De ortodokse nærede i lange Tider en afgjort Uvilje mod Kundskaber, der gik over det nødvendigste Kendskab til den hellige Skrift i Grundteksten. Desuden var det et økonomisk Tab for dem at lade deres halvvoksne Drenge, der ellers løb om med Varer, spilde en kostbar Formiddag i Skolen paa saa unyttige Ting som Geografi, Natur- og Landshistorie.

M. L. Nathanson forstod snart med blid og snart med stærk Haand at lokke og tvinge Elever ind i Skolen.

I halvtredsindstyve Aar fulgte han trofast Skolen og dens Vækst, sørgede for, at Eleverne efter endt Skoletid kom til Haandværk eller Handel og hjalp hver enkelt baade med Penge og Raad.

Naar „Friskolen for Drengebørn af den mosaiske Tro" i disse Dage kan fejre sit 100 Aars Jubilæum, vil der derfor være al mulig Grund til at mindes den Mand, der stiftede den og bar den over de første halvhundrede vanskelige Aar.

M. K.

Hôtel d'Angleterres Direktør.

Vi har været til Tre-The i Palmehaven, vi har drukket The og spist ristet Brød med Marmelade, hvad der efter manges Mening skal være en Nydelse; vi har sét Julian Olsen smile huldsaligt og hørt hans dygtige Orkester spille mindst lige saa godt som Carl Rabens, hvad der ligeledes efter manges Mening skal være en Nydelse, og hvad det ogsaa ganske sikkert er. Vi staar nu i selve Hotellets Vestibule, hvor det summer med al Verdens Tungemaal — lige fra svensk til portugisisk. Vi søger Garderoben og vort Overtøj, men tager fejl af Dørene og havner i Stedet for i Direktør *Aiminos* Kontor, og da vi fra gammel Tid har et Interview til Gode, lægger vi straks Beslag paa den celebre Direktør.

Direktør Aimino.

— De er jo født i Nizza, hvor De tilbragte Deres første Ungdom under Sol og høje Palmer, ikke sandt?

— Joh.

— Og da De saa var sejsten Aar, blev De antaget som Lærling i den engelske Bank dér i Byen.

— Mais . . . oui! —

— Og at tænke sig, at De i en Alder af kun 18

Aar kunde komme til at vikariere for selve Bankens Direktør under hans Bortrejse — det kalder man en flink Dreng!

— Mais comment . . .

— Men vi indsér ogsaa, at Deres Evner kunde gøres mere frugtbringende ud over en Bankassistents magre Gage, og at De foretrak Hôtelier-Vejen og derfor faa Aar efter begyndte Deres Karrière som almindelig Bogholder paa St. James Hotel i Monte Carlo.

— Well, how on earth. . .

— Og som De saa bagefter fik sét Dem om i Verden efter at De fra Bogholder var avanceret til Kasserer og Sekretær, for derefter at ende som Direktør for de forskellige Sæsonhoteller, Grand Hôtel i Cabourg nærved Trouville, Hôtel Régina i Aix-les-Bains, og — tænk hele otte Aar for selve Grand Hôtel i Monte Carlo Ritz Hôtel i Paris og Carlton i London . . .

— M. . .

. . . for saa at lande her i vort fredelige København og lave Revolution i vort Selskabsliv, faa os til at blive Kosmopoliter med Storbys-Fornemmelser, gaa til five o'clock tea hver Eftermiddag Kl. 3, dinere i Kjole og hvidt, saa vi ikke kan gaa rolig hjem fra Teatret, før vi har forgrebet os paa det fornødne Kvantum Østers og Champagne — — — og alt det skal De have Tak for, og undskyld Ulejligheden, Hr. Direktør, og maa vi faa Lov til at fortælle vore Læsere det altsammen . . .? Au revoir, Monsieur!

Og den affable Direktør er lutter Smil og fransk — ægte fransk — Elskværdighed, da han følger os til Døre.

Fil-de-fer.

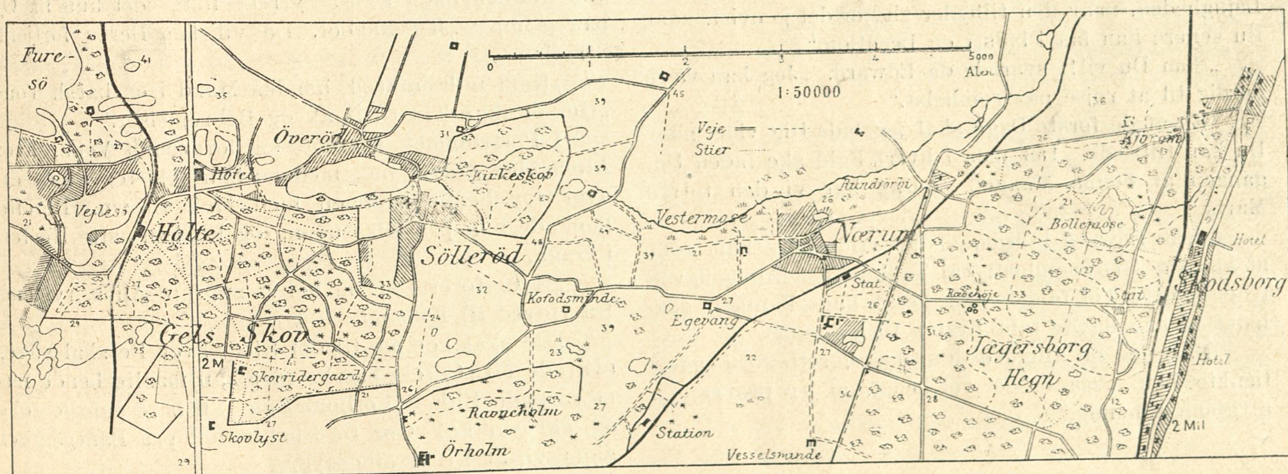
Den nye kongevalgte Landstingsmand.

I Stedet for afdøde Kammerherre de Thygeson er Sagfører *Jens Laurits Hansen* af Kolding udnævnt til kongevalgt Landstingsmand. En kort Tid i den gamle politiske Kampperiode har han repræsenteret Esbjergkredsen i Folketinget. Han er en Mand i Slutningen af halvtredserne og tilhører naturligvis Regeringspartiet.

Verdens-Spejlets Sommerudflugter. I.

Af J. M. Danbo.

Staar Barometret højt, er Himlen klar, og trænger De til at røre Benene og fylde Lungerne med frisk Luft, — tag da med en af de første Dampere fra Havnegade til Skodsborg eller tag med et af Togene Kl. 7^{09}, 10^{30}, 12^{50} eller 3^{10} (fra Østbanegaarden). Tag ovenstaaende lille Kort med; ved Hjælp af det vil De uden Besvær finde videre fra Skodsborg. Ved Badehotellet gaar De ind i Skoven og følger en af de Veje eller Stier, som gaar langs Bøllemosen. Enten følger De derpaa Vejen forbi Rævehøjene ud af Skoven, eller De tager til Rundforbi for at nyde en Forfriskning, inden de fortsætter Vejen til Nærum. Skulde tunge Regnskyer nu ikke varsle godt for Resten af Dagen, er det et Held, at Nærum Station er tæt ved Byen. Men Himlen er forhaabentlig klar og blaa, og Solen skinner, medens vi tager ad Vejen til Søllerød med sin brillante Kro. Godt 3 Fjerdingvej har vi gaaet, og det, saa vel som den friske Luft, giver Appetit. Efter Maaltidet kan vi gaa op gennem Byen, dreje til Højre og komme ind i den altfor lidt besøgte smukke Kirkeskov, og efter en lille Spadseretur her gaar vi ud ved Skovens sydlige Begrænsning, Søllerød-Vejen, ad hvilken vi nu fortsætter: enten ad Hovedvejen gennem Skoven til Hotellet, ad Vejen langs Søllerød Sø eller ad Stierne gennem Gelsskov til Stationen. Fra Søllerød til Holte Station er der ca. 1 Fjerdingvej. Tog fra Holte til København om Eftermdg. Kl. 12^{03}, 1^{28}, 2^{53}, 3^{07}, 4^{30}, 5^{58}, 6^{09}, 7^{05}, 8^{17}, 8^{24}, 9^{50}, 10^{54}, 10^{59}. Jærnbane Holte-København: 2. Kl. 70 Øre, 3. Kl. 40 Øre; København-Skodsborg som til Holte, Dampskib vistnok 60 Øre.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

15. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Langsomt steg han to Trapper op til sit eget Værelse. Her blev han siddende længe som et Bytte for en voldsom Sjælekamp. I Stilheden hørte han tydelig Almas bedende Stemme og saa hendes skønne, blege Ansigt med de blaa, uskyldige Øjne, der tryglede ham om Bistand. Og hun skulde være en simpel Bedragerske? Nej, om saa hele Verden forsikrede det, vilde han dog ikke tro det, inden han hørte Tilstaaelsen derom fra hendes egne Læber! Men hvorledes skulde dette kunne ske, naar Faderen havde aftvunget ham det Løfte ikke at opsøge hende?

Han var altsaa i Dag ikke kommet længere end igaar, og han begyndte næsten at angre, at han havde betroet sig til sine Forældre.

Nogle Dage senere spurgte Hertugen sin Søn:

„Staar Du endnu fast ved din Beslutning at ville gaa ind i Diplomatiet?"

„Ja, det er egentlig det eneste, som jeg har Lyst til!" — svarede Edward.

„Da vil jeg lade Dig vide, at der nu er blevet Plads ledig for en ulønnet Attaché ved vort Gesandtskab i Konstantinopel. Men Du maa rejse derned inden Udgangen af denne Maaned."

„Det var jo Bestemmelsen, at jeg skulde være her i London under Sæsonen," indvendte Edward, „for at blive præsenteret ved Hoffet sammen med Alice."

„Ja, ja; men det er jo mindre vigtigt! Det er ikke heldigt for en ung Mand i din Alder at gaa i mange Maaneder uden Beskæftigelse, og hvis Du ikke griber Lejligheden, naar den tilbyder sig, er det jo uvist, naar Du senere kan faa Plads i en Legation."

„Som Du vil!" svarede da Edward. „Jeg kan være færdig til at rejse naarsomhelst."

„En af de første Dage skal jeg lade Dig vide, naar Du kan tiltræde. Det maa i hvert Fald ske inden Udgangen af denne Maaned. I Dag har vi den tolvte Marts."

Ogsaa Edward indsaa, at det vilde gøre ham godt at komme i Virksomhed; thi Tanken paa Alma havde i den senere Tid fuldstændig besat hans Fantasi, saaledes at han havde tabt Lysten til alt andet.

„Naar jeg nu alligevel intet kan udrette for hende," tænkte han, „saa er det vel bedst, at jeg prøver paa at glemme hende."

VIII.

Dagen efter Lord Garwicks Besøg hos Alma, gik denne stadig og ventede paa, at Døren skulde aabnes og hendes Beskytter træde ind ledsaget af Politiet og føre hende ud af Fængslet.

Pludselig stod Pigen foran hende med hendes eget Tøj paa Armen.

„De maa klæde Dem paa!" sagde hun. „De skal rejse."

Alma fik Hjærtebanken af Glæde og spurgte:

„Skal jeg virkelig faa Lov til at komme ud? Hvorledes er det gaaet til?"

„Jeg véd ikke noget," svarede Tipsy. „Her skal have været en Herre nede i Kontoret, og da han gik, fik jeg Ordre til at bringe Dem Deres Tøj og sige Dem, at De skulde klæde Dem paa."

Alma lod sig ikke dette sige to Gange; thi det faldt hende ikke et Øjeblik ind, at det kunde være nogen anden end Lorden, som havde paavirket Værten. Den unge Herres Fader var jo Minister, og for en Mand i den Stilling maatte det jo være let at tvinge Mr. Corck til at give slip paa sit Bytte. Det varede ikke længe, inden hun stod fuldt færdig, og hun glemte ikke at stikke Edwards Guldpen og Brevkortene i Lommen. I det samme aabnedes Døren, og Mr. Corck, ledsaget af Mrs. Brown, traadte ind. Han bar en sort Trøje i Haanden, og uden nogensomhelst Forklaring greb han Almas Arm og trak ved Mrs. Browns Hjælp Trøjen paa hende. Derefter slængte han en vid Kaabe om hende og satte Hatten paa hendes Hoved.

Blodet stivnede i den ulykkeliges Aarer. Hun spurgte forgæves, hvad dette skulde betyde, og var forberedt paa det værste.

„Følg med os ned!" sagde Mr. Corck, da hendes Paaklædning var færdig. Og han skubbede hende foran sig ud i Gangen og ned ad Trappen.

I Entréen ventede Mrs. Corck.

„De har rigtignok opført Dem pænt til Tak for al vor Godhed imod Dem!" ytrede hun, idet hun fik Øje paa Alma. „Jeg haaber, De vil faa Deres fortjente Straf!"

„Kom nu!" afbrød hendes Mand i en barsk Tone. „Her er ikke Tid til Snak og Bebrejdelser."

I Portrummet ventede en forspændt Vogn, hvori Alma blev drevet ind, medens han selv tog Plads lige over for hende sammen med Mrs. Brown. Derefter bankede han pas Glasruden, og Kusken satte Hestene i Gang.

„Hvor fører De mig hen?" spurgte Alma, rystende fra Hoved til Fodsaal.

„De skal komme til det Sted, hvor De skal være," svarede Mr. Corck barsk, idet han maalte hende med et rasende Blik. „Forhold Dem nu bare ganske rolig, og skrig ikke! Gør De Spektakler paa Banegaarden, siger vi, at De er sindssyg."

Gud give, jeg var det, og at det hele var en Indbildning! tænkte Alma uvilkaarlig.

De maatte vente paa Toget i over en Time, og i al denne Tid blev de siddende i Vognen øjensynlig af Frygt for, at Alma skulde paakalde Hjælp.

Mrs. Brown gik ind for at løse Billetter, og da det ringede for sidste Gang, steg de andre ud. Idet de gik gennem Ventesalen, som nu var fuld af Rejsende, raabte Alma af alle Kræfter:

„Er der ikke nogen her, som kan hjælpe mig? Jeg er i Forbryderes Hænder!"

Flere Mennesker vendte sig forbavsede og stirrede paa hende, medens en Politibetjent trængte sig frem til dem.

Men Mr. Corck pegede kun paa sin Pande og hviskede:

„Det er en sindssyg, som skal bringes paa Hospitalet,“ og med denne Oplysning lod Politiet sig nøje.

„Det er en gal, som skal føres til en Anstalt,“ sagde Mrs. Brown ganske højt til flere af de omkringstaaende, som straks troede hende.

„Det er Usandhed! Jeg er ikke gal!“ skreg den unge Pige.

Men hendes to Vogtere førte hende frem med Magt og satte hende ind i en Jernbanevogn. Konduktøren fik rigelige Drikkepenge, for at de skulde faa Lov til at være ene med den foregivne Syge.

„De ser, at det ikke kan nytte Dem at gøre Modstand“, sagde Mr. Corck, idet han lukkede Døren. „De kommer alligevel dér, hvor De skal hen, og ikke noget andet Sted.“

„Findes der da ingen Retfærdighed paa Jorden?“ tænkte den fortvivlede Alma. „Er alle Mennesker i Udlandet saa onde . . .?“

Nej, hun mindedes Lord Garwick og begyndte at studere paa, om det nogen Sinde vilde lykkes hende at faa skrevet ham nogle Linjer til? At det var hans Optræden, som hun skyldte denne pludselige Flugt fra London, forstod hun straks. Han havde formodentlig gjort et Forsøg paa at frelse hende, og af Frygt for den Straf, der truede ham, hvis hans Forbrydelse blev opdaget, skyndte nu Mr. Corck sig med at bringe hende ud af Landet.

Da Alma indsaa, at det vilde være hende umuligt at undfly, bestemte hun sig til foreløbig at tie.

Efter et Par Timers Kørsel standsede de i en Havn, hvor Toget gik lige ned til Vandet. Det var mørk Nat. Alma blev ført over paa et Dampskib og ned i en Kahyt, hvor der brændte en osende Lampe. Ogsaa her tog hendes Vogtere Plads ved Siden af hende for at passe paa, at hun ikke kom ud eller fik vekslet et Ord med nogen.

Da det begyndte at lysne af Dag, kastede Skibet Anker, og Passagererne steg op paa Dækket. De var i Havn, og ved Bryggen stod en Række Jernbanevogne, hvorpaa der var skrevet:

„Eksprestog til Paris“.

„Saa det er altsaa Rejsens Maal!“ tænkte Alma med Gysen. „Hvad mon der venter mig dér?“

Rejsen fortsattes, som den var begyndt. Hun fik intet at spise eller drikke, og da de naaede Frankrigs Hovedstad, følte hun sig saa udmattet, at Knæene var nær ved at svigte hende.

Paa den vældige Banegaard foer Tusinder af Mennesker frem og tilbage og talte i alle Tungemaal. En lille Mand kom gaaende hen til Mr. Corck og rakte ham Haanden med en Grimace, som skulde betyde et Smil.

„Goddag, Monsieur Martinac!“ sagde Mr. Corck. „Det er Mrs. Brown. Hun forstaar ikke et Ord fransk. Her er Varen!“ han pegede paa Alma.

„Jeg har Vogn udenfor,“ svarede Monsieur Martinac. „Det tager et Par Timer at køre. Men jeg foretrækker det fremfor at rejse med Jærnbane.“

Han gik foran for at vise Vejen, og de andre fulgte efter ham ud gennem en stor Sal til en Plads, hvor de fandt en lukket Landauer.

I denne steg de ind, og Køretøjet rullede ind gennem den mylrende Verdensstad.

Hvor ofte havde ikke Alma ønsket, at hun en Gang maatte faa denne berømte By at se, Paris med alle de baade skønne og sørgelige Minder fra Ludvig XIV's og Maria Antoinettes Tid; men i hvilken Tilstand kom hun der ikke nu! Hun gad knapt se ud gennem Vinduet.

Lige over for hende, saa nær, at hans Knæ undertiden berørte hendes, sad en ny Udgave af et Menneskeuhyre. I hans sorte Silkeslips saa hun ogsaa et Brystbillede af en Kvinde i hvidt Elfenben. Hans Hoved var fladt over Issen, hans Pande lav og furet, Næsen bred og Munden stor med gule, fremstaaende Tænder. Nogle Totter af brunt Skæg stak ud hist og her i en Krans om Ansigtet. Han mindede mest om en ondskabsfuld Abe med graa Øjne under brede buskede Bryn. Hænderne var svære og raa som en Murers.

Der veksledes ikke mange Ord, kun nogle Bemærkninger om Vejr og Vind. Regnen begyndte at piske ned over Tage og Brostene, og snart var Gaderne som et vuggende Hav af Paraplyer. Køreturen syntes aldrig at skulle tage Ende; ud af Byen, ad en bred Landevej og endelig ind i en lille Forstad med en Række smaa Villaer, liggende i Haver, hvis Træer endnu stod bladløse. Vognen standsede endelig yderst i den lange Gade udenfor en Jærnport. Kusken hoppede ned, aabnede Porten og kørte videre ind. Han standsede foran et firkantet to Etages Hus. Her steg Monsieur Martinac ud og bød de rejsende at træde indenfor.

Idet Alma steg op ad de tre Trappetrin, som førte til Indgangen, saa hun et lille Skilt i Vinduet til højre. Der stod:

Brødrene L. og J. Martinac.
Kaffehandel en gros.

Da hun traadte ind i den smalle Entré, kom en mørkhaaret, lidt ældre Kvinde ud af en Dør i Baggrunden og gik hende i Møde.

„Før Mademoiselle ovenpaa!“ befalede Martinac. „Værelse Nr. 1. Sørg for, at hun kommer i Seng og faar Mad!“

„Vær saa god, følg med!“ sagde Kvinden til Alma, som gik bag efter hende op ad en smal Trappe uden at gøre nogen Indvending.

Imidlertid førte Martinac de andre ind i en mindre Stue og bad dem lægge Tøjet og tage Plads. Værelset var kun sparsomt møbleret med nogle gamle Lænestole med lyse, fedtede Betræk, et Skab og et Spejl, hvis Glas var tilsmudset af Fluer. Her viste den yngste Monsieur Martinac sig og blev forestillet. Han lignede sin Broder som en Tvilling.

„Nu kan vi altsaa tale ugenert!“ sagde den ældste. „Er det den Pige, som De telegraferede til os om?“

„Ja!“

„Hvor gammel er hun?“

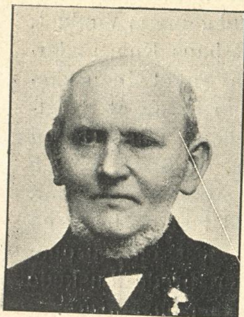
„Atten Aar.“

„Hvor længe har hun været i Tjeneste?“

„Kun nogle faa Dage i vort Hus. Det var saa uheldigt, at en Herre blev rørt over hendes Klager, og saa gik han bort og meldte os til Politiet. Derfor maatte vi se at bringe hende bort øjeblikkelig. Som De har haft Lejlighed til at iagttage, er hun meget smuk, dertil lyshaaret og blaaøjet, hvilket gør særlig Lykke i de sydlige Lande.“

(Fortsættes.)

UGENS NAVNE

Justitsraad Jacobsen.

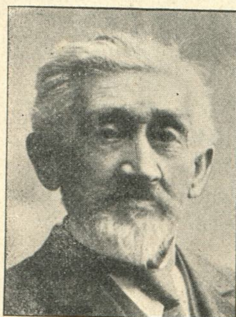
— Forrige Søndag er Faaborg Bys Æresborger, Justitsraad *J. J. Jacobsen* afgaaet ved Døden i en Alder af 87 Aar. I mange Aar havde han været Direktør for Sparekassen.

— Fhv. Redaktør *C. V. Petersen* er for nogle Dage siden afgaaet ved Døden paa sin Villa ved Næstved. Han var født den 25. Februar 1833 som Søn af en Skovfoged ved Svendborg, lærte Bogtrykfaget i „Næstved Avis"s Trykkeri og arbejdede her med kort Afbrydelse, indtil han i 1866 stiftede Venstrebladet „Næstved Tidende", som han udvidede med Filialer: 1879 i Vordingborg og 1890 i Præstø. I 1894 afstod han Bladene med Trykkeri til sine to Sønner, Redaktør Regnar Petersen og Bogtrykker Victor Petersen. C. V. P. havde været i Styrelsen for Næstvedkredsens Venstreforening, var Formand for den kommunale Forening i Næstved og Direktør i Industri- og Sparebanken. I de senere Aar opholdt han sig som Regel om Vinteren i København, og her blev han Bestyrelsesmedlem i den liberale Forening og var Valgmand ved sidste Landstingsvalg. Redaktør C. V. Petersen var ikke nogen fremragende Skribent, men han var en paalidelig Venstremand og en dygtig Forretningsmand. Hans Lig er brændt paa Krematoriet i København.

Redaktør C. V. Petersen.

— Søndagen den 16. April kunde Designatør *Chr. Thornam* fejre et meget sjældent Jubilæum, idet det nemlig da var 70 Aar, siden han som 13-aarig Dreng begyndte sin Virksomhed som Tegner ved at udføre noget zoologisk og botanisk Tegnerarbejde for Botanikeren Anders Sandøe Ørsted. Han gik da paa Akademiet og vandt allerede som 18-aarig den Neuhausenske Pengepræmie for en Planetegning. Til sin Virksomhed som Tegner har Jubilaren senere føjet Kobberstikkeri og Litografi. Som Tegner deltog Designatør Thornam i Admiral Billes Jordomsejling med „Galathea" (1845—1847) og medvirkede senere ved det berømte Værk „Flora Danica".

Designatør Thornam

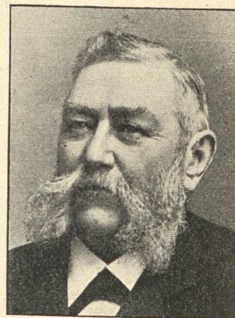
Designatør Thornam, der er en Broder til den bekendte Læge, Prof. Thornam, er endnu rask og virksom bl. a. som Tegnelærer ved det Bülowske Legat i Botanisk Have. Talrige Beviser paa Anerkendelse modtog Jubilaren paa 70 Aars Dagen for hans Tegner-Virksomhed.

Krigsassessor Thomsen.

— Fuldmægtig paa Mønstringskontoret i København, Krigsassessor *Edvard Thomsen* fejrede den 10. d. M. 40 Aars Dagen for sin Ansættelse i Mønstringsvæsenets Tjeneste. Vore Søfolk faar hos den gamle Fuldmægtig altid en velvillig og omsorgsfuld Betjening.

— En af det rejsende Publikum meget kendt Mand, Jærnbanerestauratør *N. P. Jensen*, Langaa, har fra denne Maaneds Begyndelse trukket sig tilbage fra sin Virksomhed paa Grund af Svagelighed. I over 38 Aar har han drevet Restaurationen i Langaa. Af Post- og Jærnbanemændene, som, uanset deres Charge, alle var Hr. Jensens intime Venner, modtog han ved sin Fratræden mange kostbare Gaver og flere Hædersbevisninger. Hr. Jensen deltog som Ingeniør i Krigen 1864 under Kaptajn Dalgas.

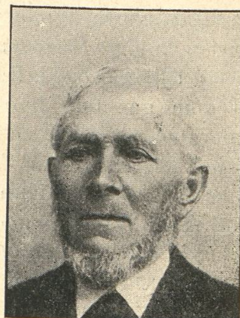
Restauratør Jensen.

— Københavns ældste Sygekasse er *Syge- og Alderdomsunderstøttelsesforeningen af 1853;* den oprettedes i Koleraaaret, da det viste sig, at de gamle Lavskasser ikke kunde klare sig. I al den Tid har Fader og Søn besørget Kassererforretningerne: Faderen fra 1853 til 1880 og derefter Sønnen indtil Dato. Denne, Hr. *N. C. Nielsen*, fejrede den 10de d. M. 25 Aars Jubilæum som Kassens Kasserer.

Kasserer Nielsen.

— *P. Chr. Bendixen*, Sognefoged, Lægdsmand, Dbmd., Rosildegaard pr. Damdrup Station paa Fyn, fylder 80 Aar den 22. April. Han deltog som Garder i Treaarskrigen og fægtede sammen med en Broder i Slaget ved Isted. Tre Brødre var samtidig udskrevne til Gardere. B. har haft mange Tillidshverv og er trods sin høje Alder endnu i Stand til at udføre sine Forretninger. Han er paa sin Egn velset af alle for sin store Hæderlighed, Hjælpsomhed og Dygtighed.

Sognefoged Bendixen.

Biograf-Theatret.

Oppe i Vimmelskaftet har Direktør *Ole Olsen* aabnet det saakaldte Biograf-Theater.

Dir. Ole Olsen.

Udvendig fra ser det helt storstadsmæssigt ud med store glasindrammede Skilte i stærke Farver og med dekorative Ornamenter, og om Aftenen straaler Portalen af talrige elektriske Lys, og en bred, skrammereret Svejtzer holder Vagt ved Døren.

Det hele ser meget fristende og indbydende ud.

Kommer man indenfor, skuffes man da heller ikke. I en stor, dyb Sal staar Bænkerække paa Bænkerække akkurat som i et rigtigt Teater, men dér, hvor Scenen skulde være, er der et stort, hvidt Lærred udspændt.

Saa begynder Forestillingen, der bliver spillet Klaver, og Lysene skrues ned over hele Salen, et stærkt Lys flimrer og knittrer, og paa det hvide Lærred begynder de levende Billeder at vise sig, tydelige og skarpe.

Man kører med Toget gennem Svejtzs skønne Egne, farer gennem Tunneler og henover Bjærgkløfter, man oplever en hel lille Coopersk Roman om nogle skændige Indianere og modige Cowboys, og til Slut kommer det allerbedste, en hel lille Komedie om Jeanne d'Arcs Liv, lige fra det Øjeblik, da hun modtager Aabenbaringen ude i Skoven, lige til hun efter at være brændt paa Baalet stiger op ad Himmelstigen.

Det hele virker meget illuderende, og man maa forbavses, naar man husker, at det er Fotografier, og tænker over, hvilket mægtigt Apparat, der maa have været sat i Scene, for at at kunne faa disse Fotografier.

Biograf-Theatret vil sikkert blive populært mellem Københavnerne.

Biograf-Theatret i Vimmelskaftet.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Special-Huset

for moderne Herre- og Drengeekvipering

er Navnet paa en ny Forretning, som i disse Dage er aabnet i *Frederiksberggade Nr. 2*, Hjørnet af Gammeltorv. Det er en af den Art Forretninger, som kun findes i Storbyer.

præsteres af nogen lignende Forretning her i Byen. Hr. Antoni Jensens Princip er nemlig, at *Alle* skal kunne faa færdigsyede Klæder, da disse stiller sig ca. 25 pCt. billigere end

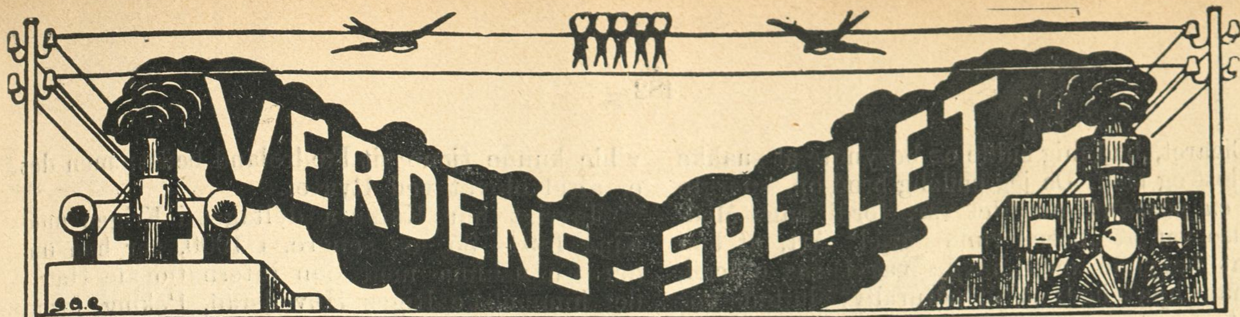

Hr. *Antoni Jensen,* som er Indehaver af Forretningen, har i flere Aar haft Ansættelse i Udlandets større Etablissementer for Herre- og Drenge-Ekvipering. I de sidste Aar har han selv drevet en *en gros* Forretning i denne Branche, for hvilken han nu her har aabnet et Detailudsalg, og, som man sér paa Billedet, er der intet sparet i flot Indretning og elegant Udstyrelse. De syv smukt dekorerede Vinduer tildrager sig stadig et større Publikums Opmærksomhed, og af Ekspedienterne faar vi Besked om, at et større Udvalg vanskelig kan

Klæder efter Maal, og derfor findes i alle Størrelser, saaledes at en høj og tynd Herre lige saa vel som en lille og tyk straks kan blive ekviperet fra Top til Taa.

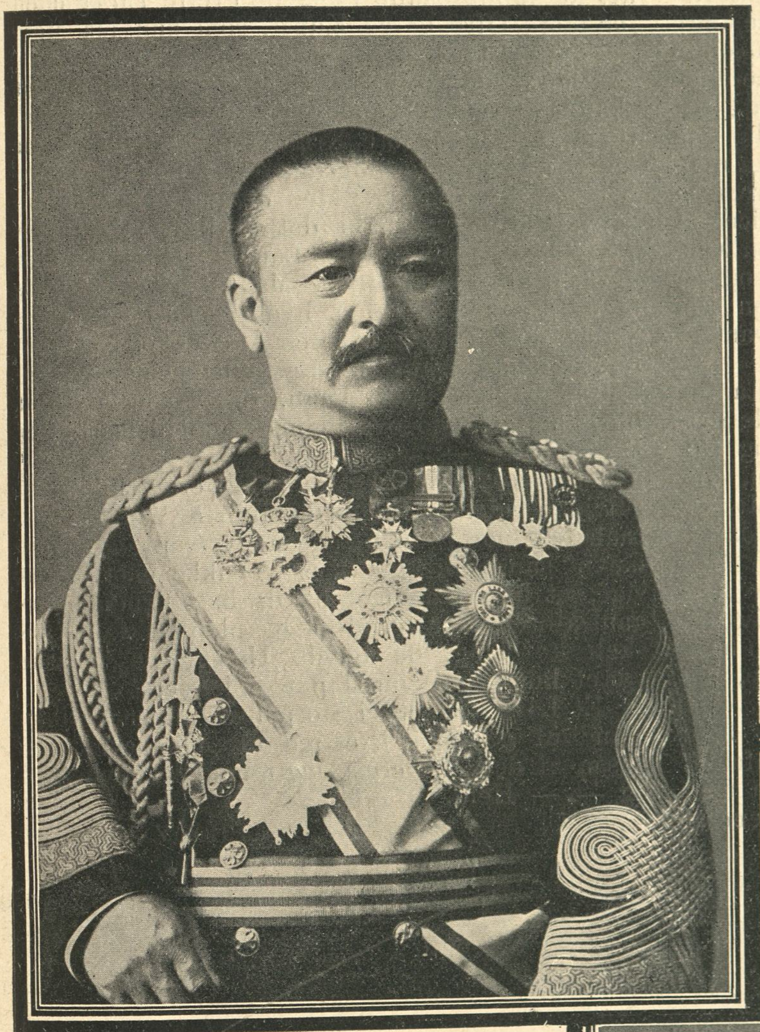
Da vi, efter at have talt med Chefen, sagde Farvel til ham, ytrede han, at det var hans Princip altid at føre det nyeste og bedste, som var fremme paa Markedet, og nu, da alle tænker paa Foraarstøjet, kan vi trygt anbefale vore Læsere at besøge Hr. Antoni Jensens Forretning.

B.

Verdens-Spejlet Nr. 31, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 30. April 1905.

To Ledere.

Japans Premierminister, Katsura

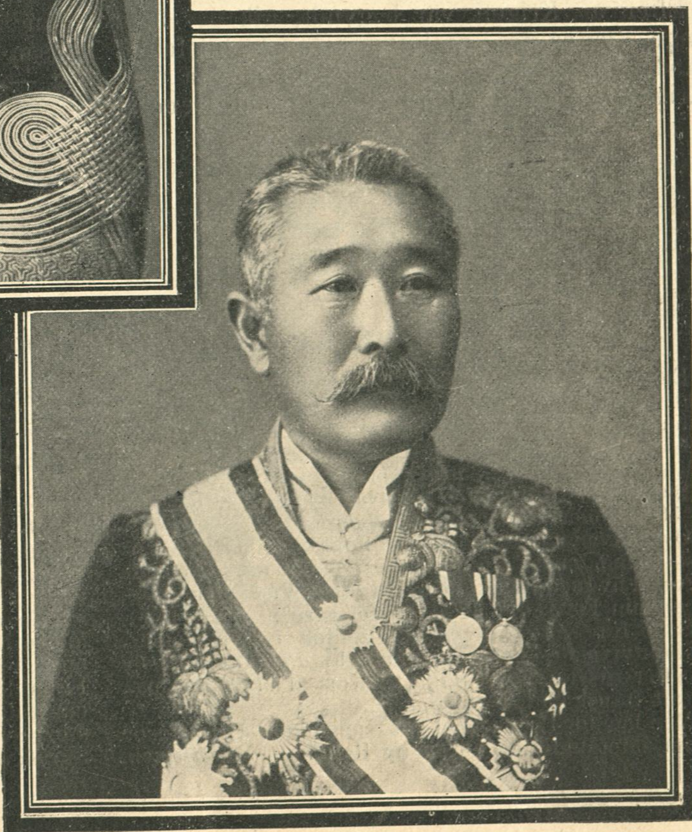
Klokken var kun ni om Morgenen. Jeg sad oppe paa Redaktionen og arbejdede ved min Pult, da en strunk, lille Politibetjent kommer ind, gør Honnør og beder mig begive mig over paa Yokohamas Hovedpolitistation. Japanerne er som bekendt ikke at spøge med, i deres eget Land i hvert Fald; og jeg skyndte mig af Sted til Stationen, hvor jeg blev særdeles forekommende modtaget af Chefen, Hr. Hamada, som jeg allerede i længere Tid havde kendt.

Det var en kold Januar-Dag, omtrent 3 Uger før Krigens Udbrud; og jeg husker, som om det var igaar, at Politichefen var ualmindelig ceremoniel og stiv. Han rakte mig imod Sædvane ikke Haanden og anmodede mig ikke om at tage Plads. Derimod tog han med gravalvorlig Mine et stort Dokument fra sit Skrivebord og begyndte at læse:

„Hans Ekscellence, General, Premierminister, Grev Katsura har tilstillet mig en Skrivelse, hvori han i Betragtning af de for Haanden værende Forhold paalægger mig at foreskrive de lokale Blade diverse redaktionelle Restriktioner, uden hvis Overholdelse en skarp Censur vil blive indført.“ —

Jeg bukkede og bandede paa Dansk.

Der fulgte derpaa en længere Opramsning af de forskellige, nye Anordninger, som jeg selvfølgelig lovede, at Bladet strængt vilde overholde; og nu, da Hamada var færdig med sit officielle Hverv, skiftede han ganske Ham, bød mig

Japans Finansminister, Sone.

en Cigaret, bad mig sidde og begyndte at snakke om løst og fast. Da jeg endelig brød op, spurgte jeg *en passant*, om det var, fordi hans Meddelelse var af „premierministeriel" Art, at han til at begynde med havde været saa officiel, og hans hjertelige: „Yes, naturally" sluttede vor Samtale.

Det her fortalte er blot ét af de utallige Eksempler paa, med hvilken Ærbødighed og Ærefrygt de ministerielle Skrivelser og Ordrer behandles.

Der lystres i Japan.

Man behøver blot at se Grev Katsuras Ansigt med den sammenknebne Mund og de klare Øjne for at forstaa, at her har Kejser Mutsohito valgt rigtigt, da han kaarede den daværende General til sit Lands øverste Embedsmand. Det maa jo sikkert betragtes som en vanskelig Sag for en Civilist at overtage Ansvaret for et militært Ministerium; men langt vanskeligere maa det dog være for en tjenstgørende Officer at tage de Byrder, som er forbundet med en Konsejlspræsidents Stilling, paa sine Skuldre, og det i et Land, hvor denne Stilling ikke er en tom Uniform, men et varigt og tungt Ansvar for alle Ministeriets Handlinger.

Et saadant Ansvar bærer Grev Katsura, og han skiller sig den Dag i Dag glimrende derfra; og dog har han ingen særlig alsidig Uddannelse, idet han som General i Hæren, foruden sine Militærkundskaber, kun har haft Lejlighed til at studere Forholdene udenfor Japan under et Par europæiske Tjenesterejser. Men General Katsuras Jernvilje i Forbindelse med de gode Raad, han til enhver Tid kan faa fra „Genro", de ældre Statsmænds Raad, hvori hans Læremestre, Marquis Ho og Grev Inouye, sidder, fører ham smukt over alle Skær.

Efter at Krigen var begyndt, gik der flere Gange Rygter om, at Katsura havde bønfaldet Mikadoen om at faa Tilladelse til at gaa med i Krigen, hvor han mente, at han som General vilde kunne tjene sit Fædreland bedst; men det er altid blevet ved Rygtet.

Iøvrigt har Katsura deltaget i Krigen mod Kina 1894—95, og senere, i 1900, var han under Fukushima med den internationale Hær i det himmelske Riges Hovedstad, Peking, for at undertrykke det saakaldte Bokseroprør.

I Baron Sone har Katsura en af sine vigtigste Hjælpere; thi Sone har, navnlig under de vanskelige Krigsforhold, vist sig som en emminent Finansminister. Jeg har ofte hørt Sone blive kaldt „Katsuras højre Haand", og *det* at kunne skaffe Pengene i rette Tid og uden *for* store Ofre er en Kunst, som kun faa Mennesker forstaar.

Det vilde jo være en let Sag for Japan at skaffe de mange hundrede Millioner, der skal til for at kunne føre Krig, hvis Regeringen var villig til at sælge Jernbane-, Mine- og andre Sorter Koncessioner. Men *det* vil Japan for enhver Pris undgaa; thi dette vilde i Længden være ensbetydende med Landets Underkastelse og Tab af ydre og indre Magt. Og naar undtages et enkelt Tilfælde, hvorved en Petroleumskoncession er bortgivet i en Aarrække, har Sone forstaaet at skaffe næsten alle de nødvendige Fonds gennem indre Laan, der stadig siges at blive flere Gange overtegnede umiddelbart efter Udbydelsen. —

Ligesaavel som Krigsminister Terautchi's Navn i Reglen parres med Marineminister Yamamoto's, saaledes hører man ogsaa Katsura og Sone nævnt sammen; og det er vel ikke ukorrekt at sige, at hvis Czarriget havde haft lignende Organisatorer, der forudsaa og planlagde de vanskeligste Ting, da havde Udsigterne maaske været lidt lysere for Japans Fjende.

Et Lands Sukces i Storpolitik afhænger ikke alene af gammel Prestige og Alliancer, men ogsaa af dets Lederes Dygtighed, Klarsynethed og — — Held.

Frits V. Holm.

Paaske, Spiritister og Aander . . .

Efter en virkelig stille Uge har Paaskeklokkerne kimet mildt over de danske Lande. Selv saa stor en Synder som gamle *Bahnson* skaffede sig Tilgivelse før Festen, idet Højre — i Festglæde over salig *Estrups* 80 Aars Fødselsdag — satte ham i Stand til at indbetale den meget omstridte Sum til Invalidefonden — bistaaet med 500 Kroner af Socialisten *Sabro*.

Over et enigt og samdrægtigt Folk kimede Klokkerne Paasken ind, mens Konsejlspræsidenten ihukommende sin Fortid nynnede Klokker Links gamle Vise: „Klokkens Lyd er min Fryd, den kan Hjertet røre".

Selv fra Krigsskuepladsen indløb ingen blodige, fredsforstyrrende Telegrammer; thi *Roschdestwensky* laa, efter russisk Helteskik, til Køjs af Mavepine paa neutralt fransk Søterritorium.

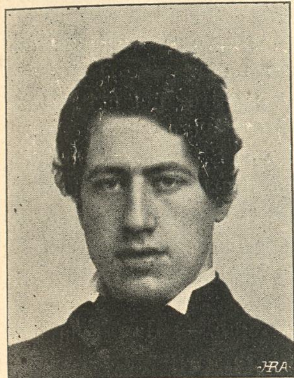
Men lige før Paaske saa det truende ud. Det drejede sig om intet mindre end en ny Religion: *Spiritismen.*

Paa nogle Rabaldermøder i Frelsens Hærs Stil forkyndtes den nye Lære af Harboørepræsten *Anton M. Jensen* og Amatør-Forfatteren *Sigurd Trier.*

Spiritismen er i og for sig god nok, eftersom den forkynder en dogmefri Kristendomens Lære om Broderkærlighed med behørig Belønning og Afstraffelse hinsides, og den knytter til denne for alle attraaværdige Moral som Lokkemiddel Læren om de oversanselige Ting, der muliggør et selskabeligt Samkvem med henfarne Sjæle.

Læren er god nok og lige saa troværdig som mange andre Religioner, og havde Harboørepræsten været ene om Forkyndelsen, er det saamænd meget muligt, at Frafaldet fra Fædrenes Tro var blevet stort. Men Side om Side med Harboøre-Jensen, der i sin Tid vandt sig stor Sympati ved sin Kamp mod Missionen, stod til Skræk og Advarsel Originalen, Sigurd Trier, der i den

københavnske Bevidsthed rangerer Side om Side med „Frederik d. 7's Søn", „Jomfru Tidsfordriv" og „Berninapræsten".

Sigurd Trier.

Han havde i Forvejen bragt sig i Miskredit ved at fortælle om en med det svenske Kongehus beslægtet Dame, som under en Tomands-Seance havde bragt ham Blomster, hvide Tacetter, fra Aanderne.

Men da Interessen begyndte at samle sig om den højfornemme Dame, navngav hun sig selv for Offentligheden og viste sig at være den lille reklamelystne Varietésangerinde *Margit Carlson*. Højtideligt erklærede hun, at det var gaaet rigtigt til, hvilket efter almindelige Begreber vil sige, at det var gaaet forkert til. Hun paastod nemlig, at Blomsterne fra Aanderne var kommet i Triers Hat, ved hendes Hjælp, paa en overnaturlig Maade.

Men Sigurd Trier, der til en Begyndelse havde fortiet hendes Navn for ikke at kompromittere den gode Sag med en slet og ret Kistesangerinde, begyndte nu kraftigt at hævde, at det, at en Kvinde var Varietésangerinde, ikke udelukkede, at hun kunde være oversanselig.

Og han har utvivlsomt Ret. Man ved virkelig mange Eksempler paa, at netop saadanne Kvinder har været fortræffelige som oversanselige Medier.

Men ikke desto mindre rokkede hele denne Historie mere ved Folks Tro end de soleklareste Ræsonnementer. Hidtil havde man end ikke kunnet se det lurvede i, at Aander altid forærede Blomster, som man kunde faa for en Snes Øre paa Torvet, i Stedet for blanke Gulddukater, som de har lige saa let Adgang til. End ikke det, at det gennem Hr. Triers literære Værker kunde bevises, at han er kemisk ren for al Paavirkning af Aand, havde formaaet at aabne Øjnene.

Men kort og godt; den nye Religion gjorde Fiasko. Man lo af Sigurd Trier og gik i Kisten for at se paa Syngepigen.

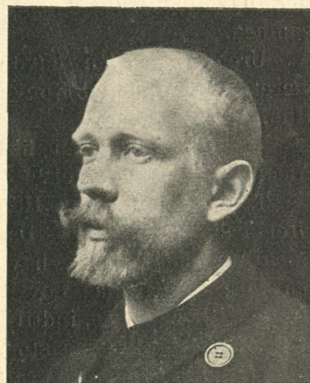
Men den, det gik værst udover, var dog hans Fader, gamle *Herman Trier*, hvis grundfæstede Ry som fremragende Pædagog nu er en Saga blot.

Og med et vist Vemod tænker man paa denne gamle Hædersmand, der maa se alle sine samtidige politiske Kampfællers Sønner som Ministre, mens hans egen Dreng er blevet saadan en underlig Spiritissebuks

Dog maa det i Sandhedens Interesse berettes, at et uhyggeligt Genfærd lige før Paaske genopstod fra de døde og viste sig for Konsejlspræsident *Christensen*.

Det var ingen ringere end den myndige *Edvard Brandes*, som ved Nytaarstid gik bort fra „Politiken"s Redaktion og denne Verdens Herlighed. — Han viste sig i „Det nye Aarhundrede" med en uomstødelig rigtig, historisk Oversigt over *J. C. Christensens* politiske Løbebane, som viser sig i en jævn Kurve at være gaaet fra Bergs Venstre og endt helt henne til Højre i Forsvarspolitiken.

Vi faar at vide, hvordan Heldet har bistaaet den unge Stadil-Degn ved at lade Berg dø og ham arve Partiet et Aar efter, at han kom ind i Rigsdagen, hvordan han efter Bojsens og de Moderates Nederlag i 1895 laante Moderationens Forhandlingspolitik til sit Reformparti, og hvordan han endelig havde det Svineheld at blive befriet for det radikale Element i Ministeriet ved *Hørups* Død faa Maaneder efter Systemskiftet, saa at han nu ved Nytaarstide kunde gøre Skridtet helt ud og hænge Bahnsons gamle Slire om sin Lænd.

Anton M. Jensen.

I en hidtil ukendt Beretning om, hvordan *J. C. Christensen* forsøgte at forhindre, at Hørup kom med i Ministeriet, belærer Edv. Brandes os om, at de, der tror paa Konsejlspræsidentens Enfoldighed, lader sig bedrage af Skinnet, som jo mægtigt er ham imod.

Men udover Edvard Brandes' Gengangeri har Læren om Spiritismens materialiserede Aander ikke fundet Bekræftelse.

— — —

Den nye Religion blev der denne Gang intet af, og vi gik ind til Paasken med vores gamle Tro i god Behold.

Og vi lader os først omvende til Spiritismen, naar unge Trier giver os Troen i Hænde ved at vise os sin egen Aand.

Men det lader han nok være med; thi hvor intet er, har selv en Napoleonsdyrker tabt sin Ret.

Per Næsvis.

Teatermaler Carl Lund.

Den 21. April fyldte Teatermaler *Carl Lund* 50 Aar, og det var naturligt, at man greb denne Lejlighed til at lægge sin Anerkendelse for Dagen overfor denne tilbageholdne Kunstner, som i Følge sit Arbejdes Natur paa en Maade kan siges at være tvunget til at virke bag Kulisserne.

Carl Lund er ligesom H. C. Andersen en Skomagersøn fra Odense og rummer som han en Æventyrverden i sin Fantasi.

Til en Begyndelse var han Malersvend, men Kunstnertilbøjeligheden vaagnede tidligt i ham, han søgte til Akademiet, rejste udenlands og kom i Wien til at arbejde paa den store Operas Malersal. Der blev han saa endelig i 1882 opdaget af Maleren Møhlmann, der førte ham hjem til Danmark.

Siden da har hans Stjerne været i stadig Stigen, og der findes næppe i det hele Land en Scene, hvor der ikke har været spillet med Carl Lunds Dekorationer.

Med en Digters Fantasi har han paa de store Lærreder fremtryllet Baggrunden for den Kunst, som betyder Livet selv. Æventyrets Luftslotte og Hverdagens Smaastuer er blevet til Virkelighed under hans Pensler, og han er gaaet til sit Arbejde med den kunstneriske Alvor og Ærefrygt for Opgaven, som alene skaber stor Kunst. Ja mangen Gang har hans Kunst fyldt Sindene med Stemning og Drømme og naaet Digtningens Tinde, hvor baade Skuespillere og Forfattere mærkede Evnerne briste.

Carl Lund har herhjemme hævet Teatermaleriets Haandværk til virkelig Kunst, men hans Stræben er ogsaa altid gaaet mod de højeste Maal.

A. W. H.

KÆDEN.

— Men det er naturligvis et stort Ansvar for Dig, min Dreng! sagde Moderen.

Og alle Tanterne, der stod ved Siden af, sagde:

— Ja, det er min Sandten et stort Ansvar.

Og Pigen, gamle Sofie, som var kommet ind for at se Presenterne, tilføjede:

— Ja, for det var jo den, Herren gik med, da han levede. — Og saa gik hun ud til Maden.

Men Helge sagde ingen Ting. Han stod og saa sig om med et hjælpeløst Blik. Han stod og ønskede sig Pokker i Vold fra alle de gamle Tanter, der omringede ham. — — —

Helge Blom var blevet konfirmeret om Formiddagen, og nu var det store Øjeblik kommet, da han skulde have sine Gaver. Og blandt disse var det særlig hans afdøde Faders Guldur med tilhørende Guldkæde, der havde tiltrukket sig den almindelige Opmærksomhed.

Uret og Kæden havde de sidste Par Maaneder været det almindelige Konversationsemne i det Blom'ske Hus.

— Mon Helge saa fik det Ur? — — Mon Tante Amalie nu huskede det?

Tante Amalie var Helges Faster, og *hun* havde Uret i sin Varetægt. — Da hendes Broder for en halv Snes Aar siden døde, havde hun bedt sin Svigerinde, om *hun* maatte faa Lov til at opbevare sin afdøde Broders Ur og Kæde, indtil Helge — det var den yngste af Børnene — blev saa stor, at han selv kunde faa det.

— Det havde hendes salig Bro'er ønsket, sagde hun.

Og saa fik hun Uret og Kæden.

— — —

Da Tante Amalie, som naturligvis var blevet bedt med til Middagen, traadte ind i Stuen, gik hendes Svigerinde — Fru Blom — hende i Møde og sagde med sit elskværdigste Smil:

— God Dag, søde Amalie, det var da rart, Du kunde komme!

Og hele Fruens Ansigt straalede, da hun fik Øje paa den lille Pakke, som Tante Amalies behandskede Fingre krammede om.

— Men sæt Dig dog ned, søde Amalie! sagde Fruen.

— Tak, kære Clara, Tak! sagde Tante Amalie — og blev staaende. Og hun nikkede rundt til Familiens Medlemmer, som straks ved hendes Ankomst havde lejret sig om hende.

— Men hvor er Konfirmanden? spurgte Tante Amalie.

Og Fruen, som var bange for, at Tante Amalie skulde føle sig stødt over, at Konfirmanden ikke var til Stede, naar hun kom, sagde febrilsk til sin yngste Datter:

— Kald paa Helge, Marie! — Kald paa Helge!

Og Marie forsvandt — fulgt af sin ældre Søster — for at finde Helge. Og undervejs hviskede hun til Søsteren:

— Hør, Ellen, tror Du, at Tante Amalie har det med?

Naar man paa nærværende Tidspunkt sagde *det* i det Blom'ske Hus, kunde man være overbevist om, at det var Uret og Kæden, der mentes.

— Ja, sagde Ellen, jeg — jeg tror det nok!

Og saa ledte de videre efter Helge. — — —

Helge befandt sig paa et vist Sted nede i Gaarden, da han hørte, at der blev kaldt paa ham. — Formiddagens mange forskellige Indtryk havde taget en Del paa ham, og naar noget tog paa Helge, slog det sig altid paa Maven.

— Helge! — — Helge!

— Hvad er der? sagde Helge. — Han kom op i Køkkenet med Nøglen i Haanden.

— Tante Amalie er der! istemmede Søstrene i Kor.

— Tante . . . — Helge smed Nøglen hen ad Køkkenbordet og styrtede ind.

— — —

Tante Amalie havde taget Plads i Dagligstuen. Den lille Pakke, hun før holdt i Haanden, havde hun lagt fra sig paa Etagéren i Stuens Hjørne.

— Gog Dag, kære Helge! sagde hun, da han kom farende ind. — Til Lykke paa denne din store Dag. Og Tante Amalie kyssede Helge paa Panden. — Jeg har en lille Ting til Dig — Du kan vel nok tænke Dig, hvad det er? — — Hvor var det nu, jeg lagde den?

Tante Amalie tog sig til Hovedet. Hun vidste saa inderlig godt, hvor hun havde lagt den; men Tante Amalie syntes, det var interessant at være distræt.

— Aa, nu husker jeg det! Og hun hentede Pakken paa Etagéren. — Værs'god, min Dreng! Husk! det har været din salig Fa'ers!

— Tak! sagde Helge. Han vidste, det var Ur og Kæde.

— — —

Middagen var forbi, og man sad nu inde i Dagligstuen ved Kaffen. — I et Hjørne af Stuen stod et Bord med hvid Dug paa. Der laa alle Gaverne, undtagen Uret og Kæden, som Helge naturligvis straks havde taget i Brug.

Marie og Ellen stod henne ved Bordet — de veg ikke derfra — og fremviste Herlighederne for to gamle Tanter.

Om det runde Bord, der stod midt i Stuen, sad Fruen og en Del ældre Damer og nippede til Kaffen, mens de lyttede til Tante Amalies Visdomsord. — Tante Amalie førte altid Ordet, hvor hun kom hen. — Hun sad og udbredte sig over et Stykke, hun havde set paa Teatret, og som sandelig var *for* uanstændigt.

— Det var man ikke vant til i gamle Dage, sagde Tante Amalie.

Inde i Spisestuen gik Helges Broder og røg lang Mavebæltecigar. Han gik og ventede paa et gunstigt Øjeblik, hvor han ubemærket kunde slippe bort fra Selskabet. — Han skulde ud med et Par Venner.

Fra Kabinettet hørtes dæmpet Latter. Det var Onkel Hans, der fortalte morsomme Historier for et Par af Helges Kusiner. — De morsomme Historier var altid noget vel vovede.

Helge selv stod i Døraabningen og røg en Cigaret.

— — — Onkel Hans havde endt en Historie, og

Kusinerne gik ind til de andre. — Helge tog sig en Stol og satte sig hen til Onklen.

— Naa, min Ven! sagde Onkel Hans og slog ham venskabeligt paa Skulderen.

— Tja! sagde Helge. — Han anede ikke, hvad han skulde sige.

— Nu er Du jo blevet en stor Dreng — næsten et voksent Menneske, fortsatte Onklen — han sad og grundede paa en passende Indledning — og saa kommer der jo en Tid, hvor Du begynder at komme ud og — og begynder at bruge Penge. Og saa var det det, som jeg blot vilde sige Dig, at *hvis* Du en Gang kommer til at mangle Penge, saa henvend Du Dig trøstigt til mig, og jeg skal da efter Evne hjælpe Dig.

Den samme Tale havde Onkel Hans i sin Tid holdt for Helges ældre Broder, der havde forstaaet at benytte sig af Tilbudet — maaske lidt mere, end Onklen fandt behageligt.

— Tak! sagde Helge. Han følte sig allerede brødebetynget ved Tanken om muligvis at komme til at mangle Penge.

— For din Mo'er, sagde Onklen, har jo ikke godt Raad.

— Næ, sagde Helge og rejste sig op, det har hun jo ikke.

Onkel Hans rejste sig ogsaa og sagde:

— Ja, vi maa vel ind til de andre.

Og saa gik de ind til de andre.

II.

Det var et Aars Tid efter, og Kæden havde tabt sin Interesse. For Tiden laa den nede i Helges Bordskuffe. — Det var om Sommeren, og Helge, der var ivrig Sportsmand, havde anskaffet sig et Læderarmbaand, hvori Uret kunde sættes.

Helges Moder, der hele Tiden havde vogtet ømt over Uret og Kæden, sagde en Dag til ham, om hun ikke hellere skulde gemme Guldkæden, nu han dog ikke brugte den.

Men Helge havde følt sig stødt over denne Mangel paa Tiltro fra Moderens Side, og Kæden blev liggende i hans Skuffe. —

En Aften sad Helge inde paa sin Broders Værelse. Broderen — Kaj hed han — var et Par Aar ældre end Helge.

Kaj var den Aften ualmindelig elskværdig mod sin yngre Broder. — Naar Kaj var elskværdig mod Helge, var der som Regel en eller anden Tjeneste, han ønskede, at denne skulde gøre ham. Til dagligdags sloges de to Brødre, saa det var en Fornøjelse. — Det vil sige, det var altid Helge, der fik Kløene.

— En Cigaret, Du?

— Tak! sagde Helge og tændte sig en.

Kaj sad hele Tiden og betragtede Helges Armbaand med Uret i. Pludselig sagde han:

— Skal Du ikke snart begynde at gaa med Kæde?

— Ikke foreløbig, sagde Helge. Han forstod ikke, hvor Broderen vilde hen.

— Den ligger i din Skuffe? — spurgte Kaj.

— Ja, sagde Helge.

Kaj tav lidt, tændte sin Shagpibe og sagde saa med dæmpet Stemme:

— Havde Du noget imod at laane mig den — blot et Par Dage?

Helge saa forundret paa sin Broder:

— Du gaar jo ellers aldrig med Kæde, sagde han.

— Jeg vilde ogsaa laane paa den, svarede Kaj.

— Laane paa den! — — Der gik et Lys op for Helge.

— Ja, sagde Kaj, jeg trænger til en Snes Kroner, netop nu.

— Tror Du saa meget? spurgte Helge.

— Mageligt! sagde Kaj. Han havde et indgaaende Kendskab til Assistenshuset.

— Og Du skal faa den igen paa Onsdag, tilføjede han.

— Hvis det er sikkert, skal Du faa den. Men det maa endelig være bestemt, sagde Helge.

— Naturligvis! — forsikrede Kaj, og saa fik han Kæden.

— — —

Onsdag Aften havde Helge den igen.

— Er jeg ikke præcis? spurgte Kaj, da han afleverede den. — Det var sjældent, at Kaj var præcis med noget.

— Jo—o! sagde Helge. Han stod og saa paa sin Kæde. Han havde savnet den saa frygteligt i disse Dage. — I to Maaneder havde den ligget urørt i hans Skuffe — han havde ikke skænket den en Tanke —; men nu, da den havde været paa Assistenshuset — hos „Onkel“ — havde han gaaet i den dødeligste Angst for den.

Hvert Øjeblik havde han ventet, at hans Moder eller Søstre skulde spørge efter den. Det kunde jo saa nemt ske, syntes han. Og hvis de nu havde villet se den. Helge havde gyst blot ved Tanken.

Men alt var gaaet godt.

— — — Helge lagde Kæden tilbage i Skuffen, hvor den havde ligget. Han havde den største Lyst til at tage den paa og lægge Læderarmbaandet til Side; men saa blev han bange for, at Familien skulde komme med nærgaaende Spørgsmaal om, hvorfor han pludselig — tilsyneladende fuldstændig umotiveret — begyndte at gaa med Kæde igen.

Og saa lod han den blive i Skuffen.

III.

Helge laa paa sin Chaiselongue og var ulykkelig.

Helge var kommet i den Alder, hvor unge Mennesker begynder at komme ud — og begynder at bruge Penge, som Onkel Hans sagde. Helge havde allerede adskillige Gange været i den Situation at mangle Kontanter, og saa havde han gjort Gæld. Og naar Krediten var opbrugt, havde han henvendt sig til Onkel Hans, der de første Gange rundhaandet havde hjulpet ham. Men efterhaanden blev Helges Besøg hos Onkel Hans noget vel hyppige, og sidste Gang — det var den foregaaende Dag — havde Onkel Hans sagt, at nu kunde han ikke mere.

Helge var gaaet bort — saa flov som en Hund, der har faaet Prygl. Han havde jo været saa sikker paa, at han ogsaa denne Gang var blevet hjulpet. — — —

Helge brød sit Hoved for at finde ud af, hvordan i Alverden han skulde stampe de Penge.

Han skulde bruge et halvthundrede Kroner.

Et Par Regninger, der ellers vilde blive præsenteret i hans Hjem, maatte betales, og desuden skulde han bruge et Par Kroner, saa han kunde komme hen paa Varietéen om Aftenen.

Helge havde allerede faaet sin Stamvarieté, hvor Kelnerne skrabede for ham, og hvor Syngepigerne smilede til ham. — Det var en af disse smaa Varietéer, hvor unge Mennesker for en forholdsvis billig Penge kan give Greven.

Og Helge vilde gerne spille Greve. — — —

Helge kom pludselig i Tanker om sin Kæde. Den maatte kunne hjælpe ham. Han løste Uret og vejede den i Haanden. Den var tung — og saa var den af Guld.

Han maatte vove det — med Kæden.

Og han vovede det. —

Da han havde faaet Pengene for Kæden — han fik netop halvtreds Kroner — gik han hen paa Varietéen, hvor han soldede ugudeligt med nogle Kammerater. — Regningerne vilde han betale næste Dag.

Men næste Dag havde Helge kun femogtyve Øre tilbage — og ingen Urkæde.

Og nu laa han igen paa sin Chaiselongue og var ulykkelig.

Hvordan skulde han skjule, at han ikke havde sin Kæde. Der var ikke andet for ham at gøre end at gaa med tilknappet Jakke, og saa maatte han stjæle sig til at se paa sit Ur. Det havde Kammeraterne, der havde sviret for hans Penge, raadet ham til. —

Naa, det gik vel nok, tænkte Helge — og sukkede.

Foreløbig vilde han gaa ind til Familien og rekognoscere Terrainet.

— — —

Fru Blom sad og lagde Kabaler inde i Dagligstuen — hendes Øjne var rødkantede.

Helge flygtede rædselsslagen. Han kunde ikke udstaa rødkantede Øjne — særlig ikke, naar der kunde være Mulighed for, at han var Aarsagen til dem.

Ellen og Marie sad inde i Kabinettet og syede. Helge satte sig paa en Stol over for dem.

— Du skulde skamme Dig! sagde Ellen. — For Du maa da ikke tro andet, end at vi véd det.

— Han har ikke mere Skam i Livet end en Rotte, sagde Marie — hun benyttede sig altid af saadanne fortræffelige Sammenligninger.

— Jeg synes, det maa blive min Sag, sagde Helge.

— Mor græd i Formiddags, oplyste Ellen.

— Saa—aa! Helge saa brødebetynget ud.

— Hvordan opdagede Du det for Resten? spurgte Ellen interesseret sin Søster.

— Fordi Helge ellers aldrig gaar med sin Jakke knappet; men det gjorde han i Dag. — Det er, for at vi ikke skal se den Kæde, der ikke er der.

Marie kom til at smile, fordi hun var vittig.

Helge tillod sig at le.

— Det er saamænd ikke saa morsomt, sagde Marie vredt.

— Nej, det er sgu meget sørgeligt, sagde Helge.

Og saa gik han ud af Stuen. — — —

Ti Minutter efter stod han i Onkel Hans' Arbejdsværelse.

— Onkel, Du maa hjælpe mig, sagde han.

— Jeg kan ikke mere; det sagde jeg Dig jo igaar.

Helge tænkte sig lidt om, tog saa en rask Beslutning og knappede sin Jakke helt op. Og med Haanden gjorde han en betegnende Bevægelse hen over det Sted, hvor Kæden plejede at hænge.

— Naa, saaledes! Ja, saa maa Du jo have Pengene. Er Uret der heller ikke?

— Jo, sagde Helge — hans Stemme var grødet.

Onkel Hans gik hen til Sekretæren og tog Penge frem.

— Værs'god, sagde han, og lad ikke det ske oftere.

— Tak! sagde Helge — han følte sig som en Forbryder — Tak! sagde han igen, og saa gik han — hen for at indløse Kæden.

— — —

Det var næste Formiddag. Det ringede paa Entréklokken, og Helge, der var alene hjemme, gik ud og lukkede op.

Det var Tante Amalie.

— God Dag, Tante, kom indenfor! sagde Helge.

— Tak, min Dreng! Er Mor hjemme?

— Nej, jeg er ganske alene, sagde Helge og aabnede Døren til Dagligstuen.

— Ja, jeg stikker straks af igen. Men da jeg nu en Gang er kommet, vil jeg dog hvile mig et Øjeblik.

— Og Tante Amalie tog Plads.

— Jeg synes, din Kæde skinner saadan i Dag, sagde Tante Amalie. — Tante Amalie gjorde altid Bemærkninger over Helges Kæde.

— Tja! sagde Helge og blev flov. — Efter at Kæden havde været paa Assistenshuset, blev han altid flov, naar man talte om den.

Men Tante Amalie blev ved.

— Jeg drømte netop om den i Nat. — Jeg kom til at tænke paa den igaar Aftes, da jeg sad og bladede i nogle gamle Sange og fik fat paa den, der blev sunget ved din Konfirmationsmiddag.

— Naa! sagde Helge.

— Men véd Du, hvad jeg drømte? spurgte Tante Amalie.

— Nej! Situationen forekom Helge mere og mere pinlig.

— Jeg drømte, sagde Tante Amalie, at jeg kom ind hos min Guldsmed for at faa en Brosche gjort i Stand, og inde i Butikken stod saa Du med din Guldkæde i Haanden. Og pludselig lagde Du den fra Dig paa Disken og tog fem Tikronesedler, som Guldsmeden rakte Dig. — Saa vaagnede jeg. — Men nu ser jeg da, at Du stadig har din Kæde.

Helge lo tvungent.

— For Resten har den Drøm ængstet mig. Og jeg har derfor tænkt at ville hjælpe Dig lidt, hvis Du muligvis skulde have Brug for det. Jeg har — Tante Amalie tog en forseglet Konvolut frem fra sin Taske — jeg har taget denne med til Dig, og nu kan Du jo anvende Indholdet, som Du selv finder for godt. — Men saa maa Du ogsaa passe godt paa din Kæde — lige saa godt som hidtil.

— Husk, det har været din salig Fars!

Og saa gik Tante Amalie.

— — —

Men Helge blev maalløs staaende og saa paa Konvolutten.

— Mon Tante Amalie vidste noget? tænkte han.

Han aabnede Konvolutten og saa en stor grøn Seddel.

Hundrede Kroner.

Helge havde kysset Tante Amalie midt paa Munden, hvis hun endnu havde været i Stuen. — Helge kunde ellers ikke fordrage at kysse gamle Tanter.

Nu nøjedes han med betaget at stirre paa Pengesedlen; og da han havde set længe nok paa den, lod han sin Haand kærtegnende glide hen over sin Guldkæde.

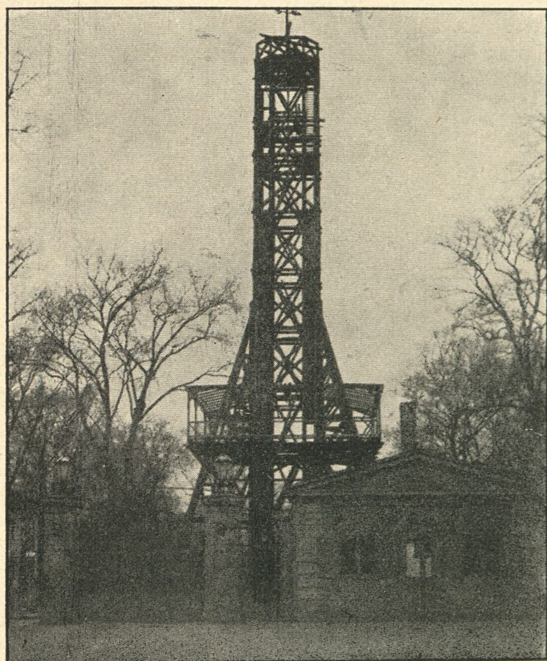
Og ihukommende Tante Amalies evindelige Omkvæd, naar der var Tale om Kæden, sagde han — halvhøjt og smilende:

— Husk, det har været din salig Fars!

Og saa gik han hen og betalte sine Regninger.

Flemming Algreen-Ussing.

Zoologisk Haves Udsigtstaarn.

For nogle Dage siden holdtes der Rejsegilde paa ovenstaaende Udsigtstaarn i Zoologisk Have. Det ligger paa Toppen af Valbybakke og har saaledes fri Udsigt over København og nærmeste Omegn.

Foraar i Byen!

Med Fotografier fra Strøget.

En Morgenstund som sædvanlig stiger man ud af sin lune Seng, ifører sig Badetøfler og Badekappe . . . forundrer sig et Øjeblik over, at man ikke fryser mere — og sjokker med Dagens første Cigaret i Munden, sløv og ligeglad — ind i Badeværelset, hvor det iskolde Vand venter En med sine aldrig svigtende Løfter om Livets første og største Nydelse.

Man vender tilbage, smækker i Overmod et Vindu op, sikker paa at hundefryse, — stikker Næsen udenfor og snuser Morgenluften ind. Ovre i Genbohuset slaar den højbarmede Caroline allerede sine Morgentriller — om Kap med nogle fjantede Graaspurve, der fylder Luften med et Kvidder, saa Gud sig maa forbarme.

Der er Foraar i Byen!

Foraar, naa . . . nu skal man vel være poetisk. Sludder — Foraar og Poesi eksisterer overhovedet ikke mere — gammeldags Vaas!

Og med disse Ord vikler man en Slobrok om sin Velskabthed, fylder sin daarlige Mave med et Glas varm The og ulejliger sin forpinte Hjerne med et Dusin kedelige Morgenaviser.

Men det kvidrer stadigvæk derude, og lidt efter lidt begynder det saa min Sandten at kvidre i en selv.

Paa Ære, . . . der maa være Foraar i Luften.

Efter at have indtaget en fed Frokost, gaar man ud at spadsere i det hemmelige Haab at træffe et lille Foraar, der med sin varme Sol kan lyse lidt op i et melankolsk Hjerte.

Paa Hjørnet af Raadhuspladsen og Frederiksberggade staar en gammel vissen Kone med nogle friske Violer . . . et trist Symbol paa Byens Foraar.

Strøget er levende. Herrer og Damer, Skuespillere, Journalister, Levemænd, Fattigfolk og Børn — alle er de ude at gaa: selvglade, frække, kedelige og livsglade, uden Hastværk, og hver især med et sejrssikkert Smil paa Læben, som om det var dem, der havde tændt Solen deroppe og givet den Ordre til at lyse og varme.

Saa barnlige er Folk i Solskin!

Der stryger en lille Dame tæt forbi mig, en lille Københavnerinde med Stumpnæse og glade Øjne.

En af dem, jeg engang brød mig om, — den Gang der var Sommer og Sol!

— Hvorfor ser De saa vred ud i Dag, spørger hun og tager min Arm, som jeg lempelig gør fri.

— Hvorfor . . . fordi det keder mig, at se alle Folk saa glade.

Gudrun Carlson paa Strøget.

— Tror De ikke, at hvis man rigtig inderlig ønsker noget, saa gaar det i Opfyldelse.

Jeg saa paa hende, og straks var hun der igen med Armen:

— Hvis man rigtig inderlig ønsker noget — —? Hvad mener De?

— Det véd De jo godt. Jeg vilde saa gerne engang se dem i rigtig godt Humør.

Jeg tog min Hat høfligt af for den lille Dame — og gik. Det er generende med alle disse Mennesker, der har saa travlt med Ens Lykke.

Næ —, se til Himmelens Fugle, Liljerne paa Marken og Hundene paa Gaden! Der er Foraar i Luften. Det er ganske vist.

Sludder! Hvad er Foraar? Det kommer ikke mig ved i det mindste. Lad de andre tro paa det, jeg skal ikke genere dem. Blot de vil lade mig i Fred.

Jeg gik ind paa „Dinglen“ — (et populært Udtryk for d'Angleterre) —, og satte mig ved et Vindu.

Udenfor „jodlede“ de unge Mennesker op og ned ad Strøget.

Der er Uro i mig. Er det, fordi den meget smukke, statelige Frk. M. gaar forbi og sender mig et elskværdigt Blik, er det maaske de to smaa Frøkner S., der berøver mig min Fred . . . aa nej, langt snarere er det vel fordi, der ikke findes en eneste blandt dem alle, som jeg gider hælde mit Hoved til!

Men pludselig trækker Solen sig fornærmet tilbage, der gaar en Luftning hen over Byen —: Det øsregner.

Strøget er paa et Øjeblik ryddet og mennesketomt.

Inde i Porte, Gadedøre og under Markiserne trykker Folk sig sammen.

Naa — ja, det er nok det, man kalder Foraar i Byen!

„Dannebrog“ vejrer Foraarsnyheder.

Midt i Regnen staar en Viol-Kone og rækker mekanisk Haanden frem med en Buket.

De røde Omnibusser svinger stoppende fulde ned gennem Byen.

Jeg gaar hjemad — lidt vred over, at Foraaret har narret mig.

Faa Skridt fra min Gadedør faar jeg Øje paa den lille Dame fra før. Den tynde, sorte Kjole er vaad og

Johannes Poulsen gaar til Prøve.

klæber sig ind mod hendes lille, spinkle Skikkelse. Hvor ser hun dog ubehjælpsom ud — og tynd . . . saa tynd, som man kun kan se ud i Regnvejr!

Det magre Ansigt er alvorligt, de mørke Øjne melankolske og blanke — blanke og vaade som Brostenene.

Jeg drejer om ad en Sidegade. Hun følger efter. Jeg vender mig om imod hende:

—Hvad vil De mig egentlig?

Hendes Ansigt er alvorligt, og det klæder hende ikke.

— Jeg tror, De vilde have godt af at være lidt god imod mig.

Trænger De til noget?

Hun smiler lidt melankolsk og ser langt ned ad den sølede Gade:

— Det er et nydeligt Foraarsvejr! Og *det* er min Skyld!

— Er det Deres Skyld? De er noget mystisk, synes jeg.

— Før, da De gik fra mig, saa ønskede jeg saa inderligt, at det vilde regne, øsregne . . . for Deres Skyld.

En falden Droschehest paa Strøget.

Hun vender sit vaade, latterligt melankolske Ansigt op imod mig:

— Forstaar De da virkelig ikke . . ., det er for Deres Skyld?

Jeg véd det ikke, forstaar det knapt, men jeg synes pludselig, at Foraaret har lagt sig ved mit Bryst — jeg synes, hun er sød og god at se paa, og paa én Gang véd jeg det: at Foraaret skal være som en ung, trodsig Pige, der leende kaster sig imod os, bemægtiger sig os og af hele sin Sjæl vil det ene, at vi skal være glade og i godt Humør. Og hun ønsker det saa inderligt, hendes Smil er saa solvarmt, og der er en Friskhed i hendes Øjne, der betager . . . saa umiddelbart, at hendes smilende Læber bliver Verdens Midtpunkt, som man ydmygt maa bøje sig imod.

Jeg griber den lille Dames røde, klamme Haand, trykker smilende et Kys derpaa og ler ind i hendes melankolske Øjne:

— Kom igen en anden Dag, lille Du, naar Solen skinner og Du er i bedre Humør!

Lazarus.

Heltens Slagskygge.

[Tegning af Axel Nygaard.]

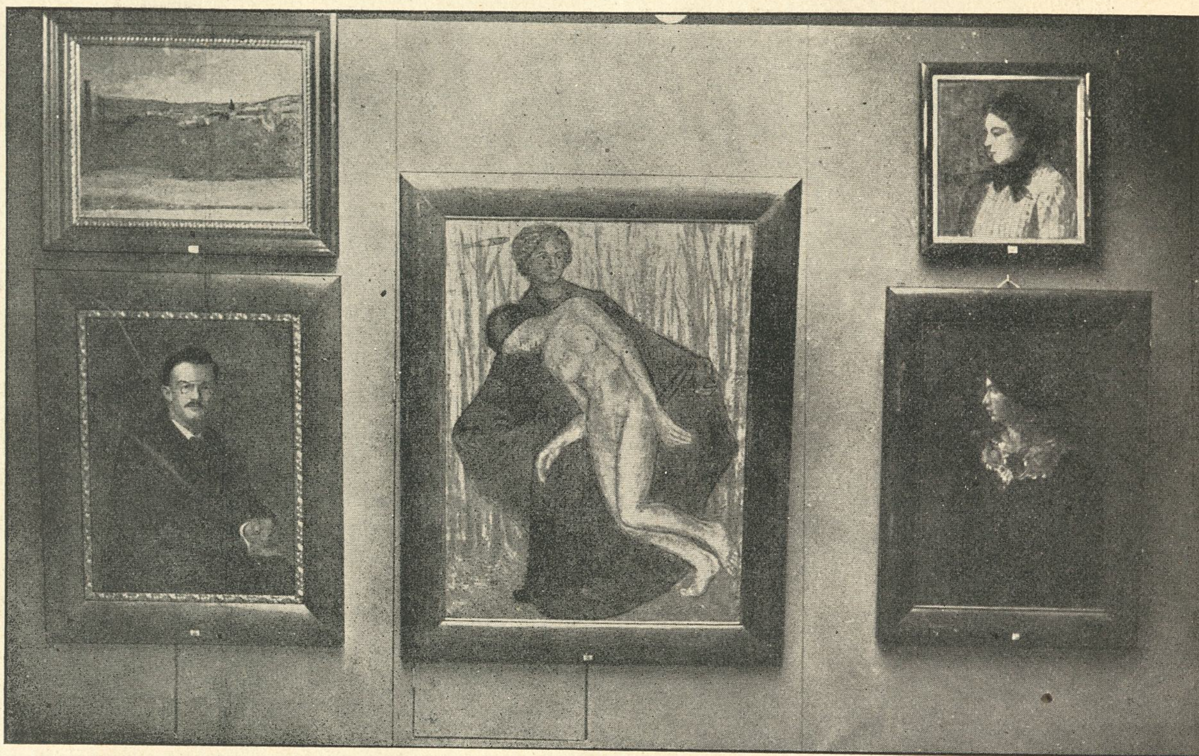
Søndag d. 16de April fyldte Ekscellencen J. B. S. Estrup sit 80de Aar.

Dagspressen.

De Afvistes Udstilling.

Det er en morsom Idé, Journalistforbundet nu har realiseret, ved at udstille de Arbejder, Foraarsudstillingens originale Dommere har afvist: — at de Herrer Dommere fortjener Prædikatet *originale*, vil vist ingen nægte, som har forsøgt at lodde den dømmende Visdoms Dybder.

af en vis nøgtern Jævnhed, der vidner om fremtidig solid Dygtighed, saa er der dog, med en enkelt Undtagelse, ikke ét Billede, som er skabt af en Vilje, der vilde mere end den store Hob, af en Stræben, der hævede sig rankt og frit over al den forløjede Kedsomhed, som udmærker det sædvanlige Markedsgøgl. Men

De to øverste Billeder af *Svarstad,* Portrættet til venstre af *Køje,* Billedet midt for og til højre af *Ernst Goldschmidt.*

Men det maa tilstaas, at det morsomme indskrænker sig til Idéen. Udstillingen selv er unægtelig en Skuffelse for alle dem, der regner Kunst for mere end et Levebrød, eller som har troet, at netop de Unge skulde bryde sig nye Veje, Veje, som var deres alene i hele den vide Verden, og som havde haabet, at de fleste var naaet videre end til at drømme om en Professortitel, et Ridderkors eller et *u. C.* For alle dem er Udstillingen en Skuffelse; thi om der end er Billeder, der er prægede

Søgthed eller Fladhed er kun ringe Garantier for Fremtidens Kunst.

Kun Professorerne ved Akademiet har en vis Grund til at være stolte — thi de allerfleste af Udstillerne er Elever af dem og prægede af deres Aand. Hvilken Triumf maa det nu ikke være for dem at se, hvorledes hver Smule Ejendommelighed, hver ærlig Stræben er rykket op med Rode — hvilket Værk for dem at skue tilbage paa nu i deres Alderdom!

Louis Kohl.

Fodboldkampene.

For første Gang vajede Trikoloren Paaskedag over Indgangen til Boldbanen ved Østerallé. Det var til Ære for de franske Fodboldspillere, der gæstede „Boldklubben af 1893“. Og Publikum, som aldrig forsømmer nogen Fodboldmatch af Betydning, mødte ogsaa frem denne Gang i store Skarer for at se vore Fodboldhelte føje et nyt Blad ind i deres internationale Laurbærkrans.

Thi derom var ingen i Tvivl. Danskerne maatte sejre. Vi har nu efterhaanden gjort det af med Nordmænd, Svenskere, Tyskere, Ungarere, Tjekkere og Hollændere; vi bøjer os ene for Britten og Skotten Naturligvis maatte derfor Franskmændene bide i det danske Græs. De blev slaaede — og det grundigt! 15 tabte Maal mod 1 vundet i 2 Kampe er en drøj Historie for et udvalgt Hold at komme hjem med til Paris.

Danskernes Overlegenhed var tydelig paa alle Punkter. Vi er rent fysisk stærkere; den enkelte Spillers Færdighed i at behandle Bolden er større, og Sammenspillet er meget bedre end hos Franskmændene. De kunde derfor ikke undgaa deres Skæbne.

Men skønt den danske Overlegenhed var saa stor,

Kammeraterne hjælper en saaret Spiller.

blev Kampene morsomme alligevel. En Fodboldkamp byder altid paa Afveksling, der er Liv og Fart og spændende Situationer, og staar Kampen mod et udenlandsk Hold, spiller den nationale Forfængelighed ogsaa en Rolle; vi vil jo helst se vore egne brillere.

Lad os stille os et Øjeblik udenfor Snoren og se til. Der piler *Gandil* af Sted! Uh, hvor han har travlt! Øjne er ved at trille ud af Hovedet i angstfuld Stirren efter „Kuglen", der truer hans Maal, rundt om raaber Danskerne: „Skyd! Skyd!". Og alles Øjne, baade Spillernes og Publikums, hænger ved den lille Bold mellem Axels store Fødder, som bliver ved med deres yndefulde Dans, indtil de endelig gratiøse og næsten umærkeligt piller „Kuglen" hen til lille *Thorvald*, og Thor-

Det franske Maal i Fare.

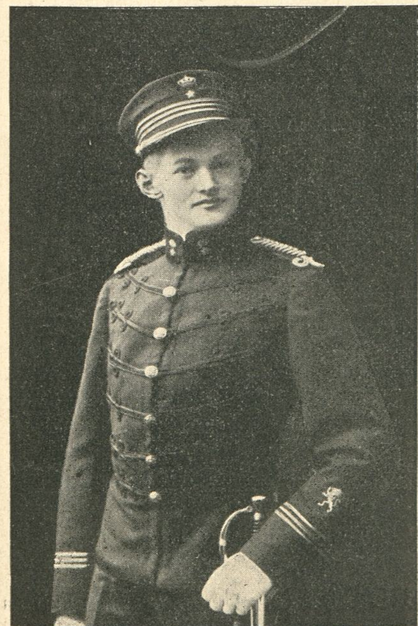
I Hælene paa ham følger 3—4 bitte smaa Franskmænd, som forgæves søger at indhente den danske Champion. Hu, Hej! Det er som selve den vilde Jagt! I susende Fart stryger hele Skaren ned mod det franske Maal, Gandil „skyder" og sætter Bolden ind paa Midten, Gardersergenten *Axel Andersen* faar fat i den og danser frem og tilbage med den mellem Fødderne, foran ham „stepper" en hel Flok Franzoser, den franske Maalmands vald har Krudtet, som Gardersergenten mangler, han „skyder" som en Karl, og Kuglen sidder i Nettet, og Folkets Jubel skyller hen over den lille Helt.

Den Slags Situationer var der mange af i Kampene med Franskmændene, og derfor morede vi os, men vi vil alligevel helst en anden Gang se et fremmed Hold, der er lidt stærkere end disse Franskmænd. Saa er der ogsaa lidt større Ære ved at sejre.

Asmus Diemer.

Aage Ørsted-Matzen.

Den 22. Februar døde den 23-aarige Officer *Aage Camillo Ørsted-Matzen* i Kongostatens Tjeneste. Paa en Ekskursion den 18. Februar ramtes han af Solstik og døde efter 4 Dages Sygdom. Den unge Mand var Sekondløjtnant i det danske Artilleri, men tog i Efteraaret Orlov for at gaa i Kongostatens Tjeneste. Omtrent ved Nytaarstid tiltraadte han sin Tjeneste i Kongo efter et 3 Maaneders Uddannelseskursus i Bryssel.

Ørsted-Matzen i Kongo-Uniform.

Den unge livsglade Københavner var en rask og frejdig Officer, afholdt baade af Over- og Underordnede, og det var med Sorg, at hans mange Venner maatte opgive alle Bestræbelser for at faa ham til at opgive den farlige Kongotjeneste, som for de fleste Nordeuropæere er den visse Død.

Men Ørsted-Matzen var i Besiddelse af et Mod og en Æventyrlyst, som kun Døden formaaede at besejre.

Madam Andresens Jubilæum.

Fra vor Medarbejder Forfatterinden, Fru Olga Eggers-Rosenberg, har vi modtaget efterstaaende Artikel, som er blevet til, efter at Fruen Mandag den 17. tilbragte Dagen forklædt som Blomstersælgerske paa Amagertorv, hvor en af Konerne havde ladet sig overtale til at udgive hende for sin Niece. I Artiklen har Fruen skildret den Jubilæumsstemning, som paa den Dag beherskede Torvet.

„Vi skal nok have Dem i „Verdens-Spejlet", Madam Andresen, med Billede af det hele," — siger jeg, medens Jubilaren ganske forskrækket ser op fra sine Tulipaner.

„Næ, — det vil jeg ikke, næ, hvor véd De dog det?"

„Og saa skal De fortælle „Verdens-Spejlet"s Læsere lidt om, hvordan det har været at sidde her i 25 Aar," — lokker jeg.

Men Madam Andresen bare smiler genert.

Saa kommer de andre Koner til.

„De skal fortælle, at hun er saadan en brilliant Kammerat og saa sjov. Og at hendes Mor har været her mange Aar før hun, at hun ikke var mere end 8 Aar, da hun begyndte at hjælpe Moderen her nede," — fortæller de i Munden paa hverandre.

Madam Andresen — Vilhelmine Andresen hedder hun — smiler til det altsammen, alt imens hun gør en god Handel med lyserøde Tulipaner.

„Naa," siger jeg, „synes De saa ikke, det bliver morsomt saadan at faa offentlig Attest for, at man er saa rar og venlig?" — spørger jeg.

„Men det er ogsaa en dejlig Forretning at handle

med Blomster," siger hun og ordner varsomt sine store Buketter, „og det er meget nemmere, end det var i gamle Dage. For den Gang var man her saa mange, at man maatte op midt om Natten og sidde her fra

Og i mit stille Sind tænker jeg, at jeg tilbragte en saa behagelig Dag, da jeg selv var Amagerkone, saa jeg godt forstaar, at Madam Andresen har holdt ud i 25 Aar og endda ikke er blevet ked af det.

Jubilaren.

3—4 om Morgenen bare for at faa Plads. Men nu er her jo ikke saa mange, og nu har vi vores bestemte Pladser."

„Ja, tænk," siger en af de andre Koner, „da hun var saadan en lille Pige og kom her ned med Moderen, saa sad hun og bandt Buketter af Mos og Vintergækker, som hun selv solgte. Hun har saamænd faaet sig mangen en god Lur paa de selv samme Sten her, ved Siden af Moderen."

„Men har De da ikke selv en lille Pige, Madam Andresen," spørger jeg, „saa kunde Pladsen være gaaet i Arv til hende. Det kunde da have været morsomt, ikke?"

„Jo, men jeg har slet ingen Børn. Jeg kunde heller ikke tænke mig at holde op med at sælge Blomster foreløbig. Her er jo saa livligt, og nu er jeg vant til at være ude i den friske Luft, saa jeg kan slet ikke undvære det."

„Og hvad skal De saa gøre for at fejre Madam Andresen i Morgen?" — spørger jeg de andre.

„I Morgen faar vi saa travlt, saa der bliver ingen Tid til saadan noget," — siger hun selv, men de andre afbryder:

„Jo, det gør der rigtignok. Vi skal rigtig lave Fest for hende. Men det maa hun ikke vide noget om endnu."

„Nej, naturligvis; det skal være en Hemmelighed," — siger jeg.

Og Madam Andresen lér til de andre, der ser overmaade hemmelighedsfulde ud, som om de havde alle deres Kurve fulde af Overraskelser.

Og det samme Resultat synes ogsaa de andre at være kommet til, at dømme efter de mange fornøjede Ansigter, som nikker Farvel til mig, da jeg nu gaar efter at have ønsket Jubilaren endnu 25 behagelige Aar.

Forfatterinden Fru Rosenberg som Amagerkone.

„Og glem saa ikke at sige, at hun er saa rar, saa rar," — raaber de efter mig.

Og jeg lover det og opfylder det herved.

Olga Eggers-Rosenberg.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

16. Fortsættelse.

„Hvad kræver De for hende?"

„Hun staar mig i mindst to Tusind Francs."

Martinac den ældre brast i Latter, og Martinac den yngre stemte i med.

„Nej, saa høje Priser kender vi ikke her! Vi giver aldrig mere end tre Hundrede Francs. Udgifterne er for store. Nu i vore Dage, da Politiet er begyndt at efterspore os, maa vi jo altid iagttage større Forsigtighedsregler, hvilket forøger vore Udgifter. Vi byder Dem tre Hundrede og ikke en *Sous* mere."

Mr. Corck kviede sig for at modtage dette Tilbud og svarede efter et Øjebliks Pause:

„Den Handel maa jeg først betænke mig paa."

„Ja, vær saa god!" sagde Monsieur Martinac den ældre, idet han rejste sig. „Imidlertid haaber jeg, De vil vise os den Fornøjelse at spise Frokost med os! De kan vel trænge til nogle Forfriskninger efter den lange Rejse."

Han aabnede Døren til Spisestuen, hvis Møbler var ligesaa tarvelige og slidte som dem i det andet Værelse.

De tog Plads om det runde Bord, og en yngre Tjener bar Maden ind og vartede op, medens Værterne fyldte de fremmedes Glas med sur Rødvin.

„De havde forhen en udmærket Forretning i Paris lige overfor Børsen," ytrede Mr. Corck. „Har De den endnu?"

„Nej, vi kom i Konflikt med Politiet!" svarede Martinac den ældre i en ligegyldig Tone. „Og som Følge heraf maatte vi lukke. Siden laa vi et Par Aar paa Rejse i Udlandet. Jeg var et helt Aar i Buenos Ayres og i Montevideo, hvor jeg satte mig i Forbindelse med Senor Philippo Garcia. Hans Fader havde i sine yngre Dage handlet med Negre, som han selv hentede fra Afrika. Men da Negerslaveriet blev ophævet, begyndte han en anden Forretning, som har vist sig at være nok saa indbringende. Faderen er for længst død; men Sønnen har endnu hans Skib, hvormed han to Gange om Aaret henter hvide Slavinder fra Europa. Naar han kommer hjem med sin Ladning, møder Køberne op paa Skibet, hvor der holdes Auktion, og hvad der ikke sælges her, transporteres videre til andre Byer længere sydpaa. Han tjener store Penge, og i sin Fritid bevæger han sig altid i det fornemste Selskab."

„Saa skal vel den Pige, jeg har bragt med mig, føres over til Sydamerika," sagde Mr. Corck. „Vi vilde helst have hende sendt saa langt bort som muligt . . . af Hensyn til det engelske Politi."

„Jeg forstaar Dem!" svarede Martinac den ældre, idet han tømte sit Glas. „Men nu er det saa uheldigt, at Skibet netop er sejlet fra Bordeaux for tre Dage siden. Det kommer i Almindelighed to Gange om Aaret og henter indtil femten Hundrede Piger. I Mellemtiden samler jeg dem ind fra forskellige Lande. Alle de Villaer, De har set i denne Gade, tilhører os og tjener som Oplagssteder for vore Varer."

„Det er en storartet Forretning!" udbrød Mr. Corck.

„Ja, den er vistnok en af de største i Frankrig! I en Villa er der Konditori, i en anden Vinhandel, i en tredje Chokoladefabrik o. s. v., og paa denne Maade vildleder vi Politiet, naar det vil granske vor Virksomhed. Her har vi Kaffehandel," sagde han leende.

„Ja, det er meget sindrigt."

„Medens min Broder var i Sydamerika," fortalte nu Martinac den yngre, „rejste jeg til Orienten. Her satte jeg mig i Forbindelse med den Storgilding, som har Overopsynet med Shahen af Persiens Harem. Efter Aftale sendte jeg ham nogle franske Piger; men han betalte saa daarligt, at jeg afbrød Forbindelsen. Nu har jeg indledet Korrespondance med en østrigsk Dame, Baronesse Sternfeldt, som bor i Konstantinopel. Hun er en meget paalidelig Person. Hun havde før Handel paa Rusland; men da Tyrkerne i de senere Aar har faaet et saadant Had til deres russiske Naboer, bryder de sig heller ikke mere om deres Kvinder. Nu er de vesteuropæiske paa Mode derovre; men de maa helst have lyst Haar og blaa Øjne, hvilket jo ikke altid er saa let at skaffe."

„Hvorfra henter De Deres Beholdning?" spurgte Englænderen videre.

„For det meste fra Magasinerne i Paris," svarede den ældre Broder. „Vi har en hel Stab af ældre Damer i vor Tjeneste. De gaar om i de Butikker, hvori der staar unge Piger, og indleder Samtale med dem. De spørger dem, hvor meget de erhverver ved deres Arbejde, og naar vedkommende har fortalt, hvad hun tjener, svarer den venlige, gamle Dame: „Men det er dog altfor lidt! Jeg staar i Forbindelse med en stor Købmand i Amerika, som vil give Dem tre Gange saa høj Løn." Naar Fisken har bidt paa Maddingen, indbyder man hende til en flot Middag i en landlig Restaurant; hun køres herud," og den værdige Monsieur Martinac gjorde en Bevægelse med Haanden, som betød: „Døren i Laas!"

Da Maaltidet var færdigt, gik det lille Selskab ind i Kontoret, som laa til højre for Entrédøren og var lige saa tarvelig udstyret som de andre Værelser. Bohavet bestod kun af to Skrivepulte af malet, brunt Træ, et Par Rørstole og en Hylde med Bøger og Papirer. Her afsluttedes nu endelig Handelen, idet de blev enige om fem Hundrede og firsindstyve Francs.

„Hun har paaført mig et betydeligt Tab!" sukkede Mr. Corck, idet han stak Guldpengene til sig. „Men vi maa jo altid være forberedte paa, at nogle af vore Spekulationer mislykkes."

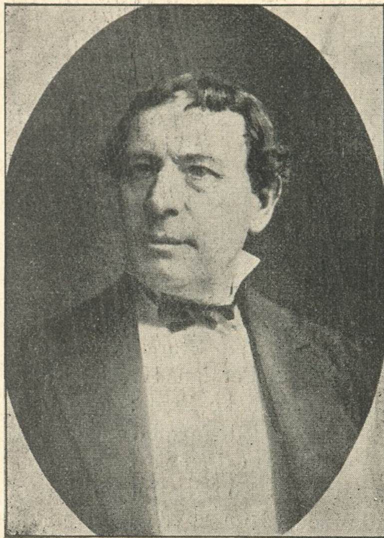
„Jeg vilde helst, at De skulde køre tilbage til Paris i vor Vogn," sagde nu den ældste af Brødrene. „Thi paa en saa lille Jærnbanestation som her lægges der Mærke til enhver Rejsende."

„Som De vil!" svarede Mr. Corck. „Men jeg maa af Sted straks for at kunne være hjemme i London senest i Morgen tidlig."

(Fortsættes)

En gammel Teaterdirektør.

Fhv. Teaterdirektør *Peter Petersen* fyldte Onsdag d. 26. April 90 Aar. Han er Danmarks ældste nulevende Skuespiller.

Teaterdirektør P. Petersen.

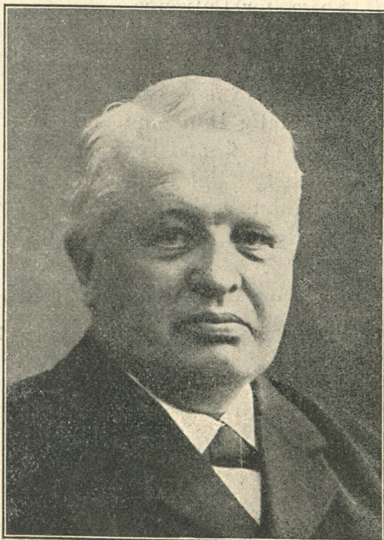
P. Petersen debuterede 1835 ved det Ehlerske Selskab i Svendborg og var derefter et Aar ved Bekkers tyske Skuespilselskab, der berejste Slesvig og Holsten. I en Del Aar rejste han derefter med forskellige Selskaber i Provinserne, indtil han 1846 blev engageret ved afdøde Kammerraad Langes Selskab, sikkert det bedste, der nogensinde har rejst i Provinserne. Han fulgte senere Lange til København, hvor denne 1848 dannede det første Privatteater. Ved Vilhelm Wiehes Hjælp kom han derefter til Kristiania Teater, og da han efter 6 Aar kom tilbage fra Norge, søgte han Teaterbevilling og fik den.

„I en lang Tid," siger gamle Petersen til os, „tilbragte jeg en trættende Direktørvirksomhed, dog med to Lyspunkter: et 3-aarigt Ophold i Norge og et lignende i Slesvig, hvor der i 10 Aar ikke havde været spillet dansk Komedie, og hvor Publikum strømmede til Teatret, men hvor jeg rigtignok havde Stævninger, Mulkter og Udvisning hængende over mit Hoved."

P. Petersen er endnu forholdsvis rask og rørig og fuldstændig aandsfrisk, men han er for gammel til selv at styre et Selskab, hvorfor han med Ministeriets Tilladelse har overladt Bevillingen til sin Søn, *Julius Petersen*, der ejer Aalborg Teater. Hans tre andre Sønner er ogsaa Skuespillere: *Louis*, der i nogle Sæsoner var engageret ved det kgl. Teater, *Valdemar*, der er en kendt Provinsskuespiller, og *Carl*, der er engageret ved Nørrebros Teater.

En Foregangsmand.

Af Mejeribrugets to Hovedgrene, Produktion af Smør og Ost, har Osteproduktionen, som bekendt været ringe i Forhold til Smørret. Fra forskellige Sider er der kommet Røster om, at Mejerilandet Danmark dog ogsaa nok maatte kunne følge med paa Ostefabrikationens Omraade, og adskillige har da forsøgt at efterlave nogle af de kostbare Oste, som indføres her til Landet og betales med høje Priser. En Mand, der i saa Henseende har naaet videst herhjemme, er Mejeriejer *P. Trock*, Kragerupgaard ved Jyderup. I Aarenes Løb har Hr. Trock faaet sine udmærkede Ostesorter indført paa Markedet, og han har ved Udstillinger, dels her i Landet, dels i Paris, Antwerpen og Brüssel, opnaaet højeste Udmærkelse.

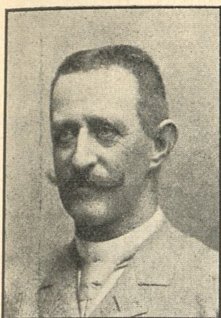

Mejeriejer P. Trock.

Hr. Trock har forpagtet Kragerupgaards, Snertinges og Bonderupgaards Mejerier, og de faar tilsendt Mælk fra 14—15 Herregaarde. Produktionen var for 10 Aar siden 200,000 Pd. Ost om Aaret, men den er nu vokset til 1 Million Pund aarlig. Paa Mejeriet i Snertinge fabrikeres Gouda- og Eidammer-Ost, paa Kragerupgaard Emmenthaler-Ost og paa Bonderupgaard Dansk Schweizer-Ost.

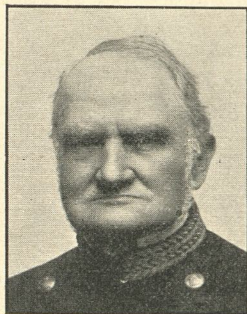
Den 1. April kunde Hr. Trock fejre sit 25-aarige Jubilæum som Ostefabrikant, og i den Anledning havde han indbudt Hovedstadspressen til et Besøg paa Kragerupgaard. Vi saa ved den Lejlighed, at Hr. Trock har en stor Virksomhed, som er skabt ved megen Energi og Dygtighed, og føler os overbevist om, at „Trocks forenede Ostefabrikker" i mange Aar vil kunne hævde sin ansete Første-Stilling til Gavn for det danske Mejeribrug.

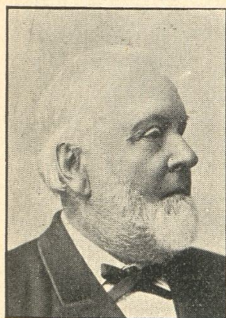
Ugens Navne.

Kaptajn Leigh-Smith.

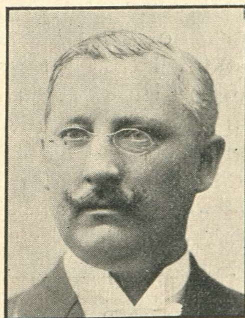
— I forrige Uge er Kaptajn, Cand. polit. *Leigh-Smith* afgaaet ved Døden, kun 57 Aar gammel. Den Afdøde var en kundskabsrig og dannet Personlighed. Det vil erindres, at han afløste Ploug som Redaktør af „Fædrelandet", men han formaaede ikke at holde Liv i det gamle, nationalliberale Organ, som han stred med et Par Aar. Senere fik han Ansættelse som dansk Konsul i Shanghai. Her i det for Europæerne saa farlige Klima paadrog han sig en Hjertesygdom, og da han for et Par Aar siden tog sin Afsked og vendte tilbage her til Landet, var hans Helbred fuldkomment nedbrudt. Hans Død indtraf pludselig.

Konferensraad Bech.

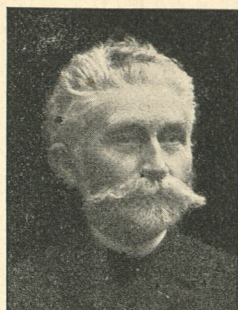
— En af de ældste nulevende Jurister, fhv. Birkedommer i Antvorskov Birk, Konferensraad *Fr. Chr. Bech*, er afgaaet ved Døden i Slagelse i en Alder af 88 Aar. Han havde beklædt sit Embede som Birkedommer i 45 Aar, indtil han, 85 Aar gammel, tog sin Afsked. Konferensraad Bech hørte til Embedsmændene af den gamle Skole. Han var en stræng Politimester og Forhørsdommer, men tillige en mild og menneskekærlig Mand over for de forhutlede Personer, som han fik med at gøre. Han var anden Gang gift med en Datter af Overlæge Hahn i København.

Mægler Prior.

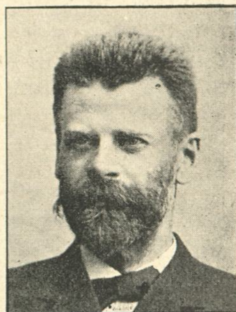
— En af Børsens Ældste, Mægler *C. L. Prior*, fejrede 2den Paaskedag sit 50-aarige Jubilæum, idet han den 24. April 1855 etablerede det bekendte Mæglerfirma Prior, Schmidt & Willer. Nu er han den eneste nulevende af dette Firmas Indehavere. Prior er født i Nakskov den 11. Februar 1827. Han hører til Børsens mest kendte Skikkelser og agtede Mænd.

Restauratør Kehlet.

— En af Københavns mest kendte og større Restauratører, Hr. *Carl Kehlet*, fyldte 2den Paaskedag 50 Aar. Hvem husker ikke hans Variété i Allégade paa Frederiksberg, hvor „Nordens skønneste Kvinder" optraadte! Efter at have afhændet den til Hr. Lorry Feilberg, grundlagde han Zoologisk Haves Restaurant, derefter „Café Continental" og nu sidst „Citys Koncertsal" paa Østergade, hvor han efterhaanden har skabt sig et meget stort Publikum. Hr. Carl Kehlet regnes af hans Fagfæller for at være en meget dygtig Mand i sit Fag, og han er ogsaa en tjenstvillig og godgørende Mand. I alle de Aar, han var i Allégade, trakterede han saaledes hver Jul 300 fattige frederiksbergske Børn med Julemad og Presenter, der blev uddelt af daværende Birkedommer Elberling.

Toldinspektør Boldt.

— Den 1. d. M. fejrede Toldinspektør *A. F. Boldt* i Helsingør sit 40 Aars Jubilæum i Toldvæsenets Tjeneste. Hr. Boldt fik i 1865 Ansættelse som Assistent i Generaldirektoratet for Skattevæsenet. I 1871 blev han Toldkontrollør i Helsingør og avancerede i 1885 til Toldinspektør samme Sted.

Underkasserer Andersen.

— Den 1ste Maj er det 40 Aar siden, Underkasserer ved Stadens Hovedkasse *A. C. V. Andersen* blev ansat i Københavns Magistrat. I en Alder af 16 Aar begyndte han sin Virksomhed i Magistraten som Volontør i Stadens Hovedbogholderkontor; herfra gik han senere over i Hovedkassen, hvor han efterhaanden er avanceret frem til sin nuværende Stilling. Hr. Andersen er en ualmindelig pligtopfyldende og dygtig Embedsmand, der ved sin fine Personlighed og elskværdige Optræden har forstaaet at skaffe sig mange Venner baade indenfor Magistraten og blandt det Publikum, han gennem alle de mange Aar er kommet i Berøring med.

Hørkræmmer Jensen.

— Hr. *A. Jensen*, Indehaveren af Nørrebros Petroleums-Aftapningsforretning, fejrede den 8. ds. sit 25 Aars Forretningsjubilæum. Hr. Jensen begyndte yderst beskedent. Nu driver han en Virksomhed, der i sin Slags er en af de største i København. Han har i mange Aar været Medlem af Bestyrelsen for Petroleumshandlerforeningen.

Kasserer Nielsen.

— Københavns ældste Sygekasse er *Syge- og Alderdomsunderstøttelsesforeningen af 1853;* den oprettedes i Koleraaaret, da det viste sig, at de gamle Lavskasser ikke kunde klare sig. I al den Tid har Fader og Søn besørget Kassererforretningerne: Faderen fra 1853 til 1880 og derefter Sønnen indtil Dato. Denne, Hr. *N. C. Nielsen**), fejrede den 10de d. M. 25 Aars Jubilæum som Kassens Kasserer.

*) I forrige Numer er ved en Fejltagelse Hr. Nielsens Billede blevet forbyttet med et andet. Her er det rigtige.

„Nordisk“.

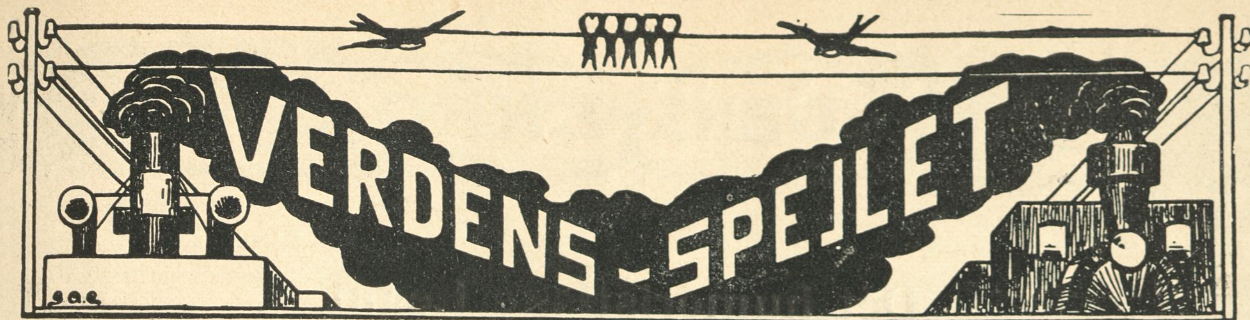

Paa Kongens Nytorv Nr. 8

er nu ovenstaaende stilfulde Ejendom sin Fuldendelse nær. Det er Arkitekt *Fr. Levy*, der har Æren for den. *Nordisk Livsforsikringsselskab* har allerede taget sine Lokaler i Brug. I Beletagen har det ansete Selskab, der jo indtager en fin Plads iblandt vore Forsikringsanstalter, indrettet sig saa smukt og saa praktisk, som et moderne Pengeinstitut kan ønske det. Selskabets Stifter og Leder, Direktør *V. E. Gamborg*, har Grund til at være stolt af sit Barn, hvis Navn fremtidigt fra Husets Tag vil lyse op over Kongens Nytorv og minde Hovedstadens Beboere om, at de i Tide bør tænke paa Livets korte Varighed og sikre sig mod Følgerne af en tidlig Død.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 32, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 7. Maj 1905.

Det bedste i Verden.

Det humoristiske Legat.

Frederik Poulsen.

Frederik Poulsen.

Vi bringer paa Side 500 en Fortælling af Forf. Dr. phil. Frederik Poulsen, som i Aar har faaet det Carl Møllerske Legat for „en fortrinsvis humoristisk Forfatter under 30 Aar". Frederik Poulsen, i hvis fortræffelige literære og videnskabelige Produktion det vil være næsten umuligt at finde noget spøgefuldt, har givet efterfølgende humoristiske Skildring af sig selv i Gyldendals Julekatalog for 1901, og det maa da formodes, at det skyldes dette, hans eneste humoristiske Arbejde, at han har faaet Legatet.

Jeg er født den 7. Marts 1876 paa Herregaarden Dalsgaard mellem Randers og Grenaa. Som Barn var jeg for mit fromme Sinds Skyld bestemt til Hedningemissionær. Reaktionen var fæl. Der kom en Tid, da jeg partout vilde være Skarpretter. Jeg endte som Filolog, altsaa noget midt imellem. Som ung Student besøgte jeg Universiteterne i Göttingen og München og modtog stærk Paavirkning fra tyske Lærde, især fra „Helleneren" Wilamowitz-Moellendorf. Paa denne Rejse skrev jeg mit første trykte Arbejde: Propter bei Tacitus. Det fylder 3/4 Side i Archiv für deutsche Lexicographie. Jeg blev i 1899 Cand. mag. og begyndte som Privatlærer. Plaget af Rejselyst og Næringssorger skrev jeg Romanen „Mors Dreng", der udkom i Foraaret 1900, og rejste straks til Tyskland. Da Honoraret slap op, fik jeg et Rejsestipendium for en „Kandidat udi Theologien eller een ud i Philologien, der særligen udmærker sig ved Guudsfrygt, Kydskhed og Fædrelandskærlighed". Det var paa 514 Kr. 62½ Øre aarligt, og paa det levede jeg stolt i halvandet Aar i Tyskland, Belgien og Paris. Jeg studerede især Oldtidens Kunst, bedrev ved Siden af Journalistik og Bibelkritik, hørte Forelæsninger, modellerede og drak Rhinskvin. Samtidigt holdt jeg i Ferierne herhjemme Folkeuniversitetsforedrag og skrev en Afhandling om bøotiske Vaser og geometrisk Stil. Under alt det blev min anden Roman „Race" til, et Værk af Rumfang omtrent som Bibelen.

Jeg spiser hurtigt, arbejder hurtigt, bliver hurtigt forelsket og hurtigt søvnig.

Siden da har Fr. Poulsen udgivet et skønliterært Arbejde: „Fra Latinerkvarteret" og et videnskabeligt om „Dipylongravene og Dipylonvaserne", for hvilket han forrige Sommer erhvervede sig Doktorgraden.

Vi har desuden fra Forfatteren *Julius Magnussen*, der af alle udpegedes som vor eneste virkelig humoristiske Skribent, modtaget efterfølgende aabne Brev til Legatkomitéen.

Brev til Legatkomitéen.

Kære gamle Professor, blide Tantedigter, sukkersøde gyldenlakduftende Hr. *Sophus Bauditz*; kære velhavende, elskværdige Sejlsportsmand og Matador, Middagsherre og høflige Hr. *Jacob Hegel*; kære vennesæle og fortræffelige Hr. *Vilhelm Andersen* — vil De modtage et lille Brev fra en forsmaaet morsom Forfatter?

Jeg misunder ikke Frederik Poulsen de 900 Kroner. Han er en Mand, der bør have Masser af Stipendier; *Nationaltidende* har skrevet, at *Harald Nielsen* er hans Bannerfører.

Han er Dr. phil. og forstaar sig paa gamle Vaser og har gransket Dipylongravene og har Forstand paa gamle Ben.

Ham under jeg al mulig Alderdomsunderstøttelse.

Men jeg beklager, at det er en fjantet Soldebroders Penge, De bruger til det, som De nu bruger Legatet til. Jeg er ikke af dem, der beundrer Carl Møllers Grinagtighed, men han har sikkert været en Mand, hvis Whisky jeg kunde drikke, og hvis Penge jeg nu kunde rejse ud for.

Carl Møllers Mening har været at ærgre en aldrende Sophus Bauditz og at drille en fortræffelig og omhyggelig Vilhelm Andersen. Han vilde lave et Legat til en ung Flab, der var noget Sjov ved.

Og nu sidder de, Carl Møller vilde gøre Grin med, og uddeler Legatet.

Og hvor betegnende! De giver hvert Aar Pengene til en 29-aarig! (Man skal jo være under 30). De vælger dem saa gamle, saa tidligt ældede og grimme og kedelige som muligt.

Hvorfor støtte Smaabørn? — siger De. De kreser om Deres egen Alderdom og interesserer Dem kun for Alderdomsforsørgelse, og saa giver De Legatet til de tidligst gamle.

I Stedet for at give det til en ung Mand med Chancer!

Jeg venter mig ikke noget af Dem, kære Legatkomité!

I Aar har jeg søgt at faa de 900 Kroner, fordi jeg aldrig har haft saa mange Penge paa én Gang, og fordi jeg trænger til at rejse en Tid væk fra Byen for at blive fri for at se paa dens Legatkomitéer, Riddere, Professorer og Alderdomsforsørgede . . Jeg søger det aldrig mere, saalænge De er Komité, og derfor har jeg Lov til at skælde Dem ud. Jeg haaber, det skal lykkes mig at klare mig selv, og naar jeg i Løbet af en Snes Aar har naaet Berømmelsens og Rigdommens Tinde, skal jeg oprette et Legat, som uddeles til talentfulde Gadedrenge med Forpligtelse til at faa et vist Antal gamle sure Fortidslevninger til at gaa ud af deres gode Skind.

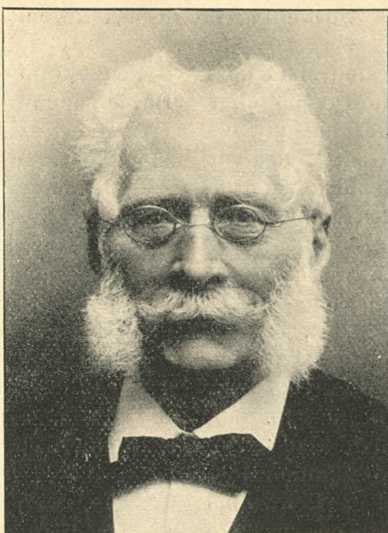
Med venlig Hilsen

Deres ærbødige

Julius Magnussen.

80 Aar.

Den 27de f. M. var der paa Hotel d'Angleterre arrangeret en Banket, hvori deltog henved et Par Hundrede Damer og Herrer, deriblandt flere af Ministrene. Det var Københavns Venstreforening, som fejrede sin Formands, Overretsprokurator *F. Leths* 80-aarige Fødselsdag.

Fra sin lange Livsbane er Leth blevet kendt gennem sin Deltagelse i det offenlige Liv. Han repræsenterede Næstvedkredsen i Folketinget fra 1876 til 1892. I Firsernes politiske Kampaar indtog den en stærkt radikal Holdning — den er i Virkeligheden endnu en af Landets radikaleste Kredse —, og Hr. Leth var den vistnok lidt for „gammel“, saa at de fra begge Sider paa dette Tidspunkt fandt det ønskeligst at skilles.

Fuldt saa betydende som hans Rigsdagsgærning er den Interesse, hvormed han i den sidste Menneskealder har omfattet den danske Fiskerbefolkning. Han har ofret et stort og uegennyttigt Arbejde gennem sin Virksomhed i „Dansk Fiskeriforening“, hvor han nu indtager Pladsen som 1. Vicepræsident.

Majdemonstration.

Over hele Verden demonstrerede Arbejderne paa den første Maj for Normalarbejdsdagen. Men den første Maj er ogsaa en smuk og løfterig Dag, den har Vinter og Kulde bag sig, Foraar og Sol i Vente.

Mens Dagen i Rusland blev en blodig og rød Dag, gik den rolig og fredelig for sig i hele den civiliserede Verden.

Her hjemme var Demonstrationen som altid præget af en pæredansk besindig Borgerlighed, og den røde Fane var brudt af Dannebrogs milde, hvide Kors, og kun faa tonede det rene røde Flag.

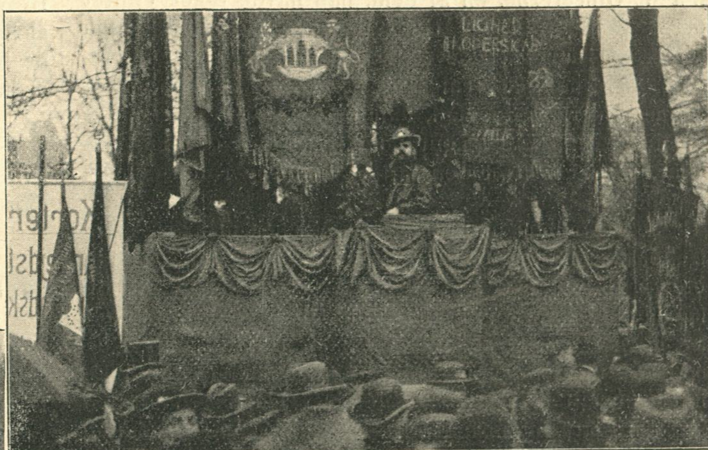
De Dage, da man med Begrebet Socialisme forbandt Forestillingen om en oprørsk Omvæltning, er længst forbi; og det er næsten utroligt, at det endnu paa Valgdagen kan lykkes at indbilde godtroende Borgere, at den danske Socialist er en samfundsfarlig Rebeller, den næsten altfor borgerlige, velklædte, arbejdende Dansker i Jens Kjeldsensk Udstyr og med loyalt skinnende Silkehat.

Toget passerer.

Men det maa vel være Talerstolenes store Ord og fede Flæsk, der er Næring for denne Tankegang.

I Aar fik dog Majdemonstrationen en særlig Betydning. Thi netop, just da det store Tog som en mægtig Kæmpeslange bugtede sig henover Kongens Nytorv, kom *Kongen* kørende fra Strøget med Prinsesse *Marie*. Jo nærmere Vognen kom til Trængslen, jo langsommere maatte den køre, indtil den røde Fanes Mænd fik Øje paa de røde Kuske og ærbødigt gjorde Plads for Kongens Karosse.

Borgbjerg taler.

Det var et stort Øjeblik; for første Gang i Danmarks Historie mødtes de røde Faner med de røde Kuske.

Man tager næppe fejl, naar man tilskriver den smarte Prinsesse Marie Æren for dette lille fikse Koketteri fra Kongemagtens Side.

Med Ære bærer hun sit nye Kælenavn: Reklameprinsessen.

— Da Jason i sin Tid skulde hente det gyldne Skind, havde han ogsaa en Honningkage med til den frygtelige Drage.

Men det store Uhyre aad den lækre Kage med Velbehag, og imens stjal Jason det gyldne Skind.

Du gode Gud, hvor maa det Uhyre have været et stort Fjols!

Per Næsvis.

Ivan og Janek.

Fortælling fra russisk Polen.

En Kæmpe var Ivan, og hans Mod stod Maal med hans Kræfter. Aldrig veg han for Vildttyvene eller holdt sig skjult, naar de var mange, men han gik løs som en bidsk Hund uden Tanke paa Faren, Modet var Instinkt, han kunde ikke andet. Og hvad der gjorde ham særligt skikket til at beklæde Pladsen som grevelig Skovfoged, var hans Frygtløshed overfor de Herrer Officerer, naar de fra de nærliggende Militærbarakker strejfede ind paa Slottets Enemærker for at skyde et Dyr. Ivan havde været den lydigste Soldat, da han laa ved de donske Kosakkers Regiment, og i Begyndelsen kneb det jo ogsaa for ham i den nye Plads, han havde de sværeste Anfægtelser at bestaa, før han kunde anholde en Overordnet. Men han maatte jo, det var hans Ret og Pligt, takket være Kosakuniformen, han stadig bar i Følge særlig Tilladelse. Den Slags militære Skovfogeder er meget søgte af de russiske og polske Herrer. Men det blev aldrig Ivan rigtig klart, at den samme Uniform, der havde forpligtet ham til blind Underkastelse, nu gav ham Ret til under visse Omstændigheder at træde op, om det skulde være, mod en General.

Det var en af Ivans store Bekymringer, men det var ikke den største. Mest led han under Ensomheden. Kammeraterne i Militærlejren hinsides Floden turde han ikke besøge for ikke at møde en af sine Fjender blandt Officererne, en af dem, han havde taget Vildtet og Geværet fra. Og Godsets Folk var allesammen Polakker, der saa skævt til ham, Moskovitten, og aldrig gav ham et venligt Svar. Ivan var nærved at segne under alt det Had, han paa Embedsvegne maatte paadrage sig, og saa godt han ellers havde det, længtes han tit meget efter den fattige Landsby i den donske Steppe.

Jeg traf ham undertiden om Aftenen, naar jeg slentrede langs ad Dæmningen ved Weichselen, og han blev altid glad ved at se mig, fordi jeg var et af de faa Mennesker, der ikke havde Grund til at se ondt til ham. Hver Gang hilsede han stramt militært og bød mig derefter en Cigaret, skønt jeg hundrede Gange havde fortalt ham, at jeg ikke røg. Den følgende Samtale gik naturligvis kun for sig under mange sproglige Bugvrid. Vi kunde omtrent lige slet Polsk.

Jeg husker ham bedst en stille, mild Foraarsaften. Ikke et Vindpust var der at spore i de høje Linde i Slottets Park. Slottet selv, Poniatowskis gamle Sommerresidens, lyste hvidt bag Træerne, kronet af en mægtig Globus, hvis Verdenshave farvedes vingyldne i det svindende Solskær. Selv Floden laa stille, som havde den standset sit Løb. Brinkerne strakte sig som lange, lyserøde Arme langs dens Sider, og Pilekrattet, der fulgte den i urokkelig Troskab, havde god Tid til at spejle sig i dens Flade. Vidt og fladt bredte Landet sig hinsides med stille, tavse Fyrreskove, der viskedes ud i Mørket til en ensartet sort Masse, tæt og støt som Granit. Alene Myggene var livlige, dansede, summede og bed.

Ivan var den Aften mere sørgmodig end ellers. Jeg spurgte om Grunden.

„Aa Gud, det er de andre.“ Ivan gjorde en Haandbevægelse op mod Slottet. „De bliver værre og værre. De er saadan en god, ung Herre, og De maa ikke blive vred over, at jeg spørger Dem om noget.“

„Nej, spørg Du bare, Ivan.“

„Jeg har faaet et Brev i Dag . . . aa ja . . . et Brev, for Resten saadan et dejligt Brev.“

„Naa, og saa?“

„Men der var maaske nok . . . vistnok noget galt ved det.“

„Hvordan det?“

Han pintes gruligt, stakkels Ivan, og hans Øjne flakkede skræmte som Lygtemænd ud over Vandet.

„Jo, for der stod paa Konvolutten: Til Aleksei Stefanowitsch. . . .“

„Saa. . . !“

„Ja, der gjorde. . . Og det hedder jeg ikke. Jeg hedder Ivan Ivanowitsch. . . . Saa . . . hm. . . . kan det Brev saa *vel* være til mig?“

„Nej, det kan det ganske sikkert ikke, Ivan.“

„Naa ikke! Aa! Guds Moder hjælpe mig, arme Stakkel! Kan jeg blive straffet for det? Det var de andre, der fik mig dertil. De sagde: Det er til Dig, for der er ingen anden Russerdjævel paa Godset. Jeg kunde jo ikke vide, det var Løgn. Jeg blev saa glad ved Brevet, for jeg faar ellers aldrig Brev . . . ikke engang hjemmefra, for dér kan de ikke skrive. Og Brevet var kønt, jeg fik Taarer i Øjnene af det. Hun skrev, hun længtes saa meget, og om det lille Barn, og de havde mange Gange ikke det bare Brød, og Bedstefar drak det altsammen op i Wodka. Ja, det skrev hun.“

„Hvad for en hun?“

„Hun hedder Katharina. Mere véd jeg ikke. Men hvad skal jeg nu gøre? Var det en stor Dumhed, jeg gjorde?“

„Naa, ikke saa farlig.“

„Jo, det var! Men det er altsammen de andres Skyld.“

I det samme hørte vi Trin bag ved, og da vi vendte os, saa vi Janek, den lille, tætbyggede Rideknægt, komme anstigende, rød i Kinderne og leende. Der gik et Sæt gennem Ivan, og han gjorde en Bevægelse, som vilde han løbe sin Vej. Men Janek havde allerede naaet os med et Par lange Spring.

„Nu skal De blot høre . . . en storartet Historie.“

Han talte med Litauernes klynkende, drævende Molbo-Akcent.

„Det var mig og Roman . . . . mig og Roman.“ Han maatte standse et Øjeblik, saa forpustet og forleet var han. Ivan blev stadig skumlere at se til. Han havde bidt Tænderne fast i Cigaretten, der var gaaet ud.

„Det var mig og Roman, vi havde lige maskinklippet Grevindens nye Ridehest. Saa ser vi Julka, Staldmesterens gamle Kone, komme gaaende nede fra Landsbyen. „Hun er fuld,“ sagde jeg til Roman, „saa fuld som en Bjælke.“ Ja, det kunde Roman naturligvis ogsaa se, og saa gik vi efter for at opdage, hvor hun gik hen. Omme bag Vognporten faldt hun om i det høje Græs og blev liggende. Vi var netop oplagte til Sjov og gik derfor op paa vort Kammer og tog vore

Lagener paa. De ved, at der er en Grotte bag den lille Stump Eng ved Vognporten. I den gemte vi os og talte om, hvordan vi skulde bære os ad med at gøre hende ræd, for hun laa jo, som var hun allerede død. Lige paa én Gang ser vi Ivan komme anstigende . . . bum, bum . . . i de lange Støvler. Han faar Kig paa Kællingen . . . bøh . . . og gaar hen og rusker i hende for at rejse hende op. Fuld var hun, men hun kunde dog sidde oprejst og ogsaa sige noget til Ivan. „Kom nu, sagde jeg til Roman, trak Lagenet over Hovedet og krøb frem af Grotten. Nu skulde De set Ivan. Saa saare han fik Øje paa mig, smed han Kællingen, rendte baglæns, tog Kasketten af og bukkede og bukkede og slog Kors for sig med hele Næven . . . saadan . . .“

Janek viste, hvorledes Russerne slaar Kors med alle fem Fingre.

„Han sagde ingen Ting, bare gloede og hans Ben rystede under ham.“

„Det var ikke saa sært“, indvendte Ivan. „Nu har jeg været Skovfoged i over to Aar, og jeg har gaaet i Skoven baade ved Dag og ved Nat, men aldrig har jeg set noget lignende.“

„Sludder, Ivan! Saadan et stort Mandfolk skulde ikke være bange for noget. Hvad har vi ellers din Hundeknokkel til?“

De maalte hinanden med et Par hadske Øjne. For at forebygge Klammeri spurgte jeg:

„Men Konen?“

„Ja, hun var jo kommet paa Benene og rendte ogsaa baglæns, til hun kom til at staa op ad Væggen. Der blev hun staaende, slog Kors for sig og bad sin Morgenbøn og sin Aftenbøn og, da det ikke hjalp, sagde hun: Alle gode Aander lover Gud, ogsaa jeg lover Gud. Sig mig, Aand, hvad Du behøver? Kan jeg maaske skaffe Dig Fred i Graven? Jeg er en stor Synderinde for Gud og den hellige Jomfru, men maaske kan jeg dog skaffe Dig Himmerigs Salighed. Sig, hvad Du behøver Aand. Er Du sulten, Sjæl?“

„Ja, og nu æder jeg Dig, din gamle Heks,“ brølede jeg. Roman var allerede løbet sin Vej, for han kunde ikke bare sig for Grin. Nu rendte jeg lige forbi Næsen af hende, saa hun skvattede om af Skræk. At saadan en gammel Kælling blev bange, kan jeg godt begribe, især da hun var fuld. Men at Du var saadan en Kujon, Ivan! Føj, Hundeblod!“

Jeg syntes, jeg maatte komme Ivan lidt til Hjælp.

„Det var Du jo ogsaa blevet, Janek. Er det ikke Dig, der har set Djævelen tre Gange?“

Jo, det maatte Janek indrømme.

„Der ser Du! Saa har Janek maaske ladet sig narre ligesaadan alle tre Gange.“

„Ja,“ grinede Ivan. „Hæ, hæ, haa . . . !“

Men Janek vendte ham foragteligt Ryggen for at retfærdiggøre sig overfor mig.

„Saa har De ikke forstaaet rigtigt, hvad jeg den Gang fortalte. Det er slet ikke muligt at tvivle, der kan ingen Narrestreger være med i Spillet dér. Har jeg ikke fortalt Dem det allerede én Gang?“

„Jo, men Janek kan godt fortælle det én Gang til.

Og Janek fortalte, mens Ivan og jeg gik og lyttede andægtigt til.

Det var mange Aar siden, at Janeks Far en Gang havde laant en Mand fyrretyve Kopeker, og Manden havde lovet at betale dem igen om en Maaned. Men Maaneden gik, og der kom ingen Penge. Janek var den Gang kun fjorten Aar, men blev alligevel sendt afsted for at kræve de mange Penge. Han kom til Huset, han bankede paa, og da ingen svarede, tog han et Tag i Klinken, og Døren gik op. Da saa han Manden ligge død i Sengen, og paa hans Bryst sad en stor, sort Puddelhund med gloende Øjne. Mere saa Janek ikke, for han rendte naturligvis sin Vej, alt hvad han kunde. Men det var ogsaa mer end nok.

Anden Gang stod Janek i Stalden med en Kammerat og striglede. Da sprang Stalddøren op, og en sort Hest kom langsomt gaaende ind med en lille Abekat paa sin Ryg. Hesten gik ind i Boksen, lige ved Siden af, hvor Janek og den anden Karl stod, og Døren til Boksen sprang op og faldt i af sig selv. Janek rystede af Skræk, men heldigvis vidste den anden, hvordan man skulde tale til Djævelen for at faa ham til at gaa igen med det Gode.

„Du Hundenes Herre,“ sagde han og bukkede dybt tre Gange.

I selv samme Øjeblik foer Hesten med Aben paa sin Ryg ud igen, og baade Døren til Boksen og Stalddøren aabnede sig som før af sig selv. Janek og den anden løb ud for at se, hvad der blev af dem. Da saa de en Vogn komme farende forbi, der sad ingen i Vognen, men Hestene styrede lige hen mod den store Dam foran Hestestalden, og i den forsvandt baade Heste og Vogn.

Men tredje Gang var dog den værste. Janek maatte altid slaa Kors for sig, naar han tænkte derpaa.

Janek havde været syg og sengeliggende nogle Dage. Saa var det en Aften i Skumringen, ja der var allerede næsten sort i Kammeret. Paa én Gang gik Døren op, og en Herre i Sort, forskrækkeligt fint klædt, traadte ind. Janek rejste sig op i Sengen, fordi han troede, det var Doktoren, der vilde se til ham. Men den fremmede Mand tog fat i begge hans Ben og halede afsted med ham. Det gik i den vildeste Fart ud gennem Staldene . . . Vægge og Loft stod i Ildsluer, og der var en Hylen af Djævle fra alle Baasene, det lød som en Novemberstorm i en Skorsten. Ud ad Stalddøren gik det over Stok og Sten. Da huskede Janek paa Dammen, i hvilken han sidste Gang havde set Djævelen forsvinde, og i Dødens Angst raabte han til Jomfru Maria og slog Kors for sig ni Gange. Da var det forbi med Djævlens Magt, og i samme Nu stod han forvandlet til en stor, lodden Abe og styrtede sig med et Skrig — Janek glemte det aldrig — i Vandet. Men Janek laa ved Bredden af Dammen og kunde ikke røre et Lem. Han maatte bæres ind i sin Seng igen, og i fjorten Dage derefter var han helt lammet i begge Ben, men det varede over en Maaned, inden han igen kunde sidde til Hest.

Janek gjorde en lille Kunstpavse og lod Historierne øve deres Virkning.

„Naa?“ spurgte han endelig.

„Ja, jeg mener stadigt, at Janek kan have taget fejl eller haft Febersyner.“

Men Ivan rystede energisk paa Hovedet to, tre Gange.

„Nej! Nej! Det kan han ikke. *Janek maa have set ham, for han ser virkelig saadan ud.*“

Da lyste Janeks Ansigt af Forstaaelsens Glæde, og for første Gang saa jeg Moskovitten og Polakken se mildt til hinanden.

Frederik Poulsen.

I Saatiden.

Paul Petersens kvindelige Gymnastikhold.

For kort Tid siden stod alle Gøteborg-Aviserne paa Hovedet af Henrykkelse over *Paul Petersen* og hans kvindelige Gymnastikhold, der dér i Byen havde givet to Fremvisninger i den danske Kvindegymnastik.

Det var en stor Sejr for Paul Petersen, større end de fleste véd. Thi der er ingen, der har ivret mere mod Paul Petersens System og ladet det regne med Haan ned over „Danseläraren“, som han er blevet kaldt, end Svenskerne, der alle Dage har stavet Gymnastik L-i-n-g og vanskeligt kan finde noget godt Gymnastiksystem, som ikke er ægte Lingsk. Kuriøst er det da ogsaa at se, at de svenske Blade midt i deres Anerkendelse og Ros ikke glemmer at gøre Rede for Forbindelsen og Lighedspunkterne mellem Ling og Paul Petersen.

Paul Petersen kan være glad over sin Tur til Gøteborg og over Sejren, som blev vundet deroppe af hans Damehold, hvis Billede vi her bringer. Men Paul — som hans Damer ynder at kalde ham — er ikke kommet sovende hverken til denne Sejr eller de andre, han har vundet i sit arbejdsomme Liv. Han har maattet slaa drøje Slag for sine Gymnastikprincipper, dem han har fremsat i sit Værk „Den danske Kvindegymnastik“, hvis Udgivelse har staaet paa i 3—4 Aar og ikke er sluttet endnu, og han har haft Brug for al sin rastløse Energi og Uforfærdethed.

Han har opnaaet det, som vel næsten altid bliver Foregangsmænds Lod: Hans System er blevet et Modsigelsens Tegn mellem de lærde Sagkyndige, af hvilke nogle har ydet det varm Anerkendelse, andre regnede det meste af det for kokette Vridninger og Bøjninger, men han har tillige haft den Tilfredsstillelse, at det store Publikum helt og udelt har stillet sig paa hans Parti, og han har uddannet en Skare af unge Kvinder, der alle bærer hans Systems Sundheds- og Skønhedsstempel.

Fredag den 5te Maj gav Paul Petersen en Fremvisning i Koncertpalæets store Sal, og Indtægten gik bl. a. til fortsat Udgivelse af hans Gymnastikværk. Han fik naturligvis udsolgt Hus.

Asmus Diemer.

Verdens-Spejlets Sommerudflugter.

(Med Kort over Veje og Stier).

Af J. M. Danbo.

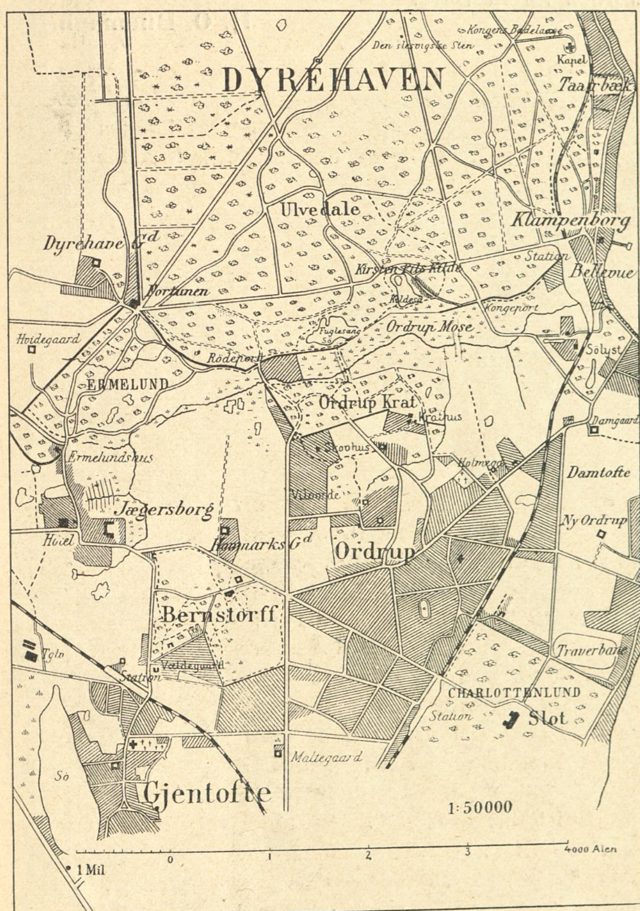
II.

Det er atter Søndag, det er næsten Foraar. Men den hele Uge igennem er det kun enkelte Buske eller nogle faa Træer, vi faar at se, vi der lever og virker i den store By.

Lad derfor Søndagen løse Længslen efter at komme ud, hvor Naturen vaagner til nyt Liv, hvor Spirerne foldes ud, og Skoven snart staar grøn.

Det er jo heldigvis ikke saa langt, vi skal, for at komme i Skoven, ikke længere end, at unge, raske Mennesker hverken behøver Tog eller Dampskib for at komme ud og hjem.

Af Hensyn til disse og til de mange, som det falder vanskeligt at fjerne sig for langt fra Byen, bringer „Verdens-Spejlet" i Dag et Kort over Terrænet Nord for København, det som er Maalet for de

fleste smaa Skovture. Til Gentofte eller Charlottenlund kommer man for 20 Øre, til Klampenborg for 25. Tag f. Eks. paa Søndag, helst saa tidligt, at De ret fornemmer Sommermorgenens Friskhed, til Gentofte, og gaa derfra til Jægersborg, idet De følger Stien inde i Bernstorff Park Fra Jægersborg tager De Vejen ind gennem Ermelunden — aflægger maaske en Visit i Ermelundshuset — og gaar enten op til Fortunen eller følger den sydligste Vej, der bugter sig langs Bakken, og fra hvilken der er smuk Udsigt mod Syd. Ved „Røde Port" kan De komme ind i Dyrehaven, op forbi Fuglsangsøen til Kirsten Pils Kilde og, hvis De derfra gaar til Klampenborg Station, har De spadseret godt 3 Fjerdingvej. Det er ikke mere, end Fa'ers Dreng og Mo'rs lille Pige godt kan gaa, naar der holdes Hvil nogle Gange.

Den mellemfolkelige Studentersammenslutning.

Jævnsides med Telegrafens, Jernbanernes og Telefonens mægtige kulturelle Arbejde, der ved at sammenknytte de forskellige Landes økonomiske Interesser har dannet en støt og bred Basis for Dannelsen af en mellemfolkelig Solidaritetsfølelse, foregaar der for Tiden en hastig og stærk Udvikling, hvis Opgave det er at skabe og fæstne en aandelig og kulturel Samfølelse mellem de forskellige Folkeslag.

Cand. polit. Schou.

Denne Bevægelse, der foreløbig faar sit væsentligste Kontingent fra den akademiske Verden, er udgaaet fra Frankrig, og Bevægelsens Hovedorgan er Maanedsskriftet: „Internationalis Concordia", der oprindelig redigeredes af den kendte Dr. Emile Lombard, og som nu allerede har bestaaet i henved 10 Aar.

Dette fortræffelige Tidsskrift, hvis sidste Nummer bl. a. indeholder Opsæt om saa forskellige Spørgsmaal som „Strejflys over tyske Grænsespørgsmaal" og „Et

Magister Gudmund Schütte.

Cand. polit. Thalbitzer.

mellemfolkeligt Teater i Paris. M. Antoine og fremmed Skuespilkunst", er Foreningsorgan for det over hele Verden stærkt udbredte „Selskab for mellemfolkelige Studier" (Société d'études et des correspondances internationales), der i sit Ærespræsidium bl. a. tæller Navne som *Leo Tolstoy, Bjørnson, Henri Dunant, Bertha v. Suttner* og *Frédéric Passy.* Dette Selskabs Medlemmer benævnes Icister — I. C. — og er forpligtede til at besvare de Spørgsmaal, der — indenfor en forud opgivet Interessesfære — stilles dem af andre Landes Icister, som saa til Gengæld faar en tilsvarende Forpligtelse, naar Spørgsmaal rettes til dem.

I. C. har Afdelinger overalt — f. Eks. ogsaa i Japan, Kina og Persien — saaledes at unge danske Handelsmænd ved at benytte sig af den omtalte mellemfolkelige Brevveksling kan skaffe sig nøjagtige Oplysninger angaaende Forholdene i det fjærne Østens rige Fremtidslande.

I Tilslutning til Selskabets øvrige Virksomhed arbejder man paa Dannelsen af et Verdenssprog og i saa Henseende synes det af den russiske Læge, Dr. Zamenhof, udtænkte Sprog „Espéranto" at være det foretrukne.

Som Bidrag til dette Sprogs Karakteristik kunde man — uden iøvrigt at komme nærmere ind herpaa — maaske citere de Ord, som en af den moderne Filologis ypperste Repræsentanter, Professor *Max Müller*, har udtalt:

„Jeg giver absolut „Espéranto" Prisen fremfor alle andre Konkurrenter."

Som et Led i denne mellemfolkelige Bevægelse af naturlige og modne Kræfter for „la solidarité humaine" kan nu ogsaa regnes „Akademisk Foreningsblad", der fremtræder som Medlemsblad for de faglige akademiske Foreninger samt „Islendingafjelag".

Bladets Hovedredaktør er cand polit. *L. C. Schou*, der foruden at være velkendt i Studenterkredse tillige vil mindes som en af de mest fremragende Agitatorer i Postfunktionærernes Kamp for bedre Vilkaar. Det var i denne Egenskab, at Schou grundlagde „Dansk Postblad". Schous Hustru er Redaktør af „Kvinden og Samfundet".

Foruden Hovedredaktionen findes to Medredaktører, Forfatteren, cand. polit. *Carl Thalbitzer*, hvis Bog: „Slægtens sidste" gjorde saa megen Opsigt for nogle Aar siden, og Magister *Gudmund Schütte*, der — skønt Arving til en af Landets største Formuer og forskellige Godser baade her og i Udlandet — paa en for hans øvrige danske Standsfæller uvant Maade har gjort sig bekendt baade som Videnskabsmand og ivrig Deltager i Tidens sociale Kamp. Schütte er Stifter af de germanske Filologers Blad „Budstikken", som nu er gaaet op i „Akademisk Foreningsblad", og han har skrevet ypperlige Afhandlinger om nationale Spørgsmaal, ligesom han er Medarbejder ved „Salmonsens Lexikon".

Foreningsbladet vil væsentlig koncentrere sin Kraft paa Videnskab og den sociale Udfoldelse, paa Fremme af Samkvem mellem de smaa Nationer og i Forbindelse hermed paa Fremme af et Verdenssprog.

Han lægger ud med over 1000 Abonnenter, hvilket synes at love godt for det lille Blads Fremtid, ligesom det vist er overmaade klogt, at man af Hensyn til fremmede Universiteter straks markerer sit Standpunkt ved at bringe Opsæt paa Engelsk.

Det er naturligt, at Akademikerne gaar i Spidsen her som paa andre Omraader, hvor de i Kraft af deres Indsigt besidder større Fordomsfrihed og videre Udsyn, end man har Ret til at vente af ikke-studerede Mænd, der oftest har en hel anden Baggrund for deres Interesser.

Det er under alle Omstændigheder nu en Kendsgerning, at Akademikerne ruster sig, og da den fremtidige Kamp gælder Menneskelighedens, Fredens og Frihedens Fremfærd blandt Folkene, gør man vist ret, hvis man som opmærksom Iagttager lægger Øret til Jorden for at lytte.

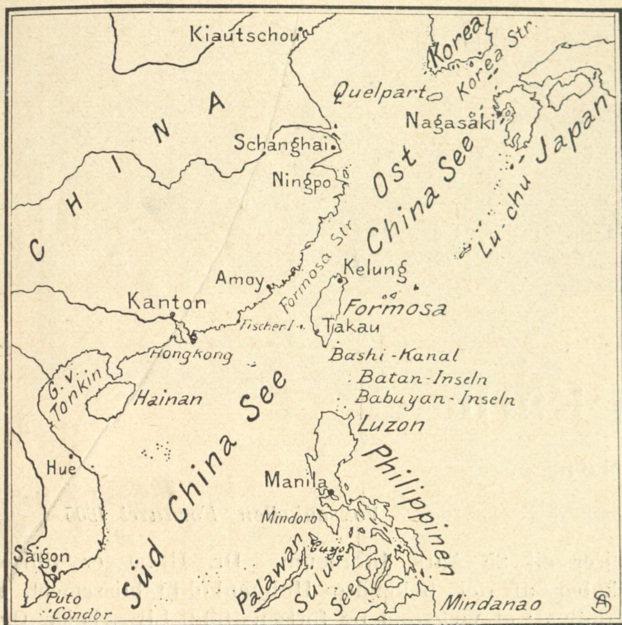
H. O. Buemann.

Afskedsfest for Flaaden.

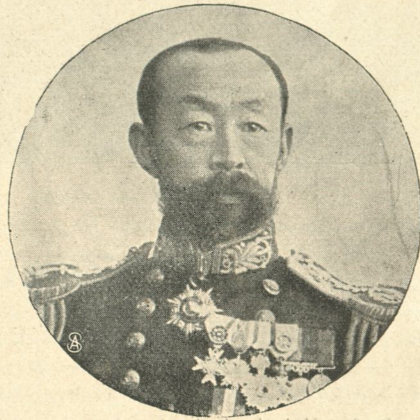
Flagsmykket Gade i Jokohama.

Fra Krigsskuepladsen.

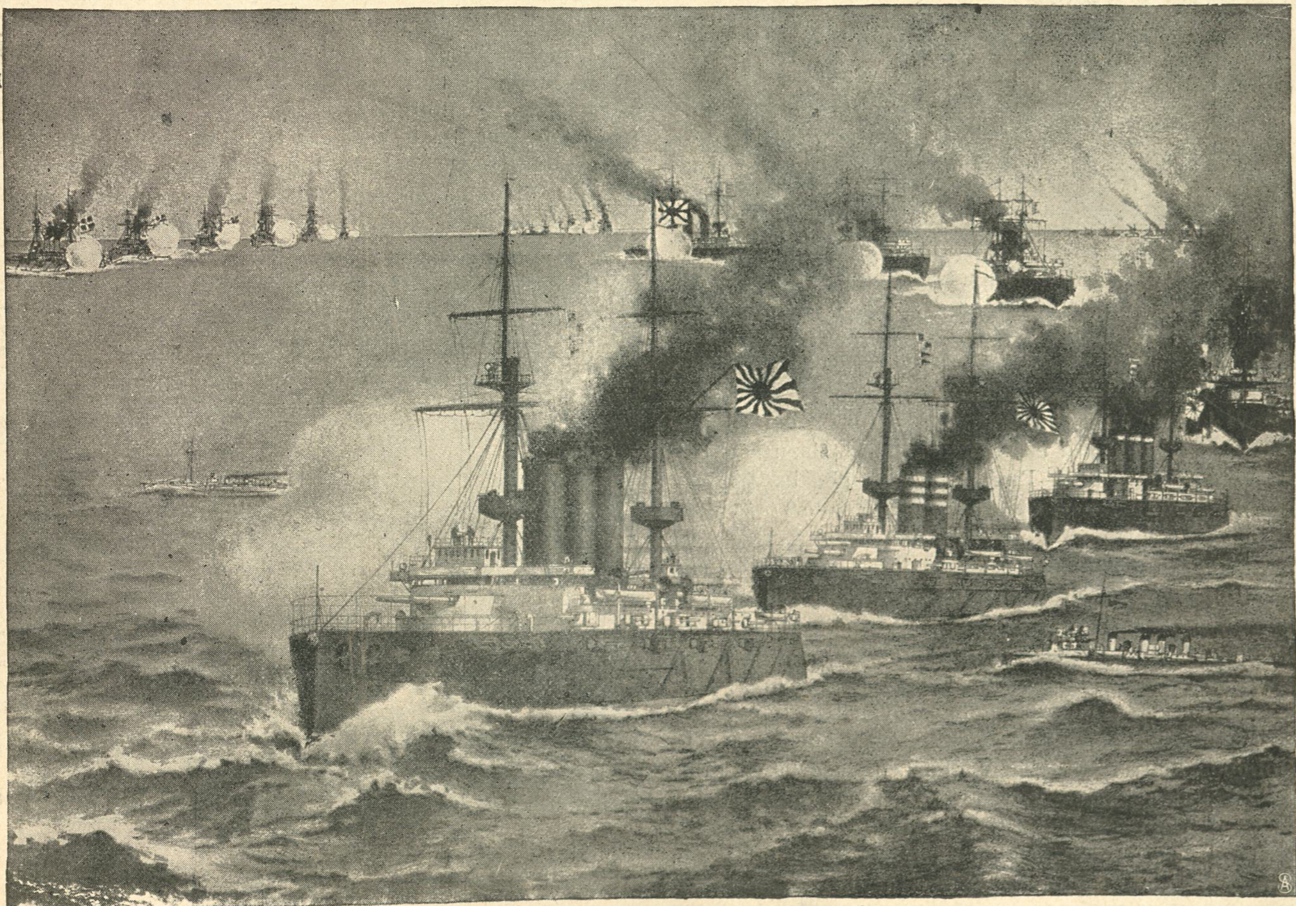

Kort over Søkrigsskuepladsen.

Den japanske Flaades Øverstkommanderende.

Admiral Togo.

Den japanske Flaade efter et japansk Billede.

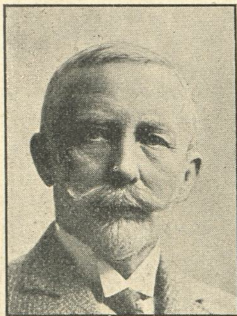

Voksenkollen Kurhotel.

Brev fra Norge.

Voksenkollen, Foraaret 1905.

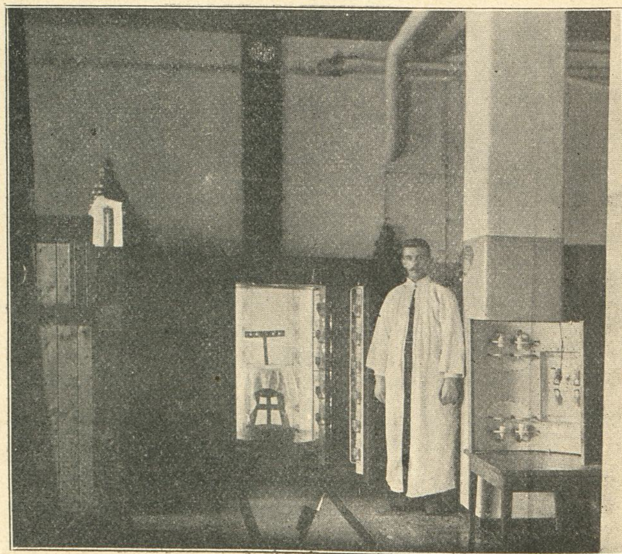
Langt ude fra Kristianiafjorden tegner en Bygning sig som et hvidt, skinnende Punkt paa Toppen af et vældigt, skovklædt Fjæld, der Vest for Hovedstaden hæver sig op til en Højde af henved 1800 Fod. Det er *Voksenkollen Sanatorium* eller — som *Edv. Grieg* har døbt det — *„Soria-Moria Slot“*, hvilket udlagt betyder „Slottet østen for Sol og vesten for Maane“, et Navn, der ofte findes i de friske, norske Æventyr. Tydeligere og tydeligere træder Omridsene af det smukke Kurhotel frem, medens Damperen vinder ind mod Kristiania By, inden længe er det vokset til et borglignende Palads med Taarne og Kupler og knejser stort og stolt deroppe paa den himmelhøje Klippeskrænt krandset af Naaleskovenes skarpe, bugtede Linjer.

Dr. Holm.

Vi lægger an ved Kajen, gaar gennem den gamle, historiske Hovedstad ud til den smukke Chaussée, der i jævne Stigninger og Bugter efter en god halv Times Spaseretur bringer os op til den henrivende Voksenkol-Udsigt, der aabenbarer et Panorama, som i vekslende og betagende Skønhed søger sin Lige. Vi svinger om en Klippepynt, og pludselig har vi — kun et Bøsseskud borte — det statelige Kurhotel. Vi modtages af en høflig Portier og vises ned i den store, stilfulde Hal med de karakteristiske Søjler og Buer i norsk Træskærerarbejde. Paa den aabne, hyggelige Pejse, der er dekoreret af den store norske Landskabsmaler Th. Holmboe, knitrer et lystigt Vedbaal, og medens vi hviler os ud efter den raske Fodtur, triner os i Møde — for atter at benytte *Edvard Griegs* Ord — „den hyggelige Æventyrkonge“, der rækker os Haanden til Velkomst. Det er det store Etablissements Grundlægger og Leder, Dr. med. *J. C. Holm*, kendt over hele Norge som Stifter af Larviks Bad, der sammen med ham til Sommer fejrer sit 25 Aars Jubilæum. Dr. Holm er tillige Skaber af det bekendte Holmenkol-Etablissement, i Sandhed: et virksomt og fortjenstfuldt Livsarbejde. Og Doktoren viser os det store Kurhotels Indre, der har Plads til 130 liggende Gæster. Vi føres gennem store, komfortable Selskabsrum og en prægtig Spisesal med over halvandet hundrede Siddepladser, store, sirlige Økonomilokaler og en up-to-date elektrisk Lys- og Kraft-station, der forsyner Bygningens tusinde Lamper. Her findes kort sagt alt, hvad der karakteriserer et første Rangs Storstadshotel.

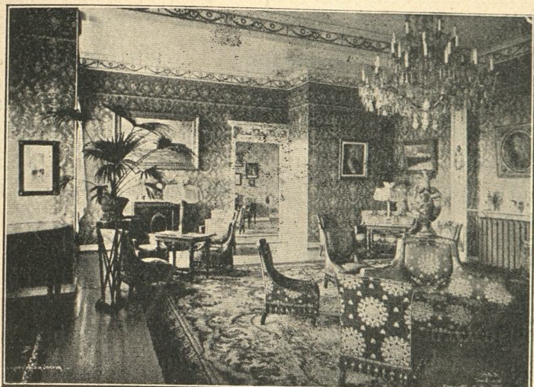
Men sidst af alt viser Dr. Holm os sin Badeafdeling med alle dertil hørende Indretninger og Apparater. Denne Afdeling, der fornylig er blevet udvidet, sætter os i Forbavselse, og den er da ogsaa ganske ene-

Lysbad.

staaende. „Her“ forklarer den elskværdige Direktør-Læge os, „har vi de *elektriske Lysbade*, baade kom-

binerede, lokale og universelle, her kan De faa Dem et *Lokabad* eller Varmluftsbad med den kendte *Gytjemassage*, eller hvad siger De til et *Nauheimsbad* med Kulsyretryk? Og her skal De se mit eget *Tangludbad-*

Salon.

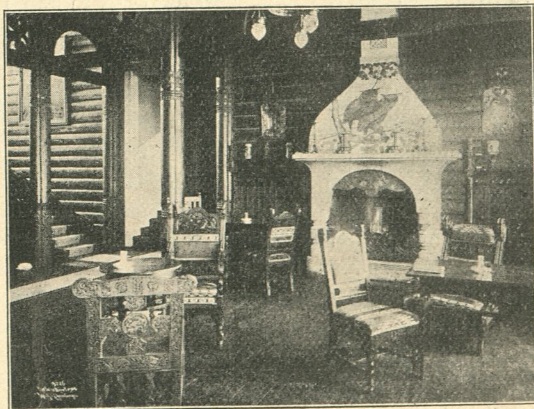
System, der er stærkt jod- og svovlholdigt og tilberedt af Havtangsalte; dette System har bragt mig megen Tilfredsstillelse.“

Og den store Hydropath gaar videre og viser os, hvorledes Vand, Luft, Sol og Elektricitet udnyttes til i Fællig at helbrede og give Mennesket de tabte Livskræfter tilbage. *Hydroterapi- og Furubad* (det sidste er tilberedt af frisk Fyrrebark) findes der ogsaa, ligeledes *Frilufts-* og *Sollysbad.* Endnu findes der en særlig Afdeling for Massage.

„Som De ser,“ fortsætter Dr. Holm, „forefindes alle Kurmidler og Bade som ved de store, udenlandske Badesteder under Kurhotellets Tag, saa man kan gaa direkte til Hvile, eventuelt til Sengs, efter Badet; men mange af de store Kuranstalter, f. Eks. i Tyskland og England, kan slet ikke maale sig med vore udmærkede Klimaforhold, der er af absolut afgørende Betydning, og Voksenkollen er da ogsaa nu efter den sidste Udvidelse og Komplettering traadt ind i *Badestedernes* Række. Vi behandler saaledes alle Ernærigssygdomme: Artritis urica, Klorose, Anæmi, kronisk Muskel- og Ledreumatisme, Hjærtesygdomme, Influenzaens brogede og ofte skæbnesvangre Sygdomme, Nervelidelser, Hovedpine, Søvnløshed, nervøs Dyspepsi, Astma, Bronkitis og alle andre lignende Onder. Og hvad der yderligere befordrer Sanatoriets Tarv er, at det nu er indrettet paa at modtage Gæster til Badekure *hele* Aaret. „Badekure Aaret rundt“ er mit Løsen, og herpaa er ogsaa Driften anlagt, skønt der for Gæsternes Vedkommende aldeles ikke er Tale om Kurtvang. For endvidere *økonomisk* at lette Adgangen til en kurmæssig Behandling, er der truffet det praktiske Arrangement, at man for en Pris, der svarer til, hvad der almindeligvis betales i et godt Pensionat, kan bo og leve fortræffeligt og oven i Købet faa Kurbehandling, Læge, alle Slags Bade, Diæt o. s. v., en Foranstaltning, der sikkert vil vække Lægernes Opmærksomhed. Jeg venter endnu mange flere af de hyggelige, danske Gæster, hvoraf der næsten altid findes nogle baade Foraar og Efteraar, navnlig nu, da vi har reducerede Priser og Ekstra-Rabat i For- og Efter-Sæsonen og endda — som sagt — uden nogen som helst Kurtvang.“ — — —

Medens Dr. Holm endnu taler om sine Bade og billige Pensionspriser, kommer der desværre Bud efter ham til en Patientgæst. Vi er kommet ud paa Terrassen, hvor den herligste Udsigt, fængsler vore Øjne. Thi hvorhen vi end søger i den vide Synskreds, møder os Naaleskovenes mørke, takkede Rids, som bugtende og bakkende sig i bizarre Linjer danner en egen stilfuld Ramme om Landskabets yppige Vildhed. Men bag Naaletræernes filtrede Masser bølger Fjældryggene sig som blaalige Røgskyer, der skimtvis lader *Nordfjælds* snedække Kam komme til Syne og ikke langt derfra *Numedalsfjældene*, der takker sig som en Kronhjorts Gevir. Helt tydeligt ses *Goustas* 6000 Fod høje kegleformige Kuppel med *Blefjæld* og *Jonsknuten* og langt borte i Syd viskes *Krimfjældene* ud i den blaa Morgen.

Her er saa dejligt, heroppe paa Voksenkollen Kurhotel. Vi lever som i et stort, venligt Hjem, der altid er rede til at læmpe sig efter alles Krav og Behov og efter deres større eller mindre Midler. Her aander Ro og Hygge over alt, og i den høje, solklare Luft strammes de slappe Nerver. Man har en Følelse af, at Sundhedens kostelige Skat ligger gemt paa Soria-Moria Slot,

Pejsesalon.

højt, højt heroppe mellem de tavse, alvorlige Fjælde og dunkle Naaleskoves stille Æventyrland.

Fil-de-fer.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

17. Fortsættelse.

Et Kvarter senere holdt Vognen for Døren, og de hæderlige Kolleger tog en hjærtelig Afsked med hverandre.

Da Gæsterne var borte, satte de to Brødre sig ved hver sin Skrivepult. Den yngste aabnede et Brev og sagde:

„I Morges, da Du var kørt ind til Paris, fik jeg dette Brev fra Marseille. Der ligger et tyrkisk Skib ved Navn „Yildiz". Kaptajnen lader sig anbefale af vor Korrespondent i Konstantinopel og spørger, om vi har nogle lyse Piger mellem femten og atten Aar. Jeg kan altsaa nu svare ham, at vi foreløbig kun har én paa Lager, som han kan faa, hvis vi bliver enige om Prisen. Jeg sætter hende til Tusind Francs."

„Ja, det er hun mindst værd!" mente Martinac den ældre, hvorefter de begge begyndte at skrive.

Imidlertid havde den sortøjede Kvinde, der hed Géneviève, hjulpet Alma Spændetrøjen af, og fuldstændig udmattet, med Værk i Ryg og Arme, var den unge Pige gaaet i Seng. Man bragte hende Vin og Mad, og hun tvang sig til at drikke og spise for at faa sine Kræfter tilbage; thi hun var bestemt paa at ville kæmpe til det sidste.

Vinduerne var forsynede med høje Jærnstænger som i et Fængsel, og Værelset var tomt og uhyggeligt; Møblerne bestod kun af en simpel Vaskeservante, to Rørstole, et lille Bord og en smal Jærnseng. Trods al sin Uro og Angst faldt dog Alma snart i Søvn og sov uafbrudt indtil sent ud paa Aftenen.

Hun vaagnede ved, at Géneviève traadte ind med en tændt Petroleumslampe og en Kop Chokolade.

Alma satte sig op i Sengen, og medens hun drak, lagde hun nøjere Mærke til den franske Piges Ansigt og saa to dybe, truende Rynker mellem de sorte, gnistrende Øjne. Trods de magre, blege Kinder var der endnu umiskendelige Tegn paa fordums Skønhed.

Medens Géneviève stod og saa paa den fremmede, der tømte Koppen, blev Udtrykket i hendes Ansigt lidt efter lidt mildere.

„Hvor kommer De fra?" spurgte hun.

„Fra England. Men jeg er for Resten dansk."

„Hvorledes har man da faaet narret Dem herhen?"

„Jeg blev lokket til England ved falske Løfter, og hertil er jeg blevet ført med Vold," svarede Alma, idet Taarerne begyndte at trille ned ad hendes Kinder. „Hvad vil de gøre med mig?"

„Véd De ikke det? Man vil sælge Dem, Mademoiselle. Saa De véd virkelig ikke det?" — og Géneviève lo højt.

„Har De Forældre?" spurgte Alma.

„Nej!"

„Er De gift? Har De Børn?"

„Nej!"

„Saa kan De muligvis ikke forstaa, hvor det er grusomt, naar man er vokset op hos kærlige Forældre, i et godt Hjem, hvor man aldrig har kendt det onde uden af Omtale, saa at trækkes ned i dette forfærdelige . . .

Géneviève blev pludselig alvorlig; hun traadte nærmere hen til Sengen og stirrede med store Øjne paa Alma.

„Jeg begynder næsten at faa ondt af Dem," sagde hun, „endskønt jeg troede, at enhver mildere Følelse for længst var udslukt i mig."

Disse Ord kastede en lille Gnist af Haab i Almas Hjærte, og hun greb Génevièves Haand.

„Hvis De virkelig føler Medlidenhed med mig, saa hjælp mig!" bad hun indtrængende. „Hjælp mig ud af dette Fængsel!"

„Nej, mit Barn, om De græd saa mange Taarer, som der er Draaber i Havet, vilde jeg aldrig kunne føre Dem ud af dette Hus; thi Kontoret er lige ved Indgangsdøren, og dér sidder altid en af Brødrene Martinac paa Vagt med ladt Pistol."

„O, Gud i Himlen, hjælp mig da Du!" stammede Alma, idet hun foldede sine Hænder.

Da lo Géneviève paa ny.

„Tror De virkelig paa en Gud?" spurgte hun forbavset.

„Ja, jeg tror paa en barmhjærtig Gud, som holder sin Haand over de uskyldige!"

„Det er underligt, at man kan tro det," mente Géneviève, „naar man ser, hvorledes de rige og fornemme kan gøre alt, hvad de vil her i Verden, medens de fattige og simple maa taale at blive nedtrampede og aldrig at kunne finde Retfærdighed. Nej, Mademoiselle, Gud er kun for Overklasserne, men ikke for de ringe i Samfundet."

„De tager fejl!" svarede Alma. „Guds Søn kom til Verden for at hjælpe de fattige og trøste dem, som er i Fængsel. Alle hans Apostle var af ringe Fødsel, og alle de første Kristne levede i Fattigdom. Derfor er der ogsaa mange fromme Mennesker, som skænker hele deres Formue bort for at blive som Jesus i alt."

„Denne Tale forstaar jeg ikke!" svarede Géneviève, idet hun rystede paa Hovedet. „Jeg er aldrig vant til at læse i Bøger, men i Livet, og eftersom det har lært mig at tænke, hader jeg Manden, og jeg hader ogsaa den Religion, der bruges som et Skalkeskjul for at forfølge og ødelægge os Kvinder!"

Nu var det Alma, som afbrød:

„Jeg forstaar ikke, hvad De mener!"

„Jeg skal forklare mig nøjere. De ser fin og god ud, derfor faar jeg Lyst til at tale med Dem. Ogsaa jeg har haft en hæderlig Moder, som havde et lille Vaskeri i Nancy. Da jeg var femten Aar, blev jeg Barnepige hos en Lægefamilie, som senere flyttede ind til Paris. De tog mig med sig, og jeg véd, at de holdt af mig og var fornøjede med min Opførsel. Jeg var ogsaa mere end glad over at kunne tjene mit Brød paa en hæderlig Maade."

(Fortsættes).

UGENS NAVNE

Lokomotivfører Jensen †.

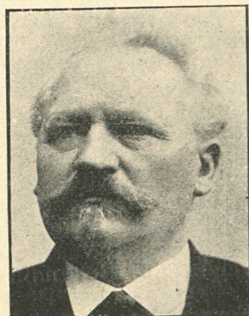
— Lokomotivfører *Georg Jensen*, som forleden kom af Dage ved et Ulykkestilfælde, var født i 1867. Han blev ansat ved Statsbanerne i 1891 og har gjort Tjeneste i Nyborg, Aarhus, Skive og København. Georg Jensen, hvis tidlige Bortgang dybt beklages af Kammerater fjærnt og nær, var paa de sidste Kongresser Ordfører for danske, svenske, norske og finske Organisationer. Hans statelige Skikkelse er bleven benyttet som Model af Professor Jerndorff, og paa Bache's bekendte Billede „Hestgarden indskibes i Korsør Havn“ ses hans ranke Garderskikkelse.

Cand. theol. Smith-Hestbech †.

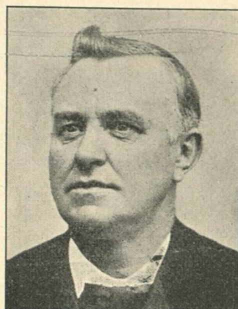
— Udgiver og Redaktør af „Lemvig Avis“, cand. theol. *Mathias Smith-Hestbech* afgik Paaskelørdag ved Døden i en Alder af 68 Aar. Han købte Bladet og dets Bogtrykkeri i 1867 og har siden udgivet det. Den afdøde Redaktør var en nobel Personlighed. Han var Højremand og valgt til Formand for Højrevælgerforeningen i Lemvigkredsen siden dens Oprettelse.

Tandlæge Dethlefsen †.

— Tandlæge *Lorenz Dethlefsen* er i forrige Uge afgaaet ved Døden i en Alder af 60 Aar. Han var en særdeles afholdt Kollega og deltog meget i Tandlægeforeningens Møder. Ved Bisættelsen i Krematoriet talte en gammel Ven, Grosserer Hansen, om hans lyse og glade Sind. Den Afdøde, der var en meget dygtig Tandlæge, havde en stor Praksis.

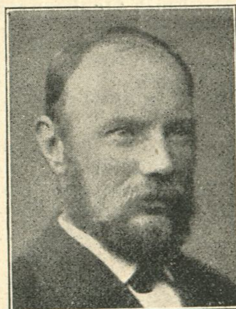

Dyrlæge Nielsen.

— Dyrlæge *E. E. Nielsen* fejrede i Onsdags i forrige Uge sit 50 aarige Borgerjubilæum i Assens. Han har i denne lange Aarrække været hædret med mange offentlige Hverv, hvoraf de væsentligste er som Medlem af Byraadet og Formand for Haandværker- og Industriforeningen. For 25 Aar siden etablerede han en Olietøjsfabrik i Assens, hvis Varer under Firma *Emil Nielsen & Søn* er kendt over hele Landet.

Fabrikant Thomsen.

— Fabrikant *Sophus Thomsen* kunde den 1. Maj fejre sit 25 Aars Jubilæum som Borger i Hjørring. Jubilaren, der vel er Byens mest populære Mand, har i 19 Aar været Formand for Haandværker- og Borgerforeningen og i næsten lige saa mange Aar Medlem af Byraadet. Paa mange Omraader har Thomsen udfoldet en betydelig Virksomhed — han er Hovedejer og Administrator af Elektricitetsværket, Parthaver i Dampvæveriet, Formand for Gasværksudvalget, Formand for Vendsyssel Banks Repræsentantskab og Bankens egentlige Stifter — og har stadig været en virksom Deltager i Arbejder paa Hjørring By og Omegns Fremgang og Trivsel.

— Skibsfører *C. H. Axelsen* ved Storebæltsoverfarten fejrede den 1. April sit 25 Aars Jubilæum. Ansat i 1880 som Bedstemand avancerede Hr. Axelsen gennem alle Grader til sin nuværende Stilling, som han tiltraadte 1902.

Skibsfører Axelsen.

Baneformand Nielsen.

— *Statsbanernes Sølvsnore-Veteraner.* Ude paa Statsbanelinjerne færdes et Folkefærd, som til Trods for deres betydelige Ansvar lever ganske ubemærket

Baneformand Andersen.

Baneformand Olsen.

af det store Publikum; det er de saakaldte *Baneformænd.* De har det første og direkte Ansvar for, at

Banen er i Orden og sikker at befare. Baneformanden skal to Gange daglig efterse hver Skinne og hver Bolt paa hele den ham underlagte Strækning, og desuden skal han lede de stadigt stedfindende Vedligeholdelsesarbejder.

Baneformand Jensen.

Baneformand Hansen.

Vi bringer hosstaaende Billeder af fem af disse Vogtere af det rejsende Publikums Sikkerhed, som i den sidste Maanedstid har fejret deres 25 Aars Jubilæum: *A. Nielsen* i Horsens (tjent i 31 Aar, deraf 25 som Formand i Horsens; han har i hele sin Tjenestetid ikke haft en eneste Sygedag), *Jens Andersen* i Ringsted, *H. F. Olsen* i Lyngby, *H. Jensen* i Charlottenlund og *N. J. Hansen* i Esbjerg.

Fra Forretningsverdenen.

Patent-Vindusaabneren — Emil Jacobsens Patent — er et lille fikst, praktisk og billigt Apparat, der, anbragt paa de øverste Vinduer, muliggør, at man, staaende paa Gulvet, kan aabne og lukke disse vanskeligt tilgængelige Vinduer lidt eller meget efter Ønske, hurtigere og lettere, end man nu aabner de nederste Vinduer. Ved at aabne de øverste Vinduer skaffes bedst frisk Luft i Værelserne. Pressen har udtalt sig med største Ros og Anerkendelse om Emil Jacobsens Patent-Vindusaabner.

Cykling.

At Cykling er en sund og fornøjelig Sport, er de Fleste enige om, hvilket vel bedst sés af den enestaaende Udvikling, som dette i Virkeligheden udmærkede Befordringsmiddel er undergaaet.

Snart hvert Menneske her i Landet er i Besiddelse af et „Hjul“, og dette bliver omfattet med en Interesse og Kærlighed, der især i den dejlige Foraarstid — som alle ømme Følelser — giver sig til Kende, og da navnlig hos dem, der er saa „heldige“ over for sig selv og andre at kunne forsvare, at de skal „ha'e sig en ny Cykle“.

Mellem Venner og Veninder hører man da ogsaa i denne Tid Disputer om, hvilken Cykle man skal foretrække. Nogle ynder den engelske, andre foretrækker den amerikanske Type. Og saa er der det ulyksalige Pengespørgsmaal; thi man vil gærne have sig en god Cykle, og en saadan faar man jo ikke under et Par Hundrede Kroner. Men det er mange Penge. Og hvad skal man gøre? Undertiden kan man ganske vist være heldig at faa en god Maskine, naar en Cyklehandler realiserer, til „halv“ eller dog meget lav Pris, men dette er kun et sjældent Tilfælde.

Vi tror dog denne Gang at kunne hjælpe vore Læsere ud over Vanskeligheden for i Aar, idet der netop igaar blev os forevist en Maskine, der virkelig synes at forene alle gode Egenskaber, fra Elegance og Lethed til Styrke, i sin fikse Skikkelse, medens samtidig den ønskede Prisbillighed er tilstede, idet Cyklen, hvis egentlige Pris og Værdi er to Hundrede og halvtreds Kroner, i disse Dage udsælges til et Hundrede og treogfyrre Kroner. Cyklen kaldes af Indehaveren af National Symaskine Co., Hr. Axel Hansen Møller, *National Eldredge*, og i Følge hjemvendte Amerikaneres Beretning er den den mest efterspurgte Cykle i Amerika, hvor den sidste Aar blev solgt i store Partier til 50 Dollars.

Vore Læsere har nu selv Skylden, hvis de ikke i Aar faar den rigtige Maskine. B—.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clicheerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Pianolaen

er utvivlsomt Aarhundredets største musikalske Opfindelse, og intet Instrument har nogensinde vakt en saadan Sensation

Pianolaen

i Musikverdenen som denne forunderlige Mekanisme. Af det følgende bevises bedst dens Fuldkommenhed:

Pianolaen kan betjenes af enhver og kan benyttes ved ethvert Klaver.

Pianolaen kan spille hele Klaver-Literaturen og akkompagnerer til Sang, Violin etc.

Pianolaen kan spilles uden Foruddannelse i Musik.

Pianolaen anbefales af de største Musik-Autoriteter og Pressen.

Pianolaen er navnlig paa sin Plads i Hjem, hvor Musiken tidligere er blevet udøvet, men hvor Klaveret nu staar ubenyttet.

Pianolaen udfører al den kendte Musik, man synes om, den udfører det tekniske, men Personen, der spiller den, lægger selv sin Sjæl og Følelse i Foredraget; derved bliver Foredraget aldrig mekanisk.

Pianolaen spiller altid rent, og dens Repertoire omfatter alle Musik-Literaturens bedste Navne. Noderne kunne købes eller lejes.

Pianolaen er det første og mest fuldkomne pneumatiske Klaverspilleapparat, der stadig fremstilles med den højeste Grad af Nøjagtighed, saaledes at Reparationer er saagodtsom udelukket. Den videst mulige Garanti ydes.

Pianolaens Priser 1000 Kr. Fra samme Fabrik leveres:

Metrostyle (Pianola med Tempoføringslinie) 1200 Kr.
Aeriola (Pianola med delt Afdæmpning for Bas og Diskant) 800 Kr.
Erato (Pianola med simplificeret Bælgsystem) 600 Kr.

Pianolaen forevises altid beredvilligt.

St. Kirkestræde 1. *Petersen & Steenstrup.*

Af den danske Presses Udtalelser hidsættes følgende:

Pianolaen kan anbringes foran ethvert Piano eller Flygel. En pneumatisk Mekanisme sætter Apparatet i Forbindelse med Klaverets Tangenter og faar dette til at gengive selv vanskelige Kompositioner, saaledes, at Reproduktionen baade er tilforladelig og klangfuld. Da **Pianolaen** er nem at behandle, tør det antages, at adskillige vil anskaffe sig en saadan, ved hvis Hjælp man i Erindringen kan genopleve Musikværker, som netop ere blevne spillede af berømte Virtuoser.

ADRESSEAVISEN

Petersen & Steenstrup præsenterede igaar **Pianolaen,** som ikke blot fortjener Beundring som et mekanisk Mesterværk, men som synes at have ikke saa lidt med Kunst at gøre. Der er ingen Anledning til at se overlegent paa **Pianolaen,** som jo i Virkeligheden kun er en videre Fuldkommengørelse af Klavermekanismen, og som ingenlunde gør de musikalske Evner overflødige. Man vil maaske nok hellere høre en **Paderewski** spille direkte med Fingrene, men **Paderewski's** Fingre kan man jo ikke købe for 1000 Kr., og mere koster **Pianolaen** ikke.

AFTENBLADET

Vi maa tilstaa, at vore Forventninger til **Pianolaen** langt bleve overtrufne. Den afmaalte, rent mekaniske Gengivelse, som ellers uvægerlig kendetegner alle lignende Apparater, er ved **Pianolaen** næsten ganske undgaaet derved, at den Spillende selv er i Stand til at regulere Anslagets Styrke og skiftende Tempo, ligesom hele Mekanismen arbejder let og lydløst.

Pianolaen staar i Rang ud over de øvrige hidtil kendte automatiske Musik-Apparater.

DANNEBROG

Pianolaen vil kunne fejre mange Successer i private Hjem og forskaane os for megen Klimpren og Hakken.

FOLKETS AVIS

Gaa en Dag indenfor hos *Petersen & Steenstrup* i Kirkestræde og se den lille Musikdjævel **Pianola,** der gør Koncert derinde. Han spiller Dig **Chopin** og **Beethoven** ganske som Du vil have den spiliet. Ikke blot mit Gefühl, men med Din egen Gefühl. Eller rettere — det er virkelig Dig, der spiller, skønt Du maaske hverken kender Noder eller Tangenter. Og Du spiller som en **Paderewski.**

HVER 8. DAGS MUSIK OG SANG

Pianolaen bringer ved en yderst sindrig pneumatisk Mekanisme Klaveret til at gengive de vanskeligste Musikstykker i aldeles tro Udførelse. Det lader sig endogsaa gøre at lægge Følelse i Spillet, samt at variere Anslaget efter Behag, Vi hørte flere særdeles vanskelige Stykker, som vilde udkræve en ualmindelig teknisk Færdighed, hvis de skulde spilles med Haanden, faa en ganske fortrinlig Udførelse ved Hjælp af **Pianolaen.**

KRISTELIGT DAGBLAD

Pianolaen fordrer kun, at den, der sætter dens Mekanisme i Bevægelse, er i Besiddelse af et nogenlunde musikalsk Øre. Om Noder og Fingerfærdighed behøver man intet at vide.

KØBENHAVN

Foredragsnuancer som Forte og Piano, Anslagets Størrelse, Ritardando og Pedalbrug, kan Spilleren selv administrere ved simple Haandtag, der flyttes. Det hele er yderst let og tilsvarende sindrigt.

NATIONALTIDENDE

Virkningen er forbløffende idet den Spillende selv kan regulere Tempi, Dynamik m. m. Som Følge deraf kan man ved Hjælp af **Pianolaen** udføre de vanskeligste Kompositioner paa dadelløs Maade, naar man ellers har Sans for Musikstykkets Art og Karakter.

VORT LAND

En genial Opfindelte er **Pianolaen.** De vanskeligste Virtuosnumre kan paa denne udføres med den største Lethed.

GENERALKORRESPONDANCE TIL PROVINSBLADE

Mine Herrer!
Som en Beundrer af **Aeolian,** det vidunderlige Instrument, som jeg har omtalt i et tidligere Brev til Dem, er det mig nu en Glæde at tilføje min Beundring over Deres sidste nye Opfindelse: **Pianolaen,** som som jeg betragter som endnu mere kunstfærdig. Det er forbausende at se det lille snilde Apparat udføre Klaver-Literaturens Mesterværker med en Behændighed, Tydelighed og Hurtighed, som ingen Spiller, selv nok saa stor, kan opnaa. Enhver, som ønsker at høre absolut fejlfrit Klaverspil, som er frit for enhver Nervøsitet, bør købe sig en **Pianola.** Den er fuldkommen.

J. J. PADEREWSKI

Ved at høre **Pianolaen** kunne vi bevidne, at Udførelsen i ingen Retning lader noget tilbage at ønske. Enhver, der sætter Pris paa at høre god Musik, vil derfor kunne have megen Fornøjelse af en **Pianola.**

SAMFUNDET

„Jeg har hørt Pianolaen og anerkender den som i høj Grad beundringsværdig og interessant. Før jeg hørte Pianolaen, ansaa jeg alle slige Instrumenter for kun at være Maskiner, men det er i Sandhed forbausende, som man ved Pianolaens Hjælp kan gengive Musikværker fuldstændig med Komponistens Opfattelse. **Pianolaen er ypperlig.**"

EDV. GRIEG

PETERSEN & STEENSTRUP, ST. KIRKESTRÆDE 1

„Nordisk“.

Paa Kongens Nytorv Nr. 8 er nu *Nordisk Livsforsikringsselskabs* stilfulde Ejendom sin Fuldendelse nær. Det er Arkitekt *Fr. Levy*, der har Æren for den. Selskabet har allerede taget sine Lokaler i Brug. I Beletagen har det ansete Selskab, der jo indtager en fin Plads iblandt vore Forsikringsanstalter, indrettet sig saa smukt og saa praktisk, som et moderne Pengeinstitut kan ønskedet. Selskabets Stifter og Leder, Direktør *V. E. Gamborg*, har Grund til at være stolt af sit Barn, hvis Navn fremtidigt fra Husets Tag vil lyse op over Kongens Nytorv og minde Hovedstadens Beboere om, at de i Tide bør tænke paa Livets korte Varighed og sikre sig mod Følgerne af en tidlig Død.

Nordisk Livsforsikrings-Aktieselskab af 1897
Kongens Nytorv 8
Telefoner: 5000 og 10000
Selskabet tegner alle Former af Livsforsikringer Pensionsforsikringer og Livrenter
Særlig Afdeling for Folkeforsikringer
Generalagent for København:
BERNHARD PHILIPSEN, Nørrebrogade 34, Telefon 565. Agenter antages

Louis Moe

MOTIV: DET UBEKYMREDE LIV OG DEN LURENDE DØD

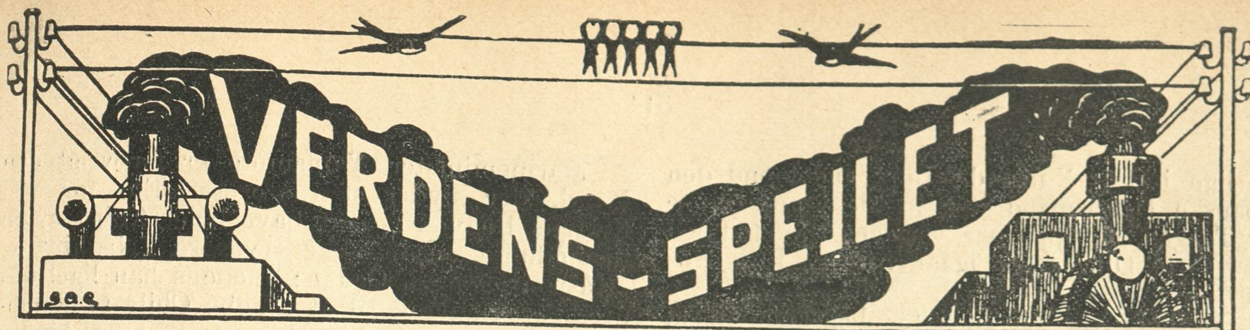

KØ 13 Tapet · BM 13 til Netto · AG 13 Fabriks Priser · ER 13 50% Besparelse · GA 13 Tapet · DE 13 Tapet

JNTERNATIONALT TAPET-MAGASIN
H. OLSEN.

SPECIAL- TAPET NETTO · FORRET- TAPET FABRIKS · NING TAPET PRISER · FOR TAPET 50% BESPARELSE · HUSEJERE TAPET NETTO · OG TAPET FABRIKS · BYGHERRE TAPET PRISER

1ste Sal synes at være Løsenet for vore yngre Forretningsfolk, og at Løsenet er det rigtige, beviser de mange 1. Sals Forretninger, som i Kraft af den billige Husleje og de deraf følgende billige Priser har kunnet erobre Publikum og skabe sig en stor Omsætning. Til disse sidste hører *J. T. M.*, som indtager en fremtrædende Plads blandt vore Tapetforretninger. Dette skyldes — ved Siden af de selv i ganske billige Tapeter overordentlig og moderne Mønstre — i første Linje det, at Firmaet resolut har brudt med det i Tapet-Branchen ganske misvisende Rabat-System, hvorved Husejerne gennem højere Priser dog i Virkeligheden maa betale den Rabat, de nyder. *J. T. M.* sælger til Netto-Fabrikspriser, og at Kunderne sér deres Fordel herved, derfor borger den store og stadig voksende Kreds af Husejere, som søger til Forretningen.

Verdens-Spejlet Nr. 33, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 14. Maj 1905.

Krigens Ledere.

Krigsminister Terauchi.

I disse Dage for et Aar siden stod den store Stillehavsdamper, der skulde føre sin kostbare Passagerladning til den nye Verden, ud mod Tokiobugtens snævre Indløb. Det var henimod Aften, og vi stod allesammen — alle vi indbyrdes ubekendte Passagerer — oppe paa Dækket, hvor vi havde set Solen gaa blodrød ned bag Fuji Yama's fjerne, snedækkede Kegle. En tæt Taage begyndte at rulle frem, spærrede den sidste Strimmel Bred inde bag sin Mur og syntes at forsøge paa at gøre nogle af os endnu tristere ved Tanken om vor Dragen-bort fra disse skønne Egne.

Men pludselig fik vi andet at tænke paa. En japansk Torpedobaad hvæsede ud af Taagen og prajede os. En Officer — en ækel, lille, snavset Spire — entrede om Bord, og efter at han havde konfereret et Par Minutter med vor Kaptajn, ankrede vi. —

Da jeg kom op paa Dækket næste Morgen, blev jeg et sælsomt Syn vár. Forude, gennem den vandmættede Taage kunde jeg skimte et graat Skib med det japanske Krigsflag smeldende agterude. Vi syntes at gaa for halv Kraft

Marineminister Yamamoto.

og lige i dets Kølvand. Intet andet end den japanske Orlogsmand dér forude kunde vi se for Taagen, og oppe paa vor egen Bro stod den lille, sorte Officer fra igaar Aftes. Han frøs vist.

Det hele var uhyggeligt. Jeg kom til at tænke paa „Dødssejleren“ og hin spanske Orlogsmand, der fulgte den, og sejlede lige paa det skæbnesvangre Rev.

Endelig efter flere Timers utaalelig Sneglefart kom en japansk Baad paa Siden, „den snavsede“ forlod os, Orlogsmanden lagde bi og lod os passere, vi kippede for hinanden og tudede paa Mammuth-Manér Farvel med Dampfløjten. — — Saa lettede Taagen, og i dejligt Solskin stod vi N.Ø. paa langs Japans Kyst paa vor lange Vej til Vancouver i Vest-Canada.

Først da fik vi Passagerer at vide, hvad det hele havde betydet. Vi var med yderste Forsigtighed blevet lodsede ud igennem Tokiobugtens Indløbsspærring af elektriske Skydebomuldsminer.

Det var en rar og opbyggelig Tanke, at det hele var forbi; og vi syntes slet ikke mere, at den japanske Officer havde været snavset eller sort, men en sjældent omsorgsfuld Lods.

Med saadanne Minespærringer i alle Indløb og ved saadan Aarvaagenhed værger Japans Marineminister, Viceadmiral, Baron Yamamoto sit Land mod en Fjendes uvelkomne Besøg.

Marineminister Yamamoto er forøvrigt den Mand, der nyder den største Ære for ved Krigens Begyndelse at have ladet Købet af de to omdøbte, argentinske Krydsere, „Nisshin“ og „Kasuga“, gaa i Orden; medens han ligeledes pressede England til at afkøbe Chile to Kampskibe, der var under Bygning, for at hindre Rusland i at erhverve dem.

Medens Yamamoto har arbejdet sig op til sit nuværende, ansvarsfulde Hverv ved egen Dygtighed, idet han i Følge Sagens Natur ikke har kunnet høste Erfaringer hos Forgængere, da han selv maa betragtes som Flaadens egentlige Grundlægger, saa har hans militære Kollega, den iøvrigt højtfortjente Generalløjtnant Terauchi, som har deltaget i Felttogene 1894—95 og 1900 mod Kina, haft den store Fordel at kunne søge al ønsket Vejledning hos sine Forbilleder, Generalstabschefen, Marschal Yamagata og den nuværende Overanfører, Marschal Oyama.

I Modsætning til mange andre Lande, hvor Hær og Flaade intet bedre har at fordrive Tiden med end at strides og kævles om Forrangen, arbejder de to Militærministerier i Tokio under deres dygtige Ledere i den skønneste Harmoni; og man hører sjældent Yamamoto nævne, uden at Terauchi's Navn følger i næste Sætning.

Frits V. Holm.

Dagmarteatret.

„Den skjulte Fjende“ er et fransk Skuespil, som den meget bekendte og rutinerede franske Dramaturg Alfred Capus har skrevet i Forening med Journalisten Emanuel Arène. Den danske Titel er dog noget misvisende, — paa fransk hedder det *L'adversaire* — og man vilde bedre have truffet Meningen ved paa dansk at kalde det Arvefjenden.

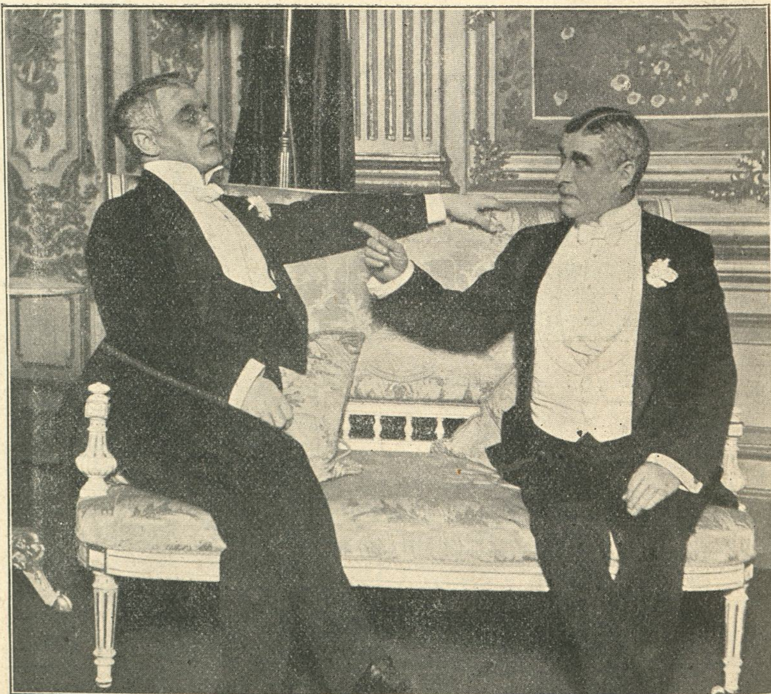
Det handler nemlig om et Paradis og en Slange.

En ung Mand, der kun er smuk og ellers ikke røber noget særlig højt Menneskeværd, skiller en Kone fra den klogeste og fineste Mand, som tænkes kan. Forfatteren har udstyret denne Ægtemand, der spilledes fortræffeligt af Martinius Nielsen, med en dybt begrundet Aandfuldhed og hele en Franskmands indtagende Elegance, ja gjort ham til en sand Ridder uden Frygt og Daddel. Han har tilmed sat ham saa højt i Mandighed og Klogskab, at endogsaa hans Ven, den gode, fornuftige, kejtede Hanrej, i resigneret Selverkendelse erklærer, at den Kone, der bedrager ham, i alles Omdømme grundigt kompromitterer sig, mens han udmærket kan forstaa, at hans egen Kone aldeles ikke bliver latterlig, fordi hun bedrager ham.

Men det Forfatteren vilde, var netop ogsaa at gøre denne oprindelig bunddydige Kvindes Utroskab saa himmelraabende fornuftstridig, at alle kunde indse Fornuftens fuldstændige Bankerot i den erotiske Situation. Og det er lykkedes ham.

Man gaar da fra Teatret med en oprigtig Modbydelighed og Vrede mod Arvefjendens Magt over Menneskenes sunde Fornuft.

Men inde i Menneskene sidder den gamle Slange skjult og griner velforvaret af al Menneskevisdom og alle menneskelige Ræsonnementer.

Martinius Nielsen og Jacques Wiehe som Ægtemændene i „Den skjulte Fjende“.

Den kender af gammel Erfaring Menneskeslægtens medfødte Appetit for Erotikens forbudne Frugter. Stille ormæder den skjulte Fjende Menneskenes Paradishave, indtil man en skønne Dag opdager Abernes Leg i Kundskabens bladløse Træ.

A. W. H.

En dansk Kineser.

I forrige Uge rystede Digteren *Aage Matthisson-Hansen* det ham saa kære danske Støv af sig og drog til Kina.

Det har i mange Aar været hans Maal, og nu har han naaet det. Med Møje og Besvær var det lykkedes ham at faa samlet de faa Hundrede Kroner sammen, som han behøvede til Rejsen, han, der selv er nøjsom som en Kineser.

Aage Matthisson-Hansen var en kendt Fremtoning paa Københavns Gader, hvor han vakte nogen Opsigt ved sin underlige Skikkelse og Holdning og med sit lange Haar og uplejede Skæg vendte Tanken hen paa de rigtige Digtere fra de gode, gamle Dage.

Og han var virkelig ogsaa Digter trods sin gammeljomfrunalske Affektation, og det er da ogsaa Synd, at de otte Bind Digte, han har udgivet, bliver læst saa lidt; thi mellem meget sygeligt Sludder og mange sære Snurrepiberier finder man virkelig ædle Perler, smaa korte Poesier, der i de naiveste og kønneste Ord vækker en saa ren og smuk menneskelig Stemning som den, der kunde være over hans egen godhjærtede og drømmeriske Person.

Men da Profeten ikke blev skattet nok i sit Fødeland, kan man ikke bebrejde ham, at han drog bort til det Land, hvis Sprog og Literatur han alle sine Dage har følt sig saa stærkt tiltrukket af og som han da ogsaa har omplantet en Del af i dansk Literatur.

Det er Matthisson-Hansens Haab, at det skal lykkes ham at skabe sig den Stilling i Kina, som han ikke kunde faa herhjemme, hvor man i sin Tid gav ham Afslag, da han søgte en Plads ved Statsbiblioteket i Aarhus, og det vilde da være en stor Skam, om det ikke skulde lykkes ham, der er en trofast og gammel Elsker af gulnede Pergamenter og mugne Folianter.

Aage Matthisson-Hansen.

Og naar vi om en føje Stund hører om den Ære, der vises ham i det himmelske Rige, maa vi trøste os med de Poesier, han har skænket sit Fødeland.

Per Næsvis.

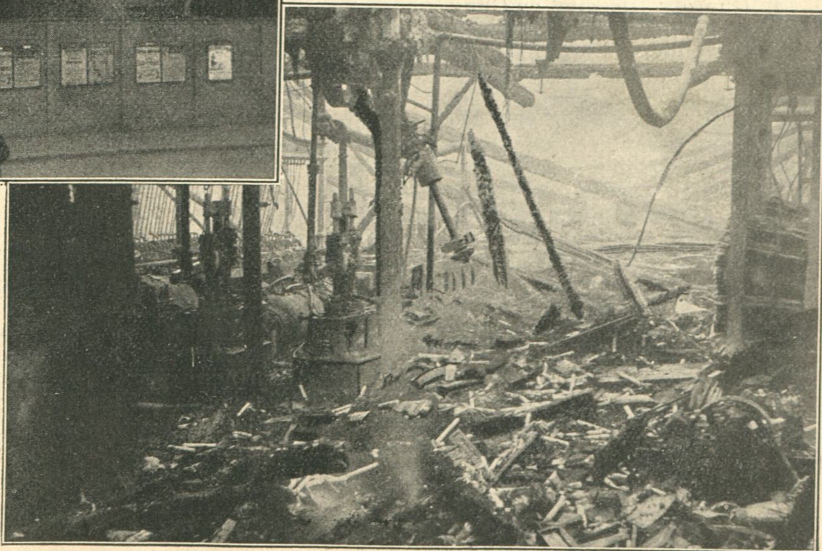
Branden i Holmblads Stearinfabrik.

Forrige Fredag Nat udbrød en stærk Ildebrand i „Holmblads Stearinfabrik" i Prinsessegade paa Kristianshavn. Det gamle Fabriksbygningskompleks var omspændt af Flammer, da Brandvæsenet kom til med to Dampsprøjter, Redningsstiger og andre Sprøjter. Men ved Morgengry laa den gamle Fabrik som en eneste stor Ødelæggelse.

Det ene Billede viser Fabrikskomplekset med Skorstenen. I Baggrunden ses de gamle Arbejderhuse, der stadig var stærkt truede under Branden, men som beskyttedes af den lange Mur, der ogsaa ses paa Billedet.

Det andet Billede viser Ødelæggelsen i Maskinrummet. Mellem sorte, af Ilden halvt fortærede Bjælker sés sønderbrudte Maskindele, Akser og Hjul, — og, spredt over det hele, Masser af dejlige, hvide Stearinlys. I Loftet hænger Væger i lange Tjavser, og tværs over Rummet gaar en Jærnstang, buet som en Vandslange.

Et Skud.

Af A. H. Kohl.

Udkommer samtidigt paa Tysk.

Fru Karen Hermanns lo og satte Bæverskindshuen paa hans Hoved —:

„Aa snak!“ — sagde hun og klaskede med begge Hænder oven i Huen for at faa den til at sidde fast — „Aa, tror Du, jeg er bange!

Skynd Dig nu bare af Sted. Og Gud være med Dig, gid vi maa tjene nogle Penge! — Og saa lover Du mig, ikke at sidde i Træk, Du med din Forkølelse! Farvel!“

Hun stak hans Stok ind i Haanden paa ham og lavede sin Mund til en ganske lille spids Trut, som hun puttede lige midt ind i Ansigtet paa ham under det sorte Overskæg.

„Farvel, din dejlige Dreng!“ — sagde hun og holdt fast i begge hans Frakkeopslag for at faa kysset ham én Gang endnu — „Skynd Dig nu at komme hjem igen til din lille Kone!“

Han stod, med den lange, gule Regnfrakke knappet tæt op i Halsen og Skindhuen ned om Ørene, i Entrédøren og nikkede til alt, hvad hun sagde —:

„Farvel!“ — han blev ved at holde hendes Haand i sin og kunde næppe tale for Hæshed —:

„Gid Pokker havde den Forkølelse!

Naa. Og sæt saa Sikkerhedskrogen paa med det samme!“

„Javel!“ — hun lo og puffede ham blidt udenfor — „Javel! Sikkerhedskæden for, og Revolveren hænger her, lige ved Døren! —

Bare det nu virkelig var noget rigtig godt, han har til Dig!

Farvel!“

Hun smækkede Døren i og satte Sikkerhedskæden for. Den svære Jernkæde var helt tung at løfte saa højt. Saa gik hun ind i Stuen igen. Henne ved Vinduet stod hun et Øjeblik med Ansigtet tæt ved den kolde Rude og lyttede efter hans hastige og faste Skridt paa Betonflisen, der førte gennem Haven hen til Forhusets Port. Et Nu saa hun et Glimt af hans gule Frakke, da han passerede under Lygten, der hang, flakkende i Blæsten, midt i Portgabet.

Hun sukkede ganske let og vidste ikke, om det var fordi, han var gaaet, at hun var blevet saa kold i sit Ansigt, eller kom Kulden udefra? Hun løftede Armene for at lukke de indvendige Vinduesskodder. Der var saa mørkt ude i den store Have. Regnen faldt saa tungt. Den trommede, som nervøse Fingre, paa Taget oven over hende.

Ja, tænkte hun saa og saa meget mindre heltemodig ud end før, mens han var hjemme — det *var* nu underligt alligevel med det Brev i Eftermiddags!

Hun gik langsomt en Gang rundt i Værelset. Egentlig følte hun Lyst til at gaa ud for at se, om Køkkendøren var laaset rigtigt — men saa turde hun ikke og skød sig ind under, at det havde Aage jo selv gjort! Saa det var nok, som det skulde være!

Men det var nu slet ikke rart at være alene — naar man havde nihundrede Kroner liggende i en Skuffe i Skrivebordet! Det var nu ogsaa et særligt Uheld, at det netop skulde være den første en Mandag — eller, hvis bare Aage havde kunnet vente til i Morgen Eftermiddag med at betale den Veksel! Det var slet ikke rart at have nihundrede Kroner liggende lige fra Søndag Formiddag og til i Morgen!

Hun var gaaet Værelset rundt et Par Gange. Saa lo hun op med et — en Latter, som hun godt følte selv ikke var helt ægte — og vilde slaa det altsammen hen. Aa, hvad skulde der egentlig kunne ske! Portneren passede sine Ting saa godt, der slap aldrig nogen fremmed ind ad Porten, uden at han havde standset dem og spurgt, hvad de vilde. Og hvem kendte noget til Aage, der sad saa elendigt i det, at han havde saa mange Penge liggende lige nu?

Men saa kom hun igen til at tænke paa det hæslige Ansigt, som han havde, ham, Budet, der var kommet fra Forlaget med Pengene i Morges. Hun havde selv lukket op, da han ringede paa.

„Penge!“ — havde han bare sagt; og han stod med Huen paa Hovedet, og det skægløse, skarpe Ansigt stirrede stift og ligesom graadigt paa hende. Hun havde skyndt sig at ville lukke Døren igen. Mor havde ogsaa sagt saa tit, at netop i denne Tid skulde hun være forsigtig med at se paa saadanne Ansigter.

Men han havde stukket sin Fod frem, ind i Dørsprækken —:

„Jeg skal vel have en Kvittering!“ — sagde han og lo.

Saa var hun blevet angst og skyndte sig ind til Aage. Hun lod Døren ud til Entréen staa aaben.

„Her er Pengene fra Forlaget. Du skal kvittere!“ — sagde hun til sin Mand. Han stod og talte med Bork, der var kommet for et Øjeblik siden. —

Ja — tænkte hun nu og gav sig til igen at gaa frem og tilbage i Stuen, endnu mere urolig end før, ligesom følende, hvor klart det altsammen var i Grunden — ja, Bork havde været her lige fra Klokken halv tolv og til næsten et. Og Klokken tre var dette Kiosktelegram kommet fra ham.

Hun huskede paa en Gang, at da Aage havde skrevet sit Navn paa Pengekvitteringen, saa stod Budet der lige ved Døren helt inde i Entréen og stirrede med sine stikkende Øjne rundt i Stuen. Bork havde nikket til ham, han kendte ham jo ogsaa oppe fra Forlaget.

Med et syntes hun, at det altsammen var saa fuldkommen indlysende sikkert — det var bare saa forfærdeligt og ubegribeligt, at de ikke havde forstaaet det straks. Budet vidste jo, at her var Penge, og han havde set, at Bork var her. Saa var han formodentlig blevet staaende et eller andet Sted for at passe paa, hvornaar han gik herfra, og saa havde han en Timestid efter sendt dette Kiosktelegram til Aage.

Et Øjeblik stod Fru Karen ganske ret op og ned og følte som en snigende Kulde glide i en Smerterislen ned over sit Legeme.

Ja, hvor det dog var indlysende!

Og dette meningsløse Brev!

Hvor var det muligt, at de ikke øjeblikkeligt havde forstaaet — —

Hun foer sammen med et Ryk og blev gustenbleg over Ansigt og Hals — var der ikke en, der listede derude paa Trappen?

Aandeløs stod hun og lyttede.

Sekund efter Sekund.

Klip — Klip — Klip — — — Nej! Det var bare Vækkeuret inde i Sovekamret, hvis Dikken pludselig — aldrig før hørt saa stærkt — nu var blevet fanget af hendes Øre, der var blevet ømfindtligt af Angst.

Aa, hvor det var dumt ogsaa at staa saadan og hidse sig selv op! Det havde hun slet ikke Lov til! Og det var rigtig meningsløst! En stor, gammel, gift Kone, der skulde være Moder om et halvt Aar — havde Lægen sagt i forgaars. Det manglede bare, at hun stod her og — —

Hurtigt løb hun hen til Skrivebordet og tog Telegrammet, der laa dér:

Til Forfatteren Hr. Aage Hermanns.

Kære Ven! En stor og i høj Grad glimrende Plan er blevet mig foreslaaet. Men maa have Dig med. Kom i Aften mellem 8 og 9 i Studenterforeningen, dér kan vi mødes med Vedkommende og aftale alt. — Gamle Ven! det er store og nye Sager for os begge to. Hils Karen!

Bork.

Ja — det var dette Ord: Hils Karen, som havde narret baade Aage og hende. Men i Virkeligheden var det jo saa naturligt, hun huskede meget godt nu, at Bork havde sagt, mens Aage kvitterede:

„Naa. Nu faar I altsaa klaret hele den Fortid, paa én Gang, Karen. Hvad!“ Med den Veksel, havde han ment altsaa — og Budet havde jo staaet derhenne, lige ved Døren.

At de dog ikke havde indset straks — hvad var det ogsaa for nogle taagede og vage Ord om den Plan, dér i Brevet! Men det var nu deres sædvanlige Sangvinskhed!

Skulde hun putte Pengene til sig i en Fart og skrive et Par Ord til Aage paa en Seddel, og saa gaa hjem til sin Mor og lade ham hente hende derhenne?

Hun rejste sig op, ubeslutsom. Regnen trommede bygevis paa Taget. Der var saa stille inde i det lille Havehus.

Skulde hun gaa?

Hun saa paa sit Uhr — det var kun et Kvarterstid, siden at Aage gik. Nej, det var dog for dumt! Sikkerhedskæden sad jo for. Og Revolveren — ja, hvor hun havde let af Aage den Dag, forleden, da han købte den; og alligevel inderst inde havde hun været meget glad over det. For de Aftener, hvor han gik i Teatret paa sit Frikort, der var det nu slet ikke saa helt rart, naar hun maatte blive hjemme imens alene. — Og de havde øvet sig begge to i at skyde ude i Haven. Det havde virkelig været morsomt. Hvor han skød godt! — Men han havde da ogsaa rost hende flere Gange!

Naar bare de havde haft Raad til at holde en hel Pige i Stedet for denne Stump Morgenpige, der gik Kl. tolv hver Dag!

Nej, men hun vilde ikke gaa om og gøre sig selv saa nervøs og angst — tænkte hun — og saa laasede hun Døren ud til Entréen af og lagde sig paa Divanen, der stod langs Skrivebordets Ryg. Og hun var jo midt i den morsomme franske Bog. Hun var lige kommet forbi det Sted, hvor Bobineau var blevet inviteret af sin Veninde til at besøge hendes Familie. Ja, og hun havde jo ogsaa læst om den fordrukne Far deroppe, som Konen syede ind i et Lagen, hvergang han var fuld, for at kunne banke ham i Fred og Magelighed. —

Fru Karen tændte sig en Cigaret og begyndte at læse. Nedenfor Kjolen saas et Stykke af hendes smalle og spinkle Vrist i den sorte Traadstrømpe. Fodspidserne bevægede sig ustandseligt inde i Skoen. Hun maatte blinke med Øjnene, fordi Cigaretrøgen altid blev hæftende ved Ansigtet, naar hun læste.

Bogen tog hende lidt efter lidt. Cigaretten var gaaet ud, forlængst. Fodspidserne var ligesom allermest med i det altsammen: jo mere Læsningen morede hende, des ivrigere krøb og kriblede Fødderne indenfor det blanke og tynde Læder. — —

Saa foer hun op med ét — der lød raske Skridt op ad de otte-ni Trin, der førte fra Havedøren op til Entrédøren.

Var det Aage? Allerede? Hvor kunde dét være?

Hun rejste sig op og lyttede for at høre efter hans Nøglers Raslen — og vidste inderst inde meget godt, at det *kunde* ikke være ham endnu.

Nej. Det var heller ikke ham.

Der blev stille med et, et Sekund, derude. Lydløst.

Som i et Væld var Angsten over hende. Hundredfold værre end før. Hundrede Gange værre end nogensinde. Alt, hvad der var af Følelse, Tanke, Erindring, Liv i hende, det overanspændte sig i et voldsomt, rystende Forsøg paa at forestille sig, *hvorfor* der var blevet saa stille derude. Og *hvem* var det, der stod og tøvede saadan. *Hvad* vilde han — — var det *ham*, Budet? — — Hun saa pludselig som i en umenneskelig hæslig Karikatur hans Ansigt for sig.

Endnu et Sekund var der dødsstille derude.

Talløse Smaalyde fra Huset og fra Haven — Lyde, som hun aldrig før havde vidst af, at hun hørte — de voksede lynsnart, som i en smertefyldt Eksplosion, op om hende. De fyldte hendes Øre, døvede hendes Høreevne, de umuliggjorde hendes Lytten, og omtumlede og forvirrede hendes Tanker — Regnens hastige og uens Smæk paa Taget, paa Træerne, paa Jorden, paa Betonflisen derude. De dikkende Metalsting fra Uret i Sovekamret og fra det, der hang paa hendes Bryst. Den svage Knirken fra Møblerne. Raslen af Vinduskroge, der bevægedes af Blæsten. Knagen af Trappen, der gav sig ganske svagt under Vægten derude af ham — hendes eget Aandedræt, hendes Hjærtes Banken, Klædernes Hvislen — —

Og hun stod stivnet, stirrende stift hen paa Stuens Dør, knugende sine Hænder op imod Brystet. Munden næsten aaben i smertefulde Forsøg paa at høre det uhørlige.

Hjærteslagene stak som Naale. Fingrene kriblede i Angst.

Saa ringede det.

Lyden blev overnaturligt voldsom i hendes Hjærne. Næsten som et Greb i hendes Strube. Som en Voldshaand.

Jeg lukker ikke op, foer det igennem hende. Jeg tør ikke. Jeg kan ikke. Jeg vil ikke. Jeg lukker ikke op.

Og igen stod hun, endnu et umenneskeligt, uendeligt Sekund, og havde blot drejet Hovedet med et Ryk. Og paany voksede alle disse Lyde op om hende — mens Ekkoet af Ringningen ligesom fortsattes pinefuldt, atter og atter inden i hende.

Men saa formaaede hun ikke at blive længere i denne Angst og Usikkerhed. Selve Angstens Smerte vækkede noget i hende, drev hende til at handle — blot gøre et eller andet.

Revolveren! gik det som en pludselig Lettelse igennem hende. Hun løb hen til Døren. Gudskelov, jo, Gassen brændte da i Entréen. Der var halvlyst.

Revolveren hang paa Knagerækken. Hastigt strakte hun Haanden ud efter den, greb fat om Skæftet og holdt den halvt skjult bag Kjolen i sin højre Haand. Hun følte pludselig, hvor Metalknappen i Skæftet var glat og kold som noget dødt-levende.

Der blev banket med en Nøgle paa den matte Rude i Døren.

„Luk nu op, Barn!“ — sagde en hæs Stemme.

Uvilkaarligt, i mekanisk Lystren-Kommando, tog hun om Dørhaandtaget og aabnede Laasen. Med et Ryk fløj Døren op, indtil den standsedes raslende af Sikkerhedskæden.

I samme Nu forstod hun, at der var noget galt paa Færde. Al Angstbevidstheden var veget fra hende øjeblikkeligt. Resolut greb hun i Dørhaandtaget og vilde smække til igen — men der var sat en Fod imellem.

Døren gav sig og dirrede under den fremmedes Tag.

„Gaa — eller jeg skyder!“ — skreg hun uden at vide sine egne Ord — „Jeg skyder!“ — gentog hun vildt, sanseløst.

Kæden spændte sig og ligesom gav efter med en klagende Lyd under hans Stød og Rusk.

Det foer igennem hende: Nu sprænger han Døren!

Og hun løftede hastigt, blindt hen Armen med Revolveren og trykkede af. Braget fik hende til at vakle. I Skæret saa hun en høj Skikkelse i en gul Regnfrakke, der stod foroverbøjet og pressede paa Døren. Paa den bløde Lyd forstod hun instinktmæssigt, at hun havde truffet. Hun hørte Skikkelsen puslende imod Glasruden glide frem langs med Døren, og saa faldt den tungt ind i Døraabningen, indtil Kæden strammedes over dens Bryst. Og hun naaede i et Glimt af afsindig Rædsel at se et langt, sort Overskæg i et blegt Ansigt. Og saa vendte Bæverskindshuens Pul lige imod hende, da den Dræbtes Hovede faldt ned paa hans Bryst.

I samme Nu kendte hun Aages Stemme, klagende, hæst, angst —:

„Karen!“ —

Og hun gled sammen, lydløst i overmenneskelig Rædsel over, hvad hun havde gjort her, ned langs med Væggen, som havde standset hende — gled sammen som en Byldt Klæder, lydløst, næsten forsvindende — — — —

Da Aage Hermanns var kommet ind i Alléen, stod Regnen ham, stift som Glaspinde, lige i Ansigtet.

Han trak Kraven godt op om sin Hage og bøjede Hovedet nedad.

Henne paa Stoppestedet stod der allerede to, tre andre. De søgte en Smule Læ bag Reklamesøjlens brede Tavler.

Han fortrød næsten, at han var gaaet.

Brevet var ogsaa saa underligt vagt, — skulde det mon bare være en Spøg? For at lokke ham ud den lange Vej fra Frederiksberg og til Studenterforeningen? I dette Regnvejr, der havde varet hele Dagen?

Næ, det vilde dog være for groft af Bork!

Det vilde dog ikke ligne ham, skønt han kunde være kaad nok ellers! I gamle Dage maaske, inden Aage var bleven gift — — men nu? Og saa forkølet som han var!

Og Hermanns følte godt, at han med Vilje hele Tiden søgte at komme bort fra den Tanke, der først havde slaaet ham, men som han ikke havde nævnet at udtale overfor sin Hustru. — —

„Kun Plads ovenpaa!" — sagde Konduktøren, han bøjede sit Hoved frem fra Bagperronen, hvor Regnvandet, der faldt fra Taget i tykke Straaler, ligesom dannede et Gitterværk foran Opstigningstrinet.

Hermanns kastede et Blik op: Jo, der var da Halvtag!

Han sprang op paa Sporvognen og skyndte sig op ad Trappen, hvis Trin skinnede tærnet.

Der var tæt sammenstuvet deroppe under det lille Stykke Tag, men han fandt sig en Plads godt i Læ, næsten lunt, og stod halvt krumbøjet svinglende i Kurverne, og blev ogsaa selv traadt over Fødderne.

„Hør!" — sagde han til Tjeneren i Studenterforeningens Forsal; han maatte trampe i Fliserne for at ryste det værste af Regnvandet af sig, — „har her været nogen og spurgt efter mig?

Bork — De kender ham nok? —

Naa! Ikke. Jaja!" — han trak Regnfrakken af og hængte den op paa to Knager — „hør, Jens, naar Bork kommer, saa tag og sig til ham, at jeg sidder oppe i Læsestuen?

Hva?"

Han nikkede til Tjeneren og løb hastigt op ad Trappen til første Sal. Det kunde dog være alligevel, at Bork var kommet!

Han gik ind i Musikværelset —. Der var ingen. Han saa efter, hvad det var for Noder, der stod opslaaet paa Flyglet: Bethoven! Nej, saa havde Bork ikke været her!

Heller ikke i Konversationssalen — heller ikke i Avisværelset.

Saa gik han op til Læsestuen.

Han tog forsigtigt i Dørhaandtaget og listede sig ind i uvilkaarlig og tilvant Lydighed mod Reglementerne for Stuen. Tre, fire Ansigter drejedes fra de store Lænestole et Øjeblik hen imod ham. En gammel Herre stod med Ryggen til Døren og læste i en Ankeprotokol. Hans Ansigt var helt nede i Bogen. Hermanns gik forbi ham paa Fodspidserne og stillede sig op ved en af Reolerne for at faa en Bog.

„Hør — sig mig" — sagde den gamle pludselig og hviskede med en sælsom Teaterhvisken — „maa jeg spørge, er det ikke Herr Hermanns?"

Hermanns saa op, og der skød en hastig Glæde op i ham: Professor Høffert!

„Jo — Herr Professor!" — og han glemte ganske at hviske.

„Tys, tys!" — sagde Professoren og vinkede smilende til ham med sin højre Haand — „kom her! Jeg skal alligevel gaa nu!"

De fulgtes udenfor Døren.

„Jo!" — sagde Professoren; de gik ned forbi Avisværelset og henimod den store Trappe. — „Jeg har lige nu siddet og læst Deres nye Bog. Og med Skam at melde kommer jeg nu altfor sent hjem af den Grund.

Hør — det er jo en ganske dejlig Bog, De har skrevet dér.

Hvad!" — Han saa hen til Hermanns, der gik lykkelig ved hans venstre Side. Professorens Støvler fik Trappens Stenfliser til at klinge — „De kan stole paa, at jeg venter med stor Iver paa at lære mere at kende af Dem!"

„Jeg er forfærdelig glad over, at Professoren —" sagde Hermanns.

„Naa. Ja. Nu skal De bare ikke tro, at det er en gammel Mands Snakkelyst, der har faaet mig til at tale med Dem dette Øjeblik nu. Men jeg havde saadan en Lyst til at sige Dem Tak for de Timer, jeg har læst — —. Og da jeg saa saa' Dem — ja vi har vist set hinanden tit, heroppe — saa syntes jeg, at det var morsomt at sige det til Dem!" Hermanns hjalp ham Pelsen paa.

„Farvel — kære unge Ven!" — sagde Professoren — „Naa, se nu bare hvor det regner! — Naa, og saa kommer De hjem til mig en Aften. Saa vi rigtig kan snakke om Bogen!

Jeg skal nok faa den læst igen, snart!

Farvel!" — han strakte sin bløde og faste Haand ud og trykkede Hermanns længe. Saa gik han.

Et Øjeblik stod den anden og stirrede, med et næsten lykkeligt Smil, ud efter den gamles lave og brede Skikkelse. Saa vendte han sig om for at gaa op igen til Læsestuen. Undervejs i Vendingen havde hans Blik strejfet Knagerækken. Ubevidst følte han, at der ligesom manglede noget dér. Han drejede Hovedet og saa' nærmere til: Ja, hans Frakke! Hvor var hans Frakke henne! Og hans Hue!

„Jens!" — raabte han og stod et Øjeblik næsten forvildet. Saa løb han hen og kiggede ind i Spisestuen: undertiden blev Tøjet hængt derind af Opvarterne. Men der var slet ingenting derinde i Dag.

„Jens!" — kaldte han igen og gik henimod Køkkenet for at spørge efter Tjeneren.

Men heller ikke dér var der nogen, der svarede.

Saa gik han, paa en Gang underligt urolig — mere end han vilde være ved overfor sig selv — ud i Forsalen. Der stod Tjeneren nu.

„Hør, Jens„ — sagde han ivrigt, angst — „mit Tøj. Hvor er det henne?"

„Deres Tøj?" — spurgte den anden og saa' hen paa Knagerækken. Saa gav det et Ryk i hans Ansigt, der blev aldeles forvildet af Skræk og Uro. — „Ja. Hvor er det henne? — Er det ikke i Spisestuen?"

„Har De været længe borte herfra" — sagde Hermanns og var med et næsten bleven klar paa det altsammen.

„Ikke fem Minutter!" — svarede Tjeneren og var ved at græde over, hvad der var sket.

„Laan mig mig bare en Paraply og en eller anden gammel Hat!" — raabte Hermanns og knappede sin Jakke op i Halsen.

Et Øjeblik efter skyndte han sig fra Foreningen over til Stoppestedet, hvor en Sporvogn lige var standset.

„Ikke fem Minutter. Min Salighed. Jamen, at det kan ske!" — sagde Jens og stod tilbage, forvildet og stirrede uopholdeligt fra den ene tomme Knage til den anden.

Endnu inden Sporvognen var standset i Nærheden af hans Sidevej, var Hermans sprunget af og gav sig til at løbe hjemad. Med et Rusk flængede han Porten op og kom ind. Husets Portner stak Hovedet ud af sin Dør i det samme. Det gav et Ryk i ham, da han saa', hvem der kom.

„Hov!" — raabte han og kom ud af sit Lukaf.

Hermanns forstod ham lynsnart.

„Ja. Mit Tøj er bleven stjaalet derhenne i Foreningen. Der er noget galt paa Færde!" — sagde han hastigt — „Kom med!"

De to Mænd løb ind igennem Haven.

„Ja, jeg saa' Dem jo komme ind for to Minutter siden —" sagde Portneren, imens hans Stemme blev hakkende og høj i Løbet — „saa nu begreb jeg jo ikke — —"

„Nej — nej. Vist saa!" Hermanns følte en kvælende Angst for, hvad der kunde være sket. Paa Vejen hjem, bag paa Sporvognen havde han mumlet ustandseligt, indvendigt: Revolveren. Hun har da Revolveren!

Han rev nervøst i Havedøren for at faa den op. Den bandt, som var den laaset. Det gav et voldsomt Ryk i baade ham og den anden: der faldt et Skud derinde.

„Karen!" — raabte han saa højt, som hans hæse Stemme formaaede det.

Asmus Diemer.

Billedet er taget foran Akademisk Boldklubs Pavillon. Vor Fotograf snuppede ham, just som han var ved at begive sig ind paa Banen for at referere en

Fodboldkamp til „København“ og „Verdens-Spejlet“. Han kom netop kørende paa sin *Surel-Cykle*.

Hvem i Sportsverdenen kender ikke cand. theol. Asmus Diemer? Som skattet Medarbejder ved „København“ er hans Sportsreferater i dette Blad (signeret *General* eller *Erasmus*) meget respekterede, og specielt indenfor Sportskredse nyder han megen Anseelse for sit ihærdige og uegennyttige Arbejde til Fremme af Sporten. Banen paa Tagens Vej — Akademisk Boldklubs — er saaledes vokset op under hans Haand i de tre Aar (1902—4), han var Studenterklubbens Formand, og det er ikke for meget sagt, at den uden ham ikke var blevet til. „Verdens-Spejlets“s Læsere vil ogsaa have set hans Navn under Artikler her i Bladet, og vi haaber, at det i Fremtiden vil ske hyppigere.

Hr. Asmus Diemer har udgivet et Hefte Cykleture, som han, der er Kommunelærer, har lavet i sin Fritid, mens han rakkede rundt i Sjællands Skove. De er livlig beskrevne og udmærker sig ved deres Nøjagtighed, ligesom de er valgte med megen Skønsomhed. Man tager ikke fejl af Vejen, naar man har Heftet i Lommen; det kan faas i *alle* Kiosker. Om ganske kort Tid udkommer der et Hefte Cykleture til.

Majfest.

„Som alting i Naturen fryder sig ved Foraars-tiden, og faaer ligesom nyt liv igjen, i det Markerne og Skovene begynder da at klæde sig i sin Sommer-dragt, og foraarsager lyst og fornøjelse i alde levende Creatuur; saa have vore forfædre funded for got at forunde dend Studerende Ungdom endog paa saadan en tiid, der for alde er yndelig og behagelig, nogen sær glæde og tiidsfordriv. Hvorudover der er bleven sædvanligt, at Disciplerne i de fleeste af vore Skoler har ført Maj i By, og derefter samme Dag holded et Gilde eller Gjæstebud, hvilket er skeedt på *Philippi Jacobi* [1ste Maj], eller, hvis løv endda ikke var udsprungen paa Træerne, 8 à 14 Dage dereffter, hvilken Skik og her ved Skolen er bleven holden.“

Saaledes beretter den Koldingrektor *Albert Thura* i sin „Skole-Bog“, der blev skrevet ca. 1725, om „Maj-Grev-gildet“. Det var en middelalderlig Skolefest — oprindeligt udelukkende til Ære for Foraarets Komme, senere desuden til pekuniær Fordel for Skolen, idet Peblingene gik rundt og sang for Velhaveres Døre, for at disse „Studiernes Elskere“ skulde „yde en liden Penning“ til Understøttelse for fattige Disciple. Dette sidste Moment blev efterhaanden eneherskende, og Festen svandt derfor langsomt bort fra Landets Skoler.

Længst holdt den sig i Kolding — til c. 1750 —, hvor den nu, efter 150 Aars Hvile, atter er indført. Æren for, at denne smukke Fest igen er optaget som et fast Led i Skolens Fridagsrække, maa tilskrives Skolens forhenværende og nuværende Rektorer, den bekendte Kunsthistoriker *Sigurd Müller* og den ligesaa kendte Pædagog *Georg Bruun*.

Næsten i et og alt er Majfestens oprindelige Karakter bibeholdt. Som tidligere afholdes der et „Kransegilde“ Aftenen før Festdagen.

Majdronningen.

Hele den gamle Skolebygning pyntes baade indvendig og udvendig med friskt Løv, og der bindes et Utal af Blomsterkranse. Efter endt Arbejde gaar Eleverne hjem og klæder sig til Bal — det nødvendige Kontingent af Baldamer leverer Skolen selv, den er jo som bekendt Fællesskole. Først serveres der rigeligt med The og Kransekage — derefter begynder Dansen. Ballet føres op af „Majdronningen“ (en lille Pige fra Skolens fjerde Fælleskiasse) og „Baronen“ (en Dreng fra samme Klasse). Alle, saavel Lærere som Elever, „har sig smykket med Majløvs friske Krans“.

Den følgende Morgen samles hele Skolen paa Legepladsen, hvor Lærerne med Omhu ordner „Majtoget“.

I Spidsen marscherer selvfølgelig et mandsstærkt Hornorkester; lige bag det kommer Festens Hovedperson, „Majdronningen“ (der har erstattet den tidligere „Majgreve“) med sit Følge. Hun sidder iført en skinnende hvid Dragt, paa en blomsterdækket Bærebør, der bæres af fire ældre Elever; i Haanden holder hun sit Guldscepter, og paa Hovedet straaler en gylden Krone med Rubiner og Safirer. Hendes Følge bestaar af dette Aars „Baron“ og „Junker“, der bærer imiterede „Ferler“ i Hænderne, de to foregaaende Aars „Majdronninger“, hvis Insignier er simple Birkeris, og endelig forrige Aars „Baron“ og „Junker“, der til Tegn paa deres tidligere Værdighed bærer Stave med Citroner (Guldæbler). Derefter kommer de tre øverste Klasser med Skolens gamle Fane — og saa alle de øvrige Elever, ordnet i Kolonner efter stigende Klasseskala. Rundt blandt Tilskuerne gaar en kvindelig Elev med Skolebøssen, hvori hun samler Bidrag til „Boghjælp til fattige Peblinge.“

Naturligvis synges der en Mængde „Majsange“, baade nye og gamle. Særlig berømt er *Martin Børups* fra Aar 1500, men den er ikke nær saa yndet som „Kolding Skoles Majvise“ af *Albert Thura;* at denne har opnaaet saa stor Yndest, maa for en stor Del tilskrives den ypperlige Melodi, som Komponisten *Carl Nielsen* har skrevet til den.

Under fuld Musik drager Toget ud til en nærliggende Skov, „Marielund“ — her spises den medbragte Frokost, hvortil Skolen spenderer Kaffe med Boller. Efter en rask Røverleg pynter hele Skaren sig med Kranse og Bøgeløv — og saa ind til Byen under Sangen:

„Hej, Piger og Drenge! Bær Vaaren til Bys!
Helt ind i de støvede Stuer!
Tag med Jer al Foraarets duftfyldte Lys,
Al Sommerglædens glødende Luer!

Hej, Piger og Drenge i vaarbroget Skrud,
Med Blomster, der dufter af Honning!
Nu har I Jer fæstet til Vaaren som Brud,
Symbolet er *Majfestens Dronning!*“

I Skolegaarden afsluttes Festen med, at Rektoren søndrer „Ferlerne“ og bryder Risene, mens han udsiger et „*de profundis*“ over disse Torturredskaber — denne Handling er Symbolet paa Pryglestraffens absolutte Afskaffelse ved „Kolding højere Almenskole“.

— — — Det er en pragtfuld Fest — smældende Musik og blændende røde Faner, en vandrende lysegrøn Skare af syngende Børn, der jublende vildt hilser Foraaret velkommen. Hele Byen er i Stemning; det er en Festdag, der bryder det dagligdags kedsommelige Provinsliv, en Strøm af Foraar og Festlighed staar ind over Byen og skyller hele den vanlige tvivielle Smaalighed overbord.

Ganske utvivlsomt er det Landets friskeste og smukkeste Skolefest — og nu, da Skolernes Fester efterhaanden er svundet ind til et halvkedeligt Skolebal og en ret fattig Skoleskovtur, er der Trang til en lystig og festlig Fest i Skolerne —

Skolebørnenes Majtog i Kolding.

Kolding Skole har vist Vejen, og vi siger til d'Hrr. Skolemænd og Pædagoger:

Gaa samme Vej! Men hvad I gør, gør det straks!

H. K.

Soldaternes Revakcination.

Der er jo kommet „Kopper“ til Hovedstaden.

Og medens civile Læger og læge Folk spaltevis drøfter og debatterer det gennemgribende og alvorlige Spørgsmaal: Bør man lade sig revakcinere?, medens „meget gamle Folk dér paa Egnen“ husker lignende og tidligere Epidemier og for en Gangs Skyld faar andre til at beundre deres ellers saa infame Hukommelse; medens andre Folk er tilbøjelige til at se en haarrejsende Ligegyldighed i det, at nogen ikke *vil* lade sig revakcinere; — medens alt dette passerer, staar der pludselig en Dag i „Befalingen“: Revakcination af Foraarsholdets Rekrutter finder Sted i Morgen i Gymnastiksalen Klokken det og det.

Og der er slet ikke en eneste en, der blot falder paa at spørge de Herrer Rekrutter, om de anser det for det rigtigste og formaalstjenligste og fornuftigste at lade sig revakcinere under de givne Forhold.

De bare *skal.*

Mandskabet vakcineres.

Og det er saa grumme heldigt det samme. Thi om det stod til dem selv, — min Sandten om blot Halvdelen af dem vilde indlade sig paa den lumske Affære. Det gaar jo saadan hvert eneste Aar, naar Rekrutterne skal vakcineres: det er for dem den skrækkeligste Historie, der er til.

Hvad det overhovedet er? — spørger nogle, der slet ikke véd Besked. Og de faar de mest haarrejsende Underretninger af andre og af de „gamle“. Jo! de skal intet mindre end snittes i Overarmen, og saa putter de noget Gift og saadan noget Djævelskab ind i Saarene. Og naar *det* saa faar Lov til at sidde dér, saa svulmer Armen op og bliver saa tyk, at man ikke kan røre den i mange Dage.

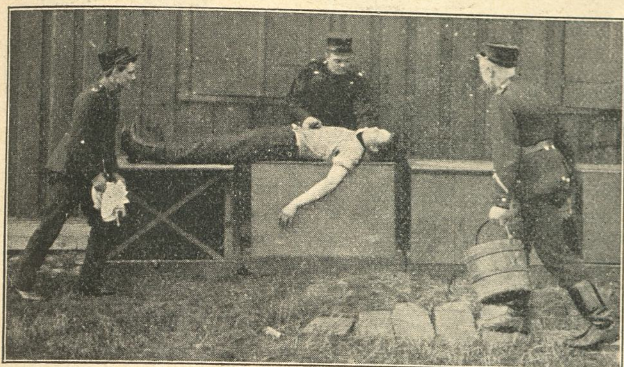
„*Det* er Vakcination! forstaar I.“

Og saa fortæller de ogsaa om Midlerne der er derimod. Modgiftene altsaa. „Men pas paa!“ siger de, „at ikke Overlægen ser det, for saa bliver den myrderlig gal. Han er ellers det mest flinkeste Menneske, man blot vil tænke sig, men *det* bliver han gal over.“

Det virksomste Helbredelsesmiddel, Soldater tror paa, er — Skraatobaks-Sauce! Og man begriber jo dog, at Overlægen kan blive vred, naar han ser Asnerne staa og gnide denne uappetitlige og skadelige Vædske ind i de smaa rene og fine Rifter.

Men Soldaterne selv tror paa Skraatobakkens Ufejlbarlighed som desinficerende Middel.

Og inde i Gymnastiksalen stables de op i et uendeligt langt Geled. Overfrakkerne af og venstre Overarm blottet helt! Og langsomt, en efter en, passerer de hen forbi Overlægen, der staar og giver dem de tre umærkelige og næsten usynlige Smaa-Risp i Overarmen. Og saa den næste. Og den næste. Til Raden er helt igennem.

En Helt.

Men uden stærkt bevægede, høj-dramatiske Scener spænder dette lille Hverdagsdrama ikke af.

De besvimer nemlig, Fædrelandsforsvarerne. Staar lige ret op og ned og bliver gustent grønne i Ansigterne, og Øjnene flakker saa vide omkring, og — saa dejser de. Segner besvimede om, smækbedøvede af Rædsel.

Saa bringes de hen i en Krog, og Underkorporaler og Kammerater, der er sejge og morderlig kry paa det, fordi de *har* overstaaet deres og altsaa véd, at det hele er slet ingenting, assisterer ved de pompøse Genoplivnings-Forsøg, der nu etableres.

Rulninger og Gnidninger og blide Ord og Haansord og Skældsord og koldt Vand — og koldt Vand er nu det bedste.

Naar de saa kommer til sig selv, bliver de haanet og aalet af de andre.

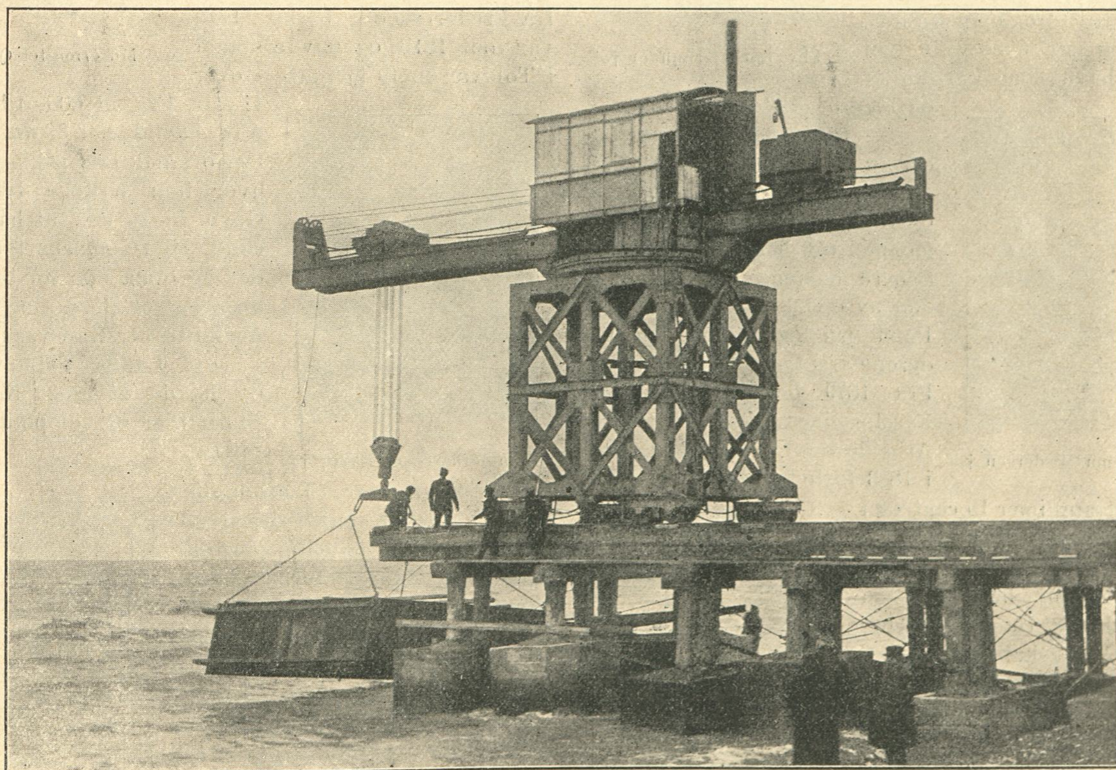
Og naar Rekrutterne kommer hjem, og om Aftnerne de kommende Dage gaar det løs med Undersøgelse af „Saarene". De giver hinanden Massage og klemmer om Stedet, hvor de véd, Operationen fandt Sted. Og paa den ene Side er de stolte og glade, hvis de undgaar det, at „Kopperne slaar an". Men — der er jo det gale, at der kommer den Dag, hvor der kommer til at staa i Befalingen: Eftersyn af de revakcinerede Rekrutter, og Omvakcination af dem, hvor det ikke er slaaet an, finder Sted i Morgen i Gymnastiksalen Klokken det og det.

Og saa er de jo lige nær.

Naa, Gudskelov! — de har jo altid Skraatobaks-Saucen!

Stellan Rye.

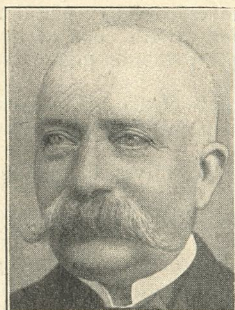
Kæmpekranen ved Vesterhavet.

Ellemo fot.

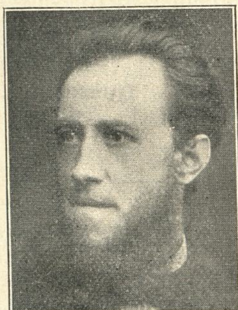
Verdens-Spejlet bragte for 2 Maaneder siden et Billede af den Kæmpekran, som benyttes til Dæmningsarbejderne ved Vesterhavet; vi ser os nu i Stand til at bringe et Billede af Kranen i Funktion, just i det Øjeblik, da den er i Færd med at lægge en Cementblok paa 200,000 ℔, 12 Alens Længde, 8 Alens Bredde og 3½ Alens Højde ud i Havet. Den Dag, da den første Blok blev lagt ud ved Hansted, var selvfølgelig for Beboerne en Festdag, som sent vil gaa af Minde.

UGENS NAVNE

Restauratør J. Jensen †.

— Restauratør *J. Jensen*, Københavns Banegaard, afgik den 15. April ved Døden efter nogen Tids Svagelighed, 69 Aar gammel. Den Afdøde var meget godgørende. I ca. 40 Aar har han været knyttet til Banerne som Restauratør, først i Korsør, senere i Kallundborg og Hillerød. I 1892 overtog han Restaurationen paa Københavns Banegaard.

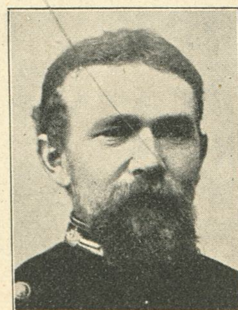
— Fhv. Barber *F. L. Høpfner*, som døde her i København for ca. 14 Dage siden efter kun faa Dages Sygeleje, havde i 30 Aar været Borger i Præstø, hvor mange Tillidshverv overdroges ham. I ca. 18 Aar var han Formand for den derværende Haandværkerforening, i en længere Aarrække Medlem af Byraadet og Delegeret ved de samvirkende Haandværker- og Industriforeninger. Sine sidste Leveaar henlevede han i København som Partikulier og blev 68 Aar gammel.

Fhv. Barber Høpfner †.

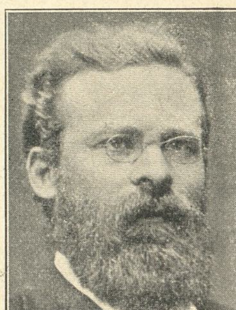
— Professor *Rasmus Pedersen* var en Bondesøn fra Fyn og født i 1840. Han studerede oprindelig Medicin, og 29 Aar gammel tog han Lægeeksamen. Senere kastede han sig over den ny opdukkende Videnskab, Plantefysiologien, som han studerede ved tyske Universiteter. Fra 1879 begyndte han den Forelæsningsvirksomhed og det Arbejde ved Universitetet, som i 1883 førte til hans Ansættelse som ekstraordinær Docent og i 1887 til hans Overtagelse af det nyoprettede Professorat i Plantefysiologi, som han indtil sin Død beklædte. Han var en udmærket Videnskabsmand, men i hele sit Ydre lignede han mere en fynsk Gaardmand end en Professor.

Prof. Rasmus Pedersen †.

— Strandkontrollør *Lauritzen* i Taars ved Nakskov er afgaaet ved Døden i en Alder af 52 Aar. I en Aarrække havde han faret som Krydsbetjent, i 1888 forfremmedes han til Krydstoldassistent og i 1900 til Strandkontrollør.

Strandkontr. Lauritzen †.

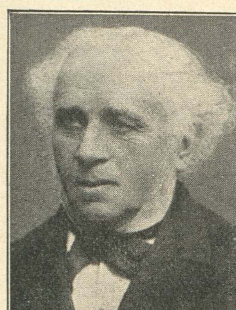
— Pastor *Hafstrøm*, den tidligere Fængselspræst ved Horsens Tugthus, er fornylig afgaaet ved Døden i Raarup pr. Gramrode, hvor han siden 1896 har været Sognepræst. Særlig er Hafstrøm kendt fra sin Berettelse af Mordbrænderen Jens Nielsen i Horsens Tugthus og hans Modtagelse af Journalisterne, der var kommer dertil i Anledning af Henrettelsen. Senere udgav han en Bog om Jens Nielsen. Han blev kun 58 Aar gammel.

Pastor Hafstrøm †.

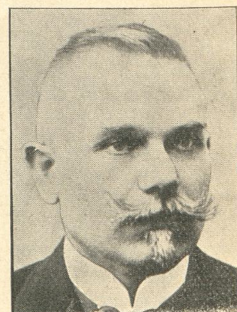
— En i disse Dage i Haandværkerkredse bekendt Afdød er Murermester *J. P. Qvist* i Horsens. Han har været betroet en Mængde Tillidshverv. Bl. a. var han Medlem af Byraadet, i flere Aar Formand for Centralforeningen af Murer- og Tømrermestre i Jylland samt Medlem af Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse. 64 Aar gl.

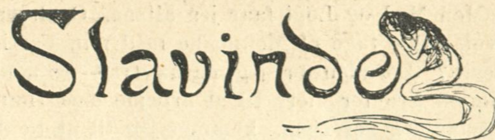

Murermester Qvist †.

— Fhv. Toldkontrollør, Kammerassessor *J. T. Bayer* døde den 29de f. M. og blev begravet fra Frederiksberg Kirke. Han var født 1818 og havde staaet i Toldvæsenets Tjeneste i over 41 Aar. Fra sit 60de til sit 80de Aar havde han Ansættelse i Det forenede Dampskibsselskab, hvor han virkede til megen Gavn, bl. a. ved at han rejste rundt til Danmarks Havnestæder og opnaaede for Selskabet en ensartet Beregning af Havneafgifterne. Han var nøje inde i vort Lands Toldlovgivning og havde et anset Navn som Statistiker og toldpolitisk Forfatter.

Kammerassessor Bayer †.

— Bygmester, Justitsraad *Anders Nielsen* paa Frederiksberg fejrer sin 48de Fødselsdag den 14de Maj. Han begyndte med tomme Hænder som Snedkersvend. Nu er han den næststørste Grundejer i København og paa Frederiksberg, skønt ikke endnu naaet de halvhundrede. Det er jo meget ærefuldt. Men forøvrigt er han en almindelig afholdt og anset Mand.

Bygmester Anders Nielsen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

18. Fortsættelse.

Medens jeg var der, gjorde jeg Bekendtskab med en ung Malersvend, med hvem jeg blev forlovet. Det varede i tre Aar, og han talte altid om, at han længtes efter at kunne skaffe mig et eget Hjem. Da Doktorens Hustru døde, og jeg stod uden Tjeneste, foreslog Edmond, at vi skulde flytte sammen. Men han havde ikke Raad til at betale Magistrat eller Præst for at skrive Ægteskabskontrakt og vie os; men det var jo ogsaa unødvendigt, mente han. Jeg kunde stole paa hans Ord, sagde han; og det gjorde jeg ogsaa. Vi flyttede ind i et Værelse i en af de store Arbejderkaserner i Paris. I de to første Aar var han noksaa skikkelig; men saa fik han daarlige Kammerater, der forledte ham til at være med i Strejker, og da han blev uden Arbejde, begyndte han at sidde paa Værtshusene og drikke. Naar han kom hjem, og jeg forsøgte at tale ham til rette, pryglede han mig."

„Tilsidst opdagede jeg, at han var mig utro. Men da var ogsaa min Taalmodighed forbi, og jeg forlod ham. Han løb efter mig ned ad Gaden og meldte mig til en Politibetjent, idet han sagde, at jeg havde ladet mig betale. Betjenten arresterede mig straks uden at lytte til mine Indvendinger og førte mig til St. Lazare, hvor jeg fik Skændselsmærket indbrændt paa mig for hele Livet. Politiet satte mig ind i et af de Huse, hvori Kvinderne sælges, og det nyttede ikke, at jeg bad for mig. I Begyndelsen var jeg ude af mig selv af Fortvivlelse. Jeg ansøgte om at faa Lov at komme ud; men Politiet svarede, at jeg maatte vente, indtil mit Navn blev strøget af Registret, og dette varede saa længe, indtil jeg blev sløv og ligegyldig for det hele."

„Det var da forfærdeligt!" udbrød Alma. „Har Politiet Ret til at sætte en Kvinde ind i et saadant Hus, naar hun ikke selv ønsker det?"

„Ja, det er, hvad jeg kalder en skændig Uretfærdighed!" svarede Géneviève. „Thi hvor mangen ung Pige, der har begaaet et Fejltrin, vilde ikke kunne rejse sig igen, hvis ikke Politiet holdt hende nede. Men Politiet har Procenter af hvert Offer, som de bringer ind i disse Huse, derfor har Værterne i Reglen intet at frygte. Det store sociale Onde ligger i de elendige Lønningsforhold; thi det er en kendt Sag, at næsten ingen ung Pige kan leve af sine Hænders Arbejde. Der findes Tusinder unge Kvinder, som ikke har en eneste Sjæl i Verden til at hjælpe sig. Mange af dem kender ikke en Gang deres Forældre. De vokser op i Hittebørnshospitaler, og hvis de er hæderlige, er hele deres Liv en eneste haabløs Kamp fra Vuggen til Graven. Men en stor Del af dem bliver fra Barndommen af udnyttede af Spekulanter til at føre et Liv i offentlig Last. Hvert Aar gaar der Tusinder af Kvinder gennem Fængslet St. Lazare, og selv om de kun er blevet arresteret for Betleri eller for at have drevet hjemløse om i Gaderne, forlader de dog alle Fængslet brændemærkede for hele Livet. Deres Menneskeværdighed er knust og deres Karakter som oftest ødelagt for bestandig. Se, dette er Mandens Herredømme over Kvinden! Og jeg spørger, er dette Retfærdighed? Jeg blev af Politiet sat ind hos Brødrene Martinac, som den Gang ejede et Hus lige overfor Børsen i Paris. Men da de kom i Konflikt med Loven, maatte de slutte med den Forretning og forsvinde nogen Tid. Senere begyndte de med Export til Udlandet, og da jeg tilfældigvis traf dem igen, tilbød de mig en Plads som Stuepige her i Huset."

„Hvorfor øver Politiet denne Tvang imod nogle Kvinder?" spurgte Alma, som følte sig uhyggelig til Mode ved at høre alle disse Afsløringer.

„Det skal være for den offentlige Sundheds Skyld, for at værge Mændene imod smitsomme Sygdomme," svarede hun med et haanligt Udtryk. „Men de glemmer, at den syge Mand er en ligesaa stor Fare for den offentlige Sundhed, og altsaa burde ogsaa han være under Opsyn og stænges inde, eller ogsaa sendes ud paa en fjern Ø ligesom de Spedalske."

„Det maa jeg give Dem Ret i!" indrømmede Alma.

„Det er derfor, jeg hverken tror paa nogen Gud eller paa nogen Retfærdighed for den fattige og ensomme Kvinde. Og derfor hader jeg hele det mandlige Køn!" Og Génevièves mørke Øjne skød Lyn. „Jeg hader dem alle uden Undtagelse. Ogsaa jeg har gaaet i Skole og lært Religion; den Gang blev der sagt os, at ogsaa vi Kvinder havde en udødelig Sjæl; men Samfundet behandler os, som om vi var Dyr. Vort Hjærte forstenes, og vor Sjæl dræbes, endnu længe inden vort Legeme er ødelagt, og det er Landets første Mænd i Depuretkammeret og i Kommunen, som stemmer paa saadanne Love! Den Kvinde, der sælger sig for Penge, er en Skam for sit Køn, siger de. Men hvad skal man saa sige om de Mænd, der køber? Fortjener det stærkere Køn, der benytter sine Penge til en saaadan Handel, større Agtelse end det svage Køn, der sælger?"

Alma maatte atter en Gang give hende Medhold.

„Derfor hader jeg hele Kønnet!" udbrød Géneviève endnu en Gang, idet hun knyttede sine Hænder i afmægtigt Raseri.

Alma svarede:

„Jeg mindes, at jeg en Gang hørte en dansk Præst sige: *„Verden vil tro paa Gud, naar den ser, at Jesu Disciple tror paa den menneskelige Sjæl."* Men naar Lovgivere, Regering og Politi behandler Tusinder af Kvinder, som om de ikke havde nogen Sjæl, hvorledes kan saa Verden tro paa deres egen Kristendom?" Og Alma saa med oprigtig Medynk paa den stakkels Géneviève, hvis Lidelser hun forstod saa godt. „Har De ikke selv Lyst til at komme bort herfra?" spurgte hun.

„Aa, nu er alt blevet mig saa temmelig ligegyldigt;" sagde Géneviève. „Man sløves og falder til Ro i alle Forhold. Hvor skulde jeg ogsaa nu gaa hen? Jeg ejer intet; thi Brødrene Martinac vedbliver altid at bedrage mig for min Løn, saaledes som de gjorde det

før. Men Mad og Logi faar jeg altsaa. Og hvem, tror De vel, vilde tage et Menneske med min Fortid i sin Tjeneste? Desuden er jeg ogsaa træt og udslidt og har ingen Kræfter mere til at arbejde med Hænderne. Men naar jeg ser Dem, kommer jeg til at tænke min egen Ungdom, og jeg ønsker, at jeg kunde gøre noget for Dem."

„Hvis De virkelig ønsker det, saa kan De ogsaa vise mig en stor Tjeneste."

„Jeg kan ikke paatage mig at føre Dem ud af Huset," sagde Géneviève hurtigt — „thi, som jeg fortalte Dem, sidder altid en af Herrerne paa Kontoret og holder Udkig med Døren."

„Kunde De ikke bringe et Brevkort paa Posthuset for mig?"

„Jo, det vilde jeg gerne! Men der er aldrig Skrivematerialier i nogen af Pensionærernes Værelser."

„Vil De være saa venlig at række mig min Kjole!" bad Alma, og da hun havde faaet den, stak hun Haanden i Lommen og tog Lord Garwicks Brevkort og Guldfyldepen.

„Hvis jeg nu giver Dem nogle Kort, kan jeg saa stole paa, at De lægger dem i Kassen?" spurgte Alma. „Min Kuffert har man berøvet mig i London, og jeg har intet af Værdi uden mit Ur. Det skal jeg gerne skænke Dem, hvis De vil udrette dette Ærinde for mig."

„Nej, tak!" svarede Géneviève med en afværgende Haandbevægelse. „En stakkels Kvinde, som jeg, maa vel ogsaa en Gang have Lov til at unde sig selv den Glæde at vise en ulykkelig Medskabning en lille Tjeneste."

„Tak!" svarede Alma ganske rørt, hvorefter hun, siddende i Sengen, begyndte at skrive

Først skrev hun til Faderen, at hun var i den største Nød, indestængt hos onde Mennesker, og at han straks maatte komme ned for at hente hende. Men da hun var færdig, rev hun Kortet i Stykker. Faderen var fattig. Hvorfra skulde han faa Penge til en saa lang Rejse?

„Og hvorfor skal jeg fortælle mine Forældre om disse mine rædsomme Oplevelser, naar de muligvis ikke er i Stand til at udrette noget?"

Hun tog et andet Kort og skrev:

„Kære Fader!

Jeg kom aldrig til Brüssel, men opholder mig nu i en lille By tæt ved Paris. Jeg haaber snart at kunne komme hjem til Danmark og skal da fortælle Jer alt. Mange kærlige Hilsener til Moder og Jer alle fra

Alma."

Hun klæbede Kortet sammen og skrev Adressen udenpaa.

Derpaa tog hun det Kort, hvorpaa Lord Garwick selv havde skrevet sit Navn og sin Adresse: Paa dette skrev hun:

„Mylord! Disse Linjer for at meddele Dem, at Mr. Corck i al Hast har ført mig fra London til Entrecit i Nærheden af Paris. Han gav mig Spændtrøje paa. Jeg er her hos en Agent, som sandsynligvis vil sælge mig videre. Jeg bønfalder Dem ved alt, hvad der er Dem helligt, gør, hvad De formaar, for at frelse mig ud herfra! Huset ligger i Rue Vivier 43. Udenpaa staar der: Brødrene Martinac. Kaffehandel.

Deres taknemmelige
Alma Bang."

Da hun var færdig, rakte hun begge Kortene til Géneviève, idet hun bad:

„Nar mig nu endelig ikke!"

„Nej, De kan stole paa mig!" — svarede den franske Pige, idet hun stak Kortene i Lommen.

Derefter tog hun Bakken og gik ud.

Alma slukkede Lampen og lagde sig tilbage i Sengen. Hvis bare hendes Kort kunde naa frem til London, før hun blev sendt videre, var hun overbevist om, at Lorden vilde gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at udfri hende. Hele hans Optræden og Udtrykket i hans Ansigt havde indgydt hende en urokkelig Tillid.

Medens hun laa her, begyndte hun atter at tænke paa den stakkels Géneviève, og hun sagde til sig selv:

„Kommer jeg nogen Sinde hjem, da hjælpe mig Gud til at benytte de Erfaringer, jeg nu har høstet, til Kamp imod den hvide Slavehandel, denne de kristne Samfunds blodigste Skamplet!"

(Fortsættes)

Cister-Kvartetten.

Fornylig gjorde det danske Musikensemble „Cister-Kvartetten" en Del Lykke ved en egen Koncert i Hornung & Møllers Sal heri Hovedstaden.

Kvartetten, som har taget Navn efter Flertallet af sine Instrumenter, „Cistre" (en Art Mandoliner), bestaar af følgende Medlemmer: Hr. Oluf Brøndberg 1ste Cister, Frk. Thora Schmidt 2den Cister, Hr. Poul Neumann Baryton-Cister og Frk. Hedevig Hansen Klaver.

Kvartetten er i sin Art det første danske Professional-Ensemble, idet den, efter nogle Prøvekoncerter og Assistancer heri København, forrige Sommer drog ud paa en 3 Maaneders Tourné i Jyllands større Byer og da overalt høstede Publikums Bifald for sine Præstationer.

Cisteren er et gammelt Instrument, jævnsides Mandolinen. I forskellige Former har dens Kunst været dyrket hovedsagelig i nogle Lande, medens Mandolinen dyrkedes i andre. Begge Hovedarter kan spores langt tilbage i Tiden, da man nærmest kun kendte at anslaa Strænge, ikke at stryge dem. Kvartettens Cistre, der er konstruerede af Hr. Brøndberg med det Formaal, saavidt mulig at tilvejebringe en Tonestyrke, der svarer til Nutidens Fordringer, har en for Slaginstrumenter usædvanlig kraftig og klangfuld Tone. De har Strængebesætning som neapolitanske Mandoliner, forat kunne følge de for disse Instrumenter sædvanlige Arrangementer.

„Cister-Kvartetten"s Repertoire, der rummer fra Operaudtog, Solostykker o. s. v. til Danse, indeholder ogsaa enkelte Kompositioner af Hr. Brøndberg selv.

Dansk Rejsebureau.

Ofte naar min Vej er falden gennem Østergade, er min Nysgerrighed bleven vakt ved Signalmasten med den røde og grønne Lygte, som man ellers kun træffer paa Jernbanelinierne, men som her findes anbragt ud for Kristen Bernikowsgade 1, hvor „Dansk Rejsebureau“ har sine Lokaler. Sagen er den, at jeg aldrig rigtig har vidst, hvad Nytte et Rejsebureau egentlig gør.

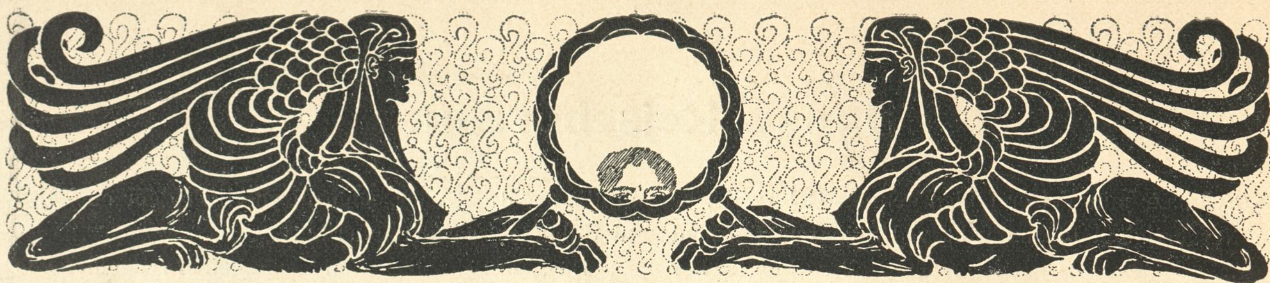
For endelig en Gang at faa stillet min Nysgerrighed, drejede jeg derfor forleden Dag af fra Østergade og begav mig ind i Bureauet, hvis hyggelige Lokaler ovenstaaende Billede giver et godt Indtryk af.

Jeg traf den ene af Indehaverne, Direktør Schøning, travlt beskæftiget med at ekspedere en Dame, der ønskede de mest detaillerede Oplysninger om en Rejse til Italien, og i Løbet af et Par Minutter erfarede jeg ikke alene den bedste Vej derned, Prisen for Rejsen, anbefalelsesværdige Hoteller, de mest seværdige Steder, hvor bekvemt Rejsen kunde foretages ved det rette Valg af Tog, saaledes at man nød godt baade af gennemgaaende Sove- og Spisevogne samt Luksustog og af utallige andre Goder, som nu yderligere gør en Rejse til Udlandet saa attraaværdig.

Direktør Schønings Meddelelse om, at vedkommende Dame kunde faa sine Billetter i Bureauet og sig selv og sin Bagage assureret gennem dette samt sine Penge vekslede med det samme i fremmed Mønt, bevirker, at jeg, fortvivlet over ikke selv at skulde ud at rejse, efter beskedent at have købt en Rejseliste til 25 Øre, hurtigst muligt forsvandt ud af Døren.

Men jeg havde opnaaet, hvad jeg vilde, nemlig at faa at vide, hvad man bl. a. kan opnaa i „Dansk Rejsebureau“, en Institution, som Nutidens store Rejselyst naturnødvendig har ført med sig, og hvis Virksomhed ikke alene kommer Københavnerne, men om muligt i endnu højere Grad Provinsbeboerne til Gode, da Bureauet ogsaa giver alle Oplysninger pr. Brev, og som for hele sin Ulejlighed kun beregner sig et beskedent Gebyr, hvad der fremgik af Bureauets Tarif, som Direktør Schøning medgav mig som Souvenir.

N. N.

30 Aar.

Foranlediget af forskellige Blades Artikler om Firmaet *F. Zachariaes Magasiners* 30 Aars Jubilæum — som finder Sted i disse Dage — aflagde vi forleden Dag Firmaet et Besøg, for ved et Interview at blive sat i Stand til i „Verdens-Spejlet“ at give en Fremstilling af Firmaets Virksomhed i de 30 Aar.

Etablissementet, som blev os forevist, gav os Indblik i en betydelig Virksomhed, hvortil der, os bekendt, indenfor Branchen næppe findes noget Sidestykke her hjemme. Virksomheden optager hele den store Ejendom paa Kultorvet 16. I Stue og paa første Sal er der Ekspeditionslokaler og Kontorer, paa 2den Sal er Klædelagrene ophobede og paa 3dje og 4de Sal findes en Mængde Værksteder. Her hilste vi paa en Tilskærer, som i 30 Aar har været ansat hos Firmaet, og paa flere andre Funktionærer, hvoraf Størsteparten i 12 til 23 Aar har virket i Forretningen. I alt nogle og tredive Funktionærer og ca. 40 faste Arbejdere beskæftiges i Ejendommen, — foruden i Sæsonen 2—300 Arbejdere rundt omkring i Byen.

F. Zackariae.

Firmaet er med Rette stolt af disse mangeaarige Medarbejdere og tilskriver dem en væsentlig Del af sin Sukces, idet det formener, at Trivsel og Fremgang hos en Købmand — overhovedet i enhver Forretning — betinges af, at Maskineriet til enhver Tid er i Orden og arbejder støt.

Etablissementet omfatter „færdigsyet Herreskræderi“ i Forbindelse med 1ste Klasses Skræderi efter Maal. Alt tilvirkes af Etablissementet selv. Der føres intet udenlandsk Fabrikat.

Da Firmaet for 30 Aar siden startedes, indtog Branchen et primitivt Standpunkt her i Landet. Den domineredes især af tysk Industri, og dette Fabrikats Usoliditet og for danske Figurer uheldige Snit skabte Antipati hos Publikum mod „færdige Herreklæder“. Firmaet indsaa straks ved sin Start, at dets vigtigste Opgave maatte blive at optage Kampen med den tyske Import, og at denne Kamp skulde baseres paa de danske Arbejderes absolute Overlegenhed i Udførelsen af Arbejdet fremfor Udlandets.

Med stor Dygtighed og aldrig svigtende Energi indøvede Firmaet i Løbet af en Del Aar en Elite-Stab af danske Arbejdere, og med stigende Held tog Etablissementet herved et stedse større og større Opsving. „Tysk Import“ tog betydeligt af. Af og til dukkede et nyt Udsalg for tysk Industri op her i Byen, men det maatte snart erkende, at Forholdene her ikke egnede sig for tyske Varer, da Publikum foretrak det langt solidere og mondænere danske Fabrikat.

Denne Kamp til Gavn for vort Lands Industri i denne Branche har Firmaet som sagt med afgjort Held gennemført i de forløbne 30 Aar, og Branchen er med *F. Zachariaes Magasiner* i Têten som ledende Firma i Løbet af de 30 Aar bleven fuldstændig reformeret og har udvidet sig saa betydeligt, at den ved sin Soliditet og sine mondæne Præstationer successive har forstaaet at vinde Sympati og Tillid hos alle Klasser af Befolkningen.

Der blev forevist os forskellige Klædningsstykker, og vi maa tilstaa, at vi blev overraskede over disses ele-

gante Udførelse og *virkelig* billige Pris. Ligeledes forevistes os, hvad Etablissementet præsterer af *tailor-made* Damekostumer, og ogsaa paa dette Omraade maatte vi erkende det flotte Snit og den absolut ideelle Pasning, som i Forbindelse med den elegante, fagmæssige Udførelse yder i høj Grad flatterende Bidrag til Fremhævelsen af den kvindelige Figur.

Paa Børne- og Drenge-Garderobe-Omraadet forevistes os fremdeles smukke og prisbillige Façons til alle Aldere.

Vort Totalindtryk af Etablissementets Præstationer var mere og større, end vi havde tænkt os og ventet. Vi tror med Rette at turde udtale, at Etablissementet her i Landet indtager en Særstilling paa sit Felt, og vi maa erkende, at Firmaet i de forløbne 30 Aar har ydet vægtige Bidrag til de Fremskridt, der i denne Branche er sket i dette Tidsrum. Vi ønsker, at dets dygtige Bestræbelser maa krones med fortsat Held.

Firmaet er repræsenteret i de fleste Provinsbyer ved Udsalg, af hvilke det i Helsingør øver stor Tiltrækning paa Befolkningen i Helsingborg, — da Svenskerne jo som bekendt holder af at være flot udhalede.

Firmaets Chef, Hr. *F. Zachariae*, nyder stor Tillid og er en kendt Mand. Trods 30 Aars selvstændig Virksomhed er han kun 53 Aar gammel. Hans Popularitet er let forstaaelig, naar man kender ham og véd, at han med sit Familjenavns gode Klang forbinder Dygtighed og Førertalent samt solid Hæderlighed og Jovialitet. Hans Ord til os ved vor Bortgang var disse: „Det er ikke Lokalernes Elegance, men Varernes Godhed og Prisbillighed, der skaber en stor og stabil Virksomhed."

Heri har han sikkert Ret. N. N.

Hospitalsdagen.

Den tredje Maj var der rundt om i Byen opstillet smaa Borde med Bøsser i Lighed med det Indsamlingssted, som vort Billede viser. Unge Damer gik stilfærdigt om og samlede ind, og hos circa 1000 Handlende var opstillet Bøsser, mens 600 Forretningsdrivende gav 10 p.Ct. af Dagens Salg til Fordel for „Bangs Børnehospital".

Denne Hospitalsdag, hvis Ide er undfanget af den kendte Filantrop Bang og Manufakturhandler Skjoldjensen, er en lille Forløber for den store Børnehjælpsdag. I al sin Beskedenhed gjorde den ikke stor Forandring i Byens daglige Udseende; men ikke desto mindre har den dog i Aar indbragt circa 8000 Kroner.

Pengene vil udelukkende blive anvendte til Bangs Børnehospital i Valby for syge og forsømte Børn.

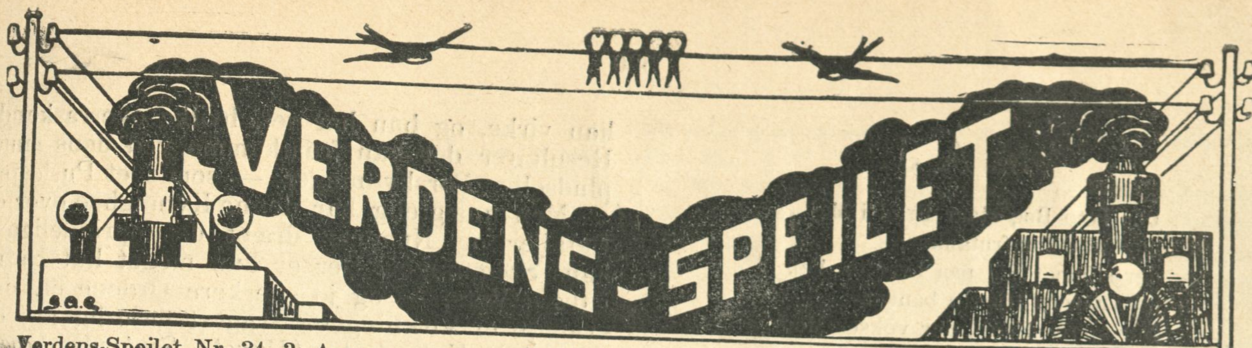
Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

„Nordisk“.

Paa Kongens Nytorv Nr. 8 er nu *Nordisk Livsforsikringsselskabs* stilfulde Ejendom sin Fuldendelse nær. Det er Arkitekt *Fr. Levy,* der har Æren for den. Selskabet har allerede taget sine Lokaler i Brug. I Beletagen har det ansete Selskab, der jo indtager en fin Plads iblandt vore Forsikringsanstalter, indrettet sig saa smukt og saa praktisk, som et moderne Pengeinstitut kan ønske det. Selskabets Stifter og Leder, Direktør *V. E. Gamborg,* har Grund til at være stolt af sit Barn, hvis Navn fremtidigt fra Husets Tag vil lyse op over Kongens Nytorv og minde Hovedstadens Beboere om, at de i Tide bør tænke paa Livets korte Varighed og sikre sig mod Følgerne af en tidlig Død.

Verdens-Spejlet Nr. 34, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 21. Maj 1905.

Fra Børnehjælpsdagen.

Fru Nansens Blomsterbod.

MAJ.

Den lyse Bøg staar Brud i Maj
med alle Jomfrutanker;
der skinner Sol paa hver en Vej,
og Vaarens Hjærte banker.
Der spirer Haab, der vokser Mod
af Solens milde Strømme;
i Elskovsord og Fugleføjt
fuldbyrdes Vintrens Drømme.

Der lyser Sol den lange Dag
og Smil om alle Munde;
selv Solen staar i sløve Drag
og smiler som i Blunde.
— Men Natten kalder Tvivlen frem
om Solens lyse Løgne;
der falder Dug, der dirrer Graad
i morgentrætte Øjne.

Anders W. Holm.

Anders W. Holm: Digte.

Denne lille Samling rummer et betydeligt Digt, som jeg anfører her for at „Verdens-Spejlets" Læsere kan se, hvor dybsindig dets Redaktør kan være, naar det kommer over ham.

Det lyder:

Mit Haab blev Liv, mens andres maatte briste,
min Lykkes Vej gik over andres Hjærter.
For Lykken dog jeg tænder Festens Kærter
og lader Lykkens Stedbørn Savnet friste.

Jeg véd den Trøst, som Sorgen kan formilde.
Selv kender jeg at græde, mens man jubler,
derfor jeg nyder Lykken uden Skrupler.
Thi Graad og Smil har en og samme Kilde.

Jeg tænder frejdigt Festens lyse Fakler
for Lykken, som jeg selv engang skal miste,
og tømmer Skaalen for de glemte Stakler.

Men Festens Vin er Blod af andres Hjærte;
thi Lykken maa med Livet Skæbne friste
og fødes ved en andens bitre Smærte.

Digtet viser, at *Anders W. Holms* Poesi springer fra den samme Kilde som næsten al anden virkelig moderne Lyrik: Sindets Splittethed, dets Uro og Tvivl, Trangen til den hæftige og øjeblikkelige Nydelse og en vis Grusomhed i Livsfølelsen.

Blader man nu Digtsamlingen igennem, finder man ogsaa alt dette udtrykt, — men alligevel mindre frit og ejendommeligt, end den citerede Sonet kunde synes at love.

Holm er sikkert nok en fin Læser; han hører udmærket, og han husker næsten lige saa godt. Han kender vort lunefulde Sprogs smaa Hemmeligheder i Klange og Betoninger; han har følt sig slaaet af, hvor let og muntert, hvor kælent og sirligt, hvor ømt og vemodigt de enkelte Ords og de enkelte Ordstillingers Lyd kan virke, og han har set, hvilke overraskende Resultater der kan fremkomme ved dens smaa pludselige Forskydninger — som i et Puslespil.

Men unægtelig har denne Kyndighed overfor Detaljer og Nuancer dræbt det oprindelige i hans Stemninger. Der er kun meget lidt Natur i disse Vers, — og jo stærkere Ordene er, des svagere er Virkningen. Svagest naturligvis i de egentlige Naturdigte (*Havet, Septemberdagen, Nat ved Havet, De lyse Nætter*), hvor Naturmagten analyseres gennem ret trivielle psykologiske Betragtninger, der intetsomhelst har med Naturen at gøre.

Ejendommeligere virker de rent personlige Bekendelser — *Mit Sind, Viljens Brist* og den lille Samling *Erotiske Sonetter*, der slutter Bogen. Nyt er vel intet af det, og hist og her vækker et Udtryk Læserens underfundige Smil, — men under al den tillærte Form skimtes her dog virkelig et Menneske, der kæmper efter Klarhed i det Virvar af Indtryk, som Livet kaster ind over hans nervøse og følsomme Gemyt.

Men Kunstens Maal er Frihed, — og denne kommer han foreløbig nærmest i de smaa kaade Genrebilleder, som han hist og her saa flygtigt ridser op (*Clara, Karneval, Jeg véd —, Maaneskin*). Saa lette, som de er, lyser de dog op i Samlingen ved deres poetiske Anskuelighed. En smuk Kvindefod er mere værd for Poesien end tolv hundrede Bind Sjælekendskab.

Harlekin er ung, men ingen Taabe, —

det er netop Sagen.

Hvis Anders W. Holm kommer til at spille en Rolle i Literaturen, bliver det paa Trods af de Egenskaber, han hidtil har vist. Han er ingen Grubler, hvor gærne han end vil være det, han er endnu mindre en Naturtilbeder, hvor meget han saa koketterer dermed. Men ved sin Sprogsans og sin Erfaring kan han blive vor Lyriks elegante sensuelle *Maître de plaisir.*

Sven Lange.

AGNETE.

Det fortælles, at Fru *Nansen* i sin Tid har givet *Amalie Skram* Løfte om at spille hendes Agnete, og at det er dette Løfte, som hun nu pietetsfuldt indfrier, idet hun har benyttet sin Direktriceværdigheds sidste Dage til en Genopførelse af dette Amalie Skrams eneste sceniske Arbejde, som tidligere kun har været opført nogle faa Gange anonymt.

Klogere Valg kunde Amalie Skram ikke have gjort, og et klogere Løfte kunde Fru Nansen ikke have givet; thi Opførelsen af Agnete blev en af de sjældne Aftener, der gør Teatret til et Tempel og Publikum til en andagtsgreben Menighed — det selvsamme Publikum, som med sit Hang og sin Trang til Gøgl og Glimmer plejer at sove al god Kunst ihjel.

Men dette blødende Kvindehjærte, denne forpinte Sjæl, dette Naturmenneske i al sin Nøgenhed kan heller ikke andet end aftvinge en gysende Rædsel.

Saadan var vi, og hvordan er vi nu? —
Saadan vil enhver tænke, der ser denne Agnete,

Fru Nansen i „Agnete“, 1. Akt.

i hvis Kæmpelidenskaber vi alle kender Ophavet til vore egne tiloversblevne Stumper, med de samme Følelser, hvormed en tam Stuekat genkender sit Slægtskab med den utæmmeligt vilde Tiger.

Overmenneskelig og stor hæver Agnete-Skikkelsen sig over hele Menneskekrybet, og vi gribes af en Rædsel som den, der vilde betage sværlemmede Bønderkarle, hvis Michel Angelos David pludselig indfandt sig ved en Session.

Saadan var vi, og saadan er vi nu. Vi ser i Agnete-Skikkelsen Urmennesket, Mennesket paa Rovdyrstadiet, med alle de stærke Lidenskaber og Drifter, som vi ved Aarhundreders Dressur og Kultur har lært at holde nede og tæmme, og vi skammer os over, at vi ikke er nøgne.

Alle Love bryder hun, og alle Vedtægter spotter hun, med et Naturbarns sorgløse Selvfølgelighed, og vi sidder og flover os over, at vi er saa pæne og artige og — unaturlige.

Og der vaagner i Mennesket en inderlig Længsel efter at være sig selv, kaste hele Slavedragten og danse nøgen ud i Solen paa de grønne Enge.

En inderlig Sorg griber os over denne Menneskehedens Tragedie i Agnetes Skikkelse, og vi væmmes ved at se, hvordan Agnete tvinges til at forsvare sin Oprindelighed og sin Natur med alle Løgnens lumpneste Vaaben.

For Agnete er ingen Laster og Lyder fremmede, fordi ingen Love og Vedtægter har ædt sig ind i hendes blodrøde Sjæl. Hun lyver, stjæler, hykler og bedrager, alt for at værne den Menneskenatur, som vi andre er fejge nok til at fornægte.

Med anspændt Lytten og bankende Hjærte følger Tilskueren Agnetes Tragedie, da hun bukker under for Overmagten, Kærligheden til den Mand, som netop er det fuldkomne Indbegreb af den Kultur, der har dræbt den urmenneskelige Vildskab.

Denne Livsskæbne er saa almenmenneskelig, netop fordi vi alle har en Rem af denne Løvehud.

Det siger sig selv, at for Agnetes altoverværldende Skikkelse maa alle andre Skikkelser svinde og vige, og Stykket rummer i Virkeligheden da ogsaa kun dette ene mægtige Menneske, som Amalie Skram har givet med hele den Lidenskab og Varme, som var Nerven i hendes store Kunst.

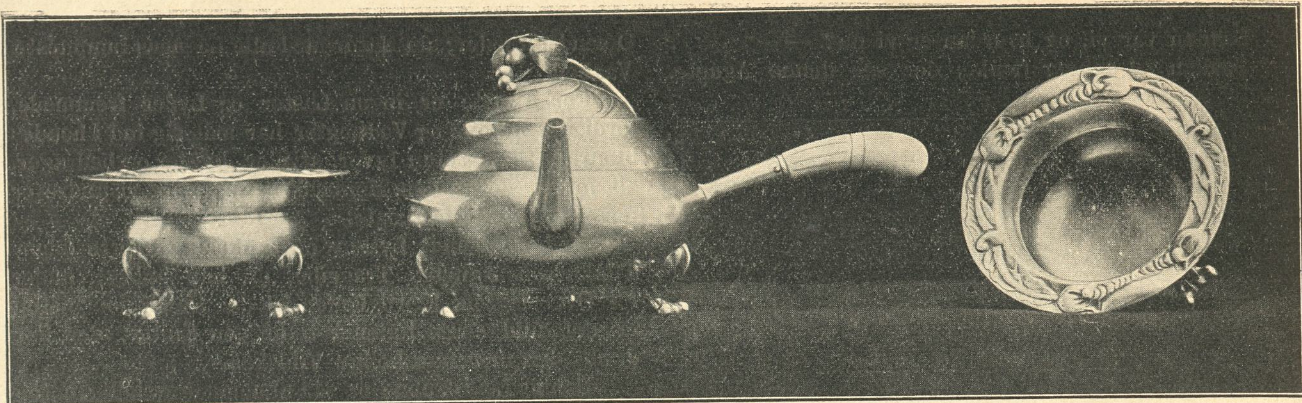
Det blev da ogsaa af Rollerne kun Agnete, som vil huskes i Fru Nansens Skikkelse. Med den vidunderligste, fuldkomne Kunst gennemglødede hun Skikkelsen, ligefra den kaade Forvorpenhed til den fuldstændig knuste Fortvivlelse.

Fru Nansen i „Agnete“, 3. Akt.

Dybere og inderligere i Menneskefremstilling end Fru Nansen er ingen nulevende dansk Scenekunstner.

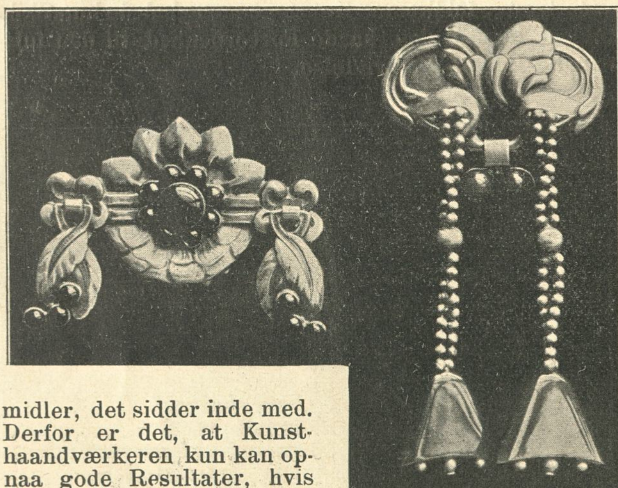
A. W. H.

Dansk Kunsthaandværk.

Georg Jensens Sølvsmedearbejder.

Hvert Stof, som Kunsthaandværkeren arbejder i, fordrer sin særlige Behandling. Det fordrer Kundskab om dets særlige Karakter og om de specielle Virke-

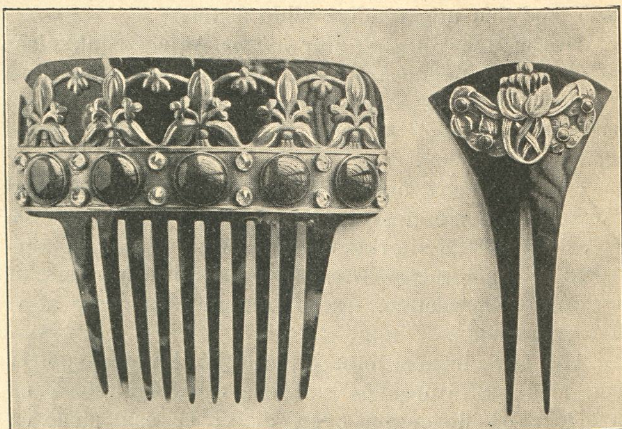

midler, det sidder inde med. Derfor er det, at Kunsthaandværkeren kun kan opnaa gode Resultater, hvis han, foruden sin kunstnerisk formende Evne, ejer en faguddannet Haandværkers Kendskab til Stoffet som Arbejdsmateriale. Kun da vil han være i Stand til at frigøre den Stilens Sjæl, som bunden lever i alt Stof og som kun Kenderen kan udløse. Først da vil han kunne befri sine lidende Medmennesker for de Galanterivarer, som drevne, men hensynsløse Importører kaster ind paa Markedet herhjemme.

At den, som opfylder disse Betingelser, vil kunne hævde sig overfor — paa den ene Side dem, der har kunstnerisk Formevne, men mangler Faguddannelsen, paa den anden Side dem, der kun er professionelle Guld- eller Sølvsmede, men ganske mangler kunstnerisk Evne, Kultur eller Smag — dét viste Kunstindustrimusæets Udstilling i Efteraaret tydeligt nok. Sammenlignede man saaledes *Georg Jensens* Arbejder med dem fra en af vore største Juvelerere, da stod det klart for enhver, at Genstandenes Værdi alene beror paa det selvstændige Arbejde, som er nedlagt i dem, ikke paa noget som helst andet. Saa stor en Metalværdi, der end kunde være i vedkommende Guldsmeds Arbejder, saa liden kunstnerisk Kultur var der. Og ganske det omvendte var Tilfældet med *Georg Jensens* Værker: Stoffet, han bruger, er kun Sølv, og det er kun Onyx eller Rav, Granat eller Stenkul, han bruger til Udsmykning af Sølvet — men der var paa hin Udstilling næsten ikke ét af de mange Arbejder, som ikke ved deres kunstneriske Kultur, ved deres sikre Smagfuldhed, ved deres smukke Farvesammenstilling, maatte vække alle interesseredes Opmærksomhed. Vel var de ikke alle lige originale, men der viste sig dog i dem alle den personlige Optagethed af Arbejdet, som er den bedste Garanti for Resultatets Værdi.

Georg Jensen opfylder da ogsaa alle de ydre Betingelser, som bør stilles til enhver, som vil beskæftige sig med kunstindustriel Virksomhed. Førend han blev Billedhugger og Keramiker, arbejdede han i en Guldsmeds Værksted, og han lærte dér at forstaa alt det, som er en lukket Verden for de mange Kunstnere, der har grebet til Kunsthaandværket som en bekvem Levevej. Men bekvem er den kun for dem, der nøjes med ganske overfladisk at tegne Udkast, uden at forsøge paa at trænge ind i Stoffets Væsen — de aner jo i deres glade Uvidenhed intet om de tusinde Vanskeligheder, der skal overvindes og hvis Overvindelse er nødvendig, for at Resultatet skal blive af varig Værdi.

Men det lykkedes *Georg Jensen* at overvinde alle de irriterende Forhindringer, der kan bunke sig sammen under Arbejdet. Og det lykkedes ham, ved enkle og spinkle Midler, at give Sølvets skære Stof kunstnerisk Form — at lokke ud af dets hvide Skød den dekorative Virkning, som er Sølvets alene. Med en Farvesans, der røber Keramikerens øvede Øje, har han sammenstillet de faa Stoffer, han bruger til Sølvets Udsmykning: Granatens dunkle, hede Rødt, Ravets varme og bløde gule eller brune Toner, Stenkullets gnistrende Sorte — Farver, som alle fremhæver hver sin Nuance af Sølvets maaneblege Hvidhed.

Derfor er der da ogsaa god Grund for enhver, som foretrækker kunstnerisk behandlede Smykker eller Brugsgenstande fremfor de Parvenuvarer, som er til Købs i enhver Bod, til at følge *Georg Jensen* under hans Arbejde, med den forstaaende Sympati, som er Kunstnerens kæreste Løn.

Louis Kohl.

Papegøjesnak.

Et Pariserbrev.

Hver Dag er jeg ude for at se paa Byen. Men jeg maa tilstaa, at jeg paa Hotellet har en Papegøje, som jeg bestandig vender hjem til. Det er et klogt og trofast Dyr, der Dagen lang sidder i et snævert Bur midt i det store Paris og venter med Længsel efter mig. Naar jeg endelig viser mig og den har faaet sin Ration Solsikkefrø og jeg har kløet den i Nakken, saa giver vi os til at snakke sammen om Dagens Begivenheder med den særegne Alvor, der i et langt Samliv udvikler sig mellem Dyr og Mennesker.

Denne Papegøje er i Øjeblikket mit Danmark — om ikke ved Afstamning, saa i det mindste ved Tale- og Tankesæt repræsenterer den paa en smuk Maade den gennemkultiverede Nation, jeg har den Ære at tilhøre.

Den er saa fornøjet med sit Bur, den flammer af Indignation, naar Ædetruget er tomt, den har Næb og Kløer til Skræk og Advarsel for hver Gulerod, der rækkes den, den praler med sine stækkede Vinger, og den kan fløjte det første Vers af den tapre Landsoldat paa en saa besynderlig sørgmodig Maade, at det gør mig hjertelig ondt at høre. Af Farve er den graa, dog i Haleroden sidder et Par afstikkende røde Fjer, der kun daarligt stemmer med dens ellers saa moderate Uniform. Disse udæskende Fjer stryger den kærligt Morgen og Aften — ja, det kender vi jo nok!

Jeg maa her erklære min Kærlighed til dette Dyr, som bestandig viser mig den mest uskrømtede Hengivenhed. Den er kommet fra Peberkystens Skove lige ind i min Stue, Urskovsrædslen lurer i dens Øjne, men den har haft Tillid til mig — den har glemt sin Stammes Sprog, nu taler den dansk, drikker Mokka og nipper med Henrykkelse til Lugten af en god Cigaret. Jeg tror, den gaber, naar man snakker for længe om Literatur, taler man om Kærlighed, saa fløjter den maaske eller hvæsser sit Næb, om Politik derimod, straks afbider den en eller flere af sine røde Halefjer. Den diskuterer med Lethed selv det vanskeligste Emne, og lader dens Svar noget tilbage i Tydelighed, saa kunde den for den Sags Skyld godt sidde i den danske Rigsdags Flyvebur. Dog taler den sit Sprog rent. Og nu har den fulgt mig over Hamburg til Paris.

Her staar den paa Hotelværelset og memorerer sine Genvordigheder. Hvor var den danske Kaffe god! Hvor var de danske Hvedeknopper friske! Hvor var de danske Bure dog indtagende — ren Empire, stive Pinde, ak ja, ak ja!

Og den stryger sin Halefjer og raaber: Hallo! Er der no'en?

— Nu er vi i Paris, Jacob, siger jeg, her taler vi fransk og sidder paa Louis XVI Pinde. Her siger vi: *Bon jour!* men husk ikke om Aftenen, naar en Dame gaar forbi, for saa gaar det galt.

— Ein-Zwei-Drei, siger Jacob for at vise sine Sprogkundskaber.

— Det er udmærket, siger jeg, med det kan Du klare Dig paa Boulevarderne. Men her skal Du se et Kort over Paris — det er en stor By, Jacob! Du er dresseret under andre Forhold, her dresseres man nu i Frihed.

— Jo Godmorgen, siger Jacob og sænker Halen for at lade noget falde.

— Stop! siger jeg, Du skal faa Syn for Sagen. Dette Land er det frieste i Europa — tænk Dig, det har sluttet Venskab med den mest stokreaktionære Regering i Verden, det kan man da kalde Liberalisme! Tænk Dig videre: de russiske Anarkister, som ikke vil gøre en fransk Kat Fortræd, tager Franskmændene sig den Frihed at udlevere til den selvsamme Regering, jeg nys omtalte, og som ikke bestiller andet end at sidde og vente paa de Ofre, Friheden bringer den. Hvis Du var Anarkist, Jacob, saa fik Du ikke Lov til at sidde roligt her, men Du blev sendt med stor Hurtighed til Sibirien, hvor der ogsaa er Frihed — for Papegøjer!

— Giv Agt! Læg an, fyr — Puh! — siger Jacob.

— Akkurat, siger jeg. Læg Dig dette vel paa Sinde! Vær altid en Papegøje, blamér ikke din Afstamning. Det er godt at tale, men selv i dette frie Land har Ordene en vis Værdi, koster saa og saa meget i løs Vægt. Hjemme har vi en Censor, husker Du det, det var ham, der forbød Dig at sige Kæft. Her siger man simpelthen slet ikke saadan noget, det bliver kaldt for meget udannet, hvis Du raaber det ud af Vinduet. Du har ganske vist din Frihed — men lad hellere være at bruge den!

— Hold Mund, siger Jacob og forsøger at ribbe Bagpartiet med Kløerne.

— Lad gaa! siger jeg. Et Mandfolk maa dog have visse Rettigheder — selv her. Men forsøg ikke at male en Bekendtgørelse paa Murene om, at Du giver Undervisning i Frisvømning eller Fritænkeri, sligt er hadet her, sligt er forbudt og Murene overladt Hundene. Eller prøv blot paa at gaa op i et Hus uden videre, saa kommer der øjeblikkelig en Portner, og indtil Du er blevet lidt stivere i Fransk, kunde det godt hænde Dig, at Du blev taget ved Vingebenet, plukket som en Høne og serveret fra en Duval for en Herre, der nok har den Frihed at kunne lade være med at spise Dig op, men betale for Dig maa han, hvis han da har saa mange Penge.

— Vagt i Gevær, raaber Jacob og faar et lille Tilfælde.

— Bliv endelig siddende paa Pinden, siger jeg, det har Du Ret til. Du vil nok erfare, hvis Du ikke allerede har gjort det, at alt, hvad man faar Lov til at beholde for sig selv, reducerer sig til den Pind, man tilfældigvis sidder paa, eller i allerstrengeste Forstand nøjagtig den Plads paa Pinden, man optager. Dér kan man sidde og dreje sig og gale som en Dværghane! Hvad siger Hanen, Jacob?

— Mjav! Mjav!

— Nej, det siger Katten, naar den har taget Hanen, ikke sandt? Her i Frankrig holder alle Mennesker Katte, og Damerne har lært at bakse Hanen, kan Du tro! Og de mjaver hele Natten! Naa, det var det, vi kom fra . . . Friheden, go'e Jacob! Tag nu f. Eks.

Friheden mellem Kønnene. Sligt stammer her fra Frankrig, alt hvad der lugter af Frihed stammer fra Frankrig. Tror Du paa den Frihed?

— Fy! Skam Dig noget? siger Jacob.

— Ja, siger jeg. Det maa Du nok sige! Folk tager sig her den Frihed at gifte sig — for Pengenes Skyld. Og hvis Du træffer paa den rigtige Frihed, saa hedder det som i de gode og sunde Ægteskaber: Pengene paa Bordet, min kære Ven, saa skal jeg nok rede Sengen!

— Skal Jacob ha' Sukker? siger Jacob.

— Javist, siger jeg, skal Jacob ha' Sukker. Og han faar det ogsaa — baade hjemme og her. Men det er en dyr Fornøjelse og maaske dyrest i dette Frihedsland, fordi Klæderne er saa smukke her. Der er ved Gud langt nok ind til Damens Hjærte, selv naar hun klæder sig nordisk og økonomisk. Her skal man igennem et lille Stormagasin, og bagefter skal det samme repeteres i omvendt Orden.

— Hurra, raaber Jacob pludselig og slaar med Vingerne, ser et Øjeblik helt fraværende ud, giver sig derefter til at bræge som en Ged og brøle som et Næsehorn. Straks efter fløjter han et Par gyldne Fløjtetoner — saa gyldne som Louisdorer — for tilsidst at lade Stemmen dø bort i en øm Duekurren.

— Ja, siger jeg, lad os tale sagte om disse Ting. For jeg skal sige Dig, min danske Ven, her burde Friheden demonstreres, netop her. Den rigtige Frihed — det er den mellem Kønnene. Men, ser Du, den franske Børs lægger sig imellem, og saa gaar Friheden her og der og allevegne rabundus. Tro mig, jeg taler alvorligt, skønt jeg staar overfor min danske Poppedreng, der slet ikke kender Verden og endnu har noget at lære. Du, som hverken aner noget om det ene eller det andet Køn og som slet ikke længes efter Friheden, hvor skulde Du kunne forstaa sligt! Nej, lad os snakke om noget andet — —

— Jacob er rar, siger Jacob.

— Det er han saamænd, siger jeg.

— Jacob er storartet. . .

— Naa Godnat Jacob, siger jeg og tager Tæppet, der altid om Natten og ofte om Dagen ligger over Buret, dækker Jacob til og tænker ikke mere paa Danmark, Frihed eller Frankrig, gaar blot i Seng.

Men midt om Natten hører jeg en Stemme sige: *Encore! Encore!*

Stemmen er ikke Esaus men Jacobs — den kommer fra Buret. Hvor Pokker har det forbandede Dyr lært det fra — jeg rejser mig forvildet op i Sengen, er jeg kompromitteret for Livstid? Gudskelov! Der er en meget tynd Bræddevæg ind til Naboværelset . . . derfra fik Du din første franske Glose, Jacob!

Louis Levy.

J. P. E. Hartmanns Hundredaarsfødselsdag.

Hartmanns Statue ved Musikkonservatoriet afsløres.

UGENS EKKO

Gammel Vin paa nye Læderflasker.

Ingen kender bedre end Journalisten Gentagelsens Hemmelighed, og heller ingen véd bedre, hvor Publikum trættes, naar ikke Gentagelsen stadig iklædes ny Form.

Den gamle Vin maa hældes paa flunkende nye Læderflasker. Det vidste *Henrik Cavling*, da han forleden gav *„Politiken“* et nyt Format; det vidste de gamle drevne Journalister, som satte *Børnehjælpsdagen* i Scene, og det benyttede *Kejser Wilhelm*, da han prækede militaristisk Kristendom for sine Soldater i „Wilhelmshaven“.

Det vil forbavse mange, at Kejser Wilhelm nævnes mellem Journalistikkens Mænd. Men det passer. Hans Begavelse er saa decideret journalistisk, at enhver kan se, eller rettere høre det. Thi Kejser Wilhelm er — ligesom *Esmann* — et af Journalistikkens talende Hoveder, og det er jo ret naturligt, da Ceremoniellet sagtens forbyder ham at være fast Medarbejder ved et Blad.

Men Journalist er han ligefuldt. Han er aktuel, og produktiv som selve „Samfundet“s salig *Greibe*, der led af en Pennekolerine, der i ingen Maade staar tilbage for Kejserens Munddiarhoe.

Men en Ting maa man indrømme: Kejser Wilhelm er virkelig en original Konferencier og træffer altid et rammende Udtryk for sin Tanke.

Som nu f. Eks. sidst i „Wilhelmshaven“ da han sagde de bevingede Ord: En god Kristen er en god Soldat.

Kan man i Virkeligheden tænke sig noget genialere Udtryk for den ældgamle Alliance mellem Kors og Kaarde. Det er vist umuligt. Og mon nogen Journalist kunde finde paa en mere fræk Himmelhunde-Forklaring af Japanernes Krigslykke end den, han gav, da han forklarede, at Japanerne var den Guds Svøbe, som blev svunget over den russiske Ugudelighed.

Naturligvis lyder det bedre, end det er tænkt; thi der er jo næppe nogen velskabt og vaabenfør Tysker, som vil udsætte sig for at faa et Kassationsbevis med Paategning: manglende Kristendom.

Men ligefuldt har han hældt den gamle Vin, som beruste Trediveaarskrigens Helte, paa nye Dunke, akkurat ligesom Børnehjælpskomitéen har lagt den gamle Godgørenhed om i en ny Gade.

Zoologisk Haves Direktør *Julius Schiøtt*, der forstaar sig lige godt paa Dyr og paa Mennesker, vidste af gammel Erfaring, at man ikke faar en Abe til at lave Hundekunster, naar man ikke giver den Nødder og andet Slikkeri, og saa anvendte han Princippet fra Abeburet paa Menneskene, i en personlig følt Erkendelse af den Lighed, der er mellem disse to Slægter.

Og efter som Reklamen er det Guf, som gerne faar ham selv til at staa paa Hovedet, saa sluttede han fra sig selv over Aberne til Menneskene, og gjorde Børnehjælpsdagen til en storstilet Reklame for Forretningsdrivende, Kunstnere og Skuespillere i Godgørenhedens hellige Navn.

For barnlige Sjæle lyser Menneskekærlighedens Fane over alle disse ivrige Børnehjælpere, mens en gammel Skeptiker, der ikke rigtig tror paa den Kærlighed, som ikke søger sit eget, maa nøjes med at fryde sig over, at der virkelig kan udrettes noget godt og stort, naar man vil gøre Brug af Menneskenes sletteste Instinkter.

Thi paa Børnehjælpsdagen florerer Forfængeligheden og den private Kartoffelhypning omkap med Foraarets Blomster, mens Bøsserne fyldes med de Penge, som til enhver Tid er lige gode.

Men næppe er Godgørenhedens gamle Penge løbet i de nye Bøsser, før Henrik Cavling lader „Politikens“ gamle Linier løbe over i et nyt Format af sidste Parisersnit.

Henrik Cavling er ikke Revolutionsmand, han vil bare klæde den danske Bondefødning i europæisk Dres, saa at vi kommer til at ligne Himmerlandsdigteren *Johannes V. Jensens* angliserede Jydeskikkelse.

Og Cavling har selv sagt det i et langt stenografisk Interview den Gang, han blev Redaktør, og saa sagde han desuden lige tilsidst det, som det hele kommer an paa.

Han vilde føre den danske Journalistik ind „paa Hjærtevejen“, saa at den kunde leve mere end et Døgnliv.

Hjærnetyraniet er til Ende, og i Stedet for al Fortidens kolde Hjærnespind skal vi nu til at være Hjærtevirtuoser, skrive saa alle Landets Hjærter dikker i Takt med vor Pens Krassen henover Papiret.

I Overensstemmelse hermed optraadte det gamle hjærteløse Hjærnemenneske *Georg Brandes*, den første Dag „Politiken“ udkom i nyt Format, paa den Plads, hvor Kælderromanen plejer at staa. Den gamle Lucifer havde haft Uheld med sig paa Hjærtevejen, derfor var han sat i Skammekrogen.

Artiklen var nemlig ikke god. Den handlede om, at vi danske skulde være gode og hjærtelige mod de os undergivne Grønlændere og Islændere, hvis ikke „Tysklands Holdning overfor Danmark skulde blive berettiget, ja fortjenstfuld.“

Som man ser, er det efter Princippet: at slaar Du min Jøde, saa slaar jeg din Jøde.

Det er ikke hjærteligt, men umaadeligt fornuftigt. Det vil blive meget vanskeligt for os Journalister, naar vi nu skal til at gaa Hjærtevejen.

Der kom vi jo i gamle Dage kun, naar vi skulde møde vores lille Prinsesse efter Dagens hjærneslidende Arbejde.

Lad os haabe, at den gamle Vin maa bevare sin Smag i de nye Læderflasker.

Per Næsvis.

Grammophonmanden.

Skandinavisk Grammophon' Aktieselskab havde paa Børnehjælpsdagen paa Grønttorvet opstillet nogle store Apparater, som gjorde megen Lykke med deres fortræffelige Sang- og Musikstykker.

Børnehjælpsdagen

1. Gaardsangersker. 2. Kendte Københavnerinder. 3 Unge Skuespillerinder. 4. To Cirkusprimadonnaer. 5. Boderne paa Gammeltorv. 6. Den kørende Überbrettl. 7. Æselkøretøjet.

den 12. Maj 1905.

1. Herman Bang. 2. Cirkus Orlando. 3. En Skovshovedvogn. 4. Olfert Jespersens kørende Tribune. 5. Eskadreroning. 6. Amagerkonerne. 7. Skovshovedkonerne. 8. Dystløb paa Søen.

Charlottenlunds Palmehave.

Ude i Charlottenlund, dér, hvor Jernbanen overskærer Jægersborg Allé, ligger en Restaurant, hvor der er godt at være.

Den skal nu hedde *Charlottenlunds Palmehave* og hed indtil for ganske nylig *Charlottenlunds nye Restaurant*, og den er kendt af hver eneste Københavner og af det hele Charlottenlund og Omegn.

Thi hvilken Københavner har ikke foretrukket det dejlige Charlottenlund baade for Wivels Veranda og Frederiksberg Have, ja for selve Tivoli, naar han efter en møjsommelig Arbejdsdag i den støvede, lumre By havde et Par Aftentimer til sin Raadighed?

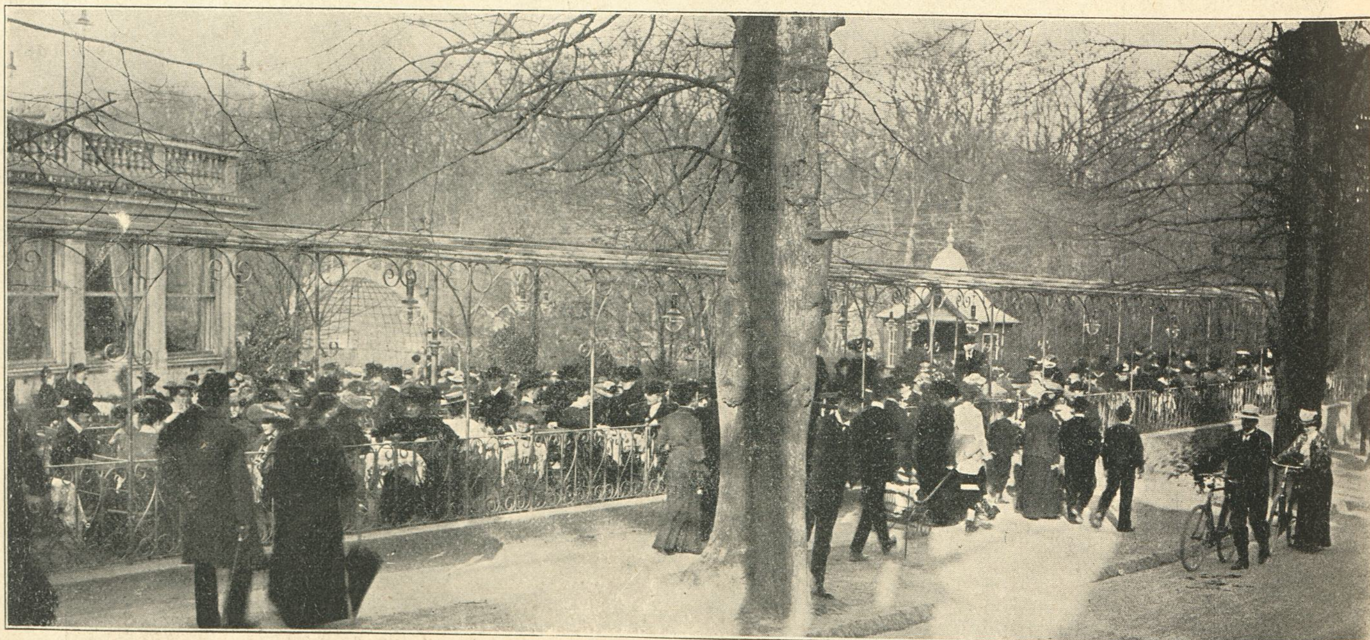
Paa Cykle eller med den Elektriske er man paa mindre end en Snes Minutter i Charlottenlund, og der er nok af smukke Steder, hvor en arbejdstræt Byhjerne kan hvile ud og støvede Lunger sluge frisk Luft.

Nede ved Stranden, den saakaldte KronprinsensStrand, rører der sig et helt ejendommeligt Liv. Unge, smukke Damer er der nok af, og Flirten gaar livligt henover Strandens bløde Sand, mens Herre- og Damecykler ømt læner Styrene til hinanden.

Men er man naaet videre, og er man forlængst passeret Koketteriets Begyndelsesstadium, søger man over til den lune Skov med de store Bøge og de æventyrlige Smaastier.

Men til syvende og sidst havner man i *Charlottenlunds Palmehave*, hvorfra Tonerne af *Stockmarrs* lille fortræffelige Orkester bølger lokkende ud over Skovens Træer.

Der er et Liv i denne Restaurant, som var man midt i selve Hovedstaden, hos Wivel eller i Tivoli, og saa har man endda her den store, tavse Skov i Baggrunden.

Charlottenlunds Palmehave er et Stykke Storstadsliv, som er sænket ned som en Oase midt i Charlottenlunds Landligger-Idyl.

Og det er godt det samme.

Thi hvilken Københavner eller Charlottenlunder er saa romantisk anlagt, at han kan klare sig med Skovens Æventyr og Strandens Flirt alene.

Som det Kulturmenneske han er, længes han altid efter Kulturens Behageligheder.

Det har da ogsaa Etablissementets nye Leder, Hr. *Harald Svendsen*, fuldt ud forstaaet. Da han i April overtog Restauranten, havde han det grundigste Kendskab til Københavnernes Lyster og Tilbøjeligheder. Først har han nemlig været Leder af *Metropol*, saa af *Monopol*, og endelig ledede han *Strandpavillonen* paa Langelinie, saa at alle forstod, at han var en ny Mand med Fremtiden for sig.

Nu er han kommet til Charlottenlund og har her i de skønne Naturomgivelser gjort sit Kendskab til Københavnerlivets Former frugtbringende.

Med smart og sikker Haand har han omformet den gamle Restaurant til Charlottenlunds Palmehave og netop skabt det Etablissement, som tilfredsstiller alle de Ønsker, en Københavner kan nære. Her er god Musik, gode Spise- og Drikkevarer, en idyllisk Have, komfortable Restaurationsværelser og Selskabslokaler, kort sagt alt det, der skal til, for at en ægte Københavner kan nyde det smukke Charlottenlunds Romantik helt og ublandet.

Hr. *Harald Svendsen* har gjort *Charlottenlunds Palmehave* til den Forening af Kultur og Natur, som vi alle befinder os bedst i.

Københavner.

Fra den jyske Handels-Højskoles Indvielse.

Indenrigsminister Sigurd Berg.

Prins Christians Ankomst.

Skolebygningen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

19. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

IX.

Hertugen af Lenshire og hans Familie havde netop rejst sig fra Middagsbordet. Klokken slog otte, da Fader og Søn tog Plads i Rygeværelset for at læse Aviser. Straks efter traadte Tjeneren ind med en Sølvbakke, hvorpaa der laa et Brevkort, som han rakte Lorden. Denne lagde Avisen fra sig og greb Kortet; men idet han saa paa det, udbrød han forbavset:

„Det er jo min egen Skrift!" Og han rev Gummiranden af og læste hurtigt de Linjer, som Alma havde skrevet til ham Aftenen forud.

Da han var færdig, sagde han med et triumferende Udtryk:

„Fader, læs dette! Her kan Du se, jeg havde alligevel Ret. Du troede, jeg havde været beruset og ikke havde forstaaet, hvad der blev sagt."

Hertugen, som sad fordybet i en politisk Artikel, løftede Hovedet og saa et Øjeblik aandsfraværende paa Sønnen. Derefter tog han Kortet og læste det med Opmærksomhed.

„Dette er dog en skændig Historie!" — udbrød han.

„Ja, der ser Du, jeg havde Ret alligevel!" — sagde Edward.

„De har altsaa ført hende ud af Landet med Magt for at dække over en Forbrydelse."

„Men hvor er dog Politiet?" — udbrød hans Fader opbragt. „Det plejer dog ellers at være bekendt for sin Skarpsindighed. Vore Detektiver nævnes jo altid som de første i Verden."

„Jeg formoder, at det kun er det almindelige Sædelighedspoliti, som har taget sig af Sagen," — ytrede Edward. „Og det holder jo sin beskyttende Haand over hele denne smudsige Trafik."

„Skal vort Folk lære at respektere Lovene, maa ogsaa disse være Respekt værd" — ytrede Hertugen strengt. „Men denne Lov er ikke Respekt værd. Den maa og skal afskaffes!"

„Mr. Elby, den Politiassistent, med hvem jeg talte, gjorde et højst ubehageligt Indtryk," — forsikrede Edward. „Han var ikke langt fra at le ad det hele. Det skulde ikke undre mig, om han stod i Ledtog med Værten."

„Det vilde være sørgeligt; men det kunde dog tænkes," — svarede Faderen. „Forrige Aar fik jeg Brev fra en fransk Magistratsperson, Carl de Bourbon, som fortalte mig, at han var blevet afsat fra sit Embede i Rheims, fordi han havde udtalt offentlig, at Politiet selv er en af Hovedaarsagerne til de store Byers moralske Fordærvelse."

Nu traadte Hertuginden ind, og Edward sagde:

„Moder, her kan Du se, at den danske Pige, som jeg mødte, slet ikke er den samme som den, de nu fremviser derhenne i Blackstreet! Hun er virkelig blevet bortført, saaledes som jeg troede."

Hertuginden greb Kortet med sine smaa, hvide Hænder og læste. Derefter sagde hun uden Betænkning:

„Saa maa Du straks rejse til Paris, Edward! Dette taaler ingen Opsættelse. Du maa ile den ulykkelige til Undsætning!"

„Nej, nej, lad os nu først tænke os et Øjeblik om," afbrød hendes Mand, „saa vi ikke i Overilelse gaar hen og ødelægger det hele! Først og fremmest maa Politiet underrettes. Det er bedst, at jeg straks i Morgen tidlig taler med Mr. Stead. Han er i hvert Fald en fuldkommen paalidelig og ærekær Mand. Dette uhyggelige Ægtepar i Blackstreet maa jo øjeblikkelig arresteres."

„Men man kan dog ikke oppebie alt dette, inden man befrier den ulykkelige, unge Pige," — indvendte Hertuginden. „Hun kan jo blive sendt til et andet Sted, og saa risikerer vi at tabe hendes Spor."

„Det mener jeg jo heller ikke," — svarede Hertugen. „Men der er en vis Forretningsorden, som maa iagttages. Naar vi nu en Gang har anmeldt denne Sag til Londons Politi, maa vi ogsaa overlade dette at føre den videre frem. Edward skal desuden i næste Uge tiltræde sin Plads som Attaché ved Gesandtskabet i Konstantinopel."

„Jeg kunde rejse nogle Dage tidligere og standse i Paris," — sagde Sønnen. „Min Samvittighed giver mig ikke Ro, inden jeg har revet hende ud af disse Forbryderes Hænder."

„Ja, lad dog Edward faa Lov til at rejse!" bad Hertuginden. „Langsomhed i at gøre det gode er ofte en ligesaa stor Fejl som at gøre det onde. Det er ikke nok at se paa, at andre handler; vi maa ogsaa selv virke."

Hertuginden var blevet staaende oprejst mellem sin Mand og Sønnen, idet hun med rolig Mine udtalte disse Ord. Nu greb Hertugen hendes højre Haand og kyssede den, idet han sagde:

„Min Hustru gør aldrig noget halvt. Hos hende er det Hjærtet, som altid styrer Forstanden, saa de faar Lov til at virke i skøn Forening. Derfor er Du det mest harmoniske Menneske i Verden, min Jane!"

„Ja, det er Du sandelig!" istemte Sønnen, idet han saa med et kærligt og beundrende Blik paa sin Moder.

Og dermed var det afgjort, at Edward skulde rejse til Paris snarest muligt.

Den næste Dag, da Hertugen kom hjem fra Ministeriet, kaldte han Sønnen ind til sig og sagde:

„Nu har jeg talt med Politichefen. Huset i Blackstreet er straks blevet lukket, og Værten og hans Kone sidder i Arrest. Samtidig har Mr. Stead sendt et Telegram til Politipræfekten i Paris. Her har Du hans Visitkort til Monsieur le Fèvre. Jeg haaber, at den hele Bande snart skal blive sat fast og afsløret."

Inden Hertuginden tog Afsked med sin Søn, sagde hun:

„Du véd, at jeg ofte har talt om at ville oprette et Hjem for arbejdsløse Kvinder. Nu skal denne Plan virkeliggøres. Bed den danske Pige om at komme tilbage til London og opsøge mig. Sig hende, at jeg har oprigtig Medlidenhed med hende paa Grund af hendes Ulykke. Giv hende her min Adresse samt nogle Rejsepenge, og sig hende, at hvis hun ønsker at opholde sig her i London en Tid, skal jeg paa alle Maader være hende til Støtte. Efter al den Uret, hun har lidt her, synes jeg, det er en Pligt at vise hende, at der ogsaa findes skikkelige Mennesker i England." Med disse Ord overrakte hun sin Søn et Brev til Alma.

Samme Aften forlod Lord Garwick London og ankom den følgende Dag til Paris. Han tog ind i et Hotel i Rivoligade og lod sig straks køre hen til det store Palads, hvor Politipræfekten havde sine Kontorer.

Monsieur le Fèvre var en ældre, graahaaret Mand, mager og skægløs. Hans graa Øjne var kloge og gennemborende, hans Væsen yderst høfligt. Efter at have kastet et Blik paa Edwards Visitkort, sagde han.

„Jeg har modtaget et langt Telegram fra Politiet i London. Undersøgelsen er i fuld Gang. I Morges Kl. 7 blev de to Brødre Martinac arresterede. Den ældste viser sig at være en fordums Galejslave. Han holdt senere et Hus lige over for Børsen, men blev tvunget til at lukke, fordi han drev Handel med umyndige Pigebørn."

„Det glæder mig at høre, at de er sat fast!" sagde Edward. „Men hvor er den danske Pige?"

„Den danske Pige har vi endnu ikke fundet."

„Er hun da ikke i Huset? Her kan De se det Brevkort, som hun sendte mig."

Præfekten kastede et Blik paa Kortet, men rakte det tilbage med de Ord:

„Jeg læser desværre ikke engelsk. Men Politiet i London har givet mig nøjagtige Oplysninger om det hele."

„Saa er hun altsaa forsvundet paany!" — sagde Edward skuffet.

„Ja, det ser ud til det! Man har undersøgt Villaen fra øverst til nederst; men der fandtes ingen andre Beboere end de to Brødre, der nu udgiver sig for at være Kaffehandlere en gros, to franske Tjenestepiger, en Kusk og en Tjener."

„Da maa de formodentlig have skaffet hende af Vejen eller solgt hende."

„Ja, det er meget sandsynligt! Vi har lagt Beslag paa de to Herrers Bøger, og nederst i den ene ser jeg, at der staar noteret: „Solgt en Sæk lys og frisk Kaffe. Tusind Francs. Afsendt med Skibet *Yildiz* via Marseille til Konstantinopel." Disse Købmænd plejer at have et eget Sprog baade i deres Breve, Telegrammer og Regnskaber, derfor nærer jeg stærk Mistanke om, at Kaffehandelen kun er et Paaskud. Disse Varer er vistnok af en ganske anden Slags. Men nu skal alle Arrestanterne tages i Forhør, og saa faar vi at høre, hvilke Tilstaaelser de gør. Samtidig arbejder Opdagelsespolitiet derude i Omegnen for at se, om man kunde komme paa Spor efter Forbrydelsen. Hvis Mylord vil se herop om en Uges Tid, da kunde vi maaske være komne til et Resultat."

Med denne Besked maatte Edward trække sig tilbage. De følgende otte Dage tilbragte han med at gaa om i Musæerne i Paris og Versailles, og naar Aftenen kom, sad han enten i den engelske Klub eller i et af Teatrene.

I Begyndelsen af den følgende Uge gik han efter Aftale atter en Gang op til Politipræfekten. Denne modtog ham med samme Venlighed.

„Arrestanterne har nu flere Gange været i Forhør," sagde han. „Men de to Brødre Martinac nægter bestemt at ville tale. Derimod har et kvindeligt Tyende ved Navn Géneviève tilstaaet, at en dansk Pige virkelig har boet i Huset i to Døgn. Men en Times Tid, før Politiet indfandt sig, var hun netop blevet afhentet af to fremmede Herrer. Mademoiselle Géneviève skal have hørt, at der ved Afskeden blev talt om et Skib, der laa og ventede paa dem i Marseille. De fremmede Herrer vilde føre Pigen med sig til Stationen; men Martinac den ældre ønskede, at de skulde køre i hans Vogn til Paris. De trak Spændtrøje paa hende, saa hun skulde vistnok udgives for at være sindssyg. Efter disse Oplysninger har Politiet kunnet følge hendes Spor lige til Marseille."

„Og dér er de forhaabentlig blevet standsede?"

„Nej, desværre!" svarede Monsieur le Fèvre. „Der skal have ligget et tyrkisk Skib, som hed „Yildiz"; men det sejlede samme Aften, som Pigen efter vor Beregning maatte være ankommet til Marseille. Jeg formoder, at hun nu er paa Rejse til Konstantinopel."

„Skulde dette virkelig være muligt!" — udbrød Edward skuffet og fortørnet. „Kan man da virkelig endnu i det tyvende Aarhundrede rane og sælge uskyldige Kvinder her i Europa?"

„Ja, det sker nok desværre ikke saa sjældent!" — sagde Præfekten. „Men vi søger jo ogsaa nu paa alle mulige Maader at modarbejde denne skændige Handel."

„Jeg skal selv til Konstantinopel," fortalte Lord Garwick, „og naar jeg er kommet derned, skal jeg straks gaa op til Politiet."

„Jeg har allerede telegraferet," svarede Præfekten; „men det skader jo ikke, om Mylord ogsaa personlig tager Dem af Sagen. Forresten tror jeg nu ikke, at der er nogen Støtte at vente af det tyrkiske Politi; thi dernede i Orienten er jo Kvindehandel som Regel tilladt."

„Men at rane dem kan da vel ikke være tilladt!"

„Hvem kan bevise det?" — sagde Monsieur le Fèvre. „Tror De ikke, at Halvparten af de Kvinder, der sælges i Orienten, er bortførte med Vold? Flere af Nomadestammerne i Lilleasien lever jo udelukkende af Kvinderov. De sælger deres Bytte i fjerne Egne, hvor ingen kender dem."

„Hun er dansk Undersaat."

„Ja, saa maa den danske Legation tage sig af hende!" — mente Præfekten. „Brødrene Matinacs Eksportforretning maa derimod dømmes af de franske Myndigheder."

Med disse Ord bukkede Præfekten, og Edward trak sig tilbage. Han skyndte sig hjem til Hotellet, hvor han satte sig til at skrive et langt Brev til sin Fader. Da han var færdig hermed, pakkede han sine Kufferter, betalte Regningen og kørte til Banegaarden. Her løste han Billet til Eksprestoget, som gaar direkte fra Paris gennem Wien og Budapest til Tyrkiets Hovedstad.

(Fortsættes).

TRE DØDSFALD.

Skoleinspektør Jens Rasmussen. I Søndags Eftermiddag Kl. 4 blev han bragt paa Kommunehospitalet, lidende af Hjærneapopleksi, og Kl. 7½ døde han uden at være kommet til Bevidsthed. Sygdommen var kommet uventet over den tilsyneladende bomstærke Mand.

Skoleinspektør Jens Rasmussen

I over en Snes Aar har *Jens Rasmussen* arbejdet ved Københavns Kommuneskoler og ved Undervisningsanstalten „København". Han var en meget dygtig Lærer, en human og fortrinlig Pædagog. I en Del Aar var han Formand i Københavns Kommunelærerforening, indtil han blev Inspektør ved Enghavevejens Friskole.

Men af de fleste vil Jens Rasmussen mindes som Politiker. Han var en af de Liberales bedste Mænd — han beklædte Posten som Næstformand i „Den liberale Vælgerforening" — og var desuden en ypperlig Taler. Selv da han ved sidste Folketingsvalg opstilledes af Venstre mod Borgbjerg i 5te Kreds, fik han set Lejlighed til at lægge for Dagen en rap Slagfærdighed, som bed igennem hos Modstanderne.

Jens Rasmussen var en Mand med Overbevisning, en Mand, der troede paa paa Sejr for sin Sag, som han uforfærdet forsvarede til det yderste. Han var ogsaa en af „Fredsforeningen"s ivrigste Talsmænd.

Mange Venner — personlige og politiske — føler ved Jens Rasmussens Død et smerteligt Tab.

R.

Bagermester Valdemar Gætje (født den 10. Juli 1850, død den 13. Maj 1905). *Gætjes* ranke op imponerende Skikkelse med den høje, graa Hat og de graa Whiskers var kendt af alle Københavnere. Skønt han ikke blev 55 Aar gammel, har han beklædt en lang Række af Tillidsposter, til hvilke hans praktiske Indsigt og repræsentative Egenskaber gjorde ham særligt kvalificeret, og det er ikke noget ringe Arbejde, han har udrettet for Haandværkerstanden.

Bagermester Valdemar Gætje.

Midt i 80'erne blev han Oldermand for Bagerlavet i København, og denne Stilling fratraadte han først i Fjor; men endnu ved sin Død var han Formand for Bagernes Fællesrepræsentation, omfattende hele Landet. Han var Formand i Haandværkerbankens Repræsentantskab, Næstformand i Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring samt Direktør i Arbejdsgiverforeningen og Redaktør af denne Forenings Organ, „Arbejdsgiveren". Gætje var en Forhandlingens Mand, og han havde et godt Greb paa at mægle i alle Konfliktstilfælde med Arbejderne.

I 6 Aar (1895—1901) havde Gætje Sæde i Københavns Borgerrepræsentation. Han sad paa Højres Bænk, men var blandt de af Partiets Mænd, der havde lært Udviklingen og bøjede sig ind under den.

Gætje vedblev at drive sin kendte Bageriforretning paa Fælledvej i den hyggelige, gamle Familje-Ejendom, hvor hans Fader havde grundlagt Bageriet. Han efterlader Hustru, men ingen Børn.

R.

Thorvald Niss (født i Assens den 7. Maj 1842, død den 11. Maj 1905). I *Thorvald Niss* har dansk Malerkunst mistet en af sine ejendommeligste Fremtoninger. Niss var nemlig, i ganske sjælden Grad, maskulin som Kunstner — en stærktlevende Mand. Der var over hans Billeder en helstøbt Kraft, en muskelstærk Brutalitet, der til Tider kunde give dem et betagende Skær. Det var næsten, som var de — de bedste iblandt dem — blevne til, lige med ét, ved en Eksplosion af al hans Styrke. Derfor lykkedes ogsaa saadanne Skildringer ham bedst, hvor Naturen selv ejede den brunstige Kraft, som fandtes i hans egen Karakter. Da formede hans Billeder sig til et Hele af en egen betagende Skønhed — i Skildringer af Skove, hvor Vinden farer hen over de sorte Træer, mens Bladene slynges til Jorden og Træerne krøges. Altid Billeder af det triste, det mørke og det bryndefyldte — et Vidnesbyrd om hans Karakters Usammensathed, thi han ejede kun de dybe Akkorder.

Thorvald Niss.

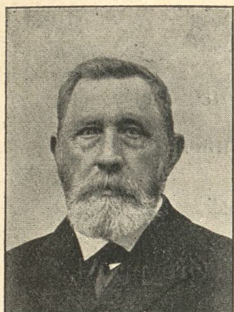
Derfor maatte ogsaa Skildringer af Havet lykkes ham bedst. Som ingen anden formaaede han at digte om det „sortladne" Hav, saaledes som vi alle synes, at det maa være — som selve den levende, fraadende Brynde, der ingen Grænser kender for sin Attraas Vælde. Havet var i hans Skildringer et Vidnesbyrd om hans egen Villens Styrke, denne ubegrænsede, hensynsløse, eksplosive Kraft.

De, for hvem Kunst er kun Gengiven af Omgivelser, opfattet alene gennem Følelsen, uden Reflekteren over noget andet Ideal end den brutale Styrke — de har Grund til dybt at sørge ved Tabet af Thorvald Niss. Thi sjældent har dansk Kunst ejet rigere Naturkraft end ham.

L. K.

UGENS NAVNE.

— Den 5te d. M. døde Postmester *R. Christensen* i Ringkøbing. Han blev 72 Aar gammel. Fik Ansættelse i Postvæsenet i 1847, udnævntes til kørende Postekspedient i 1865 og blev beskikket til Postmester i Ringkøbing i 1892.

Postmester Christensen †.

Postkontrollør Lyngbye †.

— Postkontrollør, Kaptajn *H. E. Lyngbye*, der døde den 8de, var ansat i København og blev kun 46 Aar gl. Han traadte i Postvæsenets Tjeneste i 1885, udnævntes til Kontorarbejder i Revisionen i 1887 og blev Postkontrollør i 1904.

Togfører Sørensen.

Politibetjent Geertsen.

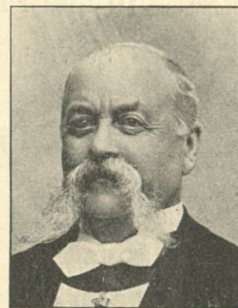
— Togfører *K. Sørensen*, Struer, fejrede den 18. f. M. sit 25 Aars Jubilæum. Jubilaren, der har gennemgaaet alle Grader under Tjenesten, blev paa Højtidsdagen vist megen Opmærksomhed saa vel af Kollegerne som af Beboerne i Struer.

— Politibetjent *N. P. Geertsen* i Gentofte har den 1ste d. M. maattet tage sin Afsked paa Grund af en Øjensvaghed, som næsten har gjort ham det umuligt at læse og skrive. Han har alle Dage været en besindig og elskværdig Politimand.

— Fhv. Arrestforvarer *Sibbernsen*, Nyborg, fejrede den 1ste d. M. 70 Aars Dagen for sin Indtræden i Hæren. Det er 14 Dage før Kongen, hvis Jubilæumsdag i samme Anledning var den 14de. Hr. Sibbernsen blev i 1835 som 14 Aars Dreng ansat ved Militærmusiken i Fredericia og deltog først som Hornblæser og senere som Furér ved 3dje Jægerkor i Treaarskrigen. Den gamle Veteran, der er belønnet med Dannebrogskorset, er endnu fuldstændig aands- og legemsfrisk.

Arrestforvarer Sibbernsen.

Toldkontrollør Moltzen.

— Den 18de d. M. fejrede Toldkontrollør *J. L. Moltzen* sit 40 Aars Jubilæum i Toldvæsenets Tjeneste. Han begyndte paa Ærø som konstitueret Toldassistent. Nogle Aar har han haft Tjeneste i Lemvig og Korsør. I 1873 forflyttedes han til København, hvor han nu er Inspektør ved Bryggerikontrollen og Ølbeskatningen.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

„Nordisk“.

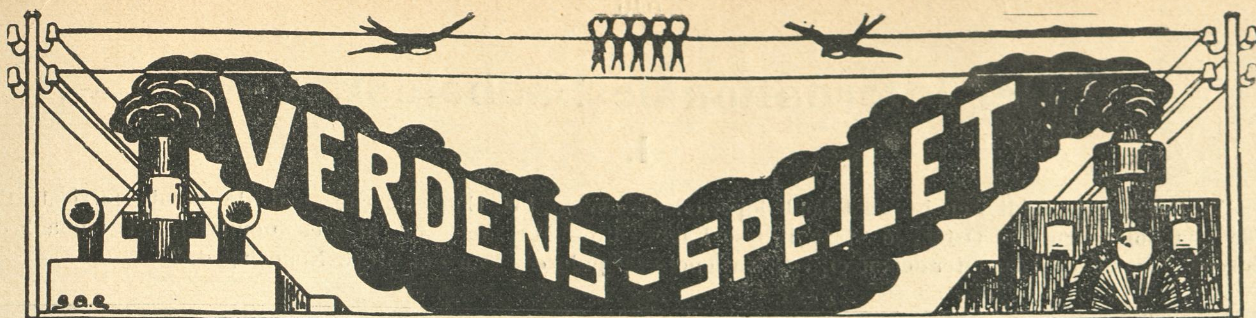
Paa Kongens Nytorv Nr. 8 er nu *Nordisk Livsforsikringsselskabs* stilfulde Ejendom sin Fuldendelse nær. Det er Arkitekt *Fr. Levy*, der har Æren for den. Selskabet har allerede taget sine Lokaler i Brug. I Beletagen har det ansete Selskab, der jo indtager en fin Plads iblandt vore Forsikringsanstalter, indrettet sig saa smukt og saa praktisk, som et moderne Pengeinstitut kan ønske det. Selskabets Stifter og Leder, Direktør *V. E. Gamborg*, har Grund til at være stolt af sit Barn, hvis Navn fremtidigt fra Husets Tag vil lyse op over Kongens Nytorv og minde Hovedstadens Beboere om, at de i Tide bør tænke paa Livets korte Varighed og sikre sig mod Følgerne af en tidlig Død.

Nordisk Livsforsikrings-Aktieselskab af 1897
Kongens Nytorv 8
Telefoner 5000 og 10000
Selskabet tegner alle Former af Livsforsikringer, Pensionsforsikringer og Livrenter
Særlig Afdeling for Folkeforsikringer
Generalagent for København:
BERNHARD PHILIPSEN. Nørrebrogade 34, Telefon 565. Agenter antages

Louis Moe

MOTIV: DET UBEKYMREDE LIV OG DEN LURENDE DØD

Verdens-Spejlet Nr. 35, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 28. Maj 1905.

Gerda Christophersen som „Den skønne Helene“. *Harry Paetz fot.*

Det internationale Fodboldstævne.

I.

Vi lever atter midt i en bevæget Fodboldperiode. Ude paa Boldbanen ved Østerallé staar i disse Dage det ene store Fodboldslag efter det andet, og 3 Nationers Fodboldhelte kæmper om Sejrens Palmer. Lykken synes denne Gang afgjort at smile til vore sparkende Landsmænd, som paa Stævnets første Dag — Store Bededag — sejrede over *Ilford Klubben* med 8 Maal mod 1.

Det var en svimlende Sejr og et langt større Nederlag for Englænderne, end de havde fortjent, thi Ilford-Mændene er aldeles uomtvisteligt udmærkede Spillere. Men det store Nederlag da?

1. A. Davey. 2. J. T. Pates. 3. Ingolf Jacobsen. 4. Axel Andersen. 5 Dr. Meincke (Dommer) 6. Ejn Middelboe. 7. C. H. Pearce. 8. Lindgren. 9 W. A. Porter. 10. H. Richman. 11. Thorald Petersen. 12. Gandil 13 Clarke. 14. Rambusch. 15 D. Miles (Maalmand). 16. E. C. Porter. 17. Parmo Ferslew. 18. Masterman 19 W. W. Martin. 20. Chr. Middelboe. 21. Massey (eng Anfører). 22. Winding. 23. J. J. Blake. 24. Randell. 25. I. Lyon. 26. Drescher. 27. I. P. Barton. 28. Harald Hansen

Det engelske og det danske Kamphold.

Ja, Fodbold er uberegneligt. En enkelt Spillers Fadæse, et enkelt Uheld kan faa farlige Følger, thi er Modstanderne stærke og resolute, vil de øjeblikkelig udnytte denne Fadæse eller dette Uheld og fordoble deres Angreb. De angrebne begynder at vige, Situa-

Et interessant Moment under Kampen.

tionen gør dem nervøse, de sparker usikkert eller blotter Vejen til deres Maal; Publikum, der i Spænding har fulgt Slagets Gang, tiljubler de heldige og stimulerer dem til nye Ataker, og de overvælder nu deres Modstandere, som slet ikke er forberedte paa denne Syndflod af Angreb og derfor bukker under. Saa er Katastrofen der, sikkert og uafvendeligt.

Saadan omtrent gik det til, at Ilford-Mændene tabte Store Bededag med de 8 Maal mod 1, men to Dage senere, Søndag d. 21., viste de i Kampen mod *„All Holland“*, at de virkelig er Spillere med baade Hoved og Ben i Orden, thi de sejrede efter en smuk ført Kamp med 6 Maal mod 2.

Vort første Billede viser Stævnets danske og engelske Deltagere, og jeg skal knytte et Par Ord til enkelte af dem. *Massey* er det engelske Holds Fører; med sine graa Haar ligner han en Mand paa 50, men han spiller med en Ynglings Flugt og Fart. Han er da heller ikke stort mere end 30 Aar og en glimrende Hovedspiller. *D. Miles* er den engelske Maalmand, der, selv om han ikke naar *Drescher* i Dygtighed, dog er en Kapacitet. Englændernes venstre Fløjmand i Angrebsrækken er *Blake*, hvis Hurtighed er fænomenal. *A. Davey* er en fortrinlig Bagmand, og *E. C. Porter* med sit Bokseransigt en udmærket Hjælper.

Og nu de danske Deltagere i Kampen. *Drescher* har vi ovenfor gjort opmærksom paa; han er saa berømt, at hver rask Dreng i København ser op til ham med Beundring og Ærefrygt, og vi har alle glædet os over den Uforfærdethed, hvormed han værger det danske Maal. Som højre Fløjmand i den danske Angrebsrække staar *Gandil*. Han er frygtet og berømt over det ganske Europa og har i sit lange Fodboldliv „skudt“ utallige Maal. Nær ved ham finder vi *Rambusch*, hvis Spil (venstre Fløjmand) i de senere Aar har bragt ham frem i første Række. Ingen kender *Lindgren*, men vi elsker alle *„Smart“*, som er hans Kælenavn, og de fleste af os kender vist til det, Natten efter en Fodboldkamp at vaagne op i Rædsel og tro, at *Axel Andersen* har skudt os en af sine susende „Kugler“ i Maven. Den berømte *Middelboeske Slægt* repræsenteres af Brødrene *Christian M.* og *Ejnar M. Thorald*, vort Hjærtebarn, jeg skal denne Gang prente dit Navn saa fast paa Papiret, at ingen Sætter eller Sætternisse skal lave Dig om til Thorvald. Jeg ved ikke, om Du er 16 eller 17 Aar, men for os alle er Du Vidunderbarnet, Fodboldspillets Svend Trøst, der mere end én Gang reddede Danmarks Ære. *Harald Hansen* og *Winding* er Lænkehundene foran Dreschers Maal, og de har alle rigtige Lænkehunde-Egenskaber. Langt mindre bidsk, men altid slem nok er *Parmo Ferslew*.

Vor andet Billede er en Situation fra Kampen Store Bededag. Det er nede foran det engelske Maal, og man kan af Spillernes spændte Stilling se, at noget vigtigt er i Gære — Danskerne er aabenbart ved at forberede sig til et kraftigt Angreb. **Asmus Diemer.**

Verdens-Spejlets Sommerudflugter.

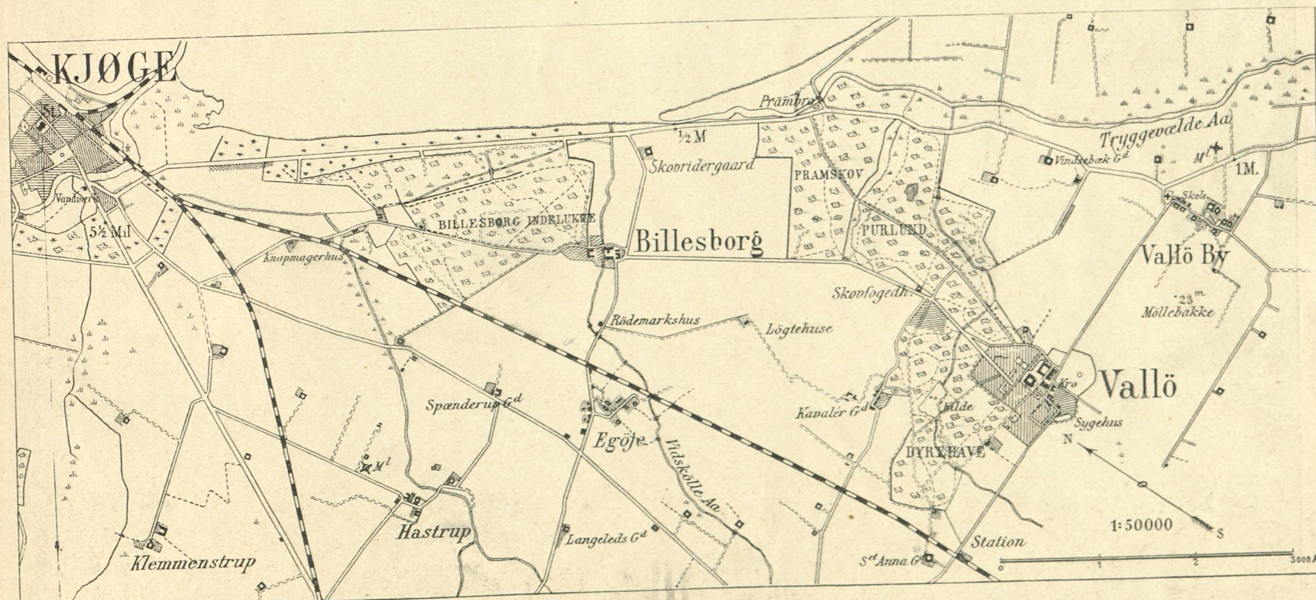
(Med Kort over Veje og Stier).

Af J. M. Danbo.

III.

I Dag fører vi vore Læsere mod Syd, til Egnen mellem Køge og Vallø De tager fra København med et af Togene 7^{48} eller 10^{28} og er da i Køge henholdsvis 9^{13} eller 11^{21} (Billet II Kl. 2,30, III Kl. 1,30). Byen, der har adskillige gamle Bindingsværkshuse, er nok værd at bese, og fra Kirketaarnet er der smuk Udsigt over Egnen og Bugten.

Dersom De vil paa Fodtur, bør De spadsere Syd ud af Byen og følge Vejen langs Stranden (brug Kortet). De kan gaa gennem Strandskoven til dens sydlige Ende, og dersom De følger Stien mod Vest langs Skovdiget et Par Hundrede Alen, vil De finde 6 eller 7 interessante gamle Kæmpehøje. Gaa atter ud til Landevejen og følg den langs Stranden forbi Skovriddergaarden og langs Aaen til

Prambro (tæt herved det udmærkede Strandhotel). Nu kan De paa en lille halv Time gennem Pramskov og Purlund spadsere til Vallø Slot, som stammer fra det 14. Aarhundrede og nu er et adeligt Frøkenkloster. Det er genopført efter den store Brand i Marts 1893 og er med sine Grave og sin ejendommelige Arkitektur vel værd at se. Dersom De ikke allerede har nydt et Maaltid i Strandhotellet, vil De nu sikkert blive glad ved at finde Kro ved Vallø. Fra Slottet til Vallø Station er der knapt en Fjerdingvej, og Tog gaar fra Vallø til Køge Kl. 1^{18}, 6^{03} og 7^{23} Eftmdg. De er saa i København henholdsvis: 4^{36}, 7^{27} og 9^{57}.

Hvis De ønsker Vogn til Turen kan De køre langs Stranden til Strandhotellet, — hvor der gøres et lille Ophold, — og videre gennem Skovene til Vallø; Hjemtur over den til Vallø hørende Hovedgaard Billesborg, gennem Skoven N. f. denne tilbage til Køge for en Betaling af 7 Kr. Et Enspænderkøretøj til samme Tur — 4 Kr. Fra Køge gaar Tog til Kbhvn. om Eftm. Kl. 2^{42}, 6^{23}, 7^{43}, 10^{15} i Kbhvn. henholdsvis 4^{36}, 7^{27}, 9^{57} og 11^{55}.

Foretrækker De den noget længere Tur gennem Lellinge-Skovene Vest for Køge, over Herfølge til Vallø, koster en Charabanc til 7 à 8 Personer, 10 Kr.

Skolesangstævnets Aabningshøjtidelighed i Raadhushallen.

P. Elfelt fot.

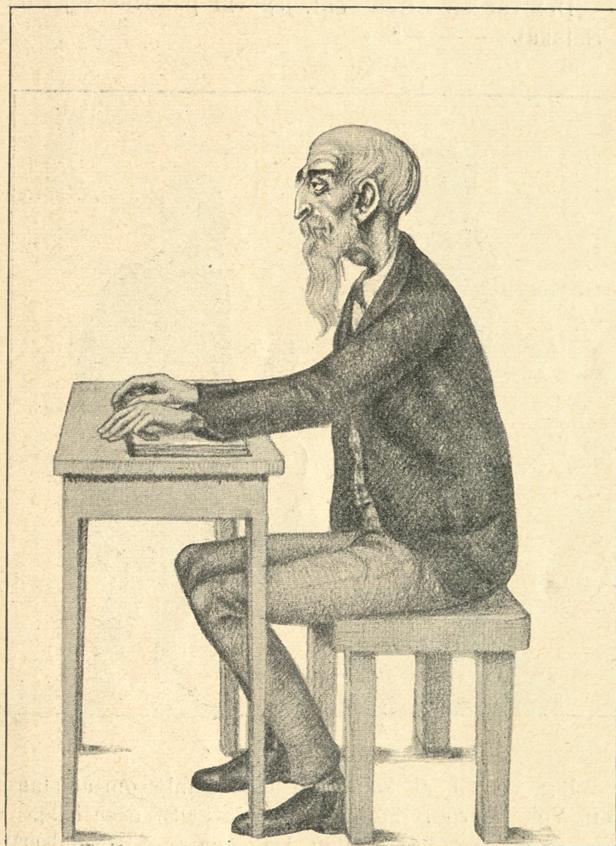
Teatrum mundi.

Med Tegninger af *Louis Kohl.*

Det var en Aften sent; jeg var paa Hjemvejen fra et Selskab.

Jeg boede den Gang i det lille, røde Gartnerhus ved Kirkegaardslaagen. Og jeg maatte for at naa hjem over Pladsen, hvor Dyrskuerne holdtes, hvor rejsende Gøglere opslog deres lappede Telte, og hvor til daglig Latinskolens Drenge spillede Bold og drev Sport.

Der havde den Dag været St. Knuds-Marked i Byen. Jeg gik ned gennem den brede Teltgade, hvor Græsstraaene laa traadt til Siden og ned, mens jeg traadte paa Papir og stødte mod Flasker, hvor jeg gik frem. Paa Bodernes og Beværtningsteltenes Sejldugsflader stod her og der store, traadede, matlysende Pletter,

tynde og taaget gule mod de graasorte Vægge. Saa forsvandt de, en efter en, og Vægfladen skiftede Farve, blev jævnt graahvid helt over, Lamperne slukkedes derinde. Fremme foran skimtede jeg mellem Teltenes Rækker en Stump af Kirkegaardsmuren. Og over den tegnede enkelte Tujaer, Aske og Birke deres skælvende, linjerene Silhuetter mod Sommernattens halvdunkle Dyb. Og jeg længtes efter at komme væk fra Teltene, derhen hvor Luften var ren og renset efter de manges ølmættede Aande.

Men saa er det, jeg stanser udenfor et Telt, der er større end de andre. Der staar nogle store, utydelige Bogstaver over Tagets hele Længde. Jeg gaar nogle Skridt baglæns og kan nu læse det. „TEATRUM MUNDI" staar der. Og da jeg gaar langs Væggen, ser jeg dér, ophængt udenfor, mægtige Billeder, der gengiver Episoder af Menneskenes Liv fra Skabelsens syvende Dag til Dagbladenes sidste Sensationer.

Der er Lys tændt endnu derinde i Teltet. Og vældige, sælsomme Skygger gynger med Teltvæggen opover mod Tagrygningen.

Men udenfor Indgangen, i en Slags Forstue, staar der nogle enkelte Voksfigurer. De ligner levende Mennesker, men jeg lader mig ikke narre. Og jeg gaar op, to Trin ad en lille Trappe, og staar saa lige ved Siden af den ene Voksdukke. Den sidder ved et lille Bord med en stor Bog. Og det er en smuk, gammel Gud-Fader-Skikkelse. Saa rører jeg, jeg kan ikke lade det være, ved dens Hænder.

Og saa føler jeg, de er varme og bløde, og det er et Menneskes. Men den gamle ser op paa mig med et Par gode og milde Øjne, og han siger: „God Aften. — Og velkommen!"

Men jeg faar ikke sagt andet end: „Hvem er De?"

Og han nikker til mig saa underlig mekanisk, synes jeg alligevel, og han siger til mig: „Jeg er Manden, der ejer de mekaniske Dukker. De mekaniske Dukker derinde." Han bøjer Hovedet over mod Forhænget ind til Teltet.

Lidt efter siger han, da jeg intet faar sagt, og hans Øjne bliver saa stærke, runde: „For der er jo saa mange Dukker til. Saa altfor mange."

Jeg kan ikke lide hans Øjne, ikke taale at se lige ind i dem. Det er, som vilde de have mig til at sige noget. Noget rigtig klogt.

„Saa altfor mange Dukker," gentager han. „Men kom!" — og han rejser sig — „Kom, skal jeg vise Dem mine."

Og vi gaar ind bag Forhænget sammen.

Jeg snubler ned over de to Trin Trappe, der er ned til Jorden. Og saa staar vi midt blandt Voksfigurerne. Der brænder to Lamper. De er taget ned af deres Kroge og staar paa Jorden. Og deres rødlige, uldne Lys jager Dukkernes Skygger foran sig op over Væggene og ind under det skraa Tag.

Der er mange, ser jeg. Og hver af dem staar paa en lille graamalet Kasse. Ned langs Væggene staar de og rundt, de enkelte Figurer, dødt levende, i kejtede, brat stansede Stillinger, tavse.

Den ene af Lamperne oser, rødt, stilfærdigt, hastigt.

Den gamle Gud-Fader er gaaet hen bag den nærmeste Figur til højre. Jeg hører et lille Knæk — saa et til. Og jeg vender mig derhen. Dukken, det er en Kvinde, drejer Hovedet i et Ryk mod mig. Knæk! og den ser paa mig. *Ser* virkelig ind i mine Øjne. Og den løfter Armene og stryger med Hænderne hen over den ulastelige Frisure. Saa taler den: „Gud, ja! Mit Haar sidder *saa* rædsomt. Men det er Blæsten. Jeg kommer lige udefra."

Den gamle er traadt hen ved min Side. „Ja," siger han nu, „hun er jo ikke saa særlig kunstfærdig. Hun kan kun en fire, fem forskellige Sætninger og nogle rigtig kønne Bevægelser — — —"

„De aner ikke, hvor jeg var bange," fortsætter hun, Dukken, midt i hans Talen. Men han trykker blot et Sted paa den, saa knækker den sammen midt i det og staar stiv.

„Nej," den gamle er atter kommet hen til mig, „nej, Kvinderne," og han slaar ud med Haanden mod Teltets Vægge, „Kvinderne er jo ikke saa mærkelige eller sammensatte. Naar man ser dem rigtig efter i Mekaniken. Han her," det er en Soldat, han peger paa, „han er jo straks en hel Del bedre. Men ikke nær saa kompliceret som de interessantere af mine Figurer."

Soldaten gør Honnør i det samme.

„Naa," den gamle smiler, „han er nok ikke kommet helt i Ro fra sidst. Ja, det er jo ofte, der bliver siddende lidt tilbage. Særlig hos ham."

Vi gaar fremad, standsende i hvert Skridt. Og den gamle taler uafladelig.

„Nej, jeg interesserer mig nu svært for Dukker," siger han saa. „Jeg kan ikke lide dem. Absolut ikke. Men de interesserer mig. Jeg gaar og piller med Mekanismerne. De kan være saa højst forskellige, kan de. Men der er altid et dødt Punkt et Sted. *Dertil* kan de komme, men saa kan de heller ikke mere. Ja, sommetider har man jo Dukker, det har jeg da selv saa ofte set, der er Dukker, der kan, snart sagt, alt. Ikke den Ting er der, de ikke kan sige, intet, de ikke kan gøre. Saadan ser det da ud. Og de mange lader sig narre. Men det *er* kun Dukker. Alligevel. Kun mekaniske Dukker."

Og saa ler han, ler med hele Kroppen, men lydløst, ganske lydløst.

Naar han ser paa mig, og det gør han ofte, naar han ser paa mig, maa jeg slaa Øjnene ned. Jeg kan ikke taale hans Blik. Det er mig, som vilde han tvinge mig til at se mere, end jeg vil se.

Han er stanset udfor en Dukke i Præsteornat. „Han er en meget interessant Herre, han der," siger han. „Meget indviklet." Og han gaar hen og knikser paa den. Dukkens Øjne, der har været rettet op mod Teltets Tag, gaar glimthastigt, skarpt hen over mit Ansigt. Saa bliver de blide, glatte og ser skraat hen over mit Hoved.

„Dømmer ikke," siger den, Dukken, og glatter en usynlig Fold bort af Præstekjolen, „dømmer ikke, paa det, at ikke ogsaa I skulle dømmes. — Kære Venner!" Dens Tunge glider frem mellem Læberne og fugter dem.

Men den gamle har atter standset Dukken, der ved Knækket, Standsningen giver, smækker Øjnene op i Telttaget igen.

„Det er en underlig Fyr," siger den gamle. „Man skulde tro, han ikke kunde andet end det Væv. Men det kan han. Jeg troede først Mekanismen var i Uorden, saa en Del af den ikke vilde virke. Men saa opdagede jeg en Aften, jeg havde glemt at standse ham og var gaaet udenfor, saa opdagede jeg, da jeg kom tilbage, han stod og sagde en hel Del, han aldrig før har sagt, til Nr. 621, Pigebarnet der. Men da jeg saa kom derhen, saa han saa englevadsket paa mig og begyndte igen med sit: Dømmer ikke. Han er ikke saadan at hitte ud af, han, Nr. 77."

Og vi gaar videre. Jeg skal lige til at gaa forbi en Figur, der staar inde i Krogen. Men saa mærker jeg, at den gamle er stanset. Han ser lige frem for sig og siger ingenting.

Saa ser jeg hen paa Figuren. Og jeg ved ikke selv, hvorfor jeg først ser efter Numret.

Men der er intet.

Saa ser jeg paa Dukkens Ansigt, og min Aande stanser brat, som var den inden i mig stødt paa en Væg.

Det er mig selv, der staar dér! Dukken, Voksfiguren, det er mig selv.

Det er *mine* Ansigtstræk, *mine* Øjne, *min* Skikkelse, *min* Frisure. Og som den staar dér, med venstre Haands Tommel- og Pegefinger i Vestelommen, med Frakkens Krave slaaet op og med et spotsk Smil om Mundens lidt skæve venstre Side, som den staar saadan, er det mig, helt og holdent, saa livagtigt i det døde Voks.

Kun Øjnene er ligesom mindre end mine.

Jeg ser, den gamle er gaaet om bag Dukken, og jeg vil til at bede ham lade være at trække den op. Men jeg faar ingenting sagt.

Saa hører jeg Knækket.

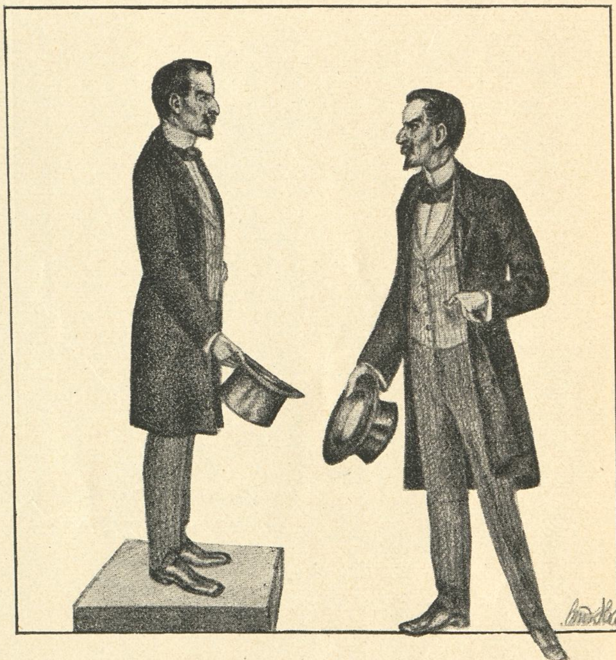
Og Dukkens Øjne bliver større, bliver mine. Og den puster en kort Latter ud gennem Næseborene, ganske som jeg selv saa ofte gør, medens Mundvigen bliver, som den var, med det spotske Smil.

Og jeg kan ikke udholde det Smil, synes, det slet ikke passer til Ansigtet, er ligesom forlorent. Og jeg vil sige det og aabner Munden. Og saa hører jeg mig selv sige noget helt andet.

„Hvordan — hvordan — er — han — er den — den Figur kommet her?" Det er min Stemme, der spørger, men saa underlig graa er den og fjærn. Og jeg synes vagt, det maa være Dukken, der taler.

Men saa aabner den Munden, og jeg hører den samme Stemme, min, men klar og klangfuld. Lidt for fuld af Klang. Og det er Dukken, der taler:

„Det var en Aften sent, jeg var paa Hjemvejen fra et Selskab — — —"

Jeg vil til at raabe til den gamle om at standse den, Voksfiguren. Men jeg kan intet Sted se ham.

„— — Der havde den Dag været St. Knudsmarked i Byen. Jeg gik ned gennem den brede Teltgade — — —"

Saa underligt det lød, naar Dukken sagde: *Jeg*. Saa hult syntes jeg.

„Fremme foran skimtede jeg, mellem Teltenes Rækker, en Stump af Kirkegaardsmuren. Og over den tegnede enkelte Tujaer, Aske og Birke deres skælvende, linjerene Silhuetter mod Sommernattens halvdunkle Dyb — — — —."

Jeg stamper i Jorden, og min Aande gaar som Stempelslag i mig. Hvor *er* dog den gamle blevet af!

„— — og jeg længtes efter at komme væk fra Teltene, derhen, hvor Luften var ren og renset efter de manges ølmættede Aande. Ren — — —."

„Ja, som i Selskabet Du kom fra!" raabte jeg haanlig.

„— — — Men saa er det, jeg stanser udenfor et Telt. „Teatrum mundi" staar der med store Bogstaver over hele Tagets Længde. Der er Lys — — —."

Det er jo *mine* Ord! Mine egne Ord! Jeg løber hen mod Dukken og holder Haanden for dens Mund.

„— udenfor — nogle — — Voksfigurer — —."

Ordene smutter ud mellem mine Fingre. Jeg søger famlende, hastigt langs Dukkens Ryg. Men jeg kan ikke finde dens Mekanisme.

„— — De ligner levende Mennesker — —," plaprer den videre.

Kan jeg da ikke faa det Dyr stanset. Der *maa* jo være en Knap et Sted. Men jeg ser ingen.

„— — men jeg lader mig ikke narre — —"

Saa finder jeg Knappen og drejer paa den, rasende rundt flere Gange. Og Knappen gaar løs.

„men jeg lader mig ikke narre, men jeg lader mig ikke narre, men jeg — — —"

Ustanseligt bliver den ved med denne Sætning, velbehagelig, selvtilfreds. Den smelder det ud saa fedt, dette: „jeg lader mig ikke narre. *Jeg* — —"

Aldrig har jeg hørt nogen før udtale Ordet: *jeg* saa usympatetisk.

Og mine Hænder søger uophørligt. Jeg maa jo have drejet paa en fejl Knap. Og den gamle! Hvor er han?

„— — men jeg lader mig ikke narre — —."

Jeg er ude af mig selv af Raseri mod denne evigt vrøvlende Dukke, der tilmed gør Nar af mig. Og jeg griber den i Armen og slaar af al min Kraft med min svære Stok oven i dens Hoved.

Vokset springer i firkantede, buede Plader af dens Ansigt. Og jeg slaar igen af alle Kræfter. Og igen. Og jeg puffer til Dukken, saa den vælter.

Og jeg ser hastigt op. Der blev saa stille, pludselig, i Teltet.

Og jeg ser atter paa den ødelagte Dukke.

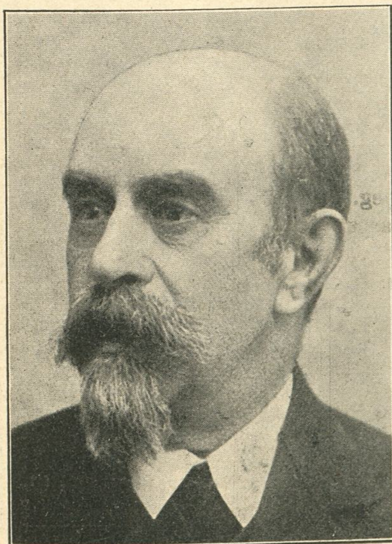
Men med ét ser jeg den gamle lige ved Siden af mig.

Og jeg bliver i det samme bange, angst for, at han skal blive meget vred, fordi jeg har slaaet hans Figur i Stykker.

Men han smiler blot, saa mildt og klogt og siger: „Nu er der en Dukke mindre i Verden."

Stellan Rye.

Arthur Abrahams.

Den 16de ds. døde og den 18de jordedes under stor Deltagelse fra Gamle og Unge her i Staden i en Alder af 70 Aar *Arthur Abrahams.* Med ham er en af de bedste Repræsentanter for Studenterforeningens gyldne Tid og dens muntre, harmfri Lystighed gaaet bort. Skønt han i mange Aar var uhelbredelig blind og led af forskellige pinlige Svagheder, holdt hans medfødte Aandslivlighed ham oppe til det sidste. Han døde som en lykkelig Mand; indtil de allersidste Dage, da Dødsmærket, tydeligt for alle andre end ham selv, satte sit Stempel paa hans Pande, troede han endnu og haabede paa Livet. Og hvorledes skulde han ogsaa for Alvor kunne tro, at det var Døden, der nærmede sig, livlig, som han endnu kunde være, naar Lidelserne stilnede lidt af, plejet, som han blev med en enestaaende trofast Kærlighed, der holdt enhver skræmmende Tanke borte fra ham. Da han saa gik bort, afgav han et saa smukt Eksempel som noget paa Virkeliggørelsen af Chr. Richardt's smukke Ønske:

Sol i Aftensvale,
Lær mig den Kunst at dale!

Osc. A.

Mindesmærket over Johan Ottosen.

Efter *Johan Ottosens* Død sluttede en Kreds af Mænd sig sammen for at tilvejebringe et Mindesmærke over ham. Denne Kreds bestod af Repræsentanter for hans personlige Venner, hans politiske Meningsfæller og Vælgere, samt

Skolemænd. Deres Navne er: Skoleforstander, Dr. phil. *C. N. Starcke*, Redaktør *N. P. Hansen-Nørremølle*, Herre-Ekviperingshandler *Jensen* (Amagerbrogade), Finansminister *Vilh. Lassen.* Kommunelærer *Møller-Lund*, Fuldmægtig *Niels Møller*, Professor, Dr. phil. *Hans Olrik*, Folketingsmand *Ole Olsen*, Tjæreby, og Læge *Gustav Ottesen* (Amagerbrogade).

Monumentet, der blev afsløret i Onsdags paa Vestre Kirkegaard, bestaar af en Stensætning af raat tilhugne Sten, der omgiver hele Graven. *Hovedstenen*, der er over 5 Alen høj, har en planhugget Forside, udsmykket med Drageslyngninger. Motivet hertil er væsenlig hentet fra svenske Runestene. Indskriften, hvis Bogstaver i Form nærmer sig til Runer, er saalydende:

„I Skole og paa Tinge, med Pen og Tunge virked han for alle Danske, for Friheds Sag, Nordens Haab, Folkets Fremme." — „Venner rejste Stenen."

Stenhuggerarbejdet er leveret af Firmaet *A. Sode*, efter Tegning af Billedhugger *Poul B. Olrik*.

To Russere.

Admiral Nebogatow.
Anfører for den sidst udrustede russiske Flaade.

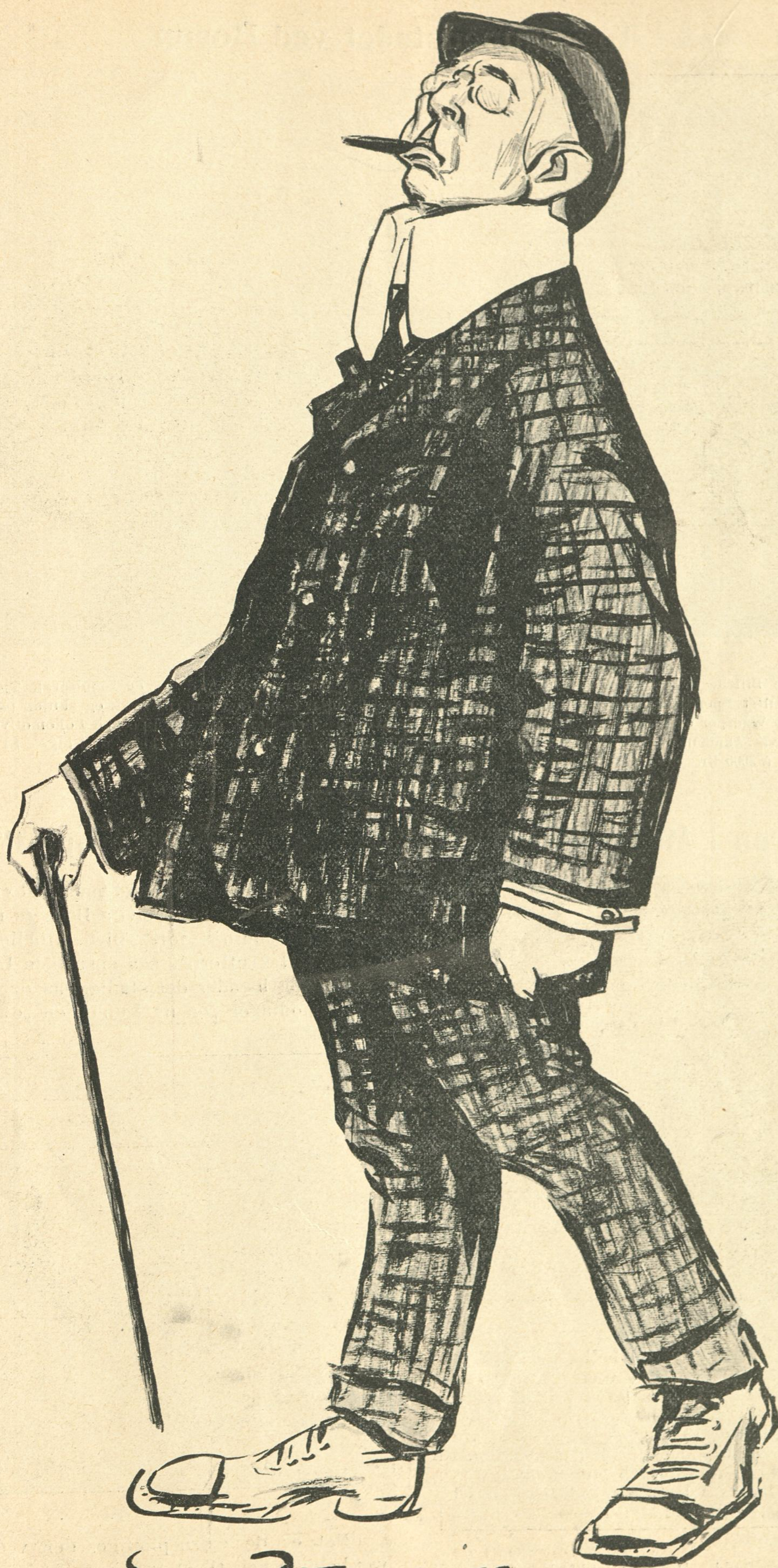

General A. Koslow.
Moskows nye Generalguvernør.

Fra Krigsskuepladsen.

General **Ma** (Øverstbefalende for de kinesiske Tropper ved den mantschuriske Grænse) og hans Stab.

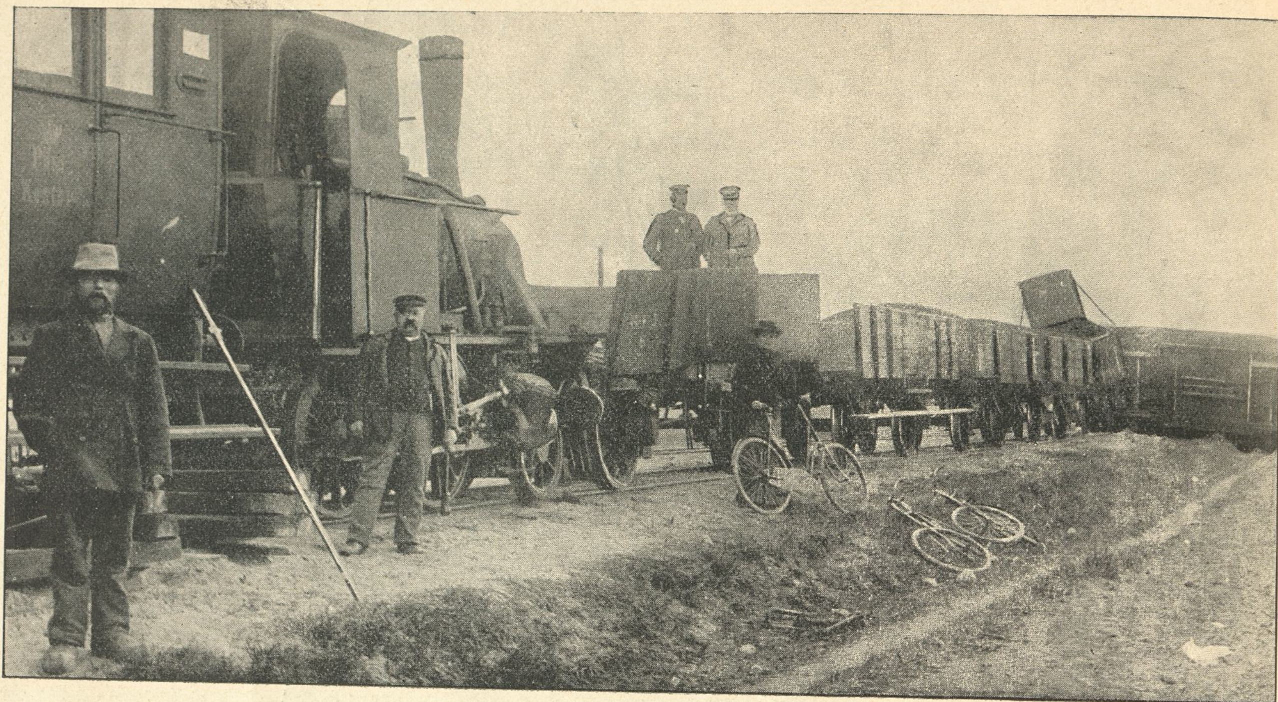
Himmerlandsdigteren paa Strøget.

Tegning af Eigil Petersen.

— — — han vil bare klæde den danske Bondefødning i europæisk Dres, saa at vi kommer til at ligne Himmerlandsdigteren *Johannes V. Jensens* angliserede Jydeskikkelse.

„Ugens Ekko", Verdens-Spejlet, Nr. 34.

Togsammenstødet ved Borup.

Ovenstaaende Billede er taget Dagen efter Togsammenstødet, der foraarsagedes ved, at en aandssvag Tjenestedreng *Jens P. Kristensen* havde stillet Sporskiftet saaledes ind, at det Tog, der ved 9-Tiden kom fra Frederiksværk og skulde passere Borup Holdeplads, løb ind paa et Vigespor og tørnede sammen med 9 tomme Godsvogne. Den Mand, der ses lige ved Lokomotivet, er den Lokomotivfører *Granzow*, hvis Aandsnærværelse det særligt skyldes, at Ulykken ikke fik Tab af Menneskeliv til Følge. Skaden paa Materielet anslaas til mellem 4 à 5000 Kr.

Sejrherren i Marathonløbet.

Forrige Søndag afholdt „Dansk Atletikforbund" sit aarlige Marathonløb.

Starten og Opløbet fandt Sted ved 0,22 Stenen paa Lyngbyvejen.

Der startedes Kl. 1, og Sejrherren, *Valdemar Lorentzen* af „Arbejdernes Idrætsklub", naaede ved Firetiden Opløbsstedet, efter at have tilbagelagt den ca. fem og en halv danske Mil lange Distance i 3 Timer 9 Minutter og 40²/₅ Sek.

„Overkomplet".

Saa er der da nu gaaet mer end en Maaned siden hin Dag, hvor de unge civile Borgere mødte rundt om ved Garnisonernes forskellige Afdelinger for at omdannes i Rekrutternes saa ensartede Lignelser.

Og dog hænder det stadig, saa og da, at Kompagnierne modtager „en ny Mand", en „overkomplet".

Det er de værnepligtige, der ved Sessionen vel var heldige nok til at trække sig fri for Indkaldelsen, men hvis Numre ikke var højere end, at det blev betydet dem, at den Dag meget let kunde komme, da de vilde blive indkaldt „til Dækning af tilfældig Afgang".

Og saa en skønne Dag har de Indkaldelsesordren med dens aldeles utvetydige og uomgaaelige Invitation

til at tilbringe Sommermaanederne paa en eller anden Kaserne.

For selv om der paa Sessionen er vraget og valgt mellem alle dem, der er mødt, og kun taget de tjenstdygtige, saa hænder det dog saa mange, mange Gange, at det under de første Dages Tjeneste opdages, at Nummer dit eller dat slet ikke er Spor af tjenstduelig.

En er platfodet, saa at han hverken kan gaa eller løbe, og det var der ingen, der saa paa Sessionen. En anden fortalte ikke den Gang, at han havde forlorne Tænder. Det opdages nu, og saa kan han jo ikke spise Rugbrød. En tredje har for stort Hjærte, en fjerde noget andet for stort o. s. v.

Og saa bliver de erklæret for bestandig udygtige til al Krigstjeneste.

Men den, det kommer til at svie til, er altsaa en af Frinumrenes Indehavere, der nu bliver indkaldt og faar ikke den kasseredes Nummer, men et helt nyt. Og til Fornavn kommer han til at hedde: Overkomplet. „Overkomplet 27 af 5. Kompagni“ for Eksempel. Det vil sige i daglig Tale hedder han kun: „Plet 27“.

Og en skønne Dag arriverer han saa i sin civile Dress og med det militære „Kluns“ paa Armen ude dér, hvor hans fremtidige Virkekreds skal være.

Ved Indgangen modtages han af sine vordende Kammerater, der kommer dryssende, træge og langsomme endnu, men i ethvert Tilfælde Soldater i det Ydre.

Og de forsøger saa smaat paa at spille medlidende med ham, Staklen, der kommer dér, Lidelsesfællen, der stadig slæber rundt paa alle sine personlige, men aldeles ureglementerede udvortes Ejendommeligheder.

Han stiver dem vældig af saadan en „Overkomplet“.

Selv den ringeste og mest stymperagtige Sinke i Kompagniet føler sig bedre end han, denne Tolder, der ikke engang kan tage Gevær i Hvil fra Fod og omvendt.

Stellan Rye.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

Aage og Erik Rosendahl.

(Indehaverne af Brdr. Rosendahls Flytteforretning.)

Da jeg var lille, vilde jeg være Flyttemand. Det var min allerbedste Tid, den Dag Familjen flyttede paa Landet eller over i en anden Lejlighed. Der var et velsignet Roderi, en fantastisk Uorden i alle Stuer. Ting, man aldrig før havde set, kom pludselig for Dagens Lys, eller en eller anden Genstand, der havde taget sig pragtfuld ud i et dunkelt Hjørne af Værelset, stod nu pludselig nede paa Gadens Fortov og fremviste ganske ublufærdigt sin nøgne Hæslighed. Flyttedagen befordrede min Fantasi. Der var ikke Tale om det: jeg vilde være Flyttemand.

Aage og Erik Rosendahl.

Flyttemand har jeg ikke opnaaet at blive endnu, men det er faldet i min Lod at interviewe de to Chefer for en af vore største Flytteforretninger.

Enhver Københavner har jævnlig set de meget store blaa Flytteomnibusser fra *Brdr. Rosendahl.* Ja, undertiden er det vel hændet ham at se en af de samme Vogne paa en udenlandsk Jærnbanestation langt her fra Danmark. Brdr. Rosendahl er nemlig Enerepræsentanter i København for „Internationaler Möbeltransport Verband“, og deres Omnibusser sendes Verden over. Det er knap fire Aar siden, at Brdr. Rosendahl grundlagde deres Forretning. I Løbet af denne forholdsvis korte Tid er Forretningen vokset meget hurtigt, hvilket bl. a. ses af, at der begyndtes med fire Vogne, og nu bruges ikke mindre end fjorten. I den travleste Tid beskæftiges desuden 30 à 40 Mand om Dagen.

Brdr. Rosendahls Forretning — der ikke maa forveksles med Vald. Rosendahl seniors Flytteforretning — er da i Aarenes Løb blevet en meget stor Historie, der vel næppe vilde kunne magtes af én Mand alene

Men derfor er der ogsaa to Chefer, *Brødrene Aage og Erik Rosendahl,* der tidlig og silde er paa Færde, og som personligt leder alle større Flytninger.

Hr. Erik Rosendahl beskæftiger sig særlig med Flytninger til Provinserne og Udlandet, medens Hr. Aage Rosendahl væsentligst giver sig af med selve København og tillige har Kontoret og Folkeholdet under sig.

Desuden indbefatter Forretningen naturligvis ogsaa Møbelopbevaring, Indpakning og Forsendelse af Varer o. s. v.

Jeg forlader Brdr. Rosendahls Kontor med den Tanke, at jeg egentlig aldrig burde have opgivet mit Barndoms-Haab: at blive Flyttemand. Med Alderen bliver man klogere. Det vil sige, man bliver klogere paa den kedelige Maade, at man indsér, man har været dum.

Brutto.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

20. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

X.

De to Mænd, der havde hentet Alma, havde begge krogede Næser, smalle, røde Læber, mørke, blanke Øjne og nedhængende, sorte Knebelsbarter. Den ene var et Hoved mindre end den anden og røbede ved sit ydmyge Væsen, at han stod i et underordnet Forhold til sin Ledsager, som han altid kaldte Saïd Effendi, hvilket paa tyrkisk betyder Herre. Kun denne sidste talte flydende fransk.

Idet Vognen rullede ud af Martinacs Have, sagde Saïd til Alma:

„Hvis De vil love at forholde Dem ganske rolig, skal jeg tage Spændtrøjen af, naar vi kommer til Paris."

Alma forstod, at hun nu paany skulde udgives for at være sindssyg, og at det saaledes vilde være hende ganske umuligt at rive sig løs fra sine Vogtere. Derfor bestemte hun sig til foreløbig at give efter og tie.

De to mørkhaarede Mænd, der begge var unge, talte uafbrudt sammen i et Sprog, der lignede italiensk og spansk, men hvoraf hun ikke forstod et Ord.

Da de havde naaet Paris og sat sig til rette i en Jernbanekupé, byttede de deres høje Cylinderhatte med røde Huer, der lignede dem, som Alma havde set paa Tegninger af Tyrkere og Ægyptere. Rejsen varede en hel Dag, og ved hvert længere Ophold blev hun forsynet rigeligt med Mad og Drikke. Hun tvang sig til at spise for at holde sig oppe; thi hun anede, at hun sandsynligvis vilde blive udsat for nye Angreb.

Henimod Aften rullede endelig Toget ind paa en stor Banegaard, og over Indgangen læste hun Navnet: *Marseille.* Hun skulde altsaa om Bord paa et Skib og sendes videre over Havet. Men hvorhen?

Den mindste af Mændene hentede en Droske, hvori de alle tre steg ind, og i rasende Fart gik det ned gennem flere store Gader med oplyste Butikker og Tusinder af Mennesker. Solen var ved at gaa ned, da de naaede Havnen og steg ned i en Baad, som syntes at have ventet paa dem. Seks Mand, hvoraf nogle var brune som Arabere, andre sorte med uldent Haar som Æthiopiere, men alle med rød Fez paa Hovedet, roede med taktfaste Aareslag ud mellem en Mængde store og smaa Baade, der laa til Ankers i Havnen. De styrede henimod et temmelig stort Skib med en Mængde forgyldte Forsiringer og en gylden Halvmaane paa den højeste Mastetop. En Vrimmel af Matroser, som talte fremmede Tungemaal og af de forskelligste Ansigtsfarver fra lyseste gule til sorteste sorte og alle med mørke Øjne og vilde Udtryk, stod opstillede paa Dækket. Passagererne blev hjulpet op af Baaden, og denne blev hejset op paa Skibet. Da dette var gjort, lød et Signal, og Fartøjet satte sig langsomt i Bevægelse ud af Havnen.

Saïd bød Alma et Glas sød Vin og nogle Biscuits, hvorefter han sagde:

„Det er bedst, at De gaar ned og lægger Dem straks. Tillad mig at vise Dem Vejen!"

Hun fulgte ham i Tavshed ned ad Trappen, og i Salonen mødte de en gammel Negerkvinde i spraglede Klæder og med gult Tørklæde om Hovedet. Til hende gav Saïd nogle Ordrer, hvorefter hun trak Alma ved Haanden ind i en Kahyt og hjalp hende Tøjet af. Hun smilede, saa de hvide Tænder skinnede som Elfenben i rød Indfatning; men Alma forstod ikke et Ord af, hvad hun sagde. Imidlertid var hun nu saa overanstrængt, at hun ikke kunde fastholde en Tanke, og straks efter at hun havde lagt Hovedet til Puden, sov hun ind.

Da Alma vaagnede den næste Morgen, forstod hun i første Øjeblik ikke, hvor hun var. Men da hun hørte Maskinens dumpe, regelmæssige Lyd og saa Havet blinke udenfor det lille, runde Vindue, erindrede hun, hvad hun havde oplevet, og at hun var paa Rejse, hun vidste ikke selv hvorhen.

Nu bankede det varsomt paa Døren, og den gamle Negerinde stak Hovedet ind. Da hun saa, at den hvide Pige var vaagen, traadte hun nærmere og gav med Fingertegn at forstaa, at hun vilde hjælpe hende med Paaklædningen. Alma havde heller ikke Sindsro nok til at blive liggende og skyndte sig derfor op. Det varede ikke længe, inden hun var færdig og kunde stige op paa Dækket. Her kom Saïd Effendi hende i Møde og spurgte:

„Har De sovet godt?"

„Ja, tak!"

„Ønsker De Kaffe eller Cacao?"

„Cacao!"

„Lad nu Deres smukke Ansigt opklares af et Smil!" bad han, idet han selv smilede. „Se, hvorledes Solen, Havet og Jorden smiler! Gør De nu ligesaa!"

Alma fulgte med Øjet den brune Haand, der pegede op paa den høje, blaa Himmel, derefter ned paa det glitrende, solblanke Hav og tilsidst over paa de blomstrende Kyster med Marmorvillaer mellem mørke Cypresser og graagrønne Oliventræer.

Ja, Naturen var herlig! det havde han Ret i; men hendes Hjærte var saa forpint af Sorg over, hvad hun havde gennemgaaet, Længsel efter Hjemmet og Frygt for den uvisse Fremtid, at det var hende umuligt at glædes over al den Skønhed, som her mødte hendes Øjne.

Saïd Effendi syntes at gætte hendes Tanker, thi han sagde:

„De behøver ikke at være ængstelig. De skal faa det saa godt, som De kan ønske Dem. Naar De er kommet til Deres Bestemmelsessted, bliver De nok glad."

„Hvor skal vi hen?" spurgte hun med alvorlig Mine.

Han undgik at svare paa dette Spørgsmaal og sagde hurtigt:

„Sæt Dem ned paa denne Taburet! Her midtskibs vugger det mindst. Nu skal jeg sørge for, at De faar Cacao!"

Han vinkede ad den Landsmand, der havde fulgt dem fra Paris, og hviskede ham nogle Ord i Øret, hvorefter han selv fjernede sig. Alma forstod, at Tjeneren maatte have faaet Ordre til at passe paa hende, thi han tog Plads ved Rælingen lige overfor og gav sig til at stirre paa hende som en stor Hund.

Medens hun drak en Kop Cacao, som blev hende bragt af en sort Opvarter, saa hun fire unge Piger komme fra Kahytten. De havde alle rødligt Haar og mørke Øjne og lignede, med deres matte Hud, røde Læber og rene Træk, Spanierinder fra Sevilla. De var klædte efter nyeste Parisermode, lo uafladelig og talte med livlige Haandbevægelser, medens de spadserede frem og tilbage paa Dækket. En høj, sorthaaret Herre med blegt Ansigt og mørke, urolige Øjne kom hen til dem, vekslede Haandtryk med dem alle og syntes at være deres fortrolige Ven. Han bragte dem Feltstole til at sidde paa og ringede paa Opvarteren, for at denne kunde bringe dem Kaffe og Cigaretter. Alma hørte nogle Ord af deres Samtale, men forstod ikke deres Sprog.

Derefter kom et yngre Par op fra Kahytten og strøg tæt forbi hende. Hun hørte Damen udbryde paa fransk:

„Hvor her er dejligt! En Sejltur paa Middelhavet er dog det skønneste, man kan tænke sig!"

De gik videre hen ad Dækket ud til Forstavnen, hvor de blev staaende Arm i Arm og stirrede ud over Havet.

Andre Passagerer syntes der ikke at være. I hvert Fald sad Alma flere Timer paa samme Stol uden at se flere.

Pludselig kom der en lille, tyk Mand forbi hende. Han var klædt i en kort, blaa Trøje og røde, folderige Benklæder over gule Strømper og Snabelsko af samme Farve. Om hans Hoved sad en rød Turban og om Livet et sammenrullet Tørklæde af spraglet Silke. Heri stak tre Pistoler samt en krum, rigt ciseleret Kniv, hvis Haandtag var prydet med Ædelstene. Han var ledsaget af Saïd Effendi, som pegede paa Alma, der blev mønstret med et langt Blik fra den fremmede. Dette var Skibets Kaptajn, Kadri Bey. Han steg op ad Trappen til det firkantede Rum, hvori Styrmanden stod og drejede Roret foran et lille Kompas.

Alma blev siddende paa samme Plads Time efter Time, og Tiden faldt hende frygtelig lang.

Hun lagde Mærke til, at Saïd Effendi talte med det unge Par i Forstavnen. De saa hen paa Alma, der anede, at det var om hende, Samtalen drejede sig.

„Nu udgives jeg formodentlig paany for at være sindssyg," tænkte hun fortvivlet. „Jeg kan ikke vente Hjælp fra nogen her om Bord."

Den unge Herre, med hvem Saïd talte, hed Dr. Galé og var Søn af en belgisk Ingeniør, som i sin Ungdom var rejst til Tyrkiet for at søge sin Lykke. Han var først blevet Adjudant hos Sultanen og var derefter steget til at blive Generaldirektør for Maskinfabrikkerne i Yildiz Kiosk. Han gik over til Islam, anskaffede sig et Harem og bar nu Navn og Titel af Raïf Pascha.

Hans eneste Søn Leopold havde faaet en omhyggelig Uddannelse; efterat have studeret ved den medicinske Skole i Konstantinopel, var han rejst til Wien og senere til Brüssel for dér at fortsætte sine Studier. Han havde kastet sig over en Specialitet, nemlig Øjensygdomme, og haabede derved at kunne faa en stor Praksis i Tyrkiet, hvor det stærke Lys angriber Øjet og svækker Synet.

Medens Leopold Galé opholdt sig i Brüssel, hvor han havde gjort Bekendtskab med en ung Belgier, der ogsaa studerede de samme Sygdomme, blev han en Dag indbudt til dennes Hjem. Her var fire livlige og intelligente Døtre fra sejsten til to og tyve Aar. Galé blev snart forelsket i alle fire og begyndte med at fri til den yngste; men da hun gav ham en Kurv, forsøgte han sig med kort Mellemrum hos dem alle, indtil han fik den ældste. En af Vennens Søstre havde han nu sat sig i Hovedet, at han vilde have, og han var grænseløst lykkelig, da han endelig fik et Ja.

Men Eugenie havde stillet flere Betingelser, nemlig at han skulde gaa over til Kristendommen, lade sig vie i Kirken og love aldrig at falde tilbage til de orientalske Sæder. Da han nu aldrig havde været nogen ivrig Muhammedaner og i det hele taget ikke var nogen religiøs Natur, gik han ogsaa straks ind paa disse Vilkaar. Og nogle Uger efter, at han havde erholdt Doktorgraden i Medicin, stod deres Bryllup. Hvedebrødsdagene havde de tilbragt i Paris, og nu var de paa Rejse til Konstantinopel, hvor hans Fader havde indrettet et ham tilhørende Hus i den europæiske Forstad Péra til det nygifte Par.

„Den unge Pige, som sidder derhenne ved Nedgangen til Salonen, er sindssyg," fortalte Saïd Effendi til Dr. Galé, hvortil denne svarede:

„Da vilde det interessere mig at tale med hende."

„Hun ser saa bedrøvet ud," ytrede Eugenie. „Det er da besynderligt, at man lader hende rejse alene, naar hun er syg."

„Det er hendes Vogter, som sidder paa Bænken lige over for hende," sagde Saïd Effendi. „Hun skal bringes til nogle Slægtninge i Konstantinopel."

Efter dette gik han hen til en af Sømændene og talte om Vinden, der drev Skibet frem med forøget Fart.

Imidlertid gik Dr. Galé og hans Hustru hen til Alma, og i den Tro, at hun virkelig var syg, begyndte de at tale til hende uden at præsentere sig.

„Er De engelsk?" spurgte Doktoren paa fransk, idet han satte sig paa en Feltstol lige overfor Alma, medens hans Kone tog Plads ved Siden af hende og saa paa hende med et Udtryk af oprigtig Medlidenhed.

„Nej, jeg er ikke engelsk," svarede Alma, som var glad ved at faa disse Mennesker i Tale, da hun syntes, de saa dannede og hæderlige ud. „Jeg er fra Danmark."

„Danmark?" gentog han. „Det skal være et smukt lille Land. Jeg kender en østrigsk Officer, som er blevet Invalid under Krigen mellem Danmark og Preussen i 1864."

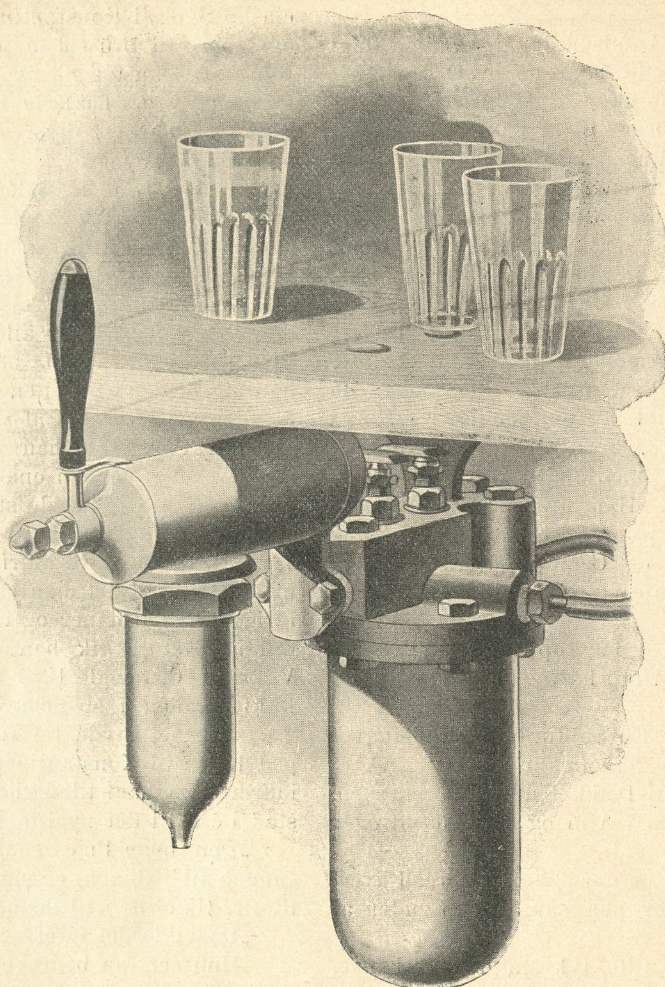
„Ja, der var mange Østrigere med," svarede hun. „Min Fader, som den Gang var ung Løjtnant, fik sit højre Ben skudt af sig i den Krig."

(Fortsættes)

En automatisk Mineralvandsmaskine.

Den voksende Smag for Mineralvande har ført til Fremstilling af Kulsyremaskiner for at komme bort fra det gamle Flaske-og Siphon-System; men hidtil har ingen af den Slags Maskiner egenlig kunnet siges at være af nogen virkelig Betydning. Der er imidlertid i England lige blevet opfundet en Maskine, som skal tilfredsstille alle Fordringer og forventelig vil opnaa Popularitet som en paalidelig Kulsyremaskine, der er billig at anvende og let at behandle. Det engelske Patent er erhvervet af Aktieselskabet *Nordisk Consol Comp.*, som indfører Maskinen her under Navnet *Consol.*

Maskinen er lille og enkeltbygget (hosstaaende Afbildning er en Femtedel af dens virkelige Størrelse) og saa fuldkommen og sindrigt konstrueret, at hele Arbejdet bestaar af to lette Bevægelser af Haandtaget. Den faar sin Vandtilførsel direkte fra Hovedledningen og kan anbringes paa en Disk eller Skranke. I én Time formaar den at producere ca. 400 Kvart-Flasker Mineralvand af enhver Sort: Sodavand, Selters, Apollinaris etc., for en Pris af ca. Kr. 1,30 eller ¹/₃ Øre pr. Flaske.

Den ny Metode, der saaledes er baade hurtig og økonomisk, overflødiggør Ulejligheden og Omkostningerne ved Aftapning paa Flasker og de dermed forbundne svære Udgifter til Oplagning og Kørsel frem og tilbage. Derfor egner „Consol" Maskinen sig godt til Brug af Beværtere, i Hoteller, i Lystdampere, i Afholdsforeninger, paa Apotheker og Hospitaler samt i større Privathjem.

Saafremt den automatiske Mineralvandsmaskine „Consol" udretter alt, hvad den lover — og efter at have set Maskinen i Virksomhed har vi ingen Grund til at tvivle paa, at den vil gøre det —, har den aabenbart store Chancer for sig. Da Øl fra Fad er at foretrække for Øl fra Flasker, tror vi og saa, at det rene Kulsyrevand fra „Consol" Maskinen i en meget nær Fremtid vil vinde Publikums Smag.

R.

Et Holdeplads-Apparat.

Det er i Berlin. Jeg har Plads i en Sporvogn paa Linjen Mittelstrasse—Pankow. En Klokke ringer, og Passagerernes Opmærksomhed henledes paa et Apparat, som opgiver Navnet paa det næste Stoppested.

Apparatet er ganske sindrigt konstrueret. En paa Troljestangen eller Bøjlen anbragt Kontakt stødes imod en paa Arbejdsledningen fæstet tilsvarende Kontakt, hvorved et i Apparatets Kasse indsat Spærreværk udløses. Stoppestedernes Navne er anført paa et Baand, der løber over to Ruller, og hver Gang Strømmen sluttes, løber Baandet et bestemt Stykke videre. Naar Navnet skiftes, ringer Klokken og varskoer Passageren, at han er naaet til det Stopposted, hvor han skal staa ud — saaledes som Billedet viser.

Opfinderen er *Ole Løkken* af Kristiania, og Patentet for Tyskland er af Patentbureauet *Held* i København solgt til Grosserer *J. C. Schmidt* her, der udnytter Opfindelsen sammen med et tysk Konsortium. Apparatet er ogsaa i Gang i Sporvognene i Kristiania.

Patentbureauet *Held* har ogsaa forsøgt at eksploitere Opfindelsen herhjemme ved de københavnske Sporvejslinjer, og Forsøget godtgjorde, at Apparatet fungerer udmærket, i enhver Henseende tilfredsstillende. Men da Københavns Sporvejsselskabs Koncessioner forbyder al Annoncering i Sporvognene, kan det ikke — i alt Fald indtil videre — finde Anvendelse her. Apparatet egner sig nemlig fortrinligt til at sættes i Forbindelse med en Annonceentreprice.

×

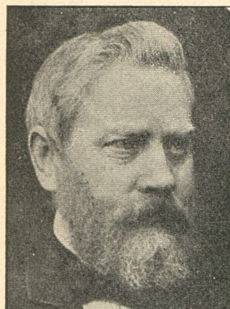
UGENS NAVNE

— Vicepolitidirektør *V. C. Ravn,* der fornylig er afgaaet ved Døden, var en saare elskværdig Mand, lidt tilbagetrukken i sit Væsen, men med et humant Syn paa Livet og sine Medmennesker. Han afløste den nuværende Politidirektør i Embedet, som han beklædte i 18 Aar. Forøvrigt havde han tilhørt Politietaten i over 34 Aar. Ved siden af sin Embedsgærning dyrkede Ravn ivrig Musiken og interesserede sig særlig for Musikhistorie, og dansk Musikliv skylder ham mangt et vægtigt Bidrag. Foruden med Dannebrogsordenens Ridderkors og Sølvkors var han dekoreret med flere udenlandske Ordener.

Vicepolitidirektør Ravn †.

— 50 Aars Borgerjubilæum fejredes den 12. d. M. af Købmand i Silkeborg, Agent *Ths. Th. Sabroe.* Nu er han 77 Aar gammel. Agent Sabroe stammer fra en gammel jysk Købmandsslægt, som kan føres saa langt tilbage som til det 16. Aarhundrede, og han var den anden Købmand, som etablerede sig i den da opdukkende Købstad. I Tidens Løb har han været overdraget forskellige Tillidshverv, bl. a. som Medlem af Byraad og Ligningskommission, og endnu er han Medbestyrer af Silkeborg Sparekasse paa 40. Aar. Jubilæumsdagen modtog Agenten mange Gratulanter, deriblandt en Deputation fra Handelsforeningen.

Agent Sabroe.

En af Hadsundegnens mest kendte Forretningsmænd, Købmand *Jacob Møller,* Hadsund, fejrede den 17. Maj sit 40 Aars Jubilæum som Borger og Forretningsmand i denne By. Hr. Jacob Møller er født i Grenaa den 27. Decbr. 1838, lærte Handelen i Hobro, uddannedes videre i Randers og etablerede sig i Hadsund den 17. Maj 1865. Ved sin Dygtighed, sin utrættelige Arbejdsiver og Energi lykkedes det ham i Løbet af kort Tid at drive Forretningen op til at være den største paa Pladsen. Hr. Møller har tillige anlagt Hadsund Bryggeri og Mineralvandsfabrik og er desuden Ejer af betydelige Arealer i Byen og den nærmeste Omegn. — Forskellige Tillidshverv sidder Hr. Møller inde med. Han var saaledes i 1885 med til at stifte Aktieselskabet Hadsund og Omegns Sparekasse, hvis Kasserer han siden har været. I flere Aar har han været Formand i Borger- og Grundejerforeningen, ligesom han ogsaa er Formand i Kirkebestyrelsen. Det bør nævnes, at Hadsund Kirke tildels skylder ham sin Tilblivelse, idet han støttede Sagen baade ved Pengegaver og ved at skænke Byggegrund til Kirken.

Købmand Jacob Møller.

— Vi bringer Billeder af fire jubilerende Postmænd, der i denne Maaned har tjent 25 Aar i Postvæsenet:

Postmester *V. C. Olafsen,* Nørre Alslev paa Falster. Begyndte som Assistent i Postvæsenets Revision, udnævntes til kørende Ekspedient i 1892 og til Postmester i Nørre Alslev i 1896.

Postmester Olafsen.

Postmester v. Eyben.

Postmester *N. C. C. A. von Eyben,* Horslunde pr. Nakskov. Tidligere Postekspedient i Ringkøbing og Varde. Overtog Embedet i Horslunde i 1900.

Postkontrollør *A. P. A. Smith,* København, gjorde i en Række af Aar Tjeneste som kørende Ekspedient, indtil han i 1902 udnævntes til Postkontrollør i København.

Postkontrollør Smith.

Postekspedient Henriksen.

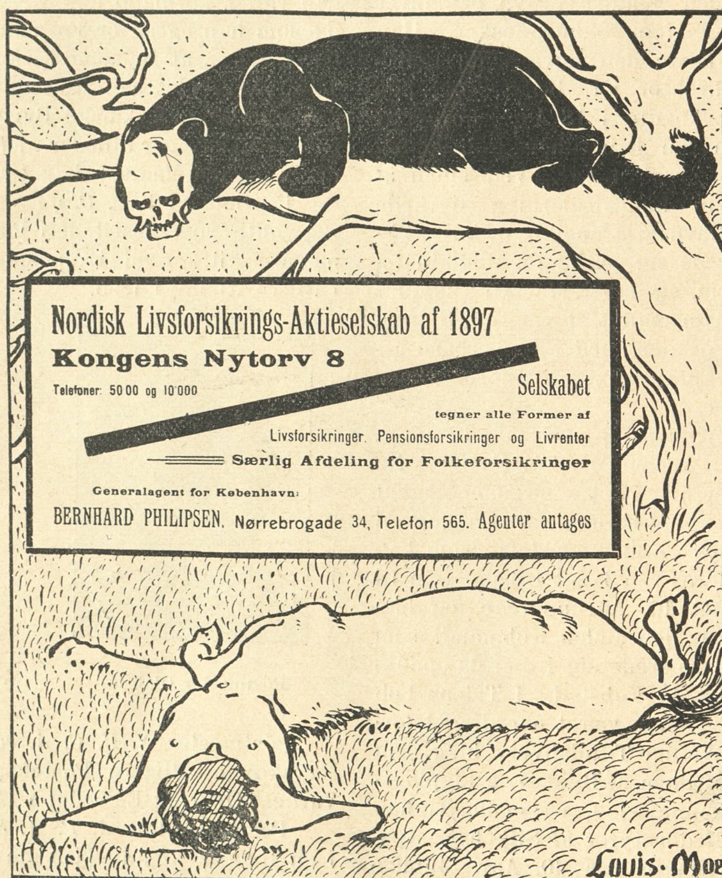
Postekspedient *F. M. Henriksen,* Nakskov. Først Postekspedient i Stege, hvorfra han i 1892 forflyttedes til Nakskov. Her har han i nogen Tid været konstitueret som Postmester.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

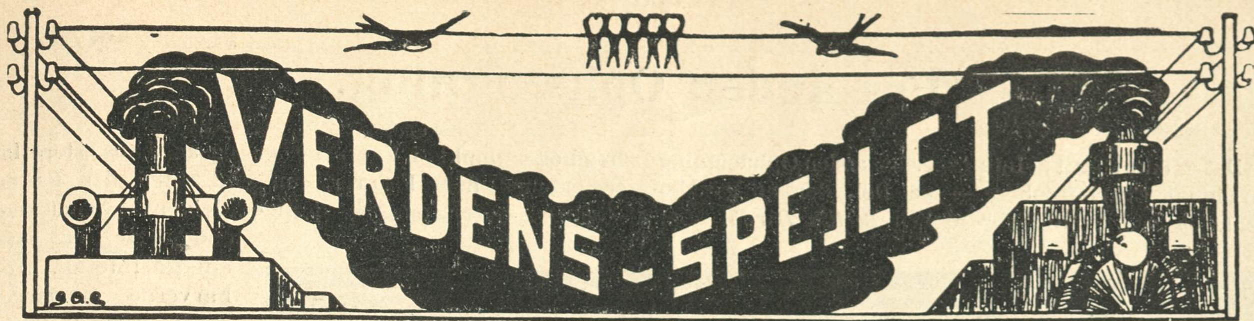
„Nordisk“.

Paa Kongens Nytorv Nr. 8 er nu *Nordisk Livsforsikringsselskabs* stilfulde Ejendom sin Fuldendelse nær. Det er Arkitekt *Fr. Levy,* der har Æren for den. Selskabet har allerede taget sine Lokaler i Brug. I Beletagen har det ansete Selskab, der jo indtager en fin Plads iblandt vore Forsikringsanstalter, indrettet sig saa smukt og saa praktisk, som et moderne Pengeinstitut kan ønskedet. Selskabets Stifter og Leder, Direktør *V. E. Gamborg,* har Grund til at være stolt af sit Barn, hvis Navn fremtidigt fra Husets Tag vil lyse op over Kongens Nytorv og minde Hovedstadens Beboere om, at de i Tide bør tænke paa Livets korte Varighed og sikre sig mod Følgerne af en tidlig Død.

MOTIV: DET·UBEKYMREDE·LIV·OG·DEN·LURENDE·DØD

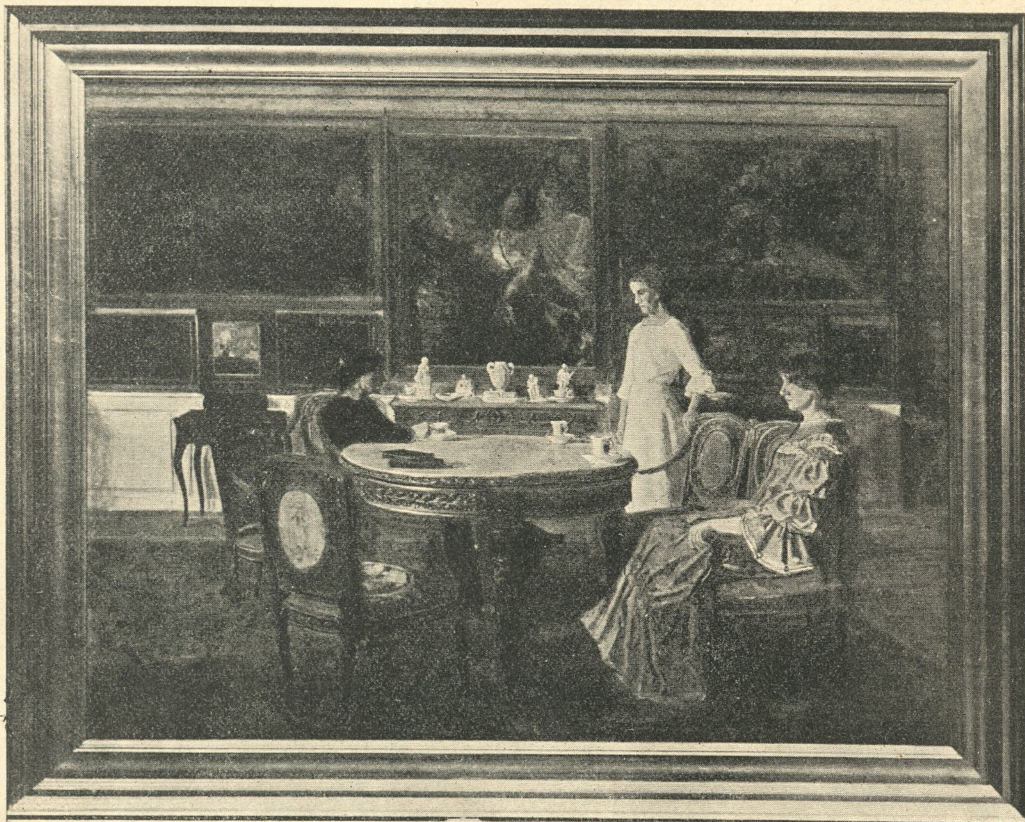

Verdens-Spejlet Nr. 36, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 4. Juni 1905.

Fru Bertha Dorphs Portræt af Fru Glückstadt.

Fra anden Ophængning.

Det er ikke meget af Interesse, den anden Ophængning har bragt Charlottenborg — en Del, der er ganske pænt, og saa to Billeder af Fru *Bertha Dorph*, som

Viggo Madsen: Interiør.

er den mest interessante af vore mange udstillende Damer, ja, den eneste Kunstnerinde blandt dem alle. Fruen har her et Portræt af en Dame med en Skødehund — et Billede af en fin og behersket Skønhed, af en kultiveret Stemning, over Billedet som Helhed, over Damens fint tegnede Hoved, over den smukt behandlede Kjole, over de slanke, spinkle Hænders kølige Skønhed. Det andet Billede er et Barneportræt, gjort med den nænsomme Mildhed, med de varsomme Hænder, som kun Kvinden har, og dog et bevidst stiliseret Arbejde med sin udprægede Søgen efter Linjernes og Formens Stil — blot disse Billeder var fri for den Maner, som nu og da virker generende i Fru *Bertha Dorphs* Billeder og som er saa farlig for Kunstneren.

Den unge tyske Videnskabsmand, Dr. *Otto Weininger* skrev netop i sin Bog om „Køn og Karakter", at Kvinden aldrig naaede at frembringe den Kunst, som er af blivende Værdi for Mennesker. Lad være, at han har Ret overfor tidligere Tiders kvindelige Malere — maatte *nu* kun Fru *Bertha Dorph* blive en af dem, der gjorde Weiningers Ord til Skamme!

* * *

Paa *den frie Udstilling* vækker *Viggo Madsen* mest Interesse. Han har der en hel Række Billeder — nogle smaa Landskabsbilleder, gjorte med en fin og dog dristig Farvesans, meget blødt og malerisk behandlet. Smukt i Farverne er ogsaa hans store Interiør med flere Figurer, om end Skønheden for en stor Del beror paa de dejlige Møbler — smukkere end dette er hans mindre Interiør, hvor Farverne er meget godt sammenstemte. Og det skæmmes ikke som det store Billede af en Del Usikkerhed i Tegningen — han havde jo dog, trods alt, Ret — den gamle store *Ingres*, naar han sagde, at Tegningen var Kunstens (d. v. s. Teknikens) Hæderlighed.

* * *

De *afvistes* Udstilling har kun faaet en ringe Forøgelse, bl. a. Skulptur af en ung Billedhugger, der synes at ytre Lyst til at gaa egne Veje. Interessantere er det dog, at et Billede fra før er blevet flyttet, saa at man kan se det — nemlig *Michael Pedersens* „Bajadere". Fuldt bevidst har Kunstneren her anvendt den kinesisk-japansk-indiske Teknik for at give sine Tanker Form.

Michael Pedersen: Bajadere.

Gennem de ganske dejlige og stilfuldt sammenstemte Farver, ved den ejendommelige Maske, ved Skikkelsens

leopardsmidige Ynde har han evnet at give det mystiske og det musikalsk-rytmiske Element i Malajo-Iuderens Erotik. Om end ikke fuldkomment, er Billedet dog et Særsyn af vidende og derfor forstaaende Kultur. — —

Vil man samle sine Indtryk af Udstillingerne, synes det, takket være disse enkelte, at der er Tegn til nyt Liv i dansk Kunst. At de gamle Storheder enten viste sig at være saa hule som Gipsafstøbninger eller i hvert Fald nu er sunkne i Grus, det ventede vi fra tidligere Aar. Men de ganske enkelte blandt de yngre varsler om den Fremtidens Kunst, der skabes — ikke af Mænd eller Kvinder — men af Mennesker, af Viljemennesker, hvis Maal er det højeste paa Jorden, det at forme andre i sit Jegs Billede — og hvis Vilje er bøjelig som Staalet, kold som det, skarp og dræbende som Klingen, der lydløst gennemborer — Mennesket med den ranke Vilje, han, som forstaar, at Vejen til Freden gaar gennem Krigen, at den nye Verden bygges paa den gamles Ruiner.

Louis Kohl.

Trafikassistent Vilh. Ohlsson

Ved Udgangen af denne Maaned fratræder efter eget Ønske den bekendte Organisator og Foreningsleder, Trafikassistent *Vilh. Ohlsson* sin Stilling i Statsbanernes Tjeneste, og som Følge deraf har han paa et forleden afholdt Møde i Jærnbaneforeningens Forretningsudvalg bedt sig fritaget for de mange Tillidsposter, som hans Kolleger havde betroet ham.

Trafikassistent Vilh. Ohlsson.

Det store Flertal af Jærnbaneforeningens Medlemmer vil med oprigtig Beklagelse tage Afsked med deres unge og dygtige Fører, idet det staar de fleste af dem klart, at der vanskeligt kan findes en Afløser for ham, en Afløser, der med samme Held, som Ohlsson har haft, vil kunne føre Foreningen videre til dens tilstræbte Maal.

Oprindelig havde Jærnbaneforeningen udelukkende selskabelige Formaal. Men en skønne Dag i Slutningen af Halvfemserne fremtraadte Ohlsson, der den Gang var ganske ung Assistent paa Frederiksberg Station, og krævede, at Foreningen ogsaa skulde tage sociale Opgaver op, og især forlangte han, at den skulde tage sig af Medlemmernes Lønningsforhold. Hans Forslag vandt ikke straks videre Paahør, og Autoriteterne saa heller ikke med milde Øjne paa ham; men Ohlsson lod sig ikke forbløffe. Gennem et Lilleputblad, som han udgav under Navn af „Foreningsmeddelelser“, agiterede han ivrigt for en almindelig Sammenslutning af samtlige *Guldsnore*, og i Løbet af forbavsende kort Tid fik han Foreningens Medlemsantal forøget fra ca. 800 til omtrent 2000.

Han mødte i Begyndelsen en betydelig Modstand, særlig blandt de ældre, og paa Generalforsamlingerne havde han ofte hidsige Kampe at bestaa; men ved sin sikre Ro og Slagfærdighed, ved sin Klarhed og Taktfuldhed fik han stedse Flertallet paa sin Side. I 1900 opnaaede han at faa Foreningen organiseret paa den Maade, han ønskede det, og paa en Generalforsamling fik han de Love, han havde udarbejdet, vedtaget med nogle ganske faa Ændringer.

Det var et betydeligt Arbejde, Ohlsson udførte for at opnaa forbedrede Lønforhold for Jærnbaneetaten. Ved sin hele taktfulde Færd, baade overfor Ministeriet og i det Udvalg paa Tinge, som behandlede Lønningsloven — hvilket bl. a. fremgaar deraf, at han gentagne Gange blev tilsagt til Møde i nævnte Udvalg, — kort sagt: ved denne umiddelbare Forhandling med Lovgiverne opnaaede han tit Fordele, som ellers næppe var naaet.

Kun til Trafikministeren, Baron Juul-Rysensteen, lykkedes det ikke Ohlsson at bevare det gode Forhold. Det vil mindes, at Juul-Rysensteen „forviste“ ham til Sparkiær, fordi han havde tegnet sig som Stiller for Johan Ottosen ved Folketingsvalget paa Frederiksberg i 1901. Men ogsaa her fangede Ohlsson Sejr. Da Juul-Rysensteen faldt, blev han af Hørup kaldt tilbage, og han havde under sit Ophold i Sparkiær erobret den derværende Stationsforstanders Datter, der nu som hans Hustru hygger om hans smukke Hjem i København.

Om kort Tid gaar Ohlsson til Aarhus for at indtræde i Redaktionen og Administrationen af det dér nyoprettede radikale Venstreblad „Jysk Morgenblad“. Det er et for ham nyt Felt, hvorpaa han skal arbejde. Et Blads Administration kræver Erfaring og teknisk Indsigt. Det har vel Hr. Ohlsson ikke nu, men han kan faa begge Dele. I alt Fald vil han til den ny Gerning modtage sine mange Venners oprigtige Ønske om, at Heldet fremdeles maa følge ham, og at han vil føle sig tilfreds under de nye Forhold.

X.

Hensigten helliger Midlet.

Af **Michel Provins.**

Autoriseret Oversættelse af *Josephine Aarbye.*

Baronesse Livinia har aabent Hus en Gang om Ugen, og til disse splendide Middage har hun forstaaet at skrabe de mest uensartede Personer sammen, som aldeles ikke har fælles Interesser. Baronessen, hvis Adel er af en noget tvivlsom Oprindelse, søger at skjule sin fremrykkede Alder, sine utallige Rynker og sin Hud med de mange, stærkt fremtrædende blaa Aarer, som i en uhyggelig Grad minder om et Landkort, gennemkrydset af Floder, under et Væld af pragtfulde Smykker. Hun vil, at Pariserne skal kende hendes „Salon" og tale om den, derfor inviterer hun alle, Mænd og Kvinder, forudsat at de har et Navn, det være sig godt eller slet, lille eller stort, og Genren gør intet til Sagen.

Paa en af disse Aftener er der fuldt Hus; der er Aristokrater, Handelsfolk, Videnskabsmænd, Børsmænd, Forfattere, kvindelige Skribenter, Damer af det højere Bourgeoisie, som morer sig med lidt Flirt, og mange, mange andre. Efter Bordet har Selskabet spredt sig rundt i Salonerne, hvorfra der høres Latter og munter Tale, medens skønne Pariserinder koketterer bag Vifterne, som de med en egen, medfødt Gratie bevæger langsomt frem og tilbage.

I en Hjørnesofa sidder to Veninder og fordums Skolekammerater i fortrolig Samtale. Efter flere Aars Adskillelse har de, for nogle Dage siden, truffet hinanden. Den ene af dem, Gilberte de Rys, er meget rigt gift og har derigennem Adgang til alle Paris' elegante Saloner. Den anden, Liane Emelyne, er lige bleven skilt fra en Hr. Ducanois, en Notar fra en større Provinsby, fordi hun bedrog ham. Hun er smuk, aandrig og koket og er taget til Paris for at gøre et rigt Parti, med det Formaal for Øje at skabe sig en Position og ihukommende det gamle Ord, at „Lykken staar den Frække bi."

Liane (til Veninden): Men hvad er det dog for Mennesker? Hvor er det, Du har trukket mig hen i Dag?

Gilberte: Nu har jeg hver eneste Aften i denne Uge indført Dig i forskellige Kredse, min Skat, og over alt, hvor Du kommer frem, gør Du jo overordentlig Lykke.

Liane: Ja, tak, jeg gør nok Lykke, og Herrerne gør Kur til mig og flirter med mig, men der er nok ikke en af dem, som har tænkt paa at føre mig til Alteret.

Gilberte: Det er da figurlig talt, Du kan jo ikke blive kirkelig viet, da Du er Fraskilt, men Du kan naturligvis blive borgerlig viet.

Liane: Ja, det holder jeg absolut paa. Naar en smuk Kvinde ikke er lovmæssig gift, kan hun jo ikke more sig — eller gaa lidt over Stregen.

Gilberte (muntert): Det er jeg fuldstændig enig med Dig i! Men da Du jo har en ganske lille „Fortid," maatte Du se at faa en Original eller en, hvis Aandsevner ikke er altfor klare . . . og det er just derfor, at jeg i Aften har taget Dig med herhen, hvor der er lidt af al Slags. Se Dig nu godt om, og sæt saa dine Garn ud.

Liane (leende): Garnene kan jeg sagtens sætte ud, men det, det gælder om, er at hale Garnene i Land, naar Fisken bider paa! (Hun betragter nøje Selskabet gennem sin Stanglorgnet). Hvem er dog det Hængehoved, som staar og læner sig til Konsollen derhenne, han ligner en ren Bedemand?

Gilberte: Det er den berømte Fol-Havaine. Naar jeg siger berømt, maa Du forstaa mig ret. Han er kun berømt blandt de halvt Hundrede Troende i det literære Kapel, hvor han har indsat sig selv som Ypperstepræst. Skønt han er fuldstændig blottet for Talent, tror han dog om sig selv, at han er et stort Geni og kalder sig Opfinder af en psykologisk Teori over Ordenes Nuancer og Tankernes Farver.

Liane (stærkt interesseret): Hvad har han skrevet?

Gilberte: Nogle ganske uforstaaelige Afhandlinger, som ingen har gidet læse — men han har jo faaet Folk til at tale om sig.

Liane: Stakkels Fyr!

Gilberte: Aa, han er saamænd ikke at beklage! Der siges, at han skal være meget rig — ellers var han vel ogsaa nærmest blevet spærret inde i Stedet for, at han nu er en bekendt Størrelse.

Liane: Er han Ungkarl?

Gilberte: Ja. Og han har næppe nogensinde været forelsket. Han er altfor indtaget i sig selv til at faa Tid til at forelske sig i en Kvinde.

Liane: Fordi Kvinderne ikke har forstaaet, hvorledes han skulde tages.

Gilberte: Du tænker da vel ikke paa? . . . Han er jo modbydelig.

Liane: Hvad gør det? Man gifter sig da sandelig ikke med en Mand for sin Fornøjelse. Man gifter sig, fordi det er et nødvendigt Onde! Sig mig, husker Du ikke Titlen paa nogle af hans Bøger?

Gilberte (overvejende): Titlerne! . . . Jo, . . . vent nu lidt! . . . „Den regnbuefarvede Sjæl", . . . „Rødlila Tanker" . . . „Den lyriske Farveschattering." . . .

Liane: Sikken Farvelade han maa have i Forstandskisten, sølle Fyr! . . . (Hun rejser sig.) Kom . . . nu sætter vi Garnene ud!

De to Veninder blander sig i Selskabet, men sørger for at komme i Nærheden af Fol-Havaine, der vender Ryggen til dem, i en teatralsk Stilling, som et Menneske, der er overvældet af Tænkning.

Liane (temmelig højt til Gilberte): Den skønneste Bog i hele Verden er dog: „Den regnbuefarvede Sjæl!" . . . (hun lader som om hun bliver modsagt.) Nej, jeg kender intet klassisk eller moderne Værk, som kan sammenlignes dermed! . . . Den forekommer mig som en Aabenbaring fra den anden Verden. . . .

Fol-Havaine, som sporer Viraken, løfter Hovedet.

Gilberte (sagte til Liane): Han maa da tro, at Du gør Nar af ham.

Liane (sagte): Du kender nok ikke Daarers Forfængelighed, min Stump. . . . Jo mere man gør Løjer med dem, jo bedre nyder de det! (højt) Victor Hugo! Aa, kære Du, hvor han var ubetydelig! Hvor hans Beskrivelser er tørre, hvor hans Talent er fattigt i Sammenligning med de blændende Symfonier og de mangefarvede Overgange, som findes i „Den regnbuefarvede Sjæl".

Fol-Havaine bider paa Krogen og vender sig om mod sin Beundrerinde, dobbelt smigret over, at Lovtalerne hidrører fra en saa smuk ung Dame.

Fol-Havaine: Undskyld, Frue, at jeg vover at tiltale Dem uden at være præsenteret for Dem, men uden at ville lytte, har en Sætning fra Deres Læber naaet mine Øren . . . De talte om „Den regnbuefarvede Sjæl" og . . .

Liane (afbryder ham): Jeg kender ikke Deres Mening, min Herre, men i dette Punkt er min Mening urokkelig, og jeg siger Dem paa Forhaand, at hvis De har til Hensigt overfor mig at kritisere vor Tids største Forfatter . . . saa . . .

Fol-Havaine (afbryder hende glædestraalende): Men jeg . . . jeg er . . . (han kan næsten ikke undertrykke et Glædeskrig) Aa, hvor det er forunderligt! Jeg er Fol-Havaine.

Liane (med forstilt Bestyrtelse): Er De? (Hun folder Hænderne, som i Henrykkelse.) Aa, Mester! . . . Mester! . . . Er det virkelig Dem? . . . Tilgiv mig, men det er første Gang, jeg er her. . . . Hvis jeg havde anet, det var Dem, havde jeg ikke sagt. . . .

Fol-Havaine: Hvilket? . . . Men, hvad De sagde, var jo saa elskværdigt . . . og saa rigtigt. . . ,

Liane: Aa nej, hvad jeg sagde, var langt, langt fra, hvad jeg virkelig føler! . . . Jeg forstaar ikke at udtrykke mig . . . og især nu . . . da jeg staar overfor Dem selv . . . (lader som om hun overvældes af sin Sindsbevægelse). Jeg er saa bevæget . . . som lamslaaet. . . . Den store Lykke, som jeg aldrig havde tænkt mig. . . .

Fol-Havaine (tager hendes Haand): Fat Dem, kære Barn. . . .

Liane (skælver ved Berøringen): Aa, Gud! . . . Se Dem . . . høre Dem . . . røre ved den Haand, som har skrevet. . . . (Hun besvimer.)

Gilberte (hurtig): Hvad er der i Vejen? . . Liane! . .

Fol-Havaine (henrykt): Hun faar ondt. . . . Luft! Aa, den lille Stakkel! . . .

Liane (med svag Røst): Ja . . . lad mig komme ud . . . hurtigt . . . jeg. . . .

Hendes Hoved falder ned mod Gilbertes Skulder. Denne fører sin Veninde ud ved Fol-Havaines Hjælp. Almindelig Bestyrtelse blandt Gæsterne over den opsigtvækkende Begivenhed. Digteren hjælper med den største Omhyggelighed den besvimede Skønne ind i Fru de Rys Vogn og gaar igen op i Salonen for at nyde sin Triumf.

I Vognen, som ruller af Sted i fuld Fart, vrider Liane sig af Latter.

Liane: Naa! Bed han saa paa Krogen?

Gilberte: Du lægger sandelig ikke Fingrene imellem.

Liane (beskedent): Aa, jeg er jo fra Provinsen . . . men vent, til jeg har været lidt længere i Paris. . . . Jeg hørte forresten, at han spurgte Dig om mit Navn og min Adresse. . . .

Gilberte: Ja, det skulde jeg mene! I Morgen tidlig vilde han komme og høre til dit Befindende.

Liane: Ja, lad ham det. Jeg modtager ham ikke. Om en otte Dages Tid har nok hans Selvfølelse og Indbildskhed faaet ham bragt paa Kogepunktet . . . og saa gaar jeg til ham.

— — — —

Alt gaar som forudset, og en Ugestid efter gaar Liane Ermelyne op til Forfatteren. Hun bliver vist ind i hans Arbejdsværelse og har Følelsen af, at „Mesteren" opholder sig i et tilstødende Værelse, hvorfor hun nærmer sig til en Buste af ham, som staar paa Kaminhylden, og nedlægger foran den en Palmegren, som hun har købt i Louvre. Derpaa trykker hun et underdanigt Kys paa Fol-Havaines Terrakottamund. Forfatteren, som har været Vidne til denne Scene, iler glædestraalende hen mod hende.

Fol-Havaine: Bliv staaende! Aa, bliv staaende saaledes, min Sjæls Veninde! . . . Den Gestus vækker min Beundring . . . den er guddommelig! . . .

Liane: Jeg kunde ikke lade være! Ligesom jeg ikke har kunnet modstaa den uovervindelige Magt, som drog mig herhen! Og I maa tro mig, Mester, jeg har kæmpet og stridt imod . . .

Fol-Havaine: Men hvorfor dog?

Liane: Jo, jeg har kæmpet Dag og Nat . . . Da De kom til mig, kunde jeg ikke modtage Dem, jeg var alt for overvældet af, at den, jeg saa længe havde drømt om, saa pludselig skulde fremstaa for mig, og jeg følte, at Deres Geni bandt mig som ved en Fortryllelse.

Fol-Havaine (griber hendes Hænder): Ædle Kvinde!

Liane (mere og mere eksalteret): Kunde Skæbnen være saa grum at lade mig se Dem for atter at fjærne Dem fra mig? Ak, nej, det oversteg mine Kræfter! Tænk dog, Mester, at jeg i seks Aar har knælet i Beundring for Dem.

Fol-Havaine: Er det virkelig sandt? Lige siden jeg udsendte min første Bog: „Sentimentale Farvetoner".

Liane: Ja, Farvetonerne . . . dette vidunderlige Digt!

Fol-Havaine: Digt! Det er jo Prosa!

Liane: Jeg kalder den et Digt, fordi Deres Prosa er mere farvelødig end de fleste Vers! . . . Og lad mig kun sige Dem det rent ud: Fra den Dag har jeg tilbedt Dem . . . ja, tilbedt Dem, saa det kom til et Brud med min Mand.

Fol-Havaine: Et Brud med Deres Mand! Er det muligt?

Liane: Min Mand, hvis Tankegang var tarvelig og dagligdags, kunde naturligvis ikke forstaa, at jeg tilbad Deres Talent. Han blev skinsyg paa Dem, fordi De, gennem Deres drømmende Sprog og Deres Idéers Forskønnelsesglas, drog mig fra ham.

Fol-Havaine: Hvilken skøn Sammenligning! . . . Et heliotropfarvet Billede! . . .

Liane: Min Mand forlangte Skilsmisse, og jeg gik ind derpaa for at faa min Frihed . . . Frihed til at tænke paa Dem . . . til at indaande den samme Luft som De. Jeg tog straks til Paris, og jeg havde været her i en Ugestid, da min Veninde, Fru de Rys, tog mig med hen til Baronesse Lavinia . . . Resten kender De. Efter at have tilbragt de sidste Aar i en uforklarlig, mystisk Grublen og have opsparet et sandt Fond af dyb Hengivenhed, var det da forunderligt, at jeg straks, ved første Øjekast, følte mig besejret?

Fol-Havaine (henrykt): Det skal De ikke angre! Naar to Sjæle er skabt for hinanden, da maa de mødes, — færdes de end paa forskellige Kloder, de maa knuge sig sammen som to Farvestraaler, der smelter sammen i Rummet for at skabe en tredje og endnu skønnere Farve.

Liane: Hvor er det vidunderligt, hvad De der siger. Tal, Mester, aa, tal til mig!

Fol-Havaine: Vi maatte jo lære hinanden at kende, finde hinanden . . . jeg føler, at jeg ventede Dem, denne messianiske, begunstigede Skabning, hvis aandelige Væsen ikke alene forstod at nyde mine Værker, men ogsaa at inspirere mig — og denne Skabning kom til mig i en saa skøn Skikkelse, at den vandt mit Hjærte — mit Hjærte, som endnu ingen har været værdig nok til at eje. Jeg havde bevaret det til Dem.

Liane: Aa, bliv ved, bliv ved!

Fol-Havaine: Det er i Sandhed ikke Lovord, det har skortet paa . . . over alt, hvor jeg viser mig, opdager jeg hos alle, der betragter mig, en smigrende Overraskelse . . . en beskeden Overraskelse, som aldrig giver sig Udtryk i Ord. Jeg forbavser, men Hoben forstaar mig ikke. De er den eneste, som er kommet mig i Møde — med en Uro i Sjælen, som jeg forstaar, — men De kom med hele Deres Tros Varme. Saaledes maatte den Kvinde komme mig i Møde, som Skæbnen forud havde bestemt mig for. Hvorledes skal jeg ved Ord beskrive Dem min Glæde? (Han overvejer.) Ligesom Krystallet, der gennemkrydset af Sollyset opløser Stoffet og derved frembringer prægtige Farver, saaledes har Glæden gennemkrydset min Sjæl og blændet den med tusende Farvetoner. Orangefarvet, blegrødt og Morgenrødens blaa med gyldne Blink, det er vore Følelsers Farver i denne Stund — forvirrede, forventningsfulde, forhaabningsfulde Følelser!

Liane (gør Vold paa sig for ikke at briste i Latter og siger sagte): Sikken Suppedas! (højt): Aa, bliv ved, Mester! Det er saa skønt at høre af Deres Mund det samme Sprog som i Deres Bøger. Hvor jeg nyder dette Minut i Deres Nærhed . . . hvor jeg vilde ønske, at det kunde vare uendeligt! Men ak, hvem véd, hvor jeg er i Morgen. . . .

Fol-Havaine: I Morgen? De er her . . . her naturligvis, ved min Side. Hører vi ikke hinanden til?

Liane: Sjæleligt, jo. . . .

Fol-Havaine (beruset af Lianes Skønhed): Jamen, ogsaa legemligt! Sjæl og Legeme maa forenes!

Liane: Aa nej, vi maa hellere skilles, hellere dø! . .

Fol-Havaine: Tal ikke om Døden, det er en sort Tanke! Tal om Ægteskab og Forening, det er en hvid, straalende Tanke! Vi vil bindes uopløseligt til hinanden.

Liane (lader som om hun besvimer af Lykke): Uopløs . . . Deres Hustru? Jeg . . . Deres Hustru? . .

Fol-Havaine: Ja, min Hustru, min tilbedte Livsledsagerinde . . . som skal straale ved Tænkerens Arne! Hendes skønne Legeme skal føde Skønheden i min Sjæl!

Liane: Ak, hvilken daarende Drøm! Følge Dem over alt, være Deres underdanige Muse, dele Deres Sorger og Glæder, forsøde Deres Nød. . . .

Fol-Havaine: Min Nød? . . . Jeg har 60,000 Francs om Aaret.

Liane (med fremhyklet Bestyrtelse): Aa, Gud, er De rig? Aa, Gud! Saa er alt Haab ude.

Fol-Havaine: Hvad mener De?

Liane: Saa er alt forbi, thi jeg er fattig. Tænk, hvor Bagtalelsen vilde besudle vort Ideal,

Fol-Havaine: Hvem vil kunne dadle Dem, De vidste jo ikke, at jeg var rig. (Tager hende lidenskabeligt i Favn). Jeg elsker Dem! Det er Manden, som skal være rig, ikke Hustruen! Jeg forstod ikke at nyde min Formue, De skal være den gode Fé, der lærer mig det. De skal skabe et Hjem, hvor Kunst, Skønhed og Luksus har Sæde, De skal skabe vidunderlige Idéer i min Hjerne! Sig ikke nej, Liane, sig ikke nej! Samtidig med at dine søde Læber siger ja, maa Du give mig det guddommelige Kys, som Du ved din Indtræden gav min Buste.

Liane (slaar Øjnene ned, rækker sin Mund til Kys og synes overvældet af hellig Andagt): Ja, jeg er Deres Tjenerinde.

— — — —

Da Liane er kommet ned fra Fol-Havaine, løber hun hen paa det nærmeste Posthus og sender følgende Telegram til sin Veninde Gilberte:

„Fisken bed paa og blev hængende. Jeg gifter mig med Fol-Havaine. Du synes vist, at jeg er gal! Det er næsten ubegribeligt, at der eksisterer saadanne Individer! Stakkels Fyr! Det bliver næppe vanskeligt at bevise ham, at sort er hvidt! Tak for Hjælpen, lille Du!"

Sommerlyst.

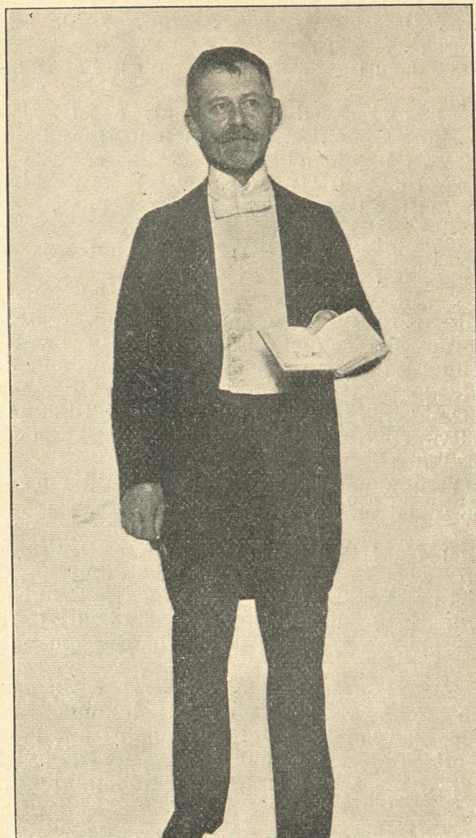
Da Direktør Fritz Petersen forrige Aar overtog Ledelsen af Sommerlyst og førte Drachmanns gamle Ide om den literære Varieté ud i Livet, blev Sommerlyst i mindre end en Maaned et fast Led i Københavnernes spraglede og glade Liv.

Men han havde ogsaa den Gang en saa fuldblods Københavner som Gustav Esmann ved sin Side, og det var ikke mindst lille Es, der med sine vittige og giftige Konferencer slog Hovedet paa Sømmet og drog Københavnerne til Huse, han der selv var et helt lille letsindigt og levelystent København i Menneskeskikkelse.

Fru Friis-Hjort.

Det var derfor ganske naturligt, at Skumlere og Tvivlere i Aar imødesaa Sommerlyst-Sæsonen med et lille vellystfuldt Haab om en tindrende Fiasko.

„Gustav Wied som Oplæser".

Men de blev skuffede.

Det har nu vist sig, at Direktør Fritz Petersen magelig selv kan føle Københavnernes Puls og mærke, hvor Feberen til enhver Tid brænder.

Allerede Forsæsonen har været heldig, og det skønt de rigtige Skuespillere endnu arbejder ved deres Teatre og Fritz Petersen derfor har været henvist til at gøre sit Udvalg af sceniske Kunstnere mellem Provinsens og Forstadens bedre Frikadelle-Kunstnere.

Men selv om en eller anden altfor svær Bid af denne kostelige Ret har været lidt vanskelig at sluge for de kultiverede Københavnerfordøjelser, saa har dog den allerede forløbne Del af Sæsonen været en afgjort Sukces.

Viggo Stuckenberg, der forrige Aar var Etablissementets literære Fadder, havde man ogsaa i Aar valgt til at aabne Sæsonen med en Prolog, vel nærmest fordi han nu engang er den nærmestboende literære Accoucheur. Fru Ayoë Hass har kvidret sine muntre Viser, og Fru Friis Hjort har sunget ud af sin Barms Fylde.

Men en Efterfølger til lille Es, en, der kunde løfte Konferencernes svære Arv, har det været umuligt at finde.

Grafologen Johannes Marer, som gjorde et Forsøg med nogle Konferencer om Spiritismen, var altfor god og rar, og hvor mærkeligt det end lyder, saa manglede denne den eneste skriftkloge Mand i Danmark, der véd, hvordan et velskabt Bogstav skal se ud, netop Prikken over i'et.

Man slog saa sin Lid til Gustav Wied, men han havde ikke Mod og Lyst til at vove sin Popularitet i Konferencens flygtige Kunst.

Han læste op af sig selv; og det gjorde han godt. Man mærkede, at han havde arbejdet med disse to

fortræffelige Smaaskitser — „Døren“ og „I Kupéen“ — og han fik da ogsaa alle Nuancer og Understregninger med, saa at alt kom til sin Ret.

Og Publikum morer sig nu engang ved at se en Forfatter, som det har læst og slugt med Velbehag, og høre ham med højstegen Mund og uden Rødmen sige sine uartige Ord og spidse Ondskabsfuldheder.

Og det er jo virkelig ogsaa ganske interessant for en almindelig dansk Gennemsnitsborger at faa gratis Entré til det danske Parnas.

Gustav Wied gjorde Lykke, og forsaavidt kan man jo ikke bebrejde denne gamle Danserotte, at han ikke har fulgt de lokkende Toner fra den højere Lirekasse, som vilde narre ham ind i Konferencens farlige Dans mellem skøre og mugne Æg.

Nu maa vi sætte vort Haab til den lille Verdens-Akse, Julius Magnussen, som om kort Tid skal lade Konferencernes Ordstrøm pladre ud af sin 17 Centimeter brede Sparebøssemund, som vilde egne sig ganske fortræffeligt til dekorativ Udsmykning af en Springvandskumme.

Men Fritz Petersen har ligefuldt forstaaet at faa sit Etablissement til i Københavnernes Bevidsthed at svare til sit Navn: Sommerlyst.

Københavner.

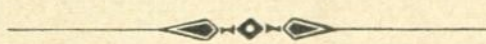

Mindesmærket over Brygger Schiøtz.

Odense Bys Mindesmærke for afdøde Brygger *Th. Schiøtz*, der i 35 Aar (1865—1900) som Medlem af Odense Byraads Forskønnelsesudvalg ivrigt arbejdede for Byens og Omegnens Forskønnelse, er udført efter et Udkast af Billedhugger *Aksel Hansen* og opstillet i Lystskoven „Fruens Bøge“.

Mindesmærket over Brygger Schiøtz.

Skolebørnenes Gymnastikstævne i Holstebro.

Lørdag den 20. Maj 1905.

Gymnastikstævnets Deltagere marscherer gennem Holstebros Gader.

Gadetelefonerne i Stockholm.

Hvor utroligt det end lyder, findes der virkelig endnu Mennesker, der betragter Telefonen som noget grænseløst overflødigt. Og der findes andre, hvem Telefonens mystiske Ringen og personløse Talen gør nervøse, saa at de altid med en vis Mistro omgaas denne mærkelige Tingest, hvor to Mennesker hænger hver paa sin Ende af en Traad og udveksler Tanker. Andre igen bliver saa nervøse, at de glemmer al Telefonerings gyldne Regler og raaber, saa deres Makker paa den anden Ende af Traaden faar Gigt i Trommehinden.

Ja, der kunde saamænd udmærket skrives en hel lærd Afhandling om „den menneskelige Psykologi set i Belysning af Telefonvæsenet".

Men hvorom alting er, saa maa Telefonen dog betragtes som uundværlig for det moderne Kulturmenneske.

Vi vilde nu aldeles ikke kunne undvære denne Traad, der daglig sparer os Tusinder af besværlige Skridt og gør det muligt for os at omspænde en By i flere Miles Kreds. Vi saa at sige forfølger vore Medmennesker telefonisk. Vi ringer i Øster og Vester, og til sidst har vi den, vi skal tale med, hængende ligesaa nydeligt paa den anden Ende af Traaden.

Herhjemme er vi ganske godt med paa Telefoneringens Hemmelighed, men vore Billeder viser dog, at Stockholmerne er naaet endnu et lille Skridt videre.

Disse nydelige, smaa Gadetelefoner, som vore Billeder viser, har vi dog endnu ikke faaet.

Det er smukt udstyrede, smaa Lønkamre, hvor man kan gaa ind lige fra Gaden og i Enrum give sine Følelser Luft for en eller anden usynlig Skønhed eller fjærn Forretningsforbindelse, eller maaske man bare vil forvisse sig om, at Ens Bogholder endnu ikke er stukket af med Kassen.

Man kan gaa lige ind fra Gaden og for en Tiøre faa den skønne Stemme at høre, som man Dagen igennem har længtes efter.

Det er saagu da billigt!

Midt i Dagens Hastværk kan man svippe ind og melde, at man nu endelig faar Tid at spise til Middag; og man kan for den lille Tiøre faa Forbindelse med den Mand, som man efter 5 Minutters Samtale kan tjene ligesaa mange Tusind Kroner paa.

Der kunde skrives tykke Bind om Telefoneringens æventyrlige Poesi; men endnu findes ikke den moderne Digter, som har faaet sine Øre opladt for Telefonens hemmelighedsfulde Hvisken og Hvislen.

Telefonen er os uundværlig, selv om vi er ved at blive apoplektiske af Raseri mod de smaa centrale Koblersker, som aldrig hurtigt nok kan skaffe Forbindelse; og dog er vi ubeskedne nok til at ønske, at vi meget snart maa faa Mage til Stockholmernes fikse Gadetelefoner.

Københavner.

En Gadetelefon under Afbenyttelse.

Gadetelefoner i Stockholm.

En Børsmatador.
Tegning af Eigil Petersen.

Etatsraad Lorck opholder sig for Tiden paa Øen Wight for at gennemgaa en Afmagringskur.
„Politiken“.

Det internationale Fodboldstævne.

II.

Saa naaede vi da gennem „Fodboldugen“ — og det med fuld Honnør. Danskerne sejrede over hele Linien, i alle de Kampe, hvori de deltog, med Undtagelse af Slutkampen, der forblev uafgjort. Baade Britten og Hollænderen maatte neje sig.

Dr. Hesselink.

Det er helt underligt for den, der har fulgt FodboldspilletsUdvikling herhjemme, at staa ved dette Resultat. Det er jo dog ikke mange Aar siden — knap nok den halve Snes —, at de berømte *Skotter* var her første Gang og gjorde det helt af med os, saa vi, der den Gang spillede Fodbold, bare havde at bøje Hovedet og sluge alle de Piller om vor Umulighed, som serveredes os i rigelig Mængde fra alle Sider.

Skotterne kom igen et Par Gange, og de sejrede ganske vist hver Gang, men Sejrene blev mindre og mindre. Saa prøvede vi i Fjor en Tørn med de professionelle Hold *Southampton* og *Newcastle*, og de slog os kun knebent. I Aar arriverede endelig *Ilford*-Mændene, og vi grov dem en Grav ude paa „B. 93“s Bane. Det var gaaet os, som det gik Peter den Store — gennem Nederlagene lærte vi Sejrens vanskelige Kunst.

Hollændernes Rolle i dette Fodboldstævne har just ikke været glansfuld. De var ikke det, vi havde ventet. Men én Mand havde de, der spillede som en Engel. Det var *Hesselink*, deres Fører, som vi herved præsenterer vore Læsere.

Maal. Denne „flyvende Hollænder“ er kun 27 Aar, men han har brugt Aarene godt. Han er — foruden at være Fodboldspiller — Dr. phil. og Kemiker. Han studerer, analyserer og elsker Vin, men kun platonisk. Thi hans Sport er Alvor for ham, og Sport og „Sprut“ kan nu en Gang ikke godt sammen.

Dr. Meincke.

Vort andet Billede viser Dommeren i de store internationaleSlag, Dr. *Meincke*, „den elegante Læge med det engelske Ydre“, som et svensk Blad skrev om ham fornylig. Han er Dommeren over alle Dommere, — „All-Dommeren“, som han døbtes under dette Fodboldstævne, hvor Festkomitéen svælgede i „All“. Dr. Meincke repræsenterer den højeste jordiske Retfærdighed paa Fodboldbanen, det falder aldrig nogen ind at protestere mod hans Kendelse — og Sportsmænd er dog ellers „Protestanter“ om en Hals.

Endelig bringer vi tilsidst et Billede fra Slutkampen i Søndags. Det er lykkedes vor Fotograf at faa en Mængde, navnlig i Idrætsverdenen kendte Ansigter med paa dette Billede. De vil saalede sé: Præsidenten for Dansk Idrætsforbund, Admiral *Victor Hansen* og Forbundets Formand, Kaptajn *Frits Hansen*; Bankkasserer *Lohmann*, der har haft Fodboldstævnets Finanser under sig, og uden hvis kyndige Bistand over-

Publikum.

Han er vidunderlig. Sikker og behersket, let paa Taa og dog i Besiddelse af en massiv Kraft, var han altid dér, hvor Kampen stod haardest om „All Holland“s

hovedet ingen Idrætsfest kan finde St[illegible]d; Oberstløjtnant *Kalkau*, der har forladt Garni[illegible]nen i Fredericia for at se sine kære københavns[illegible] Sportsmænd tage

Kampen op med Englænderne; den bekendte Dr. *Brummerstedt*, Cand. *Fr. Knudsen* fra „Københavns Boldklub", Direktør *Johs. Forchhammer* fra Industribanken og Pastor *Heilmann* fra Færøerne, for 10 Aar siden en af Danmarks bedste Fodboldspillere.

Slutkampen var iøvrigt overordentlig interessant. De forenede Englændere og Hollændere forsvarede sig med de slagnes Raseri mod det i de tidligere Kampe sejrrige danske Hold, og det lykkedes dem virkelig efter en spændende Kamp at faa Resultatet til at staa 1—1 altsaa uafgjort Kamp. Omtrent 4000 Mennesker overværede Kampen.

Asmus Diemer.

Boldkamp i Odense.

Samme Dag, som det engelske *Ilford* Hold spillede første Gang med vore bedste Spillere i København og lagde Beslag paa Sports-Ynderes Interesse — samme Dag (Store Bededag) blev der i Odense udfægtet en Boldkamp, som for Provinsens Vedkommend havde omtrent samme Interesse som Kampen med Englænderne for Hovedstaden. Det var *Odense Boldklub* kontra *Østerbros Boldklub.*

Odense Boldklub, der for Tiden staar som en af de bedste Provinsklubber, havde nogle Dage før vundet en let Sejr over Boldklubben i Horsens med 7 Maal mod 1. Dette havde givet Odensianerne Blod paa Tanden til at vove en Dyst med den københavnske Østerbroklub, men trods et energisk og til Tider virkelig pænt Spil fra deres Side, kunde de dog ikke

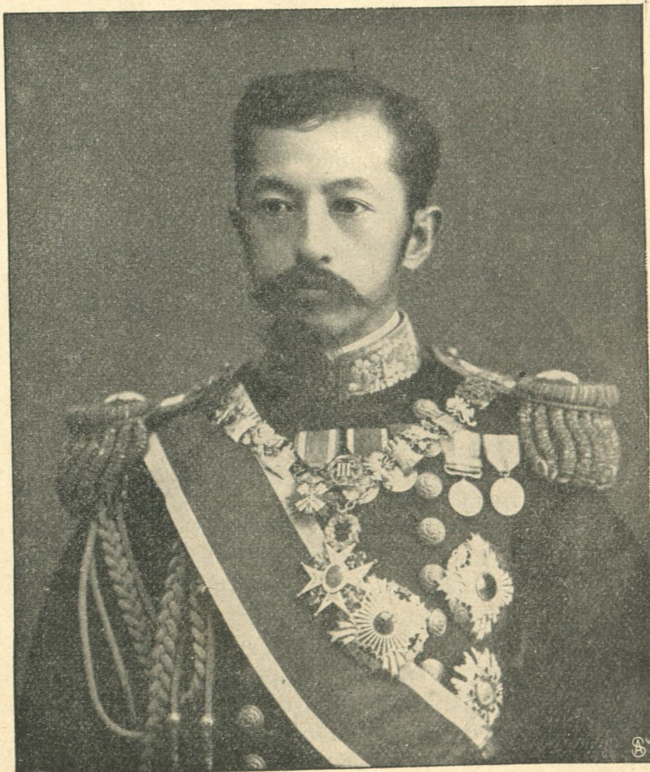

hamle op med de langt bedre sammenspillede Ø. B.'er, som vandt med 5 Maal mod 1.

Vi bringer hosstaaende et Billede af de flinke Odensianere og de kendte rød- og hvidstribede Ø. B.'er.

E. Pino.

Prins og Prinsesse Arisugawa af Japan.

Prinseparret er kommet til Europa for at repræsentere Mikadoen ved den tyske Kronprins' Formæling med Prinsesse Alexandras Søster, Hertuginde Cæcilie. Det rejser med et Følge paa omtrent 100 Personer. Paa Vejen til Berlin har Prinsen og Prinsessen for nogle Dage siden aflagt Besøg i Rom hos Kongen og Dronningen af Italien; de opholder sig for Tiden i Paris og vil ogsaa besøge London, før de tager til Bryllupet i Berlin, hvor de skal være Kejser Wilhelms Gæster.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

21. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Hvad var egentlig Aarsagen til den Krig?“ spurgte Lægen videre, spændt paa at høre, hvorledes den „sindssyge“ vilde forklare sig.

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede Alma. „Det gjaldt de to Hertugdømmer, som ligger ved den tyske Grænse. De har altid været et Stridens Æble mellem de danske Konger og de holstenske Grever.“ Og derefter gav hun en fuldkommen klar Beretning om det sønderjydske Spørgsmaal gennem mange Aarhundreder.

„Ved Freden i Prag“ — endte hun, „lovede Prøjsen, at Befolkningen i den nordlige Del af Slesvig skulde faa Tilladelse til at stemme paa, hvem den vilde tilhøre, enten Tyskland eller Danmark; men Bismarck fandt altid Paaskud til at udsætte denne Afstemning. Og da saa Napoleon III, som efter Overenskomsten skulde paasé Paragrafens Overholdelse, selv tabte sin Krone, benyttede Bismarck sig heraf til under Freden i Versailles at faa denne Paragraf strøget. Af den Grund sidder endnu de tyske Voldsherrer og regerer over de danske i Sønderjylland.“

„Mademoiselle er en dygtig Historiker og en varm Fædrelandsven!“ bemærkede Galé smilende.

„Ja, det sidste tror jeg nok, at jeg er!“

„Hvorledes kan De da have Lyst til at rejse saa langt bort til fremmede Lande?“ — spurgte Eugenie.

Alma blev stærkt fristet til at fortælle dem sin egen sørgelige Historie; men hun vovede det ikke straks af Frygt for, at de skulde indbilde sig, at det hele kun var Opspind af en syg Fantasi. Derfor svarede hun:

„Fordi man elsker sit eget, kan man dog have Lyst til ogsaa at se andre Lande og Nationer.“

„Ja, naturligvis!“ — indrømmede Eugenie.

Doktoren spurgte videre om Sæder og Skikke i Skandinavien, og efter at have talt med hende i flere Timer kom han til den Slutning: „Hun kan umulig være sindssyg. Hun er jo tværtimod meget forstandig.“

„Hvor langt skal De rejse?“ — spurgte han tilsidst.

„Det véd jeg ikke selv.“

„Rejser De saadan ud i Verden uden at sætte Dem noget bestemt Maal?“ — spurgte Eugenie.

„Da jeg forlod Danmark, havde jeg virkelig et Maal,“ svarede Alma, og her brast hun pludselig i voldsom Graad og dækkede Øjnene med sit Lommetørklæde.

Da tog Eugenie hendes højre Haand mellem sine Hænder og sagde med inderlig Medfølelse:

„Jeg ser, De er ulykkelig. Betro Dem til os! Det kunde muligvis lette Deres Sind.“

„Man har narret mig,“ sagde da Alma, og saa fortalte hun dem, hvad hun havde oplevet, og hvorledes hun var blevet bragt om Bord paa dette Skib.

„Det lyder som et Æventyr!“ — udbrød Eugenie, hvorefter hun stod op og trak sin Mand med sig:

„Den Stakkel, hun er da vist alligevel sindssyg!“ — hviskede hun.

„Nej, nu føler jeg mig netop overbevist om, at hun ikke er det!“ — svarede hendes Mand. „Jeg tror, at hvert Ord, som hun siger, er Sandhed, og at hun er Offer for en Forbrydelse.“

„Kan saadan noget da virkelig ske i vor Tid?“ — spurgte Eugenie.

„Ja, jeg véd, at det kan ske!“ svarede han bestemt. „Under mit Ophold i Europa har jeg flere Gange hørt Tale om saadanne Sager. Det er dette, man kalder den hvide Slavehandel, *traite blanche.*“

„Da maa vi se at hjælpe hende,“ — mente Eugenie.

„Jeg har mine Tanker om denne Sag,“ fortsatte hendes Mand, og da han nu saa Saïd Effendi sidde i en lav Kurvestol i Færd med at tænde sin Cigaret, gik han lige hen til ham og spurgte:

„Hvem skal denne danske Dame besøge i Tyrkiet?“

„Mener De Englænderinden?“

„Ja, ja, jeg mener den unge Pige, som De fortalte mig var sindssyg.“

„Hun skal til den østrigske Enke, Baronesse Sternfeldt, eller Iraka, som vi kalder hende.“

„Iraka?“ — udbrød Galé forbavset. „Det er jo hende, der er ansat som Skatmester i Sultanens Harem, og som skaffer de hvide Odalisker?“

„Ja, saa siges der!“ — svarede Saïd. „Hun holder ogsaa Kvindemarked i Stambul.“

„Hvorledes har hun faaet fat i denne unge Pige?“

„Det véd jeg ikke,“ svarede Tyrken rolig og flegmatisk. „Det kommer ikke mig ved.“ Og han begyndte at tale om noget andet for at vise Doktoren, at han ikke ønskede at besvare flere Spørgsmaal angaaende Alma.

Galé gik snart tilbage til sin Kone og fortalte hende, hvad Tyrken havde svaret.

„Men dette er dog en Skændighed!“ — udbrød Eugenie, idet hun tog sin Mands Arm, og de begyndte at spadsere op og ned ad Dækket. „Hvad skal vi dog gøre for at frelse hende?“

Han svarede:

„Hvis hun er bestemt til en privat Mand, da kan vi muligvis faa hende købt og derefter sende hende hjem. Men skal hun til Sultanens Harem, da er det næsten haabløst.“

„Men han kan da ikke tillade sig at beholde europæiske Kvinder!“ — mente Eugenie.

„Ganske vist er det forbudt efter ottomanske Love at sælge kristne Kvinder i Tyrkiet,“ svarede Galé, „men Regeringen ser altid igennem Fingre med denne Handel, og den sker alligevel. Man kan jo bare lade være at spørge, fra hvilke Lande de kommer. Ingen Magt i Verden har noget at sige i det kejserlige Harem uden Storherren selv og hans Gildingechef, Kislazagassien, som kaldes „Vogteren for Paradisets Port“.

„Nu har jeg dog aldrig hørt Mage!“

„Ja, der ser Du Følgen af den Frihed, som de europæiske Kvinder nyder! Orientalerne vaager over deres Hustruer og Døtre som kosteligere Skatte end Guld og Ædelstene, derfor har de intet at frygte af andre. De hvide Kvinder maa derimod skøtte sig selv og bliver af den Grund udsatte for alle Slags Æventyr.“

„Men Du vil da vel ikke paastaa, at Orientens Kvinder lever under bedre Kaar end vi?“ — spurgte hun. „Dér hører jeg atter din Moders orientalske Blod tale.“

„Jo, i mange Henseender har de det bedre!" — paastod han. „Hos os kan en Fader sælge sine Døtre, men i Almindelighed sker dog aldrig dette uden vedkommendes eget Samtykke. Europæerne fanger derimod unge Piger paa Gaden og stænger dem inde i Fængsel, hvor de imod deres egen Vilje bliver solgte til mange og til hvemsomhelst. Og endnu paastaar Europæerne, at deres Religion har hævet Kvindens Stilling i Samfundet!" — tilføjede han leende. „Nej, véd Du hvad, alt dette er inkonsekvent."

„Er da Regeringerne i de kristne Stater ikke selv kristne?" spurgte han. „Eller skal Religionen kun være en ideel Theori, som ikke haandhæves af de borgerlige Love? Hos os kender vi ikke denne Modsætning."

„Nej, jeg maa give Dig Medhold; dette er ikke, som det burde være!" indrømmede hun. „Men," — tilføjede hun i en bønfaldende Tone — „Du skal love mig, at Du vil gøre, hvad Du formaar, for at befri denne unge Pige!"

„Jeg tør ikke love Dig at gøre noget, som strider imod Storherrens Ønsker og Befalinger," — svarede hendes Mand. „Skal jeg bane mig en Vej i Tyrkiet, maa jeg ikke straks begynde med at blande mig i en saa vanskelig Sag som denne. Det vedkommer jo slet ikke os."

„Jo, véd Du hvad, det gør det rigtignok!" — sagde hun bestemt. „Den, der kan være Vidne til en Forbrydelse og forblive ligegyldig derved, er blevet medansvarlig derfor baade overfor Gud og for sin Samvittighed. Saaledes lyder Kristendommens Lære, og nu er Du jo selv blevet Kristen."

„Ja, ja, kære Eugenie; men jeg tør bare ikke gøre mig Uvenner med min Herre," — svarede Galé. „Kan jeg ellers bistaa hende paa nogen Maade, saa gør jeg det naturligvis med Glæde."

Resten af Dagen sad Alma ene paa Dækket. Hun saa Himlens glødende Farvepragt og Kysternes maleriske Skønhed, og hun tænkte:

„Hvor alt dette vilde været dejligt, om jeg bare selv havde været glad!" — Men nu øgede Naturens Ynde kun Følelsen af hendes egen Forladthed.

Den næste Morgen styrede Skibet ind i en Havn, opfyldt af talrige Skibe. I Baggrunden saas en stor By med hvide, gule og lyserøde Husmure. Det var Genua. Den Herre, som ledsagede de fire Spanierinder, satte ud i en Baad og vendte tilbage efter nogle Timers Forløb sammen med tre unge, lyshaarede Piger, der saa ud til at være mellem de femten og atten Aar. De fulgtes af en ældre Kvinde med et simpelt, groft Ansigt. Paa Dækket lod hun sig traktere med en Karaffel Marsalavin og gennemgik derefter et Regnskab med den mørke Herre. Han udbetalte hende nogle Ruller Guldpenge, hvorefter hun kyssede de tre unge Piger paa begge Kinder, steg ned i Baaden og roede i Land.

Dr. Galé, der stod et Øjeblik ved Siden af den tyrkiske Kaptajn, sagde til denne:

„Hvor mon alle disse unge Piger agter sig hen?"

„De er engagerede til et Teater i Odessa," — svarede Kadri Bey. „Den Spanier, som er med dem, er deres Impresario."

De sidst ankomne unge Piger holdt sig tæt op til hverandre. De talte italiensk, var klædt i Silke og saa meget glade ud.

Alma, som iagttog dem, lagde pludselig Mærke til, at den blege Herre bar en rød Slipsnaal, hvori der sad et Brystbillede i Elfenben af en Kvinde. Nu havde hun set dette saa tidt paa alle de Mænd og Kvinder, som hun havde truffet i denne lyssky Forretning, at hun forstod, det maatte være et af de ydre Mærker, hvorpaa Medlemmerne af dette internationale Forbryderforbund kendte hverandre.

„Stakkels unge Piger," tænkte hun uvilkaarlig, „de har nok ingen Idé om, hvad de nu gaar i Møde!"

Om Formiddagen kom Dr. Galé og hans Hustru atter hen til Alma og satte sig ved hendes Side.

Middelhavet laa stille og blankt og genspejlede Himmelens gule og røde Skyer, der lignede sejlende Bjerge af farvet Vat.

„Hvorledes har De det i Dag?" — spurgte Eugenie. „Har De sovet i Nat?"

„Aa, ja, jeg har sovet et Par Timer!" — svarede Alma. „Men Angsten gør mig søvnløs."

„Min Mand og jeg har talt meget om Dem siden igaar," vedblev Eugenie. „Vi vilde saa gerne kunne udrette noget for Dem."

„O, Tak!" — svarede Alma. „Naar vi kommer til Konstantinopel, kunde De saa ikke tage mig med Dem hjem i Deres Hus? Jeg er saa bange."

Eugenie saa spørgende paa sin Mand; men denne svarede hurtigt:

„Nej, det er umuligt! Det vilde blot bringe os alle i Konflikt med Lovene. Den Person, der venter Dem i Konstantinopel, kommer naturligvis ned paa Skibet for at modtage Dem, og efter ottomansk Lov kan man ikke med Magt tilegne sig andres Ejendom."

„Andres Ejendom?" — gentog Alma, og Tanken paa, at hun atter var blevet solgt og købt, bed hende som en Orm i Hjærtet. „Men dette strider jo imod alle europæiske Love og imod alle kristne Begreber!"

„Tyrkiet er intet kristent Land, det véd De jo," svarede han. „Man maa rette sig efter Forholdene i det Land, hvori man lever. Derfor har jeg talt med min Kone om, at vi skal lægge Mærke til, hvem der henter Dem paa Skibet, og derefter senere forsøge at købe Dem fri."

„Og da kan De gerne komme hjem til os og bo indtil videre," — lovede Eugenie.

„Tak! Tak!" — svarede Alma, som følte, at hun her uventet havde fundet et Hjærte, som aabnede sig for hende.

„Men nu vil jeg ligesaa godt straks forberede Dem paa en anden Mulighed," — fortsatte Galé. „Vi har hørt, at De er bestilt til en østrigsk Enke, en Baronesse Sternfeldt, der i Tyrkiet hedder Iraka. Hun er af gammel østrigsk Adel og blev som ganske ung gift med en Diplomat. Han mishandlede hende baade fysisk og moralsk, hvorfor hun tilsidst løb fra ham. Da hun var en ypperlig Rytterske, benyttede hun denne sin Færdighed til at skaffe sig sit Livsophold. Der fortælles, at hun i en Række af Aar drog om fra den ene Cirkus til den anden og høstede Guld og Laurbær som Skolerytterske af første Rang. Men efter at have haft det Uheld at brække Benet, begyndte hun at spekulere i Børspapirer og tabte sin Formue ved det store Krak i Panama-Affæren. Endelig havnede hun i Konstantinopel, hvor hun, jeg véd ikke gennem hvem, fik Adgang til det kejserlige Hof. Hun er nu Skatmester for de yngste Damer, hvis Penge hun anbringer i Banker og Forretninger, og hun siges tillige at forsyne Haremet med vesteuropæiske Kvinder. Hvis det nu er Sandhed, at det er denne Dame, som har ladet Dem hente fra Paris, saa kunde det jo hænde, at Deres Bestemmelsessted er Stjernepaladset Yildiz-Kiosk."

(Fortsættes).

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

Dekoratør Chr. Lysberg.

(Firma: A. J. Lysberg.)

Det danske Haandværk gaar sin Sejrsgang gennem det ganske Land — og et godt Stykke udenfor dette.

Blandt de hjemlige Industrier, som har kunnet opvise et særlig stort Fremskridt i de seneste Aar, er Møbelfabrikationen en af de mest fremtrædende.

Den nationale Kluntethed, der havde sit naturlige Udspring fra den danske Haandværkers medfødte Sans for det Massive og Oversolide, er mere og mere blevet paavirket af Storbyernes Chic og Snille, navnlig har Paris og London været vor Møbelindustri gavnlige Forbilleder. Den enkle, sirlige Empire-Stil og den til det mest raffinerede udpønsede engelske Komfort, der af den saakaldte „Adam"s-Stil udvikledes efter gammel-engelsk Herregaards-Mønster, har ved heldige Kombinationer fremelsket en Alliance mellem Soliditet og moderne Elegance, der gør det muligt, at man nu f. Eks. kan forære sin Svigermor en bekvem og dog smagfuld og dekorativ Lænestol, hvor hun i al Mag og Ugidelighed kan sidde og filosofere over Giverens Mangler og Fortrin — forudsat, at hun da er i Besiddelse af den dertil fornødne filosofiske Evne, hvad en Svigermor dog i Kraft af sit Køn turde være ganske blottet for — — men hvad der desuagtet i intet væsentligt forringer den danske Møbelsnedkers Værk.

Og det var netop dette, vi fik Anledning til at berømme, da vi forleden aflagde Visit i det store Møbel-Magasin i Palægade Nr. 4 hos Hr. Dekoratør *Chr. Lysberg*, hvis Billed — hvad han maaske selv har en Anelse om — virker saa dekorativt over den flade Tekst, der skulde godtgøre vor Hjemmeindustris Fremgang i Møbelbranchen og forklare dette Faktum.

Den Haardhed, som i Tidens Løb ved Redaktionsstolenes Indvirkning har gennemsyret vort Legeme, vor Sjæl og Stil, synes med et at svinde i den bare Adams-Stils polstrede Komfort, da vi synker ned i en af Hr. Lysbergs læderbetrukne Stole.

Her bliver vi siddende og lytter med Andagt til al den indgaaende Fagkundskab, som Hr. Lysberg ogsaa i Udlandet har høstet. Og det er med en mægtig Overanstrængelse, at vi endelig kan løsrive os fra det bløde Sæde for at vende hjem til vor vanlige Redaktionsstol, paa hvilken vi her ved at benytte den lysbergske Viden har forfattet et mere eller mindre betydningsfuldt Led i den danske Møbelindustris Historie. **Thara.**

Ugens Navne

— Blandt Ugens Døde er fhv. Hof-Handskefabrikant *Lion Haurowitz*. I sin Tid drev han Københavns største Handskeforretning og havde en betydelig Eksport af danske Handsker til Udlandet. Han blev 80 Aar gammel.

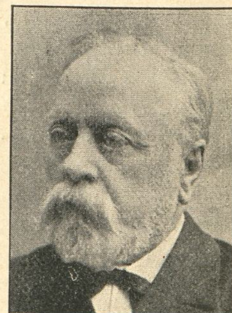
Handskefabrikant Haurowitz †.

Antikvitetshandler Bolwig †.

— En anden Afdød er Københavns ældste Antikvitetshandler, *J. M. E. Bolwig*, i en Alder af 70 Aar. En for sit udprægede Retsind og sin Elskværdighed meget afholdt Mand. Forfatteren *Kai Holberg* indtraadte for et Par Aar siden i Forretningen og fortsætter den efter sin Kompagnons Død.

— En paa Frederiksberg meget anset Borger, fhv. Sagfører, Justitsraad *O. Andersen*, er i forrige Uge afgaaet ved Døden. Han var en Mand med mange Interesser og meget virksom i sin Kommunes Tjeneste. Han sad saaledes 9 Aar i Ligningskommissionen, de sidste 6 Aar som Formand, og i en længere Aarrække var han Frederiksberg Kirkes Værge; ved Kirkens Restauration og Begravelsesvæsenets Ordning har han indlagt sig megen Fortjeneste. Justitsraad Andersen var derhos en ivrig Samler; han havde en betydelig Mønt- og Medaljesamling og en temmelig enestaaende Samling af danske Seddelpenge fra før 1736 samt en Samling af Portrætter af danske Mænd og Kvinder. Ved en større Gave af Dubletter lagde han Grunden til det norske Nationalmusæums Portrætsamling, ligesom Eidsvold-Musæet ogsaa staar i Gæld til ham. Den 22. November 1893 fik han Ridderkorset, og da han i 1897 opgav sin Stilling som Kirkeværge, udnævntes han til Justitsraad. — Den Afdøde har to Sønner: Departementschef, Statsgældsdirektør P. O. A. Andersen og Docent ved Universitetet J. Oscar Andersen.

Justitsraad Andersen †.

— Grosserer *Aage Broch-Jørgensen*, Indehaver af Firmaet Vilh. Jørgensens Cigarforretning i Højbrohus — som bekendt en af Københavns største Forretninger i denne Branche — døde som en endnu ung Mand, efter 10 Aars Sygdom; han blev kun 31 Aar gammel. Han var meget afholdt for sin elskværdige Karakter.

Grosserer Broch-Jørgensen †.

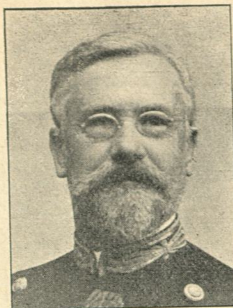

Fhv. Politibetjent Rottbøll †.

— Fhv. Politibetjent *L. E. Rottbøll*, der døde for nogle Dage siden, blev 56 Aar gammel. Den Afdøde, der var født i Nærheden af Thisted, traadte i Politiets Tjeneste den 1. Maj 1877, men maatte efter 27 Aars Tjeneste trække sig tilbage paa Grund af Sygdom. Da han havde Sølvbryllup og senere 25 Aars Jubilæum, vistes der ham megen Hæder af hans Kolleger.

— Postmester *J. F. W. Larsen* i Lyngby er efter Ansøgning fratraadt sin Stilling fra den 1. Juni. Postmesteren er født i 1835 og har siden 1849 været i Postvæsenets Tjeneste. Han var i 1868 Feltpostmester i Lejren ved Hald og har siden 1889 beklædt Embedet i Lyngby. Det er en dygtig og elskværdig Postmand, som nu forlader Tjenesten.

— Lokomotivfører *P. Petersen-Greve*, Helsingør, fejrede den 18. Maj sit 25 Aars Jubilæum. Fra neden

Postmester Larsen.

Lokomotivf. Petersen-Greve.

af har han arbejdet sig op til sin nuværende Stilling, som han overtog i 1894.

— I Aar, den 24. Maj, fejrede Kæmner i Sakskøbing, Kammerraad *A. W. Trübschenck* 50 Aars Jubilæum som Borger der i Byen. Efter at have drevet en Købmandshandel i Nakskov et Aarstid, overtog han i 1855 en ældre Forretning i Sakskøbing, hvor han snart vandt sine Medborgeres særlige Tillid, og efterhaanden fik han overdraget en Mængde Tillidsposter. I 1868 blev han Kæmner. Han er Branddirektør og Forligsmægler. Blandt de Opmærksomheder, som paa Festdagen vistes Jubilaren, var et af Byraadet arrangeret Festmaaltid til Ære for ham.

Kammerraad Trübschenck

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Tobaksplantage paa Manila.

Ovenstaaende Billede forestiller en Tobaksplantage paa Manila, — dér, hvor de berømte Manila Cigarer bliver til.

Disse Cigarer fortjener nemlig nu en langt større Paaagtelse og Udbredelse, end de hidtil har haft her i Skandinavien, og hvorfor?

Fordi Publikum nu herefter kan erholde dem i frisk og god Kondition samt i udprægede fine Kvaliteter gennem direkte hyppige Tilførsler!

De bedre og dyrere Sorter i Manila Cigarer har hidtil været saa godt som ukendte herhjemme, og der har kun været fremme paa Markedet af de billige Sorter, der dog kun har fundet forholdsvis ringe Afsætning, hovedsagelig paa Grund af, at disse Kvaliteter er blevne tilførte vort Marked ad indirekte Vej og tildels i gamle overliggede Varer — ja, ofte ogsaa i beskadiget, havareret Tilstand fra de paa nogle europæiske Pladser hyppig afholdte Auktioner over udrangerede Varer, der ikke kan finde Afsætning paa anden Maade — og denne Form for Import har selvfølgelig været til stor Skade for Manila Cigarens velfortjente gode Renommé.

Under Spaniernes Herredømme paa Filippinerne laa Forretningslivet og navnlig Eksporten i Dvale, men efter at Øerne kom under amerikansk Styre, er der blevet mere Liv i alle Forhold, og navnlig har Tobaksindustrien taget et betydeligt Opsving. Der fabrikeres nu kvantitativt flere og kvalitativt langt bedre Cigarer, der saavel med Hensyn til Renhed og Aroma som i Forhold til Priserne kan betegnes som staaende langt over alle andre Fabrikata.

Den første Betingelse for nu at faa Manila Cigaren leveret her i Besiddelse af alle dens gode Egenskaber er en direkte og hyppig Tilførsel, saa at Cigarerne hurtigst muligt efter at være færdiglavede sendes hertil — Varen har nemlig ikke godt af at henstaa færdig i den tropiske Varme derude, hvorved den faar et fortørret og daarligt Udseende samt taber i Værdi — for straks derefter at kunne komme Publikum ihænde.

Manila Cigaren er *forarbejdet af ægte og ren Tobak* og *haandrullet af hele Tobaksblade*, hvad der jo i Henseende til Drøjhed spiller en stor Rolle, for ikke at tale om Behageligheden ved at ryge en saadan Cigar fremfor et Fabrikat, der ofte i de billigere Sorter er fyldt med Smultobak og som Følge deraf uafbrudt lader Asken drysse. Desuden fremtræder denne Cigar *i sine smukke, ægte brune og mørkebrune Farver, naturlig som den er, uden nogen Blegning af Dæksbladet.* Naar der siges, at Manila Cigaren er for stærk for vore hjemlige Ganer og Konstitutioner, er dette nærmest en Tro og maa søge sin Grund i, at den ved første Øjekast synes mere brun ɔ: iklædt sin egen naturlige Farve som ovenfor anført, og hvorved dette „med Letheden" da bliver en blot Illusion.

Med Hensyn til *Prisbillighed overgaar den alle andre Fabrikata i Forhold til Kvaliteten.* I særlig Grad gælder dette overfor Havana Cigaren, og da specielt denne Vare i det billigere Prislag. Hvilke udmærkede Kvaliteter faar man ikke i Manila Cigarer til Detailpriser fra 8 til 30 Øre, i Modsætning til, hvad der leveres af Havana i samme Prislag? Derefter behøver man ikke at fortsætte med den næsten indgroede Mening herhjemme: Naar der skal haves en fin Cigar, maa det absolut være en fin dyr Havaneser — hvorfor ikke nu en fin, ægte Manila til en rimelig Pris?

For at raade Bod paa de Vanskeligheder, der hidtil har været ved at faa ægte, friske, gode velkonditionerede Manila Cigarer her i Skandinavien, har Aktieselskabet *La Urania Cigar Factory* i Manila overdraget en gros Firmaet *Becket & Meyer* i København General-Depotet med et større Lager, der hver Maaned tilføres nye Sendinger.

Verdens-Spejlet Nr. 37, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 11. Juni 1905.

Fra den danske Koloniudstilling i Tivoli.

1. Teatermaler Carl Lunds Panorama af St. Thomas. — 2. Udstillingens grønlandske Afdeling.

Koloniudstillingens Aabningshøjtidelighed.

Den lille nydelige Udstilling af Produkter og Mærkværdigheder fra vore Bilande og Kolonier, som er blevet til under Admiralinde Gads elegante og kyndige Hænder, aabnedes i Tivoli den 31. Maj ved en meget celeber Højtidelighed, hvorfra vi bringer vedstaaende Lynskud.

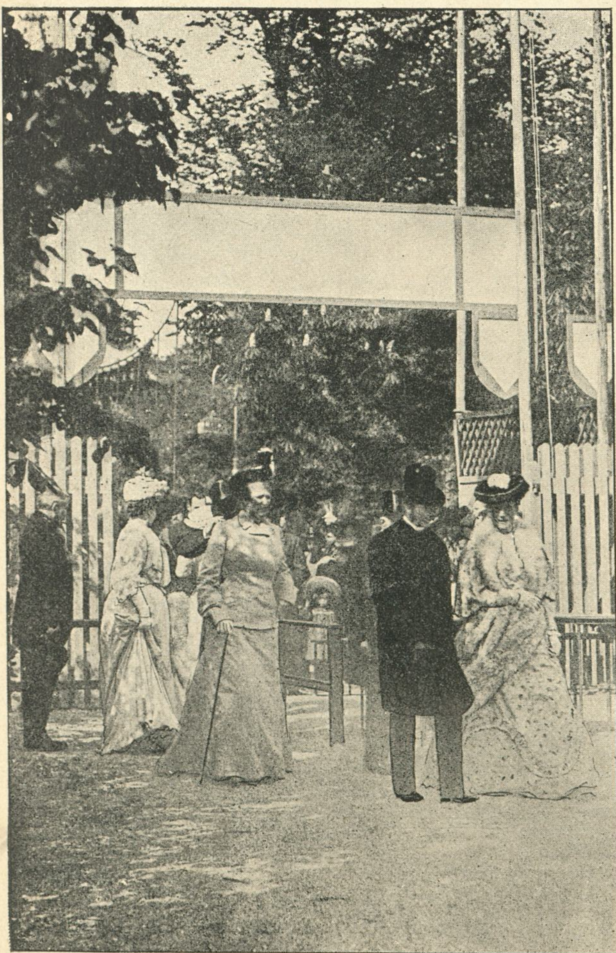
Admiralinde Gad,
Udstillingens Arrangør.

Den righoldige Udstilling, hvor det mest umiddelbart tiltalende er Teatermaler Carl Lunds Panoramaer, er nøje og omhyggeligt gennemgaaet og kritiseret af Dagspressen.

Sammesteds har man faaet en nøjagtig Opgivelse af Navnene paa de 4—500 Honoratiores, som altid giver Møde ved slige Lejligheder, man har faaet fyldestgørende Referater af Grosserer Moses Melchiors Aabningstale, der ved elegante, vittige Parader og Finter hævede sig betydeligt over den almindelige Type af Festtaler.

Men det, der gav denne Aabningsfest sin særlige Betydning, var dog Kongens Nærværelse paa Tivolis Grund, hvor Majestæten ikke har sat sine Ben i mange Herrens Aar, og saa det, at Bjørnstjerne Bjørnson kom til Stede. Ja, dette gav endog Lejlighed til et historisk Optrin.

Thi da den gamle, fine Moses Melchior var skredet ned fra Talerstolen, gjorde Kronprinsessen noget bemærkelsesværdigt.

Kongen og Kronprinsessen, ledsagede af Admiralinde Gad.

Hun gik hen og trykkede sin Onkel, Kong Oscars gamle Fjende, Bjørnson, varmt i Haanden, hvorpaa baade Kongen og de øvrige kongelige fulgte Eksemplet.

Bjørnstjerne Bjørnson og Frue i Samtale med Forlagsboghandler Hegel og Frue.

Dette var Festens Clou; og den gamle hvide Løve brummede velbehageligt over den megen ufortjente Ære netop i en Stund, hvor han burde have været den fremmeste Kæmpe i Norge.

Færøiske og grønlandske unge Piger.

Iøvrigt samlede Opmærksomheden sig om Færingerne, Islænderne og ikke mindst Grønlænderinderne, der i deres forskellige Nationaldragter bragte Liv ind i vor Beaumondes douce Formiddagstoiletter.

Og de hjemlige Honoratiores var blevet smukt supplerede med Bilandenes Spidser. Man saa Eksguvernør Hedemann og Apotheker Riise fra St Thomas, og de islandske Købmænd Thor E. Tulinius og Etatsraad Bryde, mens Grønlands Undertrykker, Direktøren i grønlandske Handel, Hr. Ryberg, hvæsede ondt til Grønlands Befrier Mylius-Erichsen.

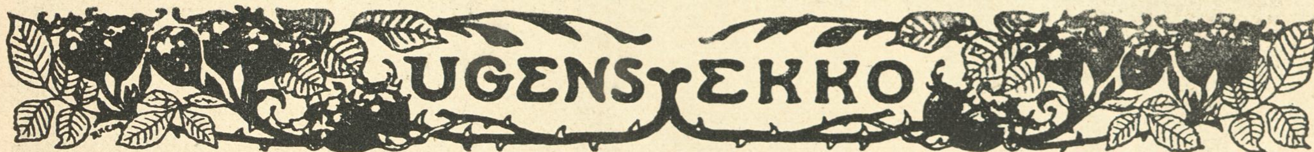
Der snobbedes og demonstreredes ved Usnobbethed; og man fik et klart og tydeligt Bevis for, at Hovedlandets Aand ogsaa svæver velsignende over de nære og fjærne Bilande.

Iøvrigt var der kort sagt alle vore egne Kinesere og desuden en veritabel Mandarin, Japans Gesandt, Etatsraad Henningsen.

Udstillingen aabnedes saaledes med fuld Honnør; men den fortjener mere end det.

Den bør virkelig besøges og ses af de flest mulige.

Københavner.

„Lam *à la diable*".

Paa forskellige af vore Restauranter serveres der en Ret, som hedder „Lam *à la diable*"; hvilket paa godt dansk vil sige Lam i Ulveklæder.

Den minder ved sit Navn meget om den Stueløve, som Henri Nathansen for nogle Maaneder siden fremførte paa det kgl. Teater, og som efter hans Mening symboliserede den danske Mand, Væsnet „med Løvekroppen og Faarehovedet".

Og Billedet er vist beklageligvis ikke helt galt.

Hos nogle er Løvekroppen det mest udviklede, hos andre er det derimod Faarehovedet, man særlig lægger Mærke til.

Naar for Eksempel Trafikminister Høgsbro, af Frygt for at ængste sin Kone ved at vente paa Bumletoget til Holte, tager Ekstratog, for at gense sin Ægtehalvdel en halv Time før, end han ellers kunde opnaa denne Lykke, saa tyder meget paa, at i hvert Fald hans Kone anser ham for en stor Løve.

Mens derimod den Frygt, der driver en Trafikminister til at bruge sin Magt til at ofre et Ekstratog paa Husfredens Alter, tyder paa alt andet end Løvemod overfor denne selvsamme Ægtemage.

Hvad det løveagtige angaar, staar man altsaa vaklende overfor en saa uomtvistelig dansk Type som Trafikminister Høgsbro.

Hos nogle bereder Konstateringen af Faarehovedet derimod lignende Vanskeligheder.

Kort sagt den danske Gennemsnitstype ligger midt imellem Begreberne Ulv i Faareklæder og Lam *à la diable*.

Men naar jeg i den senere Tid spiser denne Ret, kan jeg slet ikke lade være med at komme til at tænke paa Bjørnstjerne Bjørnson. Han har jo netop Løvens Manke og Løvens Brøl, og saa er han dog kun et fredeligt Guds Lam serveret *à la diable*.

Men han har jo rigtignok ogsaa tudet saa meget med den danske Højskoleløve, at han næsten er ligesaa god som en indfødt.

Og det viser sig nu ogsaa, at dansk Fordragelighed og Forlig er gaaet ham i Blodet.

Mens hele det norske Folk staar fast i en ubrydelig Enighed om sit Forfatningskrav, nægter den gamle Overnordmand at tage Parti i Striden.

Og som Undskyldning fortæller han, at han skal hjem og passe sin Bondegaard, det berømte Aulestad, der paa Norsk udtales Øvlestad, formodentlig som Udtryk for det norske Folks Undskyldning af den senile Digters utidige agrariske Interesser.

Men det er et stolt Syn alligevel at se den norske Nation staa stærk i Enighed om sit Forfatningskrav og lade Kong Oscar være den Svensker, som han alle sine Dage har været.

Hvordan han er som Konge, véd vi ikke meget om; vi véd kun, at han ser ud som en Konge.

Men vi véd, at den svenske Nation er meget langt bagude i politisk Udvikling, og har nylig faaet et eklatant Bevis derfor, da de svenske Studenter under Strejken ikke undsaa sig for at optræde som Skruebrækkere, selv i Tilfælde, hvor deres Gernings ilde Lugt blev hængende dem i Klæderne.

Sligt vilde dog vel endogsaa være umuligt i Danmark, hvor Fagforeningstanken har slaaet saa dybe Rødder, at vi nu endogsaa har faaet en Organisation for noget saa himmelsk som lyriske Digtere.

Men Norge staar nu fast i Enighed om sin Forfatning.

Noget saadant vilde aldrig være sket herhjemme. Her havde de Regerende altid været sikre paa at opnaa om ikke et fedt Forlig saa dog en smørret Forhandlingsvenlighed.

Man behøver blot, for at overbevises, at læse det radikale Venstres Odenseprogram.

Her er alle Bagdøre aabne.

Det er dejligt radikalt. Hver eneste Paragraf begynder med en ren rød Farve og lyser af en ægte uforfalsket Radikalisme.

Men hvor man kort og godt skulde have skrevet Afvæbning, der skrev man Grænse- og Søpoliti, hvor man skulde have afskaffet Landstinget, der nøjedes man med at stryge den privilegerede Valgret; hvor Kirken skulde skilles fra Skolen, der indskrænkede man sig til at overlade til Forældremyndighedens Afgørelse, om Børnene skal undervises i Religion eller ej.

Men man opnaaede derved at holde Programmet indenfor det opnaaeliges Grænser, og om et Par Aarstid kan man godt blive Minister paa det Program, naar man gør flittigt Brug af Bagdørene.

Men alene det er en Fejl ved et Program. Thi i Danmark *skal* alle Programmer være uopnaaelige, hvis man blot vil naa noget.

Nu derimod vil vi opleve at se Odensemændene blive dekorerede, naar de om 25 Aar fejrer Jubilæumsdagen for det Program, hvori man afskaffede Rang, Titler og Ordner.

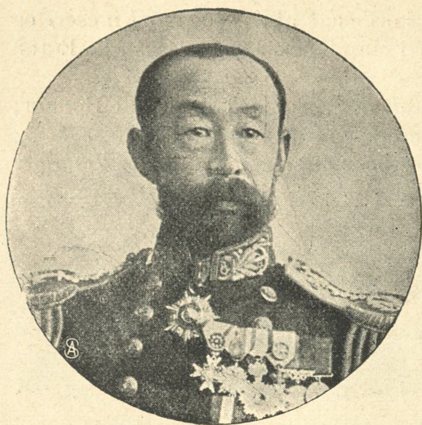
Allerede det, at Skibslæge Rørdam er med, lover jo godt.

— — Mens den norske Løve for Alvor brøler, fodres den danske Elefant med en ny Radikalisme, serveret som Lam *à la diable*.

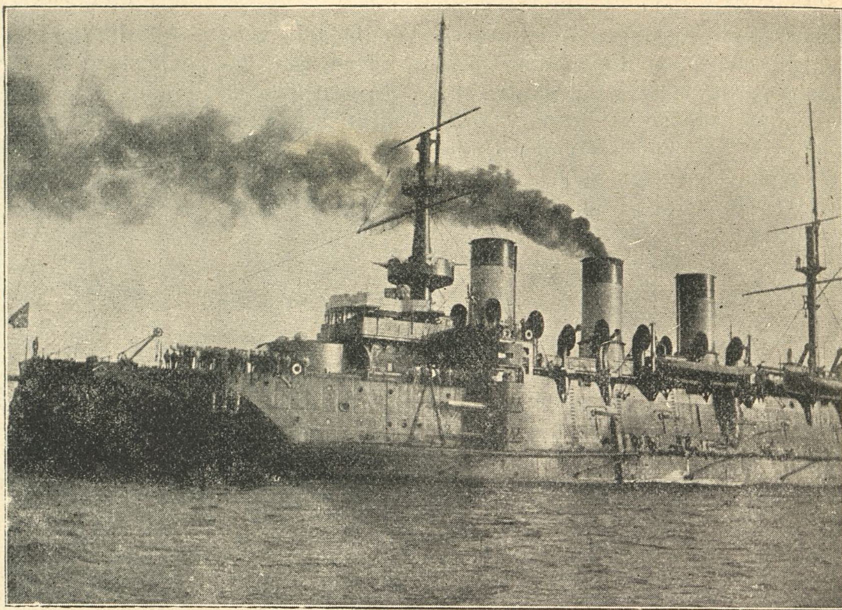
Per Næsvis

Det store Søslag ved Tsuschima i Koreastrædet.

Admiral Togo.
Sejrherren fra Tsuschima.

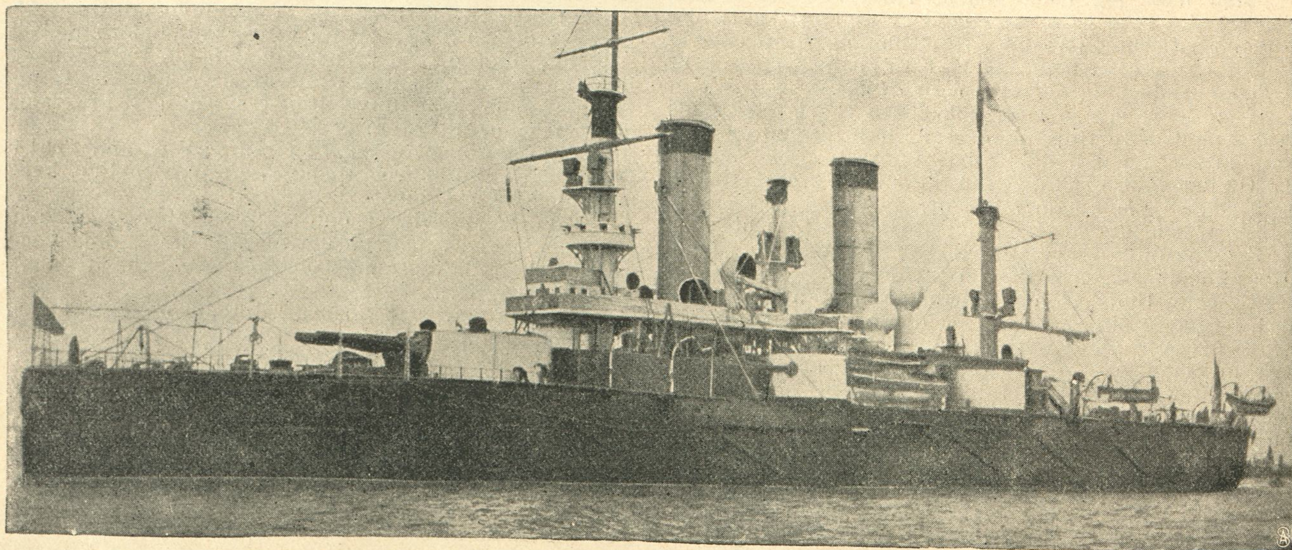
Panserskibet „Osljablja" fotograferet ved Flaadens Gennemsejling i Store Bælt.

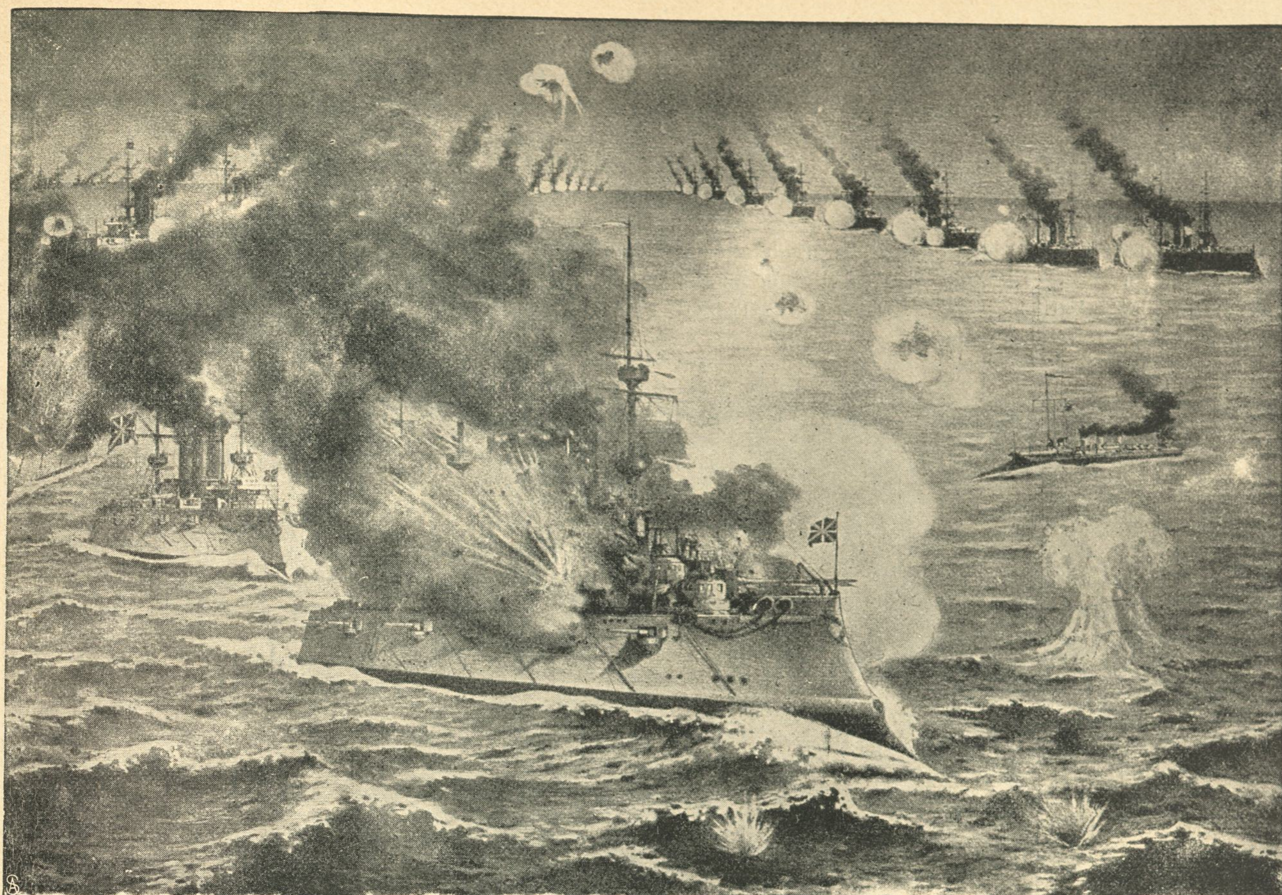
Admiral Roshdestvenski,
som haardt saaret optoges af Bølgerne efter at Flagskibet „KnjasSuvarov" var skudt i Sænk.

Admiral Nebogatow,
som overgav sig og blev taget til Fange under Søslaget. Han vil nu blive løsladt af Japanerne for at give personlig Indberetning til Czaren.

Den russiske Krydser „Almas",
som undkom og naaede ind til Vladivostok.

En japansk Fremstilling af et Søslag.

Attentatet i Paris.

Kong Alfons af Spanien.

Natten mellem den 1. og 2. Juni ved 1-Tiden kastedes der af en spansk Anarkist to Bomber mod den Vogn, hvori Kong Alfons og Præsident Loubet kørte hjem fra Operaens Galaforestilling.

Attentatet mislykkedes, men en Del Tilskuere saaredes haardt.

Unionsopløsningen.

Brev fra Kristiania.

I denne Tid, da den udenlandske Presse for en Del beskæftiger sig med den skandinaviske Politik og særligt har sine Øjne henvendt paa Norge, føler enhver af os heroppe det som sin Pligt at udnytte enhver Kontakt med Udlandet.

Naar De beder om Situationsbilleder, der kan illustrere disse Dages Stemning, maa jeg beklage, at det er mig umuligt at finde nogen saadanne, der blot paa noget nær kan faa Udlandet til at ane nogen Sensation.

Alt er nemlig roligt.

Derimod sender jeg et Par Billeder fra Nationaldagen. Jeg har fejret 17de Maj i 25 Aar, men ingen festligere og mere umiddelbart begejstret end i Aar.

Over hele Landet Børneprocessioner med Flag. I alle Kirker Gudstjeneste og alle Kirkerne flagsmykkede, og til Gudstjenesten denne Gang knyttet Nationalsangen: „Ja vi elske".

De skulde hørt den, da den jubledes op under „Vor Frelsers Kirkes" Højkor!

Og saadan over hele Landet.

Det er ikke længere Konsulatsagen, der diskuteres, den er kun Midlet — *Maalet kan nu kun være Unionsopløsning.*

Kongen har ved at nægte Sanktion paa en enstemmig Stortingsbeslutning gjort Brud paa Grundloven. Men efter den Ventetid, der maa indrømmes (ca. 8 Dage endnu), vil Stortinget indsætte en provisorisk Regering.

Spørgsmaalet bliver da Krig eller Fred. Og dette Spørgsmaal turde blive aktuelt allerede midt i Juni.

De norske Statsmagter har rustet det sidste halvandet Aar og er nu ganske færdige med det lidet, vi har, og det, vi i kommende Tilfælde faar.

Svenskerne ruster ligeledes. Vore Spejderkorps i Grænsebygderne er ikke uvidende om de svenske Forberedelser. Det er umuligt at sige, hvor og naar det storsvenske Raseri vil ende.

Sven Hedin, denne lille Begavelse, der nys er adlet, har kaldt os for politiske Koryfæer i Modsætning til den svenske Bonde!

Den svenske Bonde, der er ligesaa uvidende om Politik som en russisk Musjik, sættes op som Maalestok for os, der i 100 Aar snart har styret os selv med den frieste Forfatning i Europa.

Løvland sikkert udpeges som Præsident og Berner som Stortingspræsident.

Alle Muligheder er nemlig mulige.

—

Naar man læser de svenske Aviser, er Opfattelsen af Situationen iøjnefaldende forskellig fra vor. Det er en sand Fest at hugge sig igennem „Nya dagl. Allehandas“ norskædende Opsæt.

Dette underlige Folk! Engang var det en Stormagt, hvis korte Liv svandt som en Drøm, som det helst vilde have suppleret med Norges Annektion. Derfor

17. Maj-Toget i Kristiania.

Og slige Paastande leveres glat væk, selv til Dansken, der efterpaa sidder og ler ham ud! Sverige derimod har efter Bostrøms Fald ingen ledende Politiker. Og Bostrøm var som bekendt *ikke* Politiker, derfor maatte han gaa.

Det er interessant for Tiden at læse de norske Aviser, især „Morgenbladet“ og „Aftenposten„; deres Artikler er netop typiske for Folkemeningen, og man lægge Mærke til, at „Aftenposten“ er det gamle Højres ledende Organ.

De Mænd, der rimeligvis bliver de ledende, er Stortingspræsident *Berner*, Statsminister *Løvland*, Stortingsmand *Vinje*, *Archtander*, *Lemkuhl*, Statsraad *Knudsen* o. andre. I Tilfælde af republikanske Tilstande kan staar ogsaa Norges „Eröffring“ skrevet med rene Ord i deres historiske Lærebøger.

Men, som lille Hedin sukkende siger, de har ikke haft nogen Glæde af os. Dette Folk af tungnemme Bønder og dekoreret Adel!

Som Stemningen er nu i Norge, er en Svensker og alt, hvad svensk er, saa foragtet, at der ikke kan blive Tale om noget Samliv herefter.

Et Forsvarsforbund med denne Nation, der bryder sit Ord ligesaa let, som det sluger sin sukkersøde, vamlende Punsch, er utænkeligt.

Gud fri os fra alt Samkvem med dette gamle bornerte Folk.

Arne O.

Kong Oscar.

Den 76-aarige svenske Konges Navn er i disse Dage mere omdebatteret i hele den civiliserede Verden, end det nogensinde før har været under hele hans tredveaarige Regeringstid. —

Hans Livsaften lader til at blive stormfuld, og Norges Krone glider maaske af hans Hovede, samtidig med at Partistridighederne indenfor selve Sverige begynder at antage alt skarpere Former.

— Men om Kong Oscar skulde gaa i sin Grav, hadet af Nordmændene, og efterladende sit svenske Folk indviklet i politiske Stridigheder, da har han ikke fremmede alene at takke for det.

Kong Oscar er altid blevet overvurderet. — Han er altid blevet nævnet som den udmærket begavede, den fint dannede og den paa næsten alle Omraader kundskabsrige Monark. — Kong Oskar er virkelig en god Begavelse, han har en lille beskeden lyrisk Aare, der for øvrigt er blevet altfor stærkt udbasuneret, og han er en udmærket Lejlighedstaler.

Men han har sine Mangler.

Statsmand har han for Eksempel aldrig været; det vidner hele hans Taktik overfor Nordmændene tilstrækkeligt om. I Norge har han i Aarenes Løb gjort sig almindelig ilde lidt; og om man tror, at han er populær i sit eget Land, da tager man fejl.

Svenskerne er et meget konservativt og royalistisk Folkefærd, og Kronen og Purpuret har i Sverige bevaret mere af sin Glans end i de øvrige europæiske Lande; ingen Retshandling nævnes uden i Forbindelse med „kunglige Majestæt", og Embedsmændene er „kungens befallningshafvende". — Kongenavnet vækker den Dag i Dag en vældig Ærbødighed, og Kongens Person er omgivet af en Nimbus, hvortil vi herhjemme ikke kender noget tilsvarende. Den underdanige Hyldest, som det falder enhver Svensk saa naturligt at vise Kongens Person, har været Aarsag til Mythen om Kong Oscars Popularitet. Hurraraabene har altid mere haft Adresse til Kongemagtens Indehaver end til Mennesket.

Der findes ikke mange Mennesker i Sverige, som ikke har set deres Konge personligt. Kong Oscar rejser meget i Sverige — Norge besøger han derimod saa lidt som muligt, — og hele Sommeren og Efteraaret flakker han om i Riget; — det er ikke ret mange Pladser, som Kongen ikke har besøgt, og hvor han ikke har ladet sig hylde.

Men disse Rejser har gjort Folket nærmere bekendt med en af Kong Oscars største Skavanker — hans grænseløse Forfængelighed.

Hvad enten han optræder i Galauniform, i Selskabs- eller Jagtdragt, han lader altid sine Omgivelser se Kongekaaben om sine Skuldre og Kronen paa sit Hovede. Hans Venlighed bærer som oftest et Præg af unaturlig Nedladenhed, der holder Folk paa Afstand og virker nærmest ubehagelig.

Om Kong Oscar kommer til en By, hvor han finder Flagene for faa og Æreportene for smaa, da er hans Humør straks ødelagt, og de stedlige Autoriteter skal nok faa det at føle.

Han forlanger stort Modtagelsesapparat, Flag og Grønt i lange Baner, Byraadet i Galla og de obligate, hvidklædte Smaapiger med Blomsterkoste. Om der mangler noget af dette, bliver Kongen ikke naadig.

Sligt gør ikke sin Mand populær, og hans Moder fik Ret, da hun i sin Tid spaaede, at Oscar aldrig vilde blive nogen Folkets Mand.

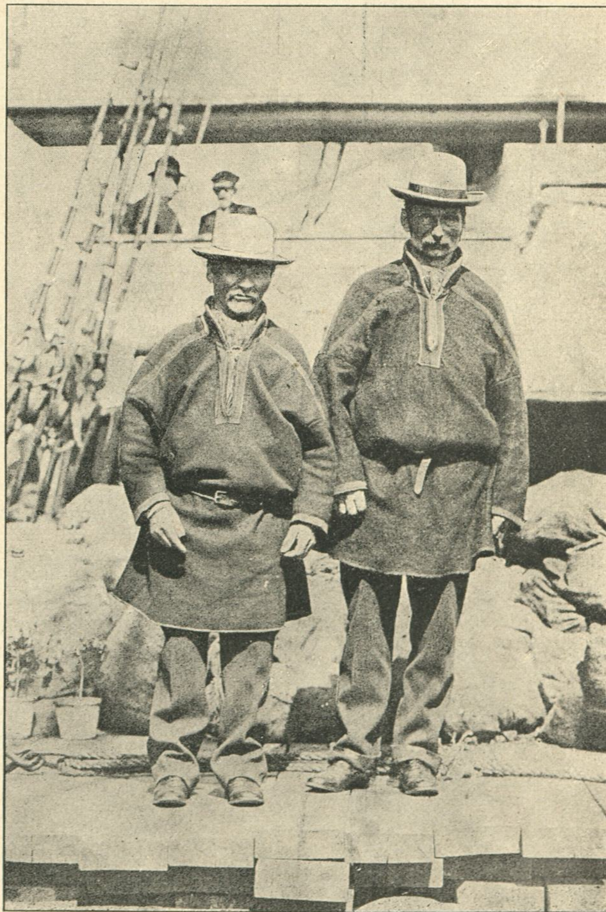
Men det svenske Folk vil mindes ham som den „reslige ritterlige Gestalten", — Kongen et Hoved højere end alt Folket, — Kongen med den kongelige Optræden og med alle de ydre Fortrin, et Folk kan ønske hos sin første Repræsentant.

Orla Bock.

Knud Rasmussens Forsøgsekspedition.

Da *„Hans Egede"* Kristi Himmelfartsdag afsejlede til Grønland, havde den med sig ombord Hedningen *Osakrak*, som nu vender hjem for at delagtiggøre sine Stamfrænder i Kap York i vor Kultur ledsaget af Pastor *Balle*, hvis Opgave det skal være at gøre en Ende paa Hedenskabet.

Men den største Interesse hæfter sig dog ved *Knud Rasmussens* Ekspedition. Den unge Polarfarer er af Grønlandske Handels Departement udsendt for at anstille et Forsøg med Indførelse af Tamrenen som Husdyr paa Grønland. Han ledsages af de to i Rensdyrbrug sagkyndige Lapper, *Ole Ravna* og *Isak Klemensen*, hvis Billeder vi bringer. Den førstnævnte af disse, der er 64 Aar, var i sin Tid *Fridtjof Nansens* Ledsager paa hans Færd gennem Indlandsisen.

Ole Ravna og Isak Klemensen.

De to Lapper, der begge er fra Karasjok i det nordlige Norge, har tilbagelagt Rejsen til København paa den uhørt korte Tid af 11 Dage. De første 20 Mil tilbagelagdes i Elvbaad, de næste 7 til Hest, hvorpaa de fra Vadsø benyttede de almindelige Kommunikationsmidler.

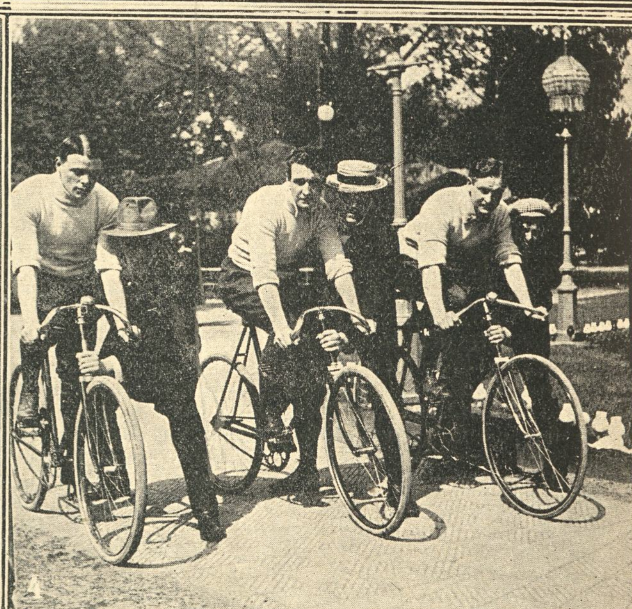
Der er næppe nogen Tvivl om, at det vil lykkes den intelligente og energiske Knud Rasmussen ved disse to kyndige Lappers Bistand at faa indført Tamrenen, hvilket vil betyde et stort kulturelt Fremskridt for Grønlænderne.

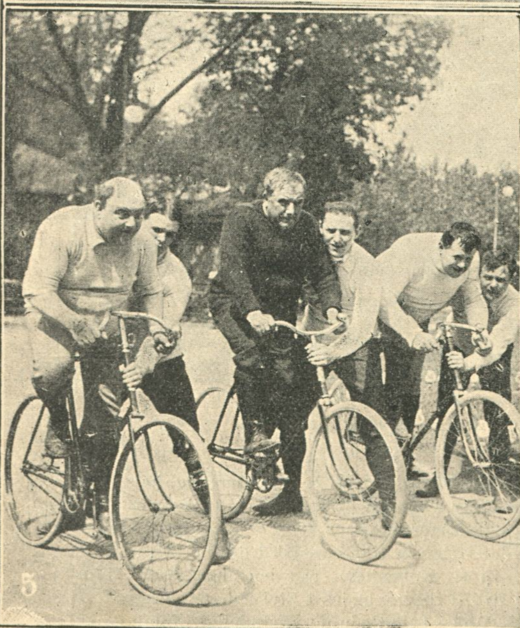
Festen i Tivoli til Fordel for Skuespillernes Alderdomsunderstøttelse.

1. Ølpavse under Cykletræningen. — 2. Fra William Bewers Trylleforestilling (Lauritz Olsen, Emil Helsengreen, Will. Bewer). — 3. „Teaterbanditter" (Lumbye, Pio, Krarup, Arnold Christensen, Gudrun Carlson). — 4. Starten til Cykleløbet (Tscherning, Jönsson, Zangenberg). — 5. Tykkemandsløb (Stribolt, Pio, Helsengreen). — 6 Dommerkomitéen med Jacob Jacobsen som Overdommer.

Evig Ungdom.

Tegning af **Axel Nygaard.**

„Livet er kort og Kunsten lang“.

J. L. Heiberg.

Norges provisoriske Regering.

1) Michelsen. 2) Løvland. 3) Bothner. 4) Hagerup-Buhl. 5) Lemkuhl. 6) Provst Knudsen. 7) Gunnar Knudsen. 8) Vinje. 9) General Olssøn. 10) Archtander.

NORGE.

Fossers Drøn og Elves Brus,
Fuglefløjt langs alle Strande,
atter-klædte Skoves Sus,
Sang fra atter-løste Vande:
Foraars-Hymnens Jubellyd
i hvert Jordens Hjærteslag —
saadan rinder Norges
unge Frihedsdag. — — —

Stod jeg paa din vilde Kyst
— vejrbidt stiger den af Havet,
som et arret Kæmpebryst,
støt som selve Viljeskravet —
stod jeg paa din vilde Kyst,
da forstod jeg, dine Sønner
elsker Dig og tar Dig ind
i sit Hjærtes bedste Bønner.

Stod jeg paa din vilde Strand
— voldsom løfter den sin Bringe,
som en mer end mægtig Mand,
ingen Magt i Knæ kan tvinge —
stod jeg paa din vilde Strand,
da forstod jeg, dine Sønner
rev Dig ud af fremmed Favn
med en Kraft, som endnu dønner.

Stod jeg paa dit vilde Skær:
— Havet larmer, Himlen flammer,
Stormens Vejrbud gaar Dig nær,
krøger dine sejge Stammer —
da forstod jeg ikke dem,
som engang la' Dig i Lænker,
Du, som med ét Viljeslag
sprængte Fremmeddømmets Rænker. —

Hil Dig Norge! — Du, som staar
med din Fod i Havtangs-Vrimlen,
mens din hvide Tinde gaar
sejrsikker ind i Himlen. —
Hil Dig, Land, som bunder dybt,
dybere end andre Lande,
medens Fremtids gyldne Sol
gyder Glorien om din Pande! —

Verden over, vide, vide,
stunder Nattens Timer til:
trætte er de af at stride,
véd ej længer, hvad de vil —
men i *dine* Aarers Leje
hamrer *Livets* vilde Takt,
og omkring din stærke Pande
flammer *Morgenskærets* Pragt. — —

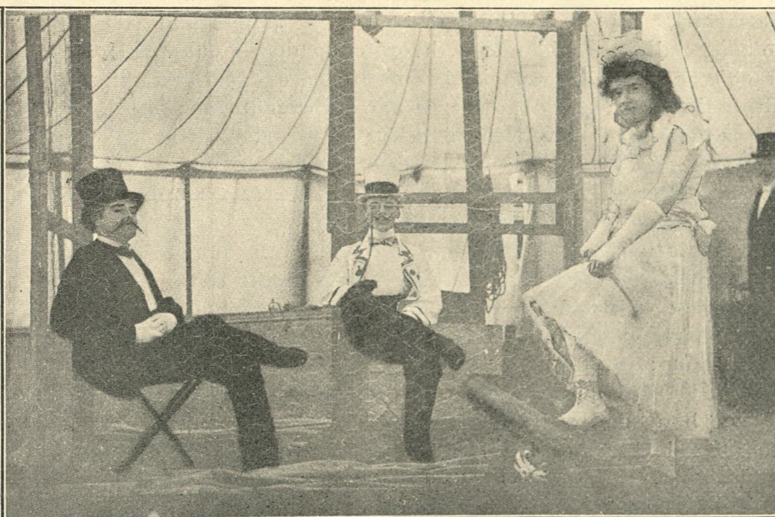
Derfor løfter Du din Kraft
som et Olavskors i Striden,
aander trygt — trods Hug og Stød
østerfra i Hjærtesiden.
Og din unge Styrkes Ret
ildner dine Sønners Tale:
Højt nu bruser Frihedshymnens
Vaarbrud gennem dine Dale. — — —

Fossers Drøn og Elves Brus,
Jubellyd langs alle Strande,
Sang fra Hytte som fra Hus:
nye Haab bag hver Mands Pande.
Lys Fortrøstning, frejdigt Udsyn,
Storm i stærke Hjærters Slag —
— saadan rinder Norges
unge Frihedsdag.

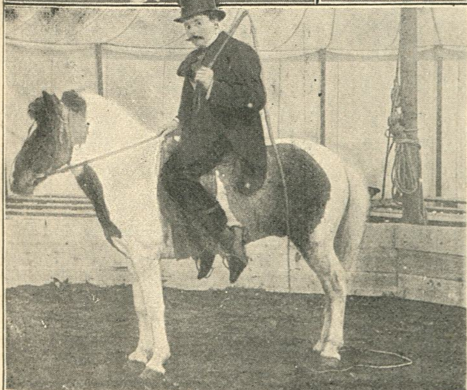
Carl Hjernø.

Børnehjælpsdagen i Grenaa.

Fra Cirkus er ogsaa Billedet af *Dummepeter* til Hest. Det tredje Billede er fra Teatret, hvor Børn med stor Bravour og næsten utrolig Færdighed spillede en Børnekomedie, og hvor ogsaa Byens mere granvoksne Dilettanter optraadte. Billedet til venstre gjorde stormende Lykke: det er Byens tre Redaktører, *Israelsen* (Højre), *Skjødsholm* (Venstre) og *Winther* (Soc. Dem.), der i et Anfald af Børnehjælpshumør er klatret op paa Ryggen af hinanden og har ladet Fotografen forevige denne sjældne politiske Treenighed.

Grenaa holdt nylig Børnehjælpsdag; der var fra Komitéens Side gjort et betydeligt Forarbejde; og Anstrængelserne lønnedes da ogsaa rigeligt; thi skønt det selve Dagen blev øsende Regnvejr, saa Tilslutningen fra Landet ikke blev halvt saa stor som ventet, gav Festen dog et *Overskud paa mere end 3000 Kr.*

Vi bringer her et Par Billeder derfra. Paa det ene ses *Løveburet* i „Cirkus Grinsjovsky", en Parodicirkus, hvor Byens Borgere optraadte som Artister. Cirkusdirektøren staar længst til højre.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

22. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Jeg skulde til Sultanens Harem?“ — udbrød Alma skrækslagen. „Til denne rædsomme Blodhund, der myrder de kristne Armeniere i Hundrede Tusindvis? Aa, jeg kunde have Lyst til at dræbe ham med egen Haand!“

„Tys! tys!“ — hviskede Galé, idet han saa sig om med et ængsteligt Blik. „Glem ikke, at vi er paa et tyrkisk Skib! Ord som disse kunde koste Dem selv Livet.“

„Døden er saamænd ikke det værste,“ — svarede Alma roligt.

„Jeg vilde blot gøre Dem begribeligt,“ — fortsatte Galé — „at naar De nu en Gang skal til Konstantinopel eller Stambul, som det hedder paa tyrkisk, saa vilde det ikke være det værste for Dem at komme til Yildiz-Kiosk. Jeg skal straks forklare Dem hvorfor. Odaliskerne i det kejserlige Harem er inddelte i forskellige Rangklasser. Den fornemste er Sultaninde Waliden, Storherrens Moder, hvem der vises offentlig Ære. Naar hendes Vogn kører til Moskéen, præsenterer Tropperne Gevær. Abdul Hamid den Andens Moder, der var en armenisk Slavinde, er imidlertid nu død. Efter hende kommer Sultaninde-Kadinerne, hvoraf Storherren ligesom enhver anden Muhammedaner har Lov til at have fire. Den nuværende Storherre har endnu kun en, som er Tscherkesserinde. Hendes Søster er gift med Kammerherre Arif Bey. Efter Hustruerne staar Favoritinderne, Ikballerne, højst i Rang. Og under disse staar Gøsderne, de unge Piger, paa hvem Kejsernes Kejser endnu ikke har kastet sine Øjne. De nye Odalisker, som bringes til Haremmet, faar først Plads mellem denne sidste ventende Skare. Men nu kan der være enkelte, paa hvem Storherrens Øjne aldrig falder med Beundring; de kan opholde sig der hele deres Ungdom uden at modtage en eneste Gunstbevisning; men naar de har naaet en vis Alder, faar de alligevel Pension for hele Livet og har Ret til for bestandig at bo i Yildiz.“

„Jeg skal ikke anstrænge mig for at tiltrække mig hans Opmærksomhed,“ — forsikrede Alma. „Men,“ — spurgte hun, — „tror De, det vilde være vanskeligt at flygte fra hans Palads?“

„Vanskeligt? Ja, umuligt!“ — svarede Doktoren. „Det kejserlige Serail laa før i Stambul; men da den forrige Sultan var blevet myrdet der af dennes Parti, kunde Abdul Hamid ikke taale at bo der, og efter sin Livlæges Raad byggede han det nye Palads. Det ligger langt udenfor Stambul, nord for det gyldne Horn. Det er ikke en eneste stor Bygning, men en hel lille By med mindst tolv Tusind Indbyggere, ligesom Kreml er Czarens By i Moskwa. Den er beskyttet af en trefoldig Mur og omringet af Kaserner med mindst femten Tusind Soldater. Indenfor Murene bor den kejserlige Livgarde, Tyfenkdschien, paa fem hundrede Mand, bevæbnede med Dolke og Pistoler. Og i Haremmet vrimler der af Gildinger, der holder Vagt ved alle Døre og Udgange. Hvorledes skulde en Kvinde kunne bane sig Vej gennem denne Hær af væbnede Mænd?“

Efter denne Beskrivelse sank Modet paany i Almas Bryst. Hun bøjede Hovedet og sukkede dybt.

Men Eugenie skyndte sig at trøste hende, idet hun sagde:

„Min Mand glemmer at fortælle Dem, at Haremmets Beboerinder har Lov til at modtage Besøg baade af orientalske og europæiske Damer. Jeg skal nok komme ud til Dem, og hvis min Mand bliver Hoflæge, som han haaber, kan De blot foregive at have ondt i Øjnene og sende Bud efter ham.“

„Men dette maa De dog ikke gøre straks!“ — afbrød Galé. „Først maa jeg have Udnævnelsen, thi hvis De sender Bud straks, kunde De risikere, at der kom en anden Læge. Der er nemlig en hel Skare af Læger ansatte ved Hoffet, baade Arabere, Ægyptere, Tyrkere og Europæere. De bør forholde Dem i Ro mindst fjorten Dage eller tre Uger; thi før den Tid har jeg intet Haab om at kunne faa Ansættelse.“

„Ja, jeg skal huske det!“ — nikkede Alma. „Men,“ — tilføjede hun, — „hvor meget kan der ikke ske paa tre Uger?“

„Vi maa være forsigtige,“ — sagde han, — „ellers taber De alt.“

„Min Mand har ogsaa fortalt mig,“ — sagde Eugenie, — „at med Undtagelse af Walide Kadinen kan alle de andre Damer køre ud og besøge deres Venner og Bekendte, naarsomhelst de selv ønsker.“

„Men altid eskorterede af væbnede Gildinger,“ — tilføjede Galé.

„Da jeg opholdt mig i det rædsomme Hus i London, som jeg har fortalt Dem om,“ — sagde Alma, — „kom der en ung Herre, som hed Lord Edward Garwick. Han var Søn af Hertugen af Lenshire. Han lovede at ville hjælpe mig, og det skyldes vistnok ogsaa hans Anstrængelser, at Politiet tog sig af Sagen. Men desværre bevirkede det kun, at jeg blev sendt videre til Paris. Herfra skrev jeg et Brevkort til ham, hvori jeg meddelte ham, hvad der var sket, og mindede ham om hans Løfte. Men om dette Kort nogensinde er kommet ham i Hænde, véd jeg ikke. Men naar jeg nu er kommet ned til Tyrkiet, vilde jeg gerne, at han skulde faa Underretning om, hvor jeg opholder mig. Ikke fordi jeg tør bede ham om at foretage en saa lang Rejse for at hjælpe mig, dertil er jeg ham for fremmed; men kun for at han skal vide, hvor jeg er blevet af. Efter den Venlighed, som han har vist mig, synes jeg, at jeg skylder ham det. Vilde De vise mig den store Tjeneste at underrette ham om det?“

„Det skal jeg,“ — lovede Eugenie. „Hans Faders Navn er jo kendt over hele Verden. Vi skal ogsaa straks gaa op i den danske Legation for at melde det. De kan stole paa, at vi ikke skal forsømme noget, for at De kan blive frelst og fri.“

Alma takkede paany.

Det var henad Aften, da Skibet endelig sejlede over Marmorhavet og ind i Bosporus. Den nedgaaende Sol kastede en fin Strøm af Guld ned over Byen paa de syv Høje med de tre Hundrede Minareter og Moskéer, hvis gyldne Kupler flammede som svære Ildkugler.

Alle Passagererne samlede sig paa Dækket for at stirre med Forventning paa den spidse Halvø, hvorpaa

Stambul, det forrige Byzants, er bygget i Form af en Triangel.

„Den er jo omringet af Mure!“ — udbrød Eugenie forbavset.

„Ja, men kun her imod Øst!“ — svarede hendes Mand. „Der er otte og tyve store og ni smaa Porte.“

„Hvor mange Indbyggere?“

Omkring otte Hundrede Tusind, hvoraf mere end Halvparten er Tyrkere, Resten Grækere, Armeniere, Jøder og Europæere. Havnen besøges aarlig af mindst syv Tusind Sejlskibe og næsten lige saa mange Dampskibe. Men Industrien gør ingen Fremskridt; thi Fabrikkerne beskæftiger sig næsten udelukkende med orientalske Luksusgenstande. Næsten hele Kystpartiet her ved Bosporus er beboet af Tyrkere.“

„Ja,“ — sagde Eugenie, — „man ser kun lyse Træhuse med flade Tage og omringede af Mure. Det er vel sagtens, for at de mange Hustruer ikke skal løbe fra dem,“ — tilføjede hun leende.

„Formodentlig!“ — svarede han med et Smil.

De dampede nu videre op mellem en Mængde Baade og Skibe af alle Størrelser, og paa hvis Dæk der saas Mennesker af alle Farver og i de forskelligste Dragter.

„Hvor det vilde have været morsomt, hvis jeg blot ikke var saa forpint!“ — tænkte Alma.

De sejlede videre forbi Havnen ved det gyldne Horn og over paa den anden Side langsmed Forstaden Galata.

„Se der er Genuesernes fordums By!“ — sagde Galé. „Af det gamle Bygningsværk findes der endnu kun nogle Mure og Taarne i faldefærdig Tilstand. Det bedst vedligeholdte er Genuesernes Taarn, fra hvis Terrasse man kan se et storslaaet Panorama, som vistnok maa være noget af det skønneste paa Jorden. Dette Taarn bebos af en Vagt, hvis Opgave det er at spejde efter det mindste Tegn paa Ildebrand. Det er jo meget farligt, naar det brænder her, paa Grund af Træhusene og de trange Gader. Naar Vagten giver et Signal, affyres straks en stor Kanon fra det andet Taarn „Serasquier“, som ligger lige overfor paa det gyldne Horn. Efter dette farer Brandmandskaberne skrigende gennem Gaderne og bærer deres Slukningsapparater paa Skuldrene. Bagved Galata, paa den Høj, som kaldes Péra, ligger den europæiske Forstad af samme Navn.“

Medens Doktoren vedblev at fortælle om alt, hvad de saa paa begge Sider af det smalle Bosporus, sejlede Dampskibet videre. Endelig standsede det og kastede Anker.

„Dette er Sultanens egen Brygge,“ — hviskede Galé til sin Hustru. „Altsaa havde jeg Ret i min Mistanke. Hele Ladningen maa være bestemt til Yildiz. Der ligger Padischahens Stjerneslot!“ — sagde han videre, idet han pegede paa en uoverskuelig Mængde hvide Kiosker og Paladser med grønne Haver, som strakte sig terrasseformig op ad en bred Bjærgskrænt. Det hele skinnede i Aftensolens Glød som et Drømmesyn fra Tusind og én Nat.

Da Dampskibet havde kastet Anker og Landgangsbroen var lagt over, kom en ældre, sorthaaret Dame, klædt i en elegant, europæisk Silkedragt, spadserende om Bord. Hun hilste paa Kaptajnen og talte med den blege Spanier, som overrakte hende nogle Papirer. Han pegede derefter paa alle de unge Piger, som stod opstillede paa Dækket og stirrede med nysgerrige Blikke paa Land. Hun mønstrede dem fra Hoved til Fødder og hviskede atter med deres saakaldte Impresario, hvem hun gav nogle Penge. Nu nærmede Saïd Effendi sig for ogsaa at tale med den samme Dame. Derefter gik han hen til Alma og sagde:

„Den Dame, som De ser dér, hedder Baronesse Sternfeldt. Hun vil føre Dem til Deres Bestemmelsessted. Det vil ikke nytte Dem det ringeste, om De begynder at skrige eller at gøre Modstand. De husker vel Spændetrøjen?“

Aa jo, Alma følte den nok endnu i Skuldre og Arme! Hun vendte sig derfor til Galés og vekslede Haandtryk med dem.

„Vær nu ved godt Mod!“ — hviskede Eugenie. „Husk paa, at De har Venner i Nærheden!“

Alma, som havde Graaden i Halsen, formaaede ikke at svare. Hun vendte sig i Tavshed og fulgte den fremmede Dame.

Paa Bryggen holdt to Rækker skægløse Ryttere i sorte Frakker, der var knappet op til Halsen, og med røde Fez paa Hovedet. Alma saa ikke paa dem, men fulgte Damen hen til en af de tre runde Glasvogne, som var malede med skrigende Farver og prydede med Forgyldninger.

„Vær saa god, stig op!“ — bad Baronessen, idet hun vendte sig til Alma og til den ene Italienerinde.

Impresarioen fik imidlertid de andre Piger anbragte i to Vogne, hvorefter alle tre Køretøjer satte sig i Bevægelse, omringede af Rytterne.

Impresarioen gik atter om Bord, lejede en Baad og lod sig ro ind til en Brygge i Galata.

Galés fik ogsaa en Baad, som skulde bringe dem længere ind i Havnen til Péra.

„Det var virkelig Baronesse Sternfeldt,“ — sagde han til sin Hustru, — „og Gildingevagten fra det kejserlige Harem. Saa véd vi altsaa nu med Bestemthed, hvor den stakkels Pige skal hen.“

„Jeg har intet højere Ønske, end at vi maatte kunne udrette noget for hende!“ — sagde Eugenie. „Jeg vil straks skrive til den engelske Lord.“

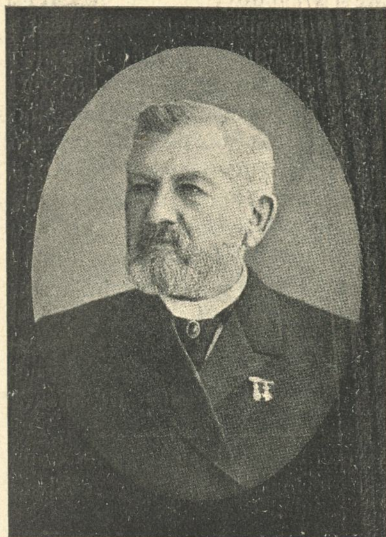
„Ja, det kan Du jo godt gøre!“ — svarede Galé. „Men lad os nu bare ikke foretage os noget, som udsætter mig for Storherrens Unaade! Thi da faar jeg ingen Ansættelse. Lad os endelig gaa forsigtigt til Værks!“ —

(Fortsættes)

Justitsraad Josephsen.

Justitsraad *N. Josephsen* var Søn af en Vognmand i Randers. I en Alder af 26 Aar kom han til Hovedstaden, hvor han efter et Par Aars Forløb grundlagde den Kreaturkommissionsforretning, som snart voksede op til at blive en af de største og bedst kendte i Landet. Mange vil endnu erindre, at vor Kvægudførsel til England før 1864 foregik med Tyskere som Mellemhandlere, og ligeledes, at engelske Dampere besørgede Overfarten, hvorved de begge opnaaede pekuniære Fordele, som man her paa Produktionsstedet først og fremmest burde have haft. For at faa Forandring i dette Forhold stiftedes paa Josephsens Initiativ Dampskibsselskabet København-Newcastle, som senere gik op i „Det forenede Dampskibsselskab", og mange Aar derefter var vor Kvægeksport en Velstandskilde af stor Betydning.

Justitsraad Josephsen

I 1879 købte Josephsen Landejendommen „Mariendal" med et Jordtilliggende af 80 Tdr. Land, som han i 1883, efter at have opnaaet Koncession paa Anlæg og Drift af „Falkonerallééns Sporvej", begyndte at udparcellere til Byggegrunde. Endnu ved sin Død var han Ejer af mange og værdifulde Grunde derude, skønt han i de senere Aar har skænket megen Jord bort. Han har givet Byggegrunde til Slagterstiftelsen, til Hoffunktionærernes og Journalisternes Foreninger, til Opfostringshusforeningen og de Blindes Forening, og i nogle Tilfælde har han endog føjet et Legat til sin Gave. Han døde just paa den Dag, Skuespillerforeningen fejrede sit Jubilæum, ved hvilket han havde skænket Foreningen den Fru Eckardt'ske Villa til Rekreationshjem.

Justitsraad Josephsen var i en Aarrække Medlem af Ligningskommissionen for Frederiksberg, og det vides, at han med stor Nytte stillede sin Sagkundskab til Raadighed ved Etableringen af Københavns Kvægtorv.

Josephsens Formue anslaas nu ved hans Død til $1^{1}/_{2}$ Mill. Kr.

Fred. J. Blichfeldt.

Den 27. Maj døde Forfatteren *Frederik Julius Blichfeldt* her i Byen i sit Hjem, paa sin 31-aarige Fødselsdag.

Blichfeldt var en Købmandssøn fra Randers, fra hvis lærde Skole han i 1892 blev Student med første Karakter; men allerede Aaret efter fik hans Æventyrlyst og hede Livstrang Overmagten, og han forlod vort lille, graa Land og rejste til Kapstaden og Boerernes Land. Det er over Minderne fra dette Ophold, at hans Debutbog „Unge Danske i Johannesburg" senere, i 1900, blev til.

I Nybyggernes og Emigranternes stærke Livsførelse og haarde Livskamp, under denne evige Spillen højt Spil om selve Retten til Livet, fandt Blichfeldt de nervepirrende Stimulanser, som hans Livsfølelse slet ikke kunde undvære.

Han søgte da ogsaa kort efter sin Hjemkomst ud igen, bort fra alt det hjemlige Graat i Graat, ud til det frie, livsstærke Amerika, og over den Tids Oplevelser skrev han sin sidste Bog „Aalborg Akvavit og andre amerikanske Fortællinger".

Fred. J. Blichfeldt.

Men efter Hjemkomsten var han en nedbrudt Mand, som maatte tilbringe det meste af sin Tid paa Hospitaler og under Nervekure.

Den store, stærke Verden havde gjort det af med hans opladte Sanser og fintmærkende Nerver.

Men da Slappelsen var indtraadt, var hans klare Hjerne ikke stærk nok til at modstaa den hungrende Trang til Narkose og Stimulans, og fra da af blev hans Liv ham en stadig Lidelse over sin Viljes Brist og sjælelige Afmagt, som han med sin klare Intelligens selv fudtud erkendte.

Hans Bøger viser, at han er i Besiddelse af sjældne journalistiske Egenskaber, som i Forening med en stærkere fysisk Kraft og en mere robust Vilje kunde have skabt ham en fremragende Særstilling i dansk Journalistik. Han forstod som ingen at se og høre og gengive det, som havde været indenfor hans Iagttagelses Rækkevidde. Til disse Egenskaber knyttede han en sjælden Menneskeforstaaelse, en skarp Intelligens og høj personlig Kultur.

Med afmægtig Sorg maatte hans Venner se alle disse gode Magter bukke under i hans fortvivlede Kamp for Herredømmet over sig selv.

A. W. H.

Justitsraadinde Ragnhild Haugaard.

Søndag den 4. Juni, tidlig om Morgenen døde Justitsraadinde *Ragnhild Haugaard*, gift med „Berlingske Tidendes" afholdte, mangeaarige Forretningsleder, Justitsraad Alfred Haugaard.

Justitsraadinde Haugaard.

I 1863 udgav Fru Haugaard en Roman „Eva Haller", som vakte megen Opsigt, og det forbavsede derfor ogsaa en Del, at Fruen aldrig siden fortsatte sin literære Virksomhed og forfulgte den Sukces, som denne efter Datidens Forhold sjældne Debut havde givet Løfter om. Men efter nogle vittige og velskrevne Smaaskitser i „Illustreret Tidende" fremkom der intet mere fra Fruens Pen.

Men naar Justitsraadinde Haugaard nu vil savnes og mindes, da skyldes det først og fremmest hendes betydelige Menneskeværd, som ikke lod nogen uberørt, og som langt overgaar hendes literære Betydning.

I de talrige Kredse, som hun færdedes i, vil hun huskes længe som en klog og aandfuld Dame. Ved sine Replikkers spillende Livfuldhed og ved sine kapriciøse og impulsive Indfald formaaede hun at være det selskabelige Midtpunkt, hvorigennem alt Lys brødes som i et Prismes mangefarvede Spil.

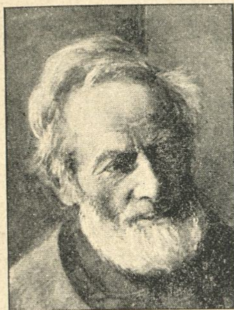
Ad Samtalens Vej gik hendes Paavirkning til adskillige af Tidens Skribenter og Forfattere, og paa denne Maade har Justitsraadinde Haugaard ved sin rent personlige Væren gjort et Indskud i dansk Aandsliv, som er langt større end mange velskrevne Bøger.

En inderlig Sympati og oprigtig Medfølelse vil søge at mildne Sorgen for hendes Mand, ved hvis Side hun i talrige Aar uadskilleligt færdedes som en sjældent trofast og forstaaende Hustru.

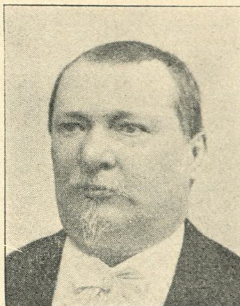
Anders W. Holm.

Ugens Navne.

— Pastor emer. *Koefoed* døde i de sidste Dage af Maj, 89 Aar gammel. I over en Snes Aar var han Præst for Branderup og Ore Menigheder paa Fyen,

Pastor emer. Koefoed †.

Symaskinefabrikant Beitzel †.

og siden han i 1887 tog sin Afsked, har han boet paa sin Villa „Akselianendal" i Bagsværd.

— Symaskinefabrikant *Carl Beitzel* (født 24/3 1829, død 28/5 1905). Indehaver af den ældste Symaskineforretning i Danmark. Begyndte Fabrikationen af Symaskiner i 1858, den Gang en ganske ny Industri her hjemme, og blev snart bekendt for sin fortrinlige Skomagermaskine. Den Afdøde har skabt sig Eftermæle

Lærer Thisted †.

Professor Jørgensen †.

som en brav og hæderlig Borger. Han deltog i Krigen 48—49—50 og blev haardt saaret i Slaget ved Isted. Forretningen vil blive fortsat af hans Sønner.

— Lærer i Helsinge pr. Høng *Peder Jensen Thisted* afgik forleden ved Døden. Den Afdøde, der kun blev 46 Aar gammel, var født paa Viborgegnen af fattige Husmandsfolk og kom allerede som 7 Aars Dreng ud at tjene. Da han var 20 Aar, kom han paa Gedved Seminarium. Nogle Aar senere gjorde han sig bemærket som Forfatter. Under Pseudonymet „Poul Hertel" udgav han to Bøger: „En Skærsild" og „Husmandsbørn"; den sidste udkom senere under Navnet „Pottemagerdrengen og hans Brud". Han var ivrig Afholdsmand, og som Tilhænger af Henry George tog han virksom Del i Husmandsbevægelsen.

— Den bekendte og ansete Døvstummelærer, Professor *J. G. Jørgensen*, tidligere Forstander for Institutet i Fredericia, er blandt denne Uges Døde, 67 Aar gammel. Han var en ivrig Forkæmper for den rationelle Undervisning efter Talemetoden.

Barber Carstensen †.

Fuldmægtig Calmer †.

— En af de ældste og mest bekendte Borgere i Nakskov, fhv. Barber *F. Carstensen* er afgaaet ved Døden i en Alder af 78 Aar. Han var en betroet Mand blandt sine Medborgere og derfor ogsaa Æresmedlem i Byens Haandværker og Industriforening. I 1888 blev han udnævnt til Dannebrogsmand.

— Et uventet Dødsbudskab var det, at Arkivar i Krigsministeriet, Fuldmægtig *Frederik Calmer* er død paa Vejlefjord Sanatorium. Hans Venner troede ham ikke saa syg. Calmer havde mange Interesser og var et skarpt Hoved og en dygtig Jurist.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

„Helvede“.

Den nyindrettede Café *Helvede* paa Købmagergade har ganske vendt op og ned paa de traditionelle Begreber om, hvad et Helvede er.

Helvede er det svaleste Sted om Sommeren og et sandt Paradis for de Syndere, der holder af at spise godt.

Og Restauratør *Grau* har med en psykologisk Sans, der tjener ham til megen Ære, forstaaet Københavnernes Mad-Temperament og indrettet sin Café derefter.

Drikkepengesystemet er ganske afskaffet, og naar man har nydt sin Middag eller Aften, gaar man blot hen ved Kassen og betaler. Restauratør Grau's System synes at være det, at jo mere hans Gæster nyder, desto billigere skal det være for dem.

Det er klogt, og det passer Københavnerne: ligesom at faa en Flidspræmie for det præsterede Spise-Arbejde.

Og Systemet er gennemført. Har man for Eksempel spillet Billard i en Time, staar Restaurationens Badeværelse til gratis Afbenyttelse. Utvivlsomt vil mange gaa op og spille Billard i en Time alene for at faa et gratis Bad.

Thi saadan er Menneskene nemlig, at de gærne giver en Formue væk, naar de blot kan faa „noget i Tilgift“.

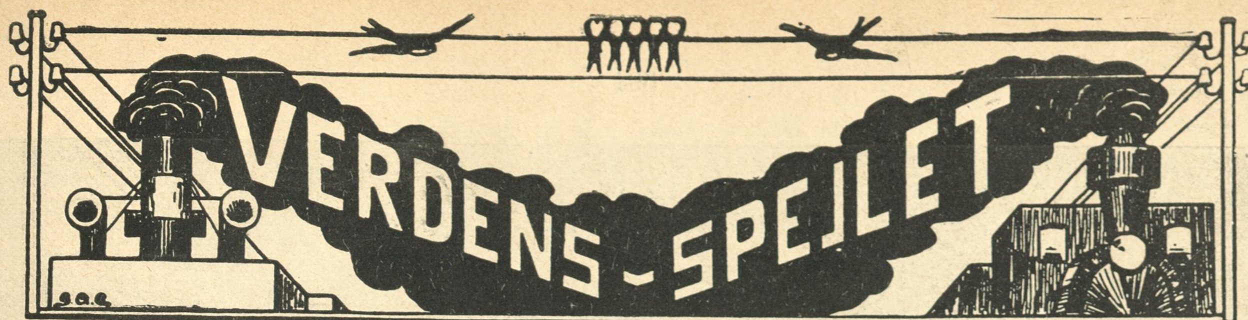
Selve Caféen er hyggelig og indrettet med praktikable Skærme, der indenfor sine grønne Silkevægge lige saa godt kan rumme et stort Selskab som et ganske lille paa kun to Personer.

Forøvrigt skal Caféen til Efteraaret udvides betydeligt. Allerede nu om kort Tid tager Hr. Grau første Salen i Brug, hvor der indrettes Billard (med tilhørende Badeværelse), Selskabsværelser og en Salon for de Abonnenter, der spiser der daglig. Hr. Grau har allerede nu opnaaet at faa 60 Abonnenter.

Senere bliver Stuen taget i Brug og omdannet til en Vin- og Ølstue, hvor man kan gaa lige ind fra Gaden og drikke sig et Glas ægte Pilsner eller styrke sig ved et Glas god Vin. Fra Stuen fører saa en Trappe op til Mezzaninen, hvor der serveres Mad, og fra Mezzaninen kommer man derefter op i Selskabslokalerne og Abonnenternes Saloner.

Og gaar man endelig endnu en Etage op, staar man i Restauratør Grau's private Lejlighed, hvorfra han med berettiget Stolthed kan se ned over sit Værk, der er saa gennemført københavnsk i hele sin Indretning.

Brutto.

Verdens-Spejlet Nr. 38, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 18. Juni 1905.

Fra den tyske Kronprins' Bryllup.

Bryllupstogets Ankomst til Pariserpladsen i Berlin.

Møde i det norske Storting.

Til Eftertanke.

For dem, der endnu drømmer om Nordens Enhed, maa Konflikten mellem Norge og Sverrig komme som det Tordenvejr, der resolut rydder op i den beklumrede Luft, bringer det, der længe har haft *en Tanke*, i soleklar Forraadnelse og faar det altfor uensartede til at skilles som ostet Mælk.

Vi har vel altid vidst, at Norge politisk var et Aarhundrede forud for os, Sverrig et Aarhundred bagefter; men Kendsgærningen har aldrig trængt sig paa før nu. To hundrede Aar kan nu engang ikke imponere os, vi er en besindig Nation. Men nu har Konflikten anskueliggjort Afstanden for os ved at lægge to af Historiens solide Perioder ind i den: fra Sverrig til Norge, det er i disse Dage fra Enevælden til Folkestyret. Vi har Lov til at blive tavse og skele betænkeligt til begge Yderpunkter; vi ligger selv hyggeligt midt imellem som sædvanlig — midt i det konstitutionelle. De Folk herhjemme, der har lagt sig paa tværs af enhver Slags Skandinavisme, har indtil videre Ret nogle Aarhundreder endnu: et enigt Norden vilde være en Latterlighed, saalænge alle tre Nationer ikke er naaet frem til Norges eller tilbage til Sverrigs politiske Udviklingstrin. Og Enheden vilde ikke alene være latterlig, men ogsaa livsfarlig for den fremskredne Nation, der altid vilde løbe Fare for at blive politisk opslugt.

Enhver, der endnu ikke har tilegnet sig det politiske Livs: „Paa den ene Side — og paa den anden Side — og midt imellem — og Ret til bægge Sider“ — maa blive underlig til Mode ved, hvad der nu foregaar i Norge-Sverrig. Forestillingen om „Menneskerettighederne“ er altsaa endnu ikke naaet til Mælaren, end ikke hvor en hel Nation samlet gaar i Ilden for dem. Vi ser et helt Folk beslutte over sig selv og sit, i saa ramt et Alvor, at ingen Magt i Verden kan have Ret til at underkende Beslutningen, og en enkelt Mand, formelt udstyret som dette Lands Øverste, underkende Nationens Vilje — støttet til nogle „Love“ og et politisk Parti, vel at mærke i et andet Land! Som om der eksisterede andre absolute Love for en Nation end Nationens egen Vilje, eller andre Herskere over et Folk end dets Vilje! Det er trist at være Vidne til og bliver ikke bedre, fordi denne ene skal være en af Nordens ædleste og fineste Mænd.

Der kan skrives meget kønt om en Konges Følelse af Ansvarets Tyngde i et Tilfælde som dette, om det Alvor, hvormed han har valgt sit Standpunkt, den Uegennytte, hvormed han har ladet sig lede ene af Hensynet til Folkets Vel. Han kan blive til en Helt i de rigtige Hænder, fordi han trodser Folkestormen, en Martyr, der udsætter sig for Millioners Had — til

deres eget bedste; en Personlighed, der ene tager Ansvaret paa sine Skuldre.

Og saa har Ansvarsfølelsen kun én Maade at tilkendegive sin Eksistens paa, derved at Repræsentanten trækker sig tilbage, saa snart han føler, at han ikke længer er noget gyldigt Udtryk for sin Kreds eller sit Folk.

Men er det ikke en Absurditet overhovedet at tale om Enkeltmands Ansvar oppe i de Højder, hvor det gælder et helt Folks inderste Vilje, maaske dets Vé og Vel? En Mands Ansvar som Insats mod to Millioner Menneskers Lykke — det er værre endnu end den Herregaard, der i Æventyret bliver solgt for en Bukseknap. Selv om den ene Mand aldrig fik en glad Time mere, men vred sig i Samvittighedsnag Dag og Nat Resten af sit Liv, kunde det saa opveje, at han havde krænket et helt Folks Selvbestemmelsesret, ramt det i dets Menneskeværdighed og villet gøre det til umælende?

Ansvar?

— Ja, Historien melder om meget, om Magtfylde og hensynsløs Udfolden af sit eget Jeg — men den er ikke just en Beretning om stor Ansvarsfølelse paa de fremskudte Pladser. Ansvarsfølelsen hører næppe til de udprægede Egenskaber hos ledende Mænd, derfor har de kloge Samfund en Udsigt til Dada i Baghaanden — i Form af en Ansvarlighedslov. Men hvor en uansvarlig Konge „tager Ansvaret paa sine Skuldre“, reduceres det uhyre let til det mindst mulige.

For hvem var det — Kongen, Ministrene eller Partiet? Det var ingen af dem eller dem alle tre — efter som det gaar skævt eller godt til. Handlingen kan forskubbes som i en Gliderkasse — naar det fineste Porcellæn gaar i Stykker, er det altid Katten.

Ingen kan tage fejl af, i hvad Retning Udviklingen gaar, Folkene tiltvinger sig Aar for Aar større Indflydelse paa deres egne Anliggender — de vil styre sig selv. Allerede hvor Udviklingen nu befinder sig, er den konstitutionelle Konge kun *til* overfor Hverdagens *decorum*; naar det gælder de alvorlige Spørgsmaal, træder Nationen i direkte Forhold til sig selv. Kongerne gjorde klogt i at indsé, at der ikke gives anden Mulighed. Det vilde formindske Faren ved, at Folkene paa deres Vandring opad mod den politiske Frigørelse rundhaandet fører en Konstitution med, der staar i skarp Kontrast til alle deres Idealer; afløser hinanden ved Bærestængerne saa højtideligt og trofast, som var det selve Pagtens Ark, de bragte med til det forjættede Land.

Kong Oscars Sanktionsnægtelse indeholder et alvorligt: *Til Eftertanke* for alle de Folk, der er paa Vandring fremad mod Frihedens Land. Hvad om de satte Arken ned i Ørkenens Sand et Øjeblik, mens de tænkte sig om! Der er jo Frihed til at tænke nu — selv i Ørkenen; og det er en ganske sund Beskæftigelse!

Siden kan de jo, om de vil, hanke op i Arken igen — og plante den arvelige Trone midt i det Land, hvis Stolthed er, at hver Mand tager sin Chance!

Og over Rigets Port kan der staa: *„Folkets Selvbestemmelsesret! — Le roi s'avisera!“*

Martin Andersen Nexø.

Brand i Glostrup.

Glostrup er en lille, venlig By, 1½ Mil fra København, og har et Par Tusind Indbyggere. Byen bestaar for det meste af nyopførte, grundmurede og teglstensdækte Huse, og det kan Beboerne takke for, at ikke hele Byen blev til en stor Askehob. Ilden opstod i Tømrermester Peter Martinsens store Bygningskompleks, der tilligemed en betydelig Del Tømmer straks brændte; dernæst bredte Ilden sig til fire Smaavillaer, som ogsaa brændte, og videre til den gamle Præstegaard, der har Kirkegaarden mellem sig og Kirken. Hvert Øjeblik truede det med, at Kirkens Træluger skulde fænge; men Ilden nøjedes dog med at hærge Kirkegaarden: Trækors futtede af, Blomster og Sørgepile blev afsvedne. Præstegaarden brændte helt, og Glostrups gamle Præst, Provst *Koch*, var uden Tag over Hovedet.

Et Regnestykke.

Illustreret af **Sophus Jürgensen.**

Jeg traf hende en Sommeraften paa Frederiksberg. Nu er det flere Aar tilbage.

Hun var i hvid Kjole med blaa Baand, og der var Blonder omkring Halværmerne, som hang ned og mødtes med de lange hvide Handsker, saa at man kun kunde se et ganske lille Stykke af den runde, hvide Arm.

Med Parasol og en lille fiks Straahat paa Hovedet entrede hun Sporvognen ved Aaen, og Himlen magede det saaledes, at vi kom til at sidde lige overfor hinanden. Ganske tilfældigt kom vi til at tale sammen, imedens vi rullede ned gennem Falkonérallèen, idet hun nemlig tabte sin Tiøre ned under Træristen i Bunden af Vognen.

Et lille forskrækket „Gud!“ undslap hende, da den forsvandt dernede.

En lille geskæftig Frue, med et Omfang for tre, trøstede hende med et: „Lad De bare den ligge, Frøken; — det er til Fejepigen!“ — mens jeg med Spidsen af min Kniv forsøgte at faa den modstridige Mønt trukket frem. Det lykkedes mig omsider, og til Belønning fik jeg et lille venligt Smil og et halvt skælmsk, halvt undseligt: „Tak skal De ha'!“ — — —

Saa kørte vi videre.

„Rolighedsvej — Godthaabsvej!“ —

Der var næsten ingen Passagerer med, og *hun*, den tykke og jeg blev alene tilbage tilbage inde, de nyankomne foretrak at staa udenfor, eller de kravlede op ovenpaa for at nyde Udsigten fra Taget.

Den tykke rykkede sig med et lettende Suk hen i et Hjørne, med et Velvære, som kun en korpulent Person kan føle, naar der er god Plads.

Hun og jeg sad overfor hinanden.

Jeg nød Duften af hendes Parfume, der som en mild og behagelig Strøm mødtes med Vognens tunge og kvalme Luft.

— — — Hun var i Grunden ganske net — blide, barnlige Træk, som en lille, fornøjelig Opstoppernæse og et Par store, brune, spillende Øjne gav et vist kækt Anstrøg. Hendes Stemme var frisk og klang kønt, syntes jeg. — — Bare jeg kunde faa hende til at sige noget igen — — det lød saa godt, og det klædte hende virkelig, dette forvirrede, skælmske Blik, da hun udtonede den lille Sætning før — — —

— Hun sad og kiggede ud paa Gaden; men pludselig vendte hun Hovedet og mødte mit undersøgende Blik. Jeg forsøgte at kaste mit nedad, men det var for sent. Hun greb det i Flugten og holdt det et Øjeblik fast, og morede sig øjensynligt over min kendelige Fladhed. — — Der kom et ganske lille Smil op i de store spørgende Pupiller; — — — jeg forsøgte en stum Undskyldning. — — Smilet bredte sig til begge Sider — — — saa turde jeg ikke mere, men vendte Hovedet om og betragtede med største Opmærksomhed en Drosche, som vi netop tog i Opløbet.

Da jeg lidt efter igen vendte mig om, mødte jeg kun en brusende brun Haarfylde under den hvide Hat; — hun havde igen givet sig i Lag med sine Studier fra Vinduet. — —

— — Hendes ene Fod legede ubevidst med Parasollen — — lidt paa skraa — regelmæssigt, taktfast, daskede den ind imod den. — — — Det var forresten en køn, lille Fod, den! — — — Den præsenterede sig godt i den stramtsluttende Støvle. — — — Nu var der noget, som særlig tiltrak sig hendes Opmærksomhed derude, for Benet kom helt paa skraa, idet hun hældede sig til Siden for bedre at se — — —

Jeg sad med begge Hænderne støttede paa Stokkeknappen og talte: — — en — — to — — tre brune Ringe i en violet Strømpe — — — et velformet Smalben — — — det var dog i Grunden underligt, saa hun kunde interessere mig — — nu havde jeg kørt sammen med Hundreder af unge Damer, uden at se dem, ja uden saa meget som et Øjeblik at beskæftige mig med den Tanke, at der mulig *kunde* være noget at se — —.

— — — Det var nok en helt ny Støvle den. — — — Jeg kunde se, at Gaden ikke havde slidt ret meget paa den endnu — — —

— — Gud véd, hvormange Ringe der vel kunde være i den Strømpe? — — —

— — Saa regnede jeg — — det var 3 — — og 3 er 6 — — og — — lad — — os se — — 3 — — er — — — Foden bevægede sig ganske lidt, og i samme Nu følte jeg to store, brune Øjne paa mig! — — — Saa, nu havde hun grebet mig igen! — — — Hvor de brændte, de Øjne, jeg kunde mærke, hvor de formelig borede sig igennem Skyggen paa min Straahat. — —

„Har De tabt noget?“ — busede det pludselig ud af hende, — — og da jeg løftede Hovedet, mødte jeg de samme smilende, spørgende Øjne fra før, men denne Gang var der et særligt Glimt i dem; jeg tror, det var Ironi — — en mild Spot over min tydelige Forlegenhed — —

„Jeg? — — Nej — — jo — — det vil sige — nej — det har jeg ikke“, — fik jeg omsider fuldført med nogenlunde Sikkerhed. — — „Tabt noget har jeg ikke — — — Jeg regnede“ — tilføjede jeg og sendte hende et undersøgende Sideblik. — — Hun greb det igen og

holdt det fast med en forunderlig Smidighed, idet hun halvt undskyldende, men dog stadig med det samme ironiske, skælmske Smil, bad mig mange Gange om Forladelse, at hun havde forstyrret mig i mine Beregninger." — —

„Aa Frøken, det har aldeles ikke noget at betyde — tværtimod — De kunde maaske, om De vilde, hjælpe mig?"

— „Jeg?" — det kom leende — hjærteligt. — „Jeg hjælpe med at regne. — Nej, jeg er saa frygtelig dum til den Slags Ting — — saa frygtelig, det sagde ogsaa min Lærerinde i Skolen altid." —

Det skulde vist næsten gælde for en Slags Undskyldning, det sidste, lod det til paa Tonen.

„Aa, det er vist ikke saa slemt" — mente jeg, imedens jeg nød hvert Ord, hun udslyngede, i al dets fuldendte Velklang — —

„Jo, det forsikrer jeg Dem for! — At noget Menneske kan finde Fornøjelse i at regne, — det begriber jeg ikke. For *mig* har det altid været det værste af alt." —

— — „Ja, Frøken! men der er forskellige Regnestykker til; nogle — de, vi lærer i Skolen, — er som Regel meget kedelige, men andre, som man til Tider kan gribe i Øjeblikket, de kan være meget interessante — ja næsten dejlige."

— — „Dejlige Regnestykker!" —

Smilene for op paa deres Plads i hver sin Øjenkrog. —

„Dejlige Regnestykker! — — — — Ja, det kan jo godt være!"

Her løb Smilene igen ned og gav Plads for et stille, næsten komisk Udtryk af Alvor og Resignation.

— — „Men lad Dem endelig ikke forstyrre af mig, nu er vi nok forresten ved Runddelen!" —

— „Ja desværre," — sukkede jeg, mod min Vilje, ganske højt. „Saa blev der ikke noget Facit paa *det* Regnestykke!" —

— „Jeg er virkelig ked af, at jeg fik forstyrret Dem," — lo hun hen til mig, idet hun rejste sig og begyndte at gaa udefter.

— „Tag Dem i Agt Frøken, her ved Svinget! — Jeg tænkte det nok! — — Det var godt, at jeg stod bagved Dem og kunde gribe Dem!"

Sporvognen gjorde en skarp Svingning, og den lille muntre Frøken laa for en Brøkdel af et Minut i mine Arme, idet jeg lige kom tidsnok til at gribe og støtte hende, da hun vaklede ved Vognens Stød.

„Tak!" — — der kom det igen, det halvt undselige Tak — — „Ja, jeg er saa klodset! — — Farvel!"

— — — Et livligt Nik — og væk var hun — nede af Trinet.

Jeg stod derinde og omfattede hele Synet af hende endnu, da en blidelig Banken paa min Skulder fik mig til at vende mig om. — — Det var den tykke, hvis Eksistens jeg helt havde glemt, hun førte sit transpirerende Korpus forbi mig hen imod Udgangen af Vognen.

— — „Hun glemte nok sit Lommetørklæde — — Frøkenen!" — sagde hun med et Sidenik til Bænken. — —

— — „Lommetørklæde?" — — Uden at faa Tid til at fuldføre Sætningen styrtede jeg mig over det og indsugede dets Vellugt i lange, aandende Drag. — —

Pludselig fik jeg en Indskydelse.

„Konduktør! — hvor gik den Dame hen ad?"

„Saavidt jeg saa, gik hun ned ad Alléen."

„Tak!" — sagde jeg, men det hørte han vist næppe, for da var jeg allerede helt ovre ved Sommerlyst og forsøgte i det faldende Tusmørke at faa Øje paa en hvid Kjole med blaa Baand og ringlede Strømper. — —

— — Dér! — — Jo, minsandten var det hende; — — dér — paa den anden Side — — langt forude. — — Jeg løb! — —

„Undskyld — Frøken!" — — Stemmen hoppede i mig af det hurtige Løb. — — „Undskyld — Frøken, men — De — glemte — Deres — Lommetørklæde i Sporvognen" — —

„Lommetørklæde? — Nej, hvor var det pænt af Dem! — — Tak skal De ha'!" —

Smilene forplantede sig denne Gang helt ned i Kinderne, hvor de havde to nydelige Huller at bo i. —

„Det var virkelig altfor megen Ulejlighed!" —

„Aa, Frøken, — det — har — ikke — noget — at sige!" — kom det pustende fra mig; — „Jeg — skal — netop — selv — denne — Vej."

„Skal De det?"

„Ja, har De noget imod, at vi følges et Stykke?"

Jeg blev dristig og forsøgte at lægge saa meget som muligt min Stønnen for Dagen. — —

„Aldeles ikke! — — hvis De da ikke skal regne?"

To store Smil — gennemskælmske — foer ud af Øjenkrogen og forplantede sig til deres respektive Residenspladser.

— — „Nej aldeles ikke, — og selv om jeg virkelig skulde, vilde jeg ikke betænke mig et Øjeblik paa at forsømmme det til Fordel for Deres Selskab!" — —

„De maa ikke sige saadan noget til mig! Jeg hader Smiger" — og et bestemt Udtryk omkring Munden betegnede fuldtud hendes Ord.

„Ja det er skam ikke saa let for os stakkels Herrer at træffe det rette; nogle sætter Pris paa meget, andre paa slet intet; — — jeg personlig kan ikke fordrage det!" — —

„Men De bruger det alligevel!" — hun saa helt inkvisitorisk paa mig. —

— — „Ja saadan til en vis Grad! — — hvad skal man sige — saadan til at begynde med?" —

— — Saa lo hun igen!

„Saadan til at begynde med, — det var da et morsomt Udtryk!"

— — „Synes De? — ja det er det forresten ogsaa."

Jeg kunde ikke faa den lille, lette, tiltalende Skikkelse af Øjnene. — Hvor var hun dog fiks, alle hendes Bevægelser saa frejdige — saa levende; — — — og der var noget luftigt over denne stille, fine Latter! —

„Regner De nu igen?"

„Ja, jeg regnede netop paa, hvad De vilde sige, hvis jeg nu spurgte Dem, om De ikke havde Lyst til at gaa med over i Restaurationen her og nyde lidt Is — — eller saadant noget!" — —

— — „Nej Tak! — — jeg skal ogsaa her ned af Kochs Vej, — ellers mange Tak — — men" — —

— — „Men hvadfornoget?" — spurgte jeg, jeg syntes snart, at vi havde kendt hinanden i en Evighed. — „De kunde saamænd godt gøre mig den Fornøjelse — — kun et Øjeblik!"

— — „Ja Tak — — jeg vilde jo nok — — men — — men saa skal det ogsaa kun være et eneste, lille bitte Øjeblik," — tilføjede hun livligt. — — „Hvis jeg da maa blive fri for Is?" —

Hovedet blev lagt lidt paa Siden, og jeg skimtede to klare Øjne igennem Mørket, — — to, der lyste af tindrende Mod og Livslyst! —

„Aa, De maa blive fri for alt det, De ikke vil have, og til Gengæld faa alt det, som De helst vil have!" — jublede jeg ud og frydede mig ved Glansen fra de to skinnende Lyspupiller. — —

— — „Ja ja! lov nu ikke for meget! — Men det er sandt! — Min Herre, Deres Navn?“ —

Det sidste kom paa en saa komisk alvorsfuld Maade, at vi uvilkaarlig begge kom til at le.

Jeg sagde hende mit Navn.

„Og mit er Astrid Engeldal — Tantes egen Pige!“ — føjede hun smilende til. —

„Frøken Engeldal, maa jeg byde Dem min Arm, saa gaar vi over og hviler os et Øjeblik.“

„Ja, men husk! — kun et ganske lille Øjeblik.“ —

— — — — —

Tusmørket faldt tættere og tættere. Sommernatten sænkede sig mild og venlig over alle de glade Københavnere, som færdedes op og ned i Alléen, og hvis Stemmer lød ind til os gennem de aabenstaaende Vinduer.

Vi havde faaet det for køligt der ude under Laurbærtræerne og havde søgt og fundet et lille hyggeligt Hjørne indenfor.

„Øjeblikket“ var, takket være mine gode Talegaver, blevet trukket lidt ud, og først henad Tolv brød vi paa hendes gentagne Opfordring op og vandrede hjemad.

Alt havde vi drøftet — alt imellem Himmel og Jord, vi havde let og pjanket, talt alvorligt og behandlet alle mulige løbende Spørgsmaal, ikke et Øjeblik var vor Samtale gaaet i Staa.

Men nu, da vi Side om Side gik hjem efter, var der saadan en underlig trykket Stemning.

„Hvor bor De Frøken?“

„Kochs Vej;“ — hun nævnede Nummeret. — Pavse.

— „Hvorfor er De saa tavs, Frøken?“ — —

— „Aa, jeg véd ikke,“ — det kom langsomt og usikkert, — „jeg skulde egentlig have været hjemme for længe siden.“

— „Gør det noget?“

— „Nej — det gør ikke noget.“

Pavse.

— „Ved De, hvad jeg gaar og spekulerer paa?“

— „Nej.“ — —

— „Jeg spekulerer paa, hvad det var for et Regnestykke, De sad og lavede i Sporvognen.“ —

Hun saa ikke paa mig, men hendes Blik svævede i Haven paa den anden Side.

— „Vil De gerne vide det?“

— „Ja, saamænd; — naa — det er forresten ligegyldigt — — nu er jeg hjemme. — — Tak for i Aften!“

En lille varm Haand sluttede fast og energisk om min.

— „Haster det saa stærkt?“

— „Ja, jeg skal ind nu — Farvel!“ —

— „Vil De saa ikke have at vide, hvad jeg regnede paa?“

Jeg holdt hende tilbage. —

„Jo — hvis De vil?“ — —

— „Kom, skal jeg hviske det til Dem.“ —

— „Nej Tak! — Sig De det kun højt, her er jo ingen!“

— „Jeg regnede ud, hvor mange Ringe der var i Deres Strømpe.“

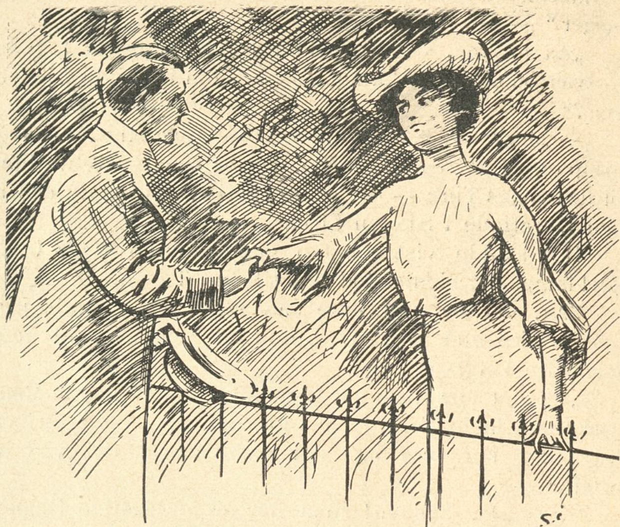
— — „Fy!“ — Et sikkert lille Smæk med Parasollen, og som et forskræmt lille Dyr smuttede hun ind gennem Havelaagen. —

— „Ser man Dem aldrig mere?“ — Jeg stod udenfor og rakte hende Haanden over Jærngitteret.

— „Jo, — maaske, — hvis De vil, — — hvis De bryder Dem om at sludre en Times Tid med mig en Gang imellem. — Jeg vil gerne!“ — kom det frimodigt.

— „Om jeg vil! — hvornaar kan De? — — hvornaar skal vi bestemme? — — endelig snart?“

— „Skal vi sige Torsdag Aften. — — Hvis De da ikke skal regne — — —?“

Hun trak Haanden ud af min, og med et syngende „God Nat og Tusind Tak for i Aften!“ løb hun op ad den grusbelagte Gang. — — — — —

— — — — — —

Jeg behøver næppe at tilføje, at Regnestykket fik et tilfredsstillende Facit.

Alfred Raae.

Dampskibsselskabet „Turisten“.

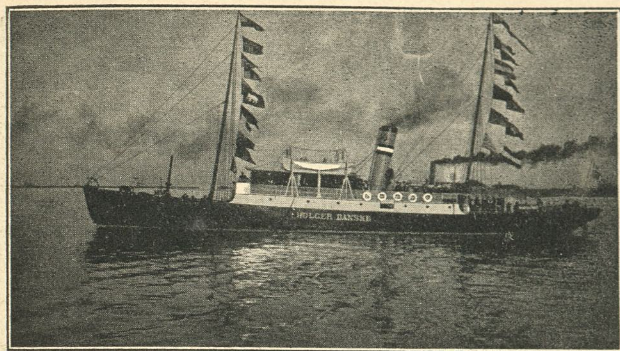
Ved Opgørelse af Trafiken i begge Pinsedage regnes i Aar Kystsejladsen med. Den besørgede ud og hjem 16—18,000 Passagerer.

Direktør Chr. Rasmussen.

Direktøren for Dampskibsselskabet „Turisten“, Hr. *Chr. Rasmussen*, har Æren for, at Farten i Øresund langs den skønne sjællandske Kyst nu saaledes er i Færd med at tage Opsving. Efter at det store forenede Dampskibsselskab havde opgivet Ævret, blev der gjort et Par Forsøg med at genoprette Ruten, men de endte ynkeligt, og det saa en Tid ud til, at Kystfarten skulde være skrinlagt for Tid og Evighed; men saa fik en ung Mand fat, og han har forstaaet at gribe Sagen an paa rette Maade og arbejde økonomisk. I Fjor begyndte det nydannede Aktieselskab „Turisten“ Farten med en mindre Damper „Hamlet“, og i Aar har det endvidere anskaffet det elegante og komfortable Skib „Holger Danske“, der kan rumme henved 600 Passagerer. Nu ser man Fremtiden i Møde med gode Forhaabninger.

Fra 1. Juli begynder Selskabet den daglige Sommerfart. Alle Fremmede har ikke haft Ord rige nok til at tolke de Skønhedsindtryk, som de har modtaget

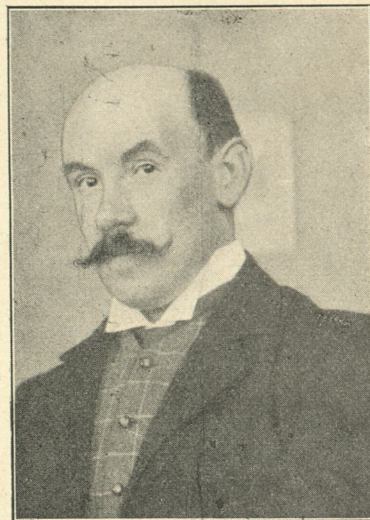
paa en Sejltur langs Kysten, og den har da ogsaa sin Del i at trække Turiststrømmen til vor Hovedstad. Derfor bør først og fremmest Hotellernes Direktioner støtte den unge, energiske Mand i Arbejdet for at fæstne og udvide Farten.

Overretssagfører Carl Meyer.

Siden den 10. Juni har en af Hovedstadens mest kendte og mest søgte Overretssagførere, *Carl Meyer*, været savnet.

Carl Meyer, der for Tiden opholdt sig paa en Klinik, var stærkt angrebet af en Nervesygdom, fremkaldt ved hans utrættelige og overanstrængende Virken; og han frygtede, sikkert ikke uden Grund, at hans Sygdom skulde ende med uhelbredelig Sindsyge.

Ved sin Forsvinden havde han da ogsaa efterladt et Brev i sit Værelse paa Klinikken og meddelte heri slet og ret, at han Lig vilde være at finde i Damhussøen. Efter at Politiet var blevets allarmeret, fandt man da ogsaa hans Hat og Cykle ved Emdrupsø, som han jo nemt i sin ophidsede Tilstand kan tænkes at have forvekslet med Damhussøen. Han selv fandtes dog først om Tirsdagen, efter mange Dages forgæves Søgen.

Overretssagfører Carl Meyer

Overretssagfører Carl Meyer var mellem de Fyrre og Halvtreds og havde ved sine store Evner og sin indtagende friske Elskværdighed allerede vundet sig et stort og udsøgt Klientel, hvoraf han ganske vist havde arvet en Del efter Etatsraad Strøm, hvis Forretning han i sin Tid overtog.

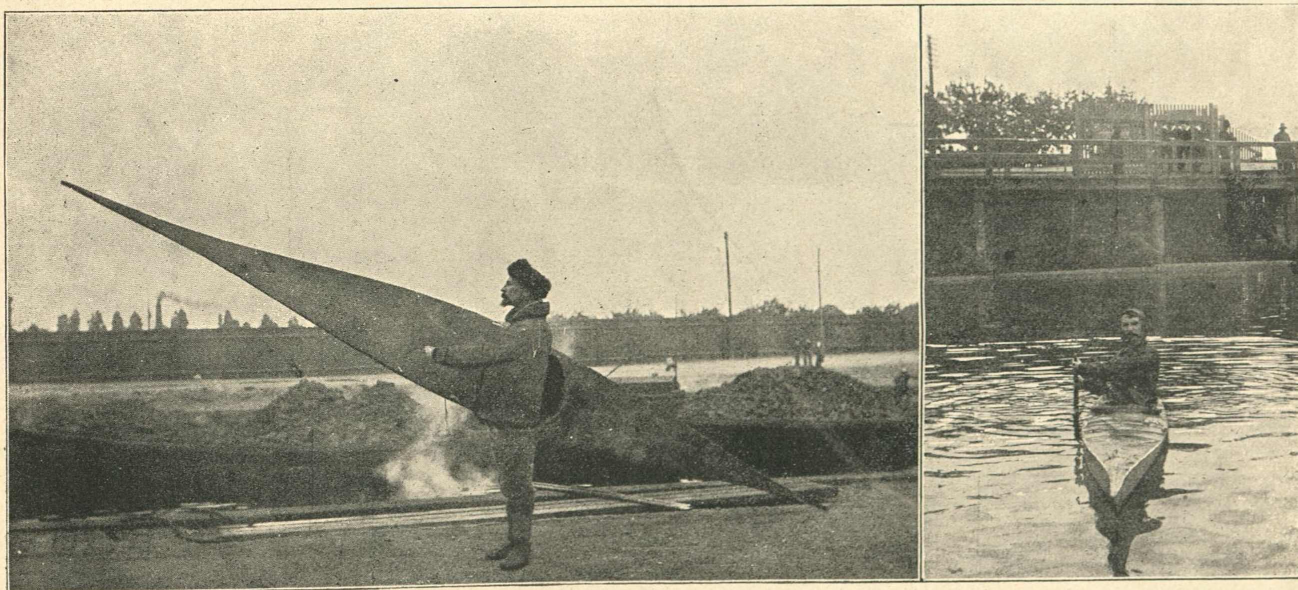
Det er selvfølgeligt, at en Mand med Carl Meyers indtagende, selskabelige Egenskaber var kendt i næsten alle Hovedstadens Kredse. I Studenterforeningen havde han saaledes i mange Aar indtaget en Førstestilling; han var Skuespillerforeningens juridiske Konsulent, og han havde Sæde i Frederiksberg Kommunalbestyrelse.

Han var Selskabsmanden *par excellence*, en af vor Sagførerstands Spidser og i det hele Manden, der er i Besiddelse af de Evner og den Fremtræden, som skaber Tillid og Tiltro.

Det er da forstaaeligt, at denne klare og virksomme Hjærne frygtede Sindsygen mere end selve Døden.

A. W. H.

Mylius-Erichsens Kajakfærd.

Man har i den sidste Tid af og til kunnet se en underlig Fremtoning fare omkring i Farvandet ved Toldboden. Det er Grønlandsfareren *Mylius-Erichsen*, der iført eskimoisk Skinddragt har opfrisket sin Færdighed i at ro Kajak.

En af Dagene paabegynder han nemlig en Tur rundt i de jydske Aaløb og Himmelbjergsøerne, dels i journalistisk Øjemed, dels for at demonstrere Kajakkens Brugbarhed i vore hjemlige Fladvande. Kajakken, der maaler ca. 5 Alen, er ægte grøndlandsk Fabrikat, forfærdiget af Skind, og har været med til adskillige mere farefulde Ture end den, der nu forestaar den. Den er meget let og kan uden Vanskelighed transporteres af én Person. Den bæres hvilende paa Hovedet. Skindjakken, som Roeren anvender, slutter tæt om Kajakkens Aabning, saa at Vandet ikke kan trænge ind, selv i høj Sø.

Mylius-Erichsen agter at besejle de fleste jydske Aaer og Himmelbjergsøer, — tildels for at bevise, at Kajakken er et Fartøj, der udmærket egner sig for vore indenlandske Smaavande, især for Jægere ved Jagt paa Ællinger og ved Andetræk. Men selv om der lurede Farer i Gudenaaen og Juul Sø, vilde det næppe afskrække Mylius-Erichsen. Han har jo før vist, at han har en Mands Mod.

Fra Brylluppet i Berlin.

Kronprins Wilhelm og Kronprinsesse Cecilie.

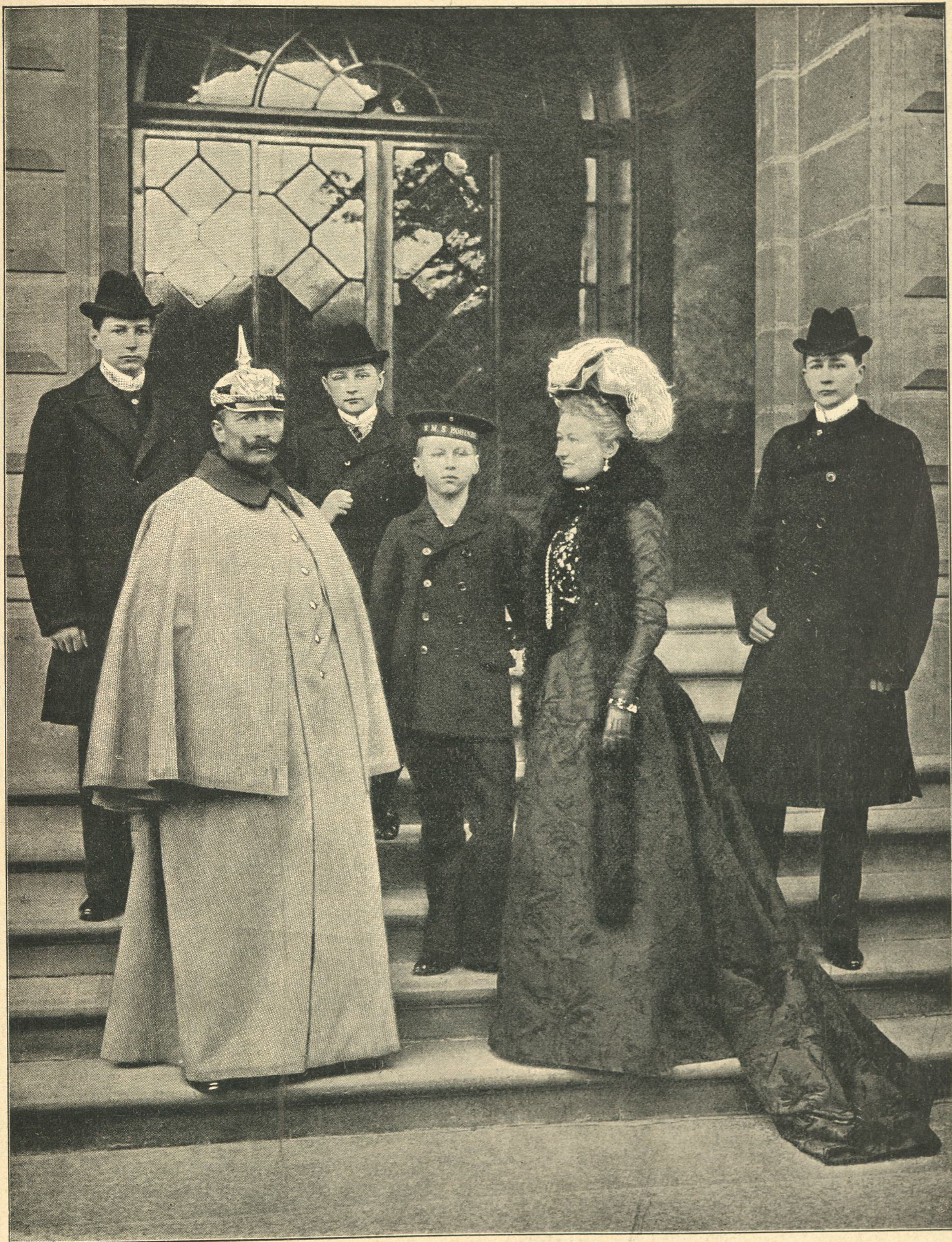

Prins Christian.

Prins Christian, hvis Gemalinde, Prinsesse Alexandrine, er Søster til den nygifte Kronprinsesse Cecilie, var under Bryllupsfestlighederne i sin Egenskab af den tyske Kronprins' Svoger Genstand for ganske særlig Opmærksomhed. Vort Billede viser ham i tysk Husaruniform.

Æresdamer danner Spalier paa Brudetogets Vej.

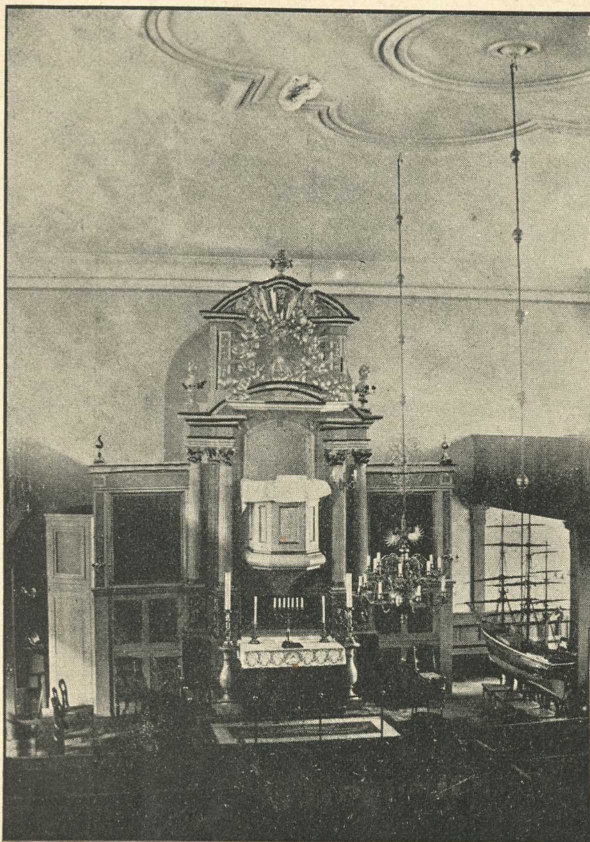

Adalbert. August Wilhelm. Oscar. Eitel Friedrich.

Kejseren og Kejserinden af Tyskland
med fire af deres Sønner.

Vartov Kirkes 150 Aars Jubilæum.

Hvem kender ikke Vartov — den gamle, milde Plejestiftelse med de røde Mure og smaa Vinduer, bag

hvilke Byens Gamle og Svage finder et hyggeligt og roligt Hjem i deres Livs Aften.

Hvert Barn her i Byen kender den. Alene Navnet har jo en saa god, gammel Klang, grundfæstet som det er i Folkevittigheden og det evigt glade Københavner-humør.

Men længere end til Porten og den røde Ydermur kender de fleste nu alligevel ikke Vartov, og vi tør roligt sige, at for Hundreder af vore kære Bysbørn har det sikkert været noget ganske nyt, naar de i de sidste Dage hørte Tale om en Kirke derinde — endda den nu i Søndags fyldte sine 150 Aar.

Selve Stiftelsen er imidlertid langt, langt ældre. Dens Oprindelse daterer sig fra Erik Menveds Tid, Aar 1296, da Roskildebispen Johannes Krag stiftede „Helligaandshospitalet" for de Syge og Arme i Staden. Pengene skaffedes tilveje gennem „Bedere", tiggende Munke, der gennemstrejfede Landet og fik Folk til at lade Mønten rulle.

I Aaret 1607 flyttede Christian IV. Hospitalet ud paa Strandvejen til Lystgaarden „Vartov", et Navn, denne havde efter et Beværtningssted, der havde været her, og over hvis Dør Værten havde sat de plattyske Ord „War to", der paa Dansk maa oversættes ved „Pas paa" eller „Giv Agt".

Hospitalet tog Navnet op og har baaret det siden.

Paa dets nuværende Grund flyttedes Vartov hen i 1666, da det besluttedes, at det ikke længere skulde være Hospital men Plejestiftelse for Gamle og Svage.

De gamle Bygninger, der laa her, blev imidlertid snart for indskrænkede, hvorfor man i Aaret 1726 byggede det nyt op fra Grunden.

Men først den 11. Juni 1755 lykkedes det at faa Kirken indviet.

— — —

Til Trods for sin omtumlede Tilværelse, kan man dog vanskeligt finde noget mere fredhelligt Sted end indenfor Vartovs Mure.

Udenfor larmer Byen af Sted, den unge, fremskridts-higende By, med sine Tusinder af Stræbere og Ærger-righeder, sine hidsige Kampe for Guld og Ære, sine sociale Sammenstød mellem rige og fattige, sine Længs-ler og Haab og gyldne Drømme, og alt det, Mennesker kæmper for og higer imod i de unge Aar, naar Blodet flyder raskt igennem Aarerne.

Her inde bag Vartovs Mure er man færdig med alt det, her lever man sit Stilleliv i Resignation og Taalmodighed, her fødes ingen Drømme og Længsler — her lever man paa Minderne om det, der engang var og som aldrig mere kommer igen.

Og i dette Liv har 150 Aars Jubilaren været de gamle en trofast Ven og Støtte.

V. Br.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

23. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

XI.

Den østrigske Enkebaronesse Sternfeldt, som af Tyrkerne blev kaldt Iraka, saa ud til at være henimod helvtredsindstyve Aar. Hun var temmelig svær af Figur, havde et fint, stærkt pudret Ansigt, mørke, forstandige Øjne og Panden halvt dækket af sort, kreppet Haar.

„Hvilke Sprog taler De?“ — spurgte hun Alma paa Fransk.

„Foruden mit eget taler jeg fransk, tysk og engelsk,“ — svarede Alma.

„Og hvilket er Deres eget?“

„Dansk.“

„Dansk? Det var jo interessant!“

„Hvor kommer De fra?“ — spurgte hun dernæst Italienerinden, som sad paa Bagsædet lige over for hende.

Denne saa paa hende med forskræmte Øjne og svarede paa italiensk:

„Forstaar ikke.“

Dermed standsede Samtalen.

Nogle Minutter senere spurgte Alma:

„Hvor fører De os hen?“

„Til Yildiz,“ — svarede Iraka og tilføjede: „Nogle Mennesker jager hele Livet efter Lykken uden at kunne naa den; medens andre ligesom De, Mademoiselle, falder, uden at De aner det, i Lykkegudens Arme. Ja, De kan være glad; thi der findes intet Sted paa Jorden, hvor Kvinderne har det bedre end her.“

Alma mindedes Dr. Galés Raad om at være forsigtig og ikke at lægge sin Misfornøjelse for Dagen, derfor tav hun indtil videre.

De kørte op ad en stejl Bjergskrænt til en høj Mur, hvori der var tre Porte, en mindre, som kun syntes at være beregnet til Fodgængere, og to større, hvoraf den længst til højre var rigt smykket med Marmorfiligran og Guld og malet i livlige Farver. Dette var Sultanens Port. Den midterste var mere tarvelig; men udenfor dem alle stod der Skildvagter i europæiske Uniformer og med rød Fez paa Hovedet.

Den Gilding, som red foran Vognrækken, raabte et tyrkisk Ord, hvorpaa den midterste Port aabnedes, og Hestene kørte ind paa en stor Gaardsplads. Her laa flere, temmelig tarvelige Bygninger i europæisk Stil. Der vrimlede af sortklædte Livgardister, Tyfenkdschier. I den næste Mur, som var noget højere end den første, saas ogsaa flere Porte, hvoraf den ene aabnede sig og lod Vognene rulle ind. Her var en anden Gaardsplads med en Mængde Slotte, Fabrikker og Haver med smaa kunstige Søer, hvori der laa en Ø med Pavilloner af forskellige Størrelser.

Iraka pegede ud gennem Vinduet og sagde:

„I den Kiosk boede Prins Heinrich af Prøjsen, da han var her i Besøg. Og i den lille Schweitzerhytte boede den tyske Kejser og Kongen af Serbien. Lidt højere oppe laa Kronprins Rudolf og Fyrst Ferdinand af Bulgarien. I det smukke Slot, som ligger dér længst ude paa den lille Ø midt i Søen, tilbringer Storherren det meste af Dagen. Dér har han sit fotografiske Atelier, der maler og musicerer han. Den ottomanske Kejser ligner i dette den tyske, for hvem han ogsaa nærer et oprigtigt Venskab.“

Alma svarede intet, men tænkte uvilkaarlig:

„Hvor besynderligt, at denne europæiske Dame kan være saa fornøjet, naar hun bor mellem Muhammedanere, der har saa ganske andre Begreber om alt, end vi!“

Nu standsede de udenfor den tredje Mur, som var meget højere og bredere og lignede en Fæstningsmur. En Port blev aabnet, og Vognene rullede ind paa den sidste Gaardsplads, som var omringet af et mægtigt Bygningskompleks. Et stort Slot vendte med Fronten ud til den anden Gaardsplads og med Bagsiden til den tredje. Dette var Sultanens private Bolig, som stod i direkte Forbindelse med Haremmet. Dette sidste var af hvidt Marmor og større end alle de andre. Det var udenpaa smykket med Arabesker og Filigran; og alle Vinduer var forsynede med Jærngittere. Midt paa Fronten var der en bred Dør af Kobber og Guld.

Øverst paa Marmortrappen stod Storgildingen, Kislaragassien, Ghani Aga, en kulsort Kæmpe uden Skæg paa det fladtrykte Ansigt, der havde mere af Dyrets end af Menneskets Udtryk. Han var Chef for hele den Hær af sorte, brune og hvide Gildinger, som lever i Yildiz. Hans Gage var tre Hundrede Pund om Maaneden, og han var i Rang ligestillet med Storvesiren, med Storcherifen af Mekka, med Khediven af Ægypten, samt med den skatteydende Fyrste af Bulgarien. Men i Indflydelse stod han over dem alle.

Denne „Lyksalighedens og Paradisets Vogter“, som hans Titel lyder, modtog Iraka med en alvorlig Hovedbøjning. Hun vinkede paa alle Pigerne, at de skulde stige ud af Vognene og følge efter hende op ad Trappen. Gennem Kobberdøren traadte de ind i en rummelig Forhal, hvis Gulv var dannet af røde Marmorfliser. Herfra løb Gange i alle Retninger ind til Slottets forskellige Afdelinger. En Mængde sorte, skægløse Gildinger med tynde, pibende Fistelstemmer kom farende ud og stirrede nysgerrige paa de nyankomne, medens sorte og gulbrune Slavinder, Alaïker, strømmede til fra alle Sider. De bar alle en lille Tylkappe paa Hovedet, smykket med en straalende Agraf. Nogle havde fæstet deres lange Kjole, Antari, op med Spidsen stukket ned i et spraglet Tørklæde, der var surret som Bælte om Livet; andre lod den slæbe efter sig henad Marmorfliserne.

Baade Gildinger og Slavinder hilste, idet de bøjede sig saa dybt, at Hovedet næsten berørte Gulvet.

Iraka førte sine unge Piger op paa første Sal, hvor andre Gildinger stod rede til at aabne Dørene.

„Her er Deres Bolig!“ — sagde hun endelig til Alma, idet hun standsede udenfor en Dør. „Disse to Negerinder, som hedder Malkun og Fatimé, skal opvarte Dem. De har to Vogtere indenfor og to udenfor Deres Dør.“ Dermed nikkede hun og gik videre.

Alma traadte ind i sin Lejlighed, der bestod af tre Værelser. De to yderste var udstyrede med orientalske Tæpper paa Vægge og Gulv, saaledes at ikke et Fodtrin kunde høres. Møblerne var af sort Træ, indlagt med Sølv og Elfenben og Divanerne overfyldte med røde, gule og blaa Puder og Tæpper. Vinduerne var af farvet Glas med Billeder af Blomster, Træer og

fantastiske Dyr samt det ottomanske Vaaben, en Halvmaane og en Stjerne.

Slavinderne fulgte hende i Hælene ind i det inderste Værelse, hvor der laa en Madras paa Gulvet. De bøjede sig begge med foldede Hænder, hvorefter de tog Hat og Kaabe af hende og hængte det ind i et Skab. Malkun hældte lunkent Vand i et blaat Porcellænsfad, og Fatimé bød hende Haandklæder. Toiletbordet var overfyldt med alle de fineste Sæber, Cremer, Pastaer, Pudre og Olier fra de mest bekendte Firmaer i Paris, Berlin og Wien.

Da Alma havde vasket sig og ordnet sit Haar, gik hun tilbage til det andet, største Værelse, gennem hvis aabne Dør hun kunde se sine to Vogtere sidde paa Taburetter. De havde flade Næser, brede Læber og uldent, sort Haar. Den ene strikkede paa en Strømpe, medens den anden broderede et Silketæppe.

„Disse rædsomme Mennesker, med hvem jeg ikke kan tale et eneste Ord, skal jeg altsaa have hængende over mig den hele Dag!“ — tænkte hun med Gru.

Hun aabnede Vinduet og kiggede ud gennem Jærnstængerne. Nedenfor hende laa en fortryllende Have med Træer i mange Farver og paa Jorden et spraglet Blomsterflor, hvis Mage hun aldrig havde set.

Hun hørte et tusindfoldigt Sangkor, og hun saa Fugle i alle Størrelser og med spraglede Farver, glinsende som Metal, flyve om i svære Glashuse mellem Palmer og højstammede Roser.

Alma stod som blændet og glemte for en Stund sig selv for at fordybe sig i Beskuelsen af denne yndige Have. Medens hun stod dér, kastede Solen sine sidste Straaler i de blanke Søer, der begyndte at tindre som polerede Spejle. Men idet Solen sank ned bag Bjergene, lagde en let Taage sig hen over Blomster, Søer og Træer og indhyllede det hele som i et blaaligt Slør. Derefter blev Jorden pludselig ganske mørk, medens Stjernerne tændtes paa den dybblaa Himmel.

Alma lukkede Vinduet og lagde sig paa en Divan. Hun hørte Vagten hviske i Værelset ved Siden af og følte sig uhyggelig til Mode.

Naar hun havde besøgt den zoologiske Have i København, havde hun altid følt Medlidenhed med disse Dyr, som var fangede ind fra alle Zoner og Lande. „Det er altsaa ikke Dyr alene,“ — tænkte hun nu — „som fanges og holdes i Bur, men ogsaa Mennesker. Og noget saadant foregaar altsaa i Europa i det tyvende Aarhundrede!“

Pludselig blev der lyst, og hun saa til sin store Forbavselse, at der ogsaa var elektrisk Belysning i Yildiz.

Da hun havde ligget et Par Timer paa Divanen, bankede det paa Døren i Forværelset, og en Dame traadte ind, som Alma i første Øjeblik ikke genkendte. Men da hun spurgte:

„Er De nu udhvilet, Mademoiselle?“ — opdagede hun, at det var den østrigske Baronesse.

Denne var nu klædt i tyrkisk Dragt: gule Tøfler, hvide Silkebenklæder, der hang i dybe Folder helt ned om Anklerne, hvorover en kort Kjole, aaben foran, samt gul, sølvbroderet Trøje med vide Ærmer over en blaa Silkeskjorte.

„De kender mig maaske ikke igen?“ — spurgte hun smilende.

„Jo, nu ser jeg, hvem det er!“ — svarede Alma, idet hun hurtig rejste sig fra Divanen.

„I det Skab, der staar i Deres Sovekammer, findes der flere lignende Dragter,“ — fortalte Iraka. „De maa snart klæde Dem om; Sultaninde Kadinen har Modtagelse i Aften, og alle Paladsdamer er indbudne.“

„Skal jeg klæde mig ud paa denne Maade?“ — spurgte Alma.

„Ja, Mademoiselle! Naar Hoffet er ene, klæder alle Damer sig *à la turca*; kun naar her er Selskab for europæiske Gæster, er man af Høflighed i europæiske Dragter *à la franca*. Nu kommer Deres Slavinder for at hjælpe Dem. Men se nu fornøjet ud!“ — opfordrede hun. „Det vil De altid staa Dem bedst ved.“

„Det er ikke saa let at fremhykle en Glæde, som man slet ikke føler,“ — svarede Alma.

„Men hvorfor i al Verden skulde De da ikke være glad, lille Mademoiselle? Fra hvilke Forhold kommer De?“

„Min Fader har været Officer i den danske Hær.“

„Men hvorledes er De da kommet ud paa Rejse ganske alene?“

„Jeg søgte en Plads som Selskabsdame i en belgisk Familie; men i Stedet for at komme der, blev jeg ført til et rædsomt Hus i London. Derfra blev jeg med Magt transporteret til en lille By i Nærheden af Paris. Her solgte man mig videre til den tyrkiske Herre, som bragte mig til Dem.“

„Ja,“ — svarede Iraka i en let, ligegyldig Tone. — „det er en gammel Historie, som hænder hver Dag, naar unge Piger giver sig fremmede i Vold. Men vær De fornøjet, fordi De er havnet her!“

„Det kan jeg ikke!“ — sukkede den unge Pige. „Jeg længes hjem.“

„Det gaar snart over,“ — trøstede Iraka. „Indbilder De Dem virkelig, at De vilde have faaet det bedre som Selskabsdame i en privat Familie end her ved et af Verdens mægtigste Hoffer? De taler jo og tænker som et Barn. Der findes Tusinder af unge Piger her i Tyrkiet og i Nabolandene, der tørster efter den Lykke, som De saa uventet har opnaaet. De faar her højere Gage end nogensomhelst Hofdame i Europa. Og hvis Storherrens Øjne falder paa Dem, og De forstaar at vinde ham, stiger De øjeblikkelig i Rang og faar dobbelt saa stor Apanage. Bliver De Moder, er De rigere end nogen europæisk Dronning. Storherren har Lov til at have fire legitime Hustruer, men har endnu kun en; altsaa kan De stræbe mod det højeste Maal og muligvis naa det, saafremt De er klog og ærgerrig.“

„Jeg vilde ønske, han kom til at hade mig!“ — udbrød Alma med flammende Blik og stærk Stemme.

„Da kunde De risikere at blive indsyet i en Lædersæk og kastet i Bosporus,“ — svarede Iraka.

„Det er mig ubegribeligt, at De, Baronesse, som er født og opdraget i Europa, kan finde Dem i disse hedenske Forhold!“ — sagde Alma aabenhjærtig.

Og Baronessen svarede med et Smil:

„Jeg har saamænd aldrig i mit Liv haft det saa godt som her. Min Fader ruinerede sig, og min Mand, der var Diplomat, gjorde det samme og lærte mig at foragte ham selv og hele det mandlige Køn. Jeg kan ikke indse, at de europæiske Ægteskaber er saa meget bedre end de orientalske. I Europa plager enten Manden sin Hustru saaledes, at hun ældes før Tiden, eller ogsaa bryder han sin Troskabsed og lever i hemmeligt Flerkoneri. Men disse andre forsørger han kun, saa længe det behager ham. Loven tvinger ham jo ikke til det, og disse Medhustruers Børn kaster han ud for alle Vinde og overlader til Staten at forsørge dem. Orientaleren derimod sørger lige godt for alle sine Kvinder og Børn, hvilket jo er meget mere moralsk. Og med Hensyn til Storherrens Kvinder saa tør jeg nok paastaa, at ingen af deres Køn hverken i Occidenten eller Orienten har det bedre.“ (Fortsættes).

Husejer Chr. A. Bugge.

„Verdens-Spejlet“s Læsere vil sikkert med Interesse have fulgt vore smaa Biografier og Karakteristiker af Københavns fremragende Forretningsmænd. Og den opmærksomme Læser vil have bemærket, at Størsteparten af de Folk, der nu sidder med store Forretninger, er Mennesker, som ved egen Hjælp har tjent sig op fra slet ingenting.

Husejer *Chr. A. Bugge* er saaledes heller ikke nogen Undtagelse fra denne Regel.

Vi gik derud paa Kong Georgs Vej, hvor Hr. Bugge bor i den store, smukke Villa „Athén“. Alle Villahaverne stod i Blomst, Guldregn og Syrener hang ud over Vejen, og dybt inde mellem det tætte Grønne opdagede man en Gavl, et Vindu eller en Balkon, hvor der sad en gammel Mand og solede sig.

Maj og Juni — det er Villahavernes Tid. Aldrig er de saa vidunderlige som paa denne Aarstid, hvor de smaa Tuller og Baby’er triller rundt i Græsplænen og kvidrer om Kap med Fuglene i Træerne.

Vi gaar ind i Villa Athén, og snart sidder vi overfor Hr. Chr. A. Bugge, en nogle og fyrretyveaarig Mand, med et Ansigt, der er livligt og elskværdigt, og en egen hurtig-nervøs Væremaade, der har lige nemt til det hurtigt hidsige som til det hurtigt smilende.

Der er Sol og Stormvejr over det Ansigt.

Og Værelset genlyder af Hr. Bugges høje, klare Stemme:

— Naa, hvad vil De have at vide, De er naturligvis meget nysgerrig, siger Hr. Bugge og smiler.

Noget om Deres Forretning og om Dem selv, svarer vi.

— Ja, sér De, jeg tror nu, at det er gaaet op for de fleste Mennesker her i Landet, at det allerede fra Ungdommen af gælder om at være udrustet med gode Skolekundskaber for at kunne tage Kampen op her i Samfundet, og at det gælder om at sikre sig en fast Stilling og hvert Aar lægge noget til Side af sin Fortjeneste. Ser De, det tror jeg — og der ligger en Erfaring bagved.

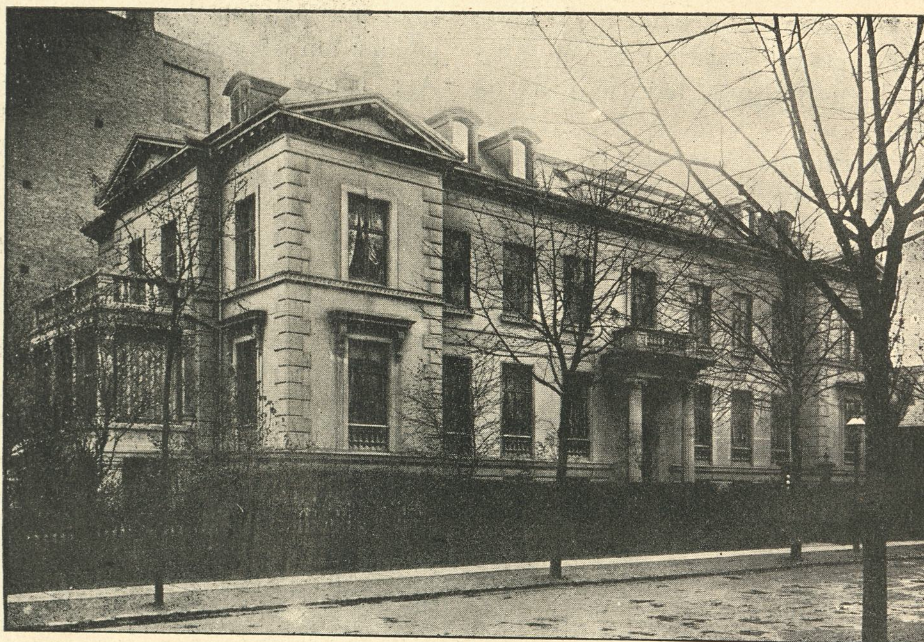
Nu er det jo snart blevet helt almindeligt i Udlandet, at enhver Mand har sit eget Hus. Og behageligt er det jo, hvis man har Raad til det. Der bygges jo nu for Tiden saa mange Villaer og smaa Huse rundt om i den store Hovedstad. Men det er ikke altid billigst at bygge selv. Der kommer altid en hel Del Udgifter paa bagefter, som man ikke har beregnet, ligesom Kurstab ved Omprioriteringen.

Derfor er det ogsaa, at Folk efterhaanden har lært at komme herud til mig. Skal det være en lille Villa eller en fin Ejendom, saa kommer Folk til Chr. A. Bugge, Kong Georgsvej 1, Villa „Athén“ — det kan De være rolig for. Og det rare ved det er, at Folk er glade for mig. Min praktiske Erfaring med Hensyn til Huse gør mig til en god Raadgiver for de Folk, som søger mig, og min Forretning er efterhaanden saa indarbejdet og omfattende, at jeg kan tilbyde mine Kunder alle Slags Huse paa gode Betingelser, baade med store og smaa Udbetalinger. Forretningen vokser da ogsaa Aar for Aar — et Bevis paa, at den ene Kunde anbefaler mig til den anden.

Denne Tillid fra saavel Køber som Sælger er den største Glæde, jeg har af min Forretning; thi selv om man gerne vil tjene Penge,

saa er Hovedsagen dog den, at der vises En den absolute Tillid, der er den væsentligste Faktor ved en Forretning af den Art som min.

Og saa er jeg moderat med mit Honorar. Det vises bedst derved, at der imellem Hus- og Villaejerne ligefrem er den Overbevisning, at de faar den bedste Ordning ved at henvende sig til mig, der har det største Klientel og det største Antal Ejendomme til Udvalg, og som tillige behandler dem paa den kulanteste Maade.

Villa „Athén", Kong Georgs Vej 1,
hvori Chr. A. Bugges Forretning findes.

Nu skal De se — Hr. Bugge rejser sig og henter en Protokol — her kan De se, hvad jeg brugte i Aaret 1904 til Annoncer: over 4,500 Kr. — og altsammen ganske gratis for mine Kunder, og det vil jeg da sige Dem — og det maa vel interessere Dem som Journalist — at De kan da næsten ikke tage en Avis i Haanden, udén man ser Chr. A. Bugges Annoncer om Ejendomme og Villaer til Købs eller til Salgs.

— Men nu noget om Dem selv, Hr. Bugge, beder vi.

— Jeg er barnefødt i Jylland, i Nærheden af Randers, kom til København, da jeg var 18 Aar gammel, stod i Købmandslære i fire Aar, hvorpaa jeg 23 Aar gammel fik egen Forretning, som jeg drev i 11 Aar. Flyttede derpaa til Frederiksberg, hvor jeg købte den første store Ejendom i Falkoneralléen og tænkte paa at trække mig tilbage af Helbredshensyn. Men det fik jeg nu ikke Lov til. Folk trak mig med ud, snart for at se paa en Villa, snart paa et Hus. Og paa den Maade grundlagde jeg min nuværende Forretning.

Da Forretningen efterhaanden steg over Forventning, købte jeg min nuværende Ejendom „Villa Athén" af nu afdøde Justitsraad Josephsen, hvorefter jeg moderniserede den saaledes, at den nu staar mig i over 80,000 Kr.

— — —

Vi staar atter ude paa Kong Georgs Vej. Villahaverne blomstrer. Syrén og Guldregn hænger ud over Vejen. Og Luften er fyldt af Frydeskrig fra Fuglestruber.

Vi vender os om. Dér ligger Villa „Athén" i al sin Fornemhed — Husejer Bugges hyggelige Residens.

—n. —t.

Ugens Navne.

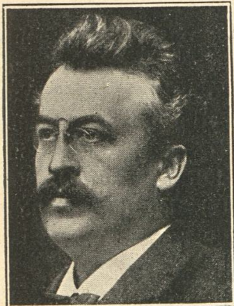
— Den 19. Juni kan *Christen Lind* og Hustru, Løvenhøj, Ørre pr. Herning, fejre deres Diamantbryllup. Chr. Lind er 88 Aar og hans Hustru 82 De er i Forhold til deres høje Alder raske og rørige og driver endnu selv den Landejendom, hvor de har boet i hele deres Ægteskab. Chr. Lind var tillige i sine unge Dage Snedker og Spillemand. De har haft to Børn, der begge døde som ganske smaa; men Løvenhøj har altid været et kært Sted for alle deres Søskendes Børn, hvoraf mange tilligemed en stor Vennekreds denne Dag vil samles om de to Gamle.

Christen Lind og Hustru.

— Toldforvalter *L. D. Wellejus* i Sæby fejrede fornylig sit 25 Aars Jubilæum. Han begyndte som Toldfuldmægtig under sin Fader, daværende Toldkasserer W. i Aalborg, og siden har han gjort Tjeneste i Kolding, Holbæk, København og Herning. I 1901 overtog han sit nuværende Embede.

Toldforvalter Wellejus.

— Bygningsinspektør, Justitsraad *Thorvald Sørensen*, der døde forrige Lørdag efter et langt og haabløst Sygeleje, var en Søn af Johannes-Kirkens Bygmester. Han blev kun 56 Aar gammel. Hans mest kendte Arkitekt-Arbejde er det ny „Alderstrøst“, men forøvrigt er det udelukkende Privatbygninger, han har opført. I 1888 blev han ansat som Bygningsinspektør i Københavns 2det Distrikt.

Justitsraad Sørensen †.

Hundekunster.

Peppi —!

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

Peter Schannong.

Midt imellem rumlende Arbejdsvogne og raslende, ringende elektriske Sporvogne ligger der i Store Kongensgade, ned mod Marmorkirken, et lille Stykke Kirkegaard. Blanke Granitmonumenter knejser En i Møde, hver skinnende Obelisk staar derinde bag Jærngitteret truende og tavs mod Menneskenes Børn, som farter af Sted i Mylret, smilende i det smukke Sommervejr.

— Sommersol og Gravmonumenter, hvilke grelle Modsætninger, tænker vi, da vi staar udenfor Hr. *Peter Schannongs* Monumentforretning, der udgør det lille Stykke Kirkegaard med de knejsende Gravminder.

— Tøf-tøf, lyder det pludselig gennem Frederiksgade: et mægtigt Uhyre — halvt en kæmpestor Annonce, halvt et rullende Hjul — kommer farende imod os. Det er et stort prægtigt Reklame-Automobil med selve Forretningens Indehaver som Chauffeur.

Og Chauffeuren, D. B. C's velkendte Banekomitéesmedlem, Stenhuggeren, Cyklisten og Globetrotteren, den allestedsnærværende, vidtberejste Peter Schannong, dukker ud af Reklamevognen og hilser os paa sin ligefremme og gemytlige Maade.

— Hør, Hr. Schannong, falder vi ind, De har aldrig fortalt os noget om Deres mange Rejser. Hvor har De egentlig været henne i Verden?

— Tja, længere Rejser har jeg jo ikke været paa, med Undtagelse af, at jeg blandt andet har været syv Gange i Malmø, to Gange Jorden rundt og en Gang i Siam. I Siam var jeg for Resten med Statsgeologen, Professor *K. Rørdam;* vi var udsendt af en herværende Bankinstitution for at undersøge og udnytte nogle siamesiske Kobberminer. Det var en herlig Tid, skønt jeg ikke havde mindre end 450 Kulier og en Masse Materiel at passe paa. Vi boede i hele 13 lange Maaneder 200 Kilometer inde i det tætteste Junglekrat, og der var over 30 Mil til den nærmeste Banestation. Men det var et rigtigt Eldorado for en Jæger, kan De tro: Tigere og Leoparder, Hyæner og Vildsvin, kort sagt, alle Slags Rovdyr undtagen Løver. Ja, der var skam ikke en eneste Løve, det var et stort Skaar i Glæden. . . . Har De ikke Lyst til at se mine Samlinger?

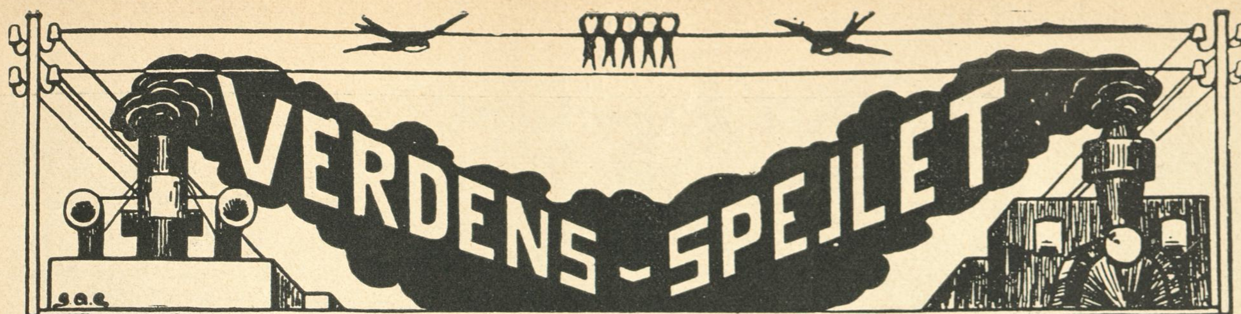
— Jo, Tak! Og i Automobil fører Hr. Schannong os til sin hyggelige Privatbolig, ind i „Buddha-Templet“, som hans Venner har døbt hans Rygesalon.

Men det er ogsaa helt som et Tempel. Side Silkedraperier med asiatiske, kunstvævede Figurer dækker det meste af Væggene, kostbare Buddha-Statuer pryder den overdaadigt udstyrede Stue, hvis Gulv helt over er belagt med Skind af Leoparder og Tigre, faldne som Ofre for Hr. Schannongs Winchester Repeater. Fra hver Verdensdel er der et Utal af Minder, og de repræsenterer ikke Affektionsværdi alene . . .

— Der er ikke mange, som tror, at De er en Mand med saa mangedelte Interesser, naar De gaar og starter Professionals og Amatører derude paa Cyklebanen og Pistolen som Regel klikker.

Thara.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 39, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 25. Juni 1905.

Prinsesse Margaret af Connaugt og Prins Gustaf Adolph af Sverrige,
hvis Bryllup fejredes i Windsor under store Festligheder, Torsdag den 15 Juni.

Fra Norge.

Det rene norske Flag hejses paa Akershus Fæstning.

Maleren Vilhelm Kyhns Gravmæle.

Rejst paa Fasankirkegaarden af Elever og Venner.
Tegningen er af *Lorenz Frølich*

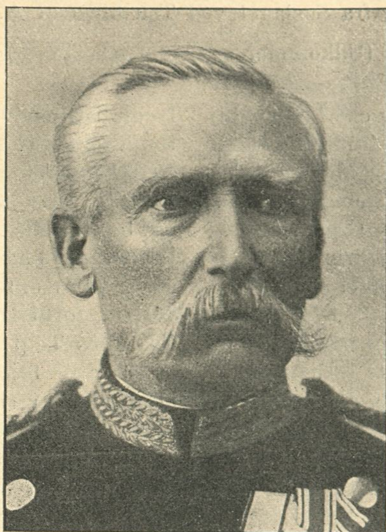
Fra Søkrigen i Østasien.

Oversigtskort fra det store Søslag ved Tsushima i Koreastrædet.

Generalløjtnant Kauffmann.

Født 13. April 1819. — Død 17. Juni 1905.

Generalløjtnant *Heinrich August Theodor Kauffmann* er forrige Lørdag afgaaet ved Døden, 86 Aar gammel. Han var født i Holsten.

Kauffmann har haft en lang og hæderfuld Tjeneste i den danske Hær og var i Besiddelse af fremragende militær Dygtighed. I 1848—49—50 blev han betroet betydelige ledende Poster. I Krigens sidste Aar var han Souschef ved Overkommandoen og havde saaledes ogsaa Del i Ledelsen af Slaget ved Isted og Forsvaret af Frederiksstad. Ved den anden slesvigske Krigs Udbrud ansattes han som Stabschef under de Meza. Sammen med Kammerherre Quaade deltog han i Afslutningen af Wienerfreden.

Efter Krigen overtog han Posten som Chef for Generalstaben og blev Generaladjutant og Chef for Kongens Adjutantskab. I Slutningen af Tredserne søgte og fik han sin Afsked.

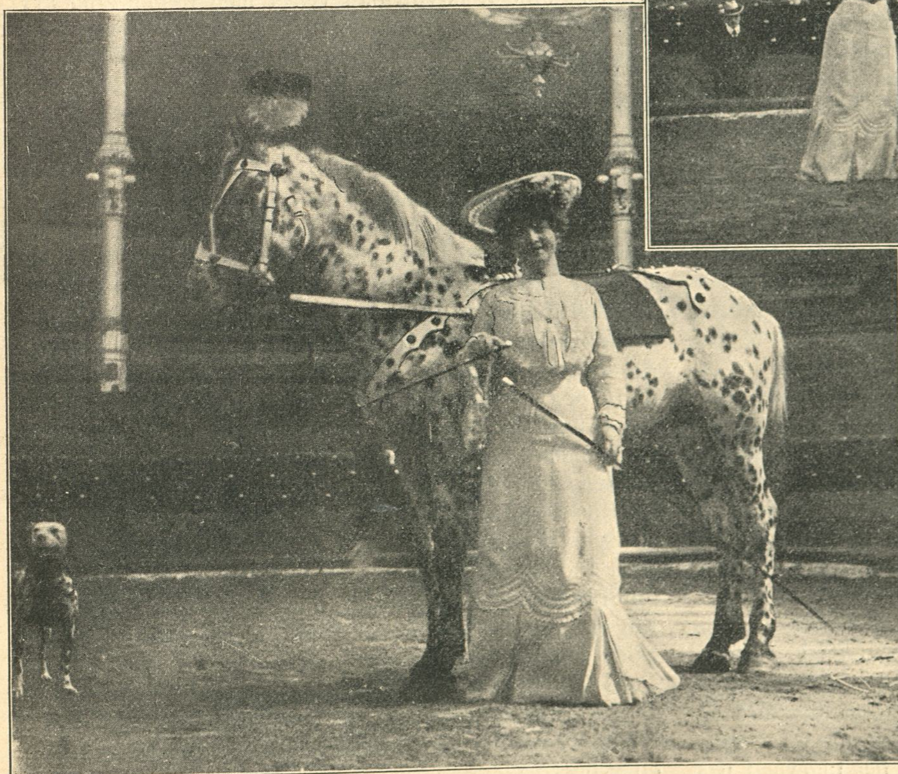
Den gamle General levede sine sidste Aar paa sin Ejendom „Grimmerhus“ ved Middelfart. Ved sin Død var han Formand for Livsforsikringsselskabet „Hafnia“s Direktion og for Forsikringsselskabet „Skjold“s Kontrolkomité.

Dagmar Hansen som Dressøse.

Frk. *Dagmar Hansens* Debut i Manegen i forrige Uge havde hos alle Københavnere pisket Interessen for, hvorledes det vilde gaa, op til en uanet Højde. Det var jo Sensation, saa det kunde forslaa.

Saa kom Premièren, og hele det København, som hidtil havde forgudet Frøkenen, kastede sig over hende med Hyssen og Piben, da Hesten, med

det velklingende Navn „Admiralen“, gjorde sig udtilbens og nægtede at lystre hendes med nervøse Fingre førte Chambrière. Den følgende Aften oplevede man at høre det tætpakkede Hus juble i højen Sky over *Dagmars* Optræden. Alt gik fortræffeligt, indtil de mindste Enkeltheder.

Det gav hende Mod til at fortsætte, og Heldet tilsmiler hende stadigvæk.

„Naar jeg nu i næste Maaned har optraadt i „Over Stalden“, — fortalte hun os forleden, da hun ombølget af Publikums Bifald og med Sommerens skønneste Flora i Favnen, smilende til alle Sider, hoppede ud af Manegen — „drager jeg til Tyskland for dér at støde til Direktør *Orlandos* Cirkus; det er nemlig min Mening i Fremtiden at hellige min Virken til Manegens Savsmuld. Jeg har købt mig to dejlige, hvide Heste, som jeg hver Dag under Direktørens kyndige Vejledning dresserer. Det gaar virkelig helt udmærket; de er iøvrigt ogsaa en Del mere lærenemme end „Admiralen“.“ —

Københavnernes forgudede *Dax* har saaledes snart oplevet at presentere sig for sine Bysbørn i alle mulige Genrer. Fra den lille, pikante Koristindevirksomhed, over den korte, flagrende Skuespillerindetilværelse til det opslidende Sangerindeliv, og nu —!

Mon nu Frøkenen har fundet sit *bedste* Felt?

Qui vivra, verra!

Peter.

Løjtnant Lushinskijs Snedighed.

Fortælling fra Søslaget ved Tsushima af **A. H. Kohl.**

(Udkommer samtidig paa Tysk.)

Premierløjtnant Peter Romanowitsch Lushinskij lagde sin Barberkniv fra sig. For fem Minutter siden havde han talt i ren og skær Spøg, men nu blev hans Ansigt — ovenover det tætte, hvide Sæbeskum, der gjorde hans Hage og Kinder som til en Gibsmaske — rødere og rødere af denne hastige og brutale Arrigskab, som faldt ham an mange Gange hver Dag i den senere Tid. Skibet duvede tungt —:

„Vrøvl!“ — skreg han og drejede sig paa sin Stol, der næsten stod paa to Ben; han maatte gribe fat om Bordkanten med højre Haand for ikke at vælte ved Slingringen.

Oppasseren stirrede paa ham med en Mund, der stod aaben i Ubehjælpsomhed; men i hans Øjne gik og kom der smaa, hurtige Glimt.

„Hold Kæft!“ — sagde Lushinskij og sparkede ud efter Matrosen — „gu' har Du drukket af Flasken!

Ja. Javel. Af dem begge to har Du drukket, dit lede Asen!“

Oppasseren stod med skrævende Ben, og hans Overkrop bevægede sig i uvilkaarlig Søvanthed, til højre og venstre, for at følge Skibets Duvning. Hans Mund aabnede sig mere endnu; det dirrede i den tykke Underlæbe, og han kneb Øjnene sammen, saa at Taarerne krøb op og sad i Vipperne —:

„Deres Velbaarenhed — — Deres Velbaarenhed!“ — sagde han, og hans Stemme var tyk som Klister.

Lushinskij tog igen fat i Barberkniven og løftede den op mod Kinden. Hans Hænder rystede som i Feber. Ansigtet bøjede han frem imod det runde, forstørrende Barberspejl, der stod og vuggede foran ham paa Bordet. Der var kommet røde Streger i hans Øjne, og deres Blikke gjorde ligesom ondt indvendig.

„Ja. Sludder og Vrøvl“ — sagde han snærrende — „Igaar satte jeg selv Mærker paa alle Flaskerne. Saa nu kan Du ikke mere klare Dig med dine hykleriske Bønner, min Ven.

Iaften véd alle Officererne og alle dine Kammerater, hvad Du er for en Mand! —

Saadan en fordømt Drukkennæse! Der gaar og stjæler fra sin egen Officer — i Stedet for at værne og dække over alt, hvad han ejer og har!“

Wladimir stod stadig med det bløde og hvide, nubrede Haandklæde over Armen. Hans store og røde Næver famlede i Luften; den venstres Tommelfinger havde, i Stedet for Negl, en tyk, rødlig, glinsende Klump af smaabitte Folder — som en Byld saa det ud. Hans Øjne, der sad saa underligt forkert midt i det brede og lave Ansigt, laa som under en Sø.

I Pavsen inden Løjtnanten talte igen, snøftede Wladimir en Gang, og saa hørte man den ganske svage, klingende og skrabende Lyd af Barberkniven, der gik over Lushinskijs venstre Kind.

„Hvad glor Du efter!“ — sagde Løjtnanten med ét, og sparkede ud efter Oppasseren. Han maatte skynde sig at tage Benet til sig igen for at faa Ligevægt paa Stolen —:

rigtig havde han endnu ikke vænnet sig til denne fordømte Fornemmelse, at Jordbunden vaklede under ham! — —

Lushinskij var Premierløjtnant ved Fodfolket og havde gjort Tjeneste ved et petersborgsk Regiment.

For nogle Maaneder siden — kort inden at den tredje Stillehavseskadre skulde afgaa — havde han og tre Kammerater en Dag faaet Ordre til at møde hos Regimentchefen.

„Jeg har ladet D'Hrr. kalde!“ — sagde Obersten og bøjede sit hvide Hageskæg opad med den venstre Haand og bed i dets Spids; i sin højre holdt han et stort, sammenfoldet Papir — „jeg har sendt Bud efter D'Hrr., fordi De er beordrede til at deltage i den nye Eskadres Togt!

Ja!“ — føjede han til og saa ned — „vi mangler jo Søofficerer til alle de mange nye Skibe, saa de maa putte Landofficerer ind, hvor det kan gaa an — —

De vil melde Dem til Tjeneste i Morgen!“ —

De tre lykkelige blev misundt af alle Kammerater.

„Aa!“ — sagde Premierløjtnant Ubuseff, den Bonde, der altid var misundelig — „Ja, Lushinskij, det er jo ingen Kunst, naar man har en General til Fader!

Vi andre Stakler maa pænt nøjes med at avancere efter Tur og Fortjeneste — —!“ —

Lushinskij lo ustandseligt i de Par Uger der gik inden Afrejsen, og han var meget henrykt. Hans Fader havde saa tit sagt —: „Vent bare, min Dreng — jeg skal nok faa Dig frem, engang før eller senere. Hovedet — det spiller ingen Rolle. Det kommer bare an paa at være en rask Officer!“

Og Lushinskij havde virkelig heller aldrig sparet sig, naar der var Tale om Raskhed. Skønt han var Fodfolksofficer, havde han været med i seks eller syv Væddeløb, og tre Gange havde han faaet Præmier. Og alligevel gik der ikke nogensinde en Aften forbi, uden at han var paa et eller andet Bal. Javel, det tog paa Nerverne — — men det var nødvendigt for Avancementet og for Giftermaalet; dét skulde der jo dog ogsaa tænkes paa! —

Saa kom Lushinskij altsaa af Sted som Søofficer.

Alt det nye og uvante ved Livet om Bord slog sig som Piskesmæld paa hans Hjærne og Nerver. I de første Nætter kunde han næsten slet ikke sove, fordi han følte alle de hundrede ufattelige og ugribelige, metalklingende Lyde fra Skibet som en dump, ustandset Staal-Raven inde i sig. Allerbedst som han var ved at falde i Søvn, var der et Bølgeslag der gik som et hviskende og klangfuldt Suk igennem hans Legeme — og han fór forvildet op, med stikkende Hjærte og vilde Sanser. Eller Vagtfløjterne skød som hastige og blanke Staalnæb ned over hans Slummer og rev ham op med et Sæt. Eller Maskinens dumpe Puls huggede, lidt efter lidt, hans Følelser og Drømme i ligesom krampefulde Smaastykker, saa at han vaagnede i Sved og Angst. Eller Skruens vaklende Rysten vækkede ham. Eller det langsomme og tunge Havdrøn, og Sirénens Dødsskrig fyldte hans Drømme med Rædsler.

Saa kom Søsygen til og blev hos ham i nogle Uger. Og han laa hen, med Muskler der skælvede af Mathed, eller ligesom sprængtes af Paroxysmer; og hans Øjne sved af Mangel paa Søvn. Hans Hovede føltes som spændt mellem syngende Malmplader, og det durede ustandseligt og tungt i hans Øren.

Derefter blev det den Tid, hvor alle i Eskadren, baade Officerer og Mandskab, uafbrudt, ved Dag og ved Nat, fra Time til Time, ventede Angrebet. Paa dem alle sammen var det, som hang Nerverne, blottede,

uden paa Legemet, og snærtedes af Blæst, piskedes af Regn og krympedes af Taage. Lushinskij fik Smerter som af Stik i sine Øjne, der Gang paa Gang, næsten forvildede, prøvede paa at stirre tilbunds i de milelange Afstandes Tomhed, eller i de svulstige, tykke Taagers Falskhed.

Dagene igennem blev der holdt uendelige Øvelser med Mandskabet; enten i Fodeksercits, hvor baade Folkene og Officererne stod timevis, bundne til et og samme Sted, indtil deres Fødder snurrede og Knæene føltes som hovne. Eller det var Kanoneksercits, hvor Høresansen blev øm, som var der File der gik over Trommehinderne.

Baade Matroserne og Befalingsmændene var blevne anderledes end før, baade i Færd og i Væsen. Der var en underlig brutal Bidskhed over alle Kommandoord; deres Blikke kunde lynsnart gaa fra en overtrættet Sløvhed til en smertefuld, kogende Hede. Der var ikke en Spøg mere, uden at den avlede Had. Ikke en Sætning, uden at den fødte Harme.

Og ustandseligt, ofte flere Gange hver enkelt Nat, blev alle purrede ud, Folk og Officerer, fordi overnervøse Udkigsmænd saa japanske Syner. Med Hoveder, der endnu snurrede af Træthed og Søvn, ravede man ud af Køjerne; med famlende Hænder klædte de sig paa og snublede gennem Mørket ud paa deres Pladser — og et Par Minutter senere, naar det som altid viste sig at være blind Allarm, saa listede man med onde Ord til hinanden, skulende og puffende, hadefulde ned til Køjerne igen og maatte ligge længe, inden de hoppende Nerver faldt til en dorsk Ro.

Saa var Eskadren jo ogsaa i de hede Egne, og alt det lurende og boblende Had slog som Bylder igennem alle Forsøg paa at beherske sig — Mandskab og Officerer gik snærrende om hinanden, og tænkte kun paa at skyde saa meget som muligt af Ansvar og Arbejde fra sig, for at søge at finde Tid til blot en Times uafbrudt Hvile.

Og mere endnu end hos de søvante, kom dette sælsomme, hæslige, forfærdelige frem hos Lushinskij — den ustandsede, maanedlange Nervespænding sad som en giftig Rus, som en Feber, som en dødelig Syge inde i hver Fiber af ham. Hans Hjærne føltes som svimmel af at stirre, uafvendeligt, ind i denne Ventetids lumre Tomhed.

Mest af alt morede han sig med at pine sin Oppasser. Denne Idé med at beskylde Wladimir for at stjæle af Flaskerne, var faldet ham ind for en Ugestid siden. Og hver Dag fandt han paa nye Skældsord og ny Haan. Og hver Dag begyndte han blot for at være vittig eller for at saare den anden — men inden fem Minutter havde han talt sig op til et meningsløst, febervildt, snærrende og skrigende Had, og var undertiden selv ganske sikker paa, at Oppasseren virkelig stjal.

„Jeg tror Gud Herren straffe mig, at Du staar og brøler!“ — sagde han lidt efter og skulede op — „Tror Du virkelig, at der er nogen der bryder sig om at en Tyv græder?“

Wladimir snøftede — men inden i ham ravede der, ligesom saa mange Gange før under Løjtnantens Anfald af Arrigskab, en underlig, vaklevorn, forvirret Hadfølelse frem. Ja, alle Kammeraterne drillede ham virkelig: „Dit store Fæ!“ — sagde de saa tit — „naar han beskylder Dig for at stjæle, — hvorfor stjæler Du saa ikke?

Lidt skulde Du dog have for din Taalmodigheds Skyld.

Du er virkelig et stort Fæ, lille Broder!“ — Ja, det sagde Kammeraterne. Hvem skulde tro det, men saadan sagde de sandelig tit og mange Gange. Jo, de ligefrem opfordrede ham til at stjæle. Eller ogsaa tav de stille og fik bare saadanne underlige, rødkantede og hede Øjne, naar han fortalte dem om Lushinskijs nye Vittigheder — og nu og da havde han set, til sin store Skræk, at Kammeraterne ligesom blev saa tunge i det, naar Løjtnanten kom i Nærheden af dem; det var ligefrem som om de daarligt kunde gaa til Side for ham.

Men Popen havde altid sagt derhjemme, at ligesom Gud var tilstede inde i Hjærtet paa alle Præster, — saadan sad Czaren puttet ind i Brystet paa hver eneste Officer. Den der var ulydig mod sin Officer var ulydig mod Czaren. Og Czaren skal vi elske allesammen; fordi han er vores Fader og fordi han elsker os, ja, det gør han; han har vores Navne skrevet op i en stor Bog, og han kender os allesammen og saa elsker han os. Jo, Czaren er vores Fader, for os allesammen, hver eneste!

Lushinskij var færdig med Barberingen. Han havde lagt Kniven bort og nu sad han med Spejlet tæt foran sig og havde trukket hele Munden stramt op til højre, for at se om han var ren i Mundvigen. En Stribe af det sorte Overskæg var klæbet fast til Kinden med Skummet; det saa' ud som en tyk, graalig, snoet Snor.

„Du svarer altsaa ikke en Gang. Gider ikke engang forsøge paa at fralægge Dig din Forbrydelse!“ — sagde han og satte Spejlet ned paa Bordet. Der var bleven mørkere i Lukafet. Taagen havde gjort Koøjets Glas som til et mat. — „Se, hvor Du er bleven forhærdet!“ — føjede han til og hans hede Øjne gled over Wladimirs Ansigt.

Døren bag ham blev revet op.

„Hør!“ — sagde Sekondløjtnant Weronoff, endnu inden han var kommet helt ind — „Godmorgen Du. Sikken et nederdrægtig Vejr.

Kommer Du snart op?

Hvis Taagen letter kan vi naa at se et Glimt af Tsushima!“ — Han kneb sig ind, for at kunne sætte sig, mellem det fastskruede Bord og Væggen, paa den røde Fløjlssofa. Hans skægløse Drengeansigt stirrede interesseret paa Lushinskij.

„Der er ikke noget nyt deroppe, hvad? Fra de smaa Djævle?“ — spurgte Lushinskij. Men inden den anden havde naaet at svare med mere end at ryste paa Hovedet, talte han igen. Imens han brugte Sprit-Rafraichisseuren, der fyldte Rummet med en bitter Lugt, blinkede han betydningsfuldt til Weronoff —:

„Sig mig en Gang“ — sagde han, med Eftertryk paa hvert Ord — „sig mig, kan Du ikke se, at der maa være bleven taget noget af den Flaske dér, siden vi drak af den i Gaar Aftes?“ Han blinkede igen og pegede med Blikket efter Wladimir, der paany fik Taarer i Øjnene.

„Det er nemlig ganske simpelt en Tyveknægt jeg har faaet til Oppasser!

Han drikker af mine Flasker, hver evigste eneste Morgen!“

„Deres Velbaarenhed — —“ — sagde Wladimir, og hans Ansigt var med ét bleven blegt over de Tanker, der mod hans Vilje, pludselig begyndte at løbe om i hans Hovede.

„Hold Kæft!“ — Lushinskij blev ved at blinke til Weronoff —: endelig blev der da lidt Sjov ud af det. Om lidt begyndte Torsken nok at komme med sine Bønner til den hellige Jomfru. Bare Slynglen vilde blive grov. Saa vilde han lade ham sætte i Arrest — saa var han fri for ham saalænge.

„Jo!" — sagde Premierløjtnanten — „ser Du, Wladimir han er nemlig hellig. Hver Gang, han stjæler, beder han først Guds Moder om at hjælpe ham med Tyveriet.

Og mellem hver Drag, han tager, beder han sit Fadervor.

Giv mig i Dag mit daglige Brændevin, saadan har han lavet Fadervor om — — det er den rene Gudsbespottelse!"

Weronoff forstod ikke helt; han stirrede med sine store og altid forbavsede Drengeøjne fra Premierløjtnanten og til Wladimir.

„Stjæler han virkelig?" — spurgte han, halvt bange for at spørge.

„Om han stjæler?" — Lushinskij blinkede igen, og hans Øjne blev røde imens — „han har stjaalet, fra han blev født, har han!

Hans Moder døde af Sorg over ham!"

I det samme sprang Lushinskij med et Ryk op fra sin Stol; han vidste ikke helt hvorfor — men der var, med ét, gledet som et Lyns Angst igennem ham. Han stirrede, med Øjne, der næsten var svulne af Had, hen paa Oppasseren. Wladimir dinglede paa Benene; han havde tabt Haandklædet, og hans Hænder stod, knyttede og med hvidgule Striber i de hovne, blodrøde Knoer, frem foran Kroppen paa ham. Hans Ansigt var bleven ligesom bredere endnu end før, og Munden trak sig nedad i Vigene.

Ogsaa Weronoff sprang op. Instinktmæssig følte han, at noget var ved at ske.

„Tag Dem i Agt!" — sagde han, uden at vide det, dæmpet og beroligende, og bøjede sig venligt frem imod Matrosen.

Lushinskij blev bleg ved at høre den andens Ord. Det gik pludselig helt klart op for ham, at han havde virkelig været i Fare i dette Øjeblik.

„Slyngel! Vover han at lægge Haand paa sin Officer!" — skreg han, paa én Gang ude af sig selv, og i samme Nu sparkede han af al Magt frem imod Oppasseren. Hans Fod ramte Matrosen lige under Knæet. Det gav en underlig Lyd, som revnede et stort Spejl. Wladimir blev ganske hvid i Ansigtet, der gik et langt Støn fra hans Mund, og saa faldt han sammen med ét.

Weronoff stod endnu bøjet frem imod Matrosen; hans Drengeansigt med den store, bløde Mund var pludselig ligesom bleven ældre.

„Du brækkede Benet paa ham!" — sagde han saa og blev staaende; blot bøjede han Hovedet lidt mere og stirrede med de samme angst eller forundrede Øjne ned paa Wladimir, der laa paa Gulvet — „Brækkede det!" — skreg han pludselig og huggede den højre Haand ned i Bordet.

Lushinskij lo op, uden at vide af det.

„Jeg? Knækkede hans Ben? Er Du gal?

Han fejler sgu ingenting. Bare Løjer med ham!

Eller ogsaa knækkede han selv Benet med Vilje, da han skulde lade, som om han faldt omkuld!"

Men i dette Øjeblik stivnede baade Weronoff og han, og deres Ansigter blev lysere i Huden; de løftede Hovederne. Der gik en underlig, flængende og hamrende Lyd igennem Skibet. Lukafet ligesom gav et skævt Hop tilhøjre. Saa lød der et drønende Brag og straks efter et hæsligt, skingrende, hylende Skrig.

Weronoff sprang lynsnart hen over Wladimir og op ad Trappen.

Signalet til klart Skib gik som en Vifte af Skrig gennem Rummene. Der lød tunge, hastige Trin overalt. „Batteriet!" — skreg en Stemme, der var helt oppe i Fistel. „Japanerne!" — blev der raabt med en dyb, gungrende Røst. Og saa lød der igen den flængende og hamrende og staalmassive Lyd og straks efter det forfærdelige Skrig af Smerte og Død.

En Matros stak Hovedet ind ad Lukafdøren, der endnu stod aaben, efter at Weronoff var løbet ud.

„Of'sererne til Chefen!" — skreg han, uden at gøre Honnør og uden at komme længere ind — „Of'sererne til Chefen. Of'sererne til Chefen!" — hans Stemme var hæs; det var at høre, at han vidste ikke selv, hvad hans Melding betød. Ved hver af hans Næseflige var der ligesom et dirrende Punkt. „Of'sererne til Chefen!" — skreg han igen og havde endnu ikke engang set, om der var nogen i Lukafet eller ej.

Lushinskij havde løftet Hovedet. Det var, som var et eller andet sprængt i Stykker inde i hans Hjærne ved de Skrig, han havde hørt. Hvad var der paa Færde? Var det Japanerne? „Tsushima" — havde Weronoff sagt — „maaske kunde de naa at se Tsushima" — — Hvad var dét? Skulde han gaa op? Hvad skulde han gøre? Hvad vilde Chefen ham?

Saa rystede Skibet med ét, og han kendte denne Fornemmelse igen fra Øvelserne paa den maanedlange Fart herned, naar de skød fra de store Kanoner i Pansertaarnet. Drønet af Skuddet gik mere som en Følelse end som en Lyd igennem ham; den begyndte oppe i hans Hovede med en underlig, døvende, rystende Fornemmelse, og løb, som langs et klaprende Tov, ned gennem alle Nerverne og fik Gulvet til at dirre under ham.

Paany hørte han den flængende Lyd; der kom som Slaget af en Damphammer mod en Kedel, og endnu stærkere end før løftede Lukafet sig, som i en Smertes Krampe, op til højre og sank tungt ned igen. Skriget bagefter rev ham op i alle Nerver. Han vidste paa én Gang ikke selv, hvad han vilde eller hvad han gjorde. Og anede ikke, hvorfor han handlede. Men han greb, med ét, sin Hue, der hang paa en gul, smeddet, forsiret Messingknage over hans Skulder. Han gned dens Klæde af med sit Ærme, saa' et Øjeblik paa den blanke Læderskygge og saa satte han Huen langsomt paa Hovedet. Endnu en Gang saa' han sig om, grundigt, i Lukafet; saa tog han en Cigaret, der laa paa Bordet, stak den i Lommen og gik ud af Døren.

Wladimir laa som en leddeløs Dukke paa Gulvet. —

Saa kom Lushinskij lidt til sig selv, med ét:

„Hvad er der egentlig i Vejen?" — spurgte han, og gik, uden at være sig Aarsagen dertil klar, om bag Skorstenen, der stod som en Søjle op igennem Mellemdækket. Han opdagede, først efter at han havde spurgt, at han stod alene; han havde slet ikke talt til nogen.

Fire Mand kom løbende forbi ham. De slæbte noget imellem sig. Det var som om deres Ansigter var forsvundne; eller deres Ansigters Udtryk var saa udslettede, at ikke engang Trækkene var tilbage.

„Hvad er der egentlig i Vejen?" — spurgte han igen og greb fat i en af de fire. Manden svarede ikke, mærkede heller ikke Taget; han løb bare videre sammen med de andre. Lushinskij gav sig til at løbe ved Siden af dem —:

„Hvad er der i Vejen?" — han raabte det i en pludselig Harme og følte, at Blodet ligesom vilde ud gennem hans Øjne.

De fire Mand standsede. Med ét. Med et Ryk. Maabende. Uden selv at vide hvorfor.

„Lad mig se!" — sagde Lushinskij og talte paa én Gang meget sagte. Han traadte ind imellem de fire —: det var Løjtnant Weronoff, de bar. Hans Mave var flænget op. En stor, blank Knap laa som en Guldskilling midt i en Klynge Indvolde, der pludselig fore-

kom Lushinskij at være en hæslig Klump armtykke Regnorme, der var badede i Blod.

„Ja!“ — sagde han og følte en kvalmende Fornemmelse — „gaa saa med ham. Nu kan han da ikke sladre om Wladimir!“

En Underofficer stod med ét ved Siden af Premierløjtnanten. Hans smalle, solbrune Ansigt var som trukket sammen i Vrede.

„Maaske Deres Velbaarenhed vil give os Ordrer!“ — sagde han og stirrede hadefuldt ind i Officerens Øjne. — „Hvis Deres Velbaarenhed vilde give os Ordrer!“

I det samme forekom det Lushinskij, at Luften med ét blev kvælende tyk, den rejste sig som en Vold foran hans Ansigt. Saa lød den flængende Raslen igen; et kort, skarpt Brag som af et eller andet, der sprængtes; en mangedobbelt Hvinen rundt om; en Skare af vilde Skrig; han saa' sig om. Lige tilvenstre for ham var der blevet et stort, takket Hul i Skibssiden; Kanonen, der stod dér, var væltet af sin Affutage, og nede foran Lushinskijs Fødder laa der en underlig klæde-blaa og luende rød Hob. Han bøjede sig ned og rørte med Fingeren først ved det røde og saa ved det blaa.

„Hvor blev Baadsmanden af?“ — spurgte han højt og følte selv, at han vidste det godt. Saa gjorde han hastigt omkring og gik igen hen bag Skorstenens favntykke Rør.

Der stod en Mand og bøjede sig ned imod Gulvet der henne. Lushinskij prikkede ham paa Skulderen —:

„Hør, sig mig — — —“ — sagde han.

Skikkelsen rettede sig op — det var en af Underlægerne.

„Ja!“ — svarede han; hans Overlæbe sad lidt løftet i den venstre Mundvig, som var den hæftet op med en Naal — „Saadan er det alle Vegne. Og Lazarettet er snart fuldt allerede!“

Der fløj en Idé gennem Lushinskijs Hovede; han havde en Følelse af, at den kom fra Underlægen —:

„Sig mig!“ — spurgte han — „er der s i k k e r t i Lazarettet?“

„Ja. Javel. Ja!“ — Lægen bøjede sig ned igen og pillede ved Knapperne paa en Mand, som laa der — „Lazarettet er sikkert, og det er snart fuldt allerede. Se her; han er stendød. Og Lazarettet er allerede fuldt. Forstaar De!“ — han rettede sig op, og hans Hænder var ganske røde og vaade. — „Begriber De det! Saadan er der allevegne. Vi træffer godt. Ikke sandt —: dette her er et Bevis paa, at vi træffer godt!“

Lushinskij forstod pludselig, at den anden vrøvlede. Han slog ham paa Skulderen.

„Javel. Javel!“ — sagde han hurtigt og affejende — „men i Lazarettet er der sikkert?“ — og han bøjede sig frem med ét og saa' lurende paa Lægens Mund, for at se, om han vidste, hvad han svarede. For —: naar der virkelig var sikkert i Lazarettet, hvorfor gik Lægen saa herude?

Underlægen nikkede og talte pludselig hviskende — og Lushinskij vidste ikke selv mere, om han kun havde tænkt sine sidste Ord eller sagt dem højt, for Lægen hviskede og greb fat i Lushinskijs venstre Lillefinger —:

„Men jeg har min P o s t herude. Forstaar De?

Inde i Lazarettet er der sikkert nok. Men jeg har faaet Ordre — begriber De?

Og saa maa jeg blive her. Forstaar De? Ikke sandt? Jeg maa blive her.

Indtil — —.“ Han satte Munden tæt hen til Lushinskijs Øjne, som vidste han, overlagt, at intet Menneskes Øre formaaede at opfatte Ord her — „Jeg maa blive her. Indtil — —“ — og han lo pludselig snildt — „indtil jeg bliver saaret.

Saa kommer jeg i Sikkerhed. Lazarettet, forstaar De? Men det maa ske snart. Der er næsten fuldt derinde.

Er De saa med? Begriber De det? Har jeg saa ikke Ret?“

Lushinskij hørte ikke mere — den Idé, der før var fløjet frem i ham, kom paa én Gang igen. Den fyldte hans Hjærne helt og holdent, som var der kun den ene, eneste Tanke i Verden for ham: Indtil jeg bliver saaret. Saa kommer jeg i Sikkerhed. Men snart — — Er De saa med. Begriber De det. Har jeg saa ikke Ret.

Ja — han forstod det. Han forstod det meget godt. Han var ganske og aldeles ikke tungnem. Slet ikke. Men det hastede! Der var ingen Tid at spilde.

Lushinskij løb hastigt hen til Trappen, der førte op til øverste Dæk. Han vidste ikke hvorfor, men det forekom ham, at déroppe maatte det bedst og hurtigst kunne ske.

Tre Mand kom løbende ned ad Trappen. De saa' ham ikke; han skreg op for at standse dem, men det var for sent, og de faldt alle fire ned ad Trinene. Han rejste sig op, hurtigt og bestemt —: bare det ikke blev forsent!

Igen løb han op ad Trappen. Lige ovenfor dens Kant laa der to Skikkelser. Han satte Foden paa den ene og gik frem. Saa følte han en stikkende Smerte i sin Læg og saa' ned. Den ene af de to saarede havde rejst sig halvt op og havde hugget sine Tænder i det Ben, der traadte paa ham. Lushinskij gav et kort Skrig, og satte den anden Fod i Mandens Ansigt for at skrabe Biddet af sig. Han kunde føle sin Hæl støde mod Tænderne, der laa blottede og hvide under den løftede Læbe.

Chefen kom løbende forbi. Han standsede et Sekund.

„Ja. Det er forfærdeligt. Vi *kan* ikke — — vi *kan* ikke. De har os!“ — sagde han og stirrede hastigt ud over Vandet, hvor Solen gjorde Bølgekammene grønne og klare som Flaskers Glas. Saa saa' han ned paa den saarede, der endnu prøvede paa at bide —:

„Ja — det gaar ikke!“ — sagde han saa pludselig og vendte sig om mod en lille Klynge Matroser. Den ene Skorsten var gennemskudt; Randene sad som Papirtrevler og stak ud. Der laa en Hob tæt bag det brede Rør; deres Blod havde samlet sig i én Strøm, der løb ned mod Skibssiden og blev borte gennem et Spygat. Der gik et hulkende og uafbrudt Skrig fra dem. Rundt om stod der Matroser — som lammede — og stirrede hen paa dem.

„Kast dem overbord!“ — skreg Chefen med ét, og følte, at alle disse skælvende Legemer ligesom dræbte dem, der saa' dem.

„Overbord!“ — skreg han igen og løb op mod Kommandotaarnet.

Lushinskij forstod ikke, hvad der blev sagt. Han stirrede rundt for at finde den bedste Plads, hvor han kunde lade sig saare. Ja — derhenne! Lige ved Nedgangen til Lazarettet. Og saa vilde han rammes i Armen; i den venstre Arm; i Overarmen.

„Overbord med dem!“ — raabte han til Matroserne, der endnu stod derhenne og stirrede paa de saarede. En Granat slog ned tæt ved Klyngen. Lushinskij hørte ikke Lyden af Eksplosionen, han drejede bare Hovedet og følte i sin Hjærne, at hvis han passede godt paa, kunde han maaske naa at blive ramt denne Gang.

Matroserne ligesom vaagnede ved Sprængningen.

Hastigt, som efter Aftale, løb de frem imod Klyngen af saarede, og lidt efter var de alle sammen kastede overbord. Den ene af dem, der havde været med til det, stod og gned sin højre Haand; han var bleven bidt i den.

De andre Matroser stod et Sekund og saa' sig om. Deres Øjne var med ét blevne røde og fulde af Blod —: var der ikke flere at kaste ud, var der ikke et Par Stykker endnu, bare en eneste én?

„Kom!" — skreg en af dem og bøjede sig ned over Lushinskij, der var gledet omkuld, uden at vide hvorfor, henne ved Nedgangen til Lazarettet — „Kom her! Her er en endnu. Ned med ham!"

Et Par andre greb med fat i Premierløjtnanten.

Lushinskij slog Øjnene op med ét og smilede ganske lidt —:

„Ja!" — sagde han, halvhøjt og blidt — „Begriber I. I Lazarettet, det er jo det eneste sikre Sted!"

Matroserne svingede ham et Par Gange frem og tilbage. Han blev ved at smile —:

„Skynd Jer. Det haster. Ellers fylder vi det helt!" — sagde han.

Saa slap Matroserne Taget, og Lushinskij faldt, i en høj og lang Bue, ned i Bølgerne, der var ganske gennemsigtige i Solen. Der gik en Frysning igennem ham, da Vandet lukkede sig i, som var det en aaben Glasmund, der klemtes sammen, og han naaede at gentage det endnu en Gang i sine Tanker, og smilede listigt imens —:

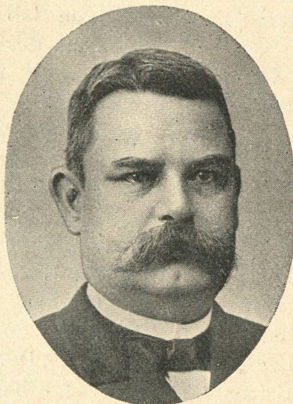
„Det eneste sikre Sted, begriber I!"

Den jyske Udstilling i Horsens.

I den nordvestre Udkant af Horsens By ligger „Karoline Amalielund", et meget smukt Anlæg, der tilhører Kommunen. Paa et af Billederne ses en lang Linde-

Direktør Chr. Jensen,
Udstillingskomitéens Formand.

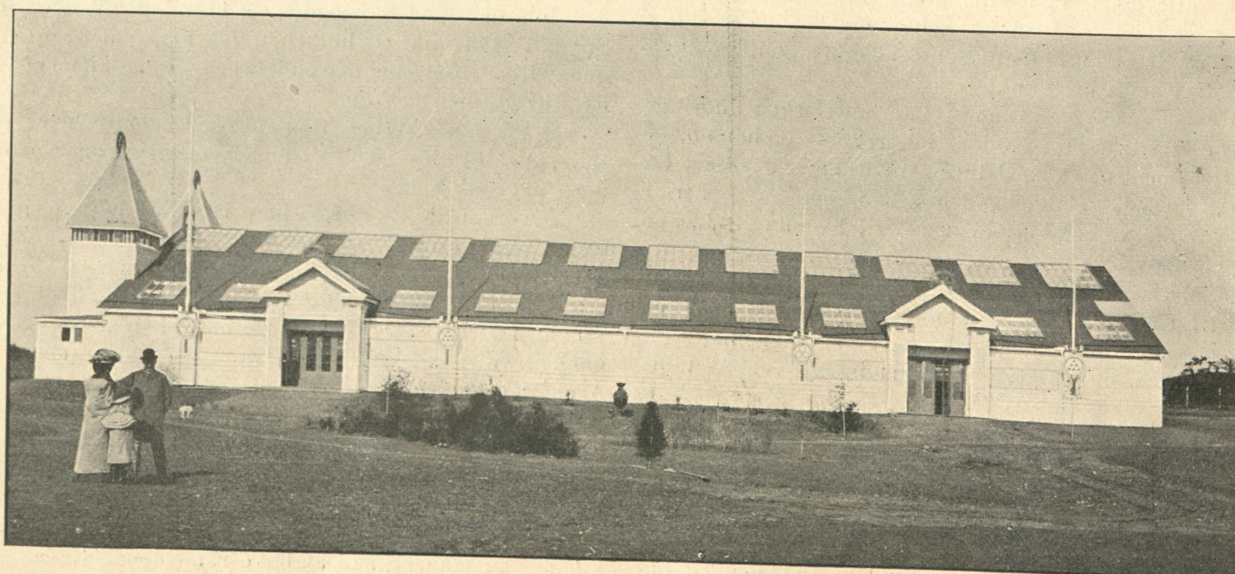
Borgmester Jork,
Udstillingens Præsident.

Direktør Arne Petersen,
Udstillingens Arkitekt.

allé, der, følgende Anlægets vestlige Gærde, hæver sig i en ret betydelig Stigning omtrent til det nordre Hegn. Her udenfor ligger en aaben Mark, hvorfra der haves en vid Udsigt ud over Byen, ud over Fjorden og dens Øer, ud over Skovene ved de gamle Herregaarde „Boller", „Stensballegaard" og „Bygholm" og over hele det fede, bølgeformige jyske Land, der omgiver Horsens.

Paa denne Mark ligger Hovedbestanddelen af de Bygninger, der skal rumme den jyske Industri- og Landbrugsudstilling, som er aabnet naar disse Linier læses, men som ligger i Kaos endnu mens de skrives.

Maskinhallen. (4000 Kvadratalen.)

Lindeallé i „Karoline Amalielund“.

Af Bygninger paa Marken, der forøvrigt ikke længer er nogen almindelig Agermark, men ved Gartnernes Kunst forvandlet til det nydeligste Parkanlæg, præsenterer vi de to største, nemlig Maskinhallen og Industri- eller Hovedhallen. Af den sidste ses dog kun Midterpartiet med sit Ryttertaarn, hvis Spir rager 250 Fod op over Havets Overflade, og med sin Bro over de tre Indgangsporte. Fra denne Bro vil Udstillingens Protektor, Prins *Christian*, Lørdagen den 17 Juni Kl. 1 erklærede den jyske Industri- og Landbrugsudstilling for aabnet.

Det fjerde af de vedføjede Billeder viser Kunsthallen, som ligger smukt mellem grønne Træer nede i

Kunsthallen i „Karoline Amalielund“.

„Karoline Amalielund“, og som skal huse et skønsomt Udvalg af dansk Kunst.

Hovedhallens Midterparti. Hele Hallens Gulvflade er 10,000 Kvadratalen.

Landbrugsudstillingen er med sin særlige Hal, sine Vindmotorer og sit arbejdende Mejeri henlagt til „Folkets Lund“, et privat Anlæg, der i nordøst grænser umiddelbart op til „Folkets Lund“.

For at begrænse os har vi maattet undlade at bringe Billeder herfra. Og der er meget andet; der er en særlig Hal for Hedeselskabets og Moseindustriens Udstillinger, der er et arbejdende Konditori osv. osv., som vi heller ikke har turdet lade Fotografen „tage“, for ikke at blive overlæsset.

Man regner, at af Udstillingsterrænets samlede Areal, ca. 25 Tdr. Land, er de 2 Tdr. Land under Tag.

Bygningerne er opførte efter Tegning af Tivolidirektøren, Arkitekt *Arne Petersen*. De er paa én Gang rolige, brede og værdige og dog lyse og venlige i hele deres Anlæg, ganske som den By, ved hvilken de er lagt.

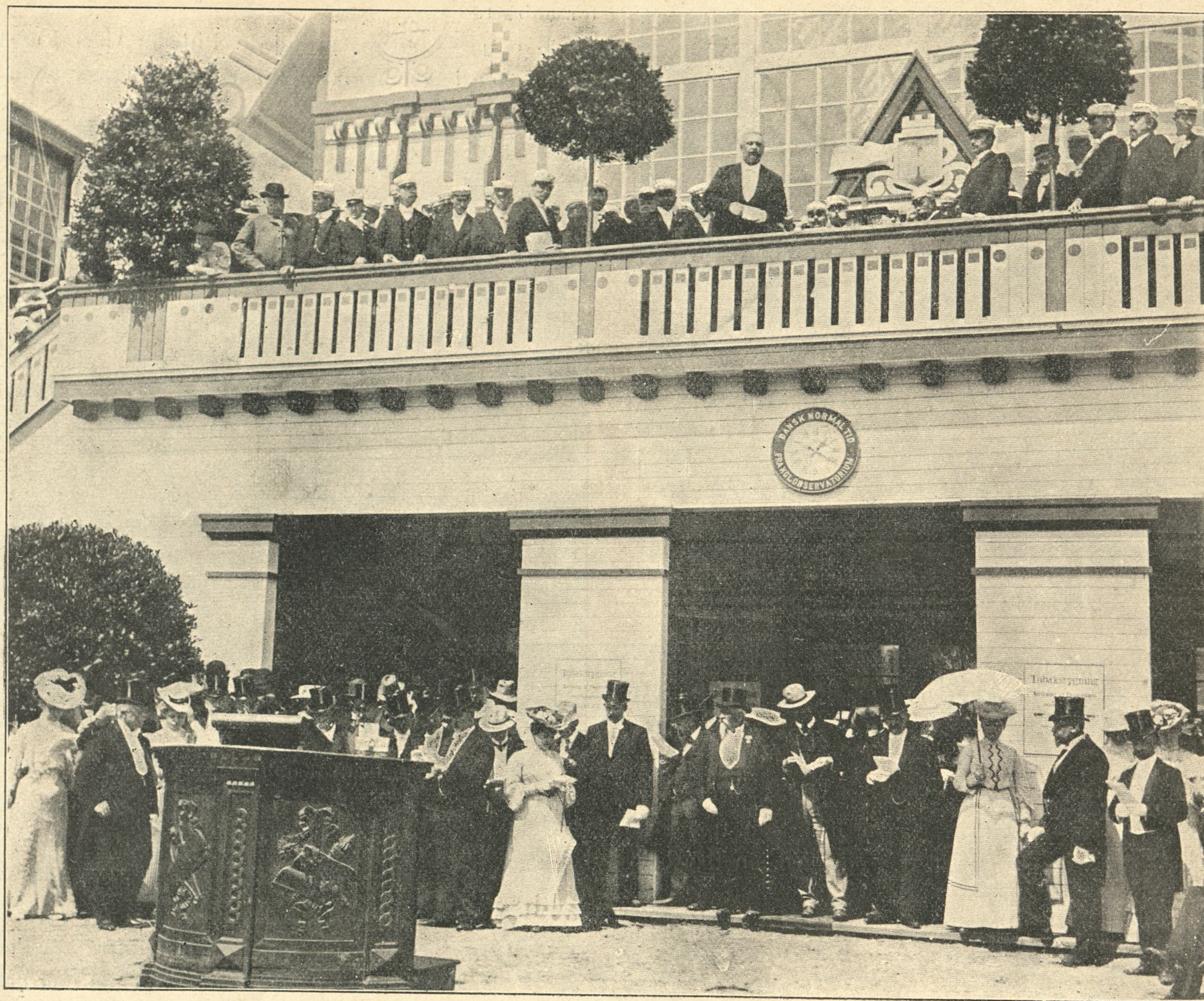
Borgmester *Jork* er Udstillingens Præsident, og Udstillingskomitéen har i Horsens Dampmøllers Direktør, Hr. *Chr. Jensen* en overordentlig energisk Formand.

De Udstillingsgenstande, der skal

fylde de flotte og rummelige Bygninger, vækker allerede Kenderes Beundring.

Udstillingen bliver, mener man, den største i Norden siden den i København i 1888, altsaa større endnu end Helsingborgudstillingen.

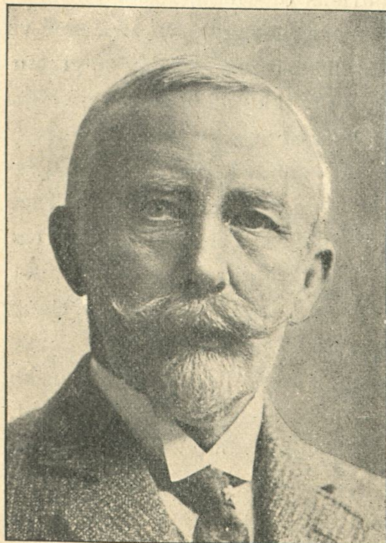
Ole.

Adjunkt N. Ottosen fremsigende Kantatens Recitativ ved Aabningshøjtideligheden.

Et Jubilæum.

Den gamle ansete Bade- og Kuranstalt i Larvik, der er stiftet af Dr. *J. C. Holm* — den nuværende Leder af *Voksenkollen Kurhotel* ved Kristiania — fejrede den 7de ds. sit 25-Aars Jubilæum. Larvik Bad har, ligesom Voksenkollen Sanatorium, hvert Aar Besøg af mange velkendte Danske, blandt hvilke Overpræsident *Oldenburg*, Forfatteren Oberstløjtnant *Rist*, Justitsraad *Ring* o. fl. a. har været trofaste Stamgæster, ligeledes Skuespiller *Zangenberg*, der gjorde sig særlig fortjent ved Branden i Larvik.

J. C. Holm.

Larvik Bad er et særligt søgt Sted for Gigtsvage, i hvilken Branche det har skaffet sig et stort, internationalt Ry, men ogsaa det herlige, tørre Klima og de vidunderlig dejlige Omgivelser lokker mange Patienter og Turister derop, ikke mindst, fordi det tydeligt fornemmes, at den store norske Hydropath, Dr. *J. C. Holms* Kyndighed og Dygtighed er Sjælen i den hyggelige Kuranstalt.

F. M.

Billedet viser fire smaa Danskere i Johannesburg i Sydafrika, der fejrede Kongens Fødselsdag sidste 8. April. Poul, Axel, Max og Otto havde slagtet Sparegrisen og anvendt Pengene til at købe kulørte Lamper o. lign. til Festarrangement i Dagens Anledning.

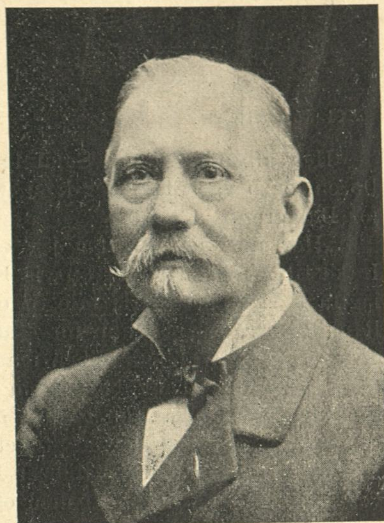

Fra Nordvestvej-Kvarteret.

Til Venstre fra oven paa Billedet vil man i den tredje Dame genkende Fru *Lycinka Hansen*, den bekendte, energiske Ordførerske for de kvindelige Arbejdere.

Telegrafbestyrer Mulvad.

(* 23. Febr. 1838 — † 4. Juni 1905).

Mulvad fejrede i April i Fjor 50 Aars Jubilæum i Telegrafvæsenets Tjeneste Siden 1894 har han haft Ledelsen af Hovedtelegrafstationen i København.

Verdens-Spejlets Sommerudflugter.

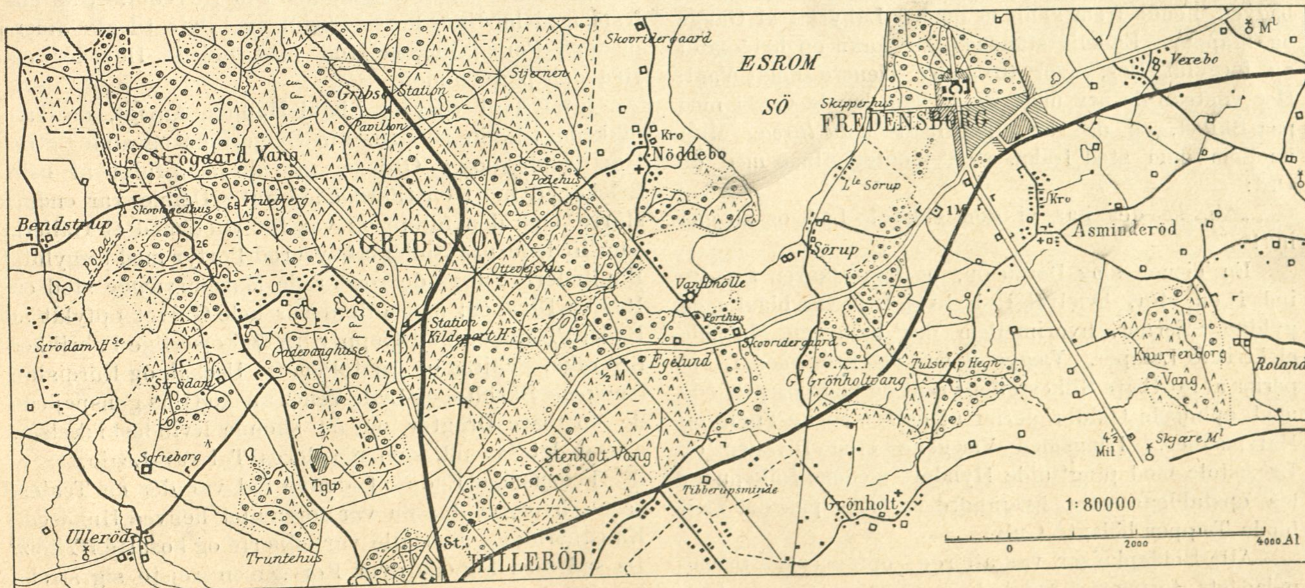
(Med Kort over Veje og Stier.)

Af J. M. Danbo.

IV.

Hver Søndag maa vi bort fra den støvede By, ud at faa Sol og Luft, ud for at lære en lille Del af vort Land at kende. Derfor tager vi med et af Togene Formdg. Kl. 8^{18}, 9^{45} eller 12^{10} fra Nordbanegd. til Hillerød (II. Kl 1.50, III. Kl. 0.85). Frederiksborg Slot fremvises Kl. $9^{1}/_{2}$—4 og 5—7, Entré 25 Øre for Voksne, 10 Øre for Børn, Katalog 25 Øre. Glem ikke foruden Musæet at se Kirken og Slotshaven med de stift klippede Hække og Terrasser i gammel-fransk Stil samt det lille Slot „Badstuen".

Fra Hillerød kan De enten spadsere Nord paa ad Fredensborg-Vejen og dreje til venstre ad Vejen forbi Gadevangshusene til Fruebjerg (65 m.), Udsigtspunkt (dog nu kun mod S. V.), og derfra til Gribsø (denne Tur ca. $^{3}/_{4}$ Mil), eller De kan komme til Gribsø med den lille morsomme Gribskovbane, passende Tog Kl. 1^{35}, (Billet 0.30). Ved Gribsø findes en lille Pavillon med Restauration. Hvis De ikke fordrister Dem til at følge Gribskovens Stier, hvad der er det nærmeste, kan De gaa til Kildeporthus og derfra mod N. Ø. forbi

Skovfogedhuset „Pælehus" til Nøddebo. Fra Kroen her er der Færgefart til Skipperhuset ved Fredensborg, og fra dette gaar De gennem Alléen op til Slottet, som kan besés i den Tid, det ikke er beboet. Benytter De ikke Færge, maa De fra Nøddebo gaa forbi Stenholt Vandmølle til Landevejen og følge denne til Fredensborg, en særdeles smuk Tur. (Besøg paa Slottet: Slotsforvalteren, 1—6 Pers. 2 Kr.). Foruden selve Slottet er ogsaa Marmorhaven og Nordmandsdalen Seværdigheder, og husk at se fra Kongebroen ud over Esrom Sø til Nøddebo.

Tog gaar fra Fredensborg Eftmdg. Kl 2^{24}, 5^{17}, 7^{28}, 9^{23}, 10^{15} (II. Kl. 1.90, III. Kl 1.10).

 Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

24. Fortsættelse.

Her afbrødes deres Samtale af en Banken paa Døren, og begge Slavinder kom ind og bøjede sig dybt for Damerne.

„Hør nu kun, hvorfor jeg er kommet!“ — sagde Iraka til Alma. „Her er en vis Etikette, som De maa iagttage. De maa aldrig tale til en Dame af de højere Rangklasser, uden at hun først har talt til Dem. Paa Storherren og Walide-Kadinen maa De hilse paa orientalsk Maade ved at bøje Dem fremover og lægge Haanden først paa Munden og derefter paa Panden. Dette betyder: „Jeg kysser Støvet under dine Fødder. Min Tale og min Tanke tilhører Dig“. De maa aldrig vende Ryggen til nogen af dem og aldrig modsige dem med et eneste Ord. Nu véd De det vigtigste. Klæd Dem nu paa!“ — sluttede Wienerinden. „Om en halv Time bliver De hentet.“ Og hun skyndte sig ud.

Alma stod op og gik langsomt ind i Sovekammeret, fulgt af sine Slavinder. De aabnede et Skab og tog en lys Silkedragt, som blev byttet med hendes europæiske Klæder. Den bestod af et Par folderige, himmelblaa Benklæder, der fæstedes ind om Anklerne, og herover en kort, blaa Kjole, som var aaben foran. Over den gule Silkeskjorte fik hun en højrød Trøje, rigt broderet med Perler. Malkun tog en fin Pensel og sværtede hendes Øjenbryn, medens Fatimé lagde rød Sminke paa hendes Kinder, pudrede hende med lyserødt Pulver og farvede hendes Læber røde som Kirsebær.

Da Alma var færdig og saa sig i Spejlet, kunde hun næsten ikke genkende sig selv, og hun brast uvilkaarligt i Latter. Slavinderne syntes henrykte over dette Resultat; de lo højt og klappede i Hænderne. Derefter trak de sig tilbage, og et Kvarterstid senere kom to Gildinger ind og vinkede ad Alma. Hun fulgte dem stille ud, medens den ene gik foran, den anden bagved hende frem gennem en hel Labyrint af Gange og Trapper. Endelig standsede de foran en hvidmalet og forgyldt Dør, hvor to andre Tjenere holdt Vagt. Her ventede de syv unge Piger, som havde været med paa Skibet, og de var alle klædte *à la turca.* Midt imellem dem stod Iraka, som modtog Alma med de Ord:

„Ah, se dér har vi den sidste! Lad os nu gaa ind!“

En Tjener slog Døren op, og hele Skaren traadte ind i en stor, hvælvet Hal, hvis Loft var blaat med gyldne Stjerner, hvorimellem der hang en Mængde elektriske Lamper. Væggene var dækkede med Drapperier af kostbare Silkestoffer i rødt og blaat og prydede med ophøjede Guldbroderier af østerlandske Fugle og Halvmaaner. Langsmed Væggene stod Divaner og Lænestole med pragtfulde Hynder, medens Silkepuder laa opstablede over hverandre omkring paa det med bløde Tæpper belagte Gulv.

Alle Siddepladser var allerede optagne af Stjernepaladsets fornemme Odalisker, klædte efter tyrkisk Mode i Silke af alle mulige lyse Farvenuancer og med Hals og Bryst dækkede af Perler, Diamanter og Ædelstene. De bar Ringe i Ørene, der ligesom deres Haar, Fingre, Haandled og Ankler funklede og straalede som Tusinde smaa Sole. Alle Orientens Skatte syntes at være ophobede her paa denne Samling af Jordens skønneste Kvinder fra sorte, brune og hvide Folkeslag.

Alma blev i Begyndelsen ganske blændet af al denne Pragt, der forekom hende som et Drømmesyn.

Paa tre røde Silkepuder, der var lagt ovenpaa hverandre midt i Salen, sad Abdul Hamids eneste Hustru, Tscherkesserinden, der trods alle de Kunster, som var anvendt for at skjule hendes Alder, dog saa ud til at være mindst fyrretyve Aar. Hun underholdt sig livligt med sin yngre Søster, der var gift med Kammerherre Arif Bey. I Halvkreds om disse to sad de seks Prinsesser fra fem til tyve Aar gamle, og som alle havde forskellige Mødre. De var ledsagede af deres unge Hofdamer, der havde Plads bag dem.

De talrige Ikballer eller Favoritinder sad til højre, lidt længere nede paa Gulvet, og talte sammen med dæmpede Stemmer. Men nederst i Salen stod alle Gøsderne, de unge Piger, som ventede paa, at Naadens Sol en Gang skulde beskinne dem i Padischahens høje Person.

Iraka bad de otte Europæerinder om at følge med hende til Sultaninde-Kadinen, som i Aften var Værtinde. De havde alle lært, at de skulde bøje sig for Tscherkesserinden med Haanden paa Mund og Pande, og hun gengældte deres Hilsen med et venligt Smil og en let Hovedbøjning. Derefter trak de sig tilbage nederst i Salen.

Pludselig rejste hele Forsamlingen sig; thi en Dør aabnedes, og to Gildinger traadte ind og gjorde Tegn med Haanden for at kundgøre, at Kalifen „Gudernes Skygge“ traadte ind. Han var lille af Vækst og havde et blegt, intelligent Ansigt med en sort, men dog stærkt graasprængt Knebelsbart. Det mørke Haar var skinnende blankt og laa glat ned om Hovedet. Han gik frem med hurtige, korte Skridt og hilste til alle Sider, medens Forsamlingen stod med bøjede Hoveder og Haanden paa Panden.

Intet Smil oplyste Abdul Hamids Ansigt, da han nikkede til sin Hustru, sin Svigerinde og sine Døtre. Han sagde nogle Ord og gik derpaa, fulgt af hele Selskabet, ind i en tilstødende Sal. Denne var endnu større end den første og var forsynet med et Galleri, som hvilede paa Søjler af lyserød Porfyr med forgyldte Kapitæler. Langs de rosenrøde Marmorvægge stod en Række Divaner; men ellers var hele Gulvet opfyldt af Puder. Tommetykke Tæpper fra de kejserlige Fabrikker i Hereke, Schiras og Anatolien, fra Uschak og Kurdistan dæmpede Skridtenes Lyd. Venezianske Glas genspejlede de kostbare Dragter og de skønne Kvindeskikkelser, saa at det saa ud, som om deres Tal var Legio.

I den ene Ende af denne Sal var der en Teaterscene, hvorpaa der nu var forsamlet henved Hundrede Kunstnerinder, som alle var udlærte og bosatte i Yildiz. De sad med Benene over Kors, men rejste sig straks for at hilse paa de indtrædende Gæster, som tog Plads efter deres forskellige Rang i samme Orden som i den tilstødende Sal.

Nogle af de unge Piger, der var klædte som Mænd, begyndte at slaa paa Tamburin og spille paa Psalterion og andre Strængeinstrumenter. Efterat Hoffet havde

sat sig, gav en Tjener et Vink til Kunstnerinderne, og Forestillingen begyndte.

Den første, som traadte frem, var en ganske ung Pige, skøn som en Æventyrprinsesse. Paa det utilslørede, sorte Hoved lyste en Række Stene, hvormed ogsaa hendes bare Hals og Arme var bedækkede. Hun bar den for arabiske Danserinder almindelige gennemsigtige og med gyldne Stjerner indvirkede Tylkjole med aabent Bryst og vide Ærmer. Benene var dækkede af rosenrøde Atlaskes Benklæder, men Fødderne var bare, og om Anklerne lynede en Ring af gyldne Kugler, som var fyldte med smaa Stene, der under Dansen frembragte en klingende Lyd som smaa Sølvklokker.

Efter at have hilst paa tyrkisk Vis, hævede hun Hovedet med et barnligt Smil, løftede Armene og begyndte at danse — først langsomt, med taktfaste Bevægelser, derefter gradvis livligere og heftigere, sitrende og hvirvlende, indtil det endte med den for Orienten ejendommelige Mavedans. Musiken bliver mere og mere berusende, ophidsende og jagende, indtil den suser som en Hvirvelvind. Hendes sarte Legeme bøjer og hæver sig i Lidelse og aandeløs Jubel, indtil hun standses af et Vink fra Tjeneren, som befaler hende at trække sig tilbage.

Da Sultaninde-Kadinen raaber: „Afferin!" Bravo! hopper Danserinden ned ad de Trappetrin, som fører fra Scenen til Tilskuerpladsen og spadserer hen til den høje Dame. Denne trækker en Ring af sin Finger og rækker den til Kunstnerinden, som bøjer sig næsten til Jorden og kysser Fligen paa Kadinens Kjole, hvorefter hun gaar ud baglæns med foldede Hænder.

Derefter træder Sangerinderne frem og foredrager tyrkiske og arabiske Sange, akkompagnerede af forskellige Strængeinstrumenter.

Medens Underholdningen varer, gaar de mørke Tjenere uafbrudt om og byder Forfriskninger, som bestaar af Is, Scherbet, sukrede Frugter, kostelig, let parfumeret Mokkakaffe og The i smaa Kopper af Guld paa emaillerede Bakker. Disse Tjenere har forskellige Ansigtsfarver, Abyssinierne er graa eller gule, Araberne brune, medens Kafferne, Æthiopierne og Berberne er sorte med flade Næser og tykke Læber. Men de har alle lange Ben og kort Overkrop, spidst Baghoved og en usikker, slingrende Gang, som om Knæene ikke rigtig vil bære dem. Ansigtsudtrykket er svagt og tankeløst.

Det er langt ud paa Natten, da Padischahen endelig rejser sig. I samme Øjeblik tier alle Instrumenter og Kunstnerinderne hilser til Afsked. Haremmets høje Herre begynder nu at spadsere om mellem Damerne, som har rejst sig paa samme Tid som han selv. Naar han taler med en af dem, følges han af alle de andres Blikke, nogle nysgerrige, andre hadefulde, men ogsaa enkelte ligegyldige og udtryksløse. Sidst henvender han sig til Iraka, som synes at have meget at berette ham. Hun taler tyrkisk med stor Lethed, og efter at have fortalt ham om de otte Europæerinder, som er ankommet samme Morgen, vinker hun dem hen til sig.

Alma holder sig i Baggrunden for ikke at blive bemærket. Men Ottomannernes Hersker ønsker at se dem enkeltvis, og han beskuer nu hver især fra øverst til nederst med et Kenderblik, som om det er Væddeløbsheste, der skal bedømmes. Derefter nikker han til Wienerinden, som om han er tilfreds med hendes Indkøb.

Da Alma staar Ansigt til Ansigt med denne mægtige Kejser, mindes hun, at han er flere Hundrede Tusinde armeniske Kvinders og Børns Morder. Men alligevel synes hun ikke, at han ser saa grusom ud, som hun havde tænkt, og hun vover virkelig at møde hans Blik.

Imidlertid har den femtenaarige Prinsesse Naïmeh nærmet sig fór ogsaa at betragte de europæiske Odalisker.

Hun standser foran Alma og spørger med sin bløde, melodiske Stemme:

„Kommer De fra Frangistan?"

„Nej, Deres kejserlige Højhed, fra Danmark!" — svarede Alma, som straks syntes, at denne unge Prinsesse, klædt i lyserød, guldbroderet Silke, var det dejligste, hun nogensinde havde set.

„Danimarca?" — gentog Prinsessen, idet hun et Øjeblik tænkte sig om. „Jo, nu erindrer jeg det! Det er jo det lille Land, der ligger nordfor Kejser Wilhelms Rige?"

„Ja, Deres kejserlige Højhed!"

„Fader," — sagde da Naïmeh til Padischahen, — „denne Dame er kommet helt fra Danimarca!"

Han kastede endnu et prøvende Blik paa Alma og sagde derefter til sin Datter paa tyrkisk:

„Det er deroppe, hvor Enkekejserinden af Ruslands og Dronningen af Englands Fader regerer."

„Ja!" — sagde Naïmeh. Derefter fortsatte hun:

„Det er netop et saadant Ansigt, som jeg vilde have til mit Maleri. Fader, vil Du ikke skænke mig hende?"

Der kom ikke et Smil over Abdul Hamids dybt alvorlige Ansigt, idet han svarede:

„Du kan foreløbig benytte hende til Model."

Efter dette gik han videre og blev staaende i Samtale med nogle af de yngre Ikballer.

„Storherren har tilladt mig at benytte Dem som Model," — fortalte hun. „De har forhaabentlig intet imod det?"

„Nej, Deres kejserlige Højhed, det skal være mig en Glæde!" — svarede Alma, der syntes saa godt om dette smukke Ansigt med de sorte, varme Øjne og det barnlige Smil.

„Jeg er i Færd med at male et Æventyr, hvortil jeg synes, De passer. Jeg skal lade Dem hente i Morgen Formiddag. Her er ogsaa en anden Dame fra et af disse nordlige Lande," — fortsatte Naïmeh. „Hun er fra Sverige. Hun er Moder til en af mine Brødre."

„Er her en svensk Dame?" — spurgte Alma glædelig overrasket; thi da hun hørte, at der var en Skandinav under samme Tag, følte hun sig straks mindre ensom.

„Ja, hun staar deroppe til højre foran den øverste Divan!"

Alma saa derop og forstod straks, hvem Prinsessen mente. Det var en lyshaaret Dame med de for Norden egne lyseblaa Øjne, stærkt markerede, rene Træk og et stolt og koldt Udtryk. Hun talte ikke med nogen, men stod rank som en nordisk Granstamme foran sine to tyrkiske Selskabsdamer.

„Hvorledes er hun kommet her?" — spurgte Alma uvilkaarlig.

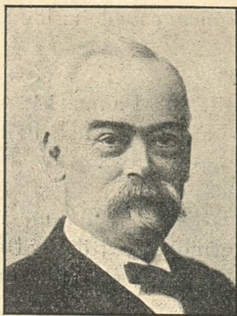
„Det véd jeg ikke!" — svarede Naïmeh. „Her er Kvinder fra mange Lande; vi kender ikke alles Herkomst eller Historie. Men hvad hedder De selv?"

„Alma Bang."

„Alma! Det Navn er ikke vanskeligt. De fleste Europæere skifter Navne, naar de kommer her, fordi vi ikke kan udtale de fremmede. Den svenske Dame hedder her Zuleika. Hendes forrige Navn har jeg aldrig hørt. Altsaa paa Gensyn i Morgen!" — sluttede hun, idet hun nikkede med et venligt Smil og gik.

(Fortsættes).

UGENS NAVNE

Skibsingeniør Prior.

— Den 12te ds. afgik Skibsingeniør ved Statsbanerne *Johannes Andreas Prior* ved Døden. Han fødtes i Stege den 8de Juni 1840 og var Søn af den bekendte Dampskibsrheder H. P. Prior. Efter at have fuldendt sin praktiske Uddannelse, navnlig i Skotland, blev han tilsynshavende Ingeniør ved sin Faders Dampskibsselskab, og da det senere overgik til Det forenede Dampskibsselskab, ansattes han som Maskininspektør ved dette. I 1886 udnævntes Prior til Maskininspektør ved Statsbanerne og i 1903 til Skibsingeniør.

— Overretssagfører *Harald Løffler* døde i Søndags Morges Kl. 8½ efter i henved fire Aar at have kæmpet imod en haabløs Tuberkulose, der nu, i Forbindelse med et pludseligt Anfald af Hjertelammelse, gjorde en brat Ende paa hans Tilværelse. Den Afdøde, som var en Broder til Forfatteren Oscar Madsen, havde foruden sin Sagførervirksomhed Ansættelse som Fuldmægtig paa sin ældre Broder, Overretssagfører Carl Løfflers Kontor og var en i Sagførerkredse velkendt og afholdt Kollega. Harald Løffler var lige til det sidste en nidkær og pligtopfyldende Mand og tillige en betydelig Støtte for Broderen i dennes omfangsrige Virksomhed. Han blev kun 36 Aar.

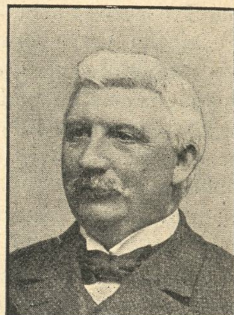

Overretssagfører Løffler.

— Stationsforstander *C. J. Ludvigsen*, Vindblæs, og Værkmester *V. V. Mathiesen*, København, har i disse Dage fejret deres 25 Aars Jubilæum i Statsbanernes Tjeneste. Hr. Mathiesen er af sine Kammerater tildelt forskellige Tillidshverv. Bl. a. har han i flere Aar været Medlem af Jærnbaneforeningens Tilsynsraad og Foreningens Festudvalg. Ved *Guldsnorenes* festlige Sammenkomster har han gjort sig ganske uundværlig som Arrangør.

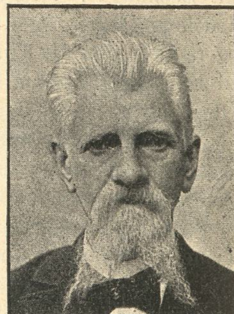

Stationsforstander Ludvigsen.

Værkmester Mathiesen.

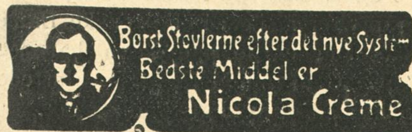
— En i Uhrmagerkredse kendt gammel Mester, Uhrmager *Frantz Vilhelm Jensen*, begyndte sin Forretning i Køge den 19. Juni 1855, og han kunde saaledes i Mandags fejre sit 50 Aars Jubilæum. I 1873 flyttede han til København, hvor han senere i adskillige Aar har haft sin Forretning i Walkendorffsgade. Han er en fin Kender af Uhre og forstaar sit Haandværk til Punkt og Prikke.

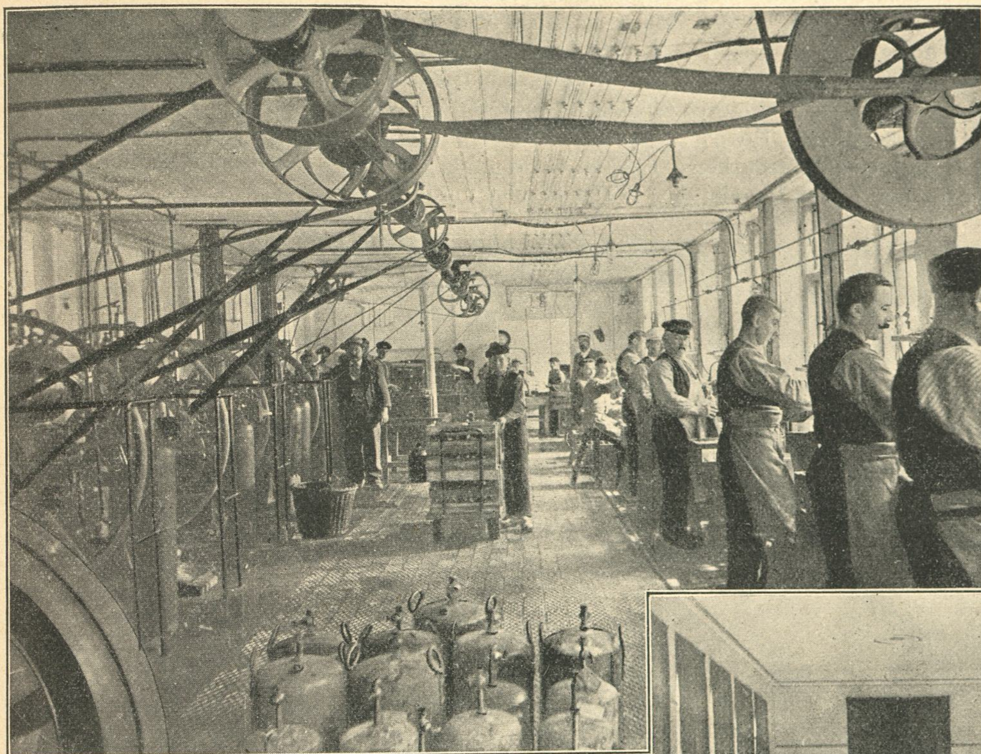
Urmager Jensen.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt.

Fabrikslokale.— Kursalen. — Transportvogne.

„Maglekilde og Frederiksberg Brøndanstalt“ er en af de ældste Mineralvandsfabriker her i Landet.

Navnet kendes ogsaa af alle — hvad enten vi en solvarm Sommerdag har drukket en kold Maglekilde Sodavand eller det henad Foraarstide har været raadeligst for vort tiltagende Embonpoint at gaa Brøndkur paa Maglekilde.

At gaa Brøndkur — det vil sige at staa meget tidligt op og gaa ud i Frederiksberg Have, hvor Kursalen ligger, og drikke fra 3 til 6 Glas Mineralvand, spadsere rundt i den dejlige Have og høre paa det Orkester, som Anstalten har engageret til at spille hver Morgen.

Fabriken ejes og bestyres nu af Fabrikant Aggersborg, der i April 1904 købte den af et Aktieselskab og slog den og sin tidligere Mineralvandsfabrik i Nørre Allé sammen.

Selve Fabriken er nu beliggende i Allégade. Vore Billeder viser, hvor stor denne er og hvor hyggelige Timer Kurgæsterne kan tilbringe herude — samtidig med at de befries for alle deres Sygdomme.

—n. —t.

Grosserer Jul. Parkers Ejendomme paa Kochsvej

ved Hj. af Frederiksberg Alle.

Den fornemste Vej i Byens fornemste Kvarter, Frederiksberg, er utvivlsomt *Kochsvej*. Den har faaet sit Navn efter Kochs Gartnerier, som i sin Tid optog alle de Grunde, som ligger paa den ene Side af den nuværende Kochsvej, i hele Strækningen mellem Vesterbrogade og Frederiksberg Allé.

Men paa den modsatte Side af Vejen laa den store Vermehrenske Villa med sin smukke Have. Hovedarealet af denne Grund købte Grosserer Julius Parker af Enkefru Vermehren, for dér at opføre den Mønsterejendom, som vi hosstaaende bringer Billede af. Det var baade klogt og indsigtsfuldt af Hr. Parker at vælge netop denne Plads til Opførelsen af sin til de mindste Detaljer moderne Ejendom.

Ejendommen ligger nemlig lige midt imellem to store Færdselsaarer, der begge befares af elektriske Sporvogne, paa den ene Side Vesterbrogade og paa den anden Frederiksberg Allé, der med sit rige, afvekslende Folkeliv danner en baade livlig og smuk Promenade ind til Byen og op til Frederiksberg Have, der jo er vor eneste virkelig smukke og store offentlige Have.

Og alligevel er Kochsvej vistnok den roligste i hele Staden, fordi hele denne Vej næsten udelukkende beboes af Folk med rolige indendørs Sysler og intet Forretningsforetagende leder Byens travle Strøm ind paa dens Enemærker.

En Vogn skal saaledes paa Kochsvej være et helt Særsyn.

Desuden er alle Grundene rundt om Hr. Parkers Ejendom behæftede med Villaservitutter paa 50 Aar, og Beboerne kan saaledes i en rum Tid være sikker paa, at den smukke Udsigt fra dens Altaner og Karnapper ikke bliver taget fra dem. Ja, fra enkelte af 5-Værelsers Lejlighederne, der har alle Vinduer stik imod Syd, kan man endog se baade Frederiksberg Haves og Søndermarkens Træer kuple sig under Zoologisk Haves Udsigtstaarn.

Det er altsaa let at indse, at nogen heldigere Beliggenhed kunde ikke være valgt.

Hertil kommer saa, at Lejlighederne tilfredsstiller alle Krav til moderne Komfort og Udstyr.

I hver Lejlighed er der et fuldt monteret Badeværelse, W. C., elektrisk Lys og Bankealtan, og i Gaarden findes en fælles Legeplads og Have for Ejendommenes Børn. Naturligvis er der ogsaa store Pulterkamre og endogsaa hele 3 Kælderrum til hver Lejlighed.

Og selve Lejlighederne bestaar af smukke, store, lyse og luftige Værelser, hvis Opvarmning om Vinteren besørges af et sindrigt Varmeapparat, som indfyres fra Spisestuerne, men alligevel er i Stand til at opvarme dem alle, hvorved man undgaar at have en grim Kakkelovn til at tage Pladsen op i Stuerne.

Desuden maa det tilføjes, at der til alle Stuelejlighederne hører temmelig store Forhaver.

Man gad kende den forfinede Hjerne, som vil være i Stand til at finde paa noget, som mangler her.

Det er vist umuligt.

Grosserer *Jul. Parkers* Ejendomme paa Kochsvej.

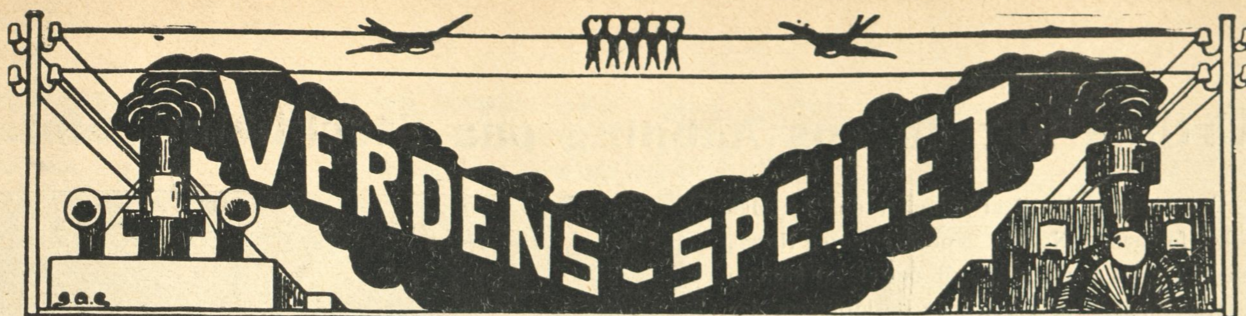
Og saa er Lejen endda ikke videre stor, naar Hensyn tages til Bekvemmelighederne: Der findes store 3-Værelsers Lejligheder fra 650-750 Kr., 4-Værelser fra 800-900 og 5-Værelser fra 900-1200 Kr.

Og Æren for alt dette tilkommer i første Række Grosserer Julius Parker, der personligt har ledet Opførelsen af sin Ejendom, hvortil Tegningerne er givne af vore bedste Arkitekter, mens han selv har besørget de fleste Detailtegninger.

Hr. Parker bor selv i Ejendommen Nr. 6, hvor han fra sit Kontor holder Tilsyn med, at alt gøres til Lejernes Tilfredshed.

Hvad der bedst af alt beviser Ejendommenes heldige Beliggenhed er det, at Trods disse daarligt var færdige sidste Oktober Flyttedag, saa er de fleste Lejligheder alt nu — Trods den store Lejlighedsledighed paa andre Steder i Byen — allerede nu udlejede.

Z

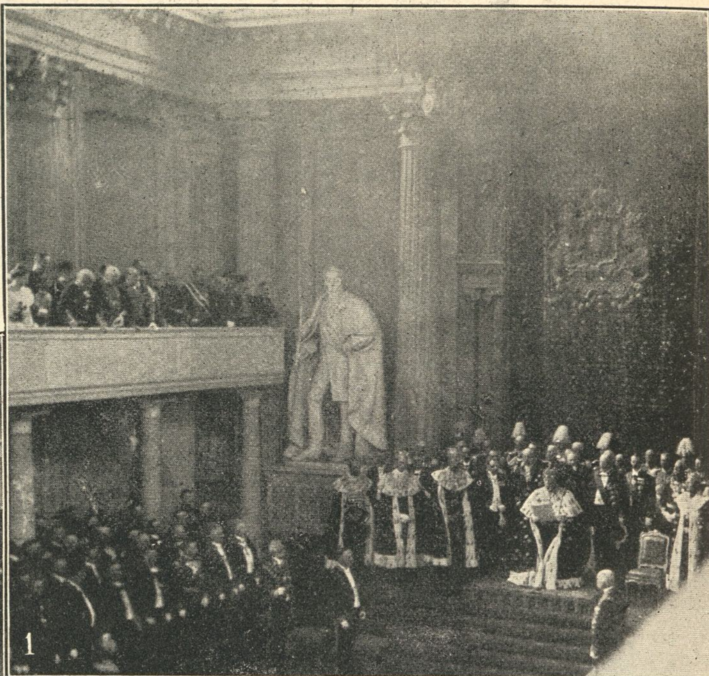

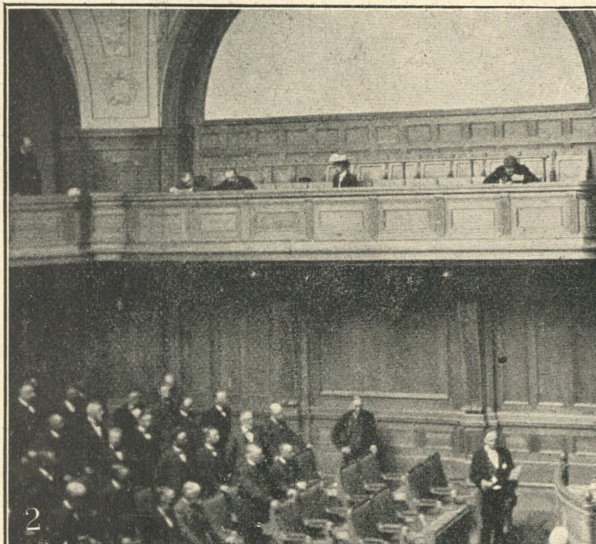
Verdens-Spejlet Nr. 40, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 2. Juli 1905.

Sommerglæde.

Urtima Rigsdagens Aabning paa Stockholms Slot.

Det er alvorlige Begivenheder, der for Øjeblikket foregaar i Norden. For Sverige og Norge, maaske for Danmark med, vil meget vel komme til at bero paa Klogskaben i de Beslutninger, der fattes paa „Urtima Rigsdagen", den overordentlige svenske Rigsdag, der i forrige Uge traadte sammen i Stockholm. Det norske Storting har talt. Den svenske Rigsdag skal nu svare, og Avlen af af dette Svar vil bestemme meget af Fremtidens

Udseende i Norden.

Som et uventet Slag har Norges Sprængning af Unionen truffet det svenske Folk. Det er ved at vaagne af en lang Hvileperiode. Først har det med dyb Deltagelse vendt sig mod sin gamle Monark, der i sit Livs Aften har mistet sin ene Krone. Nu venter det paa Raad fra sine folkekaarne Mænd.

Under alvorlig Ro fandt Rigsdagens Sammentræden Sted i det ny Rigsdagshus, der med de svære Stenmasser hæver sig midt i Mälarstrømmen med Kongeborgen paa den ene og Gustaf Adolphs Statue paa den anden Side.

Efter gammel Skik foregik den højtidelige Aabning næste Dag paa Stockholms Slot i Rigssalen, hvortil begge Kamres Medlemmer begav sig i samlet Procession fra Rigsdagshuset.

I Slotsgaarden modtoges

1. Kong Oscar oplæser Trontalen; tilvenstre ved Tronens Fod Rigsmarskallen og Statsministeren; i Diplomatlogen tilvenstre Grev Sponneck. 2. Statsminister Ramsledt oplæser det kgl. aabne Brev om Rigsdagens Samling i 2det Kammer. 3. Rigsdagsprocessionen kommer ind ad Slotsporten. 4. Det kongelige Slot og Rigsdagshuset.

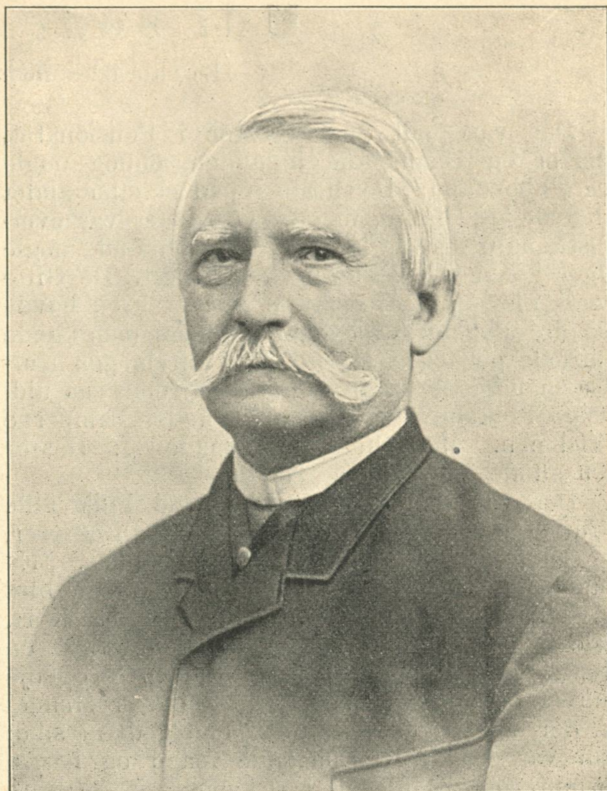
Rigsdagsmændene af præsenterende Soldater; under Rigssalens gamle Hvælvinger ventede en Forsamling af Sveriges første Mænd med Kongens Sønner, Sveriges Kronprins og Hertuger i Spidsen.

Iført Purpur og Hermelin med Kronen paa Hovedet og Kongespiret i Haanden besteg Kong Oscar Tronen, og efter at Rigets Marskalk havde slaaet til Lyd med sin Stav, holdt han den Tale, hvori det ogsaa fra Sveriges Trone bliver slaaet fast, at Foreningen mellem Norge og Sverige er brudt og forbi.

Det var Øjeblikke fulde af højtidelig Alvor, da Kong Oscar med bevæget Røst udtalte, at Krig skulde der ikke føres for Unionens Skyld, men Sverige maatte nu gaa ad egne Veje og tænke paa sin egen Fremtid. De fremmede Diplomater i deres Loge, de fremmede Journalister, hele den store Forsamling af Svenskerne selv forstod, at her foregik en historisk Begivenhed. I dyb Tavshed skiltes ogsaa Rigsdagens Medlemmer, da Højtideligheden var forbi.

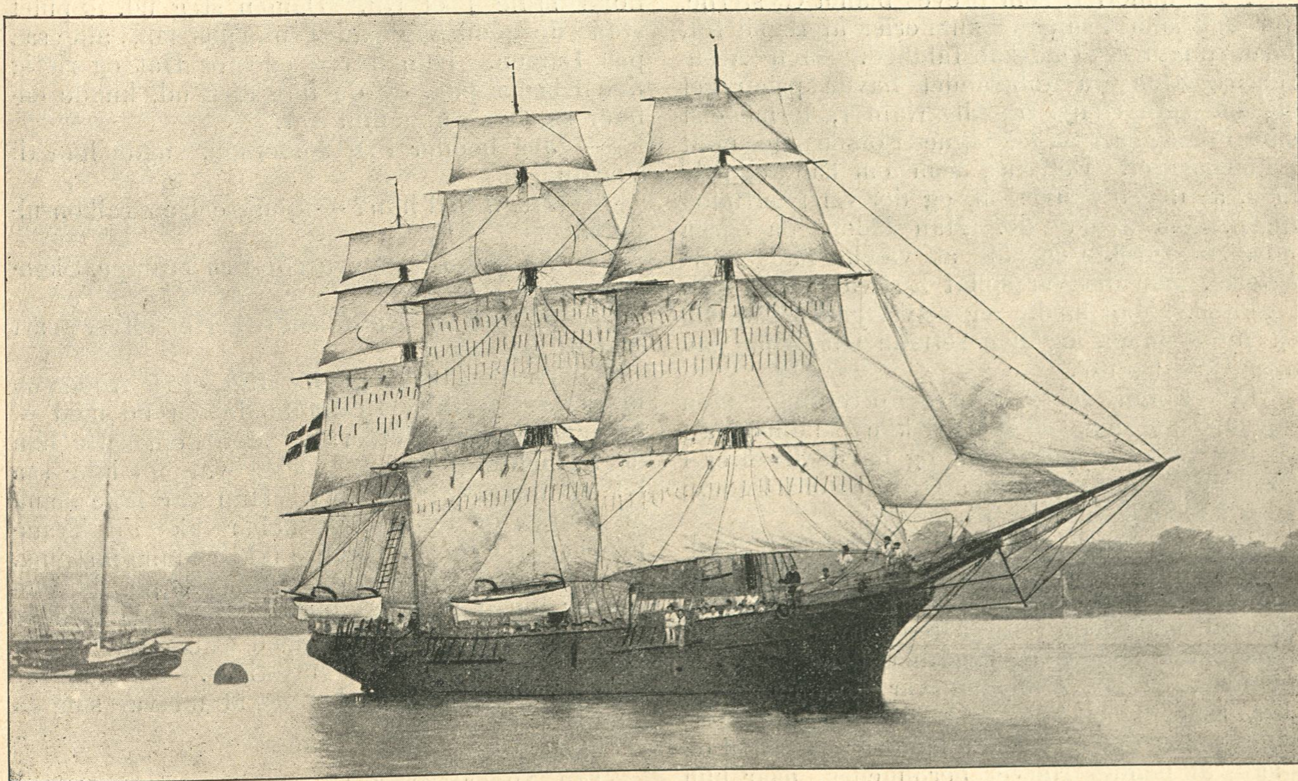
Den 21. Juni paa Stockholms Slot vil være en Mærkedag for Sverige som for Norge. I Danmark vil man søge at bevare Haabet om, at „Søndringens Tid“ ikke skal blive den sidste Periode i Nordens Historie.

Spero.

Generalløjtnant Kauffmann.
* 13. April 1819 — † 17. Juni 1905

(I forrige Nr. blev Billedet forvekslet med Generalmajor Kauffmanns. Nærværende er det rigtige Billede af *Generalløjtnant K.*)

„Georg Stage“.

Katastrofen med „Georg Stage“ fandt Sted Søndag Nat. Skibet krydsede i Hollænderdybet udfor Amager, da den engelske Kuldamper „Ancona“ Kl. 11³/₄ paasejlede det, saa at det sank efter 1¹/₂ Minuts Forløb. 22 af Eleverne druknede. „Georg Stage“s Chef, Premierløjtnant *Malte Bruun*, berømmer det Heltemod, Eleverne udviste. — „Georg Stage“ var Skoleskib for unge Søfolks praktiske Uddannelse.

Udi søden Sommer.

En bitte liden Roman af **Knut Hamsun.**

Der var godt med Gæster i Pensionatet, Herrer og Damer om hinanden, endog nogle fra Nabolandet. De fleste fejled et eller andet ubetydeligt, baade Mænd og Kvinder var overanstrængte og var komne for at hvile ud i nogle Uger i den lille Fiskerby ved Havet. De Gifte var i Flertal, og for ret at være i Fred havde de ofte ikke deres Ægtehalvdel med, men kunde optræde paa egen Haand. Der var megen Kurtise mellem de parløse Mager, og man saa aldrende Folk blive nye og unge under Lamperne i Salonen. Men allesammen sagde de: Det er den sunde Luft, det er Havet!

Det var dannede og fornemme Folk alle, Grosserere, et Par Professorinder, Direktører, en Generalkonsulinde, en Etatsraadinde. En guldbeslaaet Herre fra Hovedstaden, som blot havde: Otto Mengel, Grosserer, paa sit Kort, kaldtes Hr. Direktøren. Værtinden havde en stor Ævne til under Præsentationen at ophøje enhver i passende Grad. Om Direktør Mengel er der forøvrigt intet andet end godt at sige; han var vist en formaaende Mand og havde Frimurernes Emblemer i Urkæden. Det vakte dog nogen Forundring, at unge Oxentand, som var en rigtig Løve og hidtil ikke havde bøjet sig for nogen, hilste paafaldende dybt paa Direktør Mengel, da denne dukked op ved Pensionatet. Først senere kom det for en Dag, at Hr. Mengel drev en stor Laanevirksomhed i Hovedstaden.

De Skumlerier, som dreves blandt Gæsterne, var blot som Venners Skumlerier at regne for, uden unaturlig Ondskabsfuldhed. Men Assuranceagenten fra Nabolandet havde paadraget sig en ægte Uvilje fra alle Kanter, formedelst sine Forsøg paa at faa tegnet Forsikringer midt i Pensionatet. Det var, som om han regnede med, at nogen skulde dø, og der var tværtimod ingen, som skulde dø. Man kaldte da ogsaa ham Hr. Direktøren, for at vække hans Selvagtelse; men det var spildt Elskværdighed paa Agenten. Han kaldte sig selv Agent Anderson og intet andet, og han rettede alle, som gav ham Direktørtitel.

Den Bøffel, han var bare Forretning. Han fejlede ingenting, og den frække Sandhed var, at han sov og spiste godt og havde Kræfter i Overflod. En Dag sagde Generalkonsulinden: Ud med denne Hr. Anderson!

Men Fru Milde vidste godt, hvorfor Generalkonsulinden nu forlangte Anderson udkastet: han havde ikke paaskønnet hendes naragtige Blidhed mod ham. En Aften havde Generalkonsulinden siddet og sværmet alene i Mørket i Haven, og Hr. Anderson var kommet forbi. Hun raabte paa ham og kaldte ham Direktør, ja hun slog endog paa, at han var saa sund og stærk, at hendes Nerver beroligedes, naar hun saa ham.

— Ja saa, sagde Anderson.

— Og tænk, jeg tror Deres Favn er lodden, sagde Generalkonsulinden. Kom nu og hold mig lidt med Selskab.

— Det er for mørkt, svarede han.

— Ja, men lad os bare ikke gaa ind i alt det Lys.

— Jo, sér De, jeg har Erfaring for, at jeg ser bedre i Lys end i Mørke, sagde Anderson.

En Stivnakke var han, og det var en udbredt Mening, at han heller ikke elskede Naturen; man havde set ham staa og betragte Havet med ganske tørre Øjne. Løven Oxentand forsøgte en Dag at have ham tilbedste, men dér kom han ingen Vegne. Det var i Almindelighed ganske lystigt at høre paa Agentens Svar. Den unge Fru Trampe, Skønheden, spurgte ham engang tværs over Bordet:

— De er altsaa ikke gift?

— Nej, svarede han. Men jeg har jo ikke været helt uden Modgang alligevel. . . .

Saa var det, at den nye Dame skulde komme.

Der indløb Telegram fra Nabolandet om Plads i Pensionatet for en Dame. Der stod, at det kunde gerne være et lille Værelse, men det maatte i ethvert Tilfælde ligge i Stueetagen. Værtinden svarede: ja, at hun havde Plads.

Alle Pensionatets Gæster gik nu og ventede paa Damen. De unge Fruer i deres Ægteskabs tredje eller fjerde Aar skulde intet have imod, om hun ingenlunde var nogen Skønhed. Løven Oxentand sagde: Jo, lad hende bare være smuk, hun kan alligevel ikke maale sig med Dem, Fru Trampe.

To Dage efter kom hun. Hendes Kusk kørte i skarpt Trav lige til Pensionatets Indgang og holdt stille i et Nu. Damen steg ud. Spillet stansede pludselig paa Tennispladsen, alle saa paa Damen. Hun havde en stor Hat og rigtig fine Klæder paa, og da hun steg ud, kunde enhver se, hvor ung hun var.

— Jeg hedder Fru Anderson, sagde hun til Værtinden.

— *Hvad* hed hun? — spurgte Generalkonsulinden.

— Anderson! — svarede Fru Trampe, Skønheden.

— Ja saa, en Anderson til! Her bliver snart ikke til at være!

Generalkonsulinden fik Ret, Fru Anderson blev næsten ikke til at holde det ud med — for andre end Herrerne. Men dem satte hun et forunderligt Liv i. Dette var nu ikke saa let at forstaa i en Fart. Hun var ikke smuk af Ansigt, og hun havde heller ikke Fru Trampes blanke Øjne, det taalte ikke Sammenligning. Men hun havde dunkle, farlige Øjne, ja hun havde; dertil kom, at hendes Øjenbryn lignede to mørke Igler, som laa med Snuderne næsten mod hinanden og var mystiske. Og hun var ung og halvblond, og hendes Mund var som en Blomst.

Godt. . . .

Fru Anderson stod for sent op om Morgenerne, og Værtinden maatte minde hende om Pensionatets faste Tider: første Frokost præcis Klokken 9.

Fru Anderson svarede:

— Jeg skal møde præcis Klokken 9 — undtagen om Formiddagen.

Da maatte selve Generalkonsulen sé paa hende. Han mødte hendes Blik. Og Generalkonsulen var saaledes beskaffen, at ingen skulde lære ham at læse i et Blik. Han var af en bekendt Digterslægt og skrev selv fortræffelige Digte om Naturen og Menneskene.

Hvad var det nu for en aabenlys Brand i disse Kvindeøjne midt paa Dagen! Generalkonsulen saa det: det var Øjne, som begyndte at ville. . . .

Da Fru Anderson fik sin Regning, bad hun uden videre om Henstand med Betalingen. Hun ejede ikke Penge, sagde hun, men der blev vel en Udvej en af Dagene.

Om Aftenen kom hun i Samtale med Etatsraad Adami. Han stod midt i sin anden Ungdom, denne sidste Opblussen, hvori Alderdommen bliver unaturlig ung igen. Fru Andersons Spørgsmaal og Svar var den skaldede fine Herre til stor Forlystelse.

Da hans Frue kaldte ham ud, indtog Generalkonsulen straks hans Plads. Og han havde længe ventet paa den.

Han sa:

— Jeg har misundt Etatsraaden denne lange Samtale med Dem.

— Det er Dem, jeg har ventet paa, Hr. Generalkonsul, svarte Fruen. Blandt andet for at spørge Dem om noget og takke Dem.

— Hvad er det?

— Er det Dem, som har ladet sætte Blomster ind paa mit Værelse?

— Blomster? Jeg maa bekende . . . . Har De faaet Blomster?

— Tilgiv mig! sa Fruen. Jeg indbildte mig ogsaa altfor meget.

Poesien steg Generalkonsulen til Hodet ved disse hemmelighedsfulde Blomster, og han udbrød:

— Gud, det *burde* ha været mig. Vi burde allesammen gøre det. Hver Dag.

— Jeg elsker Blomster, sa Fruen. Men jeg er for fattig til at købe dem.

Det faldt sig saa, at hun kom til at fortælle adskilligt af sit Liv, og at Generalkonsulen gjorde Gengæld. Aldrig før havde han været saa meddelsom til en fremmed. Det endte med, at han ganske og aldeles gjorde sig til Nar.

Fruen sa:

— Men De er jo gift, Hr. Generalkonsul!

— I Kærlighed er det lykkeligere at sé frem end tilbage, svarte han og sukked.

Og ved Middagen den næste Dag sad Generalkonsulen og var flov og febrilsk, formedelst et lidet Digt, som han havde smuglet ind i Fru Andersons Serviet. Da hun fandt det og begyndte at læse det igennem, udbrød han til sin Sidemand: Puh, her er i Dag varmere end nogensinde!

Der hviskedes om, at det nok var Etatsraaden, den gamle Skaldepande, som havde ladet de Roser sætte ind paa Fru Andersons Værelse. Men overfor Fruen selv fragik han Gærningen.

— Nej, nej, det er ikke mig, sa han. Og jeg tør ikke tilstaa det.

Fruen saa pludselig i Forbavselse paa ham. Hun trak Øjenbrynene lidt tilvejrs, disse to fine Igler, som mødtes med Snuderne, og sa:

— Nej, hvor De talte smukt nu! Deres Stemme var som en Harpebas. Synger Hr. Etatsraaden?

— Naa . . . nej, det gør jeg ikke. Det vil sige, man har jo været lidt med paa det.

Han var som en Ungdom. Det var vel den friske Luft og Havet, som havde gjort ham saa kærnesund og fyrig.

Etatsraadinden sendte Bud efter ham, men han gik ikke.

— Jeg gaar ikke, sagde han. Lad mig dog have lidt Fred. Aa, hvad vil man mig dog?

Og Fru Anderson nikkede og holdt med ham, at han jo kunde blive siddende.

— Vi kan jo tale om Forretninger, sagde hun. Saa tør De vel blive?

— Ja, med Dem vilde jeg gærne gøre en Forretning, Frue. Lad os høre! Jo, lad det blot blive til en lille Forretning mellem os!

— Ikke en stor Forretning?

— Jo, en stor Forretning. Jo større, des bedre, — ha-ha-ha. Gud velsigne Dem!

Men Fru Anderson mente det alvorligt: hun vilde forsikre hans Liv, assurere ham.

— Ja saa, sagde Etatsraaden forbløffet. Er Fruen Agent?

— Det var for nogle Aar siden. Jeg maatte hjælpe min Mand med at tjene Føden. Hvad skulde jeg gøre? . . . Og hun forklarede videre, at hun ikke skulde trække ham op; det behøvede ikke at være for en stor Sum.

— Jo, sa Etatsraaden, skal det være, saa for en stor Sum. Og det kan i det hele taget være ganske klogt at forsikre sig.

— Jeg skal skikke Papirerne hjem til min Mand til Underskrift, sa Fruen. For en Forms Skyld maa Lægen undersøge Dem, skønt De er saa sund som en Yngling. Selskabets Læge skal komme straks.

Da Etatsraaden traf sin Hustru, sagde han kort og godt:

— Jeg sad i Forretninger og kunde ikke komme. Hvad vil Du mig?

— Du sad i Forretninger? Med hende?

— Jeg forsikred mit Liv. Det har sin store Betydning at være forsikret. Hun repræsenterer det bedste Selskab.

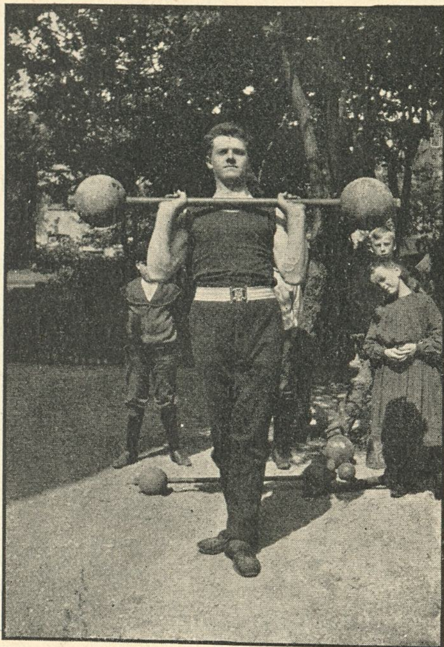
— Det sletteste Selskab, svarte Etatsraadinden dobbelttydigt, det sletteste Selskab repræsenterer hun.

(Fortsættes).

Den stærke Folketingsmand.

Vi traf *A. C. Meyer* en Søndag Formiddag paa hans private Sportsplads i Ejendommen, hvor han bor, Forhaabningsholms Allé 25.

Roland Meyer.

Meyers bare Arme stak ud af en graa Uldtrøje. Hans gule, brede Ansigt skinnede som Foraarssol over grønne Træer.

„Roland og jeg skal netop til at lave Kraftøvelser," sagde han og stak Nøglen i et Skur. „For det er Fanden raspe mig (Meyer er oprindeligt Grovsmed) dejligt at være levende, naar man ligefrem kan mærke Kræfterne suse igennem Kroppen paa sig!"

Folketingsmanden blev kaad og lod Armmusklernes Toneværk spille under den hvide Hud.

En sværlemmet, velbygget ung Mand i Sportsdragt traadte frem paa Scenen.

A. C. Meyer præsenterede: „Denne Knippel her er min Søn *Roland*, Telefonarbejder! Fyren har gode Kræfter! Han stemmer halvandet hundrede Pund et Utal af Gange, men doven er han jo desværre!"

Roland rejste sit store Hoved.

„Ja, Gu er Du doven, Roland! Jeg skal jo ligefrem drive Dig til at stemme!" Faderen sender Sønnen et baade stolt og bebrejdende Blik.

Roland knurrer dæmpet som en ung Hanløve, og begge to slæber nu en Mængde tunge, rustne Torturinstrumenter fra Skurets Mørke ud i Sollyset.

Der var Kanonkugler fra 1807, Hundrede-Punds-Lodder fra Christian den femtes Tid, Jærnstænger med Kugler paa hver Ende og tykke, stumpe Jærnstumper.

„Hvad bruger De Kuglerne til?" spurgte jeg stille.

„Dem spiller vi Boldt med!" svarede Roland og slyngede en Kugle højt til Vejrs. Den unge Kæmpe kiggede langeligt efter Kuglen deroppe i Luften. Den skinnede kobberrødt i Solen og faldt med et Bump en Alen fra Danmarks grimmeste Puddelhund, som slikkede Solskin henne ved Plankeværket. Bæstet stirrede ondskabsfuldt baade paa Kuglen og Roland. Hundens medfødte slette Karakter lagde Skygger over dens skumle Ansigt.

Gamle Meyer — 47 Aar — saa prøvende paa den og tog et af Lodderne fra Christian den femte. Atleten saa alvorligt paa Loddet. Han lignede en Bryder, der maaler sin Modstander.

„Det er haardt og kantet, men — — skidt! Værsgod!"

Meyer stod med Loddet højt hævet over sit sorte Hoved. Han skar et frygteligt Ansigt. Han kneb Tænder, som en Japaneser, og de brune Øjne gnistrede.

„Værsgod!" Han spillede Boldt med Loddet og fnøs som en Kat. „Og saa et lille Hop!"

Loddet suste gennem Luften og faldt med et Bump, saa Danmarks grimmeste Puddelhund nu fik et Anfald af højlydt, ubehersket Vrede.

„Bæstet er gal, fordi den faar Grus i Øjnene, naar Loddet falder," sagde Meyer, „men hvad Pokker, vil den ikke være her, kan den jo gaa sin Vej, hvad jeg for Resten har sagt til den tit nok! Man maa da have Lov til at drive Atletik i sin egen Gaard!"

Hunden, som forstod hvert eneste Ord, Meyer sagde, knurrede fælt.

„Saa er det Dig, Roland!"

Sønnen spytter i Næven og slaar en imponerende Klo i Jærnet.

„Nej, venstre Haand, min Ven! I højre Haand kan enhver Uhrmager jo tage Loddet!"

Roland tager Loddet i venstre Haand, men taber det.

Faderen smiler — paa én Gang medynksfuldt og triumferende.

Men Roland samlede atter Loddet op og hævede det højt i sin flade Haand. Hans Armmuskler skælvede, det trak og rullede under Huden, men Loddet blev liggende.

Sønnen saa stolt paa Faderen.

Gamle Meyer mønstrede ham fra Siden. „Du ryster Roland!" sagde han alvorligt.

I stiv Arm.

„Saa—aa!" Og nu stod den unge Kæmpe ret og stolt, som en Yngling fra det gamle Athen, med lysende Øjne og Solskin over sine nøgne Muskler.

Jærnklumpen deroppe i den rødlige Haand laa roligt, som om den kun vejede fem Pund.

Roland brystede sig og krummede Armen sammen, saa den ligefrem bovnede ud med Kræfter i tommetykke Muskler og blaa Aarer. Ynglingen rettede Armen ud, som et Knæ i en gammeldags Bogtrykpresse, og Loddet suste smukt gennem Luften i en dejlig, vid Bue.

Gamle Meyer nikkede.

„Fyren kan godt blive til noget, naar han blot gider træne!“ sagde han.

Og Roland sendte mig et Blik, der sagde: „Jeg er en halv Gang saa stærk, som den gamle, men lad ham blot tro, han er den stærkeste!“

„Karussel!“ raabte A. C. Meyer med Tordenstemme.

Der hørtes en Trampen ned af Trapperne, en Sludren og Leen af glade Børn inde i Gaarden.

„Træd an!“ raabte Meyer og tog en Jærnstang med Kugler i hver Ende paa Nakken.

Børnene grinede, saa deres smaa Maver rullede under Kjoler og Bukser. Fem—seks Stykker, Piger og Drenge, klavrede op paa den stærke Mand, hvor de hang i en ganske dejlig broget Klump med de smaa Hænder borede ind i Atletens graa Uldtrøje og de tynde Fingre spændte fast om den svære Jærnstang.

Og Roland tog ligeledes et Læs Børn paa Nakken. Og begge Karusseller drejede sig rundt, og Meyer sang en Lirekassemelodi, og Børnene lo og Solen skinnede ned paa de glade Menneskebørn og de grønne Træer.

Danmarks grimmeste Puddelhund gik derimod skulende ud af Gaarden. Han var øjensynligt bange for at faa et Barn i Hovedet.

— — Senere spiste jeg en Bid Brød hos Atleten, der fortalte:

„Proschowsky ved Cirkus Orlando, der optraadte hos Schumann sidst i Firserne, gav mig med sine Kraftproduktioner Idéen til at drive Atletik. Jeg beundrede denne stærke Mand, og da jeg den Gang led af Journalisternes Fagsygdom, Nervøsitet, besluttede jeg at hærde min Krop og tillige virke for Atletiken i videre Kredse.

Jeg sammenkaldte saa til et Møde for stærke Mænd som kunde have Lyst til at være med. Enhver, der formaaede at svinge 70 Pund, kunde blive Medlem.

Vi dannede „Københavns Atletklub“, den første Atletforening i Skandinavien, og jeg nød den Ære at blive dens første Formand.

Vi tog alle fat med ungdommeligt Mod i en Have paa Frederiksberg. Ak, Du kære, hvor vi sled og asede. Vi var alle unge og haabefulde, og drømte hver især om at drive det til at slaa en Tyr til Jorden med et Næveslag.

Af gamle Kammerater mindes jeg særlig Journalist *Norman Bryn* og Bryderen *Camillus Evertsen.*

Vi indførte her for første Gang Brydning som Sport i Danmark, og vort Eksempel smittede, saa vor Klub gav Stødet til Oprettelsen af mange andre Atletklubber.

Atletsporten har til Dato stadig været den jævne Mands kæreste Sport. Arbejderen, der af Erfaring ved, hvad gode Kræfter er værd, beundrer nu som før de stærke Mænd, og mange unge Arbejdere tumler fremdeles ivrigt i de forskellige Klubber med Kugler og Lodder.

Held følge den ældgamle men evigunge Atletsport Grækenlands Ære og Danmarks Haab.

Skaal!“

Vi drak en Stjærnepilsner.

Snaphane.

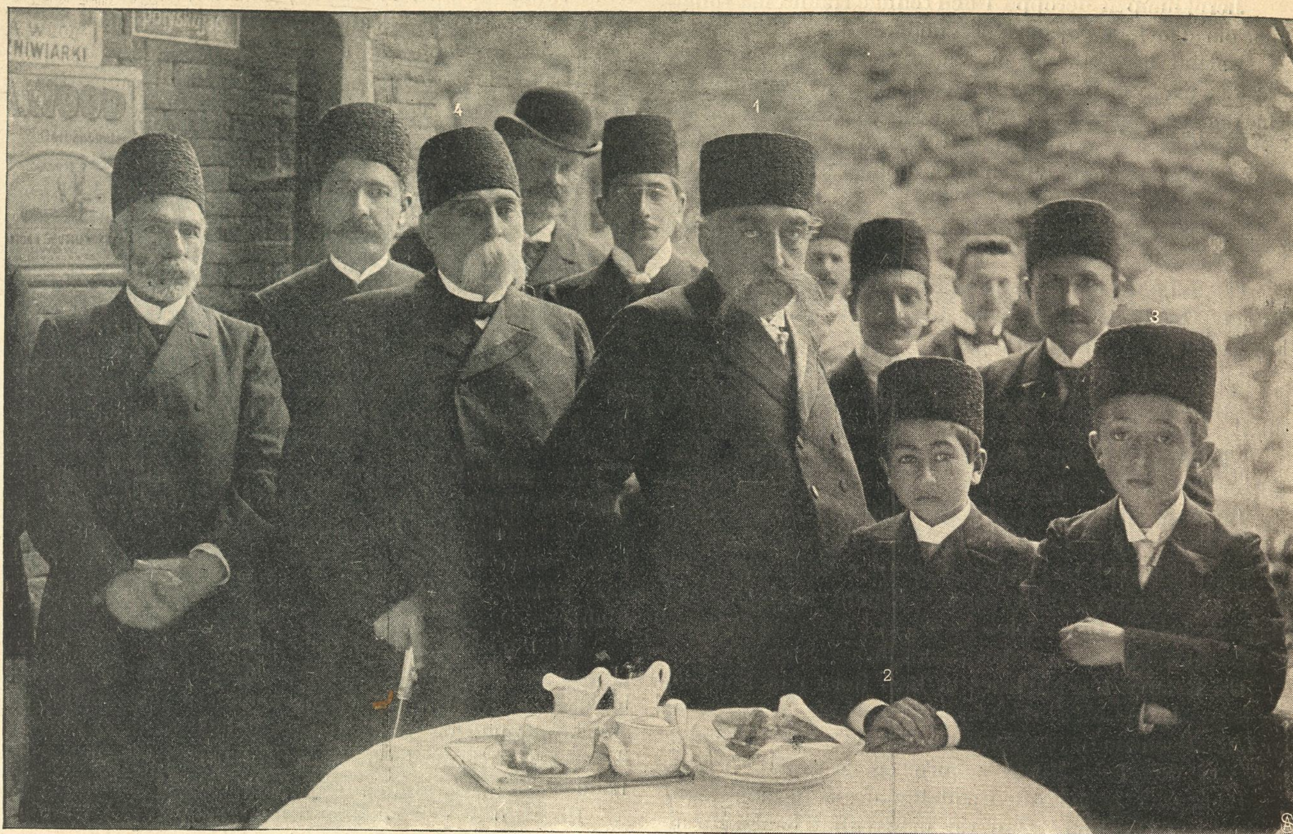
Fra Sommerlyst.

Gluntar-Sangere.
(Alf. Møller og Will. Wandahl).

Gerda Krum som Visesangerske.

1. Shah Muzaffer ed din. 2. Nasr ed din, Shahens Søn. 3. Hussein Ali Mirza, Shahens Nevø. 4. Storvesiren.

Shahen af Persien paa Rejse i Europa.

Paa fjerde Klasse gennem Tyskland.

Fra Forfatterinden Fru *Olga Eggers-Rosenberg*, der for Tiden er paa Ferie- og Studieophold i Tyskland, har vi modtaget nedenstaaende Skildring af en Rejse i en tysk 4de Klasses Kupé Fruen vil være vore Læsere bekendt fra, da hun for nogen Tid siden forklædt som Amagerkone sad og solgte Blomster paa Amagertorv og fra den Gang, hun, ligeledes forklædt, lod sig optage paa „Herberg for Hjemløse".

Fruens Lyst til at studere Folkelivet paa nært Hold under Forklædning har nu ogsaa drevet hende til at forsøge sin Metode i Udlandet. *Red.*

Det er og bliver nu alligevel de bratte Forandringer, som gør Tilværelsen fornøjelig.

Det gradevise indeholder altid en god Del Kedsommelighed.

Og en brat Forandring var det unægtelig for mig at komme fra de bløde Hynder i Gedser-Warnemünde Ekspressen og lige ind i det 4. Klasses Bumletog, som skulde bringe mig fra Berlin og her ned til det yndefulde lille Probstzella.

Men vil man se og høre noget, saa er det den rette Maade at rejse paa!

Uafbrudt i 11 Timer kørte vi mod Syd, holdt ved enhver nok saa lille Antydning af en Station og somme Tider paa den bare Mark. Og saa røg vi allesammen til Vinduerne og kiggede, skønt der ingen Ting var at kigge paa.

4. Klasserne er ret smaa, firkantede Rum med Bænke ved de to Sider.

Her som alle Steder skal Tyskerne opslaa Reglementer. Det er en ren fiks Idé hos dem, man kan ikke komme selv det mest private Sted hen, uden at der er opslaaet Reglementer om, hvordan man har at forholde sig.

Her inde i min 4. Klasses Kupé stod der, at 8 havde Lov til at sidde ned og 11 til at staa op. Men jeg tror rigtignok ikke, at et eneste Menneske lod sig anfægte af det.

Højst komisk var det at lægge Mærke til, hvorledes Portørerne behandlede En, naar de fik at vide, at man kørte 4. Klasse. Med en Blanding af Haan og Faderlighed.

De smed Ens Kuffert paa en Maade, som tydeligt sagde, at det var idel Barmhjærtighed, naar de overhovedet nedlod sig til at hjælpe En.

Paa det første Stykke fra Berlin havde jeg en Siddeplads, men da jeg ved en Station gik ud for at købe en Appelsin, blev den optaget af et ældre, kvindligt Væsen, som smilede overlegent af mig, da jeg anmodede hende om at rejse sig.

Naa, saa satte jeg mig hen paa min Kuffert, men nu brød der en Storm løs.

Hele Kupéen skændtes.

De halve skældte Konen Hæder og Ære fra, den anden Halvdel hævdede spydigt, at det var vel ikke Storborgere, som havde forpagtet Pladserne, der kørte her inde.

Jeg morede mig, og Konen nød synligt at være Genstand for al denne Opmærksomhed.

Det var ellers et broget Selskab!

Den overlegne Madam bredte sig paa min Hjørneplads! Ved Siden af hende sad en ung Pige, der smilede ustandseligt til alle Sider og især til sin Sidekammerat, en ung, meget mørk Mand, som fortalte, at han havde boet en Maaned i Rom for $1^1/_2$ Mark. om Dagen, og at han havde en Ven, Robert Bernecker, der var ulykke-

lig forelsket, og som derfor havde skrevet et tykt Bind Digte. Jeg spurgte, om han tilfældig skulde have den ulykkelige unge Mands Digte hos sig, og fik dem straks overladt.

Jeg læste i dem og fik det Indtryk, at den unge Mand havde taget sin Familie for sig og helliget dem hver især et Digt efter Tur, for det var ikke andet end lutter Tilegnelser:

Til min Moder — —

Til min Søster — —

Til min Onkel — —

o. s. v. o. s. v., ja, og saa et til et Pæretræ, hvorunder Digteren havde siddet som Barn. — — —

Ligeoverfor mig sad to rigtige, unge Sjovere og midt imellem dem et Pigebarn i lyseblaat Liv, hun hvinede af Henrykkelse, hver Gang en af dem lukkede Munden op, og det indbragte hende en Række misbilligende Blik fra en mager, ældre Kone, der havde et Barn bundet fast paa Brystet og en 3—4 andre rodende rundt ved sine Fødder.

Der var gamle, duknakkede Koner med høje, spidsbundede Kurve paa Ryggen, der var en hel Borgerfamilie, velklædte og brede Tyskere, Arbejdskvinder i deres brogede løse Trøjer og barhovede — — ved en lille Station kom en Fløjtespiller ind. Han lod Hatten gaa rundt, gav os en hel Række sentimentale Valse og steg ved næste Station ind i en anden Kupé for der at begynde Forestillingen om igen.

Ustandseligt hoppede nogen ud og andre kom ind.

Temperaturen var som en varm Julidag hjemme, og der lugtede af Sved, Støv og Børn.

Men sludre kunde de!

Hver Gang, en ny kom ind, blev han taget i Forhør: Hvorfra han var og hvorhen han skulde.

Kræmmerhuse med Bolsjer gik paa Omgang. Den mørke, unge Mand med sin Digterven bød mig en Appelsin, og jeg gjorde Gengæld ved at byde Chokolade Kupéen rundt.

Hver ny, som fik at vide, at jeg var fra Danmark, slog Hænderne sammen i Forfærdelse.

„Madonna, saa langt borte fra? Og det maatte jeg for mine Forældre? Hvor laa Danmark?“

Jeg forklarede det og kunde lige saa gerne have forklaret om Nordpolen.

En Gang fik vi en lille „Mädel“ fra München ind.

Aldrig har mine Øren hørt et saadant Sludretøj!!

Ustandselig suttede hun Bolsjer, slikkede Fingrene af, tørrede dem ned ad Kjolen og snakkede — snakkede — snakkede.

Hun tjente hos en Major med 3 Tjenere og 52 Værelser, hendes Forældre havde ikke været rare mod hende — ja, nu græd de, nu, da hun tjente saa mange Penge; men lad dem det, de fortjente ikke bedre. Hun var 21 Aar, og som hun kendte Mandfolkene, oh, hvor hun kendte dem. Ptøj! Hun havde haft 3 Kærester, og naar hun nu mødte dem, slog hun bare med Nakken — saadan — det skulde man altid overfor Mandfolk, — bare slaa med Nakken af dem. Det fortjente de.

Jeg maa dog fortælle, at da jeg ved Orlamünde fik „et Tilbud“, glemte jeg rent, at jeg skulde slaa med Nakken. Jeg lo i Stedet for over hele Hovedet.

Historien er sand.

Vi holdt, og jeg kiggede ud af Vinduet.

Lige neden for stod en Klump Banearbejdere, der hvilede paa Skovlene og betragtede os.

Saa smilede en af dem til mig.

Jeg smilede igen.

Han nikkede.

Jeg ligesaa.

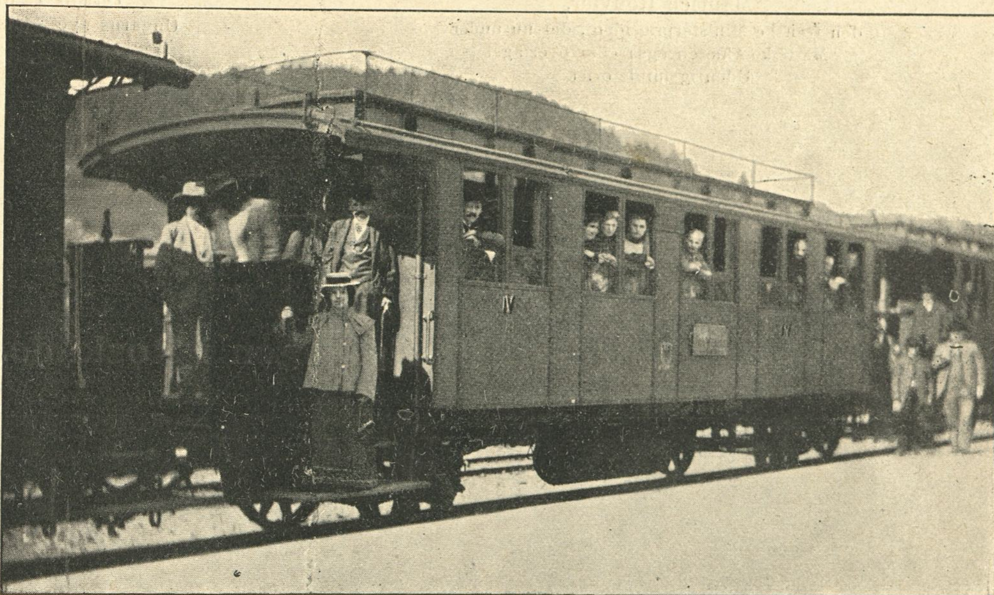
Han kyssede paa Fingeren.

Jeg fnisede genert.

„Schätzchen, søde Pige, være min Schätzchen?“

„Selbstverständlich.“

Ak, der var en 3 Alen høj Skrænt befæstet imellem os.

En tysk fjerde Klasses Kupé. (Paa Trinbrædtet ses Forfatterinden).

Han spidsede Munden — — saa kørte Toget!

Jeg nikkede ud af Vinduet, skønt ogsaa det er forbudt, og han stod og svingede sin Hat, saalænge jeg kunde se ham.

Ak ja, der er meget, man kører fra her i Verden. —

Varmere og frodigere blev det, jo længere syd paa vi kom.

Vi kørte forbi det Denkmal, som Studenterne har rejst til Ære for Bismarck, og forbi den ene gamle Borg efter den anden. Oppe paa Toppen af Bjergene strittede de stive, sortgrønne Naaleskove. Frugttræerne rystede deres Blomster af, og Birkene stod og svajede med alle deres Blade blussende af det stærke, grønne Blod.

Lige ind i Bjærglandets Styrke og Uro kørte vi og landede endelig henad Aften i Probstzella.

Jeg tog Afsked med alle mine Medrejsende.

Den lille Mädel med Sludretøjet vilde endelig bære min Kuffert, for at vise mig en sidste Velvilje, medens hun endnu engang med Vægt hævdede sin Livserfaring:

Bare slaa med Nakken ad Mandfolkene.

Og en gammel Kone fulgte mig helt ud paa Platformen, og dér stod hun og rystede paa Hovedet af mig:

„De skulde ikke have rejst saa langt bort fra Deres Forældre, mit Barn — — tænk, at rejse saa langt som fra Danmark!“

Probstzella, Juni 1905.

Olga Eggers-Rosenberg.

Fra Udlandet.

Maurice Rouvier,
den franske Ministerpræsident, der nu under Marokko-Affæren ogsaa har overtaget Udenrigsministeriet.

Baron Fejervary,
Ungarns nye Ministerpræsident.

Fra Børnehjælpsdagen i Roskilde.

Blomstertoget passerer forbi.

Journalistforbundets Udflugt til Hveen og Landskrona.

I en aarle Morgentime i Søndags laa Øresundsdamperen „Helsingborg“ ved Bolværket i Havnegade og tog Medlemmerne af „Journalistforbundet“ om Bord.

Ved Ankomsten til Landskronas flagsmykkede Havn blev de københavnske Pressemænd modtagne af deres svenske Kolleger og af Byens elskværdige Borgmester *Munch af Rosenskiöld.*

Den lille Landskronadamper

Munch af Rosenskiöld,
Borgmester i Landskrona.

„Bore“, flagsmykket fra Dæk til Top, førte derpaa Selskabet over til Skarlagensøen *Hveen,* hvor man efter en let Frokost begav sig til Ruinerne af Tyge Brahes Borge *Uranienborg* og *Stjærneborg,* om hvilke den københavnske Astronom Magister *Thiele* holdt et meget instruktivt og interessant Foredrag.

Ved Ettiden vendte Journalisterne tilbage til Landskrona, hvor den danske og svenske Presse i skøn Forening — „gik i Vandet“! Og det klare, friske og tilpas saltholdige Vand gjorde dette Bad til en af Dagens største Nydelser.

Saaledes styrket indtog man en animeret Middag paa Landskronas største Hotel, *Stadshotellet,* hvorpaa der i en Række Ekvipager foretoges en to Timers Køretur, paa hvilken der var rig Lejlighed til at stifte Bekendtskab med Byen og dens usædvanlig smukke Omegn

1. Bertel Bing („Kbhvn.“). 2. V. Christiansen („Berl. Tid.“). 3. Rasch („Klokken 12“).
4. Restauratør Arrilsson (Hveen). 5. Kr. Dahl („Politiken“). 6. Andreas Bruun („Dannebrog“).

1. V. Christiansen („Berl. Tid“). 2. Bertel Bing („Kbhvn.“). 3. Henry Heimann. („Adres. Avis“)
4. Charles Kjerulf („Politiken“). 5. G. A. Jørgensen (Ritz. Bur.). 6 Julius Magnussen („Ekstrabl.“).

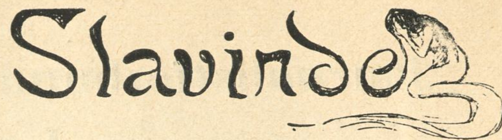
I Karlslund blev der om den løvsmykkede Midsommerstang danset gamle svenske Folkedanse i Nationaldragter.

Efter et afsluttende Punschesold paa Strandpavillonen vendte de københavnske Journalister ved Nitiden tilbage til København.

Snap-shot.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

25. Fortsættelse.

Indholdet af de foregaaende Kapitler er i Korthed følgende:

En ung Officersdatter, Alma Bang fra København, er af et Avertissement i danske Blade blevet fristet til at modtage et tilsyneladende fordelagtigt Tilbud om en Plads som Selskabsdame hos en adelig Familie i Brüssel. Den Dame, som hun rejser med, viser sig imidlertid at være hemmelig Agent for den hvide Slavehandel. Hun fører ikke Alma til Brüssel, men derimod til Antwerpen, hvorfra hun ved en anden Agent, Mr. Corck, lokkes videre til London. Her stænges hun inde i et berygtet Hus. hvor hun maa lide under de frygteligste baade moralske og legemlige Mishandlinger. Blandt Gæsterne, som frekventerer Huset, er der en Aften en ung engelsk Adelsmand, Lord Edward Garwick, der imod sin Vilje er blevet lokket herind, for at en af hans Kammerater kan komme til at vinde et Væddemaal. Til denne Lord betror Alma Bang sin Historie, og oprørt ved at høre, hvad hun lider. lover han at ville sætte hende paa fri Fod. Han henvender sig i denne Anledning til Londons Politi; men uheldigvis er den Assistent, han meddeler Sagen, selv Medaktionær i denne forbryderske Forretning, og i Stedet for at opfylde sit Løfte til Lord Garwick og udfri Alma giver han Husets Vært Ordre til øjeblikkelig at sende hende til et andet Land.

Alma bliver saa sendt til Paris, idet hun overalt udgives for sindssyg, for at de talrige Rejsende ikke skal fatte Mistanke og komme hende til Hjælp. Efter Ankomsten til den store Banegaard i Paris, køres hun i Landauer ud til en lille By udenfor Paris, som udelukkende befolkes af hvide Slavehandlere, der selvfølgelig for at undgaa at komme i Konflikt med Politiet tilsyneladende er hæderlige Næringsdrivende I den Anledning affatter de ogsaa deres Breve og Forretningsmeddelelser i Forretningsstil efter et hemmeligt aftalt System. Alma anbringes saaledes hos nogle Brødre L. og J. Martinac, som officielt driver Kaffehandel en gros. Her opvartes Alma af en Tjenestepige Géneviève, som synes godt om Alma og hjælper hende til at faa afsendt Brev til Lord Edward Garwick, som Alma stadig sætter sin Lid til.

Lord Garwick, der saa smaat er begyndt at opgive Haabet om at befri Alma, har paa Faderens indtrængende Opfordring modtaget en Plads ved det engelske Gesandtskab i Konstantinopel og staar netop i Begreb med at afrejse til denne Stilling, da han modtager Almas Brev. Han beslutter sig da til straks at rejse og lægge Vejen over Paris. Men da han kommer til Paris og ved det franske Politis Hjælp faar rejst en Undersøgelse mod Brødrene Martinac, er Alma allerede solgt til en tyrkisk Slavehandler, og alt, hvad Politiet kan oplyse, er, at hun er rejst med et Skib over Marseille til Konstantinopel, hvortil han altsaa fortsætter sin Rejse.

Alma, der ogsaa paa denne Rejse udgives for at være sindssyg, har ombord paa Skibet gjort Bekendtskab med et nygift Par, en Dr. Galé og hans Hustru Eugenie, som af Nysgerrighed og Medlidenhed giver sig i Tale med den unge, smukke Dame, som de har faaet at vide, er sindssyg. Alma faar dog Lejlighed til at fortælle sin Historie og ved sin klare Fremstilling lade dem forstaa, at de her staar overfor et Offer for „den hvide Slavehandel".

Dr. Galé, der er af tyrkisk Herkomst, men har maattet lade sig døbe og kristeligt vie for sin Hustrus Skyld, har i Europa studeret Øjensygdomme og gør sig nu Haab om Ansættelse hos selve Storherren, Sultan Abdul Hamid, til hvis Harem han ogsaa meget snart opdager, at Alma er bestemt. Han lover hende sin Bistand og beder Alma blot være taalmodig.

Ved Skibets Ankomst viser hans Formodning sig ogsaa at have været velbegrundet. Alma afhentes af den østrigske Baronesse Sternfeldt, der under Navnet Iraka indtager en fremtrædende Stilling i Sultan Abdul Hamids Harem.

De nærmest foregaaende Kapitler har omhandlet Almas Ophold i Haremet i Yildiz-Kiosk og den Præsentation, ved hvilken hun er blevet forestillet for Sultanen. Sultanens unge Datter bliver endog saa stærkt indtaget i Alma, at hun hos sin Fader, Storherren, udvirker Tilladelse til, at Alma maa sidde Model for hende til et Maleri.

Alma følte den mest brændende Lyst til at gaa hen til den svenske Ikbal; men da Iraka havde ladet hende vide, at det stred imod Hofetiketten at tiltale en Dame af en højere Rangklasse, vovede hun ikke at gøre det.

Da Abdul Hamid var forsvundet bag den samme Dør, gennem hvilken kan var kommet, skiltes ogsaa hele det øvrige Selskab og gik hver til sit.

Sidst blev de unge Gøsder førte tilbage til deres Værelser i den anden Ende af Slottet.

Efterat de to Slavinder havde hjulpet Alma med Afklædningen, trak de sig hilsende tilbage, og hun lagde sig paa Madrassen paa Gulvet. De elektriske Blus slukkedes, og hun var ene. Men hendes Sind var saa gennemrystet og fortumlet af alt det ny, som hun havde set og oplevet, at hun sov ind uden at kunne gruble mere hverken over Fortid eller Fremtid.

XII.

Den næste Morgen blev Alma af sine Slavinder ført ud til Badeanstalten, der ved en høj Glasgang stod i Forbindelse med Haremmet. Det var en pragtfuld, blaa Marmorbygning med to Kupler, hvoraf den ene altid stod aaben, saaledes at Regnen kunde falde ned i det store Stenbassin. Omkring dette var der opstillet en Række Bænke, der ligesom Gulvet og Væggene var af hvidt Marmor. Hvælvingen hvilede paa store, skulpterede Søjler, og overalt fandtes smaa Vandbeholdere som kunde fyldes ved at dreje paa en Hane.

Bassinet var allerede fuldt af badende Odalisker, medens sorte Slavinder var ivrig beskæftigede med at opløse den skummende Sæbe i lunkent Vand for dermed at indgnide andre, som netop var komne ud fra den vældige Dampsal, hvor Porerne aabnedes under en Varme af 130 Grader Fahrenheit. Efterat Alma var klædt af og havde opholdt sig et Kvarter i denne Sal, blev hun gnedet og masseret af Malkun og Fatimé og tog derefter Bad i det store, lunkne Bassin. Da hun steg op af dette, blev hun ført til Galleriet ovenpaa, hvor hun blev lagt paa en Bænk, tildækket med uldne Tæpper og budt hed Mokkakaffe. Hun syntes aldrig, hun havde følt et saa stort Velbefindende som efter dette Bad.

Da hun havde hvilet omtrent en halv Time, førte Slavinderne hende tilbage til Haremmet og ind i en Spisesal, hvor der var dækket en Række mindre Borde, hvert med seks Couverts. Salen fyldtes snart af de unge Gøsder, som her spiste i Fællesskab, medens de Damer, der havde højere Rang, fik Maden bragt op i deres Lejligheder.

En Skare Tjenere kom ind, bærende paa Hovedet en Bakke med Fade og Tallerkner, hvorover der laa et sort Silkedækken. Hver Bakke var beregnet paa seks Personer, og bag hver Dame stillede en Tjener sig op for at lægge Maden paa hendes Tallerken. Maaltidet bestod af Suppe, Lammekottelet, stegt Høne, Grøntsager, „Beurik", den tyrkiske Nationalpostej, som var fyldt med fint hakket Kød og Grøntsager. Efter dette kom „Hoschaf", en Slags vandrig Kompot, Ost, Oliven, Salat og kogte Frugter — men hverken Øl eller Vin, kun rent Kildevand, det bedste Vand, som findes i Verden.

Efter Maaltidet blev der serveret Kaffe i emaillerede Sølvkopper.

Alma, som havde faaet Plads mellem Spanierinderne, lagde Mærke til, at to af dem saa meget forgrædte ud, medens den tredje ikke vilde røre ved Maden. Det var disse, der skulde have været til Teatret i Odessa, men som nu var havnede her, og Alma ønskede, at hun

kunde have talt med dem; men da de kun forstod spansk og portugisisk, var det umuligt.

En Time efter Frokosten traadte Slavinderne atter ind i Almas Lejlighed og bragte hende en lille Tylkappe af samme Form som den, de selv bar paa Hovedet. Hertil fæstede de det lange, hvide Slør, kaldet Yachmaq, som Odaliskerne bærer, naar de bevæger sig ude i fri Luft. Og derefter slængte de en lang, lyserød Kappe, Féredjé, om hendes Skuldre. Fatimé trak hende ud i Forværelset og pegede paa en fremmed Tjener, der udtalte Navnet „Naïmeh“, hvoraf Alma forstod, at han var Budsending fra Prinsessen. Hun fulgte ham derfor uden Betænkning, medens to af hendes egne Gildinger, forsynede med lange Svøber, Courbacher, gik lige bag hende.

Snart stod Alma i den skønne Have, hvortil hun havde Udsigt fra sine Vinduer. De førte hende videre frem langs med Bredderne af en kunstig Sø, der var mindst tre Hundrede Meter lang og fem og tyve Meter bred. Dens takkede Form var højst ejendommelig. Ved Kysten laa der nogle kunstige Grotter, som var fremkomne ved, at en Mængde store Stene var kastede over hverandre. Mellem disse førte Fodstier og smalle Klippetrapper op til smaa Pavilloner, der laa nedenfor Slottet Kaszket, som var Sultanens kæreste Opholdssted.

Gennem de aabne Glasdøre kunde hun i en af Pavillonerne se et pragtfuldt udstyret Værelse, i en anden et Bibliotek, i en tredje en Samling udstoppede Kolibrier, der sad, som om de var levende, paa tropiske Træer, samt en hel Væg, tapetseret med kolossale, spraglede Sommerfugle.

Omkring Søen, hvor Svaner og Ænder sejlede om hverandre, voksede Tusinder af Blomster af alle Størrelser og Farver, samlede fra mangfoldige Lande. Her var Sycomorer og Plataner fra Lago Maggiore mellem slanke Pinjer og Palmer fra det æventyrlige Damaskus, og mellem deres høje Stammer lyste gyldne Citroner og rødglødende Oranger. Chrysantemum lænede sig op til Akaziaen, medens Nelliken kappedes med Rosen i Vellugt, og de mørkegrønne Naaletræer sendte deres krydrede Duft ud over det hele.

Alma steg op ad Klippetrappen og havde snart naaet Havens Midtpunkt. der dannedes af to Høje. Mellem disse laa der en bred Afgrund, som ogsaa ved kunstige Midler var blevet forvandlet til en Sø. Rundt om denne lyste Blomsterrabatter mellem høje, skummende Fossefald. Hun gik videre op og kom til en tredje Sø, ved hvis sydlige Bred der laa en hvid Kiosk, som var en lille Perle af arkitektonisk Kunst. Efterat være gaaet forbi talrige Drivhuse, standsede hun endelig ved en stor Vinterhave, hvis Dør stod aaben.

Den hele Bygning var af Glas og fyldt med tropiske Vækster. Mellem Grenene hang Bure med røde og graa Kakaduer, grønne Papegøjer og andre Fugle fra Sydamerika, Afrika, Indien og Japan. De skreg, snakkede og sang i et øredøvende Kor. Jorden var dækket med fin, gulhvid Sand, og mellem Træerne stod overalt Lænestole og Borde, som var fabrikerede i det kejserlige Snedkeri efter Sultanens egen Tegning, I det kunstige Hegn saas fantastiske Staffelier med Oliemalerier, malede af de kejserlige Prinser og Prinsesser eller af de berømte tyrkiske Malere Achmed Ali Pascha og Hamdi Bey. Fra dette Glashus var der den mest henrivende Udsigt over alle de nedenfor liggende Haver og over det i Baggrunden tindrende Bosporus.

Midt i Vinterhaven stod et Staffeli, hvorpaa der var opstillet et Lærred i Trærammme, foran hvilket Prinsessen sad og malede. I en Krog bag hendes Ryg var fire af hendes Hofdamer beskæftigede med at brodere paa forskellige Silkestofler.

Idet Alma traadte ind, løftede Naïmeh Hovedet og nikkede med et varmt Smil over det skønne Ansigt.

„God Morgen, Mademoiselle!“ — sagde hun paa fransk. „Træd nærmere!“

Alma hilste, som hun havde lært, med Haanden paa Mund og Pande, hvorefter hun nærmede sig, medens hendes Tjenere blev staaende ved Døren. „Vil De behage at tage Deres Féredjé og Yachmaq af Dem!“ — sagde Prinsessen. „Derefter maa De sætte Dem paa Løven. Jeg illustrerer et persisk Æventyr.“

Alma adlød, idet hun tog Kaabe og Slør af og satte sig op paa „Herskeren med det store Hoved“, som Tyrkerne kalder denne Dyrenes Konge, der her stod udstoppet, men endnu saa ganske levende ud.

„Tag nu Silketøjlerne i Haanden, som om De var ude at ride!“ — sagde Naïmeh. „Vend saa Hovedet herhen!“

Hun adlød i Tavshed.

Malerinden mønstrede hende et Øjeblik med et prøvende Blik, hvorefter hun nikkede og sagde:

„Det er godt!“

Hun lod en Tjener spidse en Blyant og begyndte at tegne Alma siddende paa Løven, som allerede var malet færdig. Efter at have arbejdet nogle Minutter spurgte hun:

„Hvad syntes De om vor Teaterforestilling i Aftes?“

„Udmærket, Deres kejserlige Højhed!“

„Findes der saadanne Teatre i Danimarca?“

„Ja, vi har flere, men hverken Dansen eller Sangen ligner det, som man her ser og hører. Hos os optræder ogsaa altid Mænd og Kvinder sammen paa Scenen.“

„Det var besynderligt!“ — udbrød Naïmeh. „Men forresten mindes jeg at have læst det. Ogsaa hos os er der mandlige Sangere og Dansere; men disse optræder kun paa Storherrens Teater, hvor Tilskuerne udelukkende bestaar af Mænd.“

„Dette forekommer os Europæere lige saa mærkværdigt, som det forekommer Dem, at de to Køn optræder sammen,“ — ytrede Alma med et Smil.

„Der er i det hele taget nogle besynderlige Familieforhold i Europa,“ — mente Naïmeh. „Vi kan ikke forstaa, at fremmede Mænd kan faa Lov til at aflægge Besøg hos en Mands Hustru og Døtre. Det finder vi er højst anstødeligt. Men derfor er der jo ogsaa saa mange Historier med unge Mænd og Kvinder i Europa, saa mange Tragedier baade før og efter Brylluppet. Jeg har læst om det i tyske og franske Romaner.“

„Læses den europæiske Litteratur her i Tyrkiet?“ — spurgte Alma. „Jeg indbildte mig, at man her levede ganske udenfor det europæiske Kulturliv.“

„Nej, paa ingen Maade! De fleste fornemme Damer hos os taler og læser et eller flere europæiske Sprog. Alle mine fem Søstre og mine seks Brødre taler ligesaa let fransk som jeg. Storherren selv har i sin Barndom lært fransk, men hans Undervisning blev senere forsømt. Dette piner ham nu, og netop derfor har han ladet sine Børn uddanne i mange forskellige Fag.

(Fortsættes).

Væddeløbene ved Odense.

Himlen havde begunstiget Foretagendet, en guldgul Sol hang højt oppe over Væddeløbsterrænet og lod sine Straaler spille hen over det jævnt velklædte Publikum, og en fornøjelig, men til Tider drilagtig Vind, jollede rundt i Luften og forsøgte at snappe Hatten af sagesløse Totalisatorspillere, naar de stormede frem med deres 2-Krone højt opløftet i Haanden og med Haab om Guld og Vinding i Hjærtet.

Ialt afholdtes der 5 Løb, nemlig: Fynsk Pokalløb, Odense Jagtløb, Løbet om Damernes Ærespræmie, Fynsk Avlsløb og et Rewentlowløb.

Sejrherrer og Sejrheste blev stadig Genstand for begejstrede Ovationer, og Amatørfotograferne ødelagde, som altid, en Masse Plader.

Desværre krævede dette Væddeløb ogsaa sine Offre, idet Baron Reedtz Thott under Træningen paadrog sig

Kendte Ryttere. *M. Topp fot.*

Oberstl. Muus, (Form. for Fyns Stifts Væddeløbsforening). Baron Reedtz Thott, (Broder til den tilskadekomne Rytter). Prmlt. Jessen, (Vinder af Damernes Ærespris).

nogle Kvæstelser, der dog heldigvis ikke er af nogen alvorlig Natur, og Løjtnant Jacobsen styrtede med Jalous Miss over en Forhindring og fik en meget alvorlig Hjærnerystelse.

Fra København var mødt en Del kendte Mennesker, ligesom alt, hvad der duede i Odense, var paa Benene, og inde paa Sadlepladsen promenerede efterhaanden en ret broget og livlig Forsamling, hvoriblandt adskillige, efter god gammel Sæd, faldt som Offre for Journalisternes Blyant og næste Dag var at finde i Dagbladene under „Notable Gæster" eller en anden tilsvarende Rubrik.

Til langt ud paa Natten mærkede man Væddeløbsstemning i Odense, og trindt om festedes der med Middage og Baller hos de bedre Værtshusholdere.

A. R.

Lawn-Tennis-Mesteren.

Det blev altsaa Hr. *Erik Larsen*, der vandt dette Aars Mesterskab. For mange kom denne Sejr noget uventet; man troede ikke, at han var rigtig i Form i Aar, og det var han heller ikke for nogle Uger siden, da Læge Arenholt slog ham i Københavns Boldklubs Turnering.

Erik Larsen.

Men saa kom Kampene om Danmarks-Mesterskabet. De fandt Sted i forrige Uge ude paa B. 93's Baner ved Jakobskirken, og i disse Kampe spillede Erik Larsen sig mægtigt op og slog i Slutkampen forrige Aars Mester, Hr. *Hillerup*, med 6—0 (6—1, 6—4). Og nu maa Hr. Hillerup aflevere den smukke Vandrepokal, han vandt i Fjor; han faar trøste sig med Haabet om muligvis at kunne faa den igen ad Aare; den skal nemlig vindes 3 Gange for at blive Ejendom.

Slutkampen mellem de to Mestre havde samlet en ganske vist ikke stor, men meget distingueret Tilskuerskare. Tennis er jo ikke et Spil for det store Publikum som f. Eks. Fodbold, men for en særlig sportsinteresseret Del af *the upper ten.*

Morsomt er det at se to Spillere som Erik Larsen og Hillerup i Kamp. *Erik Larsen*, som i Parentes bemærket er ca. 25 Aar, cand. jur. og Søn af Privatbankdirektøren, er en slank og smidig Skikkelse. Flot og elegant sidder Ketcheren ham i Haanden, og han har et brilliant Baggrundsslag baade i For- og Baghaand. Og saa staar han dér saa rolig, saa nonchalent, og dog med et Øje paa hver Finger. Ser han en bekendt blandt Tilskuerne, faar han Tid til at nikke og smile i selve Kampens Hede, men derfor glemmer han ikke at give Agt paa Fjenden paa den anden Side Nettet.

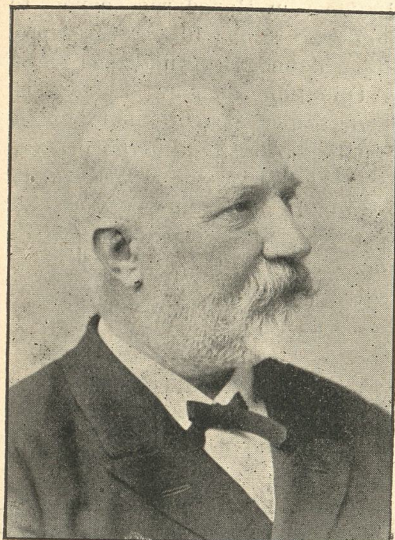
Men uretfærdigt vilde det være, om vi ikke ved denne Lejlighed ogsaa skrev et Par Ord om hans tapre Modstander, Overretssagfører *Hillerup*. Han er Erik Larsens fuldstændige Modsætning. En fortrinlig Spiller, men febrilsk, kolerisk, hele hans tætte Skikkelse er fuld af nervøs Ilterhed. Som en Hvalros, der dukker op af Bølgerne, ser man hans karakteristiske Ansigt tone frem ved Baglinien, naar han skal *serve*. Da falder han som et Lyn over Bolden, og da vogte man sig paa den anden Side Nettet.

Men vé den ulykkelige Bolddreng, om han ikke staar urokkelig stille, naar Hr. Hillerup spiller, eller vé den Tilskuer, der rører sig for stærkt! Overretssagføreren ser ud, som vilde han straks slæbe ham op i Hof- og Stadsretten.

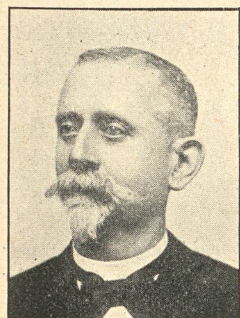
I Turneringen deltog iøvrigt bl. a. en Del Debutanter, af hvilke mange med Aarene kan blive de gamle Mestre farlige Konkurrenter. **Asmus Diemer.**

UGENS NAVNE

— Tirsdag Formiddag er Etatsraad *Harald Fritsche*, paa Hjemvejen fra Wiesbaden, under et kort Ophold i Hamborg, afgaaet ved Døden af et Hjærteslag. Han var en sjælden smuk Repræsentant for den danske Handelsstand, altid virksom og dygtig, energisk og utrættelig. En ikke ringe Del af de Tillidsposter, Handelsstanden raader over, blev lagt i hans Hænder. Han var saaledes i mange Aar Medlem af Grosserersocietetets Komité og af Sø- og Handelsretten, Bestyrelsesmedlem i mange Aktieselskaber og nu ved sin Død Formand i Bestyrelsen for „De forenede Bryggerier". Hans Virksomhed for at skaffe de unge Handelsmænd Lejlighed og Midler til at erhverve sig Kundskaber kan endvidere ikke noksom fremhæves, og han har da ogsaa siden Tietgens Død været Formand for Handels- og Kontoristforeningen. Men hans store Virksomhed hindrede ham ikke i at have andre Interesser, bl. a. for Kunst, og i Selskabslivet var han skattet som en udmærket Taler og en meget elskværdig Mand. Etatsraad Fritsche var født den 29. November 1833 og blev saaledes 71½ Aar gammel.

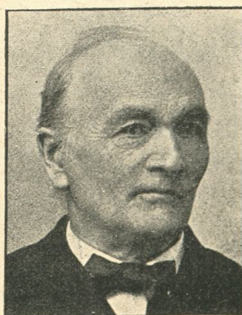
Etatsraad Harald Fritsche.

Stationsforst. Rønne-Olsen.

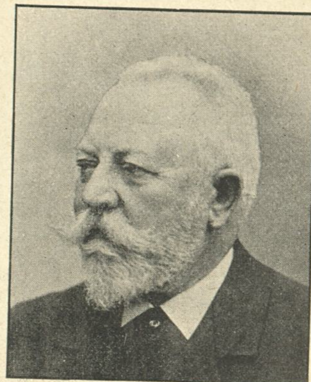
— Stationsforstander *A. Rønne-Olsen* i Kolind — en i Jærnbanekredse meget bekendt og afholdt Mand — er fornylig afgaaet ved Døden efter flere Aars tiltagende Sygdom. Han skildres som en yderst beskeden, men dygtig Mand.

— Den 30. Juni kan Emaljør og Guldsmedemester *Carl Christian Olsen* fejre sit *60 Aars Jubilæum*. Saa mange Aar er det siden, han den nævnte Dato begyndte sin Virksomhed hos Firmaet *Kgl. Hof- og Ordensjuvelér A. Michelsen*, som den Gang havde Forretningslokale i Gothersgade. Han har i alle disse Aar været beskæftiget med Forfærdigelsen af danske Ordensdekorationer. Jubilaren, som nu gaar i sit 81de Aar, passer endnu efter Evne sin daglige Dont. Han er hædret med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

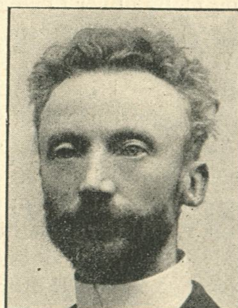
Guldsmedemester Olsen.

Grosserer, Fabrikejer *J. Chr. Christensen*, der den 19. Juni fejrede sin 70 Aars Fødselsdag, er en saare afholdt og meget anset Mand. Han repræsenterer her paa Pladsen flere store udenlandske Firmaer, og sammen med sin Søn driver han en Væveriforretning, der beskæftiger en stor Del af Dragørs Befolkning. Hr. Christensen har i snart 30 Aar været næsten helt blind, men trods sine Øjenlidelser og trods Alderen er han stadig en arbejdsivrig Mand med et lyst Humør. Og tillige er han en meget hjælpsom Mand. Fra mange Sider blev han hædret paa selve Fødselsdagen, og til den 8. Juli er han indbudt til en Festmiddag paa Skydebanen af en Kreds af sine Kolleger med Grosserer Strøjer, Etatsraad Moresco og Grossererne Benny Henriques og Andreas Petersen som Indbydere.

J. Chr. Christensen.

— Organist *Theodor Ibsen* ved St. Petri Kirke her i Byen fejrer den 5. Juli 25 Aars Jubilæum. Han ansattes nemlig i 1880 ved St. Laurenti Kirke i Kjerteminde og kom senere, den 18. Juni 1891, til København. Hr. Ibsen har ikke alene passet sit Embede som Organist, han har desuden været en søgt Lærer i Musik og Sangdirigent i en hel Del større Sangforeninger. Som Komponist har han ogsaa været ret fremtrædende, idet han har skrevet en Del Orgelfantasier, Romancer og aandelige Sange. Flere af hans Kompositioner har nydt den Ære at blive spillet af vore fineste Orkestre, blandt andet i Tivolis Koncertsal. — I 1895 blev Hr. Ibsen af Domprovst, Professor Eklund i Lund opfordret til uden Vederlag, at være behjælpelig ved Ledelsen af de svenske Gudstjenester i København samt være Organist og Kantor ved disse. Han gik ind herpaa og har senere rejst rundt i Sveriges større Byer og givet Kirkekoncerter, for at de svenske Gudstjenester kunde vedligeholdes her i Byen ved Hjælp af de Indtægter, som han fik ind ved Koncerterne. Den dygtige og afholdte Organist er over alt anset som en nobel og elskværdig Mand, hvis Dygtighed man anerkender.

Organist Theodor Ibsen.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Araberbørn.

Ved Foden af Kong Cheops Pyramider ligger Turisthotellet Mena House, opkaldt efter Ægyptens første

Tiggende Araberbørn.

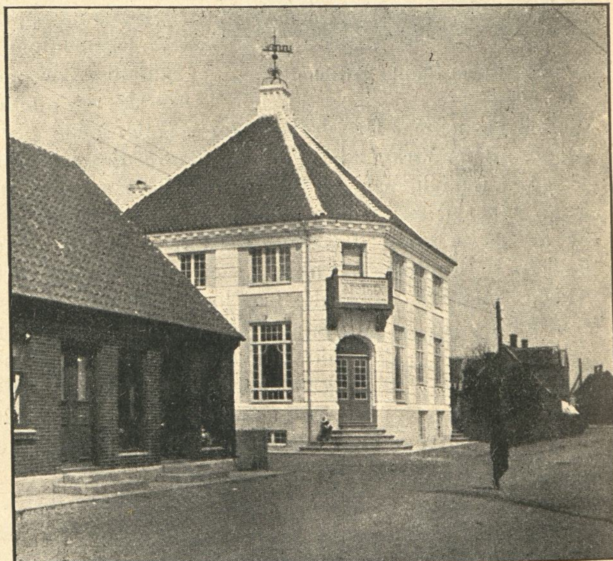
regerende Konge Mena, og herfra har man let Adgang til de nærliggende Araberlandsbyer, i hvilke Indbyggerne hovedsagelig ernærer sig som Fremmedførere.

Dette sidste gør, at man idelig og idelig bliver plaget med Tilraabet „Baekreesh“ (Pengegave) af Voksne saa vel som Børn, naar man baner sig Vej gennem Gadernes Snavs. Men taler man en Smule arabisk, vil man dog uden større Vanskelighed kunne afværge den værste Paatrængenhed ved Henvisning til Allah som den eneste rette Giver. Er man kommet ud i den Hensigt at tage Plader, maa man dog være forberedt paa at komme adskillige Piastre fattigere hjem end ved Udfarten, thi enhver Tjeneste fra Arabernes Side maa efter deres ufravigelige Overbevisning honoreres med Mønt. Retter man Blænderen mod en faldefærdig Araberrønne, straks har man alle dens Beboere om sig med de udstrakte Hænder parate til at gribe den Dusør, som de anser for deres Ret at indkassere. Ja, selv en Palmeskov, en græssende Bøffel eller Kamel maa betales med Smaamønt.

Helt galt bliver det, naar man ønsker en Flok Araberbørn foreviget. Om nogen fornuftig Opstilling kan der nu slet ikke være Tale. Et Forsøg i den Retning vil ufravigelig mislykkes. Det skorter dog ingenlunde paa god Vilje fra Børnenes Side, men Forstaaelsen af en naturlig Opstilling mangler totalt. Alle de smaa brune Fyre staar ret som Tinsoldater, saafremt man prøver paa en Opstilling. Tvangfri, som de lever hele Livet igennem, maa de smutte ind i Fotografkassen, og det bliver et rent Tilfælde, om Hovederne kommer til at vende op eller ned efter. At den lille Børnegruppe, hvor urgamle Granitklipper danner Baggrunden, er blevet saa nogenlunde, hvad Opstilling angaar, skyldes kun den Omstændighed, at de „smaa sorte“ er anbragt paa en fremspringende Klippeflade, fra hvilken en uagtsom Bevægelse let vilde faa skæbnesvangre Følger. Trods dette Fif var det os dog umuligt at slippe bort paa vort rapfodede Æsel, forinden hver af de smaa Plageaander havde faaet sin Betaling.

Gunnar Christensen.

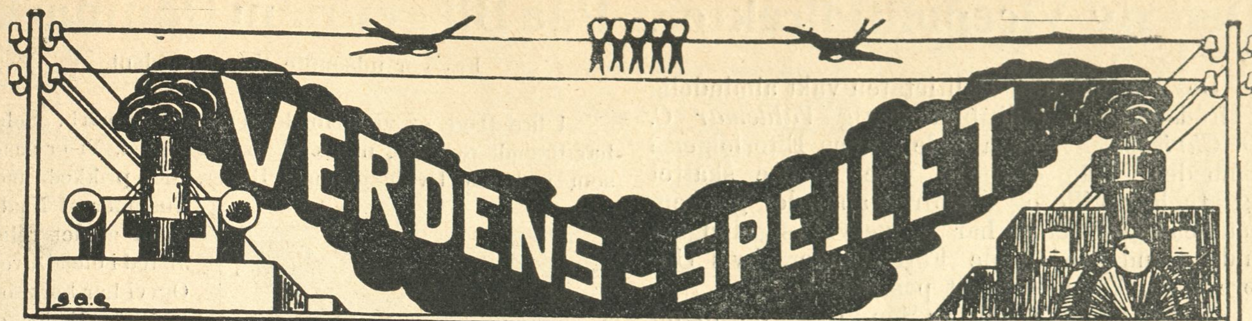
Skagen Apotek.

Apoteket er opført af Arkitekt *Thorvald Jørgensen* og aabnedes i Maj Maaned. Det er beliggende lige for den ny Vej, der fører til Havnen, som man er i Færd med at bygge.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 41, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 9. Juli 1905.

Vicepolitidirektør V. C. D. Christensen.

Den ny Vicepolitidirektør.

Det har indenfor Politietaten vakt almindelig Tilfredshed, at Politifuldmægtig *Valdemar C. D. Christensen* blev afdøde Ravns Efterfølger i Embedet. Han er en i vide Kredse skattet og afholdt, stille og bramfri Mand, der gennem mangeaarig Praksis har erhvervet sig indgaaende Kendskab til de Forretninger, hvis Udførelse nu kommer til at paahvile ham.

Christensen, der selv er Søn af en Politimand (nu afdøde Overbetjent i Sundhedspolitiet P. D. Christensen), har siden Oktober 1877 haft Ansættelse paa Politikontoret. Her har han uden større Oplevelser vandret Avancementets efter evige Love afstukne Bane — Assistent, „Konstitueret" og Fuldmægtig — og vundet Ry for at være en pligtopfyldende og habil Embedsmand. Aar 1891 tog han juridisk Embedseksamen med *laud.* Han er nu en Mand paa 46 Aar.

* * *

En Vicepolitidirektørs Opgave er ikke blot, hvad mange tror, lejlighedsvis at remplacere den højeste Chef. En stor Række selvstændige Forretninger sorterer under denne Embedsmand. Ved Vicepolitidirektørens „Protokol" behandles saaledes en Del Tvistemaal og Forseelser, som i Følge deres Natur ikke henhører under Domstolene.

Vicepolitidirektøren sidder f. Eks salomonisk til Doms over Byens Skraldemænd — om Forladelse: „offentlige Kontrahenter" — og svinger Svøben over solide Vognmænd, der træder fast i Gulvet og med et trestjernet Hennesysmil betaler Bøder af revnefærdige Tegnebøger.

Ogsaa de indskrevne Smaapiger fra Byens skumleste Gyder føres frem for Vicepolitidirektørens strænge Aasyn, naar de har overtraadt Regulativet. Da lyder der som oftest vilde Hyl, og Synderinden falder i en vellignende Afmagt, naar hun føres bort for at „gaa i Tvangen".

Stundom hænder det vel ogsaa, at en balstyrig Arrestant, der har syndet mod Fængslets Hustugt og Orden, bliver fremstillet for denne Protokol, hvor saadanne Sager behandles. Han er da gerne i Haandjærn og Fangedragt og omringet af Politibetjente, som han duperer ved med stærkt understreget Sindsligevægt at modtage en Dom paa „tolv smaa Striber" (ɔ: 12 Slag Rotting).

Endelig kan man hos Vicepolitidirektøren opnaa at faa noget, der hedder et „Tilhold", Tilhold om at gøre dit og lade være med at gøre dat. Glubske Hunde faar Mundkurv paa, halte Krikker fraspændes, fraskilte Ægtefæller opdrages til Dyd og gode Sæder, alt efter Vicepolitidirektørens Kendelse.

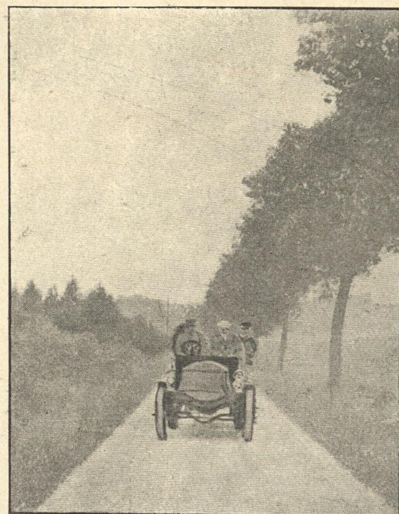
Det er, som man ser, ofte Sager af ret delikat Natur, der afgøres for dette Forum. Men der er næppe Tvivl om, at Hr. Christensen, der forøvrigt ofte forhen har fungeret i Embedet i afdøde Ravns Forfald, i enhver Sag vil vide at øve den efter menneskelige Begreber sande Retfærdighed.

Carl Hansen.

Paa Bil gennem Danmark.

Fra vor udsendte Korrespondent.

I fire Dage er vi stribede gennem Danmark. Solen har brændt over os, mens vi spandt afsted. Vi er gaaet som piskende Uvejr gennem Byger, der prikkede med Tusinder af Naale. Vi er gledet roligt afsted i blød Duven. Og vi har kørt som rygende Edder og Forgift, som en blæsende Brand hen ad den aabne Vej.

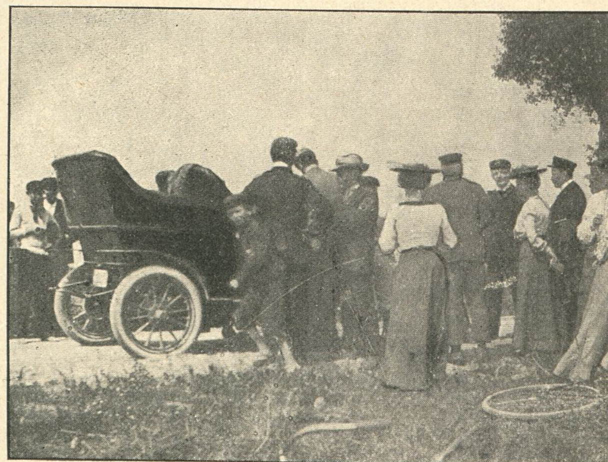
I fuld Fart.

Og overalt er vi blevet hilst med Smil og Vinken og friske Roser fra de Tusinder, der har været ude langs Vejene for at se vort susende Jag.

Med Roser fra den unge Pige, der vinkede efter os med sin brune Arm, med Nik fra den gamle Morlil, der var humpet ud og havde oplevet det med og nu tænkte langt tilbage paa gamle Dage, med sindig Hilsen fra Bonden, der røg sin Pibe ved sin Vejgrøft og havde sine egne Tanker ved, hvad han saa, og med skingrende, glade Hurraraab fra det unge Danmark, der med Læreren i Spidsen stod opstillet udenfor Skolegærdet og svingede Huerne.

Saaledes har vi revet dem alle med. Selv den mest tilbageholdne har et Øjeblik kunnet lade sig besnære til at sætte Tempoet lidt op, til at kramme ud med lidt mere af sig selv, end han til Hverdag vilde være ved. Vor Hastighed er slaaet over og har sluttet Strømmen mellem Tilskuerne og os. De har allesammen faaet deres lille Part af vor Erobring.

Ja, for vi har erobret noget paa dette Tog gennem Landet, vi har taget Folk med Storm. Vi har for første Gang vist, saa selv den tungnemmeste kan forstaa det,

Eftersyn paa Landevejen.

at nu ejede Mennesket ogsaa Hastigheden. Vi havde jo nok Jærnbanerne i Forvejen, men der var noget omstændeligt ved dem, de talte et tungt Sprog, det ikke

var alle givet at forstaa. Men Bilen med den frie, flyvende Fart; det er „ABC“en om den Ting. Der havde Naturen indrettet det hele saa viseligt. Vi kunde gaa den Mils Vej i den Times Tid, det var, hvad der var os beskaaret. Men Mennesket gik bag om Naturen, tog en af dens Kræfter og lod denne i Stedet for at give sig uvorne, unyttige Udslag, trælle nogenlunde lydigt og blindt de mange Mil. Nogenlunde ja. For især i Begyndelsen kan det jo hænde, at en Ring punkterer, en elektrisk Tænder gør Skrue o. s. v., og vi igen staar der som de smaa. Men kun et Øjeblik. Mekanikeren kaster sig over Uhyret, han klemmer det lidt hist og her med sine Tænger, og et Kvarter efter sidder vi igen over Rattet og kommanderer fuld Fart. Saaledes distancerer Mennesket de andre Markens Dyr, vi kan løbe fra dem alle nu. Det har vi vist ned gennem Landet og dermed forhaabentlig slaaet en god Del dumme Fordomme ihjel. Vi har klarligt bevist, at den, der kører med Stude, kommer ikke med mere. Vi har været det haandgribelige Symbol paa Udviklingen, man har kunnet gaa hen og tage og føle paa Kendsgerningen, naar vore brillante Maskiner standsede og pustede et Øjeblik.

Den ved Fredericia væltede Bil.
(I Forgrunden ses Ingeniør Hassel med Frue.)

Det skete, at den Bil, jeg kørte med, en ny amerikansk 16 Heste-Kraft „Reo“-Vogn, blev opholdt noget i Horsens. Først Kl. halvelleve Aften startede vi efter Vejle.

Ude omkring os laa Landet allerede i Ro, den lyse Sommernat var over os med sin blide Fred. Og vi gik igennem det svale Nattemørke i et borende Jag, vi skar som et skarpt Hvin gennem den tætte Stilhed. Under os koger Maskinen sydende og hvislende, Cylindrenes Stempelslag banker i vild Febertakt, Lyddæmperen fnyser aandeløst, Støvet springer i Kaskader om de brede vaskende Hjul, det fosser og sprøjter straalende op, medens Vejens Skærvelægning flimrer væk under os, og Træerne glider forbi som Tremmer.

Og vi bukker os sammen som Foldeknive, vi hænger fremover med stive Halse, med det fortættede Blik borende sig frem gennem Støvbrillernes hvælvede Glas ind i det mørke Gab, som Vejens Træplantning danner forude; med hver Nerve spændt fast, klar til at byde hver Fare øjeblikkelig Modstand.

Var der i mit Sind, som vi rasede afsted gennem det hvilende Land, en mindelig Bøn om Fred et Sted derude, blot et Par Minutters Hvile, et Par Minutter uden Tanker for noget, et Øjebliks Frihed for al Tings Væren til? Gik der gennem min Hjerne en Tanke om noget langt tilbage, som var uigenkaldelig forbi, et ædende Savn, et sviende Minde? Nej! — nej, der var kun det, der er, jeg var i sund Ligevægt, min Vilje alene fik mig til at gøre Udslag. Da følte jeg, hvordan noget fortættede sig i mig, jeg mærkede, at nu var jeg kommen i Sving, jeg følte Rytmen, alting samledes til en hel stærk Sum, nu er det mig, nu vil jeg.

Forude æder vore Lanterners skarpe Lys sig ustandseligt igennem. Hurtigere, hurtigere, hurtigere — — —

Saaledes kørte vi igennem Danmark. Hver Morgen sprang vi sunde og fri ud og duvede langeligt afsted. Hver Mil var en ny Linie i den Fædrelandssang, vi digtede os med syngende Jærn og Staal, hver Bakke, der passeredes, et Punktum for noget, der var ubøjeligt overvundet.

Alfred Nervø.

Studentersangforeningen paa Udflugt.

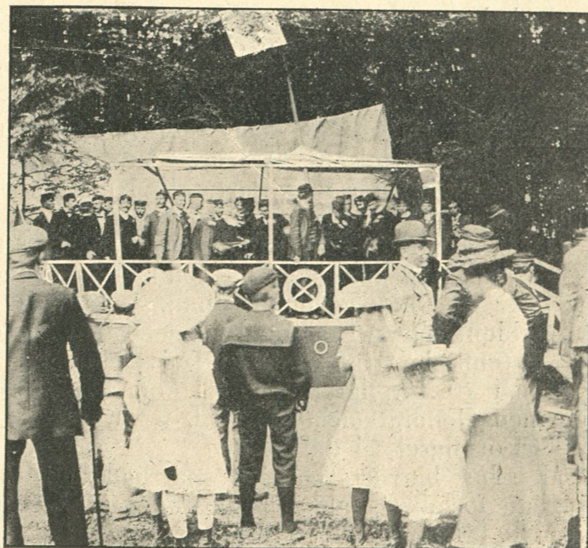
Ved Foraarstid — som Regel i Begyndelsen af Maj — plejer Studentersangforeningen altid at faa en Indbydelse — undertiden to — til at gæste en af Danmarks mange Købstæder i de to Pinsedage. Alle Sangerne glæder sig til denne Tur, som altid er noget af det fornøjeligste, man kan tænke sig; navnlig „Russerne“ er interesserede og forhører sig ivrigt om, hvor Turen gaar hen denne Gang. I Aar gik den imidlertid slet ikke, for Indbydelsen udeblev. Sorgen var stor blandt „Russerne“; de var i lange Tider meget bedrøvede og maaske endog lidt fornærmede paa de gode Honoratiores i vore Købstæder . . . men hvad sker?

„En Indbydelse til at gæste Hørsholm Slotshave og give Koncert til Fordel for Vedligeholdelse af Haven.“

„Jo, mange Tak, det skal være os en stor Fornøjelse at komme Søndag den 25. Juni til St. Hansfest i Hørsholm Slotshave.“

Ved Middagstid gik Toget fra Østerbro Station. I Rungsted tog Komitéen paa det venligste imod de unge Mennesker. Formanden holdt Velkomsttalen, medens Næstformanden — Professor *Karl Larsen* — gik rundt og hilste paa Studenterne.

Kl. 4 begyndte Festen. Slotshaven var i Dagens Anledning prydet paa det bedste; et Skib var bygget for at gøre Tjeneste som Tribune for Sangerne, og en

Studentersangforeningen synger.
(I Forgrunden ses Prof. Karl Larsen.)

trælænget Bondegaard forhøjede Virkningen af Folkedansene, som imellem Koncerterne blev danset af Københavns Folkedanserforening. Der var Liv og Lyst hele Aftnen. Først ved 1-Tiden tog Studenterne med Ekstratog fra Rungsted, stadig syngende deres friske, frejdige Studentersange, lige til København.

C. O. Jørges Bagger.

Udi søden Sommer.

En bitte liden Roman af **Knut Hamsun.**

(Fortsættelse).

Etatsraaden var glad for, at han havde kunnet være Fru Anderson til Behag. Han drev selv paa, at Forretningen skulde afgøres snarest muligt, og da Lægen fra Nabolandet kom, gik Etatsraaden til Undersøgelsen med stort Humør.

Naturligvis var der intet, der fejlede ham, slet ingenting.

Fruen gav ham sin Haand og takked ham.

— Har jeg virkelig gjort Dem nogen Tjeneste ved dette? spurgte han.

En stor Tjeneste. En Hjælp. Jeg vil nødig sige mere.

Etatsraaden lod da det allerbedste i sin Natur sejre og han sa:

— Jeg tror nok, at jeg ogsaa kan faa Generalkonsulen til at gøre den samme Forretning med Dem, hvis De sætter Pris paa det.

Da kaldte Fru Anderson ham sin Ven og Velgører. Hun saa sig i det samme omkring og rødmede vidunderligt paa begge Kinder.

— Jeg synes, vi kunde gøre det nu, mens Selskabets Læge er her, sa Etatsraaden til Generalkonsulen. Vi gør vist en stor Velgærning dermed. Ikke for det, hun har ikke direkte sagt det, men . . .

— Til mig, har hun sagt ligefrem, at hun er fattig, svarte Generalkonsulen. Jeg synes, det er stor Synd. Et vidunderligt Barn, farlige Øjne.

Digteren løb af med ham, han vilde ikke staa tilbage, men assurere sig for den samme store Sum som Etatsraaden. Han havde desuden en lille privat Grund til at gøre Fru Anderson denne Villighed: hun havde nylig takket ham for hans Digt med en Følelse, som ikke godt kunde kaldes noget mindre end et Udbrud. Digteren løb videre med ham, og han sa:

— Hvad om vi ogsaa assurered vore Koner?

— Hvad? Vore Koner? spurgte Etatsraaden. Nej, det gaar ikke, jeg faar ikke min til det. De véd Undersøgelsen. Aldrig.

— Jeg synes for min Part, at vi næsten er forpligtet til det.

Der blev en Pause. Etatsraaden grubled stærkt.

— Hun *skal* gøre det! udbrød han pludselig. Jeg gaar til hende i denne Stund.

Sjældent havde Etatsraadinden set sin Mand saa bestemt, han taalte ingen Indvending.

— Vi er forpligtet til det! kom han til at sige med Generalkonsulens Ord.

— Forpligtet til det?

Men her blev Etatsraaden snarraadig og snedig, han forløb sig aldeles ikke, men nikked et højtideligt Nik og sa:

— Ja, vi maa det. Vi har Børn, som vi engang skal gaa bort fra.

Ingen, ingen Indvending var der at gøre til denne Højtidelighed . . .

Den fremmede Læge fik fuldt op at gøre med at undersøge de mange fornemme Personer indvendig og udvendig og gi dem Attester efter deres forskellige Tilstande. Han var en ung, mørkøjet Mand i lysegraa Klæder. Løven Oxentand kunde ikke staa sig imod ham, men blev til ingenting i de Dage, den fremmede Læge opholdt sig i Pensionatet. Han prøved i Begyndelsen at være ligeglad, men da ogsaa Fru Trampe, Skønheden, blev med stærkere Glans i Øjnene, naar hun saa Lægen, tabte den gode Løve Besindelsen.

— De har leget med mig, sa han til Fru Trampe. Han sa det daglig og gentog sine Bebrejdelser.

En Dag svarte hun lige ud, træt og ked af Løven Oxentand:

— Jeg har ikke leget med Dem. Men jeg holder ikke af Dem, slig som De vil. Og hvad skulde det ogsaa bli til? Jeg er gift, tænk paa det.

— Det skulde De ha begyndt med at si mig, svarte han. Men det begyndte De tværtimod ikke med.

— Men vi skal være rigtig gode Venner, ikke sandt? vedblev hun.

Da lo Løven.

— Og De skal være som en Søster for mig, er det ikke saa det hedder? . . .

Hun var fortabt i Lægen og talte med ham om Aftenen i Haven.

— Jeg véd om en, som kunde være lykkeligere, sa hun og blev sprutrød.

— Men, det er ikke Dem?

— Jo, det er mig. De er Læge og forstaar det. Det er farligt at ligge paa Landet og bli kærnesund af Luften og Havet. Og her er ingen at tale med. Her var ingen, før De kom.

Løven Oxentand gik forbi. Han syntes at lede efter nogen at slaa ihjel.

— Denne Fru Anderson kan være sammen med Dem, naar hun vil, sa Fruen.

Doktoren lo:

— Det er bare i Forretningssager. Vi assurerer Folk. Hun tjener Penge som Græs . . . La mig sé Deres Ring. Giv mig dog Deres Haand. Ikke? Blot et Øjeblik?

— Nej, det tør jeg ikke. Gør Fru Anderson det? . . . Godt, nu lægger jeg min Haand i Deres, som om jeg indvilger i noget. Men Gud, jeg gør det ikke, jeg indvilger ikke i nogen Ting, forstaa mig ret. Men, Kære, hvad gør De?

Hun trak sin Haand tilbage.

Men han havde kysset den forinden.

— Hvor Deres Haand var fin og varm! sa han.

Og Fru Anderson gik forbi. Tændtes Skinsygen i hende? Hendes Øjne glimtede sælsomt til, da hun saa de to. Fru Anderson fortsatte stolt sin Vej; men da Løven Oxentand sad paa Verandaen og begyndte at tale til hende, kom hun ham imøde med usædvanlig Iver. Og de blev siddende i en lang febrilsk Passiar, som om de begge havde Grund til at vise de to i Haven, at de havde fundet hinanden.

Fru Anderson frygted ikke mere for nogen Regning. Hun betalte i Pensionen, som om den lille Gæld var ingenting, en Drikkeskilling, som faldt af fra de store Assurancepræmier. Og Etatsraaden kasted i mørke Aftener store Buketter ind ad

hendes Vindu i første Etage. Vistnok var hun i alle Fruers inderlige Unaade paa dette Sted; men det brød han sig ikke om. Hun syntes at ha et Hjærte af Sten overfor alle andre end netop dem, hun havde faaet Interesse for. Saaledes hused hun ingen Medfølelse med sin uheldige Konkurrent Assuranceagent Anderson. Han var en Bøffel, han talte ikke til Hjærterne. Af de faa Ord, hun havde vekslet med ham, kunde de omstaaende høre, hvad de to undte hinanden: ingenting. Død og Ødelæggelse.

Agent Anderson saa ud som en eneste farlig Sammensværgelse.

En varm Nat laa Etatsraaden ud gennem sit Vindu og kølede sig godt af. Det var mørkt, og han hørte blot Træernes sagte Susen i Haven. Det faldt ham ind at holde Øje med Fru Andersons Vinduer nedenunder: at de var lukte, at Lampen var slukt, at hun sov. Da hører han i Mørket et Vindu aabnes, det er et af Fru Andersons Vinduer, og en Mand hopper ned paa Jorden. Der gik et ondartet Sting gennem Etatsraad Adámi, og han kom ikke til at sove den Nat.

Om Morgenen bar han sin frygtelige Hemmelighed som en Mand, men henimod Højdags opgav han at stride længer i Stilhed. Han begav sig til Fru Milde og fortalte Sagen.

Det viste sig, at disse to Pensionatsgæster, som først her havde lært hinanden at kende, allerede var komne i god Forstaaelse med hinanden. Det var vel den sunde Luft, som havde udrettet saa store Ting.

— Hvad angaar Fru Anderson Dig, Du Kære! sa Fru Milde.

— Jeg taaler det ikke! svarte Etatsraaden. Man maa ha Fred om Natten!

Fru Milde kasted sig om hans Hals og græd og besvor ham at ha udelukkende Tanke for hende. Udelukkende. Ellers holdt hun det ikke ud.

— Saa-saa-saa! sa Etatsraaden. Javel, udelukkende. Men ... Jo, jeg siger jo udelukkende.

Men Fru Milde græd mere og bebrejdede ham, at han lod Dag efter Dag gaa, og hun traf ham ikke. Og hun sagde:

— Du er optat af denne fremmede Kone og holder Dig ikke til mig.

— Kan Du forresten si mig, hvem hun tar imod om Natten? sa Etatsraaden i sine egne Tanker.

Da udbrød Fru Milde:

— Se der tænkte du paa hende igen! Nej jeg holder det ikke ud!

Etatsraaden maatte være hos hende en stiv Halvtime og baade kærtegne hende og gøre alt forat faa hende i godt Humør igen. Inden han gik, sa han imidlertid ganske værdigt:

— Jeg tror det maa komme dertil, at vi to maa være mere som Søster og Broder overfor hinanden.

Og mærkelig nok, Fru Milde var stilnet saa meget af, at hun kunde høre paa Etatsraadens Ord uden Taarer. Hun sad tilbage paa Sofaen og faldt kort efter i en god Lur.

Men Etatsraaden gik videre til Generalkonsulen med sin Hemmelighed. Det var nu ogsaa en Dumhed at henvende sig til Kvinder i et sligt Anliggende.

— Jeg mistænker ikke Dem for at være den Mand i Nat, sa han til Generalkonsulen. Og De mistænker ikke mig.

— Nej i Evighed ikke, sa Generalkonsulen poetisk.

Og de fik begge blanke Øjne af gensidig Tillid.

De forhandled om Sagen og gættede paa, at Løven Oxentand maatte være Gærningsmanden. Etatsraaden blev sat til fremdeles at holde Øje med den forlokkende Frues Vinduer.

— Det er alligevel harmeligt, sa Etatsraaden, at denne Oxentand skal faa Indpas dér. Det er dog virkelig vi, De og jeg, som har været hendes rette Venner.

— Er det Oxentand, saa skal jeg tale med Værtinden, sa Generalkonsulen. Han skal ud af Huset. Jeg taaler det ikke.

Etatsraaden svarte:

— Jeg taaler det heller ikke. Jeg sov ikke det Spor i Nat ...

Angældende, Løven Oxentand, gav ogsaa Grund til megen Mistanke. Han blev mere og mere optat af Fru Anderson og henvendte sig til hende i alles Paahør med søde Ord. Og hans forrige Kærlighed, Skønheden, gled mere og mere i Skygge for ham.

Han trak Otto Mengel, Grosserer, udenfor Hørevidde og begyndte at tale med ham om Penge, flere Penge, et nyt Laan.

— Nej, sa Pantelaaneren, det løber formeget op. De har vist Vanskeligheder nok med, hvad De har faaet.

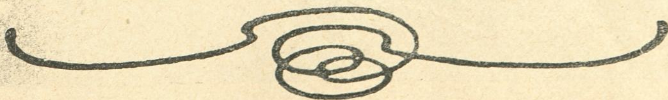
— Aldeles ikke. Der tar De fejl. Desuden dør min Onkel snart. Jeg har just faat Brev, han dør med det allerførste.

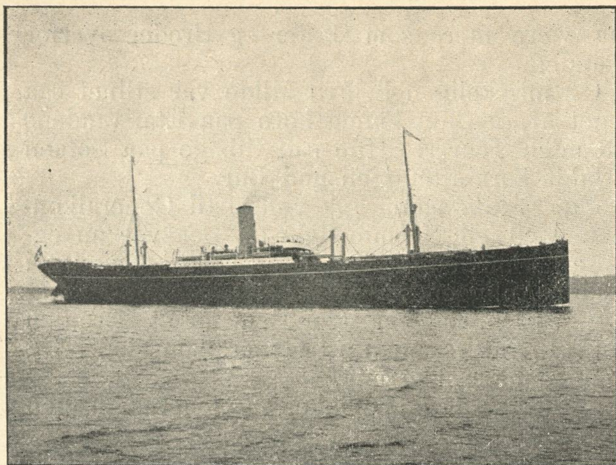
— Ja la os haabe det! sa Otto Mengel.

Men han vilde ikke hjælpe Løven mere.

Og det blev pinlige Dage for Løven. Han havde bebudet at ville assurere sig hos Fru Anderson og kunde nu ikke holde Ord. Endelig en Dag fik han et Telegram om, at Onkelen var død, og Otto Mengel, Grosserer, var straks parat med Pengene. Men Mage til æventyrlige Renter havde Løven endnu aldrig betalt. Og dog tav han til alt, for han havde selv skrevet sit Telegram.

(Sluttes).

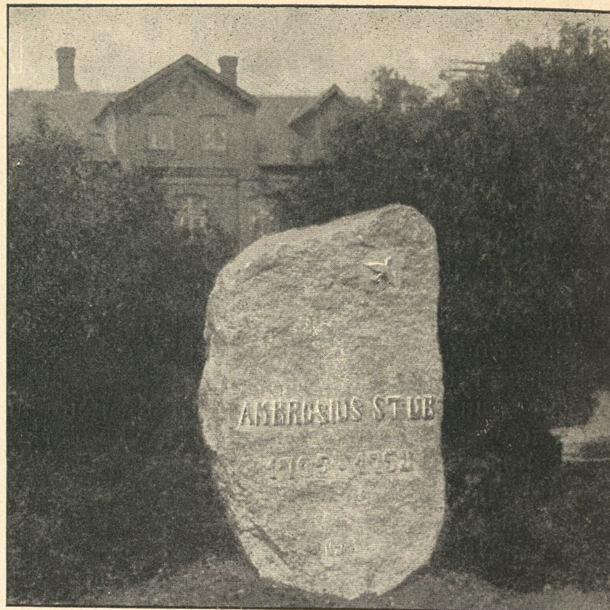

Dampskibet „Prinsesse Marie“.

Østasiatisk Kompagnis Damper „Prinsesse Marie“ blev den 22. Juni boret i Sænk af den russiske Hjælpekrydser „Terek“ udfor Batavia. Besætningen, 43 Mand, landsattes af Krydseren paa Batavia. „Prinsesse Marie“, der i 1902 løb af Stabelen i Kiel, er den danske Koffardiflaades største Skib (Drægtighed 5415 Tons Brutto, 3517 Tons Netto. Længde 400 Fod. Det var paa 2500 indicerede Hestes Kraft og gjorde 11 Mil).

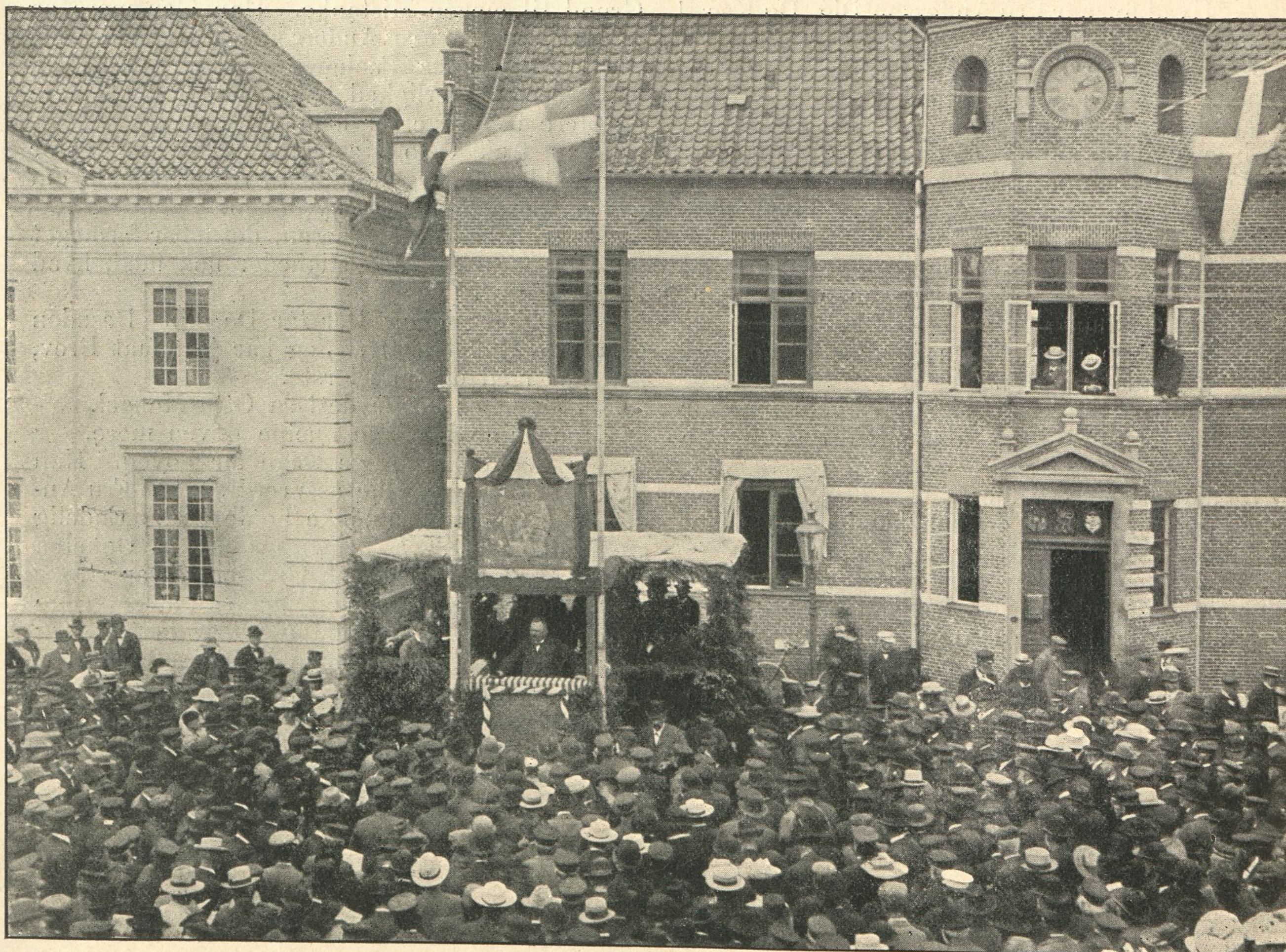
Da Skibet aldeles ikke førte Krigskontrabande, foreligger her et af de sædvanlige russiske Overgreb.

Den samlede Værdi af Skib og Ladning var cirka 3 Millioner Kroner

Mindesmærket for Ambrosius Stub.

Søndag den 25. Juni indviedes ved Kjøng Højskole en Mindesten for Digteren Ambrosius Stub, som fødtes i Kjøng Sogn paa denne Dag for 200 Aar siden.

Valget i Stege.

Knud Sehested fot.

Billede fra Valghandlingen i Stege den 30. Juni med den valgte Kandidat paa Tribunen, Moderationsmanden Lærer *Emil Petersen*, Dame.

Jubilæums-Dyrskuet.

De samvirkende Landboforeninger i Sjællands Stift.

Naar disse Linjer læses, vil Portene være slaaet op paa vid Gab til det store Jubilæums-Dyrskue, Tælleapparaterne vil ustandseligt knirke, og Publikum vil i Tusindvis, forhaabentlig i Hundredtusindvis, søge ind til det store Landbostævne paa Blegdamsfælled, det Stævne, man med god Ret kan benævne Sommerens store Begivenhed.

Hvad Anledningen har været til, at Landboerne i Aar foretager en saa stor Kraftudfoldelse, og hvorfor Dyrskuet er blevet lagt her i København, skal vi nu forklare.

Men det er netop denne Samvirksomhed, for hvilken vi i disse Dage skal fejre 25-Aaret for deres Fødsel paa sjællandsk Grund.

Tiden krævede den. Allerede Aar forud var den paabegyndt i Jylland af „Foreningen af jyske Landboforeninger", men saa liden Kontakt syntes der den Gang at være mellem Landbrugets Mænd i Jylland og Sjælland, at en stor Del af de sjællandske Landmænd aldeles ikke havde Anelse om, at en saadan Sammenslutning havde fundet Sted, saaledes ikke den Mand, som her paa Sjælland skulde blive Foregangsmanden.

Portalen til Dyrskuepladsen.

Det turde maaske være en ikke helt overflødig Bemærkning, at vort Landbrugs enestaaende høje Udvikling, der er af saa gennemgribende Betydning for vort Lands økonomiske Velfærd, saa godt som udelukkende skyldes Samvirksomheden og Andelsbevægelsen.

Gennem Samvirksomheden knyttedes de store som smaa Landbrugere sammen til fælles Virke; de mange splittede Kræfter samledes til én Magt, de blev Tandhjul i det store Maskineri, som ene lovede at tage de store Opgaver op og føre dem igennem. Bønderne saa vel som de store Landbrugere saa, hvorledes enhver ensartet Forbedring i Driften gav gode Rønter igen, og dette gav sig igen Udslag i de kooperative Foretagender som Andelsmejerier, Andelsslagterier m. m.

Med andre Ord: det er i Samvirksomheden, Landbrugets Nerve ligger.

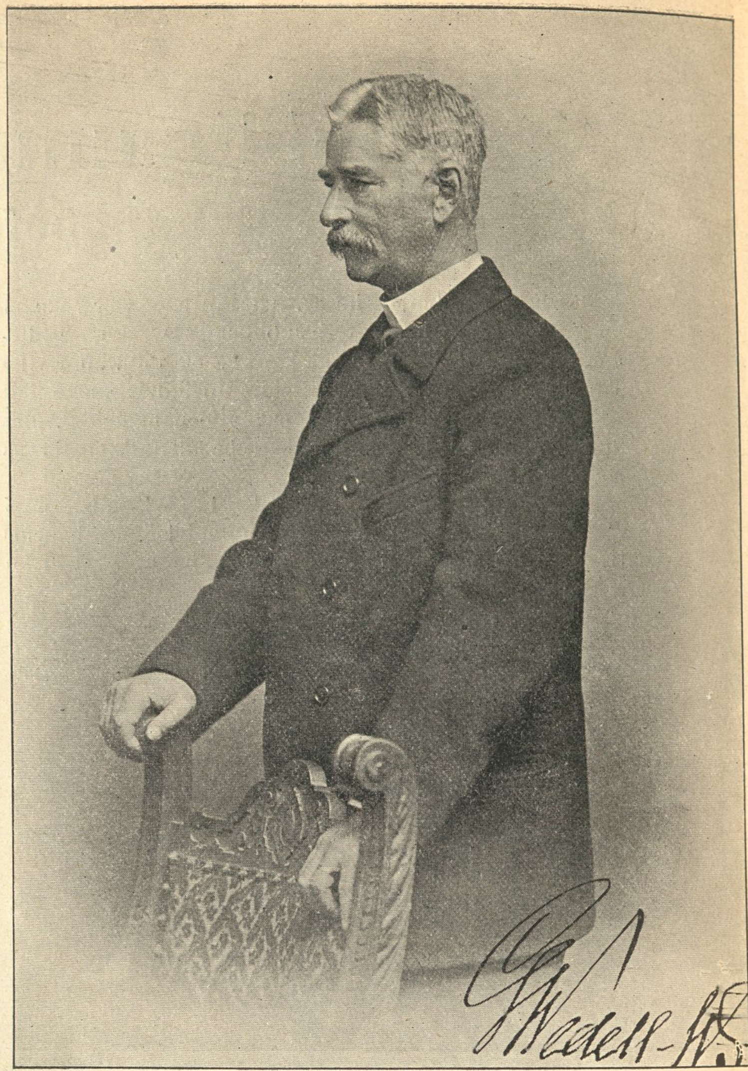
Denne Mand var Forpagter *Thalbitzer*, Thurebyholm, en Mand, der den Dag i Dag er en af Landbrugets bedste.

Tidlig havde han Øjet aabnet for, at Landbrugets rationelle Drift krævede Løsningen af større Opgaver, end de enkelte Landboforeninger saa sig i Stand til at paatage sig, hvorfor han allerede i Slutningen af Halvfjerdserne som Formand for „Præstø Amts Landboforening" søgte og gennem Formanden for „Sorø Amts landøkonomiske Forening", Lensgreve *Holstein-Holsteinborg*, opnaaede et Samarbejde mellem de to Foreninger, som hurtig satte gode Frugter.

Det var Begyndelsen. Et Afslag fra Docent *Fjord* om at holde et Foredrag ved et Møde indenfor en enkelt Landboforening, bragte Thalbitzer paa den Tanke at faa et Møde i Stand, der omfattede samtlige sjællandske

Forpagter Thalbitzer, Thurebyholm.
Foreningernes Stifter.

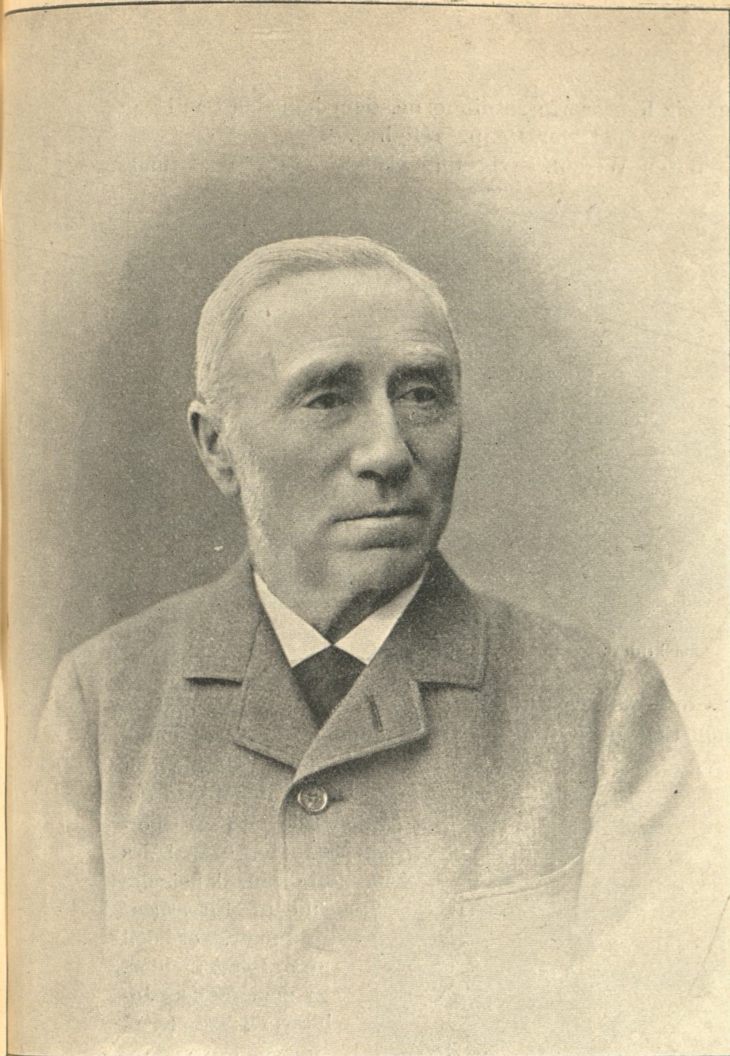
Baron Wedell-Wedellsborg.
Formand 1880—1888.

Etatsraad **Dons.**
Foreningernes Kasserer i 25 Aar.

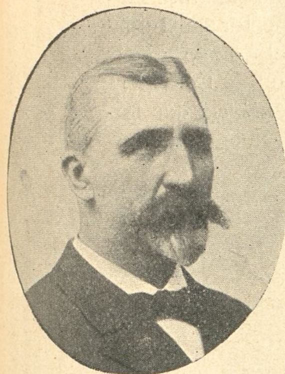
Kammerherre **Barner.**
Næstformand 1897—1902.

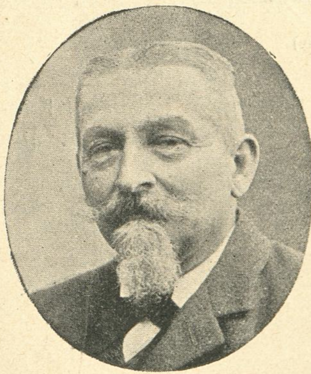
Etatsraad Valentiner.
Formand fra 1889.

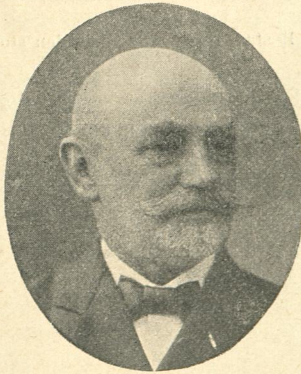
Gaardejer Ole Olsen.
Næstformand fra 1902.

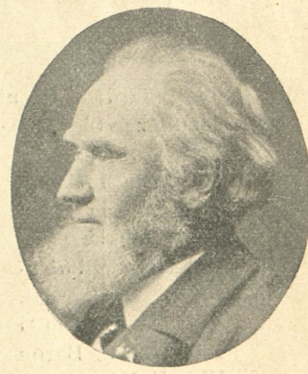
Proprietær L. Nielsen, Kirke Skensved.
Bestyrelsesmedlem

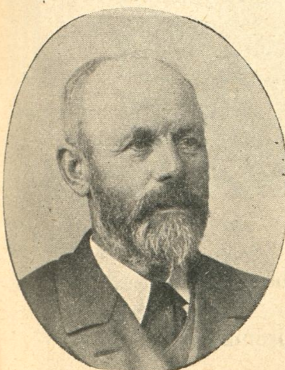
Godsejer Grüner til Hegnhold.
Bestyrelsesmedlem.

Forpagter Otto Høffding.
Bestyrelsesmedlem.

Gaardejer R. Dinesen, Høve.
Bestyrelsesmedlem.

Gaardejer P. Sams, Svendsbjerg.
Bestyrelsesmedlem.

Professor V. Maar.
Bestyrelsesmedlem.

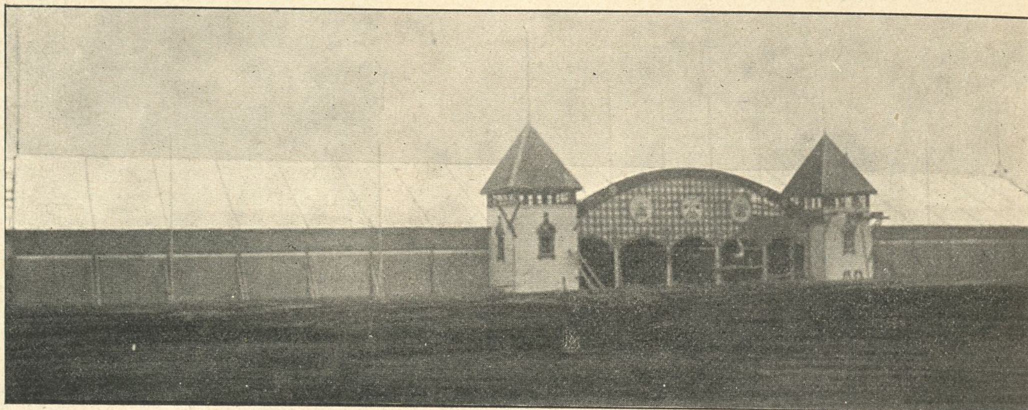
A. P. Jensen,
Sekretær i Forretningsudvalget.

Direktør Martin Dessau.
Medlem af Forretningsudvalget.

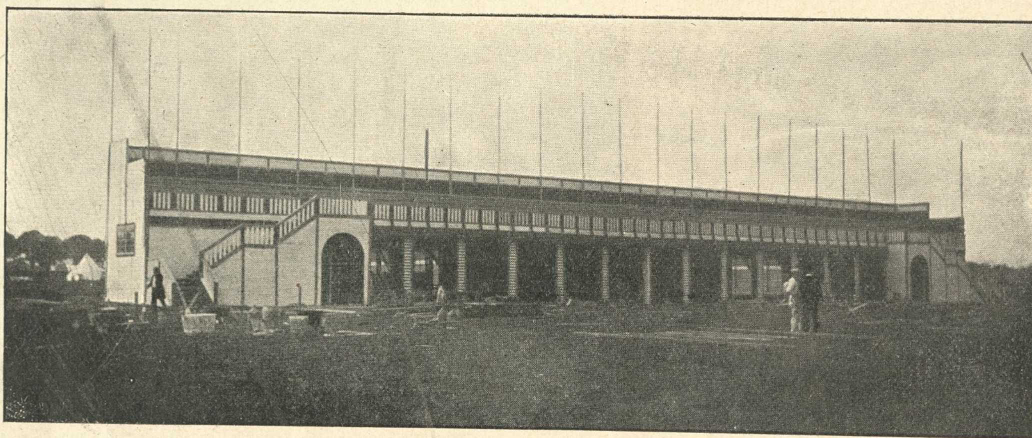
Landboforeninger, og da dette var lykkedes og faldet udmærket ud — det var en stor Mejeriudstilling i Næstved — blev han fra mange Sider opfordret til ogsaa paa andre af Landbrugets Virkefelter at søge et Samarbejde bragt til Veje.

Sammen med Grev Holstein sammenkaldte han saa Landboforeningernes Formænd til et Møde, der fandt Sted i København, Juni Maaned 1879, og ud af dette skabtes den 28de Maj 1880 *„De samvirkende Landboforeninger i Sjællands Stift“*.

Maskinhal.

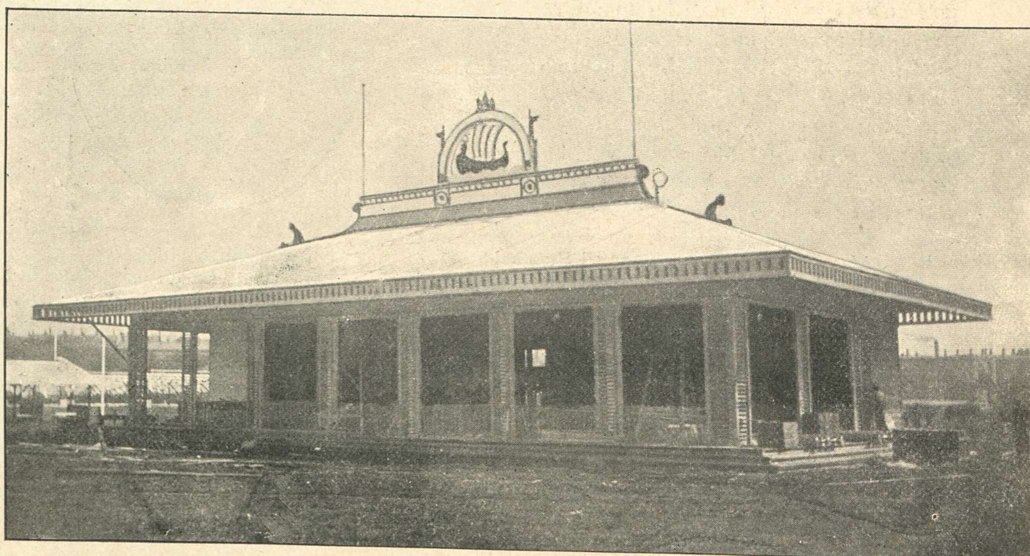
Da Thalbitzer selv nægtede at overtage Formandsposten, overtalte man Baron *Wedell-Wedellsborg*, Overdrevsgaarden, til at blive Foreningernes første Leder; Thalbitzer blev Næstformand, og blandt de mange Dygtigheder, der straks fik Sæde i Bestyrelsen, maa vi i første Række nævne Etatsraad *Valentiner*, Gjeddesdal, den Mand, som i 1890 blev Baron Wedells Eftermand, og som altsaa nu har siddet fulde 15 Aar som Formand og alle 25 Aar som Bestyrelsesmedlem.

Restauration. (Ovenpaa den store Tribune.)

Iøvrigt bør nævnes daværende Kaptajn, nu Etatsraad *Dons* til Daurup; han havde Sæde i Bestyrelsen de første 15 Aar, men da han i 1895 trak sig tilbage, fordi han som Direktør for Husmandskreditforeningen havde taget Bopæl i København, paatog han sig dog velvilligst vedvarende at paatage sig Kassererforretningerne, dem han den Dag i Dag varetager med stor Paapasselighed.

Baron Wedell, hvis udmærkede Evner til at tumle de store og smaa Landbrugere blev af saa grundlæggende Betydning for Samvirksomheden, og som navnlig gjorde sig fortjent ved at holde al Politik ude fra Foreningerne, saaledes at disse gik uskadte ud af Firsernes Kampaar, er død for et Par Aar siden. Vi maa da som Jubilarer særlig fremhæve Forpagter *Thalbitzer*, der gennem sin 17-aarige Virksomhed som Næstformand indlagde sig store Fortjenester som Initiativets og Arbejdets Mand. Endvidere den nuværende Formand, Etatsraad *Valentiner*, der foruden stor Dygtighed som praktisk Landmand har besiddet uforlignelige Evner som den maalbevidste, støtte, altid taktfulde og elskværdige Leder.

Burmeister & Wains Mejeriudstilling.

Mange og store er de Opgaver, Foreningen i den

forløbne Periode har taget op og haft Held til at gennemføre. Stambogsforeningen, der paa Initiativ af Sekretæren, Kammerraad *Andersen*, Gunderslevholm, toges op allerede i det første Aar, har været af indgribende Betydning for Kvæg- og Hesteavlen; endvidere nedsattes der faste Udvalg for Kvæg, Heste, Svin og Faar, Dyrskuerne fik deres store Betydning gennem Sammenligningen, hvilket ogsaa var Tilfældet for Mejeriudstillingens Vedkommende; der oprettedes Kvægavls-, Hesteavls- og Svineavlsforeninger, som i fremtrædende Grad har hjulpet til at tilvejebringe gode Avlsdyr, og gennem Kontrolforeninger har man skaffet sig Vished for, hvilke Malkekøer der, hvad Mælkens Fedme angaar, giver det største Udbytte, samtidig med at man udregner, hvorledes dette Udbytte staar i Forhold til Foderforbruget.

Naar vi endvidere nævner, at Foreningerne har virket gennem landøkonomiske Foredrag, at de har faaet Konsulentvirksomheden sat i System, oprettet en Understøttelsesforening, har foretaget Gødningsforsøg, fremmet Planteavlen, præmieret hele Markbrug, givet Initiativet til en Del gode Love og navnlig rejst Husmandssagen, tror vi at have nævnt de vigtigste af de store Gerninger.

Initiativet til Husmandsrejserne, Præmiering af Huslodder kan Foreningerne særlig tilskrive sig Æren af, og Forpagter *Høffding*, Strandgaard, har i saa Henseende udfoldet en stor Virksomhed. Endelig har Foreningerne givet Stødet til Oprettelsen af Husmandsskolen i Kærehave, ligesom de har sat Husholdningsaftenskolerne i Gang.

Journalist Andreas Bruun.
Medlem af Presseudvalget.

Det er da ikke underligt, at Foreningerne følte Trang til at fejre deres betydningsfulde Jubilæum paa en Maade, der stod i passende Forhold til de store Resultater, og ganske særlig arbejdede dens nuværende energiske og dygtige Næstformand, Gaardejer og Folketingsmand *Ole Olsen*, meget ihærdigt for at faa henlagt Jubilæums-Dyrskuet til København. En Tid lang saa det ud, som om det ikke skulde lykkes, fordi man frygtede de store Udgifter, men da søgte Næstformanden Samarbejde med den sjællandske Landbostands gamle Ven og Arbejdsfælle, Direktør *Martin Dessau*, og som den fremragende Forretningsmand og umaadelige Arbejdskraft, han er, lykkedes det ham hurtigt at skaffe den nødvendige store Garantikapital til Veje. Det maa her betones, og det er Landboerne de første til at nævne, at Københavns Kommune straks gennem Borgmester *Jensen* var lydhør overfor de fremsatte Ønsker, at Borgerrepræsentationen med stor Glæde fulgte Borgmesteren, og at Byens store Forretningsmænd fulgte Eksemplet.

Det danske Mælkekompagnis Udstilling.

Som en Tak herfor indvalgtes Borgmesteren og Borgerrepræsentant, Direktør *Slomann* i Dyrskueudvalget, der ogsaa tiltraadtes af Bestyrelsesmedlemmerne Godsejer *Grüner*, Hegnsholt, Proprietær *L. Nielsen*, Kirke-Skensved, Professor *V. Maar* og saa sidst, men ikke mindst, af *Ole Olsen*, som Formand, Direktør *Dessau* og Sekretær *A. P. Jensen*.

Disse tre, der udgør Forretningsudvalget, har i Forening udrettet det væsentligste af det store Arbejde, hvis smukke Resultater er det store Jubilæumsdyrskue. Ole Olsen har ved denne Lejlighed lagt en Overlegenhed og Kyndighed i Ledelsen for Dagen, Direktør Dessau har været hans initiativrige og forretningskyndige Støtte og Sekretær *Jensen* har udfoldet en fuldkommen utrættelig Arbejdsstyrke, som i Forbindelse med en vidtgaaende Detailkendskab og Omsigt har været lige saa fænomenal og uerstattelig.

Naar vi tilsidst nævner Arkitekt *Arne Petersens* fortrinlige Arbejde i Marken, tror vi at have fremdraget de Mænd, hvem Æren for den uafvendelige Sukces tilkommer.

Andr. Br.

Efterskrift. Billederne fra Dyrskuepladsen er tagne i diset Luft, mens Bygningerne endnu kun var halvfærdige.

Vi vedføjer tillige et Billede af Journalist *Andr. Bruun*, Medlem af Presseudvalget. Direktør Martin Dessau takkede ham ved Pressefrokosten for den udmærkede Maade, hvorpaa han havde bistaaet Forretningsudvalget. *Red.*

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

26. Fortsættelse.

„Vi har baade studeret Historie, Geografi og Literatur. En af mine Søstre er en dygtig Komponist, den anden er Digterinde og den tredje broderer smukkere Guldbroderi end nogen af Haremmets Damer. Jeg læste en Gang i en fransk Bog, at de tyrkiske Kvinder laa Dagen lang paa en Divan og røg Cigaretter. Men det første er ligesaa upaalideligt som det andet. Tyrkiets Kvinder er vistnok ligesaa virksomme som Europas. Vi beskæftiger os baade med Haandarbejde og Kunst, og i de tarvelige Familier laver ogsaa Kvinderne Mad og bager Brød. Tobaksrygning kender vi aldeles ikke. Det er kun Araberinderne og Ægypterinderne, som ryger; men naar de er Paladsdamer, ryger heller ikke de. Dette finder kun Sted nede i Byen."

„Det vidste jeg ikke," — maatte Alma tilstaa.

„Nej, i Europa gør man sig vist ofte falske Forestillinger om Livet i Orienten," — fortsatte Naïmeh. „I kender vist ogsaa mindre til den østerlandske Skønliteratur end vi til eders."

„Ja, jeg har aldrig læst andre orientalske Bøger end nogle Æventyrsamlinger!" — svarede Alma.

„Her i Yildiz er der et Oversættelseskontor med femten Sekretærer," — fortalte Prinsessen. „De oversætter alle europæiske Bøger af nogen Værdi. I vort Bibliotek er der mindst seks Hundrede Oversættelser fra engelsk, tysk, fransk, russisk og italiensk. Storherren læser i Særdeleshed historiske Romaner; men Haremmets Damer foretrækker Elskovsæventyr. Jeg kan bedst lide Carmen Sylvas Fortællinger. Alle disse Oversættelser skrives paa tykt Papir, og Manuskripterne indhæftes i røde Bind. De sendes om efter Bestilling til de Damer, som ikke kan læse Bøgerne i Originalsproget."

„Det er morsomt at høre lidt om Livet i det kejserlige Harem," — ytrede Alma. „Jeg har aldrig vidst noget om det."

„Naar De har været her nogen Tid, skal De nok forstaa, hvorfor man kalder det „Paradiset"," — sagde Naïmeh. „Det er, fordi der ikke findes noget Sted paa Jorden, hvor Kvinderne har det saa godt som her."

Alma vovede ikke at svare, at hun trods al denne Rigdom og Herlighed dog vilde give Aar af sit Liv for hurtigst muligt at komme herfra og vende tilbage til sit tarvelige Hjem i Danmark. Efter en lille Pavse sagde hun:

„Jeg kan ikke forstaa, hvorledes en Kvinde kan blive lykkelig i sit Ægteskab, naar hun sælges til en Mand, som har flere Medhustruer."

„Sælges?" — gentog Naïmeh. „Hvad gør det? Hvis eders Bøger taler Sandhed, sker jo det samme i den fornemme Verden overalt i Europa."

„Ikke i Danmark! Jeg synes ogsaa, det maatte være frygteligt at blive gift med en Mand, som man aldrig har set og derfor heller ikke kan holde af."

„Kærligheden kommer vel senere," — mente Prinsessen. „Tyrkerkvinden er altid overbevist om, at Allah skænker hende den Mand, hun skal have. Og da hun aldrig har Anledning til at se nogen anden Mand end den, hvormed hun er gift, udsættes hun heller ikke for de Fristelser til Utroskab, som skildres i eders Literatur. Det maatte dog være rædsomt at være gift paa europæisk Vis og have sit Hjem aabent for fremmede Mænd. Jeg kan ikke tænke mig, at jeg kunde synes om det. En Prinsesses Gemal maa heller ikke have mere end en Hustru," — tilføjede hun, — „saa for os eksisterer ikke den Følelse, der forbitrer saa mange andres Ægteskab, nemlig Skinsygen."

Alma havde kun lyttet aandsfraværende til disse Naïmehs sidste Ord; thi fra sit ophøjede Sæde paa Løven kunde hun gennem Glasvæggen se en lille Baad nærme sig paa den tredje Sø. Sultanen selv sad ved Roret, en Messingstang, som stak op fra den elektriske Maskine, der drev Baaden. Omkring ham saas fire store Hunde, to hvide, russiske Mynder, en Gordonsetter og en St. Bernhard. I Agterenden sad tre hvide Gildinger i stramt tilknappede, sorte Kjoler og med rød Fez paa Hovedet.

„Bare han ikke kommer herhen!" — tænkte Alma urolig; thi det lille Fartøj nærmede sig nemlig den smalle Bro, hvorfra en Trappe førte op til Vinterhaven.

Jo, ganske rigtigt, der steg han i Land og kom op ad Trappen, medens en af Tjenerne bandt Baaden fast ved en Jærnring! De andre fulgte deres Herre i nogle Skridts Afstand.

Abdul Hamid gik langsomt og seende ned for sig som hensunket i alvorlige Tanker; men da han nærmede sig Vinterhaven, syntes alle de støjende Fuglestemmer at vække ham, og han løftede Hovedet og kiggede ind.

Idet han traadte over Dørtærskelen, stod Prinsessen og alle hendes Damer op og hilste ham med Haand paa Mund og Pande. Han nikkede; men uden at det trætte og flegmatiske Ansigt oplivedes. Medens Naïmeh satte sig, tog han Plads bag hendes Ryg og betragtede hendes Maleri. Af og til drejede han Hovedet og kastede et hurtigt Blik hen paa Modellen, men uden at tale til hende. Fader og Datter underholdt sig med hinanden paa tyrkisk; men af hans Haandbevægelser kunde Alma forstaa, at han kritiserede Billedet og gav Raad. En Gang greb han endog den flade Kniv i Malerkassen, strøg noget ud, tog derefter en tør Pensel, som han dyppede i Farverne paa hendes Palet, og malede selv paa Lærredet. Under dette havde Alma rig Lejlighed til at studere hans Ansigt, og ligesom den foregaaende Aften tænkte hun ogsaa nu: „Han ser jo i Grunden slet ikke saa ond ud, som jeg havde troet. Naar jeg betragter ham nøjere, forsvinder næsten min Skræk. Hvis jeg bare kunde gøre mig forstaaelig paa tyrkisk, vilde jeg virkelig vove at gaa i Forbøn for Armenierne. Jeg vilde ogsaa bede ham om at sende mig hjem. Her er jo nok Kvinder foruden mig."

Medens hun betragtede ham ufravendt, optaget af disse Tanker, løftede han pludselig Hovedet og mødte hendes rolige, klare Blik. Han sagde atter nogle Ord til Naïmeh, som denne gentog paa fransk:

„Storherren siger, at De skal begynde at studere tyrkisk. Direktøren for Porcelænsfabrikken i Yildiz er en Franskmand, hvis Datter er meget sprogkyndig. Hun har undervist flere af Prinsesserne i fransk og tysk, og samtidig har hun selv lært tyrkisk. Storherren vil give hende Ordre til at læse med Dem en Time hver Dag. Naar De allerede kan saa mange andre Sprog, lærer De vel ogsaa snart dette."

„Ja, jeg skal forsøge at lære det!" — svarede Alma, som ikke havde noget imod at faa en Sysselsættelse,

naar hun nu alligevel skulde være tvunget til at opholde sig her.

Efter en halv Times Forløb syntes Sultanen at have faaet nok af Malningen og begyndte nu at gaa om for at se paa sine Fugle. Han aabnede Døren for flere Kakaduer og Papegøjer, som skyndte sig ud og hoppede over paa hans Hoved og Skuldre. Den ene entrede ned til hans Lomme, hvori den hakkede for at finde Sukker, som den ogsaa opnaaede at finde der.

„Hvis han virkelig kan holde af Dyr,“ — tænkte Alma, — „da maa jo ogsaa han have et Hjærte. Jeg skulde have Lyst til at gøre hans Bekendtskab, naar det bare ikke var saa farligt.“

Da Abdul Hamid havde kærtegnet alle sine store Fugle og fløjtet til de smaa Kanarier, vendte han sig og nikkede til sin Datter og de andre Damer. Disse hilste med dyb Ærefrygt, idet han gik ud, fulgt af Hunde og Tjenere.

I to Timer maatte Alma blive siddende i samme Stilling, og hun var glad, da Malerinden endelig erklærede, at det kunde være nok for i Dag. Naïmeh rakte nu Palet og Pensler til en Tjener, der satte Staffeliet til Side, medens hun selv gjorde sig rede til at gaa.

„Tak, Mademoiselle!“ — sagde hun venlig. „I Morgen venter jeg Dem paa samme Tid.

„Ja, Deres kejserlige Højhed!“ — svarede Alma, hvorefter hun tog Slør og Kaabe paa sig og fulgte efter de andre ud af Glashuset.

Den vældige Blomsterhave var lidt efter lidt blevet befolket af en Mængde Odalisker i lyse Silkekaaber og med hvide, gennemsigtige Slør. De roede i smaa Baade paa Søerne, sad paa Bænkene eller spadserede frem og tilbage i de lange Alléer.

Naïmeh standsede foran en aaben Pavillon og hilste paa en Dame, som kom hende i Møde i Døren. Alma genkendte straks den lyshaarede, ranke Favoritinde, som man havde sagt hende hed Zuleika og var svensk. Hun svarede Prinsessen paa tyrkisk, og de blev staaende nogle Minutter og talte sammen, hvorefter Naïmeh pludselig saa sig om og vinkede ad Alma.

„Se her,“ — sagde hun nu paa fransk, — „skal jeg forestille Dem en Landsmandinde. Mademoiselle Alma er dansk.“

„Virkelig!“ — udbrød Zuleika, idet hun stirrede med store Øjne paa Alma. „Ja, saa er vi jo næsten Landsmænd.“

„Taler De ikke det samme Sprog?“ — spurgte Prinsessen.

„Nej, ikke ganske det samme, kun nær beslægtede Sprog!“ — svarede Zuleika.

„Farvel og paa Gensyn!“ — sagde nu Prinsessen og gik videre for at indskibe sig med sine Damer i en af de smaa Baade.

Da Alma og Zuleika stod ene tilbage, sagde den sidste paa rent svensk:

„Er Frøkenen virkelig fra Danmark?“

„Ja, jeg er dansk!“ — svarede nu Alma ogsaa paa sit eget Sprog. „O, hvor det er dejligt at træffe en Skandinav!“

Den svenske Dame smilede og rakte hende Haanden.

„Lad os gaa ind i Pavillonen!“ — sagde hun.

„Jeg har spadseret i over en Time, og jeg er meget træt.“

Hun førte Alma ind i en Stue, hvis Gulv var belagt med byzantinsk Mosaik. Mellem de blaa Porfyrsøjler stod lave Divaner med Silkehynder, og foran disse smaa Borde med Sølvkarafler, fyldte med frisk Vand. De to tyrkiske Selskabsdamer satte sig paa Gulvpuder med Benene over Kors, efterat Zuleika selv havde taget Plads paa den midterste Divan ved Siden af Alma.

„De kom i Prinsessens Følge,“ — begyndte Zuleika. „Er De ansat hos hende?“

„Nej, jeg har kun staaet Model for hende oppe i Vinterhaven!“

„Ah saa! Var Storherren der ogsaa? Jeg saa ham komme ned ad Stien her.“

„Ja, han var der en halv Times Tid!“

„Talte han med Dem?“ — spurgte Zuleika ivrig og med et forskende Blik paa den unge Pige.

„Nej, han taler jo bare tyrkisk!“

„Ja, det er jo sandt!“ — og hun syntes at blive beroliget.

„Jeg er forbavset over at høre, at her er saa mange Mennesker fra Europa,“ — sagde nu Alma.

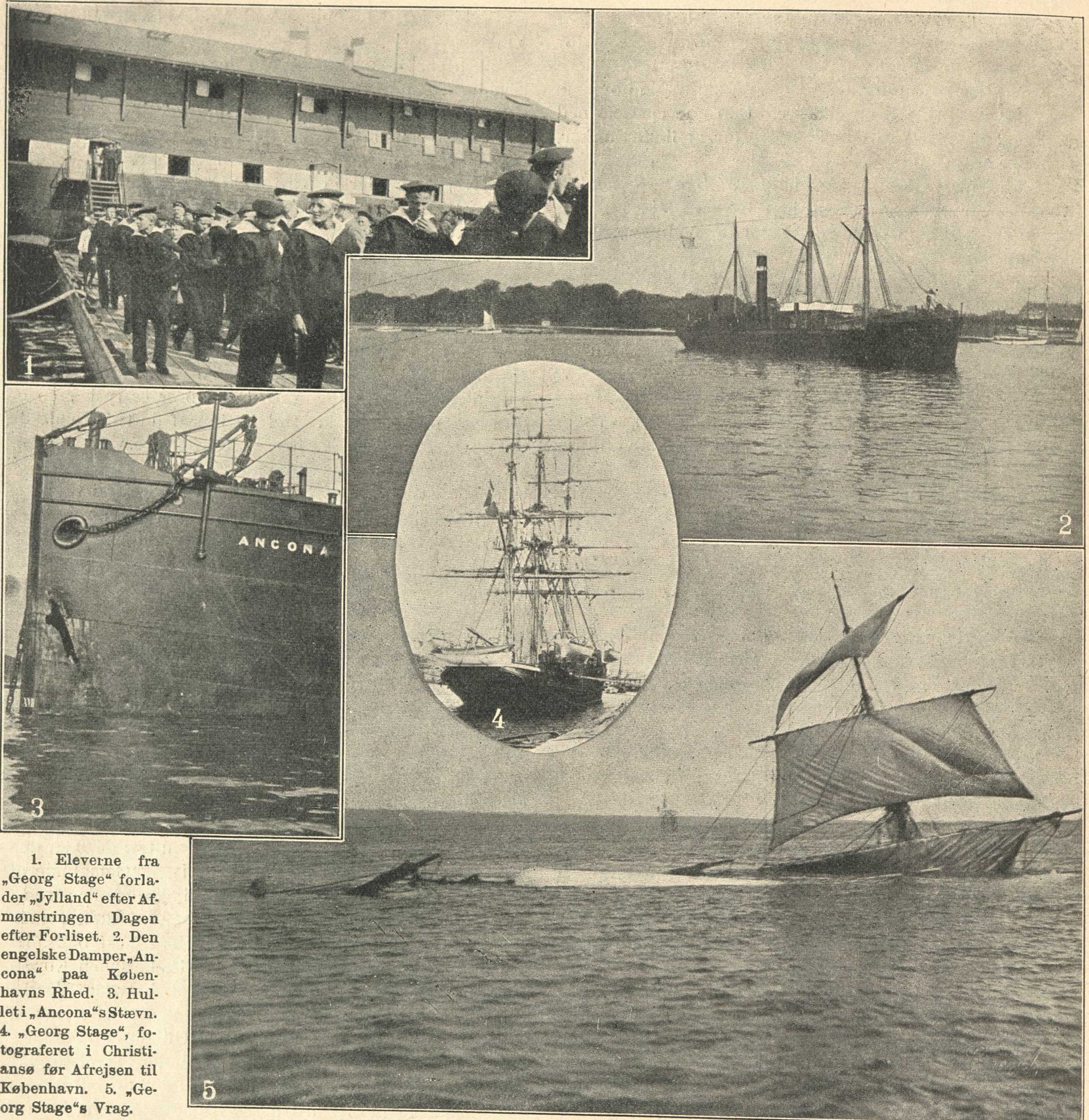
„Ja, her er en Mængde Europæere,“ — svarede Zuleika. „I Hæren tjener baade tyske og belgiske Officerer, og Bestyrerne af de forskellige Fabrikker, hvis Skorstene De kan se der nede paa den anden Side Muren, er alle Europæere. To af Havernes Direktører er tyske, en er italiensk og en fransk. Halvparten af de tre Hundrede Gartnere, som arbejder her, er Europæere.“

„Ogsaa i Haremmet er der jo Kvinder fra Europa,“ — sagde Alma. „Det havde jeg dog aldrig tænkt.“

„Aa nej, hvad véd Skandinaverne egentlig om Forholdene i Østerland?“ — bemærkede Zuleika. „Nogle Rejsende farer af og til her igennem og skriver senere Bøger om alt uden at have haft Tid eller Lejlighed til at gaa rigtig til Bunds i noget I det kejserlige Harem har der altid været en Blanding af forskellige Racer og Nationer. Bajesid den første havde foruden sine mange orientalske Favoritinder ogsaa fire retmæssige Hustruer, der var europæiske Prinsesser. En var fra Serbien, to fra Grækenland og en fra Frankrig. Den sidste var bestemt til Kejseren af Byzants, men blev paa Rejsen røvet af Tyrkerne. Den store Suleimans mest afholdte Hustru var en Russerinde, som blev kaldet Rorcelane, det vil sige den glade. Hun spillede en stor historisk Rolle og ligger begravet i Suleimanije. Sultan Murad den tredje lod sig beherske af en venetiansk Gemalinde af Huset Baffo, som bar Navnet Ssafije eller den rene. Hun blev undertiden stillet i Skygge af andre, men vandt altid sin Indflydelse tilbage. Den mest bekendte af Sultan Akmeds Gemalinder var Grækerinden Køsem eller paa tyrkisk Mahpeiker, hvilket betyder Maaneskikkelse. Muhammed den fjerdes mægtigste Hustru var ogsaa græsk og kaldtes Rebia Gübnüsch, Foraarsrosendrik. Muhammed den fjerdes Moder, Tarchan, var polsk. Osman den tredjes Moder var født i Rusland, men blev som Tyrkerhustru saa from, at hun nu nævnes som en af Islams helligste Kvinder. Alle disse Damer har spillet glimrende Roller i det ottomanske Kejserriges Historie. Næst efter Rusland findes der overhovedet intet Land i Verden, hvor Kvinderne har grebet mere ind i Politiken end her. Gennem den portugisiske Livlæge Fonseca fik Poniatowski Lejlighed til at interessere Enkesultaninden saa meget for Karl den tolvte, at hun sagde til sin Søn: „Hjælp min Løve, Svenskekongen, at han kan komme til at spise de russiske Bjørne!“ Naar De en Gang faar lært at læse tyrkisk, bør de studere de tyrkiske Arkiver, saaledes som jeg har gjort, saa skal De faa at se, hvilke Kampe der har været førte her i dette „Paradis“. Gamle og unge Sultaninder hadede hverandre til den Grad, at det endog smittede deres Gildinger, saaledes at disse delte sig i to fjendtlige Partier. Den mægtigste Sultanidemoder, som har levet, Grækerinden Mahpeiker, der herskede i tredve Aar under fire Sultaner, blev myrdet af Storgildingen Suleiman Aga.“

(Fortsættes).

„Georg Stage“ Katastrofen.

1. Eleverne fra „Georg Stage“ forlader „Jylland“ efter Afmønstringen Dagen efter Forliset. 2. Den engelske Damper „Ancona“ paa Københavns Rhed. 3. Hullet i „Ancona“s Stævn. 4. „Georg Stage“, fotograferet i Christiansø før Afrejsen til København. 5. „Georg Stage“s Vrag.

Den store Kaproning.

Kaproningsdagen bragte en stor Sukces. Der havde været lidt Ængstelse i Roklubberne: Vil Folk ogsaa kunne finde den nye Bane, nu da de i saa mange Aar har været vante til Langelinje? Men det gik udmærket. Der var en hel Valfart ud til Kalvebodstrand, og den kommunale Badeanstalt, som var indrettet til Tilskuerplads, var fyldt til Trængsel. Foran Badeanstalten laa en Pram, og i Bunden af den sad et Musikkorps og spillede, men ingen maatte komme ud til de ulykkelige; de sad bare paa Bunden og spillede og saa intet af Livet udenom.

Da flyver en let lille Baad hen over de toppede Bølger. To Mænd sidder i den, de taler ikke sammen, men stirrer tavse hen for sig. Den ene, en gammel Hvidskæg, fører Aarerne med sejg Kraft; den anden, en Yngling med skarpe Træk, sidder ved Roret. Hen over Banen, hvor kun Kaproerne maa komme, gaar Baaden i sin pilsnare Fart. Hvad tænker de paa? Hvor vil de hen? Snart kommer Svaret. Baaden stævner skummel og mørk som en japansk Torpedo mod Musikprammen. Nu lægger den til. Hvidskæggen hviler paa Aarerne, og Ynglingen med de skarpe Træk springer om Bord. Musikken ender i en hjerteskærende Dissonans, Hundreder af angstfulde Øjne fra de overfyldte Tilskuerpladser vogter paa Ynglingens gaadefulde Færd. Hvad var det? En sort Klump tager han ud af et Klæde — en Bombe? — Et Tryk — et dæmpet „Klip“. Det var *„Verdens-Spejlet“s* Fotograf, der tog nedenstaaende Plade af Tilskuerpladsen. Dermed er dette spændende Romanafsnit i vor Kaproningsberetning ført til en lykkelig Ende. — — —

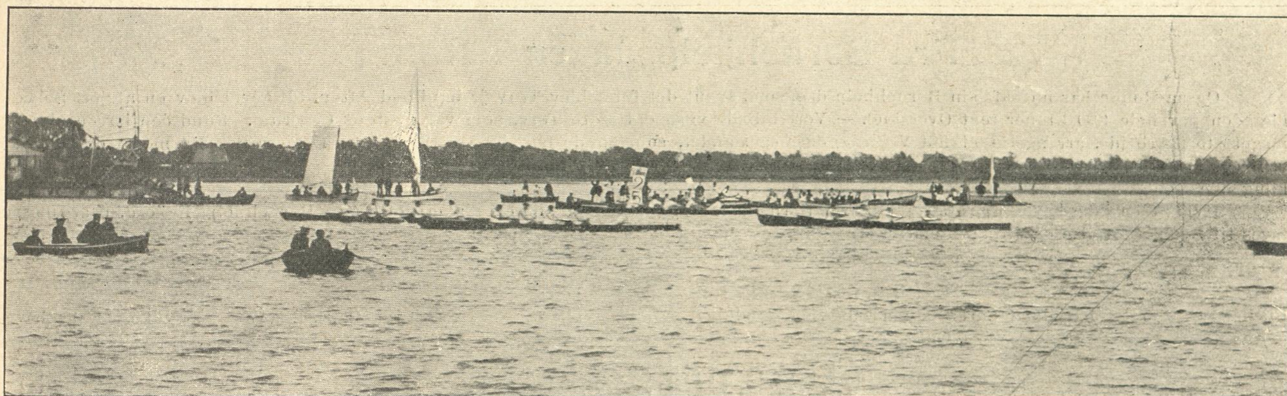
Alt gik iøvrigt, som det skulde, og intet Uheld formørkede Dagen. For første Gang fik Københavnerne Outriggerroning at skue, og det var et stolt Syn at se

de slanke Baade som lange, skarpe Linealer skære sig gennem Vandet. Mesterskabet i Outriggerroning tog *Kristiania-Holdet* med Akademikerne som Nr. 2.

Vort Billede viser Øresundsløbets Slutkamp. Dette Løb er for inriggede 4 Aarers Baade og skandinavisk Mesterskab. Kampen staar om Øresundspokalen, som København i Aar vil fravriste Aarhus. Og ganske rigtig, c. 200 Meter foran Maalet gaar *Skjold* frem med en Kæmpespurt og distancerer Polyteknikerne og Gøteborg-Holdet, der gaar over Maallinjen som Nr. 2 og 3, mens Aarhus er Nr. 5. Vældig Jubel hilser Skjold-Holdets flotte Bedrift.

Asmus Diemer.

Ugens Navne.

— Kontreadmiral *Hans Laurids Magdalus Holm,* der afgik ved Døden i forrige Uge, var født 19. Oktober 1830. Han blev Officer i 1850. I Krigen 1864 var han udkommanderet med Linjeskibet „Frederik VI". Den Afdøde, der i en længere Aarrække havde været ansat i Marineministeriet som Kontorchef, udnævntes i 1880 til Kommandør. Han faldt for Aldersgrænsen i 1895 og traadte ud af Marinen med Kontreadmirals Karakter, dekoreret med Kommandørkorset og Dannebrogsmændenes Hæderstegn samt flere fremmede Ordener.

Kontreadmiral Holm †.

— Sagfører, Kancelliraad *M. Buus* i Aalborg er fornylig død i en Alder af kun 58 Aar. Han nedsatte sig i 1893 som Sagfører i Aalborg, efter at han i over 20 havde været Herredsfuldmægtig i Nibe. Her havde han gjort sig meget afholdt af Beboerne i Hornum Herred, især af Landboerne, for hvem han var en skattet Hjælper og Raadgiver. I nogle Aar var Kancelliraaden Formand for Ligningskommissionen i Aalborg.

Kancelliraad Buus †.

Lokomotivfører Poulsen †.

— Lokomotivfører *P. Poulsen* i Aarhus døde i en Alder af 61 Aar. Han var en af Statsbanernes Veteraner, idet han blev ansat i 1868, og arbejdede sig gennem alle Grader til den Stilling, han beklædte ved sin Død.

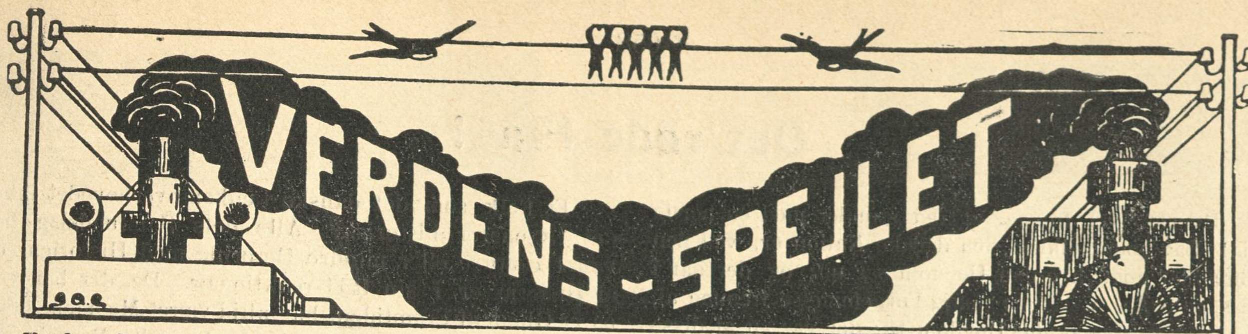
Fra Børnehjælpsdagen i Rønne.

Ogsaa Rønne har nu haft sin Børnehjælpsdag, som, skønt det først blev Tørvejr henimod Aften, alligevel blev en afgjort Sukces, idet den gav hele 4000 Kroner rent Overskud. — Vort Billede viser det store Torv, som var Festens Centrum. Komitéen havde gjort et meget stort Arbejde, arrangeret et flot Vogntog og meget andet, som kunde faa Mønten til at rulle i Bøsserne. En meget original Idé var det, at man havde anbragt et Par Spaakoner i et af Arresthullerne i Raadhusets Kælder, og den gode Idé paaskønnedes da ogsaa i klingende Mønt.

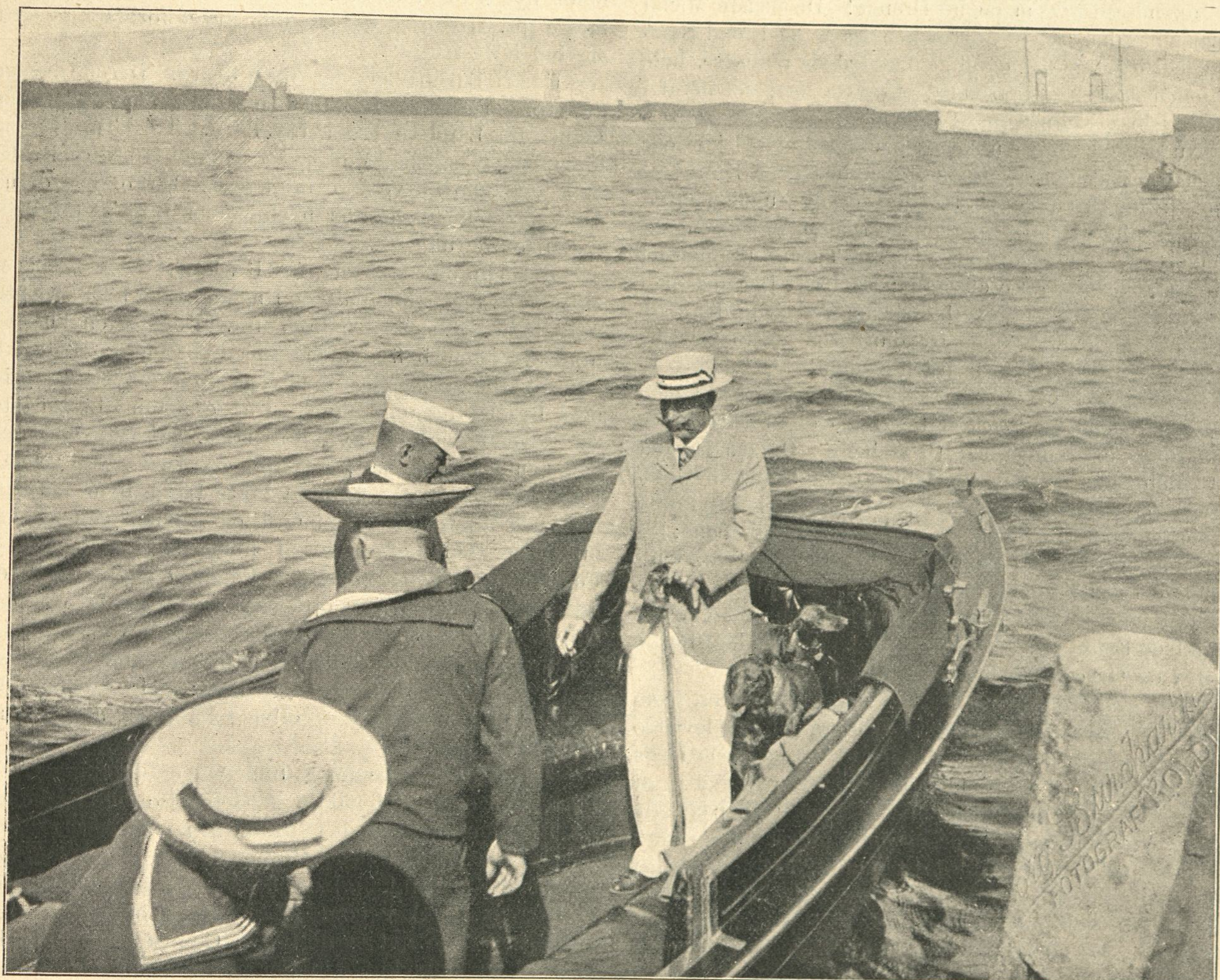
Hvis Solen ikke havde gjort Strejke, havde Børnehjælpsdagen i Rønne sikkert slaaet dette Aars Børnehjælps-Rekord, naar Hensyn tages til Byens Størrelse og altings Relativitet.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 42, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 16. Juli 1905.

Kejser Wilhelm i Kolding Fjord.

Forrige Onsdag overraskedes Koldingenserne med den Efterretning fra Løverodde, at det tyske Kejserskib „Hohenzollern“ med Kejseren og Kejserinden ombord havde kastet Anker ude i Fjorden. „Hohenzollern“ var ledsaget af Kejserindens Lystyacht „Iduna“ og Kejserens Lystyacht „Meteor“ samt Avisodamperen „Schleipner“ og Krydseren „Berlin“. Straks efter Eskadrens Ankomst gik Kejserinden i Land sammen med Prinserne Oscar og Joachim og den lille Prinsesse Victoria Luise. I 1½ Time gik Kejserinden om og nød Udsigten; hun lod til at være i straalende Humør og smilte venligt til enhver, der hilste.

Næste Morgen Kl. 8 stod en Dampchalup ind mod Løverodden og lagde til ved Dampskibsbroen. Et Par civile Herrer gik i Land; det var Kejser *Wilhelm* og hans Adjudant, Viceadmiral *v. Müller*. Kejseren var iført hvide Benklæder, graa Jakke og hvid Straahat. Et Par Hunde ledsagede ham.

I en Timestid gik Kejseren omkring paa Stranden og i Skoven og glædede sig meget over de smukke Omgivelser. Kl. 9 tog han atter tilbage til „Hohenzollern“.

Selvfølgelig var der begge Dage et myldrende Folkeliv paa Strandbredden, og Hotelejer *Lundgreen* gjorde glimrende Forretninger i sin Pavillon paa Løverodde. Mange af de tyske Officerer, Underofficerer og Menige var i Land.

Det røde Flag!

Hvorfor vel fragaa, at det stunder mod en herlig Tid! Saa gammelklog den danske Nation er, ved den udmærket godt, hvordan Ungdom ser ud; og der har i de senere Aar været en pinlig Fornemmelse fremme af, at der desværre *skulde* Ungdom til; det var en af disse kedelige Forpligtelser, man havde overfor Fremtiden. Men hvordan skaffe til Veje, hvad der ikke er? — vi er alle for kultiverede og gammelkloge til at plumpe ud i det ukendte ny som nøgne Drenge! De bedste Mænd herhjemme har i en Aarrække gaaet med ond Samvittighed over, at det umulige ikke lod sig realisere, hele Nationen har uden at vide det været hæmmet deraf i sin daglige Stolgang.

Nu er den Sorg slukket, Spørgsmaalet lod sig løse i god Overensstemmelse med vor bedagede Kultur — mimisk: med Sminke og Instruktion og runde Fagter. Nationens hidtil største Mimiker Vilhelm Andersen gaar i Spidsen, — glubende rød, med en Tjørn i Knaphullet — og stanger efter Borchsenius; og hvad Dag det skal være, kan Borchsenius overbyde ham ved at proklamere sig som Anarkist. Hvilken Revolution — de to var dog tidligere ikke til at kende fra hinanden!

Der gik vi og vidste ikke vore levende Raad med dette røde, som ikke *stod* rigtig til nogen af os og ingen ret kunde bekvemme sig til at bære. Og saa laa det saa snublende nær at sy Habit af det baade til Goldammer og Degne og Ligbærere — Kapitalens Mænd ikke at forglemme. Lad saa de unge Folkeslag grine; vi griner ad dem igen, naar de lader Pattebørn og Kullæmpere i Arbejde gaa med høj Hat og Diplomat.

Det unge Frisind klarer sig sagtens nu, vor kraftigt udviklede Emitationsevne har kastet sig over det, baade Moden og Geschäften har engageret sig i det.

Det maa være trist for de unge Hedsporer, som misforstod vor hele historiske Stilling til det levende Liv og kæmpede saa fortvivlet for at skabe Fremtidens Ideer en lille Groplet, flovt maa det være for dem at se, hvor det hele gik af sig selv — grebet an paa rette Maade. Vi kan alle gebærde os unge nu og blive røde i Kinderne af Harme — det koster kun 25 Øre i Salonen paa Hjørnet. „Er din Harme ægte, min Ven?" „Ja den er fra Sørensen & Co., bedste Sminkefirma paa Pladsen." Det er en spændende Kunst at kende Firma fra Firma.

Bevægelsen har ikke manglet Fart heller. For 3—4 Aar siden spurgte man endnu stundom efter Ideen bag Dagens Begivenhed, nu henfalder ingen til den Slags Misgreb. Vi læser en radikal Artikel i de paa Fremskridt indrettede Blade og véd alle, at der staar en Børsmatador bagved. Men hvem? — det er den pirrende Gaade. Den og den satte Mand staar pludselig frem og holder en flammende Frihedstale, vi ved alle, at han fisker. Men efter hvad? Madingen kan ikke afgøre det, der anvendes en rød Træ l til Bid over hele Linien.

En Bondemand gav sin Ko grønne Briller paa for at faa den til at æde Høvlspaaner i Stedet for Græs; det lykkedes ikke, der var Natur i Koen. Men hvad der ikke lykkes med en Ko, kan et Folk dresseres til, vor Tids Mennesker sidder og piller røde Klude saa flittigt, som var de Rasphusfanger. De faar dem kastet i Grams ovenfra; det er Magthavernes nyeste *tricks*; en forvoven Spas synes det at kaste rødt til Masserne. Men Midlet er godt, ikke én falder det ind at lægge Hænderne i Skødet og stejle over, saa vanvittigt forældede — og monopoliserede — næsten alle Livsformer er.

Et Folk som det danske tænker overhovedet ikke; det ræsonerer historisk. Alle dets Samfundslag har været i større eller mindre Berøring med Historien, og al Historie er i sin Rod reaktionær. De, der har vist os et Glimt af Fremtiden, har altid været Mændene uden Stamtavle; de, der med ét Tag endevendte Begreberne, var de Umælende, idet de fik Liv, den uhildede Almue i det Øjeblik, den traadte frem i Dagen. Der tænkes ingen nye Tanker af et Folk, hvis laveste Lag *kan* det meste pr. Historie og saa udmærket formaar at sætte sig ind i Resten.

Ude i Europa er det ikke bedre. Derude hænger de store Tænkere i Halen paa hinanden og danner Lianer fra Land til Land, fra Tid til Tid. De overgaar hinanden i at slaa Volter og alligevel bevare Kæden, men det uhørte véd de intet om. Og Folkene derude ser og tænker som det herhjemme, intet nyt trænger ind til os derude fra.

Det skulde da være fra Rusland, det stakkels reaktionære, forkuede, pjaltede Rusland, som hver ordentlig Stat tager tilbørlig Afstand fra. Dér er endnu Samfundslag, som befinder sig saa dybt nede, at de ikke kan akklimatisere sig men maa vove det store Spring mod Lyset eller omkomme. Dér er endnu Livsangsten saa levende som i nyfødtes Øjne, dér kan de mest haardhudede vaagne pludseligt og ligge skælvende i Dagen som et friskt Saar. I dette Land, hvor Millioner er slaaet ihjel for et godt Ord, og Almuen gennem Aarhundreder har lært ikke at holde sit Liv for godt til Fugleføde, vaagner pludselig Følelsen af, at selv det fattigste Liv ikke kan opvejes. Se, hvor de paa Slagskibet Potemkin skaffer deres dræbte Kammerat Oprejsning, dræber alle Officererne, ror ham ind til Odessas Kaj og planter Æresvagt ved ham; hele Rusland skal valfarte til hans Lig — eller omkomme under deres Kanoner.

Derovre fra kommer undertiden Beretninger, der lyder som selve det gamle udødelige Solsagn og tænder en Ildglime langt ind i Fremtiden. Vi ser et Folk næsten enstemmigt bede Himlen om Sejr for sine Modstandere — og ikke alene bede men gaa over i Modstanderens Rækker som „Forrædere" og hjælpe ham til Sejren. Saa nyt er dette, at Civilisationen ikke har Ord til at udtrykke sin Foragt og Afsky med — selv Japanerne maa vende sig og spytte. Og i Tsushimaslaget faldt det paa nogle af Nebogatows Skibe Mandskabet naturligt at binde Officererne og hejse det røde Flag over Nationens — ikke det sømmeligt hvide, men Oprørsfanen. De umælende fik Mæle, de stirrede ind i den Gru, det er, at ofre det stærke, sunde Blod for en Række Fædrelandsløgne — og deres første Tanke vendte op og ned paa alle gængse Forestillinger. Japanerne kunde ladet de Mennesker sejle i Fred — de har foreløbig intet Fædreland. Men de maatte i Fangenskab med de andre — trods det røde Flag! Her havde en Haandfuld europæisk Almue sejlet det unge Japan agterud.

Det ny, der hist og her haabes paa, vil komme fra Masserne. Kun de har evnet at løfte Fremtidens Slør — de umælende, der fødtes til Mennesker i den yderste Nød. De springer en Dag nøgne fra Intet ind i den uhildede Erkendelse af Livet — og det røde Flag gaar til Vejrs over Europa.

Der vil ikke blive meget at føre over i ny Regning.

Martin Andersen Nexø.

Sommerlyst.

Gerda Krum og Thorleif Allum.

Sommerlyst har gjort et godt Fund. Fritz Petersen har nemlig faaet en Operette-Sanger, som med sin rene, gule Tenor synger sig lige ind i Hjærterne paa det store Publikum.

Han hedder Thorleif Allum og optræder udelukkende i Operettenumre, baade alene og sammen med Gerda Krum, som han udmærket vekselvirker med.

Man tager næppe fejl, naar man gaar ud fra, at Fritz Petersen vil gøre rigelig Brug af Svenskeren paa Kasino til Vinter, saa meget mere, som han jo passer godt til Gerda Krum, der jo ogsaa er hentet ind til København, fordi man manglede en Operetteprimadonna, naar Primadonnaen Gerda Christophersens Former var for yppige og værdige til Ungpigerollerne.

Axel Breidahl som Konferencier.

Ogsaa hun optræder for Tiden paa Sommerlyst, der i det hele taget efterhaanden er blevet en Slags Sommerrevy over Vinterens Kasino-Tropper.

Og endelig er det, efter megen forgæves Søgen, efter Julius Magnussens enorme, men meget løfterige Debutfiasko, lykkedes at finde en Konferencier, som er Kød af Publikums Kød og Blod af Publikums Blod.

Journalist Axel Breidahl har været lidt af alt og haft lidt Held med alt.

Han har skrevet humoristiske Bøger, spillet Komedie, skrevet Revyer, været Teaterinspektør, redigeret Vittighedsbladet „Jakel“, spillet Lirekasse paa Børnehjælpsdagen og skrevet ligegyldig, men flydende Journalistik.

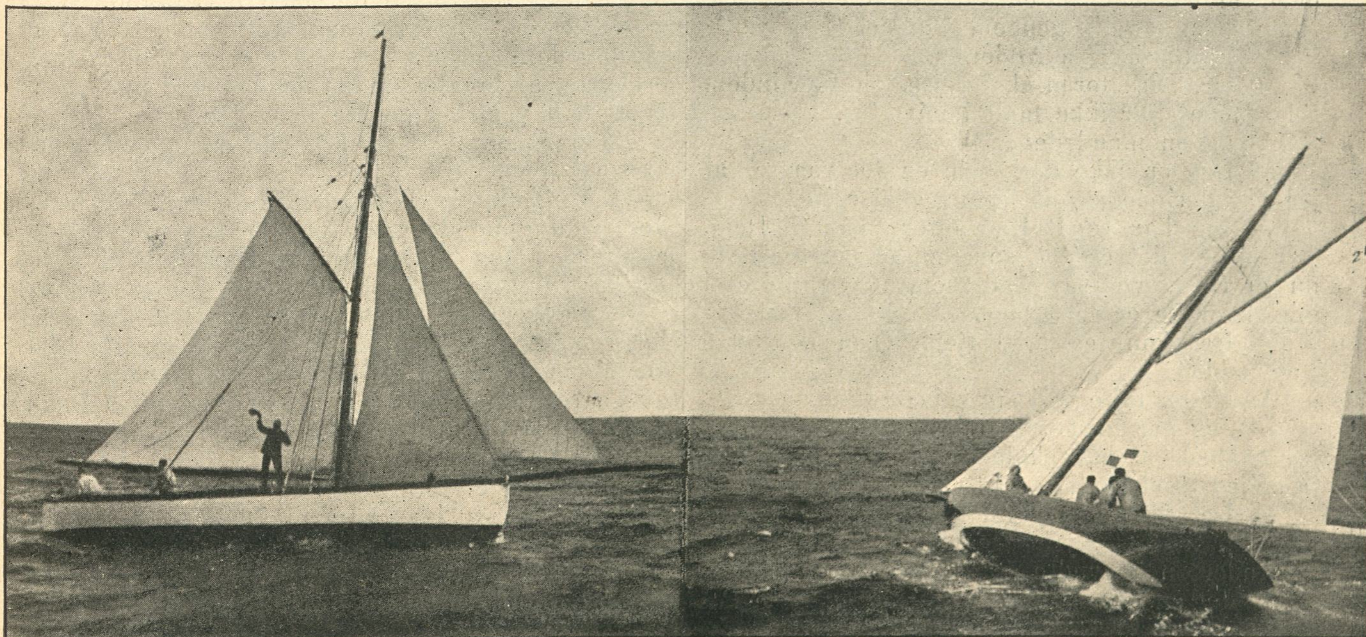
Og nu er han altsaa blevet Konferencier og gør Lykke.

Han har fra Journalistiken medbragt Evnen til at forme og afrunde sine Sætninger, fra Skuespillerdagene véd han, hvordan man skal staa og gaa paa en Scene, og hvordan man skal se yndig ud og rulle med Øjnene. Han har yderligere fra Naturen Evnen til at være humoristisk og fra „Jakel“ Rutinen i at lave baade gode og daarlige Brandere; og alt dette tilsammen gør, at Publikum er henrykt for ham og klapper dobbelt saa meget af ham som af Esmann i sin Tid.

Og saa har han jo den Fordel fremfor sin afdøde Forgænger, at han aldeles ikke er ondskabsfuld og drillesyg, langt mindre revsende og satirisk.

Han er ligesaa blond og harmløs, som Esmann var sort og satanisk.

Men Danmark er jo ogsaa det gule Smørs og de blonde Elskværdigheders Fædreland. A. W. H.

Attaque. **Fra Øresundsugen.** Paradox.

Udi søden Sommer.

En bitte liden Roman af **Knut Hamsun.**

(Slutning).

Saa er det en mørk Nat, at et af Fru Andersons Vinduer aabner sig igen, og en Mand hopper ud af det. Den stakkels Etatsraad Adami ligger der oppe paa sit Udkig og kan se det hele, men ingen, ingen anden Ting foreta sig. Men om Morgenen tog han Generalkonsulen med og undersøgte Sporene nedenunder Fruens Vindu.

— Det er aparte Spor, sa Generalkonsulen.

— Det er Støvler med Hæljærn, sa Etatsraaden.

Næste Nat lyste de paa alle de Sko, som var sat ud til Pudsning i Korridorerne, de fandt et Par med Hæljærn: *det var Assuranceagent Andersons Sko.*

Aldrig havde de to gamle Herrer været saa slagne af Forbavselse. Men begge var oprørte og vilde ikke taale det mere. De gav i Morgenens Løb Agenten nogle smaa Hentydninger, og de vilde heller ikke spare den letsindige Frue for en lille Pinsel.

— Der var Folk udenfor Deres Vinduer i Nat, sa Etatsraaden.

— Ja, sa Generalkonsulen ogsaa, lige udenfor Deres Vinduer. I den dybe, mørke Nat.

— Hvad siger I! svarte Fruen. Var det Tyve?

— En undersætsig Mand. Tredive Aar. I mørke Klæder. Med Hæljærn under Støvlerne.

— Jeg tør ikke ligge der mere, sa Fruen.

Og hun kom heller ikke til at ligge der mere.

Ud paa Dagen var ikke Fruen at finde nogen Steder, hendes Plads ved Middagsbordet stod tom. Ved Siden af stod en anden tom Stol: Assurancelægens Stol. Hvor er de henne, hvor kan de dog være henne? spurgte alle og enhver. Men Assuranceagent Anderson fra Nabolandet bed i sit Overskæg og var fast som en stor Sammensværgelse at se paa.

Hans Miner blev ingenlunde mildere, da Værtinden kaldte ham ind paa sit Kontor og meddelte ham, at han om Natten var set at forlade Fru Andersons Værelse gennem Vinduet.

— Hvad saa? sa Anderson.

— Hr. Direktøren skal rejse, sa Værtinden. Sligt noget blir ikke taalt i mit Hus.

Anderson mumlede:

— Det er ikke det, som er det værste, at jeg var derinde, og at jeg nu skal rejse.

— Jeg har sendt Bud efter Vogn til Dem.

— Men det er det, som er det værste, at de nu er rejst, vedblev Anderson. Og kan De si mig, hvor de er rejst hen?

— Det kan jeg ikke tjene Dem i, svarte Værtinden.

Anderson talte ved sig selv:

— Jeg har havt dem mistænkt længe. Men jeg haabed, at hun skulde styre sig her paa et fremmed Sted.

— Det forekommer mig, at det er Dem, som ikke har kunnet styret Dem.

Anderson begyndte at irriteres og svarte:

— Jeg maatte ind til hende for at gøre Papirerne istand, jeg maatte underskrive Policerne. Forstaar De det?

— Hvad har De med hendes Policer at gøre? En fremmed Dame.

— Hun? En fremmed Dame? Det var nu forresten min Kone.

— Deres Kone? spurgte Værtinden mistroisk.

— Hun var min Kone! skreg Agent Anderson. Jeg gik her og fik ingen Forretning istand, saa skrev jeg efter hende. Og nu er hun rejst med Doktoren. De har snydt mig, de tog alle Pengene med.

Da tav Værtinden et helt Minut og tænkte over det. Endnu havde hun en liden Mistanke.

— Sin egen Kone kan man jo besøge om Dagen, sa hun, som et lidet Forsøg.

— Kan man ikke ogsaa besøge sin egen Kone om Natten? spurgte Anderson forbitret . . .

Nu gik der et Chok gennem hele Pensionatet, alle Herrer følte sig snydte af den snedige Frue. Løven Oxentand vilde helst havt sin Livsforsikring annuleret, men han maatte holde sin Mund i Tømme for det usalige Telegrams Skyld. Etatsraad Adami og Generalkonsulen trued Anderson med at mælde ham.

— Værsaagod! svarte Agenten. De har assureret Dem hos mig, Policerne staar ved Magt, mit Navn har gjort dem gyldige.

Og Agent Anderson kom ikke engang til at forlade Pensionatet over Hals og Hode som oprindelig forlangt. Alle Herrer fordømte det Forretningskneb at benytte sin Kone til Mellemmand; men Damerne tog Agentens Parti og begyndte at gøre Livet mere udholdeligt for ham ved en udstrakt Medfølelse. I Glæden over, at den farlige Frue var forsvundet, gik de endog saa vidt, at de direkte trøsted Agenten i hans Modgang.

— Hun kommer nok igen! sa Fru Milde. Hun vil nok lære at indsé, at det er Dem og ingen anden i hele Verden alligevel. Saaledes har i det mindste *jeg* det med min Mand.

Og endog Fru Trampe, Skønheden, som den mørkøjede Assurancelæge havde snydt op i Stry, erklærte, at hun havde det ligedan med sin Mand, ja at han var den eneste i Verden.

Men Agent Anderson havde en egen Maade at sørge paa.

— Naturligvis kommer hun igen, sa han. Jeg venter hende, for hun er saa flink til at assurere. Men løber hun bort engang til med Præmierne, saa blir hun for dyr for mig, sa han.

Tre Uger efter kom der ogsaa Brev fra den bortrømte Kone, at nu laa hun og knælte paa sin Mands Tærskel. Og hendes Øjne var fulde af Taarer, stod der. Og spørg ikke efter Doktoren, stod der videre, for han havde rejst sin Vej for Livet.

Agent Anderson maatte uvilkaarligt nikke:

— Hvad sa jeg, kom hun ikke igen! Men gør hun det engang til og tar Kassen med, efterlyser jeg hende.

Og Agent Anderson drog hjem.

Samme Aften gik Fru Trampe, Skønheden, og vred sine Hænder af lutter Sundhed. Hun havde havt Tid til at glemme Doktoren og genvinde sine Følelser for Løven Oxentand. Og da Løven Oxentand iligemaade var bleven fuldstændig karsk igen af Landluften og Havet, glæded de to sig i hinanden som ingensinde før.

Han slog Armene om hendes Liv og sa:

— Nu *kan* De ikke længer undgaa min evige Kærlighed.

Hun havde intet afvisende Svar paa rede Haand, hun smilte og hvisked: Udi søden Sommer . . . Og der var intet andet Nej i hendes Mund.

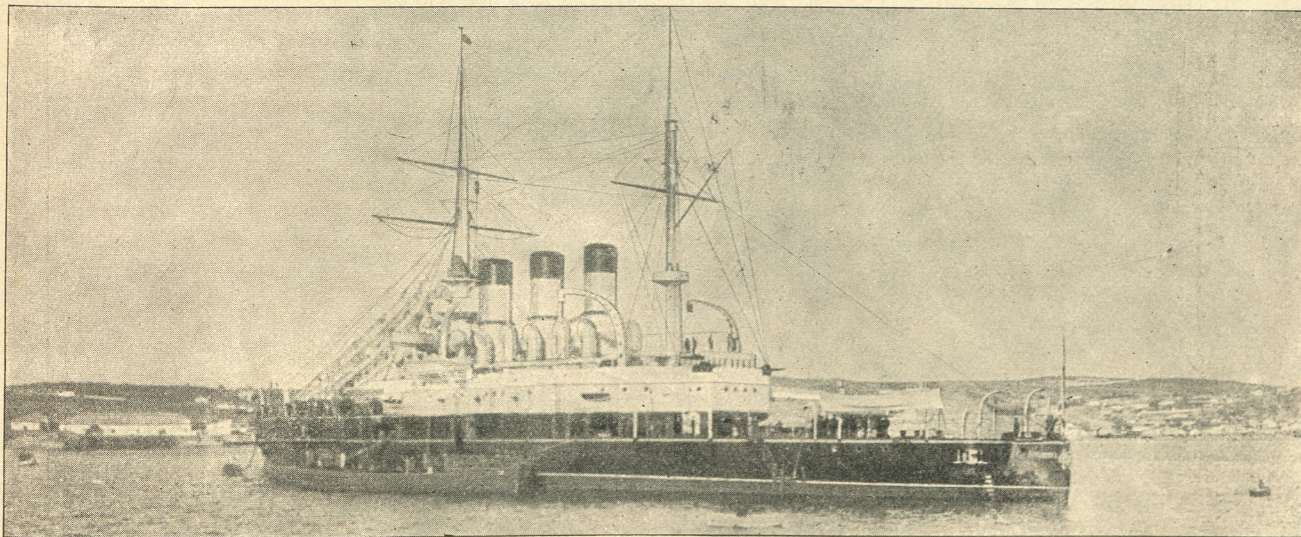
Etatsraad Adami havde ingen anden Udvej end at ty tilbage udelukkende til Fru Milde. Men Fruen hævned sig godt paa ham, fordi han ikke havde holdt fast nok paa hende: i en stiv Halvtime lod hun ham staa udenfor hendes Dør, før hun aabned.

Oprøret i Sortehavsflaaden.

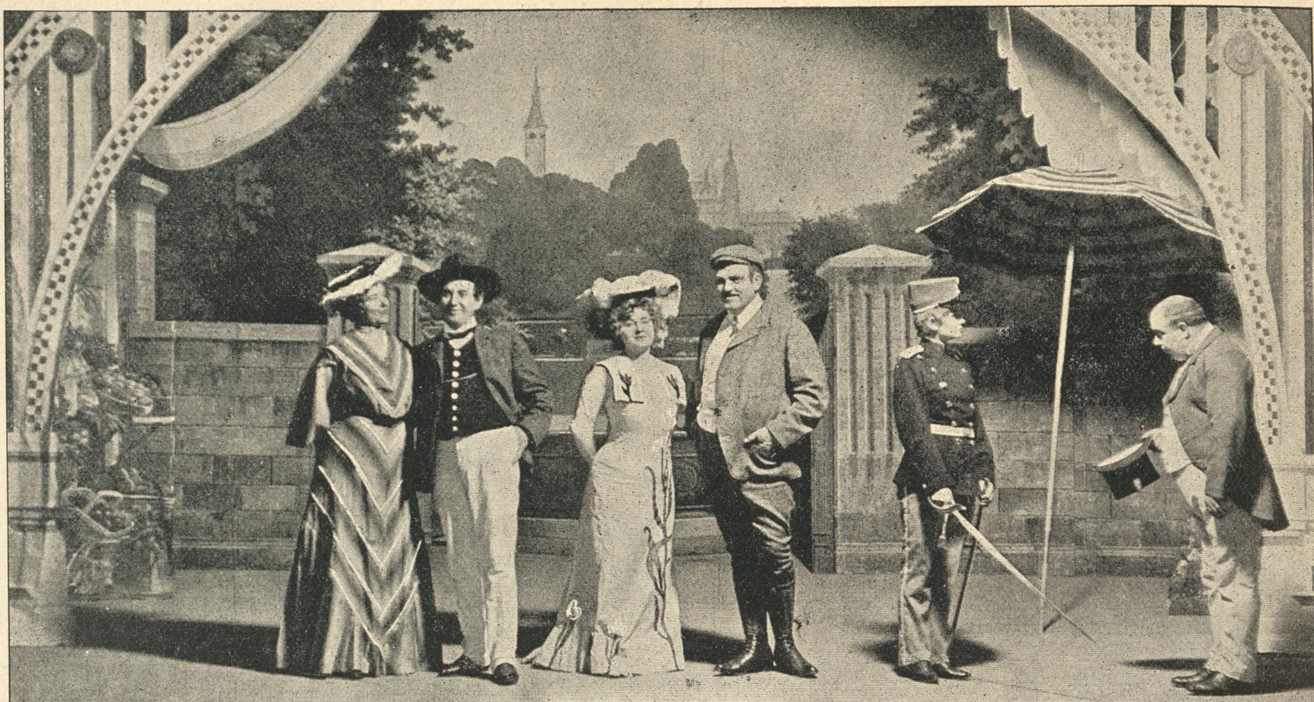
Odessas Havn,

hvis Bygninger og Vareoplag blev totalt opbrændt og tilintetgjort af Oprørerne.

Knjas Potemkin,

Sortehavsflaadens største Slagskib, hvis Besætning gjorde Oprør og dræbte Officererne for at hævne Chefens Drab paa deres Kammerat, Omeltschuk, hvis Lig de udstillede paa Kajen i Odessas Havn og senere begravede med militær Honnør. Efter at Besætningen havde understøttet Oprørerne i Odessa og affyret Skud mod den Bydel, hvor Kosakkernes Kaserne laa, foretog det et Togt til forskellige Havne i Sortehavet og har nu endelig overgivet Skibet til den rumænske Regering paa Betingelse af, at Mandskab blev sat paa fri Fod og ikke udleveredes til Russerne.

Victoria Petersen Hr. Wulff. Fru Friis-Hjort. Frederik Jensen. Ida Kiær. Hr. Stribolt.

1ste Akt af Sommerrevyen paa Frederiksberg Morskabsteater.

Sommerrevyerne.

Naar man Gang paa Gang har paastaaet, at Revyerne var en forslidt og udpint Genre, saa virker det forfriskende at se Morskabsteatrets Sommerrevy: *„Budskabet fra Garcia“*.

Her boltrer de gamle Revyforfattere Axel Henriques og Anton Melbye sig i kaade Rim og raske Rytmer, springske og vittige som i deres bedste Aar.

Her er ikke Tale om nogen Træthed og Alderdomssvaghed, og den megen Snak om Revyernes Dekadence maa langt snarere skyldes de foregaaende Aars Forbud mod Politik, som Censor Levin har været snedig nok til kun at anvende overfor en uskyldig Militærkasket og et hvidt Slips.

Og de spillende gik da ogsaa løs paa Opgaven med et Perlehumør, hvorover Dir. Peter Vilhs fortræffelige Instruktion mærkedes som en usynlig Taktstok.

Frederik Jensen førte som altid an, og Fru Friis-Hjort sang sine Viser fortræffeligt, særligt en Vise om

Hr. Wulff. Hr. Lehmann. Ida Kiær.

2den Akt. „Kulturen indføres paa Grønland“.

Martin Jensen Julie Henriksen. Mette Andersen. Ernst Munkeboe. Frk. Løvaas Schiøler Linck. Agnes Larsen.

Scene af Revyen paa Sønderbros Teater.

Mændene og en om Dir. Schiøtts Elefantbryllup; Viktor Wulff var lun og sveden, men havde i Aar faaet altfor faa Viser, hvilket ogsaa gælder Fru Victoria Petersen, som dog var ustyrlig morsom i en Spiritistscene med et Aandebord.

Foruden hele den gamle Garde havde man i Aar hugget to nye Kræfter fra Sønderbros Teater. Den ene var Hr. Stribolt, Amagers Olaf Poulsen, der dog ikke synes endnu at føle sig rigtig hjemme i denne Kreds. Den anden, den ganske unge Frk. Ida Kiær, som kun fik Smaaroller ude paa Sønderbro, viste derimod i sit Viseforedrag baade sanglige og dramatiske Evner, der kan føre hende frem i vor Teaterverdens allerførste Rækker. Det, hun mangler, er altsammen Ting, som kan læres; alt, hvad Naturen skal give, er der, baade Skønhed og Stemme, Øjne og hvide Tænder, og man véd ikke ret, om hun saa nydeligst ud som den lille, strambuksede Løjtnant i første Akt eller som Eskimopigen i sidste, og saa var til og med hendes Vise om Trafikministerens Ekstratog en af Stykkets morsomste.

Udstyret var som altid upaaklageligt, og med ganske særlig Glæde saa man 6 nydelige Kærmindedamer, hvis Skønhed dog i højere Grad bør tilskrives Firmaet Flach & Thestesen end Naturens gavmilde Moderhaand.

Den gnavne Medfart, som Førsteopførelsen fik i Dagspressen, maa da sikkert skyldes et ganske særligt Premiereuheld eller maaske Journalisternes Overanstrængelse paa det store Dyrskue.

— — — —

Ogsaa *Sønderbro* har sin Sommerrevy, eller rettere Revy-Operette. Den hedder *„Vore rare Kælebørn“* og er skrevet af Robert Schønfeld som en Slags Parodi paa „Den skønne Helene“ med den aktuelle Spiritisme som Handlingens Ledetraad.

Ind i denne Ramme var der flettet mange gode Indfald og Paafund ligefra en prinselig Sætteskippereksamen til en Dagmar Hansen-Parodi, hvor det Væsen, der skulde være den uregerlige Hest, gjorde sig fuldstændig udtilbens og aldeles ikke lystrede hverken Pisk eller gode Ord, men først faldt til Føje, da Dressøsen løftede op i sin Kjole og lod den se sine Dyrskueformer.

Det Tab, som Teatret havde lidt ved at miste Hr. Stribolt og Ida Kiær, havde man søgt Erstatning for ved at hente Hr. Munkeboe og Constance Rasmussen ind fra Provinsen og Frk. Skyldfri Sørensen fra Østerbros Dilletantscene. Heldigvis forhindrede Frøkenens Fornavn hende ikke i at synge en pikant Vise om Ellen og Changs Bryllup med den allerintimeste Forstaaelse.

Dagmar Hansen-Parodi.
(Constance Rasmussen som Dax.)

Foruden disse nye Kræfter havde man jo saa gode kendte Veteraner som Mette Andersen, Direktørfruen og Schiøler Linck.

Og hvis der yderligere skulde mangle noget, findes der en Kæmpegrammofon paa Personlisten; og den vil med Lethed være i Stand til at gøre vore allerbedste sceniske Kræfter til Rollehavende paa Sønderbros lille hyggelige Scene.

Københavner.

Dyrskuet.

Røde Flammer steg og sank i Sommerluften. Hvide Striber væltede paa kryds og tværs op og ned i det bølgende røde. Det er Dannebrogsflagene over Dyrskuepladsen.

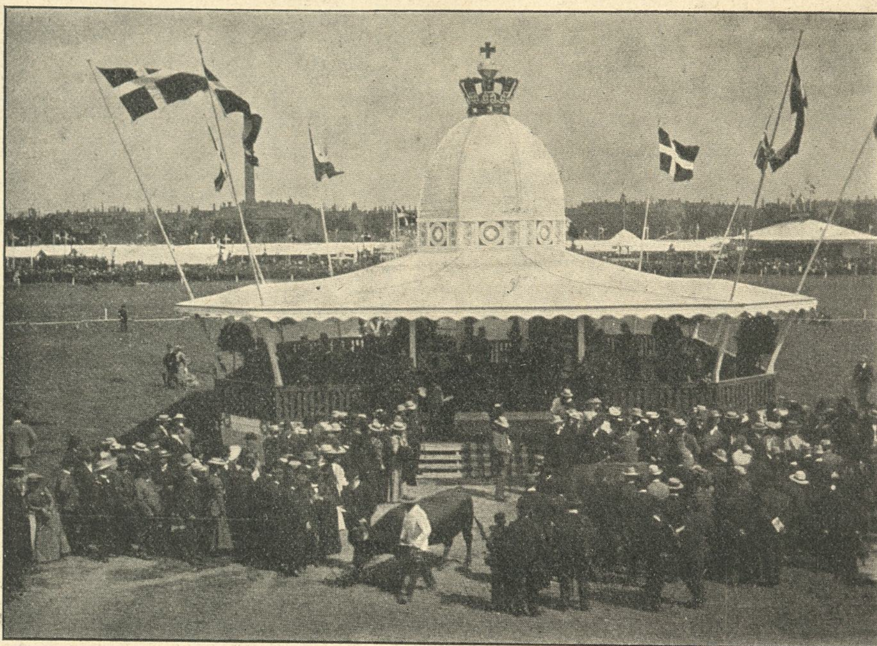
Op af den store, festlige Mark stiger Dyrenes Brølen, Gøen, Vrinsken, Brægen og Gryntten, blandet med Menneskesværmens uafbrudte Summen.

Det er ægte dansk Livsglæde, Frugtbarhed og svulmende Fylde.

Hurra for den solbrændte Bonde og hans Dyr! Hjærtet hopper i Brystet paa os i Mylderet foran Indgangsportalens hvide Bue.

Her puffes alle Byens og Landets Racer. Her tales alle danske Tungemaal. Det fynske synger, det sjællandske klinger, det jydske „æ“ og „r“ skurrer bredt, og ægte, uforfalsket Grønnegadedansk skingrer fra Hundreder af Børn, som har været tidligt oppe i Dag. Deres Øjne ruller af Griskhed efter at fare ind paa Pladsen.

Det er Friskolebørnene, der med opspilede Sanser indsuger dette uudslettelige Indtryk af den danske Bonde og hans Dyr!

Præmietagerne føres forbi Kongetribunen.

Alle de Mennesketyper, som gror op derude paa Landet! Den brede Sognefoged med Cigaren til 8, den lavbenede, duknakkede, lille Indsidder fra Mosekanten med Piben i Mundvigen, den intelligente, livlige Husmand med hvid Krave og Afholdsstjærnen i sin Stadsfrakke, den velbyggede Tjenestekarl med et tækkeligt Højskolepræg, Hyrdedrengen, der gaber, fordi han ikke har sovet sidste Nat, den snudskede Herregaardskarl med gammelt Skraasovs om Munden — de kommer alle og endnu mange flere.

Gaardmandskonerne skrider frem i solidt Velvære med Døtre, der forstaar at klæde og føre sig. De har Gymnastikforeninger rundt i Landsbyerne. Og gamle Graaskæg fra Træplovenes Tid gaar omkring og ser med afdæmpet Begejstring paa det moderne Landbrugs Maskiner, Dyr — og Mennesker.

Men nu lidt hurtigt af Vejen, gamle Mand! Ungdommen og Kraften kommer brusende. En svær, rød Tyr med en renvadsket, krøltoppet Kærnedreng paa

Udsigt over Dyrskuepladsen.

— Sværmen bagude puffer os ind paa den solbeskinnede Fælled, hvor de hvide Telte lyser mat og kaster bløde Skygger over Græsset. Og Bondemændene kommer væltende ind.

Ryggen vælter frem som en Naturkraft. Tyren skinner i Solen af Styrke og Vildskab. Drengen sidder stolt som groet op af det vældige Dyr, der brummer og løber rask som en Hest.

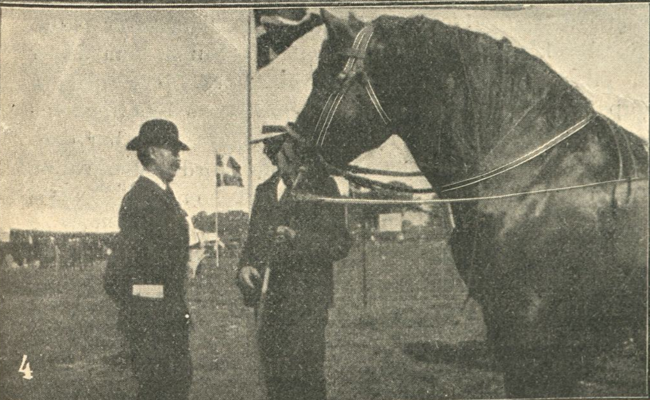

1) I Tyrestalden om Morgenen. 2) Drengen paa Tyren. 3) Den store Vædder. 4) Hingsten præsenteres. 5) Opvarteren og Kvægdriveren. 6) Mejeripiger 7) Koens Morgentoilette.

Tyrens Kæmpeskygge farer over hvide Telte, til den forsvinder som en rullende, mørk Klump bag Landbrugsredskabernes raslende Jærnskeletter.

Tyren er mit Dyr. Den lugter af noget uregerligt vildt fra før Syndfloden. Vi gaar straks ind i Tyrefolden, hvor hundrede laadne Kroppe staar med mat Solskær fra Lærredstaget over de brede Rygge.

Herinde giver Luften Genlyd af alle Slags vilde Lyde, som Nutidens tamme Mennesker kun udstøder, naar de bruger Bajonetten. Snøften, Rallen, Brølen, Brummen og lange Gisp. Og saa udstøder Tyren af og til en Lyd som en hæs Dampfløjte.

Der er Stemning i den Koncert. Tyren er helt igennem en stemningsfuld Kammerat.

Se nu lidt paa denne her 3-aarige „James“ fra Helsinge Tyreforening. Er denne Kolos virkelig kun et 3-Aars Barn! Vi bliver skamfulde paa Menneskehedens Vegne.

Tampen er 10,000 Kroner værd. Den bedækker 200 Køer om Aaret. Hver Ko tager 20 Kroner med hjemmefra til „James“ hin fyrige.

Han er storslaaet helt igennem!

„James“ rejser sig og glor paa os. Dens store, vaade, blaasorte Øjne minder om Tørvemosen. Der ligger noget sørgmodigt i disse den bundne Kæmpes Øjne. Ringen i dens brede, vaade, graa Savlsnude bedrøver den dybt.

Men naar den aabner Øjnene helt, bryder et vildt, skummelt Udtryk frem som et Uvejr. Alt det inderste hvide under Øjenlaagene er gennemtrængt af røde Aarer som et søvnløst Menneskes Øjne. Og dette mathvide, fugtige, rødsprængte kaster Blodskær over hele Øjet.

„James“ vil myrde.

Tyren bøjer sit vældige, kantede Hoved op og ned to Gange.

Værsgod, lille Ven med Brillerne! Op i Luften med Dig! Nederdrægtigt, at jeg ikke kan ramme Dig!

Tyren sender mig et Blik fra Stenalderens Urskov og snøfter. En Solstraale falder paa dens krøllede, sorte Pandeskal. Huden glinser, Ørerne bevæger sig frem og tilbage, som gik de paa Hængsler.

Hovedet er fuldt af vildt, uregerligt Liv.

Hæ—æh—øh! Et hæst Dampfløjt og nok et Brøl.

„Er Du der endnu, Slyngel!“ — mumler Tyren og spytter Fraade paa mig.

„Ka Du itte være ordenlig, James? Hva—a!“ — siger den unge Vogter kærligt.

James beder os begge rejse Fanden i Vold.

Saa løfter den sit ene Bagben for at bortjage en sølle Spyflue, som sidder paa dens portbrede Nakke.

Dette stive Løft af Benet er en Kraftudfoldelse, saa Baasen knager. Men Fluen bliver naturligvis ganske roligt siddende.

„James“ glor paa mig. Den er skamfuld og rasende. Den løfter det andet Bagben med en Vælde, der vækker Uro blandt alle Foldens Tyre.

Men hvad kommer det Fluen ved!

„James“ knurrer forbitret. Dens Vrede er altomfattende. Den vil spille Bold med Jordkloden for denne ene Flues Skyld.

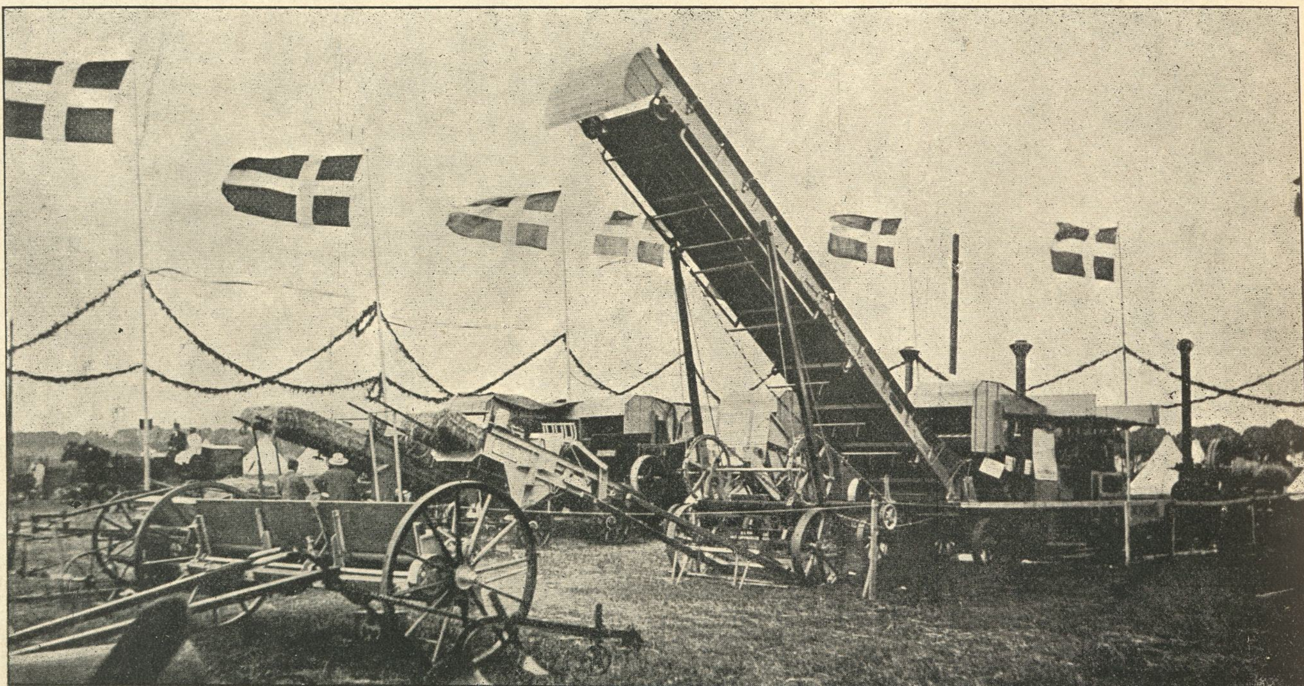
Tyren sætter begge Forbenene fast i Foderet og ryster paa Hovedet. Svingningen bringer Luften i mærkbar Bevægelse. Den kaster sig ned med et Bump, rejser sig — og giver sig til at spekulere fornuftigt over denne nederdrægtige Flue. Vi hører Tankerne rumstere i dens store Hoved. Endelig, da Fluen spadserer ned over „James“' Pande, stikker den en graablaa, ru Tunge ud af et graarødt, dampende Gab. Men Tungen er naturligvis for kort. Den kan umuligt naa Fluen, som drejer om og marscherer henad Dyrets sorte Ryg ned til Bagparten, under Bugen, hvor alle Kødets Kræfter svulmer voldsomt. Her er Tyrens Kraftkilde. Her bor dens Sjæl, og denne Sjæl lever, saalænge Jordkloden ruller.

Buldrende Begær koger i Tyren som rødt Lava i et sort Krater. Den glemmer for et Øjeblik Fluen og rejser sig paa Bagbenene med et langt Brøl ud af den rasende, hede Mund.

Dette Spektakel er for meget for Fluen. Den flyver forfærdet bort.

Tyren vandt. Men den er alligevel gal over, at den virkelig har skullet have saadan et Mas med en sølle Flue.

— — Tyren er herlig, vild oprindelig. Den er Dyrenes Konge. Den er stærkere end Løven. Den

H. C. Petersen & Co.s Udstilling af Landbrugsmaskiner.

tager en Tiger paa Hornene som en Mis. En dobbelt Saltomortale, lille Tiger! To Forben i Maven paa Dig!

Færdig!

Jeg gaar tre Skridt fra Tyren. Nu skinner Solen paa „James'“ svulmende Bagparti. Mælkeaarerne lyser hvidligt langs Bugen, dens fire smaa Patter — svarer til Mænds Brystvorter — hænger som lyserøde Vorter i dybe Skygger. „James“ har udmærkede Mælketegn, og han er stolt af disse Tegn. Nu rejser han sit umaadelige Hoved og slaar op med Bagbenene som en Hest.

En rød Ko i en anden Baas rækker lang Hals og ser livlig ud. Og disse to begynder nu at brøle Urskovens vilde tusindaarige Elskovssange, saa det giver rullende Genlyd paa Dyrskuepladsen.

Lys og Skygge spiller over alle de forvredne, dampende Kroppe, der duver og skyder op i laadne Buer over Baasenes trægule Bjælkeværk.

Uh! Huuh!

Jordskælvsbulder runger under de skraa Lærredstage.

Saa bliver der atter lidt Ro. Over Ryggen af disse hornede Vilddyr saa jeg den øvrige Udstilling. Men naturligvis ikke Hingstene; thi disse slikkede, pudsede Lapse med røde Grimer er intet mod en Tyr. Og Faarene gad jeg heller ikke se. Saadanne Lemmedaskere skal ses, før man gaar til Tyrene.

Nej, jeg saa over Tyrenes Rygge langt ud over den solbeskinnede, grønne Fælled, hvor store Menneskesværme myldrede. Fælleden var indsmigrende den første Udstillingsdag. Teltene lyste, Musiken klang, Landbrugsmaskinerne raslede.

1905's Poesi klang højt i Luften.

Og alt det fine, glade, som rørte sig paa Fælleden under saamange Former i Dyrskuedagene! Vi saa Børnene stime sammen om smaa, hvide Telte med røde Indskrifter: „Abrikosbrød, lædskende Sommerspise!“ — „Søde Kirsebær fra Rhinen!“

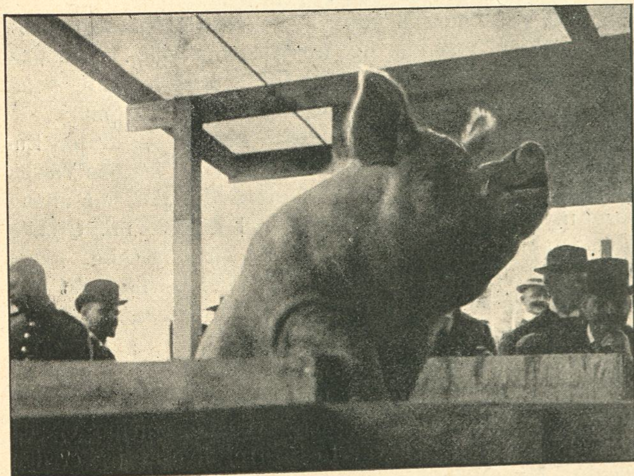
„Ristede Nødder fra Florida!“ — „Varme Vafler!“ — „Jordbærlimonade!“

Børnene er ved at kravle ind i de smaa Telte.

Fra Værtshusteltene stiger Duften af svære Bøffer, som lokker Bondemændene til sig i store, mørke Klumper.

Glade Latterbølger ruller ind til mig fra et stort Selskab af Fabrikspiger, som holder „Skovtur“ paa Dyrskuepladsen. De farer over Pladsen i en urovækkende, balstyrig Sværm.

Æh—æh—uuu! brølede „James“ efter dem. Jeg kløede Tyren mellem Hornene til Afsked og drev omkring og saa Køer blive vadskede som Smaabørn. Jeg saa Kvægdrivere, der drak sig en Bajer. Jeg snakkede længe fornuftigt med en solid Gaardmandsfamilie og stod endelig paany udenfor den svære, hvide Portal, der lyste i Solen endnu stærkere end i Morges.

Et grimt Ansigt.

Grønne Planter stod opad dens Sider. Blomster straalede mod det hvide Træværk.

Højt i Luften smældede Flagene som glorøde Flammer med hvide, bølgende Striber paa kryds og tværs.

Det var rigtig morsomt at være levende den første Dyrskuedag.

J. P. Brochmann.

Povl Friis.

Povl Friis, som forleden døde ude paa Kommunehospitalet, var gennem mange Aar de teatersøgende Provinsfolks erklærede Yndling. Og det er let at forstaa, hvorfor han var det.

Teaterdirektør Povl Friis. Ungdomsbillede.

Povl Friis var nemlig i sin Ungdom en Mand, der lovede mere end de fleste. Han var først og fremmest en naturlig og klog Skuespiller, og han besad Udtryk for en elskværdig Godmodighed og naiv Livsglæde, som — forenede med et frodigt Lune, der ofte slog sig altfor stærkt løs — netop var af den jævne, borgerlige, ofte lidt for familiære Art, der tiltaler et Publikum, som tit opfatter „Komedien“ som et ikke særlig behageligt, men nødvendigt Appendiks til den efterfølgende Kop Kaffe paa et af Byens Hoteller.

Friis fødtes 30. September 1854, og han debuterede paa „Folketeatret“ den 1. September 1872 som en Tjener i „Pigen i Lyon“, var derefter nogle Aar i Norge og kom saa til Cortes, hvor han mest varetog de lyriske Elskere, f. Eks. i Elverhøj og Alladdin, i hvilke Roller han skal have været forfærdelig.

Senere blev han Ræsonnør, og der er slet ingen Tvivl om, at Povl Friis under kyndig Vejledning og med personlig Flid vilde være blevet en fremragende Kunstner, der havde indskrevet sit Navn i dansk Scenekunsts Historie.

I Stedet for kom Povl Friis til at leve et Liv i forgæves og haabløs Kamp. Han var til Slut spærret ude, og han døde som en Mand, der ikke engang mere troede paa „Gøglets“ Evne til at samle Publikum om sig.

Men rundt i Provinsens Byer efterlader Povl Friis sig mange Venner, der vil mindes hans fordringsløse Elskværdighed, og der er vel ogsaa nogle, der vil huske ham i Roller, hvor han præsterede god Kunst, f. Eks. som Benzen i „Guldfugle“, Balthazar i Sardous „Andrea“, Nicolai i „Nøddebo Præstegaard“, Søderlund i „Karens Garde“ og — last but not least — som Møller i „Embedsiver“, hvor han udfoldede al sin umiddelbare Godmodighed.

H. O. B.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

27. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

„Jo, jo, De kan tro, her har været opført Tragedier! Da Sultan Murad den tredje døde, blev Hundrede Damer og Slavinder sendt i Landflygtighed tilligemed hans syv og tyve Døtre. Men alle de Slavinder, som havde spæde Børn, blev druknede sammen med deres Børn. Da Sultan Muhammed den fjerde blev indespærret, fik hans Harem den samme Skæbne. Mellem Kvinderne indbyrdes har der altid raset de frygteligste Kampe. En Sultaninde myrdede med egen Haand flere Slavinder, som hendes høje Gemal havde fundet Behag i. Men ellers har Gift været det Middel, som de hyppigst har anvendt for at rydde hverandre af Vejen.“

„Alt dette er dog rædsomt!“ — udbrød Alma. „Her er saa vidunderlig dejligt som i en Æventyrverden; men naar man hører om alle de skrækkelige Begivenheder, som har fundet Sted her, falder der ligesom et sort Slør over Naturen, og Skønheden faar noget djævelsk ved sig. Jeg bliver helt uhyggelig til Mode.“

Zuleika lo; men hendes Latter var haard og kunstlet.

„Nu hører jeg, De er Skandinav!“ — sagde hun. „For Orientens Kvinder er Erhvervelsen af Magt og Rigdom altid det højeste Maal i Livet. Efter Mahammeds Lære, véd De jo nok, at kun Mandens Sjæl har et evigt Liv, men ikke Kvindens, altsaa er det naturligt, at de materielle Goder for dem spiller en langt højere Rolle end for kristne Kvinder, der ser hen til noget bedre i en anden Tilværelse.“

Her afbrødes Samtalen, ved at nogle andre Damer kom ind i Pavillonen for at hvile paa Divanerne.

„Har De ikke Lyst til at besøge mig?“ — spurgte nu Zuleika. „Hvis De vil komme, skal jeg sende Bud efter Dem.“

„Ja, mange Tak,“ — svarede Alma, — „mere end gerne!“

Og derefter gik de hver til sit.

Skønt Alma var glad over at have fundet en Skandinav, med hvem hun kunde tale sit eget Sprog, havde hun dog straks faaet Indtrykket af, at der var noget sønderrevet i denne svenske Favoritinde, og hun undrede sig over, hvorledes hun kunde være havnet her. „Mon det er sket ufrivilligt saaledes som med mig?“ — tænkte hun, og hun ønskede det næsten; thi da vilde hun jo lettere kunne betro hende sine Sorger og blive forstaaet.

Da Alma kom hjem, var hun alene nogle Timer det vil sige, de sorte Tjenere sad altid ved Siden af den yderste Dør, sysselsatte med deres Haandarbejder; men hun var allerede blevet saa vant til dem, at hun næppe bemærkede deres Nærværelse.

Klokken fire blev hun kaldt ind i Spisesalen til det andet store Maaltid sammen med de unge Gøsder, og nogle Timer senere kom, som aftalt, Zuleika Ikbals Tjener for at hente hende. Spændt paa, hvad hun nu skulde faa at se og høre, lod hun sig straks føre ovenpaa til Favoritindens Lejlighed. Denne var udstyret med samme ødsle Pragt som Sultaninde-Kadinens. Gulvet var belagt med tommetykke Tæpper, og alle Vægge behængte med lyse Silkestoffer, indvirkede med Guld.

Værtinden kom Alma i Møde med stor Venlighed og bad hende tage Plads ved sin Side paa en Divan. De to Selskabsdamer blev derimod siddende med Benene over Kors paa Silkepuder midt paa Gulvet. Der blev talt fransk. Tyrkinderne spurgte først om de nye Moder, og senere roste de med mange Lovord den tyske Kejserindes Elskværdighed, da hun besøgte Haremmet. Imidlertid bød Tjenerne Kaffe og Sukkerkage om paa forgyldte Bakker. Tilsidst spurgte Zuleika, om Alma ikke havde Lyst til at se Lejligheden?

„Jo, tak!“ — svarede Alma, idet hun rejste sig og fulgte Værtinden ind gennem en lang Række Værelser af forskellige Størrelser.

„Her er mit Sovekammer!“ — sagde hun, idet hun trak Portièren foran den sidste Dør til Side „Her sover jeg altid,“ — fortsatte hun, — „medens alle de andre Damer bytter Sovekammer hver Nat. Eller ogsaa lader de hver Aften Sengen eller Madrassen flytte fra den ene Side af Værelset til den anden.“

„Hvorfor gør de det?“

„Jeg formoder, det maa være en Vane, som ligger dem i Blodet fra den Tid, da det osmanske Folk levede som Nomader. Sultanen selv ligger heller ikke to Nætter i samme Kiosk. Først i sidste Øjeblik faar Tjenerne at vide, hvor deres Herre ønsker at sove. Og det er altid i en Stueetage med væbnet Vagt udenfor Døren.“

Ved den ene Langvæg stod der en høj Bronceseng med hvidt, perlebroderet Silketæppe med Guldfryndser. Væggene var behængte med Zobelpels og Gulvet dækket af gult Tigerskind.

„Lad os sætte os her paa Divanen og tale lidt sammen i Enrum!“ — sagde Zuleika. „Jeg synes, De ser ud, som om der var noget, der trykkede Dem? Er De ikke fornøjet med at være her?“

„Hvorledes skulde jeg kunne være fornøjet her?“ — svarede Alma, medens Graaden pludselig kvalte hendes Stemme.

„Hvad fejler Dem? Hvorledes er De kommet her?“ — spurgte Zuleika. „Jeg formoder, at hverken Storherren eller Prinsessen har spurgt Dem derom. Man gør ikke Spørgsmaal ved Hoffet. Men da vi nu saa halvt om halvt er Landsmænd og vi mødes i et fremmed Land, saa tager De mig det vel ikke ilde op, om jeg gør Dem dette Spørgsmaal?“

„Nej, paa ingen Maade!“ — svarede Alma, som snart genvandt sin Fatning og tørrede sine Øjne. „De kan gerne faa det at vide.“ Og nu fortalte hun alt, hvad hun havde gennemgaaet, siden hun forlod Danmark.

„Stakkels ensomme, forladte Barn!“ — udbrød Zuleika, idet det ellers saa kolde og haarde i hendes Væsen pludselig veg Pladsen for Medlidenhed. „De har altsaa været ulykkelig, inden De kom hertil, medens min Ulykke først begyndte her. Men jeg véd virkelig ikke, hvem af os der er mest at beklage. Siden De har vist mig Fortrolighed, vil jeg til Gengæld gøre det samme.“

„Ja, gør det!“ — bad Alma.

„Jeg er af gammel, svensk Adel,“ — fortalte nu Zuleika, — „og jeg er født paa et Gods i Skaane. Min Fader var Kommandør i den svenske Marine og en højt anset Mand. Vi var to Søstre, hvoraf jeg er den yngste. Mit Navn er Sigrid Silfverhjælm. Da Fader en Gang var paa Togt med et Kadetskib til Middelhavet og Orienten, lod han Moder og os to Søstre rejse gennem Europa for at møde ham i Stambul. Skibet skulde nemlig ligge her fjorten Dage i Havn. Vi boede i et af de europæiske Hoteller i Péra; men Fader kom

hver Dag i Land og fulgte os rundt for at besé Byen. En Aften var der Fest om Bord paa Orlogsskibet, hvortil Fader havde indbudt flere af Diplomatiets Medlemmer med Damer samt nogle tyrkiske Officerer af Hær og Flaade. Blandt disse var ogsaa den nuværende Marineminister Hassan Pascha, hvis Navn, jeg formoder, De kender."

„Nej, jeg kender ham ikke!"

„Nuvel, saa skal jeg med nogle faa Ord sige Dem, hvem det er! Han er en Ungdomsven af Storherren og var en af Lederne for Opstanden imod dennes Onkel Sultan Abdul Aziz, som stræbte sin Brodersøn Abdul Hamid efter Livet. Hassan løb efter den flygtende Monark fra det ene Gemak til det andet i det gamle Serail i Stambul og myrdede ham endelig med egen Haand. Abdul Hamid, der tilbragte sin første Ungdom i Fangenskab i Slottet Beikos paa den asiatiske Kyst af Bosporus, skylder altsaa fornemmelig denne Hassan Pascha sin Tronbestigelse. Derfor har han ogsaa skænket ham en Æressabel, besat med Ædelstene. Man paastaar imidlertid, at Hassan skal bestyre Flaaden saa slet som muligt, og at han selv har opbrugt alle de Penge, som er blevet ham anvist til at bygge og udruste Skibe for."

„Men hvorfor vedbliver han da at sidde i dette Embede?" — spurgte Alma.

„Fordi Portens høje Herre aldrig faar mere end en Tredjedel af Sandheden at vide. Men nu vender jeg tilbage til min Historie. Paa Ballet om Bord talte jeg flere Gange med Hassan, som udtrykte sig flydende paa fransk og overvældede mig med Smigerord i orientalsk Blomstersprog. Om Natten tilbød han Fader at føre os Damer i Land i sin lille Dampbaad, og Forslaget blev modtaget med Taknemmelighed. Da vi kom ind til Bryggen, hjalp han først Moder og Sofie op, og derefter kom han tilbage for at hente mig. Men idet jeg skulde sætte Foden paa Landgangsbroen, gjorde Baaden en hastig Bevægelse bagud."

„Der er vist noget galt med Maskinen!" — raabte han op til Moder. „Vær kun rolig! Deres Datter kommer straks."

„Baaden maa vende!" — sagde han til mig, som ikke anede nogen Fare, før vi var kommet langt ud i Søen. Da satte han Kursen nordover, bandt mine Arme, trak en Læderpose over mit Hoved og førte mig hertil som Fange."

Hassan havde samme Morgen udbedt sig en ny Gunstbevisning, og som Tak herfor skænkede han nu Storherren sit Bytte. Halvt død af Skræk blev jeg baaret ind i Yildiz, i hvis Harem jeg senere har boet."

„Det var da forfærdeligt!" — udbrød Alma. „Fik Deres Familie det at vide?"

„Ja, men først da jeg kunde berette, at jeg var lykkelig og ikke mere ønskede at forlade Tyrkiet!"

„Har De da virkelig kunnet falde til Ro her? Jeg synes, De maatte hade hele Folket, naar De havde lidt en saadan Uret."

„Ja, i Begyndelsen følte jeg ogsaa saaledes! Og jeg gik i stadig Angst for at komme til at opnaa det, som alle de andre Odalisker efterstræber som den højeste Ære. Fra Gøsde steg jeg efter et Aars Forløb til Ikbal; men saa hændte det vidunderlige, at jeg lidt efter lidt kom til at holde af min Søns Fader."

„Holde af Abdul Hamid!"

„Ja!"

„Og De har en Søn?"

„Ja, en Søn paa femten Aar!"

„Eftersom jeg begyndte at føle mit Hjærte bundet, fordunstede ogsaa Længslen efter mit Fædreland og min egen Slægt. Jeg levede mig ganske ind i de nye Forhold, og da jeg jo vidste, at jeg aldrig kunde komme bort, blev Yildiz hele min Verden. Men hvor meget har jeg ikke lidt indenfor disse Mure!"

Og Zuleika bedækkede et Minut Øjnene med sin snehvide af Diamanter funklende Haand.

Efter en kort Pavse fortsatte hun:

„I det første Aar levede jeg i uforstyrret Fred, fordi jeg ikke gav Anledning til Skinsyge. Men efter at jeg var blevet beskinnet af Kalifens Sol, begyndte Skyerne at samle sig over mit Hoved, og Uvejret brød ud. Min kortvarige Lykke med Abdul Hamid, af hvem jeg troede mig elsket, blev snart formørket af de andre Favoritinders Forhaanelser og skarpe Hug. Naarsomhelst man kunde finde Lejlighed til at sige mig et saarende Ord, gjorde man det. Men værst var dog Sultaninden, den lidenskabelige og listige Tscherkesserinde. Efter min Søns Fødsel nærede Sultanen det Ønske at ophøje mig til en Kadines Værdighed. Men herover blev baade Tscherkesserinden og hendes mandlige Slægtninge meget forbitrede. Hendes to Brødre Risa og Ahmed Bey er ligesom hendes Svoger Kammerherre Arif Bey vante til med fulde Hænder at øse af Storherrens Pung og til at uddele Embeder. Endog udadtil sidder de inde med den højeste Indflydelse. Derfor var de naturligvis bange for, at Magten skulde blive delt, og jeg havde en Anelse om, at de lagde Planer om at dræbe mig. Aftenen før det Dokument, der gjorde mig til Sultanens retmæssige Hustru, skulde underskrives, blev jeg indbudt til Fest hos Sultaninden. For ikke at mishage hende endnu mere modtog jeg Indbydelsen og gik ind til hende sammen med min Selskabsdame. Hun bød os Kager og Is; men jeg vovede ikke at spise af Frygt for at blive forgivet."

„„Hvorfor spiser De ikke Deres Is?" — spurgte hun mig med et slangeagtigt Udtryk i Blikket."

„Men inden jeg havde faaet Tid til at svare, blev hendes Opmærksomhed heldigvis afledet fra mig af en Kakadue, som havde sledet sin Fod løs af den Messinglænke, hvormed den var bundet fast til sin Stok. Nu kom den flyvende hen til sin Ejerinde og satte sig paa hendes Hoved. Medens alles Øjne hvilede paa Fuglen, benyttede jeg Lejligheden til at skyde min Tallerken hen til min Selskabsdame og bemægtige mig hendes. Da nu hele Forsamlingen var kommet til Ro igen efter den uventede Afbrydelse, spiste jeg Isen. Men det varede ikke længe, førend min Selskabsdame blev blaahvid i Ansigtet og faldt om i Krampe. Tjenerne løftede hende op og bragte hende ud; men samme Nat døde hun under de grusomste Lidelser. Dette var altsaa, hvad Tscherkesserinden havde tiltænkt mig."

„Hvilket grusomt Menneske!" — udbrød Alma.

„Ja, saadan er Livskampen i dette Paradis!" — svarede Zuleika med et bittert Smil. „Da jeg frygtede for min Søns Liv, bønfaldt jeg nu Abdul Hamid om at ændre sin Beslutning og at lade mig faa Lov til at forblive i den Stilling, hvori jeg var. Jeg vovede ikke at betro ham den Mistanke, som jeg nærede til hans Hustru, thi jeg frygtede stadig, at hun kunde finde paa at hævne sig paa mit Barn. Sorherren føjede mig i mit Ønske, og mine ydre Forhold forblev altsaa uforandrede. Kun holdt jeg mig nu fjærnt fra Sultaninde Kadinen. Men senere fik jeg en større Sorg; thi jeg gjorde den pinlige Opdagelse, at Abdul Hamid vist aldrig nogen Sinde har følt, hvad vi Europæere mener med Kærlighed. Efter min Søns Fødsel forandredes vort Forhold . . .; men jeg vovede aldrig at vise ham min Skuffelse eller at gøre ham nogen Bebrejdelser. I Aarenes Løb har jeg maattet se ham gaa fra den ene til den anden. Imod mig er han altid høflig og venlig; men det er, som om hans Hjærte er gledet ganske bort fra mig, og han opsøger mig aldrig mere i Enrum!"

(Fortsættes).

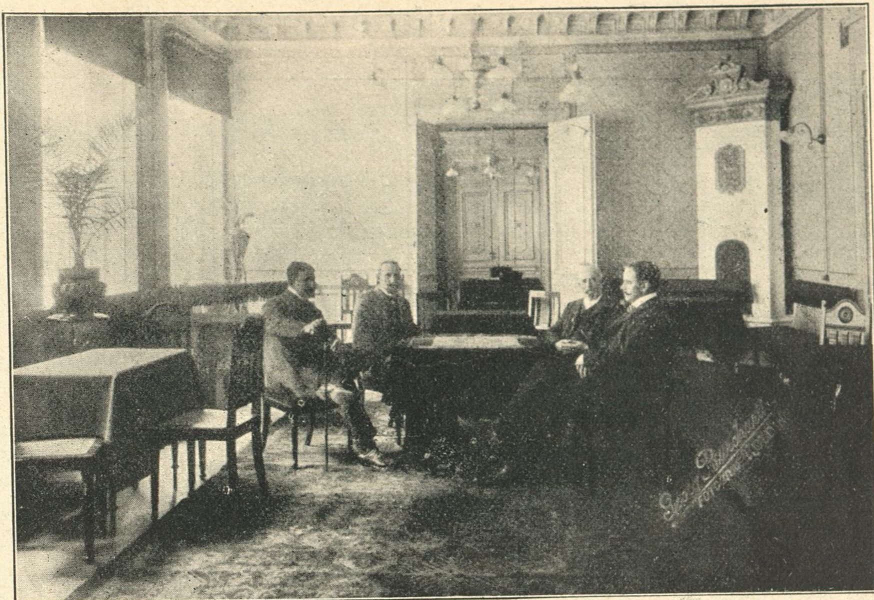

Hotel Kolding.

Fra Skagen til Gedser er Hotel Kolding kendt af hver en dansk Handelsrejsende som et af de smukkeste, hyggeligste og mest up-to-date Hoteller i Provinsen. Den stadselige Bygning, som ligger midt paa Torvet, er et smukt Vidnesbyrd om, at Kolding By følger bravt Tridt med de jyske Provinsbyers Vækst og moderne Udvikling.

Naar man befinder sig inde i Hotel Kolding, kan

selv den mest forvænte Turist komme til at glemme, at han er i en jysk Købstad paa ca. 13,000 Indbyggere. Med sit elektriske Lys og sine sanitære Installationer indtager det allerede nu en første Rangs Plads; men i en nær Fremtid vil det blive betydeligt ud idet og tildels nyt monteret, saa at det fuldt ud kommer paa Højde med et hvilket som helst Hovedstadshotel.

Café og Restaurant lader intet tilbage at ønske, og en Luksus som Privat-Telefoner findes paa næsten hvert andet Værelse, hvad der har særlig Betydning for de mange Handelsrejsende, der hovedsagelig danner Hotellets Klientel.

Ejeren, Hr. *Carl Lundgreen,* hvis Navn har den allerbedste Klang i danske Provins-Hotelier-Kredse, er en Mand med det rette Øje for, hvorledes et Hotel skal og bør ledes for ret at trives. En saadan Rutine opnaas ikke let her hjemme; man skal til Udlandet for at lære som Overkellner i Martins Hotel i Randers for derefter at overtage Posten som Direktør for Hotel Kolding.

Kolding er en By, der kommer bedre med Aar for Aar. Om det saa er et Kejserbesøg, har den jo nylig kunnet opvise et saadant paa Løverodde, hvor der forresten er en Pavillon, som tilhører Hotellet. Hertil

Kunsten at drive Hotel, og det er da ogsaa i Kontinentets Storbyer, at Hr. Lundgreen har gennemgaaet den Skole, der først gjorde ham kvalificeret til Stillingen arrangerer Hr. Lundgreen jævnlig Sejlture.

Paa et Besøg i Kolding i Kejserdagene tog vi nogle Plader af Hotellets smukke Lokaler.

Fil-de-fer.

Fra Sporvejsfunktionærernes Fest i Kongens Have.

Sporvejsfunktionærernes Forening afholdt i de første Dage i Juli en Sommerfest i Kongens Have, ved hvilken ovenstaaende 3 Billeder er taget. Vort første Billede (1) viser en Scene af Revyen „Det gode, gamle Stoppested", som selve „Klods Hans'" Redaktør, *Chr. Flor*, havde forfattet over alle mulige aktuelle Begivenheder. Den gjorde megen Lykke. — De to andre Billeder er et Par vittige Tegninger af Tegneren *Valdemar Andersen*. Deres Sujet er hentet fra Sporvejslivet, og de bærer Titlerne: „Den anden Vej, Frøken!" (2) og „Rygning er tilladt overalt i Bivogne" (3).

Festen, hvis Arrangør var den bekendte Sporvejsfunktionær *Saabye*, var meget vellykket og samlede et forholdsvis stort Publikum

Ugens Navne.

— Den 22. Juli fejrer Agent *M. S. Philipson* og Hustru i Randers deres *Diamantbryllup*. Philipson er

Agent Philipson og Hustru.

85 Aar gammel, hans Hustru er 86. De er begge endnu raske og rørige.

Philipson var i sin Tid Indehaver af en af Jyllands største Manufakturforretninger. I sine yngre Dage deltog han meget i sin Bys offenlige Liv; han var under Krigen i 64 Byens Tillidsmand, og i en Aarrække sad han i Byraadet. — I Dagens Anledning vil det gamle, afholdte Diamantbrudepar sikkert faa mange, velmente Lykønskninger.

— Den 29. Juni fejrede Arkitekt *Thejll* sit 25 Aars Jubilæum som Bygningsinspektør i Gentofte Kommune. Hr. Thejll har ude i denne store Villa-Kommune indlagt sig store Fortjenester, ikke blot som Bygningsinspektør, men ogsaa som Arkitekt. En Mængde af de monumentale Bygninger, som i de sidste 10—15 Aar har rejst sig dér, er præget af hans Snille og Kunstsans. Blandt disse Bygninger skal særlig fremhæves Raadhuset i Charlottenlund og den fornylig indviede Kommuneskole i Gentofte.

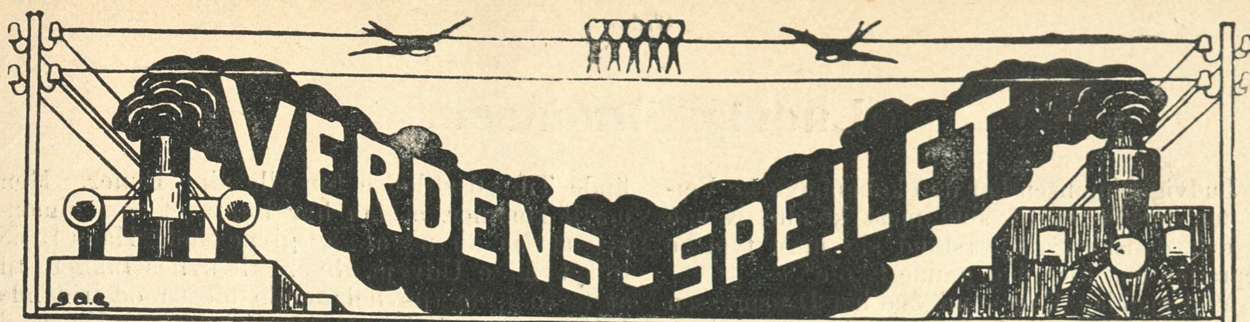

Arkitekt Thejll.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 43, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 23. Juli 1905.

Etatsraad, Overretssagfører Ludvig Simonsen.

* 25 December 1847 — † 12. Juli 1905.

Ludvig Simonsen.

I Ludvig Simonsen har den københavnske Verden mistet et af sine mest kendte Navne og den danske Sagførerstand sin mest typiske Repræsentant for „den gamle Skole“.

Med sjælden Enstemmighed har Dagspressen ydet hans fremragende Dygtighed sin Anerkendelse. Det har heller ikke manglet paa Anekdoter og „spredte Træk“ af hans Liv og Virksomhed — et Tegn paa, at han var en Mand, der interesserede sin Samtid. Antagelig vil det da have sin Berettigelse, at en, der i de sidste Aar paa forskellige Omraader af hans vidtforgrenede Virksomhed er kommet i nær Berøring med ham, søger at fæstne de spredte Træk til en Karakteristik af hans ejendommelige Personlighed.

Simonsen var netop først og fremmest en ejendommelig Personlighed — noget for sig selv. Han havde ikke dannet sig efter noget Forbillede eller efter nogen konstrueret Norm for „den gode Sagfører“s Optræden, men virkede umiddelbart gennem sine egne medfødte Evner og Anlæg, der i en sjælden Kombination gjorde ham fortrinlig skikket til den Virksomhed, som han med Naturnødvendighed maatte vælge til sit Livskald.

At Simonsen var en ualmindelig klog Mand, vil ingen, der har kendt ham, kunne drage i Tvivl. Man talte ikke mange Minutter med ham, før man var fanget af hans Tankers Klarhed og tvunget ind under hans Ræsonnementers Følgerigtighed. Men heller ikke blev noget Forhold, som Simonsen tog op til Behandling — som det saa ofte hænder — gjort fladt og tørt ved at presses ind i de juridiske Rammer. Simonsen ejede den „plastiske“ Fantasis ejendommelige Evne til at udforme en Sag i alle Dimensioner — han saa ethvert Forhold som et Udsnit af det levende Liv. Derved blev han i hele sin Færd i saa fremtrædende Grad den praktiske Jurist — den forstaaende juridiske Huslæge for sine Klienter og de praktiske Interessers overbevisende Talsmand under Lovgivningsarbejder.

Simonsens hele Færd bar i særlig Grad Præget af at være i Overensstemmelse med Fordringerne til en „*bonus paterfamilias*“ — Romerrettens af alle senere Retsforfatninger knæsatte Mønster for „den gode Borger“. Derfor indgød han alle en ubegrænset Tillid. Naar man fulgte hans Raad, var man altid overbevist om at være paa den sikre Side. Det vil — som den naturlige Revers hertil — blive sagt om Simonsen, at han ikke var en Initiativets Mand og derfor ikke har brudt nye Baner. Dette er ogsaa i en vis Forstand sandt. Den Bane, der var brudt ham i den af hans Fader skabte Virksomhed, var imidlertid ogsaa tilstrækkelig bred til, at en betydelig Personlighed dér kunde finde Tilfredsstillelse for alle sine Evner. Men dertil kommer, at faa har forstaaet som Simonsen at faa alt ud af det givne Stof. Hans Evne til at finde Udveje, hvor alt synes lukket, til at forsone de tilsyneladende mest modstridende Interesser og til at bringe Orden og Harmoni i de mest indviklede Forhold var saa enestaaende, at man ikke med Rette kan nægte, at han var i Besiddelse af en virkelig skabende Kraft. Den snilde Maade, hvorpaa han har fundet en Løsning af det saa overordentligt vanskelige Spørgsmaal om Ordningen af en Tvangsakkord udenfor Konkurs — en Løsning, som han opnaaede at se udrustet med Lovskraft — afgiver det bedste — men langtfra det eneste — Vidnesbyrd herom.

De mange glimrende Resultater, som Simonsens Virksomhed kunde opvise, vilde dog ikke være naaede, hvis ikke en sejg og maalbevidst Energi havde staaet ved Siden af hans andre Egenskaber. Simonsens Klienter behøvede aldrig at være bange for, at deres „fine“ Sagfører skulde nøjes med at øve et Tilsyn med og en Overledelse af deres Affærer. Naturligvis maatte han i sin udstrakte Virksomhed i høj Grad benytte andres Bistand — og han forstod til Fuldkommenhed den vanskelige Kunst at samarbejde med sine Medhjælpere; men skulde der opnaaes noget ved en personlig Henvendelse eller Indskriden, gik Simonsen ufortrøden i Ilden, og han helmede ikke, før Maalet var naaet.

Hvad der fremfor alt karakteriserede Simonsen i hans private Liv, var en sund og umiddelbar, man fristes til at sige barnlig, Glæde ved Livet. Han blev ikke forskaanet for store Sorger — han mistede en Datter, som han forgudede, og en klog Hustru af en ualmindelig hjærtevindende Karakter. Det saa ud, som Sorgen vilde slaa ham til Jorden; men Arbejdet kaldte, og han vandt Bugt med Mismodet. Dertil bidrog ogsaa hans varme Hjærte for andres Lidelser og Nød, som hans store Indflydelse og hans rundelige Indtægter paa mange Maader tillod ham at lindre.

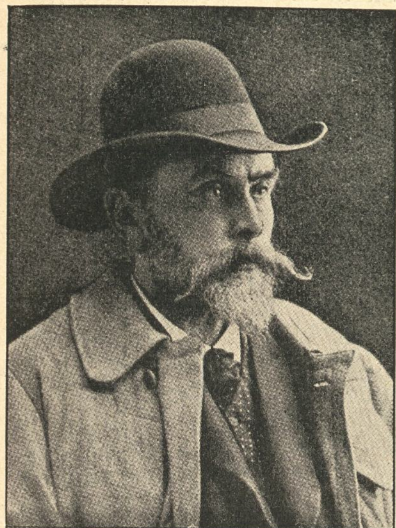
Det er med Vemod, at man tænker paa hans pludselige Bortgang i hans tilsyneladende bedste Manddomskraft. Tanken om det Meget, som han naaede at faa udrettet, kaster dog et mildnende Skær over den bratte Livsafslutning, og Ludvig Simonsen vilde selv trods — eller maaske netop paa Grund af — sin store Kærlighed til Livet have følt sig lidet tilfredsstillet ved at være bleven sat paa halv Sold. En halv eller hel Emeritus-Tilstand, selv om der ved Forstaaelse fra de nærmeste Omgivelsers Side kan gøres meget for at dække over den, vilde sikkert være følt som en Lidelse af ham, saa sandt som den vilde være en diametral Modsætning til hans hele Karakter og Anlæg.

L. A. Grundtvig.

Komponisten Jørgen Malling.

Torsdag den 12. Juli døde Komponisten *Jørgen Malling* efter længere Tids haabløs og nedbøjende Sygdom.

Jørgen Malling, der var født den 31. Oktober i København, vakte allerede som meget ung Opmærksomhed ved nogle skotske Folkesange. Og allerede da var man klar over, at der her var opstaaet en ejendommelig og egenartet Tonekunstner. Da Malling i 1861, som den første Komponist, fik det nystiftede Anckerske Legat, drog han til Paris, hvor han satte sig nøje ind i det Chevéske System, en Metode, der benytter Tal i Stedet for Noder, og som han uden Held ofrede mange af de kommende Aar paa at indføre herhjemme. Efter et kortere Ophold i St. Petersborg, hvor der vistes ham og hans Musik stor Ære, vendte han atter hjem for i 4 Aar at virke som Organist i Svendborg, indtil han efter Opfordring af de svenske Skolemyndigheder rejste til Stockholm, for paa Statens Regning at indarbejde det Chevéske System i Sverrig, hvor det i Modsætning til herhjemme slog godt an og skaffede ham megen Anerkendelse.

Alt imens havde Jørgen Malling med smaa Mellemrum udsendt sine Kompositioner; men først da han i 1882 tog fast Ophold i München, hvor han levede i hele 13 Aar og i 4 Aar var Docent ved Universitetet i Musikteori og Æstetik, samledes hans Evner og dramatiske Anlæg til nogle større Opera-Arbejder „Lisinka“, „Frithjof“ og „Küvala“, som opførtes rundt om i Tyskland og Schweitz og bevirkede, at denne farende Sangers Navn blev næsten mere kendt i Udlandet end her i Danmark.

Men siden han i 1901 vendte tilbage, har han levet her i Landet, og et af hans sidste Arbejder blev Kantaten til de danske Skolesangstævner.

Jørgen Malling er som Tonedigter præget af en sjælden Naturlighed i Udtrykket for sin originale Fantasi og varme Følelse.

Den københavnske Presses Udflugt med Slangerupbanen.

1. I fuld Fart paa Vej til Slangerup. I Forgrunden Maaløe (Dannebrog) og Holm (Nationaltid.) — 2. Togets Afgang fra Lersøen. — 3. Paa Bropillen ved Fiskebæk. I Forgrunden ses bl. a., fra venstre til højre: Red. Jørgensen (Agrardagbl.), Dr. Arup. Haugner („København“), Dr. Mørk, Dyrlæge Frederiksen, Skovfoged Pipper, Ingeniør Werner, Formand Andersen; paa Bropillen: Elberling (Berl. Tid.), Holm (Nationaltid.), Aage Sorterup, Hammelev („Kl. 12“), Arn. Nielsen (Middagsposten), Ingeniør Boserup, Chr. Dahl (Politiken), Rasmussen (Ekstrabladet), Hother Jensen (Vort Land).

Justitsraadens Ring.

Sommerfortælling af **Albert Gnudtzmann.**

Justitsraaden tren ud af Afklædningsværelsets Dør, ud paa Badehusbroen. Som han stod dér, skinnende hvidt som en Nøddekærne i Augustsolens prudeste Glans, var han det pynteligste Indlæg imod, at Menneskene fra Naturens Haand skulde være ens, og at de Forskelligheder, der nu engang findes, kun skulde skyldes Klædernes og Kulturens ydre Antræk. Man behøvede ikke engang at have lagt Mærke til den Diamantring, der funklede paa hans Finger, selv nu, da han havde aflagt alle andre ydre Tegn paa sin fremskudte sociale Stilling. Man vilde ogsaa uden den have været klar over, at man ikke havde noget Dusin-Eksemplar af Mandkøn for sig. Hans Kød havde denne skære Hvidhed, der er Resultatet af mangeaarig Forædling gennem udsøgt Mad og Drikke. Man kom til at tænke paa en fed, plukket Kapun.

Bademesteren nærmede sig. Og da Justitsraaden var naaet et Par Trin ned ad Trappen, der fra Broen førte ned i Vandet, gav han ham et lille Puf, saa han plumpede ud. Det var aftalt saaledes mellem dem. Thi Justitsraaden havde det nervøse Racemenneskes Sky for selv at kaste sig ud i det raa Element. Desuden var det ikke frit for, at Bademesterens Overfald fremkaldte en let, ikke ubehagelig Gysen hos ham. Justitsraaden var inderst inde en romantisk Sjæl. Han følte en vis Pirring ved at tænke sig, at der blev forøvet et Attentat mod hans Liv . . . naar samtidig enhver Tanke om Fare var udelukket.

Med et stort Skvalp faldt han i Vandet. Lidt efter hævede hans Mave sig op af Sprøjtet som en Ballon. Næsten i samme Øjeblik fulgte hans Hoved efter. Han stønnede og gispede og nøs. Det hørte sig nu til, syntes han; Velbehaget øgedes, naar man saadan ligesom prustede sin lidt for mætte Ugidelighed ud af fulde Lunger, og saa var der altid hist og her en eller anden Ansamling af indeklemt Luft, som man havde godt af at faa ud af Bælgen . . .

Vandet var ganske staalblankt og stille. Det hvilede ud i Søndagsfred. Langt, langt ud i Sundet var ikke en Krusning at se. Og mens det her inde under Land var saa jublende gennemsigtigt grønt som den festligste Chartreuse, saa havde det længere ude taget en truende Tone af matsort, som Smedejern.

Justitsraaden havde taget et Par Svømmetag og lagde sig nu paa Ryggen. Han strakte Arme og Ben ud fra sig og sænkede Hovedet næsten ned under Vandet. Derved hvælvede Maven sig næsten monumentalt over den blanke Flade som en Kuppel, der blaser sig op fra en Bygnings flade Metaltag.
Justitsraaden befandt sig vel, næsten helt henvejret i den store, friske Natur.

Kun en Ting vakte hans Ubehag. Formedelst Søndagen var Badeanstaltens Publikum virkelig altfor blandet. Inde i Afklædningsrummene flød det med allehaande tvivlsomme Underbeklædningsstykker. Blaa, grove Skjorter, smaabitte og sagnagtigt snavsede Kraver, der imidlertid fuldkomment tilfredsstillede deres Ejermænds Krav til elegant og blændende Optræden, Fingertutter og Uldtrøjer og Brystduge, der forlængst var graanede i Tjenesten. Men det værste var næsten, at Ejermændene af disse Sager savnede altfor meget almindelig selskabelig Belevenhed. De drev frem og tilbage paa Badehusbroen hele og halve Timer ad Gangen, spyttede i Vandet, legede larmende Lege og gjorde jævnligt højrøstede og taktløse Bemærkninger om deres medbadende.

Der var især en lang, tyndbenet Fyr, der ærgrede Justitsraaden. Kun iført en stumpet Skjorte havde han sat sig paa Broen og lod Tæerne tjatte i Vandet. Hans Fødder var noget af det mest utiltalende, Justitsraaden mindedes at have set. Med deres krøgede og knystede Knortetæer lignede de forkrøblede Grene, der har snyltet sig frem af Træets Hovedstamme og som aldrig har kendt Lys og Luft. Desuden var de mildest talt ikke ganske soignerede, disse Fødder. Neglene havde faaet Lov til at gro ind i Kødet, og ikke engang Badet havde formaaet at bortskylle det Smuds, Vandringen gennem Livets Ynkværdighed havde sat paa dem.

Men Fyren var lige glad. Han skraalede en Vise, hvis Tekst meget vemodigt fremmanede Minder fra den syngendes lykkelige Barndomsdage, men som i hans Gengivelse blev et komisk Numer af burlesk, underforstaaet Saftighed.

Justitsraaden søgte at unddrage sig de i æstetisk Henseende saa lidet tiltalende Sanseindtryk, denne Personage ved sin Nærværelse paatvang ham. Han tog en Dukkert og svømmede derefter over til den modsatte Side af Bassinet. Han maatte imidlertid have vakt Fyrens Opmærksomhed, thi han hørte en bralrende Latter efter sig og en ru Stemme, der raabte:

— Sikken en, dér flyder, Fre'rik! Det er en, der er uje aa' begaa Selvmord, men han ka' ikke komme a'sted med det, fordi Fedtet holder ham oppe!

Der lød en behagelig knurrende Munterhed fra Auditoriet. Opmuntret af Bifaldet blev Manden med Knortetæerne ved:

— Tror Du ikke, det er den Slags Fedtgumperikker, de bruger til at smelte Elefantmargarine a'?

Denne Gang løsnedes Latteren helt og drønede som en Geværsalve hen over Vandets glatte Spejl.

Justitsraaden følte, at hans Krop antog et Rosaskær af Vrede, og han tænkte paa, om det ikke var rettest at klage til Bademesteren. Men det vilde maaske kun føre til, at Fyrene fra at være humoristiske blev raa. Man kunde dog ikke udsætte sig for at blive inddraget i en Diskussion, maaske endog i Korporligheder med dem. Navnlig ikke, saa længe man var iført et Kostume, der i saa ringe Grad understregede ens moralske og sociale Overvægt.

Han besluttede sig til at gaa op af Vandet. Han havde ganske vist endnu ikke været de fem Minutter i, som efter hans Læges Raad var hans daglige Ration. Men det fik jo saa

være for en enkelt Gangs Skyld. Det vigtigste var, at han unddrog sig Pøbelens Fornærmelser.

Men for ikke at hans Forsvinden fra Krigsskuepladsen skulde faa Præg af en Flugt, gav han sig god Tid. Han klatrede betænksomt op ad Badehustrappen, satte sig paa det øverste Trin, lod Øjet i tom Ligegyldighed svæve viden om ud over Vandet og lod imens sin højre Haand glide ned over sine Lemmer for at stryge en Del af Vandet bort, inden han betraadte Afklædningsrummet.

Men idet den højre Haand gled ned over den venstre, var der noget, der slap ud over den sidstes Lillefinger og faldt i Vandet med et lille blødt Skvat.

I samme Øjeblik gav Justitsraaden et Brøl fra sig. Det var Diamantringen!

Netop for et Par Dage siden havde han set sig nødsaget til at flytte den fra Ringfingeren over paa Lillefingeren. Den havde snæret for stærkt, hvor den sad; saadan blev det jo gerne efterhaanden med en Ring. Men til Lillefingeren var den ikke saa lidt for vid, ikke mindst nu, da Fingeren var skrumpet ind i det kolde Vand.

Derved var det sket, at de 600 Kroners Værdi, som den repræsenterede, i dette Øjeblik befandt sig paa Bunden af det bybe Bassin.

Der samlede sig et Opløb om Justitsraaden, der stod og stirrede ned i Vandet. Han mente ligestraks at kunne se den spillende Sten glo op imod sig som et lysende Øje. Men det viste sig at være en optisk Skuffelse. Diamantringen maatte være gledet ned i Bunddyndet.

Nogle unge Mennesker forsøgte at dykke. Men selv om de naaede Bunden, var det dem ikke muligt at opholde sig saa længe under Vandet, at de kunde foretage nogen virkelig Undersøgelse af det Sted, hvor Ringen maatte formodes at befinde sig. Bademesteren prøvede, om man ikke skulde kunne faa fat i den ved Hjælp af et Net, der var anbragt paa Enden af en lang Stage. Men denne Fremgangsmaade bragte vel en Mængde Mudder, derimod ikke Ringen, op til Overfladen.

Nedslaaet klædte Justitsraaden sig paa og forlod Badeanstalten. Forinden meddelte han Bademesteren, at den, der bragte ham Ringen, kunde gøre Regning paa en god Dusør. Tabet berørte ham saa meget mere smerteligt, som Ringen var en Gave fra hans Hustru, og det vilde derfor ikke komme saa nøje an paa nogle Kroner, hvis den skaffedes til Veje.

Da han kom i Land, stod den lange, tyndbenede Fyr med Knortetæerne sammen med sin Ven Fre'rik og betragtede ham. Til sin Ærgrelse var Justitsraaden nødt til passere lige forbi dem. Da han havde dem et Par Skridt bag sig, hørte han Fre'rik sige:

— Du! det er ham med Dikkemantringen! 600 Krus til Bunds i en Ruf, og saa er den ikke mere. Den er go' hva'?

— Han kan jo sitte de 300 ud som Præmie. Saa skal jeg sgu stikke ned og snuppe den til ham!

— 300! Tror Du, han gi'er Dig 300 for at drone . . . Du er nok skrupskør! Næ, lad Du den hellere ligge, hvor den ligger, for han gi'er Dig Krafte'me ikke andet end som et Spark; det er det eneste, der ka' b'ie til Dig!

(Sluttes.)

Den gule Fare.

Af Frits V. Holm.

Indledning.

Hensigten med denne lille Undersøgelse er at paavise, at „den gule Fare“ ikke er noget Ammestuefantasifoster, udklækket af Mongolernes Fjender. Spørgsmaalet er, saa vidt dette gøres muligt, behandlet inden for sin egen Ramme uden Hensyn til og Paavirkning af den Kamp, der nu føres mellem Rusland og Japan. Sagen bør kunne paaregne Interesse hos enhver Hvid, der har Agtelse for Vesteuropas Kultur og sin egen Races Fremskridt.

Og det: at være forberedt, kan dog aldrig skade!

En Parallel.

I.

Gemt er ikke glemt. —

Der kan gaa lange Tider, hvor vi intet hører om den gule Fare; men ligesaa vist, som Søslangens Saga har opnaaet periodiske Fornyelser, indtil et saadant Monstrums Eksistens nu endelig er bevist, og ligesaa sikkert, som hovmodig Kortsynethed altid har ført til Fald, lige saa trygge kan vi være ved dette Faktum, at saalænge den gule Fare eksisterer, saalænge vil vi ogsaa med forholdsafpassede Mellemrum blive mindede om den og huskede paa den.

Indtil det maaske engang bliver for sent! — — —

Som lille Dreng elskede jeg at tilvende mig Metalkapslerne fra vore tomme Vinflasker for at smelte dem over en Gasflamme i en Kartoffelformer. Selvfølgelig blev denne ikke ufarlige Sport mig altid forbudt; men hvad hjalp det. Jeg stjal Kapslerne, smeltede dem og fortsatte paa Trods af talrige Paamindelser min Leg med Ilden. Og en skønne Dag tabte jeg noget smeltet Metal ned over Gasbrænderen, saa at denne sprang itu; men hvad værre var, jeg brændte min ene Haand ganske alvorligt. Saadan et Brandsaar er velfortjent og kaldes betegnende „Løn som forskyldt“. Men derfor gjorde det ikke mindre ondt; og min Fader bemærkede tørt, at de, der ikke vil høre, maa føle.

Men hvad kan det enkelte personlige Eksempel nytte? Hvor mange Mennesker er vel villige til at indrømme, at som det gaar os i det daglige Liv med alle dets smaa, upaaagtede Tilskikkelser, saaledes gaar det ogsaa til ude i den store Verden. I Nationernes indbyrdes Liv, Kamp og Undergang; i Klodernes Tilblivelse, Vandren og Forsvinden; i Naturhusholdningens Nydannelser, Forvandlinger og Stofskifter. Men dette gør intet til Sagen — vi har en Parallel lige for Haanden.

For 1530 Aar siden gik de frygtelige Hunner over Volga. Den store Folkevandring var begyndt. Som en Gletscher, der ikke kan standses i sin alt-knusende Bane,

som en Lavine, der lader hver Ting tilbage i forvansket Form, styrtede disse Folkeslag fra Asiens vidtstrakte Riger ind over vor lille Halvø Europa, som vi saa stolt kalder en Verdensdel; de fejede rent, hvor de kom hen; de besjæledes af en vanvittig Ødelæggelseslyst, som de viste ved at knuse, brænde og skænde, hvor de paa deres snirklede Vej fandt Græker- og Romerkulturens skønne Mindeværker; de virkede ikke som et forfriskende Pust fra fjerne, sundere Egne, men som den giftige, dræbende Aande, al aandsforladt Legemsbrutalitet altid fører med sig.

Og hvor tit havde ikke hjemvendte Embedsmænd fra Grænseprovinserne, fra Uriasposterne, advaret Rom og Riget mod de store Farer, der laa og truede derude bag Ural og det kaspiske Hav. Hvor ofte var ikke Kejser og Senat blevet mindet om, at der maatte rustes, der maatte forberedes og sankes i Lade, medens der var Tid; thi naarsomhelst kunde Barbarhorderne ventes og med dem Rigets Fald og Romerkulturens Opløsning.

Nej, blev der svaret, vi med vor Kultur og vore Hære er ikke i Fare. Vi skal vel vide at klare os. — Og der blev atter Ro i Rom, medens Rigmændene fortsatte deres lystige Levned, og Folket blev holdt i Aande med „panem et circenses“, for at ingen Knurren skulde høres, naar den ublu Skatteopkræver indfandt sig. Det var netop den Gang som nu: en forfinet, pervers Kultur, der i sin tilsyneladende Aandsmodenhed overbeviste Befolkningerne om deres Dommes Uangribelighed, deres Livssyns Ufejlbarlighed.

Men den, der intet vil høre, maa føle!

Som et mægtigt Vingesus af natlige Trækfugle lød Skriget fra Øst. De kommer, de kommer! Forjagne Embedsmænd og flygtende Officerer ankom til Rom som Bærere af Ulykkesbudskabet. Vore Brødre er dræbte, vi har lidt Nederlag paa Nederlag, og Barbarerne forfølger os, som Ravnene følger de faldne Hære!

Og da var det for sent at vaagne op til Daad! Uvejret var over den forfinede Kulturs Lande, og hele Europa skiftede Klædebon, Ansigt, Skik og Sæder.

Og dog har jeg truffet Mennesker, intelligente, tænkende Mennesker, der har hævdet, at den store Folkevandring ingen videre Indvirkning havde paa Europas Fysiognomi. Nej, ganske vist, ikke straks. Der var endnu ingen Ro i Landene. Europa var ligesom Vandet i et Kar, hvori det vrimler med forskelligartede Fisk; den ene Fisk opsluger den anden; nogle raadner op; atter andre kæmper indbyrdes uden Resultat og falder til Ro af Træthed og Udmattelse; og imedens forplumres Vandet og bliver mørkere, mere grumset, stinkende og uklart.

Det var Middelalderen, der kom og sænkede sine store Skygger ned over de Lande, hvor der før havde hersket Lys og frodigt Aandsliv; det var Mørket under de Vinger, til hvis advarende Sus Civilisationen ikke havde villet lytte, medens der var Tid, der nu spredte sig over Mark og Eng og Folk og Fæ som en Nattemare, der ikke kunde afkastes. Dette var Virkningen af den store Folkevandring, der nu drages frem igen som et advarende Eksempel, som en vandrende Søjle i Ørkenen.

Det nytter ikke at gentage det gamle Ord: „Kommer Tid, kommer Raad“. Der maa handles over hele Halvøen Europa, dér hvor al Verdens fineste Civilisation, Aandsliv og Kultur nu atter har Sæde. Vi maa forene os, alle vi hvide Mennesker, for at være beredte til at forsvare os mod den næste Fjende, der vel hverken kommer i Dag eller i Morgen; men som visselig, naar Kinas Millioner under kyndig Ledelse er vaagnet til nyt Liv, ny Daad, om nogle Aartier vil styrte ind over os som Aadselgribben over sit Bytte.

Dog dette vil kun ske, hvis de gule ser et „Aadsel“, og det er dette, der skal forhindres med Sværd i Haand. Gudskelov! det er unødvendigt at slaa, før vi selv angribes; Forargelsen behøver ikke at komme fra os; men lad os undgaa Hovmod, der blinder os i Selvtillidens Magelighed. Vi har et stort Ansvar, vi, der endnu regerer Kloden; lad os da se at bevare vor Magt og derigennem Freden.

Husk paa Attila og Genghiz Khan! —

(Fortsættes)

Jyske Landmænd paa Udflugt.

Vi har i mange Aar haft Husmandsrejser, og nu er der paa det sidste begyndt ogsaa med Gaardmandsrejser. Alle er enige om, at det, der ses og læres paa disse Rejser, har den allerstørste Betydning for Deltagernes Udvikling og Dygtiggørelse i deres daglige Gerning og dermed for hele vort Landbrugs Stilling i Konkurrencen paa Verdensmarkedet. I Regelen varer Husmands- og Gaardmandsrejser i 3—4 Dage. Men her paa dette Billede ser vi 418 Gaardmænd og Husmænd med respektive Hustruer fra Horsens- og Vejleegnen, som kun rejser én Dag og endda kommer viden om og faar en Mængde Ting at se. Den, der har samlet dette store Selskab, er Dyrlæge *Jensen*, Løsning. Han er Landmændenes Cook i disse Egne. I Fjor førte han et lignende Selskab som det her paa Billedet, tildels de samme Folk, op til den bekendte Landmand Anton Sørensen, Havbro, og nu i Aar gik Turen, Torsdagen den 6. Juli, til Ladelundgaard Landbrugsskole ved Brørup, mellem Kolding og Esbjerg, derfra til Askov Højskole og Statens derværende Forsøgsstationer for Planteavl samt Professor la Cours Forsøg med Vindelektricitet og sluttelig til Skibelund Krat paa Kongeaadalens nordre Bred, Lunden med de mange Mindesmærker, hvoraf de betydeligste er Niels Skovgaards: Magnus den Gode paa Lyrskov Hede, skænket af Statsraad Thor Lange, og Niels Hansen Jakobsens: Modersmaalet, skænket af Konferensraad Heide.

Rejsen foretoges med Ekstratog, som udgik fra Horsens om Morgenen Kl. 6 og var dér tilbage igen lidt før Midnat. Desuden blev Selskabet befordret 2 Mil pr. Vogn. Jærnbanekørslen, ca. 20 Mil ialt, kostede godt 3 Kr., og Vognlejen var 75 Øre pro persona. For 1 Kr. fik man en udmærket Middag: Sødsuppe og Oksesteg med ny Kartofler paa Ladelundgaard Landbrugsskole, og saa drak man Øl og Kaffe til medbragt Mad for Resten.

Sig saa, at Jyderne ikke forstaar at komme ud og faa set sig om paa en billig Maade.

Ole.

Karl Kristensen fot.

Deltagerne i de jyske Gaardmandsrejser i Ladelundgaards Have.

Øverst tilvenstre Turens Leder, Dyrlæge J. R. Jensen, Løsning.

Teaterbranden i Vejle.

For en halv Snes Aar siden fik Vejle — som saa mange andre Provinsbyer — sit Sommerteater. De første Aar var gode; de sceniske Præstationer var gode og Besøget som Følge deraf ogsaa godt. Og særlig havde Teatret sin Glansperiode, da Teaterdirektør *Emil Wulff* i Sæsonerne 1897 og 98 havde Ledelsen. Hr. Wulff samlede en Stab af gode Skuespillere om sig — vi nævner blot Fru Theodora Petersen og Hr. Erharth — og valgte sit Repertoire med Omhu

Det indre af Teatret efter Branden.

Teaterindgangen før Branden.

og Smag. Men efter ham kom der andre Ledere, for hvem de kunstneriske Hensyn ikke spillede nogen fremtrædende Rolle, og det gik ned ad Bakke. I de sidste Par Aar er Teatret ganske slaaet ind paa Varieté-Genren. Og noget lukrativt Foretagende har det ikke været.

Saa i Søndags Aftes rullede Tæppet ned for sidste Gang; thi da Solen Mandag Morgen brød frem, slog Flammerne højt mod Himlen, og i Løbet af et Par Timer var Teatret en rygende Grushob. Beboerne — Teatrets Ejer og hans Familie samt 4 Artister, der for Tiden optraadte paa Teatret — reddede med Nød og næppe Livet; de maatte springe ud af den brændende Bygning i det blotte Linned. Alle Teaterrekvisiter og alt Indbo brændte; der blev saa godt som intet reddet.

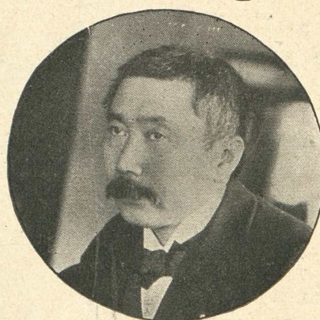
Vejle Sommerteaters Saga er ude; og det er givet, at paa Tomten rejses ikke mere nogen Teaterbygning.

J. A. R.

De russisk-japanske Fredsforhandlinger.

Baron J. Komura,
Japans Udenrigsminister.

Kogoro Takahira,
japansk Gesandt i Washington.

Baron R. R. Rosen,
russisk Gesandt i Washington.

Statsraad Witte,
den tidligere reformvenlige russiske Minister, er indtraadt som Ruslands Repræsentant ved Fredsforhandlingerne i Murawiews Sted.

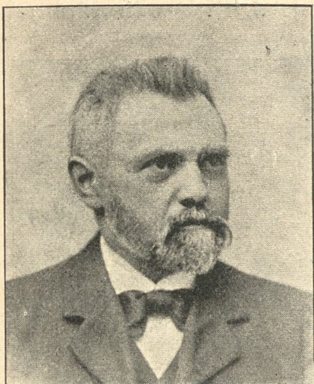

N. W. Murawiew,
russisk Gesandt ved Pavehoffet, har i disse Dage paa Grund af Sygdom maattet nedlægge Posten som Fredsunderhandler.

Væverstrejken.

Dødens Engel gaar gennem Danmarks Tekstilfabriker. Der er saa uhyggeligt stille, at man kan høre en Naal falde til Jorden.

Tre Tusinde Mænd og Kvinder strejker. Sommersolen falder i lange, skraa Strimer ind over Fabrikernes Rækker af forladte Væve, der staar saa dødsstille, som om der aldrig havde været Liv i dem.

J. Møller, Tekstilarbejderforbundets Forretningsfører.

En saadan død, metalglinsende Væv — denne Væv, der ellers arbejder rasende med Staallarm og Hvæs og Sus — er Tidens truende Spørgsmaalstegn. Vi ser to knyttede Næver støde Knoerne til Blods tværs over Væven. Vi hører to forbitrede Stemmers haarde Klang.

Det er Arbejderen og Arbejdsgiveren, der taler et Alvorsord med hinanden.

Arbejderen siger: Jeg kan ikke i 1905 leve af et Par Kroner om Dagen! Jeg har det usselt! Jeg bor i Storbyens fattigste Baggaarde, et Helvede baade Sommer og Vinter! Min Kost er elendig! Rugbrød og Margarine, og under de mange Uregelmæssigheder i Driften kommer den grinende Sult ofte ind i min Stue! Mine Børn vokser op som blege Spirer! Min Hustru ældes før Tiden! Jeg bliver overnervøs i de dundrende Fabriker, hvor mine Hænder og Øjne febrilsk skal følge Maskinernes vilde Arbejdshvirvel!

Jeg *maa* have højere Løn!

Men Arbejdsgiveren har ogsaa Svar paa rede Haand. Han siger: Udlandets Konkurrence er saa truende, at vi umuligt kan indrømme højere Løn! Vær nøjsom og tilfreds! Se til Tyskland, hvor Væverne nok saa smukt nøjes med 5—6 Mark om Ugen! De klarer sig med brasede Kartofler og en Bid Oksekød ved festlige Lejligheder! I har det udmærket mod dem! Ophæv Strejken. Det gør I klogest i!

En gammel Væver.

— Maskinvævene staar stille i Knytnævens Tegn.

Krigen raser med alle Krigens kraftige Forholdsregler.

Batterierne køres hver Dag op i Pressen. Skuddene brøler over Landet. Snildhed og Forræderi griber ind.

Ganske enkelte fromme Mænd og Kvinder ransager deres Samvittigheder og kommer til det Resultat, at de i Guds Navn bør optage Arbejdet, og Fabrikanten, der ligeledes har kigget sin Samvittighed efter, er naaet til det selvsamme Standpunkt.

Det er en stor Synd at lade de kostbare Maskinvæve staa stille.

Ind i enkelte Fabriker lusker ved Morgengry nogle underlige, lyssky Mænd og Kvinder.

Men føj for den lede! Hvor der er uhyggeligt i en saadan Fabrik, hvor Arbejdslivet hoster en trangbrystet trist Gravsang i Stedet for at synge den sædvanlige stolte Triumfmarsch.

— Strejken gaar sin Gang. Næsten alle Fabriker staar stille.

Og hvad bliver det saa til? Sikkert langvarig Krig!

„De samvirkende Fagforbund"s vældige Krigsmaskineri er sat i Gang. Væverne faar tilnærmelsesvis ligesaa meget i Understøttelse, som de tjener til daglig Brug.

Væveriarbejdersker fra Rubens Fabriker.

Fabrikanterne sværger hinanden Huldskab og Troskab. De kan holde ud længe; thi de skal ikke bruge hver Dags Indtægt til Margarine og Rugbrød.

Saa ligger Danmarks Væverindustri da stille, nu i den dejlige, lyse Sommertid, da Mark og Skov og Strand og Sø raaber til Væveren som til alle andre: Nyd os, saa vidunderlige som vi er!

Og Væverne drager i Skoven! Mænd og Kvinder, gamle, graagule Piger og tynde, blege Nykonfirmerede, ældgamle Koner med graat Haar om et indfaldent Ansigt og Hustruer, som er blevet stemplede med Næringssorgernes tunge, kolde, graa Blystempel.

Storstadens Proletarer spiller Velhavere for en Dag.

Det lange Tog forsvinder ad den fortryllende Skovsti!

Og om Aftenen dukker Toget atter frem. Da er Kinderne røde eller brune som en Hasselnød, og Øjnene er dybe af det vide Syn over Mark og Høj og stille Skove i Aftensol.

Væveren trækker Vejret dybt. Han holder en arbejdsvant, haard Haand over sin furede Pande og ser ud over Sundet, der rødmer og blaaner og er ravgult og græsgrønt, nu Solens Straaler dør.

Et vidunderligt Fatamorgana toner frem derude.

Det nye Samfund stiger op af rosenrøde Skyer. Det kommende Samfund med Fred og Velvære og Lykke for alle Menneskebørn.

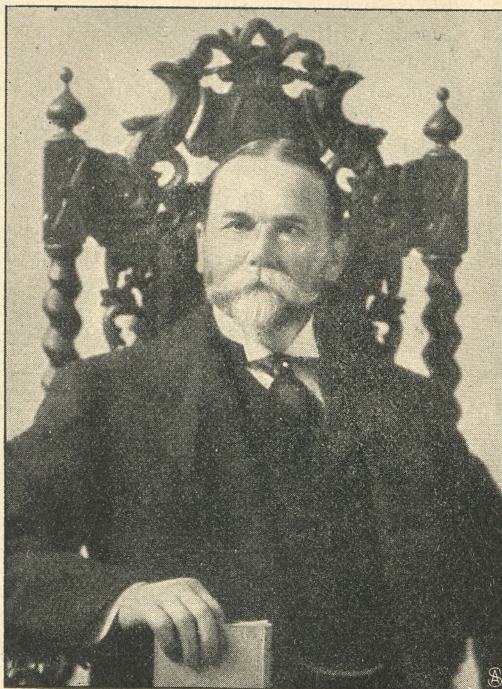
Væveren ser det ganske nær ved. Det lokker og smiler med alle dristige Ønskers Opfyldelse.

— Men ak, ak, hvor er der dog langt til dette skønne Land!

Mørke Kendsgerninger stiger og dæmper Synet.

Som en Tordensky hænger det uløste sociale Spørgsmaal over vor gamle Verden.

J. P. Brochmann.

John Hay. †

(De forenede Staters Udenrigsminister)

Processionen ved Arbejderfesten i Holstebro.

Søndag den 9. Juli afholdtes en socialdemokratisk Arbejderfest i Holstebro, hvortil der var mødt Deltagere fra hele Ringkøbing Amt. I en Procession paa op imod Tusind Deltagere med 28 Faner og Bannere marscherede man til Socialistmarschens frejdige Toner ud til Festpladsen, hvor man samledes om Talerstolen, hvorfra der taltes af Redaktørerne Andersen og H. P. Hansen samt Postekspedient Lund. Festen var i alle Maader vellykket.

Folk og Fæ.

Lige siden Konsejlspræsidenten paa et Møde i en dansk Provinsby med Dommedagsværdighed skilte Faarene fra Bukkene og delte Menneskene efter deres Pærers Beskaffenhed i dem med modne Pærer og dem med Hestepærer, — ligesiden da har Interessen for Heste og Hesteforstand været i stadig Stigen.

Og fra Konsejlspræsidentens eget lille Pærekøbing bredte denne nye Partideling sig hurtigt over Landet og naaede endelig sit Toppunkt ved det store Jubilæumsdyrskue i København.

Her mødtes Folk og Fæ.

De gode Københavnere lærte for første Gang det danske Folk at kende og lærte at indse, at der var en hel Verden, som ikke rummedes i deres modne Pære. De saa, at man meget vel kan have Hesteforstand, uden at man derfor behøver at være i Besiddelse af den af Konsejlspræsidenten fastslaaede mindre heldige Pæretype.

Som i et mægtigt Triumftog, ført af stejlende Hingste og brølende Tyre, holdt det danske Bondeland sit Indtog i Hovedstaden, og det nytter ikke at nægte, at mangen Københavner-Jon følte sig ubehageligt trangbrystet og spædlemmet ved at staa Ansigt til Ansigt med de virkelige Bytyre.

Og de københavnske Pærer modnedes ved Hestepærernes Gødning.

Ogsaa rent moralsk var Dyrskuet en god Lektion. Københavnerne saa for første Gang det erotiske Liv ordnet efter Hensynet til Afkommet.

Her havde disse kloge Bønder simpelt hen udelukket Muligheden for Degeneration mellem deres Dyr, ved saa at sige at afskære Muligheden for Paterniteten hos det store Flertal og overlade den til nogle ganske enkelte særlig udvalgte Individer.

Dette Hensyn til, hvad der følger efter den søde Kløe, var Københavnerne ganske fremmed, men saa meget desmere tankevækkende.

Enkelte unge Joner, der hele deres Liv har jaget efter et godt Parti, gulnede af Misundelse ved at høre om Tyre, der tjente op imod 20,000 blanke Kroner om Aaret.

Kort og godt, hvis der ikke efter Dyrskuet bliver bedre moralske Forhold i vor gode Hovedstad, har Konsejlspræsidenten god Grund til at tvivle om de københavnske Pærers Modenhed.

I Modsætning til Konsejlspræsidentens Anskuelser om Hesteforstand, har Hr. Alberti ganske anderledes forstaaet at vurdere Værdien af disse mindre gode Pærer.

Han kender Hestenaturens Troskab og blinde Lydighed, og det af ham udgivne Blad trækkes da ogsaa næsten udelukkende af Hestekræfter.

Hans Redaktør Otto Borchsenius er saaledes i Besiddelse af næsten alle en god Hests Egenskaber.

Han stejler ikke og slaar aldrig bagud, er tro og lydig og brugbar selv til det grovere Arbejde.

Og at Otto Borchsenius selv er sig denne Lighed bevidst og at han betragter sit Blad „Dannebrog“ som et Slags Cirkus, fremgaar tydeligt af nedenstaaende Digt om Dyrskuet, som han har offentliggjort i sidste Numer af „Illustreret Tidende“ og som han er blevet inspireret til, da han saa Hestene og det andet Kvæg blive trukket rundt om Kongetribunen, hvor ogsaa hans høje Herre, Hr. Alberti, tronede i bred og dyster Majestæt.

Digtet lyder:

Det var noget nyt for vor gode Stad,
at hundrede Tyre laa paa Rad;
mens Heste og Kvæg i mægtigt Tog
drog Ringen rundt under Dannebrog.

Hvilken ægte, personlig følt Poesi.

Men ligesom den gode Hest belønnes med Sukker, saaledes stikker Alberti ogsaa en Gang imellem et godt Ben ud til Borchsenius.

For nylig blev han saaledes paa Trods af al sund Fornuft Censor ved det kgl. Teater. Historien kan ikke opvise noget tilsvarende Udtryk for overstadig Magtglæde, hvis man ikke vil gaa helt tilbage til den Tid, da Kejser Caligula udnævnte sin Hest til Førsteminister.

Alberti kan med Stolthed glæde sig over, at han er den Mand, der raader over meget Folk og meget Fæ under Dannebrogs viftende Fane.

Per Næsvis.

Sommerrevyen paa Odense Teater.

Fra venstre til højre, øverst: Skjerne, Helsengreen, Laurits Olsen, Lund og Ringheim, første Række: Amelie Kirkegaard, Fru Wulff, Frk. Rasmussen, Olga Hofman, Karen Nielsen, Anna Madsen, Clara Müller.

Krible-Krable og Mor Tang.
(William Bewer). (Theodora Petersen).

Odense Sommerteater har i Aar, lig en ny Fugl Phønix, rejst sig af sin gamle, triste Aske og er pludselig blevet Brændpunktet for Byens hele fashionable Færden. Dir. Wulff har med en hidtil ukendt Elegance sat den lokale Revy i Gang, og det flinke Personale, der bl. a. tæller Kræfter som Fruerne Hofman, Bertha Olsen og Hertha Wulff, Frøken Karen Nielsen og Herrerne Bewer og Laurits Olsen, tiljubles hver Aften i det lille smukke Teater af et begejstret og interesseret Publikum.

Carl Lund har malet nogle smaa Vidundere af Dekorationer, og Direktøren har ikke sparet i nogen Retning paa Dragter og Udstyr.

Axel Breidahl er kommet brilliant fra Revyen, den indeholder mange Grinagtigheder, morsomme Paafund og muntre Sange. Ydermere fjærner den sig ikke saa lidt fra de ellers gængse Revyer ved sit Anlæg og ved den Maade, hvorpaa det hele er arrangeret og indstuderet.

I Revyen er indlagt Ballet, som kgl. Balletdanser Holm med megen Flid har indstuderet, og hvor Fru Olga Hofman ved sin Solo danser sig ind i alle Hjærter.

Dir. Emil Wulff har faaet en Sukces, som det ikke er enhver Teaterdirektør givet at faa i Odense.

A. R.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

28. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Zuleika sad længe tavs og hensunket, og Alma sagde intet.

Men endelig fortsatte hun:

„Saa længe jeg havde min Søn hos mig, kunde det endda gaa an. Han var saa sød, saa køn og klog, min lille dejlige Søn! Men de osmanske Prinser har aldrig haft noget misundelsesværdigt Liv. Her følger aldrig Sønnen Faderen paa Tronen. Efter en Padischas Død eller Afsættelse vælges den ældste af Dynastiets mandlige Medlemmer til Sultan, og i Stedet for at krones som Monarkerne i Europa, bliver Osmans Sværd her overrakt ham af Overhovedet for de dansende Dervischer. Naar der forhen var valgt en ny Storherre, blev alle de andre Prinser dræbte, for at han ikke skulde have nogen Rival. Men nu i vor Tid holdes de indestængte i deres private Boliger, som kaldes Prinsebure. De har aldrig nogen Forbindelse med Verden og bliver bevogtet strængere end de farligste Forbrydere. Da min Søn var seks Aar gammel, blev han omskaaren, og samtidig tog man ham bort fra mig og overlod ham til et mandligt Opsyn. Imidlertid havde han endnu Lov til at besøge mig her i sin Faders Harem. Men da han forrige Sommer var fjorten Aar gammel, fik han en større Bolig, et talrigt Tjenerskab, Kvinder og Slavinder, og nu maa jeg vente, indtil han lader mig melde, at han er ene og kan modtage sin Moder. Han har allerede sin bestemte Favoritinde, og derfor glemmer han mig tidt i ugevis."

Alma følte den dybeste Medlidenhed med den ulykkelige Moder, hvis Sorg hun forstod, og hun glemte en kort Tid sine egne Bekymringer for at tænke paa Zuleikas.

„Det forskellige Raceblod og den forskellige Opdragelse gør sig alligevel altid gældende," — fortsatte Zuleika," og jo ældre man bliver, des stærkere føler man det. Men dog længes jeg aldrig mere til Sverige; thi jeg er jo blevet saa fremmed for alt deroppe. . . . Jeg er kun fem og tredve Aar, men føler mig, som om jeg var Hundrede. . . Men hvor gør det godt, naar man kan faa Lov til at aabne sit Hjærte for en anden og tale frit ud!" — sluttede hun, idet hun trykkede Almas Haand. „Nu skal vi to holde sammen."

„Tak for Deres Venlighed og for Deres Tillid!" — svarede Alma. „Men jeg har kun ét Ønske, nemlig: Friheden!"

Zuleika svarede:

„Det gaar over med Tiden. Herfra vil De i hvert Fald aldrig kunne flygte. Husk, der bor mindst tolv Tusind Mennesker i Yildiz! Haremmet er omgivet af tre vældige Mure og bevogtet af Hundreder af væbnede Gildinger. I de andre to Gaarde udenfor her er der fem Hundrede Livgardister med Dolke og Pistoler. Og udenom Serailet ligger Kasernerne med femten Tusinde Soldater."

„Jeg véd alt dette!" — nikkede Alma. „Og dog er Haabet endnu ikke udslukt."

„Hvis De havde nogle Venner nede i Byen, som De kunde besøge, da vilde det muligvis kunne lykkes Dem at undfly."

Alma lyttede med Spænding.

„Tror De virkelig?"

„Ja, Haremmets Kvinder har Lov til at køre ud saa meget, De vil; men De maa ledsages af Deres Tjenere. Hvis De altsaa kendte nogen, i hvis Hus De kunde smutte ind . . . man har jo hørt saadant før . . . endskønt det er meget vanskeligt . . . det kunde let koste Livet. Jeg selv holdtes indestængt her saa længe, indtil det Skib, som min Fader kommanderede, var sejlet hjem til Sverige, og da jeg fik Lov til at gaa ud, havde jeg ingen Bekendtskaber i Stambul, hos hvem jeg kunde søge Tilflugt."

„Ja, en Doktor Galé og hans Hustru!" — svarede Alma. „Jeg rejste sammen med dem fra Marseille, og jeg fortalte Dem alt."

„Har denne Dame besøgt Dem her?"

„Nej, endnu ikke!"

„Saa indbyd hende og tal med hende om Sagen!"

„Doktoren foreslog mig at vente nogle Uger og saa at sende Bud efter ham som Øjenlæge. Han haabede nemlig at faa Ansættelse som Hoflæge; hans Fader er Belgier, men er gaaet over til Islam og er Generaldirektør for Fabrikerne i Yildiz."

„Ja, da bør De følge hans Raad og vente nogen Tid," — sagde Zuleika. „Nu har De jo mig, til hvem De kan komme saa ofte, som De selv ønsker."

De sad endnu længe i samme Værelse, indtil en Tjener kom ind og meldte, at Teaterforestillingen var begyndt. Da gik de begge ind i den store Sal, hvor Hoffets Damer plejede at samles flere Gange om Ugen.

XIII.

Hver Morgen blev Alma ført i Bad, dernæst til Fællesspisning med Gøsderne, og efter dette ud i Vinterhaven for at sidde Model for Prinsessen. Og hun maatte tilstaa, at Iraka havde Ret; noget dejligere Opholdssted end Yildiz kunde hun ikke have ønsket sig, hvis hun bare ikke havde været hjemsøgt af de uhyggelige Minder fra London og Paris, og hvis hun ikke dertil havde gaaet med denne stadige Angst for, at Sultanen skulde finde Behag i hende. Han indfandt sig næsten hver Dag i Vinterhaven for at se paa sin Datters Arbejde, og naar han stod ved Siden af hende, greb han af og til en Pensel og malede paa Lærredet.

En Dag sagde Naïmeh til Alma:

„Storherren spørger, om De gør gode Fremskridt i tyrkisk?"

„Ja, Deres kejserlige Højhed, jeg studerer hver Eftermiddag med den franske Dame!"

Da nikkede Sultanen bifaldende.

„Storherren synes om, at man arbejder," — sagde Naïmeh videre.

En Morgen kom hans Tjenere bærende med et Fotografiapparat, som blev sat op, og med en Kasse, fyldt med præparerede Plader.

„Storherren vil fotografere Dem," — forklarede Naïmeh. „Han siger, at De skal blive siddende ganske rolig paa Løven, saaledes som De plejer. De maa vende Ansigtet imod ham."

Abdul Hamid prøvede Stillingen og fotograferede.

Derefter sagde han paany noget til sin Datter, som oversatte:

„De skal stige ned og blive staaende ved Siden af Løven.“

Alma adlød, og nu kom Sultanen selv hen til hende, lagde hendes højre Haand paa Løvens Manke, og satte hendes venstre Haand paa hendes venstre Hofte, som om hun var en Leddukke.

Tilsidst tog han hendes Hoved mellem sine lange, iskolde Fingre og drejede det, indtil han fik det i den Stilling, hvori han ønskede det.

Hun gøs ved hans Berørelse og tilkastede ham uvilkaarlig et misfornøjet Blik, som syntes at forbavse ham, thi hans Ansigt opklaredes pludselig af et Smil. Han fortsatte imidlertid sit Arbejde med uforstyrret Ro og tog flere Plader. Da han var færdig, saa han smilende paa Alma og udtalte nogle af de faa franske Ord, som han havde lært:

„Merci Mademoiselle! Vous êtes très belle!“

Efterat have lukket Fotografiapparatet og lagt Pladerne ned i Kassen overlod han til sine Tjenere at bære det hele bort.

Medens Sultanen fotograferede, saa Alma flere Gange, at en tilsløret Dame gik forbi den aabne Glasdør og kiggede ind. Paa den rigt guldbroderede gule Féredjé troede Alma at genkende Zuleika Ikbal.

Da baade Prinsessen og hendes høje Fader var forsvundne, gjorde Alma sig ogsaa rede til at gaa. Idet hun gik ned ad en Allé, mødte hun den samme gulklædte Dame, der slog Sløret til Side. Jo, det var ganske rigtigt den svenske Favoritinde. Hun saa meget ophidset ud og spurgte straks:

„Fotograferede han Dem?“

„Ja, hans Majestæt tog flere Plader!“ — svarede Alma. „Det var saa ubehageligt, at han rørte ved mig.“

Der kom et uroligt og nervøst Udtryk i Zuleikas Ansigt, og hun sagde:

„Nu mærmer vi os snart den syv og tyvende Ramasan.“

„Er det en Fest?“ — spurgte Alma.

„Ja!“ — svarede Zuleika. „Man kalder den *Leibel Raghib*, hvilket betyder Kraftens Nat.“

Hun stod et Øjeblik og stirrede ned for sig, men derefter sagde hun:

„Lad os gaa ned til Søen!“ Og medens de spadserede langsomt videre, fortsatte hun:

„Har Madame Galé været herude og besøgt Dem?“

„Nej, endnu ikke!“

„De burde sende Bud efter hendes Mand. Sig, at De har ondt i Øjnene!“ —

„Det svier virkelig ogsaa i mine Øjne,“ — sagde Alma. „Det maa være dette stærke Sollys.“

„Ja, det angriber meget let ens Øjne! Send Bud efter Dr. Galé!“ — gentog hun. „Thi nu har jeg netop hørt, at han er blevet udnævnt til Hoflæge. Han har altsaa Kontor her i Yildiz.“

„Det glæder mig at høre!“ — udbrød Alma. „Da skal jeg lade ham hente i Dag.“

„De burde ogsaa besøge hans Hustru, som bor i Péra!“ — opfordrede Zuleika videre. „Maaske hun kunde være Dem behjælpelig med at flygte. Saadant er sket før.“

Nu stod de ved Søen, hvor Zuleika steg ned i en Baad til nogle andre Damer, medens Alma fortsatte til Fods. Men da hun var ene, tænkte hun paa Zuleikas urolige og nervøse Væsen, og hun spurgte pludselig sig selv:

Mon hun skulde være skinsyg? Maaske hun er angst for, at Sultanen skal beskæftige sig for meget med mig. Hvorledes er det dog muligt, at hun kan fæste sig ved et saadant Menneske? Kan hun glemme Blodbadene i Armenien og Makedonien?

Og medens Alma gik videre, steg Billedet af en anden Mand op for hendes indre Øje: han var høj, bredskuldret, med brunt, krøllet Haar og et ærligt, troskyldigt Udtryk i sit smukke Ansigt. Han var det levende Billede paa Renhed og Kraft. Det var Lord Edward Garwick. Hvilken Forskel paa ham og denne blege Skygge, Abdul Hamid, med sit flegmatiske Væsen og de stundom sky Glasøjne!

„Jeg gad vide, om Lorden har faaet Underretning om, hvor jeg opholder mig?“ — tænkte Alma. „Mon han ofrer mig en Tanke? . . . Aa nej; nu kan han jo intet udrette! Jeg faar ham aldrig mere at se; og det er muligvis ogsaa det bedste for os begge.“

Da Alma samme Eftermiddag var færdig med sin tyrkiske Time og Lærerinden havde forladt hende, traadte Iraka ind. Hun var klædt som Europæerinde og satte sig paa Divanen lige overfor Alma.

„Det glæder mig at høre om den Lykke, De gør!“ begyndte hun, idet hun trak Handskerne af sig.

„Lykke?“

„Ja, De sidder jo ikke alene Model for Prinsessen, men fotograferes ogsaa af hendes høje Fader.“

„Er dette en saa stor Lykke?“ — spurgte Alma med en ligegyldig Mine.

„De aner vist ikke, at hele Haremmet beskæftiger sig med Dem. Den, som Sultanen taler med, er straks berømt indenfor disse Mure . . . berømt og misundt. Nu er det snart den syv og tyvende Ramasan, og da vil det vise sig, paa hvem Valget falder.“

„Hvad mener De? Hvad er dette for en Fest?“

„De véd vel, at Sultanen efter gammel Vedtægt hver Fredag Middag kører ned til en Moske, fulgt af hele sit Hof, og at han senere giver offentlig Audiens?“

„Ja, jeg har hørt det! Det kaldes jo Selamlik.“

„Rigtigt, ja! Men den syv og tyvende Ramasan finder denne Ceremoni Sted om Aftenen, og samme Nat føres en ung Pige til Sultanen.“

Alma blegnede, og det var, som om hendes Hjærte vilde holde op at slaa.

Iraka fortsatte:

„Storherren udpeger i Forvejen, hvem han ønsker, og nu hviskes der om, at han i den senere Tid synes at interessere sig særlig for Dem.“

„Baronesse, pin mig ikke paa denne Maade!“ — bad Alma med en afværgende Bevægelse.

„Pine Dem?“ — sagde Wienerinden leende. „Men, mit kære Barn, De maa da erindre, hvor De er! Den Ære, som her muligvis venter Dem, er det største, som nogen orientalsk Kvinde overhovedet kan begære.“

Alma indsaa, at det vilde være ganske umuligt at bringe Baronessen til at forstaa, hvad hun følte, derfor sagde hun kun:

„Det er begyndt at svie saa stærkt i mine Øjne. Jeg taaler næsten ikke at se imod Lyset. Kunde der ikke blive sendt Bud efter en Øjenlæge, som kunde give mig noget for det?“

„Jo, det skal jeg sørge for,“ — svarede Iraka. „Der er ikke mindre end tredve Læger fast ansatte ved Hoffet. Netop i disse Dage er her kommet en ny Specialist i Øjensygdomme. Han har studeret i Europa og er Søn af en Belgier, som er tyrkisk Pascha.“

„Vil De da være saa venlig at lade ham hente?“ — bad Alma. „Jeg vilde saa gerne tale med ham straks.“

„Nu er det for sent!“ — svarede Iraka. „Thi Lægerne er kun at træffe her i Yildiz om Formiddagen. Efter Klokken fem har de Tilladelse til at udføre deres private Praksis nede i Byen. Men i Morgen Formiddag skal jeg lade ham kalde.“

„Tak, Baronesse!“

(Fortsættes).

Sommerlyst.

Vi er nu netop lige midt i den rigtige Sommerlyst-Sæson, og det er da ogsaa et rent ud overvældende righoldigt Program, som Fritz Petersen byder sit Publikum.

Naturligvis er der noget utilgiveligt slet imellem, men man tilgiver det alligevel for alt det meget fortræffelige.

En Deklamator, som helst burde raabe med Fisk paa Gaden, har Direktøren da ogsaa været høflig nok til at anbringe saa tidlig paa Aftenen, at kun Kelnerne faar ham at høre, mens man derimod maa lide under Hr. Axel Strøms forfærdelige Dansk, der nærmest minder om lesbisk Græsk, og ærgre sig over at se den stilige Svensker Hr. Allum erstattet af et lille, forpjusket Sangforeningsmedlem, der uden indre Forbindelse bærer den fortræffelige Frk. Dons' Navn.

Men Christian Schrøder er stadig lige vidunderlig og grinagtig, og Gerda Christophersen bliver man aldrig ked af at høre paa, og Tantepublikumet og de joviale Øldrikkere vil sikkert lige saa nødigt undvære Breidahls Jakelskomedie.

Men mærkeligt nok synes Fritz Petersen ikke rigtig at skønne paa, at han har faaet en saadan Perle som Dagmar Buch i sit Personale. Hendes sjældne Debut som Prinsesse Lili har vist sig at være mere end en flygtig Døgnsukces. Hun synger og smiler og ler og ser stadig lige dejlig ud med sit guldgyldne Haar og sin lille smidige Slankhed, der knitrer bag den hvide Silke.

Hun er et helt lille Æventyr i Guld og Hvidt, et lille Solens Barn, der har forvildet sig ind mellem Dagligdagens graa Mennesker.

Leo Tscherning.

Men den, der for Tiden interesserer Københavnerne, mest er dog Leo Tscherning, hvem vor gode Stad iøvrigt altid har vist en for ham næsten generende Interesse. Den unge Leo har absolut intet Privatliv, Publikum har forlængst bemægtiget sig ham med Hud og Haar og Tilbehør.

Han er den kendteste Københavner af yngre Dato, gammel Fodboldspiller, kendt i Studenterkredse, Asfaltslider af Rang, Skandalemager, Kafégæst baade før og efter 12, Journalist, Sæson-Redaktør, Historiker, L'hombrespiller, brav Solderist, Dameven og rutineret Hjærteknuser m. m. m. m.

En saadan ung Mand kan altid gaa ind og lave Sukces, og det er netop det, han for Tiden gør paa Sommerlyst.

Københavner.

Fabrikant Anker Heegaard junr.

Den 14. Juli døde, 68 Aar gl., den i 70-ernes politiske og literære Verden meget kendte Fabrikant Anker Heegaard junr., som ikke maa forveksles med den bekendte Jernstøber af samme Navn. Tidlig tjente Heegaard sig en Formue ved at fabrikere Konvolutter, som paa det Tidspunkt kun var at faa af udenlandsk Fabrikat. Men det er dog kun for hans Anvendelse af denne Formue i de politiske og literære Interessers Tjeneste, at Heegaards Navn vil antegnes i hans Tids Historie. Paa et Tidspunkt, hvor han og nuværende Landstingsmand P. Jensen, Stengaarden, var de eneste Kapitalister indenfor Venstrepartiet, hjalp han Partiet med sine Pengemidler og gjorde sit Hjem til et gæstfrit Samlingssted for Bevægelsens ledende Mænd. Han har saaledes været med til at grundlægge „Den liberale Vælgerforening" i København og var Medstifter af Grundlovsværneforeningen, som han med Sorg saa opløses ved Bruddet mellem Berg og Hørup. Ved denne Lejlighed sluttede han, der alle sine Dage har været Fuldblods-Radikaler, sig endnu nærmere til Hørup, og det tjener til stor Ære for ham, at han var med til at hjælpe Hørup til at faa sit eget Blad ved Oprettelsen af „Politiken".

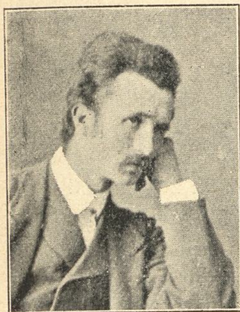
Fra Forretningsverdenen.

Lidt om Tænder.

UGENS NAVNE

Den 9. i denne Maaned døde Etatsraad *Jonas Sigismund Collin* i en Alder af 65 Aar. Den Afdøde, der er født i København den 8. April 1840, var en Søn af den bekendte literære Samler Edvard Collin. I 19-Aars Alderen blev han Student og tog Magisterkonferencen i Zoologi 1865, efter at have afbrudt sine Studier for at gaa med i Krigen 64. I 1870 blev han allerede Regeringens Konsulent i Spørgsmaalet om Østers-fiskeriet, og hans Navn har siden været knyttet til talrige videnskabelige og literære Arbejder og Tidsskriftafhandlinger, mest dog over zoologiske Emner.

Jonas Collin (Ungdomsbill.)

I Faderens Hus kom Jonas Collin i Berøring med de fleste af Datidens betydeligste Aander, navnlig var H. C. Andersen en nær Ven af Huset, og med ham foretog han som ganske ung en længere Rejse paa Middelhavets Kyster.

Paa Maanedens første Dag døde den bekendte Manufakturhandler, Grosserer *J. C. Otto* af Firmaet Otto & Raben, ca. 63 Aar gammel. I 1903 valgtes den Afdøde ind i Borgerrepræsentationen, men maatte allerede 2 Aar efter nedlægge sit Mandat begrundet paa Sygdom. Grosserer Otto var afholdt af alle, som han kom i Berøring med og var en af Byens kendteste Personligheder.

Grosserer J. C. Otto.

— Den 5. d. M. afgik Antikvarboghandler i Odense *Knud Andersen* ved Døden i en Alder af 68 Aar. Afdøde startede sin Antikvarboghandel i 1885, og ved sin afgjort hæderlige Forretningsførelse vandt han snart en betydelig Kundekreds. Han deltog i Krigen 1864.

Antikvarboghandler Andersen

— En af Silkeborgs mest ansete Borgere, Købmand *Frode Arntzen*, er den 7de d. M. afgaaet ved Døden.

Den Afdøde havde fra en ringe Begyndelse drevet sin Forretning frem til en betydelig Størrelse. Hans Medborgere havde gennem Aarene betroet ham — agtet og afholdt som han var — en Mængde Tillidshverv. Han var saaledes i en Række af Aar Medlem af Silkeborg Ligningskommission og Kommunalbestyrelse, og endnu til sin Død beklædte han Stillingen som Formand i Silkeborg Sparekasse, i hvis Direktion han har siddet i 41 Aar.

Købmand Frode Arntzen.

Arntzen, der ved sit 40 Aars Jubilæum stiftede forskellige Legater, deltog som Løjtnant i 3 Aars Krigen.

— Den 7. d. M. afgik den bekendte unge Læge Dr. med. *Niels Godskesen* heri Byen ved Døden.

Dr med Godskesen.

Dr. Godskesen der var født i Sønderho paa Fanø i 1863, tog i 1887 Embedseksamen og disputerede det følgende Aar for Doktorgraden. Efter derefter i nogle Aar at have praktiseret i Odense nedsatte han sig her i Byen, hvor han hurtigt vandt sig mange Venner, der nu beklager hans tidlige Bortgang.

— Forleden døde paa Finsens Sanatorium Sagfører og Branddirektør i Odder *N. J. Løgstrup* i en Alder af 34 Aar.

Den Afdøde havde ved sin ubestikkelige Hæderlighed vundet en betydelig Praksis, og hans tidlige Bortgang vil beklages i vide Kredse.

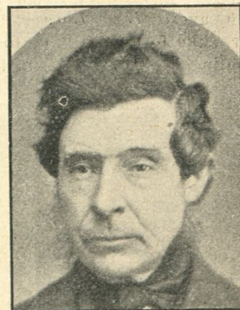

Sagfører Løgstrup.

— For nogen Tid siden kom Konduktør *L. C. M. Dippel* ulykkeligt af Dage ved Køge, idet han vilde løbe over Sporene foran et frembrusende Eksprestog. Han mistede Fodfæstet, faldt og laa, da Toget var faret hen over ham, død og lemlæstet i Sporet. Den Afdøde skildres som et godt og bravt Menneske, der var meget afhodt af sine Kammerater.

Konduktør Dippel.

— Den 12. d. M. fejrede Skomagermester i Vejle *A. Märtens* sit 60-aarige Jubilæum som Borger i Vejle.

Jubilaren er trods sin høje Alder (han er nu 86½ Aar) endnu en meget virksom Mand. Foruden sin betydelige Skomagerforretning, som han driver sammen med sin Søn, var han Medindehaver af Tenefiskeriet paa Vejle Fjord, indtil det for faa Aar siden solgtes til Fiskeeksportør Christensen i Kolding. Endnu fører den gamle Mand Tilsyn med Fiskeriet og foretager som Regel sine tre Inspektionsture daglig. Han var paa Højtidsdagen Genstand for megen Opmærksomhed.

Skomagermester Märtens.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Paasch & Larsen, Petersen, Horsens.

Mejerivæsenet staar højt i Danmark, højere end i noget andet Land i Verden. Den Industri, der her hjemme særlig har kastet sig over Tilvirkningen af tekniske Hjælpemidler til Brug i Mejerier, maa ogsaa siges at staa paa et meget højt Trin. Overalt i Verden, hvor moderne Mejeribrug drives og trives, vil man finde Maskiner, Spande, Kar og Hjælpemidler af alle Arter af dansk Fabrikat.

Dansk Mejerivæsen og den til samme knyttede Jærnindustri er gaaet frem Haand i Haand og har gennem Fællesarbejdet vundet Verdensberømmelse. De fleste er vel tilbøjelige til at mene, at den nævnte Gren af vor Jærnindustri er vokset frem i Ly af vort Mejerivæsen; men det er et Spørgsmaal, om det ikke fra Tid til anden har været omvendt, om ikke nu og da Industriens Mænd har gjort det *første* Skridt, saaledes at Mejerierne kun har haft at følge efter og derved har høstet sin Broderpart af Æren og Fordelen.

En Kendsgerning er det, at fremskredne Mejerimænd alt i en Aarrække har omtalt Mejeriernes tekniske Hjælpemidler som intet mindre end *fuldkomne* og har i samme Forbindelse fremhævet, at de næste Fremskridt til vort Smørs yderligere Forbedring maatte komme fra Producenternes Gennemførelse af større Renlighed m. m. ved Mælkens Behandling. Og trods dette er Industriens Mænd vedblevet Aar efter Aar at fremskaffe Forbedringer ved de tekniske Hjælpemidler, saaledes at Arbejdet rundt i vore Mejerier blev endnu bedre udført og gik fra Haanden med stedse mindre Anstrængelse og Kraftforbrug.

Som et af de Firmaer, der er gaaet foran her, kan nævnes Aktieselskabet *Paasch & Larsen, Petersen* i Horsens. Dette Aktieselskab dannedes i Aaret 1898 ved en Sammenslutning af en Blikkenslagerforretning, Indehaver: *W. Paasch*, og en Maskinfabrik, Indehavere: *L. P. Larsen* og *V. C. Petersen*. Allerede gennem en Aarrække forud havde de to Firmaer arbejdet Haand i Haand og i Samling leveret Artikler af forskellig Art til Montering af moderne Mejerier saavel i Indland som Udland. Efter Sammenslutningen fik Fabrikationen for Alvor Fart, saaledes at Fabriken hurtig kom til at sysselsætte omkring ved 150 Arbejdere til Stadighed.

Selskabets Direktør er nu L. P. Larsen; V. C. Petersen udtraadte 1900, og W. Paasch døde 1901.

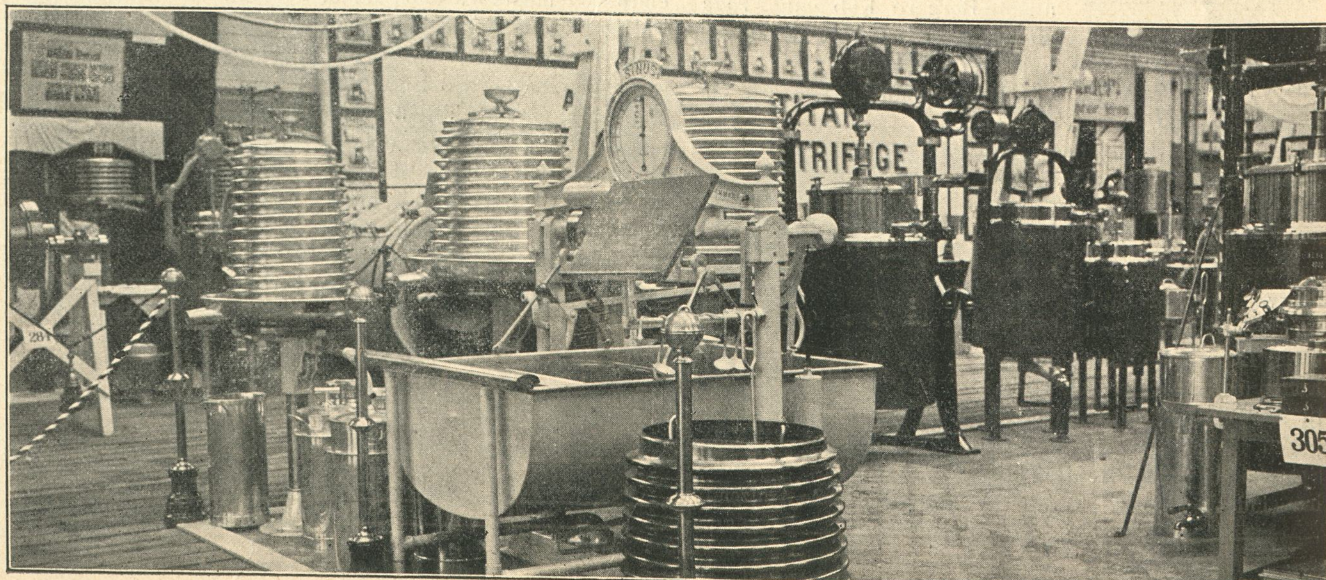
En Mængde udmærkede, tildels patenterede Maskiner og Redskaber har dette Firma i Aarenes Løb sendt ud paa Markedet. Særlig er dets Pasteuriseringsapparater, Forvarmere og Afkølere for Mælk og Fløde kendt og anerkendt. For ganske faa Aar siden har det fremstillet en automatisk virkende Mælkevægt, „Sinus", hvoraf der allerede er solgt 280 Stkr. Af endnu nyere Dato er en kombineret Kærne og Ælter, „Victoria"; den ses i Virksomhed i disse Dage i det arbejdende Mejeri paa den jyske Industri- og Landbrugsudstilling i Horsens, er allerede solgt i et Antal af 60 Stkr i Løbet af kun 9 Maaneder og betegner et stort Fremskridt navnlig i Retning af Arbejdsbesparelse paa Mejerierne.

I Forbindelse hermed har Firmaet konstrueret et Flødesyrningsbassin med hydraulisk Hæveapparat, saa at Fløden slet ikke pumpes.

I Modsætning til de hidtil anvendte Køleapparater for Mælk og Fløde laver Firmaet nu disse presset af et Stykke og til at adskille, saa at Rensning af Vandkanalerne let og bekvemt kan foretages paa selve Mejeriet.

Firmaet er Indehaver af Hædersdiplom fra den nordiske Industri- og Landbrugsudstilling i København 1888, Guldmedaljer fra Amsterdam 1893 og Paris 1900, Hædersdiplom og 6 Sølvmedaljer fra Landmandsforsamlingen i Randers 1894, 2 Guldmedaljer og Hædersdiplom fra Leuwarden 1902.

Firmaets Udstilling i Horsens, som gengives i hosstaaende Billeder, vil sikkert ogsaa vinde en Prisbelønning, men Resultatet af Bedømmelsen foreligger ikke endnu, mens dette skrives. S—d.

VERDENS-SPEJLET

Verdens-Spejlet Nr. 44, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 30. Juli 1905.

Kronprins Wilhelm. Prinsesse Alexandrine.
Kronprinsesse Cæcilie. Knud. Frederik. Prins Christian.

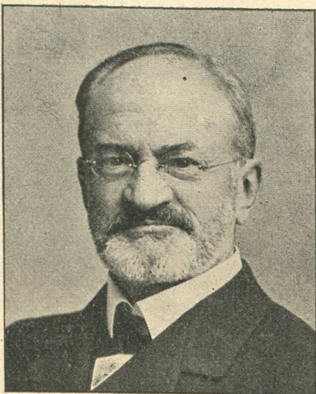
Paa Marselisborg Slot.

Fra den tyske Øvelseseskadres Besøg paa Københavns Rhed.

1. De 6 store Slagskibe paa Yderrheden udenfor Trekroner (Kaiser Wilhelm II (Storadmiral v. Koesters Flagskib), „Wittelsbach", „Zähringen", „Mecklenburg", „Wettin" og „Kaiser Wilhelm der Grosse".) — 2. Kystpanserskibene „Frithjof" og „Ægir" paa Indrerheden. — 3. Avisodamperen „Blitz" og to Torpedobaade ved Frihavnsmolen.

Vekselmægler Th. Schiøler.

Vekselmægler *Th. Schiøler*, der er en af Børsens mest kendte Skikkelser, fejrede den 22. Juli sin 70 Aars Fødselsdag, som han dog foretrak at højtideligholde i den allernærmeste Familiekreds i en af Nordsjællands Kystbyer fremfor at blive paa Pladsen og udsætte sig for al den Hyldest, som han med Sikkerhed kunde vide, at han vilde blive Genstand for. Thi Vekselmægler Schiøler har ved sin stadig utrættede Virken med den fødte Forretningsmands sikre Greb bygget sig en Position gør

Vekselmægler Th. Schiøler.

ham til en af Børsens mest indflydelsesrige Førstemænd.

Efter at have gennemgaaet en god Forskole under sin Læretid hos G. A. Gedalia & Co. arbejdede Schiøler i nogle Aar sammen med en nu afdød Kollega, men har siden da paa egen Haand drevet sin Forretning op til det Omfang og den Betydning, som den nu indtager.

Hans Kolleger blandt Vekselmæglerne og Vekselererne har da ogsaa vist ham den største Agtelse og Hensyntagen, der bl. a. har givet sig Udtryk derved, at han igennem mange Aar har haft Sæde i Kursnoteringsudvalget.

Uden for sin Forretningsvirksomhed har Schiøler selvfølgelig haft Indflydelse paa talrige andre Omraader; saaledes har f. Eks. Hellerup Kommune, hvor han i mange Aar har boet, haft en uvurderlig Nytte og stadig Støtte af hans uegennyttige Virken.

I de senere Aar har han i sin Forretning haft en god Medhjælp i to af sine Sønner.

Den gule Fare.

Af Frits V. Holm.

II.

Kendsgerninger.

For tre Snese Aar siden laa Kina og Japan endnu saa godt som uberørte af vor Civilisation. Efter Kinas store Oldtid, med den for vore Øjne saa mærkelige Kultur, som vi dog endnu den Dag i Dag holder i Ære, kom Kinas Middelalder, efter at Manchurerne i 1645 havde undertrykt Landet og grundet det endnu herskende Dynasti Tsing. Det kinesiske Folks utallige Købstæder blev alle som én bebyrdede med Tartargarnisoner til Undertrykkelse af mulige Frihedsbevægelser; og Mændene blev beordrede til at lade deres Haar gro og flette det til en Pisk som Tegn paa Underkastelse, et Tegn, der nu betragtes som den fornemste Prydelse.

Den første Kejser, Kang-i, var en stor Erobrer; men derefter faldt Landet tilbage i almindeligt Mørke, hvoraf Befolkningen endnu ikke er vaagnet. Ganske vist skal det indrømmes, at al Kinas kostbare Kultur og Literatur gemmes og studeres i Klostrene og paa Mandarinskolerne; men saaledes var det jo ogsaa her i Europa under den af Folkevandringen fremtvungne Middelalders Mørke, at Munkene i Klostrene bevarede Lyset og Videnskaben, indtil Tiden var moden til atter at modtage disse Skatte. Det er ogsaa sandt, at der blandt Aristokratiet og Handelsstanden i Kinas Kystbyer findes megen „savoir faire“ og Evne til at omgaas os Hvide; men disse Egenskaber er kun Masker, der ganske forsvinder, naar Kineseren kommer hjem hos sig selv.

Og den livlige Forbindelse, som Kyststæderne i Kina har med vore Sæder og Skikke igennem os selv, har ingen Betydning. En Købmand kan komme ind hos en hvid Kollega for at købe et Parti Varer, som han selv vil tage op ad Floden til sine Kunder; han kan optræde med Cigar i Munden, civiliserede Haandtryk, a endda med Lommetørklæde; men træffer vi ham den næste Dag, hvis vi tilfældigvis mødes paa den samme Floddamper, da finder vi ham spillende og drikkende i Kinesersalonen med sine Venner, indtil han ved Aftentide, efter at have røget et Par Piber Opium, synker hen i en salig Rus. Han er atter fuldblods Kineser; han hader vor Kultur; han har nok i sin egen.

Derfor kender det indre Kinas Hundreder af Millioner kun os og vort „Barbari“ af Navn, naar undtages de faa, der er kommet direkte i Kontakt med Missionærer, Mineingeniører eller Jærnbanebyggere. Dog, her er kun Tale om intetsigende Undtagelser, hvad Udbredelsen af ny Kultur angaar; og desværre er Pladsen her for ringe til at komme nærmere ind paa, hvormegen ubodelig Skade Missionsarbejdet gør den hvide Races Prestige, hvor faa Mineingeniører, der lever i det indre af Landet, og hvor tvivlsom Nytten af store Jærnbaneanlæg er for Tiden. —

Men ude i Havet ligger det skønne Japan, dette Land, hvor mangen Hvid, hvis det ikke var for Befolkningens Natur og Egenskaber, gerne vilde henleve hele sit Liv. Som et Selvtillidens Tempel har jeg set Fuji Yama, det hellige Bjerg, taarne sig op over dette Ørige, denne Solplet, der ligesom virrer og glimter i lutter Foraarssmil ude i Stillehavets Blaa. „Den opgaaende Sols Land“; ja i Sandhed, en varmende, udviklende Civilisationens Straaleglans har beskinnet dette Land i de sidste halvhundrede Aar. En rasende, altopslugende Forvandling er foregaaet paa disse Øer, der har rusket Middelalderens Feudalisme og Aandstryk af sig, saa at Folk og Land er genopstaaet i en ny Skikkelse, en ny Form, der imponerer ved sin Fuldendthed og de Resultater, som det sidste Aars Felttog mod Rusland allerede har fremvist.

Japan har haft en næsten utrolig Evne til at bibeholde af sin gamle Kultur, alt, hvad der var sundt og godt; medens kun det, der viste sig fremmende og styrkende for Folkets Tarv, blev optaget af vor Kultur, den vi saa rundhaandet øste bort af, indtil Lærlingen blev den stærke i sin umaadelige Ungdomskraft og vendte sig mod Mesteren.

Sic transit gloria mundi! — —

Og i denne Japans Evne til altid at vælge det rette og forkaste det slette ligger den store, store Fare gemt. Japan er som David, der ved Mod og Snille slog Goliat; Japan er som Edderkoppen i sit mægtigt forgrenede, men næsten usynlige Spind, der indfanger alt, for at det kan undersøges og forkastes eller antages; Japan er som den dræbende Spids paa det staalblanke Sværd, der føres med Lynets Fart og sikre Øjnes Sigt. Den store Fare for alle os hvide og al vor Kultur.

Thi Japan tilegner sig ikke vor Civilisation og Kultur i dens Helhed. Ingenlunde. Kun alt det, der hører ind under Begreberne Militærforanstaltninger, eksakt Videnskab og Industri bliver optaget som nye Led og varige Faktorer i dette Ølands virkelige Liv og Færd. Klædedragt, Familieskikke og Religion er endnu som i Østens andre Lande og vil altid forblive de samme, om saa Østens Riger, naar Tiden er inde, rejser sig til nok saa høj en Magtens Tinde. Japanernes tilsyneladende Retten sig efter og Anerkendelse af Folkeret og almindelige internationale Begreber er kun Landets *momentane* Betaling for al den Lærdom og Nytte, det nu indsuger; men ligesom Købmanden holder op med at betale, naar der ikke længere leveres ham Varer, saaledes vil ogsaa Japan, Føreren for Pan-Asianismen, kaste Masken, naar *vi* ikke kan yde mere, og naar Folket helt kan staa paa egne Ben; kaste Masken og under den paatagne Politur og Fernis vise sit gule, afskrækkende Ansigt; og saa slaa ned som Gribben paa Rov. —

I de tre Aar, jeg har levet i Østasien, har jeg til Stadighed haft Lejlighed til at iagttage, at ingen Maaned gaar hen, uden at én eller anden, Potentat, Storvizir eller Høvding, fra Østens Riger og Lande, fra Tyrkiet, Persien, Kina og Indien, gør sin Opvartning hos Mikadoen og Udenrigsministeren i Tokio — og altid efter Opfordring. Under saadanne Møder sluttes Venskabstraktater, hvis Ordlyd vi ikke kender; og hvert Aar bringer Udsigterne for os Hvide til at se mørkere og mørkere ud; indtil det en Dag bryder løs fra Øst med Hævn for lange Tiders Undertrykkelse og Aandsoverlegenhedens Haan.

Jeg har set og følt, hvor de hader os derude, og i hvor høj Grad der vil blive raabt „Banzai“ fra Hjærtet den Dag, da den hvide Race bukker under, fordi den ikke stod samlet og forberedt, da det gjaldt Liv og Død. Japan er som Panteren, den lumske, adrætte, der springer løs, naar vi mindst aner det, som Fører for Asiens mægtige, vakte Folkeslag, for dette store Elefantlegeme, der som en Syndflod vil vælde ind over vore Domæner, trampe vor Kultur sønder, stjæle vore Arbejders Frugt og efterlade os i en ny Middelalders uigennemtrængelige Mørke.

(Fortsættes).

Justitsraadens Ring.

Sommerfortælling af **Albert Gnudtzmann.**

(Sluttet.)

Der gik en halv Snes Dage, og Justitsraaden havde endnu ikke faaet sin Ring tilbage. Han forhørte stadig hos Bademesteren, men denne havde trods al anvendt Umage ikke kunnet faa den dyre Genstand op fra Havsens Bund. Rygtet om den sunkne Skat havde imidlertid bredet sig mellem alle Badeanstaltens Stamgæster, og der blev stadig foretaget Dykninger af de flinkeste Svømmere med det Formaal atter at bringe Justitsraadens Ring frem for Dagens Lys. Men unægtelig — Haabet blev svagere og svagere for hver Dag, der gik.

En Skumringstime, da Justitsraaden havde lagt sig til at sove paa Chæselongen i sit Arbejdsværelse, ringede det paa Entréklokken. Justitsraaden foer op, stiv af Harm. Han kendte ikke større Forbrydelse end den at gribe forstyrrende ind i Folks Middagshvile.

. . . Der var nogen, der parlamenterede med Pigen ude i Entréen. . . . Nu lød der Skridt derude, . . . saa bankedes der . . .

— Jeg ta'er ikke imod — jeg har jo en Gang for alle sagt, at jeg ingen vil ha' ind, naar jeg hviler, brølede han ud.

— Der er en Herre der uje, lød Pigens Røst. Han si'er, at han har Justitsraajens Ring.

Næppe havde hun talt ud, før Justitsraadens samlede levende Vægt væltede op af Chæselongen og i en tung Elefantgalop bevægede sig hen til Døren for at dreje Nøglen fra og smække op paa vid Gab.

Entrélampens Skær faldt paa en Skikkelse, der med ludende Hoved stod lige indenfor Døren ud til Trappegangen.

Justitsraaden genkendte Skikkelsen og saa ud, som om en Eksplosion havde fundet Sted lige i hans Næse. Den fremmede „Herre" var hans gamle Bekendt — Lømlen fra Badeanstalten, Manden med Knortetæerne.

Manden med Knortetæerne bukkede chevaleresk.

— Jeg vilde gerne tillade mig at ha' den Ære . . . Mit Navn er Arbe'smand Klemmesen . . .

Justitsraaden var paa sin Side ligesaa befippet.

— Saa — naa — aa jeg be'r . . . Jeg hører, De har været saa heldig . . . De kommer med min Ring . . .?

— Det er lige, hva' jeg gør . . . Men ska' vi ikke ta' og trine indenfor . . . Justitsraaden ska' da'nte staa her uje i Kulden og fryse Ekskrementerne for min Skyld.

Justitsraaden smilede besk men forekommende og aabnede Døren ind til Arbejdsværelset. Helst havde han afgjort hele Historien ude i Entréen. Men han frygtede for, at Arbejdsmanden skulde tage ham det ilde op.

— Jeg har dukket efter ham, sagde Manden med Knortetæerne. Jeg var sgu li'e ve' aa bli'e derneje tilsidst. Dælen rastme'! Jeg fik sgu saa majet Vand i mig — jeg gik og rævede a'et hele Da'en . . .

— Det var tappert gjort af Dem, min Ven, sagde Justitsraaden smilende, — det var rigtig tappert gjort! Jeg maa nok . . . jeg haaber ikke, De forsmaar en lille Dusør?

Men Manden med Knortetæerne slog ud med Haanden med højfyrstelig Bevægelse.

— Næ, jeg kommer der inte! Jeg bryder mig ingen Dusør om. Undtagen det da skulde være en af de store grønne Sedler — eller to . . .

Justitsraaden forfærdedes synligt.

— Nej, men kære Ven! det mener De ikke. . . . For at dykke ned efter en tabt Genstand . . . Næ, naar jeg nu bød Dem tre eller højst fire Kroner . . .

Han trippede af Forhippelse efter at faa Ringen at se.

Manden med Knortetæerne standsede ham atter med en Haandbevægelse af ikke mindre Grandezza end før.

— Gu'bevares — en anden er jo'nte med paa, hva' Justitsraajeriet ka' kaste a' se', og overfor en ubemijlet stiller man sig gerne no'et mere kolerant! Justitsraajen ska' faa hele Ballajen ganske gratisk, bare paa den Betingelse, at der bi'er sat en æjel Daaj om mig i Avisen.

— Hvad for noget? Hvad er det, De forlanger, Hr. Klemmesen?

— En æjel Daaj altsaa — et Stykke i Avisen, som jeg vil si'e, der ku' staa, at Arbe'smand Klemmesen med Opofrelse a' sit ejet Liv har reddet et Ulykkestilfælje, etter Forlydende, og vi vil majet haabe, at han faar Melodaljen for de dronedes Redningshjem sgu, da det var lige ved, at han sel' ku' ha' ta'et Biljetten og saadan, og den reddede er Justitsraaj Peddersen eller hva' det nu er, der og der, og han ta'er imod Bidrag til den æjle Daajs Redningsmand . . .

— Ja men kære Arbejdsmand Klemmesen — det kan sandelig ikke lade sig gøre . . .

— Naa, saa det ka'et inte? Hvem si'er Du Arbe'smand til? Je' er vel ikke mere Arbe'smand end som Du . . . Hvorfor ka' det inte lade sig gøre . . .?

— Nej for . . . det maa De da selv kunne forstaa . . .

— Forstaa, forstaa — la' vos nu bare inte skave vos . . . Det er sgu inte pænt a' Dem inte aa ka' gøre en ubemijlet Mand en Tjeneste . . .

Justitsraaden blev utaalmodig. Og Ringen havde han endnu ikke set.

— Jeg vil give Dem fem Kroner, sagde han bestemt.

— Ska' jeg inte gi'e Dig fem Satener . . . Næ, vi trænger inte til Smaapenge i Killemonniksen. Men et Æresminde i Avisen, det vilde jeg nu ha'e sat saa majen Pris paa, det ska' jeg ikke nægte. For saa kom man da en Gang lidt pænt i Blajene. Man kan ellers nok komme der, bare man har danderet den lidt og haft en lille en paa — det kender Justitsraaden osse nok; Panseren han ska' jo nok være der, og saa b'ier den jo gal i den offentli'e — men det er jo ikke no'et, man ka' være stolt a' . . . Jeg synes jo osse nok, at naar man har reddet en Dikkemantring til 600 smaa blanke Krus . . .

Da rejste Justitsraaden sig i sin fulde Højde.

— Giv mig nu Ringen, sagde han. Den Findeløn, jeg har tilbudt Dem, er særdeles anstændig. De tager ganske fejl i, at Ringen skulde være saa stort et Beløb værd. Stenen er uægte, og den Værdi, den har for mig, er væsentlig Affektionsværdi.

— Jeg synes ellers, Justitsraajen sa'e uje paa Bajeanstalten . . .

— Hvis De har troet at høre mig sige noget andet, end hvad jeg har sagt Dem her, saa har De hørt fejl. Ringen er allerhøjst sine tyve Kroner værd, og derfor finder jeg, at fem Kroner . . .

Men da slog Manden med Knortetæerne for tredje Gang ud med Haanden, og denne Gang med en Værdighed som en Pave.

— Saa har jeg g'ort Justitsraajen en morderlig stor Tjeneste. For jeg har stampet Ringen for hal'tres.

— Hvad har De? Vil det sige, at De har pantsat . . .?

— Ja, jeg har været oppe paa Huset med den. Men Justitsraajen ska'nte være kej a'et; jeg har Pengene hos mig. Man ku' jo'nte vide, om Justitsraajen ha'de de nødvendige Kontanter, naar Findelønnen sku' udbetales . . . Det er dov ellers som Saten, at de gi'r hal'tres for en skidt Ring, der ikke er mere end tyve værd. . . . Se, jeg fik byttet den ene Seddel i to Femmere; nu ta'er jeg de fem og gi'er Justitsraajen de femogfyrre . . .

Justitsraaden var bleg af Ærgrelse over Fyrens Frækhed. Men han tav. Med Folk som denne Hr. Klemmensen skulde en dannet Mand ikke indlade sig i nogen Debat. Og Pengene afleverede han jo virkelig. Justitsraaden talte dem op — ti, tyve, tredive, fyrre — femog fyrre . . .

Manden med Knortetæerne var allerede næsten ude af Døren, da Justitsraaden kom i Tanker om, at han jo ikke havde faaet Seddelen.

— Det maa Justitsraajen sgu undskylde, sagde Manden, det var jeg li'e ved aa' glemme . . . Væs'enarti — den er paa hal'tres, saa hvis Justitsraajen vil ha' sin Ring igen, saa sitter Justitsraajen jo Penge til . . . Det ha'de jeg nu aldrig troet for Resten, at man saadan ku' lave Mønt ved at stampe . . .

Han tog Afsked med et høfligt Buk. Justitsraaden, der havde fulgt ham ud i Entréen, hørte hans Skridt ned ad Trapperne.

Med et tilfreds Smil gik Justitsraaden ind i sit Arbejdsværelse igen. Et Øjeblik efter kom han farende ud derfra, bleg og ude af sig selv, og røg ned ad Trapperne.

Thi den Sum, der paa Seddelen var opgivet som Pantsættelsessum, var 250 Kroner.

Men da var Arbejdsmand Klemmensen for længe siden nede paa Gaden og langt udenfor Justitsraadens Synskreds . . .

Justitsraaden har aldrig set ham siden.

Afholdsfolkenes Feriekoloni.

Vore smaa Proletarer er myldrede over det grønne Land. Nu ligger de og feder og gasser sig hos gæstfri Bønder og i Feriekolonierne og bliver solbrændte og klarøjede — disse stakkels Københavnerspirer, der var saa blegnæbede, da de drog ud.

Stadig flere kærlige Hænder række ud mod Børnene. Saaledes har *Københavns Afholdsforeninger* i Aar oprettet en Koloni for 50 fattige Drenge, som ellers ikke vilde være kommet paa Landet.

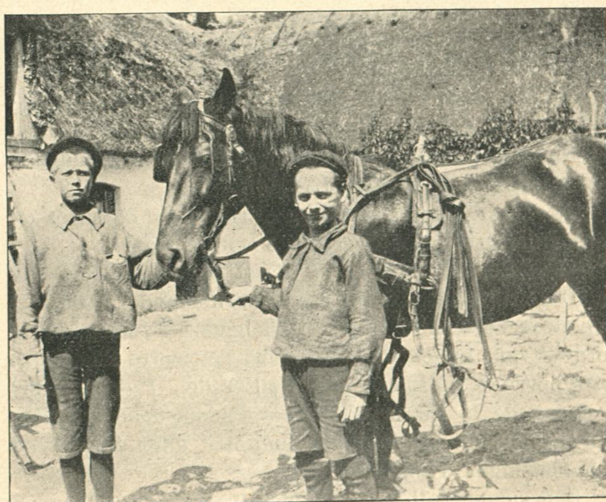
Brevene til Hjemmet skrives.

Kolonien er installeret i *„Spangagergaard“* opad Fæstningen ved *Glostrup* under d'Hrr. Agent *Kretschmers* og Restauratør *Paghs* Ledelse. Her i denne gamle Gaard midt i susende Kornmarker og dybgrønne Enge fører Børnene i to Uger det Herreliv, som de selvfølgelig skulde føre hver Dag Aaret rundt.

Slaraffenland er indført.

Man driver, leger, botaniserer og spiser — spiser vældigt. Straks paa Morgenstunden putter Børnene saa meget Smørrebrød i sig, som de orker, og drikker dertil dejlig, nymalket Mælk fra Køerne, som brøler udenfor Gaarden. Derefter begynder Drengene Dagens egentlige Virksomhed: at samle Appetit til det næste Maaltid ved Leg og Gymnastik.

Klokken 11½ gaar den løs igen med Maden. Da lyser de hvide Duge paa det lange Spisebord i Haven, blanke Knive og Gafler skinner ved store, dybe Tallerkener, og Dampskyen fra den mægtige Gryde stiger gennem Køkkenvinduet op under Havens gamle Træer.

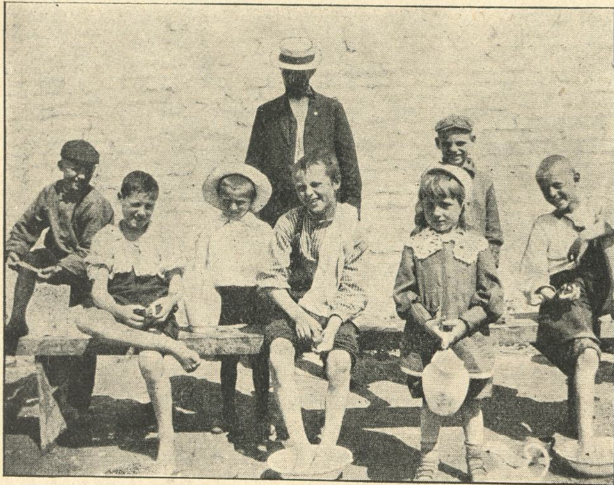
Tre gode Venner.

De 50 spiser.

Den Dag, vi saa dem, spiste de Kærnemælkssuppe

og Bankekød. 50 Skeer sænkedes med Vellyst i den hvidlige Rosinsuppe. 100 energiske Hænder greb med Vælde om Kniven og Gaflen og skar over i raske, flotte Snuptag. Ølglassene gik flittigt rundt under passende Kolonivittigheder.

Efter Middagen fulgte Kaffen med Bollerne, som nok saa gelinde gled ned i de 50 Støvleskafter. Men paa dette Tidspunkt er der heller ikke et tomt Rum i hele Personen. De smaa Maver er bulede gemytligt ud, en behagelig Mathed hviler i Øjnene, de iltre Hænder

Fodvask.

er stukket dybt i Lommerne, og med slæbende Skridt driver hele Banden udenfor Gaarden for paa Ryggen i Græsset at studere smaa, hvide Skyers Gliden over den vældige, dybblaa Himmelhvælving.

Klokken halvfire er Studierne og de paafølgende Lege sluttede, og med fornyet Raseri farer de 50 Helte løs paa respektindgydende Smørrebrødsstabler.

Straks fra den første Dag foretrak de smaa Rade Laksemaden for Leverpostejen.

Klokken $7^{1}/_{2}$ følger et nyt Maaltid, og Klokken 9 snorker hele Kolonien i Laden, der er lavet om til en nydelig, flagsmykket Sovesal med et tykt Lag gult Halm og herovenpaa hvide Madrasser og Tæpper.

Under Loftet hænger en rød Staldlygte og kaster dæmpet Skær over 50 Barnehoveder derinde i de graa Skygger langs Væggene.

Og Gaardens gamle, skikkelige Hest, som foreløbig ikke forstaar et Ord af den hele Menage, har flere Gange ved Nattetid forladt sin Stald og stukket sit grundende Hoved indad den aabnede Ladedør.

Her staar den og lytter og stirrer flere Minutter og klaprer derefter atter over den natstille Gaard.

— — Se, alt dette er jo yderst hyggeligt. Men om faa Dage ophæves desværre Slaraffenland. Proletarbørnene vender atter hjem til Adelgade og Saxogade og Nordvestvej. Engen ombyttes med den sorte Baggaard, det ypperlige Natteleje med Pjaltereden i det kvalme Hummer, de to Retter udmærket Middagsmad erstattes med Kaffesjap og Margarinehumpler eller bart Brød eller slet ingen Ting.

Den sunde, solbrændte, glade Dreng bliver en mager, gusten, galsindet lille Rad, der faar mangen velment Lussing af gavmilde, haarde Hænder.

Til næste Sommerferie er Drengen ligesaa afpillet og indfalden, som han var i Aar, og Fedningen paabegyndes atter for at efterfølges af en ny Vinters Afmagringskur.

X.

Lidt om Verdens-Spejlets Karikaturproces.

Som det vil være vore Læsere bekendt, frifandt Hof- og Stadsretten sidste Mandag Tegneren Eigil Petersen og Redaktør Anders W. Holm i den af Cirkusdirektør, Baron W. v. Knuth, mod dem anlagte Sag for den i „Verdens-Spejlet", Nr. 10, 3. Aarg. offentliggjorte Karikatur af Baron Knuth med tilhørende Paaskrifter.

Sagen førtes for Baron Knuth af Overretssagfører, Justitsraad Edgar Nyholm, for „Verdens-Spejlet" af Overretssagfører, Etatsraad Ludv. Simonsen, der for en 14 Dages Tid siden afgik ved Døden og saaledes ikke kom til at fejre denne sin sidste velfortjente Triumf, som „Verdens-Spejlet" i Særdeleshed skylder den Afdøde den største Tak for som i det hele taget for hans fortræffelige juridiske og personlige Støtte.

Vi hidsætter nogle korte Udpluk af Sagens Akter.

Tilforordnede
i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret i København.

Gjøre vitterligt: At for os har andraget Circusdirecteur, Baron W. Knuth, hvorledes han finder sit Privatliv krænket og sig selv personlig fornærmet af Eigil Petersen, der i No. 10 af Ugebladet „Verdensspejlet", udgivet den 4. December 1904, har offentliggjort en Karikaturtegning af ham, hvilken Tegning er tegnet af nævnte Eigil Petersen, samt desuden hvorledes han finder sig personlig fornærmet af Anders W. Holm, der er Redacteur af det nævnte Ugeblad „Verdensspejlet", ved den til ovennævnte Karikaturtegning føjede Overskrift og det vedføjede Vers.

. . . .

Corpus delicti.

Vi bringer foranstaaende en Gengivelse af den indankede Side i en Fjerdedels Formindskelse. Verset, som ikke kan læses i Formindskelsen, er af C. Hostrups „En Spurv i Tranedans“ og lyder:

Som ædle Planter kendes kan
paa Deres Blomst eller Blad,
saa kender man en Adelsmand
paa et — jeg véd ikke hvad.

Uddrag af Etatsraad Simonsens første Indlæg, fremlagt i Retten ved Fuldmægtig, cand. jur. Holten.

Hvis Citanten og andre Adelsmænd i givne Tilfælde vil have enhver Publicist, der harcellerer over Adelskab, straffet, vilde Adelsmændene og Domstolene kunne faa en Del at bestille.

Citantens Følelser er dog udsat for idelige Krænkelser, naar hans Opmærksomhed henledes bl. a. paa de stadige Udgaver og Forhandlinger af det i høj Grad harcellerende Værk „Don Ranudo“.

Citanten har for Tegneren alene været en Art Eksempel. Tegningen er blot en enkelt af en hel Række Tegninger af *Offentligheden bekendte*, karakteristiske Personligheder, som Kunstneren har publiceret i Karikaturtegningens drastiske Fremstillingsform, ved hvilken han i det hele har forfulgt og realiseret kunstneriske Formaal.

Man kan heller ikke ret vel, i hvert Fald i Nutiden, stille sig paa det Standpunkt, at det i det hele er uberettiget at udøve Karikaturkunsten.

Det er, som om den offentlige Mening herved tager en Art Revanche, der som Modvægt kan være ret nødvendig. over de ledende Magthavere, idet disse spøgende tages noget *en canaille*.

En angribende Kritik foretrækkes da ogsaa i mange Tilfælde fremfor slet ikke at blive omtalt. Det er ikke ualmindeligt, at man selv med Glæde indvilger i at være Model for Karikaturtegnerens Blyant.

Saa længe der ikke er Tale om Sigtelse for bestemte, lastværdige Handlinger eller om en moralsk Foragteliggørelse, er og maa der være den fuldeste Kritikfrihed. Der maa være Frihed til at kritisere en Klasses eller en Persons hele Dannelses- eller Intelligensstandpunkt.

I England har det endog i meget lang Tid som bekendt været gængse, at Karikaturer selv af Kongen udbredes, uden at nogen tager Anstød deraf.

I det foreliggende Tilfælde er en Karikering i hvert Fald meget godmodig, der kunde højst være Tale om, at der gennem den paagældende Tegning er udtrykt en Antydning m. H. t. Citantens Dannelses- og Intelligensstandpunkt.

Citanten vidste vel, at indstævnte Petersen, hvis Produktion han formentlig var bekendt med, var tilstede i hans Cirkus for at gøre Studier til en Tegning i Ugebladet „Verdens-Spejlet“, uden at han dog fandt Anledning til at nedlægge nogen Protest.

Citantens Sagsanlæg viser, at han opfatter det som Pressens Pligt at smigre og rose, naar den er tilstede for at anmelde en Forestilling.

Da det mulig kan have nogen Betydning, om Tegningen virkelig kan siges at være en Karikatur, opfordres Modparten til at fremlægge Fotografi af Citanten.

En i Retten fremlagt Erklæring fra Kunstfagskriftet „Kunst“s Redaktør, Forf. Sophus Michaëlis:

Paa Opfordring skal jeg gerne udtale, at Tegneren Hr. Eigil Petersen — at dømme efter en Række Billeder, der er offenliggjorte i „Klods-Hans“ og „Verdens-Spejlet“ — forekommer mig at have dokumenteret et uomtvisteligt kunstnerisk Talent, der opnaar rammende Virkning ved en meget kraftig Behandling og et bredt, ofte drastisk Lune.

Karikaturen har i vor Tids Presse udviklet sig til en vigtig og berettiget Kunstform, der ikke med Rette kan anklages for Overgreb, saa længe den kun behandler offenlig optrædende Personer uden Krænkelse af deres Privatlivs Fred.

Denne Grænse synes mig ikke overskredet i nogensomhelst af denne Kunstner publiceret Tegning.

København, 14. Marts 1905.

Sophus Michaëlis.
Forfatter & Redaktør af Tidsskriftet „Kunst“.

Uddrag af Justitsraad Nyholms Indlæg:

De af Modparten fremlagte Eksemplarer af „Verdens-Spejlet“ viser desuden, at Indstævnte ligefrem har gjort det til en Næringsvej at fornærme sine Medborgere.

Citanten kendte ikke indstævnte Petersen eller hans Produktion, da han anviste ham Plads i sin Cirkus.

Jeg benægter dernæst, at Citanten og hans Cirkus, som af Modparten paastaaet, stadig har været Genstand for harcellerende Artikler i den københavnske Presse. Denne har tværtimod altid omtalt Citanten med en vis Velvilje.

Jeg fremhæver atter, at Fornærmelserne er skete i et Blad med stor Udbredelse.

Uddrag af Etatsraad Simonsens andet Indlæg med vedføjede skriftlige Udtalelser fra Tegneren Eigil Petersen og Anders W. Holm.

Iøvrigt fremhæver jeg paany, at der efter vor Lovgivning er og maa være fuld Frihed til at gøre andre til Genstand for Latter. Retsstridig er alene den moralske Foragteliggørelse.

Forøvrigt synes jeg, han er bedre tjent med min Karikatur end med det vedlagte Billede. (Et i Retten fremlagt Ungdomsportræt af Baronen.)

Paa min Tegning er han dog i Besiddelse af en vis ydre Værdighed.

Med Højagtelse
Eigil Petersen.

Som bekendt ses paa Tegningen Cirkusdirektør, Baron W. v. Knuth, som han ser ud, naar han færdes midt i Manegen omgivet af sine smukke prustende og stejlende Heste. Da nu Pladshensyn og Hensynet til, at Baronens Skikkelse skulde ses uden Vedføjelser, der kunde tage Opmærksomheden fra hans Person, har bevirket, at Tegneren ikke kunde fremstille de Heste, som Baronen tænkes at fremføre paa Billedet, vil man vanskeligt kunne tænke sig en Overskrift, der mere træffende, mere elskværdigt spøgende paa én Gang kunde tjene som Titel for Billedet og hentyde til de underforstaaede ædle Dyr, end netop Ordet: „Fuldblod“. Dette Ord anvendes jo dog i det danske Sprog saavel paa højt kultiverede Menneske- som Dyreracer, og det er næppe en Tilfældighed, naar Interessen for ædle Dyr i særlig Grad næres af og dyrkes af vor højeste Adel og Landets ædleste Slægter.

I alle Tilfælde maa jeg bestemt protestere, naar denne elskværdige Spøg udlægges som en Fornærmelse.

Ærbødigst
Anders W. Holm.

Efter dette sidste Indlæg undlod Modpartens Sagfører at svare.

Vi hidsætter sluttelig Dommen med Udeladelse af Indledningen, der kun resumerer den i Stævningen indeholdte Klage.

Dom.

Da Portrættet fremstiller Citanten i dennes Virksomhed som Cirkusdirektør og Hestedressør, med Hensyn til hvilken han er underkastet Offentlighedens Kritik, og da hverken Portrættet eller Teksten — i hvilken der harcelleres over hans Adelskab — indeholder noget for ham fornærmeligt, findes der ikke at kunne paalægges nogen af de Indstævnte Straf — eller Erstatningsansvar som af Citanten paastaaet, hvorfor de ville være at frifinde for hans Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte Eigil Petersen og Redaktør Anders W. Holm bør for Tiltale af Citanten Cirkusdirektør, Baron W. Knuth i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

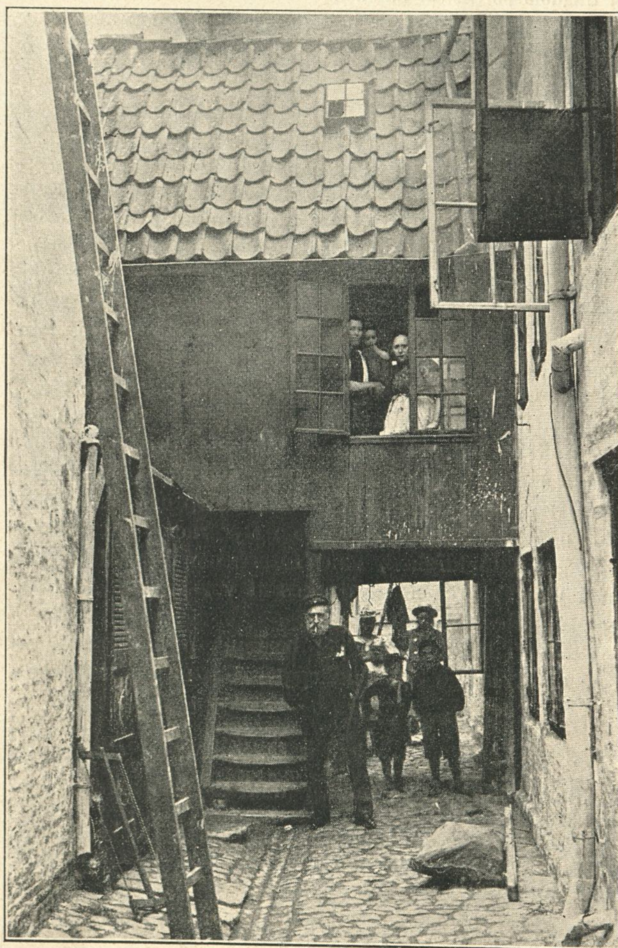
Proletarkvarteret.

Murhakken hænger over Brøndstrædekvarteret, og snart brases de gamle Rønner sammen. „De ottes“ Teater i Grønnegade fordrer smukke Omgivelser, og en ny, storstilet Bydel vil rejse sig af Ruinerne. En vid Færdselsaare gennem Brøndstrædekvarteret og Holmensgade til Havnen bliver endelig virkeliggjort.

Den evig urolige, moderne Storstad stamper frem.

Men gaa ned i Vognmagergade-Kvarteret en Aftenstund. Kend denne Dunst i den trange, hede Gade! Den er vammelsød, vi sporer Røg og Støv og gammel, indelukket Sovekammerduft. Op af de hede Brosten slaar en stinkende, hed Varmebølge.

Intet Under, at Folk drikker Brændevin i denne brystsyge Atmosfære!

Og se Dem om! — Den store Vemod driver over Proletarens Kvarter, naar Solen gaar ned. Over os ser vi en smal Stribe graarød Himmel. Denne Lysstribe kaster sit Skær paa de øverste sorte Husvægge, hvor alle de aabne Vinduer lyser gulligt som mat Messing. Men længere nede er alt sort — Vægge, Fortov, Menneskene, som myldrer frem.

Kun en svær, brændevinsoppustet Mand straaler. Han staar midt i Skæret fra et skinnende Barberskilt, der fanger en allersidste Solstraale. Hans Ansigt lyser som blank Bronce, hans Flaske i Frakkelommen funkler som en Smaragd.

Han er revnefærdig af Sejghed. Jeg synes, han mumler: „Hvormeget koster hele Vognmagergade, Maler Jensen?“

Manden dingler ind i en Ejendom paa Hjørnet af Aabenraa og Vognmagergade, — et muggent, stinkende, firkantet Hul mellem sorte Vægge, der driver af Spildevand. Øverst oppe, hvor Væggene luder truende sammen, aabnes Udsigten til Himlen, som kan nydes, naar Nakkebenet brækkes rigtig godt bagover.

Vi brækker bagover og ser de drivende, graarøde Skyer, Vadsketøjet, som hænger til Tørring ud af de aabne Vinduer, Smaabørn, som stikker graablege Hoveder ud. Vi læser hele Proletarens Lidelseshistorie op- og nedad disse haabløse Husvægge.

Alt er hæsligt her. To smaa, gravsorte Unger leger med en død Rotte. Et lille, vissengult Pigebarn græder ret op og ned ad den raadne, graa Dør. En sort Troldunge i Gangvinduet spytter dem i Hovedet.

Livet pusler sært i det gamle Hus nu i Tusmørket. Det knirker og knager og skriger herinde. Et Skænderi skærer igennem. En fuld Mands hæse Stemme lyder forfærdeligt. Den skæres i Stykker af skingrende Kvindehvin.

Saa, nu døer Kvindeskrigene hen i en lav Gurglen og Hulken. Hun maa lide grusomt. Brændevinsstemmen bliver ved at skurre som gammelt, revnet Jærn.

Fra en Harmonika paa Kvisten lyder „Gine Du dejlige Mø!“ Den gemytlige Skomager deroppe stikker et grimt, forsorent Ansigt ud mellem de sorte Vinduesrammer — og ser et stort Stykke af Jordkloden i munter Belysning.

Det er ganske storartet at være Skomager paa en Kvist i Vognmagergade, naar bare Manden selv synes det.

Vi gaar ad en snæver, rundslidt Trappe op til lille Madam Hansen. Ildskæret fra Komfuret ude paa det

sorte Loft driver over hendes magre Ansigt. Hun ligner lidt af en Heks — af de skikkelige.

Madam Hansen er vred i Aften. Mens hun i Middags stegte en Sild, væltede Madam Petersen sig ind paa hende med en Bid Lever, som hun netop vilde stege samtidig. „Blot for at drille."

Nu er Kvisten et Helvede. To Koner, som hver Dag skændes om et fælles Komfur, kan ærgre hinanden i Graven.

Lille Madam Hansen ser et truende Perspektiv af uafbrudte Krakilerier. Hun sukker heroppe paa det sorte, sommerlumre Loft.

Ak, hvor er hun dog træt! Hun har haft Hundreder af Sorger i sin fattige Enkestand. Og saa endelig dette Komfurdrama som en bitter Draabe i det allerede fyldte Bæger.

En funklende Taare triller nedad hendes hede Kind.

Men Skomageren bliver ved at spille „Gine" paa den hæse Harmonika, saa det hoster og hvæser og snøfter paa hele Kvisten.

Nu er det helt Aften.

Gaslygterne er tændte. Gadens Piger sværmer i lyse Dragter op og ned ad Flisen. Disse Kvinder laver ikke meget Halløj. De trygler de forbipasserende om en Krone til et Stykke Brød og en Bajer.

Aa Gud, hvor Kampen for Tilværelsen raser her i disse „Glædeshuse". Pigerne sidder ved Midnatstid haabløse i en Krog i det revnede Værelse med den næste Dags Sult grinende sig op i Ansigtet.

Der lurer et Sultedrama i hvert af disse elendige Huse, bag disse kulørte Vifter og spraglede Porcellænsurtepotter uden Blomster.

Pigerne svæver forbi Brændevinskældrene: „Det lille Apotek", „Nordpolen" og „Brønden". Belyste Butiksvinduer med nederdrægtige Madvarer gloer som lyse, ondskabsfulde Øjne efter dem. Alle Madvarer er rottefarvede, saa er det ligemeget, om det er Bøf eller stegt Lever eller Frikadeller.

De ligner Lig af opgravede Dyr. Men de glider ned alligevel. Handelen gaar rask.

Kun den fattige, duknakkede Mand udenfor maa nøjes med at nyde Jordens smukkeste Udsigt gennem de støvede Ruder.

Han staar længe stille i dybe Tanker, mens Gadelarmen stiger og synker rundt om ham.

Han snuser Duften i sig gennem den aabnede Trækrude. Han fantaserer om stegt Lever og Bøf og Sylte og Frikadeller.

Den gamle Mand vækkes først op, da et Par vældige Betjente stamper forbi.

Natten og Nattens Liv bryder frem over det sorte, hede Kvarter.

Lægger man Øret til Baggaardens revnede Mur, hører man Børn græde i Søvne, fordi Væggetøjet bider dem.

Kig ind i Logihusets usselige Gaard, og De ser og hører en træskotrampende Skare pjaltede Mænd luske knurrende ind i Sovesalenes Gyseligheder.

Mændene, der ikke har femogtyve Øre til Nattelogi, klumper sig sammen paa Trappestenene.

Et Par sultne Mænd stiller sig op i Lysskæret fra Bagerikælderen. Her lugter ganske dejligt af friskt Wienerbrød.

Dér staar de en halv Time og kaster lange Skygger opad det andet Hus og snuser svært i sig.

Den enes fremstaaende Øren bliver helt røde i det stærke Lys. De er begge to langt oppe i Drømmenes Rige, hvor Bøf og stegt Lever og stegte Sild og varmt Wienerbrød og Smaasnapse groer frem langs Vejkanten — klar til Fortæring paa Stedet.

— — — —

Maanen skinner frem bag en sort Skorsten i Landemærket. De kantede Huse kaster skarpe, dybe Skygger over Gaden.

Lysbølger bryder igennem, Sølvpletter dirrer ind i Mørket. Den blankslidte Fortovsflise skinner som mat Metal — en uendelig Stribe, der bliver smal og tynd langt nede i Gammelmønt.

— Og om faa Aar er Kvarteret ryddet. Alt totalt forandret. Et Teater, stolte Forretningspaladser, Pragtboliger, vide Færdselsaarer, Asfalt, elektrisk Lys knejser og breder sig og funkler, hvor sammensunkne Rønner nu knager i den varme Sommernat.

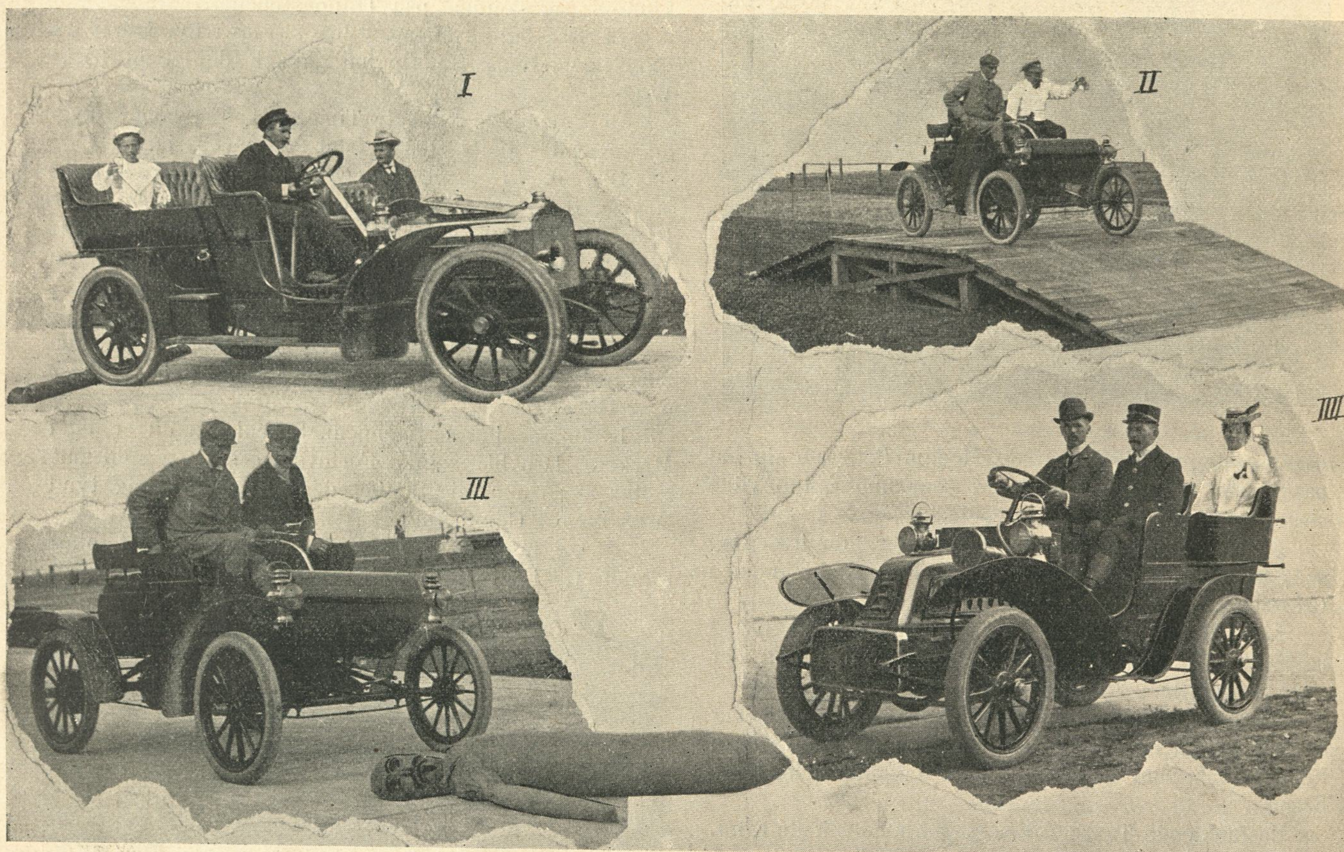
J. P. Brochmann.

Gymkhanaen paa Cyklebanen i Ordrup.

Sidste Søndag fandt endelig den med saa stor Spænding imødesete Gymkhana Sted paa „D. B. C"s Bane i Ordrup. Gymkhanaen skulde oprindelig have været en Afslutning paa den „Første nordiske Automobiluge" umiddelbart efter det store Automobiltog gennem Landet, men den maatte af Hensyn til Vejret aflyses.

Allerede det mærkelige Ord „Gymkhana" havde spændt Folks Forventninger. Ingen vidste rigtig, hvad det var; man vidste kun, at det var noget med Opvisning af Motorcykler og Motorvogne.

Vognstyreren er „Dansk Automobilfabrik"s Direktør, Fabrikant Christiansen. Bag Bilen ses Automobilklubbens stilfulde Formand, Grev Eigil Knuth. Paa *Billede 4* ses Frk. Friis, der ogsaa tog Præmie i Vandglaslegen; Bilen, hvori hun sidder, styres af og tilhører vor flotteste Automobilist, den kendte Grosserer Carl Johan Janssen; ogsaa den er en Clément Bayard. Paa vort *Billede Nr. 2* ser man den populære Dir. Ellehammer paa en af Grosserer T. T. Nielsens „Oldsmobile" med Hr. Nielsen selv som Styrer.

Man blev da glædeligt overrasket ved at se de mange forskelligartede Kunstpræstationer, som Gymkhanaen bød paa. Der var Labyrinthleg og Sløjfekørsel mellem en Del meget tæt ved hinanden stillede Flag, Ringstikning, Behændighedskørsel og de flotte Væddeløb for Motorcykler, der lige frem tog Vejret fra Publikum ved deres fænomenale Hastighedsudfoldelse. Og saa var der „Vandglaslegen", hvor en Del unge Damer blev anbragt paa Automobilernes Bagsæder med fyldte Vandglas i Hænderne og maatte anvende al deres Behændighed og kvindelige Snarraadighed for at naa ind til Dommertribunen med det mest mulige Vand i Glasset efter en alt andet end jævn Kørsel henover Broer og Træsveller.

Vort Lynskud *Nr. 1* viser en nydelig lille Præmietager, Gros. Paul Christensens Datter, med sit Vandglas i Haanden paa Grosserer Gustav M. Salomonsens Kæmpebil, en 45 Hestes Kraft fra Clément Bayard i Paris.

Men Dagens muntreste Øjeblikke var dog den morsomme Dukkeleg. En halv Snes hæslige Sækkedukker fordeltes mellem Publikum og kastedes pludseligt og uventet foran de frembrusende Automobiler, som det saa blev Vognstyrerens Sag hurtigst muligt at styre udenom eller standse. Med forbløffende Sikkerhed klarede Vognstyrerne alle Vanskeligheder, og man følte sig ved Legens Slutning overbevist om, at det næsten vil være umuligt at blive overkørt af en Bil, selv om man smider sig lige foran den. *Billede 3* viser Hr. T. T. Nielsen, der har standset sin Oldsmobile i Farten lige foran en af Dukkerne.

Det vilde være næsten utænkeligt, hvis denne Opvisning ikke skulde faa nogen Indflydelse paa den ministerielle Opfattelse af Automobilernes Fremtidsbetydning, naar Billoven nu skal revideres.

Bileberg.

Min Udenlandsrejse.

Det er ganske underligt for en rigtig Fuldblods-Københavner at gaa rundt i vor gode By for Tiden.

Man véd knapt rigtig, om man er i København eller ikke. Rundt om paa Gaderne og foran Kaféerne tales der i fremmede Tungemaal, og Dansk høres kun sjældnere, i hvert Fald ikke det, der tales i de 3—4 øverste Samfundslag.

Alverden ligger paa Landet.

Saa er det, at den formastelige Tanke pludselig slaar ned i Hjernen paa selv en saa inkarneret Københavner som mig, at man dog vist burde tænke paa ogsaa at rejse.

Jo, vist maa jeg ud at rejse, til en eller anden af de store, dejlige Byer, Berlin, Paris, London; eller skulde man foretrække et Badested, Trouville eller et andet Sted, hvor den skønne Verdens skønne Mennesker tør vise sig i Trikot, — eller skulde man bare nøjes med Skagen eller Hornbæk.

Næ, jeg rejser. I Overmorgen tager jeg til Paris. Det er givet.

Men hvordan var det nu, i Overmorgen er der jo Premiére i Cirkus og paa Fredag nye Viser i Revyen, ja og saa er der Fest i Tivoli en af de første Dage i næste Uge.

Næ, før om en Uge kan jeg i alle Tilfælde ikke rejse.

Og saadan gaar det mig altid. Jeg er bundet til denne By med et Utal af usynlige Baand, baade sjæleligt og for den Sags Skyld ogsaa legemligt.

Ingen aner, hvad en virkelig Københavner har at passe, naar han skal bevare Agtelsen for sig selv, om det saa bare er en Pibekoncert paa Sommerlyst, saa tør man ikke udeblive.

Det er jo altid umuligt at vide, naar der vil ske noget, som kan sætte en Mærkedag i Københavner-Kalenderen.

Saa driver jeg hen foran *Bristol* og forlanger mig en af de rare, kølige Sommerdrikke, som jeg plejede at faa i „Café de la Paix“.

Rundt om mig sidder der det mest udsøgte Publikum sammensat af Alverdens *High-life*, en smuk Sommereksport af hele den civiliserede Verdens *Crême de la crême.*

Her fægter de franske Ord en smidig Fleuretfægtning, mens Engelsken bobler op ved Siden af som Plask i en Springvandskumme. Svensken synger „ur hjärtans djup“, og Tysken bevæger sig staalraslende i Panser og Plade med Schillersk Heltepathos.

Og jeg sidder mer og mer og opgiver at rejse til Paris og London og alle de andre store fremmede Byer. Det er jo ganske overflødigt.

Mit eget kære København er jo selv blevet en virkelig Verdenshovedstad.

Se nu blot til Portieren dér, som følger denne langskæggede Englænder og hans slanke Miss ud til Droschen med en tre, fire smaa gulknappede Drenge i Hælene.

Der er jo virkelig Storstad over den Scene.

Og se Kelneren dér, som paa ulasteligt Fransk forklarer den blege Herre med det blaasorte Haar og hans silkeknittrende Dame, hvad Hotel Bristols *Belvedere* er.

Saa rejser de sig for at fare op med Elevatoren til den smukke Have paa Taganlæget og drikke Kaffen efter en virkelig europæisk Diner. De slænger sig i magelige Kurvestole og lader Blikket glide rundt og hvile sig i Raadhusets harmoniske, sjælsberoligende Linier.

Det falder dem ikke ind med en Tanke, at vi rigtige Københavnere til Tider kan faa Tvivl, om København nu ogsaa virkelig er en Verdensstorstad.

Jeg sidder og føler mer og mer europæisk.

Kun en enkelt Gang rives jeg ud af mine Illusioner, det er, da en Tysker skælder ud over, at vi kun holder vore Musæer og Samlinger aabne et Par Timer om Dagen.

Ja, det er provinsielt. Det indrømmer jeg. Men det er jo den Slags Ting, som vi Københavnere har saa ondt ved at opdage, fordi de Dage, da vi kom paa Musæerne, forlængst er fløjne. Men det er forkert, det indrømmer jeg.

Men det er jo den gamle Historie, at vores Sogneraads-Autoriteter prostituerer os moderne Storstadsmennesker.

Men det gaar ikke i Længden, vi maa have Sogneraaderne med i Udviklingen.

Men se nu dér, denne lille nydelige Dame, er hun nu ikke lige som snuppet ud af en Landauer paa Champs Elysées.

Jeg faar en udmærket Idé. Nu védjeg, hvad jeg gør.

Jeg rejser ikke. — Jeg tager hjem og pakker min Kuffert og bærer mig ad fuldstændig, som om jeg skulde rejse. Jeg tager en Drosche, sætter Kufferten paa Bukken og mig selv inden i og kører til Bristol.

Naar Vognen holder for Døren og Portieren kommer ud, saa taler jeg fransk til ham, jeg skriver et fransk Navn i Rejsebogen, jeg spiser mine Maaltider i Selskab med de andre Udlændinge, gaar paa Musæer med dem, i Tivoli og overalt.

Saa opnaar jeg paa én Gang alle Fordele. Jeg rejser til Paris og bliver dog i København, jeg lever Storstadslivet og kan dog hver Dag nyde Synet af Raadhuspladsen.

Og naar jeg saa for Resten holder mig til vore sjældne Samlinger og Musæer, og en Gang imellem kører en Tur i Byens nyeste Kvarterer, saa er det jo akkurat ligesaa godt for mig, som om jeg var i en ganske ukendt By. Og hver Gang Stemningen begynder at slippe op og Illusionen er ved at briste, vender jeg tilbage til Bristol.

Saa er det fuldstændig, som jeg var midt i Verdens Centrum igen. Jeg hilser paa Direktør Wilkening, snupper ham i Farten, naar han uafladeligt hilsende og talende til alle Sider og i alle Verdenssprog farer rundt mellem sine Gæster. Jeg taler fransk til ham, og han studser ikke en Gang, for han har nu engang saa mange Bekendte hele Verden over og er saa høflig, at han tror, det er ham, der husker fejl, naar han et Øjeblik mener, at jeg skulde være Københavner.

Jeg har fuldstændig faaet alle mine Ønsker opfyldte. Jeg er i København og dog i Udlandet.

Det er dog mærkeligt, at København kan virke saa fuldstændigt illuderende som Verdens-Storstad.

Mon det virkelig er, fordi Københavnerne selv ligger paa Landet?

Københavner.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

29. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Iraka fortsatte:

„Her i Stjernepaladset lider hverken Mennesker, Dyr eller Planter nogen Nød. Vi har Hospitaler for dem alle.“

„Ogsaa for Planterne?“

„Ja, vist! Ikke langt fra den Vinterhave, hvori Prinsessen nu sidder og maler Dem, er der en anden, endnu større Vinterhave, hvori flere Hundrede Fugle har Lov til at flyve frit om og sætte sig paa Træerne. De hakker naturligvis i Stammerne, bryder Grene og æder Skud og Blade til stor Fortvivlelse for Gartnerne; men det er nu en Gang Storherrens Ønske, at den fjedrede Befolkning skal have sin Frihed. Og naar de ofte meget kostbare og sjældne Vækster bliver beskadigede, erstattes de straks med andre. Alle de syge bæres hen i et Drivhus, hvor de gennemgaar forskellige Kure for at faa Livskraften tilbage. Der er ansat flere Plantelæger og Specialister for vanskelige Sygdomme.“

„Det var dog storartet!“ — maatte Alma uvilkaarligt udbryde.

„Naar De har spadseret i den engelske Park, som støder op til Blomsterhaven,“ — vedblev Baronessen, — „maa De vistnok have lagt Mærke til den høje Mur nedenfor den sidste Allé. Paa den anden Side Muren fortsættes Parken. I denne findes der en Mængde Dyr, hvoraf nogle holdes i Bur som f. Eks. Løver, Tigre og russiske Bjørne, medens andre, Antiloper, Hjorte og Daadyr, gaar frit om. Naar nogen af disse Dyr, som er samlede fra alle Verdens Zoner, bliver syge, bringes ogsaa de hen i et Hospital, hvor de plejes af fast ansatte Dyrlæger. Her i Yildiz lider ingen Nød.“ — gentog hun endnu en Gang.

„Nej, i materiel Henseende lides her vel ingen Nød!“ — sagde Alma.

„Jeg synes, De ser saa anstrængt ud, lille Mademoiselle! De maa endelig holde Dem oppe! Husk, at her i Tyrkiet er der ingen Standsforskel! Den, der behager Landets Overherre, staar straks paa Ærens højeste Trin. De fleste Sultaner har været Sønner af købte Slavinder. Thi Verdens rigeste Monark, som kaldes Kejsernes Kejser og Kalifens Repræsentant paa Jorden, har kun at udtale et eneste Ord, saa er den Kvinde, han udpeger, ogsaa Verdens mægtigste Fyrstinde. Det gælder kun at være klog. Aa, om jeg bare var kommet hertil som ung! Der er et fransk Ord, som siger: „Om Ungdommen vidste, og om Alderdommen kunde!“ Men nu maa jeg forlade Dem, lille Ven! Jeg er fuldt optaget af Forretninger. Hæves De en Dag til Magtens Tinde, saa glem ikke, hvem der førte Dem hertil! I Morgen skal Lægen komme. Farvel saa længe!“

Hun rakte saa Alma Haanden og skyndte sig derefter ud.

Den unge Pige vred sine Hænder og mumlede:

„O, Du min Gud, frels mig fra denne Fare!“

Den næste Formiddag mødte Alma paany Zuleika, som havde siddet paa en Bænk i Nærheden af Vinterhaven og ventet paa hende.

„Har De haft Besøg af Lægen?“ — spurgte hun straks, idet hun med en Haandbevægelse indbød Alma til at sætte sig ved hendes Side. Hendes Tjenere stod bag hende mellem Rosenbuskene og fangede Fluer.

„Ja,“ — svarede Alma, — „han var her i Morges; men desværre gav han mig intet Haab. Madame Galé længtes efter at høre fra mig — fortalte han — og hun vilde snart komme herop. De vilde ogsaa gerne modtage mig i deres Hjem; men han tog det Løfte af mig, at jeg aldrig skulde bede hans Kone om at hjælpe mig til at flygte fra Yildiz. Thi hvis Myndighederne opdagede, at han var meddelagtig i en saadan Majestætsforbrydelse, kunde det let komme til at koste baade ham og hende Livet; ja, det kunde endog gaa ud over hans gamle Fader.“

„Og dette lovede De ham?“

„Ja, jeg lovede det! Thi ikke for noget i Verden vilde jeg bringe Ulykke over andre for at gavne mig selv.“

„Han er altsaa endnu Muhammedaner i sin Tankegang,“ — bemærkede Zuleika. „For ham repræsenterer nemlig Sultanen den store Profet, og at trodse hans Bud er det samme som at forhaane Allah.“

„Men han er jo gaaet over til Kristendommen,“ — bemærkede Alma.

Zuleika smilede:

„Hans Moder er født Muhammedaner, og hans Fader er gaaet over til Islam, altsaa er han opdraget i denne Religions Lære, og saadant frigør man sig ikke saa let for senere.“

„Hans Hustru skal have omvendt ham til Kristendommen.“

„Det beviser kun, at han var bedaaret af hende. Thi hvis han virkelig havde været kristen, var han ikke vendt tilbage hertil og havde ikke søgt Ansættelse ved Hoffet, naar det ikke var for at optræde som Missionær. Men det lader det jo ikke til, at han tænker paa.“

„Nej!“

„Leilul Raghib nærmer sig,“ — fortsatte Zuleika.

„O, er det ikke muligt, at De kan frelse mig?“ — spurgte Alma.

Zuleika svarede:

„Lad os først undersøge, om Storherrens Tanker virkelig sysselsætter sig med Dem!“ Og hendes lille Fod, i gul, guldbroderet Silketøffel, bevægede sig nervøst i det hvide Sand.

„Hvorledes kan man faa det at vide?“

„Der er et Middel.“

„Hvilket?“ — spurgte Alma spændt.

„Her i Orienten spiller Overtroen endnu en stor Rolle,“ — fortalte Zuleika. „Astrologer og Drømmetydere har altid haft fast Ansættelse og meget høj Løn ved Sultanens Hof. Enkelte Astrologer har været saa mægtige, at de har ind- og afsat de højeste Embedsmænd, og fremmede Gesandter har ved Gaver maattet erhverve sig deres Gunst for at opnaa noget hos Portens Herre. Drømmetydere og Spaamænd har ogsaa fast Gage ligesom Hoflægerne. Som saadan Drømmetyder fungerer nu den arabiske Scheich Ebul Huda. Han havde en Gang en Drøm, som han senere fortalte Sultanen, og selv tydede han den saaledes, at saa længe han levede ved Abdul Hamids Hof, skulde denne være beskyttet imod alle hemmelige Fjender og Mordere.

Ebul Huda er listig, intrigant og skaansellløs imod enhver Modstander."

„Det er vel ikke Deres Mening, at jeg skal opsøge denne Mand?" — spurgte Alma.

„Nej, det vilde være umuligt; thi De erindrer vel, at Haremmets Kvinder hverken tør modtage eller opsøge andre Mænd end Lægen? Men foruden disse mandlige Magikere er her ogsaa kvindelige, til hvem vort Køn kan henvende sig. I den store Bazar i Stambul er der en gammel Nubierinde, hvem mange af Haremmets Damer har raadspurgt, naar De har været i Tvivl om noget."

„Men De tror da vel ikke paa saadan noget?" — spurgte Alma smilende.

Zuleika svarede alvorlig:

„Ligesom Planter og Dyr i de varme Lande har mere Magnetisme og andre Egenskaber end Nordens, saaledes er ogsaa enkelte Sider af Menneskenaturen her rigere udviklet. Dette skyldes Solens Paavirkning. Muritta har for flere Aar siden forudsagt mig alt, hvad der senere er sket, altsaa har jeg ingen Grund til at betvivle hendes Dygtighed. Desuden er hun i Besiddelse af en seende Sten."

Alma stirrede forbavset paa Zuleika;

„En seende Sten? Hvad er det?"

Den anden fortsatte i samme Tone:

„I Norden lærer man som oftest, at Stenene er livløse; men i Østerlandene ved man forlængst, at dette ikke er Tilfældet. De vokser og udvikles om end langsommere end noget andet i Skabningen. Og som alt levende har ogsaa enkelte Stene egne Kræfter, som kan udnyttes. Liv er Bevægelse, og Bevægelse er Kraft. Dette har man fra Oldtiden af vidst i Indien, og Kundskaben herom har herfra bredt sig ud over hele Asien."

„Dette har jeg aldrig hørt!" — gentog Alma endnu en Gang.

„Véd De ikke, at den ægyptiske Sfinx synger om Aftenen?" — spurgte Zuleika.

„Synger den? Nej, det véd jeg ikke!"

„Det er dog Sandhed," — fortalte Zuleika videre. „Ogsaa Stenene synes altsaa at have en Sjæl. Og en saadan følende og seende Sten er i Murittas Eje. Den er gaaet i Arv i hendes Familie."

„Hvad skulde denne Sten kunne udrette for mig?" — spurgte Alma.

„Den vilde maaske kunne aabenbare Dem Storherrens Tanker," — hviskede Zuleika. „Og desuden kunde Nubierinden give Dem et Middel, hvormed De kunde vække hans Modvilje, saaledes at han lod Dem være i Fred."

„Ah, saa!" — udbrød Alma, som endnu ikke vidste, om Zuleika talte i Spøg eller Alvor. Men da hun betragtede hende nøjere, forstod hun, at den svenske Favoritinde virkelig troede paa, hvad hun selv sagde.

Og Alma tænkte:

„Det kunde jo være noksaa morsomt at se denne Sten."

„Vil De følge med mig ned til Bazaren?" — spurgte Zuleika med den samme hviskende Stemme. Vi kan køre i min Vogn. Chefen for mit Hus er meget medgørlig, saa han kan nok ordne det saaledes, at vi kan sidde nogle Øjeblikke ene med den gamle Kvinde."

„Ja, jeg vil gerne være med!" — svarede Alma, som i sin fortvivlede Sindstilstand var mere end glad ved Udsigten til at opleve noget, som kunde adsprede hendes Tanker.

„Jeg lader Dem hente om en halv Time," — sagde da Zuleika hurtigt, „saa har vi hele Formiddagen for os."

Derefter rejste de sig og gik hver til sit, fulgt af deres forskellige Tjenere.

XIV.

Lord Edward Garwick havde allerede for flere Uger siden tiltraadt sin Plads som Attaché ved det engelske Gesandtskab i Konstantinopel. Her havde han lejet nogle Værelser i Hôtel d'Angleterre i den europæiske Forstad Péra, som med sine elegante Ambassadørpaladser, store Butiker og talrige, rigt udstyrede Kaféer hensætter En til Wien eller Paris. Men siden hans Ankomst havde den unge, danske Pige ikke en eneste Dag været ude af hans Tanker. Efter Faderens Raad havde han straks betroet sig til sin Chef, Sir George Hamilton, som var blevet højligen opbragt over denne uhyggelige Forbrydelse; men han havde svaret: „Denne Sag vedrører dog ikke vor Legation. Da hun er dansk Undersaat, staar hun under den danske Ministers Beskyttelse, og jeg vil raade Dem til at aflægge ham et Besøg i denne Anledning."

Lord Garwick lod sig ikke dette sige to Gange. Den samme Dag spadserede han ned til den danske Gesandt, Grev v. Vlügel, og meddelte ham Sagen.

„Ja," svarede Greven, en hvidhaaret, undersætsig Mand med et godmodigt Udtryk i det skægløse Ansigt, „dette er jo i Sandhed en meget bedrøvelig Historie! Men Konsuler og Gesandter har i Reglen ingen Ret til at blande sig i disse Affærer, naar de unge Piger en Gang er blevet udskibede. Det eneste kan være, hvis vedkommende selv henvender sig til os."

„Men dette faar de vist sjældent Lejlighed til at kunne gøre," mente Edward. „Mange af dem ved muligvis knapt, hvad en Konsul eller Gesandt er."

„Nej, det kan vist ofte være Tilfældet!" indrømmede Greven. „Imidlertid finder jeg dog denne Historie saa oprørende, at jeg ikke vil undlade at gøre, hvad der staar i min Magt for at redde hende. Det gælder her først og fremmest om at finde det Skib, hvorpaa hun er rejst, og at faa hende udleveret, inden hun kommer i Land. Thi er hun først indenfor et Harems Mure, da er jeg bange for, at det næsten bliver umuligt at faa hende ud."

„Hvis det meldes til Politiet, maa da dette gribe ind," mente Edward.

„Det tyrkiske Politi?" lo Greven. „Nej, af det tør vi ganske vist ikke vente nogen Støtte! Naar en Tyrk har købt en Kvinde, er hun hans Ejendom, og ingen Øvrighed i Orienten har Ret til at rive hende fra ham. Vi bør helst undgaa at henvende os til Myndighederne, men handle paa egen Haand. Jeg skal tale med min Hushovmester. Han er Søn af tyske Forældre, men er opvokset her i Landet. Jeg skal give ham Ordre til at hverve en Del paalidelige Karle, som kan gaa om og spejde efter Skibet. Men da her kommer Tusinder af Skibe Aaret rundt, maatte man jo vide, hvad det hedder."

„Ja, det franske Politi sagde, at det hed *Yildiz*".

„Vel," fortsatte da Gesandten, „hvis der altsaa findes noget Skib af dette Navn i Havnen, saa maa disse lejede Karle straks gaa om Bord for at undersøge, om der er nogen Pige, som svarer til hendes Signalement. Hun maa da standses og købes af den Person, der falbyder hende, inden hun kommer i Hus. Det er klogest at bruge fredelige Midler for at undgaa Slagsmaal og Blodsudgydelse. Naar hun først er kommet her til Legationen, er hun ogsaa som dansk Undersaat under vor Beskyttelse, og ingen Haand kan røre hende."

Edward blev endnu siddende en Stund og talte selv med Hushovmesteren Strick, som blev kaldt ind.

(Fortsættes).

S. Frichs Efterfølgere, Aarhus.

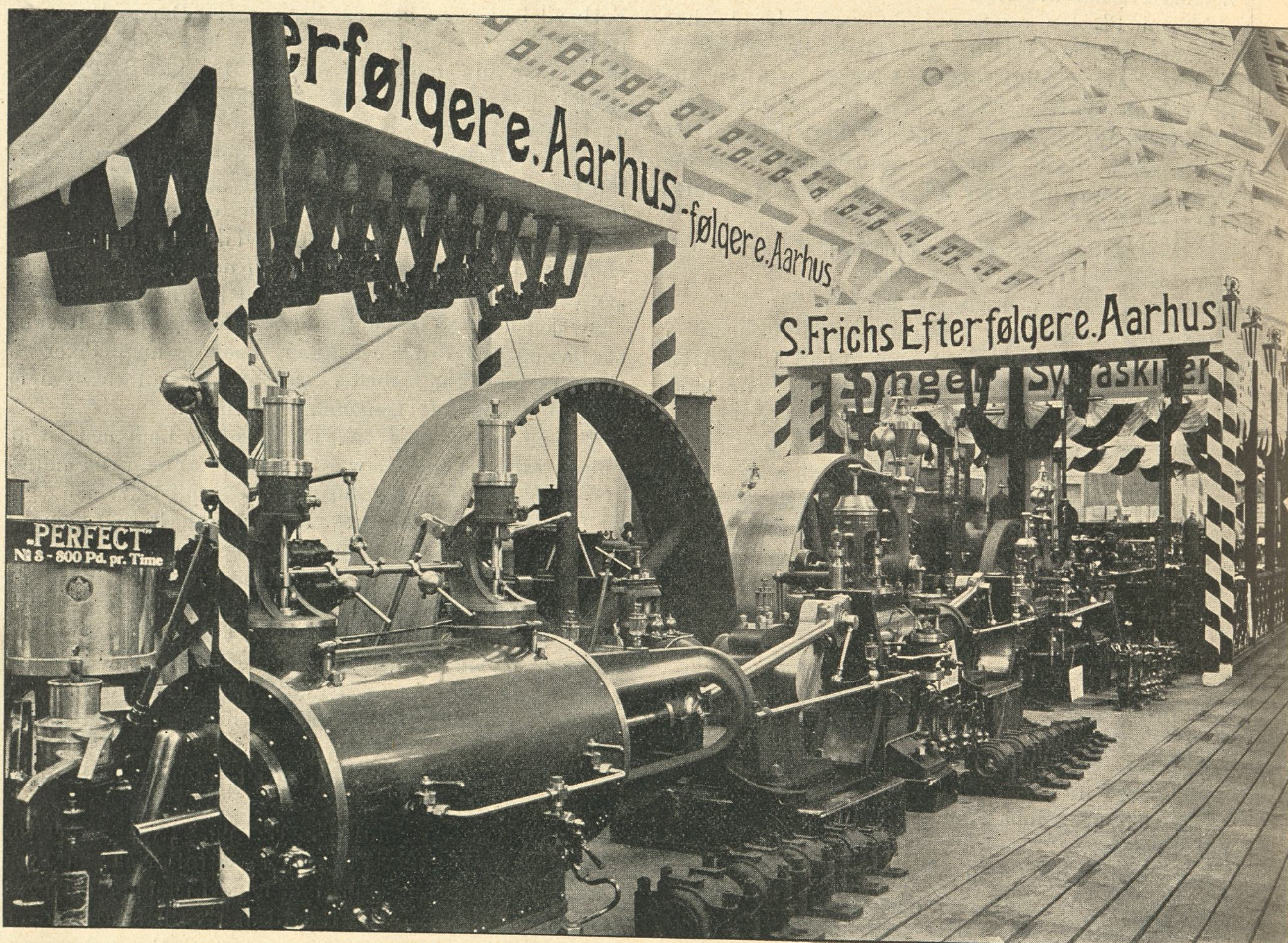
Blandt de Firmaer, der har faaet 1ste Udmærkelse, Sølvmedalje, paa den jyske Industri- og Landbrugsudstilling i Horsens, er ogsaa S. Frichs Efterfølgere, Aarhus. Faa har modtaget Sølvmedaljen med større Ret, og ingen mere ubestridt. Her bøjer alle sig, Fagfolk som Ikke-Fagfolk.

De store Dampmaskiner paa indtil 60 Hestes Kraft, som her er udstillede, er udførte med den højeste Grad af Omhu og Akkuratesse, og at det tillige er solidt Arbejde, derfor borger Fabrikens ansete Navn.

Paa Fabrikens Udstilling i Horsens ses foruden Dampmaskinerne tillige nogle Pumper og et Sugegasværk. Dette sidste er Repræsentant for en ny Virksomhedsgren, som Fabriken nylig har begyndt at udfolde.

Frichs Fabrik i Aarhus er det største jernindustrielle Fabriksanlæg i Jylland, maaske det største i Danmark, naar Skibsværfterne fraregnes.

Det er en Virksomhed, som Aarhus By er stolt af at huse. Kun har Byens „vise Fædre", Kommunalraadet og Sundhedskommissionen en Sorg deraf. Det

Fabrikens Grundlægger Søren Frich, en Landmandssøn fra Horsensegnen, begyndte som 27 aarig ung Mand, efter en omhyggelig praktisk og teoretisk Uddannelse, Virksomheden den 4. September 1854 med fire Mand. Nu, kun godt 50 Aar efter, sysselsætter Fabriken 400 Mand.

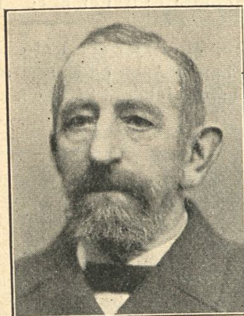
Det er efterhaanden blevet en mangegrenet Virksomhed. Der er snart ikke den Gren i Jærnindustrien, som Søren Frich og hans Efterfølgere, d'Hrr. Wied og Vestesen, der købte Fabriken 1885, ikke har haft fat i: Der er leveret Jærnbanemateriel til Statsbanerne, elektriske Lysanlæg til en Række Herregaarde og Centralstationer, komplette Fabriksanlæg til Fabrikationen af Otto Mønsteds Margarine, og der er fabrikeret Smøreapparater (Lubrikatorer, som Fabriken har Patent paa) i Tyvetusindvis og spredt over hele Kloden. Til Spritfabriker og Garverier, til Klædefabriker og Bryggerier, til Papirfabriker og Møller, til Cigarfabriker og Cementfabriker — overalt har Frichs Fabrik sendt sine Maskiner. Dampmaskiner laves overhovedet næppe bedre af noget dansk Firma.

er den, at Fabriken, der for de halvhundrede Aar siden anlagdes i en Udkant af Byen, nu ligger midt i Hovedstrøget med sin Larm og sin Kulrøg. Det er lykkedes ved alvorlige Forestillinger og Paalæg at faa Frichs Efterfølgere til at bygge deres Dampskorstene op til 100 Fods Højde. Men Larmen øges fra Aar til Aar med Virksomhedens stadige Vækst.

Naturligvis er Aarhus By stolt og glad over at være Hjemstedet for en Virksomhed, der aarlig udbetaler en lille halv Million Kroner i Arbejdsløn, og naar Fabrikens nuværende Indehavere en Dag finder deres Regning ved at flytte ud efter Aaby til, hvor de forlængst har købt Grunde, da vil Stoltheden yderligere stige og Glæden blive fuldkommen. Og den Dag er maaske ikke saa fjærn; thi de 20,000 Kvadratalen, som Fabrikens Bygninger nu dækker, faar for hver Dag, der gaar, øget Værdi, alt som Jyllands Hovedstad vokser sig større og større.

S—d.

UGENS NAVNE

Herman Wilhelm v. Rosen. †

— En fra sidste Krig kendt Mand, fhv. Forpagter *Herman Wilhelm v. Rosen*, er fornylig afgaaet ved Døden.

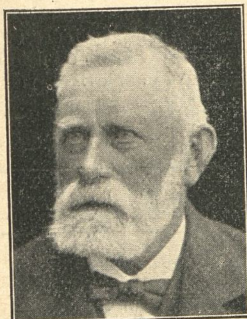
Den Afdøde, hvis Fader var Amtmand i Holsten, forpagtede i 1859 Gaarden Rønnehave paa Als. Under Krigen blev Gaarden skudt i Brand, og v. Rosen flyttede da til Sverig, hvor han forpagtede Gaarden Berchshill. Her gjorde han sig saa fordelagtigt bemærket, at han — skønt fremmed — blev betroet flere Tillidshverv. Sine sidste Aar levede han i København.

C. P. Bagger Christensen †

— Pastor emer. *C. P. Bagger Christensen* i Bederslev paa Fyn er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af 77 Aar.

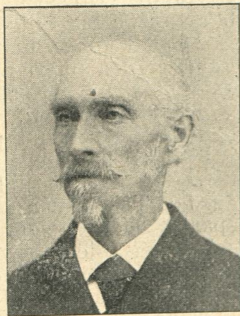
Efter at have virket nogle Aar som Lærer, bl. a. ved Aalborg Latinskole og Odense lærde Skole, blev han i 1871 beskikket som Sognepræst i Nørre Noraa og Bederslev Sogne paa Fyn, og i 1884 tog han sin Afsked. Han har udgivet en Digtsamling og flere Lejlighedstaler.

Hans Hammer Haar. †

— En i Landbokredse meget bekendt Mand, Proprietær *Hans Hammer Haar,* Nørregaard ved Hellebæk, er fornylig afgaaet ved Døden.

Hr. Haar var i sin Tid Forpagter af Gurrehus ved Helsingør og overtog i 1888 den Ejendom, han drev til sin Død. Han sad inde med adskillige Tillidshverv, bl. a. var han Tiendekommissær og Næstformand i Kvægavlerforeningen.

P. Møller †

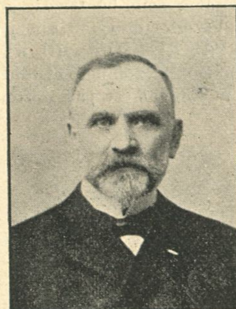
— En i vide Kredse kendt og afholdt Mand, Graver og Inspektør ved Frederiksberg ældre Kirkegaard, *P. Møller* er den 17de ds. afgaaet ved Døden i en Alder af 80 Aar.

Graver Møller var oprindelig Politimand og gjorde sig under sin Virksomhed som saadan bekendt som en meget dygtig Opdager. Han var med i Treaarskrigen og deltog bl. a. i Slaget ved Fredericia.

F. C. C. Schweigler. †

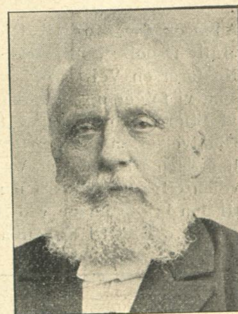
— Forleden omkom ved et Ulykkestilfælde paa Hellerup Station Togfører *F. C. C. Schweigler*, der kun blev 47 Aar gammel, kom i Jærnbanens Tjeneste i 1884 og blev i 1901 Togfører. Han var velset af de rejsende og omtales som en god og brav Kammerat.

Hans Christian Holch.

— Med Udgangen af denne Maaned fratræder Borgmester *Hans Christian Holch* i Nykøbing paa Falster sit Embede efter Ansøgning.

Borgmester Holch er født den 12te Aug. 1837, blev Student i 1856 og tog Embedseksamen i 1862. Efter nogle Aars Virksomhed som Underretsprokurator i Helsinge udnævntes han i 1881 til Byskriver i Hillerød og i 1890 til Borgmester samt By- og Herredsfoged i Nykøbing, Falster. Hr. Holch var i flere Aar Landstingsmand og er endnu Medlem af Toldkommissionen. Han har iblandt Borgerne i Nykøbing gjort sig meget afholdt.

Emil Elberling.

— Rigsdagsbibliotekar *Emil Elberling* fejrede den 17. Juli under megen Deltagelse sit 70. Aar. Før Elberling i 1880 indtog sin nuværende Stilling, havde han erhvervet sig et anset Navn ved sin journalistiske Virksomhed i Tiden mellem 1863 til 76 ved „Fædrelandet“, hvor han varetog Udenrigspolitiken. I Modsætning til mange af sine samtidige droges Elberling, der i sin Tid var Nationalliberal, mere og mere til det politiske Venstre og blev saaledes i sin Tid Medstifter og Formand i halvtredje Aar for den liberale Vælgerforening paa Frederiksberg.

Hele Elberlings Virksomhed har været præget af en sjælden Kundskabsfylde og et Frisind, der vandt ham Venner blandt hans Meningsfæller og aftvang Modstanderne den største Respekt.

Reiffenstein-Hansen.

— Den 1ste August kan exam. juris., Telegrafist *Reiffenstein-Hansen* fejre 25 Aarsdagen for sin Ansættelse ved Statstelegrafen. — Han har ved mange Lejligheder vist sin Interesse for den Etat, han tilhører; saaledes er han Medstifter af „Dansk Telegrafforening“, ligesom han var den første Redaktør af denne Forenings Organ „Dansk Telegraftidende“.

I det samme Tidsrum, har R.-H. været Medarbejder ved en Mængde Provinsblade, navnlig som Oversætter af Føljetoner, hvoraf han til Dato har oversat langt over ét Hundrede. Som Ugebladsfotograf har han ligeledes udfoldet en betydelig Virksomhed.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Verdens-Spejlets Sommerudflugter.

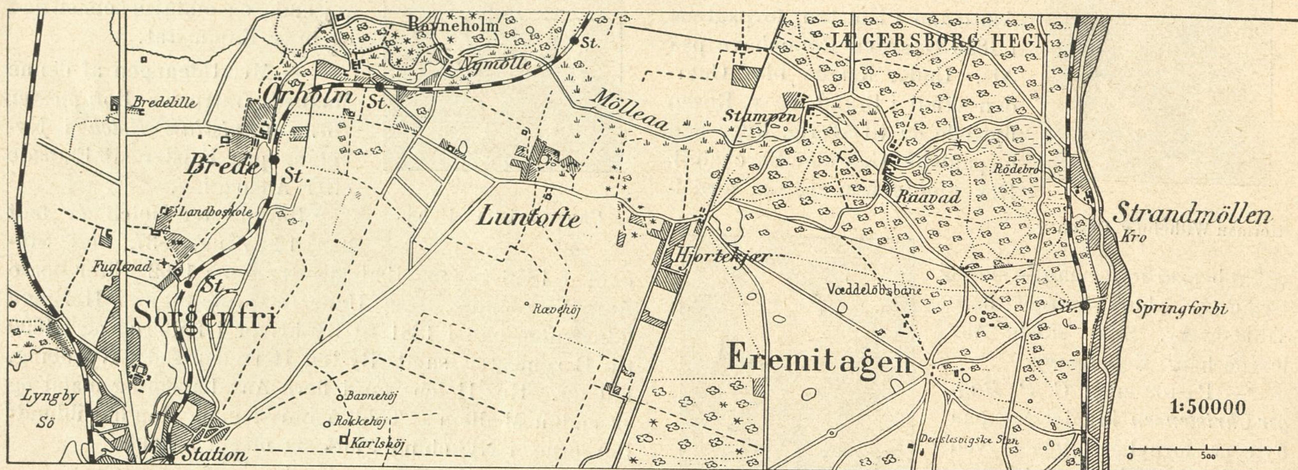
(Med Kort over Veje og Stier.)

Af **J. M. Danbo.**

V.

Der er meget smukt langs Mølleaaen, som bugter sig mellem skovklædte Bakker paa sin Vej fra Lyngby til Strandmøllen. En Tur langs Aaen fra Springforbi til Lyngby eller omvendt bliver circa 5 Fjerdingvej.

Vi tager f. Eks. til Springforbi (II. Kl. Kr. 0,65, III. Kl. 0,35), gaar op gennem Skoven, over Rødebro, og drejer snart efter til venstre ad Vejen, som fører til Raadvad Hotel. Denne Vej løber nedenfor Bakkerne, og paa venstre Haand har vi Aaen og Mosestrækningerne. Fra Raadvad gaar vi Nord om Engene (se paa Kortet) til Stampen. Nu drejer Vejen skarpt til venstre, løber et Stykke langs

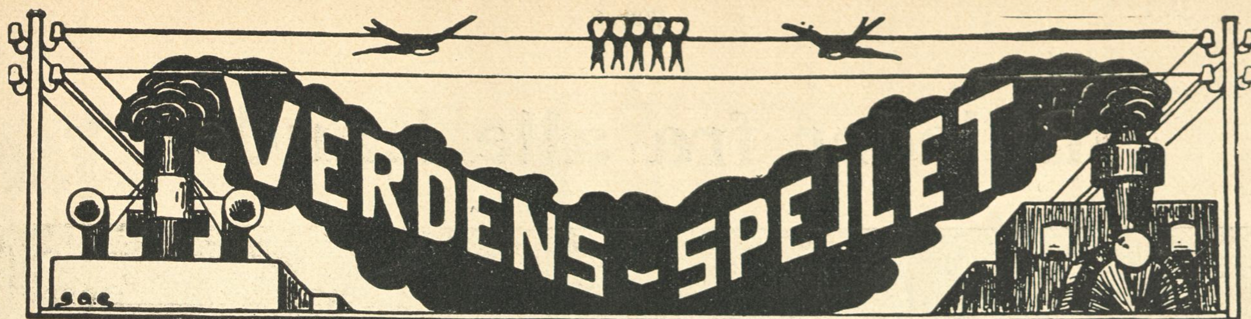

Aaen og fører os til Hjortekjær. Derfra ad Landevejen mod Vest over Landsbyen Lundtofte. Vi kommer forbi den anseelige Gaard „Lille Ørholm“, og straks efter deler Vejen sig. Vi gaar til højre og følger Vejen over Lyngby-Vedbæk-Banens Skinner til Nymølle. Nu fører en Vej til højre langs Skovdiget, en til venstre ind i Skoven; den sidste tager vi, og det er den bekendte Hulvej ved Ørholm, som vi følger op ad Bakken. Derpaa gaar vi til venstre, ad en Vej, som vi følger 300—400 Alen for atter at dreje til venstre og ad en af Stierne komme ned til Skovdiget Langs dette til Ørholm (Papirfabrik). Her finder vi en udmærket Kro og det i saa naturskønne Omgivelser, at Stedet hædres med Navnet „det danske Schweiz“. Fra Ørholm følger vi Stien mod Vest (Nord for Aaen), saaledes at vi har Aaen til venstre. Vi kommer ned til Brede og langs Havegærdet ud til Vejen; til venstre et kort Stykke, saa til højre og ad Kørevejen eller ad Gangstien mellem Køkkenhaverne ned til Fuglevad, hvor vi ser Landboskolen, Møllen og Museet. Vi gaar dristig videre til den brune Laage ved Sorgenfri Park og gennem denne til Lyngby.

(Billet til København: II. Kl. 0,50, III. Kl. 0 30.)

Redigeret Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt — Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

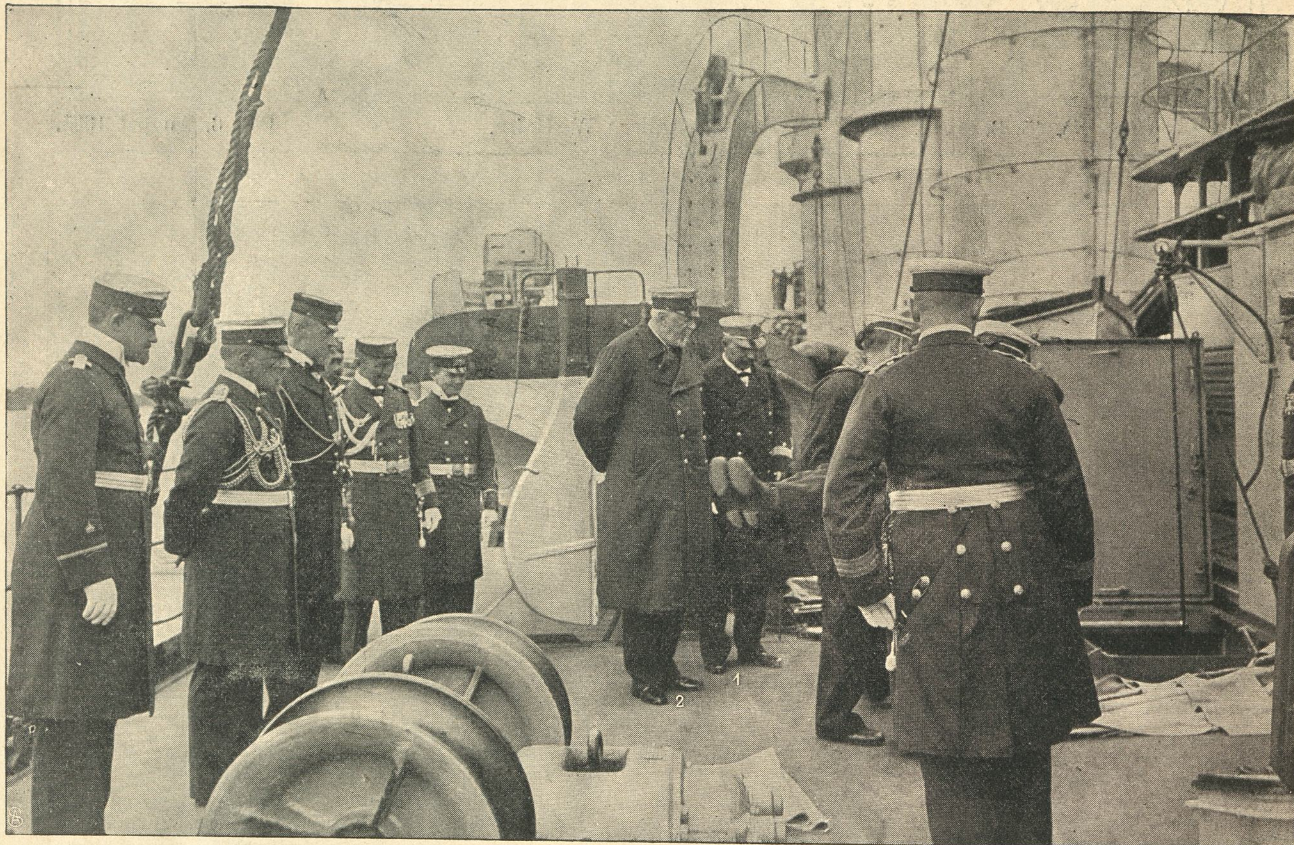

Verdens-Spejlet Nr. 45, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 6. August 1905.

P. Elfelt fot.

Kejser Wilhelm ledsaget af Kongen og Kronprinsen
gaar i Land paa Toldboden Mandag den 31. Juli.

Billeder fra alle Lande.

Kejser Wilhelm (1) og Kong Oscar (2) overværer ombord paa „Prins Adalbert“ Øvelserne i Sygetransport under et Søslag.

Fra Bryllupsfestlighederne i Stockholm: Prins Gustaf Adolph og Prinsesse Margarets Ankomst.

Admiral Birilew,
den nyudnævnte russiske Marineminister, som skal reorganisere den russiske Flaade.

Præsident Loubet
ved en Tropperevy, som fandt Sted i Anledning af det engelske Flaadebesøg.

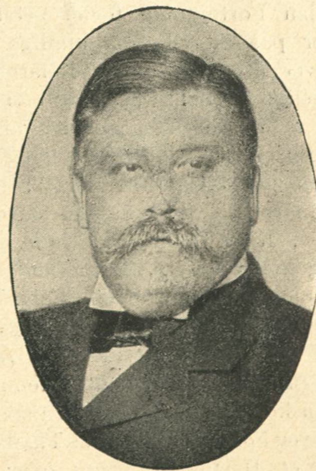
Matrosen Matsuschenko.
Anføreren for Oprørerne paa „Knjas Potemkin".

† **Grev Schuwalow,**
den nylig myrdede Guvernør i Moskwa.

Nordpolsfareren Kaptejn Peary,
som i disse Dage har begivet sig ud paa ny Polarfærd.

Fernandez Villaverde, †
Spaniens nylig afdøde Førsteminister.

Den gule Fare.

Af Frits V. Holm. Eftertryk forbydes.

III.

Fremtiden.

Hvor mange Millioner upaaagtede Advarsler har ikke bragt Fordærv og Ødelæggelse i utallige Menneskeliv, som ellers vilde være hensvundne uden Sorger og Bekymringer. Hvor ofte har ikke Verdenshistorien haft Eksempler til Fremvisning som Bevis paa, at Formaninger og Raad, givet af Samtidens klartseende Mænd, har vist sig rigtige og grundede paa skarpe Iagttagelser, saaledes at disse Formaninger og Raad, hvis de var blevet taget til Følge, vilde have forandret Historieskrivernes Hverv, naar disse tog fat paa deres Arbejde.

Men ligesaa vist, som Nationerne har maattet undgælde for deres Egensindighed og Vrangvilje, som alle de store Rigers Fald siden Ægyptens og Persiens Dage har bevist, saaledes vil det ogsaa gaa i Fremtiden, hvis de europæiske Broderfolk ikke lytter til de talrige Advarsler mod den gule Fare, Advarsler, der lydt og ofte er udbasunerede af de mest fremragende Storpolitikere med Kejser Wilhelm i Spidsen.

Den gule Fares Forkyndere er derfor ingenlunde Fjender af den gule Race. Tværtimod. De ønsker intet mere end at se Civilisationens Goder, og desværre uundgaaelige, men lærerige Onder, spredes til alle disse uoplyste Folkeslag; de er alle varmtfølende, men klartseende Fremskridtsmænd, der aldrig vil tænke paa at betragte den mongolske Race som en Fjende, før denne selv ønsker det. Heller ikke forsøger de at male Forholdene sortere, end de er, ved at spaa Død og Undergang i Dag eller i Morgen. Der kan maaske hengaa tre Gange hundrede Aar, inden noget afgørende sker: men der kan ogsaa indtræffe uafvendelige Ulykker indenfor de næste halvtredsindstyve Aar. Det afhænger ganske af, hvilke Forholdsregler vi tager i Fællesskab; og fremfor alt af, hvor langt man vil tillade Japan at strække sig i Vækkelsen og Opdragelsen af Kina.

Endnu en stor Fejl, der begaas i disse Tider, bestaar i, at Folk i Almindelighed anser Læren om den gule Fare for en pro-russisk og anti-japansk Bevægelse. En saadan Fortolkning finder selvfølgelig nu, da Krigen raser paa sit vildeste, utallige Tilhængere; men disse svæver alle i en stor Vildfarelse. De nuværende, beklagelige Forhold har naturligvis deres store Betydning ved at lukke mange, hidtil af Fordomme tilklistrede Øjne op, saa at disse nu ser og forstaar, hvilken Tinde Japan paa 50 Aar har naaet; hvilken elendig Tilstand de indre Regeringsforhold i vort store Bolværk mod Asien, Kejserdømmet Rusland, befandt og befinder sig i; og hvilken Lære, der derudaf kan drages. Men Læren er langt ældre end denne Krig.

Og jeg har da ogsaa ifjor, efter Krigens Udbrud, truffet mange Englændere og Amerikanere i Japan og Amerika, der, medens de i denne Krig var absolut projapanske, dog var ivrige Tilhængere af den gule Fares Lære og Forkyndere af dens Tilstedeværelse. „Den hænger som et Damokles Sværd over Eders gamle Lande i Europa!“ sagde en amerikansk Oberst til mig, medens han betegnende lod Fingeren glide over Hagen fra Øre til Øre. —

Det er saa uhyre vanskeligt at se ind i Fremtiden og at spaa. Men der er kun to Ting at vælge mellem for os, hvis Pligt det er at bevare de hvide Nationers Kulturcentre for vore Efterkommere. Ikke alene for at disse kan nyde godt af og bygge videre paa alt, hvad vi har skabt og samlet i de sidste Aarhundreder; men ogsaa for at undgaa, at det engang i Tiden skal blive sagt om os, at vi, der levede i det 20de Aarhundrede, var en Samling ryggesløse og degenererede Nationer, hvis Land blev erobret af den første, den bedste Barbarhær, der halvhundred Aar i Forvejen var blevet uddannet af europæiske Lærere.

Og dog! Hvorfor skal vi ikke lade Tingene gaa deres rolige Gang. Efter almindelig Tro herhjemme er Japan jo nu „civiliseret“, medens Kina, Siam og de andre Lande følger langsomt i dets Fodspor. Hvis disse østlige Nationer er i Stand til at styrte ind og erobre Europa, da vil de ikke omvælte, men bevare vor gamle Kultur, som de selv har nydt godt af! Da vil de nedsætte sig og uden at forstyrre os i vore Erhverv, vil de blive vore retfærdige Herrer, der hjælper og vejleder os. Ikke?

Nej, Nej og atter Nej!

Kun de, der er plat uvidende om mongolsk Racehad, en mongolsk Mangel paa Evnen hos Menigmand til at tilegne sig nye Skikke og Sæder, og om mongolsk Ødelæggelseslyst mod alt, der ikke bliver forstaaet eller er nyt, vil tro, at en saadan Fremtid er mulig.

Nej! Der er kun to Muligheder. Vinde eller tabe!

Hvis vi nu tager Reb i Sejlene, før vi kæntrer i Stormen, der alt tuder i Horisonten; hvis vi nu forbereder os og lader de østasiatiske Regeringer, og da først og fremmest den japanske, der er den ledende og den farligste, forstaa, at selv om vi ønsker Verdensfredens Vedligeholdelse i Tid og Evighed, saa staar vi dog, alle vi hvide Nationer, med Amerikanerne som Venner og Forbundsfæller, væbnede til Tænderne for altid at være parat til at forsvare vor uomtvistelige Ret til første Suveræniteten paa alle Omraader over hele denne Klodes Overflade; hvis vi nu, siger jeg, samles om Civilisationens Fane, da vil Mongolerne bøje Ryggen og bukke og samtidig forstaa, at ligesaa meget som vi ønsker dem Held og Fremgang ude hos dem selv, ligesaa lidt vil vi taale, at de stikker Næsen i Sky og forsøger at naa ind paa Magtomraader, hvor vi, og ikke de, hører hjemme som Herskere.

Kun saaledes kan vi vente at vinde i denne Racekamp!

Men hvis vi i uberettiget Overmod og taabelig Kortsynethed ingen Forholdsregler tager, da kommer der en Gengældelsens Dag. Maaske om ti Aartier; maaske om tredve; dette afhænger af, hvor lang Tid det vil tage at vække Kina fra Middelalderens Dvale. Men Dagen kommer ligesaa vist, som dette er sort paa hvidt

Og paa denne Dag, der skal blive aarelang, skal Vé-Raabene lyde over hele Europa, fra Nordkap til Sicilien, fra Irland til Ural; lyde ganske, som de lød i Rom for 15 Aarhundreder siden: Vé os — de kommer, de er over os! — Og som paa én lang Dag skal Mongolernes ubændige Hævnlyst og gamle Nag mættes; alle Europas Hovedstæder skal staa i Brand, saa at Huse efter Ødelæggelsen kun kendes af Navn. — Kun en Snes Bygninger findes skaanede rundt omkring i de østasiatiske Legationer, Rederne, hvor der nu indsuges Kundskaber om os, de Hvide, til vort eget, ubodelige Fordærv. — —

(Fortsættes).

„For Frihed, for Frihed —“

I nedenstaaende Skitse har Forfatteren Martin Andersen Nexø fortalt en stakkels Tjenestepiges Historie.
Netop i disse Dage, da den Kommission, som skal udarbejde et Udkast til den nye Tyendelov, er traadt sammen, bør denne Skildring læses med den største Agtpaagivenhed.

Nikoline er Tjenestepige, 16-18 Aar. Hun har Mod paa Livet, derfor søger hun til Hovedstaden, saa snart hun er Herre over sig selv — hvis hun ikke allerede hører til der. Alle Herskaber vil indrømme, at hun egentlig er en ejegod Pige, munter — og kærlig mod Børnene.

Den Fattiges Higen mod Lyset sidder i hende, hun vil i Lag med Livet, med dets Festside naturligvis. De første Par Aar efter Konfirmationen optages hun ganske af Lønnen, der er som en Regn af Guld i fattige Hænder. Hun skaffer sig Stump for Stump, hvad der hører til for at kunne blande sig i den festklædte Strøm derude, hvor de gaar Par om Par til Cirkus og Scala. Og en Dag har hun, hvad der hører til — undtagen Friheden.

Den ene Aften i Ugen er saa nogenlunde hendes egen — fra Kl. 9, og hvis der ikke indtræffer noget; — helt regne med den kan hun aldrig. Hendes fattige Chancer lider ved det. Den unge Mand, uden hvem Glæden forbliver en lukket Bog for enhver Tjenestepige, findes maaske ikke; og er han fundet, bliver han maaske ked af at vente forgæves og giver Cirkusbilletten og sin ridderlige Beskyttelse til en anden. Den Aften, hun selv slipper ud med kortest Varsel, er der ikke Tid til at lede ham op; og hun maa slaa sig paa en anden Ungersvend med Cirkusbillet, for dog at komme en Smule ud paa Livet.

Naar hun lige før Middagen stikker ned for at købe de sidste Ingredienser til Maden, vifter det for hendes graadige Øjne med Forretningsdamer, der er paa Vejen hjemad. De er fri, Aftnen er deres egen fra Kl. 6, Livet er deres, alle pæne Herrer ser langt efter dem, de behersker Strøget. Der skal endda være en af dem, som „gaar med“ en ung Greve, han kommer og henter hende og følger hende gennem Byen — ved højlys Dag!

Nikoline spejler sig og drager Sammenligninger — hun vil være Forretningsdame. Jo hun *er* Stillingen voksen, naar hun ikke kommer til at staa over Gassen længer, naar Haaret bliver slaaet over i den ene Side og det sorte fra Komfurbørstningen gaar af Hænderne. Og med sin ny Jaket! — hun tør gaa hele Strøget til Ende uden at slaa Øjnene ned. Hun siger paa Stedet op, og hele den følgende Uge gaar hun i Køkkenet med Handsker paa, til Forargelse for Fruen. Saa beder hun om Udgang „for at søge ny Plads“, pynter sig og tager en gammel Brodereklud fra Skoletiden frem. Der er baade Heksesting, Korssting, Kontursøm, Gotiske Bogstaver og meget andet, en hel lille snusket ABC i Haandgærning. Den skal hjælpe hende i Skuddet.

Nikoline vil til Haandbroderiet, da hun nu engang har Prøvekluden paa, hvad hun aldrig fik lært. Syede hun maaske ikke selv Tungerne til sin Konfirmationssærk — tegnede dem paa egen Haand over en 2 Øre og syede hvert et Sting!

Saa gaar hun op i en af de store Forretninger, til Chefen. Han betragter Kluden, ser ogsaa et Lommeklæde, hun lige har syet Navn og Hulsøm paa — og bekæmper et Smil. Men han er en dannet Mand — lidt for dannet. „Det er jo udmærket“ siger han, „kan De ogsaa tegne?“ Nikoline aander sit Ja ud i hæs Glæde, hun tænker paa 2 Øren og Tungerne. For et Syns Skyld lader han hende prøve med et Par Vedbendblade, hun kradser noget op, der ligner en havareret Kæmmekam, og smiler mod ham, i bedaarende Selvtillid.

„Ja, det ser jo rigtig godt ud,“ siger Chefen nølende. „Hvorfor vil De egentlig skifte Livsstilling?“ prøver han varsomt, idet han dog nærmest tænker paa, hvor vanskeligt det er at faa Tjenestepiger — „Elsker De Haandarbejde?“ — „Ja,“ svarer Nikoline godlidende „for det er jo saa bundet at tjene.“ — Der er ikke Brug for hende lige nu, men Chefen skal have hende i Erindring, saa snart der bliver Plads; han faar hendes Adresse.

Fra den Dag gaar Nikoline med høj Puls og Hjærtebanken. Hun tæller Dagene, skønt hun ikke kender deres Antal; hvergang Postbudet ringer, tror hun, det er til hende, og naar Tvivlen melder sig, gentager hun blot Chefens venlige Løfte. Hun staar med det ene Ben uden for sin Gærning, bliver mere og mere led ved den, og upaalidelig. Hun bliver sagt op, sender Chefen sin ny Adresse, døser Arbejdet af og venter. Bliver sagt op til næste Maaned, sender igen Adressen, og venter — i en Tilstand af underlig Stirren.

Saa en Dag kan hun ikke mere — det er Foraar derude. Hun løber af sin Plads, lejer sig et lille Værelse og kaster sig ud i Vrimlen af de smaa fejrede Jaketklædte. En Maanedstid holder hun den gaaende, slider Asfalten i Tide og Utide, forsøger sig til ingen Nytte i Forretningerne, er i Cirkus hver Aften. Da Maaneden er gaaet, har hun endnu det meste af Æren i Behold — i al Fald for meget, til at hun kan leve af det; men Sparepengene er gaaet, og en Del af Klæderne er paa Assistentshuset.

Men sin Frihed vil hun ikke opgive igen. Hun vil nok tage Plads, men kun som Husbestyrerinde for en ældre Herre. Da hun ser godt ud, tilbyder der sig ogsaa en saadan Plads; men i sidste Øjeblik bliver hun angst for at tage *alle* Konsekvenser af Stillingen.

Og en Dag lukkede Fabriksporten sig af sig selv bag hende.

I den indre By viser hun sig aldrig mere, Jaketten er for tynd og krøllet, den kunde nok se ud, som den blev brugt til Overtøj om Natten. Haaret er tyndt og vil ikke makke Ret, Ansigtet er tyndt — hun manglede ikke Selvkritik paa disse Punkter. Men hun fik sin Drøm om Frihed fra Kl. 6 virkeliggjort, og fra 6-8 nød hun det livlige Mylder af glade Mennesker paa Arbejdernes Strøg fra Kapelvejen til Dr. Louises Bro.

Efter otte forlægger Ungdommen Strøget udad, fra Kapelvej langs Kirkegaardsmuren til Runddelen og et Stykke henad Jagtvejen. Ogsaa her er der fintklædte Herrer med høje, nystrøgne

Hatte, og en af dem blev den udvalgte. Han var ganske vist ikke Grevesøn, men han havde spillet Greve i en Dilettantkomedie i Folkets Hus. Den Gang boede Nikoline paa en Kvist paa Frederiksundsvej og havde eget Værelse. Men saa fik hun Barnet og maatte flytte ind over Gaarden til en fattig Familie, der alligevel havde smaa at passe.

Greven gled hurtig ud af hendes Tilværelse, og siden gik hendes Aftener med at staa paa de kolde Hjørner derude, hvor Byen brat falder ned i Marker, og vente paa *Frederik* — mest forgæves. Sidst, jeg saa hende, var Julenat, hun stod i flere Timer uden for en Kældersnask paa det yderste Nørrebro og haabede paa at fange et Glimt af ham og trække ham med sig! Jaketten kunde ikke knappes, hun var højfrugtsommelig. Men Frederik foretrak Kælderen; nu og da sendte han en Spejder op, selv lod han sig ikke se.

Det er hendes Friaftener, og dog vil hun ikke ofre dem og tage en Plads igen; i al sin Usselhed foragter hun *„Tyendestanden“*. Trofastere Tilhænger kan Friheden aldrig ønske sig.

Hendes Herskab har mødt hende tidt, men kender hende ikke igen — hun ligner jo paa et Haar sine turende Søstre. Men hvis de kendte hende nu, vilde de takke Gud, at de blev af med hende i Tide; og kendte de Gangen i hendes Historie, vilde de berøve deres nuværende Pige den ene Aften om Ugen ogsaa — i den allerbedste Hensigt.

Martin Andersen Nexø.

En sjælden Altertavle.

Th. Ellemo fot.

Altertavlen, som vi ovenstaaende bringer et Billede af, er en stor Sjældenhed; den findes i Klitmøller Kirke i Nærheden af Thisted og er malet af selve den afdøde Dronning Louise af Danmark, der, som bekendt, var en ivrig Dyrker af Malerkunsten.

Kaproningen paa Guldborgsund.

Ovenstaaende Billede viser en Episode af Kampen om Storebæltspokalen i Løbet for 4 Aarers Inriggers. Billedet viser i Orden fra venstre til højre Repræsentanter for Roklubberne i Vordingborg, Nakskov og Roskilde. Det blev Roklubben *„Skjold“*s Baad, „Krake“, som bar Sejren og Pokalen hjem.

Gerningsstedet for Attentatet paa Sultanen.

Vort Billede viser den Moské, hvor Sultan Abdul Hamid plejer at holde Andagt paa Selamlik (den tyrkiske Søndag). Af den omkring Moskéen opstillede Soldater-Kordon kan man yderligere se, at Billedet netop er taget under Sultanens Ophold i Moskéen. Naar man desuden lægger Mærke til den Menneskemængde, som er forsamlet udenfor Moskéen, bliver det ogsaa lettere forstaaeligt, at Attentatet krævede saa mange Offre.

Svømmekonkurrence i Idrætsklubben „Go-on".

Det er med en vis Glæde, at man iagttager den stigende Interesse, hvormed vore hjemlige Idrætsklubber

„Go-on"s Konkurrencehold. *Wend fot.*

1) Mesterskabssvømmeren for Danmark Gustav Lexau, 2) Overdommer, Bankkasserer C. F. Lohmann, 3) Badeinspektør Madsen.

tager sig af Svømmesporten, navnlig naar man har i frisk Erindring Skandalehistorien paa Vejle Fjord, hvor fem unge Mennesker, Medlemmer af den bekendte „Vejle Roklub", kæntrede med en Robaad ved Paasejling, og alle nær var druknede, da *ingen af dem kunde svømme!*

En af de første Betingelser for Deltagelse i al Vandsport bør dog være, at de vedkommende kan svømme.

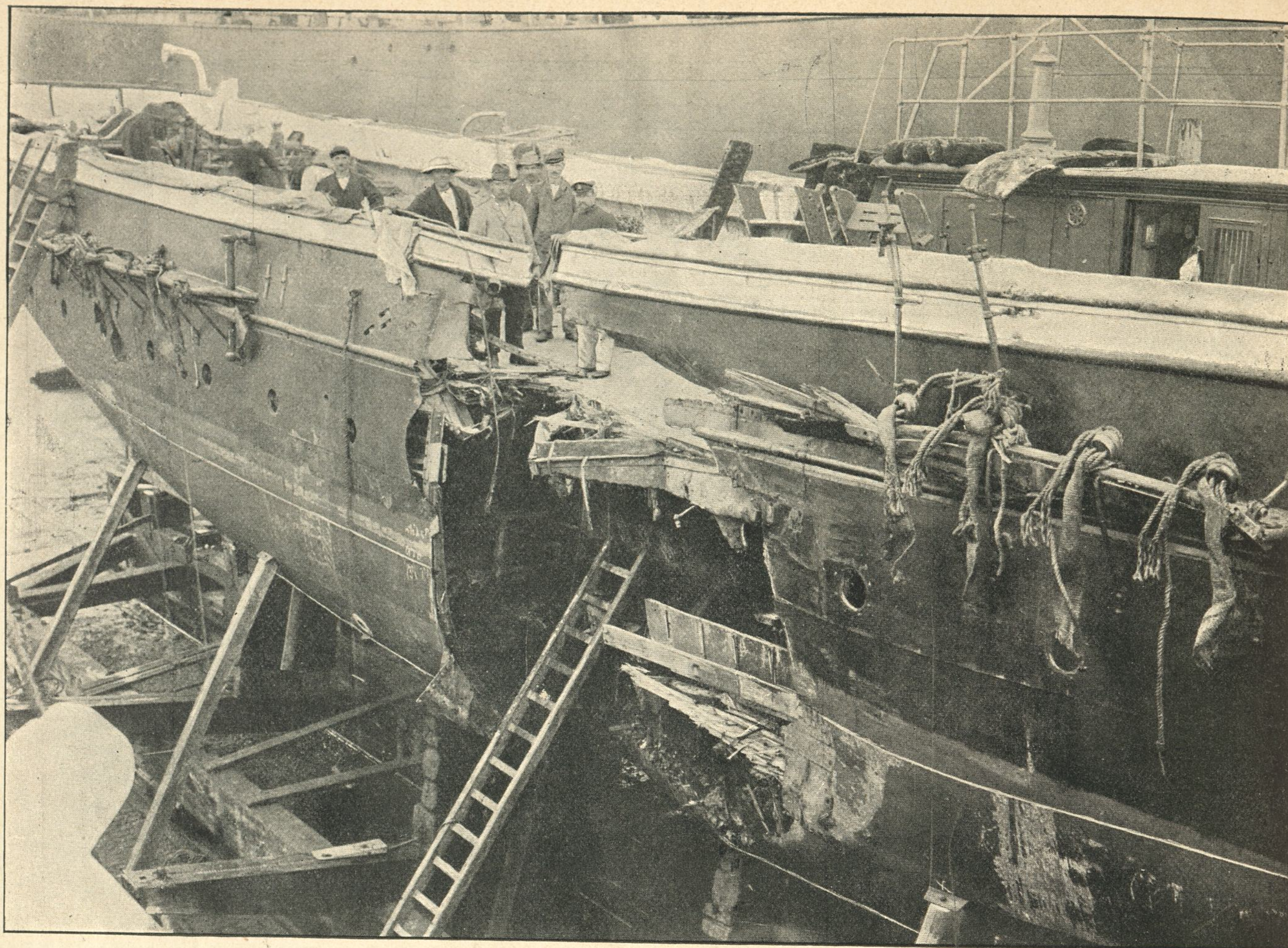
Af de københavnske Idrætsforeninger synes „Go-on" at være den, der staar som en smuk Nr. 1 paa Svømningens Omraade. Ikke alene rummer denne Klub vore fineste Svømmere med Mesterskabssvømmeren for Danmark, *Gustav Lexau*, i Spidsen, men den forstaar ved Afholdelse af offentlige Konkurrencer at paakalde Publikums Opmærksomhed og Interesse.

Der var da ogsaa „fuldt Hus" paa den kommunale Badeanstalt ved Kalvebodstrand til Foreningens Præsentationer forrige Søndag. —

Man fik at se baade Bjergning, Udspringsøvelser og Kapsvømning og til Slut en flot Vand-Polo, hvor de kendte Sportsnavne: *G. Arp* og *C. Brønnum* gjorde sig særligt bemærket for det fine Spil.

Opflammet af Heldet forleden paatænker Foreningen da ogsaa i denne Maaned at arrangere endnu en Opvisning, i hvilken et Damehold vil deltage.

Anton Gylling.

„Georg Stage"s Vrag paa Beding i Dokken paa Holmen.

Det afsluttende Dyrskue paa Horsens-Udstillingen.

1. Indgangsportalen.
2. Dyrene føres forbi Dommertribunen paa Dyrskuepladsen.
3. Prins Christians Afrejse.

Fra „Verdens-Spejlet"s Cirkus.

Tegning af Eigil Petersen.

Motto: Enhver er Clown i sin egen Cirkus.

En gammel Dressør og Ridelærer
blev vred, fordi vi tog ham paa Kornet;
men vi kan skam ogsaa ride, kære;
og vi forstaar at ta' Tyren ved Hornet.

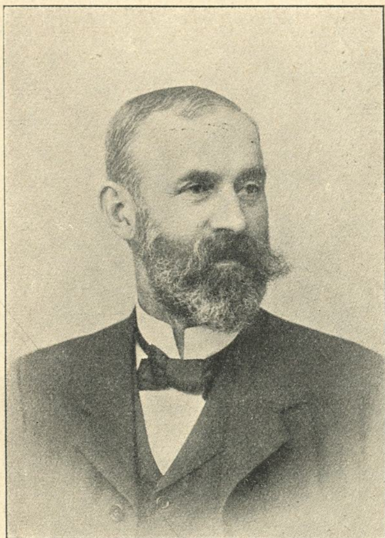
Af Dagspressen:

Hof- og Stadsretten frifandt d. 24-7-1905 Tegneren Eigil Petersen og Redaktør Anders W. Holm i den af Cirkusdirektør, Baron W. Knuth mod dem anlagte Sag for en Karikaturtegning i „Verdens-Spejlet" Nr. 10, 3. Aargang.

Grosserer Th. Wessel.

*** 27. Februar 1842 — † 31. Juli 1905.**

Pludselig, uden forudgaaende Sygdom, uden at nogen havde kunnet ane det, døde Grosserer *Th. Wessel* Mandag Aften paa sin Villa i Ny Taarbæk, efter at han om Formiddagen, frisk og arbejdsivrig, havde været i Aktivitet i Forretningen inde paa Kongens Nytorv.

Laurberg fot.
Grosserer Th. Wessel.

Det var et Hjærteslag, som uden forudgaaende Sygdomsvarsel rev denne vor Handelsstands banebrydende Førstemand bort, midt under Arbejdet, som han til Trods for sine 63 Aar deltog i med en ungdommelig Arbejdsevne og usvækketInteresse. Den Virksomhed, som er blevet til under Grosserer Wessels Arbejde, vil igennem mange Aar staa som det Storhandelens Kæmpemonument, han har rejst sig selv i et Land, hvis Lidenhed gør, at Storslaaethed i Forretningslivet som paa andre Omraader er den sjældneste Væreform, hvorunder dansk Liv og Foretagsomhed udfolder sig.

Men den, der har set „Magasin du Nord“s Kæmpebygning paa Kongens Nytorv, hvor 5 til 600 travle Mennesker daglig er i Aande, den, som har set „Magasin du Nord“s Skilte lyse med deres Guldbogstaver i snart sagt alle danske Byer, forstaar, at her rører sig en Virksomhed i Slægt med Europas største.

Og saa meget des mere beundringsværdigt bliver Resultatet af denne Mands Virken, naar man nu ser tilbage over det Menneskeliv, som skabte den. Med Undren ser man, at det i Ordets egentligste Forstand er en selvskabt Mand, der har udført dette Kæmpeværk, som man skulde formode først var blevet til efter mange Generationers Slid og Arbejde.

Og dog er det Tilfældet, at Grosserer Wessel er begyndt med de bare Hænder.

Han er Søn af en Toldassistent i Odense og har staaet i Lære hos en ganske almindelig dansk Købmand i Svendborg. I Krigsaaret kom Wessel til København og blev Rejsende i det ansete Firma M. E. Grøn & Søn. Men allerede i 1869 blev han sin egen Herre i Fællesskab med sit Livs trofaste Værkfælle, Emil Vett, under Firmanavnet Th. Wessel & Co. Forretningen, der ogsaa bar Navnet „De forenede Hvidevareforretninger“, var oprindelig en *en gros*-Forretning og begyndte sin Tilværelse i en Bagbygning paa Østergade, men flyttedes dog allerede i 1871 til Kongens Nytorv. 1876, da Grosserer Vett, der havde bestyret en Filial i Aarhus, vendte tilbage til København, skiftede Firmaet saa Navn og kom til at hedde „Th. Wessel og Vett, Magasin du Nord“.

Fra nu af, efter at man var slaaet ind ogsaa paa Detailsalg, var Forretningen i stadig Stigen. Slag i Slag gik det fremad. Man var begyndt i Kælderen i Hotel du Nord, men maatte snart tage hele Ejendommen i Brug. I 1889 købtes Naboejendommen af Smidt & le Maire og i 1890 selve Hotel du Nord; 1894 rev man alt det gamle ned og byggede den nuværende statelige Bygning.

I Fællesskab ledede de to Stiftere og Chefer endnu Forretningen med de talrige Filialer og Fabriksanlæg i nogle Aar, indtil de i 1899 trak sig tilbage fra den daglige Ledelse, da Firmaet overgik til et Aktieselskab, i hvis Bestyrelse begge havde Sæde, mens den daglige Administration overgik til tre Direktører.

Som et smukt Forbillede til Efterfølgelse staar Direktør Wessels Personlighed i den danske Handels Historie, som et uomstødeligt Bevis for, hvad Energi og Kløgt formaar at udrette uden Penge selv under smaa Forhold, naar blot Evnen, Interessen og Energien er der.

Det er klart, at disse store Midler i en saadan Mands Haand kom til at virke ind paa talrige Omraader; men aldrig forglemte denne Sejrherre under Sejrens Glæde at delagtiggøre de Tropper, han havde ført i Ilden, i Nydelsen af Sejrens Frugter. Ved sit 25-Aars Jubilæum skænkede Grosserer Wessel saaledes sammen med sin Kompagnon 50,000 Kroner til en Pensions- og Understøttelseskasse for Forretningens Personale, og da Forretningen i 1899 gik over til Aktieselskabet, forhøjedes denne Sum til 100,000.

Man kan da heller ikke undres over, at Grosserer Wessel blev en sjælden afholdt Chef, hvis Styrke i Forholdet til hans Personale var, at han aldrig nogensinde glemte, hvordan det var at være den lydende, længe efter at han selv var blevet den bydende.

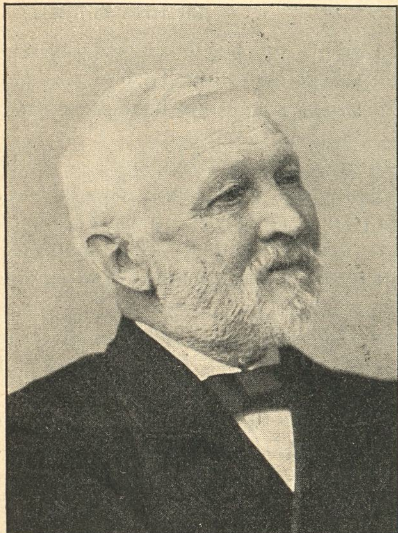
Selvfølgelig beklædte Grosserer Th. Wessel en Mængde Poster og Tillidsposter, og overalt, hvor han virkede, vil han blive savnet, fordi ingen fuldt ud vil kunne fylde hans Plads.

Mercator.

H. J. Sørenson.

90 Aar.

Den 7de August vil Flaget vaje over Magasin du Nords store Bygning, thi den Dag fejrer en af den omfattende Virksomheds første Mænd og bedste Støtter, gamle *H. J. Sørenson,* sin 90-aarige Fødselsdag. Som saa mange af vore dygtige Købmænd er han født i Slesvig, lærte Handelen i Flensborg og blev derefter Rejsende for nogle større Handelshuse i Hamborg. I 1845 etablerede han sig selv i denne By, men da Krigen i 1848 udbrød, flyttede han til Vejle, hvor han allerede i nogle Aar havde drevet en Manufakturforretning, som han senere udvidede til en *en gros* Forretning i Klædevarer. Paa Foranledning af sin Svigersøn, Grosserer *Th. Wessel,* flyttede han imidlertid i 1872 til København, hvor han fik rig Lejlighed til at udnytte sin store Dygtighed og Arbejdsevne, idet han alene varetog alle Magasin du Nords Kontorforretninger, læste, besvarede og underskrev alle Breve og ledede Pengetransaktionerne. I de mange Aar, hvor d'Hrr Wessel og Vett selv maatte passe Indkøbsrejserne, inspicere Filialerne og være til Stede i Detail- og en gros-Forretningen, var H. J. Sørenson Forretningen en uvurderlig Støtte, og det tør nok siges, at han har haft sin væsentlige Del i Magasin du Nords mægtige Udvikling.

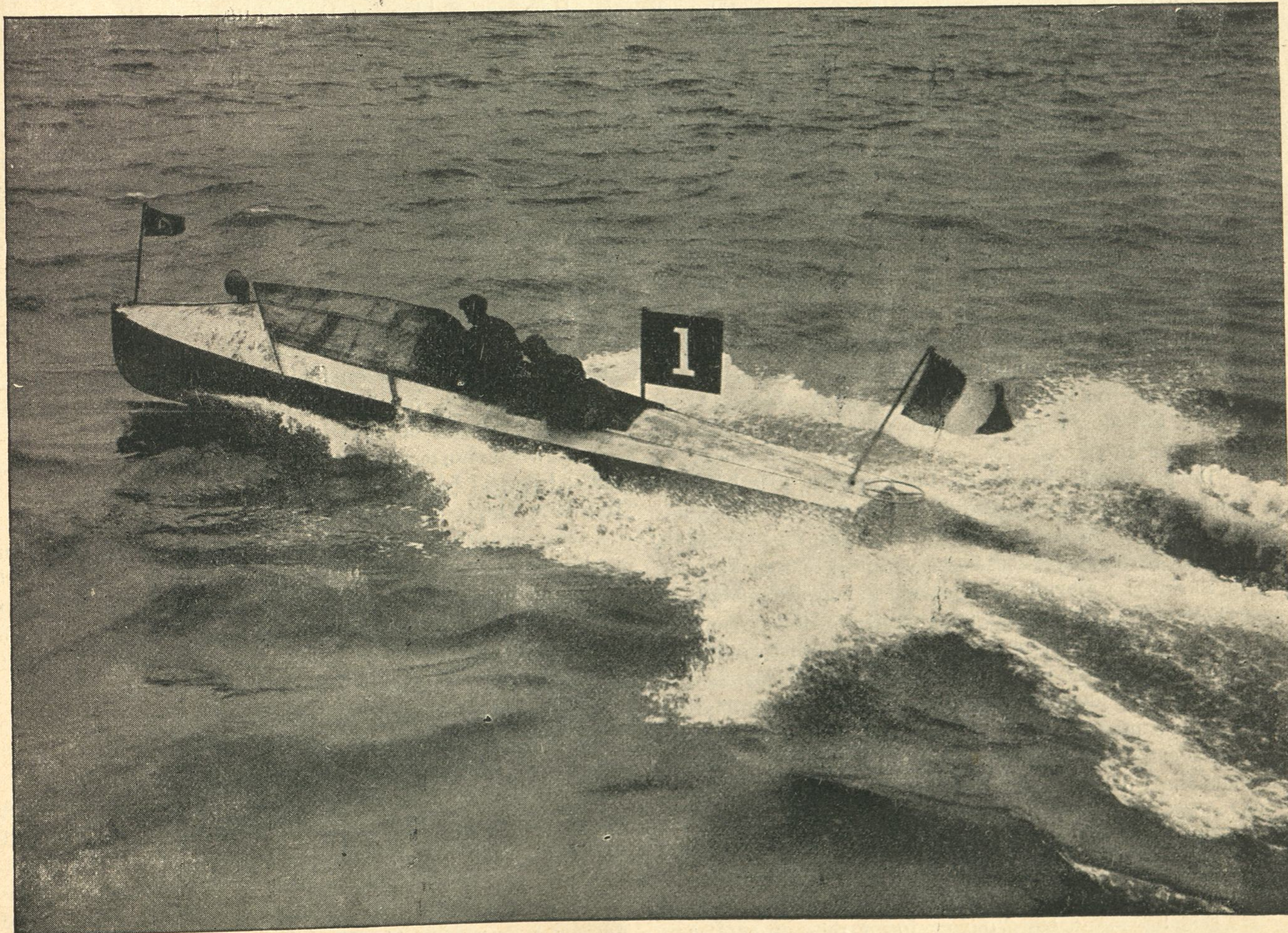

Laurberg fot.
H. J. Sørenson.

H. J. Sørenson, der for ca. 10 Aar siden trak sig tilbage til Privatlivet og nu bor i Gentofte, har trods sin høje Alder bevaret en levende Interesse for Tidens Rørelser og vedligeholder en livlig Korrespondance med sin talrige Slægt.

De mange Mennesker inden for den danske Handelsstand, med hvem han i sit lange virksomme Liv er kommet i Berøring, og særligt den store Skare af tidligere og nuværende Funktionærer i Magasin du Nord, der i saa høj Grad lærte at skatte hans Retsind og Elskværdighed, vil sikkert mindes ham paa hans sjældne Festdag, som desværre nu efter Svigersønnen, Grosserer Th. Wessels pludselige Død ikke vil kunne forme sig til den Jubelfest, som den under andre Omstændigheder vilde være blevet.

—r.

Den sejrende Motorbaad „La Rapière" i Motor-Kapsejladsen Boulogne-Folkestone-Boulogne.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

30. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

I de følgende Dage tilbragte den unge Lord næsten alle sine ledige Timer i en af de smalle, med Tæpper og Hynder udstyrede Baade, Kaïker, som kunde lejes pr. Time. Han roede uafladelig frem og tilbage fra Bosporus til Marmorhavet og undersøgte Navnene paa alle de tyrkiske Skibe, der kom sejlende ind. Men han kunde aldrig opdage noget Fartøj med Navnet Yildiz.

En Formiddag, efter fjorten Dages Forløb, sad han, som sædvanligt, i sin Kaïk og stirrede ud over det blaa Bosporus. Til højre havde han den fordums venetianske Forstad Galata og paa Bjergskrænten bag denne Péra med de europæiske Bygninger; til venstre, paa den asiatiske Kyst, Kirkegaarden Scutari med sine mørke Cypresskove, og lige overfor Stambul med de gyldne Domer og de hvide Minareter. Længere nede ved Indgangen til den vidunderlige Havn, som Grækerne kaldte Guldhornet, laa det gamle Serail, mørkt og stille som et Gravmonument med sine Minder om fordums Storhed og Glans. Under dette hviler endnu Ruinerne af de byzantiske Kejseres Palads, hvori Stole og Borde var af massivt Guld og Væggene tapetserede med Ædelstene.

Pludselig kom Tyskeren Strick roende lige opad hans Baad og raabte:

„Mylord, jeg begynder at tro, at hun allerede for længst maa være bragt i Land."

„Ja, jeg frygter ogsaa for det!" — svarede Edward. „Men hun skal findes! Jeg opgiver det aldrig."

„Den første Dag i hver Maaned er der Kvindemarked i Stambul," — fortalte Hushovmesteren. „I Dag har vi netop den første. Om nu Mylord selv umagede sig derover og saa paa de unge Piger, som udstilles,"

„Hvor er det?" — spurgte Edward ivrig.

„I den store Bazar," — svarede Strick. „Hvis Mylord befaler, skal jeg have den Ære at vise Dem Vejen. Det begynder i Almindelighed Kl. 12. Nu mangler den tyve Minutter. Vi har netop Tid nok til at naa derud."

„Ja, lad os straks ro ind!" — sagde Edward.

Strick gav da de tyrkiske Kaïkdjer Ordre til at ro i Land, og nogle Øjeblikke senere stod de paa Broen. Hushovmesteren hentede en Vogn, som de steg op i, og af Sted gik det i rasende Fart ind gennem de trange Gader i Stambul.

Denne Bydel havde et fuldkommen asiatisk Udseende. Alle de lysmalede Træhuse med Gittervinduer var omringet af tredobbelte Mure. Da de kom til de inderste Strøg maatte Hestene standse deres Fart og gaa Skridt for Skridt mellem skrigende Købmænd og en Vrimmel af Tiggere. Overalt saas Boder med en Overflod af Grøntsager og Frugter, og i Butikkerne var der udstillet Varer af enhver tænkelig Art. Mænd med Kæmpebyrder paa deres Skuldre puffede sig frem mellem Mængden, medens halvvilde Gildinger red op og ned ad Gaderne uden at tage det mindste Hensyn til de gaaende. Udenfor Kaféer og Butikker sad Tyrkerne og røg deres lange Piber.

Efterhaanden blev Gaderne mere stille, Færdslen hørte op, og man mødte kun sjældent noget Menneske i europæisk Dragt, men des flere herreløse Hunde.

Endelig standsede Vognen foran den store Bazar, og Edward steg ud. Strick var straks ved hans Side og fulgte ham ind. En Overflod af alle Slags Varer laa her udstillet paa Jorden, og bag hver Afdeling sad en gammel Tyrk med langt Skæg og Turban paa Hovedet eller en Armenier med rosenrøde Kinder og klædt i Kapalck.

„Her kan en fremmed let forvilde sig," — sagde Hushovmesteren. „Jeg kender Folk, som har vandret fra Morgen til Aften op og ned ad alle disse Gader og Sideveje uden at have genfundet deres Udgangspunkt. Bazaren er ligesaa høj som de europæiske Huse og har tre Etager."

Edward fulgte med Øjnene hans Haand og stirrede op i Loftet, hvorigennem Dagslyset havde vanskeligt ved at trænge ned.

Søjlegangene var stuvende fulde af Mennesker, som var tvunget til at gaa langsomt. I Butikkerne sad Købmanden paa en Forhøjning med korslagte Ben og fremviste sine Varer, men uden at rejse sig. Paa mange Steder stod ogsaa Kunderne oppe paa Forhøjningen og undersøgte en eller anden Genstand, som Handelsmanden bredte ud paa sine Knæ.

„Her er Besestan," — sagde Strick, idet de naaede Bazarens Midtpunkt og traadte ind gennem en af de aabne Døre. „Dette kaldes Stambuls Hjærte, og her sælges kun Vaaben og Sager af høj Værdi. De Købmænd, Bazerguiân, som handler her, nyder en ubegrænset Tillid og Kredit."

Her saas Sabler fra Damaskus, hvis Haandtag var prydet med Ædelstene, og som laa forvarede i kostbare Skeder. Her hang pragtfulde Dolke og Pistoler, indlagt med Guld og Sølv.

„De ærværdige Muselmænd, som sidder her med graat Skæg og snehvide Turbaner, hører alle til den gamle Skole," — fortalte Strick. „Flere af dem har tre Gange gjort Pilgrimsrejsen til Mekka og kaldes derfor Hadjés. De ser med den største Mistro og Foragt paa alle nye Reformer. Mange af dem ryger Opium, endog medens de sover, medens de ikke for nogen Pris i Verden vilde drikke en Draabe Vin. Det er ogsaa her, man finder Fatalister, som ikke vil røre sig af Stedet, selv om de truedes af en blodtørstig Tiger. De er ligesaa overbeviste om Miraklerne ved Muhammeds Ligkiste som om, at de selv lever."

Edward hørte paa hans Forklaringer og saa paa dette brogede Liv med vaagen Interesse, og dog higede han kun videre frem til det Maal, han havde sat sig.

Fra Besestan kom de ud i en Baggaard ved den nederste Ende af Kæmpebazaren. Her laa en isoleret Bygning med Glastag. Ved den ene Side var der en smal Trappe, og over denne stod der malet med røde Bogstaver: *Muritta.* En glinsende sort Æthiopier holdt Vagt udenfor.

„Deroppe bor en berømt Spaakone," — fortalte Strick. „Hun er meget søgt af de fornemme Damer."

I det samme, han havde udtalt disse Ord, hørtes Vognrummel og Hovslag af Heste paa Pladsen bag dem, og en hvid, forgyldt Glasvogn kom rullende ind, fulgt af flere Ryttere med lange Svøber.

„Se, der er en Hofekvipage!" — hviskede Tyskeren.

Edward saa derhen og lagde Mærke til to tilslørede Damer i lyse Silkeféredjer, der steg ud af Vognen og forsvandt i den Trappe, som førte op til Murittas Bolig.

„Her skal vi ind!" — sagde Strick, idet han pegede paa en anden Dør.

Gennem denne traadte de ind i en høj Sal, der med sit runde Glasloft lignede en Cirkus. Midt paa Gulvet var der en Forhøjning, hvorpaa der stod en Skare paa flere Hundrede Kvinder af forskellige Racer. Her var ogsaa Børn i alle Aldre.

En gammel, hvid Gilding gik frem og tilbage og opfordrede Kunderne, som for det meste bestod af Jøder og af tyrkiske og ægyptiske Storgildinger, til at tage Varerne i Øjesyn, inden Auktionen begyndte. Under dette blev der røget Narghilé, Chibouq og Cigaretter, og enkelte drak et lille Glas opalfarvet Mastik — Orientens Absinth — eller Raki — Brændevin, som bødes om af Negerdrenge.

Edward gav sig straks til at spadsere omkring Forhøjningen og betragte de udstillede „Varer" i Haab om at finde den, han søgte. Men nej, der var ikke en eneste Pige, som lignede hende!

Nu ringede Købmanden med en stor Kobberklokke, og Auktionen begyndte. Først blev alle Negerinderne raabt op. Børn reves bort fra deres Moder, gamle skiltes fra unge, nogle solgtes enkeltvis, andre hobevis uden Hensyn til indbyrdes Slægtskab.

Edward, som aldrig havde set et saadant Marked, følte en inderlig Medlidenhed med disse Mennesker, der solgtes som Kvæg.

Tilsidst blev en Flok unge Piger ført frem. De var klædt i europæiske Dragter og saa forgrædte og forpinte ud. Deres Hænder var bundet paa Ryggen.

Købmanden raabte:

„Piger fra Østersøprovinserne, fra Polen, Walakiet og Bosnien! Et Dusin franske og fem tyske!"

Jøder og Gildinger trængte sig frem og beskuede dette levende Menneskekød, hvorefter de begyndte at overbyde hverandre, højere og højere, indtil alle var solgt.

„Hvad bliver der af alle disse ulykkelige Piger?" — spurgte Edward Hovmesteren.

„Nogle forsvinder i de tyrkiske Haremmer her i Stambul," — svarede han. „Andre gaar til de europæiske Huse i Péra. Desuden sendes en Mængde videre til Lilleasien, Suez og Ægypten. Derfor havde jeg haabet, at Mylord kunde have fundet den Pige, som De søger efter, her."

„Lad os tale lidt med Købmanden!" — sagde Edward, og med Strick som Tolk, spurgte han den gamle Gilding:

„Har De nylig faaet en lyshaaret og blaaøjet Pige fra et tyrkisk Skib, som hed Yildiz?"

„Nej," — svarede Gildingen, — „jeg har ikke haft lyshaarede Piger i den sidste Maaned."

„Har De nogensinde haft nogen fra Danmark?"

„Ja, for ti Aar siden havde jeg to," — svarede han. Men fra Rusland faar jeg stadig nye Ladninger. Jeg har ogsaa en Gang haft tre fra Finland og en fra Norge."

„Det er altsaa haabløst!" — tænkte Lord Garwick, idet han hilste paa Købmanden og gik ud.

„Disse stakkels Kvinder," — sagde han til Hovmesteren, — „vilde jeg gerne befri. Til hvilken navnløs Elendighed er de ikke prisgivet."

Medens denne Slaveauktion fandt Sted, sad de to elegante Damer fra Yildiz i Murittas lille Stue i den modsatte Ende af Huset.

Den gamle Nubierinde var klædt i ildrød, ægyptisk Dragt, udsyet med gyldne Epailletter, og Hovedet dækket af et rødt Silketørklæde, der laa ned over Panden. I hendes kulsorte Øjne luede en sælsom Flamme, der gav Kraft til det magre Ansigt. Læberne var røde og brede og Tænderne endnu hvide trods hendes høje Alder. Hendes lange Fingre mindede om en Gorillas Haand.

Midt paa Gulvet stod et lavt, rundt Bord, hvoromkring der laa opstablet en Række Puder, hvorpaa hendes Kunder plejede at sidde.

Muritta hilste de to fornemme Damer, idet hendes Pande næsten berørte Gulvet, og derefter spurgte hun paa daarlig tyrkisk:

„Hvad skal Jeres ydmyge Slavinde udrette?"

Da de fremmede trak Sløret til Side, genkendte hun straks Zuleika Ikbal, og hun bøjede sig paany, idet hun sagde:

„Det er nu mange Aar siden, vi saas. Jeg boede den Gang i Serailet. Men da min Datter modtog en Gunstbevisning af Storherren, gav hans høje Hustru en af sine Tjenere Befaling til at drukne mit Barn i Søen. . . . Og jeg blev jaget væk."

„Jeg mindes det!" — svarede Zuleika ligeledes paa tyrkisk. „Men der er flere end Dem, som maa lide Uret her i Verden. Fortæl mig nu, om De endnu er i Besiddelse af den indiske Sten?"

„Ja, den er min eneste Skat og Beskytter!"

„Saa frem med den!" — befalede Zuleika, idet hun satte sig paa en af Gulvpuderne og opfordrede Alma til at gøre det samme.

Den gamle hentede et Messingskrin og fremtog en mælkehvid, gennemsigtig Sten af et Kvarters Størrelse. Hun lagde den midt paa Bordet og knælede selv ned foran den.

„Hvem ønsker De at se?" — spurgte hun.

„Storherren!" — svarede Zuleika uden Betænkning.

Ved at høre dette Navn gik der en Skælven gennem den Gamles indtørrede Legeme; men hun spurgte kun:

„Har De bragt noget af ham med Dem?"

„Ja, her er den samme Haarlok, som De benyttede for fjorten Aar siden!" — sagde Zuleika, idet hun aabnede en Guldkapsel og tog nogle sorte Haar ud, som var ombundet med en gul Silketraad.

Den Gamles Øjne gnistrede, idet hun fik Haaret i Haanden. Hun lagde det midt paa Stenen, og gav sig derefter i Færd med at stirre ufravendt ned i denne.

Efter et Kvarters Pavse udbrød hun pludselig:

„Nu ser jeg ham. Hvad ønsker De at vide?"

„Jeg vil gerne vide, hvor han opholder sig, hvad han foretager sig, og hvad han tænker paa."

Nubierinden stirrede atter ned i Stenen.

Der henrandt nogle Minutter, inden hun svarede:

„Jeg ser Omridsene af et Palads. . . . Det ligner Kaszket."

„Ja, det er sandsynligt, at han er der!" — sagde Zuleika.

„Jeg ser videre et Værelse med mange Fotografier og . . .

„Han er i det fotografiske Atelier?"

„Ja, saaledes ser det ud! Han skyller en Glasplade i en hvid Porcellæns Skaal, der er fyldt med Vand. . . ."

„Videre!"

„Nu holder han den op for Lyset."

„Hvad er det?"

„Billedet af en ung Odalisk. Hun ligner den fremmede, som sidder her."

„Hvad tænker han paa?" — spurgte Zuleika ivrig.

„For at kunne læse hans Tanker, maa jeg have Stilhed i nogle Minutter," — sagde Muritta, som med opspilede Øjne vedblev at stirre ned i den hvide Sten.

Pludselig hævede hun den højre Haand og hviskede:

„Tys! tys! Jeg hører hans Tanker tale. De siger: „Hende vil jeg vælge ved Leilul Raghib-Festen.""

(Fortsættes).

Til Skovs!

„Hal Broen ind! Klar derude!" raaber Kaptejnen. Søndagsdamperens Skrue hvirvler Vandmænd og Alger op. En grøn Skumstribe plasker og giver klukkende Genlyd under sorte Bolværkspæle.

Damperen piler gennem Havnen med knaldende Flag. Der er Humør i det Skib. Damperen udstøder smaa, glade Hvin, den svajer frem og tilbage i ustyrlig Kaadhed, naar Menneskeklyngerne stikker Hovederne ud over Rælingen. Den er sprællevende. Skibet lyser med alle Farver. Musik, Sang og Latter bruser i dets Kølvand.

Huhej, hvor den skærer!

Men her er ogsaa glade Arbejdersker om Bord. *De kvindelige Herreskrædere* har erobret en stor Del af Skibet. I seks Dage har de slidt med Øjnene fæstede imod denne Damper dér i Ugens Baggrund. Fredag og Lørdag har de gifte Syerskers Hjem dirret under Forberedelserne. Der er blevet købt ind, stegt og kogt og diskuteret om, hvormange af Børnene man nu skulde tage med.

De mindste har gjort Spektakler over Tilsidesættelsen, de største har talt Timerne. Moderen har haft forskrækkelig travlt med baade Sytøj og Madkurv og Børnestads.

Endelig er hele Karavanen pudset og pyntet tørnet ud Søndag Morgen i rigtig god Tid.

Og hvilke Forberedelser har de ugifte Syersker ikke foretaget!

Se paa den unge Pige i den hvide Dragt! Hun bruser af Nystrøgethed. Hendes lysegule Straahat er gennemtrukket med blegrøde Baand og bøjer sig yndefuldt over Ansigtet. I Kjolelivet — let udringet — sidder en skinnende rød Koralgren midt i alt det hvide.

Glade Syersker i det Grønne.

Og den nydelige lille Fod stikker frem af Skørtebruset i en gul Støvle.

Men kære Venner, hvilket Slid, før hun er blevet saa fin!

Nu rejser hun sig og svinger med sin Handske. Hundreder af leende Hoveder bøjes over Rælingen. Folk svinger med Lommetørklæderne mod en anden Søndagsdamper. Gule, sorte og graa Haartjavser flyver frem og kaster levende Skygger over Ansigterne, Hundreder af svungne Arme lyser med hvide Manschetter og brusende Ærmer i nyvadskede Sommerliv.

Hurra! raaber Syersken med de gule Sko.

Søndagsdamperen udstøder et Glædeshyl.

Det blev i det hele taget en dejlig Tur. I en Kro ved Skodsborg spistes Frokost. Saa stak Syerskerne i Vandet. De badede og hylede værst af alle badende Damer.

Solen skinnede over en blottet Barm hist, som lyste gult i det graablaa Vand. Her sparkede et Par hvide, kaade Fødder gennem Badehusets graa Lærred. Der fløđ fem-seks friserede Hoveder ud mod en stille gulblaa Strime, som blev hugget i Stumper og Stykker af højtsvungne, hvide Arme.

Dristige Havmænd med energiske Ansigter svømmede knurrende omkring den skønne Flok.

— — Turen gik videre gennem Krat og Skov og grønne Marker til Søllerød Kro, hvor Livet rasede frygteligt.

Raske Skomagersvende og bredskuldrede, solbrændte Husmænd foer om med Bøffer, Kyllinger og svære Koteletter mellem Gæster i Skjorteærmer, som pilede om mellem Skomagersvendene og Husmændene med Brød, Øl, Tallerkener, Knive og Gafler — alt det, de balstyrige Opvartere havde glemt.

Gud Fader bevares, hvilken Redelighed i den vognfyldte Gaard. Og Køkkenet, milde Guder!

En Sky af braset Smør væltede ud af Døre og Vinduer. Det kogende Vand hvæsede, Laagene hoppede af Kedlerne og faldt ned paa Murstensgulvet med et Smæld, Bøfferne sprøttede paa Panden, Koteletternes Hærskarer stak gemytligt brune Ben i Vejret, stegte Kyllinger fløj omkring med Kniv og Gaffel i Laarene, og Kartofler, Salat og Brød væltede over alle Bredder i Vindueskarme, paa Borde og paa Hylder.

Skomagersvendene og Husmændene slog ned som Rovdyr paa Næringsmidlerne.

Den skar!

En Dame, der forlangte en Bøf, fik en Flaske Akvavit, og en ældre, pæn Mand, der raabte efter Brød, fik den Besked, at ved det Bord, hvor han sad, skulde der dækkes til syvogtyve Personer!

Værsgod! Herut!

Her i Kroen spiste nogle af Syerskerne en halv Kylling, alle de brunede Kartofler, som Nr. 1 med Livsfare reddede, og Jordbær med Fløde.

Men den før omtalte unge Pige var naturligvis ikke med. Hun havde jo købt gule Støvler for alle Pengene, den letsindige!

Derfor maatte hun nøjes med tre Stykker Rullepølsemad og et med Bondeost ude i Bryggerset. Hertil en Kop frisk Kildevand fra et vældigt graat Kar, der stod ved Siden af en flammende Grubekedel.

Maaltidet var storartet!

Og Turen gik gennem en Skov med tykke Træstammer, der lyste graarødt i stille Solnedgang.

I de grønne, skælvende Kroner sang Solsorter og Nattergale, og unge Menneskehjærter bankede bag hvide Kjoleliv.

Længsler og Drømme fødtes og levede et skønt Liv, mens Solen døde hen i et fortryllende Skær langt mod Vest.

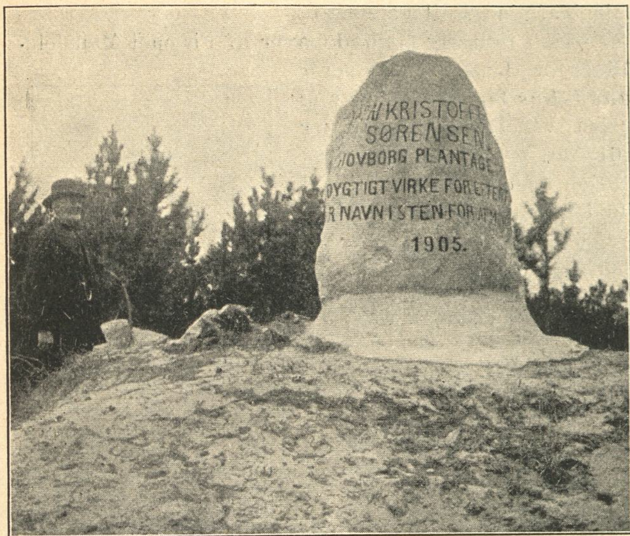
En bugtende Dampsky slørede Solen et Øjeblik og farvedes straalende rød. Et Tog bruste frem, Dampfløjten skingrede gennem Skoven: „Stig op!" Og Turen var forbi for denne Gang.

Men næste Sommer farer den glade Bande atter ud i Landet.

J. P. Brochmann.

Et Mindesmærke for Hedens første Planter.

I Overværelse af mellem 3—400 Mennesker, hvoriblandt Hedeselskabets Bestyrelse og Repræsentantskab, afsløredes den 19. Juli nedenstaaende Mindesmærke for Hedens første Planter i Hovborg Plantage.

Jørgensen, Holsted, fot

Johan Kristoffer Sørensen, Hovborg Kro, almindelig kaldet Kristoffer Hovborg, var den første Mand, der har virket for og fik andre gode Mænd til at deltage i Dannelsen af et Aktieselskab til Beplantning af den store Hede, som den Gang mest bestod af Flyvesand. Hovborg Plantage var den første Plantage af alle nuværende, og ligger circa 2 Mil Nord for Holsted.

Indskriften paa Stenen har følgende Ordlyd:

Johan Kristoffer Sørensen,
Hovborg Plantage 1866.
Et dygtigt Virke for Eftertiden.
Faar Navn i Sten for at mindes siden.
1905.

En original Tombola.
Madam Hjorts smaa —

Min gode Skæbne førte mig forleden Dag op til —bæk.

Det var nemlig bleven Regnvejr, Regnvejr af den gode solide Race, som man véd holder ud et Par Dage. Derfor var jeg taget paa Landet. For det er her, at man skal *tage* Regnen. I Byen bliver Regnen til bare Sjap og Ubehagelighed, — men at gaa, imprægneret mod al Fugtighed, ude paa en Landevej, nedover hvilken en tæt graa Dagregn pisker, eller tumle frem ad en Skovsti, indhyllet i Regnstriber, — det er en ganske brillant Rekreation. Al Ting, Bysladder og Landliggerstøv og Idiotmuk og Ambitionsskvalder skylles væk, og man bliver fri for Tanken derom, og man foldes ud i Herlighed og Glæde.

— Og saa var der netop Bazar i —bæk, den Dag jeg kom derud, og paa Bazaren fandt jeg en Idé — Tombolaen.

Man var her forskaanet for, naar man opfiskede en af de smaa Papirsruller, som den runde Metalæske indeholdt, at rammes af den Forbandelse at skulle trække hjem med en broderet aandssvag Dukke, en koloreret Stoleplettedækker, en Pude til Naale, en halv Avisføljeton eller det andet Vraggods, hvormed man ved de sædvanlige Velgørenheds-Bazarer straffes, fordi man ikke gaar til dem med velgørende Hensigter.

I Stedet for var der paa de smaa —bæk-Ruller paaskrevet — enten ingenting — eller ogsaa smaa — almindelige eller udsøgte — Opskrifter paa *Retter*.

Og Hovedgevinsterne var Opskrifter paa Retter, som ingen havde kendt før, og som syntes sammensat med et Æventyrlands fantastiske Mystik.

Mesteren for dem var *Madam Hjort*. Selve Madam Hjort, der en Gang sidste Vinter sendte sine „Smaa kolde Retter" ud paa Markedet og ved dem vandt en saa stor Sukces, at det første Oplag af hendes delikat udstyrede Bog blev revet bort i Løbet af et Par Uger, mens det derefter følgende andet Oplag er paa gode Veje til heller ikke længer at være til at opdrive.

— Det lykkedes mig kun med Møje, at naa ind til Tombolaen. *Per fas et nefas* greb jeg ned i den. I mine skælvende Hænder laa en lille Dynge Ruller. —

Dagene, der er henrundne siden da, har jeg henlevet i en Verden, hvor Saligheden bor.

Og af Livet i denne Verden er det, jeg i Dag og et Par følgende Søndage her i Verdens-Spejlet vil søge at give et Spejlbillede — ved at offentliggøre mine Gevinster fra Madam Hjorts Tombola.

Raabuk.

Verdens-Spejl-Æg.

Stegt Kalve- eller Lammelever skæres i smaa Tærner og blandes med hakkede, sure Agurker i en almindelig brun Sauce, tilsat Tomatpurée, Sukker, Salt, Peber og Sherry efter Smag. Ragouten, som maa være meget tyk, fyldes i Gratinskaller; i Midten gøres en Fordybning, hvori med Forsigtighed slaas et raat Æg. — Skallerne stilles i Ovnen og serveres, naar Hviderne er godt stivnede.

Vestindisk Frokostret.

Tynde Skiver Flæsk steges paa Panden, Skiver af skrællede Bananer steges i det samme Fedt og serveres sammen med Flæsket.

Norsk Tyttebærgrød.

En lille Kop Risengryn koges 1/2 Time i Vand, som kastes bort, derefter 1/2 Time i Mælk og lidt Smør. Naar Grøden er kold lægges et tykt Lag sødt Tyttebærsyltetøj over og den anrettes med Fløde til.

Sommerdrikke.

The-Cobbler.

Kold stærk The blandes efter Smag med Hindbærsaft eller Rødvin og Sukker. Serveres i høje Glas, halv fyldte med smaat hugget Is; pyntes med en halv Skive Citron og et Par Kirsebær.

Kaffe-Cobbler.

Kold stærk Kaffe blandes efter Smag med Hindbærsaft og lidt Cognac. Serveres i høje Glas halv fyldte med smaat hugget Is.

Café mélange.

God stærk, varm Kaffe opblandes med lidt kogende Fløde og hældes i høje Vandglas (godt halvt fulde). Disse fyldes derefter med Flødeskum (tilsat med Sukker), som maa toppe godt op over Randen.

Rhinskvins-Cobbler.

I et højt Vandglas opløses 1 1/2 Spiseskefuld Melis i 1 1/2 Vinglas Vand eller Selters; 1 1/2 Vinglas Rhinskvin tilsættes, og Glasset fyldes med smaahugget Is. Pyntes med et Par Jordbær og lidt syltet Ananas. Serveres med Straarør og en Ske.

UGENS NAVNE

Diamantbryllup.

For nylig kunde Aftægtsmand *Anders Pedersen*, kaldet Mikkelsen, og Hustru Ane Marie, født Pedersdatter, fejre deres Diamantbryllup hos Svigersønnen.

Diamantbrudeparret Anders Pedersen og Hustru.

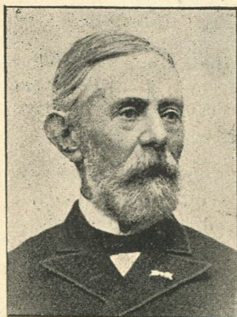
Husmand P. Sørensen, Thorsø Mark ved Grenaa. Diamantbrudgommen er 85 Aar gammel. Han deltog i Treaarskrigen, var i flere Aar Medlem af Karlby-Valdby Sogneforstanderskab; han er endnu rask og rørig, hvorimod hans Hustru, der er to Aar yngre, i de sidste 11 Aar har været blind. Ægteparret har haft 13 Børn, hvoraf de 6 er i Live; de var alle til Stede paa Højtidsdagen.

— En gammel Hædersmand, Kammerraad *Hans Henrik Andersen* er den 17. d. M. afgaaet ved Døden i en Alder af over 90 Aar. Den afdøde var oprindelig Købmand. I 1851 fik han Fæstebrev paa „Diagergaard“ i Tystofte ved Skelskør, men købte fem Aar senere Gaarden, der tilhørte Borreby Gods. Han var i 39 Aar Sognefoged og Lægdsmand i Tjæreby Sogn, og foruden flere andre Tillidshverv beklædte han i en Aarrække Stillingen som Taksationsmand i Østifternes Kreditforening.

Kammerraad Andersen †.

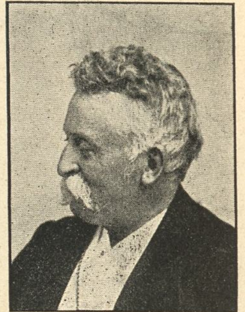
— En gammel og kendt Borger her i Byen, Kaptejn, Mægler *Peter Knudsen Hansen*, er den 18. ds. afgaaet ved Døden.

Mægler Knudsen Hansen †.

Den Afdøde havde erhvervet sig sin Kaptejnsgrad i „Københavns borgerlige Infanteri“, i hvilket Korps han gjorde Tjeneste fra 1846 til 1870. Ved Siden af denne sin halvborgerlige, halvmilitære Stilling virkede han fra 1851 tillige som Mægler, og i 1891 valgte Mæglerkorporationen ham til Formand, i hvilken Egenskab han gjorde sig i høj Grad fortjent af sine Kolleger.

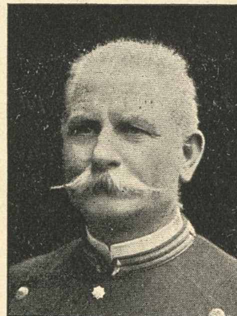
— Den tidligere Medindehaver af Firmaet Mansfeld-Büllner & Lassen, Grosserer *Hans Julius Lassen* er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af 61 Aar.

Grosserer H. J. Lassen †.

Den Afdøde, der i Stilhed udfoldede en ikke ringe Godgørenhed, ramtes for nogle Aar siden af et apoplektisk Tilfælde, der fuldstændig berøvede den ellers saa virksomme Mand Arbejdsevnen.

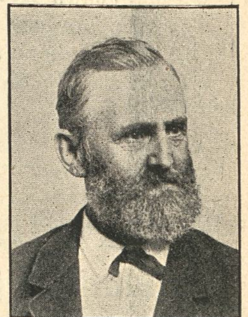
— En af de københavnske Landliggere meget kendt Mand, Politibetjent *Chr. Frederik Hansen* i Farum, er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af 61 Aar.

Politibetjent Hansen †.

Hr. Hansen deltog som frivillig i Krigen 1864, blev i 1868 ansat i Københavns Politi og overgik efter 18 Aars Tjeneste til Nordre Birk, hvor han snart gjorde sig baade anset og afholdt, hvilket bedst ses af de forskellige Tillidshverv, som blev ham betroet. Han var saaledes Medlem af Kommissionen for Farum-Slangerup Banen, og i 6 Aar havde han Sæde i Farum Sogneraad. Han omtales som en brav og hjertensgod Mand.

— For kort Tid siden døde en af de ældste Førere i den grønlandske Handel, Kapt. *J. W. Georg* i en Alder af 78 Aar. Kapt. Georg har fra Drengeaarene faret til Søs og har fra neden af tjent sig op til Førerstillingen. Han har i ca. 40 Aar faret paa Grønland i Handelens Tjeneste, deraf i 12 Aar som Fører af „Nordlyset“.

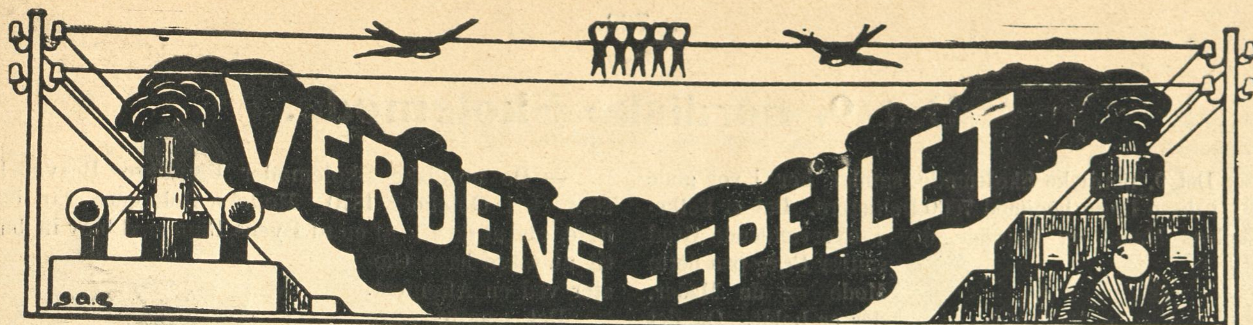

Kaptejn J. W. Georg †.

Fra Forretningsverdenen.

Joh. Fr. Schalburg, som bekendt et af Københavns fineste Vinfirmaer, der har bestaaet siden 1817, har i disse Dage, efter Hr. J. H. Schalburgs Død, optaget Firmaets mangeaarige Prokurist Hr. J. L. Bøge som Medindehaver af Forretningen. Hr. Bøge vil sikkert vide at fortsætte den gamle Forretnings Tradition, der har hævet Firmaet til den Højde, som det indtager i vort Forretningsliv. Firmaet Joh. Fr Schalburg har til Huse her i København i den elegante, nyombyggede Ejendom, Stormgade Nr. 8, men har samtidig sit Navn repræsenteret i Bordeaux under Firma Jean Schalburg & Co, med Herr Alexander Schalburg, der er bosiddende i Bordeaux, som Medindehaver og Ejer af Cht. Cassevert i St. Emilion.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 46, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 13. August 1905.

Det historiske Kejsermøde ved Björkö.

Kejser Wilhelm (2) og Czar Nikolaj (1) ombord paa Krydseren „Berlin“.

Det 9. nordiske Skolemøde.

Det 9. nordiske Skolemøde samler her i vor gode By i disse Dage henimod 7000 Deltagere. Det er Folkeskolens Mænd og Kvinder, der i overvældende Grad sætter Præg paa dette Møde og de Møder, der er holdt. Og det er saa naturligt. For der skal Tusinder til at undervise og opdrage Folkemassernes Børn. Alle andre Skolers Elevantal drukner, bliver til en lille Klat, ved Siden af Folkeskolens — Og Folkeskolens Indflydelse bør staa i Forhold til den Mængde Børn, den underviser og opdrager. For i Masserne ligger der en Magt, en uhyre.

Skoledirektør Joakim Larsen.
Forretningsudvalgets Formand.

Hvad Skæbne Nordens Folk skal faa i Fremtiden, det afhænger af Folkeskolens Mænd og Kvinder. Derfor Respekt for dem, Respekt for den Gerning, de øver i et stille, ubemærket Liv.

Da det svenske Socialdemokrati nu fornylig satte Ryggen imod og ikke vilde have Krig, ja, da maatte hele den svenske Overklasse bøje af og følge den Vej, Folket forlangte. — Hr. *Alfred Dalin*, Medlem af den store, svenske „allmänna folkskollärareforening“, holdt i Søndags ved Foreningens store Møde i Malmø et Foredrag: Folkeskolens Fremtid i Sveriges Land. I det Foredrag sagde han: Folkeskolen skal ud af Kirkens Skygge, Folkeskolen har intet at vente sig af den højere Skole og dens Mænd. Nej, Folkeskolen, de fattiges Skole, maa holde sig til Folket selv, til Bonden og til Arbejderen, til dem i Værkstedet og i Gruben. De forstaar os og vil vort og deres Børns Vel. For dem skal vi kæmpe. — Og Forsamlingen tiljublede ham Bifald.

— De nordiske Skolemøder tog deres Begyndelse med et i Gøteborg 1870. Mødets Deltagere var ikke flere, end at de alle af en af Byens Rigmænd blev indbudt til at være hans Gæster ved en Aftenfest.

Det maatte være en amerikansk Milliardær, der nu i disse Dage skulde optræde som Vært for Mødets Tusinder.

Ved det fjerde nordiske Skolemøde, der holdtes i Stockholm 1880, var Lærerinderne for første Gang i Overtal og har beholdt denne ærefulde Plads siden.

Kancelliraad Thomasson.
Skolemødets Generalsekretær.

Ved saadant et Kæmpe-Møde — tales der ikke for meget? Bliver det hele ikke let til en Bunke officielle Ord? — Man hører den Indvending. Gaa ikke for strengt i Rette med os Lærere paa det Punkt. Tales der mon mindre paa andre Møder, hvor t. Eks. Læger og Jurister holder Samling?

Hvor der handles meget, der spildes meget.

Det er af vor Mund, vi skal leve, af det levende Ord, som gamle Grundtvig sagde.

Lad der blot blive sagt et Par radikale Ord, Uroens Ord, som fældes ned i et eller to modtagelige Sind, da har dette Møde og denne megen Tale ikke været forgæves. Af det vil nok det spire, der skal føde de nye Krav, der stilles til vor Ungdoms Opdragelse.

Mange Kræfter skal til for at ordne et saadant Møde som det, der i disse Dage afholdes. Der sidder en Hovedbestyrelse paa noget som 30 Medlemmer. Disse har igen valgt et Forretningsudvalg, der har haft det største Slid. — Hr. Kancelliraad *Thomasson* bør nævnes blandt de første. Han er paa Færde alle Vegne, ordner og slider i det fra Morgen til Aften. — Dernæst Forretningsudvalgets Formand, Frederiksbergs kendte Skoledirektør, Hr. *Joakim Larsen.*

Frk. Eline Hansen.

Frk. Mathilde Bjerke.

Frk. Edle Bassøe.

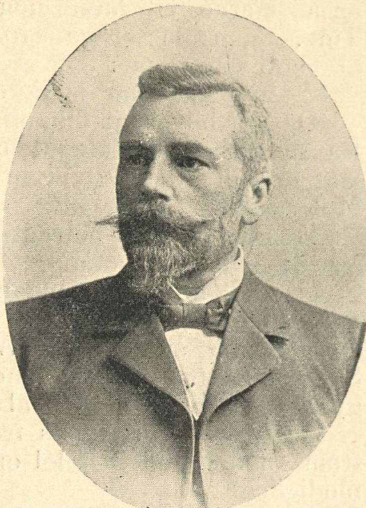
Frk. Helga Jenssen.

— Med det som Baggrund forstaar man bedre det svenske Socialdemokratis Magt, skønt den svenske Arbejder næsten ingen Stemmeret har.

Frk. *Eline Hansen* er Formand for Københavns Kommunelærerindeforening og den, der har ordnet Københavns Folkeskolers Skolekøkkener.

Hr. *Emil Hammarlund,* Formand for den store svenske „allmänna lärareforening“, er en ualmindelig dygtig Mand, der har kæmpet sig frem til saa repræ-

Lærer Chr. Balling.

Folkeskolelærer Alexander Jonsson.

Lærer Th. Brataas.

Redaktør Emil Hammarlund.

Frk. *Mathilde Bjerke,* ansat ved Kristianias Folkeskoler, Medlem af Kristianias Lærerindeforenings Bestyrelse, Medlem af Kristiania Skoleraad.

Frk. *Edle Bassøe* er Medlem af den norske Bestyrelse for Mødet.

Frk. *Helga Jenssen* er Medlem af den norske Bestyrelse, en meget smuk og vindende Dame.

Hr. *Alexander Jonsson* er Sekretær i den svenske Bestyrelse. Da Skolemødet holdtes i Stockholm sidste Gang, vandt han stor Anerkendelse for dets udmærkede Ledelse og Ordning.

Hr. *Chr. Balling* er Formand for Danmarks Lærerforening, den store Landsorganisation. Han er en Mand, der har sét sig om i Verden. Paa en Rejse i Amerika holdt han Foredrag og har udgivet en god og kvik Bog om denne Rejse.

Frk. *Anne Bruun* er en af de mest kendte Lærerinder i Danmark, da hun er en ivrig Forkæmperinde for Kvinde- og Sædelighedssagen. Frøkenen er en skarp og energisk Karakter, en udmærket Taler. Medlem af Danmarks Lærerforenings Bestyrelse.

sentative Stillinger som Borgerrepræsentant i Stockholm og Medlem af Rigsdagens andet Kammer. Han er Chefredaktør for svensk Låraretidning, et meget udbredt Blad.

Hr. Overlærer *Nicolajsen* er Næstformand i den norske Styrelse, Overlærer ved en af Kristiania Folkeskoler. Han er meget kendt som Lærebogsforfatter, særlig af Regnebøger, der nu bruges over hele Norge, som Chr. Hansens Regnebøger i sin Tid brugtes hos os.

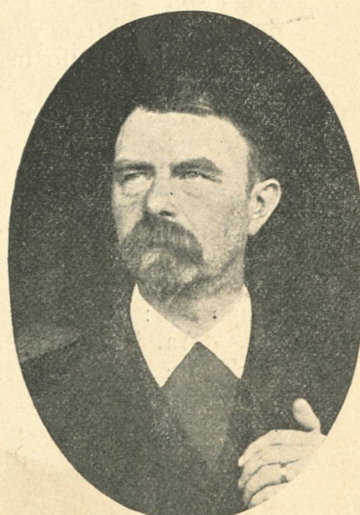
Hr. Dr. phil., Skolebestyrer *Tuxen* er som bekendt Leder af Borgerdydsskolen paa Østerbro. Han har været Elev, Lærer og er nu Bestyrer for den samme Skole. Dr. phil. Tuxen er en værdig og repræsentativ Mand, der fuldt ud fortjener den Anseelse, han nyder i alle Skolekredse, særlig den højere Privat-Skoles her i København.

Forstanderinde Frk. *Th. Lang* er en ualmindelig energisk og foretagsom Kvinde. I Silkeborg har hun rejst et helt Kompleks af Bygninger, der rummer en Barneskole paa over 200 Elever, et Forskoleseminarium og en Lærerindeskole. Silkeborg By har rejst dens

Overlærer J. Nicolaisen.

Forstanderinde Frk. Th. Lang.

Frk. Anne Bruun.

Skolebestyrer, Dr. phil. Tuxen.

Hr. *Th. Brataas* er Sekretær for den norske Styrelse. Landskendt som en dygtig og livlig Lærer ved Kristiania Folkeskoler. Han kender ikke Ordet Disciplin, Drengene er skikkelige, bare fordi de har ham til Lærer.

Stifter, Fabrikant Drewsen, en Statue. Den næste Æresstøtte, Byen rejser, maa blive for Frøken Lang. Hun har fortjent den.

Fridtjof Bon.

Bryllupsvisit.

Det ringede ikke, det kimede.

Og saasnart Fru Agnes fik aabnet Entrédøren, havde hun hende knugende om Halsen:

— Goddag, Goddag, Goddag! kæreste, sødeste, elskede Søster!

Hun havde nok taget en 2—3 Trin ad Gangen, for hun var ganske forpustet. Overgangsalderens ganske umulige Stemme blev næsten mandfolkegrov i Ivrighedens Højrøstethed.

Og da store Søster havde faaet viklet sig fra hende, kom det triumferende:

— Goddag . . . ærede Fru Helmer!

Straks fulgt af en klingende Latter:

— Gud, Agnes, er det ikke rædsomt morsomt, hvad?

Men derpaa pludselig alvorlig:

— . . . Det er sandt — jeg skal hilse saa mange, mange Gange fra Mor! Aa, Du kan tro, vi savner Dig . . !

Lille Søster frigiver et ærligt Suk; medens unge Fru Helmer smiler egoistisk — tilfreds.

Men Wictoria er virkelig paa én Gang blevet ganske stille. Og med en Stemme, der ligefrem gaar paa Taaspidsene, spørger hun tamt:

— Er han . . Helmer . . . er Erik hjemme?

Store Søster ryster paa det lyse Hoved:

— Nej, Wesen . . .

— Naa . . .

Og der falder øjensynlig en Sten fra unge Wesens Hjærte.

Fru Agnes har aabnet Døren til Dagligstuen. Pigebarnet staar et lille Øjeblik lystblændet. Saa stormer hun erobrende ind.

— Men Wictoria . . skal Du ikke lægge . . . !

Men Wesen har aldeles ikke Tid til at lægge. Med Ryggen mod det store Dobbeltvindue tager hun Oversigt over Værelset. Det unge Hoved paa de smalle, men allerede faste Skuldre vrider den ganske senede Hals ud og ind i dybe Gruber, medens det ustandselig drejer sig. De store, brune Øjne — store Søsters talende brune Øjne — under de stærkt buede Bryn er vidt opspærrede; den lidt for brede Mund let aaben. Dagslyset borer sig i klare Draaber gennem den brede Hatteskygges lette Straafletning.

Saa klasker de let afgnavede, mørke Handsker sammen:

— Næ, Du, hvor *er* her fint!

Og straks efter er hun henne paa Sofaen; gyngende, prøvende. De slanke Fingre borer sig dybt i Plüsch'et, medens hun uhyre ugenert strækker et Par aldeles brillante Ben langt fra sig. Munden har af gammel Vane faaet fat i den dobbelte Perlesnor, men maa straks igen slippe den:

— Aa, hvor har Du dog meget! Næ, der er jo Tante Amalies Bordløber! . . Og Kusine Klaras Avismappe . . . Aa, Du, jeg har vidst det altsammen længe i Forvejen . . .

. . . Gud, hvem har I dog faaet den dejlige Hest af?

Den dejlige Hest er en stor Terrakottafigur højt paa en Piedestal.

Der glider en lys Rødme over Fru Agnes' lidt blege, fine, unge Ansigt:

— Det er min Morgengave, Wesen!

— Morgengave? . . . Hvad er det?

Der behøver ikke at være Tvivl om, at hun ogsaa gerne vil have noget at vide om den Ting. Men der er ganske simpelt ikke Tid til at vente paa Svar:

— Men den har jo ikke noget at spise!

Og der bliver øjeblikkelig stjaalet noget Grønt fra Bordopsatsen. Meget omhyggelig bliver det lagt op om Dyrets, dybt mod Forbenene bøjede, Mule.

Et lille Øjeblik betragter hun straalende sit Værk; men saa svømmer Øjnene atter den store Stue rundt efter nye Opdagelser. Og saa hagler det ned over store Søster med Spørgsmaal. Og store Søster smiler; for Wesen har den store Skolepiges mærkelige Evne til at sige de ligegyldigste Ting med den alvorligste Mine.

Saa viser Fru Agnes frem. Fru Agnes viser frem med Ejendomsfølelsens uopslidelige Taalmodighed.

Hun sér sig selv ganske glad herinde, hvor alt er saa nyt og skinnende, Øjne og Hænder tager lige herligt om alle Genstande. Alt staar saa lige og bliver igen stillet saa lige.

Saa kommer de til Væggene.

— Naa, der hænger altsaa min Hr. Svoger! — dette Svoger glider endnu saa klodset over Tungen. — Gud, Du, hvor han ser stræng ud!

Fru Agnes' Øjne ser nu af Stuen kun Billedet:

— Han er saa god! siger hun stille.

Men Pigebarnet staar dybt grundende:

— Du . . kysser han Dig . . . tit . . ?

Hendes Øjne ser hurtigt prøvende op paa Søsterens Ansigt. Og førend hun faar Svar, næsten til sig selv:

— . . . Med det store Skæg!

Dersom det afhang alene af store Søster, blev der nu Pavse. Men lille Søster er allerede borte i noget andet. Denne Gang staar hun paa Hovedet i Vindues-Blomsterne, alle Bryllupsdagens brogede Drivhusvækster, der staar og smiler rødt og hvidt og gult:

— Aa, hvor de er yndige! . . . Det er sandt. Tusind Tak for sidst! . . . Det var henrivende! . . . Hvor, Du var dejlig, Agnes! . . . Gud, hvor jeg morede mig! . . . Jeg har et Stykke af dit Slør, det bringer Lykke! . . . Tænk, vi kom først hjem *over* tre! . . .

Wesen ser sværmerisk ud, til hun blusser — helt ør alene i Tankerne om denne Bryllupsfest, hendes første, store Selskab. Hun var *næsten* uden al Kontrol den hele Aften og havde drukket sig ganske tummelumsk i Chartreuse. —

> Du lyse Tid, da Hjærtet skælver
> i Kærlighedens stærke Fryd,
> til Himmelbuens Blaa sig hvælver
> paa Foraarslærkers friske Lyd . . .

Wesen er pludselig kommet til Klaveret, ingen ved næsten hvorledes — og akkompagnerer sig med én haard Finger.

— Men Wictoria dog . . .

Men Wesen ryster skolepigefornærmet paa sit lokkede Hoved, saa alle Flyvekrøllerne — ganske, ganske lyse i Spidserne — farer forvildede ud over Skulderen:

— Nej, ved Du hvad, min Pige — skal jeg nu *ogsaa* til at være stille *her*! Aldrig Fru Helmer!

. . . Da vi i Lykken dybest inde
er vemodsfyldt til Sjælens Rand.
Da Kvinden føler sig som Kvinde,
og Manden bliver helt til Mand.

Wesen lærer som en Fugl og kan alle Bryllupssangene udenad.

Atter i Sofaen med Hælene boret dybt i Gulvtæppet:

— Det er sandt, Søsterlil, jeg har faaet Lov til at komme med paa Søndag . . . Hør, Fru Helmer, gi'r Du virkelig ikke noget?

Fru Agnes' smilende Aasyn bliver ganske bekymret. Hun tænker med Gru paa alle Gratulanternes pligtskyldige Søndags-Rykind. —

Frøken Wesen nyder Portvin og Bisquit. Hun har endelig faaet Tøjet af. Hun har lys, halvstumpet Kjole med bred hæklet Halskrave. Dertil to blaa Sløjfer i Haaret. Foran Pillespejlet glatter hun med flade Hænder Forhaaret, der er ved at falde som en Manke nedover den høje Pande, haardt tilbage:

— Du, er jeg ikke fin? Det er min nye Eksamenskjole!

Fru Agnes ser paa Søsteren med kærlige Øjne, der bliver ganske moderlige i Blikket. Jo, hun er fin og sød. Hun tegner til at blive køn engang, den Lille.

Den Lille er oppe med et Sæt:

— Det er sandt — min Buffetdug!!

Den Buffetdug — hendes Brudegave til Søsteren, den glemmer hun ikke let. Hun er mangen silde Aften nikket i Søvn over dens store, blaa Uldsyninger, der *skulde* være færdige.

— Aa, Wesen, undskyld. Og mange, mange Tak. Den er inde i Spisestuen.

Wesen har længe været paa Spring for at se alle de andre Lokaliteter. Og Fru Agnes viser rundt — overalt — helt ud i Køkkenet. Hun har kun været Frue i halvandet Døgn og er endnu lidt kejtet i sine egne Stuer. Forresten lyder hun ogsaa bedst sit Pigenavn.

Lille Søsters Øjne er langt forud hele Tiden, medens Munden løber:

I Spisestuen: Næ, Du, hvor den Buffetdug gør sig! I Herrens Værelse: Gud, hvor han har mange Piber! I Køkkenet: Har Du allerede brugt *saa* mange Tændstikker! —

Der er et Værelse endnu. Fru Agnes' Haand ligesom hviler et Øjeblik paa Laasen, før den langsomt lukker Sovekammerdøren op. Hos hende gør lille Søster lang Hals. Ingen af dem er gaaet over Tærskelen.

Formiddagssolen borer sig i lange, rolige Striber ind gennem det hæklede Trækgardin, flyder over Sengetæppernes mønstrede Hvidhed og klatrer skraat op ad den lystapetede Væg; fyldende den lille dunede Menneskerede med blødt, afdæmpet Lys.

Lille Søsters Gedekids-Humør er med ét standset. Øjnene, der har slugt hver eneste Enkelthed, er nu standsede ved Herrens dunkantede Morgensko, der stikker frem under den høje Dobbeltseng.

Den haarde Stemme er ganske usikker:

— Sover I her . . . begge . . ?

— Ja, lille Wesen . . .

Store Søster smiler stille.

— . . . Sammen med den fremmede Mand . . . ?

— Ja, Du . . .

Nu er store Søsters Stemme ogsaa lidt usikker.

— . . . Det maa være forfærdeligt!

Det gyser gennem Wesen, saa Krøllerne ryster.

Men Fru Agnes husker atter dette Blik, det vidunderlige ømme, hvormed *han* saa paa hende den Aften, da de var trukket herud af de hvide Heste. Dette Blik, lysende af Kærlighed og Stolthed, medens han sluttede hende fast og stærkt i sine Arme under de første Kys i deres unge Hjem . . .

Lille Søster afslutter en forvirret Tankerække:

— Saa maa Du holde forskrækkelig meget af ham!

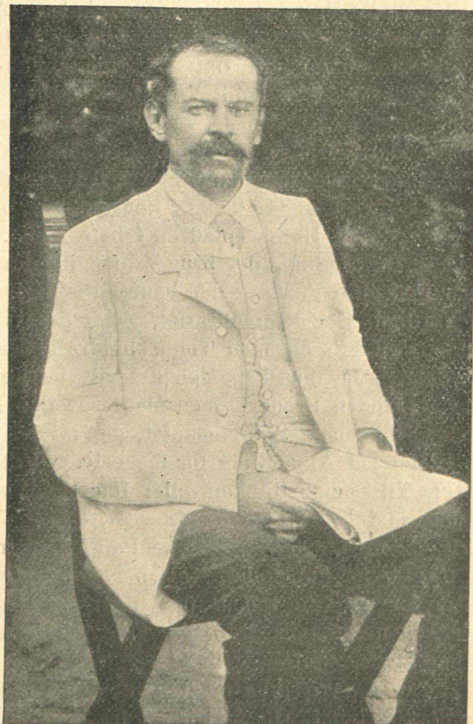
Store Søsters Øjne bliver saa lange, næsten duggede i Blikket, medens hun langsomt, men fast, svarer:

— Ja, lille Wesen, det gør jeg!

Lille Søster er blevet ganske tavs. Som om hun virkelig, pludselig har fattet noget af den Erotik, der lever herinde, lægger hun med ét sine Arme om Søsterens Hals og gemmer sit Ansigt bort ved hendes Bryst. Længe staar de, tilsidst Kind mod Kind, tavse sammen — den unge, trygge Brud og det knoppende Pigebarn, hvis stærke Hjærte vel ogsaa engang undrende skal kvindeskælve under Kærlighedens lyse Æventyr.

Frederik Skousbo.

En russisk Reformven.

Fyrst Trubetzkoj.

Professor ved Universitetet i Moskwa, Ordfører for den liberale Deputation, som for nogen Tid siden havde Foretræde hos Czaren

Den gule Fare.

Af Frits V. Holm.

IV.

Forholdsregler.

For at undgaa at give de mange Modstandere af Læren om den gule Fare *for* mange Vaaben i Hænde, skal jeg allerede her nævne et Par af deres sædvanlige Modtræk. Europa, siger de, har begaaet den store Fejl at ville aabne og civilisere Kina med ladte Geværer og Kanontorden; derimod forstaar Japan at nærme sig Kineserne paa venlig Vis; og, fortsætter de, vi vil betragte et uafhængigt Kina som en stor Lykke, idet en umaadelig Strækning for ny Handel og Vandel vilde blive aabnet. Og hvad Krigsfaren for Overfald fra Mongolernes Side angaar, da er denne meget ringe; thi de østlige Folkeslag vil være fuldt optaget af Handel og andre fredelige Sysler. — Gid det var saa vel, sukker vi; men noget egentligt Bevis for den omhandlede Paastand kan man vel næppe kalde de nu for Haanden værende Forhold i Manchuriet. Et andet Kontratræk fra Pro-Mongolernes Side bestaar i et hæftigt Angreb paa Ruslands asiatiske Politik, idet de paastaar, at Vesteuropa snarere er udsat for Farerne ved en mægtig Pan-Slavisme, eller rettere en russisk Pan-Mongolisme, end for Undertrykkelse af de østasiatiske Folkefærd.

Der er noget heri. Eller rettere *var*.

Pan-Slavismen, der naturligvis under den nu affældige og syge Pobjedonosev, den hellige Synodes fornylig afgaaede Generalprokurør, vilde have udviklet sig til en truende, russisk Pan-Mongolisme, hvorved forstaas et fælles Asien under Ruslands og ikke Japans Førerskab, som i høj Grad kunde være blevet skæbnesvanger for os Vesteuropæere, *er* egentlig ikke mere. Det svundne Aar af den nuværende Krig, der i sin Kerne netop drejer sig om dette vitale Spørgsmaal om Førerskabet i Asien, har slaaet Pan-Slavismen ihjel for evigt, saaledes at Rusland allerede nu forstaar, om end officielt ikke indrømmer, at det russiske Folk Vest for Ural er Europæere, som hører os til, som er vore Venner og Brødre.

Derfor falder ogsaa dette Vaaben til Jorden i den Kamp, der føres mod den gule Fares Talsmænd; thi Rusland kan efter de sidste Tiders Begivenheder aldrig vente at rejse sig til Herskerpladsen i hele Asien.

En sidste Indvending, der bruges af dem, der ikke anerkender den gule Fare, er den røde Fanes Sejrsgang overalt i Verden. Socialdemokratiet, siger de, vil slaa Bro mellem Folkene og med Tiden hindre al Krig og Blodsudgydelse. Ja, maaske. Men det vil visselig vare meget længe, inden Brodertanken slaar saa dyb Rod i de asiatiske Folkeslag. Spørgsmaalet, der iøvrigt giver Stof nok til en hel Afhandling for sig selv, vil da blot være dette: Vil Socialisttanken eller Racehadet sejre? Jeg tror det sidste.

Vi har da nu kun den japanske Pan-Asianisme tilbage at frygte, at kontrollere, at bekæmpe. Og det gælder da, før vi kan tænke paa de nyttigste Forholdsregler, at undersøge, hvor langt denne Bevægelse allerede har strakt sig. —

Det kan desværre ikke nægtes, at den har strakt sig overordentlig langt. Rent bortset fra de eventuelle Følger af den nuværende Krig, som vi jo i Øjeblikket ikke kan overskue, og som jeg i disse Linjer ikke ønsker at komme nærmere ind paa, maa vi ikke glemme, at Japans Magt i Østen allerede nu er overordentlig stor, baade militært og kulturelt set. Overalt derude ser man Japans muskelstærke Arm udstrakt i umætteligt Begær efter Magt. Og næsten overalt har Japan, som det gode Hoved, som den i al Fald udadtil, civiliserede Stat, som den forstaaende Ven, Heldet med sig dér, hvor de Hvide fejlede.

Hvor stor Beundring Japans Dygtighed end aftvinger én, saa maa vi ikke overse, at netop deri ligger den største Fare gemt. Tænk paa Japans absolutte Suverænitet i det tidligere uafhængige Korea; tænk paa Japans intime Venskab og faderlige Ledelse for det store, syge Legeme Kina, som vi sparkede, men som Japan forstaar at pleje, indtil det engang bliver rask, rejser sig af Sottesengen og bliver sin Sygeplejer en tro Ven og værdig Forbundsfælle; tænk paa, hvordan Japan har sat sig fast i Provinserne Fukien og Szechuen som Købmænd og Militærinstruktører; tænk paa. at Japan var den eneste fremmede Nation foruden Rusland, der før den britiske Ekspedition i 1904 havde direkte Samkvem med Dalai Lama i Thibets Hovedstad Lhassa; glem ikke, at den japanske Regering altid holder et livligt Samkvem med alle andre asiatiske Hoffer; og husk, at Japan er hurtig og snild og mægtig, og at det bliver Japan, der altid kommer til at staa som Leder af den store, faretruende Pan-Asianisme.

Og det er jo *det*, der er det forfærdelige, at Kampen allerede forlængst er begyndt. Ikke Kampen med Vaaben, ikke den virkelige Krig, hvor Hvidt staar mod Gult i en hærgende Racekamp, der omfatter al Verdens Nationer; men Kampen om Interesserne derude, baade dem, der repræsenteres ved et Stykke Land, og dem, der række dybere ind som Handel, Skibsfart og diplomatisk Indflydelse. Kampen raser i alle Østens Hovedstæder og Havnebyer; men faa, kun alt for faa, er sig det bevidst; de tror, at det er den almindelige „struggle for life“.

Derfor er det, at vi allerede nu bør tænke paa at tage vægtige og omfattende Forholdsregler, „Precautioner med Tordenvejr“.

Naar Uvejret stikker sin næsten usynlige Skyhaand op over Horisonten, da tager den fornuftige Kaptejn Reb i Sejlene, medens han lader Lynafledernes Kvejle fire ned i Vandet fra Røsterne og Vandslangerne skrue paa Pumperørene, saa at alt er klart til at tage imod Uvejret, der kommer brusende derude fra. Saaledes burde ogsaa vi, der nu er advaret af de mange, gamle Politikere, og som kan se med egne Øjne, hvorledes det staar til derude i Østen, samle os og tage Precautioner mod den vældige Storm, der alt lurer paa sit Bytte.

Det første og vigtigste, alle vi hvide Vesteuropæere har at gøre, er da at forene os i en samlet Enhed over for denne store Fare, der truer fra Øst. Ikke ved hemmelige Voldgiftstraktater Magt og Magt imellem; men ved, under en international, europæisk Konference, holdt i én af vore Storbyer, at love hinanden med Haand og Mund, at vi, naar Ulykkesdagen kommer, vil lade al smaalig Kiv om Fordel fare, og staa sammen som fælles Forsvarere for vor gamle Kultur og vore skønne Lande, som vi ikke ønsker lagt øde af uforstaaende Fjender. Eksperimentet med Europas Fælleshær under Marskal, Grev v. Waldersee i 1900 mod Kina faldt jo ingenlunde uheldigt ud. Lad os da enes om at bygge videre derpaa, blot i større Stil, naar vi træffer vore Forholdsregler. —

Og naar Rusland kommer hjem, træt og syg efter de udstaaede Strabadser, vil vi indlemme det i vort Forbund og hjælpe med at læge alle de bloddryppende Vunder. Rusland har jo taget den første Tørn med de Gule, selv om det var ved egen Skyld; og vi *maa* holde Rusland fast som Ven; thi Russernes Tid kommer ogsaa. Selv om Rusland er Europas Kina nu, saa vil dets Udviklingsperiode snart komme; og hvor er da vort Bolværk mod Øst, hvis Czarriget falder fra og lader os staa ene.

Enighed gør stærk!

Vi vil ikke angribe; vi ønsker at bevare Verdensfreden; men vi maa med væbnet Magt staa paa Vagt ved Porten til vore Riger, fra nu af, og til vi har sejret eller — tabt. Vi vil forebygge, om nødvendigt med Magt, at en ny Race trænger ind og fordriver os; og der ligger allerede et stort Arbejde og en stor advarende „Precaution“ i at sammenkalde en Konference; thi da vil Østen se, at det er ment alvorligt; og alene dette kan faa sin umaadelige Betydning for den hvide Races Fremtid.

Hvem vil nu tage Initiativet?

Og Æren!

Efterskrift.

Hvis blot nogle enkelte iblandt denne lille Undersøgelses Læsere vil forstaa, at „den gule Fare“ er en Faktor, som vi Hvide har en Pligt til at regne med, da kan jeg sige, at min Hensigt er naaet, og at en stor og vigtig Sag er blevet fremmet — om end kun et Skridt — ved disse Liniers Fremkomst.

Hele mit Syn paa den mongolske Races fremtidige Ønsker er baseret paa tre lange Aars Erfaringer derude i Østen fra Marts 1901, da Boxeroprøret knapt nok var kuet, til Maj 1904, da den nuværende Krig var i fuld Gang.

De unge Socialister.

Ungdommen har raset i Søndermarken de sidste Søndage. Unge Mænd og Kvinder har simpelthen uden at spørge om Forlov holdt socialistiske Agitationsmøder paa Plænen foran Parken.

De talte og raabte Hurra af Hjærtens Lyst, og den gode Vilje skinnede ud af Øjnene paa de unge, sunde Ansigter.

Men saa meldte en nidkær Angiver til Politiet, at en af de unge havde udtalt sig i lidt vel raske Vendinger om Kongen, medens en anden havde udstødt „oprørske Raab“.

Naa Ungdom er jo Ungdom, men Autoriteterne paa Frederiksberg var nu desværre nødt til at tage den alvorligt; thi dette her smagte jo ligefrem af den skindbarlige Revolution.

Birkedommer *Sylows* fine Næse sporede en stærk sveden Lugt over hele Villakvarteret.

Trafikminister *Høgsbro* skrev under disse truende Forhold til Birkedommeren, at han skulde jage de unge Galninge ud af Søndermarkens Paradis; Sylow parerede Ordre og satte sine Keruber med de flammende Guldknapper ved Havens Port.

Fire Søndage i Rad rykkede Betjentene frem over Plænen og anholdt en halv Snes unge Mænd og Kvinder i Flæng. Men den næste Søndag dukkede de op igen og raabte ligesaa stærke Hurraer for den sociale Revolution som sidst.

Man skulde nu tro, at dette var en ganske uskyldig Søndagsfornøjelse for unge Mennesker; men Politivedtægten kræver nu engang, at der skal indhentes Tilladelse til at afholde offentlige Møder, men denne simple Vej passede det nu ikke disse Revolutionsmænd at gaa, og derfor maatte Politiet drage i Ledding.

Og midt i dette røde Hav dukkede hver Søndag Eftermiddag en yngre, velklædt Civilist op — Politifuldmægtig *Hugo Carstensen.*

„Hr. Mikkel Christensen?“ — spurgte han og bukkede elegant.

„Her er jæ!“ lød en ravjydsk, bred Stemme.

En ung Mand med brune, hede Øjne og sorte Lokker slap en graa Cikoriekasse, Talerstolen, som han stod med i Haanden og nikkede broderligt til den belevne Politimand.

„Skal vi nu virkelig have Spektaler i Dag igen!“ — begyndte Hr. Carstensen bedrøvet.

„*Vi* laver ingen Spektakler“, svarede Mikkel Christensen „naar Politiet vil lade os være i Fred!“

Hr. Carstensen bad saa mindelig, om de unge Mennesker ikke vilde vise ham personligt den Elskværdighed at udsætte Mødet og forskaane ham for hans pinlige Hverv som Retshaandhæver. De kunde jo bare give Ansøgning ind, saa fik De nok Tilladelsen næste Søndag.

Men Mikkel Christensen lod sig ikke besnære, og fem Minutter efter rasede Kampen atter.

Ti unge Mænd og Kvinder, en skikkelig Sodavandsfabrikant og en interimistisk Fane, lavet af en gammel, rød Kjole, slæbtes paa Stationen.

Trodsens og Ulydighedens Aand rasede under de fredelige, danske Bøge.

Men efter det fjerde Møde indsendte de unge Mennesker nu alligevel i god Tid et Andragende til Ministeren om at maatte holde Møde paa Plænen — akkurat som de andre pæne Mennesker, Missionsmændene og Frelsersoldaterne.

Og endelig et Par Dage efter gav Hr. Høgsbro den ønskede Tilladelse.

Nu hersker Freden atter paa den grønne Plæne bag det gamle, gule Slot. Og de evindelige danske Hurraraab runger frejdigt under de stille Trætoppe, som

Socialistisk Ungdomsforenings Bestyrelse.

1) E. Petersen, 2) Marx Andersen, 3) Josef Anderson, 4) Mikkel Christensen, 5) Elna Christensen, 6) Chr. Christensen, 7) J. Chr. Jørgensen, 8) Vald. Petersen

de har lydt de tusinde Gange før. I Danmark har Hurraraabene altid været enhver Revolutions Fuldbyrdelse.

Og efter Søndagsmøderne følger Hjemlivets intime Samvær. Hver Søndag Aften drager de unge Socialister til deres Fælleshjem, to lave Stuer i en Baggaard i Turesensgade, som de har lejet for Overskuddet af de to Aftenunderholdninger, hvor Skjoldborg, Georg Brandes og Jeppe Aakjær læste op og talte.

Hver Plads i det snævre Rum er optaget. Samtalen stiger i et kraftigt Sus. Klynger i Krogene diskuterer ivrigt, og svungne Arme tegner hurtige Skygger over graa Vægge.

Her er Liv og Tro og Lidenskab.

De alleryngste Lærlinge med 2—3 Kroner om Ugen laver i Stilhed Regnestykker over, hvorledes de vilde anvende 100 Millioner til Europas Revolutionering og Arbejderklassens Befrielse.

Og man mætter sig i Mangel af fedt Flæsk med de store Ord.

Men smukkest af alt er dog den Broderlighed, som hersker blandt disse unge.

Den ludfattige i Jakken med de altfor korte Ærmer laaner 10 Øre af Kammeraten — som har 6 Kroner om Uger — til en Kop Kaffe med 2 Øres Boller. Kredit kan ogsaa indrømmes ude i Køkkenet, hvor Foreningens Damer skiftes til at arbejde.

Dette er de unges Søndagsaften. Levende Aftener med Tanker i Svingning og Kulør over Tilværelsen.

Kan være, at der i disse trange, lave Stuer fremspirer Talere, Foregangsmænd, Politikere, som vil præge Danmarks Fremtid.

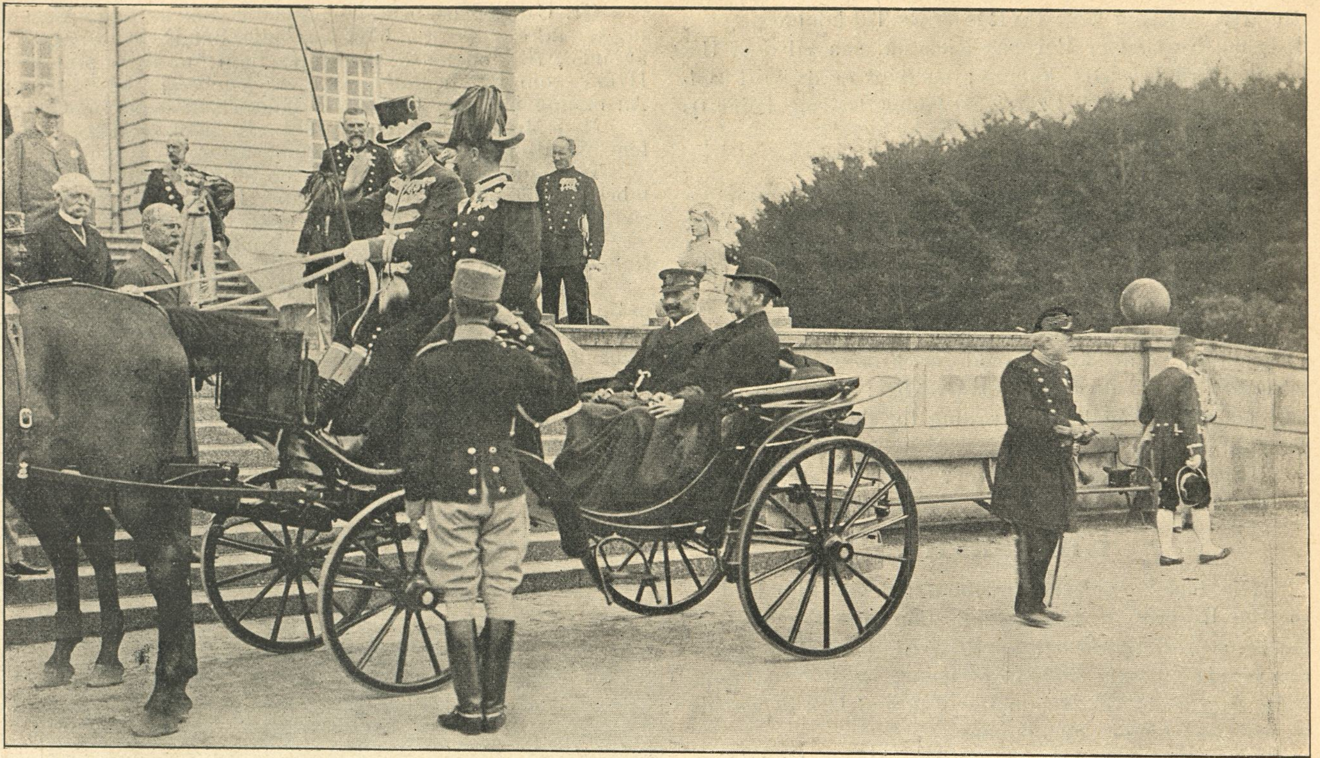
Troen har de i alt Fald, og den skal jo kunne flytte Bjærge.

Ved Midnatstid hæves Sammenkomsten. Da gaar et hundrede unge Mennesker rundt til Storbyens Baggaarde, opad knagende Trapper, indad kvalme Smaakamre under et hedt Tag, hvor de ligger og vrider og vender sig i Timevis, før Søvnen kommer.

Thi Luften er kvælende deroppe, og Tankerne bruser i de unge Hjærner som ny Vin i Lagringsfadet.

J. P.

Kejser Wilhelms Besøg paa Eremitageslottet.

Kejseren og Kongen kører bort.

1. Kejseren. 2. Kongen. 3. Kronprinsen. 4. Kronprinsessen. 5. Prins Gustav. 6. Prins Valdemar. 7. Prinsesse Marie. 8. Prins Harald.

Husmandsmøde paa Dalum Landbrugsskole.

Husmandsbevægelsen her hjemme vinder efterhaanden større og større Betydning, baade socialt og økonomisk set. Formaalet er at skaffe den besiddelsesløse Lønarbejder let Adgang til at dyrke et Stykke Jord og derefter at dygtiggøre ham til at bringe det mest mulige ud af den lille Jordlod, og i begge Henseender er der udrettet meget. Husmandsrejserne har haft sin Del deri.

Paa Fyen var det Lærer *P. Pedersen*, Søllinge, der først undfangede Tanken om „korte Husmandsrejser"; det var „De fynske Husmænds Landboforening", som førte Tanken ud i Livet, og det er Dalum Landbrugsskole, som hvert Aar har været gæstet af det største Antal Deltagere. Saaledes ogsaa i Aar. Vort Billede er taget ved Husmandsmødet der paa Landbrugsskolen i forrige Maaned. Det talte ca. 700 Deltagere, og man maatte rykke ud i det Fri, for at alle kunde faa Plads.

Forstander *Jørg. Petersen* holdt først et Foredrag om Docent N. J. Fjord, og derpaa delte man sig i forskellige Hold og besaa Landbrugsskolens Marker og Bedriften i sin Helhed, ligesom man besaa nogle Husmandsbrug og et Hønseri.

Dramaet Karen Marie Hansen.

Hovedpersonen i dette virkelige Drama, Fabriksarbejdersken *Karen Marie Hansen*, danner en skærende Modsætning til Scenens smukke Heltinder.

Karen mangler nemlig helt dette højtragiske, ædle. Hendes Holdning er daarlig, hun luder forover som et forrusket Træ. Karens Ansigt er jordslaaet og forgnavet af Næringssorg og Sygdom. Karen er saa spinkel og spædlemmet, at et kraftigt Vindpust kan rive hende omkuld, og saa er hun meget fattigt klædt, bedrøveligt sort og graat, som selve hendes Skæbne.

Karen Marie Hansen, fotograferet i Baggaarden, Borgergade 65.

Husmandsdatteren Karen fra Landsbyen Lillerød blev forført derhjemme som ganske ung, hvorefter hun rejste til København og fødte et Barn paa Fødselsstiftelsen. I ca. et halvt Aar efter Fødselen var hun under Lægebehandling paa Kommunehospitalet, og i denne Tid betalte Karens Kæreste for Plejen af Barnet.

Endelig kom Karen ud af Hospitalet, svækket og ussel, men dog rede til at tage fat paany. Hun fik ogsaa Arbejde paa en Sodavandsfabrik, i en fugtig, halvmørk Kælder, til 7 Kroner om Ugen for 10 Timers dagligt Arbejde.

Men da hun lykkeligt havde begyndt her, blev hendes Kæreste angrebet af Tuberkulose og indlagt paa Hospitalet. Nu kunde han selvfølgelig ikke betale længere til Barnet.

Og Livets Alvor rykkede atter truende frem mod Karen. Svækkelsen fra Sygdommen var ved at berøve hende Arbejdsevnen, Døden laa paa Lur efter hendes Barns Forsørger, og Sogneraadet i Lillerød truede Karen med Fængsel, hvis Alimentationsbidraget ikke faldt rettidigt.

Karen gik ud paa Hospitalet og raadførte sig med sin syge, afmagrede Kæreste, som laa og droges med Døden. Og hvilke Ord de to talte, og hvilke Tanker der sneg sig gennem disse to forpinte Menneskehjærner, véd kun de to alene. Men de blev i alt Fald enige om, at hun *straks* burde gaa i Fængsel, dersom Lillerød Sogneraad virkelig vilde straffe hende for det udeblevne Alimentationsbidrag. Hvis hun tog sin Straf straks, var der i alt Fald Udsigt til, at hun atter kunde komme ud og tage Afsked med Kæresten, før han døde.

Denne Afsked i et karbolduftende Hospital ved en slunken Jærnseng var disse to Menneskers eneste Haab.

Og Sogneraadsmedlemmerne i Lillerød — Aargang 14—1500 — vilde nu netop have den fattige Moder i Fængsel.

Den 18. Maj, Store Bededags Aften, ramlede det sorte Salatfad med Karen gennem den foraarsglade By ud til det skumle Kvindefængsel paa Kristianshavn, hvor hun skulde have seks Dages Vand og Brød, — seks skrækkelige, lange Døgn, mens Kæresten kæmpede med Døden.

„Kan De taale Vand og Brød?“ — spurgte Lægen hende.

„Ja!“ — svarede Karen kækt.

„De skal have en Mellemdag,“ — sagde Fængselsinspektøren.

„Nej! Jeg vil ud hurtigst muligt!“

Saa smækkede Døren i efter Karen.

Hun sad ene og grubliserede og gnavede Skorpen af Brødhumplerne; thi hun fik Kvalme af den klæge Krumme.

Dagene var lange som en søvnløs Efteraarsnat. Fortvivlelsen dæmrede i alle den graa Celles Kroge. Døden puslede omkring og hviskede Bud fra Kærestens Dødsleje.

Endelig tog Fortvivlelsen Magten over Karen. Hun bankede paa Celledøren og tryglede Opsynet om at telefonere til Hospitalet.

Et Ord, om hendes Kæreste levede! Et eneste Ord!

Aa, en Sjæl var ved at springe ud af et spinkelt, usselt Legeme i Bøn om dette Telefonbud.

Men Fængselsopsynet sagde nej. De havde Instrukser og Paragrafer, som ikke kunde brydes, fordi Karens Kæreste var ved at dø.

Karen døsede stille hen den hele Dag og den hele Nat. Døden begyndte atter at pusle i Cellen. Den hviskede Trusler af den Art, man hører i Drømme, afdæmpede, men skumle, truende.

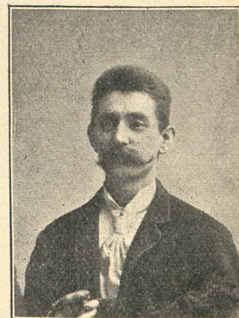
Endelig var Karen pint de seks modbydelige Døgn til Ende.

Fængselsdøren smækkedes op. — Hun havde sin Frihed.

Saa styrtede hun ud til Hospitalet, forpint, gennemglødet af Haab og Frygt.

Liv eller Død! Død eller Liv!

Hun løb ind i Sygesalens kvalme Luft — og sank sammen som En, der faar et solidt Slag i Hovedet med en Kølle; thi dér foran hende stod Kærestens tomme Seng.

Arbejdsmd. C. A. F. Nielsen, Karens Forlovede.

„Han er død,“ sagde Sygeplejersken, „han laa og skreg efter Dem i sin Dødsstund!“

Karen hørte tavs paa Sygeplejerskens Beretning om Kærestens vanskelige Død.

Og hun græd stærkt.

— Saa sneg hun sig stille hjem til sin graa, sommerlumre Baggaard i Borgergade og begyndte Dagen efter den gamle Gang i Livets Trædemølle, den sølede, graa Sodavandskælder.

Hun lagde fyldte Flasker i Kasser, slæbte dem op af Kælderhalsen, bar Kasser med tomme Flasker ned. Men selv hernede i dette Hul kunde hun ikke en Gang faa Lov at være; thi da en Avis i Forbigaaende havde sagt, at denne Kælder var skummel, blev Karen afskediget.

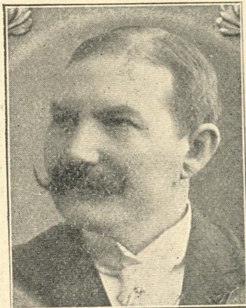
Og nu, mens disse Linier skrives, er Karen arbejdsløs og syg. Hun er graa og mager. Klam Sved piner sig uafbrudt frem paa hendes magre Hænder. Og saa fryser hun stadig, trods Sommervarmen i det trange, indelukkede Fattigkvarter.

Dernede gaar Karen, og dér forlader vi Hovedpersonen i dette graa Sørgespil.

Af Bipersonerne i Dramaet har først og fremmest Sogneraadsformand *Madsen* i Lillerød gjort sig ganske særlig fortjent til Omtale.

Han er en myndig, bred Bonde og har været den ivrigste for at faa Karen sat i Fængsel. Jeg har talt med denne Mand om Sagen og fik et uudsletteligt Indtryk af, at han akkurat sidder inde med ligesaa megen Følelse som for Eksempel en Damptromle.

Endelig har Journalist *Norman Bryn* ved „Social-Demokraten" spillet en Rolle i Sagen. Han har nemlig gravet hele Sagen op og ført en smuk, varm Pressekampagne for den ulykkelige Kvinde.

Journalist Norman Bryn.

Det er den samme Mand, som har den store Fortjeneste af i sin Tid at have rejst og gennemført de to store kendte Pressekampe for *Nelly Andersens* og *Alma Bondesens* Oprejsning. Det er nu at ønske og haabe, at Norman Bryn også i Karen Marie Hansens Sag maa naa et Resultat, der svarer til den glimrende Afslutning, som de to tidligere Sager fik.

Mere er der ikke at sige om Karen Marie Hansens bedrøvelige Skæbne.

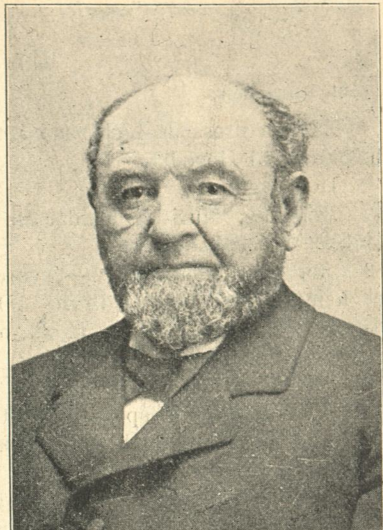
Fremtidens store Proletardigter, der vel nu gaar som en fattig Dreng eller Pige i en eller anden københavnsk Arbejderkaserne, kan senere tage Begivenheden frem paany og heraf forme et rystende Billede af det Drama, som udspilledes i Kongeriget Danmark i dette Herrens Aar, Anno 1905. **J. P. Brochmann.**

Rasmus Claussen.

* 3dje Februar 1835 — † 5te August 1905.

Den gamle, kendte Politiker *Rasmus Claussen*, mangeaarig Folketingsmand for Maribo Amts 4. Valgkreds (Nykøbing F.), er afgaaet ved Døden den sidste Dag i forrige Uge. Med ham er gaaet bort en Mand, der har spillet en ikke ringe Rolle i dansk Politik.

Rasmus Claussen var bondefødt. Hans Fader var Gaardfæster i Helletoft paa Langeland. I 1859 tog han, der da var 24 Aar gammel, sin Fædrenegaard i Fæste. Han havde ikke faaet anden Undervisning eller Uddannelse end den, der gaves i Landsbyens Almueskole, men han var af Naturen begavet og lærte sig en Del ved et flittigt Selvstudium. I Begyndelsen af Tredserne begyndte han at deltage i det offenlige Liv og fik snart flere kummunale Bestillinger. Paa den Tid var J. A. Hansen Langelands Repræsentant i Folketinget, og det var i Grundlovskampens Dage. Han arbejdede for J. A. Hansens Modkandidat, Pastor Bülow, der var Nejsiger til den reviderede Grundlov og slog den gamle Bondefører ved Valget. Sin første politiske Artikel skrev han under denne Valgkamp, den røbede Anlæg til at kunne fremsætte sine Tanker paa Prent, og han har ogsaa været en af de faa Bønder paa Rigsdagen, der virkelig havde journalistiske Evner.

I 1870 afstod Claussen sin Fæstegaard, forlod Langeland og flyttede til Falster. Her købte han en Gaard i Sildestrup ved Nykøbing. Straks vakte han Opmærksomhed hos sine Standsfæller paa Lolland-Falster ved nogle Artikler i Øernes Stiftstidende om lokale Landbospørgsmaal. Saa i 1872 lod han sig opstille som Venstres Kandidat i Nykøbingkredsen og blev valgt til Medlem af Folketinget. Nu solgte han sin Gaard (han var i sin Bedrift ikke blandt de fremmelige Bønder) og oprettede kort efter „Lolland-Falsters Folketidende". Det gik i lang Tid smaat med Bladet, men omsider gik det fremad og gjorde ham til en velhavende Mand.

Den flinke, unge Folketingsmand gjorde sig vel ikke særlig bemærket i den første Snes Aar af sin Rigsdagstid, men han regnedes godt med og stod hyppigst paa den radikale Side. Efter Valget i 1879 var han med til sammen med gamle Alberti og andre at danne Gruppen *De udtraadte*, men efter Valget i 1881 gik han atter sammen med Berg og Hørup, og da Berg senere sammen med Bojsen dannede *det danske Venstre*, sluttede Claussen sig til Hørup i det saakaldte europæiske Venstre. Under Riffelbevægelsen i Midten af Firserne maatte Claussen i Følge Højesteretsdom for nogle stærke Udtalelser sidde en Maaned i Fængsel i Nykøbing Arresthus.

Først *Forliget* bragte dog Rasmus Claussen frem i Forgrunden. Sammen med F. Bojsen lagde han hemmeligt Planerne til den Forhandlingstaktik (jvf. Sukkerloven i Forbindelse med Ølskatten), som førte til Forliget af 1. April 1894. Han svigtede den Politik, som han hidtil saa fortrinlig havde tjent. Og hans nye Partifæller belønnede ham med de højeste parlamentariske Tillidsposter. Han blev Finansudvalgets Formand og Folketingets Viceformand, var Statsrevisor og sad paa Formandsstolen i Folketinget. Men ved Folketingsvalget Aaret efter kuldkastedes de Moderates og Højres fælles Flertalspolitik, og dermed var Rasmus Claussens Tid forbi. Bagefter førte han en tilbagetrukken politisk Tilværelse. I 31 Aar repræsenterede han Nykøbing kredsen, indtil han i 1903 trak sig tilbage og afløstes af Pastor K. Bjerre.

I flere Aar havde den gamle Politiker været svagelig; det var et apoplektisk Anfald, som medførte Døden. Som Menneske vil han faa det Eftermæle, at han var en god og hjælpsom Mand.

Den Afdødes Søn er Forfatteren *Sophus Claussen*, og Redaktør *Jordan* i Nykøbing F. og Redaktør *N. Th. Petersen* i Nakskov er hans Svigersønner.

R. P. Jensen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

31. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Zuleika pressede Læberne sammen, og Blodet steg hende op til Hovedet.

Hun sagde:

„Sig mig, Muritta, kender De ikke et Middel, som slukker Kærligheden?"

„Jo, der findes flere!" — svarede Nubierinden med et hemmelighedsfuldt Udtryk. „Det kommer an paa, hvem det skal anvendes imod, om vedkommende er ringe eller fornem."

„Den fornemste i Verden."

„Efendimus?" — spurgte Muritta. „Ja, da skal jeg sælge Dem et Halsbaand, som frigør hende for bestandig for hans Kærlighed."

„Giv mig det straks!" — sagde Zuleika. „I Bytte skænker jeg Dem mit kostbareste Smykke."

„Jeg behøver en Dag for at forberede det," — svarede den gamle. „De kan lade det afhente i Morgen paa denne Tid. Jeg skal lægge det i en lille Æske; men den maa ikke aabnes, og Smykket maa ikke sættes paa før i samme Øjeblik, hun skal føres ind til Efendimus. Ellers taber det sin Kraft. Naar han favner hende, medens hun bærer det, dør hans Kærlighed."

Zuleika rejste sig.

„Vel," — sagde hun, — „jeg stoler paa Dem! I Morgen lader jeg Æsken hente af min Huschef, som samtidig skal bringe Dem mit Smykke."

„Kom!" — sagde hun derefter paa svensk til Alma, som ikke havde forstaaet et eneste Ord af den hele Samtale. „I Morgen skal De faa noget, som beskytter Dem imod Storherren."

Medens Zuleika fortalte videre, hvad Muritta havde sagt, gik de ud gennem Forværelset og ned ad Trappen. Optaget af at lytte til hendes Fortælling, glemte Alma at trække Sløret for Ansigtet, og saaledes naaede hun utilsløret til Enden af Trappen. Her lød der pludselig et Udraab fra Almas Læber. Lord Garwick stod foran hende.

Han stirrede paa hende et Par Sekunder, overrasket og glad; men derefter rakte han hende Haanden og udbrød:

„Endelig!"

Almas Hjærte stod stille, og der kom et Henrykkelsens Smil over hendes Aasyn.

Men nu styrtede de sorte Gildinger frem; den ene rev Lordens Haand ud af hendes, medens den anden pressede sine Fingre fast om hans Hals, som om han vilde kvæle ham.

„Kom, kom! Lad os gaa!" — udbrød Zuleika forfærdet, hvorefter de to Damer skyndte sig op i Glasvognen, som straks rullede bort.

De Tjenere, der havde angrebet Edward, slap ham igen, sprang op paa deres Heste og travede efter Køretøjet.

Alma lænede sig tilbage i Vognen, rystende over hele Legemet af Sindsbevægelse.

„Hvem var dog denne unge Herre?" — spurgte Zuleika. „Træk Sløret for Ansigtet!"

„Det var Lord Garwick."

„Han opholder sig altsaa nu i Stambul? Det er i Sandhed en trofast Ridder!"

„Jeg tør ikke tro, at han har gjort denne lange Rejse for min Skyld."

„Han er engelsk Adelsmand," — svarede Zuleika, — „og de plejer ikke at sky Hindringer, naar de en Gang har sat sig noget i Hovedet. Nu faar han vistnok at vide, at De bor i Yildiz."

Imidlertid var Zuleika saa optaget af at tænke paa Abdul Hamid, at hun snart glemte Engelskmanden.

Men efter dette uventede Møde fik Alma nyt Haab; thi hun var sikker paa, at han vilde virke for hendes Befrielse.

XV.

Idet Tjeneren slap Taget om Edwards Hals og løb sin Vej, tumlede den unge Lord bagover, hvid i Ansigtet, og var nær styrtet om, hvis ikke Strick var kommet til og havde støttet ham. Men efterat have gispet nogle Sekunder efter Vejret, kom han sig snart igen og sagde:

„Lad os gaa ud! Sig til Kusken, at han skal køre til det danske Ministerhotel!"

De havde snart naaet Vognen, hvormed de kørte tilbage gennem Stambul og over den brede Valide Bro, som er bygget af Abdul Medjids Moder og fører fra den gamle muhamedanske By over til Forstæderne Galata og Péra.

Her standsede de udenfor den danske Legation, og Grev v. Vlügel modtog Edward med et venligt Haandtryk. Efterat have fortalt sine Oplevelser, tilføjede Lorden:

„Ekscellencens Hushovmester siger, at Damerne kørte bort i en Hofekvipage, og at Tjenerne, som eskorterede dem, var fra Yildiz Kiosk."

„Da er der altsaa ingen Tvivl om, at den unge Pige er havnet i Sultanens Harem!" — udbrød Gesandten. „Men da Stjerneslottet er bevogtet som en Fæstning, er det umuligt at hente hende ud derfra med Magt. Det maa ske ad diplomatisk Vej. Vi maa i Regeringens Navn indsende en Ansøgning til Porten om at faa hende udleveret som dansk Undersaat."

„Det vover man da vel ikke at nægte," — mente Edward.

„Mylord," — svarede Greven, — „naar De har levet nogen Tid i Orienten, vil De lære aldrig at forbavses over noget. Men Brevet skal blive afsendt i Dag, og hvis det lykkes os at faa et Svar, skal jeg straks have den Fornøjelse at underrette Dem derom."

„Jeg takker, Deres Ekscellence! Maatte det nu bare faa et heldigt Udfald!"

Edward gik derefter hjem til Hotel d'Angleterre for at spise til Middag i den store Sal, hvor der saas Repræsentanter for alle Europas Nationer. Senere trak han sig tilbage til sin egen Salon, fra hvis Altan han havde Udsigt over en bred Gade med elegante, europæiske Hoteller og Privatboliger.

Medens han sad her og røg en Cigaret, traadte en af Kelnerne ind med en Bakke, hvorpaa der laa et stort Brev. Edward genkendte straks sin Moders Haandskrift og aabnede det glad. Indeni laa der et andet Brev med tyrkisk Poststempel og Frimærke. Han undredes over, hvem dette kunde være fra, men læste dog først sin Moders.

Det lød saaledes:

„Min kære Søn!

Hjærtelig Tak for dine to sidste Breve! Det glæder os at høre, at Du nu er kommet frem til dit Bestemmelsessted, og at Du har det godt. Din Fader har kendt din Chef, Sir George Wellington, fra Ungdommen af og siger, at han er en fuldendt Gentleman baade af Karakter og i ydre Optræden, saa vi vidste jo, at Du vilde komme til at synes godt om ham. Han er gift med en yndig Dame, som tilhører en af Skotlands ældste og fornemste Slægter. Det er altsaa et godt Hjem for Dig at komme i. Vær nu endelig paapasselig i al din Gerning, og vis Dig dit Navn og din Stand værdig!

Hoffet er nu i London, og Alice er forleden Dag blevet forestillet for Dronningen. Men der var en Mængde Mennesker og saa mange, som for første Gang skulde frem, at Drawingroomet varede næsten i fem Timer. I al denne Tid stod vi i nedringede Kjoler i de iskolde og trækfulde Sale. Følgen var, at Alice blev meget forkølet og nu maa holde Sengen i Stedet for at gaa paa det store Hofbal, hvormed Sæsonens Fester plejer at begynde.

Din Fader og dine andre Søskende har det, Gud være lovet, godt. Vi taler daglig om Dig og om alt det ny, som Du nu faar at se i Tyrkiets Hovedstad. Muligvis kommer vi til Efteraaret ned og besøger Dig.

Det var da sørgeligt med den unge, danske Pige. Efter hvad Du skriver til os, ser vi altsaa, at hun er sendt videre, ingen véd hvorhen. At saadant kan finde Sted her i vor Nærhed, er noksom Bevis paa Rigtigheden af din Faders Paastand, at disse daarlige Huse er et Arnested for alle Slags Forbrydelser, og at de burde jævnes med Jorden. Tænk, at Værten i Huset i Blackstreet angav, at en Politiassistent ved Navn Mr. Elby var Medejer af denne rædsomme Forretning. Han blev straks arresteret, men skal nu være sat paa fri Fod igen, fordi man ikke har kunnet finde Beviser paa Anklagens Rigtighed. Din Fader siger imidlertid, at det ikke er usandsynligt, at han alligevel er skyldig. Hvor sørgeligt, naar de Mænd, der skulde vaage over Lovenes Overholdelse og være Moralens Vogtere i Samfundet, gør sig skyldige i saadanne Overtrædelser!

Lad os aldrig glemme, at Kristus kom til Verden for at grundlægge Retfærdighedens Rige, og naar vi kalder os Kristne, maa vi derfor altid staa paa de undertyktes Side og kæmpe for Retfærdighedens Sejr.

Med kærlig Hilsen fra dine Søskende og dine Forældre er jeg

din hengivne Moder

Jane af Lenshire."

Idet Edward lukkede Brevet, tænkte han paa, hvem denne engelske Politiassistent kunde være. Han syntes nemlig, at han kendte Navnet. Jo, nu mindedes han pludselig Mr. Steads Stedfortræder! Han saa ham tydelig for sig, bleg, med skarpe, afpillede Træk, smalle, blodløse Læber under en spids Knebelsbart og næsten skaldet Hoved. Han erindrede ogsaa den kyniske Ligegyldighed, hvormed Mr. Elby havde talt om disse Kvinders Ulykke, og han sagde ved sig selv:

„Jeg fristes ogsaa til at tro det samme som Fader, at han er interesseret i denne smudsige Handel. Hvilken Afskyelighed!"

Imidlertid lagde han Moderens Brev til Side og aabnede det andet, som var skrevet med en smuk og fin Damehaand. Det var paa fransk og undertegnet: Eugenie Galé.

Der stod:

„Til Lord Garwick.

Min Herre!

Paa Frøken Alma Bangs Opfordring tillader jeg mig at sende Dem disse Linjer for at melde Dem, at hun nu opholder sig her i Konstantinopel. Min Mand, der er Læge, og jeg har gjort Rejsen sammen med hende fra Marseille og havde paa denne lange Tur Lejlighed til at gøre hendes nærmere Bekendtskab. Hendes sørgelige Skæbne indgød os den mest levende Medlidenhed, og vi vilde gerne have hjulpet hende til at undfly, hvis vi ikke her havde faaet Vished for, at hun var bestemt til Sultanens Harem. Da min Svigerfader er tyrkisk Embedsmand, er det umuligt for min Mand at blande sig i denne Sag. Men vi har imidlertid lovet at gaa op til hende i Yildiz og haaber ogsaa, at hun vil kunne besøge os. Saaledes har den stakkels, unge Pige fundet nogle Venner i det fjerne, fremmede Land; men om hun nogensinde kan komme hjem til sine Forældre, er nok desværre meget uvist.

Inden vi skiltes paa Skibet, anmodede hun mig om at meddele dette til Lord Garwick, hvem hun er meget taknemmelig for den Interesse, som han gav hende Beviser paa i London.

Med Udtrykket for min sande Højagtelse

Eugenie Galé."

Edward saa paa Adressen, foldede Brevet sammen og lagde det ned i sin Skrivebordsskuffe ved Siden af Moderens.

„Denne Familie maa jeg opsøge!" — tænkte han, idet han tog sin Hat og Stok og gik ud.

Dr. Galé boede i en af de smalle Sidegader, der fører op ad den Bjergskrænt, hvorpaa Péra er bygget. Ad denne Gade eller Trappe, som den snarere maatte kaldes, steg de smaa tyrkiske Heste op med en Lethed som Stengede.

Portneren modtog Lordens Kort og ringede paa en Tjener, til hvem han overrakte det. Et Øjeblik senere blev Døren til Hovedtrappen aabnet, og en fransk Tjener bad ham følge med op paa første Sal. Her blev han ført ind i en elegant Lejlighed, møbleret efter nyeste Parisermode.

En yngre Dame, klædt i sort Silke, garneret med hvide Kniplinger, kom ham i Møde. Hendes mørke Haar var krøllet foran i Panden, hendes Ansigt klogt og elskværdigt.

„Lord Garwick?" — spurgte hun, idet hun læste hans Navn paa Kortet, som hun endnu holdt i Haanden. „Det skulde da vel ikke være den Herre, til hvem jeg nylig har skrevet?"

„Jo, netop!" — svarede Edward. „Jeg har faaet Deres Brev i Dag. Det er sendt efter mig fra London."

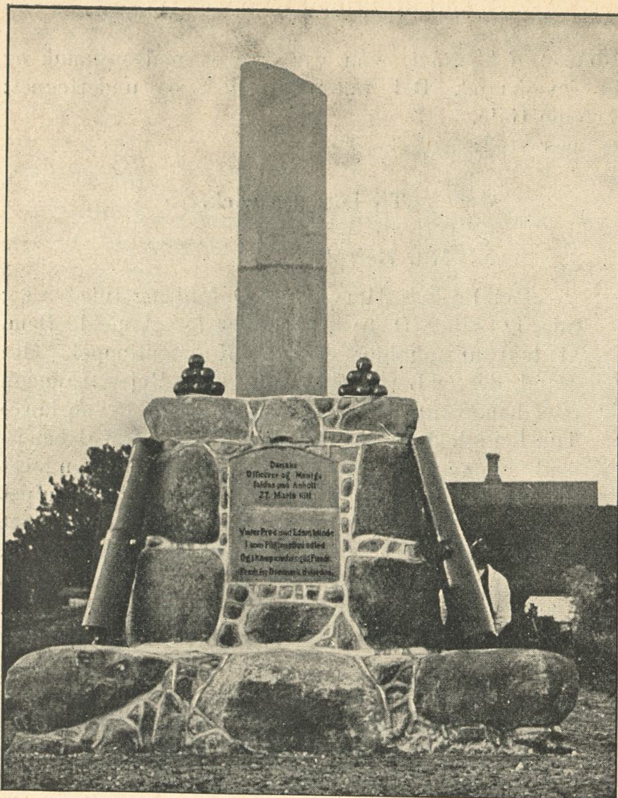
„Opholder De Dem da her? — Men vil ikke Lorden tage Plads?"

De satte sig lige overfor hinanden.

„Jeg er ansat ved det engelske Gesandtskab," — fortalte Edward. „Men jeg har kun været her nogle faa Uger. Det var en højst mærkelig Tilfældighed, at Miss Alma Bang netop skulde komme til den samme By."

„Ja, det kan man kalde en Tilfældighed, som ligner en Skæbne!" — svarede hun smilende.

(Fortsættes).

Krigermindesmærket paa Anholt.

Ovenstaaende Mindesmærke er rejst paa Øen Anholt for de i 1811 mod Engelskmanden faldne danske Krigere.

Paa Stenen læses:

Danske
Officerer og Menige
faldne paa Anholt
27. Marts 1811.

Værer Fred med Eders Minde,
I, som Pligtens Bud adlød
og i Kamp mod engelsk Fjende
fandt for Danmark Heltedød

Hans Bekkevold.

En af den danske Industris ypperste Mænd, Brygmester *Hans Bekkevold* døde Søndag den 30. Juli i en Alder af 68 Aar.

Bekkevold, der var Jyde, havde først i en Aarrække arbejdet i Tyskland og Norge, før han i 1873 hentedes til København, for at hans Sagkundskab paa Ølbrygningens Omraade kunde lægges til Grund for Anlæget af Tuborg-Bryggeriet.

Fra en mindre Stilling som Brygmester i Kristianssand, blev han nu den ledende Mand i et af Nordens allerstørste Bryggeriforetagender, da han i Maj 1874 tiltraadte Pladsen som Brygmester paa Tuborg.

Og saa vel forstod han at træffe de ølkyndige Danskeres Smag, at han i det sidste Aar før sin Tilbagetræden i Oktober 1904 kunde fremvise en Produktion af 200,000 Tdr., en ganske antagelig Stigning fra det første Halvaars 5000 Tdr. Gennem de første Aars store og mange Vanskeligheder var Bekkevold nu naaet frem til den afgjorte Sukces, og med saa meget større Ro kunde han trække sig tilbage fra sin Virksomhed, som han vidste, at han havde givet sin Kyndighed og sine Erfaringer i Arv til yngre Kræfter, som formaaede at fortsætte i hans Spor.

Thi Bekkevold hørte ikke til de Mennesker, som smaaligt ruger over deres Hemmeligheder, og det er ikke hans mindste Ros, at han havde en næsten pædagogisk Evne til at gøre andre delagtige i sin Viden og Kundskab.

Hertil knyttede han en Optræden og Handlemaade, der gjorde ham til en ualmindelig afholdt Mand, som æredes og skattedes i lige høj Grad af Foresatte og Underordnede.

Et smukt Bevis for den Hengivenhed, hvormed man saa op til den gamle Mester i Faget, er den Sølvkrans fra Mogens Ballins Værksteder, som vi ovenstaaende bringer et Billede af.

Mindesmærket for Jeppe Tang.

I Tirsdags afsløredes paa Seminarieforstander J. F. A. Tangs Grav paa Assistens Kirkegaard et Mindesmærke udført af Billedhuggeren Jens Lund. Jeppe Tangs Navn er knyttet til Blaagaardsseminarium, og hans er Æren for det første danske Friseminarium. Mindesmærket, der er rejst af Jeppe Tangs Venner, overgaves af Kommunelærer J. Bach til den Afdødes Familie, paa hvis Vegne Sønnen, Højskoleforstander Niels Tang, takkede.

50 Aars Jubilæum i Ribe Fugleskydningsselskab. *Nørgaard Nielsen fot.*

Fugleskydningen i Ribe, der afholdtes i Dagene den 30.—31. Juli, formede sig i Aar paa særlig festlig Vis, idet det nemlig i Aar var den 50de Fugleskydning, og Selskabet saaledes fejrede Jubilæum for sine første halvhundrede Aar. Særlig Ære og Hæder vistes Foreningens Æresmedlem, Kammerassessor Rosenvinge, der har været Skydebroder i alle de 50 Aar og endnu med lige godt Humør, rask og rørig, tager Del i Foreningens Liv. Paa vort Billede, der er taget umiddelbart før Skydningens Begyndelse, er Kammerassessoren afmærket med et Kryds. Foreningen tæller nu op mod de 100 Medlemmer.

Den originale Tombola.

Madam Hjorts smaa Retter.

(Sluttet.)

„Oplagt Mælk" paa Norsk.

Sød Mælk og god Fløde (halvt af hver) sættes op til Tykmælk. Naar den er stiv, skummes det øverste Lag Fløde af, hvorefter Mælken hældes op i et tyndt Klæde, som knyttes og ophænges over en Skaal. Naar al Vallen er løbet fra, optages Mælken og røres sammen med lidt Sukker og den aftagne sure Fløde, til det bliver en jævn Grød. Den serveres i en Glasskaal pyntet med Syltetøj og hakkede Mandler, Smaakager gives til.

Bøf á la Quirinal.

Smaa Bøfstykker steges, bedækkes med Skiver af syltede Agurker, Champignons og kogt Marv. Det hele overdrysses med fint hakket Persille og garneres med franske Kartofler, Pickles og skrabet Peberrod. Noget af Peberroden farves rødt med Rødbedeeddike.

Ostekugler.

Stift piskede Æggehvider blandes med saa meget Parmesanost, at det bliver til en sammenhængende Dejg, (Peber og Salt tilsættes), og her af rulles smaa Kugler, som koges guldbrune i kogende Fedt. De lægges paa lidt graat Papir, for at Fedtet kan løbe af, og bestrøs med reven Parmesanost.

Farcerede Æg.

Haardkogte Æg afskalles og et Laag afskæres, Blommerne tages ud, og af den underste Side af Æggehvidebægrene skæres et lille Stykke, saa at de kan staa. De fyldes med en Blanding af hakket Tunge, Oliven, Anchovis, Rødbeder og enkelte Capers. Fyldingen stænkes med et Par Draaber Salatolie og Citronsaft og overdrysses med de revne Æggeblommer.

Prairie-Østers.

I et Vinglas hældes en Theskefuld Eddike, en raa Æggeblomme slaas op deri, og stænkes med en Draabe Worcestersauce, hvidt Peber og Salt. Serveres som hors d'œuvre.

Colombus-Æg.

Haardkogte Æg afskalles og et lille Stykke skæres af, saa at de kan staa opret De stilles paa en flad Skaal med bred Kant og overhældes med en tyk Mayonaise, tilsat Capers, lidt Sennep og hvidt Peber. Kanten af Skaalen garneres med Franskbrødskiver udstukne med et Vinglas, ristede i Smør og belagt afvekslende med Sardeller og revet Schweizerost. — Persille stikkes ind imellem.

Pommerske-Østers.

Haardkogte Æg skæres med Skallen paa over paa langs, med en meget skarp Kniv (ellers vil Skallen let gaa itu). Med en Theske tager man forsigtig baade Hviden og Blommen ud, hakker det fint og blander det med lidt Worcestersauce, Salt, Peber og fint hakket Løg efter Smag. Derefter tager man hver af de tomme Skaller i den venstre, hule Haand, fylder Æggeblandingen fast i og steger dem lysebrune i Smør med den fyldte Side nedad. De anrettes paa Salatblade.

Hollandske Ostebrød.

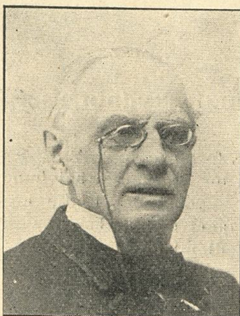
Schweizer- eller Parmesanost rives fint og røres med saa meget Smør, at det bliver til en blød Masse. Efter Smag kan tilsættes lidt Cayenne eller et Par Draaber Worcestersauce. Franskbrød skæres i tommetykke Skiver, smøres med Sennep, belægges tykt med Ostemassen og steges guldbrune i Smør paa Panden med den smurte Side opad De anrettes saa varme som muligt. Hakket Persille drysses over.

UGENS NAVNE

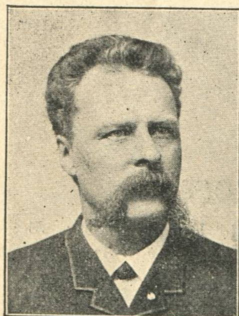
Kommandant Holm †.

— En af de Danske i Kongostaten, Kommandant i Uele-Distriktet *Christen S. Holm*, er død i Maj Maaned som Følge af et Saar (Knusning af venstre Laarben), som han paadrog sig under en Kamp med en arabisk Sultan. Den Afdøde, der kun blev 29 Aar gammel, var Søn af en Boelsmand ved Skanderborg. Som Barn gik han i Kommuneskolen i Skanderborg, men tog 16 Aar gammel fra samme Bys Realskole Præliminæreksamen med 102 Points. Holm, der var et ligefremt Sprogtallent, kom for 8 Aar siden i Kongostatens Tjeneste og svang sig der meget hurtig i Vejret, saaledes at han ved sin Død var avanceret til Kommandant af 1ste Grad. Han havde lige faaet et Aars Permission og glædede sig til i Midten af September at gense Danmark og sine Forældre.

Justitsraad Draskau †.

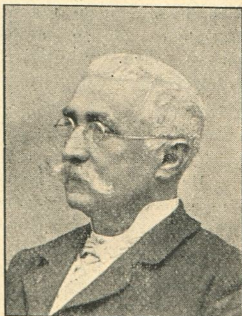
— Fornylig afgik ved Døden fhv. Revisor i den grønlandske Handel, Justitsraad *L. F. Draskau*, i en Alder af over 90 Aar. Justitsraaden, der trods sin høje Alder bestred sit Embede indtil 1901, var en anset Embedsmand. For to Aar siden fejrede han sit Diamantbryllup.

Apotheker Norgaard †.

— Efter flere Aars Sygdom døde den 27de Juli d. A. fhv. Apotheker i Skive *Gerhard Johan Nicolai Norgaard*, 63 Aar gl. Den Afdøde, der var en Søn af Læge N. i Skelund ved Hadsund, var i høj Grad godgørende — i Ordets vidt udstrakte Betydning de Fattiges Ven.

— Den 29de f. M. fejrede Distriktslæge *Schleisner* i Vejle sit 25 Aars Jubilæum. Hr. Schleisner ansattes i 1880 som Distriktslæge i Hvetbo, forflyttedes i 1884 til Tranebjerg paa Samsø, 8 Aar efter til Frijsenborg og i 1898 tiltraadte han sit nuværende Embede. Under sit Ophold paa Samsø udgav han med Understøttelse af Carlsbergfonden en Bog om Samsø og dens Befolkning, og han har gjort et betydeligt Arbejde for Oprettelse af mindre Sygehuse paa Landet. I 1888 rejste Hr. S. gennem Artikler i Bladene Spørgsmaalet om Jord til jordløse Husmænd, og dette gav Stødet til, at Bevægelsen for Husmandslodderne senere blev rejst. Hr. Schleisner er meget afholdt baade som Menneske og som Læge.

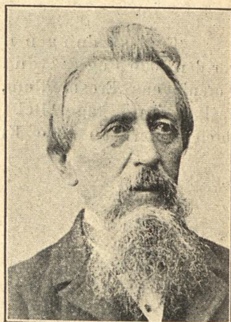

Distriktslæge Schleisner.

Malermester Lindboe.

— To af Sorø Bys ældste Borgere, Malermester *Lindboe* og Glarmester *Wunch*, fejrede den 31. Juli deres 50 Aars Borgerjubilæum. Begge de to gamle, højtagtede Haandværkere er fødte i Sorø og har hele deres Liv været knyttet til denne By. Lindboe, der var med i det sidste Aar af Treaarskrigen, kom for 63 Aar siden i Lære i den Bygning, hvor han nu driver Forretning, ligesom han ogsaa siden arbejdede der som Svend. Han har i over 40 Aar været et virksomt Medlem af Byens Sangforening. Glarmester Wunch, der er en Farbroder til Direktør W. i Tivolis Varieté, deltog i Krigen i 1864. — Begge Jubilarer hædredes paa forskellig Vis af Haandværkerforeningen og Borgerne i Sorø.

Glarmester Wunch.

— Den 1ste d. M. højtideligholdt Overbetjent *M. C. Andreassen* sit 25 Aars Jubilæum som Politimand paa Frederiksberg. Efter 2 Aars Tjeneste i Københavns Politi opnaaede han i 1880 Ansættelse paa Frederiksberg; i 1898 udnævntes han til Overbetjent, i hvilken Egenskab han særlig har haft med Sundhedsvæsenet at gøre. Hans Kolleger, af hvem han er meget afholdt, skænkede ham paa Højtidsdagen et kostbart Guldkronometer.

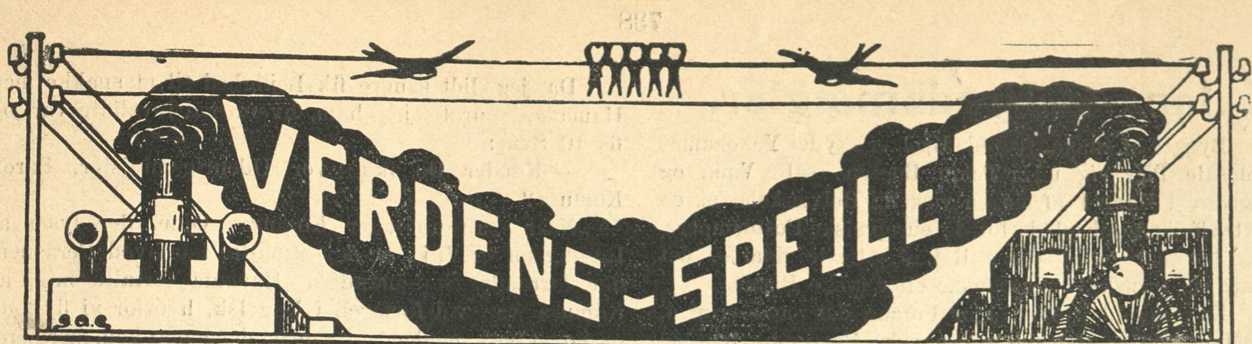
Overbetjent Andreassen.

Fra Forretningsverdenen.

Henvisning: Benlidende, der maaske allerede forgæves har forsøgt mange Kure, giver vi det Raad personlig eller skriftlig at henvende sig til Dr. med. *Ernst Strahls* Institut for Bensygdomme i Hamborg. Den dér i mange Aar anvendte Helbredelsesmetode er hurtig og grundig, og Udgifterne er kun ringe. — Patienten beordres ikke til at ligge eller sidde, men kan under Behandlingen varetage sin Gerning. Iøvrigt henvises til omstaaende Annonce.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verden-Spejlet Nr. 47, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 20. August 1905.

Ved Eftermiddagscigaretten i Boudoiret.

Japans Fredsmægler.

Bygget af tunge, tjærede Bjælker skyder Yokohamas kolosale Pier sig ud i Tokio Bugtens salte Vand og afgiver, i Mangel af nogen virkelig Bolværkshavn, en fortræffelig Anløbsplads for de europæiske Postdampere, der her har naaet deres Rejses yderste Maal — det være sig franske, amerikanske eller tyske Baade.

En raakold Morgen ifjor Foraar, det var iøvrigt d. 6. Maj, stod et Selskab af japanske Herrer og ventede

Komura.

taalmodigt nede paa Pieren. Den tyske Postdamper „Bayern“ skulde komme, dens hvide Skrog kunde allerede skimtes ude paa Bugten mod den blaa Himmel, og om Bord befandt sig som Passager Ekscellencen Kurino, der den 10. Februar havde forladt sin Post som japansk Gesandt i St. Petersborg.

Blandt de ventende Herrer genkendte jeg Guvernør Sufu af Kanagava Distriktet, hvori Yokohama ligger, desuden Politichefen Hamada i en meget straalende Uniform, og endelig forekom en ældre, mager Herre i en luvslidt Sommerfrakke mig bekendt; men hans Navn erindrede jeg ikke.

Da jeg lidt senere fik Lejlighed til at snakke med Hamada, spurgte jeg ham, hvem den luvslidte var, og fik til Svar:

— Kender De ikke vor Udenrigsminister, Baron Komura? —

Naar man undtager Komuras Øjne, der lyser af Intelligens og Vilje, er der egentlig intet ved Personen, der forraader Statsmanden. Hamada fortalte mig, at Komura var vel forfaren i Engelsk, hvorfor vi flyttede os noget bort, medens „Bayern“ langsomt kom nærmere.

— Tja, sagde Politichefen, naar De beder mig, kan jeg godt fortælle Dem et og andet om Komura, men meget ved jeg egentlig ikke. Han tilhører en af de gamle Familier, der blev adlede i Firserne, fordi man efter Satsuma Oprøret havde frataget dem deres Myndighed og Magt.

Komura har tilbragt adskillige af sine Ungdomsaar i Amerika, hvor han studerede; og han er Kandidat fra Harvard Universitetet i Statsvidenskab. At han i Storpolitik er en tro Elev af vort gamle Statsgeni Ito og Grev Inouye, behøver jeg vel næppe at sige; hvad hans Mening om Japans berettigede Position blandt Stormagterne derimod angaar, har han sikkert sine egne Meninger og Idéer. Nu ser De ham jo for Dem, mager, noget usoigneret, men dog Drivfjedren i den Mekanisme, der vedligeholder vor Stilling som Magtstat. —

Imidlertid var „Bayern“ langsomt kommet langs Pieren. Ekscellencerne Komura og Kurino hilste hjærteligt paa hinanden, hvorefter de sammen med Guvernøren og Politichefen kørte bort fra den samme Pier, hvor Baron Rosen tre Maaneder tidligere var gaaet om Bord i den franske Postdamper „Yarra“ for at forlade sin Ministerpost i Fjendens Land.

Og nu i disse Dage mødes Komura og Rosen igen. I Byen Portsmouth i Staten New Hampshire ved Oyster Bugten ejer Præsident Roosevelt en Landejendom, Sagamore Hill, hvor de russiske og japanske Fredsdelegerede mødes. Witte, Komura, Rosen, Takahira, Martens og Sato.

Komura som Fredsmægler! Den gule Races Bannerfører, Fremtidsplanlægger og Arrangør. Den mest inkarnerede Hader af alt Hvidt. Krigens Fremtvinger!

Der maa i Sandhed være vigtige og tvingende Grunde, naar en Udenrigsminister forlader sin Post i Hjemlandet og rejser bort i Maaneder som Fredsdelegeret.

Og Betingelserne selv.

De synes uantagelige, hvis Rusland vil beholde lidt af sin gamle Prestige. At opgive Sachalin, altsaa Landafstaaelse; og man maa næsten haabe, at Witte ikke giver efter.

Men saa *maa* Krigen fortsættes, for Komura er ikke en Mand, der firer en Tomme mere, end han har Lyst til. Han *vil* ydmyge Rusland og derigennem vise de hvide Folk, hvad han og Japan duer til; og lykkes det ham ikke at dukkertdykke Rusland nu, saa har Komura en aarelang Taalmodighed, som han sikkert vil benytte.

Frits V. Holm.

Enkekejserinden af Kina.

Hendes Majestæt Tsui An, den regerende, eller rettere ikke-regerende, Kejser Kuang Sys' meget myndige Tante, er vel en af vor Tids mærkeligste Kvinder. Hendes Herkomst taber sig i Uvishedens og Sladderens Mørke. Snart hedder det sig, at hun stammer fra en fornem mantsjurisk Slægt, snart at hun traadte ind i Livet som Datter af en fattig kantonesisk Færgemand, og som Barn solgtes til det kejserlige

Harem. Vist er det imidlertid, at hun var Moder til den forrige Kejser Tung Tschi, der døde ung og uden Arvinger af Smaakopper i 1875, og at hun havde været en af dennes Faders, Kejser Hsieu Fengs', Gemalinder, til venstre Haand om man vil, da hans første Hustru, den virkelige Kejserinde, ikke havde født ham mandlige Arvinger. Efter Tung Tschis Død og efter at denne — saaledes hed det sig ialtfald — paa sit Dødsleje havde adopteret sin fireaarige Fætter som Søn og Efterfølger, overtog Hsieu Fengs første og anden Hustru i Forening Formynderskabet over Barnekejseren, hvilket varede indtil den første døde i 1880, da „Enkekejserinden", som hun siden den Tid kaldtes, ene overtog Regentskabet. Hun beholdt dette i sine kraftige Hænder indtil den 4. Marts 1889, da Kejseren blev myndig og selv overtog Tøjlerne, ialtfald af Navn. Enkekejserinden trak sig nu tilbage til det genopbyggede „Sommerpalads" tæt udenfor Peking, hvor hun holdt sig i Ro indtil Kejseren i 1895 faldt under nogle unge „Reformatorer"s Indflydelse og gik i Gang med visse

Enkekejserinden omgivet af mantsjuriske Hofdamer.

Omvæltninger af den bestaaende Orden i det himmelske Rige. Dette fulgtes hurtigt af en Paladsrevolution, „Reformatorerne"s Halshugning *en bloc*, Enkekejserindens Tilbagekomst til Paladset i Peking, Kejserens faktiske Umyndiggørelse og en Tilbagevenden til de gamle idylliske Tilstande. Siden den Tid har Enkekejserinden været Kinas virkelige Herskerinde, og Kejseren en Nikkedukke i hendes Hænder. Han har rimeligvis faaet Lov til at leve for derved at sprede et Skin af Lovlighed over denne ulovlige Tingenes Tilstand, og for at Enkekejserinden kunde blive ved Magten. Der er sørget for, at heller ikke han efterlader sig Arvinger, saa at i paakommende Tilfælde et eller andet umyndigt Barn vil kunne sættes op paa Dragetronen, og det nuværende Interregnum fortsættes paa ubestemt Tid.

Hendes Majestæt har, siden det mislykkede Bokseroprør i 1900, som hun, med Rette eller Urette, beskyldes for at staa bagved, og efter Hoffets Tilbagekomst til Peking fra Flugten til det indre af Kina, gjort sig Umage for at tækkes de europæiske Gesandter og navnlig disses Fruer. Klog og beregnende, som hun er, har hun bøjet sig for Nødvendigheden og indset, at da det ikke lykkedes hende i 1900 at faa d'Hrr. og Damer aflivet paa en passende Maade, gør hun bedst i at holde gode Miner med dem — ialtfald indtil der tilbyder sig en anden maaske gunstigere Lejlighed. For første Gang i Kinas Historie har hun gjort Brud paa den kinesiske Eksklusivitets-Etikette, der forbød „Himlens Søn" at betragte andre Mennesker som sine Lige. En Audiens hos Kejseren af Kina hører ikke længer til Umulighederne for selv almindelige dødelige, medens Enkekejserindens „five o'clock teas" for Gesandterne og deres Fruer ikke regnes til Sjældenhederne. Sidst modtog hun deres Kur i Paladset i Anledning af sin 70-aarige Fødselsdag, hvorved Gæsterne fik Lejlighed til at se og beundre ialtfald nogle af de sjældne og kostbare Gaver, som i Massevis var strømmet ind i Paladset i Dagens Anledning fra alle Kinas Egne. Med fin Takt og fuld Forstaaelse af Situationen havde det behaget hendes Majestæt Maaneder i Forvejen at lade kundgøre et kejserligt Dekret, hvori hun frabad sig alle slige Hengivenhedstegn fra sine Myriader af Embedsmænd. Med ikke mindre fin Forstaaelse og Takt havde Mandarinerne fyldt det kejserlige Skatkammer med Guld- og Sølv-Barrer, Smykker, Ædelstene, antikke Kostbarheder og andre lignende Emblemer paa Loyalitet. En enkelt Sjældenhed, der nok var sendt af Vicekongen i Tjile Provinsen, Yiian Shih Hai, og som bestod i et Ju-i (et Slags Scepter) besat med Perler, Enkekejserindens Yndlingsobjekt, vurderedes til henved ½ Million Kroner. Første-Eunukken Li, der staar højt i Gunst hos sin mægtige Herskerinde, og som i Paranthes sagt skal være en lykkelig Familiefader, siges at have anslaaet Fødselsdagsgavernes samlede Værdi til henved 50 Millioner. Ikke saa daarligt i Betragtning af Forberedelsen.

Enkekejserinden har, saaledes som det kundgøres ved to kejserlige Dekreter af henholdsvis 18. og 19. December, paa sin Side fejret Fødselsdagen ved at benaade forskellige høje mantsjuriske Damer, som har passeret de 70, med Foræringer bestaaende af Jadestens Ju-i, røde Silkestoffer til Hofdragter, og Tavler, hvorpaa hun med egen høje Haand har skrevet en eller anden velklingende og passende Sætning. Endvidere har hun ladet udgaa en Benaadnings-Akt til forviste Embedsmænd, som har benyttet Lejligheden til at indsende „passende" Lykønsknings-Adresser, medens de mange gamle Mænd og Kvinder, der er kommet til Peking fra alle Landets Egne i Anledning af Fødselsdags-Højtidelighederne, henvises til „Ceremoni-Departementet", som beordres til uden Ophold at gøre de fornødne Indstillinger om Belønninger for deres Loyalitet, der uden Tvivl vil blive paaskønnet efter Fortjeneste.

Hendes kinesiske Majestæt har Ord for at være endogsaa usædvanlig højt benaadet med sine Landsmænds Kærlighed til ædle Metaller og siges at være umaadelig rig. Naar man har været lidt om sig i sin Ungdom og faar 50 Millioner i Fødselsdagsgave, naar man fylder 70, burde selv en Enkekejserinde have nok til at være sikret en sorgfri Alderdom.

J. Henningsen.

De stærke fine Parfumer minder os om store Verdensbyer. Vi kender en Essens af Roser, tilberedt og presset i en Krog af Paris. Jordens stilfærdige Blomst koges her i denne By, der bobler af Menneskeblod og Lidenskab. Og naar man har presset Blomsteroljen af den, har man tilsat denne Olje med tropiske Dyrs Kirtler og Hvalens Ambra. Og fra gamle Afskrifter har man hentet forrige Tiders Visdom frem.

Og Ilden brænder blaa under Kobberkolben. Det fræser og koger vidunderligt derinde. Og endelig løber Parfumen i Kanden. Den funkler og dufter. Og den blandes atter hid og did. Forskellige Dufte formes til nye...

Og endelig staar den færdig og blinker i de smaa Flaconer.

* * *

Ikke blot fra Paris kommer de: Bayleys Ess Bouquet! En Duft tillavet af kyndige Hænder i London. Lyse, engelske Roser. Saa korrekt og engelsk anstændig. Saa varig og trofast. Saa formummet og hemmelighedsfuld.

Jeg husker Ess-Bouquet, fordi den var Onkel Johannes' Parfume.

Hvem af os har ikke kendt Onkel Johannes, en gammel uforbederlig Sprade af den gamle, sirlige Skole. Maaske har de endog haft ham i Deres Familie. Han blev altid behandlet skødesløst af Familiens andre Herrer, hvoraf maaske en og anden var at regne blandt Byens Dignitarer. Naar en saadan Dignitar traf Onkel Johannes, da stod den gamle Sprade og svippede med sin Smule Stok med Elfenbenshaandtag og var høflig. Foruden Stokken var de lange velplejede Negle det eneste, han havde igen af fordums Glans. Resten er gaaet fløjten i den herligste Sus og Dus. I alle Verdens Byer nærsagt. Men helst i Paris. Maaske i en Kankan saa heftig, at Louisdorerne sprang ham af den ene Vestelomme...

Nu havde han i Sandhed ingen Louisdorer mere. Han havde heller ikke Raad til at købe Ess-Bouquet mere. Men ved store Højtider aabnede Onkel Johannes sit Klædeskammer, og af dette tog han frem en gammel rød Vest med Sølvknapper i, saa stiv af Brokade, at den stod af sig selv... Og denne Vest tog han paa. Og ved denne Vest hang der en stærk Duft af hans, Onkel Johannes' Parfume. En meget stærk Duft, endskønt mange, mange Aar var gaaet, siden den havde faaet den sidste Draabe.

Men naar han saa, iført denne Prydelse, traadte ind til sin skikkelige Familie og tog Plads, da kunde hans egen værdige Bror, Onkel Frederik, rynke sin agtpaagivende Politimesternæse:

„Puh, Johannes Far! Du lugter saa forskrækkelig af Hodevand". (Onkel Frederik havde fornorsket det franske Eau de Cologne til „Hodekolonje" eller nu og da til „Hodevand").

Men Onkel Martin, Postmesteren, tog endnu haardere fat:

„Puh, Johannes, hvad Fanden er det for Moskos, Du stinker af?"

Men da vinkede Onkel Johannes stille af. Og der var Selvfølelse i Stemmen, han hæved mod Plebejerne:

„Det er Bayleys Ess Bouquet".

„Naa, saa det hedder den".

„Det ved Gud den gør", svarede Onkel Johannes tørt, „jeg véd ikke, om den bruges dernede nu. Men for en fyrretyve Aar siden havde den i mange Aar været moderne i London og Paris . . .". Og Onkel Johannes snusede til sin Vest og gjorde en Gebærde med sine Fingre: „denne milde og raffinerede Duft!"

Se, sligt var ikke saa grejt for norske Post- og Politifolk at stikke. Aa nej, de fik nok tie lidt nu.

Og det gjorde de saamænd, for de var brave Mænd i Grunden, og de ræssonnerede vel som

saa, at naar det gik an i London og i Paris, saa maatte der jo være noget ved det.

Men Tante Josefa, som sad ved den anden Bordende, (hun havde aldrig kunnet taale Onkel Johannes), hviskede indædt:

„Døgenigt . . . . Ødeland!“

* * *

Jeg husker ikke meget af Onkel Johannes' senere Liv uden det, at han tog en Fløjte frem, som han dog i mange Aar ikke havde rørt. Men denne Fløjte trakterede han temmelig ofte det sidste Aar, han levede. Jeg tror simpelthen, at den gamle Fyr havde en Anelse om sin nære Død, og at han nu sagde Livet Farvel.

I tidlige Sommermorgener lød det fra hans Kammer:

„En nyfødt Sol i Østen gløder“.

Eller fra Haven kunde det ogsaa lyde. Fløjten var en Smule hæs, maaske fik den ikke Luft nok, maaske Onkel var for gammel til at blæse rent.

„Vil Du komme, naar jeg vinker med mit Schawl af Caschimir?“

Javist havde Onkel Johannes villet komme, naar hun vinkede med den brogede Flig. Det hørte man paa Fløjtens Klang og paa den Maade, hvorpaa han sluttelig sang Visestumpen.

Men jeg husker den Gang, han blev begravet. Man saa, at den hedenfarne ikke havde været særlig aktuel. Det var et temmelig tyndt Følge, og Kranse var der ikke mange af. Og Præsten løj saa smaat ved Graven, idet han sagde, at Onkel havde været bodfærdig . . . Onkel Johannes bodfærdig . . . naa, han sagde det nærmest for Familiens Skyld.

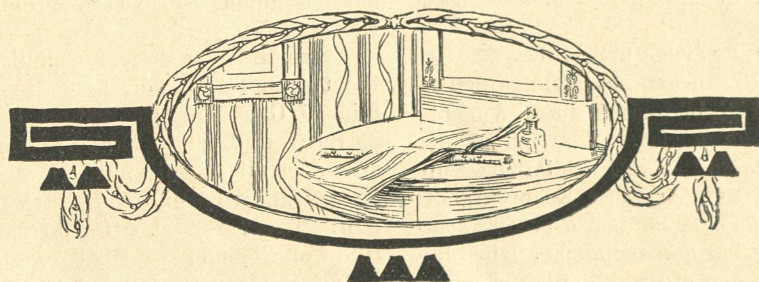
„Vil Du komme, naar jeg vinker med mit Schawl af Caschimir?“

Det summed om hans Baare, fjernt, fjernt! — — det mumled, det mumled Latter og muntre Sange, af let Sorg og Glæde.

Og inde i hans Klædekammer hang Frakker og Veste paa Rad fra hans Ungdom. Fra den Tid, han spændte sine Glacéhandsker paa, saa de knirkede om hans Haand, og den guldknappede Stok sprat og dansede . . .

Rideture . . . Hestevæddeløb . . . Og i Hjemmet Stævnemøder, hastige Trin . . . tys, en Duft kunde fremmane det hele! En Duft saa hengemt og dog saa ren! Aldrig udartet! Den sirlige, uforglemmelige Duft, en Smule sentimental som Ungdommens Galanteri for halvhundrede Aar siden . . .

En Duft om det, som var engang, gamle Vivørminder, Galanterier, Hvisken bag Vifter.

Rosenprimula.

Ungpigeblomster —
Spinkle og fine,
Bag Bladenes blegrøde
Brus-Krinoline —
Ak, hvor I tripper,
Kuldskære, skønne,
Mellem det sparsomme,
Vaarlige Grønne.

Uskyld i Øjet
Og Roser paa Kinden,
— Blege som Kjolen
Og farvet af Vinden —
Thi at Smaahjærterne
Ganske alene
Har Skylden derfor,
Tør jeg slet ikke mene.

Betty Tofte.

Lyngen blomstrer!

Blaaholtslyngen, Bornholm, August 1905.

Saa langt Øjet række er der kun Klipper, store Klippeheller, staalblaa, indrammede i blomstrende Lyng. Og dybe Slukter, der løber langt bort til alle Sider og bliver borte i Dis — eller skærer et Stykke Hav ud, gribende blaat, og holder det som en sitrende Ædelsten indfælget i Klippens Staalgraat og Lyngens Purpur. Her oppe paa Højderne staar Birken og ringler med sit fine Løv, den har saaet sig selv, og dens Grene ligger tungt paa Jorden, — saa frodig er den; og nede i Dalene mellem Fjæld og Fjæld er der Skov, saadan som Skoven kun staar herovre, — vaargrøn lige til September.

Neden om det hele ligger Havet, med Sydsverrig i Vest og Kristiansø i Øst; dets lyse Perlemor er spættet af røde Sejl, og i dets kiprede Felter dvæler endnu Kølvandsstriberne af talrige Dampere, som Horisonten forlængst har taget.

Ingen Plet kan være frodigere end disse Klipperevner, hvor Fignen, Druen og Morbærret modnes, og Kirsebærtræet hører til de almindelige Skovtræer. Hist og her har Husmanden været med sin Plov, men Resultatet er magert; de smaa Agerlapper med deres Rug eller Havre er det eneste fattige i Landskabet, de ligner Armodens Pjalter rimpet paa rige Stoffer. Hvor Jorden har faaet Lov at skøtte sig selv, kan man vanskeligt sætte Foden noget Sted uden at træde Bær i Stykker. Skovjordbærret, Byldenbærret og det vilde Stikkelsbær er nu forbi; nu puster Lyngen en Stund, mens alle Haver flyder over af Kirsebær, den har i Øjeblikket kun det vilde Hindbær at byde paa. Men om et Par Uger er hele Nordlandet dækket af modne Brombær — omsonst, for der er ingen, der plukker dem. I September er det Hyldens Tur, men Slaaen- og Enebusk gemmer deres Bærdynger til langt ind i Vinter — ogsaa omsonst.

Den Ask, jeg sidder i Skygge under, har saa rigt Løv, at ikke en Plet af Himlen kan ses igennem den — og raader ikke over en Kubiktomme Jord, den har slynget sit Rodnæt som et udslaget Haar om en stor Klippeblok og gror overdaadigt — af Fjældluft og Klippens Vand. Paa en Fod Muld gror her Kæmpegraner; deres Rødder ligger som Fuglekløer hen over den sparsomt dækkede Klippe, op ad deres Stammer løber Kaprifolien i Ranker, tykke som et Haandled, og slaar sig ud øverst oppe, blomstrende, i et jublende Fakkeltog.

I over to Uger har Kaprifolien behersket alt ved sine Festblus og sin Duft, den afløste de vilde Roser, som for en Maaned siden dryssede Øen til! Nu er det forbi, Lyngen blomstrer, Lyngen hersker med sin hede Farvetone og sin ramme Lugt af Mandssved og Kvindens Begær.

I Lyngen hopper Haren, den stanser henne paa Klippens Bryn og sidder og mimrer mod den lyse Himmel; Rævens stramme Dunster hænger her endnu fra sidste Nat; en brun Hugorm kommer glidende, jeg spærrer for den med Foden. Den hvæser og angriber rasende min Støvlesaal tre—fire Gange, saa lusker den dybt ned i Lyngen og er borte. Saa pusler det igen, og et Pindsvin kommer frem — Lyngen er levende, blot man sidder helt stille. Det stanser ved Synet af mig, glor et Øjeblik og triller sig sammen; men jeg løfter det ved Pandebørsterne og tvinger det til at rulle sig ud. Gamle Svend, den mangler det ene Bagben! Jeg sætter Fyren ned, og han staar en Stund og rykker i Pandehuden, uvis om han skal gøre sig den Ulejlighed at trille sig sammen. Saa traver han af paa sine tre Ben — paa Hugormejagt; han har Færten af, hvor den brune gik, og arbejder sig ned i Lyngen.

Der kommer ogsaa Mennesker forbi, nu og da, lange, senede, farveløse Væsner, som arbejder sig op nede fra de fugtige Kløfter, hvor de har deres Hytter. Naar de ser mig, stanser de og glor, mens det rykker i dem af Uvished; saa snart jeg taler til dem, triller de sig sammen og er lutter Børster. Ikke en Refleks er der over dem af noget — ingen Afglans, de staar saa farvefattigt og trøstesløst graa til Omgivelserne, som Smudsstænk paa Purpur. Men en lykkelig Haand kan faa dem til at rulle sig ud, og da kan det hænde, at de aabenbarer et Indre, der rummer alle Helvedes og Himmeriges Farver.

Mest Helvedes, for Missionen trives frodigt dernede i Kløfterne, hvor Klippens Vand staar stille og gør Luften klam. Folkene, dér bor, kræver haard Kost for at være lykkelige, til daglig ligger de og slider i Klippen, om Søndagen fester de paa „Pligtens strænge Bud" og „Guds haarde Straffedomme". Og Guds haarde Tekst er lige saa ørkesløst frodig som selve Klippen; Brødet er smaatskaaret, men der møder en rødkindet slugvorn Unge frem for hvert af Skriftens Bud — i de Huse, hvor de ikke har ni Børn, har de i al Fald elleve.

De er ikke af Butterdejg disse Mennesker. Nede foran det lange, skutryggede Hus gaar en Kone og vasker Storvask efter sin egen Barselsseng — for fire Dage siden! Allerede anden Dagen var hun paa en Maade oppe, da trak Manden de tre Køer ind i Køkkenet, og hun stod op og malkede dem. Hun har sat ni Børn i Verden — med samme raske Haandbevægelse. „Hvad der let kommer, let gaar" — siger hun med en Skalk i Øjet.

Kvinderne er de menneskeligste, de har endnu Raad til at se lidt Fest dér, hvor Mændene kun ser det sure Slid. I Gaar var jeg inde i en af Dalene og ønskede et Barn til Lykke; Moderen fortalte mig saa, at seks af hendes elleve Børn havde Fødselsdag fra 1—19 August. Da jeg undrede mig over dette mærkelige Træf, udbrød hun: „Træf? — Nej, det gaar saamænd meget naturligt til. For Sommer og Høst er der saa travlt i Marken at én ikke kan se ud af Øjnene, og først naar Efteraarssæden er lagt, kan der blive Tid til et Gran Gammen."

„Gammen eller ikke, saa staar der skrevet, at Du skal vorde frugtbar og mangfoldig", sagde Manden skummelt, „der ligger saa vist ingen Vægt paa, hvad vi synes."

„Nej, ganske vist," sagde jeg, „men Gud forlanger ikke alene, at vi opfylder hans Bud; han forlanger ogsaa, at vi opfylder dem med Glæde!"

Konen lo helt ovenud; hun vilde nu have Lov at le rigtig uartigt engang — og saa tage sine Klø bagefter. Men Manden var som Moses paa Bjærget, frygtelig i sin Vrede.

Her ligger en ny Hytte oppe paa Højdedraget; Folkene er unge, de har trodset Skik og Brug og lagt deres Bolig heroppe — her er lysere, siger de. Ogsaa de har sat sig i Bevægelse for at løse Livets store Problem — hvad der er paa den anden Side — og sikre sig en Bid af det; og de er blevet Frelserfolk. Det kan knibe dem, som de andre, med Brød til i Morgen, maaske kan de ikke blive hængende ved Hytten Aaret

ud, — det faar altsammen gaa, som det kan! Men for det hinsidige er der sørget, der har de, ligesom alle de andre, vist sig som kloge, langsynte Husholdere.

Dem har Forvisningen imidlertid gjort lyse til Sinds; de ler altid, hvad man saa siger, og om Aftenen efter endt Dagværk sidder de vesterude i Solnedgangen og synger Frelsersange til Gitar. Ordene gaar helt op til mig, baaret af Gitarens varme Toner, den blomstrende Lyng aander hed Purpur, og de store blaa Klippeheller, der stiger rundt om Dalene, tager Guld af Aftensolen eller synker ned i hemmelighedsfuldt Mørke:

„Herlig, herlig er min Stilling vorden,
men den bliver bedre efterhaand;
er jeg salig 'rede her paa Jorden,
tænk, hvor bli'r det skønt i Himlens Land!
Sejrrig, glad min Aand sig opad svinger,
did hvor Korsets Kæmper Hvile faar;
Gyldenstadens Klokker alle ringer,
naar Soldaten gennem Porten gaar!"

Ord kan være fattige og blive rige, lagt i en fattig, sprukken Menneskerøst. Og Gitarens dybe Tale rummer al Aftenens Sjæl, alle dens varme Farver og Lyd. Nede bag Hammershus gløder det sidste Solskær, Soldaten gaar gennem Porten, og „Gyldenstadens Klokker alle ringer".

Nede i Dalene er der allerede skummelt om de skutryggede Huse, men heroppe over Lyngen dvæler Dagens sidste Glans; den rider gylden over de lilla Aase, springende fra Klippe til Klippe som en Lysets Asgaardsrej. Og de unge Ægtefolks Sang, Frelsersoldatens Vise, bryder igennem det hele; — det er Klipperne selv, der synger til Aftenens store festlige Akkompagnement. Som et varmt, mægtigt Feltraab aander det ud over Landet:

„Lysets Vaaben og min røde Trøje
vil jeg modig bære til min Død."

Martin Andersen Nexø.

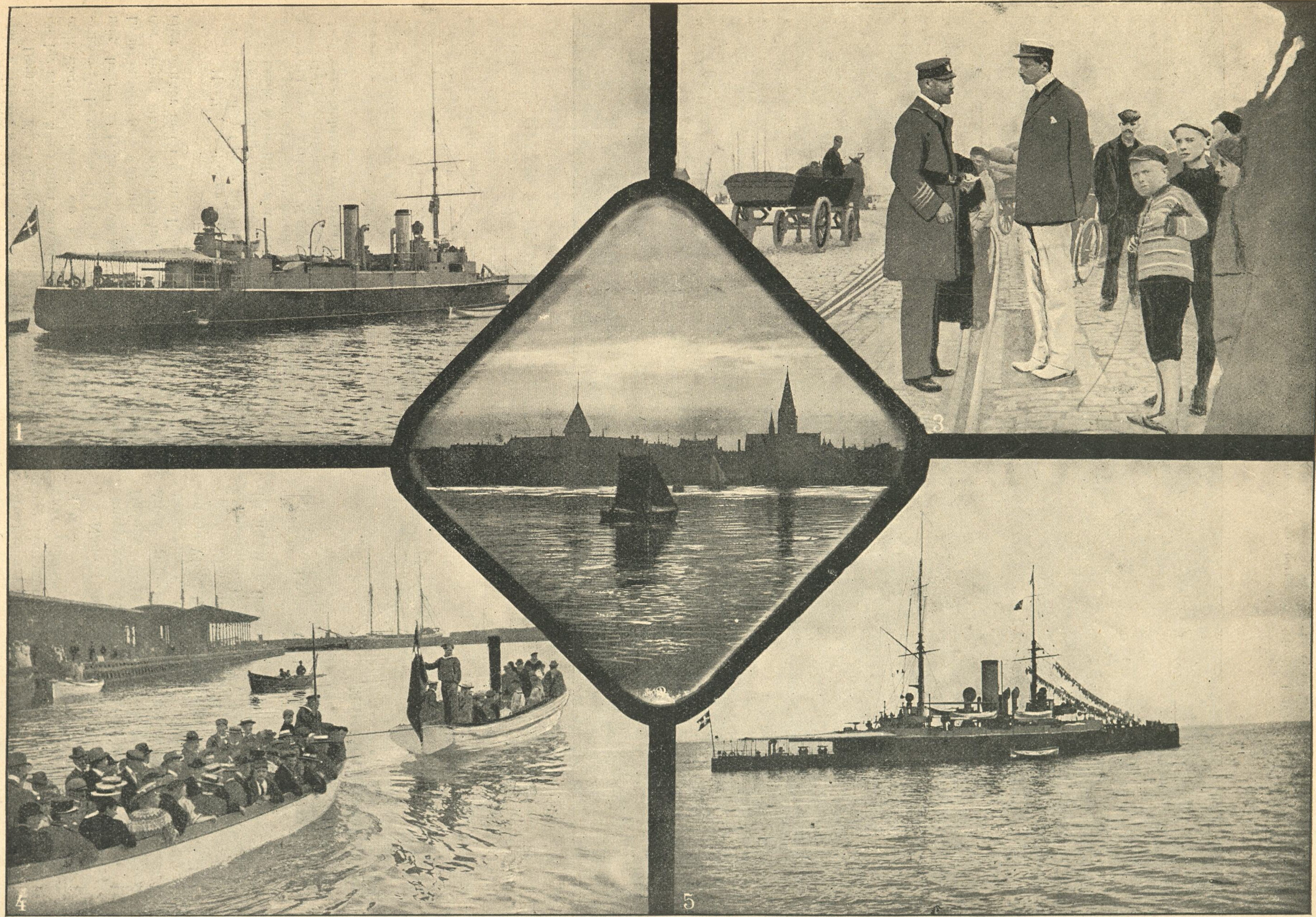

Fra Kæmpeseksaen for Skolemødets Deltagere.

P. Elfelt fot.

Vort Billede viser Opdækningen i et af de Telte, som var opført ved Koncertsalen i Tivoli. I Teltet bespistes ca. 3000 af Skolemødets Deltagere, i et andet Telt var der dækket til et lignende Antal Serveringen i begge disse Telte besørgedes af Koncertsalens Restauratør *Fritz Svensson*, som altsaa ialt beværtede henved 5600 Mennesker. Naar medregnes de, som spiste i Arenateatret og Taarnpavillonen, deltog ialt henved 7000 i denne Seksa, som var den fornøjelige Afslutning paa det i alle Maader vellykkede Skolemøde.

Fra Øvelseseskadrens Besøg i Aarhus.

C. A. Bachhausen fot.

1. Krydseren „Gejser". 2 Aarhus Havn ved Solnedgang. 3. Onkel og Nevø (Prins Valdemar og Prins Christian). 4. Publikum afhentes til Besøg. 5. Prins Valdemars Admiralskib „Olfert Fischer".

Fra „Muntre Musikanter"s Sammenkomst med Journalistforeningen i Zoologisk Have.

P. Elfelt fot.

Koldinghus.

Højt paa Bakken hæver den stolte Ruin sig op over Grænsebyen Kolding. Fra Arrilds Tid har her ligget en af Landets stærkeste Borge. Den laa jo, hvor der kæmpedes den haarde Kamp om Sønderjylland. Christian IV, den gamle Bygmester, har rejst det Slot, som nu ligger i Ruiner, han regnede, som de andre Oldenborgere, Slesvig for en tysk Landsdel og Kolding for Danmarks Grænseby paa Jyllands Østkyst. Her var det bedst at have en stærk Kongeborg til at vogte paa Fjenden hinsides Kongeaaen.

Kæmpen paa Koldinghus.

Spanske Krigere brændte i 1807 Slottet af, de arme Mennesker frøs i vort barske Klima og fyrede vel stærkt i de gamle Kaminer. Siden den Tid har Borgens nøgne Mure kun staaet tilbage. Mørkt og truende hæver det mægtige firkantede Taarn sig mod Himlen, og øverst oppe staar endnu en enlig Kæmpe med Skjoldet ved sin Fod, de andre tre, som flankerede hver et Hjørne af Taarnet, er styrtet ned.

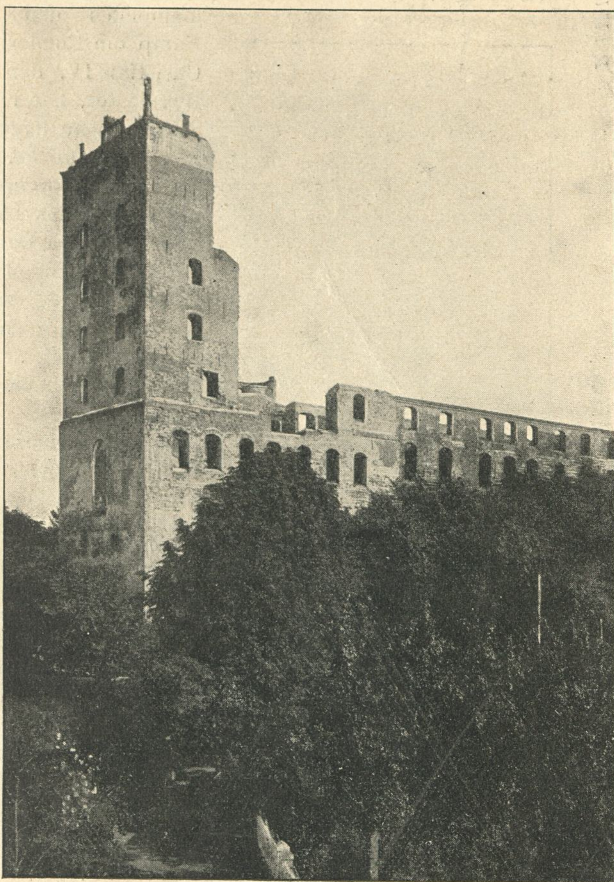
Træder man ind gennem den svære Egetræsport, staar man med det samme i Borggaarden. Det er en langagtig Firkant omgivet paa alle Sider af Slottets Fløje. En smukt forsiret Døraabning i den sydlige Fløj fører ind til Resterne af en vældig Stenvindeltrappe. Den har ført op til de kongelige Gemakker i andet Stokværk. Mærkeligt nok laa Krudtkælderen lige under, man kan endnu tydeligt se paa Murene, at de er bøjede ud ad ved det stærke Tryk af Eksplosionen. Slotskirken har været i Taarnfløjen, her ser man endnu mange forskellige Ting, der tyder paa, at Rummet har været indviet til helligt Brug. Den nordlige Fløj af Ruinen er bedst bevaret, der er nu indrettet Plads for et historisk Musæum for Sydjylland.

* * *

Men vil man se Kolding Slotsruin i al dens imponerende Skønhed, da bør man en maaneklar Aften vandre langs Slotssøen og kaste et Blik op til den gamle Borgruin. Mørkt og skummelt ligger Ruinen deroppe paa Bakkekammen, og sære Tanker opstaar i Ens Sjæl: Om Lensmandens Datter, der blev danset tildøde, og om Frederik II's Jagtgilder, der altid endte med, at hele Selskabet laa under Bordet. Herfra skulde den konge-

lige Lensmand byde Landets Fjender Syd fra Spidsen, og herfra herskede den samme Lensmand over Kronens Gods, Bønder og Bæster i vid Omkreds.

Man forstaar da ogsaa, at Danmarks Konger ofte slog sig ned paa Koldinghus. Den velbefæstede og

Slotsruinen.

rummelige Borg laa i en naturskøn Egn, og Skovene der omkring var rige paa Vildt, medens der kun var en Springvej til Hindsgavl og Snoghøj, hvorfra de Rejsende satte over til Øerne.

Der hviler et Skær af Romantik og Riddertid over den gamle Borgruin med de favntykke forvitrede Mure. Havde Ruinen faaet Lov til at skøtte sig selv, var den sikkert forlænge siden forsvundet som de andre stolte Borge Riberhus, Skanderborg-Slot og flere. Nu værnes og fredes der om denne Landets eneste Ruin fra Adelsvældens og de befæstede Borges Tid, og den vil staa som en Seværdighed gennem Tiderne.

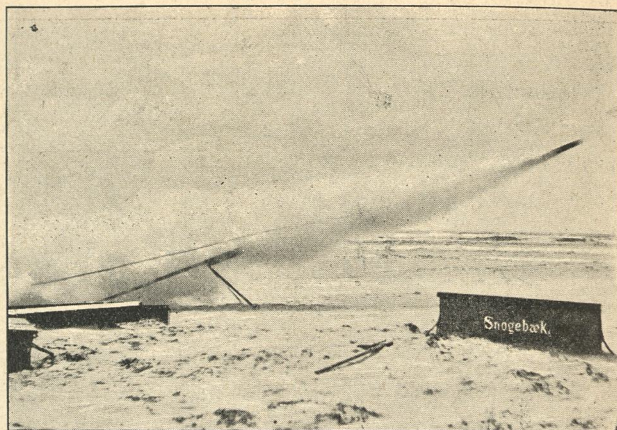
H. S. J. Hammelev.

En Redningsraket.

Vort Billede, der er taget i Snogebæk, viser en Redningsraket lige i det Øjeblik, den bliver skudt ud.

Disse velkendte Redningsraketter, som fra de forskellige Redningsstationer skydes ud til strandede Skibe, har reddet utallige Menneskeliv, og for ikke faa har det tynde Redningstov, som er fastgjort i Raketten, været den Traad, hvori Livet hænger.

Naar vi bringer dette Billede, er Grunden den, at de gamle Redningsraketter nu snart vil blive afløst af et mere moderne Apparat, som en Fisker har opfundet. Ved Forsøg er det nemlig fastslaaet, at en Træstok med en tung Blyklump i Enden, udskudt af et Gevær, gaar langt sikrere selv i haard Storm.

Steph. Arndt fot.

Der er derfor allerede indgivet Ansøgning om en Bevilling til Anskaffelse af Apparatet paa vore Redningsstationer.

Grand-Prix i Ordrup.

Dansk Bicykle-Klub slaar i denne Uge sit store Slag. Grand-Prix er ved at løbe af Stabelen, og Stævnet tegner, for en Gangs Skyld, til at blive festligt. Men det var for Resten ogsaa paa Tiden, vi fik noget godt. Noget, der var værd at se. *D. B. C.* og Hr. *Kalom* har været karrige i Aar, og den Kost, de ude i Ordrup har serveret os Københavnere, har været landlig nok. Vi har maattet nøjes med to Retter Mad, propert tillavede, Gud bevar's, men alligevel for billigt, for udpint, Levningerne fra de store Festmiddage, der gaves rundt om i Europa, hvor de „rigtig store“ Cyklehelte stod paa Menu'en. Men naar vi med lækkersultne Øjne viste Hr. Kalom disse Spisesedler ude fra den store, rige Verden, saa sagde han altid med sit lune, lille Smil: „Kære Venner, det kommer, det kommer! Først spise Levningerne, og saa Himmerigs-Mundfulden til sidst!“

Hr. Kaloms Ord i Ære: Det er virkelig en Himmerigs-Mundfuld, han serverer os i disse Dage. Ordrupbanens Grand-Prix tegner til at blive et Meeting, der kan staa Maal med de bedste.

Der er først og fremmest vor egen *Ellegaard*. Ingen er som han. Ingen kører som han. Tre Gange i Træk har han været Verdensmester, og to Gange er han blevet Nr. 2. *Poulain* slog ham fornylig i Antwerpen og fravristede ham Hegemoniet, den vævre Franskmand har befæstet sin Sejr yderligere paa Buffalo-Banen i Paris, hvor han har overvundet Ellegaard med en Ringbredde, og nu mødes de to atter paa Søndag til den afgørende Kamp om de 1000 Frcs, der udgør Grand-Prix. De vil begge gøre deres yderste. Ellegaard tror selv paa Sejren. Og det gør vi andre ogsaa.

Thi som Ellegaard kørte i Søndags! Han fløj fra sine Modstandere og sejrede — ikke med knebne Centimeter, Ring- eller Haandbredder — nej, han lagde Afgrunde mellem sig og sine Konkurrenter.

De ser ham paa et af vore Billeder i Start med Folk som *Huber, Farley, Aksel Hansen, Thiile, Scheuermann* og fl. a., Ryttere, som ikke er rene Sinker. Det er Løbet over 5 Kilometer. Ellegaard blev daarligt pla-

Farley. H. Th. Johansen. Huber. Ellegaard.

ceret, da sidste Omgang begyndte, men han slap igennem med en Kæmpespurt, der strakte sig over det meste af en Baneomgang. Det var et enestaaende Syn at se ham som en Meteor fare forbi hele Rækken af sine Modstandere, som blev langt tilbage. Og som han kørte i dette Løb, kørte han i dem alle i Søndags. Poulain faar strenge sig an.

Den samme Poulain var ikke kommet endnu i Søndags, men det var heller ikke Grand-Prix den Dag. Det begynder først Torsdag den 17. og ender Søndag den 20. Og Poulain skal nok møde. Hr. Kalom har hans Kontrakt i Lommen, og den — Kontrakten — er god nok. Den blev opsat i Antwerpen kort før Løbet om Verdensmesterskabet; egentlig var det ingen rigtig Kontrakt, men bare saadan en lille uskyldig Slutseddel, skrevet paa Poulains Visitkort med Hr. Kaloms Navn under. Da saa Poulain en Times Tid senere blev Verdensmester, vilde han skrue Prisen op, men D. B. C.s Formand pegede truende paa Lommen, hvor denne væmmelige Slutseddel laa, og hviskede bare: Verdensunion!

Ellegaard i Start.

Og saa blev Poulain myg, for alle disse Berømtheder skælver for denne inappellable Højesteret, der kan diskvalificere dem hele Verden over. Den berømte *Major Taylor* fik det at føle for nogle Maaneder siden. Den sorte Djævel brød en Kontrakt, — og nu er han diskvalificeret for Livstid og kan kan køre for sin Fornøjelse.

En Sladrebænk paa Inderkredsen.

Altsaa *Poulain* møder. *Rütt* kommer ogsaa nok, og *Huber* og *Farley* er her allerede. Alle er de haarde Halse, og de vil gøre hvad de kan, for at de mange Francs-Stykker ikke skal havne paa Ellegaards Konto i Odense Bank.

Asmus Diemer.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

32. Fortsættelse.

„Om vi nu blot kunde udrette noget for hende!" — sagde Madame Galé. — Hendes Øjne er angrebne, derfor har hun sendt Bud efter min Mand, som er Specialist. Jeg fik Lov til at følge med ham, og hun bad os saa inderlig om at virke for, at hun kunde komme ud. I materiel Henseende lider hun selvfølgelig ingen Nød; men det er jo ikke alt her i Livet. Hun har været saa heldig at gøre Bekendtskab med en svensk Dame, der ogsaa bor i Yildiz, og som synes at være meget elskværdig imod hende."

„Jeg har allerede talt med den danske Minister om hende," — sagde Edward, — „og han har i Dag sendt en Skrivelse til Porten, hvori han kræver hende udleveret."

„Naar det bare vilde lykkes!" — udbrød Madame Galé.

„Jeg kan ikke tænke mig, at man skulde vove at beholde en dansk Undersaat," — mente Edward.

Hun svarede:

„Da min Mand er født og opvokset her i Landet, har han fortalt mig meget om Forholdene, og jeg forudser, at man intet svarer. Tvinge dem kan man ikke."

Nu traadte Dr. Galé ind, og hans Kone forestillede de to Herrer for hinanden.

„Vi sidder her og taler om Mademoiselle Bang," — sagde hun. „Lorden synes at betragte det som en Selvfølge, at Sultanen udleverer hende, fordi den danske Gesandt har anmodet ham derom.

Dr. Galé smilede, idet han satte sig i en lav Lænestol.

„Jeg tvivler stærkt paa," — sagde han, — „at Storherren i det hele taget faar at vide, at man har sendt ham en saadan Ansøgning. Alle offentlige Breve gaar nemlig gennem hans Sekretær Arabli Izzet. Hvad der ikke behager denne, kastes til Side og besvares aldrig."

„Hvad er det for en Mand?" — spurgte Edward.

„Det er Sultanens Yndling. Derfor kalder man ham Vicesultanen. Han er af arabisk Herkomst og født i Damaskus. Her i Tyrkiet optraadte han først som Spion, og det var vistnok Astrologen og Drømmetyderen Ebul Huda, som skaffede ham Indpas i Yildiz. Efter nogen Tids Forløb blev han Storherrens intimeste Ven og Raadgiver. Alle de politiske Fejlgreb, som Porten i de senere Aar har gjort sig skyldig i, giver man Izzet Skylden for. Det er ham, som hader Armenierne og har tilladt Blodbadet, idet han uden Sultanens Vidende har udstedt Befalinger og sat kejserligt Segl under de mest skæbnesvangre Dokumenter. Der fortælles, at Ebul Huda, som selv indførte ham i Yildiz, senere skal have sagt til Sultanen: Izzets Karakter er saadan, at han i et givet Øjeblik vilde kunne forraade og sælge baade Fædrelandet og Kalifen. Jag ham væk! Men Følgen af denne Advarsel var kun, at Ebul Huda selv i længere Tid blev fjernet fra Hoffet. Nogle kalder ham Skurk, andre Geni. Jeg formoder, han er noget af begge Dele. Men hvorledes hans Karakter nu end er, om man gør ham Uret eller ej, et er dog vist, nemlig, at han og ingen anden er den Dør, hvorigennem man maa gaa for at opnaa noget hos Sultanen."

„Tak, fordi De har sagt mig dette!" — svarede Edward. „Thi da vil jeg ikke forsømme at tale med denne Mand."

„Ja, det vilde vistnok være det klogeste," — mente Dr. Galé. „Han er at træffe i Yildiz hver Formiddag med Undtagelse af Torsdag, da er han, som Regel, hjemme hos sin Familie. Han ejer et pragtfuldt Palads, som Storherren har bygget ham paa Civillistens Bekostning."

Efterat have faaet disse Oplysninger rejste Edward sig og sagde Farvel. Han lovede at ville gentage sit Besøg i de nygiftes Hjem for at lade dem vide Resultatet af sine Anstrengelser.

Da han stod i Entréen, kom Lægen efter ham og sagde:

„Her er et Fotografi, som min Hustru vil skænke Dem. Hun fik det i Formiddags, da hun var oppe i Yildiz."

Edward takkede og saa paa Billedet. Det var Alma, klædt i lys, tyrkisk Silkedragt. Hun stod ved Siden af en Løve, holdt den i Manken og støttede den venstre Haand paa Hoften.

„Ja, det er virkelig hende!" — udbrød Edward. „Hvor er hun dog skøn!"

„Fotografiet er taget af Storherren selv," — fortalte Lægen. „Han har fotograferet hende i forskellige Stillinger og skænket hende en Kopi af hver Plade. Min Kone fik to, saa derfor kan De gerne beholde det ene. Farvel! Paa Gensyn!" — og han lukkede Engelskmanden ud.

Da denne var kommet ned paa Gaden, saa han endnu en Gang paa Fotografiet og gentog:

„Hvor er hun dog skøn! Hun skal ud af dette Fængsel," — sagde han videre, — „om jeg saa skal gaa gennem Ild og Vand!"

Otte Dage gik hen, uden at Edward hørte noget fra den danske Gesandt. Altsaa forstod han, at der ikke var kommet noget Svar fra Yildiz Kiosk. Efter at have tænkt frem og tilbage over Sagen besluttede han at følge Dr. Galés Raad og at henvende sig til den almægtige Vicesultan. Endskønt det, der var blevet fortalt Edward om denne Mands Karakter, ikke gav ham synderlig Lyst til at gøre hans personlige Bekendtskab, fandt han dog, at Hensynet til Alma gik fremfor alt andet. En Aften gik han derfor hen i *„Cercle d'Orient"*, hvortil baade Orientalere og Europæere havde Adgang.

I den første Sal stod der et langt Bord med alle europæiske Aviser, og i de tilstødende Værelser kunde Gæsterne spille Billard og Whist. Klubben plejede at være et Samlingssted for fremmede Diplomater, og Edward fandt ogsaa snart den Herre, som han søgte, nemlig Baron Becksten, Attaché ved den danske Legation. Dette var en ganske ung Mand med et fint Ansigt og en lille, brun Knebelsbart.

Edward hilste ham og satte sig paa Sofaen ved hans Side, idet han sagde:

„Da jeg ikke har hørt noget fra Grev v. Vlügel, formoder jeg, at der heller ikke er kommet noget Svar."

„Nej, Mylord!" — svarede Baronen. „Og Excellencen tror, at vore Anstrængelser vil være forgæves. I Orienten lægger man ikke saa megen Vægt paa et

Kvinderov; den, der har ranet eller købt en Pige, betragter hende som sin Ejendom."

„Men dermed kan man da umuligt slaa sig til Ro," — mente Edward. „Jeg har nylig talt med en tyrkisk Læge, som sagde, at vi burde gaa op til Sekretæren i Yildiz og afkræve ham et Svar. Arabli Izzet kunde maaske udrette noget, hvis man viste ham den Ære at opsøge ham."

„Det er denne Person, hvem en russisk Diplomat for ikke lang Tid siden gav en Ørefigen," — sagde Baronen. — „Araberen bed det i sig og tav."

„Altsaa er han et ærelløst Individ," — svarede Edward.

„Men den unge Pige kan jo umulig forblive her, og er han den eneste Vej til Frelse, da synes jeg, det er vor Pligt at forsøge den!"

„For mig gerne!" — svarede Baronen.

„Skal vi køre derud i Morgen?"

„Med Fornøjelse Mylord!"

„Saa skal jeg have den Ære at hente Baronen lidt over Klokken 2."

XVI.

Den næste Formiddag standsede en Vogn udenfor den mindste Port i Yildiz, og de to fremmede Diplomater steg ud. De gik forbi de fire Skildvagter, og traadte ind i den lille Vagtstue, hvori der sad nogle albanesiske Paladstjenere. Her maatte de to Herrer først aflevere deres Visitkort og vente en halv Time, inden det blev dem tilladt at træde ind paa den første Gaardsplads. Endelig kom en Tjener og sagde, at de kunde følge med. Idet de gik over Pladsen, sagde han paa fransk:

„Der er Mabeyn, hvor Storherren nu giver Audiens hver Fredag. Højere oppe i det næste Hus bor Kammerherrerne og Lægerne. Til venstre ligger Køkkenerne, Overceremonimesterens og de tjenestgørende Adjudanters Bolig. Øverst til venstre ligger Gildingernes Hus, og til højre bor Tahir Pascha, Kommandanten for Livvagten."

De standsede foran et langt ét Etages Træhus, hvor Tjeneren aabnede Døren og bad dem træde ind.

I et stort, tarveligt udstyret Værelse sad to Mænd, ivrig beskæftigede med at skrive. En Mængde Mennesker af forskellige Aldre sad her i Række og ventede paa Foretræde hos Rigets mægtigste Mand.

Efter en Times Forløb kom Turen til de to Diplomater. En Tjener førte dem ind i et lille, firkantet Værelse, hvori der stod et dækket Bord. Foran dette sad en ældre, graahaaret Mand og spiste. Det var Arabli Izzet. Hans Holdning var stram, hans graa Øjne gennemborende og iskolde. Han hilste med en Hovedbøjning, men uden at rejse sig, og idet Tjeneren vedblev at opvarte ham, spurgte han paa fransk:

„Hvem har jeg den Ære at tale med?"

„Udsendinge fra det danske Gesandtskab," — svarede Baron Becksten.

„Danske? danske?" — gentog Izzet, ligesom om han vilde spørge, hvad det var for en Nation?

Han bød Tjeneren paa tyrkisk at bringe sig en Globus, der stod i Vinduet.

Tjeneren bar den hen paa Bordet og satte den foran sin Herre, hvorefter denne sagde til Baronen:

„Vil De behage at pege paa Deres Land!"

Baron Becksten gik frem og pegede paa Danmark. Izzet betragtede Landet, medens han fortsatte med at tygge sin Mad. Han satte først sin lange, spidsneglede Pegefinger paa Danmark og derefter paa Tyrkiet, som om han vilde sammenligne det lille Land i Nord med den ottomanske Kejserkolos, og tænkte:

„Flue mod en Elefant!"

„Hans Ekscellence Greve v. Vlügel," — sagde nu Baronen, — „har haft den Ære at sende Porten en Skrivelse, hvori han som den danske Regerings Repræsentant kræver udleveret en ung dansk Pige, som opholder sig i Haremmet."

„Ja, ja, nu erindrer jeg det!" — svarede Izzet, idet han spiste videre, hurtigt og nervøst. „Brevet er kommet os i Hænde. Men ser De, mine Herrer, de Kvinder, som en Gang er indenfor Haremmets Mure, tilhører min Herre og kan aldrig leveres tilbage."

„Men hun er kommet hertil ved en Forbrydelse," — tillod nu Edward sig at bemærke.

„Det kender jeg intet til," — svarede Sultanens Stedfortræder. „Hvis Europæerne lægger saa megen Vægt paa at beholde deres Kvinder, burde de lære af Orientalerne at bevogte dem."

„Tør jeg vide, om dette er Hans Majestæt Sultanens eget Svar paa Gesandtskabets Henvendelse?" — spurgte Baronen.

„Storherren taler gennem min Mund," — svarede Izzet, hvorefter han nikkede som for at antyde, at Audiensen var forbi.

De to Diplomater maatte trække sig tilbage, medens en tyrkisk Embedsansøger fik Foretræde.

Da de gik ned ad Trappen, sagde Baron Becksten:

„Hvilken uforskammet Opførsel!"

„Ja," — svarede Lord Garwick, — „nu forstaar jeg, at den russiske Diplomat kunde give ham en Ørefigen i hans egen Stue!"

Da de kom udenfor mødte de Dr. Galé.

„Naa, hvorledes er det gaaet, mine Herrer?" — spurgte han.

„Vi har intet udrettet," — svarede Edward. „Det var jo i det hele taget umuligt at underhandle med en saadan Person."

„Aa nej, jeg tænkte nok ogsaa, at hele den Sag var haabløs!" — sagde Lægen. „Men har ikke de to Herrer Lyst til at se Fabrikkerne. Da min Fader er Direktør, saa tror jeg nok, at jeg kan faa Tahir Pascha til at slippe Dem ind."

Jo, det havde de begge megen Lyst til, og de fulgte Dr. Galé over Pladsen til det Hus, hvor Chefen for Tyfenkdschierne havde sin Bolig.

„Denne Tahir er Albaneser ligesom de fleste af Livvagten," — fortalte Galé. „Han begyndte som simpel Stenhugger og henvendte først Opmærksomheden paa sig ved at overvinde en vild Kroater, som var en Rædsel for alle sine Omgivelser. Tahir opsøgte ham i en Kafé i Scutari og udæskede ham til Brydekamp, og efter faa Minutters Forløb havde han sat sit Knæ paa Kroaterens Bryst. Da Abdul Hamid, der den Gang var Prins og sad som Fange i Slottet i Scutari, hørte om denne Albanesers Kæmpekraft, lod han ham kalde og antog ham i sin Tjeneste. Han er vistnok nu en af de faa, som er sin Herre oprigtig hengiven, en af de faa, som aldrig er blevet falsk og uærlig trods tredve Aars Liv mellem intrigante Hoffolk."

Dr. Galé førte de to Diplomater ind i en tarvelig Stue, hvor den omtalte Pascha sad paa en Divan med Benene over Kors og røg sin lange Pibe. Han havde et vildt, men paa samme Tid godmodigt Udtryk i sit mørke, vejrbidte Ansigt. Da de tre Herrer traadte ind, sprang han straks ned og bøjede sig dybt. Han syntes at være gode Venner med Dr. Galé; men da han ikke kunde andre Sprog end albanisk og tyrkisk, maatte de fremmede vente, indtil Lægen havde talt med ham.

(Fortsættes.)

Det tyske Gesandtskab i København.

En Mand, som i den senere Tid er blevet meget nævnt, er Geheime-Legationsraad *von Schön,* der varetager det tyske Riges Interesser ved det danske Hof. De venskabelige Tilnærmelser mellem Tyskland og Danmark, som Flaadebesøget og Kejserens Visit paa Bernstorff gav tydelige Beviser paa, har i ganske særlig Grad taget Vækst i de 5 Aar, hvori Hr. v. Schön har været Gesandtskabschef i København. og han har i det dernæst anden Sekretær ved Gesandtskabet i Paris og avancerede senere til første Sekretær ved samme Legation med Titel af Legationsraad. Efter at han var stillet til Disposition som Geheime-Legationsraad, fungerede han en Tid lang som Overhofmarschal hos Hertugen af Sachsen-Koburg og Gotha og blev sluttelig for 5 Aar siden betroet den meget ansvarsfulde Post som Gesandtskabschef i København, hvor han med megen

Legationsraad Prins Reusz. Fru v. Schön Geheime-Legationsraad v. Schön. Grevinde Bernstorff. Grev Bernstorff.

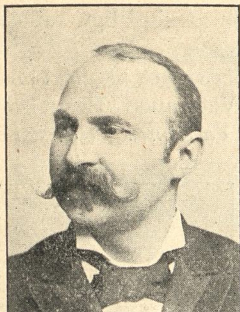
Tidsrum formaaet at skaffe sin mangeaarige prøvede Erfaring og fine diplomatiske Takt almindelig Anerkendelse.

Som saa mange af Tysklands diplomatiske Udsendinge er ogsaa Hr. v. Schön udgaaet fra den aktive Officersstand. I den fransk-tyske Krig traadte v. Schön ind i et Hessisk Dragonregiment og avancerede hurtigt til Løjtnant; men endnu i Halvfjerdsserne gik han over til den diplomatiske Løbebane og blev Militærattaché i Madrid. I 1881 traadte han saa definitivt ud af den aktive Tjeneste og udnævntes til Legationssekretær ved Legationen i Athen, herfra kom han til Bern og i 1885 til Haag, hvor han blev optaget i Adelsstanden, blev Takt har lagt Spirerne til det dansk-tyske Venskab, som forhaabentlig ad Aare skal læge de dybe Saar fra Krigen i 64, som i mange Aar syntes at skulle være en ulægelig Hindring for enhver Tilnærmelse mellem vor mægtige Nabo og os.

I den rent repræsentative Side af sin Gesandtskabsvirksomhed har Hr. v. Schön en sjælden Støtte i sin Gemalinde, der er en født Belgierinde, Datter af den afdøde belgiske Gesandt, Charles de Groote.

Et af den tyske Legations mest omtalte Medlemmer er Legationssekretæren, en veritabel Prins, Heinrich den XXXI Reusz.

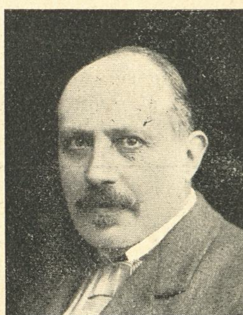
UGENS NAVNE

Restauratør Mygind †.

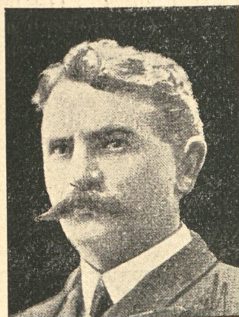
— Restauratør *S. C. Mygind,* Indehaver af de bekendte Mygindske Selskabslokaler og af Taarnpavillonen i Tivoli, døde i Søndags, 56 Aar gammel. Han var en Bondesøn fra Landsbyen Mygind og begyndte sin Virksomhed her i København i en underordnet Stilling ved den samme Forretning i Linnésgade, som han nu ved sin Død var Ejer af. Han var en anset Mand indenfor sit Fag og almindelig afholdt.

— Direktør for Københavns Vej- og Kloakvæsen *Jacob Frederik Meyer* er samme Dag afgaaet ved Døden efter længere Tids Sygdom. Han fødtes i 1849 som Søn af Grosserer Jacob Meyer; hans Brødre er den bekendte Læge, Professor Leopold Meyer og Nationaløkonomen, Kontorchef i Nationalbanken Emil Meyer. I 1867 blev han Student fra v. Westens Institut, tog Aaret efter Adgangseksamen til Polyteknisk Læreanstalt, hvorfra han i 1875 blev Kandidat i Ingeniørfagene. Endnu samme Aar fik Jacob Meyer Ansættelse under Københavns Magistrat (i 4de Afdeling). I 30 Aar havde han saaledes virket i Kommunens Tjeneste, fra 1886 som øverste Leder af alt, hvad der vedrører Gade- og Kloakvæsen, Sporvogne m. m., og i den enorme Udvikling, som paa dette Omraade er foregaaet i vor Hovedstad i den Tid, har den Afdøde den største Andel. Han var da ogsaa en udmærket dygtig Mand.

Direktør J. F. Meyer †.

— Opdageren af Alaskas Guldgruber, den danske Kaptejn *J. E. Hansen* er død i Alaska. Hansen rejste i en ung Alder til Kalifornien, hvor han i nogle Aar levede et meget æventyrligt Liv, bl. a. var han med som Leder til at bekæmpe Kineseropstanden i San Francisko. Kort efter rejste han til Guldegnen i Alaska. Hertil strømmede der Tusinder af Mennesker, og Hansen — *Alaska-Hansen,* som han yndede at kalde sig — fik straks en fremskudt Stilling i Byen Dawson City. Han ledede Proviantforsyningen, bistaaet af 12 Mand, bevæbnede med lange Knive og skarpladte Bøsser. Men han forvaltede tillige enorme Værdier baade i Penge og Gods. Det amerikanske Blad *Railway and Marine News* fortæller saaledes, at han en Gang har haft 7½ Tons Guld under sin Varetægt. Hansen har tjent umaadelige Summer, men ogsaa tabt store Penge. Han kunde sikkert endnu have tjent store Formuer, hvis ikke Døden, der skyldtes en ondartet Lungesygdom, saa brat havde afsluttet den endnu ikke gamle Mands rastløse Virksomhed.

Kaptejn J. E. Hansen †.

Organist Chr. Olsen †.

— Den blinde Organist *Chr. Olsen,* der i 13 Aar har været ansat ved Sct. Mikkelskirken i Slagelse, er afgaaet ved Døden, kun 37 Aar gammel. Den Afdøde var bondefødt i Bjerresø ved Holbæk; han mistede i 7 Aars Alderen Synet ved en Kirtelsygdom. Fra 1881 til 1891 var han anbragt paa Blindeinstitutet, hvor han blev undervist i Violinspil af afdøde Kapelmusikus Schiørring og i Orgelspil af Institutets Lærer, Organist Attrup. Orgelet blev Olsens Instrument; dette behandlede han med inderlig Forstaaelse og opnaaede en særdeles betydelig teknisk Færdighed. Han har komponeret flere Præludier og Postludier og sat Musik til forskellige Sange, bl. a. H. C. Andersens „Det døende Barn", „Sov, mit Barn, sov længe" o. m. fl.

Postekspedient Madsen.

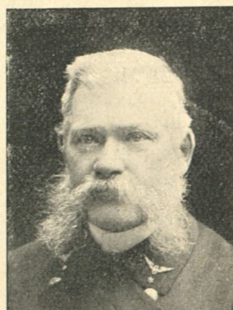
— Postekspedient *M. B. Madsen* i Aalborg har i disse Dage højtideligholdt 25 Aars Dagen for sin Indtræden i Postvæsenets Tjeneste. Af sine Overordnede vurderes han som en dygtig og samvittighedsfuld Mand, og han hører til de ganske vist ikke faa Postmænd, der er afholdt af Publikum i deres Postdistrikt.

Toldassistent P. Christensen

— 25 Aars Jubilæum har ligeledes Toldassistent ved Københavns Toldsted *P. Christensen* kunnet fejre den 5te d. M. Paa denne Dag for 25 Aar siden udnævntes han til Toldassistent, men forøvrigt har han tilbragt ca. 30 Aar i Toldvæsenets Tjeneste. Han begyndte som Volontær paa Toldkontoret i Marstal.

— Den 15de d. M. fejrede Stationsforstander *C. F. Rasmussen* ved Stenstrup Station sit 40-aarige Jubilæum som Jærnbanemand. Den 15de August 1865 ansattes han som Konduktør ved „Dronning Louises Jærnbane". Kort efter forfremmedes han til Togfører, og da den sydfynske Jærnbane blev aabnet i 1876, udnævntes han til Stationsforstander i Pederstrup og forflyttedes i 1891 til Stenstrup. Hr. Rasmussen var med i Krigen 1864 og blev taget til Fange ved Sankelmark.

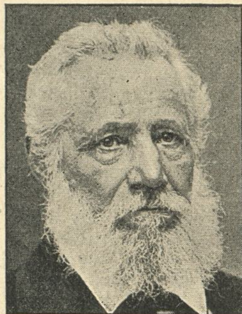

Stationsforstander Rasmussen

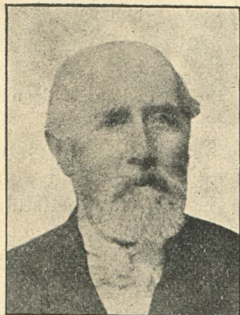

Skovrider Balsløw.

— Fornylig fejrede Skovrider i 1ste Frederiksborg Skovdistrikt, Løjtnant *C. E. Balsløw* sit 25 Aars Jubilæum som Skovrider, og samtidig kunde han se tilbage paa 42 Aars Tjeneste under Skovvæsenet, idet han i 1863 blev ansat som Skovfoged paa Bornholm (Almindingen). Hr. Balsløw blev Student fra Sorø Akademi i 1853, og i 1858 tog han Eksamen som Forstkandidat. Han deltog i Krigen 1864 i Kaptajn Aarøes frivillige Strejfkorps.

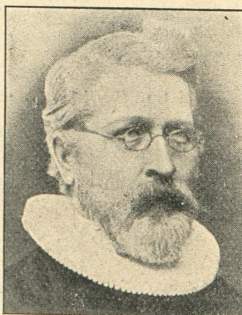
— En af de ældste Borgere i Holstebro, Murermester *J. Ulsøe,* har i disse Dage fejret sit 50-aarige Borgerjubilæum. Hr. Ulsøe, der er af den gamle, solide Skole, blev paa Højtidsdagen hædret paa forskellig Vis af sine Medborgere, af hvem han er i høj Grad agtet og afholdt.

Murermester Ulsøe.

— En i Esbjerg særdeles agtet og afholdt Mand, *Gamle Trellsen,* fyldte i Søndags (den 13. Aug.) 80 Aar. Trellsen fik paa sin 20-aarige Fødselsdag Ansættelse ved Toldvæsenet i Slesvig og blev afskediget paa sin 40-aarige Fødselsdag 1865, fordi han ikke vilde aflægge Ed til den preussiske Konge. Han flyttede saa til Kongeriget og købte sig en Landejendom, som han solgte for en halv Snes Aar siden. Fra den Tid har han været bosiddende i Esbjerg.

Gamle Trellsen.

— Den bekendte literærhistoriske Forfatter, Pastor *Richard Petersen* i Grevinge er fornylig afgaaet ved Døden. Pastor Petersen er født i Glostrup. Han virkede først som Lærer, senere blev han kaldet til Kapellan i Udbyneder og siden til Sognepræst i Snodstrup, hvorfra han i 1886 forflyttedes til Grevinge i Nordsjælland, hvor han virkede, indtil han for et halvt Aar siden tog sin Afsked paa Grund af Svagelighed. Den Afdøde har gjort sit Navn bekendt bl. a. ved sine Monografier af Baggesen, Henrik Steffens, Frederik Barfod og Frederika Bremer. Han blev 67 Aar gammel.

Pastor Richard Petersen †.

— Føreren af Fyrskibet „Anholt Knob“, Kaptajn *Jeppe Carl Jeppesen,* er afgaaet ved Døden, kun 58 Aar gammel. Kaptajn Jeppesen var Sømand fra Ungdommen, han aftjente sin Værnepligt i Marinen og blev Løjtnant i 1872; derefter sejlede han i 8 Aar paa Grønland og kom 1880 i Fyrvæsenets Tjeneste som Styrmand. I 1888 blev Jeppesen, hvis Navn havde en god Klang i Marine- og Sømandskredse, udnævnt til Kaptajn paa „Anholt Knob“. Han døde den 5. August derude paa sin ensomme Post og under Udøvelsen af sin Pligt, ramt af et Hjærteslag.

Fyrskibsfører Jeppesen †.

— Endvidere er en af Postetatens Veteraner, Postmester *Julius Valdemar Hansen* i Stubbekøbing, afgaaet ved Døden den 1ste d. M., 72 Aar gammel. Den Afdøde traadte i Postvæsenets Tjeneste i 1848 og ansattes i 1851 som Assistent i Revisionen. Siden 1876 havde han været Postmester i Stubbekøbing. Han var en afholdt Mand blandt den lille Provinsbys Beboere.

Postmester Hansen †.

Fra Forretningsverdenen.

Ny tiltrædende Abonnenter paa „Verdens-Spejlet“ for Oktober Kvartal faar Bladet gratis tilsendt i Resten af indeværende Kvartal ved at indsende Kr. 1,25 til Hovedkontoret, Frederiksberggade 15, København.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.

Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt

Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 48, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 27. August 1905.

Thorvald Ellegaard.

Sejrherren i det store „Grand prix“ paa *D. B. C.*'s Bane i Ordrup, Søndag den 20. August.

Ellegaard og Poulain.

Det store Cyklestævne er forbi for denne Gang. De mange solbrunede, skrammede og berømte Lægge, der i Grand-Prix-Ugen har trampet Pedalerne ude paa Ordrupbanens Cement, er atter spredte Europa over, hvor de tramper videre den samme Melodi, der for dem er det daglige Brød og for Publikum Underholdning og Spænding i Opløbskampenes korte Sekunder.

Og alt gik, som det skulde. Vi er alle tilfredse. Ellegaard skuffede os ikke. Han tog Stikket hjem og narrede Poulain. Det var et livsaligt Øjeblik, da han fór over Dommerstregen, 4 Tommer foran Verdensmesteren. Det blev Poulain nogle dyre Tommer. Han havde saa sikkert ventet Grand-Prix'ets største Bid, de 1000 Frcs., — nu maatte han nøjes med usle 300! Enhver kan sætte Regnestykket op, hvormeget de 4 Tommer kostede Poulain i rede Penge. Men hvad, han har vel Raad dertil!

Det var sjette Gang, Ellegaard vandt det danske Grand-Prix. Første Gang var i 1899. I 99! Tankerne gaar tilbage og vender sig mod Ellegaards tidligste Cykleaar, da han endnu kun var en fattig, ukendt Svend i Cyklisternes brogede Flok, af hvilke kun saare faa naar saa langt som han.

Ellegaard er som bekendt Fynbo. Han er født i Fangel ved Odense for 28 Somre siden. Hans Fader var Gaardmand, og Thorvald lærte i sin Ungdom Murerprofessionen, men Cyklen var ham altid kærere end Murskeen. I al sin Fritid laa han og rakkede af Sted paa Landevejene, og det varede ikke længe, før han meldte sig som Amatør. Den Gang havde vi for Resten kun Amatører.

Verdensmesteren Poulain.

Slagelse Cyklebane har Æren af første Gang at have set Thorvald Ellegaard gaa i Start, men den Begivenhed løb ganske stille af. Vejen til Verdensberømmelsen var endnu lang og tornefuld. I 1894 startede Ellegaard paa Ordrup-Banen. Det var i Handicap over 10 Omgange, han havde 330 Meter Forspring — og han vandt. Men saa flov var han over Forspringet, man havde givet ham, at han næsten ikke var til at formaa til at hente sin Præmie. For Folk, der kender Ellegaard, er dette lille Træk betegnende, thi faa er saa tilbageholdne og beskedne som han. Skoleinspektør *W. D. Rasmussen,* som er en af Thorvald Ellegaards ældste og bedste Venner, fortæller, at saadan som Thorvald er nu, var han allerede som Barn. Han var saa genert og undseelig, at han, naar der kom fremmede i Besøg, skyndte sig at tage sit Legetøj og gemme sig hen for sig selv i en Krog.

Ellegaard var en flink Amatør, men kom aldrig blandt de allerførste. Vendepunktet i hans Cyklist-Karriere er Aaret 1898, da han og Broderen Peter kom paa Trænerskolen i Graz i Østerig, hvor saa mange af Verdens bedste professionelle Ryttere har faaet deres Uddannelse. Det var en drøj Skole, men den bar Frugt, og da Thorvald Ellegaard kom hjem herfra, var han udrustet til at erobre Verden. Men det vidste han ikke selv. Han deltog i det danske Grand-Prix 1898; det var første Gang, det afholdtes, og han blev Nr. 3 efter Louvet og Green.

Men til Udlandet vilde han ikke. Han var for beskeden. Han generede sig for den store Verden, og hans Venner maatte halvvejs tvinge ham af Sted. Naa, af Sted kom han da, og fra nu af er han en Stjerne i Opgang. Han smaasejrer rundt om i Europa — han vinder det danske Grand-Prix i 1899 og bliver i 1900 Nr. 2 efter Meyers — men det store Slag, der sætter ham forrest blandt de første, er Sejren i Verdensmesterskabet 1901 i Berlin. Tre Aar siden den Gang har han været Verdensmester og to Gange Nr. 2, et ganske enestaaende Fænomen.

Han kunde være blevet det i Aar igen, om han havde været lidt større Taktiker, end han er. Men Taktik og Akrobatik var aldrig hans stærke Side, og derfor narrer hans Modstandere ham engang imellem; dog — naar *le terrible danois* bliver vred og kører til, da er der kun faa, der løber ham op. Der er ingen i Verden, der kan gaa gennem et Sving som Ellegaard.

„Og hvad har Ellegaard saa tjent?“ — spørges der saa ofte. Det nytter ikke at henvende Spørgsmaalet til ham selv, for han svarer ikke. Han er overhovedet lidet meddelsom og ynder ikke at interviewes. Men saa meget er vist: Ellegaard er en Mand paa mindst 150,000 Kr. Han tjener ca. 30,000 Kr. om Aaret og kan formodentlig blive ved nogle Aar endnu. Slet ingen daarlig Forretning.

„Hvorfor vandt De ikke Verdensmesterskabet i Aar?“ var det Spørgsmaal, der forleden blev rettet til Ellegaard. „Fordi den bedste vandt,“ svarede han roligt. Misundelig er han skam ikke.

„Den bedste“ — det er *Poulain*. Og Poulain er god nok. Han er kun nogle og tyve Aar, men en kraftig, tætbygget Rytter, hvis Øjne straaler af Energi og Vilje. En hel lille Atlet at se til, naar han er i Sportskostyme, men civil ser han ikke ud af meget. Han har tjent sine Sporer rundt om i de franske Provinser, men var indtil i Aar ukendt i Paris. I „Grand-Prix de Paris“ slog han igennem. Han vandt ganske vist ikke 1ste Præmie — den løb Amerikaneren *Kramer* af med — men han blev Nr. 2, og slog iøvrigt gentagne Gange Kramer baade før og efter Grand-Prix.

Han har — som ovenfor berørt — besejret Ellegaard ved Verdensmesterskaberne i Antwerpen i Juli i Aar og et Par Gange senere paa den lille Buffalo-Bane i Paris, hvor Poulain, der er en Taktiker af Rang, føler sig langt bedre tilpas end Ellegaard. Han er sikkert Ellegaards Overmand paa de korte Distancer, men i de lange og mellemlange Løb er Ellegaard endnu den første.

Disse to Ryttere — Ellegaard og Poulain — for Øjeblikket vistnok Verdens bedste — vil sikkert mødes mange Gange endnu i Kampen om Førstepladsen. Lad os haabe, at „den bedste“ altid maa sejre.

Asmus Diemer.

Den gamle Skjald.

Holger Drachmann er blevet Militarist. Det er anden Gang i hans Liv, han indtager dette Standpunkt.

Sidste Gang var, da han skrev Festsangen til Garderhøjfortet i Provisoriedagene og fik Ridderkorset som Belønning for sit Frafald.

Nu er Ridderkorset, som i Mellemtiden har været i Studenterforeningens Spyttebakke og andre Skammekroge, igen kommet til Hæder og Værdighed, og forrige Lørdag sad det i Skjaldens Knaphul, da han fremsagde sit Digt ved Kasinos Aabningsforestilling.

Samtidig er det begyndt at rasle med Sværd og Klinger i hans Digte. De mere moderne Kanoner, som er langt mere prosaiske baade i deres Ydre og Virkning, lader sig ikke saa godt anvende i bunden Stil.

Men paa Kaarder, Klinger og Hellebarder har Drachmann god Tid.

Naa, det er der jo i og for sig ikke noget mærkeligt i, al den Stund Drachmann har nok af den Slags i sin hele Poesi, til at forsyne Schillers samtlige Værker med, endog i Riis-Knudsens Iscenesættelse.

Men desværre er Kaarden ikke længere for Drachmann en Teaterrekvisit, som han benytter til Staffage i sin Glansrolle som middelalderlig Landsknægt i Forbindelse med Krus og Pigebørn.

Nej, det er meget mindre ufarligt.

Men da han stod i Kasino, tog man det dog ikke saa alvorligt, at han vilde „værge Haabet og styrke Modet“.

Drachmann har jo sagt saa meget ved festlige Lejligheder.

Men i Tirsdags paa Sommerlyst saa man, at han virkelig havde faaet et uhelbredeligt Anfald af Krigsgalskab.

I sit Digt „Norden“ lovpriste han den krigsgale Storsvensker med den „fornstore“ Fortid og gjorde baade Danmark og Norge til en graa Klump af Smaakravl uden ædle Krigslyster.

Drachmann har altid gjort alle til Smaakravl, som ikke netop var saa heldige at lide af den samme Galskab, som han paa det Tidspunkt selv var Offer for.

Men her var intet Haab om Helbredelse muligt. Ved sin Erklæring, om at han ligesaa lidt attraaede at blive Konferencier som Konferensraad, havde han jo straks paa Forhaand udelukket enhver mere menneskelig Forklaring af denne Tilnærmelse til Ministeriet.

Men dette var Krigen for Krigens egen Skyld. — Det fremgik klart af et lille Digt, som hed „Gladiolus“.

Tre Pager sidder sammen, og hver har sin Yndlingsblomst, som han lovpriser. En holder af den mørke Roses drømmende Elskov, en anden af noget andet; men den tredje, den sidste, lovpriser Sværdliljen: *Gladiolus*, med Slag i Bordet og Haanden paa Kaardeskaftet.

Meningen var jo tydelig nok, og at det var Drachmanns egen, forstod man da man saa hans funklende Øjne og lange fægtende Arme.

Gladiolus — blev da ogsaa det forløsende Ord, som han til Afsked raabte ud over Forsamlingen.

„Gladiolus“ er det Slagord, som i den kommende Tid vil blive drejet og endevendt, grint af og taget alvorligt, gaa fra Mund til Mund, og til sidst havne i Befolkningens Ordforraad, som en ny og kærkommen Betegnelse for alt mellem Himmel og Jord.

„Den aarlige Revy“, „vort Hang til Skadefryd, vor Sans for billigt Sjov og Godtkøbslatter“ vil Drachmann næppe denne Gang slippe helskindet fra.

Men naar Bokken-Lasson i den kommende Uge staar frem paa Sommerlyst og synger hans Viser fra den gode Tid, saadan som kun hun kan synge en Vise, saa vil den friske Blæst fra hans stormfulde Ungdomsdage feje alle de graa Frafaldets Skyer til Side og ruske saa kraftigt i Sværdliljens Krone, at den staar tilbage som en latterlig afbladet Stængelpind.

Og vi vil hædre den gamle Skjalds hvide Haar for hans Ungdoms røde Blod. **A. W. H.**

En Ven af mig fortalte:

Den fine Skabning paa Jorden, den engelske Miss, bruger White Rose paa sit tynde Blondelommetørklæde. Den er saa lys og sirlig, denne Duft. Og den engelske Frøken er ogsaa mangen Gang sirlig og lys. Men pludselig, uden Du kan opdage Grunden, ser hendes kolde, graa Øjne længe paa Dig, og Du bliver ganske ør . . . og ligesaa pludselig synes Du, at en dulgt Ild brænder bag hendes dæmpede, kølige Ord . . .

Jeg havde en besynderlig Oplevelse i London. Jeg boede i et udmærket Pensionat. Til Bordfælle havde jeg en ung, nydelig Frøken. Hun var noget af det blondeste, jeg har set, hun lignede en af disse hvide, engelske Roser, hvis Blade er yppige af Olje. Jeg gjorde hende smaa Tjenester: rakte hende Osten, eller Oksekødet eller, hvad hun havde behov . . . ah, Tak, mange Tak! Den myge Stemme var venlig og høflig . . . og pludselig kom en mildest talt snurrig Betoning, som jeg kort og godt ikke forstod . . .

Og hendes Øjne . . . disse hundrede ligegyldige Øjekast, hun leverede fra sig, — for saa pludselig, som før er sagt, at stirre med de store, graa Øjne, saa man blev hed, som drak man iskold Likør.

* * *

En Sommernat laa jeg rolig i min Seng og sov. Jeg vækkedes pludselig. Nogen var i mit Værelse. Jeg fór op i Halvsøvne og sad og stirrede. Jeg gned mine Øjne for at blive bedre vaagen. For jeg drømte vist . . . *Hun* stod der foran mig i en fin, lyserød Morgenkjole . . . fuld af Blonder og Kniplinger naturligvis, hun stod der foran mig, hun den blonde, engelske Frøken, hvis gurglende Stemme altid sagde slige korrekte Ord. Hun havde Lys i Haanden — saamænd havde hun det . . . Jeg begreb ingenting, vilde snakke, spørge, hun løftede Fingeren som til: Tys. Hun slukkede Lyset.

Hun blev Fabeldyret. Er det ikke Vampyren, der er bleg, men med blodig Mund.

Jeg forstod i Grunden ingenting. Dette var hende, der for to Timer siden havde siddet i Pensionatets Salon og drukket sin The og spist de smaa Kiks, mens hun snakkede om Kricket og Krocket.

Det første Morgenlys begyndte. Hun smilte henrivende og nikkede og kyssede paa Fingeren, mens hun listede bort:

„Du kære, Farvel.“

— Jeg traf hende næste Dag. Jeg er ingen Klodrian, det véd Du nok. Jeg hviskede ikke noget til hende; man kunde jo have hørt det. Men i et Øjeblik, da ingen lagde Mærke til os, smilte jeg til hende og saa hende i Øjnene.

Løb Hovedet mod en Mur, og Du vil føle, hvad jeg følte! Hun saa forundret paa mig, trak sine Øjenbryn lidt i Vejret, som vilde hun udtrykke: hvad gaar der af Manden? Tænke sig til: ikke et Blink i Øjet! Ikke det mindste Smil!

For Fanden! Jeg bandte mange Gange ved mig selv. Hvad skulde sligt være godt for? Jeg havde saamænd ikke drømt, her i mine Arme havde jeg holdt hende fast. Jeg havde endog hendes Blondelommetørklæde, som hun havde glemt... Det duftede fint og hedt som en ung Rose. „White Rose“.

Hm, tænkte jeg, selvfølgelig vil hun ikke kende mig mere. Hun angrer nok den Historie. Hun skammer sig dydigen over sin ubesindige Adfærd. Den lummerhede Sommernat var Skylden . . .

Et Par Nætter efter sov jeg tungt. Jeg vækkedes af en let Haand paa mit Bryst. Jeg for op. „Ikke bliv bange, kære,“ hørte jeg tæt ved mit Øre, „det er mig . . . det er Grace . . . det er din Grace.“

Der stod hun igen. Hun smilte. Aa, det var Smilet fra sidst . . . Og hun selv, den blonde Zitteraal . . . som man kunde blive rasende paa . . . og endda elske netop for hendes anstændige Lader og hendes hyklerske Øjne . . .

„Er det nu virkelig Dig, Grace.“

„Ja, min Ven, det er din Grace . . .“

„Hvorfor var Du slig, sidst jeg traf Dig?“

„Aa, hvorfor spørger Du . . .? Tænk paa hvordan jeg er *nu*.“

„Men hvordan vil Du være i Morgen?"

„Aa, Du kære, jeg ved bare, hvordan jeg er nu. Forstyr mig ikke."

Men næste Dag var det mig, som hilste afmaalt. Blev hun nu ikke lystig? Syntes hun ikke selv nu, at Højtideligheden var en Smule komisk? Nej, hun hilste igen paa den nydeligste Maade.... Spurgte mig senere, trods vi stod for os selv, ganske rolig, om jeg skulde høre en berømt Pianist den Aften. Talte videre om Musik...

Jeg har hørt Snakke om Mennesker med Dobbeltliv. De véd ikke om Dagen, hvad de foretager sig om Natten. Naar jeg saa denne anstændige Mine og hørte denne milde, rolige Stemme, tænkte jeg nu og da: skulde *hun* føre et saadant Dobbeltliv?... Aa nej, disse kolde, graa Øjne, hvor de hyklede, og denne lille, vakre Haand, som skar Frugt... aa, saa sømmelig den saa ud, og hvor den dog kunde kærtegne, og det regelmæssige Ansigt — hvor Smilet pludselig kunde trække Fligen tilside og aabne Udsigt til den vildeste Lyst.

Min Ven tiede lidt, før han vedblev:

„Jeg tror nok, at Frøken Grace følte en Del for mig. Jeg har mine Grunde til at tro, at hun endog følte svært meget for mig, trods hun aldrig sagde det ligeud, men mere lod, som vort Bekendtskab var flygtigt og letsindigt....

Javist følte hun en hel Del, og jeg tænkte ved mig selv: „naar jeg nu skal rejse — mon hun ikke gør Vanskeligheder? Mon hun ikke da bliver som andre Landes Kvinder, der græder og falder i Besvimelse. Mon hun ikke kræver, at vi skal mødes paa ny? Mon hun ikke sender mig ulykkelige Breve?

Jeg pakkede mine Kufferter sidste Dag. Jeg traf Grace blot en eneste Gang. Hun smilte meget venlig: „Nu, har De det travlt?" „Aa ja jeg har." „De skal jo rejse i Aften." „Ja, med „Sirius" Kl. 9." „Aa, med „Sirius", og Kl. 9... vi ses nok." „Det gør vi nok, Frøken Grace."

Var hun ikke en Smule bleg? Dirrede ikke hendes Mund, medens hun talte de ligegyldige Ord?...

Nogle Timer efter ventede den Vogn udenfor, som skulde køre mig til Skibet. Jeg sagde Farvel til alle i Pensionatet. De var alle yderst venlige. Jeg tog dem alle i Haand... jeg ventede paa Grace; hun maatte da komme. Men hun kom ikke... Værtinden søgte hende, kom tilbage og rystede paa Hovedet: Frøken Grace er ikke paa sit Værelse... Jeg skal hilse hende fra Dem... hun maa være gaaet paa en Koncert.

Jeg kørte ned til Skibet. Ordnede min Bagage og gik op paa Dækket. Der var endnu et Kvarter til Skibets Afgang. Jeg stod stille ved Rælingen og saa opover Kæmpebyen. Dens Millioner af Lygter og Lys var tændt, en rødlig Taage stod højt mod Himlen.... Alle dens Rigdomme, dens Forlystelser, dens Herligheder. ... Jeg tænkte ikke saa meget paa dem, jeg tænkte paa en blond, vild, ufattelig Pige, som jeg elskede et bitte Gran, unægtelig... og som jeg nok tror kunde fordrage mig med... og som faktisk lod mig rejse uden at unde mig et Farvel... som sagde mig et koldt: „Aa, vi ses nok" som sit sidste Ord.

— Jeg hørte pludselig lette Skridt, og jeg følte nogen gribe om mig... en fin, hed Duft af Kvinde og Roser.... „Aa, Kære, Farvel, kære, kære!" Jeg vendte mig.... Grace i en stor Aftenkaabe, hvorfra hendes myge Skikkelse smuttede frem.

„Er det Dig, Grace.... Saa kom Du alligevel for at sige mig Farvel."

„Jeg turde ikke staa blandt de andre... det vilde være ondt, og jeg havde ikke magtet det." Hun smilede sødt: „Nej, Du kære, da havde jeg vist ikke længer kunnet hykle."

„Farvel, kære Grace... Du... min... disse Maaneder i London... jeg husker *Dig* først og fremmest."

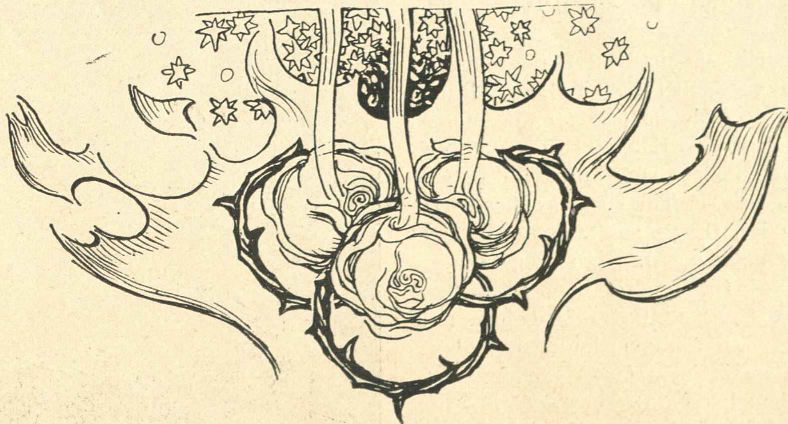
Dampskibet ringede til Afgang.

„Farvel."

„Farvel."

Hendes store graa Øjne glimrede af Taarer. Saa trak hun Sløret ned for sit Ansigt og hoppede let og forsigtigt i Land.... Hun vendte sig endnu engang, sprang saa i en Vogn, der rullede afsted...

En fin Sky af White Rose laa og drev i Luften efter hende og trængte et Nu gennem Londonerluftens tunge Kulrøg og Taage.

Albert Edelfelt.

* 21. Juli 1854 — † 17. August 1905.

Der er Kunstnere, der allerede i levende Live naar Berømmelsens højeste Tinder. Det er dem, der er fødte

Albert Edelfelt.

af alle Tidens levende Strømninger — som smaa Indsøer, dannede af flere Strømmes Sammenløb. Det aabne Hav er stort og rigt nok til at optage Floder i sig — og dog samtidig lade sine Vandes Vælde være den herskende. Og den Kunstner skal være gigantisk, som kan optage i sig alt, hvad der lever i hans Tid og samle det i sig som i et Brændpunkt, hvor Kimen lægges til en ny Tids nye Værdier. De Kunstnere, der er saaledes — som de store, rige Have — de vinder først Berømmelsen i en senere Tid, end den, de levede i. Men de, der kun er som Strømmenes Sammenløb i den lille Indsø, de, der ikke formaar at omvurdere de Tidens Strømninger, som ogsaa er deres — de kan altid være sikre paa at vinde Hobens værdiløse Ros.

Edelfelt var en af disse sidste. Halvfjerdsernes romantiske Fædrelanderi var gaaet ham i Blodet, Runeberg og Topelius var Sol og Maane paa hans Barndoms Himmel. Der lagdes i den unge Edelfelts Sjæl et Hang til det fædrelandske Massemaleri, som kun avler Teaterkunst af den Art, som til evig Tid vil reproduceres til al Verdens Familiejournaler. Og da han kom ud i Verden, føjedes der nye Strømninger dertil. Han drog først til Antwerpen, hvor Aanden fra Hendrik Leys Dage herskede — en Genopvaagnen af Memlings rene og primitive Kunst. Men det gode, han muligvis kunde have lært af den, det maatte nødvendigvis — for en Karakter som hans — udvandes og banaliseres af den Tendens, som herskede i Paris paa den Tid, da han kom dertil. Franske Kunstnere har jo altid været af dem, der holder sig til Overfladen. Form var det eneste, de stræbte efter; — Indhold brød de sig ikke om (ud over det rent fortællende). Af store Malere, Tegnere og Billedhuggere har Frankrig haft nok — af store Kunstnere kun yderst faa. Stærkest var denne Bevægelse, der søgte en ny Form, i Firserne. Overfor hinanden stod to Grupper, Akademikerne og Impressionisterne, der hver for sig troede at eje de Vises Sten, skønt de i Virkeligheden begge vilde det samme. Begge Parter søgte de jo kun det i Kunsten, som Fremtiden utvivlsomt vil overlade Amatørfotograferne.

Edelfelt reves med i denne Bevægelse. Den mødtes i ham med hans Ungdomslyst til Historiemaleriet, *„la grande peinture“*, der gav Afløb for hans Patriotisme og for den Finnerne egne Kærlighed til den store melodramatiske Gestus. Glimrende teknisk Begavelse og Mangel paa kunstnerisk Personlighed gik op i en højere Enhed, der frembragte saa banale og kedelige, men fænomenalt dygtige Billeder, som det grufuldt sødladne „Dronning Blanca og Prins Haakon“ („Ride Ranke“) og „Hertug Carl ved Clas Flemmings Lig“ — det rene Teatermaleri. Og bedre blev det ikke, da han, der havde et skarpt Blik for Modens Luner, senere malede „Kristus og Magdalene“ à la Fritz v. Uhde, sødladne Landlivsscener à la Bastien Lepage og lignende Motiver — alle smagløse og hule, men gjorte med en glimrende teknisk Færdighed.

Især maatte dog Rutinen komme ham til Hjælp ved Portrætmaleriet. Her naaede han højest — især i Billeder af Mennesker, hvor Formen er interessantere end Karakteren. I Frankrig naaede han ligefrem Berømmelse — og fra et fransk Synspunkt med Rette, thi det var jo en fransk Berømthed, han malede. Fra kunstnerisk (d. v. s. almen-menneskeligt) Standpunkt derimod maa netop hans berømteste Portrætter fordømmes — saaledes Billedet af Pasteur, der er blottet for enhver Karakteristik udover de rent ydre Attributers. Dér og i Billeder som det af den finske Sangerinde Aino Achté ved den store Opera i Paris, viser hans Kunst sig som det, den er: glimrende Overfladekunst — Simili.

Med *Edelfelt* er en af de Kunstnere faldet bort, som

Ride Ranke.
(Dronning Blanca og Prins Haakon.)

mere end de fleste har Skyld i Publikums Nøjsomhed overfor Kunst. „Kunsten for Kunstens Skyld“ — lyder

godt nok som Ordspil. Men den Kunst, som bliver til for sin egen Skyld, d. v. s. som Maal og ikke som Middel, den er ganske uden Værdi for Mennesker. Et Øjebliks Nydelse — og intet som helst mere. Herhjemme er den endnu den herskende — det er den golde Kunst, der udøves af Malere, der som *Edelfelt* ejer en straalende Form, men intet Indhold.

Ved *Edelfelts* Død aabnedes en af de mange Jærnporte, der alle skal sprænges, før Vejen til Guds Himmel bliver aaben for den Kunstner, der vil sætte sig paa Skaberens Trone for at danne Menneskene i sit Billede og lade sin Vilje lyse over Verden. —

Louis Kohl.

Jules Jaluzot.

Det Navn, der staar over disse Linier forbandes i denne Tid af Tusinder og atter Tusinder i Paris, ja i hele Frankrig.

Og dog er det en ren Tilfældighed, at ikke de samme Tusinder og langt flere med tiljubler Jules Jaluzot som Velgører og Geni.

En gal Spekulation, en eneste Gribenfejl, har gjort Velgøreren til de fattiges Udsuger, til den samvittighedsløse Skurk, der spiller Bold med Millioner, med andre Folks Penge. Blot fordi et Par Millioner løb ham ud af Hænderne og forsvandt mellem Fingrene, blot fordi den Hjærne, der var vant til at regne med Milliarder, havde været for rask i Hjærnevindingerne, da det kun drejede sig om Millionerne.

Thi det er som bekendt ikke paa Gerningerne, vi skal dømmes, men paa Gerningernes Resultater.

Den Sukkerspekulation, som fik det hele til at ramle for Jaluzot, var sikkert fin nok, men det var bare Resultatet, som var uheldigt. Paa andre Spekulationer, som maaske ikke havde været halvt saa fint udtænkte, havde han jo tjent Millionerne op til Milliarder; men hvad bryder de, der nu har mistet deres Penge, sig om det.

Og nu er Jaluzot færdig. En god Kunstberider skal jo engang før eller senere knække Halsen, og Jaluzot var Jonglør og Taskenspiller i Pengesager. Hans sidste Kunststykke med at faa et Par Millioner til at forsvinde, morede aabenbart ikke det højtærede Publikum.

Og nu er han sat under Tiltale. Publikum vil have sine Penge igen.

Men det er interessant at gennemløbe hans Bane — i Tankerne.

Han var Chef for det store Modemagasin *„Le Printemps“* i Paris. Han havde tjent det op til at være en farlig Konkurrent for baade *„Louvre“* og *„Bon marché“*. Hver lille pyntesyg Grisette, hver højfornem Dame kendte *„Printemps“* og havde rodet rundt i Jaluzots store Kramkiste.

Og da Jaluzot havde faaet Pengene, begyndte han at række efter Magten og Æren.

Han lavede Bank for *„Printemps“* Kunder, som var ganske særlig henrykte ved at faa Andel i den Forretning, der trivedes ved deres egne Penge.

Og Jaluzot rakte videre. Og han slog ind paa den sædvanlige Spekulanternes Vej.

Han købte Blade for at skaffe sig politisk Indflydelse, to Pariserblade *„La Patrie“* og *„La Presse“*, samt diverse Provinsblade. Allerede Navnene siger, hvad det var for en Politik, han førte i sit Skjold.

Han var Nationalist om en Hals, Katolik i stor Stil og Militarismens svorne Ven.

Og alt lykkedes for Jaluzot. Han blev valgt ind i Deputeretkamret, og snart spirede Æreslegionens røde Blomst i hans Knaphul.

Og der var nok Hænder, der holdt ham oppe; thi der var ikke mange, som kunde sige sig fri for at have Penge staaende i Jaluzot.

Det var en Væddeløber, som det nok var værd at holde et Par Francs paa.

Men nu ligger han der og har knækket Halsen paa denne sidste Forhindring.

Der er stor Ophidselse ved Totalisatoren, og kun de faa fornuftige, som holdt paa en eller anden mindre springsk Outsider, griner lunt i Skægget.

Spillelidenskaben i det franske Samfund er paa Kogepunktet, mens de sørgelige Rester af Favoriten Jules Jaluzot trækkes op til Domstolenes Veterinærskole for at faa den sidste Salve.

Paris, August 1905.

Canaille.

Kejser Franz Josef af Østerrig-Ungarn

fejrede den 18. August sin 75-Aars Fødselsdag. Han har baaret Kejserkronen siden den 2. December 1848.

Høsten.

Mørke Skyer jager over Sletten ved Herløv. Landskabet ligger i afdæmpet graat. De straatækte, mørke Gaarde stikker op af graalige Stubmarker med spredte, gulgraa Korndynger. Høstfolkene ude paa Markerne er helt sorte. Piletræerne derhenne ved Grøften klaprer deres mørke Blade sammen, saa det lyder som Kastagnetter.

Der er Efteraar i Luften.

Men pludselig kommer en Lysbølge jagende over Sletten en halv Mils Vej borte, og Landskabet jubler atter med alle Farver. Gaardenes hvide Vægge gnistrer i Solen som Kridt mod de brede Roemarkers dybgrønne, bevægelige Flader, og et ildrødt Tegltag i en gul Kornmark lyser som et Flag.

Det er Sommer endnu, Høsttid med tusinde Stemninger i Luft og Skyer og tusinde Stemninger i Bondens Sind.

Mejeren.

Den sindige Bondemand er helt forandret i Høstens Tid. Han er nervøst paa Færde tidlig og silde. Allerede Kl. 4 høres en Træskoraslen mod Gaardens runde Sten, det er Husbonden, som gaar udenfor og studerer Vejret i den halvmørke, uhyggelige Morgen.

Saa vækker han Folkene og synes, at alt gaar for langsomt. Han bander afsides og skælder dem ud, som han tør skælde ud.

Endelig drager Folkene i Marken med Leer og River paa Nakken og den forsvarlige Madkasse; — men en halv Time efter falder en tæt Landregn. Folkene vender atter hjem, mens Bondemanden staar stille med krumme Knæ i Portaabningen og stirrer ondt mod Skyerne.

Regner det to Dage i Træk, ser han sin Gaard stillet til Tvangsauktion. Efter en Uges jævn Regn har han lidt alle menneskelige Kvaler, fra dyb Anger over alle sine Synder til dump, kogende Fortvivlelse mod Forsynet.

Men endelig skinner Solen paany, og hele Landet lever op. Falliten undgaas. Angeren glemmes. Der høstes atter.

Høstpigen.

Rundt paa de fugtige Marker myldrer brune, skæggede Mænd med pjaltede Bukser, men forholdsvis rene Skjorter, og Kvinder, som er krumme i Ryggen af at bøje og rette sig tolv Timer om Dagen.

Gaardens ældste Karl gaar bred og knokkelstærk i Spidsen for de seks Høstfolk. Han er en Kæmpe til at arbejde. Han svinger Leen fire Alen tilbage og fire Alen frem i den tykke, graagule Havre. Han leger med Leen. Kornet falder susende for hans Fødder. Efter hvert Slag planter han sine store Træsko dybt i det grønne Græs, som danner Bunden af Kornmarkerne.

Han er et sandt Arbejdets Rovdyr.

Bag ham halser en spinkel, halvvoksen Dreng i kulørt Skjorte med sin Le. Han snøfter og sveder, bander sikkert indvendig. Hans unge Ansigt er sammenbidt i blussende Energi. Fra hans skarpe Næse drypper Sveden ned paa Skjorten, som efterhaanden bliver graa og vaad. Den unge Mands spinkle Legeme protesterer voldsomt mod Slidet.

Hesten i den stille Gaard

Og aller bagest kommer den lille, halvgamle, forasede Husmand, Danmarks Fremtid, i sveddryppende Uldtrøje.

Denne Fremtid er uhyggelig at skue.

Manden dør ligefrem af for meget Slid. Han er baade duknakket og kalveknæet, og hans Hoved ligesom tynges af den store, sortsmudsede Straahat, der kaster en dyb Skygge over et tungt, alvorligt Ansigt med sortgraa Skægstubbe.

For hvert Hug, han tager, dirrer Mundvigene, og hans store, kolde Øjne stirrer ondskabsfuldt mod Jorden. Han tygger arrigt paa en elendig fortygget Skraa, saa lysebrun Saft løber i en fin Stribe mellem Skægstubbene for endelig at dryppe helt ned paa den sjaskede Uldtrøje.

Husmanden hugger løs med skummel Energi og tænker paa sin egen Mark derhjemme, som han skal meje i Aftenens graa, naar det endelig bliver Fyraften hos Bondemanden.

Mellem disse Mænd ligger tre forasede Kvinder og samler op.

Nu ligger hele Landskabet levende i Middagstidens prægtige Sol. Paa alle Marker svinger Høstmændene de blanke Leer. Store, tunge Høstvogne duver sindigt hjemad som rullende, firkantede Kasser, der er lige ved at vælte. Fra Gaardene kommer glade Smaabørn løbende ud paa Marken, mens Akssamlerne, Indsidderens Kone og Børn, kravler langsomt frem paa alle fire med smaa Lærredsposer foran paa Maven.

Ovre fra Herregaardsmarken lyder en Klapren som af hundrede Storke. Det er den moderne Høstmaskine, der ruller frem. Dens Vinger flyver rundt og kaster hurtige Skygger over det lyse Korn, og Kornet styrter

Høstfolkene vender hjem.

som et Vandfald efter Maskinens Staalklinger.

Den forasede Husmand ser langt efter Maskineriet. Han beder Vorherre bevare sig for dette Djævelskab, som vil tage ham Brødet ud af Munden.

De seks Mejere hugger videre opad mod Gaarden

Der køres ind.

og standser endelig Arbejdet. Det er omsider blevet Middag. Rundt fra alle Marker vender Folkene hjemad med Leer og River over Skuldrene til den solide Middagsmad.

Der bliver helt stille paa Marken. Kun en svag Raslen fra Negene og en Duesværms Klapren naar vort Øre. Naar Maden er spist i den fluefyldte Borgestue, breder Roen sig ogsaa til Bondegaarden, hvor alle nu sover trygt.

Karlene har slængt sig i Skyggen af Hæssene bag Gaarden. Pigerne snorker i Loen. Manden og Konen hviler i Sovekammeret. Ikke Spor af Menneskeliv ses eller høres. Kun Hønsene farer rundt paa Gaardspladsen under mange bløde Kluk, og den straalende Hane marscherer stolt indad Køkkendøren med et Par Høns efter sig.

En af de Heste, som har slidt hele Formiddagen, gumler langsomt Grøntfoder i sig. Den er saa mæt, at den er ved at revne. Endelig gaar Hesten stille hen til den gamle Træpumpe og snuser efter Vandkarret og marscherer videre mellem Høns, Ænder og Gæs ind i Skyggen af de okkergule Vægge til sin Stalddør. Her staar den og kigger over det graa, solbeskinnede Tag med de grønlige, tykke Mosflager, som om den grundede over noget.

En Flok snadrende Gæs vrikker lige forbi den ud i Stubmarken.

Høstmiddagens dybe Ro hviler over hver en dansk Gaard.

— — Først i September slutter Høsten. Saa følger Høstgildet med Dans og Punsch i den oplyste Gaard, der nu ligger mellem flade, øde Stubmarker.

Og hen i September pløjes Markerne paany, og ny Udsæd saas.

Efteraarsstormene buldrer over Landet, Regnen styrter ned og opløser Kornet, som spirer og gror i den tunge, vaade Jord for næste Sommer at sætte Aks og modnes og blive mejet paany.

Saaledes ruller denne Evighedsmaskine i Tusinder af Aar, saalænge vor gamle Klode har Kræfter til at nære levende Væsener.

J. P. Brochmann.

Demonstrationer paa Island.

Den 1. August fandt der i Reykjavik store Demonstrationer Sted imod den islandske Minister *Hafstein* i Anledning af Telegrafspørgsmaalet.

Da Efterretningen herom naaede op i Landet, enedes Bønderne i det sydlige Island, om — endskønt det var i den travleste Høst — at møde i Reykjavik for at

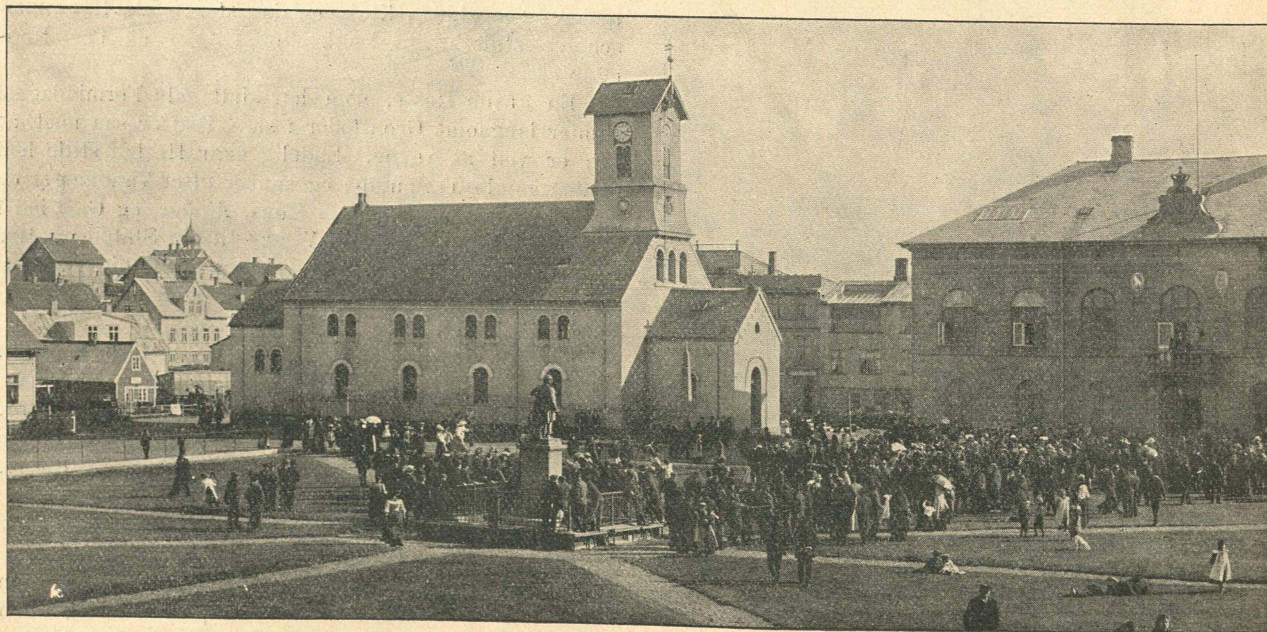
Bagtroppen af Processionen paa Vej fra Ministeren.

protestere herimod. Flere hundrede Bønder — mange af dem 23 Dagsrejser fra Byen — samledes den 1. August paa et Kæmpemøde og vedtog hæftige Protestresolutioner. En Deputation, valgt af Bønderne, begav sig i Spidsen for en Folkeskare paa flere Tusinder til Regeringsbygningen for at overbringe Ministeren en Adresse fra Bondemødet, hvori han opfordredes til at rette sig efter Folkets Ønsker og opgive Kontrakten med *Store Nordiske*. Medens Deputationen var hos Ministeren, ventede Folkeskaren udenfor Regeringsbygningen og afsang Fædrelandssange. Men da Deputationen bragte et afvisende Svar fra Ministeren, brød det løs: *„Ned med den Regering, der ikke vil adlyde Folkets Vilje!“* raabte Bønderne. *„Ned med Ministeren!“* Folkeskaren istemte disse Raab med længe vedvarende Hurraraab. Herefter begav man sig i Procession, afsyngende Fædrelandssange, til Byens Torv, hvor Altingsbygningen staar. Her fulgte Taler og Sange og Raabene „Ned med Ministeren“ efter hverandre. Demonstrationerne sluttedes med en begejstret Sammenkomst i Byens største Lokale.

Det, som har bragt Sindene i Oprør, er, om Island skal have Kabel eller traadløs Telegraf. Ministeren holder paa Kabel som et sikrere Forbindelsesmiddel og har sat alt ind paa at faa en Kontrakt, han har indgaaet med *Store Nordiske* om Kabelanlæg, sanktioneret af det islandske Alting. Imidlertid har bl. a. det bekendte tyske Selskab *Simens & Halske* i Berlin tilbudt at anlægge traadløs Telegraf for ca. Tredjedelen af den Sum, *Store Nordiske* betinger sig, og desuden vil Selskabet deponere en dertil forlangt Sum som Garanti for Gnisttelegrafens Soliditet og Sikkerhed.

Vælgermøderne paa Island nu i Foraaret fandt alle — paa én Undtagelse nær (Ministerens egen Valgkreds) — *Store Nordiskes* Tilbud for kostbart for Landet, og de fleste af dem udtalte sig for den traadløse.

Da Altingssamlingen i Sommer var traadt sammen, rygtedes det snart, at Ministeren alligevel trods den stærke Misstemning dog havde vundet Altingsflertallet for sin Sag. Hvad der yderligere gav en Vished derfor, var, at et Forslag om Toldforhøjelse paa Kaffe, Sukker og Spirituosa om 30% blev vedtaget af Altingsflertallet — en Toldforhøjelse, som kun var nødvendig, ifald man agtede at antage *Store Nordiskes* dyrere Tilbud.

Paa Torvet — foran Altingshuset — efter Demonstrationen.

De islandske Blade skriver, at det er første Gang i Landets Historie, at saadanne Demonstrationer har fundet Sted.

Islænder.

Ugens Ekko.

Naar Holger Danske vaagner —

Holger Danskes Søvn har i den senere Tid været noget urolig. Gang paa Gang er han kommet farende op af Kronborgs Kælder, hvor han sidder og sover, til Danmark kommer i Fare. Gang paa Gang er han kommet styrtende op i vild Bersærkergang, beredt til at slaa et Slag for gamle Danmark, og kun med Møje er det lykkedes at faa den gamle Slagsbroder bragt til Ro i Kælderen igen og faa ham overtydet om, at der aldeles ikke var Fare paa Færde, at han bare havde hørt en uskyldig Kanonsalut ved et Flaadebesøg eller en fredelig Kejservisit.

Men Holger Danske er saamænd dansk nok, og saadan er vi alle; søvnige til Stadighed og med momentane Anfald af Bersærkergang.

Saadan en lille Slagsbroderdjævel, en lille Holger Danske, sidder gemt i Maven paa hver eneste Dansker og ryger en Gang imellem op i os som et ondt og uforvarende Opstød.

Hørup forsøgte at drille ham ud af vort gode Skind, Alberti forsøger at prygle ham ud af Kroppen paa os; altsammen hjælper lige lidt.

Den lille Djævel er i os allesammen.

Efter mange Aars Slid og Søgen lykkes det os endelig at finde en Konsejlspræsident og Krigsminister, som man skulde tro var saa from som det Guds Lam, han er.

Og se, dog bærer han paa vores alles Synd — Slagsbroderdjævlen Han er en from Kirkens Tjener, ja, endogsaa Degn, men en skønne Dag farer der alligevel en lille Holger Danske ud af Munden paa ham.

Han former sig mer og mer i Absalons Billede. Salvelsesfuld og gudhengiven som en Bisp, krigersk og blodtørstig, altid beredt til Krigerfærd med løftet Skjold under Korsets Tegn.

Ja, han er saa opfyldt af Krigens Aand, at han taler paa Vers bare ved en ganske uskyldig Skyttefest i Esbjerg, blot fordi han i det Fjerne ser Røgen fra Admiral Wilsons Flaade.

„Gaa i Kirke hver Søndag og skyd om Eftermiddagen" — saadan talte denne Herrens vældige Kæmpe, og straks sad der en Hærskares Mangfoldighed af smaa Holger Danskere i Halsen paa alle de jyske Skytter.

Lad os haabe, at J. C. Christensen maa faa Himlens Bistand til at overvinde den Lyst til at ihjelslaa, som sidder ham i Kroppen, og med Tiden finde Fred f. Eks. i Frelsenshær, der jo er en saa smuk og ufarlig Forening af militære og religiøse Tilbøjeligheder.

Mens J. C. Christensen til Krigens Ære hæver sig til en Digters Flugt, mødes han i Landsknægteaanden med Skjaldenes Holger Danske. Ogsaa i hans Hjærte har Sværdliljens farlige Sæd slaaet Rod, og han raser i Hærværk og vader i Blod og skriger det nye Feltraab ud:

Gladiolus! Gladiolus!

Naa, det er jo naturligvis ikke nemt at finde paa noget, naar man saadan skal være Lejlighedsdigter om Lørdagen paa Kasino og om Tirsdagen paa Sommerlyst.

Den gamle Orfeus er gaaet i Underverdenen; men det er alligevel trist, naar hans Digtning ender som den skinbarlige Aabningspoesi.

Men det er ikke blot hos de vaabenføre Mænd, at Krigsgalskaben driver sit Spil, selv hos kvindelige Væsner er de krigerske Instinkter stærkt udprægede.

Der var nu den kvindelige, næsten jomfrunalske Glassalskunstner Johannes Herskind, som overfaldt Forfatteren Julius Magnussen forleden Aften hos Wiwel.

Magnussen, der er vor allervittigste yngre Skribent og en næsten gudbenaadet Flab, har i den senere Tid i „Ekstrabladet" skrevet en Række meget ondskabsfulde Artikler om Tivoli, som han har givet Øgenavnet „de Dødes Have".

Johannes Herskind.

Og Magnussen er indtil forleden sluppet fra det med hele Lemmer.

Han har kaldt Dir. Thrane for Carstensens Enke, som pietetsfuld vaager over, at alt forbliver, som da den kære Afdøde gik bort. Han har sammenlignet Haven med en Kirkegaard, hvor der stod tæt med Monumenter for de Afdøde, for Carstensen og Lumbye og Pjerrot og andre hedengangne Storheder, og endelig naaede han til alle Rædslernes Rædsel, Glaskapellet.

Glaskapellet er Glassalen, hvor der spilles Komedie i den frygteligste Frikadellestil, hvor Kunsten staar paa svage Fødder og Bolledejgslægge i Trikot, hvor Sangen er som Barselshyl, der faar Folk med Nerver til at gaa udenom i en stor Bue.

I dette de hylende Dervischers Harem residerer Herskind mægtig som en Overeunuk, og da Magnussen kastede en kraftig Sten mod det Glashus, hvori han synger, ramte den naturligvis ham.

Mellem Venner kaldes Hr. Herskind altid for „Johanne" og „hun" og „gamle Pige" eller andre Kælenavne, der kan flattere hans kvindelige Ynde.

Det skrev Magnussen, og derfor fik han sin Lussing. Herskind modtog rigelig Kvittering, og for saa vidt er den Sag ude af Verden. Fremtidig kan Herskind jo kalde Magnussen for Julle, for det er nu *hans* Kælenavn, som han aldrig i sin Mandighed har følt sig stødt af.

Julius Magnussen.

Dagen efter beklagede Magnussen i sit Blad, at han havde forglemt sig selv og slaaet en Kvinde, og Johanne hylledes, og Glashuset var stoppende fuldt.

Thi Johanne er en Pige, som trækker godt.

Saadan endte Striden mellem Johanne og Julle.

Selv naar Kvinder fører Krig, sporer man Glimt af Aanden fra Hedenold, som Lyden af Holger Danskes fjerne Snorken.

Gladiolus!

Per Næsvis.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

33. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Følgen blev imidlertid, at Tafir gav en af sine underordnede, der talte fransk, Befaling til at følge Europæerne rundt i de Fabrikker og Slotte, som det var tilladt at besé.

Efterat Dr. Galé havde forladt dem, spadserede de to andre gennem en Port ind paa den næste Gaardsplads. De gik gennem Smedjer og Vaabenfabrikker, Savværk, Snedkerværksteder og Porcelænsfabrikker. Livgardisten roste Sultanens og Prinsernes Dygtighed og fortalte om et pragtfuldt Elfenbens Skrivebord, som Abdul Hamid havde udarbejdet med egen Haand og skænket til Udenrigsministeren Tervfik Pascha efter Fredsslutningen med Grækenland. Dette Bord var et Mesterværk, som vilde være til Ære for enhver Professionist.

Medens Albaneseren fremsagde denne lange udenadlærte Lektie, tænkte Edward uafbrudt paa Alma.

De gik videre og besaa det lille Træhus i Schweizerstil, hvori den tyske Kejser havde boet, og den hvide Porcelænskiosk, hvori der holdtes Forhør over de Mænd, der anholdtes for forbryderske Komplotter imod Landsherren. Men under alt dette tænkte Edward: „Hvor mon hun bor?“

Da de havde set alt, hvad der staar aabent for fremmede, og de standsede midt paa den anden Gaardsplads, spurgte Edward pludselig:

„Hvor bor Sultanen selv?“

„Til højre for Porten i den tredje Mur,“ — svarede Livgardisten. „Det er Sserai hamajun. Bagsiden af Paladset vender ud til den tredje Plads paa den anden Side Muren.“

„Og hvor er det kejserlige Harem?“ — spurgte Edward.

„Det støder op til Storherrens private Bolig. De kan se lidt af Tagene over denne Mur.“

Edward saa op paa den tredje Mur, der var højere og bredere end de to andre og lignede et Fæstningsværk, og han tænkte:

„At klatre over den er umuligt, og at bryde igennem den er endnu mere umuligt.“

„Ønsker Herrerne at se den engelske Park?“ — spurgte Livgardisten videre.

„Ja, tak!“

„Han førte dem da ud bag Fabrikkerne til en herlig Park, fuld af smaa Indsøer og Broer. Længst i Baggrunden laa et højt Palads, og paa de fremmedes Spørgsmaal svarede deres Ledsager:

„Dér bor den sindssyge Sultan Murad den femte.“

„Ja, der er den Grav, hvori han sidder levende indemuret!“ — hviskede Baronen paa engelsk til Edward.

„Her er nok mange rædsomme Hemmeligheder begravet,“ — bemærkede den sidste.

Baronen svarede:

„Her skal være en talrig Stab af Paladsspioner, der lusker om hele Natten, væbnede med Dolke, og som hver Morgen melder i det sorte Kabinet, hvilke mistænkelige Sager de har opdaget. At saadanne Bestillinger kan misbruges, naar de overlades samvittighedsløse Mennesker, er jo en Selvfølge.“

„Denne høje Mur skiller Parken i to Dele,“ — forklarede Albaneseren videre. „Den nederste Del, som vi ikke ser, støder op til Haremmets Haver.“

„Saa der indenfor spadserer hun altsaa,“ — tænkte Edward, — „og aner ikke, at der nu gaar en udenfor, som blot ønsker at kunne aabne Fængslets Porte og føre hende ud.“

Men efter at have besét alt, maatte han atter og atter komme til den Slutning, at han her stod fuldkommen magtesløs.

Det var derfor med en skuffet Mine, at han steg op i Vognen sammen med sin Kollega og kørte tilbage til Péra.

„Om man blot kunde faa skrevet hende et Brev til,“ — ytrede Baron Becksten, — „saa kunde man jo bede hende om at komme ned til Legationen.“

„De faar vist ikke Lov til at modtage Breve, uden at de først er gennemlæst af en Spion,“ — mente Edward. „Men Dr. Galés Hustru besøger hende undertiden. Jeg skal forsøge, om jeg kan faa hende til at tage et Brev med sig.“

Da Vognen standsede udenfor den danske Legation, steg begge Herrerne ud og skiltes. Edward gik videre hjem til Hotellet og op i sine egne Værelser. Her satte han sig paa en Sofa og blev siddende længe hensunket i Tanker.

Han trak Almas Fotografi op af Lommen og betragtede det paa ny. I sin orientalske Dragt, støttet til Løven, som saa ganske levende ud, forekom hun ham endnu skønnere, end da han saa hende for første Gang i London. Og medens han stirrede paa Billedet, forekom det ham, som om det lidt efter lidt fik Liv, og han følte hendes Haand i sin.

Pludselig rejste han sig og besluttede at skrive til hende. Det blev ogsaa straks udført, og han skrev følgende paa engelsk:

„Hotel d'Angleterre, Péra.

Kære Miss Bang!

Som De saa i Gaar i Bazaren, er ogsaa jeg i Konstantinopel, hvor jeg er ansat ved det engelske Gesandtskab. Det var mig en ligesaa stor Overraskelse som Glæde at møde Dem; det vil da sige, hvis jeg tør bruge Udtrykket Glæde under saa bedrøvelige Omstændigheder som disse.

Efter Løfte gjorde jeg alt, hvad jeg formaaede for at faa Dem ud af den Forbryderhule, hvori De holdtes indestængt i London; men uden at det lykkedes mig. At Værten og hans Kone nu sidder i Arrest og venter paa deres Dom, kan jo kun lidet nytte Dem.

Begge mine Forældre interesserer sig levende for Dem og deler min Forargelse over den Maade, hvorpaa De er blevet behandlet. Jeg fik Deres Kort fra Paris, men opnaaede ogsaa her kun, at der blev indledet retslig Undersøgelse imod de skyldige, medens De, Offeret, blev ført videre bort. Disse Oplysninger giver jeg Dem, for at De kan se, at jeg ikke har glemt mit Løfte, og at det ikke maa bebrejdes mig, at De endnu ikke er fri.

Da jeg havde erfaret, at De nu opholder Dem i Yildiz, henvendte jeg mig straks til den danske Gesandt og bad om hans Bistand. Han sendte Porten et Brev, hvori han krævede Dem som dansk Undersaat udleveret. Men efter en Visit, som jeg i Dag sammen med den danske Attaché, Baron Becksten, gjorde hos Sultanens Sekretær og Kammerherre Arabli Izzet, er jeg kommet til den Overbevisning, at man aldrig frivilligt vil give slip paa Dem. Men da Haremmets Damer jo efter sigende skal have Lov til at køre ud og bevæge sig frit om, synes jeg, at De maatte kunne komme ned i den danske Legation i Hovedgaden i Péra. Jeg forudsætter, at De som nyankommen muligvis endnu ikke har Lov til at køre ud alene! men hvis dette er Tilfældet, kunde De da ikke faa den svenske Favoritinde, som jeg hører, De har gjort Bekendtskab med, til at følge med Dem? Hun, som er kendt med Forholdene, maatte jo lettere kunne bringe dette til Udførelse end De selv. Jeg saa jo ganske vist, at I var ledsagede af en Skare sorte Tjenere; men disse maatte jo kunne vente udenfor Huset, ligesom de gjorde i Bazaren. Er De bare kommet indenfor Legationens Port, er De ligesaa sikker, som om De var i Deres eget Land. Hvis De beslutter Dem til at følge dette mit Raad, saa beder jeg Dem om at sende mig et skriftligt eller mundtligt Svar gennem Madame Galé, som jeg haaber at kunne faa bevæget til at overrække Dem dette Brev. Stol i hvert Fald paa, at jeg aldrig nogen Sinde skal opgive at kæmpe for Dem!

Deres hengivne
Edward Garwick."

Da Brevet var færdigt, stak han det i Lommen, tog sin Hat og gik paany ud. Han skyndte sig op til Dr. Galés og traf Husets Frue hjemme.

„De fortalte mig jo, at De agtede at gentage Deres Besøg i Yildiz," — begyndte Edward.

„Ja, selvfølgelig!"

„Skulde De da ikke ville vise mig den lille Tjeneste at overrække Miss Bang dette Brev? Jeg overtaler hende heri til at gøre et Forsøg paa at flygte. Hun behøver bare at gøre en Visit hos sin Gesandt Grev v. Vlügel."

„Ja, Brevet skal jeg gerne bringe hende," — svarede Madame Galé straks med sin sædvanlige Livlighed. „Jeg har aldrig hørt noget mere oprørende end den Maade, hvorpaa hun er blevet behandlet. Men," — tilføjede hun, — „i Dag begynder den muhamedanske Fastetid, hvori der ikke nydes andet end Kaffe og Brød. Og da er Yildiz Kiosk altid lukket for fremmede. Men i Paasken, som er Glædens og Festens Tid, tror jeg nok, at jeg kan komme ind. Det er efter den syv og tyvende Ramasan."

„Ja, saa maa vi altsaa have Taalmodighed endnu nogen Tid," — svarede han skuffet.

XVII.

Det var Aften.

Fasten var forbi, og det gamle, majestætiske Stambul, hvis Stilhed ellers paa denne Tid af Døgnet plejer at staa i en saa stærk Modsætning til det lysende, syngende og dansende Péra med sine Koncertlokaler, Kaféer og Spillesale, overstraalede i Aften fuldstændig sin europæiske Nabo.

Overalt hørtes Sang, Guitar og Tamburin, og de ellers saa alvorlige og flegmatiske Muselmænd dansede paa Gaderne i Takt med Musikken. Man lykønskede og omfavnede hinanden. Fra Minareterne raabtes det ud over Byen, at Maanen var oppe og Fasten endt, hvorefter hele Befolkningen brød ud i Jubel. Alle Moskéer straalede som Sole, alle Skibene i Bosporus var smykket med kulørte Lanterner, og den store Kanon tordnede ud, at Festen var begyndt. Gaderne fyldtes med et Mylr af Mennesker. Den rige trykkede den fattiges Haand, den fornemste talte i en venskabelig Tone med den taveligste; thi alle var Brødre ved den store Profet, som i Dag blev besunget baade i Templer og i private Huse.

Hele Stambuls Befolkning, klædt i de forskellige Dragter, som tilhører de talrige Nationer, hvoraf det tyrkiske Rige bestaar, trængte sig frem over Valide Broen. De skulde alle ud til Hamidje Moskéen i Nærheden af Yildiz. Her vilde nemlig Storherren komme i Aften, ledsaget af hele sit Hof og af alle Rigets højeste Embedsmænd.

Mellem denne Moské og det kejserlige Serail laa der flere mindre Kiosker, hvori der var Pladser for fremmede Konsuler og Gesandter, der kunde ønske at se paa Optoget.

Som engelsk Diplomat havde Lord Edward Garwick ogsaa faaet Adgangskort til en af disse Kiosker, hvor han blev modtaget med udsøgt Høflighed af Sultanens to Adjutanter Mehmed Bey og Risa Bey. De førte ham hen til et Vindue, hvor han kunde overskue hele den Hær af Soldater, som netop kom marscherende op ad Gaden med skingrende Musik.

Der var henved tolv Tusind Mand Infanteri og Kavalleri samt ridende Artilleri uden Kanoner. Disse Soldater var iklædte brogede og ofte meget fantastiske Uniformer. Her var Syriere, Afrikanere, Arabere, Kurdere, Albanesere og Anatoliere. Den øverste Plads indtoges af Marinemandskabet under Greve Széchenji Pascha.

Efterat Soldaterne var opstillet, kom der rullende tolv smaa Vogne med Sand, hvormed Vejen blev bestrøet, for at Kalifens Vogn kunde køre blødt som paa et Tæppe.

Der lyder et Trompetstød, og Officererne kommanderer: „Presentér Gevær!"

En af Portene i Yildiz aabnes, og de første Vogne begynder at køre langsomt ned ad den skraa Vej.

„Der kommer det kejserlige Harem!" — fortæller Mehmed Bey paa tysk til de engelske Diplomater, hvorimellem Edward staar. „Den Mand, som gaar foran, er Haremmets hvide Ceremonimester. I den første Vogn sidder Sultaninde Kadinen. Derefter kommer Prinsesserne med deres Hofdamer. Næst dem kommer Ikballerne eller Favoritinderne og til sidst alle de unge Piger."

Edward bøjede sig langt frem og stirrede med spændt Opmærksomhed paa de sidste Køretøjer; thi i en af disse maatte jo Alma sidde.

De runde Glasvogne var yderst pragtfuldt udstyrede med rige Forgyldninger og malede med stærke Farver. De var alle lukkede, og let gennemsigtige Slør dækkede de skønneste Ansigter, som findes i Verden.

Paa hver Side af disse Vogne gik to sorte, hæslige Gildinger, desuden en foran og en bag.

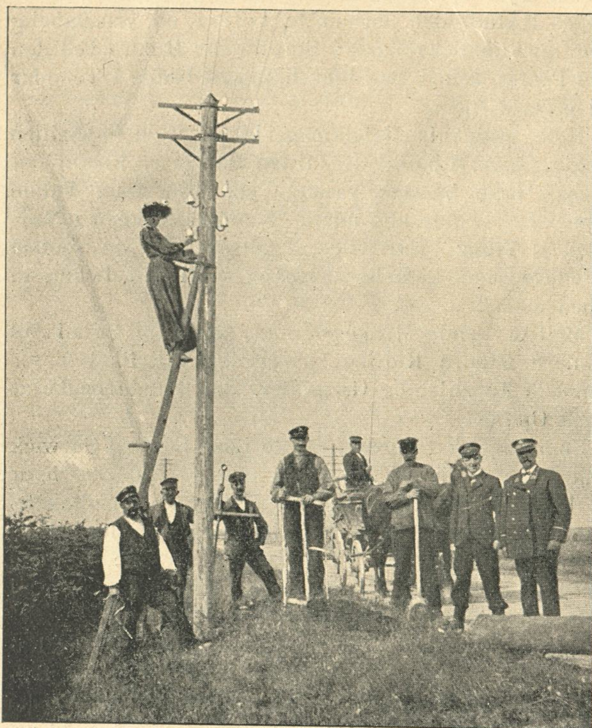
Efter den sidste Vogn spadserede Kislaragassien, Storgildingen, Paradisets vældige Vogter. Ligesom alle de andre Gildinger var ogsaa han i Dag klædt i guldbroderet Galladragt.

Haremmet kørte langsomt ned til Moskéen, hvor Hestene blev spændt fra, medens Vognene stilledes op til venstre paa Pladsen. Men Damerne blev siddende for at oppebie Storherrens Ankomst.

(Fortsættes)

Kvindelige Telegrafisters praktiske Uddannelse.

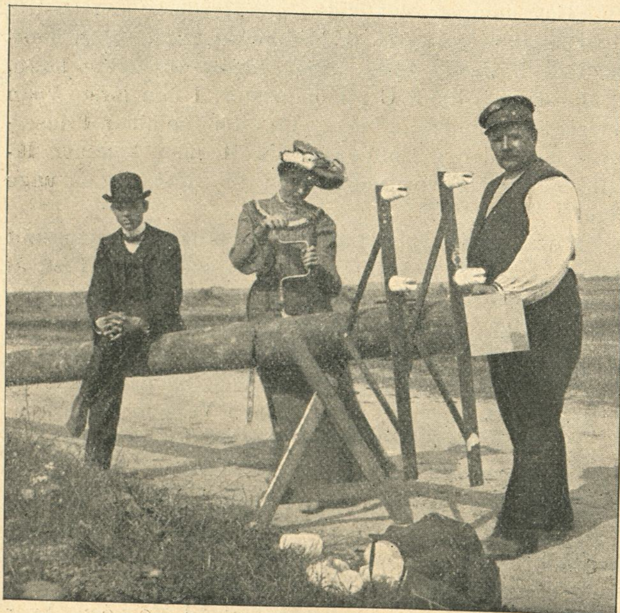
Trafikminister Høgsbro, der før sin Ministertid tog ivrigt Del i Kvindebevægelsen, har vist sig trofast overfor dette sit førministerielle Ideal. Et af de bedste Be-

Højt til Vejrs.

viser for hans oprigtige og gode Vilje til at fremme de arbejdende Kvinders Kaar er de Forbedringer han har indført overfor de Kvinder, som arbejder under Trafikministeriet; i Postvæsenets, i Statsbanernes og i Telegrafvæsenets Tjeneste.

Saaledes har i Aar de første kvindelige Telegrafister deltaget i de aarlige praktiske Uddannelseskursus i Fredericia.

Et svært Arbejde.

Vore Billeder, der er taget paa Strækningen: Hjørring—Aalborg viser en kvindelig Telegrafist under Arbejdet ved Rejsning af Telegrafstænger, et Arbejde, som ellers paa Forhaand ikke skulde synes at være Kvindegærning.

Man skulde egentlig tro, at de kvindelige Telegrafister kunde være lige dygtige til deres Arbejde paa Telegrafstationerne, hvad enten de havde deltaget i dette Telegrafiens Haandværk eller ikke, men Trangen til Ligestillelse med Mændene er saa stor, at end ikke den farefulde Svæven mellem Himmel og Jord paa en Telegrafstang synes at virke afskrækkende.

Man plejer at sige, at Mands Vilje er Mands Himmerige, man kunde vist i dette Tilfælde ligesaavel overføre disse Visdomsord paa Spindesiden.

Jørgen Fink og Hustru.

Hvem kender ikke Holger Drachmanns smukke Sang:

„De vog dem,
vi grov dem
en Grav i vor Have,
lagde dem ved Siden af den alfare Vej.“

Men det er maaske ikke alle, der véd, at Drachmann i disse Linier sigtede til en bestemt Have, som tilhørte et Par gamle, hæderlige Husmandsfolk, *Jørgen Fink* og Hustru, der i henved et Par Menneskealdere har boet i den lille By Bøffelkobbel i Nærheden af Dybbøl.

Under en Kamp, som fandt Sted den 22de Februar 1864, og under hvilken de Danske trak sig Øst paa fra Dybbøl, kom Jørgen Finks Hus til at ligge midt imellem de to fjendtlige Kæder. Jørgen Fink og Hustru søgte selvfølgelig hurtigst muligt at komme bort, da de i deres Hjem var udsatte for at blive ramte saa vel af danske som tyske Kugler.

Da Slaget var endt, søgte Fink og Hustru tilbage til deres Hjem, og da de kom ind i deres Stuer, fandt de to haardt saarede danske Soldater, der i døende Tilstand var bragt derind under Beboernes Fraværelse. Husmandsfolkene beholdt de to Lig i et Par Dage, og den 24de Februar begravede de dem i deres Have. Efter Krigens Slutning satte de et tarveligt Minde paa Graven, og dette blev for faa Aar siden erstattet af en Granitsten, som bekostedes af den danske Stat.

Jørgen Fink er født i Varnds, Aabenraa Amt, den 11te Juni 1817 og hans Hustru den 1ste Januar 1819. Han blev Soldat i 1842 og kom til at staa ved Grenadererne, senere overgik han til Muskettererne. Han deltog i hele Treaarskrigen og var med ved Ullerup og ved Mysunde, hvor han blev saaret af en Strejfkugle oven i Hovedet, og førtes derefter til Sølvgadens Kasernes Lazaret i København. 2 Maaneder senere, førend han var helt rask, bad han om at komme til Fronten igen. Men da han igen var ankommet til Hæren, kom han kun til at deltage i en mindre Træfning, men her var det nær gaaet ham galt igen. Han løb gennem en

Have ved en Bondegaard, fra hvis Vinduer og Døre Tyskerne sendte en Regn af Kugler efter ham. Og dog slap han ganske uskadt fra denne Affære.

Begge de to gamle har i mange Aar døjet en Del ondt, idet de til forskellige Tider har været hjemsøgt af Sygdom. De var lykkelige ved at modtage Besøg fra Danmark, og de kunde aldrig blive trætte af at fortælle om de tunge og bevægede Tider, de havde oplevet under Kampen om Sønderjylland.

Vi bringer ovenstaaende et Billede af Jørgen Fink og Hustru, der sidder i deres lille hyggelige Stue og ser ud over Graven i „Haven ved den alfare Vej".

Hustruen døde den 2den Januar i Aar og Jørgen Fink nu den 8de August, begge efter et langt og smertefuldt Sygeleje.

Nu hviler de begge i den Jord, som de elskede fremfor noget andet Sted i Verden.

S.

Lauritz Linneballe.

(Dansk Fjerimport og Fjerrenseris Eneudsalg, Odense.)

Trods Fjedermadratser, Spiralsenge og Vattæpper, trods sælsomme Opfindelser og mangfoldige Hundekunster paa Senge og Sengeudstyrets Parnas, maa dog Millioner af Fugle hvert eneste Aar sige Farvel til denne Verden, for at deres Fjer og Dun kan blive puttet i vore Puder, og selv om vi nu i Almindelighed ikke er nær saa ømskindede som Prinsessen, der fik 20 Madratser og 20 Edderdunsdyner under sig og alligevel mærkede Ærten, saa hører det dog til Livets vigtigere Problemer at skaffe os forvænte og fordringsfulde Menneskebørn en rigtig rar og dejlig Seng, og det paa Trods af baade Fjedermadratser, Vattæpper og andet Djævelskab.

Og Verden er klar over sine Problemer, den føder Mænd til at løse dem.

Ustandselig fødes de. Ogsaa den Mand, hvis Navn staar over disse Linjer, blev født til at løse et vigtigt Problem: Fjerbehandling ad fuldt ud betryggende hygiejnisk Vej. Gennem store Rensemaskiner danser Fjerene, og efter mangfoldige Processer i forunderlige Maskinuhyrer, hvor koghed Damp er en væsenlig Rensefaktor, fremtræder de fine, elegante og soignerede for de købebegavede Menneskebørn.

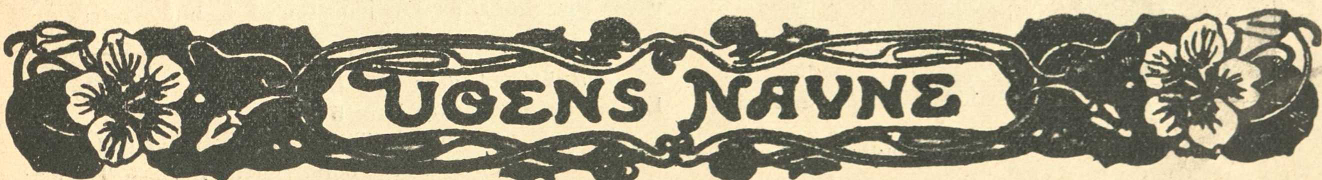
Dansk Fjerimport og Fjerrenseris Eneforhandler slaar ud med Haanden og begraver den dybt nede i en stor Kasse med Fjer. Nogle Dun letter forfærdet paa sig og dejser husvilde om i Lokalet. — „Her skal De se mine hygiejniske Fjer, ikke en eneste Bacille lusker fordægtig om i Ribberne, de er væk, døde for Tid og Evighed med samt hele deres Yngel," og Hr. Linneballe fordyber sig i et langt, sagligt Foredrag om hver lille Fjer, han henter op fra de mægtige Kasser.

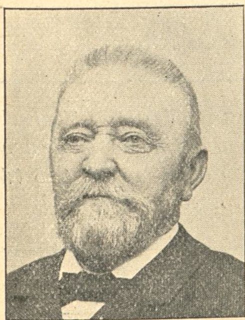
„I seks Aar har jeg været i Specialforretninger, deraf to Aar i Københavns største Sengeudstyrsforretning. Forretningen her har jeg haft siden 1900; stadig har jeg maattet udvide, sidste Gang tog vi Sidebygningen til Hjælp . . ."

„Det er Problemernes Tidsalder," — siger jeg dybsindigt og piller en løbsk Fjer af min Frakke. „Hvad bliver mon det næste, De løser?"

„Det næste har jeg allerede løst," — hvisker Hr. Linneballe hemmelighedsfuldt, — „men Tidens Fylde er endnu ikke kommet."

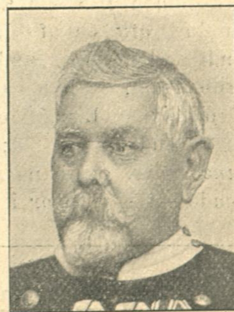
Merkur.

Læge Høegh-Guldberg. †

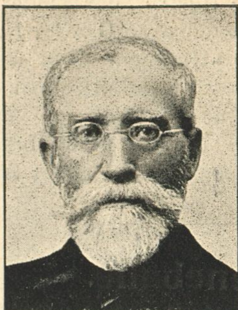
— Den 13de ds. er Stads- og Distriktslæge *Frederik Høegh-Guldberg* i Korsør afgaaet ved Døden i en Alder af 71 Aar. Han var Søn af Postmester H.-G. i Vordingborg, blev Student fra Herlufsholm i 1852 og tog Embedseksamen i 1859. Fra 1862 til 1865 praktiserede han som Læge i Vaalse paa Falster og blev derefter beskikket til Landkirurg paa Færøerne, Distriktslæge i Thorshavn og Læge ved Færø Amts Sygehus. I disse Stillinger fungerede han i 7 Aar. Den 27. April 1872 ansattes han som Stads- og Distriktslæge i Korsør. Han deltog i Krigen 1864, var hædret paa mangfoldig Vis og var afholdt af den store Kreds af Mennesker, han kom i Berøring med.

— Fire Dage efter — den 17de — døde Lodsoldermand for Frederikshavns og Hirtsholmenes Lodserier *Christian Bærentz.* Afdøde Lodsoldermand Bærentz, der er født i Frederikshavn 1831, har fra Drengeaarene været Sømand og gik tidligt paa Langfart. Han deltog som frivillig i Krigen 1849 om Bord i Linjeskibet „Skjold" og i 1864 som Reserveløjtnant om Bord i Fregatten „Jylland" i Slaget ved Helgoland. I ca. 38 Aar har han beklædt Stillingen som Lodsoldermand.

Lodsoldermand Bærentz. †

— Af Jubilæer i Toldetaten kan vi i denne Uge nævne et Par.

Den 25de d. M. har *Jørgen Simon Saabye* været Toldforvalter i Ringkøbing i 25 Aar. Hr. Saabye, der er født den 24. Februar 1835, blev i 1861 ansat som Toldassistent i Assens. I 1876 kom han til Ringkøbing, først som Toldoppebørselskontrollør, hvornæst han den 25. Aug. 1880 beskikkedes til Toldforvalter. Hr. Saabye har i 20 Aar været kommunal Revisor i Ringkøbing og siden 1878 Medlem af Bestyrelsen for Ringkøbing og Omegns Sparekasse. I 1897 blev han udnævnt til Ridder af Dannebrog.

Toldforvalter Saabye.

Toldassistent Nielsen.

Dagen efter, altsaa den 26de, kan *Hans Ludvig Nielsen* højtideligholde 25 Aars Dagen for sin Ansættelse som Toldassistent paa Københavns Toldsted. Hr. Nielsen var, ligesom ovennævnte Bærentz, med i Slaget ved Helgoland den 9. Maj 1864 om Bord i Fregatten „Jylland".

— Landinspektør *N. B. W. Erichsen* og Hustru i Silkeborg fejrede den 17. August deres Guldbryllup. Hr. Erichsen var i Begyndelsen af Tredserne Medlem af Folketinget som Repræsentant for Skjoldelevkredsen og deltog bl. a. i Forhandlingerne om den reviderede Grundlov. Senere var han i adskillige Aar Sogneraadsformand. Han udfoldede i det hele taget en betydelig Virksomhed paa sin Egn og deltog baade med Pen og Mund i Drøftelsen af talrige offenlige Anliggender. Særlig kendt er hans Virksomhed for Udvidelsen af det jydske Jernbanenet, og han var den første, der slog til Lyd for en midtjydsk Længdebane. Han var i saa Henseende langt forud for sin Tid; men han var i dobbelt Forstand *Bane*bryder, og hans Arbejde har i mere end én Henseende sat sine *Spor* i Midtjylland. At han trods Alder og Svagelighed endnu ikke er glemt, derom vidner den store Deltagelse, der paa den sjældne Højtidsdag fra mange forskellige Sider blev vist Guldbrudeparret.

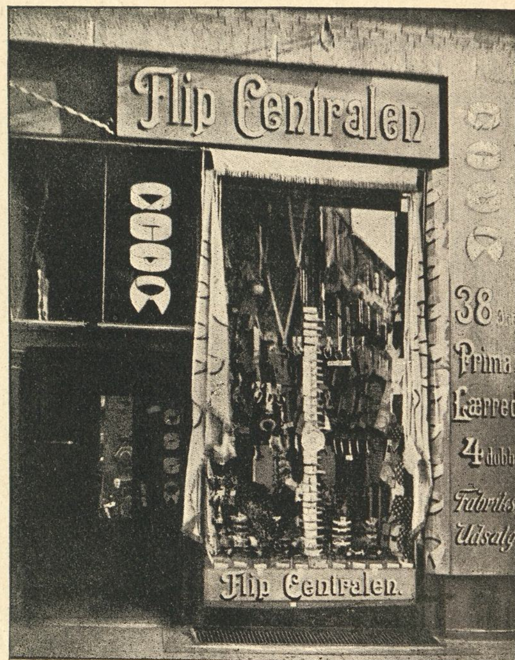

Landinspektør Erichsen og Hustru.

Fra Forretningsverdenen.

Flipper.

For kun et Aar siden maatte enhver Herre give 65 à 70 Øre for en god Lærredsflip, og vilde han ikke give saa meget, fik han kun en almindelig Bomuldsflip, som blev udbudt næsten overalt under Navne som *Krone, Crystal, Stjerne* og *Phønix*.

„Flip Centralen", Vimmelskaftet 42, har bragt en fuldstændig Omvæltning i dette Forhold, idet denne Forretning fra dens Start for godt og vel et Aar siden som Nummer 1 i denne Branche har etableret Forbindelse direkte fra Fabrik til Forbruger uden nogen Mellemhandel, og naar „Flip Centralen" byder sine Kunder prima fintraadede *Lærreds* Flipper til Kr. 4,50 pr. Dusin, saa kan dette kun ske, fordi Forretningen er anlagt paa stort Indkøb og Salg. At Princippet er godt, derom vidner den stadig stigende Omsætning, men denne skal ogsaa være stor, da Fortjenesten er forholdsvis ringe.

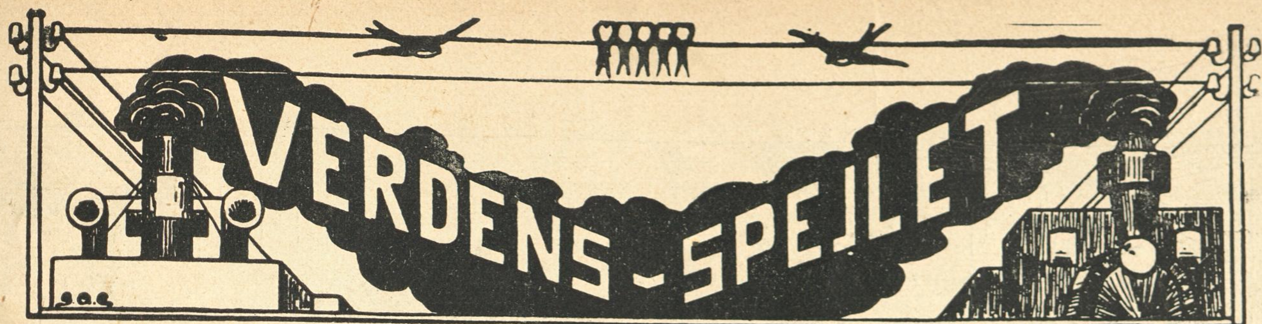
Redaktør Anders W. Holm træffes hver Fredag, Lørdag og Mandag mellem 5 og 6.

I meget presserende Tilfælde kan Henvendelse ske til Redaktør Holms Privatbolig Solvej 7, F. — Telefon: Godthaab 254.

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Ny tiltrædende Abonnenter paa „Verdens-Spejlet" for Oktober Kvartal faar Bladet gratis tilsendt i Resten af indeværende Kvartal ved at indsende Kr. 1,25 til Hovedkontoret, Frederiksberggade 15, København.

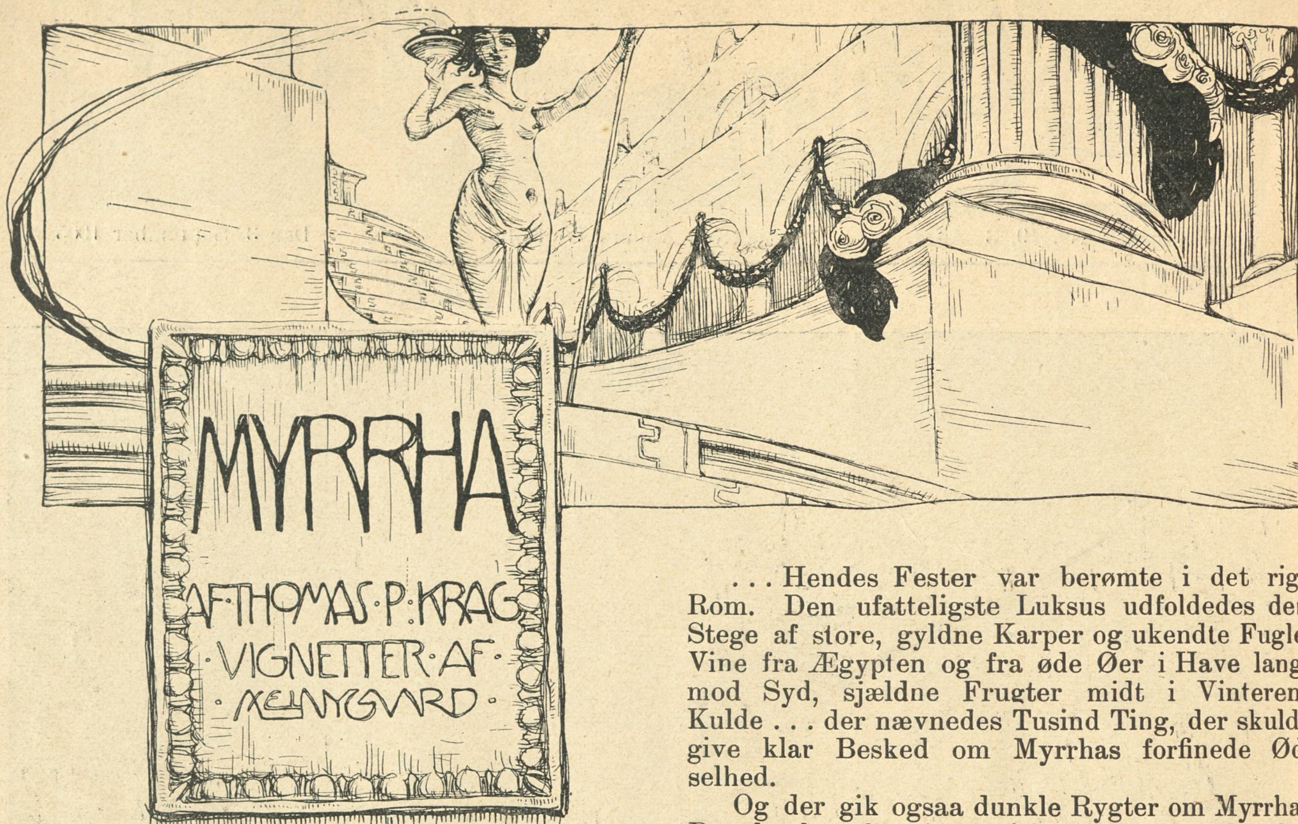
Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Verdens-Spejlet Nr. 49, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 3. September 1905.

Sergius Juljewitsch Witte.

Franske Blade fremhæver, at den diplomatiske Sejr, som *Witte* — Czarens Afsending ved Fredsforhandlingerne i Portsmouth — har vundet ved Fredsslutningen, utvivlsomt vil sikre hans Stilling som Ruslands ledende Statsmand og derved øve uberegnelig Indflydelse paa Udviklingen af Ruslands indre Forhold i liberal Retning.

I.

Til Patricieren Appius' Hus kom en Morgen en Slave og indbød Husets Herre til Gilde. Slaven var gammel. Hans Klædebon var slidt og hans Stemme svag.

„Til Gilde hos Myrrha i hendes Hus. . .“

Appius var tankefuld den hele Formiddag. Medens han badede, medens hans Slave salvede ham, medens han spiste . . . den hele Tid sad han uden at mæle et Ord.

Han var Olding. Det var længe siden, han havde gjort Anstrængelser for at synes ung. Han havde ogsaa haft mange alvorlige Ting at varetage de senere Aar. Han var en ivrig Statsborger og Embedsmand med purpurbræmmet Toga.

„Til Gilde hos Myrrha. . .“

Han saa sit Ansigt i Spejlet, han glattede sit tynde Haar og ønskede sig en Laurbærkrans om Issen af den fyldige Art, Cæsar brugte at smykke sig med, da han frygtede for, at Roms unge Piger skulde se, han var skaldet.

Cæsar, den store Statsmand og Verdenserobrer, og dog skælvende for de unge, smukke Pigers Foragt, der intet Hensyn tager til det skaldede Hoveds Visdom og Snille. Ak, ingen er saa grusomme som slige fra Ungdommens og Skønhedens Rige. Hvad vil hun have, naar hun begunstiger den gamle Mand? Guld! timeligt Velfærd! Derfor killer hun sin Olding paa hans skaldede Isse og taler begejstret om hans Betydning for Statens Trivsel, medens hun tænker paa, hvordan hun skal undgaa hans gamle Krops Berøring, og medens hun smiler ved Tanken paa, hvor sødt hun skal kærtegne sin unge Elsker, naar den dumme gamle er borte.

Myrrha . . . for mange, mange Aar siden . . . fyrretyve Aar siden maaske . . . Myrrha . . . Roms Elskovsgudinde . . . den skønne, unge Kvinde, hvis Øjes vellystige Melankoli blev besunget af tre Digtere.

. . . Hendes Fester var berømte i det rige Rom. Den ufatteligste Luksus udfoldedes der. Stege af store, gyldne Karper og ukendte Fugle, Vine fra Ægypten og fra øde Øer i Have langt mod Syd, sjældne Frugter midt i Vinterens Kulde . . . der nævnedes Tusind Ting, der skulde give klar Besked om Myrrhas forfinede Ødselhed.

Og der gik ogsaa dunkle Rygter om Myrrhas Røgelseskar, hvori mystiske Urter brændte, besynderlige, orientalske Dufte, der hensatte den, der indaandede dem, i den højeste Lyksalighed. Men dette Kar brændte kun for den, hvem Myrrha elskede.

Myrrha . . . Myrrha . . . Navnet sang i Appius' Øre . . . han havde elsket hende . . . hun havde elsket ham . . . medens de mystiske Urter duftede, havde han følt hendes glødende Legeme hvile ham nær . . .

— Appius bar sit Hoved rankere end ellers, da han kort efter forlod sit Hus. Han gik henad den solbeskinnede Gade og naaede Forum Romanum. Han saa og saas. Han hilste og hilstes.

Han standsede ved en Gruppe af fire højbaarne Mænd, som han kendte. Appius blandede sig i deres Samtale. Den omhandlede som altid, hvad der angik Statens Velfærd. Men sandt at sige: Samtalen var mat. Og tilsidst blev en af dem, den ærværdige Senator Flaccus, grebet i den latterligste Tankeløshed og Selvmodsigelse. De andre lo, og han lo selv med. „Ja, jeg er tankeløs i Dag,“ sagde han. „Jeg gaar om og falder i Staver. Jeg skal nemlig til et sælsomt Gilde i Dag.“

„Myrrha!“ raabte de andre, og alle fire lagde Fingeren paa Panden: „Ha, ogsaa Du skal til Myrrha,“ sagde de i Munden paa hverandre. „Javist, ogsaa Du var med den skønne Tid for længe siden.“

II.

Paa den fastsatte Tid traadte Appius ind i Myrrhas Hus; han rettede sig og mumlede: jeg skal nok gøre Festen Ære.

Den gamle Slave kom med en Fakkel. Han lyste Appius ind i et stort Værelse. En Række Løjbænke stod langs de to Vægge, paa disse

havde flere Dignitarer taget Plads, og nye kom. Der var en stor Genkendelse den hele Tid.

„Ogsaa Du, Appius! Velkommen til Festen!"

„Ogsaa Du, Flaccus! Og Du, Octavius!"

„Og Du, Publius! Og Du, Julius!"

De var omsider komne alle, og alle var Oldinge og alle talte højt og mange lo. Paa en og anden gammel Kind tegnede sig en svag Rødme, og flere matte Øjne fik en munter Glans. Disse Vægge og dette Gulv, de kendte det igen, og hist saa de ud i Haven, som nok var forsømt, men som var herlig, fordi den vakte Minder. Se, hist havde de bugnende Borde staaet, og Sangen havde lydt, og ad den Aabning plejede Myrrha at komme ind. Engang kom hun endog ridende paa en gul Leopard, og hendes Øjne var tunge af Løfter om en Fest, fuld af det Afsind, som skænkes af Guderne.

— — — Pludselig sloges et Tæppe tilside. Og den gamle, hæse Slave kom ind. Han hævede Fingeren i Vejret og raabte sin Herskerindes Navn: „Myrrha kommer!" Han gentog det tre Gange og forsvandt.

Alles Munde blev aabne af Opmærksomhed og alle stirrede. . .

Se, der kom nogen . . . et besynderligt Syn. En gammel Kvinde, hvis Øjne stirrede, saa de syntes døde i Fortid, hvis Næse ikke længer syntes at indaande Livets Pust, hvis mystiske, blege Kind havde Mumiens forunderlige Dødbleghed, og hvis Mund havde samme Evigheds-smil. Men nogle store brogede Stene hang endnu og straalede om hendes Pande, og hendes tynde Fingre glimrede af Guld.

Gæsterne stirrede. Hun saa ikke paa nogen af dem; men smilede til dem alle. Hun smilede med alle Tænderne, saa de tilsidst saas dødningehvide og smittede Ansigtet med sin Uhygge. . . Hun kom nærmere, og i sin Haand holdt hun det brændende Røgelseskar hævet højt op. . .

Og hun gik til den første Gæst . . . og holdt det under hans Næse. Hans Mine havde før ved Synet af hende været benauet, ja angst: nu spilede han hele Ansigtet op i Genkendelse og Velbehag, og han sugede Røgen begærligt ind, og faldt saa tilbage i Rus og Glæde.

Hun gik til den næste og Kredsen omkring. Hun talte ikke, saa end ikke paa nogen af dem. Hun kom til Appius. Han stirrede paa hende og mumlede: „Myrrha", og i hans Røst var der Sorg. Hun holdt Karret under hans Næse, og Røgen omviftede ham. Han nøs to Gange og snappede besværligt efter Luft . . . saa smilede han . . . en prægtig Tid steg frem for hans Sjæl, hundrede skinnende Fester saa han paa Rad, og midt i dem alle skimtede han Myrrha . . . Hendes Hoved paa det yppigslanke Legeme, som en sjælden Blomst paa en saftfuld Stængel . . . Myrrha . . . og jeg Appius . . . hører til Roms rige Ungdom . . . vi nyder sammen den skønne Ungdom.

III.

Appius vaagnede. Hans Hoved var tungt af Søvn.

Hvor var han? Her laa han jo paa en Løjbænk, i et stort Rum, som han ikke kendte.

Se, der rejste nogen sig ved hans Side.

Hvem der?

Octavius? Er det Dig? Hvor er vi?

Men pludselig tog han sig til Panden: Nu erindrede han alt. Og han hviskede ængsteligt: „*Hun* er her vel ikke mere, Octavius?"

Nej — hun var der ikke mere. Og dog var de ingenlunde alene. Fra andre Løjbænke sneg sig ærværdige Oldinge med rystende Knæled og bøjede Rygge, og den gamle Slave lukkede dem ud og hilste dem ærbødigt med sin hæse Røst.

Appius samlede sin Toga omkring sig og passede end ikke, at dens Folder fik det rigtige Fald. Men han skyndte sig bort. . .

Han gik gennem Forhallen, hørte Slavens hæse Røst, og han gik gennem den forsømte Have, og denne Have forekom ham gusten som en Ørken, og i Midten stod Fontænen, tør og sprukken som en Tunge, der vansmægter.

Han saa ikke, hvilke andre ærværdige Mænd der samtidig skyndte sig bort, rystende af Savn og Ælde.

Og de saa ikke paa ham. Alle saa helst at snige sig bort. Røgelseskarret brændte ikke mere. —

Kostskolen i Birkerød.

Kostskolen i Birkerød er ikke nogen Aarsunge. Den oprettedes i 1868 og er Landets ældste private Skole.

Dens Stifter, *Johan Mantzius*, begyndte Virksomheden med at optage Elever i sit eget Hjem, og skønt der nu gaar omtrent halvandet Hundrede Drenge paa Skolen, er det hjemlige, hyggelige Præg bevaret uforandret. I sit Ydre mindede den gamle Skole mest af alt om en herskabelig Landejendom med Have, Køkkenhave, Boldplads og Tennisbane, og selve Beliggenheden kunde vanskeligt tænkes smukkere.

Imidlertid kan en moderne Skole ikke blive staaende ved Idyllen, og da Birkerød Kostskole for kort Tid siden af sin daværende Bestyrer, *Johan Plesner*, overdroges til cand. theol. *Engelsen* og cand. mag. *Mantzius*, markeredes Systemskiftet ved Opførelsen af en i alle Henseender *up to date* Skolebygning paa 3 Etager, med 11 Klasse- og 12 Elevværelser samt Bestyrerbolig. I Kælderetagen indrettedes en komplet Badeanstalt, og samtidig anlagdes et Acetyléngasværk, som skal oplyse baade den ny og den gamle Skole. Disse er nemlig sammenbyggede ved en Veranda og en Vestibule, hvor Børnene kan opholde sig i daarligt Vejr.

Skolens Bestyrere cand. theol. Engelsen (1) og cand. mag. Mantzius (2) med et Elevhold.

Den nye Skolebygning indviedes i Torsdags med Taler af Bestyrerne og Professor *Paludan* — Sang af *Viggo Stuckenberg*.

Paa de tilstedeværende gjorde baade de nye Lokaler og Skolen som Helhed et lyst og sundt Indtryk, der lovede godt for Fremtidens Arbejde.

A.

„De Otte"s Tourné.

Vedstaaende Billede er taget af Skuespiller Robert Dinesen under Overfarten paa Malmøfærgen lige efter Tournéens Start. Af „de Otte", hvis Tal jo forlængst er vokset, vil en teaterkyndig Læser let genkende Jacob og Olivia Jacobsen, Fru Emma Wiehe, Peter Fjelstrup, Albrecht Schmidt, Emanuel Larsen, Johannes Poulsen, Lumbye og Mimi Mikkelsen, samt Teaterbarnet Idon Hartvig. Som man ser, er Stemningen meget munter og fortrøstningsfuld; og det har da ogsaa vist sig, at Tournéens gode Haab ikke er blevet skuffet; idet Telegrammerne fra de Byer, hvor de allerede har spillet, alle enstemmigt har meldt Sukces.

Men Tournéen er jo ogsaa *crême de la crême* af den københavnske Scenekunst.

Politiassistent Withs 25 Aars Jubilæum.

— Den, der den 1. ds. efter Tilsigelse og med uhyggelige Bødefornemmelser betraadte Antoniegades Politistation, følte sit Sind lettet ved at skride gennem en Æresport af Flag og Blomster. Det var dog mindre for at gøre Syndens Vej fager end som et synligt Tegn paa Festglæde, at denne Port var rejst. Thi heri Dag fejrede Kredsens populære Politiassistent, Hr. *August Tancred With,* 25 Aars Dagen for sin Ansættelse i Københavns Politietat.

With der er en Søn af nu afdøde Højesteretsassessor A. C. With, erholdt, efterat han i Sommeren 1880 havde absolveret juridisk Embedseksamen, Ansættelse som overtallig Politibetjent og avancerede snart til Overbetjent. Den 22. Oktober 1885 blev han beskikket til Politiassistent og har som saadan i de sidste 18 Aar forestaaet anden Politikreds.

Hvis man med Ordet Politiassistent forbinder Forestillingen om noget ubønhørligt inkvisitorisk med Haandjærn og Vand og Brød i Horisonten, overraskes man behageligt ved at stifte Bekendtskab med Jubilaren. With er Verdensmanden, den stilfærdige Menneskeforsker, der med et lunt Blink i Øjet iagttager Mennesket og tilgiver alt, hvad han med frelst Samvittighed kan tilgive. Derfor formede Dagen sig ogsaa som en fortsat Række Ovationer for Hr. With, Festmiddag hos Politidirektøren, Guldur fra Kredsens Betjente, dito Kæde fra Opdagelsespolitiet, større Pengesum til Rekreationsrejse fra Kredsens Borgere etc. etc. Og store som smaa forenede sig i Ønsket om, at Hr. With endnu i mange Aar maa virke paa den Plads, han i høj Grad har vist sig voksen.

C. H.

De Delegerede ved Fredsunderhandlingerne i Portsmouth.

1) Prof. von Martens. 2) Baron Rosen. 3) Witte. 4) Den amerikanske Regeringsrepræsentant Mr. Peirce. 5) Baron Komura. 6) Takahira. 7) A. Sato.

Fra den store Folkeafstemning i Norge: Vælgerfolket sættes over Sognefjord.

Daibutsu Kamakura.

Lange, grønne, gennemsigtige, skumtoppede Dønninger, hvis Draaber, hver og én, bragte Bud fra Stillehavets utallige Koraløer, strømmede hvæsende og sydende ind mod os, som vi sad dér i Sandet, der glimrede som Diamantstøv i Solens Foraarsstraaler.

Ovre mod Vest lyste Fuji-Yama's snedækkede Vidunder-Kegle op over Miyanoshita's Bjerge og lo mod Himlen, for nu skulde snart al den tyngende Sne tø bort, og Toppen bestiges af al Japans ydmyge Pilgrimme.

Helt nede, hvor Dønningerne brødes i skummende Lag, gik Fiskere og Fiskerkoner og Fiskerbørn i iltert Arbejde. Alle var de ganske nøgne, som Landets Skik og Sæd er, og medens de arbejdede med Garn og Net, lo de i deres umaadelige Livsglæde og lod Solen brune deres Lemmer og Kroppe.

Selve den mægtige Kolos blev dog først støbt i Bronce anno domini 1252, altsaa efter Valdemarernes Dage i Danmark. Som Kuriositet skal nævnes, at den store Støbemesters Navn intet ringere var end Ono Go-bo-ye-mon, hvilket jeg ikke formaar at udlægge. 243 Aar senere blev Tempelklostret ganske ødelagt af en frygtelig Oversvømmelse; men Buddas Statue holdt stolt Hovedet oven Vande, druknede altsaa ikke, og staar den Dag i Dag som et Mindesmærke af uskatterlig Værdi om Buddas japanske Glansperiode.

Under Afgivelsen af disse sidste uundgaaelige Historialbemærkninger stod vor Fører stille; thi vi havde naaet Indgangen til den fordums Tempelgaard. Han bad os nu lukke Øjnene, for at vi kunde nyde Skuet pludseligt og helt, hvorefter han ved Hænderne ledede os hen ad Midtergangen.

Daibutsu Kamakura.

Og lidt ude, hvor Vandet af Dybde begyndte at slaa over i safirblaa Farvetoner, vippede og gyngede de spinkle, spidse Fiskerfartøjer op og ned, op og ned; og man saa de nøgne Fiskere, under Latter og Smil, hale Stillehavets Afgrøde op i Baadene, saa de løb Fare for at kæntre.

— Pludselig kom Hoteldrengen løbende og fortalte, at Føreren ventede paa os, og saa maatte vi bryde op fra hele vor dejlige Havidyl.

Vi var rejst fra Yokohama om Morgenen i den Hensigt at besøge Kamakura for at beundre den mægtige Statue af Budda. Efter en Times Jernbanekørsel ankom vi til Staden, begav os straks til det lokale, halvt europæiske Hotel, indtog vor Tiffin, bestilte en Fører og gik dernæst ned til Stranden for at ryge vore Cigarer i de dejlige Omgivelser.

For at holde os i Aande paa Henvejen, fortalte vor Fører os følgende om den kolossale Statues Tilblivelse:

I det Herrens Aar 737 oprettede den stærkt religiøse Mikado Shomu adskillige nye Budda-Templer og Klostre i Japan, og ved samme Lejlighed blev Templet i Kamakura til. En Sum Penge blev skænket til Præsterne, og Templet blev kaldt Ko-to-ku-in.

Da vi aabnede Øjnene, saa vi et Syn, som jeg aldrig skal glemme.

Ret foran os sad i ophøjet Majestæt Statuen af Prinsen af Gostama, Religionsstifteren, „den forstaaende", Budda. Grøn af Ir paa Hoved, Skuldre og langs Klædebonets Folder; værdig, med nedadskuende Øjne, hvis Æbler er af Guld; Arme, Hænder og Fingre i den sædvanlige meditative Stilling; fintsvajede Læber; sølverne Visdomsknub i Panden; Haaret i utallige, krøllede Bukler; med Baggrund af den hellige Lunds Træer; med Tempellamper, Gongong og Æresvagt; næsten 50 Fod høj og henved 100 Fod i Omkreds — saaledes sér dette uforgængelige Bevis paa Buddas forgangne Magt ud.

— Stille og sagte gik Solen ned, og Skygge paa Skygge fra Træ og fra Sky kastede sig over Gudens uransagelige og ransagende Aasyn. — Som om han var levende. — Som om han faldt i Søvn, nu da Lyset gik bort. — Tyst og forsigtigt kastede vi endnu et Blik paa Helligdommen, og jeg hviskede tilbage: „Havde Absalon sét Dig, Budda, og ikke Svantevit, da var Arkonas Fald gaaet til paa fredeligere Vis!"

Frits V. Holm.

En Grønlænders Udenlandsrejse.

Med Hagenbeck gennem Europa.

Fortalt af Grønlandsfareren **L. Mylius-Erichsen.**

Blandt de mange tiggende Grønlændere, der hver Morgen indfandt sig i Ekspeditionens lille to Fags Hytte ved vort Overvintringssted i Jakobshavn, var „Baronen" en næsten altfor hyppig Gæst. Men man kunde ikke blive gnaven paa ham alene af den Grund, at hans smilende Høflighed ganske var den samme, enten han fik, hvad han bad om, eller maatte gaa tomhændet bort, fordi der netop den Dag var blevet lagt tilstrækkeligt Beslag paa vore smaa Midler: Penge, Proviant, Beklædningsgenstande eller hvad det nu var, man pressede fra os.

Pudsigere Skikkelse end Baronens havde vi ikke truffet blandt hans Landsmænd. Han var saa usædvanlig lille og saa udpræget eskimoisk, at man ikke kunde undgaa at lægge Mærke til ham, men desuden var der i hans Væsen noget paafaldende „verdensmandsmæssigt": han bukkede kavaleragtigt, naar han kom ind ad Døren, og besad gennem en livfuld Ansigtsmimik en Evne til blot med et Par optrukne Læber eller sammenknebne Øjne at udtrykke sin Sindstilstand, der altid vekslede mellem Fortvivlelse over ikke at eje Brød i Huset eller Lyksalighed over at have slaaet godlidende Folk for en Skilling til Kaffe. I Begyndelsen „optog" Baronen nærmest Laan hos Ekspeditionen. Han fulgte her den almindelige Methode overfor Danske i det tætbefolkede Jakobshavn (ca. 400 grønlandske Sjæle), den største Koloni i Nordgrønland, hvor Misfangst ofte indtræder med daarligt Islæg, og hvor Demoralisationen er fremskredet som i alle andre Hovedstæder. Laanene ydedes paa Hajer, som først skulde fiskes, naar Islæget blev godt, paa Sæler, som man ventede at fange, naar der blev aabent Vand, eller endog paa Ryper, som sagdes at indfinde sig, naar der kom mere Sne paa Fjældene. Ekspeditionen havde paa den Maade efterhaanden faaet Prioritet i adskillige Fisk, Sødyr og Fugle, af hvilke endnu mange fremdeles glædede sig ved Livet, da vi forlod Jakobshavn, og som næppe nogensinde af Hensyn til Mellemværendet med os vil komme til at gaa i Døden.

Men siden hen „stillede" Baronen bare daglig, naar vi nød vore Maaltider, og det faldt da saare rimeligt at invitere den høflige, lille Mand med til Bords og i Tilgift give ham lidt med hjem til hans altid sultne Kone. Grev Moltke havde desuden malet det originale Baron-Par, saa de hørte jo paa en Maade med til Adelsskabet og vor hele Familje.

Og Baronen, der var en nævenyttig Mand, og som altid ved en uforklarlig, pludselig Tilsynekomst netop i Øjeblikke, hvor en Grønlænders Hjælp var os fornøden ved Hundefodring, Brændehugning eller lignende, vidste at gøre sig skattet, han blev os efterhaanden saa uundværlig, at vi fra Juletider, hvor han havde haft os til Kaffegilde ovre i sin lille bitte Hule, vort Nabohus, knyttede ham fast til os som Kifak (Tjenestekarl). Nu var han om os alle Dage og forsikrede, at han elskede os. Og vi fra vor Side gengældte virkelig hans smukke Følelser, hvad der gav sig tilkende paa mange Maader, men bl. a. ved talrige smaa Opmærksomheder med Kaffe og Brød sendt hjem til Baronessen. Da vi endelig skiltes fra Baronen, sagde han da ogsaa med sit mest bekymrede Aasyn: „Naar I senere under jer Rejse nordpaa tænker paa Baronen, saa tænk altid paa ham, som paa den, der holdt saa urimelig meget af Eder — og af Kaffe!" Og saa flød Ansigtet hen i et lykkeligt Smil over at have truffet den rette Tone i den højtidelige Afskedsstund — og naturligvis blev vi ogsaa med det samme et halvt Pund Kaffe og Sukker fattigere!

Inden vi skiltes, fortalte Baronen mig omstændeligt og karakteristisk og i det væsenligste med Knud Rasmussen som Tolk om sin Rejse rundt i Europa paa en af Hagenbecks Turnéer. Det var nu 30 Aar siden, og de Penge, Baronen den Gang tjente, og som han ved sin Hjemkomst hurtigt ødslede bort, skaffede ham blandt de Danske i Jakobshavn Øgenavnet Baronen. Ogsaa hans Landsmænd, der alle sætter megen Pris paa at give Øgenavne, beærer ham med denne Adelstitel.

Af Baronens Rejsefortælling skal jeg med hans egne Ord meddele følgende:

Egentlig hedder jeg Johannes. Jeg har ikke begrebet, hvilket Aar jeg blev født, for mine Forældre døde, før jeg fik Forstand paa sligt. Men Kateketen siger, at jeg har Fødselsdag 17. Oktober, og at jeg nu skal være 53 Aar.

En Morgen for mange Aar siden, da jeg kom over Fjældet her for at gaa ned og sælge Hajlever, kom Handelsassistenten mig i Møde. Der stod en hel Bunke Mennesker ved Butikstrappen, som skulde handle, men Assistenten, der var i Skjorteærmer, gik dem forbi og lige løs paa mig, hvad han aldrig plejede at gøre. Det begyndte at gyse i mig, endskønt jeg paa den Tid havde en god Samvittighed. Han lagde sine Hænder paa mine Skuldre og sagde: „Blev Du meget forskrækket?" „Ja, jeg blev rigtignok meget forskrækket, men jeg har ingenting gjort." Saa lo Assistenten, og saa blev jeg glad, for saa vidste jeg jo, at det bare var et af hans sædvanlige lystige Indfald. Assistenten sagde derpaa: „Der er kommet en Mand fra Tyskland, ved Navn Kaptajn Jacobsen, for at faa nogle Grønlændere med sig hjem til sin Herre, Hagenbeck, saa at Folk dernede kan faa at se, hvorledes Grønlænderne er. Nu foreslaar jeg Dig at tage med. Der mangler kun én Mand. Du skal ikke være bange, fordi det er til Tyskerne, som Du jo véd er de danskes Fjender, og selv om dine Med-Jakobshavnere siger, at Du vil blive slaaet ihjel dernede, skal Du ikke tro det. Tyskerne skal nok være gode imod Dig. De vil give Dig al den Føde og alle de Klæder, Du behøver, dertil 2 Kroner om Dagen og saa de Gaver, som Folk, der betragter Jer, selv giver Jer." Det er jo

meget for en fattig Mand . . . Jeg sagde straks ja, for det var jo gode Vilkaar. Saa talte vi foreløbig ikke mere om den Sag.

Tre Dage efter kom Inspektøren, (øverste Embedsmand i Nordgrønland), og han kaldte alle os, som skulde med til Tyskland, sammen i Bestyrerboligen og spurgte: „Har I nu Lyst at tage med Jacobsen?“ Saa tænkte jeg: Det er bedst, Du tier stille, for Du er jo den yngste, bare 25 Aar, og det var jo rart at høre, hvad de andre vilde sige: Okabak, den ældste af os, begyndte saa: „Ja, vi vil gerne med Jacobsen, for vi er allesammen fattige Mennesker, som har stort Besvær med at skaffe os Penge. Vi har en Butik her ved Kolonien, og vi véd, at der findes mange Varer oppe i den, men kun meget sjældent forundes der os Raad til at købe noget. Nu synes vi alle, at det kunde være ganske overordentlig fordelagtigt at blive sat under Vilkaar, hvor man, straks man faar Lyst, kan tilkøbe sig, hvad man vil. Denne Mand, Jacobsen, som er kommet herop, har tilbudt os gode Dage og en god Løn; vi vil da efterlade vor Fattigdom og følge med ham.“ Saa erklærede Inspektøren sig tilfreds og meddelte, at Jacobsen nu vilde forære os Kaffe, som vi kunde drikke til Afsked med vore Med-Grønlændere her paa Pladsen. Vi fik 4 Pund Kaffe og 4 Pund Kandis, og alle Jakobshavnerne drak Kaffe samme Dag.

Den næstnæste Dag blev vi sammen med Hundene bragt ombord i Skibet. Det var den grønlandske Handels gamle Sejlskib „Hvalfisken“.

Saa gik den sidste Dag her ved Jakobshavn med megen Afskedstagen. Alle Folk her tog en meget hjærtelig og meget bekymret Afsked med os, sigende: „Vi ser Jer aldrig mere, Jer Rejse er en Ubesindighed. I har indvilget i at rejse til de danskes Fjenders Land, og I vil ganske sikkert blive slaaede ihjel, lige saa snart I kommer derhen.“ Se, saadan talte de nu til mig allesammen, men jeg svarede dem alle med følgende Svar: „I ser dog, at Jacobsen er kommet levende og uskadt til os fra Tyskland, endskønt han er norsk eller næsten som dansk, og I ser tillige, at han er en god Mand, som kun har gjort os allesammen godt her i Jakobshavn, med *ham* er jeg ikke bange for at rejse til de danskes Fjenders Land.“

Her indskyder Baronen med meget Eftertryk følgende: „Straks fra det første Øjeblik, jeg saa Jacobsen, var han forfærdelig god imod mig og os alle, og saadan blev han ved at være, lige til vi et Aar senere skulde forlade ham; vi havde ikke taget fejl af ham. Og vidste han“ — her smiler Baronen fiffigt — „eller kunde I fortælle ham, hvor fattig jeg nu er, saa véd jeg, han vilde sende mig lidt Hjælp — til Kaffe i hvert Fald.“

(Fortsættes.)

Dansk Sejr ved Duel-Kaarde Turneringen i Ostende.

Ved det store internationale Sportsstævne i Ostende var Danmark repræsenteret ved de Herrer Grosserer O. Bærentzen og Premierløjtnant L. Broch, som begge er udgaaet fra det bekendte franske Fægteinstitut *„Salle d'Armes: Mahaut“* i København. Disse to udmærkede Fægtere opnaaede gennem glimrende Sejre at komme

Premierløjtnant L. Broch

Grosserer O. Bærentzen.

til at deltage i Slutkampene, hvor de endog tilkæmpede sig henholdsvis anden og tredje Præmie. Disse Resultater tjener ikke mindst deres dygtige Fægtelærer, Monsieur *Mahaut*, til megen Ære.

Anglo-Dane.

Det engelske Flaadebesøg ved Esbjerg.

I Dagene den 20.—23. Juli laa den engelske Kanaleskadre, 10 moderne Slagskibe og 7 Krydsere med en samlet Besætning af 12—14,000 Mand, opankret udenfor Graadyb, Strædet imellem Fanø og Fastlandet, hvorigennem Indsejlingen til Esbjerg foregaar.

Esbjergenserne havde i den Anledning klædt deres By og Havn i det festligste Skrud.

Admiral Wilson.

Mandagen den 21. Juli gik Eskadrens Admiral, Sir Arthur Wilson i Land og aflagde, sammen med sin Næstkommanderende Mr. R. Poore og ledsaget af Stedets engelske Vicekonsul, Bankdirektør J. Nielsen, Visitter hos Embedsmænd m. fl. Allerførst fik Stiftamtmand Steemann en Visit. Stiftamtmanden bor, som bekendt i Ribe, men i Anledning af Flaadebesøget og de dertil knyttede Festligheder havde han taget Bolig hos Konsul Chr. Breinholt i Esbjerg.

Esbjerg Byraad og en af Borgerne valgt Komité kappedes om at gøre det festligt for de Officerer, Underofficerer og Menige, som fik Landlov. Paa et af hosstaaende Billeder ses noget over hundrede Matroser, som skal til Middag paa Jernbanehotellet, hvor Byraadet var Vært, samtidig med at den private Komité gav Middag for lige saa mange Underofficerer i Esbjergs „Tivoli“.

Paa store Dampere og i smaa Motor- og Sejlbaade valfartede Esbjergenserne i tætte Skarer ud til Flaaden, som her ved denne nøgne Kyst gjorde et særligt imponerende Indtryk.

Ole.

Fra det engelske Flaadebesøg i Esbjerg.

1) Festdekoration i Esbjerg Havn. 2) Admiral, Sir Arthur Wilson modtages ved Landstigningen af Vicekonsul J Nielsen. 3) Engelske Marinesoldater paa Vej til Byraadets Middag. 4) Promenadeliv. 5) Kontreadmiral Poore og Esbjergs Ungdom. 6) Admiral Neville. 7) Engelske Marinesoldater besér Ribe By. 8) Admiral Wilson aflægger Visit hos Byens Honoratiores. 9) Stiftamtmand Steemann og højtstaaende engelske Officerer efter Besøget i Ribe Domkirke. 10) Admiral Wilson og den engelske Vicekonsul Nielsen.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

34. Fortsættelse.

De næste i Toget var alle Paladsets Officerer og Embedsmænd. De gik den ene bag den anden, og de højeste i Rang kom bagest. De marscherede ned til Moskéen og stillede sig op lige overfor Vognene.

Dernæst kommer et tredje Tog, bestaaende af alle Ministrene og Marschallerne i pragtfulde, guldbroderede Uniformer og med Brystet dækket af Ordener. Marineministeren Hassan Pascha gaar først.

Denne Skare efterfølges af en anden, bestaaende af Sekretærer, Kammerherrer og alle de i tyrkisk Tjeneste staaende civile Embedsmænd. De er klædte i sorte Frakker, som er lukket til Halsen, og prydet med Guldtresser efter Bærernes forskellige Rangklasse. Ogsaa disse stiller sig op paa højre Side af Moskéen.

Tilsidst kommer alle Prinserne ridende, de er fintbyggede, ser blege og svage ud, og den yngste er kun fem Aar. Deres Ajudanter spadserer ved Siden af Hestene. De unge Herrer stiger af ved Moskéen og overlader deres Heste til Tjenerne, medens de selv tager Plads paa den Trappe, hvorpaa deres kejserlige Fader skal gaa.

Nu lyder et nyt Trompetsignal, Muezzinen paa Minareten raaber til Bøn, Musikken spiller Sultanhymnen, og Tropperne præsenterer Gevær.

Hovedporten i Yildiz slaas op.

„Dér er Storherren!“ — siger Risa Bey til de fremmede Diplomater. „Den Mand, der gaar foran Toget, er Ceremonimesteren Hadschi Mahmud Effendi.“

Efter Hadschi kommer fire ridende Ajudanter i Husaruniform, op bag disse Padischahen selv i halvaaben Vogn.

Soldaterne raaber af fuld Hals:

„Selam!“ — Medens Mængden bøjer sig dybt i Tilbedelse, og Paschaerne udenfor Moskéen berører Jorden med deres Hænder.

Abdul Hamid sidder i Generalskappe, hvorunder Husordenens Brillanter lyner; men paa Hovedet bærer han den røde Fez, som han har tilfælles med enhver af sine ringeste Undersaatter. Idet hans Vogn holder udenfor Moskéen, kommer en albanesisk Tjener i blaa Uniform løbende til for at hjælpe ham, hvilket kun er tilsyneladende; thi ingen maa berøre hans høje Person. Let og hurtigt stiger han selv ud og gaar op ad de ti Trin, som fører til Indgangen. Idet han sætter Foden paa Dørtærskelen, synger tredve Muezziner fra Moskéens Indre i Kor:

„Padischah, husk altid, at der er en Herre over Dig, som er mægtigere end Du!“

Og Abdul Hamid bliver staaende et Øjeblik og bøjer Hovedet for ham, som er endnu mægtigere end Ottomannernes Kejser.

Idet han fortsætter sin Gang, stiger Haremmets Damer ud af Vognene og gaar ind. Efter dem følger Kammerherrer, Marschaller, Sekretærer og Embedsmænd. Derefter kommer Folket; thi enhver Muselmand, selv den ringeste Betler, har Ret til at betræde Moskéen for at deltage i Bønnen.

Indvendig er Gulvet belagt med Tæpper og alle Lamper tændte. Foran Alteret staar de første Præster, og tilhøjre har Sultanen sin bestemte Plads. Haremmets Damer sidder i deres Loger halvt skjult bag Jerngittre, medens hele Gulvet er overfyldt af Dervischer og Præster af alle Grader i hvide Turbanner og brune eller grønne Kapper. Bag Alteret knæler Folket i hellig Andagt, og kun af og til hører man Ordet „Allah“ udtalt med dyb Ærefrygt. Gudstjenesten bestaar i Sang og Bønner, hvorefter den ældste Præst holder en kort Tale.

Medens Gudstjenesten varer, sætter Tropperne udenfor deres Geværer til Side og forfrisker sig med rent Kildevand. Dette bæres om i Læderflasker og skænkes ud paa Bliktallerkener.

En Læge gaar om med Lugteflasker og Medikamenter, ifald nogle af Soldaterne skulde være syge.

I Diplomaternes Kiosk bydes The og Kaffe samt Cigaretter fra Sultanens private Fabrik. De er smykkede med den gyldne Halvmaane og præsenteres paa Sølvbakker.

En russisk Diplomat hvisker til en fransk Kollega:

„Der tales om, at Sultanen lider af Rygmarvstæring.“

Franskmanden svarer:

„Nej, det er vist ikke Tilfældet! Forrige Fredag havde jeg Lejlighed til at se hans Majestæt nær ved. Han ser træt og anstrængt ud; men han sidder jo ogsaa oppe og arbejder den halve Nat. Hans Holdning og Væsen røber lidt Nervøsitet. Men ellers gør han Ind tryk af at være ganske rask. Hans Ansigt er meget intelligent.“

„Det skal være Sultanen en sand Pinsel at maatte vise sig offentlig hver Fredag,“ — ytrede en anden Diplomat. „Før i Tiden besøgte han ofte de forskellige Ministerier, især Krigsministeriet; men dette er aldeles ophørt. Før kørte han altid til Stambul den femtende Ramasan for at kysse Profetens Kappe, der opbevares i det gamle Serail, og den syvogtyvende bivaanede han Gudstjenesten i Sultan Achmets store Moské. Men i de sidste fire Aar har han kun været i Hamidje Moskéen.“

„Man vil vide, at Sultanen tidt spadserer om i Stambul forklædt som Europæer“ — ytrede en tysk Diplomat til en engelsk.

„Det tror jeg ikke er muligt,“ — mente Engelskmanden. „Dertil frygter han for meget for Snigmordere.“

Samtalerne afbrydes af et nyt Trompetsignal, som forkynder at Gudstjenesten er til Ende, og dermed er ogsaa den officielle Ceremoni forbi.

Storherren kommer ud af Moskéen og bestiger nu en af de prægtige, arabiske Heste af reneste Blod, som er ført hertil fra de kejserlige Stalde. Efter ham følger i forvirret Blanding Hoffolk, Officerer, Embedsmænd og Livvagt. Haremmets Damer stiger ind i deres Vogne, som hurtigt forspændes, og Lord Garwick skynder sig ned paa Gaden i Haab om at faa et Glimt af Alma at se.

Hestene gaar Skridt for Skridt op ad Gaden, mens en Mængde Tiggere risikerer deres Liv mellem Vognhjulene for at gribe de Mønter, som Damerne kaster ud til dem.

Edward holder sig saa nær ved Vognrækken, som det er muligt, og under de hvide Slør skimter han mørke Øjne og røde Læber. Og se, pludselig trækker én Sløret til Side — og viser ham et blegt, forskræmt Ansigt, med et Udtryk som en anskudt Dues.

Han kender det straks igen. Men idet han uvilkaarlig tager et Skridt nærmere Vognen, giver en Gilding ham et kraftigt Albuestød i Brystet, og han tumler bagover.

Da Edward er kommet sig af sin Bestyrtelse, er Vognen borte, og han trænges og skubbes fra alle Sider. Her hersker den største Forvirring. Tyrkere med Kvinder i Slør af alle Farver og Udlændinge af alle Nationer anstrænger sig for at komme frem, ler og taler i alle Tungemaal, Byen og Havet, Yildiz, Stambul og Bosporus kappes om at straale med Tusinder og atter Tusinder af farvede Lamper og Lys, og over det hele hvælver den dybblaa Himmel sig med Milliarder af blinkende Stjerner.

Denne Aften var der til en Undtagelse ingen Teaterforestilling eller Koncert i Yildiz. Efter at Beboerne var kommet tilbage fra Moskéen, gik hver til sit, og Portene lukkedes.

Alma havde tilbragt de sidste Dage i stærk Spænding; hun havde ventet, at noget vilde ske. Og denne Forventning var end mere blevet bestyrket ved hendes Møde i Bazaren med den engelske Lord. Hun indbildte sig, at han maatte være kommet til Tyrkiet for hendes Skyld, og midt i al hendes Ulykke gjorde det hende godt at tænke paa, at denne Mand fulgte efter fra det ene Land til det andet for at befri hende.

„Hvorfor sprænger han dog ikke Murene og trænger herind?“

„Ak, nej, nej!“ — sagde hun atter. „Jeg véd jo, at det er en Umulighed!“

Nu var den Nat kommet, som hun havde frygtet saa meget, og hun havde en Anelse om, at noget vilde ske, endskønt Sultanen hverken havde talt med hende eller set hende i flere Dage.

Hun sad nu stille paa sin Divan og tænkte:

„Findes der da ingen Retfærdighed paa Jorden, siden ingen kan komme og udfri mig? Hvad har jeg forbrudt, at jeg skal lide alt dette?“

Da bankede det paa den yderste Dør, og den østrigske Baronesse traadte smilende ind og sagde med en hemmelighedsfuld Mine:

„Det store Øjeblik er kommet!“

„Hvad mener Baronessen?“ — spurgte Alma, idet hun stirrede paa hende, bleg og ængstelig.

„Ghani Aga staar udenfor med tre af sin Herres Kammertjenere.“

Alma anede, hvad det betød, og endskønt hun ikke troede paa den gamle Nubierindes Troldkunster, greb hun dog alligevel uvilkaarligt den lille Æske, som Zuleika havde ladet hente, og fremtog et Halsbaand af brune Ambraperler.

„De tænker da vel ikke paa at sætte denne simple Stads udenpaa Deres elegante Silkedragt?“ — spurgte Iraka forbavset.

„Jo!“ — svarede Alma og satte Baandet om Halsen.

Nu bankede det atter en Gang paa Døren, og Iraka raabte:

„Bujurum! Kom ind!“

Storgildingen traadte ind i Værelset. Han hviskede noget til Wienerinden, hvorefter denne vendte sig til Alma og sagde:

„Storherren venter Dem. De maa gaa!“

„Nej!“ — svarede hun bestemt. „Jeg gaar ikke!“

Da nærmede Kislaragassien sig med sine tre Tjenere. Han gav dem Ordre til at gribe den unge Pige, og den ene trak hendes Hænder bagud og holdt dem fast paa Ryggen, medens en anden tog hende om Halsen, saa at hendes Hoved blev siddende som i en Skruestikke. Idet han gjorde dette, blev hans Fingre indviklet i Halskæden, som brast, og de brune Ambraperler rullede henad Gulvet.

Da Alma ikke kunde slaa fra sig, stak Storgildingen et gult Silketørklæde, som han holdt, hen under hendes Næse. Hun indaandede en skarp Lugt, og efter nogle faa Minutters Forløb følte hun en ejendommelig Tynge i alle sine Lemmer. Tjenerne slap hendes Hoved og Arme; men hun var som lammet og kunde ingen Modstand gøre.

Da førte de Alma bort.

Hendes Øjne stod aabne; men hun saa kun gennem en Taage, hvorledes Slavinder og Damer kiggede ud gennem Dørene, og deres Stemmer lød for hendes Øren som en fjern Hvisken.

„Testur! Af Vejen!“ — raabte Ghani Aga, idet han spadserede foran ned gennem Gangen, ned ad den røde Marmortrappe med Porfyrsøjlerne og over i den næste Gang, som ved en Dør stod i Forbindelse med Sultanens Værelser.

XVIII.

Den næste Morgen førte Storgildingen Alma over paa den Side af Haremmet, hvor Favoritinderne boede.

Her blev der anvist hende en større Lejlighed, som var udstyret med kongelig Pragt, og hvori en Skare af nye Tjenere og Tjenerinder var forsamlet for at modtage hende. Iraka sagde hende Farvel efter at have forestillet hende for den Dame, som var Skatmester for Ikballerne. Desuden var der en tyrkisk Selskabsdame, en Intendantinde, en Sekretær, en Sejlbevarerinde, to Paaklædersker, Vaskekoner, Scherbetdirektrice, Kaffedirektrice og Garderobeforvalterinde. Ved Døren sad to Gildinger, ligesaa tavse, ubevægelige og hæslige som dem, hun havde haft i sin første Lejlighed.

Den nye Favoritinde saa imidlertid ikke saa lykkelig ud, som man havde ventet; hun nikkede blot til dem alle med en aandsfraværende Mine og gav dem Tegn til at gaa.

Da hun var ene, kom der et Bud fra Storherren, som sendte hende et Etui, indeholdende en Halskæde af Perler og Diamanter. Alma pegede hen paa et Bord, hvor Tjeneren satte det fra sig med en dyb Bøjning; men hun skænkede ikke denne kostbare Gave et eneste Blik.

Trækket om hendes Mund var blevet haardt og trodsigt, og Udtrykket i hendes Øjne mørkt og truende. Naar hun tænkte paa Abdul Hamids blege, flegmatiske Ansigt og paa hans magre, iskolde Hænder, da følte hun, at hun ligesom den jødiske Heltinde Judith med koldt Blod og fast Haand vilde kunne stikke Sværdet i Hedningekongens Hjærte. Thi det var ikke alene hende selv, som var blevet nedværdiget; men det forekom hende, som om den Medfart, hun havde lidt, var en Krænkelse imod hele hendes Køn. Og den Uret, hun her paany havde været Offer for, tændte et flammende Had til hele det mandlige Køn, der benytter Kvindens Værgeløshed til forbryderske Overfald — Had til hele dette Samfund, der ser paa denne Uret eller er vidende derom uden at løfte Haanden til Forsvar, dette Samfund, hvis Love gives af Mænd.

Saaledes sad hun en lang Stund og grublede med Hænderne foldede i Skødet og stivt, stirrende Blik. Hun følte Væmmelse ved al den Rigdom, der omgav hende, hun vilde med roligt Sind kunne stikke Ild paa det hele og selv forgaa mellem Flammerne.

(Fortsættes.)

Grand Hotel, Odense.

Langs op ad den hvide Asfalt rullede vi i *Grands* magelige Omnibus, og knapt havde vi sat os ned, før den svingede op for Hotellets Terasse. Et Øjeblik efter

Hotellets Facade.

befandt vi os i en imponerende og elegant Vestibule. Ledsaget af en Tjener, der ilede i Forvejen med Rejsetøjet, var vi snart efter i et hyggeligt Værelse, hvor alt var beregnet paa, at man skulde føle det jordiske Velvære i saa høj Grad som muligt.

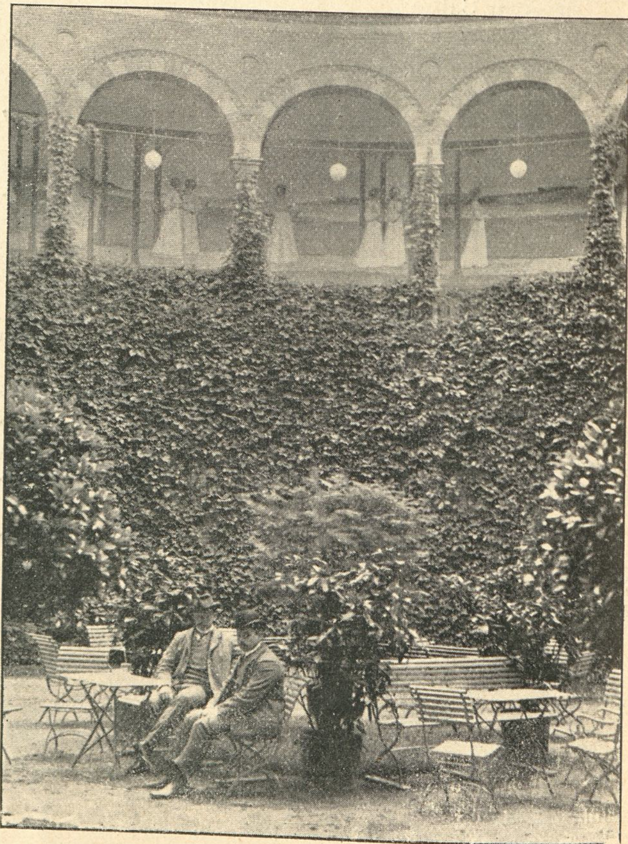
Og det lykkedes.

Efter et hastigt Toilette opsøgte min Ledsagerinde og jeg Spisestuen for i den nærmest efterfølgende Tid at give os Køkkenets Delikatesser i Vold, og Dinerens fortræffelige Retter forsvandt som Dug for Solen, ledsaget af vore inderligste Komplimenter. Kaffen drak vi ude i Haven. Omkring os sad og bevægede sig et dis- dingveret Publikum, og Brudstykker af forskellige Sprog summede rundt i Luften: det var en hel lille international Plet, og dens stilfulde Hygge gjorde, at vi helt glemte, at vi var paa en lang og kedelig Pligtrejse. Langs den store Fortovsfacade, lige midt i Gademylderet, sad Gæst ved Gæst under de løvrige Laurbærtræer og priste Sommeren, mens travle Forretningsfolk ilede forbi og Vogne, Cykler og Biler krydsede i alle Retninger.

Mens min Ledsagerinde fjærnede sig et Øjeblik for at klæde sig om til vor paatænkte Aftenpromenade, sad jeg og sludrede med den elskværdige Direktør *Perrot* og fik efterhaanden en hel Masse at vide. Siden 1902 har Hr. Perrot drevet Hotellet, som i det hele kun er 8 Aar gammelt. Straks efter Overtagelsen blev der foretaget en Del Forandringer og Forbedringer, der bl. a. ogsaa skaffede Telefon paa alle Værelserne. „Men her mangler altid Plads, skønt vi har 50 dejlige Værelser,“ siger Direktøren. — „De skal maaske fordobles?“ — Direktøren smilede lunt og fik travlt med at give Besked til en lille smart Piccolo, der netop entrede Kontoret. — „De har været i København, ikke?“ spørger jeg i Kraft af den vidunderlige Videbegærlighed, jeg er i Besiddelse af. „Ja, jeg har i mange Aar været Overkellner paa „Kongen af Danmark“, senere havde jeg „Hotel Hafnia“ i 2 Aar, og forøvrigt har jeg opholdt mig i Udlandet i 15 Aar, det kommer jo ikke mindst mit Hotel til Gode nu.“

Da min Ledsagerinde ikke var arriveret, tog jeg ikke i Betænkning at modtage Direktørens Opfordring til at besé de store Selskabslokaler paa første Sal. „De er saa godt som altid optagne . . .“ Og vi fordybede os i en lang Diskussion om de Selskaber, der holdes Aaret rundt. Da vi endelig kom ned, stod min Ledsagerinde og stampede utaalmodigt i Vestibulens bløde Tæppe, men Direktøren var saa elskværdig at tage Skylden paa sig, saa vor Tur blev ikke formørket af Bebrejdelser.

Efter Teatertid kom vi tilbage. De elektriske Kroner spredte deres hvide Lys over de hyggelige Restaurationslokaler, hvor et elegant Publikum indtog sin Souper og tilbragte Aftenen. Min Ledsagerinde og jeg sad i et Hjørne og gjorde store Øjne; Direktøren havde ganske vist sagt, at der var et enestaaende Liv paa Kaféen om Aftenen, men Direktører siger jo saa meget. Nu gik jeg straks hen og gjorde ham en Undskyldning. Natten igennem sad vi og lod det elektriske Lys skinne paa vor Tilfredshed. *„Grand Hotel“* er Odenses eneste

Interiør fra Haven.

Natrestauration, og indenfor dets gæstfrie Fløjdøre pulserer Livet, naar alle andre Lys forlængst er slukt i Odins gamle Regeringsby.

Esq.

UGENS NAVNE

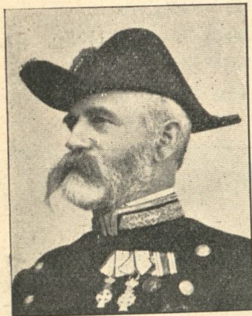
— Den 15. August fejrede Proprietær *K. Petersen* og Hustru, Donsborg pr. Kjellerup, deres Sølvbryllup. Hr. Petersen har i de 25 Aar indlagt sig megen Fortjeneste som en af Egnens dygtigste og mest fremragende

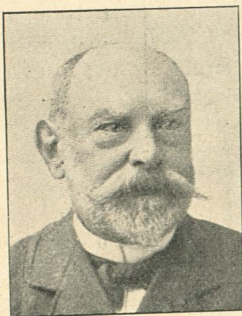
Proprietær Petersen og Hustru.

Landmænd, og desuden har han beklædt en Mængde Tillidsposter. Hr. og Fru Petersen har ved deres Hjælpsomhed dér, hvor der var Trang, skaffet sig mange Venner. Dagen blev da ogsaa, som man kan tænke sig, en stor Højtid for Sølvbrudeparret, idet der strømmede Gaver og Lykønskninger ind fra Store og Smaa.

— To Toldembedsmænd havde 25 Aars Jubilæum den 25. August, og begge er de Toldforvaltere. Den ene er Toldforvalter i Esbjerg, Kaptejn *Vilhelm Valdemar Hassing.* Han har gjort sit Navn bekendt ved Udgivelsen af forskellige Skrifter, bl. a. „Samling af de gældende Love, Anordninger og administrative Bestemmelser vedrørende Toldvæsenet i Danmark“. I 1899 blev Hassing af Indenrigsministeriet valgt til Medlem af Esbjerg Havneraad og i 1902 til Overligningskommissær. I nogle Aar var han Medlem af Byraadet. Hans Interesse for Fiskerierhvervet fremgaar af, at han i en lang Aarrække har været Formand for den stedlige Forsikringsforening for Fiskefartøjer, og at han er Formand for Fiskernes Understøttelsesforening.

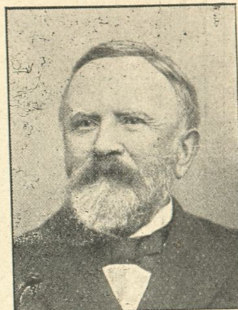
Toldforvalter Hassing.

Toldforvalter Wrisberg.

Den anden Toldembedsmand er Toldforvalter i Rudkøbing *E. F. J. Wrisberg,* der den 25. August 1880 fik kongelig Bestalling som Skibsregistrator i København, efter at han allerede den Gang havde tjent en Række Aar under Toldvæsenet. Hr. Wrisberg har gjort sig mindre bekendt i det offenlige Liv end Hr. Hassing, men han kan til Gengæld paaregne megen Paaskønnelse fra de underordnede Toldembedsmænd, hvis ivrige Talsmand han altid har været, ikke mindst da de for faa Aar siden kæmpede for at opnaa en Forbedring i deres Kaar.

— Den 22. August døde Agent *Fr. Plum* i Assens, 70 Aar gammel. Søn af Pastor M. Plum i Roslev og Sønnesøn af Biskop Frederik Plum i Odense. Agent Plum stiftede for mange Aar siden sammen med sin Broder det højt ansete Firma M. & F. Plum, der har haft den allerstørste Betydning for Assens By. I Begyndelsen af Halvfemserne udnævntes han til kgl. Agent. En godhjærtet og elskværdig Mand, der var afholdt af Alle, ikke mindst af sine mange Arbejdere.

Agent Plum. †

— Et andet Dødsfald noteres fra Dagen efter. Det er fhv. Skolebestyrer, Forfatteren *Niels Juel-Hansen.* Sammen med sin Hustru, Forfatterinden Erna Juel-Hansen (en Søster til Holger Drachmann), oprettede han den første Frøbelske Børnehave. Denne søgte han siden, men uden Held, at udvide til Fællesskole for Drenge og Piger. Derimod vandt en Realskole, som han oprettede nogle Aar efter, god Tilslutning. I nogen Tid var han Lærer i Adolph Langsteds „Den ny Skole“, hvor han i lige Grad var afholdt af Lærerne og af Børnene. Han har skrevet en Del Bøger: „En Ishavsfart“, „Erik Sjøblads Hændelser“, „Over Stepperne, Erik Sjøblads senere Hændelser“ o. fl. Han vedblev at sysle med literære Arbejder, indtil en haabløs Sygdom formørkede hans Aand.

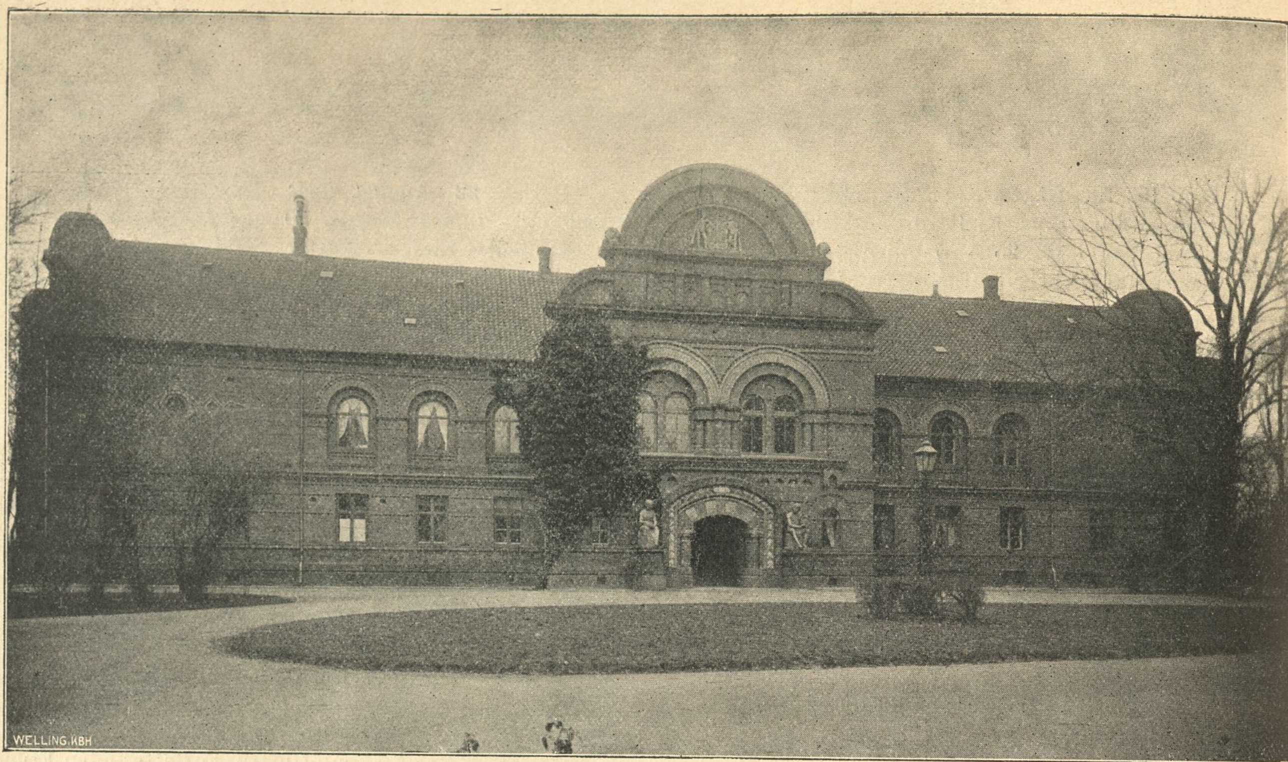

Skolebestyrer Juel-Hansen. †

Løjtnant Krogh-Madsen. †

— Vore smaa Torpedobaade, som i den sidste Tid har været ude paa Øvelsestogt, havde i den voldsomme Storm Natten mellem Lørdag og Søndag i forrige Uge en ualmindelig haard Tørn. Navnlig var „Havhesten“, der befandt sig ude i Østersøen, ilde faren. Sø efter Sø skyllede over Dækket. Der kom en Styrtesø og lagde Skuden helt ned paa Siden, saa Kommandobroen flød i Vandet. Ved den pludselige Krængning blev Reserveløjtnant *Chr. Krogh-Madsen* slynget ud over Broens Rækværk og gik til Bunds. Redningsforsøg var en Umulighed; han druknede. Krogh-Madsen er født i Randers, hvor hans Fader var Sejlmager. Han skildres fra den Tid som en opvakt Dreng og kom i 14 Aars Alderen om Bord paa „Georg Stage“. Han lærte imidlertid Sejlmagerprofessionen. Men atter kom han til Søs, da han skulde være Soldat. Han kom om Bord paa Vagtskibet „Sjælland“, hvorfra han for ca. 3 Uger siden overflyttedes til „Havhesten“ som Reserveløjtnant. Forældrene, der for et Par Aar siden flyttede til København og nu bor paa Kristianshavn, er opfyldt af Sorg over den unge Mands bratte Død. Han blev kun 22 Aar gammel.

Blindeinstitutet.

De Blindes Hjem.

Augustdagens milde Sollys falder over Haven foran Blindeinstitutet paa Kastelsvej, hvor store, halvt gulnede Kastanietræer kaster Skygger over fugtige Plæner, gulspættede af vissent Løv.

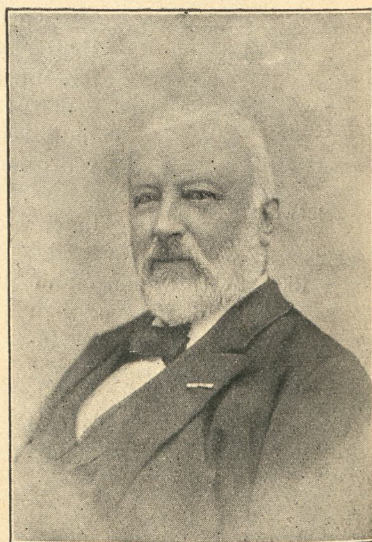
I Baggrunden knejser Institutets røde, tunge Bygning, som minder lidt baade om Kirke og Fængsel — denne Skole og Opdragelsesanstalt for ca. hundrede Stakler, som Naturen kun har givet hvide, døde Øjne, eller i heldigste Tilfælde et svagt Syn.

En Flok af Beboerne kommer netop til Syne i Hovedindgangen. Der er Piger og Drenge, Ynglinge og velvoksne Jomfruer, som deles i to Grupper ude i Haven.

Børneundervisning.

Kvinder og Piger for sig og Mænd og Drenge for sig, som alle hjælper hverandre efter bedste Evne. De mest seende trækker broderligt af Sted med den helt blinde Kammerat i Sollyset omkring Plænen, hvor Marschen nu begynder, — rundt — rundt i langsomt Tempo; thi den helt blinde er et yderst forsigtigt Menneske. Hans Bevægelser er afmaalte. Han griber forskrækket for sig, naar han hører noget uvant pusle. Jorden er mørk, og Mørket rummer uanede Farer.

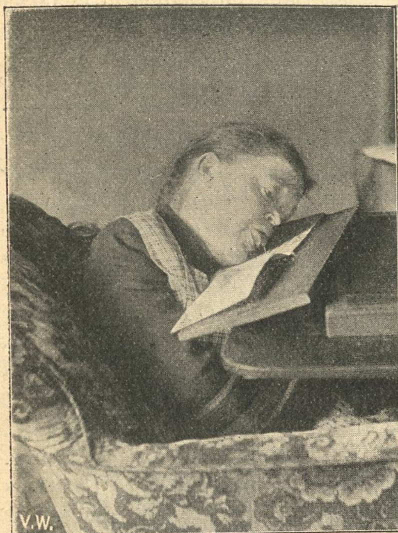
J. Moldenhawer, Forstander.

De, der kan skimte lidt, ser dog ofte helt fornøjede ud, og mangen kraftig Yngling kaster lange Blikke til Pigerne ved den anden Plæne.

De to Flokke bliver ved at marschere, og en Lærer fortæller mig imidlertid lidt om, hvad der er udrettet for de Blinde i Danmark.

Det første Blindeinstitut oprettedes i Aaret 1811 af Selskabet „Kæden“, i 1857 overtog Staten Anstalten,

og Aaret efter indviedes den Bygning, vi ser her foran os. Forstanderen, Hr. *Moldenhawer*, har ledet Anstalten i ikke færre end 47 lange Aar og i dette Tidsrum indlagt sig mange Fortjenester. Her lever nu ca. hundrede Blinde, hvis Ophold pr. Aar koster 1000 Kr. for hver.

Den lamme og blinde Anna Beate Andersen skrivende ved Hjælp af Tungen og Tænderne.

I disse Dage har Forstanderen iøvrigt udsendt et Festskrift, der indeholder et rigt Materiale om de Blindes Behandling og Virksomhed.

— — Gaa med indenfor og se selv!

Efter Spadsereturen begynder Arbejdet i de mange Værksteder. Vi ser oppe paa Loftet en *Reberbane* gennem hele Husets Længde, hvor blinde, bluseklædte Drenge og unge Mennesker gaar langsomt baglænds og gnider Hampen sammen til Garn.

Det store, sorte Hjul snurrer sin ensformige Sang, og dæmpede Trin giver blød Genlyd. De Blinde dukker Hovederne over Hampebundtet foran paa Maven og gnider og pusler langsomt tilbage, som om de gik i Søvne.

Men en Gang imellem slipper en ung, kraftig Mand med den ene Haand og stirrer dybt i Lysstriben gennem Vinduet.

Den ulykkelige begyndte i Lyset, han færdes nu i Tusmørkets graa Egne, og han vil ende i det dybe Mørke.

Synsnerven dør!

Blind for hele Livet!

Han glider lydløst mod Enden af Reberbanen.

Men Livet spiller alligevel i alle Farver her i Blindeinstitutet som udenfor. Fra *Kurvemagerværkstedet* lyder

Fra „Kæden"s Arbejds- og Forsørgelsesanstalt.

høj Latter. To friske, unge Ansigter lyser bag et Bundt hvide Pilekviste.

Hvad ler de af?

Den svagtseende Yngling har betroet sin helt blinde Ven en Iagttagelse; men denne har fuldstændig misforstaaet det hele og sagt noget rent Passiar.

Saa bryder Munterheden uimodstaaelig frem.

Livet synger endnu i de Blinde.

I det lyse *Skomagerværksted* viser den gamle Mester med Stolthed det Værktøj, han har konstrueret for de blinde Skomagere. Der er Knive og snedige Pløkkeindretninger, som de Blinde kan haandtere uden Fare.

Nydeligt Værktøj, lavet taalmodigt efter mange Aars Erfaringer og Iagttagelser. Redskaber, Fremtiden vil skatte højere end en moderne Kanon.

I det hele er Blindeinstitutet den store Skole i *Taalmodighed* baade for Lærere og Elever. Hvilket Slid, før den Blinde lærer at skrive et Brev med tydelige, smukke Bogstaver! Hvormange Hindringer skal ikke overvindes, før den Blinde lærer at regne med Blytærninger, forsynede med smaa Messingknapper, der betegner Tallene! Og hvad koster det ikke at lære Læsning efter Punktsystemet — og Nodelæsning og Skrivning og Oplæring i Musik!

Kurvemagerværkstedet.

Arbejde og atter Arbejde!

Der er rørende Eksempler paa en forbavsende Energi.

Hos en blind Børstenbinder i Helsinge lever saaledes en blind og lam Pige *Anna Beate Andersen*, der har lært at læse med *Tungen*, som hun lader glide over ophøjet Tryk.

Ja, hun skriver endog en meget smuk Punktskrift, idet hun holder Skrivepprenen imellem Tungen og Tænderne.

Beate Andersen er langt tilfredsere med Tilværelsen end mange, som har to gode, sunde Øjne.

— — Vi gaar videre gennem Institutet. Vi ser de spredte Sovesale, den udmærkede Gymnastiksal, de Blindes Trykkeri med en gammeldags Presse og havner sluttelig Værelset med Skoleundervisningens Hjælpemidler.

Disse er selvfølgelig alle beregnede paa Følelsen. Et Kort over København er lavet i ophøjet Arbejde af Pap. De offentlige Bygninger og Pladser er afmærkede med Sømhoveder og lange Sejlgarnsender, der snor sig gennem Gaderne, afbilder Sporvejslinjerne.

Skagen med Omegn er lavet af lerblandet Sand, i hvilket gule Svinebørster betegner den stride Marehalm. Og Planter af Papmaché, som kan skilles og atter sættes sammen, er udmærkede Hjælpemidler ved Undervisningen i Botanik.

Disse Planter er konstruerede i Tyskland, andre Hjælpemidler stammer fra Frankrig, Danmark yder ligeledes sit Bidrag.

Saaledes bestræber energiske, medfølende Mænd og Kvinder i alle Lande sig for at skabe saa megen Rapport mellem Verden og den Blinde som muligt.

Resultaterne, der naaes, er ogsaa fortrinlige. Mange Blinde klarer sig nu Landet rundt som Organister, Musiklærere, Klaverstemmere, Kurvemagere, Børstenbindere, Rebslagere og saa videre.

En hel Del Blinde er gifte og lever et lykkeligt Familieliv med Hustru og sunde Børn.

Kærligheden farver ogsaa de Blindes Liv i Institutet. I tidligere Tid er der holdt mange Stævnemøder oppe paa Reberbanen. Ja, af og til har Forelskelserne været saa hæftige, at Anstalten har maattet sende den ene af Parterne bort.

Grusomme Skæbne for en blind, naar hans eneste Lys slukkes.

„Men i den senere Tid har vi ikke mærket noget til den Slags Kærlighedsaffærer," siger Læreren.

Dog — han tager sikkert fejl!

En ung, sød Pige derinde i Børstenbinderiet har jo en Hudfarve som et Gravenstenæble paa Grenen en sollys Septemberdag. Hendes unge Barm bevæger sig synligt under Kjolelivet, fordi Hjærtet slaar sundt.

Der er Liv i Haarpurret om Ørerne og Ynde i den let bøjede Nakke.

I saamegen Dejlighed lever Drømme og Kærlighedslængsler.

— — Naar Maanen sejler over Sommernattens lyse Himmel og Havens Kastanietræer staar mørke i deres egne, dybe Skygger, svulmer de evige Ungdomslængsler ogsaa her i de Blindes Hjem.

Og Guderne skal vide, om Reberbanen altid ligger helt øde og tavs, naar Maanen er forsvundet og Mørket lægger sig om den store, tunge Bygning.

J. P. Brochmann.

Fra Forretningsverdenen.

Geisha. At der i Strømper, Sokker og Handsker overalt i Verden ligger et stort Forbrug, og at navnlig de første er uundværlige, er jo en Kendsgerning. Dette har ogsaa den unge Grosserer *Hertz* af Firmaet *Martin Hertz & Co.* forstaaet, og han har derfor kastet sig over denne Artikel med *en gros* Salg for Øje. Hr. Hertz har i en Række Aar arbejdet i Trikotage og navnlig i Fabrikslandet Sachsen sat sig ind i denne Branche fra Ende til anden. En Specialitet, som vi her i Bladet særlig skal fremhæve, er Firmaets *„Geisha"* Trikotage, der fremtræder i elegant Udstyrelse og solid Holdbarhed. Hvert Par er mærket med Navnet „Geisha" og faas snart sagt overalt. Som noget nyt for København har Firmaet faaet Eneforhandling paa nogle for Fodsved, Hudløshed og Svie aldeles udmærkede imprægnerede Sokker; de er anbefalet af forskellige Hærchefer og Læger i Tyskland, der har ladet dem prøve. Disse Sokker, hvis Navn er *Faktum*, fabrikeres af de bedste Garner, der eksisterer, og navnlig i Uld findes der en særlig blød og behagelig Kvalitet beregnet for Vinteren.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

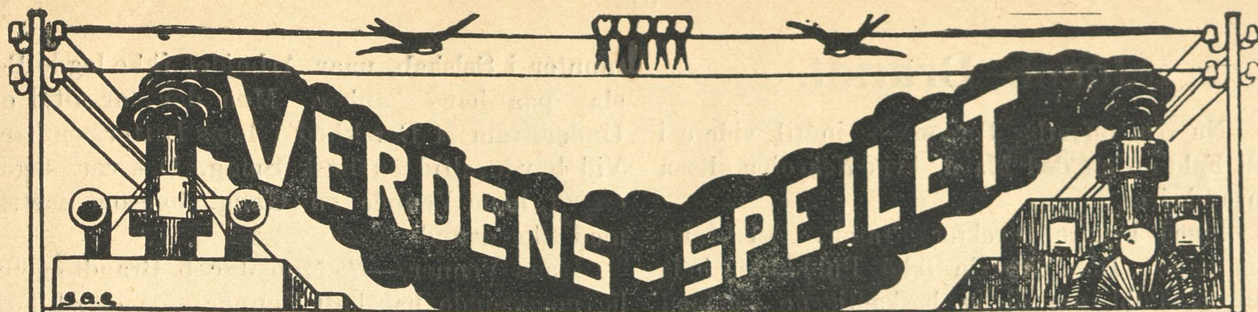
Steensens Margarine.

Blandt vore Annoncer er der ogsaa en fra Aktieselskabet *H. Steensens Margarinefabrik* i Vejle. Fabriken, der nu er en af Landets største Margarinefabriker, grundlagdes 1889 af *H. Steensen*. Margarine er efterhaanden blevet et almindeligt Næringsmiddel ved Siden af Smør. Det væsentligste Raastof i Margarinen er Oleomargarin, der kemisk set har samme Indhold som fersk Smør. Desuden benyttes der til Margarinen fede vegetabilske Olier, de samme, der i de sydligere Lande erstatter Smørret, og hvis Smag nærmest

kan sammenlignes med Smagen af Nøddekerner. Af de mange forskellige Kvaliteter, som Steensens Fabrik har i Handelen, er *Stjærne-Mærkerne* de mest kendte, og desuden er Mærket *Bedste* en Kvalitet, der vinder mere og Terræn, idet denne Kvalitet ligesom Stjærne-Mærkerne besidder samme Stegeevne som Natursmør, sprutter ikke paa Panden, men bruner smukt og er i Smagen ikke at skelne fra Smør. Denne Stegeevne betyder et stort Opsving i Margarineindustrien, da Stegning ellers har været Margarinens svageste Punkt.

N—n.

Verdens-Spejlet Nr. 50, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 10. September 1905.

Direktør Jacob Brandt.

Jacob Brandt.

Nu som offentlig Person — indtil videre i alt Fald — en død Mand, hvis Nekrolog altsaa maa skrives.

Ingen kendte Direktør Brandt. Alle talte om ham. Han ænsede ikke Publikum, hvis Aarsag Publikum idelig beskæftigede sig med ham. Han anerkendte det næppe nok som et Begreb og havde vist ondt ved blot at udtale Ordet uden med et sarkastisk Smil.

Han ruttede ikke med Velgerninger, men han bad heller aldrig noget Menneske om en Tjeneste. Jeg mindes en Gang, han anmodede mig om at skrive en Artikel til Gunst for „Det forenede Dampskibsselskab" i dets Konkurrence med Udlandet: det var ikke Selskabet, end mindre ham, jeg skulde gøre en Tjeneste; det var mit Fædrelandssind, til hvilket han appellerede, det var Nationens økonomiske Velfærd, det gjaldt.

Jacob Brandt saa sig altid i Pagt med det Største, for ikke at sige Et dermed. Men lille af Format er han nu heller ikke. Det skyldes hverken Held eller Tilfældigheder, at den fattige, faderløse Dreng uden synderlig Uddannelse arbejdede sig op til det, han blev. Han har følt noget af Geniets Spændkraft i sin Hjerne, og den er det, der har drevet ham frem til altid at forlange det Yderste af sig selv som af andre.

Mærkeligt kun, at han som det Overmenneske, han følte sig som og paa en vis Maade var, ikke indsaa, at han greb fejl ved at anvende Maalestokken fra sig selv paa Alt og Alle, med hvem han i sin Virksomhed samarbejdede. Det var en Konsekvens, og det blev hans Begrænsning.

Jacob Brandt burde vist være bleven i Rusland. Ikke for Intet blev hans Øgenavn *Russer-Brandt:* han rystede aldrig Russeren af Ærmet. Han syntes at være den fødte Despot, og i den personlige Udøvelse af Despoti fandt han sin største Glæde. Hans Vilje alene skyldtes det, at Øresundsfarten og andre af Det Forenedes Ruter nedlagdes, og den heftige Modstand, der rejstes i Pressen, opildnede ham kun yderligere. Eneraadende var han ogsaa og tagende det fulde Ansvar ved Anskaffelsen af de store Amerikadampere, der betaltes nogle Millioner dyrere, end rimeligt var. Brandt vilde nu have dem saadan, og han lod sig ikke bøje. Det tør sikkert ogsaa paastaas, at da han for faa Aar siden knægtede sine Arbejdere og drev dem ud af deres Organisationer, var Despotens Magtfølelse og Sejrsbevidsthed ham kærere og mere værd end de Resultater, han tænkte at opnaa ved Sejren.

Det fortælles, at Direktør Brandt kunde være munter i Selskab, naar Arbejdet ikke lagde Beslag paa hans Tanker. Men der var altid en Understrøm af Barskhed i hans Latter, og hans Vid havde altid en besk Smag. Det var, sagde en af hans Venner en Gang, ligesom mættet med Skedevand.

Hans Venner —? Mon Jacob Brandt egentlig nogensinde har haft Venner — i dansk Forstand? Kvinder har efter Sigende aldrig spillet nogen Rolle i hans Liv; de, der har kendt ham gennem Aarene, siger, at en Meddelelse om, at Brandt giftede sig, vilde have forbavset dem mere, end om de havde set Rundetaarn springe Buk over Regensen. Men heller ikke Mænd kom nogensinde hans Fortrolighed helt nær. Den Følelse af egen Storhed, der beherskede ham, var maaske for en Del Skyld deri. En vis Mistænksomhed ogsaa. Men iøvrigt var vistnok det Ibsen'ske Ord om, at den Mand er stærkest, der staar alene, bleven for Jacob Brandt noget af et Dogme.

Ensommere end nogensinde er han nu, men hans Styrke er brudt. Til hvad Nytte undersøge, om Sygdom eller Mennesker er den sande Overvinder.

For Bevidstheden af det Publikum, han ringeagtede, vil han blive staaende som en stejl og kantet og udansk Mand. Men hvordan man end vil dømme hans Væsen og hans Handlinger, den Retfærdighed maa ydes ham, at han var en fast og sluttet Vilje, en Personlighed blandt mange Personer.

Kristian Dahl.

Agnes Henningsen paa Sommerlyst.

Det er en virkelig Fornøjelse at høre Fru Agnes Henningsen selv læse sine smidige og elegante Repliker og gengive disse gratiøse og skælmske Smaascener, hvoraf hendes Bøger bliver til. Det legende Spil og de skiftende Stemningsfarver i hendes Fortællemaade faar netop det rent personlige Liv, som kun Fortælleren selv kan give.

Og saa er det endda ikke selve Oplæsningen, der er Fru Henningsens Styrke. Den led af alle de Mangler, som kun en velskolet Skuespillers Teknik formaar at skjule; og navnlig generedes man af en Mængde Herman Bangske Kunstgreb og forcerede Betoninger, som aldeles ikke passer til Fruens slebne og afdæmpede Konversationsstil.

Men hvad Fru Henningsen ikke kunde give ved selve Oplæsningens Kunst, det gav hun fuldt ud i sin indtagende Persons Fremtræden.

Hele hendes Stils Gratie var over den hvidklædte Skikkelse med de runde Skuldres kælne Bøjning; og

under den kloge, hvide Pande lyste de smukke Øjne, der spillede i Afglans af Ordenes Alvor og Skæmt.

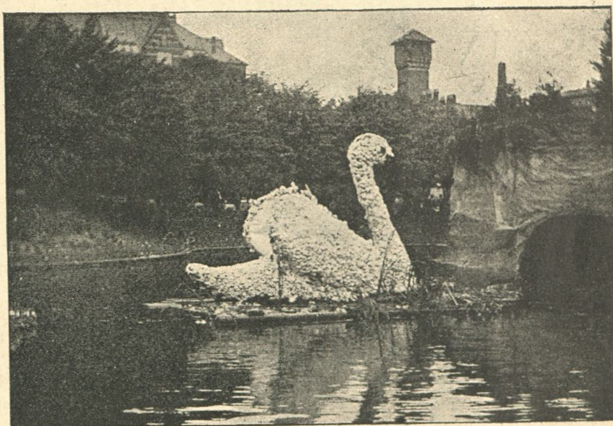
Og saa denne udtryksfulde store Mund, der sagde meget mere end selve Ordene. Den kan blive saa energisk sammenbidt som en viljestærk Mands, og det kan skælve saa underlig sorgfuldt i den altfor lange Mundvig. Og rundt omkring i Fortællingerne satte de hvide spidse Fingre afgørende Tankestreger og Punktum'er.

Man kunde ikke lade være med hele Tiden i Tankerne at sammenligne denne hvide, stilsikre Verdensdame med vor Literaturs kulsorte, sørgende Præsteenke. Fru Blicher-Clausens syge, himmelvendte Elskovslængsel kontrasterer iøjnefaldende skarpt mod den erotisk erfarne Fru Henningsens kloge Forstand, der véd saa god Besked med denne Verdens Herligheder og Skavanker.

Der er imellem disse to Forfatterinder en Afstand saa svimlende som mellem Ondt og Godt, som mellem Himmerig og — Sommerlyst.

Men Fru Agnes Henningsen har heldigvis valgt at vinde sin literære Berømmelse paa denne Jord, og den skal ikke tages fra hende. A. W. H.

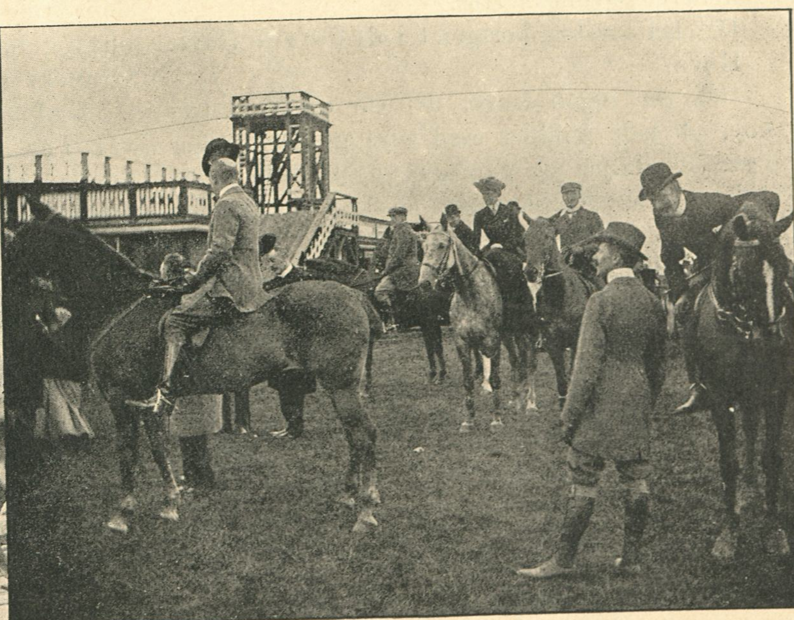
Blomsterfesten i Tivoli.

Ved Tivolis Blomsterfest i forrige Uge, var det særlig Baadekorsoen paa Tivolisøen, som tiltrak sig Opmærksomheden. Der sejlede i alt en 10—12 blomstersmykkede Baade i Optog omkring Carl Lunds Æventyrø; en af de mest opsigtsvækkende Baade bringer vi ovenstaaende et Billede af.

Prins Harald uddeler Præmier.

Kendte Sportsryttere paa Sadlepladsen.

Fra Sportsrideklubbens Væddeløb paa Eremitagen.

Træerne, som skyggede over Vejen, var meget løvrige, saalænge Sommeren varede. Det suste saa blødt i deres tykke Løv . . .

Men selve Vejen var ensformig at vandre paa. Den gav ikke megen Udsigt. Husene, som saas fra den, var firkantede og taabelige, og Haverne om dem var der ikke megen Stads ved.

Men se — pludselig dukker Vejen sig. Den satte sig ligesom paa Hug og krummede Ryg for at kunne se bedre. Og det gjorde den Ret i. For der laa det mærkelige, graa Hus . . . Frøkenerne Gruncks Hus.

Det laa næsten bortgemt i den svære Have. Have?

Det var ingen Have, det var en Blomsterskov, et helt Vildnis med utallige Bed, hvor Roser og Liljer og Levkøjer og Reseda holdt til, og hvor Natblomster grode: Natviol og Natskygge og Chrusemynte, disse der i Sommernætter belemres med store laadne Natsommerfugle, og som funkler af Dug og Spindelvæv, naar Morgenen kommer.

Naar Blomstertiden var inde, saa spredte Duften sig fra disse Tusinder af Blomster. Vinden bar den tit langt af Sted. En Dag i fugtigt Vejr kunde Blomsterduften kendes halvvejs til Byen . . .

* * *

Frøkenerne Grunck var aparte Mennesker. De var nærsagt fattige, og havde de villet sælge nogle Tomter af Haven, blot nogle uvæsentlige Tomter, hvor der stod en Del gamle Træer og Buske, saa kunde de faat mange Penge ind; men nej, Haven skulde staa, som den stod. Byggespekulanterne kunde gaa ganske syge omkring af Begær: Frøkenerne Gruncks Have fik de dog ikke en Kvadratalen af.

De to gamle Frøkener lavede Krydderposer og Kongerøgelse. De sad tit i Timevis og skar Blomsterblade i Stykker og blandede Krydderier og Olier sammen og kom det hele i store, brune Krukker, som blev bundne om og satte hen . . .

Ingen kunde begribe, hvordan Frøkenerne Grunck kunde faa den stærke, herlige Duft frem. Det var de to gamle Damers Hemmelighed. Deres Potpourier var berømte rundt den hele By, ja i Nabobyen med. Og der fandtes næppe den Stue i de to Byer, som ikke i det mindste engang havde duftet af Blomster fra Frøkenerne Gruncks Have.

Disse Blomsterdufte kom altid til, naar der var Fest i et Hus. Der sad nu f. Eks. den gamle Kone, som ventede sin Søn fra Søen. Hun ventede og ventede og syntes aldrig, Sønnen kom. Og hun hørte Tale om onde Storme i Nordsøen; og Toldbodsfolkene, som ellers havde Rede paa noget af hvert, kunde denne Gang ingenting sige . . . Indtil der en Dag kommer Bud om, at nu er Skuden næsten hjemme: ud paa Kvelden er den der!

Men efter at have børstet og vasket, gaar den gamle Kone op til Frøkenerne Gruncks Hus. Hun vil ha' for tyve Øre Kongerøgelse. Det er sent i Oktober og koldt, og der skal lægges i Kakelovnen. Og der skal være god Mad i Stuen og tillige Kongerøgelse paa Ovnspladen, saa den ualmindelige Feststund skal kendes saa meget større . . .

Men ikke alene Sømandskonen faar godt af Frøkenerne Gruncks Blomster . . .

Telegrafisten — den stille Mand med de faa Livsfornødenheder — én Ting vil han have: skinnende hvidt Linned. Hans Kiste med Linnedet i er hans Klenod. Men han gør desuden Fordring paa den Luksus, at hans Tøj skal dufte en Smule af Nellik . . . Derfor gaar han altid hver tredje Maaned til de gamle Frøkener Grunck og køber en frisk „Nellikpose“, og han faar sig desuden en livlig Disput om alt, hvad her i Verden kan interessere gamle Pebersvende. Om det nye Spisekvarter, det seneste Bryllup eller om Præstens sidste Præken.

Telegrafisten er en meget pæn Herre; men Frøkenerne Grunck har endog fornemme Bekendtskaber. Den gamle Oberst van Eyk (af gammel Adel) holder tidt sin Hest an udenfor og faar sig en Passiar, samt et stort Glas Frugtvin, hvorpaa hans Højvelbaarenhed siger: „Har De saa noget Vellugtendes i en Pose til min Kone?“

Frøkenerne Grunck var jævne og omgængelige Mennesker, og de talte gærne med de Folk, de kom i Berøring med.

Men den Time, naar Frøkenerne gik sig en Tur, vilde de nødig have nogen med sig. Denne Tur tog de hver Eftermiddag paa den Tid, naar Luften blir tæt af Dagens Larm. De gik langs Vejen op til „Udsigten“, hvor de standsede lidt, før de enten gik videre eller vendte tilbage.

Da snakkede de sammen om det eneste, som var hændt dem i Verden, og som de endnu ikke kunde begribe. Ingen havde nogensinde hørt Ordlyden af denne Samtale; men den handlede nok om en Mand, de begge taabeligt havde elsket, én der en Tid lang havde skilt de to Søstres Veje ad . . . Et og andet Ord var vel bleven opfanget, der havde forklaret Indholdet af Samtalen slig.

Det var nu længe siden, dette hændte. Og hvad der skete — om han døde eller bedrog dem, nok er det, de to Søstre mødtes paany. Og da var det, at de med Iver gav sig til at dyrke Haven. Ikke pille lidt hist og her; men dyrke den omhyggeligt og trofast. Og da var det ogsaa, at de gav sig til at tilberede de tørrede Blomster.

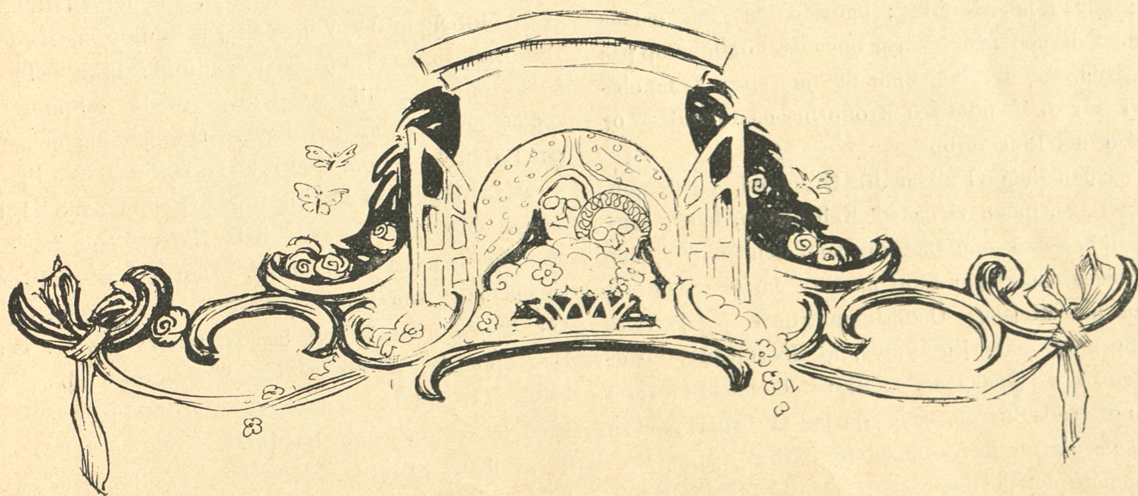
De lærte sig disse Kunster ganske paa egen Haand. Og det var utroligt, slige forskelligartede Dufte de kunde faa frem af ganske jevne Blomster. Naar slig Krukke havde staaet længe nok, og den brede Kork toges af, da slog tidt Duften frem som en Flamme. Og der sprang hele Blomsterbed ud af Roser og Levkøjer og Reseda. Og Natviolen skjalv omkaps med Jasmin og Syrén. Ja, tidt kunde sjældne Dufte give sig tilkende . . . Mandel og Ambra — af hine tykke søde Dufte, der ellers laves efter vanskelige Opskrifter.

Ja, hvor Blomsternes Væsen kom frem fra der, de laa gemt i de mørke Stenkrukker.

Og hvor de nu netop præked sin skønneste Lære og skabte sine skønneste Drømme, nu da de mistede sin Pragt og visnede og døde.

— — — — — —

Derfor gik de to gamle Frøkener og plantede, og de saa det blomstre og visne. Og de gik sine ensomme Ture, og de saa uden Sorg, at Dagen gik under og døde.

En Grønlænders Udenlandsrejse.

Med Hagenbeck gennem Europa.

Fortalt af Grønlandsfareren **L. Mylius-Erichsen.**

Saa kom vi jo da ombord, men i det Øjeblik Skibet var ude af Jakobshavns Havn, og jeg saa, at nu forlod jeg mit Land, begyndte jeg at græde, og jeg syntes, det var mig helt umuligt at drage bort. Jeg fortrød, jeg havde sagt ja! . . . Og da vi stadig kom længere og længere bort fra mine Fjælde, saa gik jeg ned, hvor jeg skulde sove, og dér græd jeg, lige til jeg slap i Søvn. Jeg havde sovet meget længe — det viste sig senere, at det var hele Eftermiddagen og hele Natten — da jeg vaagner ved, at En støder til mig, og da jeg kigger op, opdager jeg en vældig Kaffekedel og saa Kokken, som stod bag ved med en Masse god Mad til mig. Det viste sig senere — siger Baronen lykkestraalende — at jeg hver Morgen ombord skulde vaagne paa denne dejlige Maade.

Jeg drak Kaffen og spiste Maden og var straks meget bedre til Pas. Det eneste, der i Øjeblikket var mig noget ubehageligt, var, at jeg kunde høre Vandet lige ind paa mig gennem Skibet, og da tænkte jeg paa, hvad mine Landsmænd havde sagt: „Mon I kommer godt over det store Hav!“. . . Saa gik jeg op paa Dækket og blev straks helt vel tilmode, for jeg saa Solen skinne paa de hvide Sejl, og jeg syntes, at det saa meget smukt ud, og jeg mærkede nu, at Skibets Bevægelser ikke var farlige. Men saa kigger jeg bagud: Se, dér laa endnu Jakobshavns Fjælde ikke saa langt borte. Vi havde ligget stille lidt tilsøs hele Natten . . . Jeg brister i Graad ved atter at se mit Land saa nær, og dog kunde jeg ikke komme derind! Men saa kommer Jacobsen og Skibets Kaptajn og tager mig med ned i den fine Agterkahyt og lagde en hel Bunke Billeder paa Bordet foran mig, som jeg maatte se paa. Nede i Kahytten blev jeg meget længe, Jacobsen blev ved med at komme med nye Ting og allesammen Ting, som forbavsede mig i højeste Grad; omtrent hele Dagen maa være gaaet dernede, for da jeg omsider kommer op paa Dækket igen, var der ikke Spor at øjne mere af Jakobshavn, vi var helt ude ved Kronprinsens Eiland — og saa var jo den Pine forbi.

Ja, saadan kom vi altsaa fra Grønland, og der gik en Bunke Dage, inden vi naaede København, hvormange véd jeg ikke, den ene Dag gik som den anden; men *det* skal siges, at vi var altid mætte. Ja, vi havde det godt paa hele Rejsen. Undertiden kunde jeg jo være noget ængstelig, naar jeg syntes, at Søerne blev altfor store, men da jeg opdagede, at Skibsfolkene altid var i godt Humør trods Søerne, vænnede jeg mig snart ganske til det, som jeg før havde anset for farligt. Mine Ledsagere hændte det derimod, at de maatte blive liggende flere Dage i Træk, ja for de blev helt syge, selv deres Mad vilde de ikke have, og *det* var dog underligt. Den Smule de fik ned, tænk, den kastede de op igen. Saa blev jeg deres Kahytsdreng i den Tid og hjalp dem med, hvad jeg kunde — ogsaa med at spise deres Mad!

Ja, der gik jo mange Dage med at komme til Danmark, og mange Gange — vi havde jo omkring os kun Himmel og Vand — syntes jeg jo, at det Land, jeg stod paa, Skibet, var mig noget vel lille overfor Søerne. Stor var derfor vor Glæde, da vi pludselig saa større Land forude, jeg tror, det var de engelske Øer — og den Dag hændte der noget mærkværdigt! Vi stod paa Dækket og saa paa dette Land med Fjælde, da en Mand slaar mig paa Skulderen bagfra. Jeg vender mig om det var Kokken. „Det er Middag,“ siger han, „vil I gaa ned og spise!“ „Nej,“ siger jeg, „jeg vil ingen Mad have i Dag!“ Men Kokken forstod slet ikke, hvad der gik af mig, og fortsatte sin Opfordring. Men da han tilsidst begreb, at jeg virkelig slet ingen Mad vilde spise den Dag, bare fordi jeg var saa glad over atter at se Land, syntes han, at dette var saa mærkværdigt og urimeligt, at han blev vred. Det var den eneste Gang paa hele Turen, at Kokken blev vred paa mig — men det *var* ogsaa den eneste Gang, at jeg havde nægtet at spise hans gode Mad . . .

Saa kom vi endelig til det rigtige Land, Danmark. Da det blev synligt forude, syntes jeg, at det blot var som en lille fjern Sky, og efterhaanden, som vi kom nærmere, søgte vore Øjne efter Fjælde; jeg vidste den Gang ikke, at jeg ikke skulde finde et eneste Fjæld i Danmark. Kun var der høje Træer, og de saa i Frastand næsten ud som Fjælde.

Nu kom vi ind mod Land, og en lille Baad (Bugserdamper) kom hen og bandt sig fast til vort Skib. Skibsfolkene fortalte, at den lille Baad skulde slæbe os ind til Bolværket. Men jeg lo og tænkte, hvad mon saadan en lille Tingest bilder sig ind, at det vil trække vort store Skib hele den Vej. Men jeg skulde snart forbavses. Der var ingen Vind, saa vi kunde ikke selv komme frem, men den lille Baad giver nogle vældige Hvin fra sig og puster, som om den anstrængte sig meget, og — min Sandten! — om den ikke trak af med os alligevel!...

Saa lagde vi ind til Bolværket hen mod Eftermiddagen. Men jeg sov ikke hele Natten. Der var to Ting, jeg var ganske optaget af. Den ene var alt det nye, jeg saa, og som jeg ikke forstod. Den anden, ja, se det var noget andet! Jeg havde undervejs over det store Hav opdaget, at nogle af Skibsfolkene ombord hos sig havde en hel Del Fjer og Dun og Skind, som de hver især havde indkøbt sig oppe i Grønland. Saa en Dag, da de fleste af de store Herrer sov ombord, havde Skibsfolkene bedt mig om en Haandsrækning, og jeg syntes jo, at jeg maatte lystre disse Mennesker, der altid var flinke mod mig. Jeg hjalp dem da. Ned gennem en Luge i Lukafets Gulv lod vi nogle Skind og nogle Poser med

Fjer falde. Siden saa jeg aldrig nogen aabne den Luge. Men nu, da vi var kommet til Land og jeg saa, at der kom Folk ombord, som nøje passede paa alle Ting, Skibet bragte hjem fra Grønland, saa var jeg i allerhøjeste Grad optaget af at faa at se, hvorledes Skibsfolkene vilde bære sig ad med at faa de gemte Sager bjergede i Land, uden at det blev opdaget. Men, desværre, jeg fik det aldrig at se, for vi Grønlændere blev straks bragt fraborde og over paa et Overliggersted (Hotel). Det blev alvorligt indprentet os, at vi ikke maatte gaa ud alene. Det skulde jeg ogsaa nok vogte mig for, for aldrig havde jeg dog tænkt mig at komme til et Land, hvor det var saa vanskeligt at faa et Overblik over, hvor man befandt sig — ja, hvor mon jeg var endt, om jeg havde givet mig til at gaa ene omkring ude mellem Husene!

Ganske tidligt om Morgenen næste Dag kommer Jacobsen ind i vor Stue og siger, at om lidt vilde vor vordende tyske Herres Skriver besøge os. Det kan nok være, at vi gav os til at vaske os og gøre os i Stand, og snart efter kom ogsaa Skriveren. Men havde nu Jacobsen ikke i Forvejen sagt os, at det kun var Skriveren, saa havde vi sikkert troet, at det var Herren selv, for det var dog svært, saa det Menneske var fint klædt, ganske som om han virkelig var en stor Herre. Til vor store Forbavselse viste det sig forresten senere, da vi naaede Tyskland, at vor rigtige Herre, Hagenbeck, ikke saa nær saa fin ud, men det kom sig sikkert af, at han var altfor god, for skønt han sagde til os, at ingen af os behøvede at hjælpe til ved Arbejdet med at indrette os et Hus i hans Have, saa arbejdede han selv ved enhver Lejlighed sammen med sine laveste Tjenere.

Skriveren spurgte os øjeblikkelig, om vi trængte til noget. Jeg svarede ham ikke, men Okabak sagde, hvad sandt var, at vi havde alt. Saa forsvandt han igen. Men straks efter bragte han Gaver til os: en Pibe til hver af os, vi var tre grønlandske Mænd, ja endog en Pibe til Okabaks Kone, og det passede udmærket, for hun holdt meget af at ryge. Desuden fik vi hver fire Pakker smaatskaaren Tobak, en Æske Tændstikker og en Rulle Skraa — og det var paa den Tid, at man havde Skraatobakken rullet i Spiral opefter! Og saa gik Skriveren.

Vi kom ikke udenfor Overliggerstedet den Dag, men det morede os at gaa ud lidt i en stor Gang, der var ved Siden af vor Stue. Men øjeblikkelig, naar vi kom derud og mødte et Menneske, blev dette staaende, og straks stod et andet Menneske stille hos det første, og i et Nu var der stuvende fuldt paa Trapperne. De saa meget forbavsede ud allesammen og stirrede stadigt paa os, men naar vi syntes, at der samlede sig altfor foruroligende mange, skyndte vi os ind i vor Stue, mens de andre blev staaende og gloede efter os . . .“

Baronen beretter nu om, hvorledes Grønlænderne efter nogle Dages Forløb bliver ført ud af Hotellet og anbragt i „en stor Slæde“ (en Droske), der i Mørket og ad en saa jævn Vej, som Baronen aldrig har kendt Mage til i Grønland, fører dem til et Skib med Masser af Vinduer i Siderne, straalende af Lys. „Slæden“ blev, til Baronens Forbavselse, trukken af kun „en eneste Hund“, men den alene var „stærk nok til at trække os allesammen.“ Med Skibet sejler de og kommer en Morgen til Tyskland. Inde paa Land ser de en lang Række Huse med mange Døre og Vinduer i (et Jærnbanetog), der af sig selv kører frem mod Skibet og standser. Dørene lukkes op, og ud af Husene springer en hel Bunke Soldater, hvoraf nogle bærer Huer af Bjørneskind, og som alle bar Sabler ved Siderne. „Vi blev forfærdelig ulykkelige allesammen, da vi saa disse Soldater. Saa havde vore Landsmænd i Jakobshavn altsaa Ret,“ sagde vi til hinanden. „Nu er vi i Tyskland, og her er alle Soldaterne. Særlig Okabaks Kone var helt ude af sig selv.“ Men midt mellem Soldaterne kommer en Mand til Syne, der ikke bærer Uniform og som med et mildt smilende Ansigt nærmer sig Jacobsen og med stor Venlighed hilser paa ham og Grønlænderne. Det var Hagenbeck, og saa var Baronen og hans Rejsefæller beroligede . . .

Og saa kørte de alle bort i „Husene med de mange Vinduer“.

Jærnbanetogene fylder endnu Baronen med levende Forbavselse. „Det gik i en vældig Fart,“ udbryder han, „og vi Grønlændere kunde ikke lade være med at sige til hverandre: Her sidder vi ganske stille uden at røre os, og dog kommer vi frem paa saadan en Maade. Alt, hvad vi skal se, det kommer til *os*! Om man dog kunde faa saadan en Indretning op til Grønland, for det var da endelig en bekvem Maade at komme omkring paa . . . Jeg kunde ikke lade være med at lukke et af Vinduerne op, og stak jeg Hovedet lige til Halsen ud i Luften, men det kan nok være, jeg fik det hurtigt ind igen, for det føg jo med det bare Sand, og det lod til at blæse en vældig Storm.“ Men ved en Station i Nærheden, hvor Toget gør Holdt, og Baronen atter aabner Vinduet, faar han sig en hjærtelig Latter, „for Vejret var jo blikstille“. Saa længe Toget kørte paa Sletteland, vænnede Grønlænderne sig hurtig til denne ny Slags Slædefart, „men der var derimod noget andet, som vi aldrig rigtig blev fortrolige med. En Dag ser vi nemlig gennem Vinduet langt forude et Fjæld, og gennem dette Fjæld var der et Hul (en Tunnel): Bare vi nu rammer det Hul, bare vi dog rammer det! sagde vi ængsteligt til hverandre. For vi forstod jo, at hvis vi ikke ramte rigtig i Hullet, maatte der ske noget forfærdeligt, saadan som vi fór afsted. I et Nu var vi derhenne, det blev bælgmørkt omkring os, og et frygteligt Spektakkel lød til alle Sider. Uha, det var noget uhyggeligt! Men saa blev det jo lyst igen, og saa lo vi bare af det! Disse Huller og saa Mødet med andre „Slæder med Røg paa“ vænnede vi os aldrig rigtig til . . .“

(Fortsættes.)

Fred i Østasien! Det var det Budskab, som Telegrafen den 29. August 1905 sendte udover Verden fra Portsmouth. Med fede Typer vil denne Dato blive sat ind i Alverdens Historiebøger, som den Mærkedag, da den store blodige russisk-japanske Krig sluttede, og denne Dag vil huskes og blive banket fast i Hukom-

I 1 Aar og 201 Dag har denne Krig raset og kostet circa 200,000 Mennesker Livet. I næsten to Aar har Krigen varet, og den staar som det uimodsigelige Faktum overfor de Folk, der paastod, at de moderne Mordmaskiner i hvert Fald havde den Fordel: at afgøre selv de største Krige paa nogle Maaneder.

Mikadoen, Kejser Mutsohito.

melsen, naar forlængst alle Krigens andre Navne og Datoer er gaaet i Glemmebogen.

Præsident Roosevelt er blevet lykønsket til det heldige Resultat af Fyrster, Konger og Kejsere i den ganske Verden, han, der selv er en borgerlig Fredens Mand.

Og Præsident Roosevelt har fortjent de Laurbær, som en hel Verden lægger for hans Fødder.

Og selve Freden har Betydning, netop fordi den er mere end Krigens Afslutning. Den er en god og smuk Fred, der ikke aabner Mulighed for nye Krige i en uoverskuelig Fremtid

Det er en Fred, som skifter Vind og Vejr lige. Sejrherren har faaet overmaade meget, og de overvundne har beholdt akkurat saa meget, at Æren, det væsentligste, er reddet.

Japan faar Lov at beholde Liaotung-Halvøen med Port Arthur,

Dalny og de omliggende Øer. Korea stilles under Japans Protektorat, hvad enhver véd Betydningen af, og Mandchuriet renses for russiske Forrettigheder, inklusive Banestrækningen til Charbin, der tilbagegives Kina under Japans foreløbige Kontrol.

Japan opnaar Fiskeriret ved den sibiriske Kyst og faar den sydlige Halvdel af den haardt omstridte Ø, Sachalin.

Til Gengæld er Rusland sluppet for den Ydmygelse at blive lukket ude fra Havet mod Øst, idet det beholder Vladivostok ubestridt og helt og saaledes bliver i Stand til fremdeles at holde Parter, og hvad der er endnu bedre, en Fred, som ikke i sig bærer Spirerne til nogen Art Hævn- eller Revanchekrig.

Japan er ved denne Fred blevet en dominerende Stormagt i Østasien, og Rusland har beholdt saa betydelige Omraader, at det vil være i Stand til under hvilke som helst Forhold at spille med i den østasiatiske Koncert.

Selve Krigens Historie ser i korte Data saaledes ud:

Den 13. Januar 1904 gjorde Japans Gesandt i St. Petersborg kraftig Protest mod Krænkelsen af Mandchuriets Integritet og

Czar Nikolaj og den lille Storfyrsttronfølger.

en Flaade i de østasiatiske Farvande og selv bestemme dennes Størrelse.

Og de Par Skibe, som endnu er tilbage af den russiske Flaade og som i Øjeblikket ligger internerede i neutrale fremmede Havne, lod Japan uden Smaalighed Russerne beholde.

Og sluttelig blev der ikke noget af den Krigsskadeserstatning, som Japan oprindelig forlangte af Rusland, og som i Forening med Spørgsmaalet om Øen Sachalin en Tid syntes at skulle gøre Forhandlingerne resultatløse.

Det er en Fred, som nødvendigvis maa tilfredsstille alle

Koreas Stilling.

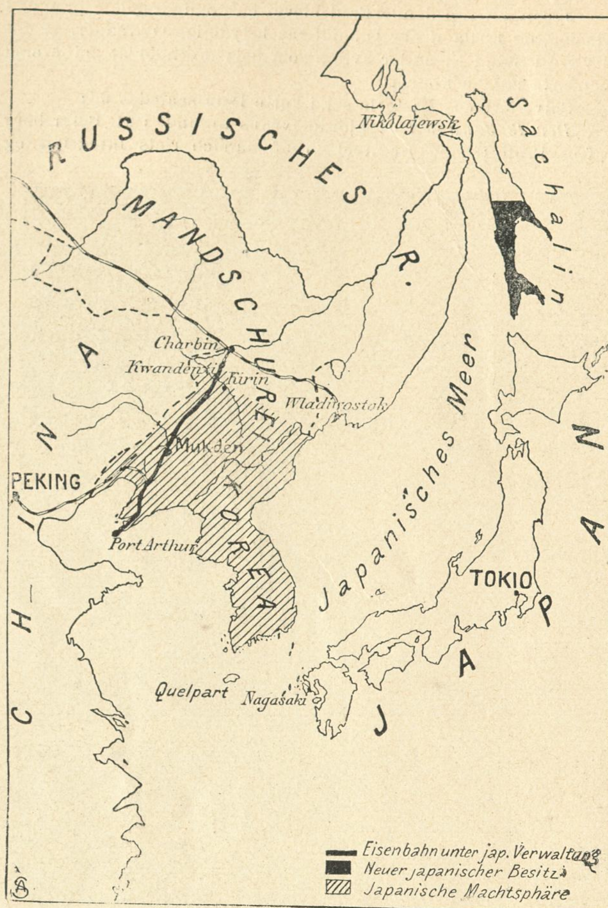
Den 5. Februar maatte imidlertid Japan under Forhandlingerne om disse Spørgemaal afbryde den diplomatiske Forbindelse med Rusland.

Allerede *Natten mellem den 8. og 9. Februar* rettede Japanerne under Admiral Togos Ledelse et ganske uventet Torpedoangreb paa Flaaden i Port Arthur og borede flere af Russernes Skibe i Sænk uden selv at lide større Tab.

13. April kom det til et for Japanerne heldigt Søslag udenfor Port Arthur, idet den russiske Flaade i stærkt beskadiget Tilstand

maatte vende tilbage til Port Arthur, hvorfra den var gaaet til Angreb. I Slaget faldt Admiral Makarov.

30. April til 2. Maj kæmpedes flere Kampe ved Jalufloden,

under hvilke Japanerne under General Kuroki trængte Russerne tilbage.

De sidste Dage af Maj udfægtedes adskillige Kampe udenfor Port Arthur.

20. Juni forhindrer Japanerne General Stackelberg i at undsætte Port Arthur og tilføjer ham et afgørende Nederlag.

Den 10. August gaar den russiske Flaade atter ud fra Port Arthur, men bliver efter store Tab drevet tilbage igen af Admiral Togo.

Den 14. August støder den russiske Vladivostok-Eskadre, der er gaaet ud for at undsætte Port Arthur, paa Japanerne, der under Admiral Kamimura fuldstændig besejrer den i Tuschimastrædet

Fra den 26. August til den 4. September udkæmpes det store Slag ved Liaoyang i mange blodige Træfninger. Japanerne under Oyama som Overgeneral tvinger Russerne under Kuropatkins Overledelse tilbage til Mukden.

Fra den 18. til den 22. Oktober forsøger Kuropatkin under Kampene ved Jentai og Shaho at gaa frem fra Mukden.

Den 15. Oktober løber Admiral Roshdestwenski ud med Østersøflaaden

Den 24. Oktober beskyder Roshdestwenski nogle engelske Fiskerifartøjer ved Dogger Bankerne.

Den 3. November stormer Japanerne under General Nogi Port Arthur og indtager den ydre Række af Forter.

I Slutningen af December 1904 erobrer General Nogi flere af de indre Forter ved Port Arthur deriblandt 203-Meterhøjen, hvorfra hele den russiske Flaade i Port Arthurs Havn skydes i Sænk.

Den 2. Januar 1905 overgiver General Støssel Port Arthur.

I Dagene fra *den 1. til den 10. Marts* udkæmpes det store Slag ved Mukden med det Resultat, at General Kuropatkin maa gaa tilbage til Charbin

Den 16. Marts afskediges Kuropatkin som Overgeneral og afløses af General Lenevitsh.

Den 26. og den 28. Maj tilintetgøres den russiske Østersøflaade fuldstændigt af Admiral Togo i Tsushimastrædet. Roshdestwenski og Nebogatov tages til Fange af Japanerne.

Den 11. Juni tilbyder Præsident Roosevelt Japan og Rusland at mægle Fred.

Den 12. Juni antages Tilbudet.

Den 9. August begynder Fredsunderhandlingerne i Portsmouth imellem Japans Udenrigsminister Komura og den russiske Statsminister Witte.

Den 29. August er man naaet til Enighed om Hovedpunkterne i Fredsslutningen, og Freden er sikret.

Den 5. September underskrives Fredstraktaten af Witte og Komura.

Saaledes ser altsaa i korte Træk denne Krigs Historie ud, men det er givet, at den vil faa et Efterspil, som vil være af den største Betydning for Europas fremtidige Udvikling.

Under Trykket af Krigens Byrder er nemlig de indre russiske Forhold bragt til det Spændingens Punkt, hvor Eksplosionen skal og maa indtræde, hvis der ikke i Tide bliver raadet Bod paa de Aarhundreder gamle Forsømmelser.

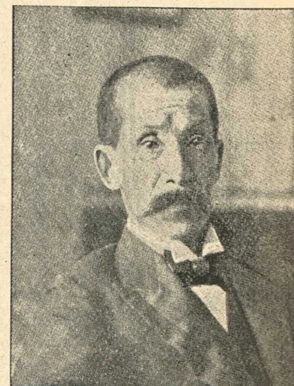
Ren Revolution, som allerede er i fuld Gang og raser i alle Hjørner af det store russiske Rige, vil faa en kraftig Medhjælp i de hjemvendende Tropper, der under Sult og Nød har lært hele Selvherskersystemets Raaddenskab at kende.

Men andre Tegn kunde ogsaa tyde paa, at Gaaden allerede vil være løst ad fredelig Vej, før Tropperne kommer hjem.

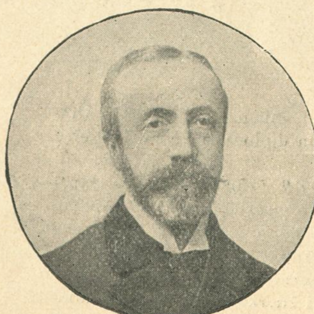

Statsminister Witte.

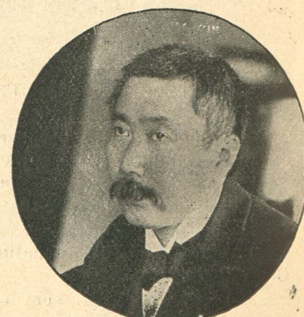

Baron Komura.

Baron Rosen.

Præsident Roosevelt.

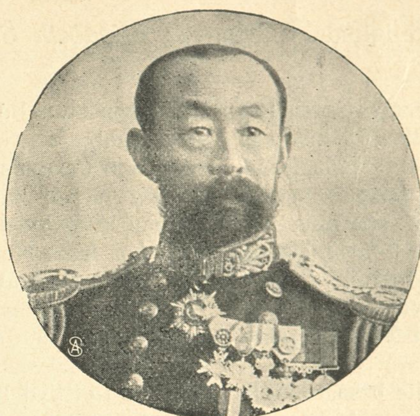
Kogoro Takahira.

Fredskonferencens Mænd.

KRIGENS MÆND.

General Oyama.

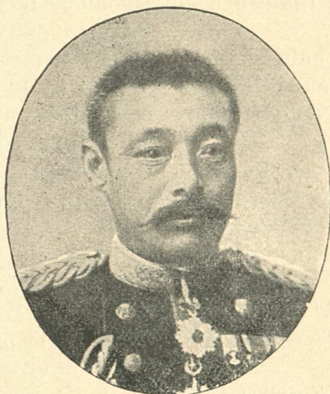
Admiral Togo.

General Kuropatkin.

General Kuroki.

General Oku.

General Lenewitsch.

General Støssel.

Admiral Roschdestwenski.

General Nogi.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

85. Fortsættelse.

I Dag blev Frokosten bragt op i hendes egen Lejlighed, og næppe var hun færdig med Maaltidet, førend alle de andre Favoritinder begyndte at strømme ind. De kom for at lykønske hende i Anledning af hendes nye Stilling og højere Rang. Da flere af dem kun talte orientalske Sprog, maatte de nøjes med at hilse og overrække hende smaa Æsker med Sukkertøj.

Lejligheden var allerede fuld af Gæster, da Madame Galé lod sig melde. Alma gik hende i Møde og rakte hende Haanden:

„Det er elskværdigt af Dem at ville besøge mig!" — sagde hun. „De maa være hos mig hele Formiddagen!" Og medens Tjenerne bød The om til de andre, trak Værtinden Doktorens Kone med sig ind i et andet Værelse og sagde:

„Hvorfor kom De ikke før? Nu er det for sent!"

„Nej, tab ikke Modet!" — trøstede Madame Galé. „Her bringer jeg Dem et Brev fra Lorden." Og hun trak Edwards Brev op af Lommen og rakte hende det.

Alma greb det med Begærlighed og aabnede det, og Madame Galé saa, hvorledes Udtrykket i hendes Ansigt skiftede flere Gange under Læsningen. Da hun var færdig, sagde hun:

„Lord Garwick foreslaar mig at tage en Køretur og at søge Tilflugt hos den danske Gesandt. Men hvad skal jeg gøre med mine Tjenere? De forlader mig jo aldrig et Øjeblik. Med deres eget Liv indestaar de for min Person."

„Ja, se det er netop Vanskeligheden!" — mente ogsaa Madame Galé. „Om De raadførte Dem med den svenske Dame?"

Næppe havde hun udtalt disse Ord, før Zuleika stod bag dem. Hun rakte Alma Haanden og lod sig derefter forestille for Lægens Hustru.

„Lord Garwick skriver til mig, at jeg bør køre ned til den danske Legation," — fortalte nu Alma hende. „Men hvorledes skal jeg kunne komme derned uden mine Tjenere? De maa hjælpe mig til at finde en Udvej! Jeg vil ikke tilbringe en Dag længere under dette Tag. Frihed eller Døden!"

„Ja," — svarede Zuleika, — „jeg har allerede lagt en Plan: De lader, som om De vil foretage en Spadseretur, og naar De er ledsaget af Deres Vagt, vil der ikke blive lagt Dem Hindringer i Vejen. Naar jeg fra mine Vinduer har set Dem forlade Haremet, giver jeg Ordre til at spænde for og kører efter Dem. Vi mødes tilfældigvis udenfor Hamidje Moskéen, og saa standser jeg og opfordrer Dem til at stige ind i min Vogn."

„Men Tjenerne?" — spurgte Alma. „Hvad skal jeg gøre med Dem?"

„I dette Land kan alle bestikkes," — mente Zuleika.

„Hvis De vilde ofre nogle af Deres Smykker, f. Eks. det Halsbaand, som jeg saa derinde paa Bordet, da formoder jeg, at disse stakkels Slaver vil lukke Øjnene og lade Dem gaa. Dette Smykke maa vistnok have en kolossal Værdi. Hvis Deres tre Tjenere sælger det, vil de kunne leve af de Penge, de faar derfor, hele Resten af deres Liv."

„Men jeg kan jo ikke tale med dem."

„Jeg skal ordne Sagen," — trøstede Zuleika. „Min Hushovmester Béschir er mig trofast hengiven. Jeg har nemlig en Gang reddet hans Liv. Paa Grund af en ringe Forseelse var han dømt til at druknes; men da jeg havde haft ham i min Tjeneste i mange Aar, og han altid havde været mig tro, gik jeg i Forbøn for ham hos hans Herre. Efter dette har Béschir forsikret mig, at han skal være rede til at gaa gennem Ilden for mig, naarsomhelst jeg befaler det. Jeg skal nu overlade til ham at forhandle med Deres Tjenere. Det maa helst ske snart; thi disse Gildinger følger altid Øjeblikkets Indskydelser. Kl. 2 formoder jeg, at alle Deres Gæster er borte, thi paa den Tid plejer jo alle at gaa ud for at trække frisk Luft. Jeg skal da sende Dem en lille Billet for at melde, om Planen kan udføres. Husk endelig paa at tage Smykket med Dem!"

„Det skal jeg!" — svarede Alma. „Maatte det bare lykkes! Jeg holder det ikke længere ud."

Zuleika forsvandt straks, medens Madame Galé blev siddende lidt længere og talte med flere af de andre Favoritinder, der spurgte hende om de sidste europæiske Moder.

Da Klokken nærmede sig to, var alle Damerne borte med Undtagelse af Madame Galé. Idet hun stod op for at gaa, traadte en Tjener ind med en lille, rosenrød Billet til Alma.

Hun aabnede den og læste følgende Linjer, som var skrevet paa svensk:

„Hvis De nu er ene, saa klæd Dem hurtigt paa og lad Deres Tjenere forstaa, at De ønsker at gaa ud! De maa gaa til højre ned ad den samme Gade, hvor vi kørte igaar Aftes. Stands udenfor Moskéen! Jeg kommer straks efter. Béschir har allerede talt med Deres Vagt, og alt er ordnet. Glem endelig ikke at tage Smykket med Dem!"

Da Alma havde fortalt Madame Galé Billettens Indhold, sagde denne:

„Saa skynder jeg mig i Forvejen og melder Gesandten Deres Ankomst! Min Mand tillader mig gerne at være Dem behjælpelig, naar det bare sker i al Hemmelighed." Og dermed skyndte hun sig af Sted.

Da Alma endelig stod ene, var hun saa urolig, at hun fik den stærkeste Hjærtebanken. Men hun vilde ikke tabe et Øjeblik; thi hun higede som en fangen Fugl efter at slippe ud af Buret. Hun ringede paa Slavinderne og sagde paa tyrkisk, hvoraf hun nu havde lært nogle Sætninger:

„Bring mig Féredjé og Yachmaq! Jeg vil spadsere. Vagten skal ledsage mig!"

Ti Minutter senere skred hun tæt tilsløret og indhyllet i en fodsid, gul Silkekaabe ned ad Trappen, ledsaget af tre sorte Tjenere. Portene aabnedes uden Indsigelse, og hun befandt sig snart paa Vejen, der fører ned fra Stjernepaladset. Af Frygt for at henlede Opmærksomheden paa sig, gik hun med langsomme Skridt, saaledes som Kvinderne plejer i Orienten. Men hun rystede fra Isse til Fodsaal og tænkte:

„Bare der nu ikke kommer noget i Vejen for Zuleika!"

Imidlertid gik alt paa den naturligste Maade af Verden. Udenfor Hamidje Moskéen blev hun, som aftalt,

staaende for at beundre de Arabesker og Marmorfiligraner, som smykkede Hovedporten. Nogle Præster kom ud, men gik hende forbi uden at hilse.

Det varede ikke ret længe, inden Alma saa en Hofekvipage komme rullende ned fra Yildiz og nærme sig Pladsen, hvor hun stod. Den fulgtes af tre ridende Tjenere, bevæbnede med lange Svøber, Courbacher. Da den naaede Moskéen, standsede den, og Damen, som sad indeni, bøjede sig frem og vinkede ad Alma. Denne skyndte sig hen til Vognen og steg ind.

„Har De Smykket med Dem?“ — hviskede Zuleika hurtig.

„Ja, her er det!“ — svarede Alma og rakte hende det store, brune Futteral, som hun havde skjult under sin Kaabe.

Hushovmesteren Béschir, som havde siddet ved Siden af Kusken, var sprunget ned for at hjælpe den unge Dame ind i Vognen, og til ham overleverede nu Zuleika Smykket. Han gav det videre til Almas Tjenere, og næppe havde disse faaet det i Hænde, førend de begyndte at løbe af alle Kræfter ned ad Vejen og henimod Forstaden Galata, hvor de forsvandt.

Imidlertid steg Béschir atter op paa Kuskesædet, og Vognen kørte videre.

Alma kunde næppe tale. Hun sad med Zuleikas Haand i sin og trykkede den som i Krampe.

„Berolig Dem!“ — sagde Zuleika. „Deres Tjenere kommer aldrig tilbage til Stambul. De gaar straks om Bord paa et Skib og sejler langt bort til et andet Land. Ingen véd, at vi mødes her, og selv om det bliver bekendt, skal jeg nok klare den Sag.“

Det forekom Alma en Evighed, inden de naaede Péra, hvor Vognen standsede foran et Hus i Hovedgaden. Béschir sprang ned, slog Døren op og lod de to Damer gaa ind i Huset, hvor Porten lukkedes efter dem. Imidlertid blev Hushovmesteren staaende ved Siden af Køretøjet og ventede med Armene over Kors og et Udtryk af olympisk Ro i sit sorte, vansirede Ansigt.

En dansk Tjener i Livré aabnede Entrédøren og førte de to Damer ind i en Salon, hvor Grev v. Vlügel traadte dem i Møde.

„Mit Navn er Frøken Bang,“ — sagde Alma. „Jeg har i Dag faaet et Brev fra Lord Garwick, som skrev til mig, at jeg kunde komme herned og faa Hjælp.“

„Ja,“ — svarede Greven, idet han bød Damerne hen til en Sofa — „det skal ogsaa være mig en Glæde at bistaa Dem! Madame Galé har netop været her, og vi har telefoneret til Lorden. Jeg formoder, at han snart maa komme.“

Ministeren viste sig meget elskværdig og begyndte at tale om Danmark; men han gjorde hende intet Spørgsmaal om hendes Oplevelser i Haremmet. Samtalen afbrødes snart af Lord Garwick, som vekslede Haandtryk med begge Damerne og derefter tog Plads lige overfor dem. Men hans Sindsbevægelse syntes at være lige saa stor som Almas. Han kunde næsten ikke faa sine Øjne fra hende.

„Jeg tror nok, at det vilde være bedst, om Frøkenen kom ud af Byen snarest muligt,“ — sagde Gesandten. „Lorden er villig til at ledsage Dem; thi alene tør De under disse Omstændigheder ikke rejse.“

„Ja, jeg ønsker intet hellere end at komme bort!“ — svarede hun. „Det er altfor venligt af Mylord at ville følge mig.“

„Det er kun min Pligt,“ — svarede han. „Men jeg tillader mig at foreslaa, at De forklæder Dem, for at det tyrkiske Politi ikke skal opsnappe Dem paa Vejen. Jeg har været inde hos en Skrædder og bestilt en Dragt til en ung Herre, som skulde være noget mindre og spædere end jeg. Den er netop blevet bragt herop, hvis De vil benytte den.“

„Ja, naar det er nødvendigt, gør jeg det naturligvis!“ — svarede Alma.

„Jeg finder, det er en udmærket Idé!“ — udbrød Zuleika. „Men da maa De ogsaa lade Deres Haar klippe, og det skal jeg med Glæde udføre.“

Gesandten førte Damerne ind i et Værelse, hvor Zuleika først klippede Almas Haar og dernæst hjalp hende med at skifte Klæder.

Da Madame Galé ankom og fik Alma at se forklædt som Herre, brast hun uvilkaarligt i Latter.

„De er saa smuk, at De kunde blive farlig for alle Kvindehjærter!“ — udbrød hun.

Madame Galé havde bragt en lille Kuffert med, hvori der laa en Kjole, Kaabe og flere Sager, som Alma vilde behøve, naar hun kom ud af det tyrkiske Rige og paany skulde optræde som Kvinde.

Alma takkede dybt rørt over al denne Godhed, og de to Damer kyssede hende derefter og tog Afsked med hende og Lorden. Grev v. Vlügel lod nu sin Vogn forspænde og fulgte selv Flygtningen til Banegaarden. De ankom netop i det Øjeblik, da Toget skulde gaa til Wien, og Gesandten blev staaende paa Perronen, indtil han havde set Alma og Lord Garwick køre bort i en første Klasses Kupé.

* * *

Zuleika var imidlertid kørt hjem til Yildiz, og i Glæden over at have hjulpet en ulykkelig, blandede der sig ogsaa en hemmelig Tilfredshed med at være blevet en Rivalinde kvit.

Først da Køkkensvendene om Eftermiddagen kom bærende med Favoritindernes Mad, blev Almas Fraværelse bemærket. Men da hendes Hustjenere jo vidste, at hun var ledsaget af Vagten, faldt det dem ikke ind at blive ængstelige. De antog, at hun paa Hjemturen havde besøgt en eller anden af Haremmets Damer, som havde holdt hende tilbage, og hos hvem hun nu spiste.

Men da det blev Aften, og de elektriske Lamper tændtes, begyndte de to Gildinger at spørge hinanden, om deres Herskerinde ikke snart vilde vise sig. Hendes Selskabsdame begav sig op i Teatersalen for at se, om hun muligvis skulde være der, men nej! Da gik denne Dame til Storgildingen og betroede ham Sagen. Han blev naturligvis ligesaa forbavset og forfærdet som hele Betjeningen og lod straks sende Bud rundt til alle Haremmets Beboere for at spørge efter Alma Ikbal. Men ingen havde set hende, og i de følgende Timer var hendes Forsvinden Genstand for megen Omtale i hele Haremmet.

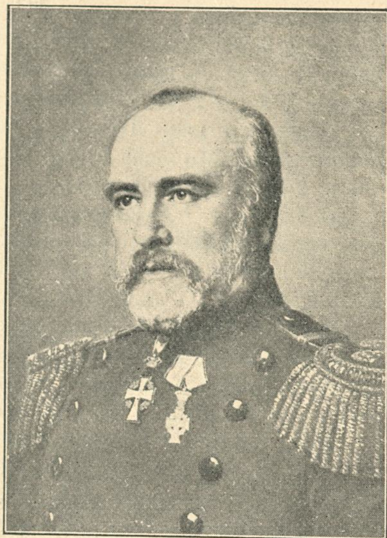
Da Béschir havde indbildt Zuleikas andre Tjenere, at det vilde koste dem alle Livet, ifald de røbede, at Alma havde kørt i Zuleikas Vogn, og at de var vendt tilbage til Stjernepaladset uden at bekymre sig om, hvor hun var blevet af, tav de klogeligen.

Abdul Hamid havde heldigvis tilbragt Aftenen i sit mandlige Teater, og efter Forestillingen havde han siddet den halve Nat og gennemlæst Beretninger fra Rigets østlige Provinser. Nu gik han til Ro i et af sine Slotte uden at spørge efter nogen.

(Fortsættes)

Stiftamtmand Skrike.

Med Kammerherre *Jacob Skrike* er en af Landets dygtigste, mest repræsentative og indenfor sin Kreds sikkert mest afholdte Stiftamtmænd gaaet bort. Helstøbt som han var af Person, var han det i hele sin Færd, myndig, hvor Myndighed krævedes, men hensynsfuld og retsindig, og hyppigst jovial imødekommende.

Kammerherre Skrike, der blev 65 Aar gammel, har i de sidste 25 Aar beklædt to af Landets største Embeder, idet han i 1880 udnævntes til Borgmester i Aalborg, hvorfra han fem Aar senere forflyttedes til Viborg for at overtage Stiftamtmandsembedet efter Kammerherre Tillisch.

I de forholdsvis faa Aar, Skrike virkede i Aalborg, forstod han at knytte Borgerskabet til sig, han blev noget mere end deres Borgmester, han blev betragtet som en af deres egne. Men i hvor langt højere Grad blev dette ikke Tilfældet i Viborg. Her lærte man hurtigt at beundre hans administrative Dygtighed, og dette, i Forbindelse med hans smittende, jævne Elskværdighed, bevirkede, at Befolkningen, en som alle, kom til at se op til ham og holde af ham.

At Kammerherre Skrike paa sin Side ogsaa følte sig hjemme i den gamle Stiftsstad, viste jo netop den lange Aarrække, han forblev paa sin Post, thi det er en bekendt Sag, at der flere Gange var tilbudt ham Forflyttelser, som baade, hvad det pekuniære angaar, og ogsaa paa anden Maade maatte betragtes som Forfremmelser.

Skrike ønskede imidlertid at forblive, hvor han var, og at By og Amt paaskønnede denne hans Handlemaade, gav Befolkningen bl. a. et Udtryk for derigennem, at den lod Professor *Anton Dorph* male det Portræt, som „Verdens-Spejlet“ i Dag bringer i Gengivelse, og som nu vil blive ophængt i Amtsraadssalen paa Raadhuset.

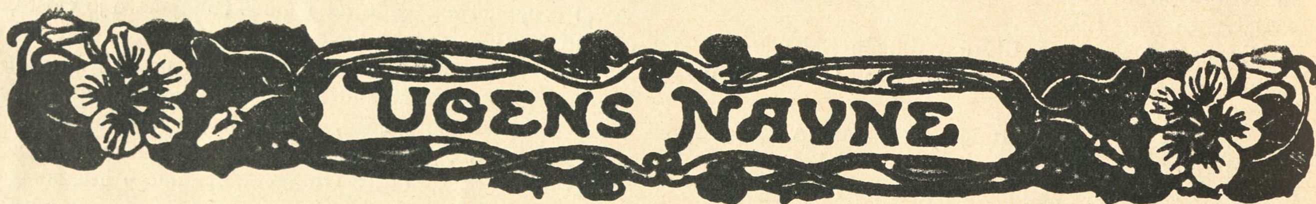
Jocob Skrike holdt sig alle Dage fjærn fra al Politik, men som den anerkendte Administrator, han var, havde dog nu og da visse politiske Lejre Bud efter ham. Ved et Skifte i Højreministeriernes Dage nævnedes han saaledes bestemt som Ministeremne, og senere skal Herredsfoged *Krabbe*, da han en Sommer rejste rundt for at samle Ministeremner, da det formentes, at han skulde danne et Ministerium, have henvendt sig til Skrike, samtidigt med at han havde Bud i Ribe.

Kammerherre Skrike, der var Søn af Kolonialdirektør, Departementschef *Adolf Skrike*, tog juridisk Embedseksamen i 1864 og havde derefter Ansættelse i Indenrigsministeriet, indtil han i 1880, som før nævnt, overtog Borgmesterembedet i Aalborg.

Han var Kommandør af Dannebrog og Dannebrogsmand, Kommissarius for flere jydske Baner og fra 1898 Formand for Kommissionen om de midt-jydske Baner.

Hans Hustru, som overlever ham ,er født *Gleerup*.

Andr. B.

— Den danske Bondedigter, Gaardejer *N. Rasmussen Søkilde* i Fleninge paa Fyen er fornylig afgaaet ved Døden i en Alder af 68 Aar. Rasmussen Søkilde var en ganske ualmindelig Bonde. Allerede fra Dreng henledte hans Samlerflid Folks Opmærksomhed paa ham, og som ungt Menneske dyrkede han baade Lokalhistorie og Poesi. I 1870 skrev han sin første Bog: „Gamle og nye Minder om Brahetrolleborg og Omegn“. I 1888 fik han det kgl. danske Landhusholdningsselskabs Prisbelønning for sin Bog „Landboreformerne og den danske Bondestands Frigørelse“. Ved disse og mange andre Arbejder opnaaede han Forfatterunderstøttelse paa Finansloven. Han var ogsaa overdraget en Mængde Tillidshverv. Søkilde skrev en Gang om N. J. Termansen, at han var Danmarks mest oplyste Bonde. Det samme er mange Gange siden blevet sagt om ham selv, og det Minde, han selv har sat sig, vil stadfæste denne Dom.

Rasmussen Søkilde. †

— Den 27. f. M. døde Fuldmægtig i Finansministeriets Kolonialkontor *Poul Carl Wolff*, knapt 38 Aar gammel. Hr. Wolff var Student fra Aalborg Katedralskole i 1885 og tog juridisk Embedseksamen med *laud* i 1891; Aaret efter fik han Ansættelse i Ministeriet. 1903 udnævntes han til Fuldmægtig. Den dygtige unge Mands altfor tidlige Død har vakt almindelig Beklagelse.

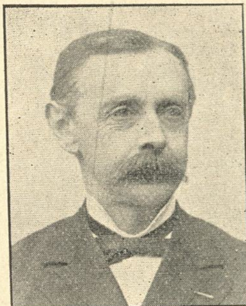
Fuldmægtig Wolff. †

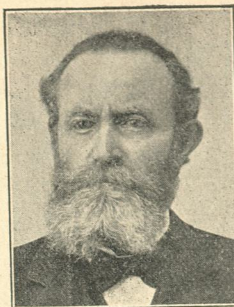
— Arkitekt *Frits Koch* er død i en Alder af kun 47 Aar, efter længere Tids Sygdom. Arkitektstanden har i den Afdøde mistet en af sine bedste yngre Kræfter. Frits Koch blev født 1857 i Vendsyssel; han er opdraget i Huset hos sin Onkel og Plejefader, Konferensraad Koch i Odense. Koch fik som ung Kunstakademiets mindre

Arkitekt Frits Koch. †

Guldmedalje efter at have erhvervet dets Afgangsbevis som Arkitekt. Bl. a. arbejdede han i flere Aar hos nu afdøde Stadsarkitekt, Professor Fenger. Som selvstændig Arkitekt har Koch bygget Langelinjes Pavillon, Telefonkioskerne og den store nye Telefoncentral paa Nørregade. Firmaet Jørgen Jensens herlige lille Pakhus i Larsbjørnstræde har han ogsaa bygget.

— Etatsraad *Anton Sophus Kaarsberg* er afgaaet ved Døden i en Alder af ca. 70 Aar. Den Afdøde er særlig kendt fra sin Stilling som Administrator i Kreditkassen for Husejere i København, som han overtog i Midten af Firserne og med megen Dygtighed beklædte i en Snes Aar, indtil han for 2—3 Maaneder siden trak sig tilbage. Etatsraad Kaarsberg var født i Aalborg, havde taget den juridiske Eksamen og var i en Del

Etatsraad Kaarsberg. †

Stationsforst. Schwensen.

Aar ansat i Kultusministeriet.

— Fra 1. September har Stationsforstander *C. L. Schwensen* i Middelfart taget sin Afsked fra Statsbanernes Tjeneste. Hr. Schwensen er en født Sønderjyde (12. Marts 1835). I 1866 blev han ansat som Assistent hos det engelske Firma Peto Brassy & Betts, der havde Bygningen af de første Statsbaneanlæg i Jylland i Entreprice. Ved Afleveringen fik han Ansættelse i Statens Tjeneste og arbejdede sig hurtigt gennem alle Grader til Stationsforstander.

— Postekspedient, Intendant *Th. V. Hove* ved Københavns Hovedpostkontor fejrede i Onsdags (6. Sept.) sit 25 Aars Jubilæum i Postvæsenets Tjeneste. Den 28. August 1891 udnævntes han til Intendant. (Vort Billede viser Jubilaren i sin Intendantuniform.)

Postekspedient Hove.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

Renaissance.

Kunsten er ikke blot Kunstnerens alene, den tilhører Verden, alle har Krav paa den, og den er nu blevet en Faktor i det daglige Liv og hver Mands Ejendom.

Det har en ny Slægt formaaet at slaa fast overfor maabende Sinker og inkarnerede Tvivlere.

Den har faaet en Plads i det moderne pulserende Liv, lever med i Mylderet, og som den fremtræder fin, elegant og stilfuld, bliver alt eftergjort Makværk og alt Godtkøbskram endnu mere plumpt, dumt og aandsforladt end tidligere.

Det er ikke længere nok for det tyvende Aarhundredes Kulturmenneske at dække sine Vægge med Malerier og fylde sin Have med Skulptur, at omgærde sig med Kunst af enhver Art i sit Hjem. Han vil ikke Kunsten som en halvt fremmed, sælsom Tilbøjelighed, men som en god Ven og Kompagnon i det daglige Liv; og vor Tids smarte og intelligente Forretningsmand følger denne sin Tilbøjelighed, han allierer sig helt med Kunsten, drager den ind i sin daglige Færden, og dens forskelligartede Evner griber ind i hinanden som to store Svinghjul i Verdensudviklingens mægtige Maskineri.

Dette er den gode Smags Renaissance!

Den Portvins-Etikette, som „Verdens-Spejlet“ i Dag præsenterer for sine Læsere, er modelleret af den unge, talentfulde Kunstner *Harald Jordan* til en Konkurrence, som *Odense Vin-Kompagni* udsatte, og den hentede Præmien — 200 Kroner — hjem, hvad sikkert ingen vil fortænke den i. Og Vinen, der gemmer sig bag den, er ikke mindre et Udtryk for Aarhundredets alvorlige Realisme.

Renaissance! jubler jeg og fylder paany mit Glas — — —. Renaissance! hvisker den Syge og rækker efter den hvide fredsæle Oporto — —; netop til os begge er Renaissancen kommet.

Og hvorfor?

Fordi *Odense Vin-Kompagni* har løst Spørgsmaalet. Det har valgt sig en Tillidsmand, der kontrollerer Portvinen, baade den røde til de Sunde og den hvide til de Syge, og denne Mand er den bekendte Apoteker *Chr. Aarestrup*, St. Knuds Apotek.

Ved at lade ham modtage Konnossement paa Vinene, fortolde og forsegle Fadene samt køre dem hjem til Lagerkælderne, hvor de lagres, og ved sluttelig at lade Vinen aftappe og plombere under hans Kontrol, har Firmaet opnaaet, hvad det vilde: *Renaissance*; thi Vinen er ligesom Etiketten ærlig helt igennem, og Steins analytisk-kemiske Laboratorium har fundet den ren at være. **Esq.**

VERDENS-SPEJLET

Verdens-Spejlet Nr. 51, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 17. September 1905.

A. W. Sandberg fot.

„Den lykkelige Gilberte" paa Folketeatret.

3dje Akt (Fru *Charlotte Wiehe-Berény* og Hr. *Poul Reumert*).

Château-Laplante: Bliv nu *igen* min Hustru?

Gilberte: Nej.

Château-Laplante: Hvorfor ikke?

Gilberte: Fordi vi *én* Gang har forsøgt Eksperimentet, og det mislykkedes. Du vil alle dine Dage blive en ynkelig Ægtemand — men Du kan blive en vidunderlig Elsker.

Københavns Raadhus.

Endelig staar det da fuldt færdigt, dette Storværk, som gennem Tiderne skal være vor Slægts Minde blandt Folkene.

Københavns Vaaben.

Den 12. September 1905 indviedes Københavns Raadhus.

Højt over alle Rigets Spir funkler Raadhustaarnets gyldne Hane. Højere end nogen Kirke og skønnere end noget Slot i Riget ranker denne Byborg sig mod Himlen, og baaret af en mægtig Bys mange Viljer blev den et lødigt Udtryk for Storbyen Københavns Selvstyre.

Det er, som rummede den hele Byens Aand og Væsen inden sine Mure.

Med Mesterhaand har Martin Nyrop digtet dette vort inderste Væsen om i Sten og Murværk. Vore lønligste Tanker har han gættet, vort Væsens Ydre og vore inderste Drømme lever i dette Raadhus.

Rødt og hvidt, dannebrogsfarvet som Danskens Sind og med gyldne Ornamenter drager det Tanken hen mod Valdemarernes Stormagtsdage, og i flimrende Forgyldning straaler Stamfaderen, den krigerske Bisp Absalon, over Indgangsportalen.

Vægtergangens takkede Skydeskaar ymter om hin Byborg, som den voldsomme Bisp rejste ved den lille Flække til Værn mod de vilde Vender.

Københavns Raadhus.

Men kommer man nærmere, opløser alt dette pompøse sig i smaa skæmtefulde Enkeltheder. Her titter en Havmand frem, og hist slynger en Drage sig ud af Granitens tunge Masse, over en Dør hænger en Drueklase, og over en anden samler en Høne sine Smaa under Vingerne.

Absalon, Byens Grundlægger.

Saa hyggeligt dansk som selve Danskens Hang og Trang til Æventyr og Sagn.

Hele den store Fortid løser sig op i smaa Folkevisestumper, og selve den gæve Bersærk bliver til en godmodigt ludende Bjørn, der holder Vagt for Enden af Fortidens Vægtergang.

De kurrende Raadhusduer sætter sig kælent paa Nakken af et Granituhyre og lytter til Klokkespillets fredsommelige Vægtervise.

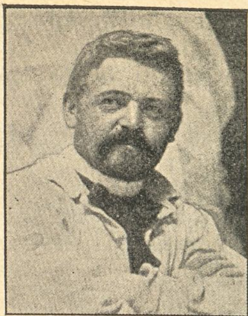
Mens Fortiden spøger og stikker Hovedet frem under mangehaande Masker i Raadhusets Ydre, saa er det Indre helt ud vor Tids.

Som en Kirke for Borgerværldets Aand er den farveskønne og linjerene Hal i det Indre.

Over Indgangsdøren sidder Byens Ældste og plejer Raad under Bytræets Krone, og som den samlende Idé i denne pragtfulde Kæmpesal rager en lille Talerstol frem fra Midtervæggen, og i Guldbogstaver lyser fra den de to Ord, som siger alt: Byens Raad.

Her skal Raadets Ældste træde frem paa Byens store Dage og forkynde Folket de store Beslutninger. Her er det Folket selv, som raader, gennem sine Udvalgte.

Der er en vældig Borgeraand over hele denne Hal, en næsten republikansk, borgerlig

Billedhugger Bundgaard.

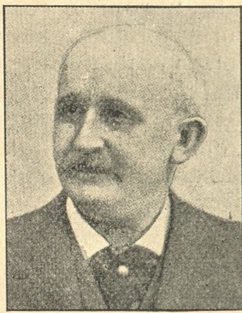
Martin Nyrop,
Raadhusets Bygmester.

Kunstmaler Møller-Jensen.

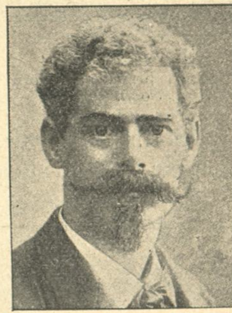
Kunstmalerinde A. Slott-Møller.

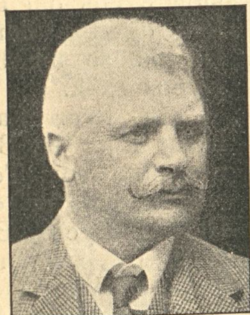
Tømrermester Oscar Køhler.

Murermester Licht.

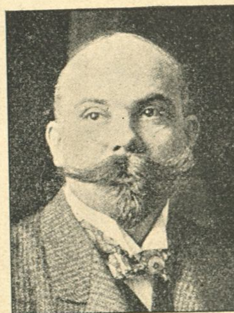
Billedhugger Viggo Hansen.

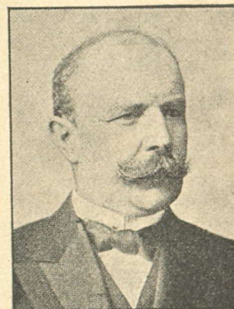
Arkitekt Mynster.

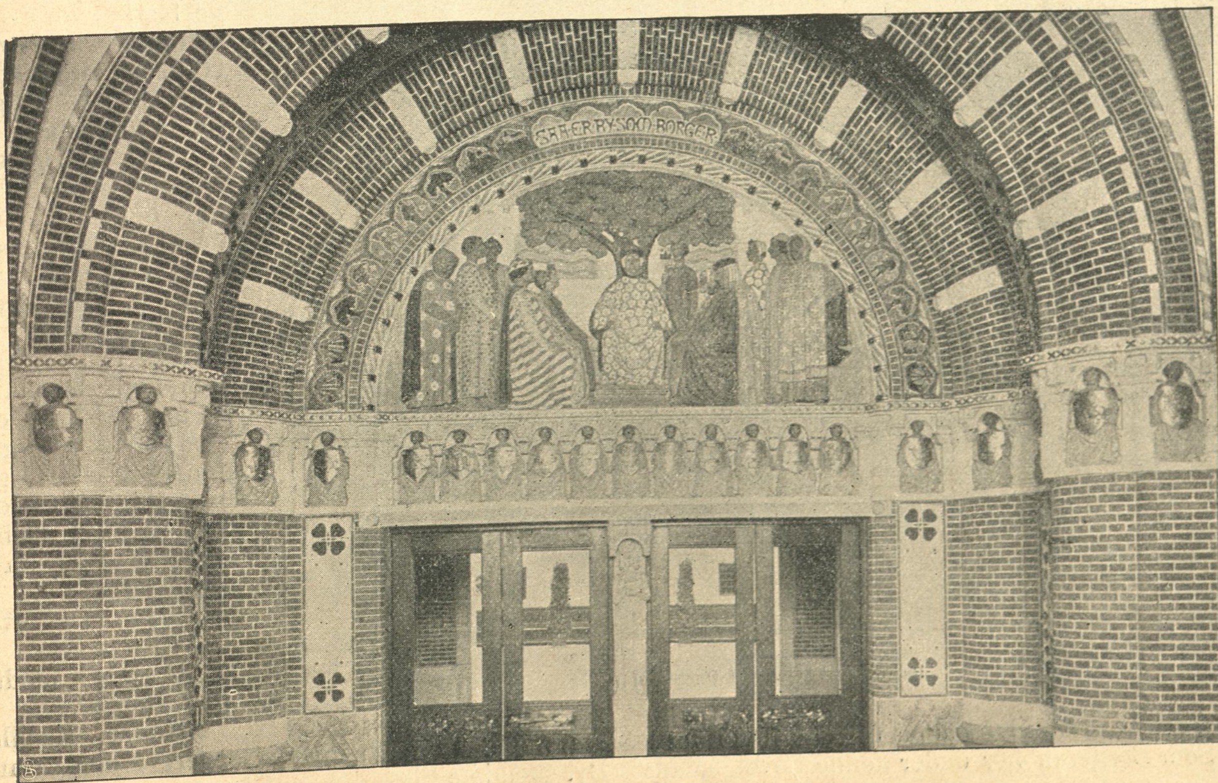
Arkitekt Emil Jørgensen.

Raadhusforvalter Nyrop-Larsen.

Malermester C. Møllmann.

Indgangsportalen til den store Raadhushal,
med Fru Slott-Møllers Fremstilling af Byens ældste Raad.

Selvfølelse i den Maade, hvorpaa alt er samlet om denne ene Taleplads.

Her mærkes ingen over denne folkekaarne Øverste; her hersker Borgernes Vilje over Borgernes By.

Herman Trier.
Borgerrepræsentationens Formand.

I denne Hal ligger Raadhusets Idé.

Her mødes Bygmesterens tusinde Stemninger og føder den store Tanke, som vil blive vor By til Styrke og Vækst i kommende Tider.

Den, der har staaet i dette Borgertemplets Forgaard og fanget Aanden i dette Storværk, forstaar, at her har Tiden i et mægtigt Stemningsdrag faaet sit højeste Udtryk.

Vide Fremtidsperspektiver aabner sig for Øjet, store Fremtidsdrømme fanger Sindet.

Som Borgeren her under denne Lovsigeplads bøjer sig for Borgernes Vilje til Styrkelse af Byens Selvstyre, saaledes vil et helt Folk af dette Eksempel lære at samle de mange til én Vilje, for hvis Styrke alt maa bøje sig.

V. Oldenburg.
Københavns Overpræsident.

De manges Selvstyre har bragt vor By den Styrke og Magt, som den nu ejer, og Københavns Raadhus vil staa som det uomstødelige Vidnesbyrd om den gode Borgeraand, der bærer denne Idé til Sejr.

En Kongeborg for Folkets ukronede Konge, for Borgeraandens Hævder og Borgerviljens Udøver, som saadan staar Raadhuset med Dørene aabne for Fremtidens Triumftog.

Stort og gribende var da ogsaa det Øjeblik, da Københavns Borgere tog deres Hus i Besiddelse, og uforglemmeligt for alle, der var til Stede.

Raadhusgaarden med Duetaarnet.

Fane ved Fane, Banner ved Banner slog Kreds om Hallen og tog den i Besiddelse for hele Byens Folk.

Og hver Fane, hvert Flag og Banner stod som Tegn og Billed for en Del af Byens Borgere, og paa denne festlige Vis holdt den hele By sit Indtog i Raadhuset.

Det blev en Borgerfest, hvor selve Kongen kun var Gæst og alle mødtes i en stor og borgerlig Samfølelse.

Saa er By som Borger — stod der paa den lille Erindringsmedalje, som hver Deltager i Festen fik til Minde om Indvielsen.

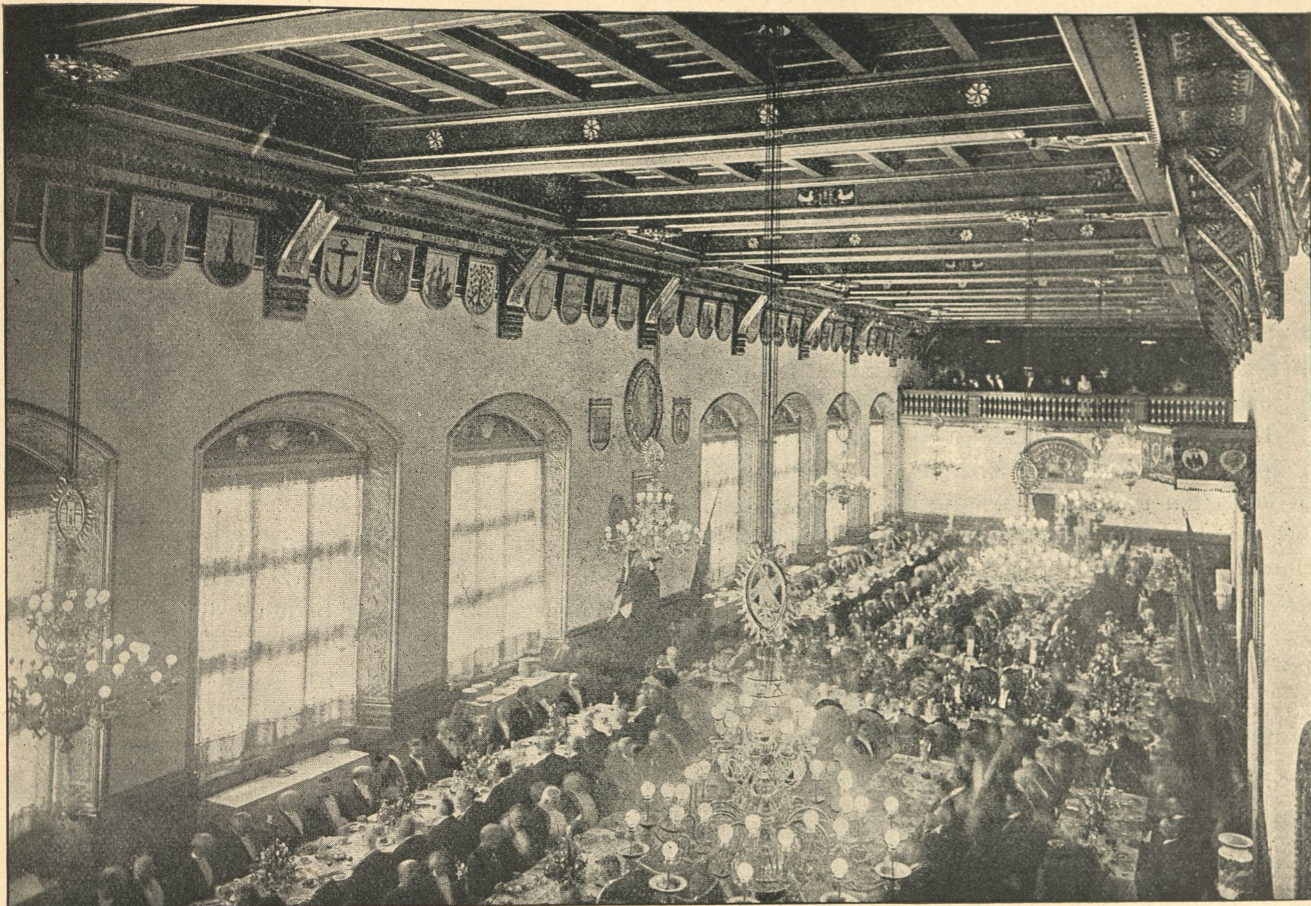
Det er gode Ord, som med Rette kunde anvendes ved den Fest, hvis Deltagere dannede et fuldgyldigt Udtryk for den hele Bys Befolkning, for den københavnske Borger.

Ingen var over, alle var lige.

Borger mødtes med Borger.

Under Raadhusets Tag er vi alle lige, Borgere i den samme By, meddelagtige i dens Styre.

Anders W. Holm.

Kongemiddagen i Raadhusets Festsal,
hvori der ialt deltog en udvalgt Forsamling paa 423 Personer.

Ballet i Raadhushallen ved den store Aftenfest,
ved hvilken ca. 3,800 Personer var Byens Gæster

Fra Raadhusets Indvielsesfest den 12. September 1905.

Vor nye Roman.

Pol de Mont: Amtmanden.

Oversat af Forfatterinden **Karin Michaëlis.**

Med næste Nummer begynder „Verdens-Spejlet“ sin nye, store Roman **Amtmanden** af **Pol de Mont**, oversat fra Flamsk af Forfatterinden **Karin Michaëlis.**

Da Den hvide Slavinde endnu fortsættes nogle Uger ind i *Oktober Kvartal*, vil vore Læsere saaledes i nogen Tid faa hele to store Romaner, og mens *Den hvide Slavindes* triste Skæbne Uge for Uge mere nærmer sig sin spændende

Pol de Mont.
(Efter en Radering.)

Afslutning, vil Amtmandens mindst lige saa spændende Historie fængsle Læsernes Sind. Thi *Amtmanden*, der foregaar i den graa Middelalder, rummer al denne romantiske Tids Uhygge og Spænding.

Med Mesterhaand har den hollandsk-belgiske Digter, *Pol de Mont*, gengivet dette gamle Sagn, og fra Linie til Linie gribes man af Stemningen og drages ind i denne middelalderlige Trolddom med dens Uhygge, Spænding og stærke Lidenskaber.

Amtmanden vil underholde og fængsle ved sit Emnes Natur, den vil belære om en svunden Tids overtroiske Tankegang og uhyggelige Livsvilkaar, og for Stilkendere vil den være en Nydelse af højeste Rang i Kraft af *Pol de Monts* mesterlige Form og Fortællemaade.

At intet er gaaet tabt under Oversættelsen, derfor borger Oversætterinden, Fru *Karin Michaëlis'* ansete Navn som Forfatterinde.

I nedenstaaende Linjer har Oversætterindens Mand, Forfatteren *Sophus Michaëlis*, der staar i personligt Venskabsforhold til Digteren *Pol de Mont*, givet en Karakteristik af *Amtmandens* Forfatter:

Pol de Mont.

Dette er Navnet paa den betydeligste nulevende flamske Digter, af hvem „Verdens-Spejlet“ for første Gang bringer en Bog i Oversættelse.

Pol de Mont er født 15. April 1857 i Wambeke, en lille Landsby nærved Bryssel. Han opnaaede tidligt Berømmelse for sine Vers, der besynger det dejlige flanderske Landskab og Bondelivet i en Række vidunderligt friske Idyller. Der er i disse Digte en jublende Lærkekvidder, som vel kun en bondefødt Lyriker evner at lade den klinge. Samlingen „Lentesotternyen“ (Foraarsdaarskaber) er hans mest bekendte; men ogsaa Titler som „Valmuerne“ eller „Prinsesse Solskin“ antyder denne Digtnings lyse og blussende Naturdyrkelse.

Pol de Mont har udfoldet en forbavsende Frodighed. Foruden en Snes Digtsamlinger har han skrevet en Mængde Fortællinger og Skitser, deriblandt de yndefulde og gemytlige Landsbyhistorier „Op mijn dorpken“ (ɔ: fra min Landsby), historiske Romaner, Legender, Skuespil, Bøger om Kunst og Kunstkritik. „Amtmanden fra Antwerpen“, som her forelægges danske Læsere, er en historisk Roman, sælsomt gennemvævet af Mystik og af de gamle flamske Byers mørke middelalderlige Romantik.

For et Par Aar siden fejredes Pol de Monts 25 Aars Digterjubilæum overalt i Nederlandene, hvor Flamsk eller Hollandsk tales. Fra Danmark sendtes der ham en Adresse fra Digtere og Forfattere og et Digt fra Holger Drachmann. Pol de Mont staar nemlig i varmt Venskabsforhold til dansk Literatur. Han forstaar vort Sprog og har paa sit Modersmaal ogsaa indført danske Digtere.

Pol de Mont har i Belgien været Hovedmanden for den nationale flamske Literaturbevægelse. Han har udgivet talrige Tidsskrifter og Organer for denne. Han bor i Antwerpen, hvor han er Direktør for det udmærkede Kunstmuseum med dets Skatte af gammel nederlandsk Malerkunst.

Sophus Michaëlis.

En Grønlænders Udenlandsrejse.

Med Hagenbeck gennem Europa.

Fortalt af Grønlandsfareren **L. Mylius-Erichsen.**

Nu skildrer „Baronen", hvorledes de bliver indstallerede hos Hagenbeck i Hamburg i en Efterligning af en grønlandsk Jordhytte, og hvorledes de under deres Herres og Publikums Bifald kører med Hundeslæde, kaster med Fuglepil og Harpun efter Papirsfigurer og ror i Kajak. Selv finder de Tilværelsen udelt behagelig. „Vi er nok rejst herned," sagde vi Grønlændere til hinanden, „for at blive som rene Børn, alt vort Arbejde er lutter Leg." Men Leg blev det ikke altsammen, da Hagenbeck sætter Baronen til at fodre Menageriets Dyr. Sælerne, det kunde endda gaa an, skønt Baronen hellere havde ædt dem end fodret dem, men Isbjørnene vilde han svært nødigt lange Kødklumper hen til. Men da en af Hagenbecks Tjenere paabød ham værs'go' at fodre, tænkte Baronen: „Her er jo en Mængde Læger i dette Land, de maa jo kunne hjælpe mig, hvis Bjørnene gør mig Fortræd, lad mig da forsøge." Men idet han vil smide Kødet ind mellem Gitrets Tremmer, ser han, at der fra Kødet er flydt Blod ud over hans ene Haand og blottede Underarm. „Naada," tænker Baronen, „nu tror Bjørnene naturligvis, at det er Foder altsammen, og saa snupper de hele Armen; — men min Arm *var* jo fremstrakt, jeg mærkede blot i min Angst, at den blev ligesom ganske stiv, og at jeg, uden at ville det, pludselig jog hele Haanden op i et Bjørnegab og rodede om i Munden paa Dyret, — jeg var slet ikke Herre over, hvad jeg gjorde. Da jeg saa endelig fik trukket Haanden tilbage, havde, min Sandten, Bjørnen kun taget mellem mine Fingre den Klump Kød, som var bestemt til den. Og havde jeg ventet *det* af den, saa havde jeg jo aldrig behøvet at være bange . . ."

Da vi havde været dér (i Hamburg) i fire Dage, blev vi sendt over til Franskmændene. Vi rejste i flere Dage, og overalt saa vi det samme: Huse, Huse, Huse! Ih, Du forbarmende! Ja, man kunde godt sige om hele dette store Land, at det var lavet af Mennesker altsammen, for der var jo ikke den Plet, uden at denne var Menneskearbejde. Men det er jo ogsaa Mennesker, som har store Hjælpemidler til deres Raadighed.

Franskmændene syntes vi godt om. De lignede os noget, forekom det os, smaa og mørke i Huden og med sort Haar, meget livlige og voldsomt venlige imod os, vi blev længe imellem dem, vi holdt Jul dér — ikke nogen rigtig Jul, for vi kunde jo ikke komme i Kirke, vi var ikke i Kirke en eneste Gang under hele vor Rejse; man sagde til os, at vi jo ikke vilde kunne forstaa noget alligevel.

Men tredje Juledag var Okabak og jeg til Bal sammen med Jacobsen. Hvor han egentlig førte os hen, véd vi ikke, men da vi havde gaaet en Stund, kom vi ind i en stor, stor Sal, helt rund, højt til Loftet og smykket med Flag (Kankan-Dansesalen: „Moulin rouge" i Paris). Der var en Mængde Mennesker derinde men af forskellig Slags; nogle syntes slet ikke engang at være Franskmændenes Landsmænd. Alle Damerne var meget smukke, men ellers dér udover véd jeg intet at sige, da jeg jo ikke forstod noget af, hvad der blev talt. Folk dansede rundt og sprang omkring, og der var megen Larmen. Bagved Dansesalen var der en stor Dør, og ind gennem den havde jeg ofte skottet, for jeg havde opdaget, at der derinde bagved stod et meget langt Bord, som var ganske opfyldt med Mad. Bare dog en vilde føre mig derind, tænkte jeg. Men jeg havde lagt Mærke til, at mange Kvinder tog Mænd med derind, saa jeg tænkte ved mig selv: Gid dog en Mand og ikke en Kvinde vilde tage mig med derind, for jeg syntes ikke rigtig om disse Kvinder . . . Og virkelig, jeg havde Heldet med mig: en ung, mager Mand kom hen til mig, han saa meget glad ud og spurgte mig, om jeg ikke vilde med ind og have noget at spise og noget at drikke; — og det var jo netop, hvad jeg havde gaaet og ventet paa.

Ser Du — forklarer nu Baronen — Du har jo nok faaet det Indtryk, at vi levede højt til Hverdags, og at jeg var vant til altid at faa god Mad, men den Mad, jeg fik derinde bag Balsalen, stod dog over alt det, jeg før havde smagt. Tænk Dig bare, to hele Gæs blev der stillet foran mig — og som jeg kilede løs paa dem! Og Vin! megen Vin! Og meget anden Mad, som jeg ikke vidste, hvad var. Saa Du kan nok forstaa, at jeg blev længe derinde . . . Nu var jeg i godt Humør og følte ingen Lyst til at gaa hjem. Og da vi kom ind igen mellem de dansende, saa saa, ogsaa de meget gladere ud, end da jeg forlod dem, men de havde sikkert ogsaa været dér, hvor jeg havde været. Men der var ogsaa andre Steder. Paa den anden Side den store Sal med Maden var der en lille Stue, som var helt fyldt med Flasker. Dér gik Mænd og Kvinder ind, og dér var jeg — sammen med Jacobsen og Okabak — mange Gange i Løbet af Natten, for vi blev der hele Natten. Den Nat var det første Gang, at jeg saa Okabak skyde et fyldt Glas fra sig; men han kunde heller ikke rumme mere, han var meget fuld. Naar Okabak skød Glassene fra sig, sagde Jacobsen til mig, at jeg skulde tage og tømme dem; i Begyndelsen var jeg noget ængstelig for, at jeg skulde blive fuld, jeg ogsaa, men saa kom jeg til at tænke paa, at jeg jo havde Jacobsen med mig, og at han jo sikkert vilde sørge for at faa mig hjem.

Det var lys Morgen, da vi forlod Dansesalen. Vi maatte forlade Okabak, *hvor* det var, ved jeg ikke rigtig, men han kom da ikke med hjem den Nat, saa fuld var han. Jeg var ogsaa noget uden Fornuft, men Jacobsen vilde dog nok følges med mig. Da vi kom ud, saa jeg, at Solen allerede stod højt paa Himlen, en Dis laa over Hustagene i lange, hvide Strimler, og langt, langt borte saa jeg en stor Eng, der var ganske blaalig af Damp.

Det var en af de smukkeste Morgener, jeg havde oplevet her. Saa dejlig syntes jeg aldrig, jeg havde set Paris. — —

Og som jeg havde danset den Nat! Jeg var efterhaanden kommet til at synes rigtig godt om Kvinderne i Dansesalen. Jeg var ikke af Gulvet, det var umuligt at lade være. Disse store Kvinder lod mig ikke i Fred et Øjeblik; naar jeg havde danset en Dans og vilde hvile mig, saa kom de og bøjede sig helt ned over mig og tog fat i mig, og da de var meget større end jeg, saa var der jo ikke andet at gøre for mig end at følge med. . . . Men Okabak han gjorde sine Sager skidt, for netop da vi var kommet til det Punkt, hvor alle var gladest og Dansen livligst, saa kunde han ikke staa paa Benene.

I det hele taget var Okabak, og hans Kone med, meget ubesindige over for det at drikke. Man havde bygget vort Hus i Nærheden af en hel Del Butikker, hvor man kunde faa en Bunke Drikkevarer — det var maaske for at Folk, som kom for at drikke, skulde opdage os og saa gaa hen for at se paa os — og der var altid mange, som vilde drikke, og mange besøgte derfor vort Hus, men det havde atter til Følge, at Okabak havde for let ved at faa fat paa Drikkevarer. Han drak forfærdeligt — og Konen med. Ja, hun drak endogsaa saa meget, at hun paa Grund af Fuldskab kom til at føde for tidligt. Men se jeg, jeg var jo fornuftigere, jeg nøjedes altid med to Glas om Dagen, men forstaar Du, saa drak jeg saa meget desmere om Aftenen, naar jeg var kommet ind i vor egen Stue. Dér var jeg jo altid noget uden Fornuft, men dér gjorde det jo ingen Ting . . .

Det var ganske forbløffende saa mange Penge, vores Herre maatte have. Jeg lagde Mærke til, at han ved vor Afrejse fra Tyskland gav Jacobsen en Pose fyldt med Guldstykker. Posen kunde vel være lidt større end en Haglpose, og hele dens Indhold var beregnet til de Udgifter, som Jacobsen skulde faa paa os.

(Fortsættes.)

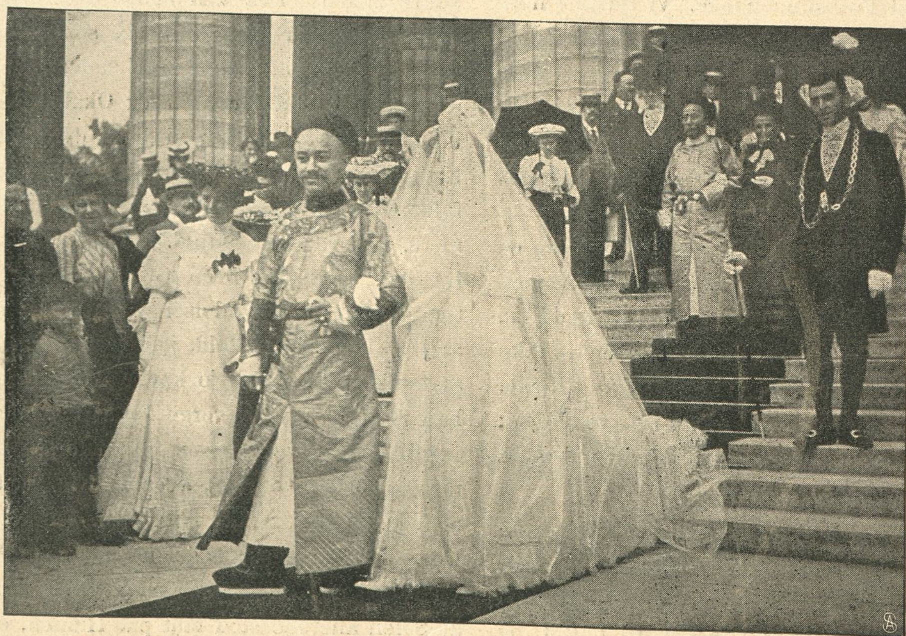

1. Fyrst Dolgorucki. — 2. Grev Heyden, Præsident.

Generalforsamling af Semstwo-Repræsentanter i Moskwa.

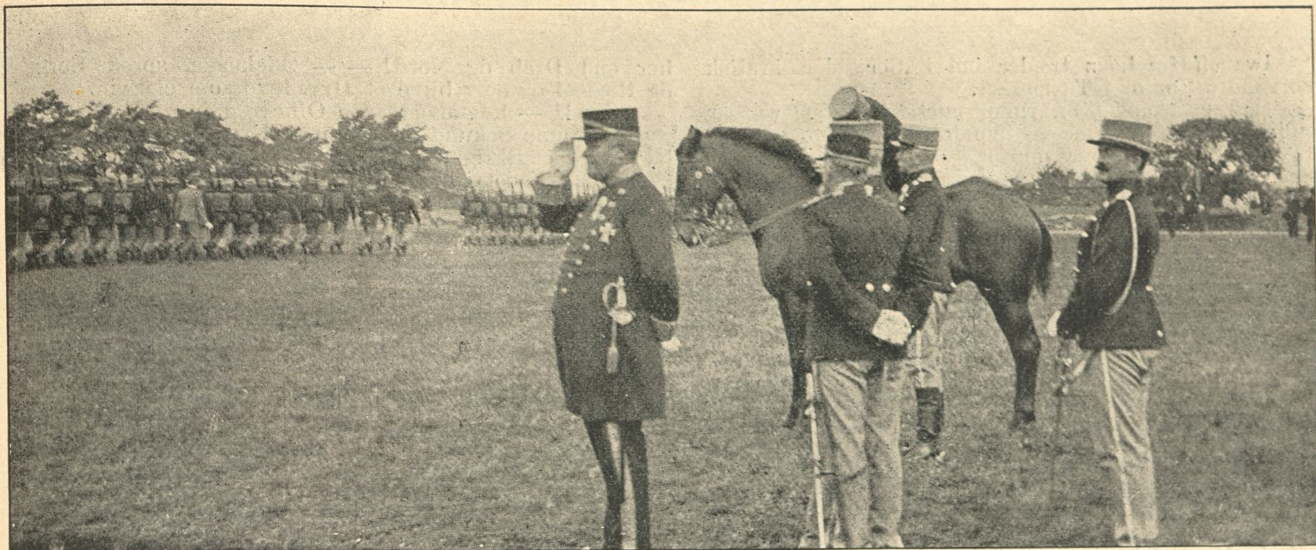
Der har i disse Dage i Madeleinekirken fundet et Bryllup Sted, som i høj Grad har interesseret Pariserne. Det var den kinesiske Gesandtskabsattaché Scié-Ton-Fa, som viedes til Pariserinden Louise Sauvaget. Hendes Hjærte var blevet et Bytte for den gule Fare, som her har vist sig fra en ganske ny, fredsommelig og tiltalende Side.

Bryllupstoget bestod af et elegant og udsøgt Udvalg af Paris' diplomatiske Spidser, og talrige nysgerrige Parisere og Pariserinder var mødt op som Tilskuere i Madeleine-Kirken, der for Paris er fuldstændig det samme som Frue Kirke for Københavnerne.

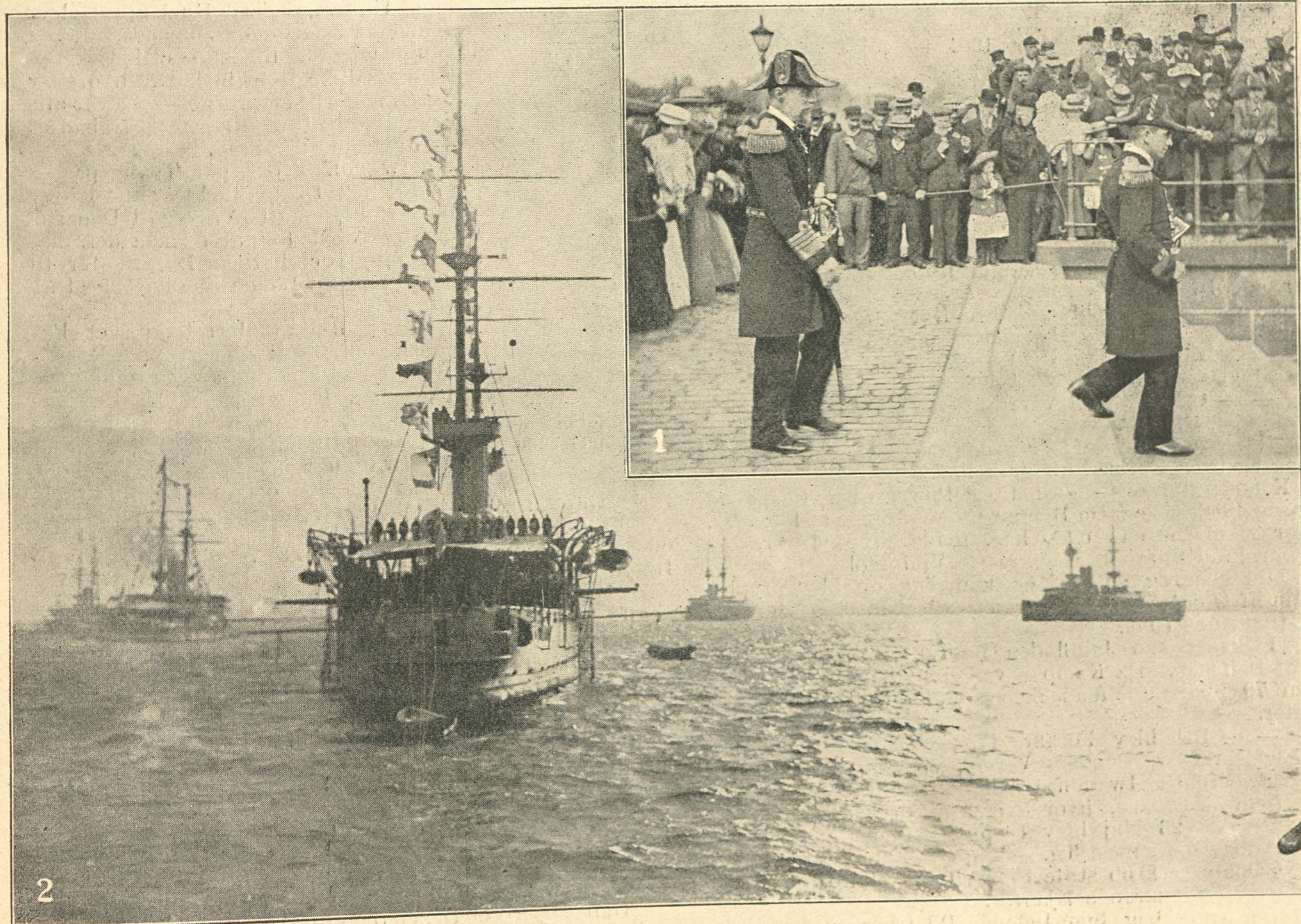
Et fransk-kinesisk Bryllup i Paris.

„Forsvarsministeren“.

Forsvarsminister J. C. Christensen inspicerer Garnisonen i Odense.

Det engelske Flaadebesøg.

Ovenstaaende Billeder er taget under den engelske Kanaleskadres Besøg paa Københavns Rhed. Paa det ene (Nr. 1) ses Eskadrechefen, Admiral Wilson ved Landstigningspladsen paa Toldboden, mens det andet (Nr. 2) giver et samlet Overblik over Eskadren. Den engelske Flaade var i de Dage, den gæstede København, Genstand for Byens levende Interesse. Der afholdtes Festspisninger baade for Officerer, Underofficerer og Menige, og overalt, hvor Marinerne viste sig paa Kaféer og Forlystelsesetablissementer blev de beværtede og hyldede. Dagen lang foer et Utal af Smaadampere og Baade ud til Flaadens Skibe med Besøgende, som Englænderne paa deres Side modtog og viste om med den største Elskværdighed. De festlige Eskadredage kunde tyde paa, at vi har et varmt engelsk-dansk Venskab i Vente.

Den russiske Desertør.

Iwanoff fra Lodz træder ind i „Socialdemokratisk Forbund"s Kontor i Tusmørket.

Han er spinkel og rundrygget, Ansigtsfarven er gullig og Kinderne meget indfaldne, som om han led af en snigende Lungesvindsot. Men de dybtliggende, smaa, brungraa Øjne, der glimter frem imellem blaalige Hudfolder og skarpe Rynker, og den fremstaaende Underkæbe — den minder om en Geddes Rovmund — røber mandig Evne til at hade dybt og handle voldsomt.

Iwanoff præsenterer sig som russisk Desertør og Drabsmand og fortæller i korte, faste Sætninger paa Tysk sit Livs Tragedie.

Han er født i den revolutionære By Lodz i 1880, opdraget i den russiske Revolutionsby Kiew, tog polyteknisk Eksamen i Petersborg og blev i December Maaned 1904 sendt over de uendelige sibiriske Ødemarker til Byen Omsk som Soldat.

Det vil sige, Iwanoff blev nu som de andre Soldater et hjælpeløst Bytte for Officerernes Raaheder og Bedragerier. Mens Larmen fra Officerernes Drikkegilder om Aftenen lød over den mørke, tavse Kasernegaard, sad de Menige i den graa Spisesal og tærede halvraaddent Kød og usselt Brød.

Den russiske Desertør foran Forsamlingsbygningen i Rømersgade.

Officerernes silkebrusende Pariserdamer svælgede i Champagne og Østers paa Iwanoffs og de andre Soldaters Bekostning.

Enhver Klager blev truet og hundset uhyggeligt.

Midt i den knugende, sibiriske Vinter — den 20. Januar 1904 — sendtes Kompagniet til Krigsskuepladsen, hvor der allerede herskede haabløs Forvirring og Elendighed.

Iwanoff blev mager og syg, men Hadet brændte i de smaa, dybtliggende Øjne.

Endelig, en iskold Nat, mens de forkomne Soldater laa om Vagtilden som store, graa Klumper, betroede en anden Soldat Iwanoff de samme Tanker, som Iwanoff selv nærede. Andre af de graa Klumper blev samme Nat til levende, tænkende Mennesker, og seks Mand hviskede en Plan sammen om Flugt og Hævn.

— — Og Krigen blev ved at rase over Snemarkerne.

De Sammensvorne æltede sig frem og tilbage som Hundredtusinder af Kammeraterne — i Blod og Pløre, over knagende frosne Floder, gennem Bjærgegne, omdrevne af Istaager, over Mantschuriets uendelige, hvide Strækninger, beskinnede af Sibiriens røde, matte Vintersol.

De slog og sultede og knurrede og blev prygIet frem af Officererne, som Krigens Strabadser skabte om til fraadende Ulve.

I Slaget ved Jalufloden brød alle Rædslerne løs over Delingen. Da Kampen var endt, talte Kompagniet kun 70 pjaltede Mænd med smudsige, forvrædne Ansigter.

— — Det blev Foraar, Floderne forvandledes til brede Moradser, Dagenes Varme afløstes af Nætternes bidende Kulde. Iwanoff og hans Kammerater slæbte sig frem og tilbage, hvor Krigen nu drev dem hen, og Natten den 23. Maj blev Troppen kommanderet til et Overfald ved Kiensen Tu.

Soldaterne krøb stille frem i Græsset med spændte Geværer og hamrende Hjærter.

Derhenne bag fem ludende Piletræer ved en lille Bæk stod tre tavse japanesiske Forposter og saa ud i Natten.

Iwanoff stirrede paa disse menneskelige Skydeskiver. Han blev rød og bleg. Det var aldrig andet her end Drab og Mord! — — Ødelægge, sprede Sorg og Rædsel og selv blive et Dyr, leve som et Svin.

„Fyr!" — kommanderede Officeren.

I samme Sekund fór han et Kvarter til Vejrs og faldt med et Skrig plat ned i Græsset. Iwanoff havde jaget sin Bajonet i ham.

„Det blev et mærkeligt Myrderi," vedblev Drabsmanden. „Vi Sammensvorne myrdede Officererne, Japaneserne myrdede blandt os, vi myrdede atter dem med Bajonet, Kolbe, Spark og Tænder og sorte Negle i bløde Øjne, naar vi i Haandgemængets Delirium tumlede om! Men tilsidst fik vi dog saamegen Besindelse, at vi kunde desertere."

Iwanoff og hans Kammerater førtes derefter af Japanerne til Kobe, hvor ialt 70 Fanger indespærredes i en Kirke.

„Det blev Lejrlivets Elendighed om igen!" — fortsatte Iwanoff haardt. „Vor Føde bestod kun af Ris, vort Natteleje var det haarde Gulv. Vi fik ingen Skrivemateriale, ingen Bøger, ingen Aviser. Vi dvaskede Tiden ihjel som en Flok Okser."

Endelig den 3. Marts i Aar fik Iwanoff og hans Venner Lov til at sejle med den franske Damper „Philippe" til Marseille, hvor et nyt Afsnit af Elendigheden begyndte.

Straks efter Ankomsten blev Desertørerne, der hverken havde Penge eller Papirer, arresterede, og en truende Udlevering til Ruslands Galger svævede dem over Hovedet. Men i sidste Øjeblik fik et socialistisk Byraadsmedlem dem løsladte, hvorefter de fem af Desertørerne — de var alle brystsyge efter Krigens Strabadser — flygtede til Svejts.

Iwanoff rejste paa Tvangspas — med Pligt til at melde sig til hver Bys Politi — til Avesnes i Departementet Nord for at formaa den derværende socialistiske Borgmester til paa Trods af Loven at give sig et almindeligt Pas.

Han fik imidlertid kun et Pas med Paaskriften: „Desertør paa Rejse", hvilket Pas Myndighederne ikke vilde godkende. En Hjemsendelse var ham nu sikker, hvis han ikke hurtigst forlod Republiken.

Iwanoff flygtede saa til Tyskland, hvor ledende Socialister i Køln, Frankfurt, Hamburg og Kiel understøttede og skjulte ham.

Flygtningen bredte sine fedtede, overstemplede Pas og Skrivelser ud paa Bordet og understregede atter Betydningen af, at han fik et Pas.

„Man sagde dernede, at i København kunde jeg let skaffe mig et Pas. Det er derfor, jeg er kommet herop. Naar jeg har et Pas, kan jeg atter roligt rejse til Tyskland, og Partifællerne i Hamborg har da lovet mig Beskæftigelse i en Sygekasses Administration!"

Iwanoff spilede sine smaa, indfaldne Øjne vidt op, hans Rovmund blev rund og blød, nu Vemoden steg i ham.

„For jeg trænger til Ro," blev han ved, „jeg er forfærdelig træt af denne Jagt!"

* * *

Men Iwanoff fik intet Pas her i København.

Den russiske Desertør skjuler sig nu i en eller anden tysk Storby — i Skyggen af Galgen, som venter ham, hvis Politiet opdager denne Drabsmand, der vendte Bajonetten, som hans Samvittighed bød ham.

J. P. Brochmann.

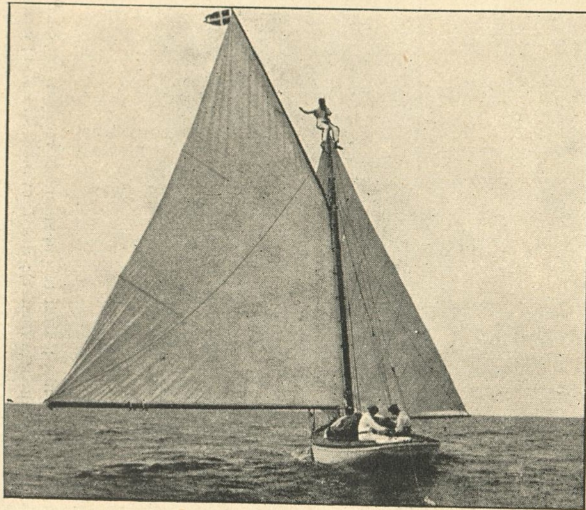
De Delegerede ved Forhandlingerne om Unionsopløsningen i Karlsstad.

Fra venstre til højre. *Nederste Række (siddende):* Grev Wachtmeister, Sveriges Udenrigsminister; Ministerpræsident Lundeberg (svensk); Ministerpræsident Michelsen (norsk); Stortingspræsident Berner (norsk); Løvland, norsk Udenrigsminister. *Øverste Række (staaende):* Sekretær Hellner (svensk); Hammerskjöld (svensk Kultusminister); Staaf, svensk Minister; Sekretær, Grev Wedel-Jarlsberg (norsk); Statsraad Voigt (norsk); Urbye (norsk).

Lystsejlads.

Med Fotografier af *A. Nielsen.*

Kun de færreste aner, hvor herligt Livet om Bord i en Lystkutter er. Folk ryster gerne paa Hovedet, naar de fra Langelinie ser en af de smukke, hvide

Fotografen gaar til Tops.

Kuttere i haardt Vejr bore sig gennem Braadsøerne ud af Havnen; — og hver Gang et Pust krænger Kutteren helt over, banker Hjærtet hurtigere, og de gyser uvilkaarligt. I saadant Vejr er Sports- og Sømanden i sit Es. Naar Kutteren netop faar saa meget, som den kan taale, saa kan man da mærke, man sejler. Men ogsaa i „Damevejr", ja endog i Vindstille befinder man sig herligt om Bord. Der er som oftest Adspredelser nok. Man bader og pilker, synger og spiller — Mandolin og Guitar er saaledes meget yndede Instrumenter om Bord — og er man ikke saa veludrustet, kan Skipperen altid give en lille en paa Harmonikaen; man hører paa Skipperens „sanddru" Historier og — fotograferer! Alle forbisejlende Kuttere, alle morsomme Situationer indenbords, alt snappes. Følgen af for god Tid og for faa Emner er, at Kutteren efterhaanden er „taget" paa alle tænkelige Leder og Kanter. Et vittigt Forslag om at „tage" den fra Bunden syntes os dog for vandet.

I Fugleperspektiv.

Th. Engqvist.

Akademisk Boldklubs Krickethold.

Naar Dagene længes, og Termometret stiger; naar Foraar er ved at glide over i Sommer, da er Fodboldspillernes Saga ude. De gaar ind til den velfortjente Hvile og tilbringer Sommeren med at reparere deres skrabede Skinneben og hvad andet, der er gaaet i Skuddermudder i den lange Fodboldsæson.

Sommeren er Kricketspillernes Tid. I den lever de deres Døgnflueliv. Med „bat" og Bold, ved Net og Gærde tumler de sig de stakkede tre Maaneder, Fodboldspillerne under dem. Nu i September er den Herlighed forbi.

Men som Efteraar og Foraar har sin Fodboldturnering, saaledes har Sommeren sin Kricket-dito, i hvilken alle københavnske Klubber er med.

Akademisk Boldklub, der som bekendt residerer paa Banen ved Tagensvej, har i Aar for tredje Gang — de tre Gange er endda i Træk — sejret i denne Turnering, og kan Klubben gøre det samme næste Aar,

Fra venstre til højre. *Forreste Række;* Buchwald, Dam-Larsen, Grüner, Westenholz. *Bageste Række:* Otzen, Sallingboe, K. Schäffer, A. Jørgensen, Lasson, Müller, Bronée.

kan den hjemføre et mægtigt Stykke Sølvtøj, som *Københavns Boldspil Union* har udsat for Sejrherren.

Og Akademikerne sejrer saamænd nok. De har nemlig et Hold, der er „F. F." lige fra Kaptejnen til den sidste Mand i Rækken. Kaptejnen er cand. jur. *Charles Buchwald.* Havde han levet i England, havde han været berømt paa hele den engelske Del af Kloden; herhjemme maa han nøjes med en Berømmelse, der ikke naar ud i saa vide Kredse. Han har i Aar i 5 Halvlege slaaet 316 Points og er kun gaaet ud 3 Gange, og han har ledet sit Hold saa godt, at Akademisk Boldklub skylder hans Taktik sine Sejre.

Som Nr. 2 i Turneringen, saa nær op til Akademikerne som overhovedet muligt, staar *Boldklubben af 1893.* Derefter følger *Frem, Københavns Boldklub* og *Olympia.*

A. D.

Francesco Tamagno.

Den italienske Tenorsanger Francesco Tamagno døde den 31. August i sin Villa i Varese af et Slagtilfælde, 54 Aar gammel. Han gjaldt for at være vor Tids betydeligste Tenor og har ogsaa i sin Tid under Gæsteoptræden her i København fejret store Triumfer.

Kendte Chefer i Forretningsverdenen.

Daniel Dalsgaard.

En lille, spinkel 11 Aars Dreng med et Sækkelærreds Forklæde staar og drejer en gammel, sort Kaffemølle bag Disken i en Butik i Aarhus. Drengen har ikke mange Kræfter, og Møllen er fælt tung, men Gutten bliver alligevel ved at dreje løs Dag efter Dag.

Han fatter tilsidst dyb Interesse for Kaffen. Bønnerne bliver hans et og alt. Den snurrende Kværn maler i hans Barnehjærne et lystigt Omkvæd om en Storforretning.

Denne lille Kaffearbejder var *Daniel Dalsgaard*, der er født i Lemming ved Silkeborg, men som nu efter Faderens Død var flyttet til Aarhus sammen med Moderen.

Da Daniel var 13 Aar gammel, døde Moderen, og Drengen avancerede fra Bydreng og „Rugbrødsmotor“ for Kaffemøllen til Lærling i det bekendte Kolonialfirma *Otto Lassen*, hvor han var i 10 Aar.

I denne Forretning, som rummede mange forskellige Varer, viede Dalsgaard fremdeles sin kære Kaffe den dybeste Opmærksomhed. Hans Barndomsdrømme ved den snurrende Kværn antog fastere Former, og efter at Dalsgaard havde været etableret i Aarhus et Aar som Medindehaver af Firmaet *Bang & Jensen*, rejste den unge Mand til København for rigtig at slaa ind paa Kaffehandelen.

I tre samfulde Maaneder gik Dalsgaard da rundt og saa paa Butiker, indtil han endelig fandt en, som passede for hans smaa Penge, i Nords gamle Kælder, Admiralgade 8.

Og her spændte Dalsgaard sig atter for Kaffemøllen og ekspederede og førte Bøger og spekulerede. Den unge Købmand mødte samtidig med Pladsens Slagtere, Kl. 4½ om Morgenen, men først Kl. 10—11 om Aftenen slukkede Dalsgaard Lyset i sin Kælder og gik hjem til sit Tagkammer paa Aaboulevarden.

Imidlertid flyttede Dalsgaard dog snart fra Admiralgade hen i den nu saa bekendte Kælder, Højbroplads 4, udenfor hvilken de mange Amagerkoner bredte sig med deres Blomster. Og disse Kendere fik snart Smag for den ny Købmands udmærkede Kaffe. Og Duften fra „Nikolaj Taarns Kaffebod“ begyndte snart at stige Københavnerne til Hovedet, saa Dalsgaard i Løbet af faa Aar kunde oprette Filialer: Kristianshavns Torv 2, Borgergade 116, Nørrebrogade 74, Nordre Frihavnsvej 6, Strandvej 181, samt i de fleste større Provinsbyer.

„Hvori ligger Hemmeligheden med Deres Held?“ spørger vi.

„Gode Varer og kraftig Reklame,“ svarer Dalsgaard smilende. „Man maa atter og atter meddele Publikum, at man har noget godt at sælge. De husker nok den store Reklame den 17. Januar 1904: Budskabet fra Maanen til Jordbeboerne om Dalsgaards Kaffe. Det var, hvad Svenskerne kalder en „Dunderreklame“, som drøftedes over alt baade i Familierne og paa Prædikestolene, som vandrede Norge og Sverige rundt og skaffede min Kaffe et Navn ogsaa deroppe. Naar saa Varerne svarer til Reklamen, følger Heldet.“

Hr. Dalsgaard saa gennem Glasdøren i sit Kontor ind i Butiken, hvor Kaffemøllerne, der nu drives ved Elektricitet, snurrede og de blanke Kobbertragter lyste. Bag Disken færdedes flinke Ekspeditricer, og indad Dørene strømmede Kunderne derude fra det solbeskinnede Blomstertorv.

Et Smil gled over Dalsgaards kloge, skarpe Ansigt. Hans klare, livlige Øjne lyste.

Den unge, energiske Købmand drømmer aabenbart videre om nye, store Idéer paa Kaffehandelens vanskelige Omraade.

M. N.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

36. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

Abdul Hamid stod som sædvanligt op Klokken 6 og gik ud i den engelske Park. Her steg han ind i en af de elektriske Baade og sejlede over til en Ø, hvor han saa de vilde Dyr blive madede. Efter nogle Timers Forløb vendte han tilbage til sine private Værelser i det hvide Slot, hvis Front vendte ud til den anden Gaardsplads. I Spisesalen stod Frokostbordet dækket, og Mundskænken Osman Bey lagde for paa sin Herres Tallerken, efterat han først selv havde smagt paa hver Ret.

Efter Maaltidet begav Storherren sig ind i sit Bibliotek, hvori der findes Tusinder Manuskripter og Bøger paa arabisk og tyrkisk samt en righoldig Samling Oversættelser af europæisk Literatur, hvoraf en Mængde i illustrerede Pragtbind. Idet Storherren traadte ind, bøjede de to Bibliotekarer og de tredve Assistenter sig saa dybt, at Hænderne berørte Gulvet. Han lod sig forelægge Dagens Avis, som var trykt paa tyrkisk og indeholdt Uddrag af hele Verdenspressen. Her opholdt han sig et Par Timer og gik derefter til sit Hvilekammer i den tredje Gaard, hvor han sov uforstyrret en Time.

Efter denne korte Hvile stod han op og trak sig tilbage til sit Arbejdsværelse, hvis tarvelige Udstyr stod i paafaldende Modsætning til Herligheden i de andre Slotte. Her raadslog han med forskellige Ministre og havde en lang Samtale med sin Yndling Arabli Izzet, som hurtig kuldkastede alt, hvad Ministrene troede at have udvirket. Izzet overrakte derefter sin Herre alle de Dokumenter og Breve, som denne behøvede at gennemlæse eller undertegne. Disse lagdes dog først i en Pose, som var fyldt med Desinfektionsstoffer, for at de ikke skulde smitte eller forgifte den Haand, der berørte dem.

Efterat den almægtige Vice-Sultan var gaaet, arbejdede Abdul Hamid ene ved sit Skrivebord, indtil Mørket faldt paa. Da gik han ind i et af de Værelser, der stødte op til Haremmet, drak en Kop Kaffe og røg en Cigaret fra de kejserlige Fabriker og gav derefter sin øverste Husgilding Ordre til at hente den nye Favoritinde.

Han ventede længe, og Kejsernes Kejser begyndte tilsidst at blive utaalmodig. Hvad mon dette skulde betyde?

Endelig kom Tjeneren tilbage og fremstammede, at den omtalte Dame var forsvundet siden igaar Formiddag.

„Forsvundet?“ — spurgte Abdul Hamid, som ikke vilde tro sine egne Øren. „Lad Kislaragassien komme herind!“

Et Minut efter stod Storgildingen foran ham og bøjede sig dybt, idet han lod den højre Haand berøre Gulvtæppet, hvorefter han rettede sig op og lagde Haanden paa Mund og Pande.

„Ghani Aga,“ — spurgte Storherren, — „hvor er min ny Favoritinde?“

„Den ydmyge Slave, som kysser Støvet under sin Herres Fødder, véd intet,“ — svarede Storgildingen med et forfærdet Udtryk. „Alma Ikbal gik ud med sine tre Vogtere, men ingen af dem er kommet tilbage.“

Nu veg Abdul Hamids sædvanlige Ro Pladsen for hæftig Vrede. Som en Vulkan brusede han op:

„Hvis I ikke skaffer hende tilbage, skal hver eneste Gilding i mit Hus hænges eller kastes til Føde for Løverne!“

Haremmets Chef vendte tilbage til sit Rige, hvor Bestyrtelsen og Forvirringen var endnu større end igaar. Det blev forkyndt, at alle Gildinger skulde aflives, ifald man ikke kom paa Spor efter Flygtningen.

En Time senere traadte det sorte Uhyre atter ind til sin Herre og meldte:

„En af de arabiske Gildinger har betroet mig, at da hans Herskerinde igaar Formiddags kørte ned til Péra, mødte de paa Vejen den forsvundne Ikbal. Hun steg ind i Vognen, medens hendes tre Tjenere løb deres Vej. Damerne kørte til et frankisk Hus, hvor den ene blev tilbage, medens den anden rejste hjem til Yildiz.“

„Hvem var det, som kom hjem?“ — spurgte Abdul Hamid.

„Det var den blaaøjede Zuleika Ikbal.“

„Zuleika? Umuligt!“ — udbrød Storherren. „Gaa! Lad mig ene!“ Og Storgildingen trak sig baglænds ud gennem Døren.

„Hvad kan Zuleika have med dette at gøre?“ — tænkte Abdul Hamid. Og for at faa denne Gaade løst, sendte han en Tjener op for at melde, at han vilde besøge hende. Tjeneren kom tilbage og svarede, at hans Tjenerinde ventede ham.

Da Abdul Hamid traadte ind til sin svenske Favoritinde, havde hun sendt sine tyrkiske Selskabsdamer bort og modtog ham i Enrum.

„Vi maa tales ved om en vigtig Sag,“ — begyndte han, idet han tog Plads paa Divanen ved hendes Side. „Der meldes mig, at De skal være set i Følge med den flygtede Ikbal, og at De skal have ledsaget hende til et frankisk Hus i Péra.“

„Det er Sandhed!“ — svarede Zuleika uden at blinke. „Jeg vilde frelse baade hendes Liv og et, som er mig endnu dyrebarere.“

Da han hørte dette, blev Udtrykket i hans ellers ubevægelige Ansigt pludselig uroligt, og han stirrede paa hende med et spejdende Blik.

Hun fortsatte i samme Tone:

„Jeg vilde helst have skaanet Dem for at høre dette; thi min Herres Sind er allerede formørket af altfor mange Bekymringer.“

„Jeg befaler Dem at tale!“ — sagde han strængt.

„Vel, saa hør! Denne unge Pige havde fattet et glødende Had til sin Herre. Hun betroede mig, at hun var fast bestemt paa at ville dræbe ham.“

Abdul Hamid sprang op som stukket af en Slange.

Zuleika vedblev:

„Da Alma Ikbal forleden Aften skulde føres til Effendimus, fæstede hun en Snor af Ambraperler om Halsen. En af Tjenerne kom til at rive den over, saaledes at Perlerne faldt paa Gulvet . . .“

„Videre!“

„Da hun var gaaet, gav en af hendes Slavinder, der hed Fatimé, sig til at samle Perlerne op, og under dette lugtede hun flere Gange til dem. I Løbet af Natten fik hun heftige Smerter, og i Morges er hun død. Lægen, som blev tilkaldt, erklærede, at hun havde indaandet en dræbende Gift. Dette var altsaa tiltænkt min høje Herre. Et Favntag skulde have kostet ham Livet.“

„Altid Forræderi!" — udbrød Osmannernes mægtige Kejser. „Snigmordere paa alle Kanter! . . . Ingen Mand paa Jorden kan have en sørgeligere Tilværelse end jeg. . ."

„Det gælder at holde fast ved dem, hvis Kærlighed og Troskab er prøvet!" — svarede hun.

Han saa ned for sig og blev siddende tavs i flere Minutter.

„Zuleika," — sagde han saa, — „jeg véd, at De har elsket mig for min egen Skyld. Men denne danske Odalisk skal indhentes og bringes tilbage. Hun skal kastes i en Lædersæk og druknes i den dybeste Sø."

„For at hun ikke skulde skaffe sig medskyldige indenfor Haremmets Mure, hjalp jeg hende bort," — fortalte Zuleika. „Nu er hun vistnok langt over Grænsen, hvilket var alt, hvad hun attraaede."

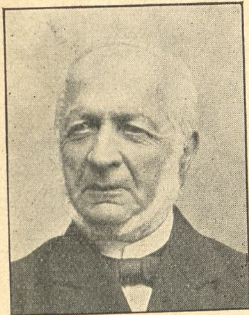
„Ja, det var muligvis det klogeste, at hun kom bort!" — indrømmede han mere fattet.

„Hun er nu paa Vejen til sit eget Land, og fra hende har Effendimus aldrig noget mere at frygte."

Disse Ord beroligede den nervøse Monark, hvis hurtigt opblussende Lidenskab for Alma pludselig var blevet udslukt af den Harme, som han følte ved Tanken om hendes lumske Planer.

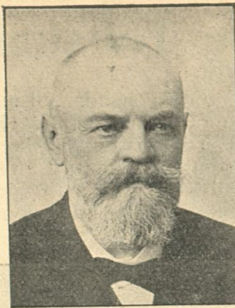
Og efter dette blev Zuleika atter nogen Tid benaadet med sin Herres særlige Gunst. (Fortsættes.)

UGENS NAVNE.

Landinspektør Marschall. †

— En af Danmarks ældste Landinspektører (vistnok den allerældste), *F. Marschall*, er den 5te d. M. afgaaet ved Døden. Marschall, der er født den 7. Maj 1828, var Søn af den bekendte Pianofabrikant M. I 1855 rejste han til England og Skotland, hvor han fik sin praktiske Uddannelse, og hvorfra han medbragte Idéen om fugtige Jorders Afdræning. Han var den første, der praktiserede denne Idé her hjemme. Marschall virkede som Landinspektør indtil faa Dage før sin Død.

Baron v. Eggers. †

— Baron *Hjalmar v. Eggers* døde den 2den d. M., 66½ Aar gammel. Han var en paa Lolland-Falster meget kendt Mand, var i 24 Aar (1870—94) Godsforvalter hos Tesdorpf paa Ourupgaard, en Tid (1885—99) administrerende Direktør for Sukkerfabriken i Nykøbing F. og fra 1899 til sin Død Inspektør ved de danske Sukkerfabrikers Avlsbrug.

Assessor Rasmussen.

— Tidligere Protokolfører i Kriminalretten *Axel Rasmussen*, som fornylig udnævntes til Kriminalretsassessor, er kun 39 Aar gammel. Det er sjældent, man her i Landet bliver Assessor i saa ung en Alder. Den nye Assessor er vel kendt fra Studentersamfundet. Retshjælpen har han i flere Aar ydet et støt og paalideligt Arbejde.

Købmand Neidhardt.

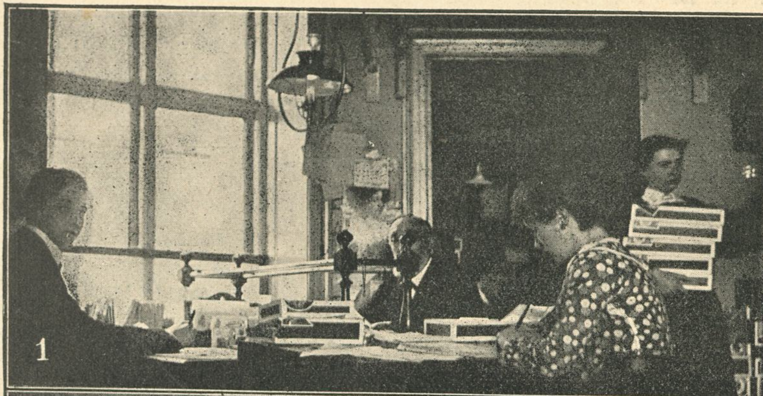
— En gammel Veteran, der deltog i Krigen 1864 ved Dannevirke og Dybbøl, Købmand *Ludvig F. Neidhardt*, havde den 1. Septbr. været Købmand i Varde i 40 Aar. Han har været i Byraad og Ligningskommission og er nu paa 35. Aar Formand for den nu temmelig store Vaabenbrødreforening, der kan takke ham for et stort Arbejde.

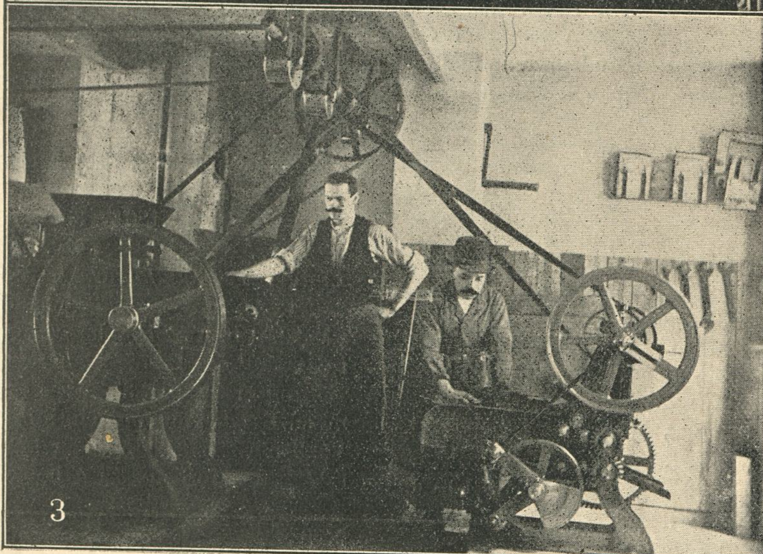
Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

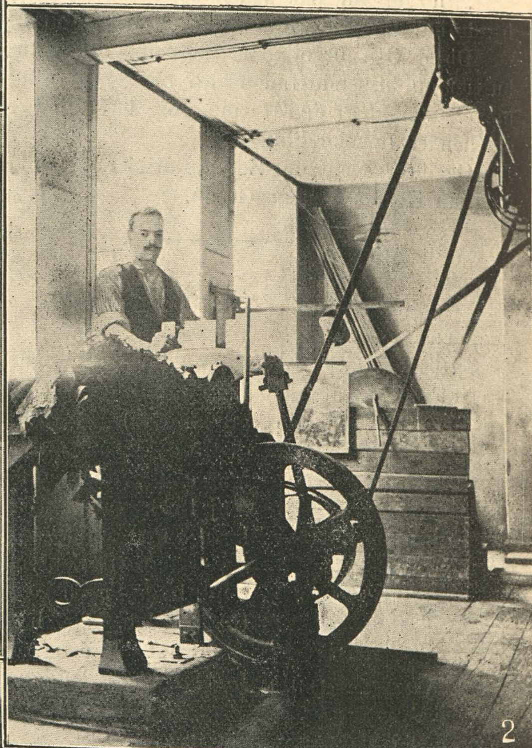
Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt. Chr. J Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.

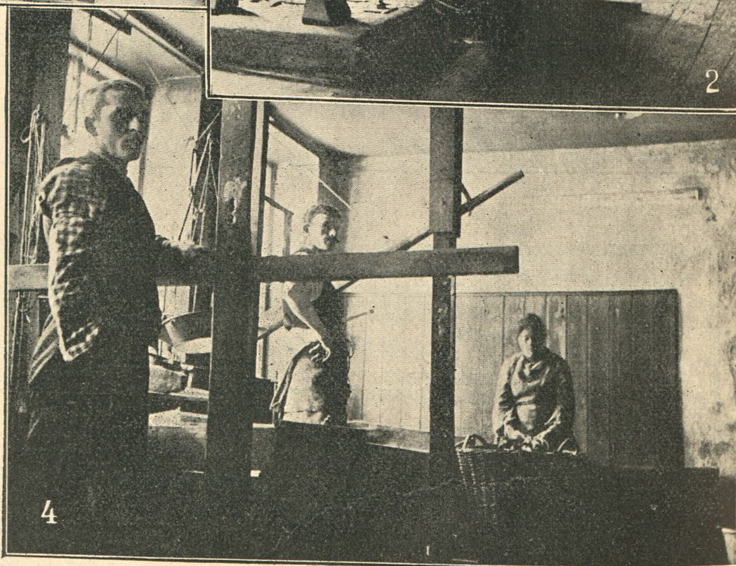
Cigar- og Tobaksfabriken „Danmark".

Gaar man ned ad Niels Hemmingsensgade, vil man i Nr. 20 finde et tilsyneladende ganske almindeligt Tobaksudsalg, hvis hele beskedne Ydre i ingen Maade lader ane den store Industri, som her har til Huse. Men faar man Lov at kigge indenfor, vil man snart opdage, at der ud fra dette Udsalg og de tilstødende

Kontorer drives en af de største Forretninger i Tobaksbranchen herhjemme. Her har nemlig *Cigar- og Tobaksfabriken „Danmark"* sine Kontorer, mens hele Baghuset er taget i Brug til den Fabriksvirksomhed, hvorfra vedstaaende Billeder er taget. Man vil desuden blive glædeligt overrasket ved at erfare de billige Priser, som viser, at man alt i alt har tjent ikke mindre end 32% ved at købe sit Forbrug her.

Men det er netop denne Prisbillighed i Forening med Tobakkernes fortræffelige Kvaliteter, der er Hemmeligheden ved Forretningens ualmindelige Vækst og Opsving. Det Forretningsprincip, hvormed Fabriken „Danmark"s Stifter og Leder, Hr. *Rieneck*, har skabt sin blomstrende og stadigt voksende Forretning, bestaar væsentlig i, at al Mellemhandel bespares, og at den derved indvundne Besparelse direkte kommer Køberne til gode.

Man sender sin Bestilling direkte til Fabriken „Danmark" i Niels Hemmingsensgade og tjener derved de 32%, som ellers gaar i Mellemhandlernes og Agenternes Lommer, og Varen er alligevel mindst ligesaa god, om ikke bedre end den, man faar andetsteds.

Naar man forstaar den sunde Tanke, der ligger til Grund for dette Forretningsprincip, begriber man ogsaa let det uhyre Opsving, som Fabriken „Danmark" i Løbet af et forholdsvis kort Aaremaal har taget.

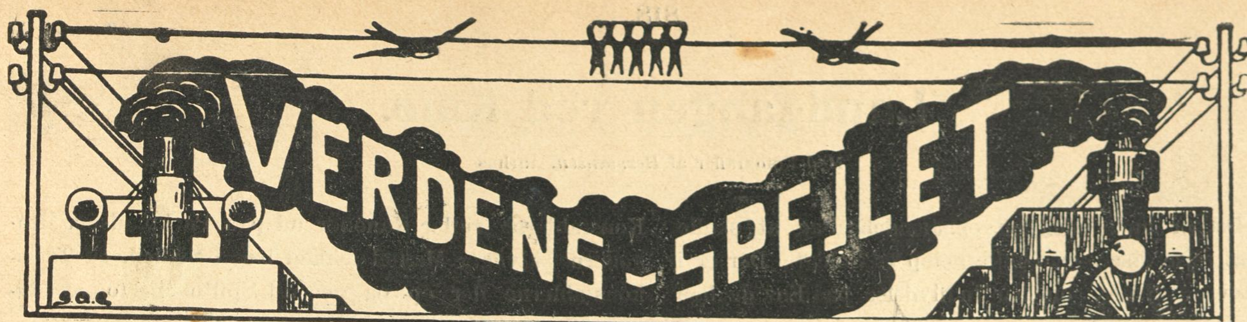
I 1888 begyndte Hr. *Rieneck* sin Virksomhed under uendeligt beskedne og smaa Forhold i et Tofags-Værelse i Henriksensgade paa Østerbro. Men det sunde Forretningsprincip slog hurtigt an hos Publikum, og allerede Aaret efter kunde Hr. Rieneck, der arbejdede med en utrolig Energi og saa godt som gjorde alt Arbejdet selv, udvide Forretningen betydeligt og flytte den hen til de bedre Lokaler i Ryesgade; men kun 12 Aar efter var Forretningen vokset til en saadan Størrelse, at Hr. *Rieneck* kunde købe den Ejendom i Niels Hemmingsensgade, hvor Virksomheden den Dag i Dag trives og vokser. Nu har Fabriken en Afsætning paa 100—120,000 Cigarer om Maaneden, mens Pibetobakken gaar i omkring 200,000 Pd om Aaret. Fabriken „Danmark" har af Hensyn til det store Salg i Sverrig og Norge sit Frilager paa Toldboden og raader til Stadighed over et Lager af Raatobakker paa 150,000 Pd.

Disse Tal og Størrelser taler mer end mange Ord; og Mand og Mand imellem, uden store Spræl og paagaaende Reklame anbefaler Fabriken „Danmark"s Varer sig selv, og Publikum, der sér sin Fordel og Interesse varetaget paa den mest fyldestgørende Maade, vokser stadigt.

Saaledes har Hr. *Riencks* Princip om direkte Salg til Forbrugerne fra smaa Forhold skabt en af Landets betydeligste Industrivirksomheder.

Mercator.

Billederne: 1) Kontoret. 2) Skærestue for groft Snit. 3) Skærestuen, tilvenstre Valsemaskine, tilhøjre Skæremaskine for Mosrose-Snit. 4) Kardusérstuen.

Verdens-Spejlet Nr. 52, 3. Aarg. Redaktør: Anders W. Holm. Den 24. September 1905.

Hestene rides til Vands i Lyngby Gadekær.

Aftenlandskab.

Nu svæver de kvidrende Lærker
tilværs i den lysende Luft,
og Bierne svirre med Summen
uroligt i Blomsternes Duft.

De grøngule Marker sig vugge
saa gyldne i Aftenens Skær,
og henover Kløveret gaar der
en Knøs med sin Hjærtenskær.

De gaar med hinanden i Haanden
ned til den blinkende Aa
og smider sig tavse i Høet
paa Engen, hvor Elmene staa.

Men ud over Marken fra Gaarden
klinger et støjende Spil.
Det er Karlen, som stryger sin Finkel
og slaar Takt med sin Træsko dertil.

Frederik Andersen.

Landgangen ved Kalø.

Med Fotografier af *Hermansen*, Aarhus.

Det er undertiden en omstændelig Sag at skulle ud at rejse, naar man ikke netop er Soldat. Der er i Snesevis af Sager, som har Indflydelse paa Ens daglige Velbefindende, og som man maa have med — lige fra Haarelixiren til Neglesaksen. En halv Dag til Forberedelserne og til at samle sammen paa Grejerne er ikke for meget, især naar man baade har Kone og Børn til „at hjælpe med."

Ombord i Transportbaaden.

Men en sølle Soldat, et Nummer blandt de mange værnepligtige Numre, der udgør Blomsten af Nationens og Aarets Ungdom, har det nu paa en ganske anden Maade. Han vækkes af sin sødeste Søvn Kl. 2 Nat ved et skingrende Allarmsignal.

Dida, dadi — Generalmarsch!

Hvadfornoget? Han gnider sine Øjne, samler sammen paa de musikalske Brokker, som under Signaløvelserne er blevet indpodet ham, og lytter med aaben Mund efter Parolen dernede fra Kasernegaarden. Dadadida, dadi — en allerhelvedes Musik, naar samtlige Hornhylere serverer Messingsuppen!

Det er ikke Retrætens søde Toner, naar Sol gaar i Hav; ikke Reveljens slæbende Koral over Natten, Freden, Hvilen og Drømmene, der svandt. Der er Fortissimo i Takten og vækkende Skrald i Stødene — op, op, op — sel, saddel, pak — Tornystret er Kuffert, Kappen Rejseplait og Viskestokken Redekam. — Kom i Kludene uden for megen Snak. — Brug Tommelfingrene og Fortænderne med, naar det gælder om at spænde en genstridig Læderstrop.

Ti Minutter efter tumler Infanteristerne med Geværerne over Nakken ned ad Trapperne for at stille sig op paa de respektive Kompagniers Allarmpladser, Konstablerne ruller Kanoner ud paa Parkpladsen, Dragonerne klynger Mantelsækken bag i Sadlen, og Trænkonstablerne iler op og ned ad Spiltovene for at færdiggøre Spændene.

Aah, saadan en søvndrukken, dødtræt Trænkonstabel — han har let ved at blive vækket! Øgene er kildne, gnavne og undertiden brudte i Ryggen — det bliver man med Aarene — og saa midt paa Natten — hvor en veltjent, gammel Artillerihest plejer at kunne smøge Grimen af sig for, medens Staldvagten tager sig et lille Blund paa en Hovedpude, der har Paaskriften „3 Dages mørk Arrest", at staa paa Hovedet i Havrekassen og tage Forskud paa Døgnets reglementerede 11 Pund Kærne — saadan midt om Natten at blive forstyrret i Nydelsen, grebet paa fersk Gerning — nej, det manglede bare. Vupdi — et Bagben ud efter Manden, saa han ryger som en Raket ud paa Staldgangen.

Et hyggeligt Hjørne.

— „Da blev Du sgu vaagen, 87!"

Dada, dida, dadi — Trompeterne bliver ved — Befalingsmændene kommanderer — Folkene pakker, snører,

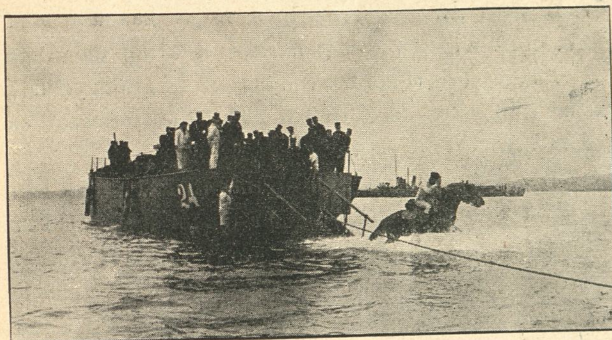
spænder, snøfter, puster, sveder — Hestene vrinsker, Piskene knalder, Hovene klaprer paa Stenbroen, og — det er da en Post. Og hele Indskibningen af denne Herlighed varer 15 Minutter.

Marinen har altid sit paa det Tørre.

Kanonhjulene rumler; — kun Lygterne er den bare Søvnighed.

Afsted til Kalø pr. Transportbaad. Oberstløjtnant,

Dragonerne udskibes.

Prins *Christian* i Spidsen for 28. Bataillon, 3. Dragonregiment, 8. og 9. Batteri og Ingeniørernes Brokompagni. Det drejer sig om en Landgang i Kaløvig, hvis historiske Kyster forsvares af de Randers Dragoner, Cyklistkompagniet og 7. Batteri. Øvelseseskadren under Prins *Valdemar* besørger Overfarten og dækker Landgangen med sin Ild — ved Daggry er begge Dele allerede i fuld Gang.

Voilá — en Transportbaad! Den er et af de mest primitive Befordringsmidler, jeg endnu har sat mine Ben paa, og saa er der Plads — til en hel lille militær Noahs Ark. I Lasten staar Hestene stuvet sammen som Sild i en Tønde; thi jo tættere de er presset sammen, desto bedre stiver de hverandre af. 4 Kanoner, 36 Heste, 48 Mand, 2 Underofficerer og 1 Løjtnant syltet i en eneste Transportbaad

Men Udskibningen? Ak, Du glade Københavner og Aarhussianer for Resten med — den er noget fugtig at gaa paa. Vel har Transportbaadene Landgangsbroer om Bord; men de række kun sjældent ind til Land ved vore flade Kyster. Saa maa Skyttekæderne i Vand til Livet og fremad som en skummende Braadsø for under Marinekanonernes Dækning at bide sig fast i Forstranden, naa ind over Strandgræsset og op over Brinken for at tage Skraldet af for det svære Skyts, der ligger som uhjælpelige Svøbelsesbørn under Transportbaadens Presenninger.

Man kan kimse saa meget af Knoldesparkerne, som man nu har Storsnudethed til, — de er alligevel Maskinisterne ved den moderne Krigsmaskine; de er Fingrene, der rager Kastanierne ud af Ilden — Blodet i Slagmaleriet. Bagefter kommer Artilleriet med Ildragerne — med den lange Arm, der flytter Bjærge. Men Rytteriet er Koloriten over hele Sceneriet — dersom da ikke Automobilet, Cyklen og Felttelefonen allerede har slugt den og det og den sidste Rest af Gloiren.

Marineinfanteriet gør en omgaaende Bevægelse.

Thi nu sidder Fotografen i Højsædet. Solen er hans Pensel, og den lyver aldrig.

Messieurs — voyons!

Fleuron.

En Grønlænders Udenlandsrejse.

Med Hagenbeck gennem Europa.

Fortalt af Grønlandsfareren **L. Mylius-Erichsen.**

(Sluttet.)

Fra Frankrig kom vi til Koli (Køln), eller om det nu var Brussi (Bryssel), det véd jeg ikke rigtig længer, men Jacobsen fortalte os, at det var Folk med en frygtelig Masse Penge, saa Du, som har rejst saa meget, véd vel nok, hvilket af Stederne det var.

Her skulde vi rigtig se at faa lokket dem Pengene ud af Lommen, sagde Jacobsen. Jeg har heller aldrig set saa mange Penge som dér, for jeg blev sat til at passe paa Pengekassen, den blev stillet oven paa et Bord uden for det Sted, hvor vi skulde opholde os og forevise vore grønlandske Færdigheder. Okabak og Kukkik (den tredje mandlige Deltager) blev sat til at ro i Kajak og køre med Hunde derinde, mens jeg ganske rolig sad udenfor og skovlede Penge ind. Jeg maa indrømme, at jeg ikke rigtig forstod disse Penge, for jeg havde aldrig set dem før, men naar der kom *to* Mænd og vilde ind, saa gav de en Toert — det var en hvid, stor, tyk, rund én — og var det kun en enkelt Mand, som vilde se os, saa gav han en Ener, den var noget mindre. Jeg havde jo først gjort Vrøvl, jeg vilde ikke tage mod de fremmede Penge, for Folk kunde jo bedrage mig, men saa sagde Jacobsen: „Det gaar meget bedre, naar Du sidder derude!“ Men jeg fik udtrykkelig Ordre til ikke at lukke nogen ind uden Betaling. Men da hændte der noget, som jeg kom til at tænke meget over. Der kom nemlig en meget fin Herre hen til mig, vistnok en Herre over mange Soldater, for saadan saa han ud, voldsom fin i Tøjet — han havde Kone og to Børn med — og da jeg saa forlangte Penge af ham, svarede han min Sandten, at han ingen havde! Ja, se, hvad skulde jeg nu gøre? Jeg kunde jo ganske vist nok se, at det var en meget fin Mand, men naar han ingen Penge havde, *maatte* jeg jo ikke lukke ham ind, og efter at have overvejet Sagen noget — for jeg var jo bange for ham — saa sagde jeg til ham: „Nej, Du maa gaa, Du har jo ingen Penge!“ Og saa gik han — jeg fulgte ham med Øjnene — tværs over Gaden og ind i en Butik.

Nu sad jeg og tænkte over, hvorledes det kunde gaa til, at en saadan fin Mand kunde være uden Penge, for det kunde jeg jo slet ikke begribe, og noget efter fik jeg Opklaring paa det: Den fine Mand havde ikke haft *Smaapenge.* Se, det er hændt mig flere Gange, at jeg har truffet paa Mænd, der var saa fine og saa fornemme, at de ingen Smaapenge holdt sig, men kun lutter store Penge — og det er vist meget fint først at faa vekslet, før man gaar ind . . . Og med sit allerfiffigste Blink i de smaa Øjne tilføjer Baronen leende, idet han løfter Ansigtet prøvende mod mig: „Ja, gid jeg den Dag i Dag saa et af disse Mennesker! Jeg er vis paa, han vilde give mig en ordentlig Skilling . . .“

Men da det efter en pinlig lille Pavse er gaaet op for Baronen, at han ikke i mig har truffet et af disse sjældne Mennesker, fortsætter han sin Rejseskildring saaledes:

Jeg kan ikke saa nøje i Enkeltheder fortælle om alle de forskellige Byer, vi besøgte. Det gik os det ene Sted som det andet. En skønne Dag sagde man til os: „Nu skal I rejse!“ Og saa rejste vi uden at vide hvorhen. Men overalt var man gode imod os, saa det kunde jo egentlig være os ligegyldigt, *hvor* vi befandt os. Hele det Aar, vi skulde tilbringe i Europa, gik mod sin Afslutning, og vi blev glade, da vor Rejse atter førte os til Tyskland, hvorfra vi vidste, at vi engang skulde vende hjem til Grønland. I Tyskland saa vi, blandt andre, selve Kejseren, den gamle Kejser, som en Dag kom hen for at se paa os. Han lod til at forbavses over, at der fandtes saadanne Mennesker, og han betragtede vort Tøj meget nøje. Han bad os gentagne Gange om at se paa sig, da han formodentlig gerne vilde kigge os ind i Ansigtet, men da vi jo ikke har for Vane at træffe sammen med noget saadant som Kejsere, følte vi os meget generede og altfor uværdige til at vende vore Øjne mod hans ærefrygtindgydende Person. Han var saa uhyre fin klædt og forærede os forresten mange Penge . . .

Om det meste af Rejsen er Baronens Indtryk iøvrigt yderst kaotiske, alt svømmer ud for ham, han er imponeret og giver fuldstændig tabt; ingen forklarer ham jo rigtig de sære Ting, han ser, alt bliver en eneste stor Undren over disse Europæere, der kan magte saa meget, som han slet ikke begriber. Han har for Eksempel en Gang været i et Teater og har maattet ligge vaagen hele Natten derefter for at spekulere forgæves over Stykkets Mening, eller han har set et stort Panoptikons- eller Panoramabillede, forestillende Menneskets Skæbne efter Verdens Undergang, og gaar længe om og er fyldt af broget Forbavselse.

Mens han er ude i Europa, lider han egentlig aldrig af Hjemvé, først da han kommer til Danmark igen og ser de Skibe, der vedligeholder Forbindelsen med hans Hjemland, føler han pludselig en ængstelig Længsel . . . Og saa er han da endelig paa Vej mod Grønland med mange Penge i Lommen, og han skildrer udførligt sin Glæde over endelig atter at se sit Lands Fjælde dukke frem bag det store Hav. I Baad og iført europæiske Klæder kommer han og hans Kammerater roende ind forbi Isfjældsbanken til Kolonien Jakobshavn, de møder Kajakfolk, som ikke kan genkende dem, og da de nævner deres Navne, falder Kajakmændene i Forundring og udbryder: „Nej, hvor er I dog blevet fine i Tøjet!“ Da de naar ind mod Jakobshavn, glemmer de af Glæde at ro og sidder en Stund i hulkende Bevægelse og kan ikke tale . . .

Og nu oprinder der en festlig Tid i Jakobshavn for de hjemvendte, der flotter sig over al Maade. Baronen

for sit Vedkommende er Ejer af 800 Kroner, og Okabak med Kone og tre Børn har samlet henved 4000 Kroner — vældige Kapitaler for Grønlændere. Baronen bygger Hus, køber Fangstredskaber, gifter sig, mister Kone og to Børn efter 3 Aars Ægteskab og er et Aar senere uden en eneste Øre. Okabak ødsler vanvittigt, køber hele Fustager, ja Fade fulde af haardt Brød fra Butiken til Uddeling blandt sine Landsmænd, han tapetserer sit Hus, først med Bomuldstøj saa med Lærred, og enhver Gæst har Lov at klippe sig et Stykke deraf til Bluse eller Skjorte, ja han køber endogsaa en dyr Hvalfanger-slup og hugger den op til Brændsel, da der kommer Islæg. Tilsidst sattes han under Værgemaal og døde pengeløs for faa Aar siden.

Men Baronen, som for 3 Aar siden fik sig en ny Kone — en yngre, utrolig grisset og utøjsfyldt Kvinde med kokette Øjne — har ikke Helbred mere til at fange og har derfor af Naade og Barmhjærtighed faaet overladt et Siderum paa to Alens Vidde til sig og Baronessen hos en fattig Slægtning, i hvis Jordhule man ikke kan staa oprejst, og gennem hvis Hulgang man maa krybe mavelængs ind. Under vort Ophold i Jakobshavn døde i dette Hus en ung tuberkuløs Moder fra tre brystsvage Børn. Der var stor Trang i Hjemmet, og Baronen, der fra Julen traadte i Ekspeditionens Tjeneste og baade fik Pengeløn og Naturalier foruden aflagte Klæder, blev da pludselig en hel Gevinst for sine fattige Husfæller. Hans Selvfølelse steg, og stor var hans Stolthed, da han og Baronessen fik Indbydelse til at tilbringe Juleaften hos os i vor lille Bolig sammen med andre grønlandske Naboer. Vi holdt ud til hen ad Morgenstunden, fik os endogsaa en Svingom og morede os kosteligt over at se den glade Baron gøre Forsøg paa at danse parisisk Kankan til Fonografmusik.

Men da Ekspeditionens Afrejse nordpaa en Maanedstid senere rykkede Baronen ud i Uvirksomheden og Erhvervsløsheden igen, blev han trist, og det er maaske denne Bedrøvelse, der noget har præget de efterfølgende ejendommeligt kloge Bemærkninger, hvormed han sluttede Omtalen af sin Udenlandsrejse:

„Baronen“ med Kone og Plejesøn. (Efter Maleri af Grev Harald Moltke.)

Nu er jeg en fattig Mand . . . Min Tilværelse har været delt i tre Dele: først Fattigdom, saa idel Glæde og Velstand og saa atter Fattigdom. Men det synes mig, som om Fattigdommen nu er blevet mig sværere end tilforn . . . Jeg havde prøvet gode Dage en Tid, hvor jeg aldrig behøvede at være forlegen for Penge. Vilde jeg handle i Butiken, saa kunde jeg blot hente; jeg havde vænnet mig til europæisk Levemaade, europæisk Mad, mens jeg var i Europa, og da jeg kom herop igen og atter levede som en Grønlænder, saa var jeg ogsaa da en rum Tid blevet vænnet til intet at mangle. Slog min Fangst fejl, søgte jeg blot noget i Butiken; savnede jeg et Redskab, kunde jeg anskaffe mig det; gik noget i Stykker for mig, kunde det blive erstattet. I den Tid følte jeg, hvor godt og sorgløst et Menneske kan leve!

Men da jeg for anden Gang i mit Liv maatte „trække i Fattigdom“, saa synes denne Fattigdom mig drøjere end den første, fordi jeg nu i lutter Trangsdage stadig lever i Minderne om alt det, der én Gang var mig muligt, men som nu er mig uopnaaeligt . . . Det er det midterste Afsnit af mit Liv, der har bragt mig de fleste, de bedste Minder. Her dvæler mine Tanker helst. Men naar man fra Fattigdom skal kigge tilbage mod en Tid, da Ens Dage var Velstand, da bliver Ens Liv tungt . . .

Han sad en Stund alvorlig og tav. I hans rynkede Ansigt, der tidligere kun havde forekommet mig pudsigt og fiffigt, sporede jeg nu et besynderligt overlegent, et forpint livserfarent Udtryk, da han paa mit Spørgsmaal, om han ikke troede, det vilde tjent ham bedst aldrig nogensinde at være kommet bort fra sit Hjemland og ud paa Europarejsen, gav følgende dybsindige Svar: Den Mand, som trækker afsted med en Byrde, der ikke

er let, men som aldrig har draget nogen lettere, han vil ikke kunne føle Tyngselen . . . Jeg var fattig, den Gang jeg forlod mit Land, og var jeg ikke kommet til Europa, var jeg ganske sikkert aldrig traadt over i andre Vaner; min Fattigdom var blevet hos mig, og jeg vilde intet andet have kendt end denne . . .

Naar Du derfor spørger mig: Tror Du, at Livet er blevet Dig tungere heroppe i Grønland, fordi Du ét Aar brød dine Vaner i et Liv, som ikke kendte noget Savn, — saa svarer jeg: Opholdet i Europa lærte mig siden i mit Liv at savne! Dette Savn blander sig stadigt i mine Minder og gør mig min Tilværelse nu ligesom tungere . . .

Og naar Du endelig spørger mig, om jeg da ikke ud fra min egen triste Erfaring vilde advare mine Landsmænd mod at følge mit Eksempel og rejse rundt i Europa under lignende Vilkaar som i sin Tid jeg — saa vil jeg sige Dig, at mine Landsmænd vilde faa disse Ord at høre: I har, Gang paa Gang, overfor mig talt om, at jeg nu fører en ynkværdig Tilværelse. Jeg har ikke modsagt Eder, fordi det er sandt. Mit Svar er derfor: *Driv ikke bort fra noget, der én Gang er blevet Dig en Vane, naar Du ikke vèd, hvad der siden følger efter!* . . .

Tivolis „Hartmann“.

Hvem kender ikke den Mand, hvis Billede staar ved disse Linier? — Ja, man maa næsten hellere spørge: Hvem har ikke været i Tivoli? — Thi alle de Tivoligængere, som i de sidste 25 Aar er passeret Indgangsporten over mod Wivel, kender ham.

Der stod han lige til i Aar, da han fik sin Tjeneste indskrænket til Formiddagstjeneste.

Den 14. September fyldte Hartmann 70 Aar; og af disse Aar har han i de 25 været Tivolifunktionær. Paa Festdagen modtog den elskværdige, noble Mand talrige Beviser paa, hvor afholdt han er blevet ved sin Imødekommenhed og Tjenstvillighed.

Naar man skulde møde nogen under Uret paa Bazaren, saa sagde man bare til Hartmann om at sige det til Vedkommende, naar han passerede Indgangen. Hartmann gjorde det, naar det da var en, han kendte, og Hartmann kender godt og vel det halve København. Tabte man en Portemonnæ eller blot et Lommetørklæde, klagede man sin Nød til Hartmann, og i de allerfleste Tilfælde kunde man være sikker paa at afhente det Dagen efter hos ham. For slet ikke at tale om Børnene, som er Hartmanns specielle Kæledægger og som til Gengæld skænker ham en ubegrænset Fortrolighed.

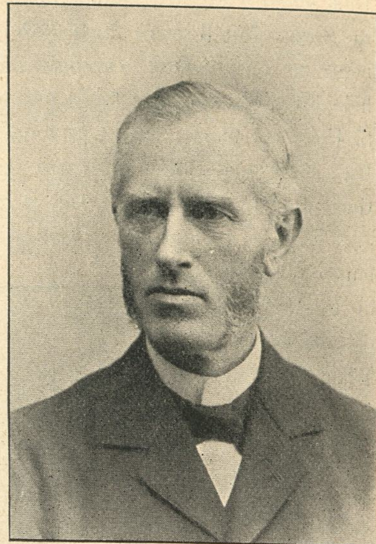
Mens meget andet i Tivoli er blevet gammelt og forældet, er Hartmann stadig den samme som for 25 Aar siden.

Ham ønsker vi alle at beholde, som han er, paa den gamle Plads.

Københavner.

Professor G. F. Borch.

Den 14. September fyldte en af den københavnske Lægestands mest kendte Mænd, Professor, Dr. med. *Georges Ferdinand Borch* 70 Aar. Under overordentlige Sympatitilkendegivelser fra hans Kolleger og usædvanligt store Klientel fejredes Dagen, og de talrige Patienter og mange Familier, hvis Tillid og Fortrolighed han i Aarenes Løb har vundet, kappedes om at vise Fødselsdagsbarnet, at han har forstaaet at skabe sin store Praksis ikke blot som den omsorgsfulde Huslæge, men at han ogsaa ved sin indtagende Personlighed har vundet sig en Plads som Ven og Raadgiver i talrige Hjem og Familier.

Prof. Borch er født i København 1835, blev Student fra Borgerdydskolen paa Christianshavn i 18 Aars Alderen og tog sin Embedseksamen i 1858. Da han derefter havde gjort et Togt til Grønland som konstitueret Skibslæge, fungerede han ved Hjemkomsten i en Aarrække under Københavns Kommune, som Kandidat og Reservelæge ved „Almindelig Hospital“ og som Visitator ved Kommunehospitalet.

Paa Grundlag af sine Studier paa „Almindelig Hospital“s 2. Afdeling skrev han saa sin Afhandling for Doktorgraden om planteparasitiske Hudsygdomme, blev Doktor i 1865 og optoges samme Aar i „Det kgl. medicinske Selskab“.

Samme Aar nedsatte Dr. Borch sig som praktiserende Læge og vandt sig hurtigt en saa stor Praksis, at han maatte opgive sine Embeder.

I det hele taget maa det siges, at Dr. Borch netop er i Besiddelse af de fødte Egenskaber, som i Forening med fremragende Kundskaber danner Stoffet til den ideelle Huslæge. Det viste sig da ogsaa snart, at han havde valgt sin rette Plads, idet han erhvervede sig en Praksis, som vistnok nu er vokset til Hovedstadens største.

Ved Siden af denne store Virksomhed har Prof. Borch dog faaet Tid til en udstrakt Virken i Filantropiens og Humanitetens Tjeneste, og man var altid sikker paa at finde et aabent Øre og en villig Haand, naar man henvendte sig til Prof. Borch i slige Øjemed; thi hans store Menneskefølelse og almene Interesse var altid vaagen og beredt til Handling.

Prof. Borch er den Dag i Dag i Besiddelse af en ungdommelig Bevægelighed og Friskhed; og det lange Sygeleje, som for nogle Aar siden voldte hans Venner og Klienter alvorlig Bekymring, har takket være hans sobre og sundhedskærlige Levevis ikke efterladt sig det ringeste Spor.

Endnu i mange Aar vil Prof. Borch kunne hævde sin fremtrædende Plads i den københavnske Lægeverden.

Hotel Bristol. Tivolis Fyrværkeri.

Illuminationen ved Raadhusets Indvielsesfest.

Tegning af *Harald Jordan.*

København i vore Dage.

Grønttorvet.

Sommermorgenens første Straaler spiller over det dugvaade Grønttorv. Den store Plads ligger helt stille. Kun en søvnig Natvægter og hans tykke, dvaske Hund lusker om langs Husrækkerne.

Men snart begynder Morgenlivet paa Torvet. Opvarterne i Kælderbeværtningerne stikker op af stejle Trapper i deres rene Skjorteærmer. Og de søvnige hjemløse, som har drevet om hele Natten langs Parkernes Jærngitter, slentrer frem med gnavne Miner over smudsige, ubarberede Ansigter for at tjene en 25-Øre ved en Haandsrækning.

Saa kommer en svingende fyldt Grøntvogn rumlende fra Frederiksborggade. Vagabonderne spidser Øren og strammer sig op. Nok en ruller frem.

Grønttorvet.

Torvets Morgenidyl er forbi. Opvarteren forsvinder i sin Kælder, thi Kvinder med Kurve paa Armen skal allerede have Kaffe. Manden fra „Holger Danske" slæber Grøntsager, saa det værker i hans runde, indfaldne Skuldre, og Vognrummel, Hestevrinsken, Hundehyl, Træskoklapren, Summen af Menneskestemmer som fra et umaadeligt Maskineri blandes til en Morgenkoncert, der vækker det omliggende Kvarter.

Foran Kælderbeværtningen.

En mægtig Solbølge flyder over den levende Vrimmel ved Rømersgade, mens Linnégades høje, røde Huse kaster en dyb Skygge over Torvets anden Halvdel.

Friske, fine Duftbølger fra Frugt og Grønt driver op i Morgenluften som lyse Drømme. Og alle Naturens levende Farver er væltet over de graa Brosten. Gule Spaankurve med røde Hindbær lyser paa Stenbroen som Purpur. Bunker af hvide Kæmpegræskar kaster Lys over Kurve med Brombær, som ligger mørke og saftige, med gnistrende Sol i deres kulblanke Kød, og Tomaterne skinner i Afstand som Dynger af Guldklumper.

Rundt om ligger Skibsladninger af Æbler og Pærer i Tønder og Kasser; de gullige Gravenstenere med rødlige Aarer omkring den mørke Blomst aander den sødeste Duft op i Næsen af gridske Smaafyre.

Omkring alle disse Frugter danner Grøntsagerne en kraftigt virkende Ramme.

Kørvelen er det grønneste grønne, der findes. Syrerne er graagrønne. Rhabarberen spiller med rødt. Timianen er graalig, som om den er støvet, og Dilden har gule Stænk i sine smaa Blomsterhoveder.

Omkring alle disse Kurve myldrer Københavns Kvinder. Vi ser Herskabshusets renvadskede Tjenestepige til 20 Kr. om Maaneden, fulgt af en lille 10-Øres Dreng, som slæber for hende. Og dér spejder Grøntkonen — hende fra den sorte Kælder i Sidegaden — prøvende efter ekstra Rabat. Og den kloge, lille Embedsfrue med 20 Kr. om Ugen til fire „daglige Mennesker" borer sig bagefter hende. Og den gamle, fattige Kone, der kun skal have et eneste Grønthoved, vælger og vrager ubønhørligt mellem tusinde Kaalhoveder.

Ivrig Handel.

Inde i Kvindeskaren ses frugtgraadige, uvadskede Børneansigter. De smaa negler et Bær hist, en Pære

her og risikerer Liv og Lemmer med at kravle ind under Vognene efter et halvraaddent Æble i en Dynge Hestepærer.

„Radiser! 1 Øre Bundtet."

Halvgamle Stødere med Skæl paa en fedtet Frakkekrave bukker sig og stikker nølende en nedfalden Frugt i Lommen. De skammer sig over deres Fattigdom og forsvinder stille den kogende Mængde, som de alt forlængst er svundet i en Krog af den sydende Storby.

De mandhaftige, firkantede, sunde, snu og paagaaende Amagerkoner er de fødte Herskerinder over alle Torvets levende Væsner. De minder allesammen om den handlekraftige Madam Sigbrith.

Disse knyttede Næver i Hofterne, denne brede Næse i et rynket, men dog velnæret Ansigt, denne skarpe Stemme røber altsammen Styrke og Udholdenhed.

Rige Bønderkoner sidder her hver Morgen, Sommer og Vinter, og skraber Guld sammen og bedøver Kunderne med en mageløs Veltalenhed.

„Se paa disse Asier! Se! Se!" Amagerkonens hældende Skikkelse kaster en Kæmpeskygge over en lille, bleg Kone, som hun stikker en stor, irgrøn Asie lige op i Synet.

I dette Øjeblik kan Kunden kun se denne Kæmpeasie.

Trængsel paa Fortorvet.

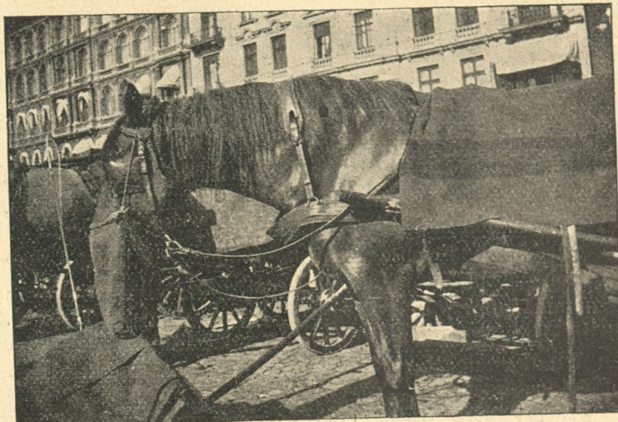
„De maa ikke flygtigt bedømme Varerne! Vi skærer den over!" skingrer Amagerkonen og snapper sin store, blanke Kniv. „Værsgo! Lugt! Se! Sul altsammen! I Aar er der ikke noget, som hedder Kærne, lille Frue! Kydmad helt igennem!"

Amagerkonen stikker den halve, vanddrivende Asie i Haanden paa den lille Kone og hælder en stor Ladning i den raslende Vægtskaal, som om Handelen allerede var afsluttet.

Hun er et Stykke rastløs Energi, helt sydlandsk i sin Optræden.

Efterhaanden som Tiden skrider frem, vokser Handelslidenskaben. Ved 9 Tiden, da der skal sluttes, bruser Tusinder af Kvinder mellem de Handlendes Rækker. Alle lurer de efter godt Køb, fordi de véd, at Amagerboerne nødig vil køre hjemigen med Grøntsagerne.

De stirrer foragteligt paa den ene Kurv og styrter

De skikkelige Heste.

sig ivrigt over den anden. Nervøse Fingre rager mellem Frugterne.

Der lyves og bedyres og sværges falsk Ed sytten Gange for en 2-Øre. Øjnene spiller i alle Farver, og Handelskonernes store Hænder rækkes besværgende ud.

— — Indtil Torvebetjenten dukker op i sin sorte Frakke og kommanderer: „Pak sammen! Klokken er ni!"

Saa følger Opbrudets Vognrummel, og i Løbet af en halv Time ligger det store Torv mennesketomt med Dynger af visne Grøntsager og Hestegødning — som en Valplads efter Slaget.

Naar den sidste Grøntvogn er kørt, ruller Vandvognen sindigt over Torvet. Gadefejerne tager fat, og Mændene fra „Holger Danske" drikker store Drammer og smaa Slurke Hvidtøl langs Gitterværket mod Vendersgade.

Gadefejeren.

Opvarteren i Kælderbeværtningen stikker atter Hovedet op af Dybet med en fedtet Serviet over Armen. Han stirrer dybsindig over mod Linnégade, for Resten uden at se en Smule.

Den lille, pjaltede Dreng, som har spist raadden Frugt, løber ind i den første den bedste Gaard med sin Mavepine.

Torvet bliver atter helt stille, renligt og sommerfredeligt med Sollys og Skygger over den vidtstrakte Stenbro og et enkelt Kaalblad hist og her som et Vidnesbyrd om Morgenens store Grøntmarked.

J. P. Brochmann.

Amtmanden.

Roman af Pol de Mont
Oversat fra Flamsk
af Karin Michaëlis

I.

En af de yndigste Pladser i Antwerpen — der ellers ikke er synderlig rig paa Lystanlæg — er Grønne Plads, sydøst for den skønne Domkirke.

De fleste Fremmede antager nok, at Stedet har faaet Navn efter den dobbelte Række dejlige sommergrønne Linde, der omkranser hin langagtige Firkant, hvor der — foruden Rubens' Broncestatue — er rejst en fritstaaende, tarvelig Musiktribune og en lille Dagbladskiosk.

Bliver man noget længere i Scheldestaden, længe nok til ikke blot at omgaaes de farveløse, kedelige Hotelmennesker, men ogsaa kommer i Berøring med de egentlige Antwerpenborgere, saa vil man snart lægge Mærke til, at disse kun rent undtagelsesvis bruger Benævnelsen „Grønne Plads", men udelukkende siger: Grønne Kirkegaard, i hvilket Ord Erindringen svagt dvæler ved hine Tider, da dette Sted var en virkelig Kirkegaard, en virkelig *Begravelsesplads.*

Dette havde den nemlig været i Begyndelsen af forrige Aarhundrede.

„Vor kære Frues Kirkegaard", som den oprindelig hed, var i sig selv en af den gamle Bys Seværdigheder.

Ikke alene paa Grund af de frodige Sørgepile, Popler, Thujaer og Birke, hvor Fugle i Hundredvis byggede Rede; ikke heller, fordi den med sit herlige Blomsterflor, hvis blide Duft bæres bort med Aftenvinden, snarest lignede en Lysthave — men mere for en vis Besynderligheds Skyld, som ingen Fremmedfører undlod at gøre de Rejsende opmærksom paa: en lang Række Gravsten, alle af samme Form og Størrelse, forvitrede, halvt skjult under Mosdækket og de fint takkede Vedbendblade, som til alle Sider overgroede dem.

Der laa de, alle ved samme Side af en smal Vej, der gennemskar Begravelsespladsen fra Syd til Nord, omtrent paa det Sted, hvor senere — skraas overfor det nye Posthus — den uanselige Kiosk blev opført.

Der var syv: seks udhugne af raa Kvadere — det som Flamlænderne kalder hamrede, mejslede Ligsten — og kun den syvende og sidste i Rækken var helt af blændende, lydefri Alabast.

Paa hver af Stenene var anbragt et dobbelt Vaabenskjold, hvoraf det til Højre, det mandlige, paa alle syv var ganske det samme.

Det forestillede tre røde Stjerner i et Felt af Sølv, tre gyldne, flammende Hjærter i et Felt af Azur.

Det hele gennemskaaret af en stor sort Tværbjælke, hvorunder, i halvt udvidskede, sengotiske Bogstaver læstes Ordene:

„Jeg brænder, men forbrænder ej."

Den ene af disse Ligsten blev i mere end trekvart Aarhundrede opbevaret i Haven ved en Adelsgaard, der laa tæt ved Raadhuset. Endnu i 1894 kunde man se den opstillet ved Ydermuren af den saakaldte Sint-Niklaskirke i det uforglemmelige Gamle-Antwerpen.

Paa en ottende Ligsten, helt af sort Marmor, der laa nogle Skridt fra Alabasterstenen, omhegnet af en lille, lav Hæk, opdagede man, under Navnet: Pharaïldis van der Schilden, et enkelt Vaabenskjold, der stemte ganske nøje overens med Vaabnet paa den hvide Gravsten.

Og dette var nu det sælsomste af det Hele: disse Ligsten — efter almindelig Tro kun de syv første; i Følge ældre, mere dunkle Udsagn ogsaa den ottende — dækkede Hvilestederne for en enkelt Mands syv eller otte ægteviede Hustruer.

I disse Fruers Vaaben — det venstre paa Stenen — kunde enhver dygtig Heraldiker med Sikkerhed fastslaa de anseligste Adelsslægter i det sekstende Aarhundredes Antwerpen, saasom: van der Werven, van der Schilden, de Kanter, van Rythoven, van Stralen, van Schoonbeken.

Hvad Ægtemanden selv angik, laa hans Grav — sært nok — halvtreds, treds Skridt borte fra hans Hustruers Ligsten ved Nordsiden af Kirkegaarden mellem ynkelige Jordtuer over fattige Mennesker, der næsten var glemt, før de kom i Jorden.

Tydeligt skelnede man endnu Ordene:

Flories van Canticrade.
Herre til Varick og Wilmersdonck.
Amtmand fra 15. 6. til 1 . . 3 .
Død den 25. . . ember 15. 6. 46 Aar gammel.
R. J. P.

Tværs igennem Stjernefeltet var hans Vaabenskjold brudt.

(Fortsættes)

(Lersøbollens Vise i Baronens Selskab.)
Scene af „Lersøbøllerne" paa Sønderbros Teater.

Det Kanneworffske Etablissement.

Nede paa det skarpe Hjørne mellem Bredgade og Strandstræde straaler det pudsige gammeldags Hjørnested med friske Farver og ny Oppudsning, parat til at modtage de Hundreder af velklædte Københavnere, som nu ved Sæsonens Begyndelse giver Møde i det gamle Kanneworffske Etablissement.

Men de vil finde det fuldstændig ombygget indeni; thi dets ærværdige Ydre har man pietetsfuldt værnet om, saa at det den Dag i Dag ser ud, som da det i 1836 tilskødedes „Premierlieutenant i det borgerlige Artilleri, Ulden- og Lærredshandlere *Lars Kanneworff*“, det store Etablissements Stifter, Bedstefaderen til dets nuværende Chef, Grosserer *Ivar Schmidt*. Bag denne Skal af Alder og Værdighed huses nu et moderne Skræderetablissement i den fineste engelske Stil, hvor den nuværende Chefs fuldstændig moderne Syn paa Skræderiets Kunst smukt forenes med de solide Traditioner fra de Dage, da Lars Kanneworff grundlagde sit Firma i Vingaardsstræde, Anno 1818. Mens Ombygningen er ledet af Arkitekt *Axel Erhardt Petersen*, er det værd at lægge Mærke til, at Tegningen til hele det indre Udstyr, der virker saa fint og smagfuldt afstemt i Form og Farve. er givet af Chefen selv, hvilket forklarer den tillidsfulde Hengivelse, hvormed Forretningens Klienter betror deres Person til Hr. Schmidts Omsorg, saa at han i Tidens Løb er blevet en Slags Huslæge for Kundernes ydre Velbefindende. Thi det er netop Nerven i denne gamle Forretning, der er jævnaldrende med selve Hs. Maj. Kongen, at den aflurer sine Klienter deres mindste smaa Ejendommeligheder og finder den Form for den ydre Habitus, hvorunder hver enkelts Personlighed kommer til sin frie Udfoldelse. Men Hr. Ivar Schmidt er ogsaa en god Del af en Menneskekender og en skarp Psykolog, der véd, at selv det klogeste Hoved har ondt ved at gøre sig gældende, naar Frakken sidder skidt, og selv den ildfuldeste Tale falder til Jorden, naar Klædedragten ikke føjer sig som en flatterende Staffage om Personens Gestus, Manerer og hele øvrige Fremtræden. Men alt det véd Hr. Schmidt, og han forstaar altid at finde netop det Kompromis med Moden, hvorunder den enkelte Person føler sig hjemme; og naar man ser den udsøgte Kundekreds, som holder til i Etablissementet, saa skulde man tro, at Klæder ikke blot skaber Mennesker, men ogsaa Personligheder. Her mødes Børsens første Mænd med Kunstens kendte Navne, og med Forbavselse ser man, hvordan denne Skræderkunstens Skaberhaand har skabt hver enkelt Klædning i et Menneskes Billede, alt med tilbørlig Hensyntagen til Modens bibelfaste Bud.

For den, der tror, at Skræderiet er en tom og aandløs Gerning, vil et Besøg i det Kanneworffske Etablissement virke overbevisende i en modsat Retning; thi for Grosserer Schmidt er Skræderkunsten virkelig en Kunst, der kræver baade en stor Menneskekundskab og en kultiveret Formsans.

I denne traditionsrige Bygning, der som sin ældste Ahne kan regne Griffenfeldts Sommerpavillon i den Slotshave, som den Gang omgav Amalienborg, under disse stilrige Traditioner trives nu den Virksomhed, der i saa væsentlig Grad skaber det ydre Fysiognomi i vor Tids København.

Københavner.

Den hvide Slavinde

En Virkelighedsskildring af *Elisabeth Schøyen.*

37. Fortsættelse.

Eftertryk forbydes.

XIX.

Alle Pladser i Kupéen var optagne, og Edward hviskede til Alma:

„Lad os ikke tale! Her er Spioner overalt."

Hun nikkede til Tegn paa, at hun forstod ham. Men hendes Hjærte bankede hurtigere af Angst for, at de skulde blive opsnappede, og han syntes at gætte det af Udtrykket i hendes Ansigt; thi han bøjede sig endnu en Gang hen til hende og hviskede:

„Vær kun rolig! Stol paa mig! Jeg har to seksløbede Revolvere i Lommen. For Sikkerheds Skyld overlader jeg Dem den ene."

Og han rakte hende en lille, tung Revolver, som hun gemte i sin Rejsetaske.

Toget fór brusende forbi alle de mindre Stationer uden at standse, og han spurgte:

„Skal vi gaa ud?"

Langsmed Kupéerne løb der nemlig en smal Gang med Vinduer.

Hun rejste sig og fulgte ham ud, og da de stod ene i Gangen, rakte hun ham Haanden og stammede:

„Tak, Tak, Mylord! Hvor De er god!"

Han beholdt hendes Haand et Øjeblik i sin, idet han svarede:

„Jeg har kun gjort, hvad enhver hæderlig Mand vilde gøre, naar han mødte en Dame, som var udsat for Vold og Uret."

Hun sukkede dybt og sagde:

„Det er saa længe siden, jeg har mødt nogen hæderlig Mand."

Derefter spurgte hun:

„Hvor langt vil Mylord følge mig?"

„Jeg agter ikke at forlade Dem, førend jeg har overgivet Dem i Deres Forældres Hænder," — svarede han uden Betænkning.

„Er det ikke for meget?" — spurgte hun. „Jeg kunde jo telegrafere efter Fader."

„Nej, vi rejser hurtigere!" — mente han. „Og hvis De tillader, at jeg følger Dem?..."

„Ja, hjærtelig Tak!" — svarede hun.

De blev staaende en lang Stund i Gangen og talte sammen.

„Denne Vej rejste jeg til Konstantinopel," — sagde han, — „og en fransk Videnskabsmand, som jeg gjorde Bekendtskab med paa Rejsen, fortalte mig om alle de Steder, vi drog forbi. Saa nu kan jeg give Dem de samme Oplysninger."

Først henimod Aften standsede endelig Toget ved en større Banegaard, hvor der paa selve Perronen var opstillet et langt Bord, fyldt med rygende Madfade. Passagererne styrtede ud af Vognene og kastede sig med glubende Appetit over de forskellige Retter.

Edward bød Alma Armen og førte hende hen til Bordet, hvor han tog en Tallerken og forsynede hende, inden han selv begyndte at spise.

„Vi er endnu i den muhammedanske Verden, hvor Nydelsen af Vin betragtes som en Synd," — sagde han, — „derfor maa vi nøjes med en Kop Kaffe."

Efter Maaltidet spadserede de endnu et Kvarters Tid op og ned ad Perronen.

„I Morgen tidlig er vi over Grænsen," — sagde han, — „og saa er De frelst."

„Og De er min Befrier."

„Det vil jeg senere være lykkelig ved at tænke tilbage paa," — svarede han smilende, men uden at se paa hende.

Det forekom dem begge, som om de havde kendt hinanden i mange Aar; thi i de sidste Maaneder havde hans Tanker uden Ophør syslet med hende, og hendes med ham.

Da de paany sad i Kupéen, traadte Konduktøren ind og spurgte:

„Hvem ønsker Sovewagon?"

„Lad os endelig blive siddende her!" — bad Alma ivrig. „Jeg tør ikke være ene et eneste Øjeblik."

„Nej!" — svarede Edward til Konduktøren. „Vi bliver her."

Og dermed blev de hele Natten siddende paa samme Plads lige overfor en gammel Tyrk med langt hvidt Skæg og grøn Turban, samt to unge Albanesere i blaa Klæder og hvide Huer. Trods den gamles Snorken og Albanesernes evige Snakken lykkedes det dog baade Alma og hendes Beskytter at faa nogle Timers Søvn. De vaagnede ved, at Konduktøren stak Hovedet ind og bad om at faa Billetterne at se.

Straks efter standsede Toget ved en Station.

„Her er Grænsen," — sagde Edward. „Her skal Tøjet efterses!"

Alle Passagererne maatte ud for at lade deres Kufferter gennemrode af Toldopsynet, og medens dette varede, gik en Skare Købmænd om med kolossale Spande, fyldte med varm Kaffe, som bødes de Rejsende.

Her saas den mest brogede Forsamling af Tyrkere, Grækere, Armeniere, Russere og Vesteuropæere, hvis Ansigtstyper var ligesaa forskellige som Klædernes Snit og Farve.

Efter at have drukket Kaffe spadserede Edward og Alma nogen Tid frem og tilbage for at nyde den friske Morgenluft.

„Er vi nu virkelig ude af det tyrkiske Rige?" — spurgte hun med en Lettelse, som om en Byrde var faldet fra hendes Skuldre.

„Ja, her er Grænsen!" — svarede han. „Nu er De udenfor al Fare. Jeg formoder, at den svenske Dame i Yildiz maa have ledet Politiet paa Vildspor angaaende Deres Rejse."

„Ja, hun er meget klog!" — sagde Alma. „Og desuden holder hun virkelig af Abdul Hamid, saa derfor vilde hun vel ogsaa helst have mig bort."

„Ah, saa hun var skinsyg?" — udbrød Lord Garwick leende. „Ja, da forbavser det mig ikke, at hun var saa ivrig til at hjælpe Dem."

Nu steg Solen op i Horizonten, stor og ildrød, imod den blege Himmel, som snart farvedes med de fineste Nuancer af gult, blaat og rosenrødt.

„Hvor det er skønt!" — sagde Edward, idet han standsede for at beundre Solopgangen.

Hun saa paa ham fra Siden og tænkte:

„Hvor er han dog fin og god! Hvilken Forskel paa ham og alle de andre!"

Og det var, som om den opgaaende Sol varslede om

en aldrig drømt Lykke, der begyndte at dæmre i hendes egen, af saa megen Fortvivlelse omtumlede Sjæl. Hvor var det dog dejligt at føle, at der virkelig fandtes en Mand, som ønskede at beskytte hende, der fra det Øjeblik af, da hun forlod sin Faders Hus, kun havde været forfulgt og jaget som et Stykke Vildt!

Men hvis hans Ord eller Adfærd kun et Øjeblik lod skimte en større Beundring, en vaagnende Følelse af Ømhed, da blev hendes Blik straks sky og hendes Stemme kold; thi da fik hun atter den gamle Fornemmelse af at være et Bytte, der efterstræbtes uden Barmhjærtighed. Hvis han bare havde sagt et eneste Ord for meget, da vilde ogsaa han have indgydt hende Mistro, og hun vilde maaske være løbet fra ham paa Vejen. Men dette syntes han selv at have en klar Forstaaelse af. Han betragtede hende som en skibbruden, som han havde trukket op af Afgrunden, og imod hvem han ikke kunde være opmærksom og omhyggelig nok, men hvis Ulykke krævede Respekt.

Han bar endnu hendes Fotografi i sin Brystlomme; men dette vovede han ikke at fortælle; thi han var bange for, at han i Ord eller Miner skulde komme til at røbe de Følelser, som i den senere Tid var begyndt at vaagne hos ham. „Hun skal ikke tro, at ogsaa jeg straks vil benytte mig af hendes enlige Stilling,“ — tænkte han. „Thi dette vilde være lige saa ufint som æreløst. Først vil jeg følge hende hjem til hendes Forældre, og senere . . . . . ja, senere, vidste han endnu ikke klart, hvad han vilde gøre; men ogsaa han forstod, at hans Hjærte aldrig mere vilde kunne slippe hende.

De rejste over Bjerge og over frugtbare Sletter, og hvert Øjeblik skiftede Landskaberne Karakter. Altid nye Egne og andre Folkedragter.

„Her mærker man overalt Vestens Kultur i Kamp med Orienten,“ — ytrede Edward. „Det er Arvingerne af det byzantinske Kejserrige, som endnu ikke vil vige, trods moderne Dampskibe, Jernbanenæt og Telegraf. Her er byzantinske Ruiner og længere ude romerske. Se, her er en lille kristen By, hvori der endnu staar muhammedanske Minareter!“

Toget standsede nogle Minutter ved en lille Station og fortsatte derefter med samme Fart udover store Marker og Enge.

„Disse Veje og Broer er byggede af de romerske Legioner,“ — fortalte han. „Paa disse Marker stod de store Slag, hvori Europas og den kristne Religions Skæbne blev afgjort. Her laa Hunnerkongen Attila i Lejr med sine vilde Horder og kæmpede imod Magyarerne under Kong Andreas Hunyadi. Her mødtes Halvmaanen og Korset.“

Han bladede i sin engelske Rejsebog og læste undertiden højt for hende, og det lykkedes ham virkelig at fylde hendes Sind med nye Indtryk, som bragte hende nogle Timers aandelig Hvile og Forfriskelse. Dette var netop hans Hensigt, og hun var ham taknemmelig derfor.

Den følgende Aften standsede de i Ungarns Hovedstad, hvor Edward foreslog, at de skulde tage ind i et Hotel for at overnatte. Alma, der var dødtræt efter den sidste Tids vildsomme Sindsrystelser og den lange Jernbanetur, lod ham raade.

Den næste Morgen lagde hun sin mandlige Forklædning af og klædte sig i den sorte Kjole og Kaabe, som Madame Galé havde givet hende med i Kufferten.

Rejsen fortsattes over de endeløse, ungarske Sletter ind i det rige, frugtbare Østrig, og næste Aften naaede de Wien.

„Her foreslaar jeg, at vi ogsaa hviler et Døgn,“ — sagde Edward — „ellers kommer De vist ikke levende hjem til Danmark.“

„Som De ønsker!“ — svarede hun; thi hun vidste, at han kun havde hendes Vel for Øje, og derfor følte hun en velgørende Tryghed ved at lade sig lede af ham.

De tog ind i Hôtel Londres og indskrev sig i Rejsebogen som Søskende.

Efterat have drukket The i den store Spisesal lod de sig anvise hver sit Værelse og skiltes med et Haandtryk.

Alma sov denne Nat roligere, end hun havde gjort i mange Maaneder, og det var allerede langt ud paa Formiddagen, da det bankede paa hendes Dør, og Pigen traadte ind med et Brev.

Alma bestilte Kaffe og Smørrebrød, og medens hun ventede, aabnede hun Brevet.

> Jeg haaber, De har sovet godt i Nat? Hvis De føler Dem udhvilet, saa rejser vi altsaa videre i Aften. Hurtigtoget gaar Klokken 8,20. Jeg gaar nu ud for at besøge en Landsmand, der er ansat ved det danske Gesandtskab her i Byen, men jeg kommer hjem til Middag Kl. 5½. Vi mødes muligvis ved table d'hôte. *E. G.*

Alma drak Kaffe paa Sengen og blev endnu liggende et Par Timer. Hun var saa overvældende lykkelig ved Udsigten til, at hun nu endelig skulde komme hjem, saa hun næsten ikke kunde tro det. Hvad mon Forældre og Søskende havde tænkt om hende, som aldrig havde skrevet dem til? Hvor urolige maatte de ikke være for hende? Ja, de skulde bare vide, hvor hun havde længtes!

Men hvorledes skulde hun forklare dem Grunden til sin lange Tavshed? Thi nu indsaa hun, at det vilde være hende umuligt at betro dem alt. Der var noget saa forfærdeligt, som hendes Tanker aldrig turde vende tilbage til, og dette vilde ogsaa altid staa som en mørk Hemmelighed mellem dem og hende. Men, hvor hun længtes efter dette stille, hæderlige Hjem, disse gode og ærlige Forældre — og efter at høre sit eget Sprog.

Men derefter begyndte hun at tænke paa Lord Garwick. Naar han havde fulgt hende hjem, maatte de jo skilles . . . Men skulde de senere mødes igen? . . . Og mon han nogen Sinde vil kunne glemme, hvad jeg har oplevet? Og den Uret, der er begaaet imod mig af hans eget Køn?

Hun vovede ikke at tænke videre paa dette, men skyndte sig pludselig op og klædte sig paa.

Da Pigen kom ind for at gøre Værelset i Stand, spurgte Alma, om der var nogen Læsesalon i Hotellet.

„Ja,“ svarede Pigen, „nede i Stuen ved Siden af Spisesalen!“

Alma tog Hatten paa sig og gik ned. Hun fandt straks Læsesalonen, hvor der stod et langt Bord med en Mængde europæiske Dagblade og illustrerede Revuer. Hun tørstede efter Læsning; thi siden sin Afrejse fra Danmark havde hun aldrig haft en Avis eller en Bog i Haanden. Hun kiggede lidt i forskellige Blade og tog nogle med sig hen i en Krog, hvor der stod en grøn Plyschsofa bag et rundt Mahognibord. Her satte hun sig og begyndte at læse.

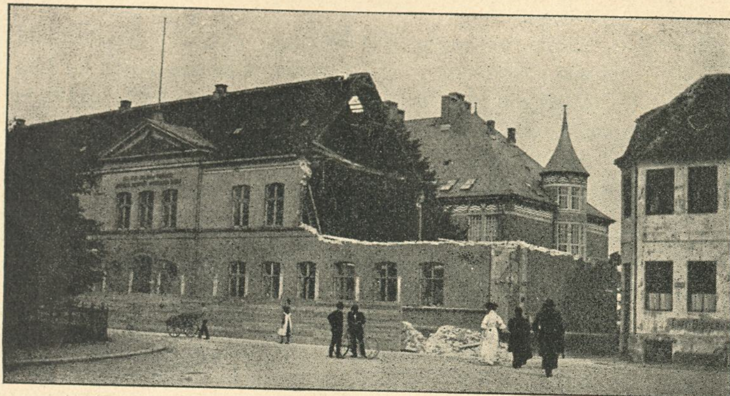
Imidlertid gik Damer og Herrer ud og ind, saa paa Aviserne, skrev Breve og talte i Telefonen.

Alma lagde ikke Mærke til en høj, lys Mand med næsten skaldet Hoved, afpillede Træk og blodløse Læber under en lille, sylspids Knebelsbart. Han søgte efter *„Daily Telegraph“*, og da han havde fundet den, vilde han gaa ind i det tilstødende Rygeværelse. Men idet han gik forbi Sofaen, studsede han og stirrede et Øjeblik paa den unge Pige, som vedblev at læse uden at løfte Hovedet.

(Fortsættes).

Den gamle og nye Latinskole i Aarhus.

Den gamle Katedralskole i Aarhus er ikke mere. Den Bygning, som gennem flere Aarhundreder stadigt

bevarede — trods flere Forandringer i Aarenes Løb — et noget mørkt, trist og sammentrykt Fysiognomi, mangen Skolediscipel vil maaske kalde det fængselsagtigt, er nu paa voldelig Vis blevet grebet af grove Hænder, som øver deres Nedbryderværk paa de gamle Mure.

Det, der her er ved at forsvinde, er imidlertid mere end en blot og bar Skolebygning: det er hele det gamle System, den privilegerede Skole, som forbeholdtes Rigmandens Barn, det er den, som nu jævnes med Jorden. Den ny Tid har krævet sin Ret. Den har krævet Udluftning i enhver Forstand; den taaler ikke, at Børnenes Undervisning foregaar i gamle, mørke og fugtige Lokaler, hvor Hygiejne er et Begreb, der ikke kendes; men endnu mindre tillader den, at den højere Undervisning kun skal eksistere for nogle enkelte udvalgte — den vil, at alle Begavelser skal frem, hvad enten de saa kommer fra 1ste Sal eller Kvisten, og den vil, at ogsaa den kvindelige Ungdom, som ønsker det, kan tage Del i den højere Undervisning.

Den gamle Skole havde i de sidste Par Aar maattet aabne sine Porte for de nye Reformer: den maatte finde sig i en fuldstændig Omordning i Klasseindelingen og Undervisningen, og man saa, hvad der aldrig var sket før, smaa Skolepiger med lyse Sommerkjoler, som stak saa underligt af mod de gamle, triste Vægge.

Følgen heraf var en umaadelig Tilstrømning af Elever — langt flere, end den gamle Skole kunde rumme. Saa sprak den, og nu ligger den dér paa sine Gerninger uden nogensinde at rejse sig mere.

Men alle de mange unge og de faa gamle Mennesker, som den holdt sine skærmende Vinger over, de har nu fundet Husly i den flotte, nye Skole, som med sine to Taarne knejser bag sin ældre Forgænger.

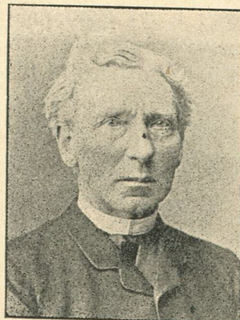
Dens Beliggenhed og Indretning lader intet tilbage at ønske: den vender ud mod Havet, har store, lyse, rummelige Værelser med elektrisk Lys, W. C., Badeværelser, Sløjdsale og meget andet godt.

Den opfylder, kort sagt, alle de Fordringer, som vor Tid stiller til det Sted, hvor den nye Slægt skal vokse op og modtage sine første, varige Indtryk.

Aage Fønss.

— I Søndags fyldte Konsul *Vilh. Holm* 80 Aar. Konsulen er født udi Stormgade her i København og elsker sin By og dyrker dens glade Liv som den yngste. Konsulens Fader var Snedkermester og Hofsnedker for Fru Dannemand, Frederik den 6tes illegitime Hustru. Det er morsomt at høre Konsulen fortælle om sine Barndomsminder fra Fru Dannemands lille Hof paa Toldbodvej. Kongen kom hver Dag og hilste paa Fruen og deres Børn, to Drenge og to Piger. Drengene stod opstillet paa Trappen i fuld Garderuniform og gjorde Honnør. Holm fik ogsaa saadan en lille dejlig Uniform, foret med gult Silke. Som ældre Mand kom Holm til Island, hvor han vandt sig mange Venner og var en flot Vært for danske Søofficerer, der besøgte Landet. Senest har Konsulen været ansat i C. B. Hansens Etablissement. Han er Svigerfader til den bekendte store, islandske Købmand A. G. Asgeirsson.

Konsul Vilh. Holm.

Diamantbrudeparret Jørgen Bendiktsen og Hustru.

— Den 20. d. M. fejrede fhv. Gaardejer i Vinding pr. Vejle *Jørgen Peder Bendiktsen* og Hustru *Kathrine*,

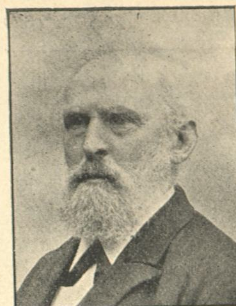
født Hansdatter, deres *Diamantbryllup.* Diamantbrudgommen er født den 8. August 1822 og Bruden den 22. Juni 1824. De to Gamle kan trods deres høje Alder glæde sig ved et godt Helbred. — Jørgen Bendiktsen foer som ungt Menneske til Søs. Han var med Korvetten „Galathea“ i Italien for at hente Thorvaldsen hjem til Danmark i 1840. Han deltog i Treaarskrigen og var med i Slaget ved Isted. Efter Krigen overtog han sin Fædrenegaard i Vinding og drev den indtil 1892. Som Bonde sad Bendiktsen inde med flere Tillidshverv: Sogneraadsmedlem i 6 Aar, Kirkeværge i 3 Aar og Stævningsmand i 3 Aar. Det højtagtede Diamantbrudepar, der nu bor i Vejle, levede i Begyndelsen af deres Ægteskab i trange Kaar, men ved et arbejdsomt og nøjsomt Liv har de opnaaet saadanne Livsvilkaar, at de nu med Tryghed kan imødese deres Livs Aften.

— Den 12. September fejrede Købmand *A. Blichfeldt* i Aalborg sit 40 Aars Forretningsjubilæum. Hr. Blichfeldt har i alle de Aar drevet Forretning i Aalborg og er af alle sine mange Kunder og Venner anset for en dygtig og elskværdig Mand, hvilket han ogsaa paa sin Jubilæumsdag fik talrige Beviser paa.

Købmand Blichfeldt.

— Dagen efter (den 13.) havde Læge *J. J. Boserup* i Borup 40 Aars Jubilæum som Læge dér paa Stedet, i hvilken Anledning han blev vist megen Opmærksomhed fra Beboernes Side. Læge Boserup er født Juleaften 1836 paa Nysø ved Præstø, blev Student 1856 og tog Embedseksamen 1863. Han var med som Frivillig i 1864 ombord paa „Hekla“. I de 40 Aar, han har virket som Læge i Borup, har han tillige været Jærnbanelæge. I Jærnbaneforeningen er han et virksomt og skattet Medlem. Han har altid følt sig stolt over, at han af Jærnbanemændene ikke blot bliver skattet som en dygtig og samvittighedsfuld Læge, men ogsaa som en god og brav Kammerat.

— Den 7. d. M. døde Kammerherre *Frederik Christian Rostgaard von der Maase.* Efter sin Fader, Hofchef v. d. Maases Død blev han Besidder af det for Stamhuset Krogerup substituerede v. d. Maase'ske Fideikommis, hvortil bl. a. hører Størstedelen af Øen Anholt. I 1902 solgte han til Fæsterne og Lejerne paa Øen deres Fæste- og Lejeejendomme til Selveje, og i denne Anledning, i Forbindelse med det kort forinden fuldførte Havneanlæg paa Anholt, rejstes der i 1904 en Mindesten paa Øen. Den Afdøde var født den 30. September 1825 og havde i sin Tid Ansættelse under Udenrigsministeriet, bl. a. som Legationssekretær i Stockholm.

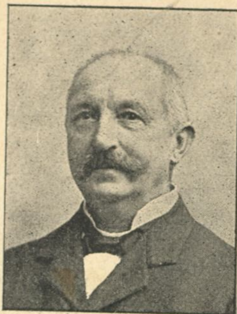

Læge Boserup.

Kammerherre v. d. Maase. †

— Ved Overretsprokurator, Etatsraad *Neckelmanns* Død har den danske Sagførerstand mistet sit ældste, men tillige et af sine mest ansete Medlemmer, der trods sine 89 Aar lige til det sidste vedblev at praktisere. Neckelmann, der var født i Randers, blev 15 Aar gammel Student — altsaa for 74 Aar siden — 1837 tog han juridisk Embedseksamen og tog straks efter Bopæl i Viborg, hvor han snart blev Overretsprokurator, samt Bogholder og juridisk Konsulent ved Sparekassen. I den lange Aarrække, den Afdøde virkede i Viborg, forstod han ved sin retsindige

Etatsraad Neckelmann. †

Vandel og Handlemaade, sin noble Optræden, fine juridiske Sans og Forstaaelse og sin overlegne Aandsdannelse at erhverve sig sine Medborgeres ubegrænsede Tillid og Ærefrygt. Han og hans Hjem hørte til de gamle Patricierfamilier, der satte deres Præg paa den gamle Stiftsstad, og hvis Navne længe vil mindes. Hans Hustru, født Gjølbye, overlever ham.

Fabrikant Schrøder. †

— I forrige Uge er tre kendte Københavnere afgaaet ved Døden. Den ene er Fabrikant *J. H. B. Schrøder* af Firmaet *Alexander Rasmussen*. Fødtes i Maribo 1846 og lærte Handelen der i Byen. Rejste til Udlandet og fik Ansættelse i det store Importfirma Vogeler & Leisenwitz. Forinden sin Indtræden i Firmaet Alexander Rasmussen, drev han en betydelig Agenturforretning for store hollandske og Bremer Firmaer. En nobel og rettænkende Mand, som var afholdt af alle, ikke mindst af sine Arbejdere.

Gartner Bartrumsen. †

Den anden er Gartner *J. C. V. Bartrumsen*, født i Marts 1838. Lærte Gartneriet i Frederiksberg Slotshave og tog Gartnereksamen fra Rosenborg Slotshave. Opholdt sig en Tid i Tyskland, Frankrig, Holland og Algier for at uddanne sig videre. Under Udstillingen i Paris 1889 udnævntes han til *Officier d' academie* for Udførelsen af et geografisk Kort over Udbredelsen af koglebærende Planter, hvilket Kort han udarbejdede sammen med Professor Hansen ved Landbohøjskolen.

Direktør Holm. †

Den tredje afdøde Københavner er Direktør *H. E. Holm* ved Vesterbros Bryggeri, kun 54 Aar gammel. Siden 1889 havde han beklædt denne Stilling. Tidligere var han Indehaver af en større *en gros* Forretning i Landboprodukter. Direktør Holms for tidlige Død beklages almindelig.

Postekspedient Hansen. †

— Postekspedient i Fredericia *Sofus Hemming Effendi Hansen* er efter lang Tids haabløs Sygdom fornylig afgaaet ved Døden, kun 33 Aar gammel. Der er ikke stort andet at sige om den unge Mand, end at han var Postmand og et godt Menneske, men begge Dele var han ogsaa i Ordets bedste Forstand. Han kom til Postvæsenet i 1886 og har gjort Tjeneste i Aarhus, Rønne og Fredericia.

Fra Forretningsverdenen.

Nyt, stort Andelsselskab. I Odense er der i Aar dannet et nyt Andelsselskab under Firma *Fyns Frugtsalgsforening*, som efter en stor Maalestok fabrikerer Vine, Likører og Safter af danske Frugter. Fabriken skal nu paabegynde Salget af sine Produkter, og her i København er det Hr. *Joh. Larsen*, Rømersgade 21, som har dem til Forhandling. Vine som Sherry, Madeira, Tokayer, Rhinskvin o. fl. foreligger i en udmærket og meget velsmagende Vare, lige til den alkoholfri Lemon Squash, Sommerens mest efterspurgte Læskedrik. Vinene noteres billigt. En god Flaske Vin koster fra 55 til 100 Øre.

Prospektkort gratis. I Følge omstaaende Annonce erholder Enhver, som tegner Kvartalsabonnement paa *Adresse-Avisen*, 15 kolorerede Billeder.

I disse Dage vil Beløbet for Oktober Kvartal, 1 Kr. 25 Øre, blive opkrævet af Postvæsenet eller ved Postopkrævning her fra Hovedekspeditionen. Afsigelser af Bladet ønskes os i Hænde senest den 25. d. M.

Opmærksomheden henledes paa vor nye Roman af Pol de Mont: **Amtmanden,** *oversat af Forfatterinden Karin Michaëlis.*

Redaktionen sluttet Tirsdag Aften.

Redigeret af Anders W. Holm.
Clichéerne leveret fra Hjalmar Carlsens Reproduktions-Anstalt.
Chr. J. Cato, Bog- & Stentrykkeri, København.